

MASTER NEGATIVE
NO. 93-81471-1

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

ARISTOPHANES

TITLE:

COMOEDIAE. VERSIONE
LATINA, VARIIS ...

PLACE:

OXONII

DATE:

1810

Master Negative #

93-81471-1

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88Ar5
IE10

Works. 1810.
Gr. & Lat.

Aristophanes.

Aristophanis Comœdiarum ex optimis exemplaribus emendatarum, cum versione Latina, variis lectionibus, notis, et emendationibus. Accedunt deperditarum comœdiarum fragmenta et index ... a Rich. Franc. Phil. Brunck ... Oxonii, Bliss, 1810.

4 v.2-4 22 cm.

Contents.--t.1. Lysistrata, Thesmophoriazusae, Ranae, Plutus.--t.2. Ecclesiazusae, Nubes, Aves, Vespaee.--t.3. Equites, Acharnenses, Pax, Fragmenta, Index.--t.4. Latin translation of each play.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11x
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB, IIB
DATE FILMED: 6/7/93 INITIALS BE
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

VOLUME 1

FILMED IN WHOLE
OR PART FROM A
COPY BORROWED
FROM
BROWN
UNIVERSITY

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN

ENTRY: ARISTOPHANES v.1

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

_____ Page(s) missing/not available: _____

_____ Volumes(s) missing/not available: _____

_____ Illegible and/or damaged page(s): _____

_____ Page(s) or volumes(s) misnumbered: _____

_____ Bound out of sequence: _____

Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: Brown University;
pp. 323-326

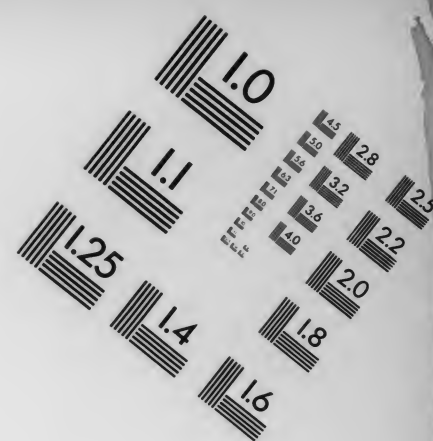
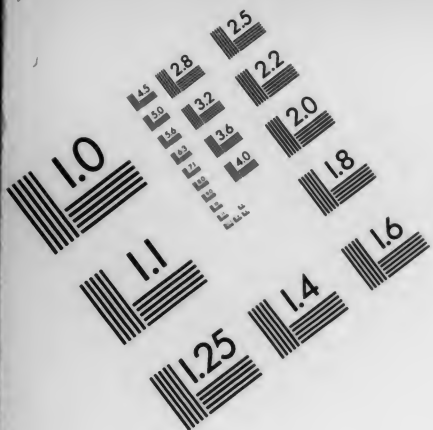
_____ Other: _____

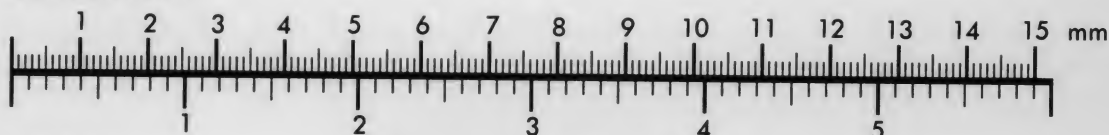
AIM

Association for Information and Image Management

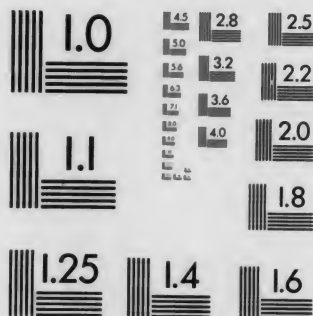
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,
VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS:

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMEDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

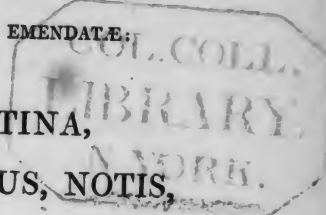
RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. I.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

MUSARUM ET CHARITUM CULTORIBUS

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK,

REGIÆ INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM
LITERARUM ACADEMIÆ SOCIUS.

ARISTOPHANIS quæ ad hunc diem prodierunt editiones, si vel optimæ omnium epigraphen quis inscrip-
sisset,

ΒΟΡΒΟΡΟΣ ΠΟΛΥΣ ΚΑΙ ΣΚΩΡ ΑΕΙ ΝΩΝ,

haud sinistre facetissimi ipsius Comici verbis iudicium animi significasse videretur. E tetra colluvie vix tandem extractus, elegantiorum hominum in conspectum prodit totius antiquitatis scriptor ingeniosissimus, idemque tersi sermonis Attici exemplar perfectissimum, studio meo nitidior multo, quam erat antea, factus, nec tamen ita, ut eum esse vellem, ab omni sorde purgatus. Quæ supersunt in eo mendæ, si tot sunt singulæ, quot centenas ablui, haud male de re literaria meruisse mihi videbor. Nec tamen superstites illæ omnes lectoribus erunt fraudi, quos in notis meis de plerisque admonui*, simulque rationem ostendi, qua sincera lectio restitui debeat. At notarum is est usus, ut qui earum indigeat ope, eas

* Mendas desideratissimo editore in notis et addendis commemoratas sustulimus, et lectiones sinceras textui restitulumus.

adeat; qui semel eas legerit, raro aut nunquam relegat: quamobrem morem illum nunquam probavi, qui apud multos diu invaluit, notas auctorum textui subjiciendi. ARISTOPHANEM autem nemo est, qui semel gustatum abjiciat, nec nova identidem majoreque semper cum voluptate relegat. Dolet proinde mihi textum in hac editione ita emaculatum non esse, ut perito lectori melioris lectionis reperienda cupiditas excutiendarum notarum molestiam nunquam facessat. Quin autem mihi labor iste ita feliciter cesserit, ut in votis erat, obstitit humana imbecillitas, cui neminem magis obnoxium me esse agnosco, breve temporis spatium, intra quod susceptum hoc absolutumque fuit consilium, maxime vero ratio ipsa, qua id fui exsecutus.

Constitueram primum specimen aliquod editionis Aristophaneæ emittere, periculumque facere in tribus vel quatuor fabulis, ad eundem modum, quo Tragicorum aliquot Dramata jam antea fuerant a me edita, quinque ea de re agerem cum honorato hujus urbis cive, GOTHOFREDO BAYER, cujus probitatem, fidem et solertiam maximi faciebam, is precibus a me impetravit, ut quod e re sua magis futurum esse sperabat, ei adquerem, Aristophanemque totum mea politum cura ederem.

Postquam fabulam unam alteramque ad unum Ms. codicem contuli, cujus meliores lectiones margini adlinebam exemplaris editionis novissimæ Lugduno-Batavæ in charta majore impressi, perspexi marginis illius, licet ampli, spatium mihi defore, si omnia in eo notanda essent, quæ mutata vellem, tum quod ad lectionem, tum quod ad personas, et ad versuum pro variis metrorum generibus distinctio-

nem, laboremque typhotæ, si ei exemplar illud exprimendum darem, infinitum quantum auctum iri, mihi que multum molestiæ in corrigendis formarum speciminibus inde exhibitum iri. Consilium itaque cepi fabulas omnes describendi, prout eas typis mandatas volebam. Exhausto hoc primo labore, quum exemplum illud relegerem, et ad alios conferrem codices, quos prius non adhibueram, multa in eo esse deprehendi nondum satis accurata et emendata, quibus ad meliorem, ut opinor, formam revocatis, correctisque, tot lituris obscuratum exemplum esse vidi, ut metuerem, ne se haud facilius inde, quam ex impresso exemplari, extricare posset typhota; unde intellexi, describendi tædium iterum mihi subeundum esse, novumque confeci exemplum, e quo editio hæc typis descripta fuit. Jam vero neminem esse opinor, qui reapse expertus nesciat, quam facile contingat, ut describenti obrepat aliquid oscitantæ, ita ut quæ sint ob oculos videat distincte, aliud autem scribat, qua ex allucinatione tot ortæ sunt variæ in codicibus lectiones. Quod olim librorum descriptoribus sæpissime evenit, id et ego quandoque passus sum; nec hujus inconsiderantiæ necesse duco ut me purgem, veniamque petam: quin mirari subit lætari que, bonam Fortunam frequentioribus istiusmodi lapsibus mihi cavisse, maxime quum recordor, partem haud minimam istarum fabularum a me descriptam iterum fuisse, dum in museo meo vel ludebat filius meus, quo animum meum nihil magis advertit oblectatque, vel confabulabantur boni quidam viri, qui quot fere diebus horisque matutinis ad me visere solent. Sunt in hac editione lectiones aliquot falsæ, quædam etiam ineptissimæ, quæ istiusmodi παραρµατι ortum de-

bent, neutiquam vero emendandi prurigini: cujus rei unicum exemplum hic proponam. In *NUBIUM* v. 316. scripseram in priore apographo, *μεγάλοι θεοὶ ἀνδράσιν ἀργοῖς*, quod et loquentis personæ sensus flagitat, et est in libris omnibus. Quum fabulam iterum describerem, aliud quid agenti mihi, aut id ipsum nimis somniculose, casu in calamum venit *ἀνδράσιν ἀγνοῖς*, quo etiamsi nihil excogitari possit ineptius, mendam tamen non ante animadverti, quam notas ad illam fabulam scriberem. Hunc, aliosque similes non ita multos errores, de quibus in notis sedulo monui, corriget æquus lector in margine libri.

ARISTOPHANIS textum, quem valde depravatum esse sciebant jamdudum dolebantque eruditi omnes, si quis e solis veteribus editionibus emendare aggressus fuisset, etiamsi in eis bonæ aliquot lectiones reperiantur novissimis editoribus incognitæ, is utique operam lusisset. Ad codices confugiendum erat, quorum copiam mihi factam fuisse literatis quibusdam amicis meis acceptum fero, qui debitas sibi grates privatim quam publice persolvi malunt. Codicum syllabum ad quos singulæ fabulæ exactæ fuerunt, notis in unamquamque præfixi: proinde nihil est, quod de iis amplius dicam. Ultimi, quem post impressum textum et notas adhibui, cujusque in *Supplemento Emendationum* varias lectiones et glossas aliquot protuli ad *RANAS*, *PLUTUM* et *NUBES*, index est in Catalogo Bibliothecæ Regiæ numerus *MMDCCCXX*.

Editiones autem sunt tres modo, quæ habeant aliquid momenti atque auctoritatis, quippe quæ solæ e scriptis veteribus libris expressæ fuerint.

Primam omnium anno 1498. excudit Venetiis

ALDUS MANUTIUS in folio. Continet ea novem tantum fabulas. Decimam *Lysistraten* in epistola ad *Danielem Clarium* prætermisisse se ait, quia vix dimidiatam habere eam potuit. *Thesmophoriazusæ* in ejus notitiam non vènerè.

Secunda prodiit Florentiæ anno 1515. in 8vo ex officina *Philippi Juntae*, cura *BERNARDI JUNTE*. Continet ea novem fabulas ab *Aldo* jam ante in lucem prolatas, cum insigni lectionis varietate. Eodem anno iisdem typis eademque forma excusæ fuerunt primum cura ejusdem *BERN. JUNTE* *Thesmophoriazusæ* et *Lysistrata* ex antiquissimo codice Urbicatis Bibliothecæ.

Tertiam excudere Florentiæ *Philippi Juntae* hæredes anno 1525. in 4to, cura *ANTONII FRACINI*. Continet ea novem tantum fabulas ab *Aldo* editas, cum scholiis itidem græcis, sed interpolatis. Sincera habentur in sola editione Aldina.

Quæ subsequutæ sunt editiones e prioribus illis expressæ fuerunt, a quibus si quando in diversa abeunt, varietates nullius codicis fide nixæ, vel correctorum conjecturis, vel typhotetarum incuriæ debentur. Editiones illas omnes recensere, non est instituti mei: earum tantum quas habeo, quibus usus sum, quarumque mentionem feci in notis, seriem subjiciam.

Quarta prodiit Basileæ ex officina *Andræ Cratandri* et *Joannis Bebelii*, cura *Simonis Grynæi*, anno 1532. in 4to.

Quintam excudit Venetiis *Bartholomæus Zanetti* anno 1538. in 8vo.

Sextam ex illa expressit Venetiis *Joannes Farreus* anno 1542. in 8vo.

Septimam excudit Parisiis Christianus Wechelus annis 1540. 1547. in 4to.

Octava prodiit Basileæ cum scholiis græcis cura Sigismundi Gelenii ex officina Frobeniana anno 1547. in fol.

Hæ sunt editiones, quas veteres appello, quibus antiquo more nec versio latina, nec editorum notæ additæ sunt.

E recentioribus quatuor sunt tantum, quas habeam, quibusque usus fuerim. Batavæ minores duæ, quarum prior prodiit Lugduni Batav. ex officina Jo. Maire anno 1624. altera Amstelædami apud Jo. Ravestein anno 1670.

Ludolphi Kusteri editio prodiit Amstelædami anno 1710. forma maxima, parum habili, et quæ Comædiis minime convenit. Non erat cur ille gloriaretur de nitore et cultu, quem Comico sua opera accessisse opinabatur: mendis enim eum reliquit effertissimum. Est tamen in ejus notis bonæ frugis haud parum, quo si uti scivisset *Stephanus Berglerus*, textum Aristophanis multo dedisset emendatiorem. Novissima illa editio Bergleri prodiit Lugduni Batav. duobus in 4to voluminibus anno 1760. De illius meritis quid sentiam, satis in notis declaravi.

FRAGMENTA deperditarum fabularum a *Gulielmo Coddæo* post *Gulielmum Canterum* collecta Kusterus neglexit. Prout exstant in duabus minoribus Batavis, repetita sunt in novissima, sine ulla vel copiæ, vel emendationis, vel nitoris accessione. Fœdum in modum excusa fuere. Ea ego recognovi, auxi, concinneque et eleganter excudi curavi.

Ordo Comædiarum in hac editione nec melior est, nec pejor eo, quo in aliis dispositæ sunt. Quas pri-

imum edere destinaveram, quum de specimine tantum cogitabam, quia ante alias a me descriptæ fuerunt, et typis paratæ erant, eas primum excudendas dedi; postea nihil aliud quæsi, quam ut, quantum fieri posset, æquaretur voluminum moles. Quia vero fabulæ illæ pleræque politici sunt argumenti, nullaque earum est, in qua non occurrant multa ad historiam Atticam spectantia, majore cum voluptatis utilitatisque fructu legentur, si temporis, quo singulæ in scenam productæ fuerunt, observetur ratio, quam sequens exhibet tabula.

CHRONOLOGIA

FABULARUM ARISTOPHANIS.

OLYMP. LXXXVIII.

- Anno 1. Archonte Diotimo . . . ΔΑΙΤΑΛΗΣ.
 Anno 2. Archonte Euclæ . . . ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.
 Anno 3. Archonte Euthydemo . ΑΧΑΡΝΗΣ.
 Anno 4. Archonte Stratocle . . . ΙΠΠΗΣ.

OLYMP. LXXXIX.

- Anno 1. Archonte Isarcho . . . ΝΕΦΕΛΑΙ Α.
 Anno 2. Archonte Aminia . . . ΣΦΗΚΕΣ.
Eodem anno Nubes emendatas docuit, aut docere in animo habuit: nam in scenam eas productas fuisse incerta opinio est.

OLYMP. XC.

- Anno 1. Archonte Astyphilo . . ΕΙΡΗΝΗ.

OLYMP. XCI.

- Anno 2. Archonte Chabria . . . ΟΡΝΙΘΕΣ.
 ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

OLYMP. XCII.

- Anno 1. Archonte Callia ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.
 ΑΥΣΙΣΤΡΑΘΗ.
 Anno 4. Archonte Diocle ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

OLYMP. XCIII.

- Anno 3. Archonte Callia ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

OLYMP. XCVII.

- Anno 1. vel 2. ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.
 Anno 4. Archonte Antipatro . . . ΠΛΟΥΤΟΣ Β.

POST OLYMP. XCVII.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.
 ΚΩΚΑΛΟΣ.

Ceterarum, quarum titulos novimus et fragmenta pauca habemus, didascaliae incertae sunt.

Equidem miror doctis viris, qui Aristophani latine vertendo operam insumserunt, in mentem non venisse, quod olim M. Terentium Varronem a Socratica philosophia latinis literis illustranda avertebat. Quam enim ille causam afferebat, multo probabilior ea est in comicis salibus et jocis, quam in sophistarum interrogationibus et conclusionibus: *Si qui veteris comediae studio teneantur, si sint graecis doctis eruditi, graeca potius quam nostra lecturos; sin a Graecorum artibus et disciplinis abhorreant, ne haec quidem curaturos, quae sine eruditione graeca intelligi non possunt.* Hoc de nullius graeci poetae verius, quam de Aristophanis versione dici posse arbitror, cujus nemo unquam jocos, facetias, leporem assequetur, nisi qui graece eum legerit. Quamobrem si animo meo obsecutus fuisset, huic operi partem non adjecissem, quam nec doctis nec indoctis valde utilem fore auguror. Sed optimo viro GOTHOFREDO BAVER,

qui paulo post immatura morte absumtus, bonis omnibus sui desiderium reliquit, gratificari volui. Is, quod comperisset graecos libros aegre et vix quidem vendi, qui latina versione destituti essent, enixe me rogavit, ut versionem novissimae editionis Lugduno-Batavae huic meae subjungi sinerem, quod ille sibi eo facilius a me concedendum esse autumabat, quo minori eam rem labori mihi fore opinabatur. Sane quidem si opus male curatum emittere voluissem, huic petitioni sine ulla mea molestia indulgere poteram. Verum versionem hic comparere nolui, nisi graecis a me emendatis accommodatam; quod aliter fieri non poterat, quam si exemplum illius manu mea descriptum typhothetae excudendum darem. Id itaque confeci, eademque opera versionem castigavi, et, quantum per temporis angustias licuit, expolivi: quumque numeris non sit ligata, eam pro solutae orationis modo excudi volui, plene et perspicue notatis personis, amotisque metra indicantibus titulis, qui in aliis editionibus dialogum, parabases et cantica inepte foedeque intersecant, quorumque in latinis saltem nullus esse potest usus. Commodior sic reddita haec versio, aliquantoque melior, modo in ea corrigantur, quae minus accurate reddita in notis mutanda esse monui, iis, qui graecas literas non adtigerunt, erit utcunque usui, si intelligere velint, quodnam fuerit ingenium veteris comediae, quae constitutio, quid ab illa differat nova, quod e solo Aristophane, qui unicus superest eorum, QUORUM COMEDIA PRISCA VIORUM EST, cognosci potest.

Postquam latina versio typis mandata fuit, notas scripsi, quas profecto vellem aliquanto politius limasse: sed tempus defuit. Harum minima pars

integris in foliis a me conscripta fuit. *Musteas Heitzio* meo plagulas, atramento vixdum siccato, plerumque submisi, dumque ille typos unius paginæ componebat, aliam ego scribebam. Istius festinationis cum aliæ fuerunt causæ, tum maxime, quia bibliopolæ commodis consulere volui, cupiebamque ut proxime elapsis autumnalibus nundinis Lipsiæ liber venum exponeretur, quod tamen labor improbus eluctari non potuit; vixque ob interjectas a gravioribus negotiis moras eo res adducta est, ut ante instantes vernas nundinas opus absolveretur.

Quum notas extremas scriberem, utilitatem perspexi *INDICIS VERBORUM*, quem Kusterus editioni suæ addidit, quæ multo uberior futura fuisset, nisi opus, alioquin jam nimis perfunctorie factum, noxiæ typographorum manus mirifice corrupissent. Proinde intellexi bene me de studio græcæ linguæ meritum, si indicem illum reconcinnares, accommodaremque huic meæ editioni. Quam tædiosus sit difficilisque istiusmodi labor, pauci sciunt eorum qui confecti commoditate fruuntur. Utique eum suscepisse plus me semel pœnituit: nunc vero postquam eum exhausti, egomet mihi constantiam meam gratulor, cujus ipse primus fructum percepi. Nam quum diversas cujusque vocabuli sedes in editione mea quærerem, Aristophanem totum excussi, nec in eo versus est unus, quem non ter aut quater relegerim: unde factum est, ut typographicæ mendæ, quas primum non animadverteram, mihi demum in oculos incurrerint, quodque præcipuum est, ut quædam a me ipso perperam administrata deprehenderim. Lepidum poëtam e manibus meis amittere nefas duxi, quin nævos omnes, quorum mihi conscius essem, ex eo

detersissem: eique a me satisfactum non iri intellexi, si, quod mihi antea constitutum fuerat, varias modo lectiones codicis Ms. quem postremum inspexi, notis meis subjungerem. Decevi itaque *SUPPLEMENTUM EMENDATIONUM* in omnes ejus reliquias scribere, quo coronis imposta huic operæ.

Si Comicum in hac editione nitidum, concinnum, emendatum nunc primum prodire, ne addito quidem præfiscini, dicerem, eruditos viros haud paucos esse scio, qui judicium istud calculo suo comprobaturi essent. Sed alia ex parte exoriretur censor aliquis, qui, ut senex ille Comicus,

σκίπτων ἀγροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαδέσατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι,

ludos me faceret, et *primam* illam *editionem emendatam* identidem ingerens, sales suos omnes in eam effunderet, fastusque pœnas a me expeteret. Valeant Zoili. Tu vero, candide et erudite Lector, hos libellos lubens accipe, et quum Aristophanis facetiis exhilaraberis, si eum mea opera tersiorem facilioremque redditum sentias, bona verba dic mihi, quæso, et fausta precare.

Dabam Argenterati d. xvi. Martii MDCCLXXXIII.

IN LYSISTRATAM.

COLLATA fuit hæc fabula ad Codices manuscriptos tres. Sunt autem :

A. Regius MDCCLXV.

B. Regius MDCCLXVII.

Aug. Codex chartaceus e Bibliotheca Senatus Augustani, quo præter alia continentur Comici nostri Thesmophoriazuse et Lysistrata, minutissimis ductibus, sed eleganter exaratus, sæculi, ut videtur xv. sub finem, sed ex antiquo integroque exemplari.

IN THESMOPHORIAZUSAS.

PARISSIMA sunt hujus fabulæ scripta exemplaria. Non exstat in ullo codicum quorum notitiam exhibet impressus Bibliothecæ Regiæ Catalogus, nec in his reperitur qui post annum MDCCL. in splendidum illum literarium thesaurum illati fuerunt. Hac de re per epistolam rogatus certiore me fecit optimus Juvenis Jo. Capponnerii filius unicus, qui deplorabili casu paulo post fato functus est, conceptaque de eo spes, fore ut acceptam a parente, parentisque patruo, nominis claritatem novis in literas meritis illustriorem redderet, destituit. E solo itaque Augustano codice emendata fuit.

IN RANAS.

QUATUOR sunt Mss. codd. ad quos Fabulam hanc contuli :

A. Regius membranaceus MDCCLII.

B. Regius chartaceus MDCCLXVII.

C. Regius bombycinus, post impressum catalogum in Bibliothecam illatus, quo continentur Plutus, Nubes, Ranæ, cum scholiis et glossis inter versus. Jam typis descripta erat Fabula, quum codicis hujus usum nactus sum.

D. Meus, quo continentur tres eadem Fabulæ. Codex est bombycinus elegantî manu scriptus cum scholiis aliquot in margine, et glossis inter versus minio scriptis. In extrema ultimi folii pagina librarii nomen et loci ubi scriptus fuit codex his verbis notatum : *Μιχαὴλ δ τοῦ Ανγγῶ πινίς συζῶν ἐξέγραψεν ἐν Ῥωθόμηνῃ Κρήτησιν.*

IN PLUTUM.

COLLATA fuit hæc fabula ad quatuor eosdem codd. qui ad Ranas adhibiti fuerunt. In initio codicis C. interierunt folia aliquot, quibus continebantur præter argumentum versus fabulæ 68. primi, et scholia in 65. horum priores.

EK TΩN

ΠΛΑΤΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΚΩΜΩΔΙΩΝ.

ΚΑΛΟΝ ἐπισημῆνασθαι τὰς αἰτίας, δι' ἧς ἡ μὲν ἀρχαία κωμῳδία ἰδίῳ τινὰ τύπον ἔχει· ἡ δὲ μέση διάφορός ἐστι πρὸς ταύτην. ἐπὶ τῶν Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος χρόνων, τὰ τῆς δημοκρατίας ἐκράτει παρ' Ἀθηναίους, καὶ τὴν ἐξουσίαν σύμπασαν ὁ δῆμος εἶχεν, αὐτὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τῶν πολιτικῶν πραγμάτων ὑπάρχων. τῆς ἰσηγορίας οὖν πάσης ὑπαρχούσης, ἄδειαν οἱ τὰς κωμῳδίας συγγράφοντες εἶχον τοῦ σκώπτειν καὶ στρατηγούς καὶ δικαστὰς τοὺς κακῶς δικάζοντας, καὶ τῶν πολιτῶν τινὰς, ἢ φιλαργύρους, ἢ συζῶντας ἀσελγείᾳ. ὁ γὰρ δῆμος, ὡς εἶπον, ἐξήρει τὸν φόβον τῶν κωμῳδοῦντων, φιλοτίμως τῶν τοιούτων βλασφημούντων ἀκούων. ἴσμεν γὰρ αἰς ἀντίκειται φύσει τοῖς πλουσίοις ἐξ ἀρχῆς ὁ δῆμος, καὶ ταῖς δυσπραγαίαις αὐτῶν ἠδέται. ἐπὶ τοίνυν τῆς Ἀριστοφάνους καὶ Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος κωμῳδίας, ἀφόρηταί τινες κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων ἦσαν οἱ ποιηταί. λοιπὸν δὲ τῆς δημοκρατίας ὑποχωρούσης ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας τυραννούντων, καὶ καθιςαμένης ὀλιγαρχίας, καὶ μεταπιπτούσης τῆς ἐξουσίας τοῦ δήμου εἰς ὀλίγους, καὶ κρατυνομένης τῆς ὀλιγαρχίας, ἐνέπιπτε τοῖς ποιηταῖς φόβος. οὐ γὰρ ἦν τινὰ προφανῶς σκώπτειν, δίκας ἀπαιτούντων τῶν ὑβερισμένων παρὰ τῶν

ποιητῶν. ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολίην, ἐπὶ τῷ διδάξαι τοὺς ΒΑΠΤΑΣ, ἀποπιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τὸ δράμα. καὶ διὰ τοῦτο ὀκνηρότεροι πρὸς τὰ σκώμματα ἐγένοντο, καὶ ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας, χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσικῶνα Ἀρισοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικά μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων, καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς, ἔπεξερέθη τῆς κωμωδίας τὰ χορικά μέλη, καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμωδίας τοῦ σκώπτειν δῆμον καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγούς, παρὲς ὃ Ἀρισοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολλὸν φόβον, Αἰολῶν τὸ δράμα, τὸ γραφὴν τοῖς τραγωδοῖς, ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστὶν ὁ τῆς μέσης κωμωδίας τύπος, οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσικῶν Ἀρισοφάνους, καὶ οἱ Οἰδύσσειοι Κρατίνου, καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικά οὔτε παραβάσεις ἔχοντα.

ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ δὲ ἐστὶ τοιοῦτο. μετὰ τὸ τοὺς ὑποκριτὰς, τοῦ πρώτου μέρους πληρωθέντος, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀναχωρῆσαι, ὡς ἂν μὴ τὸ θέατρον ᾖ κενόν, καὶ ὁ δῆμος ἀεργῶς καθέζηται, ὁ χορὸς οὐκ ἔχων πρὸς τοὺς ὑποκριτὰς διαλέγεσθαι, ἀπόστροφον ἐποιεῖτο πρὸς τὸν δῆμον. κατὰ δὲ τὴν ἀπόστροφον ἐκείνην, οἱ ποιηταὶ διὰ τῆς χορῆς ἢ ὑπὲρ ἐαυτῶν ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰσηγῶντο. ἢ δὲ παραβάσεις ἐπληροῦτο ὑπὸ μελιδριῶν καὶ κομμαλίων, καὶ σροφῆς καὶ ἀνιερῶν, καὶ ἐπιρρήματος καὶ ἀντεπιρρήματος, καὶ ἀναπαύσεων. τὰ μὲν γὰρ ἔχουσι τὰς παραβάσεις, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐδιδάχθη, κατ' ὃν ὁ δῆμος ἐκβάτει· τὰ δὲ οὐκ ἔχοντα, τῆς ἐξουσίας λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δήμου μεθισταμένης, καὶ τῆς ὀλιγαρχίας κρατούσης. οἱ δὲ τῆς μέσης κωμωδίας ποιηταὶ καὶ τὰς ὑπο-

θέσεις ἠμειψαν, καὶ τὰ χορικά μέλη παρέλιπον, οὐκ ἔχοντες τοὺς χορηγούς, τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας. ὑποθέσεις μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς κωμωδίας ἦσαν αὐταὶ· τὸ στρατηγῶν ἐπιτιμῶν, καὶ δικαστῶν οὐκ ὀρθῶς δικάζουσι, καὶ χρήματα συλλέγουσιν ἐξ ἀδικίας· τισὶ καὶ μοχθηρὸν ἐπανηρημένοις βίον. ἢ δὲ μέση κωμωδία ἀφῆκε τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις· ἐπὶ δὲ τὸ σκώπτειν ἰσορίας ῥηθείσας ποιηταῖς ἤλθεν. ἀνεύθυνον γὰρ τὸ τοιοῦτον. οἶον, διασύρειν Ὀμηρον εἰπόντα τι, ἢ τὸν δεῖνα τῆς τραγωδίας ποιητὴν. τοιαῦτα δὲ δράματα καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ κωμωδίᾳ ἐστὶν εὐρεῖν, ἅπερ τελευταῖον ἐδιδάχθη λοιπὸν τῆς ὀλιγαρχίας κρατυνθείσης. οἱ γοῦν Οἰδύσσειοι Κρατίνου, οὐδενὸς ἐπιτίμησιν ἔχουσι· διασυρμὴν δὲ τῆς Ὀδυσσεΐας Ὀμήρου. τοιαῦτα γὰρ αἰ κατὰ τὴν μέσην κωμωδίαν ὑποθέσεις εἰσὶν. μύθους γὰρ τινὰς τιθέντες ἐν ταῖς κωμωδίαις τοῖς παλαιότεροις εἰρημένους, διέσυρον ὡς κακῶς ῥηθέντας· καὶ τὰς παραβάσεις παρητήσαντο, διὰ τὸ τοὺς χορηγούς ἐπιλεῖψαι, χορῶν οὐκ ὄντων. οὐ μὴν οὐδὲ τὰ προσωπεῖα ὁμοιοτρόπως τοῖς ἐν τῇ παλαιᾷ κωμωδίᾳ κατεσκευασμένοις εἰσήγον. ἐν μὲν γὰρ τῇ παλαιᾷ εἰκαζον τὰ προσωπεῖα τοῖς κωμωδομένοις, ἵνα, πρὶν τι καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰπεῖν, ὁ κωμωδοῦμενος ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς ὄψεως κατάδηλος ᾗ. ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ νέᾳ κωμωδίᾳ, ἐπίτηδες τὰ προσωπεῖα πρὸς τὸ γελοιώτερον ἐδημιούργησαν, δεδοκότες τοὺς Μακεδόνας καὶ τοὺς ἐπηρητημένους ἐξ ἐκείνων φόβους, ἵνα μὴδὲ ἐκ τύχης τινὸς ὁμοιότητος προσώπου συμπέσῃ τινὶ Μακεδόνων ἀρχοντι, καὶ δόξας ὁ ποιητὴς ἐκ προαιρέσεως κωμωδεῖν, δίκας ὑπόσχη. ὁρῶμεν γοῦν τὰ προσωπεῖα τῆς Μενάνδρου κωμωδίας, τὰς ὄφρυς ὑποίας ἔχει, καὶ ὅπως ἐξεστραμμένον τὸ στόμα, καὶ οὐδὲ κατ' ἀνθρώπων φύσιν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΝ.

ΒΙΒΛΟΙ Ἀριστοφάνους, θεῖος πόνος, αἴσιν Ἀχαρνέως
κισσὸς ἐπὶ χλοερῆν πουλὺς ἔσεισε κόμην.
ἠνιδ' ὅσον Διόνυσον ἔχει σελίς, οἶα δὲ μῦθοι
ἠχεῦσιν, φοβερῶν πλεθρόμενοι χαρίτων.
ᾧ καὶ θυμὸν ἄριζε, καὶ ἦθεσιν Ἑλλάδος ἴσα
κωμικῆ, καὶ ζύξας ἄξια καὶ γελάσας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ τις Ἀθήγησι τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποίησατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν, ὁμοῦσαι δὲ ἀναπέισασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνοουσιάζειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν ἔξωπίους ἐμπριλὰς καταλιποῦσα ὕπισω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατειληφύλας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας, τὴν ἀνασολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ Προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραξιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὀρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος, καὶ διαπυρρῶμένου, τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτον, φασίν, ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου, μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν· δεύτερον δὲ, ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύ-

ARGUMENTUM in duobus Regiis non comparet, nec fuit in codice Urbinate, equo Bernardus Junta duas fabulas Aldo incognitas primus in lucem protulit: quumque in principio illa editione decisset, caruerunt itidem eo sequentes omnes, ex Juntina derivatae, donec Kusterus, qui primus tenuem Criticæ facultam Comico admovit, ex alio codice illud edidit. Nos idem argumentum ad Aug. codicis fidem emendavimus.

L. 5. τὰς μὲν ἔξωπίους ἐμπριλὰς. Ul-

timam vocem vel consulto omisit, ut corruptam, Kusterus, vel in codice suo non reperit. Veteris lectionis vestigiis insistentes indagent alii quid olim scriptum fuerit.

L. 10. μετ' ὀλίγον, paulo post. Sic cod. noster. Kusterus ὀλίγων. Idem mox male ταξοτῶν: cod. ταξοτῶν.

L. 15. ταμιεύονται. Sic cod. Kusterus ταμιεύονται, minus bene, quum sequatur καταπαύουσι, quod verbum perperam cod. in modum subjunctivum transfert.

σονται, καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιζα καταπαύ-
σουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγείς τοῦ θράσου, ὡς
τοὺς συμπεροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ
γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ
ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοῖως, δι'
ἀκρασίαν, ὡς τοὺς ἄνδρας, ἀλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι
δὲ, Λυσιζράτης ἱκετευσούσης. Κινησίαι τις τῶν πολι-
τῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικὸς, παραγίνεται· ἡ δὲ
χυτροτομοῦσα αὐτὸν, ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν
διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ
Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα
καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν
(οἱ Ἀθηναῖοι) πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποσέλλουσιν· οἱ
μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκατασάντες,
ἓνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποσέλλουσι· καὶ Λυσιστρά-
τη τοὺς παραγενομένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος
πρέσβεις ὁργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει·
καὶ ἐκατέρους ἀναμνήσασα (τῆς) παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους
γενομένης (εὐνοίας) διαλλάττει ἐν φανερωῖ, καὶ ξενίσασα
κοινῇ, παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἐκάστοις ἄγασθαι. ἐδι-
δάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Κλεόκριτον
ἄρχαντος· εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλισζράτου. ἐκλήθη Λυσι-
ζράτη παρὰ τὸ λῦσαι τὸν στρατόν.

L. 2. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγείς
τοῦ θράσου. Kusterus τὸ θράσου, o-
misso οὖν.

L. 6. ἐγκαρτεροῦσι δὲ. Sic bene cod.
Perperam vulgo ἐγκαρτεροῦσαι.

L. 9. E loci sententia facile intel-
ligitur quid significet participium χυ-
τροτομοῦσα, ἰνιδίως, ἰνιδίω habens, ἰν-
αἰφικαν. Geminum esse græcum ver-
bum χυτροτομοῦν nec affirmare nec
negare ususim : quibus secus videbitur,
per me licet legant κροτομοῦσα.

L. 13. Voces οἱ Ἀθηναῖοι, et quæ
sequuntur unciis incluse, sensu flagi-
tante inserui.

L. 17. Post vocem πρέσβεις lacuna
est in codice.

L. 18. Cod. ἀναμνήσασα παλαιᾶς εἰς
ἀλλήλους γενομένης διαλλάττει ἐν φανερωῖ.

L. 20. Cod. ἰκάσας. Vulgo ἰκάσους.

L. 21. τῶ μετὰ Κλεόκριτον. Sic re-
cte cod. id est anno i. Olymp. xcii.
Perperam Kusterus Διόκριτον.

ARGUMENTI METRICI versus ultimum non aliter exhibet cod. quam
vulgo legitur, id est misere depravatam. Pro suo lubitu et captu quisvis eum
emendet : ego vero legendum censeo :

σπονδὰς τιθίμενοι τὸν πόλεμον ἐξέρισαν.

ad corruptam lectionem propius accederet *ἐξέρισαν*. Sed quin pro sincero ha-
beatur obstat prosodia, quum in *ἐξέρισαν* penultima producat, nec *ἐξέρισαν* usu
comprobatum sit.

Α Λ Λ Ω Σ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ καλέσασα τὰς πολίτιδας,
ὑπέθετο φεύγειν, μὴ δὲ μίγνυσθ' ἄρρεσιν,
ὅπως, γενομένης νῦν γάσεως ἐμφυλίου,
τὸν πρὸς Λάκωνας πόλεμον αἰρωσιν λόγῳ·
μένωσί τ' οἴκοι πάντες. ὡς δὲ συνέθετο,
τινὲς μὲν αὐτῶν τὴν ἀκρόπολιν διεκράτου·
τινὲς δ' ἀπεχώρουν. αἱ τ' ἀπὸ Σπάρτης πάλιν
ταυτὸν διεβουλεύοντο. κήρυξ ἔρχεται
λέγων περὶ τούτων. τῆς δ' ὁμοιοίας γενομένης,
σπονδὰς τίμενοι, τὸν πόλεμον ἐξέρισαν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
 ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
 ΜΥΡΡΙΝΗ.
 ΛΑΜΠΙΤΩ.
 ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
 ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
 ΣΤΡΑΤΤΑΛΙΣ.
 ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
 ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
 ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
 ΠΑΙΣ.
 ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
 ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
 ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ.
 ΑΓΟΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.
 ΘΕΡΑΠΩΝ.
 ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ.

COL. COLLE
 LIBRARY
 N. YORK.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΚΑΛΟΝΙΚΗ, ΜΥΡΡΙΝΗ,
 ΛΑΜΠΙΤΩ.

- Λυ. ΑΛΛ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
 ἢ 'ς Πανός, ἢ πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
 οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τομπάνων.
 νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή·
 πλὴν ἢ γ' ἐμὴ κομητίτις ἧδ' ἐξέρχεται. 5
 χαῖρ', ὦ Καλονίκη.
- Κα. καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
 τί συντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον;
 οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
- Λυ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάσμαι τὴν καρδίαν,
 καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι, 10
 ὅτιν' παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα
 εἶναι πανούργοι.
- Κα. καὶ γὰρ ἐσμεν, νῆ Δία.
- Λυ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε,
 βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
 εὐδοῦσι, κοῦχ ἤκουσιν. 15
- Κα. ἀλλ', ὦ Φιλτάτη,

1. Ἐς Βακχεῖον. Magis Atticum est
 is quam is, quod præferunt A. et Aug.
 cum Juntina. Sed B. is, quomodo etiam
 ante inspectum illum codicem scripse-
 ram.

5. πλὴν ἢ γ' ἐμῆ. Sic tres codd. et
 Juntina, aliæque antiquæ. Perperam

Kusterus ἢ γ'... Naturalis ordo est:
 πλὴν γὰρ ἢ δὲ ἢ ἐμὴ κομητίτις ἐξέρχεται...
 Πλὴν valet ἀλλ' ἢ μου, quo significatu
 particulam ἢ non adsciscit.

11. ἀνδράσι νενομίσμεθα. Sic A. et
 Aug. Vulgo minus bene ἀνδράσιν.

ἤξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἢ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἀνδρ' ἐκύπτασεν·
ἢ δ' οἰκέτην ἤγειρεν· ἢ δὲ παιδίον
κατέκλινεν· ἢ δ' ἔλουσεν· ἢ δ' ἐψώμισεν.

Λυ. ἀλλ' ἔτερα γὰρ ἦν γε τῶνδε προὔργαιότερα αὐταῖς. 20

Κα. τί δ' ἐστίν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἔφ' ὃ τι ποδ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλιῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι;

Λυ. μῶν καὶ παχύ;

Κα. νῆ τὸν Δία, παχύ.

Κα. κατὰ πῶς οὐχ ἤκομεν;

Λυ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλδομεν. 25

16. ἤξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Juntina, quam sequuntur editiones ceteræ, cod. etiā Aug. χαλεπή τοι Posteriorius ex prava pronuntiatione ortum. Duo Regii τοι, quod et metro et loquendi rationi satisfacit. Antequam Regios in speciem codices reposueram pro jure meo χαλεπή δ' ἢ γυναικῶν ἔξοδος, quod et Th. Burgessio, qui nuperrime summo literarum bono novam procuravit Dawesii Miscellaneorum Criticorum editionem, facillimum et ad vulgatum accommodatissimum videtur. Sed postquam Scaligeri emendationi duorum codicum accessit auctoritas, eam quam exhibeo lectionem, retinendam omnino censui. Non enim is ego sum, qui facile animum inducam, verborum constructionem, quæ apud Tragicos frequentissima nihil habet officiduli, cave regia et angue a Comicis vitari debuisse: qua de re infra prolixius agam.

χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Sic quidem scripti veteres: nec tamen ideo recipi debuit hæc lectio, quam ut nunc respicimus, penitus demum perspecta comici sermonis indoles suadet. Scripsit Poëta noster: χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος. Sic Pac. 1181. Ἀυρίον γ' ἰεθ' ἢ ἔξοδος.

17. ἐκύπτασεν. Schol. ἀντί τοῦ ἰεράγγουσι. κυπτάσεν ἐστὶ τὸ περιέτι πινεῖν ἢ διατρέχειν. κυπτάσεν δὲ τῆ ἀμφιβολία καὶ πειραχίταις κίχρηται, καὶ δὲ καὶ Σάφου.

Πηλίκον γυναικῶν ἰσθμὸν κούπτασεν. Vide viros doctissimos Valckenarium ad Ammonium L. ii. c. 13. et Tonpium ad Suidam i. 102.

18. ἢ δὲ παιδίον. Clausulam hanc, integramque versum sequentem profert Pollax vi. 35. ubi quom olim recte editum fuisset παιδίον, novissimi editores et ridicula erga suos codices superstitione, nulla metri habita ratione, reposuerunt παιδα, sicque sibi sapere visi sunt.

20. ἢ γε. Posterioris vocula, e Regio A. reposita, omissione claudicabat hic versus. Conjeceram prius: ἀλλ' ἔτερα γάρ' ἦν. A Juntina non discrepat Aug. In B. ἢν τῶνδε προὔργαιότερα, superscripta e scholiis varia lectione:

ἀλλ' οὐκ ἰκίνοισ ἢν τῶνδε προὔργαιότερα αὐταῖς;

Sed vitiosa est ista lectio, quia nihil præcessit, quo referri queat τῶνδε. Ad προὔργαιότερα addita glossa ἀναγκαιότερα.

22. ξυγκαλιῖς. Vulgo, neglecto Atticismo, συγκαλιῖς. In his nulla est apud me librarium auctoritas. Quod tamen antea reposueram, confirmavit demum Regius A.

23. μῶν καὶ παχύ. Quod dixit Lysistrata μήνα, accipit Calonicæ de virili membro.

24. νῆ τὸν Δία παχύ. Sic A. duo alii, ut vulgo, καὶ νῆ Δία παχύ.

25. ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλδομεν. Frequentissima hic est ellipsis, quam semel observasse satis erit. Plena phrasis est: εἰ γὰρ οὗτος ἦν ὁ τρόπος, ταχὺ ξυνήλδομεν ἂν. Si enim ad magnum et crassum penem convocata fuissent, cito convenissent. Namque, ut est in Priapeis, Carm. vii. observante Berglerio:

ἀλλ' ἐστίν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμα ἀνεξητημένον,
πολλαῖσιν ἀγροπνίαισιν ἐρρίπτασμένον.

Κα. ἤπου τι λεπτόν ἐστι τούρριπτασμένον.

Λυ. οὕτω γε λεπτόν, ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναῖξιν ἐστίν ἡ σωτηρία. 30

Κα. ἐν ταῖς γυναῖξιν; ἐπ' ὀλίγου γ' ἂν οἴχεται.

Λυ. ὥς ἔσ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πρᾶγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι, μήτε Πελοποννησίου.

Κα. βέλτισα τοῖνον μηκέτ' εἶναι, νῆ Δία.

Λυ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι. 35

Κα. μὴ δῆτα πάντας γ'. ἀλλ' ἀφέλε τὰς ἐγχείλεις.

Λυ. περὶ τῶν Ἀθηναίων δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιούτων οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.

ἢν δὲ ξυνήλδοσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,

αἱ τ' ἐκ Βοιωτῶν, αἱ τε Πελοποννησίων,
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα. 40

Κα. τί δ' ἂν γυναῖκες φρονίμον ἐργασαίαιτο,

Nimirum sapiunt, videntque magnam matronæ quoque mentulam libenter.

27. πολλαῖσιν ἀγροπνίαισιν, sine copula. Sic duo Regii eleganter. Languide vulgo πολλαῖσι τ' ἀγροπνίαισιν.

29. ὥσθ' ἔλπ. Sic recte Aug. Mendum typographicum ὥσθ' ἔλπ. a Juntina usque per omnes editiones propagatum fuit. In duobus Regiis minus bene ὥσθ' ἔλπ.

31. ἰσ' ὀλίγου γ' ἂν οἴχεται. Vulgo γὰρ οἴχεται. Quam ante inspectos codices admiseram lectionem partim Florentis suam, partim emendatione mea certissima, imprudens in textu reliqui: ille enim οἴχεται pro vulgato οἴχεται legi voluit: ego autem γὰρ in duas divisi particulas; quæ omnia etiam Berglerio placuisse vidi. γ' ἂν divisi scriptum postea reperi in Regio A. Sed codices tres mei in alia, eaque meliore consentient lectione; non οἴχεται, sed οἴχεται exhibentes, quod omnino reponi debuit. Vereor enim ut e Græcis nostris, salva lingua indole, erui possit sententia in versione expressa: parum abest quin nulla sit.

Hoc sensu græce non dicitur ἰσ' ὀλίγου, sed absolute ὀλίγου suppresso verbo δις. Vid. Thesm. 935. Vesp. 829. Acham. 348. 381. quorum locorum in nullo scribere poteris ἰσ' ὀλίγου pro ὀλίγου. Jam vero ἰχισθαί σπρissime

nihil aliud valet quam εἶναι: et εἶναι vel ἰχισθαί ἰσ' ὀλίγου eadem ratione dicitur et non valde dissimili sensu, quam εἶναι, εἶναι, βῆναι ἰσ' ἔργου. Gallice: Il tenoit donc a bien peu de chose.

33. μήτε Πελ.—Sic bene duo Regii: perperam vulgo μηδέ. Huic μήτε respondet v. 36. Βοιωτίους τε. Additura mox erat Lysistrata perituros etiam esse Athenienses omnes; sed se ipsam reprimi, nec tale quid in patriæ suæ perniciem ominari velle ait. Nihil hic intellexit Berglerus.

36. πάντας γ'.—Eleganter insertam particulam γε habent duo Regii.

38. ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι. Id est ἄλλο. Sic Pl. 361. τὸ μηδὲν εἰς ἡμ' ὑπονοῖ τοιοῦτο. Hæc in melius accipe. In codicibus quidem scriptum, ut vulgo, ἀλλ' pro ἀλλὰ, et in B. superscripta glossa e scholiis, ὅτι ἀπολωπύται δηλοῖται. Sed falsus est hic sensus. Nihil enim suspicari vel conjicere poterat Calonicæ, quæ de Lysistratæ consilio nondum quicquam compererat. Temere et incogitantem, textu meo forte non inspecto, Berglerum in versione secutus sum. Pro his verbis su ipsa conjecturam facias: repose: aliud te suspicari velim. μοι possit eodem sensu positum esse, quam εἰς ἡμ' in altero exemplo: sed mihi videtur abundare, quod frequens est et elegans.

- ἢ λαμπρὸν, αἱ καθήμεν' ἐξηνδισμένοι,
 κροκωτὰ φοροῦσαι, καὶ κεκαλλωπισμένοι,
 καὶ Κιμβερικ' ὄρεδοστάδια, καὶ περιβαρίδας; 45
- Λυ. ταῦτ' αὐτὰ γάρτοι κᾶσθ', ἃ σῶσειν προσδοκῶ,
 τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες,
 χ' ἢ γχουσα, καὶ τὰ διαφανῆ χιτῶνια.
- Κα. τίνα δὴ τρόπον ποθ' ;
 Λυ. ὥσε τῶν νῦν μηδένα
 ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἰρεσθαι δόρυ. 50
- Κα. κροκωτὸν ἄρα, νῆ τῷ θεῷ, γὰ βάζομαι.
 Λυ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν.
 Κα. Κιμβερικὸν ἐνδύσομαι.
 Λυ. μήτε ξιφίδιον.
 Κα. κτήσομαι περιβαρίδας.
 Λυ. ἄρ' οὐ παρῆναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν ;
 Κα. οὐ γὰρ μά Δί', ἀλλὰ πετομέναις ἦκειν πάλα. 55
 Λυ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικὰς,
 ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕπερον.

44. κροκωτὰ φοροῦσαι. Sic bene Aug. cum Junta aliisque veteribus. Kusterus κροκωτοφοροῦσαι, quæ scriptura binorum Regiorum est. At melior est nostra lectio, quia simplex φοροῦσαι sequentia etiam regit nomina κιμβερικὰ et περιβαρίδας. Postremi male Berglerus casum mutat, maleque etiam locum vertit, tanquam si περιβαρίδας scriptum esset. Tres codd. perspicue περιβαρίδας præferunt. In duobus Regiis καὶ κιμβερικὸς-δοστάδια, sine vocum distinctione: in Aug. καὶ κιμβερικὸςδοστάδια. Scilicet hæsitans librarius, nesciensque utram e duabus præferret scripturis, ambas representavit simul conjunctas. κιμβερικὸν pro κιμβερικὸν male legitur apud Suidam.

45. περιβαρίδες calcei sunt, quibus maxime utebantur ancillæ, teste Polluce vii. 92. quod paulo supra confirmat his Cephisodori versibus:

σανδάλια τι τῶν λεπτοσχιδῶν,
 ἴθ' οἷς τὰ χροῦν τῶν ἴσιν ἄνδρα
 τὸν δ' ἄσπερ ἢ θεράπων, ἴχου περιβαρίδας.
 Quod tamen nihil aliud ostendit, quam περιβαρίδας calceos fuisse minus pretiosos, quibus etiam ingenuæ uti poterant.

48. Perperam hic versus vulgo versui 45. subjiçitur, sede perquam aliena, quod et Kusterus animadvertit, addens eum in duobus codicibus a se inspectis

positum esse eo loco in quem eum reposuimus. Cum illis Kusteri codicibus consentiant bini Regii, ubi idem, quem exhibemus, versuum ordo. Frustra tempus et operam contrivissemus, si Kusteri exemplo bonas codicum lectiones in notis indicare contenti, priores mendas in textu reliquissimus, qua veterum auctorum edendi ratione nihil est ineptius. Est autem hic et Concion. 929. ἢ γχουσα pro καὶ ἢ γχουσα. Hesychius: γχουσα, ῥίζα, ἢ φουκόνται τὰ γόνια. Etymol. γχουσα, ἴδιος βοτάνης, ἢ καὶ διὰ τὸ αὐτὸ λήγεται γχουσα. Ἀττικὸν δὲ διὰ τὸ ἰ. Sed fallitur prava codicum deceptus scriptura, quæ Thomæ etiam fraudi fuit, cujus adeundus interpret. Apud Conicium, quo nemo Ἀττικώτερος, scriptum hoc nomen per α in Thesm. ii. fragm. viii. Gallis herba ista *Orcanette* vocatur.

52. μήτ' ἀσπίδα. et v. seq. μήτε ξιφίδιον dant duo Regii, mellius quam, ut vulgo, μήτ' et μηδὲ.

56. ἴψιν τοι. Sic duo Regii. Vulgo ἴψιν γι. Idem et Aug. habent δ' μηδὲ ἴψιν. Recte in codd. scriptum δ' μηδὲ Concion. 245. quod notandum. Licet enim α μίλιος femininum sit μίλιον, ut Vesp. 312. tamen vocativo δ' μίλις compellantur tam feminæ quam viri.

- ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
 οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος.
- Κα. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
 ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεθήκασ' ὄρθρραι.
- Λυ. οὐδ' ἄς προσεδόκων κἀλογιζόμεν ἐγὼ
 πρῶτας παρῆσσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
 γυναῖκας, οὐχ ἦκουσιν.
- Κα. ἢ γοῦν Θεαγένους,
 ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τὰκάτιον ἀνήρετο.

60. ἐπὶ τῶν κελήτων. Jocus est ex ambiguo. κίλις significat parvum navigium, qualia conscendisse oportebat Salaminiæ mulieres, quæ Athenas defendendæ erant: tum notat equum desultorium, et inde, ut ait noster, Ἀφροδίτης ἐρέτοι, quo sibi morigerari noluisse meretricem facete queritur servus in Vespis v. 500. Hujus schematis meminit Horatius Serm. ii. 7.

Quæcumque excepit turgentis verbera caudæ,
 clunibus aut agitavit equum lasciva supinum.

At illud graphicè describit Apuleius loco quem emendatum protulit elegantissimus Ruhnkenius ad Julium Rufinianum p. 260. *Inscenso grabatulo, super me coram sedens, ac crebra subsiliens, lubricisque gestibus mobilem spinam quatiens, pendula Veneris fructu me satiarit.*

61. κἀλογιζόμεν ἐγὼ. Sic bene duo Regii. Vulgo ἰγὼν, quod miuime Atticum est. Post hunc versum usque ad 132. lacuna est in duobus Regiis. In A. versus 132. ἴφραδα subjectus est versui 61. sine ullo defectu indicio. In B. vacuum relictum spatium duarum semipaginarum.

64. τὰκάτιον ἀνήρετο. Aug. et veteres editiones ἤετο: recentiores ἤετο: depravata lectione: deest enim syllaba ad integritatem versus. Biseti emendationeui recepi utpote facillimam: præterea adblandiebatur mihi jocus ex ambigua significatione nominis ἀκάτιον *cymbium*, navigii genus, et *cymbium*, poculum notantis. Verbum ἀνείρεσθαι non minus quam ἀνέγισθαι et ἀπαίρειν, nauticum esse possit. Quia supra v. 60. lusit in ambiguo Conicis, cui vix alius magis placuit jocus, hic eadem ratione temulentiam mulierum perstringere mihi videbatur. Sed re attentius considerata jam nunc intelligo nihil istiusmodi

hunc locum admittere. Nullus enim in ambiguitate nominis ἀκάτιον lepor est, nisi illud nomen utroque sensu accipiat, unique sententiæ tam apte conveniat atque alteri, uti observare est in illis supra, ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεθήκασ' ὄρθρραι. Sine *celocibus* Salaminiæ mulieres Athenas venire non poterant. Primaria illa significatio est, unde bona oritur sententia, in qua acquiescit mens auctoris, tametsi statim non percipiat latentem alterum sensum, nec equum illum suspicetur, de quo Ovidius.

Thebais Hectoreo nupta resedit equo.
 At hic nec poëtæ nec spectatorum ulli venire quicquam in mentem de navigio potuit. Queritur Lysistrata nullam sibi præsto esse ex Acharnis mulierem, unde, tanquam e propiore loco, primas adventuras esse sperabat. Erant autem Acharnæ χωρίον μίλιον τῆς Ἀττικῆς, τῶν δῆμων καλουμένων, mediterraneæ, ab urbe distantes lx. stadiis. (Thucyd. p. 111.) Cui Athenis Acharnæ, vel Acharnis Athenas iter faciendum erat, ut, si vellet quidem, navigio uti poterat, quum nulla alia nisi terrestris esset via. Quis itaque credat tam ineptum responsum Poëtæ Calonicæ tribuisse? At veniat profecto: nam Theagenis uxor, tanquam horsum tendens *cymbium* in altum edidit. Amplectenda est igitur primarii in arte critica viri Ric. Bentleyi emendatio proposita ad Callimachi fragm. 227. et Kustero merito probata, tam ad hunc locum, quam ad Suidam in Ἐκάτιον:

ὡς δεῦρ' ἰοῦσα Δουκάτιον ἤετο.
 Typothetae tribuendus error τοῦκάτιον, cujus suspicio in Bentleyum non cadit. Hanc lectionem, quam in textu legi velle, in versione secutus sum, repudiata priori interpretatione, quam supra exhibui.

ἀτὰρ αἶθε καὶ δὴ σοὶ προσέρχονται τινες·
αἶθ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες. ἰοῦ, ἰοῦ·
πόθεν εἰσὶν;

Λυ. Ἀναγυρουντόθεν.
Κα. νῆ τὸν Δία·
ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεινηῖσθαι δοκεῖ.
Μυ. μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ᾧ Λυσιστράτῃ;
τί φῆς; τί σιγᾶς;

Λυ. οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,
ἤκουσαν ἄρτι περὶ τοιοῦτου πράγματος.
Μυ. μόλις γὰρ εὔρον ἐν σκότῳ τὸ ζῶνιον.
ἀλλ' εἴ τι πᾶν δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.
Λυ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐπαναμεινῶμεν ὀλίγου γ' οὐνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν, τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν.

Μυ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἤδὲ καὶ δὴ Λαμπιτῶ προσέρχεται.
Λυ. ᾧ φιλτάτῃ Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτοῖ.
οἶον τὸ κάλλος, γλυκυτάτῃ, σοῦ φαίνεται
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾶ τὸ σῶμά σου,
κᾶν ταῦρον ἀγχοῖς.

Λα. μάλα γὰρ οἶα, ναὶ σιῶ.
γυμνάδομαί γα, καὶ ποτὶ πωγὰν ἄλλομαί.
Λυ. ὡς δὴ καλὸν τὸ χρῆμα τιτθίων ἔχεις.
Λα. ἄπερ ἱερεῖόν τοι μ' ὑποψάλασσετε.
Λυ. ἤδὲ ποδαπῇ σθ' ἢ νεάνις ἡτέρα;
Λα. πρέσβειρά τοι, ναὶ τῶ σιῶ, Βοιωτία
ἴκει ποθ' ὑμέ.

Λυ. νῆ Δί', ᾧ Βοιωτία,

68. Alludit ad notum proverbium de quo consulendi pareniographi et Meursius de Pop. Att. in Ἀνάγυρος.

74. ἰλίγου γ' οὐνεκα. Male vulgo ἰνικα, qua forma nusquam usi sunt Attici poëtae. Vide infra ad v. 491. 501. Ran. 189. Pl. 329. ne plures locos indicem, ubi ad codicum fidem reposita fuit forma genuina Attica.

82. γυμνάδομαί γα—Vulgo γα. Alterum ex usu dialecti reponi debuit, ut infra 105. 170. et alibi. καὶ ποτὶ πωγὰν ἄλλομαί. De hac Laconica saltatione

sic Pollux iv. 102. καὶ ΒΙΒΑΣΙΣ δὲ τὰ ἢν ἴδους Λακωνικῆς ἰσχυροῖς, ἢ καὶ τὰ ἄλλα πρᾶσιδιστα, οὐ ταῖς παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ ταῖς κίραις. ἴδι δὲ ἄλλισθαι καὶ φαίνου τοῖς ποσὶ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΤ-ΓΑΣ, καὶ ἠνερωμῖστο τὰ πηδύματα. ἴδου ἰαὶ μῖσθ' ἢ καὶ ἰσιγερμῖμα· Κίλια πῶκα εἰσᾶντι· πλῆστα δ' ἂ τῶν ἀπῶκα. Sic Laconica scribenda esse existimo. E Pollucis autem verbis manifesto apparet, quam recte, licet frustra, monuerit Florens πωγὰν, non, ut vulgo, πωγᾶν, scribi oportere.

καλὸν γ' ἔχουσα τὸ πεθῖον.
Κα. καὶ, νῆ Δία,
κομψότατα τὴν βληχῶ γε παρατετιμμένη.
Λυ. τίς δ' ἡτέρα παῖς;
Λα. χαῖτα μὲν, ναὶ σιῶ,
Κορινθία δ' αὔ.
Λυ. χαῖτα, νῆ τὸν Δία,
δήλη ἔσιν οὔσα ταυταγὶ τάντευθενί.
Λα. τίς δ' αὖ ξυναλίαζε τόνδε τὸν ζόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν;
Λυ. ἦδ' ἐγώ.
Λα. μῦσιδδὲ τοι
ὅ τι λῆς ποθ' ἀμέ.

Λυ. νῆ Δί', ᾧ φίλη γύναι.
Μυ. λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐσί σοι.
Λυ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· πρὶν δὲ λέγειν, ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν.

Μυ. ὅ τι βούλει γε σύ.
Λυ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ ξρατιάς ἀπόντας; εὔ γὰρ οἶδ', ὅτι

88. καὶ, νῆ Δία. Hæc vulgo Lacenæ tribuuntur. Dieterium Atticæ mulieri magis convenire mihi videtur; ideo τᾶν in τᾶν mutavi. Si quis ne quidem in personarum distinctione ab editionibus discedere vellet, majori mutatione sic oporteret Lampitonce loqui:

καὶ, ναὶ σιῶ,
κομψότατα τᾶν βληχῶ γα παρατετιμμένη.

Notum est Laconas, aliosque Dorice loquentes, *pulegium*, quod Atticis βλήχων appellatur, γλέχωνα nominare. Vide Acharn. 861. 869. 874. Ceterum in Aug. personarum nomina adscripta non sunt: interlocutorum mutatio transversa tantum lineola indicata.

90. χαῖτα μὲν, ναὶ σιῶ. Male vulgo ναὶ σὶ σιῶ. Vox χαῖτα trisyllaba est, et pedem creticum facit, ut versu etiam seq. Apud Theocritum Idyll. vii. δι-συλλαβῶς effertur. Quæ vero mox subjicit Lysistrata e Bergleri versione haud facile intelligas: Bonam profecto apparet esse hinc ex istis indicis. Sensus est: δὴλη ἔσιν οὔσα χαῖτα κατὰ γα τὰ ἀντὶ ταῖς ἰστιοθῖνι, vel αἶθ' ἰσι τὰ ἰστιοθῖνι.

Hanc ad sententiam versionem reformavi.

93. ξυναλίαζε. Duplex est in hoc verbo menda. Scribe συναλίαζε. Atticum ξῖν pro εἶν Dorica dialectus non admittit: tum ratio temporum *astisium* flagitat, non *imperfectum*. Perspicue in Aug. quem etiamnum ad manum habeo, scriptum ξυναλίαζε, quod, ob eam quam dixi causam, scilicet minutissimis calami ductibus exaratum esse illum codicem, me fugerat, quum eum primum, nubilo forte dic, aut vesperi ad lumen, excussi.

94. ἦδ' ἐγώ. Perperam vulgo ἦδ'—μῦσιδδὲ τοι. Male vulgo μῦσιδδῖτα. μῦσιδδῖ, vel si mavis μῦσιδδῖτα, Laconicum est pro μῦσιδδῖ. Hesychius: μῦσιδδῖ, λαλι, ἠμιλι. Præter illa, quæ ad hanc glossam notavit interpres, vide Valckenarium nostrum ad Theocriti selecta Idyllia p. 279. Quod autem vir ille doctissimus Toupio obsecutus censet τὸ scribendum pro τοι, in eo consentientem me sibi non habet. ται hic consequentiam infert, et valet ἴλεο, ergo, cuiusmodi aliquid nexus sermonis et sententia omnino flagitant. Vide versionem.

- πάσαισιν ὑμῖν ἐστὶν ἀποδημῶν ἀνήρ.
- Κα. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὃ τάλαν, ἀπεστὶν ἐπὶ Θερᾶκης φυλάττων Εὐκράτην.
- Λυ. ὁ δ' ἐμὸς γε τελέους ἐπὶ μῆνας ἐν Πύλῳ.
- Λα. ὁ δ' ἐμὸς γὰρ, κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πώκα, 103
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
- Λυ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλείπεται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προῦδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισθον ὀκτωδάκτυλον, 110
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἰπικουρία.
- Μυ. ἐθέλοισ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὔροισ' ἐγὼ,
μετ' ἐμοῦ καταλύσαι τὸν πόλεμον;
- Μυ. νῆ τῷ θεῷ.
ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν εἴ με χρεῖη τοῦγκυκλον
τουτὶ κατατεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθήμερον.
- Κα. ἐγὼ δέ γ' ἂν, κἂν ὡσπερὲ ψήτταν δοκῶ
δοῦναι ἂν ἐμαυτῆς παρταμοῦσα θήμισυ. 115
- Λα. ἐγὼ δὲ καὶ κα ποττὸ Ταύγετόν γ' ἄνω
ἔλσοισ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰράναν ἰδεῖν.
- Λυ. λέγοιμί ἂν οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γὰρ, ὡ γυναικες, εἴπερ μέλλομεν 120
ἀναγκάσειν τοὺς ἀνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ ἐστιν —
- Μυ. τοῦ; φράσον.
- Λυ. ποιήσεται οὖν;

105. ταγᾶς, priori correpta, quod notandum. Inde ταγῶχος eadem prosodia. Aeschylus Eumen. 296.

Φρασεὶς ταγῶχος ὡς ἀνὴρ ἰπικουσί. sed ταγῶς priorem producit. Qua de re vide ad Eq. 159.

109. ὀκτωδάκτυλον. Non memini aliter legere in Aug. cod. At veram scripturam esse credo ὀκτωδάκτυλον.

113. εἴ με χρεῖη. In Juntina, unde in reliquis migravit, εἴ με χρεῖη, ἢ. Nec aliter in Aug. scriptum, nisi quod inter duas voculas distinctio abest. Librariorum hoc σφάλμα frequentissimum esse, et ubique corrigendum χρεῖη norunt jam tirones. Videndus Dawesius ad hunc locum in Miscell. Crit. Quod autem apud Suidam in editione principe

legitur χρεῖη, δῖν, ex errore itidem librarii est, qui scribere debuit Μοι. Grammaticus paulo infra in χρεῖη: χρεῖη δὲ, τὸ δῖν. Πλάτων Εὐθύφρον' πινυόμενοι τοῦ ἔξηρητοῦ τὴν χρεῖη ποιῶν.

115. ὡσπερὲ. Aug. ὡσπερὲ ἢ—Juntina ὡσπερὲ ἢ. Recte in duabus editionibus Venetis minoribus repositum ὡσπερὲ e Suida in ψήτταν, qui v. seq. habet δόνησι ἰμαυτῆς, omisso ἂν, quod et abesse mallem.—παρταμοῦσα. Nescio an melius scriberetur παρταμοῦσα, ut infra 132.

ἴφροθα σαυτῆς κἂν παρταμῖν θήμισυ. Sane ubi syncope versum non juvat, credibile est ab ea abstinuisse poetas Atticos. Vide ad Nub. 754. et quae notavi ad Euripidis Phoen. 1420.

122. Hic et seq. v. quae vulgo Caloni-

- Μυ. ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέη.
- Λυ. ἀφεκτέα τοίνυν ἡμῖν ἐστὶ τοῦ πένους.
τί μοι μετασφρέσθαι; ποῖ βαδίζετε; 125
αὐταί, τί μοι μοῦατε, κἀνανεύετε;
τί χρῶς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσεται, ἢ οὐ ποιήσεται; ἢ τί μέλλετε;
- Μυ. οὐκ ἂν ποιήσοιμι· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπύτω.
- Κα. μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄρ' ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐρπύτω. 130
- Λυ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὡ ψήττα; καὶ μὴν ἄρτι γε ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρταμῖν θήμισυ.
- Κα. ἀλλ', ἀλλ' ὅ τι βούλει· κἂν με χρεῖη, διὰ τοῦ πυρός
ἐθέλω βαδίζεῖν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πένους.
οὐδὲν γὰρ οἶον, ὡ φίλη Λυσιστράτη. 135
- Λυ. τί δαί σύ;
- Λα. κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.
- Λυ. ὡ παγκατάπυγον θημέτερον ἅπαν γένος.

caes partes tribuuntur, eas in Myrrhinam transtuli, quae prima patefactum Lysistratae consilium rejicit v. 129. Facetum est eam omnium cupidissimam fuisse rei cognoscendae. Eo etiam ducit personarum distinctio in Reg. codd. quae infra observabitur.

124. ἡμῖν ἴσιν. Sic partim ob metrum, partim ob euphoniā scribendum. Male vulgo ἡμῖν ἴσιν.

128. Aug. et Juntina bis in hoc versu, et supra 122. ποιήσεται. Aug. v. seq. ποιήσοιμι, ex inepta librariorum circa metrum sollicitudine, qui ne sibi met ipsi quidem in ea scriptura constant; nec magis cum codicibus concordant impressi libri. ποιῶν forma est Atticis incognita, quibus diphthongus oi multis in vocibus corripitur, ut δῖν infra 247. ποιήσεται, 368. ποῖον Eq. 32. οἶον, 736. ποιήσεται, passim, ut αἰ in δῖλαιος, Pl. 830. Scholion Ms. ad Plutum 14. ταῦ δὲ ποιῶν ἢ παρταμῖν σαυτῆς, καὶ οὐ χρεῖη ποῖον γράφειν. Recte monenti veteri magistro nos ubique morem gessimus, et inauditum Atticis illud ποιῶν, in editionibus tam frequentior obvium, e textu nostro prorsus ejecimus: quod semel monuisse satis esto.

129. ὁ πόλεμος ἐρπύτω. Bella pergant protinus, ut recte vertit Florens. Suidas ἰπρίτω legisse videtur, et si ad hunc locum

vol. I.

cum respexit, pessime eum interpretatus est.

130. οὐδ' ἔγωγ' ἄρ'—Male vulgo ἔγωγ' γάρ.

133. ἀλλ', ἀλλ'—id est ἄλλο, ἄλλο—vividius quam ut vulgo ἀλλὰ ἄλλο. κἂν με χρεῖη. Male vulgo χρεῖη. Impersonalis hujus verbi indicativus est χρεῖη, optativus χρεῖη, subjunctivus χρεῖη. Suidas supra laudatus ad v. 113. χρεῖη ἔξυτῶναι, ἦγον δὲ. χρεῖη δὲ περισπωμένης, τὸ ὑποτακτικόν, σημαίνει δὲ τὸ δῖν.

136. τί δαί σύ; Sic tres codd. quod, iis etiam nolentibus, reponi debuisset. Nam vulgatum δὲ in metrum peccat. κἀγὼ βούλομαι. Non ita credo scripsisse Comicum. Rariori verbo Laconico substituerunt librarii glossam. Legebatur olim procul dubio: κἀγὼ θέλωμαι διὰ τοῦ πυρός. Verbum θέλωμαι illustrat Valckenarius in Theocriteis p. 258. ad Brasidae epistolam patria brevitate scriptam ad Ephoros: ἔσθ' ἂν θέλωμαι παρταμῖν ποττὸν πόλεμον, ἢ τιδναζοῦμαι.

137. ὡ παγκατάπυγον. Vulgo divinum πᾶν κατάπυγον. Eadem est compositionis ratio quam in παγκατάρτος v. 588. παμδελφῆς et παμμισηρῆς, 969. παγγλυκίος, 970. παμμίσηρῆς, Ran. 466. παμμίσηρῆς, 106. infinitisque hujus generis aliis. Idem etiam Reiskio placuisse video.

οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσὶν αἱ τραγωδίαι.
οὐδὲν γὰρ ἐσμὲν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένη
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρῶγμ' ἀνασασαίμεσθ' ἔτ' ἂν,
ξυμψήφισαί μοι.

Λα. χαλεπὰ μὲν, ναὶ τῶ σιῶ,
γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν, ἄνευ ψαλῆς, μόνας.
ἡμῶς γὰρ μὰν δεῖ· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Λν. ὦ φίλτάτη σὺ, καὶ μόνη τούτων γυνή.

Μυ. εἰ δ' ὡς μάλις' ἀπεχοίμεσθ' οὐ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογί
γένοιτ' ἂν εἰρήμη;

Λυ. πολὺ γε, νῆ τῶ θεῶ.
εἰ γὰρ καδοίμεσθ' ἔνδον ἐντετριμμένοι,
καὶν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοισι

141. Vulgo profligato metro legitur:
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρῶγμ' ἂν ανασαί-
μεσθ' ἔτι.

Aug. τὸ πρῶγμ' ανασαίμεσθ' ἔτι. Regii,
τὸ πρῶγμ' ανασαίμεσθ' ἔτι. Genui-
nam ex indole linguae restitimus lectio-
nem, τὸ πρῶγμ' ανασαίμεσθ' ἔτ' ἂν.

143. γυναῖκας ἔσθ' ὑπνῶν. Sic recte
Dawesius. Perperam vulgo transpo-
sitis vocibus, γυναῖκας ὑπνῶν ἔσθ' — Vide
ad Plutum 166. In indice Thesauri H.
Stephani legitur: ψαλὴ ἀφῆρται pro
mentula, sed ἀμαρτύριος. — En tibi testem
idoneum. Vide infra 979. et Av. 560.

144. Vulgo absque ullo sensu sic le-
gitur hic versus:
ἡμῶς γὰρ μὲν ἂν δεῖ, τὰς γὰρ εἰράνας μάλ'
αὖ.

Nil discrepant codd. nisi quod omnes
μὰν habent, quae quidem facilis erat e-
mendatio, nec cuiquam in eo aqua hæ-
sit. Reliqua tentavit, sed infelicitur,
Dawesius; non melius conjectura ces-
sit Gisb. Kenio, quem vide ad Corin-
thum p. 110. Elegantissimum est et
procul dubio verum, quod excogitavit
Jo. Toupius ad Suid. ii. 164. quod nisi
recepissemus, Comico nostro fecissemus
injuriam.

146. Hic et infra sapius, ubi Myrrhi-
næ partes tribuimus, quæ vulgo sunt
Calonicæ, auctoritatem sequimur bino-
rum Reg. codd.

149. εἰ γὰρ καδοίμεσθ' — Vulgo καδοί-
μεσθ' contra syntaxin, siquidem sequentia
verba, ab eadem particula ἰῖ pendencia,
sunt in optativo. Legitur quidem in
puerilibus linguae institutionibus verbum
καδοίμαι optativo et subjunctivo carere.
Sed ab his magistellis dissentit Comicus
noster. Vid. Ran. 919. et 1046. Quan-
do in protasi verbum in imperfecto pon-
nitur vel aoristo indicativo cum particula
ἰῖ, alterum verbum in apodosi pon-
nitur etiam in indicativo cum particula
ἂν, et vice versa. Conc. 407.

ἰγῶν' ἂν ἰπῶν, ἰῖ παρὸν ἰνύγχανον.
Ran. 1195. Philemon in Floril. Grotii
p. 127.

ἰῖ μὴ τῶν' ἰπῶν, ἰῖν ἂν οὐκ ἰφραμίν-
μην.

Confer quæ notavi ad Euripidis Hippol.
705. Sic etiam soluta orationis scri-
ptores: Andocides contra Alcibiadem
in fine: καίτοι εἰ τῶν προσηυόντων ἰκα-
στος τὰ αἰτὰ ἰσπίσιν, ἰλίγους ἂν πολιμί-
ους εἴχεται, καὶ πολλοὺς συμμάχους ἰκί-
κτοσθι. Itaque καδοίμεσθ' in imperfec-
to hic legi non potest, nisi solæce.

150. καὶν, id est καὶ ἐν. Male editio
Burmanni καὶν, quod valet καὶ ἐν. τῶν
ἀμοργίνοισι, e lino vel bysso, qui optimus
in insula Amorgo, e Sporadibus una,
proveniebat. Inde ἀμοργίος pro quolibet
byssu vel lino.

γυμναὶ παρσίοιμεν, δέλτα παρατετιλμένοι,
στύοιנט' ἂν ἄνδρες, καπιδυμοῖεν πλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπουδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὐ οἶδ' ὅτι.

Λα. ὃ γῶν Μενέλαος τὰς Ἐλένας τὰ μᾶλά πα
γυμνὰς παρεσιδῶν, ἐξέβαλ', οἶω, τὸ ξίφος.

Μυ. τί δ', ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;

Λυ. τὸ τοῦ Φερεκράτους, κῦνα δέρειν δεδαγμένην.

152. τύοιנט' ἂν ἄνδρες. Dubium non est,
quin hic scripsisset Dawesius ἄνδρες, pro
αἱ ἄνδρες, quod nos ἄνδρες scribimus. Sed
quamvis ἰῖ articulum intrussisset in præ-
cedentem versum, ubi nomini δέλτα non
minus necessario adjungi deberet, si
Comicus non licuisset substantivum sine
articulo efferre? τύοιν et τύοσθαι verba
sunt Comico nostro valde frequentata:
Lathius arrigere; ut in isto Martialis
disticho:

Mentula tam magna est, tantus tibi,
Papile, nasus,
ut possis, quoties arrigis, olfa-
cere.

In nominibus quibusdam propriis, quo-
rum significatio cum hoc verbo nihil ha-
bet commune, jocum quæserunt fa-
ceti nebulones, Ἀσπύακτα vel Ἀσπύ-
αη appellantes eum cui stare mentula
desit. Strato Epigr. x.

ἄλλ' ἰμὶ μήκιστ' ἔχεται φίλοι φίλον, ἀλλ'
ἄπο πύργου

βάλαιτ', ἰσπί λίν' Ἀσπύακτὸς γίγναται.
Fronto in Epigr. quod infra explicabo:
καί σε καίσεσθαι αἱ τρίχες Ἀσπύακτων.

τύοιנט' ἂν ἄνδρες. Vulgo ἂν ἄν-
δρες. Hanc aliasque similes erases
negligere solennis est librariorum mos.
Ubi ἄνδρες ponendum erat, vel ἄν-
δρες, vel ἄνδρες, illi ἄνδρες, αἰσῆς, ἀνδρες,
frequentant. Peccato in ultima voce
vercor ne sapius, quam oportuerat, pe-
percerim: quod, vineta ipse mea ca-
dens, ingenue profitebor. εἰ ἂν ἰφ
coalescunt. Strattis apud Athenæum p.
323, B.

εἰ δ' ἔδῃν ἡ σφύρανα; φησὶν ἄστειρος,
κίσην μὲν ἡμῶς ἀσπύακτο κικλήσκοντι.
Quod autem apud Comicum exempla
occurrant oppido pauca omisi in simi-
libus articulis, id metri necessitate sem-
per contigisse deprehendas, ut in super.
v. δέλτα παρατετιλμένοι. Regulariter

enim scribere debuit τὸ δέλτα, ut supra
τὴν βληχλῶ, et Thesm. 538. 540. Conc.
724. τὸν χεῖρον. Eadem necessitate Conc.
624. τρέσημα sine articulo legitur.

155. ὃ γῶν. Sic Aug. Vulgo divisim
ὃ γ' ἂν. — τὰ μᾶλά πα. Sic duo Regii.
In Aug. ut in Juntina et aliis veteribus
πα. Doricum est πα, quod e Theocrito
satis notum.

156. παρεσιδῶν. Sic Aug. et B. cum
veteribus editionibus: recentiorum πα-
ρεσιδῶν est in A. Respicit ad Euripidis
Andromacham, ubi Peleus v. 628. sic
Menelao exprobrat:

οὐκ ἴκασις γυναῖκα χριζίαν λαβῶν
ἀλλ' ὡς ἰσπίδες ματῶν, ἰκαλῶν ξίφος,
φίλημ' ἰδέξω, προδότιν αἰκάλλον κῦνα,
ἦσαν τιφικῶς Κόσπιδος, ὃ κάκιστε σὺ.

157. τί δ', ἦν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ
μέλε; Sic libri omnes scripti et ante
Kusterum impressi. At ille: Ut versus
hic sit ἀσπύακτος, pro ἀφίωσ' legendum est
ἀφίωσιν. Quod non monuisse contentus,
prava emendatione bonum versum cor-
rupit. Ignorabat, ut qui prosodia non
tam peritus esset, quam poetae editore
oportebat, verbum ἴημι cum suis compo-
sitis omnibus primam producere. Vide
Nub. 397. 1214. 1426. 1494. Eq. 430.
436. 522. 756. Centena e Comico no-
stro proferri possent exempla, ne Tragi-
cos memorem. Cratinus apud Stroba-
um p. 425. Floril. Grotii:

αὐτόματα σοῖσι θεῶς ἀνῆνι τὰ γὰρ δῆ.
Sic legendus iste senarius: male vulgo
ἀνῆνι.

158. κῦνα δέρειν δεδαγμένην. Quod eo
sensu dixerat Pherecrates, quo postea
ἰσπί τῶν μάστιγῶν ποσειδῶν in proverbium
abiit, id aliorum trahit faceta mulier.
Penem coriaceum intelligit, cujus men-
tio supra v. 109. quique inter instru-
menta muliebris mundi recensetur in
Thesmophor. ii.

Μυ. Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δαμάτιον βία
ἔλκωσιν ἡμᾶς; 160

Λυ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.

Μυ. ἐὰν δὲ τύπτωσι;

Λυ. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς.
οὐ γὰρ ἐνὶ τούτοις ἡδονή, τοῖς πρὸς βίαν.
καλλῶς ὀδυνᾶν χρὴ· καί μελεῖ ταχέως πᾶν
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέ ποτ' εὐφρανθήσεται 165
ἀνήρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ ξυμφέσῃ.

Μυ. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνοδοεῖ.

Λα. καὶ τὼς μὲν ἀμῶν ἀνδρας ἄμες πείσομεν,
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γὰρ μὲν ρυάχετον 170
πᾶ καὶ τις ἂν πείσειεν αὐτὸν μὴ πλαιδίῃν;

Λυ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τὰ γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.

Λα. οὐχ ἄς σποδάς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις,

160. ἐὰν δὲ λαβόντες ἐς τὸ δαμάτιον βία.
Sic concinne duo Regii. Vulgo ἐὰν λα-
βόντες δ' ἐς—

162. τύπτωσι. Sic duo Regii. Vulgo
τύπτωσιν. παρὲς χιλιον verbum est pale-
stræ Veneriæ. Vide Stratonis Epigr.
xlii. Sic Latinis præbere. Ovidius de
A. A. ii. 68.

Odi quæ præbet, quia sit præbere ne-
cesse,

sicquæ de lana cogitat ipsa sua.
166. ξυμφέσῃ. Sic duo Regii. Ovi-
dii ibidem:

Quod juvet, ex sequo femina vir-
que ferant:

odi concubitus, qui non utrumque re-
solvunt.

167. In tribus codicibus hic versus
eidem personæ tributus ac sequentes:
præfixum est ei in duobus Regii nomen
Λαμψ. Hanc distinctionem primo admi-
seram, scribendo χ' ἡμῖν συνοδοεῖ. Sed
vulgatum postea prætulī, quia necesse
videtur, ut una etiam ex Atticis mulieris
Lysistratæ consilium approbet.

169. παντᾶ δικαίως. Vulgo πάντας
relatum ad ἀνδρας, satis inficete. Aug. et
B. πάντα. A. πάντως e glossmate. E
dialecti usu scribendum παντᾶ, quod
apud Theocritum sæpius occurrit.

170. ρυάχετον. Regii ρυάχετον. Aug.
ut vulgo ρυγάχετον. Scripturam Hesy-
chio probatam recepi. ρυάχετον, θύροισι,
ἢ τὸν βίοντα ἰχτιόν: quam ad glossam
vide interpretes.

171. πᾶ καὶ τις ἂν πείσειεν αὐτὸν μὴ πλαι-
δίῃν: Sic duo Regii: nisi quod in altero
πλαδίῃν subscripto i, quod in Doricis
melius omittitur. Suidas in ρυγάχετον
habet πλαιδίῃν, unde genuinam lectio-
nem, Dorica restituta forma, indicavit et
illustravit Giesb. Kæn, cujus erudita nota
ad Corinthum p. 104. omnino legenda.
Vulgo corruptissime μὴ πλαιδίῃν. πλαι-
δίῃν significat nugari, delicias facere. In-
fra 990. in imperativo μηδ' αὐτὸν πλαιδίῃν.

173. οὐχ ἄς—ἔχωντι. ἄς Doricæ est
pro ἄς, ἄς, ἄς, ἄς. Vide Hesychi-
um. Sic sine accentu scriptum est in
Aug. et in B. in hoc σποδάς γ' ἔχωντι:
in Aug. οὐχ' ἄς σποδάς ἔχωντι. A. οὐχ
ἄς σποδάς ἔχωντι. Viris doctissimis Kæn-
nio et Valckenario placuit etiam sub-
junctivus ἔχωντι, ideo reponendus, quia
sequitur ἢ in altero verso, ab eadem par-
ticula ἄς pendens. In ceteris interpreta-
tionem secutus sum Jo. Toupii Cur. Nov.
in Suidam p. 2. ubi e Sophoclis Edipo
Tyr. 709. ostendit verbum ἔχων bene
cum genitivo σποδάς, Dorico pro σπει-

καὶ τὰ γύριον τῶδυσσον ἢ παρὰ τῶ σιῶ.
Λυ. ἀλλ' ἐστὶ καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον. 175

καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτανται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.

Λα. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾶδε γὰρ λέγεις καλῶς. 180

Λυ. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχις, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρήκτως ἔχη;

Λα. πάρφαυε μὲν τὸν ὄρκον, ὡς ὀμώμεθα.

Λυ. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἢ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρῶσθεν ὑπτιᾶν τὴν ἀσπίδα. 185

δῆς, construi.

καὶ μὰθ' οὐκ ἐστὶ σοι
βρότιον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
Huic exemplo duo alia addo ex eodem
dramate. v. 343.

καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδὲν, ὡς ἐργῆς ἔχω.
et v. 1477. juxta vulgatam lectionem,
bonam illam quidem, sed veteribus libris
non comprobata, ut olim declarabo:
γινὸς τὴν παροῦσαν τέχνην, ἢς εἴχης πᾶ-
λαι.

Hæc ad confirmandam nostram lectio-
nem sufficiunt. Verumtamen debita
laude non fraudanda est elegans Valeke-
narii conjectura in Euripidea diatribe
p. 235. proposita, Comici nostri ingenio
quam maxime digna, quam si quis reci-
pi debuisse contendat, ei non valde
religabor:

οὐχ ἄς σποδάς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεις.

176. καταληψόμεθα. Hanc formam
metrum omnino flagitat, vulgatamque
respuit καταληψόμεθα.

178. συντιθώμεθα. Sic tres codd. edi-
tionesque recentiores. Errore, ut puto,
typotheta, in Juntina excusum σκυστιθώ-
μεθα, quod retinuerunt Cratander et
Frobenius. Sed Veneti huic corruptelæ
mederi cupientes inepte reposuerunt
σκυστιθώμεθα. Notatu vix dignum hoc
ideo observo, ut intelligant præclari illi
doctores, qui nihil in veteris scriptoris
textu mutari sustinent, quanti pretii sint,
et quali perumque nitantur auctoritate
vulgatæ lectiones absurdissimæ, quas
ipsi absurdioribus argumentis defendunt.
Vide notam infra 702.

179. δοκούσαις. Sic tres codd. Juntina,
prior Basilensis, duæ Venetæ, Parisina

Wecheli. Parum accurate Kusterus ait
in prioribus editionibus legi δοκούσαις.
Id quidem reperio in Frobeniana: ce-
teræ nullius sunt momenti. Sed verum
est quod addit, parum vel nihil interesse
utro modo legatur. Vide quoque notavimus
ad Euripidis Medeam 56. Attamen, li-
cet ad sensum nihil intersit, ea procul
dubio præferenda est lectio, quam tunc
libri scripti omnes et impressi anti-
quissimi.

180. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾶδε—id est
πάντως ἂν ἔχοι—Male vulgo contra me-
tri præscriptum τᾶδε. Unus e Regii
πάντα γ' ἔχοι—pejus alter πάντ' ἔχοι.
Jam supra observavi Doricæ nostri ingenio
quam maxime digna, quam si quis reci-
pi debuisse contendat, ei non valde
religabor:

182. ἀρήκτως. Aug. ἀρήκτως. Haud
infrequens in harum vocum permuta-
tione librorum lapsus, nobis observa-
tus ad Apollonium i. 917. In sup. v.
soliis euphoniæ causa præterierim lectio-
nem codicis B. ἄς τάχις, ἢ λαμπιτοῖ.

183. ὡς ὀμώμεθα. Dorica forma in
tribus codicibus servata: vulgo ὀμώμε-
θα.

184. Servi publici Athenis, magistra-
tum apparitores, τεξέται, quorum fre-
quens in his fabulis mentio, peregrini
erant et barbari, plerique e Scythia, ideo
peculiarī nomine Σκύθαις etiam vocati,
ut infra videbitur. Facete nunc Lysi-
stratæ famulam compellat, tanquam pub-
licam muliebris concilii ministram, Σκύ-
θαιναν. Noli enim hoc cum Kustero pro
nomine proprio accipere. Sic in Conc.
habemus κηρύκισαι.

- καί μοι δότω τὰ τομία τις.
- Μυ. Λυσιστράτη,
τίν' ὄρκον ὀρκώσεις ποτ' ἡμᾶς;
- Λυ. ὄν τινα;
εἰς ἀσπίδ', ὤσπερ, Φασίν; Δισχύλος ποτὲ,
μηλοσφαγούσας.
- Μυ. μή σύ γ', ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ' ὁμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πᾶρι. 190
- Λυ. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὄρκος;
- Μυ. εἰ λευκὸν ποθὲν
ἵππον λαβοῦσαι, τόμιον ἐντεμοίμεθα.
- Λυ. ποῖ λευκὸν ἵππον;
- Μυ. ἀλλὰ πῶς ὀμοῦμεθα
ἡμεῖς;
- Λυ. ἐγὼ σοι, νῆ Δί', ἣν βούλη, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν, 195
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου ζαμνίον,
ὁμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ πιχεῖν ὕδωρ.
- Λα. φεῦ δᾶ τὸν ὄρκον· ἄφατον ὡς ἐπαινιῶ.
Φερέτω κύλικά τις ἐνδοθὲν καὶ ζαμνίον.
- Λυ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὄχλος κεραμῶν ὅσος. 200

188. ὄσπερ, φασίν, Δισχύλος ποτὲ. Id est, ὡσπερ ποτὲ ἐποίησεν Δισχύλος, ὡς φασίν. Hanc lectionem, distinctione tantum iuvandam, in duobus codicibus reperit, et, si quid recte iudico, corruptit Kusterus. Eam exhibet etiam B. Veterem editionum lectionem ὄσπερ φασίν in Δισχύλῳ ποτὲ habet Aug. Est quidem in A. quod ille volebat φασίν: sed e librarii emendatione putantis hoc verbum a sequenti nomine Δισχύλος pendere. Multo melius in ore mulieris, Æschylum dubitauer et ex aliorum sermone citantis, φασίν, per parenthesin insertum. Respicit autem ad Septem ad Thebas 42.

ἄνδρες γὰρ ἰσπᾶ, θεοὶ λαχαγᾶται, ταυροσφαγόντες ἐς μελάνθιστον σάκος, καὶ διγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου ὀρκωμένους—

189. μηλοσφαγούσας. Sic duo Regii. In Aug. et in Jantina μηλοσφαγούσας.

192. τόμιον ἐντεμοίμεθα. Sic bene Regii. ἔντομα, sicut in τόμια seu ταμία (priori modo in codd. positus accentus) sunt τὰ ἐντὸν ἢ σφᾶζόντες ἡμῶν: unde ἐντεμοί, ἔντομα. Vide Hesychium in his

vocibus. Perperam vulgo ἐντεμοίμεθα. ἐντεμοίμεθα verbum est ad sacra pertinens, et hic valet sacrificare. Diversa significatio alterius compositi, quæ huius loci non est. λευκὸν ἵππον opponit Æschyli ταυρο. Sed noluit facta mulier hoc de quadrupede intelligi: mentulam innuit, quam mox abjuratura est. Vide Scholiastem.

194. ἣν βούλη. Sic bene Regii. Solæce vulgo ἣν βούλη. Terminatio illa Attica 2. pers. formæ passivæ locum habet tantum in indicativo.

195. θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν. Parodia est Æschylei versus, μέλαιναν μεγάλην κύλικα pro μελάνθιστον σάκος: et ὑπτίαν, quia sic clypei humi ponebantur: supra 185. θεῖ: τὸ πρῶτον ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα: et Acham. 585. παρᾶθεῖ τὴν ὑπτίαν ἀπὸ τῆν ἡμῶν.

197. ὁμόσωμεν. Sic recte emendavit Dawesius Miscellan. Crit. p. 337. mendose vulgo ἡμόσωμεν. Quod reposuimus, perspicue scriptum reperimus in Aug.

200. Vulgo sic legitur hic versus: ὦ φίλταται γυναῖκες, κεραμῶν ὄσος, sine

- ταύτην μὲν ἂν τις εὐδὸς ἡσθίειη λαβών.
καταθέισα ταύτην, προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναίξιν εὐμενῆς.
- Μυ. εὐχρων γε θαῖμα, ἀποπυττίζει καλῶς. 205
- Λα. καὶ μὰν ποτόδοι γ' ἀδύ, ναὶ τὸν Κάστορα.
Λυ. εἴτε πρῶτην μ', ὦ γυναῖκες, ὁμύνοι.
Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, εἴαν γε μὴ λάχης.
Λυ. λάξυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἄπερ ἂν καὶ γὰρ λέγω. 210
ὑμεῖς δ' ἐπομείσθε ταῦτά, κάμπεδώσετε.
οὐκ ἔσιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ---
- Μυ. οὐκ ἔσιν οὐδεὶς οὐδὲ μοιχὸς, οὐδ' ἀνήρ---
- Λυ. ὄσις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐσυκῶς. λέγε.
Μυ. ὄσις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐσυκῶς. παπαί,
ὑπολύσταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη. 215
- Λυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον---
- Μυ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον---
- Λυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη.
Μυ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη. 220

ullo sensu et jugulato metro. Nihil discrepat Aug. nisi in accentu κεραμῶν. Iterum hic nos destitunt duo Regii, in quibus post v. 199. lacuna est usque ad 263. Continuati hi versus in A. vacuum in altero relicto spatium quatuor paginarum et dimidie. Sed deficientium codicum, quos vix credo melius quid adlaturos fuisse, si integri essent, vicem explet Jo. Toupii sagacitas, cujus integra legatur nota Emend. in Suidam tom. ii. pag. 21. Ducta emendatio e Cod. Vossiano, unde eam eruere non erat τῶν συχόντων, quod Kusterus expertus est.

202. προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου. Male vulgo προσλαβοῦ μου. Eleganter hic μοι abundat, quod centies in his fabulis, ut pote in familiari sermone, observabitur, et sæpe commutatum a librariis vel editoribus pronomini casum restituumus. Vide infra 1074. Ran. 1119. 1200. Sic mihi, tibi frequenter Comici Latini. Ter. Phorm. v. 9. 21.

Qui mi, ubi ad uxores ventum 'st, tum sunt senes.

ad quem locum Donatus versum citat ex Heautont. ii. 1. 8.

Perii! is mi ubi adhibet plus paulo, sua quæ narrat facinora!

Pleni sunt exemplorum. Per κάπρον verrem, quod animal in sacris maxime nactabatur, quibus fœdera sancienda, ut discere est ab exemplis in Stephani Thesaurio prolatis v. ταμίος: urceum illum innuit vini Thasi, qui pro victima in scenam illatus. Juraturi autem prosecuta tangebant, ut apud Æschylum:

καὶ διγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου. Ideo mulieres jubet Lysistrata manum urceo admovere. Inepti Scholiastes per κάπρον muliebrem pudendum intelligi existimans. Satis factus est jocus ex allusione perpetua ad sacrorum ritum, ut nihil quaeratur obsceni.

205. ἀποπυττίζει. Sic etiam in Aug. scriptum, sed minus bene. Scribi debet per unicum τ, ut apud Etymologicum est. Vide Salmastium ad H. A. p. 150. A Græco πυττίζει derivatum Latinum pyttisma, prima etiam longa. Juven. xi. 173. Qui Lacedæmonium pyttismate lubricat orbem.

209. λάξυσθε. Sic bene Aug. Vulgo λάξυσθε.

- Λυ. ὅπως ἂν ὠνὴρ ἐπιτυφῆ μάλισά μου.
 Μυ. ὅπως ἂν ὠνὴρ ἐπιτυφῆ μάλισά μου.
 Λυ. κούδέποθ' ἐκούσα τάνδρῃ τῷ μῷ πείσομαι.
 Μυ. κούδέποθ' ἐκούσα τάνδρῃ τῷ μῷ πείσομαι.
 Λυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία --- 225
 Μυ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βία ---
 Λυ. κακῶς παρέξω, κούχι προσκινήσομαι.
 Μυ. κακῶς παρέξω, κούχι προσκινήσομαι.
 Λυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά.
 Μυ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὰ Περσικά. 230
 Λυ. οὐ γήσομαι λείαν' ἐπὶ τυροκνήσιδος.
 Μυ. οὐ γήσομαι λείαν' ἐπὶ τυροκνήσιδος.
 Λυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
 Μυ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί.
 Λυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήξῃ ἢ κύλιξ. 235
 Μυ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλήξῃ ἢ κύλιξ.
 Λυ. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι;
 Κα. νῆ Δία.
 Λυ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε.

221. ὅπως ἂν ὠνὴρ. Vulgo ἄνῆρ. Articulus hic omnino requiritur, ut significetur vir meus: alias ἄνῆρ sine articulo esset vir quilibet.

227. κακῶς παρέξω. Ovidius Am. i. 4.

Verum invita dato, potes hoc, similisque coacta;
 blanditiæ taceant, sitque maligna Venus.

Mulierum mobilitas concinnior, ut ait Lucretius, Venerem facit viris. Hinc apud Plautum Asin. iv. 1. quum in syngrapho de meretrice in annum conducenda, caveret parasitus ne illi liceret noctu quicquam membri sui commovere, adolescens excipit his verbis:

optatum est;
 ita scilicet facturam: verum in cubiculo
 deme istuc: equidem illam moveri gestio.

229. ἀνατινῶ τὰ Περσικά. In Conc. 265. εἰδισμένοι γὰρ ἰσμὴν αἶρον τὰ σάλλα. Mendosum est, ut reor, τὰ Περσικά. Aliis in locis ubi nomen hoc occurrit, forma feminina legitur: Thesm. 734. Conc. 319. Nub. 151. Pollux vii, 92.

Ἦνα δὲ γυναϊκῶν ὑποδήματα, Περσικά. Sic in Mss. scriptum. Repone itaque τὰς Περσικάς.

231. οὐ γήσομαι λείαν' ἐπὶ τυροκνήσιδος. Id est, οὐ τετραποδῶδον γήσομαι, ut est in Pace 996. Est autem σχῆμα συνουσίας, quod nebulones nostri nomine e canino genere sumto indigetant. Adludatur ad morem summa cultellorum manubria leaenae figura ornandi submissis genibus subsidentis. De meretrice Λίανα dicta ne cogitandum quidem.

235. ὕδατος ἐμπλήξῃ ἢ κύλιξ. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Vulgo corrupte legitur ἐμπλήξῃ κύλιξ. Graecum verbum est ἐμπλήξιμι. Passivum ἐμπλήμι, ἐμπλήμενος: optativus ἐμπλήμιην, ἐμπλήσο, ἐμπλήσο. Acharn. 236.

ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκίνοι οὐκ ἂν ἐμπλήμιην λίσσας.

ubi vulgo legitur ἐμπλήμιην. Sic βλήμι, βλήμι, βλήμενος, βλήμιην, βλήσο, βλήσο. Homerus Iliad. v. 288.

Ἦνα γὰρ καὶ βλήσο πονοίμενος ἢ τυπίασι. ibi etiam vulgatum βλεῖο. Sed alterum invitis Grammaticis e scripto libro rependum.

- Μυ. τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,
 ὅπως ἂν ὤμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλοι.
 Λα. τίς ἄδ' ὀλολυγὰ; 240
 Λυ. ταῦτ' ἐκεῖν' οὕτω ἄλεγον.
 αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
 ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
 σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εὖ τίθει,
 τασδί δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε.
 ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει 245
 ξυνεμάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλοὺς.
 Μυ. οὐκ οὐκ ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἶει
 τοὺς ἀνδρας εὐθὺς;
 Λυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
 οὐ γὰρ τοσαύτας οὐδ' ἀπειλάς, οὐδὲ πῦρ,
 ἤξουσ' ἔχοντες, ὡς' ἀνοῖξαι τὰς πύλας 250
 ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.
 Μυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτε γ'. ἄλλως γὰρ ἂν
 ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἂν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΣΤΡΑΤΥΛΛΙΣ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΓΥΝΗ ΤΙΣ.

Χορὸς Γεροντῶν.

Χῶρει, Δράκης, ἡγοῦ βιάτην, εἰ καὶ τὸν ὤμου ἀλγεῖς,
 κορμού τοσουτονὶ φέρον βάρος χλωρᾶς ἐλάας. 255

Ημ. ἢ πόλλ' ἄελλπτά γ' ἐσὶν ἐν
 τῷ μακρῷ βίω. φεῦ.

240. τίς ἄδ' ὀλολυγὰ; Male vulgo τίς ἄ ἰλ—

244. κατάλιφ' ἡμῖν. Male vulgo κατάλιφ'—

245. ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει. Cum ceteris quae sunt in arce. Ad intelligentiam huius fabulae sciendum est, antiquitus πόλις appellatum fuisse Athenarum arcem, qua de re videndum Meursius in Ceteropia cap. iii. et Hemsterhusius ad Plutum p. 260. Sæpissime in hac fabula πόλις eo sensu accipi debet, ut v. 266. 302. 317. 487. 754. 758. 912. 1183. et aliis.

253. κεκλήμεθ' ἂν. Male vulgo κεκλήμεθ', tanquam si esset praeteriti in-

dicativi; est autem optativi. Sic ἀκλήμαι κεκλήμεν. Sophocles Phil. 119. σοφός τ' ἂν αὐτὸς κήγαθός κεκλή ἄμα α μίμημαι μίμημεν. Pl. 991.

Ἦνα τὸ μὲν ἰμάτιον φορῶν μίμητό μου.
 255. ἐλάας. Attice: vulgo ἰλαίες. Sed laborat metrum gravi vulnere, quod nescio qua mala fortuna me fugit, quum textum describerem. Facilis est medela: abige spondeum e sexta sede, et transpositis vocibus scribe:

κορμού τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρον ἰλάας.

256. ἢ πόλλ' ἄελλπτά γ' ἐσὶν ἐν. Dimeter est iambicus. Vulgo soluto meto, ἢ πόλλ' ἄελλπτ' ἐσὶν ἐν.

ἐπεὶ τίς ἂν ποτ' ἤλπισ', ὦ
 Στυμμῶδες, ἀκοῦσαι,
 γυναῖκας, ὡς ἐβόσκομεν 260
 κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακὸν,
 κατὰ μὲν ἄγιον ἔχειν βρέτας,
 κατὰ τ' ἀκρόπολιν ἐμὴν λαβεῖν,
 μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι
 τὰ προπύλαια πακτοῦν; 265

Ημ. ἀλλ' ὡς τάχιςα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
 ὅπως ἂν αὐταῖς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτὶ,
 ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεθήσαντο καὶ μετήλθον,
 μίαν πυρᾶν νήσαντες, ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
 πάσας, ὑπὸ ψήφου μιᾶς· πρῶτην δὲ τὴν Λυκαωνος. 270
 οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δῆμητρός, ἐμοῦ
 ζῶντος ἐγχανοῦνται·
 ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐ-
 τὴν κατέσχε πρῶτος,
 ἀπῆλθεν ἀψάλακτος. ἀλλ' 275
 ὅμως Λακωνικὸν πνέων
 ὄχετο θ' ἄπλα παραδοῦς ἐμοί,

259. Στυμμῶδες. Aberrasse credo in hujus nominis scriptura librarium. Reponenda videtur forma, quæ occurrit Vesp. 233. Ach. 273. Στυμμῶδες.

273. Ἰπὶ οὐ pes est iambus, duabus ultimis syllabis in unam coalescentibus, ut fieri solet in η ου, ω ει, ω ου. Sophocles (Edip. Col. 1436).

277. ἄχιςτο θ' ἄπλα παραδοῦς ἐμοί. Vulgo legitur ἄχιςτ' ἄπλα, articulo male omisso: paulo enchadatus Aug. ἄχιςτ' ἄπλα. Sed duo Regii dant ἄχιςτο θ' ἄπλα. Hoc per crasin factum est ex τὰ ὄπλα. Quam aspiratio transierit in litteram θ, necesse non est ut spiritus asper adpingatur: scribo itaque θ' ἄπλα, quod in aliis similibus observatum. Crasis autem vocalium ο α in ω Atticis est solennis. Sic Nub. 1247. ὄπαιτων pro ὀ ἀπαιτῶν. Vesp. 394. ὄρχων pro ὀ ἄρχων. ἄνδρες pro οἱ ἄνδρες passim. Sed totus hic locus male sanus est metris corruptis. Versus omnes hujus virorum cantici a 254. usque ad 318. sunt ian-

bici, paucis insertis trochaicis. Rescribe itaque:

θ' ἄχιςτο παραδοῦς ἐμοί,
 τρέμων ἔχων πᾶν σμικρὸν,
 πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαρατίλ-
 τος, ἕξ ἐτῶν ἄλουτος.

Tres codd. habent πινῶν pro πινῶν, quæ voces facile permutantur, ut contigit etiam Pl. 297. ubi pro πινῶντα male vulgo legebatur πινῶντα.

Censui legendum esse τρέμων ἔχων πᾶν σμικρὸν. Sic emendant mihi nondum satis constititerat de prosodia nominis μικρός, cujus apud Comicum nostrum prima semper longa est, quod, præter observata ad Pl. 147. evincunt exempla in indice enotata. Scribendum itaque:

τρέμων ἔχων σμικρὸν πᾶν.

Nec obstat alia, quam sæpe inculcavi, lex metrica, ultimam in dimetris non esse indifferentem, sed, si brevis sit, metro longam requirentem, adjuvari eam debere consonantibus sequentem versus inchoantibus. Id enim in regularibus systematicis modo locum habet, non vero in iis, quæ ex diversi generis metris commixta sunt.

σμικρὸν ἔχων πᾶν τριβῶνιον,
 πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαρατίλτος,
 ἕξ ἐτῶν ἄλουτος. 280

οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκείνον,
 ἐφ' ἑπτακαίδεκα ἀσπίδων πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
 τασθὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
 ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὰ τὸν πολυμήματος τοσοῦτου;
 μὴ νῦν ἐτ' ἐν τετραπτόλει τούμῳν τρέπαιον εἶη. 285

ἀλλ' αὐτὸ γὰρ μοι τῆς ὁδοῦ
 λοιπὸν ἐστὶ χωρίον
 τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν, οἱ σπουδῆν ἔχω·
 χῶπῳ ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
 τοῦτ' ἄνευ κανθελίου. 290
 ὡς ἐμοῦ γε τὸ ξύλω τὸν ὄμιον ἐξιπώκατον·

281. τὸν ἄνδρ' ὅμως ἐκείνον. Hanc vocum collocationem metrum requirit. Male vulgo τὸν ἄνδρ' ἐκείνον ὅμως.

285. Vulgo τετραπτόλει. Secunda contra analogiam producta, quæ in τετραμύτρον, τετραμύχης, τετραμύτρα, τετραμύτρον apud Nostrum corripitur. Scribendum τετραπτόλει, ut apud Euripidem Heracl. 81.

28: ἰα τίος γῆς, ὃ γίρον, τετραπτόλει
 ζῆνοιον ἄλθεις λαόν.

Ad quem locum videnda desideratissimi Musgravii nota.

τετραπτόλει. Sic apud Æschylum S. Th. 503. in senario ἐγχιπτόλει.

289. ἔξαμπρεύσομεν. Sic scribendum esse metrum evincit, quod et flagitat Atticis mihi usus ὄμιος cum futuro indicativi constructis, neutiquam vero cum sor. 1. subjunct. Meminisse debuerat Kusterus Suidæ sui, apud quem in ἀμπερίοντες recte legitur ἔξαμπρεύσομεν, ad quem locum ipse Comici verba emendate protulerat: in hoc autem mendosum ἔξαμπρεύσομεν reliquit.

291. Vulgo legitur τὸν ὄμιον ἐξιπώκατον: monstrum verbi, quod nemo procuraverat. Id quidem agnoscunt codd. et Suidas, qui e Scholiaste exponit ὄλιβουιν, ἢ ἰθλιφῶν. Sic enim apud eum legendum pro ἰθλιφῶν. Emendaveram primo litterarum insistens ductibus, sicque scriptum est in priori meo apographo, ἐξιπώκατον, quod postea repudiavi, tum quia Atticis forma πιάζω pro πιάζω inusitata, tum quia præteritum carebat augmento. Quod autem

repositi, genuinum est ἐξιπώκατον. Verbum ἰπῶν luculenter illustravit Hemsterhusius ad Plutum p. 279. ubi inter alia ostendit ἰπῶν ab ἰπῶς Græcum non esse, et ἰπῶν dici; at ab ἰπῶς esse ἰπῶν, quo verbo utitur Noster Eq. 924. ἰπῶντες ταῖς εἰσφοραῖς. Quæ quidem jamdudum mihi lecta et probata e memoria mihi exciderant, quando Æschyli Prometheus edidi, ubi v. 365. in vitis etiam libris legendum:

ἰπῶντες ἔξωρον Αἰτιαίας ὄμι.

Istud autem ἐξιπώκατον tam aptum videbitur cuilibet Græce docto, ut emendationem hanc ne pUTEANUM quidem ipsum carpere posse arbitrer. Sed ecce alteri illi lectioni, quo me conjectura parum meditata duxerat, quamque respectui habui, ἐξιπώκατον, aliud agens, forte fortuna fidejussorem reperit. Eustathius is est, qui multa antiqua et bona e Grammaticorum scriptis veteribusque lexicis collegit. Sic autem ille ad 'Ix. i. p. 759. l. 41. τὸ δὲ ἐξιπῶσαι Ἀπτικὸν ἴσι καὶ μὴ τὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ σμικρῶν τῆς αὐξήσεως. τοιοῦτον καὶ τὸ ἰεὸν λινοῦ, καὶ τὸ ΕΞΕΠΙΑΚΕ, καὶ τὸ σμικρὸν ἐξογλυμίνος, καὶ ἄλλα μυρία. Sed si verum est, quod ipse ait p. 1573. l. 63. Doricum esse πιάζω pro πιάζω, probabile non est eum hoc respexisse, nec in scripta quam habuit Lysistrata, ἐξιπώκατον legisse: nam Aristophanes Dorice loquentes non inducit populares suos; nec sic absque augmento præteritum adhibuisset, sed dixisset ἐξιπώκατον. Nihil huc faciunt exempla ab Eustathio

ἀλλ' ὄμως βαδισέον,
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
Φῦ, Φῦ.

ιοῦ, ιοῦ τοῦ καπνοῦ. 295

ὡς δεινὸν, ὦ νᾶξ Ἡράκλεις,
πρὸσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας,
ὥσπερ κύων λυττώσα, τὰ ῥθαλμῶ δάκνει
κᾶσι Λήμιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.

οὐ γὰρ ἂν ποδ' ᾧδ' ὀδᾶξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. 300

σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν,
καὶ βοήθει τῇ θεῷ,
εἰ πότ' αὐτῇ μάλλον ἢ νῦν, ᾧ Λάχης, ἀγέξομεν;
Φῦ, Φῦ.

adducta ἐκπῶσαι, ἔξιγλυμίσεις. Negligunt Attici augmentum in verbis a duplici consonante incipientibus, ut βλακίω, γλίφω, γλωττίω, κτάομαι, πτήσω, σπείρω: unde κατιβλακισίμους, ἰγλυμίσεις, κατιγλωττισίμους, ἰστημαι, ἰστηχαι, ἰστασμίους, et similia. Vide Taylor ad Lycurgum edit. Lips. p. 166. et Orvillum ad Charit. p. 577. At in verbis a simplici consonante incipientibus praeteritum nunquam sine augmento efferunt. Sunt ergo ἰσούλιος, ἰγούμισσας, ἔξιπιάς nihil aliud, quam librariorum sordes ex emendatis libris eji-ciendae. Hic ut infra 307. et 313. τὰ ξύλα instrumentum est bajulorum, quo suspensa onera ferunt, quod alibi appellatur τὸ ἀνάφορον.

293. Est hic versus etiam tetrameter trochaicus, cui pes deficiebat cum syllaba catalectica. Voces τῆς ἰδοῦ reposuimus et duobus Regiis.

296. διυνὸς et mox προσπισθὸν relata ad πῦρ: vulgo διυνὸς et προσπισθὸν relata ad καπνοῦ, utique non pejus. Sed alterum praetuli, quia in eo consentiunt tres codd. cum praeis editionibus.

Ridicula erga veteres libros superstitione pravam lectionem bonae necisio cuius emendationi praetuli. Reponeandum διυνὸς et προσπισθὸν, ut jam ediderat Gelenius. Signate δάκνει de fumo dicitur, non vero de igne. Pl. 822. ἰ καπνὸς ἴδαναι τὰ βλίφαρά μου. Pac. 610. τῷ καπνῷ πάντως Ἑλλήνας δακνῶσαι.

299. κᾶσι Λήμιον τὸ πῦρ. Perperam

vulgo κᾶσι pessundato metro. Satis mirari nequeo tum parum ad ista adtendisse Kusterum.

301. Vulgo legitur οὐδὲ γὰρ ποδ' ᾧδ' ὀδᾶξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ. Vertit Berglerus: Nunquam enim sic mordicusprehendisset glamas meas. Sed, ὁ bone, non ita Graeca sonant: sensum quidem adsecutus es; sed quid in phrasi deesset non vidisti. ἔβρυκε valetprehendit, nonprehendisset. Ad hunc sensum requiritur particula ἂν, quae omnino hic esse debet. Praeterea οὐδὲ ποδ' semper verbo futuri temporis, nunquam praeteriti, adjungitur. In duobus Regiis scriptum: οὐ γὰρ ποδ' ᾧδ' ὀδᾶξ. Inscere particulam, quam sensus flagitat, et genuinam habebis lectionem:

οὐ γὰρ ἂν ποδ' ᾧδ' ὀδᾶξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.

Potentiam illam particulam sapissime librarii omiserunt: infinita occurrunt in his notis exempla. Vide modo, ne plures excitem locos, ad Thesm. 593. Ran. 81. 488. Pl. 374.

304. εἰ σὶν' αὐτῇ—cum interrogatione, εἰ hic valet ἴστί. Vide quae notavi ad Eurip. Andr. 205. et ad Med. 679. Absurde vulgo ἴσπασ' αὐτῇ. Sensum frustra quasivit Berglerus, qui nihil sani et vulgatae scripturae elicere potuit. Sequenti interjectioni φῦ, φῦ, additae sunt in Regiis duae voces e glossa in textum illatae, φουῆ πάλιν. Est γραμματικῆ, seu Grammatici admonitio.

ιοῦ, ιοῦ τοῦ καπνοῦ.

305

τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορον θεῶν ἕκατι καὶ ζῆ.
οὐκουν ἂν, εἰ τῷ μὲν ξύλῳ θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες,
ἄψαντες, εἴτ' ἐς τὴν θύραν κοιηδὸν ἐμπέσοιμεν; [310
κᾶν μὴ, καλόντων, τὸς μοχλὰς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θείμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.
τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοις τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται
σὸν δ' ἔστιν ἔργον, ᾧ χύτρα, τὸν ἀνθρακ' ἐξεγείρειν, 315
τὴν λαμπάδα δ' ἡμμένην ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσίοισης.
θέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρυστώτος θράσους θέσθαι τρόπαιον ἡμᾶς.

Χορὸς Γυναικῶν.

λιγνὸν δοκῶ μοι κοδορᾶν καὶ καπνὸν, ᾧ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευσεὶν ἐστὶ θᾶπτον. 320

Ημ.

πέτου, πέτου, Νικοδίχην,
πρὶν ἐμπερεῖσθαι Καλούκην
τε καὶ Κριστύλλαν περιφυσήτω
ὑπὸ τε νόμων ἀργαλέων,

306. Regii ἕκατι. Vulgatum tuetur Aug. ἕκατι licet formae Doricae frequentant poetae Attici.

311. ἐμπιμπράναι ut infra 341. πμπραμίνας, et 348. ὑποπίμπρασι. Vulgo ἐμπιμπράναι secunda brevi contra metri legem. In Thesm. 749. ubi vulgo ἐμπιπρατι, ad cod. fidem edidi: ἐμπιπρασμι τῶν σι.—πᾶν γ' ἰμπιπρατι.

313. τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῖν ξύλοις, id est τῷ ἀνθρώπῳ, ut supra 291. et 307. Male vulgo τῷ ξύλου. Nostram lectionem habet Reg. A.

316. Vulgo legitur ὅπως πρῶτον ἐμοὶ προσίοισης labante metro. In A. πρώτως ὅπως ἐμοὶ προσίοισης. Eadem in B. v. cum colloca, sed perperam scriptum πρῶτες. Inde proclive fuit emendare, ὅπως πρώτως ἐμοὶ προσίοισης.

319. Hic versus vulgo sequenti postpositum ordine praepostero: quem exhibemus agnoscunt duo Regii. Sunt autem hi versus, et qui sequuntur usque ad 350. omnes choriambici mixti.

323. Copula τε initio hujus versus, quam habent libri omnes scripti et impressi, omnino reponenda est, metro jubente, quod monuit cl. editor; qui particulam illam, quae ad sensum non erat necessaria, et initio versus male posita videbatur, non satis considerata metri natura, expunxerat. Sed etsi τε rite versus non inchoet, tamen, ut recte observat summus Valckenarius ad Phoenissas p. 259. in choricis celeriter et continuo ductu decantatis data haec poetis licentia.

τε καὶ κριστύλ | λαν περιφύ | στω choriambicus est trimeter brachycatal. Hujus metri lex est, ut in secunda sede sit choriambus, si ultra dimetrum exerceat; in alterutra vero, si sit dimeter. Masculinum περιφυσήτω ad feminina nomina pertinens nihil habet, quod tiro-nem offendant: id enim Atticis in duali solenne est. Luculentum exemplum est in Sophoclis Electra 977. Id tamen forte librarium impulit ad mutandam lectionem. In A. post Κριστύλλαν, majori posita distinctione, scriptum περιφυσήτω.

ὑπό τε γερόντων ὑλέθρων.
Ημ. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑσερόπους βοηθῶ;
 νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τῆν ὑδρίαν κνεφαία
 μόγις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ἔχλου καὶ θορύβου,
 καὶ πατάγου χυτρείου,
 δούλησιν ὠσιζομένη,
 330
 σιγματίαις δ', ἀρπαλέως
 ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
 δημότισιν καομέναις
 φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
 335
 ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
 τας ἄνδρας ἔρρειν, ἐσλέχη
 φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
 ἐς πόλιν, ὡς τριτάλαντον βάρους,
 δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
 ὡς πυρὶ χερὶ τὰς μυσσαρὰς γυναῖκας ἀνδρακεύειν· 340
 ἄς, ὦ θεᾶ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
 ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
 Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
 ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα
 345
 πολιοῦχε, σὰς ἔσχον ἔδρας.
 καὶ σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
 Τριτογένει, ἣν τις ἐκείνας
 ὑποπίμπρησιν ἀνῆρ,
 φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.

331. σιγματίαις. Sic Aug. Schol. et veteres editiones. In recentioribus, ut in duobus Regiis, μαριγίαις.

335. ηκουσα γαρ | τυφογερ-
 τας ανδρας ερ | ρειν ειλεχη.
 Dimetri sunt choriambici, quorum me-
 trum perit nisi ita distinguantur, quam
 divisionem exhibent duo Regii.

346. ξύμμαχον. Sic uterque Regius.
 349. Dixi supra ad v. 319. hos versus
 omnes esse choriambicos, quod utique
 verum est ex poetæ animo. Si ab hujus
 metri norma versus aliquot recedunt,
 librariorum imperitiæ id tribuendum.
 Ad hunc modum erant distinguendi:

ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑσερόπους
 βοηθῶ;
 νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τῆν ὑδρίαν κνε-
 φαία,

μόγις ἀπὸ κρήνης, ὑπ' ἔχλου καὶ θο-
 ρύβου,

καὶ πατάγου χυτρείου,
 δούλησιν ὠσιζομένη,
 σιγματίαις δ', ἀρπαλέως
 ἀραμένη, ταῖσιν ἐμαῖς
 δημότισιν καομέναις φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
 ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
 τας ἄνδρας ἔρρειν, ειλεχη
 φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
 ἐς ἀκρόπολιν, ὡς τριτάλαντον βάρους,
 δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
 ὡς πυρὶ χερὶ τὰς μυσσαρὰς γυναῖκας ἀν-
 δρακεύειν.
 ἄς, ὦ θεᾶ, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας
 ἴδοιμι·
 ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας
 Ἑλλάδα καὶ πολίτας·
 ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα

Στ. ἔασον ὦ τουτὶ τί ἦν; ὦ ἄνδρες πόνω πονηροί· 350
 ἐ γάρ ποτ' ἂν χρησοί γ' ἔδρων, ἐδ' εὔσεβεῖς τὰδ' ἄνδρες.

Χορὸς Γεροντῶν.

τουτὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον ἦκει·
 ἔσμὸς γυναικῶν οὐτοσί θύραισιν αὐτῶν βοηθεῖ.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὐ τι ποῦ πολλὰ δοκοῦμεν εἶναι;
 καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁράτ' οὐπω τὸ μυριεσόν. 355

Χορὸς Γεροντῶν.

ὦ Φαιδρία, ταύτας λαλεῖν ἐλάσομεν τοσαυτῆ;
 οὐ περικατάξαι τὸ ξύλον τύπτοντα χερῶν τιν' αὐτάς;

Χορὸς Γυναικῶν.

θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χ' ἡμεῖς χαμαῖζ', ὅπως ἂν,
 ἦν προσφέρῃ τῆν χειρὰ τις, μὴ τοῦτο μ' ἐμποδιῆ.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ νῆ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τέτων τις ἢ δις ἢ τρίς 360
 ἔκοψεν, ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.

Χορὸς Γυναικῶν.

καὶ μὴν ἰδοῦ παταξάτω τις· σταῶς ἐγὼ παρέξω,

πολιοῦχι, σὰς ἔσχον ἔδρας·
 καὶ σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
 Τριτογένει, ἣν τις ἐκεί-
 νας ὑποπίμπρησιν ἀνῆρ, φέρειν ὕδωρ μεθ'
 ἡμῶν.

Vides in unum coaluisse versus 333, 4.
 item versus 348, 9. Versum 347. qui
 erat hypercatalectus, dimetrum esse a-
 catalecticum, ut tres precedentes, ulti-
 mioque nihil amplius ad integritatem de-
 esse. Sunt autem ejusdem mensuræ
 horum versuum octavus et ultimus
 ac decimus quartus, qui sic dimetiendi
 sunt:

δημοσιον | καομέναις | φέρουσ' ὕδωρ
 | βοηθῶ
 ὡς πυρὶ χερὶ | τὰς μυσσαρὰς | γυναῖκας ἀν-
 | δρακεύειν
 νας ὑποπίμ | πρησιν ἀνῆρ | φέρειν ὕδωρ
 | μεθ' ἡμῶν.

In verbis nihil prorsus immutatam præ-
 terquam v. 338. ubi manifestum est scri-
 ptum olim fuisse εἰς ἀκρόπολιν. Nomina
 illa πόλις et ἀκρόπολις promiscue eodem
 sensu usurpata vides in tota hac fabula.
 Plane vigilans somniabat Kusterus, quan-
 do de metro sotadeo cogitavit, cujus hic

nec vola nec vestigium.

353. θύραισιν, foris, adverbialiter.
 Quæ enim in arcem ingressæ erant mu-
 lieres (vide supra 246.) postquam chor-
 us accessit senum cum igne, rursus
 egressæ sunt. Integrum choriambicum
 systema in arcis mœnibus recitatur: tum
 patfactis foribus prodeunt in scenam
 v. 350. Perperam post Berglerum verti-
 foribus succurrit. In Aug. scriptum θύ-
 ραισιν, frequenti librariorum errore. Vide
 ad Thesm. 69.

354. τί βδύλλεθ' ἡμᾶς. Hesych. βδύ-
 λην, διδόναι, τρίμην. ἢ βδύλιν. Vide Sui-
 dam in βδύλλισθι, qui ex hoc loco e-
 mendandus, quod nec Kusterus animad-
 vertit, nec Hesychii interpret. βδύλ-
 λισθ' in metri legem offendit. Eq. 224.
 ὅτι πίνης βδύλλει λιός.

357. τύπτοντα χερῶν. Sic Regii. Vul-
 go τύπτοντ' ἰχρῶν.

362. Vulgo παταξάτω τις· καὶ εὔσ'
 ἰγὼ παρίζω. syllaba ultra numerum ex-
 currente. Quis non videt inutile et lan-
 guidam copulam a mala manu insertam
 fuisse? eam non agnoscit Regius A.

κού μή ποτ' ἄλλη σοῦ κύων τῶν ὄρχων λάβηται.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 εἰ μὴ σιωπήσει, θένων ἐκκοκκίω τὸ γῆρας.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ἄψαι μόνου Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσελθών. 365
 Χορὸς Γεροντῶν.
 τί δ', ἦν σποδῶ τοῖς κονούλοις; τί μ' ἐργάση τὸ δεινόν;
 Χορὸς Γυναικῶν.
 βρούκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τᾶντεγ' ἐξαμήσω.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 οὐκ ἔστιν ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
 οὐδὲν γὰρ ᾧδὶ θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν, ὡς γυναῖκες.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 αἰρώμεθ' ἡμεῖς θρόδατος τὴν κάλπιν, ᾧ Ῥοδίπη. 370
 Χορὸς Γεροντῶν.
 τί δ', ᾧ θεοῖς ἐχθρὰ, σὺ δεῦρ' ὕδαρ ἔχουσ' ἀφίκου;
 Χορὸς Γυναικῶν.
 τί δὲ δὴ σὺ πῦρ, ᾧ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυλὸν ἐμπυρεύσαν;
 Χορὸς Γεροντῶν.
 ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας ὑφάψω.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ἐγὼ δὲ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέσαιμι.

364. Vulgo *ἰκκοκκίω τὸ γῆρας σου*. Manifesta interpolatio. Illud *σου* mensuram versus excedit, huc forte illatum e v. 448. contra sententiam. Si enim per metrum licuisset pronomen quodriam addi, scripsisset poeta *ἰκκοκκίω τὸ γῆρας μου*, quod postremum hic subintelligitur.

365. *ἄψαι μόνου*. Sic Regii. Vulgo *ἄπτεου*.

366. *τί μ' ἐργάσει*. Perperam vulgo, neglecto Atticismo, *ἐργάση*. Illud, quod codicibus etiam nolentibus reponendum erat, praestat Regius B. Pro *κονούλοις* male Ang. *δακτύλοις*.

367. *πλεύμονας* Attice. Vulgo *πνεύμονας*. Illud dat uterque Regius, mendose tamen B. *πλεύμονας*.

368. *οὐκ ἔστιν ἀνὴρ*, mollius quam vulgatum *οὐκ ἔστ' ἀνὴρ*, praestant duo Regii.

369. *ᾧδὶ*. Sic Ang. Vulgo *οὕτω*.

370. *θρόδατος*. Sic una voce cum apostropho et accentu scriptum in A. pro *τοῦ θρόδατος*. Vide notam supra 277.

371. *ᾧ θεοῖς ἐχθρὰ*. Sic recte A. Vulgo redundante syllaba *θεοῖσιν*.

372. *τί δὲ δὴ σὺ πῦρ*. Vulgo omisso δὲ claudicat versus, in prima sede pyrrichium habens. Ran. 158.

οὕτω δὲ δὴ τίς τίς ἐστίν — *οἱ μιμημένοι*.

Thesm. 608.

ἦδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν, ἢ τὸ παλαιόν.

Harum particularum aliquoties altera excedit, ut Thesm. 839.

τί δὲ δὴ σὺ θάσσει; τάσσει τυμάρης ἵστας;

Male vulgo, ut hic, *τί δὲ σὺ* — Quae sequuntur *ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσαν*; Plauti verbis melius vertissem: *an ut humanum eximas tibi?*

Χορὸς Γεροντῶν.
 τοῦμόν σὺ πῦρ κατασβέσεις; 375
 Χορὸς Γυναικῶν.
 τοῦεργον τάχ' αὐτὸ δείξει.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 οὐκ οἶδας, εἰ τῆδ', ὡς ἔχω, τῆ λαμπάδι σαθεύσω.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 εἰ βύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρὸν ἐγὼ παρῆξω.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 ἐμοὶ σὺ λουτρὸν, ᾧ σαπρὰ;
 Χορὸς Γυναικῶν.
 καὶ ταῦτα νυμφικόν γε.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 ἦκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους;
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ἐλευθέρα γὰρ εἰμι.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς. 380
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ἀλλ' οὐκ ἔθ' ἠλιάξεις.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 ἐμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 σὸν ἔργον, ᾧ χελῶε.
 Χορὸς Γεροντῶν.
 οἴμοι τάλας.
 Χορὸς Γυναικῶν.
 μῶν θερμὸν ἦν;
 Χορὸς Γεροντῶν.
 ποῖ θερμὸν; οὐ παύσει; τί θρᾶς;
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλασάνης.

377. *λουτρὸν ἐγὼ παρῆξω*. Claudicat versus, nec magis recto stabit talo, si cum Florente scribas *ἐγὼ λουτρὸν παρῆξω*.

Quod excedit pronomen reponere: *σοὶ λουτρὸν ἐγὼ παρῆξω*.

384. *ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλασάνης*. Si

Χορὸς Γεροντῶν.
ἀλλ' αὖτος εἴμ' ἤδη τρέμων. 385

Χορὸς Γυναικῶν.
οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις σὺ, χλιανεῖς σεαυτὸν.
Πρ. ἄρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφή,
χρὶ τυμπανισμὸς, χρὶ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὃ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος ὑπὲρ τῶν τεγῶν,
οὗ γὰρ ποτ' ὦν ἤκουον ἐν τῇ κκλησίᾳ; 390
ἔλεγεν δ' ὁ μὴ ἄραισι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν ἡ γυνὴ δ' ὄρχουμένη,
αἰ, αἰ Ἀδωνιν, φησίν. ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὑπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων.

nullam exceptionem admittit Dawesii canon, *vocales breves produci semper ante consonantes medius β, γ, δ, sequente quavis liquida, praeter unicum ε, cuiusque regulam trochaicis cum comediae scriptoribus communem esse.* Hoc, inquam, si usquequaque verum est, versus hic, quem ille non adigit, aliter scribendus est. Nam ex isto canone *αναβλασ* pes est bacchius, quem metrum iambicum non admittit: rescribendum est igitur *ἄρας* ἢ *βλασάρας*, nec amplius vertere licet, ut *τεγερμίνες*. Sed ego tam severas leges poetis non statuo. Quantum id fieri potuit, certum est ad prosodiae regulas, quas Dawesius sagaciter observavit, data opera Comicum nostrum versus suos tornasse: sed ubi enim vis metri coëgit, aliaque defuerunt verba, quibus sensus suos exprimeret, eadem licentia usus est, quam Atheniensium aures tam benigne concedebant Tragicis, qui alterum e Dawesii canonibus susque deque habuerunt; illum autem de consonantibus mediis non adeo, ut ille rebatur, religiose observarunt. De his alio loco egam. Hic tria exempla satis erit produxisse. *Æsch. Prom. 172.* dimetrum hunc habet anapaesticum: *καίτοι μ' εὐ μελιγλώσσος πιειδύς.* Noster in simili metro *Av. 216.* *πρὸς Διὸς Ἰδρας, ἦ' ὁ χρυσοκόμας.* Plato Comicus apud Grotium in *Excerpis* p. 487.

οὐκὶ μὲν ἴσται, ἴσται δὲ γλώττη φθίγγεται. Vides hic secundam in *μελιγλώσσος* corripit, quae juxta canonem Dawesianum produci deberet: primam in *ἴσται* pro-

duci, quae deberet corripit: δὲ in quarta senarii sede corripit ante *γλ*, quum produci debuisset. Non obstat ergo canon ille, quin maneat *ἴσται* *αναβλασάρας*. Aliam ob causam mihi minus placuerat vulgata lectio: scilicet quia rarissime Comicus particula *ἴσται*, ut, causam finalem notante, nude sic utitur, eique fere semper adjungit *ἄν*. Vide 182. 221. 239. 267. 358. 419. 425. 539. ne plures excitem locos. Alterius tamen constructionis dantur exempla, licet multo pauciora: ut *Conc. 117:* *ἐπιλείγμεν ἴσται προμειλιτήσωμεν, ἄ καὶ δι' λίγαι.*

386. *χλιανεῖς* primam hic producit, quae corripitur in *Conc. 64.* *ἰχλιανέμην ἴσται πρὸς τὸν ἄλιον.* Putavi aliquamdiu scribendum esse *ἴχαι*, *οὐ γὰρ χλιανεῖς σταντὸν*. Sed revera in *χλιανεῖς* et derivatis incerti moduli est litera *ι* et poetarum arbitrio permessa. Producit in *χλιανεῖς* Acharn. 975.

χρῆσιμα τὰ δ' αὐτῶν χλιανεῖς κατισθάν.

388. *χρὶ πυκνοί.* Sic Regius A. Vulgo *πυκνοί*.

391. *ὁ μὴ ἄραισι.* Elliptica locutio, in qua verbum suppleendum et trita vulgi sermone imprecatione. Ordo est sic instituendus: *ἴλαγε δ' ὁ μὴν Δημόστρατος (μὴ ἄραισι ἴκοιτο) πλεῖν ἐς Σικελίαν.* Formulam hanc illustravit Casaubonus ad Athenaeum p. 112. Variata constructione occurrit infra 1037.

ἀλλὰ μὴ ἄρας ἴκοιτο ὡς ἐπὶ *Θασικαὶ φῦσαι.*

In Aug. scriptum *ἄρας*, eodem errore, quo saepe *ἄρας* pro *ἄραισι*.

ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ, ἡ γυνὴ πὶ τοῦ τέγουσ, 395
Κόπτεισθ' Ἀδωνιν, φησίν. ὁ δ' ἐδιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοβύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐσιν ἀκόλας ἄσματα.

Χορὸς Γεροντῶν.
τί δὴτ' ἄν, εἰ πόθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἰ τὰλλα θ' ὕβρिकासι, καὶ τῶν καλπίδων 400
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥσε δαιματίδια
πάρεςι σείειν, ὥσπερ ἐνεουρηκότας.
Πρ. νῆ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἄλυκόν, δικαία γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρθεύμεθα
ταῖσιν γυναξί, καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν, 405
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλασάνει βουλεύματα.
οἱ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδί:
ὦ χρυσοχόε, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπεσκεύασας,

395. ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ. In binis Regii *ὑποπεπωκυῖ*. Sic etiam in Aug. scripserat librarius: sed *τ* induxit. Hæ voces alibi commutate. In Pace 874. male vulgo legitur *ὑποπεπωκυῖ*, ubi edidimus:

ἰκαίμεν θεοῖσιν ὑποπεπωκυῖ.
397. Schol. *Δημόστρατος Βουζύγης ἰλίγιστο* ἢ *Χολοβύγης ἰλίγιστο*, διὰ τὸ μελαγχολῆν. καὶ *Εὐπάλιος* δὲ ἐν *Δήμοις* ὡς *μανιώθη* αὐτὸν *λίγιστο*.

εἰ κίραγας, ὥσπερ Βουζύγης ἀδικούμενος ἢ *ἄλλοι.*

398. *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν.* Sic duo Regii: mendose tamen B. *ἀπαιτῶν*, errore librarii, qui utique ob oculos habuit *ἀπ' αὐτῶν*. Vulgo *τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν*.

399. Vulgo personam huic versui præfigunt nuntii, qui nullus in hac fabula est. In Aug. adscripta persona est *ἄγγιλος γιρότων*: in B. *χρῆς γιρότων* ἢ *ἄγγιλος*. Vere A. id quod jam ante reposueram, exhibet nude *χρῆς γιρότων*.

401. *δαιματίδια*. Sic recte tres codd. et veteres editiones. Perperam Kusterus edidit *δαιματίδια*.

407. ἐν τῶν δημιουργῶν. Nihil frequentius apud quosvis scriptores hac ellipsi nominis *οἴκος*, vel *καὶς*, quando de Diis agitur. Sic infra 622. *εἰς Κλεισθίνους*. 1064. *εἰς ἱμῶν*. *Conc. 420.* *εἰ τῶν σκυλοψῶν*. *Ran. 69.* et 118. *εἰς Ἀδων*. Plato in initio libri i. de Republica: *ἡμῶν ἐν*

οἴκω *εἰς τοῦ Πολυμάχου*: ad quem locum in editione Cantabrigiensi hominis parum Attici legitur hæc annotatiuncula: *ΑΤΤΙΚΩΤΕΡΟΝ legas ΤΟΝ ΤΟΤ.* Ceterum tres mei codd. habent *ἐν τῶν*, ut recte Kusterus e duobus aliis edidit, quorum, in formula pueris etiam notissima, ne quidem requirenda erat auctoritas. Berglerus tamen mendosum veterum editionum *ἐν* retineri voluit, absurdissimis argumentis, ut sunt ejus alia permuta.

408. *ὦ χρυσοχόε, τὸν ὄρμον, ὃν ἐπεσκεύασας*. Sic duo Regii: vulgo claudicante metro, *ἰσκιώσας*. Sincera lectio Kustero innouerat e cod. Vossiano, eamque in eadem nota commendat, qua dicit se e duobus codicibus superiori versu *ἐν* pro *ἐν* reposuisse. Quidni ergo etiam *ἰσκιώσας* in textu reponeret? Hoc non minus quam illud certum est. Aug. pravam exhibet editionum lectionem. Scilicet observasse operæ pretium erit ridiculum multorum librorum morem, qui compendii ergo præpositiones verbis adherentes, maxime si eas ad sensum nihil conferre arbitrarentur, omittere solebant; quod quidem in soluta orationis scriptoribus haud pernamo momenti est; at in poetis multos bonos versus perdidit hæc socordia. Infra 613. ubi recte edidi:

ἦξει παρ' ἡμῶν τὰ τριτ' ἰσκιωσμένα. Ex eadem causa atque hic legitur vulgo cum metri labe *ἰσκιωσμένα*. In Thesm.

ὄρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἐσπέρας,
 ἢ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος. 410
 ἐμοὶ μὲν οὖν ἔς' ἐς Σαλαμίνα πλευσεῖα·
 σὺ δ', ἣν σχολάσης, πάση τέχνῃ, πρὸς ἐσπέραν
 ἔλθων, ἐκείνη τὴν βάλανον ἐναρμοσον.
 ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει,
 νεανίαν, καὶ πέος ἔχοντ' οὐ παιδικόν· 415
 ᾧ σκυτοτόμε, τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς
 τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν,
 ἄθ' ἀπαλὸν ὄν τοῦτ' οὖν σὺ, τῆς μεσημβρίας
 ἔλθων, χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχη.
 τοιαῦτ' ἀπήντηκ' ἐς τοιαυτὶ πράγματα, 420
 ὅτε γ' ἂν ἐγὼ Περσέουλος, ἐκπορίσας ὅπως
 κωπῆς ἔσονται, τάρχυριον νυκτὶ δέον,
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἐξάναι. φέρε τοὺς μοχλοὺς,
 ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω. 425
 τί κέχρησας, ᾧ δύσηνε; ποῖ δὲ σὺ βλέπεις,
 οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ καπηλείον σκοπῶν;

951. ubi edidi:

ἰς τὰς ἄρας ξυνοικημένοις.

Legitur vulgo ruente metro ξυνοικημένοις.
 E similibus exemplis didicerunt Critici
 mendas codicibus, quos versant antiquo-
 res, eluere, pro simplicibus verbis com-
 posita reponendo; quod saepe a nobis
 factum videbitur: ut Ran. 1517. διασώ-
 ζειν pro σώζειν. Thesm. 658. διαδρῆσαι
 pro ἀδρῆσαι. Nub. in versu faede cor-
 rupto 326. διαδρῶ pro ἀδρῶ. Ibid. 987.
 προδιδάσκεις pro διδάσκεις. Vesp. 386.
 κατακαλιόσονται pro κλιόσονται. Ibid.
 565. παρμόση pro ἰσώση; aliisque in
 locis, ubi emendationum reddetur ratio.
 Sic Apollonio iii. 571. ὑποκτίσειςθαι
 restitutum pro ἀκτίσειςθαι.

410. ἰν τοῦ τρήματος. Perperam Re-
 gii ἰν τοῦ τρήματος. Intellexitne auctor
 istius lectionis, glandem ὑπὸ τῆς τρήματος
 excidisse? sed ineptum hoc est. Nemo
 non videt quo adludat Comicus. In
 Conc. 623. προειδούλινας γὰρ ὅπως ἂν
 μηδὲν ἢ πρόσημα κινῶν.

413. ἰνάρισσον. Sic tres codd. Edi-
 tiones priscae ἰνάρισσον, eadem erroris
 causa, ob quam supra observatum v.
 398. ἀπαντῶν pro ἀπ' αὐτῶν: quia v et
 v facillime permutantur.

417. δακτυλίδιον. Diminutivorum in
 ἰδιον penultimam alia corripunt, alia
 producunt. Diversitatis causam pate-
 facit Dawesius Misc. Crit. p. 214. Sed
 vereor ut ejus ratio hic locum habere
 possit. Nam δακτυλίδιον digitulus a δά-
 κτυλος fuit, ut ἀδελφίδιον ab ἀδελφός.
 Non enim derivatur a δακτύλιος anulum
 significante. Aut dicendum δακτυλίδιον
 derivatum a δακτύλιος tam digitulum,
 quam anulum significare. Sed sunt haec,
 quod dici solet,
 gerra germana, atque edepol λῆρον λή-
 ρων.

Certum est antepenultimam in δακτυλί-
 διον hic produci, et parvum digitum hoc
 diminutivo significari.

426. ποῖ δὲ σὺ βλέπεις; Sic ambo Re-
 gii. Vulgo ποῖ δ' αὖ σὺ. Ibidem initio
 versus exhibent τί κέχρησας, quod bene
 Kusterus reposuit, quum priores editio-
 nes jugulato metro haberent ποῖ κέχρη-
 στας.

427. οὐδὲν ποιῶν ἄλλ', ἢ — Sic Aug.
 quod vix memoratu dignum est. Pot-
 ter est haec scriptura, ea quam vulgati
 libri exhibent ἄλλ' ἢ: qua de re viden-
 dus, si tauti est, novissimus auctor de
 Part. Gr.

οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
 ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ
 ξυνεκμοχλεύσω;

Λυ. μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
 ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
 οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον, ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.
 Πρ. ἄλληδες, ᾧ μισὰ σὺ; ποῦ 'σθ' ὁ τοξότης;
 ξυλλάμβαν' αὐτήν, κωπίσω τῶ χεῖρε δεῖ.
 Λυ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν, τὴν χεῖρά μοι 435
 ἄκρην προσοίσει δημόσιος ἄν, κλαύσεται.
 Πρ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσσην,
 καὶ σὺ μετὰ τούτου, κἀνύσαντε δῆστρον;
 Στ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Πάνδρσον, ταύτη μόνον
 τὴν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος. 440
 Πρ. ἰθοῦ γ' ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'σιν ἕτερος τοξότης;
 ταύτην προτέρων ξύνησον, ὅτι καὶ λαλεῖ.
 Λυ. εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Φωσφόρον, τὴν χεῖρ' ἄκρην
 ταύτη προσοίσεις, κύαδον αἰτήσεις τάχα.
 Πρ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου. 445
 Στ. παύσω τιν' ὑμῶν τῆσδ' ἐγὼ τῆς ἐξόδου.
 εἴ τ' ἄρα, νῆ τὴν Ταυροπόλον, ταύτη πρόσει,

428. ὑποβαλόντες. Vulgo ὑποβαλόντες.
 Pluralem preferunt tres codd. Men-
 doso tamen in B. ὑποβαλόντες, unde nihilominus
 liquet de terminatione vocis, quam
 scribere debuit librarius.

429. ἰθὺ δὲ ἐγὼ. Vulgo claudic-
 ante metro ἰθὺ δ' ἐγὼ. Illud se cuius
 facile obtulisset; jamdudum a me re-
 positum postea confirmavit Regius A.
 Minus emendate in B. ἰθὺ δὲ ἐγὼ.

436. Male hunc locum vertit Ber-
 glerus, quem incaute secutus sum: quam-
 vis publicus sit minister. Nihil tale in
 Græcia. Reddendum potius erat: quum
 sit publicus minister. Sed ne is quidem
 verus est sensus. δημόσιος hic summi con-
 tentus est appellatio, tantumdem valens
 ac κάθαρμα, vel φαρμακός, qua significa-
 tione occurrit Eq. 1136. Verterim:
 Per Dianam juro, flebit, si mihi primarem
 panem alimoverit scelus.

441. ποῦ 'σιν ἕτερος τοξότης; ubi est
 alius sagittarius? Sic bene Berglerus, a
 quo hic temere descivi. ἕτερος apud Co-
 nicum nostrum nunquam aliud valet,
 quam ἄλλος. Ubi de duobus sermo est,

et alter significari debet, tum ἕτερος com-
 mitem sibi adjungit articulum, ἰ ἕτερος,
 vel ἄτερος. Nec causæ erat quidquam
 cur Kusterus in indice observaret ἕτερον
 pro ἄλλον usurpari. Id enim perpetuum
 est, ut nullibi ἕτερον nude sine arti-
 culo reperias, quando e duobus alter
 significatur. Ran. 1415. τὸν ἕτερον λα-
 βὼν ἄπαι. Nub. 114. τοῖσιν τὸν ἕτερον
 τοῖν λόγον. Eq. 174. τὸν δ' ἕτερον εἰς
 Χαλκιδῶνα. Ach. 117. τοῖν μὲν ἐνοούχων
 τὸν ἕτερον τουτοῖ ἰγῶδα. Thesm. 227.
 τὴν ἡμικραίων τὴν ἕτερον Φιλὴν ἔχων.

444. κύαδον, cucurbitulam. Suidas
 ex integrioribus ad hunc locum scholiis:
 κύαδον αἰτήσεις τάχα, ἵνα προσθῆς τὰς
 γνάθους. οὕτως συφθῆση, ἢ ὑποσπασθῆση
 ὑφ' ἡμῶν. γημίζουσι γὰρ κύαδον θερμοῦ,
 καὶ προσκαλλῶσι τοῖς οὐδῆμασι, καὶ θρα-
 πύουσι. Græci medici σικύας vocant,
 nos Galli, ventouses, calculus illos, qui
 cuti cum flamma applicantur. Horum
 mentio etiam in Pace 541.

καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑποσπασμέναι
 ἀπαξάσασαι, καὶ κυάδους προσκλίμαται.

- Πρ. ἐκκοκκίῳ σοῦ τὰς ξενοκωκίτους τρίχας.
οἱ μοι κακοδαίμων ἐπιλέλοιφ' ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἔσθ' ἠττητέα
ἡμῖν ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ᾧ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι.
- Λυ. νῆ τὰ θεῶ, γνώσεσθ' ἄρα,
ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.
- Πρ. ἀποσρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ᾧ Σκύθαι.
- Λυ. ᾧ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκδείτ' ἔνδοθεν,
ᾧ σπερμαγοσαιολεκιδολαχονοπῶλιδες,
ᾧ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπῶλιδες,
οὐχ ἔλξετ', οὐ παιήσετ', οὐκ ἀρήξετε;
οὐ λοιδορήσετ', οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύσεσθ', ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.
- Πρ. οἴμ', ὡς κακῶς σέπραγέ μου τὸ τοξικόν.
- Λυ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾧου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἡκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξιν οὐκ οἶει
χολῆν ἐνεῖναι;
- Πρ. νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ μάλα

455. *τέτταρες*. Sic Regii. Vulgo *τίσσαρες*. Hesychius: *λόχοι Λακιδαιμόνιων, φησὶν Ἀριστοφάνης, τίσσαρες*. Ad quem locum vide interpretes. Arguitur hic Berglerus, jocum ex ambiguo quaerens, qui prorsus esset infictus. Adludit Comicus ad notissimas Lacedaemoniorum *μύσας*. Vide Meursium Att. Lect. i. 16.

459. *παιήσει*. Futurum est verbi *παιῶ* Atticorum more, qui futura barytonorum formant tanquam a contractis. Nub. 1125.

ἀποκικέρονται τοιαύταις σφιδόταις παιήσομεν.

Sic Eq. 98. *κατακλιθήσομαι*. Thesm. 653. *οὐχ ἔσθαι*. Vesp. 222. *βαλλήσομαι*. Pl. 21. *τυττήσεις*: aliaque — *οὐχ ἔλξει* habent duo Regii, quod e Vossiano bene reposuit Kusterus. Aug. et Junta *ἔξιλκιστ'*, quod inepte Veneti typographi mutarunt in *ἔξιλθιστ'*.

461. *παύσεσθ'*. Sic Aug. Vulg. *παύσεσθ'*.

465. *νῆ τὸν Ἀπόλλω*. Sic duo Regii, quod e Vat. bene reposuit Kusterus, ejecto sprio *μά*, quod erat in prioribus editionibus. At hoc revocavit Bergle-

rus, licet fateatur, *particulam illam negationem esse, et apud Comicum vix ullibi aliter occurrere, nisi forte hoc in loco*. Cur ergo v. teri codici, cui major quam denis editionibus, etiamsi omnes Farceanæ essent, fides habenda, noluit obsequi? Quia scilicet apud Aristænetum et Alciphronem *μά* affirmans occurrit. Tanquam si ad normam recentiorum et vix balbutientium Græculorum exigendus esset Aristophanes. Una est illa ex multis Bergleri notulis, quas ille procul dubio retractasset, quasque peritus editor, qui famæ illius consultum voluisset, plane suppressisset. Particula *μά* non apud Comicum solum, sed apud quosvis Atticos, scriptores, aliorumque probatissimos, semper in *negatione* adhibetur; nunquam in *affirmatione*, nisi comitem *vel* adjunctam habeat, cui tum vis omnis inest, ut Pl. 187. ubi quaerenti Pluto,
ἰγὼ τοιαῦτα δυνατός εἰμ' ἵς ἂν παιῶν;
respondet Chremylus;

καὶ καὶ μά Δία τούτων γε πολλῆ πλείονα.

Sed *μά* sine *καὶ* apud veteres non affirmat. Afferuntur in contrarium exem-

πολλὴν γ', ἐάνπερ πηλίσιον κάπηλος ἦ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ᾧ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, Πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς,
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν, οἶον αἰδ' ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις, καὶ ταῦτ' ἄνευ κούρας;

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ', ᾧ μέλ', οὐ χεῖρ' προσφέρεις τοῖς πηλίσιοισιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ'. ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾶς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω γὰρ σωφρόνως, ὡσπερ κόρη, καλῆσθαι,
λυπούσα μηδὲν ἐνθαδὶ, κινούσα μηδὲ κάρφος
ἢν μὴ τις ὡσπερ σφηκιᾶν βλίττη με κᾶρεδίξῃ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ᾧ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεσθα
τοῖσδε τοῖσι κνωδάλοισ;
οὐ γὰρ ἐς' ἀνεκτὰ τὰδ'. ἀλλὰ βασανισέον
τὸδε σοι πάδος μετ' ἐμοῦ,
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν Κεράνααν

plia pauca e Plutarcho, Luciano, Libanio, aliisque recentioribus. Vide Thomam M. in *μά* et Luciani interpretem T. ii. p. 718. et 767. Sed præterquam nihil ista ad Aristophanem faciunt, illorum forte locorum plures aliter quam vulgo in bonis codicibus exstant. Miror a nemine in exemplum adductum fuisse prioris ætate et auctoritate potioris Callimachi Epigr. xii. (Edit. Batavæ xlv.) cujus ultimum hoc est distichon:

ᾧππεται μίγα δὴ τι. μὰ δαίμονας, οὐκ ἴσθ' ἱσμῶ

εἰκάξω φρεσὶ δ' ἔχνη φῶξ ἱμαθῶν.

Vertit interpres: Torretur vehementer per deos: non de tramite altero conjectura; furis vero vestigia ipse fur novi. Sed prava est versio, et lectio, et interpunctio. Sic distingui et scribi oportuit:

ᾧππεται μίγα δὴ τι. μὰ δαίμονας, οὐκ ἴσθ' ἱσμῶ

εἰκάξω φρεσὶ δ' ἔχνη φῶξ ἱμαθῶν.

μὰ δαίμονας ad sequentem negationem pertinet, ut apud Comicum millies. Non, ita me dii ament, falsa conjectura duco. Vel ab ejus figura tantum conjecturam facio: sed furis vestigia fur ipse novi. *ἱσμῶς figuram* significat, ut ostendit Menagius ad Diog. Laërt. p. 415. Deni-

que in membr. Vaticanis scriptum est *μεγάλη τι*, unde alii *μεγάλως τι* fecerunt, alii *μεγαλωσί*: perperam. Emendandum erat *μίγα δὴ τι* quod conjectura adsecutus est Bentleii acumen, cui nos stolidi morem non gessimus. Lineola tantum differunt ΜΕΓΑΔΗΤΙ et ΜΕΤΑΔΗΤΙ. Membrane Vat. menda orta ex frequenti commutatione literarum Α. Δ. Δ. cujus aliud exemplum est in nota ad Thesm. 456. Istuc *μίγα δὴ τι* Callimacho in deliciis fuisse ostendit Princeps Criticorum. Sic Strato Epigr. xxii. *καὶ μὴν καὶ τὸν, ὅτ' ἴσθ' ἐν ἀγκᾶσιν, εὐθὺν θύλοντα,*
καὶ παρήχοντα χόδον, οὐ πᾶν δὴ τι φιλᾶ.

466. *πολλὴν γ', ἐάνπερ*. Duo Regii *πολλὴ γ' ἰάν περ*. Aug. *πολλὴν γ'*—quod congruum est. Repetendum enim ex interrogatione verbum *οἶμα*. Vulgo *πολλὴν ἰάν γι*—

467. *Πρόβουλε σῆσθι σῆς γῆς*. Sic bene Kusterus ex nescio cujus emendatione. Tres codd. cum Junta aliisque veteribus *σῆσθι γῆς*, mutilo versu.

476. *χρησόμεσθα*. Sic duo Regii. Vulgo *χρησόμεθα*.

κατέλαβον, ἐφ' ὃ τι τε
μεγαλόπετρον, ἄβατον,
ἀκρόπολιν, ἱερὸν τέμενος.

ἀλλ' ἀνερῶτα, καὶ μὴ πείθου, καὶ πρόσφερε πάντας ἐλέγχους·
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνισον ἔαν τοιοῦτον πρᾶγμα μεθέντας. 485

Πρόβουλος.

καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ' ἐπιθουᾷ, νῆ τὸν Δία, πρῶτα πυθέσθαι,
ὅτι βολόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσασθε τοῖσι μοχλοῖσιν.

Λυσιστράτη.

ἵνα τὰργύριον σῶν παρέχομεν, καὶ μὴ πολεμοῖτε δι' αὐτό.

Πρόβουλος.

διὰ τὰργύριον πολεμοῦμεν γάρ;

Λυσιστράτη.

καὶ τᾶλλα γε πάντ' ἐκυκήθη.

ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπειν, χοί ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχουτες,
αἰεὶ τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἷδ' ἔν τῷδ' ἔνεκα δρώντων [490
ὅ τι βέλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τῶτ' οὐκέτι μὴ κατέλωσιν.

Πρόβουλος.

ἀλλὰ τί δράσεις;

Λυσιστράτη.

τοῦτό μ' ἐρωτᾷς; ἡμεῖς ταμιεύσομεν αὐτό.

Πρόβουλος.

ὡμεῖς ταμιεύσετε τὰργύριον;

484. μὴ πείθου. Sic scribendum esse evincit metri ratio. Male vulgo πείθου. Illud jam ante a me repositum postea inveni in duobus Regiis. Idem et Aug. seq. v. recte ad metri legem habent τοιοῦτον. Male vulgo τοιοῦτος.

487. Turpiter depravatum hunc versum exhibent recentiores Comici editiones:

ὅ τι βουλόμηναι τὴν ἀκρόπολιν ἡμῶν ἀπεκλείσασθε μοχλοῖς.

Quæ imperiti nescio cujus editoris interpolatio est. In Aug. ut in Juntina ceterisque veteribus edit. legitur:

ὅ τι βουλόμηναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλείσασθε τοῖς μοχλοῖς.

In Regio A.

ὅ τι βουλόμηναι τὴν πόλιν οὕτως ἡμῶν ἀπεκλείσασθε μοχλοῖς.

Nec aliter B. nisi quod οὕτως omittit. In eo voci πόλιν superscripta glossa τὴν ἀκρόπολιν, et Scholiastæ expositione petita. Censebit quis forte lectionem prioris Regii recipi debuisse; sed obstat

syllabæ modulus in μοχλοῖς, quod nulli apud Comicum occurrit, nisi priorē emendationem sequi, e penitissima Aristophanei metri peritia ductam. Vides eam ab antiqua lectione sola duarum vocum forma differre. Properanti librario, et ductus aliquot calami compendii facere volenti, commodum visum est τοῖς μοχλοῖς pro τοῖσι μοχλοῖσιν.

488. παρέχομεν. Solæce vulgo παρέχομεν. Illud recte exhibent Aug. et B. In A. σὺν παρέχομεν.

489. καὶ τᾶλλα γε. Sic Regii. Vulgo τᾶλλα γε.

490. ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχουτες. Sic etiam Suidas in κορκορυγῆς. Perperam Regii τὰς ἀρχαῖς.

491. αἰεὶ. Vulgo αἰεὶ. Vide infra ad 1230. οὕνεκα pro vulgato ὕνεκα habent Regii. In Aug. ὕνεκα.

491. τί δι' αὐτὸν τοῦτο νομίζεις. Vulgo τί δι' αὐτὸν, claudicante versu.

Λυ. τί δὲ δεινὸν τοῦτο νομίζεις; [495
οὐ γὰρ τᾶνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν ὑμῖν;

Πρ. ἀλλ' οὐ ταυτὸν.

Λυ. πῶς αὐ ταυτὸν;

Πρ. πολεμητέον ἔς' ἀπὸ τούτου.

Λυ. ἀλλ' οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν.

Πρ. πῶς γὰρ σωθῆσόμεθ' ἄλλως;

Λυ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν.

Πρ. ὑμεῖς;

Λυ. ἡμεῖς μέντοι.

Πρ. σχέτλιόν γε.

Λυ. ὡς σωθήσει, καὶ μὴ βούλη.

Πρ. δεινόν γε λέγεις.

Λυ. ἀγανακτεῖς.

ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὁμῶς. 500

Πρ. νῆ τὴν Δήμητρε', ἀδικόν γε.

Λυ. σωστέον, ᾧ τάν.

Πρ. κεῖ μὴ δέομαι;

Λυ. τοῦδ' οὕνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.

Πρ. ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τῆ πολέμου τῆς τ' εἰρήνης ἐμέλησεν;

Λυ. ἡμεῖς φεράσομεν.

Πρ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάης.

Λυ. ἀκροῦ δὴ,

καὶ τὰς χεῖρας πειρωῶ κατέχειν:

Πρ. ἀλλ' οὐ δύναμαι. χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ἀργῆς αὐτὰς ἴσχειν. 505

499. Hunc versum in impressis omis-
sum tres codd. sic exhibent:

ὡς σωθήσει, καὶ μὴ βούλη—δεινὸν λί-
γους—ἀγανακτεῖς.

Exciderat particula γε, quæ habetur in-
fra 529. δεινόν γε λίγους, καὶ τληπὸν
ἴμοις. Minus emendare A. σωθήσει.

500. ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ' ἐστὶν ὁμῶς.
Sic optime Regii. Aug. ut Juntina et
utraque Basileensis ἀλλ' ἀποκτεῖα, quod
quid sit, vel unde emergerit, neminem
arbitror adhuc suspicatum fuisse. Or-
tuni est a prava scriptura ἀλλὰ ποιητέα
η, ut milles observatum ab iis qui codi-
ces tractarunt, in x mutatum, et voces
male distincte, ἀλλ' ἀποκτεῖα pro ἀλλὰ
ποιητέα. Hoc primum certissimum est.

In priore Veneta, unde in ceteras tran-
siit, emendatum fuit ἀλλ' ἀποδικτεῖα,
conjectura sane non inepta, quæque au-
ctorem habet hominem eruditum. ἀποδι-
κτεῖα, unde verbale ἀποδικτεῖα, exem-
plis illustrat Taylor ad Lysiam p. 768.
edit. Lipsiensis. Sed longe præstat no-
stra lectio certa nixa auctoritate. Per-
mutationis literarum η et x permulta
dabit exempla Juntina editio, quæ instar
scripti codicis est. Alterum observare
memini in hac ipsa fabula v. 1281. ἰσίου
pro ἰσίου.

501. τοῦδ' οὕνεκα. Sic recte B. et
Aug. In A. τοῦδ' οὕνεκα. Regii καὶ
πολύ. In Aug. et in vet. edit. καὶ
omissum cum metri ruina.

Λυ. κλαύσει τοίνυν πολὺ μάλλον.
 Πρόβουλος.
 τοῦτο μὲν, ὦ γρᾶυ, σαυτῆι κρώξαις· σὺ δ' ἐμοὶ λέγε.
 Λυσιστράτη.

ταῦτα ποιήσω.
 ἡμεῖς, τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ τὸν χρόνον, ἠνεχόμεσθα, ὑπὸ σαφροσύνης τῆς ἡμετέρας, τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. οὐ γὰρ γρώξεν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κατ' οὐκ ἠρέσκατέ γ' ἡμᾶς. [510 ἀλλ' ἠσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν· καὶ πολλάκις, ἔνδον ἂν ἔσαι, ἠκούσαμεν ἂν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα πρᾶγμα· εἴτ' ἀλγοῦσαι τᾶνδ' ὀδεν, ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γελάσασαι· Τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ παραγράφαι ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν; Τί δέ σοι τοῦτ'; ἦ δ' ἔσ' ἂν ὠνήρ· οὐ σιγήσει; καὶ γὰρ σίγων. 515

Γυνή.
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ ποτ' ἐσίγων.
 Πρόβουλος.
 καὶ ὦ μωξιάς γ', εἰ μὴ σίγας.

Λυσιστράτη.
 τοιγὰρ ἐγὼ γ' ἔνδον ἐσίγων.
 ἕτερόν τι πονηρότερον δήπου βούλευμ' ἐπεπύσμεθ' ἂν ὑμῶν.
 εἴτ' ἠρόμεθ' ἂν· Πῶς ταῦτ', ὦ νερ, διαπράττεσθ' ὠδ' ἀνοήτως;
 ὃ δ' ἔμ' εὐθύς ὑποβλέψας φάσκειν ἂν· Εἰ μὴ τὸν σῆμονα νήσεις,

508. τῶν ἀνδρῶν, ἅττ' ἐποιεῖτε. Sic recte A. Vulgo spreta et metri et sermonis lege ἅττ' ἂν ποιῶσι. In B. saltem ad loquendi normam ἅττ' ἂν ποιῶσι.

510. ἴδον ἂν ὄσαι. Sinceram hanc editionum lectionem habet Aug. In B. particula ἂν omisa versu rucute: in A. ἴδον ἰούσαι. Postremum hoc non admittit plebeius Comicorum sermo.

514. Τί δέ σοι τοῦτ'; ἦ δ' ἔσ' ἂν ὠνήρ. Vulgo ταῦτ' ἦ δ' ἔσ' ἂν ὠνήρ. Regius uterque ταῦτ'. A. ἦ δ' ἔσ' ἂν ὠνήρ: alter ἦ δ' ἔσ' ἂν ὠνήρ. Vides ex istis legitimam lectionem reconcinatam fuisse.

515. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐγὼ. Hoc dicit quævis alia mulier. In A. præfixa persona Μηδίστη, et superscriptum γυνή. In B. μία γυνή.

516. ὦ μωξιάς. Sic duo Regii cum Vat. et Voss. Mox vocem ἴδον in priori-

bus editt. omissam et a Kustero repositam agnoscunt tres mei codd. Sed ἴγῳγ' omittunt.

517. Hic versus toto pede vulgo mutilus est, omisa voce δῆπου, quam supeditavit Regius A. Kusteri conjectura non contentus repositum primo: ἀλλὰ τὰ γ' ἰταρῶν σι ποτηρότερον βούλευμ'—

519. Corrupte vulgo legitur hic versus tum quoad metrum, tum quoad φράσιν: ὃ δέ μ' ἴδον ὑποβλέψας ἴφασαι, καὶ μὴ τὸν σῆμονα νήσαι—

Persanatum eum fore credidit Orvillius ad Charit. p. 506. si legatur φάσκειν: sed non animadvertit absurdum esse καὶ μὴ νήσαι. Nullus hic locus esse potest copulæ. Regii vocem ἴφασαι omittunt, præterea in A. scriptum ὑποβλέψας, εἰ μὴ τὸν σῆμονα νήσαι, quod postremum

ὄτοτύζει τοὶ μακρὰ τὴν κεφαλὴν· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ἈΝΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ. 520

Πρόβουλος.
 ὄρθῶς γε λέγων, νῆ Δί', ἐκεῖνος.

Λυσιστράτη.
 πῶς ὄρθῶς, ὦ κακόδοιμον, εἰ μὴδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποδέσθαι; ὅτε δῆθ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὀδοῖς φανερώς ἠκέομεν ἤδη, Οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ, μὰ Δί', ὃ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις· μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθύς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα κοινῆι 525 ταῖσι γυναιξὶ ξυλληχθείσαις. ποί γὰρ καὶ χρῆν ἀναμειναι; ἦν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐδελήσθητ' ἀντακροῦσθαι, καὶ ντισιωπᾶν, ὥσπερ χ' ἡμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς.

Πρόβουλος.
 ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινὸν γε λέγεις, κού τλητὸν ἔμοιγε.

Λυσιστράτη. σιώπα.

verissimum est: unde maximam partem optime reposui:

ὃ δ' ἔμ' ἴδον ὑποβλέψας φάσκειν ἂν
 εἰ μὴ τὸν σῆμονα νήσαι.

V. seq. vulgo legitur ἰταρῶν σι, congruenter quidem, quum præcessisset νήσαι: duo Regii ἰταρῶν σι. Utraque lectio corrupta est ex ἰταρῶν σι. Quis non sentit quantum accedat vis et leporis huic narrationi, si directa referatur matris increpatio, ad eundem modum, quo supra, εἰ βεβούλευται ὑμῖν; et τί δέ σοι ταῦτ'; et πῶς ταῦτα διαπράττεσθ'; Tamēn quia φάσκειν sine augmento non est ex Comici usu, præstat minore mutatione, transpositis tantum duabus vocibus, cum Valckenatio ad Herodotum p. 353. legere:

ὃ δ' ἔμ' ἴδον ἴφασαι ὑποβλέψας· Εἰ
 μὴ τὸν σῆμονα νήσαι
 ἰταρῶν σι μακρὰ τὴν κεφαλὴν.

reliqua pars meæ emendationis certissima est, fide veteris codicis nixa.

520. πῶς ὄρθῶς ἢ ἀνοήτως μιλῶσι. Facete hæc traducta ex Hectoris ab Andromacha discendentis oratione Iliad. vi. versus finem:

ἀλλ' εἰς οἶον ἴσα τὰ σαυτῆς ἴσα κέμιζε,
 ἴδόν τ', ἠλαπάτην σι, καὶ ἀμφιπέλοισι
 κίλει
 ἴργον ἰσάχισθαι· ΠΟΛΕΜΟΣ Δ' ἈΝ-

ΔΡΕΣΣΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

quæ παραδί infra mulier: πῶς ὄρθῶς ἢ γυναιξὶ μιλῶσι.

523. ὅτε δῆθ' ὑμῶν. Corrupte vulgo et mendosissime ὅτε δ' ἦθ' ὑμῶν. Nostrum exhibet A. et jamdudum repositum fuerat in priore Veneta, unde in alteram migravit. Falsum est quod ait Berglerus ultimam in ἦθ' posse elidī.

524. μὰ Δί', ὃ δῆτ' ἔσθ' ἕτερός τις. Sic certissime metrum restitui, inserto ἴσθ', quod eleganter repetitum vim sermoni addit. Omittunt hoc verbum etiam tres mei codd. In Regiis, ut vulgo, ὃ δῆθ' ἕτερός τις. In Aug. ὃ δῆτ' ἕτερός τις, ubi tenuis consonans leve indicium dat omisi verbi. Similiter ἴσθ' omisum vulgo Av. 276.

529. σιώπα. Sic vulgo absurdissime constitutus hic locus.

Λυσιστράτη. σιώπα,

εἴ γ', ὦ κατόματι.

Πρόβουλος.
 σιμῶ γ' ὦ;

Λυσιστράτη.
 ἔ ταῦτα καλύμματ' ἔφρι

πυρὶ τὴν κεφαλὴν.
 Πρόβουλος.
 μὴ τὴν ζῆν.

ubi non metri magis quam sensus habita

Πρόβουλος.
σοί γ', ὡ καλάραιε, σιωπῶ γῶ; καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούση
περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζῶην. 531

Λυσιστράτη.
ἀλλ' εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν,
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλὴν,
κᾶτα σιώπα,
καὶ τοῦτοι τὸν καλαδίσκον 535
κᾶτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,
κυάμους τρώγων

ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΕ ΓΥΝΑΙΞΙ ΜΕΛΗΣΕΙ.

Χορὸς Γυναικῶν.
ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπιδῶν, ὅπως ἂν
ἐν τῷ μέρει χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. 540
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη,

ratio. Proclive erat e Scholiaste reponere καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούση, quod Kustero ne quidem observatum, animadvertit Dawesius Miscell. Crit. p. 75. Præterea loquendi vices personis male divisas esse monuerunt Markland ad Eurip. Suppl. 454. et Toup Cur. Nov. in Suidam p. 82. sed neuter rem confecit. Postquam Lysistrata ira concitata dixit σιώπα, τίσι-τοί, nihil insuper addere debuit: quod illi præterea tribuunt εἶγα, frigidum est. Ubi duo illa verba conjunguntur, hoc primo loco semper positum videbis; εἶγα, σιώπα. Tum participium φορούση cum emphasi prolatum ob voces καὶ ταῦτα, ad expressum nomen, vel pronomen, vel personam præcedentis verbi referri debet. Tres mei codd. perspicue exhibent:

σοί γ', ὡ καλάραιε, σιωπῶ γῶ, καὶ ταῦτα κάλυμμα φορούση περὶ τὴν κεφαλὴν; μὴ νῦν ζῶην.
In Regiis ante σοί γ' adscripta persona Πρωτῆ, cui omnia continentur, ut in nostra editione. σοί γι σιωπῶ; τίθνε ταρεσσι? dictum hic, ut Ran. 1134. ἐγὼ σιωπῶ τῶδ'.

539. Vulgo αἶμιθ', ὦ γυναῖκες. Ab anapæstis transit sermo ad iambos. Qui vel pauxillum metra adigit, statim videt illud αἶμιθ' esse depravatum. Nihil tamen ad hunc locum belli editores Strepsiada similes. Antiquiorem codicem

cibus nostris labem eluam. Scholiastes textus vocem exponens ἀναχωρήσασσι ait: quæ interpretatio manifeste referretur ad ἀπαίρετ'. Hesychius: ἀπαίρει, ἀναχωρεῖ. Concion. 318.

μῆτη ἀπῆρα τὴν γνάθου χαλκῶν ἔχων. Frequens historicis verbum tam de terrestri, quam de maritimo itinere. Hoc confidenter reposui, tam certus veram Comici manum restituisse, quam si tres codices adstipularentur. Mirabor tamen, ni mihi censor aliquis mutata absque auctoritate lectionis crimen intenet. At si quis,

οἶνον παρόντος, ἔχει ἠέραθῃ πῦν, fruatur ille suo sensu.

540. χ' ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν. Vulgo χ' ἡμεῖς τι perperam. Regii τι. Harum vocularum frequentissima permutatio viros etiam attentiores aliquando fefellit, quod ipsi exemplo nostro ostendimus Thesm. 21.—συλλάβωμεν. Sic edi debuit nullo ad codices respectu, ne spondæus alienum occuparet sedem. Alibi observavi Atticum ξ librariorum temere adscivisse vel neglexisse, sine certa lege. Hic, casuane an consilio, recte in Regiis scriptum συλλάβωμεν.

541. Iambicum senarium in vulgata lectione nemo agnoscat:

ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη.
Nostram lectionem exhibet Regius A.

οὔτε τὰ γόνατα κόπος ἔλοι μου καματηρός.
ἔθελω δ' ἐπὶ πᾶν ἵεναι μετὰ τῶνδ',
ἀρετῆς ἔνεχ', αἷς
ἐνὶ φύσις, ἐνὶ χάρις, 545
ἐνὶ δὲ θράσος, ἐνὶ δὲ
σοφῶν, ἐνὶ φιλόπολις
ἀρετῇ φρόνιμος.

ἀλλ', ὡ τηθῶν ἀνδρειοτάτων καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν,
χωρεῖτ' ὄργῃ, καὶ μὴ τέγγεσθ' ἔτι γὰρ νῦν ἕρια θεῖτε. 550

Λυσιστράτη.
ἀλλ' ἦνπερ ὁ γλυκύθυμος Ἔρωσ, χ' ἡ Κυπρογένει Ἄφροδίτη
ἡμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ,
κᾶτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμοῦς,
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλησι καλεῖσθαι.

Πρόβουλος.
τί ποιησάσας; 555

Λυσιστράτη.
ἦν παύσωμεν πρῶτιστον μὲν ξὺν ὄπλοισιν
ἀγοράζοντας, καὶ μαινομένους.

Γυνή.
νὴ τὴν Παφίαν Ἄφροδίτην.
Λυσιστράτη.
νῦν μὲν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ τοῖς λαχάνοισιν ὁμοίως

542. οὔτε. Sic ambo Regii: vulgo οὔδι. Tum ἴλοι, quod nemo non reposuisset, quia pendet ab eadem particula ἂν, qua præcedens verbum κάμοιμ', præstat A. pro vulgato ἴλοι.

549. ἀνδρειοτάτων. Nec ἀνδρειοτάτη, nec ἀνδρειοτάται hic scribendum: sed retinenda codicum omnium lectio: subauditur nomen Θυγατρίσις. Utrumque substantivum suum adjectivum habet, quod multo est elegantius. Una fidelia duos parietes dealbavit Kusterus ad hunc locum et ad Suidam in τῶδῃ: sed fallitur utrobique. Corrigendi e Comico Suidas, Athenæus, et qui eum descripsit Eustathius pag. 1485. l. 49.

Dixi ad hunc versum genitivos pendere a suppresso nomine Θυγατρίσις. Plena locutio occurrit apud Æschyl. S. Th. 794.

Θυγατρίσι παῖδες μητρίων τετραμμέναι.
Est autem μητρίων a recto μητρίδιον, non vero, ut inepte tradit Scholiastes, a

μητρίδιον, unde Kusterus in indicem retulit μητρίδιον ἀκαληφῶν, quod reliquisse nollem. A μήτηρ formatur diminutivum μητρίδιον, ut a πατήρ, πατρίδιον.

551. ἦνπερ ὁ— Syllaba ηεε producitur ob asperitatem consonantis η, quam sequitur vocalis aspirata, ut in illo Homeri versu Ἰλ. α'. 342.

τοῖς ἄλλοις: ἢ γὰρ ὄγ' ἰλοῖσι φρεῖσι
Σύει.

Tum observa in Κυπρογένει primam produci, quod Dawesii canonem de potestate tenuis vel aspiratæ sequente liquida labefactat.

556. νὴ τὴν Παφίαν Ἄφροδίτην. Verba hæc, quæ vett. edit. Lysistratæ continent, tres codd. alii personæ tribuunt. In Aug. lineola mutata personam indicat: in Regiis adscriptum Πρωτῆ. Ego mulieri cuidam probabilibus tribuo: ironiæ enim, quam his verbis Provisori tributis inesse ait Scholiastes, nihil mihi subolet.

557. χύτραι et λάχανα hic notant non

περιέρχουσαι κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὄπλοις, ὥσπερ Κορύβαντες.

Πρόβουλος.

νὴ Δία· χερὶ γὰρ τοὺς ἀνδρείους.

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν τόγε πρᾶγμα γέλοιον,
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γορβόνα τις, κατ' ἀνείηται κορακίνης.

Γυνή.

νὴ Δί' ἔγωγ' ἔν' ἀνδρα κομήτην φυλαρχόντ' εἶδον ἐφ' ἵππῳ
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λεκίδον παρὰ γραῶς·
ἕτερος δὲ Θεᾶξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ ὁ Τηρεὺς,
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν, καὶ τὰς ὀρυπέεις κατέπινε.

Πρόβουλος.

πῶς ἔν' ὑμεῖς ἔξετε παῦσαι τεταραγμένα πρᾶγματα πολλὰ
ἐν ταῖς χώραις, καὶ διαλυῖσαι;

Λυσιστράτη.

Φαύλως πάνυ.

Πρόβουλος.

πῶς; ἀπόδειξον.

Λυσιστράτη.

ὥσπερ κλωστήρ ὅταν ἡμῖν ᾗ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι,
ἐπενείκῃσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε·
ᾧ τας καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἣν τις ἔαση, [570
διενείκῃσαι διὰ πρεσβειῶν, τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε.

Πρόβουλος.

ἔξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πρᾶγματα δεινὰ
παύσειν οἴεσθ', ᾧ ἀνόητοι;

Λυσιστράτη.

καὶν ὑμῖν γ' εἴ τις ἐνῆν νοῦς,

allas et olens; sed fora, seu loca ubi illa
venibant. Usitatissima Atticis hæc sy-
necdoche. Eq. 1375.

τὰ μισθία ταυτὶ λίγω, τὰν τῶ μύθῳ.
Sic Vesp. 789. ἐν τοῖς ἰχθύσι, ἢ ἴσο
πίσκατο. Eupolis apud Pollucem ix. 47.

πικρῶν εἰς τὰ σκόρδα καὶ τὰ κρό-
μνα,
καὶ τὸν λιθαντὸν, κίθον τῶν ἀρωμάτων,
καὶ περὶ τὰ γίλγη.

Multa exempla congressit Taylor Lect.
Lysiacarum circa finem, quæ si conferas,
facile necum in opinionem venies hic
scribi oportuisse:

ἔν' μὴν γὰρ δὴ καὶ ταῖσι χύτραις καὶ
τοῖς λαχάνουσι ἰμοῖσι.

564. τὰς δυνάμεις. Sic Aug. et B.
quæ sincera est scriptura. Vulgo δυνά-
μεις. Vide Jo. Pierzonum ad Mæriam p.
121.

565. Vulgo legitur labefactato metro,
πῶς ἔν' ὑμεῖς δύνασθε παῦσαι. Emenda-
bat Kusterus πῶς ἔν' ὑμῖν δυνατὸν παῦ-
σαι. Sed ulcus soli verbo δύνασθε subest,
quod glossema genuini verbi locum inva-
sit. Scripserat Comicus: πῶς ἔν' ὑμῖν
ἔστι παῦσαι.

ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν ἅπαντα.

Πρόβουλος.

πῶς δὴ; φέρ' ἴδω.

Λυσιστράτη.

πρῶτον μὲν ἐχερῆν, ὥσπερ πύκον ἐν βαλανεῖῳ,
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πύλεως ἐπικλινεῖς 575
ἐκραβδίξιν τοὺς μοχθηροὺς, καὶ τοὺς τριβόλους ἀπολέξαι·
καὶ τοὺς γε συνισαμένους τέτες, καὶ τοὺς πιβύντας ἑαυτῆς
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτίλαι·
εἶτα ξαίνειν ἐς καλαδίσκον κοινὴν εὐνοίαν ἅπαντας, [580
καλαμιδύνοντας τῆς τε μελοίκης, καὶ τῆς ξένος, ἢ φίλος ὑμῖν,
καὶ τῆς ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τέτους ἐγκαταμίξαι·
καὶ νὴ Δία τὰς γε πόλεις, ὅποσαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι,
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ καλάγματα κεῖται
χωρὶς ἕκαστον κατ' ἀπὸ τέτων πάντων τὸ κατάσμα λαβόντας,
δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροῖξιν εἰς ἓν καπέηλα ποιῆσαι 585
τολύπην μετ' ἄλλη. κατ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.

Πρόβουλος.

οὐκ οὐκ δεινὸν ταυτὶ ταύτας ραβδίξιν καὶ τολυπεύειν,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου;

Λυσιστράτη.

καὶ μὴν, ᾧ παγκατάρατε,
πλεῖν ἢ γε διπλῶν αὐτὸν φέρομεν. πρῶτισον μὲν γε τεκῆσαι
κακῆπέψασαι παῖδας ὀπλίτας. 590

Πρόβουλος.

σίγα, μὴ μνησικακήσης.

Λυσιστράτη.

εἰθ' ἡνίκα χερῆν εὐφρανθήναι, καὶ τῆς ἥθης ἀπολαῦσαι,
μονοκαιτοῦμεν διὰ τὰς στρατίας. καὶ δημέτερον μὲν ἔατε·

574. πρῶτον μὲν ἐχερῆν. Sic tres codd.
optime. Vulgo πρῶτα, ruente metro,
quia in ἐχερῆν prior semper corripitur.
Nihil magis inutile est quam Kusteri
emendatio reponentis πύκου.

576. ἀπολέξαι e duobus codd. a Kuste-
ro bene repositum agnoscunt etiam bini
Regii. Mendosam priorum editt. lectio-
nem ἀπολέξαι præfert Aug. At consen-
tiant tres codd. in prava lectione præc.
v. ἐπὶ κλίπῃ, quod in duabus Venetis
reperio. Propius ad verum accedit Juu-

tina ἰσικλίπῃ, accentu tantum male po-
sita.

592. διὰ τὰς στρατίας. Sic A. recte:
minio superscriptum εἰ, sive sit interpre-
tatio, sive emendatio, sive varia lectio.
Aug. ut veteres editiones omnes στρα-
τίας, accentu genuinæ vocis indicium
dante, quod observavit Orvilius ad Cha-
rit. p. 540. Editiones recentiores στρα-
τίας. Annonius: στρατία, ἐκτισταμένως,
τὸ πρᾶγμα· στρατία, συνισαμένως, τὸ τῶν
στρατιῶν πλῆθος. ἰσικλίπῃ δὲ πολ-

περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν ἀνωῖμαι.

Πρόβουλος.

οὐκ οὐκ ἀνδρες γηράσκουσιν;

Λυσιστράτη.

μὰ Δί' ἄλλ' οὐκ εἶπας ὁμοῖον. [595]

ὁ γὰρ ἦκων μὲν, κἄν ᾗ πολὺς, ταχὺ παῖδα κόρη γέλαμης·
τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς· κἄν τέτε μὴ πιλάδῃται,
οὐδὲ εἰς ἐδέλει γῆμαι ταύτην. ὀπλινομένη δὲ κάθηται.

Πρ. ἄλλ' ὅστις ἐτι στῦσαι δυνατὸς ---

Λυ. σὺ δὲ δὴ τί μαθῶν οὐκ ἀποδνήσκεις;

καίριος ἐσσί γε· σορὸν ἀνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω. 600

λακίς ἐν τῇ χρῆσι. Postremam observationem confirmat Photius in Lexico, Ruhnkenio laudatus ad Timæum p. 171. *σρατιῶν, συγγίλωντις τὴν δευτέραν συλλαβὴν, οὐ μόνον τὸ σρατιῶμα λίγους, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν σρατιῶσιν. αὐτὸς Ἀριστοφάνης.* Parum interest fuerit Aristophanes, quem testem advocat, Comicus noster, an Grammaticus. Priorem certum est promiscue hoc vocabulo usum fuisse. In impressis etiam Acharn. 251. 1143. Ep. 587. *σρατιῶν* legitur pro *σρατιῶσι*. Sequitur καὶ *ἡμίτερον μὲν ἴασι*, ut recte legit Berglerus: vulgo *κἄν ἡμίτερον mendose*. Articulus omnino requiritur, ut significari possit, quod sententia fert: quod ad rem nostram spectat, illud quidem mittite.

593. *περὶ τῶν δὲ κορῶν*. Perperam vulgo *καὶ*.

594. *οὐκ οὐκ ἀνδρες*—id est καὶ ἀνδρες. Sic duo Regii optime. Vulgo *οὐκ οὐκ ἀνδρες*.

595. *ὁ γὰρ ἦκων μὲν*. Sic duæ minores editt. Batavæ, e Florentis, ut videtur, emendatione, quam stulte contempsit Kusterus, qui priorum editionum mendosam revocavit lectionem, *ὁ μὲν γὰρ ἦκων*. At in duobus Regiis legitur, quod nunc primum, serius quam oportuit, animadverto, *ὁ μὲν ἦκων γάρ*. Idem v. seq. habent *κἄν τούτου*. Perperam vett. editio contra metri et constructionis legem habent *ταῦτο*. Illud Kusterus e Batavis adsumsit, quas etiam in præc. versus lectione sequi debebat.

598. *ἄλλ' ὅστις ἐτι στῦσαι*—Regulare

est systema anapæsticum a v. 484. usque ad 607. quod rite clauditur dimetris, quorum ultimus paræmiacus est præcedente basi. Hoc nulli editorum suboluisse videtur, qui tot versus, quorum soluta metra, silentio præterierunt. Illic mendose vulgo legitur *ὅστις ἐτι*—

599. In Regiis persona huic versui præfixa Lysistratæ, non, ut vulgo, alius mulieris. Habent autem illi etiam *τί μαθῶν*. Sed legendum est omnino *τί μαθῶν*. Ut Nub. 402. Pace 701. Bene momentibus Florenti et Scaligero obsequi debueram. Frequentissima est Luciano formula illa *τί μαθῶν*, cuius idiotismum explicatum videbis in nota ad Vigerum p. 230.

600. Vulgo legitur absque ullo sensu, *καίριος ἐσσί σορὸν ἀνήσει*. Ad metrum saltem oportuisset *ἴασι*. Reposui e mera conjectura; nam nihil hic juvant codd. *καίριος ἐσσί γε*. Nemo autem ad poeti- cam formam offendat, et credat ejusmodi verba Atticam scenam respuisse. En si de- jussorem Euripidem, Helena 1246.

πιστὴ γὰρ ἐστὶ τῶ πύσι φιλύγουσά μιν.
Editiones Venetæ habent *καίριος ἐσσί*: nescio unde: sed propius ad neam emendationem. Confer quæ notavi ad Eurip. Or. 446.

601. *μελιτοῦτταν*. Vulgo *ἀμίττω* et barbare *μελιτοῦτταν*. Frequens in hac voce librorum lapsus. Forma contracta est ex *μελιτόισσα*, ut *οἰούστω* ex *οἰούισσα*. Postremum hoc unicum est istius generis quod in vulgatis libris emendate excusum sit, Pl. 1121. Vide ad Nubes 507. et Aves 567.

λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.

Γυ. α'. καὶ ταυτασί δέξαι παρ' ἐμοῦ.

Γυ. β'. καὶ τουτοῦδ' λαβὲ τὸν στέφανον.

Λυ. τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει ἐς ναῦν. 605
ὁ Χάρων σε καλεῖ·

σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.

Πρ. εἴτ' οὐχὶ ταῦτα δεῖνὰ πάσχειν ἐστ' ἐμέ;
νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς Προβούλοις ἀντικρυσ
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω, βαδίζων ὡς ἔχω. 610

Λυ. μῶν ἐγκαλεῖς, ὅτι οὐχὶ προὔδέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῶ πάντων
ἤξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.

603, 4. Hi versus, qui in vulgatis eadem ac superiores tribuntur personæ, singuli singulis mulieribus tributi in Regiis, quod actionem scenæ et vividiorum et lepidiorum reddit. In altero *τουτοῦδ'* perperam vulgo, labante versu, legitur.

605. *τί σε δεῖ; τί ποθεῖς; χῶρει ἐς ναῦν*. Hic versus in duas lineas; non enim adeo ineptus sum, ut versus eas appellem; vulgo discerptus est ad hunc modum:
*σοῦ δεῖ; τί ποθεῖς;
χῶρει ἐς τὴν ναῦν.*

Terrimam labem codicibus meis antiquiorem, qui nihil variant, nisi quod pro *δὴν Α.* habet *ἔγ,* sustuli, reconcinnato anapæstico dimetro. Scriptum fuit olim *τί σε δεῖ*, cuius in locum glossema se intravit *σοῦ δεῖ*. Verbum *δὴ* cum accusativo personæ construitur, qua de re videndus Valckenarius ad Hippolytum 23. quem præstantissimum virum agnitorum arbitror hac loquendi forma non abstinuisse Aristophanem. Dubitationi locus esset, si unicum hoc ex mea emendatione proferretur exemplum. Sed en alterum: Conc. 297.

*ὡς ἂν χειροτονωμῶν
ἔσανθ', ἐστὶν ἂν δὴ τὰς ἡμετέρας φίλας.*
Exemplis ex Euripide enotatis addantur ista: Herc. Fur. 1173.

ἄλλων, εἴ τι δεῖ, γέρον.
ἢ χειρὸς ἡμῶν τῆς ἰμῆς, ἢ ζυμμάχων.
Ion. 1028.

ὦ φιλάττη καὶ, πάντ' ἔχεις, ὅσον σὶ δεῖ.
611. *ὅτι οὐχί*. Sic bene Aug. Observes velim apud Aristophanem i nuspian elidi in *ὅτι*, non magis quam in *περὶ*. Nub. 1223.

ὅτι ἐς δὴ ἴσταν ἡμέρας. σοῦ χροῖματος;
non *ὅτι* ἐς, quod ambiguum fuisset, quum

posset accipi pro *ὅτι* ἐς. Thesm. 275.
μεινωσο τοῖνον τῶδ', ὅτι ἢ φρὴν ὄμοσεν.
non *ὅτι* ἢ — Ad eundem modum scribo adstipulantibus codicibus, Ran. 922.
ὅτι αὐτὸν ἔξιλιγγων. 1386. *ὅτι ἐσιδίθηκε.* Eq. 101. *ὅτι οὐκ ἰλήθησεν.* Aclarn. 516.
ὅτι οὐχὶ τὴν πάλιν λίγων. Et sic in omnibus locis, ubi vulgo facta elisio.

612. Legitur vulgo: *ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοῦ πάντων*. Mendosissime. *πρῶτ'* dissyllabum non agnoscit Atticus sermo, nec senel quidem apud Comicum occurrit, qui etiam eo usus fuisset, neutquam tamen ultimam produxisset. Excidit pronomen ad sensum maxime necessarium, quod e Regiis codd. repono:

ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοι πρῶ πάντων.
Tres codd. *γοῦν* una voce exhibent. De Attico *πρῶτ'* vide doctissimum Ruhnkenium ad Timæum p. 160. et quæ notavi pauca ad Æsch. Prom. 702. ubi dubium non est, quin reponendum sit *πρῶτ' ἐπιπέρις*. In A. emendate scriptum ΠΡΩΤ', ductu minore ad latus posito. In B. mendose *πρῶτ'* pro *πρῶτ'*, quomodo scribere solebant imperiti librarii, tametsi metri scansio monosyllabum requireret. Et ea est ratio, cur in Platonis codd. semper *πρῶτ'* occurrit, licet certum sit illum pro dialecti suæ more adverbium hoc semper una syllaba extulisse. Vera hujus vocabuli, ut et aliorum multorum pronuntiatio e solis poetis cognosci potest, ad quorum normam eorumdem vocabulorum scriptura in metro soluta auctoribus reformanda est, quod meminisse velim futurum Platonis editorem.

613. Vulgo legitur: *ἤξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα*; mendose, quia τὰ ante

Χορὸς Γεροντῶν.

οὐκ ἔτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλευθέρος·
ἀλλ' ἐπαποδύμεθ', ἄνδρες, τῷ τῷ πράγματι. 615
ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδί μειζόνων καὶ πλειόνων

πραγμάτων μοι δοκεῖ·

καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἰππίου τυραννίδος·
καὶ πανυ δέδοικα, μὴ
τῶν Λακίωνων τινές 620

δεῦρο συνελθλυδότες

ἄνδρες ἐς Κλεισθένους,

τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλω,
καταλαβείν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν,
τόν τε μισθὸν ἐνδὲν ἔζων. 625

δεινὰ γάρτοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσιν οὐδὲν πιστὸν, εἰ μὴ περ λύκω κεχηρότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι. 630
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννέουσος· ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τολοπιὸν ἐν μύστου κλαδί,

litteras τε male et contra artem produci-
tur. Regius uterque recte *ἰσπεκνωσάμε-
να*. Vide notam ad v. 408.

615. Vulgo legitur: ἀλλ' ἰπαποδύ-
μεθ', ἄνδρες, τῷ τῷ πράγματι.
Istud ἄνδρωσιν metri ratio facessere ju-
bet, quod alias per se ineptissimum est.
Duo Regii dant ἄνδρες, quod etiam sine
codd. proclive erat reponere.

616 ἤδη γὰρ ὄζειν γε ταδί μειζόνων καὶ
πλειόνων. Sic Regii ambo, nisi quod A.
ὄζειν habet: alter vero γε omittit. Vulgo
ἤδη γὰρ ὄζειν ταδί πλειόνων καὶ μειζόνων.
Harum lectionum neutra sana est. Scri-
bendum:

ἤδη γὰρ ὄζειν πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων ταδί μοι δοκεῖ μοι.
Prior versus senarius est iambicus: alter
dimeter trochaicus. Sic olim emenda-
veram et scripseram in priore meo apo-
grapho, quod, tametsi retinendum erat,
stolidia nescio qua veterum librorum re-
verentia praepeditus in textu non repo-
sui, et nunc manifesto video fuisse re-
ponendum.

619. Hic versus et tres sequentes di-
metri sunt pæonici.

625. τὸν τε μισθὸν ἐνδὲν ἔζων. Cave
credas casu aut typhotheta negligentia
omissam fuisse vocem *ἐγὼ*, quam in fine
hujus versus addunt editiones omnes,
agnoscuntque codd. A. mala manu est,
ex inutili et inepta glossa orta. Versus
hic dimeter est trochaicus, ut præce-
dens.

628. πρὸς hic adverbii vicem fungi-
tur, nec construitur cum ἡμᾶς: idem
est ac *πρὸς ἡμᾶς*. Ordo est: καὶ πρὸς δι-
αλλάττειν ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς: *ὅς*
ἴσως. Sic in Æsch. Prom. 937.

ἄπειρ τιλεῖται, πρὸς δ', ἂ βούλομαι, λί-
γω.

confer Ran. 415. 611. Eq. 578.

632. Alludit ad notissimum scolion,
quod in minore nostra Anacreontis edi-
tione legitur p. 83. τῷ μύστου, eo sen-
su quo usurpat hoc nomen infra 1004.
Lacedæmonius Caduceator, haud equi-
dem sum osor. Nolin tamen eos inter-
pretes imitari, qui, ubicunque occurrit
vox aliqua apud Comicum, quæ ad ob-
scenium sensum detorqueri queat, illico
aiunt eo potissimum respicisse. Scio illum
perquam libenter in ambiguitate vocum

ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὀπλοῖς ἐξῆς Ἀριστογείτονι,
ἂν δέ θ' ἐστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸς γὰρ μοι γίνυται
τῆς θεοῖς ἐχθρὰς πατάξαι τῆσδε γραδὸς τὴν γνάθον.

Χορὸς Γυναικῶν.

οὐ γὰρ εἰσιόντας οἴκαδ' ἢ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλοι γράες, ταδί πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γὰρ, ὦ πάντες ἀστοί, λόγων κατάσχομεν

τῇ πόλει χρησίμων·

εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με. 640

ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ'

εὐδὺς ἠρρήφθουσαν·

εἴτ' ἄλειτουργίς ἢ δεκέτις

οὔσα τ' Ἀρχηγέτι

καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυραυνίους· 645

καὶ κροκωτὸν ποτ' οὔσα
παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὄρμαθόν.

ludere, qui fons est ei jocosum facetissi-
morum: sed nihil inde haurit nisi lepi-
dum et ingeniosum. Quod autem post
Florentem commentus est Berglerus, id
sane insulsum est.

634. αὐτὸς γὰρ μοι γίνυται. Sic qui-
dem libri omnes, sed manifesta corrup-
tela, ob spondeum in quinta octonarii
sede. Metri labeta non persensisse vi-
detur Berglerus, qui solius sententiæ
ductu αὐτὸν suavit. Florens meras egit
nugas. Menda est in γὰρ, ratiocinativa
particula, cui nullus est hic locus. Leg-
gendum αὐτὸς οὐ μοι γίνυται. Nisi
forte quis putet γὰρ subnatum esse ex
ἄρ', qua gratia legere etiam possit, αὐτὸς
ἄρ' μοι γίνυται. Quod ad sententiam
adinet, vide not. ad Nub. 1483.

641. γηγῶσ', non, ut vulgo, γηγῶσα,
habent duo Regii, et recte quidem.
Versus hic dimeter est pæonicus, ut et
tres sequentes et v. 639.

642. ἠρρήφθουσαν. Sic emendate Aug.
et A. Perperam vulgo ἠρρήφθουσαν. Vide
Meursium Gr. Fer. in Ἀρρηφθίον.

644. Ἀρχηγέτι. Sic tres codd. cum
Schol. Perperam vulgo Ἀρχηγέτις. Da-
tativus est contractus, ut *μήτι*. Significa-
tur Diana, quæ in Braurone colebatur,
et præses erat illius pagi. Vide rursus
Meursium Gr. Fer. in Βραυραυνίον.

645. καταχέουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος
ἢ Βραυραυνίους. Sic legendus hic versus.

Claudicat vulgo ob omissionem articuli
τὸν, quem habent tres codd. ejusque
indicium, seu potius reliquias servant
vett. edit. in quibus excusum *καταχέου-
σαν*. In Aug. perspicue *καταχέουσα*.
In Regii *κατίχουσα*, quod in duobus
aliis repertum præferendum duxit, im-
mo in textu reposuit Kusterus sine ullo
acumine, summaque cum metri imperi-
tia. Nam *κατίχουσα* respuit versus tro-
chaici lex, quæ trochaum vel tribrachyn,
neutiquam vero pyrrichium in prima
sede admittit. Præterea absurda est
illa lectio. Quis unquam *κατίχουσαν κρο-
κωτὸν* græce dixit, pro *crocolia amictam
esse?* *καταχέουσα τὸν κροκωτὸν* significat
*laxam, recinctam fluere sinens crocotam,
fluente crocolia amicta*.

647. *σχοῦσ'*. Sic ad metri præscri-
ptum scribendum. Vulgo *ἰχουσ'*.

παῖς καλὴ, σχοῦσ' ἰσχάδων ὄρμαθόν. Li-
bri omnes pro *σχοῦσ'* habent *ἰχουσ'*. Dice-
re debebam, ingrati hiatus vitandi gratia
ἰχουσ' me in *σχοῦσ'* mutasse, de metri autem
præscripto silere, quod minime observa-
vi. Quod enim pro verso dedi, versus
non est, ne trochaicus quidem, quippe
qui desinat in duas breves; nec, si pro
tali haberi posset, in hoc canticum rite
insereretur, cujus constructio non alios
admittit trochaicos, quam dimetros et
tetrametros. Versus esse debet tetra-
meter pæonicus, quod manifesto osten-

ἄρα προῦφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινεῖσαι ;
 εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ σέφευκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
 ἦν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρούλων πραγμάτων. 650
 τοῦ ῥάνθ' γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω,
 τοῖς δὲ δυστήμοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν· ἐπεὶ
 τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶον ἐκ τῶν Μηδικῶν
 εἶτ' ἀναλώσαντες, οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς.
 ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν. 655
 ἄρα γευκτόν ἐστιν ὑμῖν ; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
 τῷδ' ἐγὼ ἀψήκτω πατάξω τῷ κοδόργῳ τὴν γνάθον.

Χορὸς Γεροντῶν.

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ'
 ἐστὶ πολλή ; κἀπιδώσειν
 μοι δοκεῖ τὸ χεῖμα μάλλον. 660
 ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅσις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνὴρ.
 ἀλλὰ τὴν ἐξωμῖδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἀνδρα δεῖ
 ἀνδρὸς ὄζειν εὐδύς· ἀλλ' οὐκ ἐντεθριώσθαι πρέπει.

ἀλλ' ἄγετε λυκόποδες,
 οἵπερ ἐπὶ Λειψύδειον 665
 ἤλθομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
 γύν δεῖ,

γύν ἀνηθῆσαι πάλιν,
 κἀναπτερωῖσαι
 πᾶν τὸ σῶμα, κἀποσειῶσα- 670
 σθαι τοδὶ τὸ γῆρας.

εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἄν σμικρὰν λαβὴν,

dunt tres integri pedes, secundo duobus temporibus defecto. Facile erat frequens librariorum peccatum hic deprehendere, quorum culpa excidit praepositio verbi compositi. Scripserat Comicus:

ταῖς καλῇ, περιέχουσ' ἰσχυρῶν ἰεμαθῶν.
 Agnoscis jam suavissimos praenicos numeros. περιέχουσα autem praecise dictum valet ἰχουσα περι τὸν πρᾶγμλον.

654. εἶτ' ἀναλώσαντες. Metro coactus poeta particulam εἶσα ante participium collocavit, quae ei subijci debebat. Ordo enim naturalis est: ἰετὶ τὸν ἔρανον ἀναλώσαντες, εἶσα οὐκ ἀντεισφέρουσι. Observatum hoc Kenio ad Corinthum de Dial. p. 62. ubi usus particulae εἶσα post

participia Comico admodum familiaris illustratur.

658. Hic et duo seq. versus male vulgo scripti sunt,

ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἔτι
 πολλή ; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ
 τὸ χεῖμα μάλλον.

In Regis diversa est nec tamen melior primi scriptura: ταῦτ' οὐχ ὕβρις τὸ πρᾶγμ' ἔστιν. Primus dimeter est iambicus catal. quem sequuntur duo dimetri trochaici.

671. Laborabat etiam versiculus iste qui male scriptus erat,

εἶσαι τὸ γῆρας τῷδ'.

dimeter est trochaicus brachycatal. quem phallicum vocant.

οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὐταὶ λιπαροῦς χειρουργίας·
 ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
 ναυμαχεῖν, καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία·
 ἦν δ' ἐφ' ἵππικὴν τρέπωνται, διαγράφω τοὺς ἵππείας.
 ἵππικιώτατον γὰρ ἐστὶ χεῖμα κἀποχον γυνή·
 κἂν ἂν ἀπολίσθαι τρέχουσι· τὰς δ' Ἀμαζόνας σκόπει,
 ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων μαχομένης τοῖς ἀνδράσιν.
 ἀλλὰ τούτων χεῖρ' ἀπασῶν ἐς τετραμένον ξύλον 680
 ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

Χορὸς Γυναικῶν.

εἰ, νῆ τὰ θεῶ, με ζωπυρήσεις,
 λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὕν ἐγὼ δὴ,
 καὶ ποιήσω

τῆμερον τὸς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτέμενον. 685
 ἀλλὰ χ' ἡμεῖς, ὦ γυναῖκες, δᾶττον ἐκδυώμεθα,
 ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδᾶξ ὠργισμένων.

673. λιπαροῦς χειρουργίας. Absurde vulgo et labante metro legitur λιπαρῶς. Illud reponendum esse vidit etiam Berglerus.

676. διαγράφω τοὺς ἵππείας. Sic ad metri normam scripserat poeta. Editiones omnes ante Kusterum διαγράφω, haud quidem repugnante sententia, sed cum versus labe, quod illi ne quidem suboluit. Quum vero in codicibus mendosiorum adhuc scripturam, quam praefertur etiam duo Regii, reperisset, διαγράψαι, istuc arripuit, perperamque interpretatus est. Reiskius, qui minus etiam quam Strepsiadis metra curabat, saltem διαγράψαι illud, quod tamen praedictum non flocci faciebat, ad sensum non admodum improbabiler explicavit, subintelligendo χεῖρ'. Praeterquam quod praesens tempus hic omnino requirit lex metri, in eo etiam est quiddam elegans. Terentius Eun. ii. 3.

O faciem pulchram! deleo omnes dehinc ex animo mulieres.

677. Alluditur ad illum Ἀφροδίτης εἶδον, de quo supra ad v. 60. Ad pendulam illam Venerem, cujus fructu delectabantur etiam mulieres tribades alternis se incendentes, spectant Asclepiadis Epigrammata xxix. xxx.

678. κἂν ἂν ἀπολίσθαι τρέχουσι. Sic distincte et perspicue Aug. et B. qua genuina lectio est, cuilibet graece scienti

statim se approbans. Misere depravata fuit a libraribus et editoribus. In A. κἂν ἂν ἀπολίσθαι τρέχον γι. In Junina et utraque Basil. κἂν ἀναπολίσθαι τρέχουσι. Duæ Venetæ κἂν ἀναπολίσθαι. Pessime omnium editiones recentiores κἂν ἀναπολίσθαι. Nihil ad hunc locum Kusterus; paucis, sed inepta notavit Berglerus: tentavit eum, sed infelicitate, Taylor Lect. Lys. p. 686. Genuinam lectionem solum conjectura adsecutus est Dawesius Miscell. Crit. p. 339. ἂν ἀπολίσθαι. Illi κἂν vel κἂνδ' condonandum est.

679. ἃς Μίκων ἔγραψ' ἐφ' ἵππων. Vulgo, metro reclamante, ἔγραψαι, quod jam emendaverat Florens. Facetum in modum depravata est scriptura binorum Reg. ἔγραψαι φιλάσσαι, ubi tamen iatet vestigium veteris lectionis ἔγραψ' ἐφ' ἵππων. Miconis pictura erat in Portici, cui nomen Πικίλη, quam describit Meursius Ath. Att. p. 20. In fine versus ἀνδράσιν scribendum ob vocalem initio sequentis versus, et sic est in A.

681. τουτονὶ τὸν αὐχένα. Sic libri omnes. Mallet τουτονὶ ad ξύλον relatum.

683. τὴν ἐμαυτῆς ὕν. Sic tres codd. et vett. editt. In recentioribus τόν. Duos seq. versus distincti ad exemplum Reg. codd. quod recte factum nemo non videt. Prior monometer est trochaicus, alter tetrameter, ut duo sequentes.

ἦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα
μὴ ποτε φάγη σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας·
ὡς εἶ

690

καὶ μόνον κακῶς ἔρεῖς,
ὑπερχολῶ γὰρ,
ἀετὸν τίκτοντα κἀνδα-
ρός σε μαιεύσομαι.

695

Γυνὴ τίς.

οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἄν, ἣν ἐμοὶ βῆ Λαμπιτῶ,
ἣ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενῆς Ἴσμηνία.

οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἦν ἐπτάκις σὺ ψηφίση,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς τῇ 'κάτῃ ποιούσα παιγιάν ἐγώ,

700

τοῖσι παισὶ τὴν ἐταίραν ἐκάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρῆστην κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔλχελυν·

689. In Regis hic versus cum seq. in unum coaluit. Tetrameter esset pæonicus pro duobus dimetris.

694. αἰτὸν Attice; vulgo αἰτόν.

700. τῇ 'κάτῃ, pro τῇ 'Εκάτῃ, cuius nominis ob metrum prima eliditur. Sic distincte Aug.

702. κἀγαπητήν. Sic duo Regii, ut Bisetius recte emendavit. Ante eum e Juntina legebatur, ut est in Aug. παῖδα χρῆστην καμψητήν, sine ullo sensu. Hoc exemplo, multisque aliis passim in his notis obviis, ostenditur optime de antiquo auctoribus eorumque studiosis mereri viros doctos, qui sublati librorum mendis, genuinas revocant voces formasque loquendi, quas illis, ut ipsi olim auctori, ingenii acumen, linguæ peritia, et perspecta sententia suggerunt. Hæc quidem laus a viris quibusdam artis criticae imperitis in invidiam trahitur. Quod pueri audierunt, receptam in veterum scriptis lectionem immutari non debere sine codicum auctoritate, legem iis, quibus pauper est ingenii vena, tenuisque eruditionis apparatus, sane percommodat, hanc omnibus impositam esse clamitant. Sed dicite mihi, quæso, quænam est illa recepta lectio, pro quam acriter digladiamini? scilicet ea est, quam præfert liber, quo utimini: hic ex gr. καμψητήν; supra, v. 678. οὐκ ἀναπολιόθαι. Sed absurda sunt ista, quæ nullam, ne coactam quidem, admittunt

interpretationem: nec vir quispiam elegans huiusmodi sordes ob oculos habere velit, quibus nulla non præferenda conjectura est. Lectionibus a me repositis nulla amplius controversia moveri potest, quas satis confirmant veteres libri a me primum inspecti. Sed antequam sic suffultæ essent, dixisset Biseto, aut ei qui prudenter doctam ingeniosamque Dawesii recepisset emendationem infrunitus aliquis censor: Heus tu, cur receptam lectionem e conjectura mutas? Quisne probabile tibi videtur, id quod repernis? Sed alius de eo secus iudicabit, suamque conjecturam INFERCIET, quum rursus alius non flocci faciet præ eo quod ipse commentus fuerit: eoque tandem res adducetur, ut tot diversi textus existuri sint, quot fuerint editores, utque veteres poëtae, si reviviscant, suamet ipsorum scripta in libris nostris non sint agniture. Sed, ô bone, ut paratragedias! Non agnoscat Euripides sua dramata, ob triginta circiter in singulis voces emendatius scriptas, quam in codice quo usus est Aldus? Næ ille si revivisceret, miraretur tot ea maculis a librorum stupore conspersa fuisse, gratiasque haberet doctis viris, qui vel omnes, vel plurimas abstersissent. Tu vero eam rationem, qui fraudi vertere potes, quum, emendato textu, portenta priorum editionum, quibus adeo delectaris, in notis fideliter et accurate repræsentata repe-

οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα,
κούχλ' μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων, πρὶν ἂν

rias? Si autem aliquis tam hebeti palato est, ut saporem optime lectionis, sententiæ ex omni parte convenientis, et ad loquendi normam exactæ, non probet, aliudque sive ingenioli ostentandi cupidine, sive obloquendi studio conquirat, is ludibrium debebit et exhibebitur, quo modo Kusterum ad hunc locum excipi par est, qui eleganti Biseti emendationi frigidam prætulit et ταυτολόγον Florentis conjecturam κατατίει. Nec unicus hic locus est ubi Kusteri iudicium desideres. Vide Thesm. 128.

704. κούχλ' μὴ παύσεσθε. Sic ad rectam loquendi normam scribi debuit, quod certis argumentis adstruxit Dawesius Misc. Crit. p. 222. vulgo παύσεσθε. Quam proclivis fuerit in commutandis modis librorum lapsus, præsertim ignorantium quidnam interesset, illene an alter cum negativis particulis οὐ μὴ adhiberetur, nemo non videt; et proinde quod amplectendum sit ex perspecta linguæ indole potius quam e scriptis libris discernendum est. Hi tamen, quo sunt antiquiores et emendatioris, eo minus hac in parte peccant, quod sæpius aliis in Comici locis ostendam. Nunc Tragicorum quædam loca proferre juvat quæ certissimam hanc græci sermonis regulam confirmant. Sophocles Electra 42.

οὐ γὰρ σε μὴ γάρ τι καὶ χρόνον μακρὸν γῶσ', οὐδ' ὑποπτεύουσιν οὐδ' ἠδισμένον. Vides ibi γῶσ' aor. 2. subj. et ὑποπτεύουσιν futurum indic. in eadem phrasi conjungi cum οὐ μὴ. Qui Parisiensibus librorum institoribus nuper operam suam addixit, ut ante triginta circiter annos excuso Sophocli prælationem, notas, metrica scholia adderet, ne situ corrumpetur, sumtusque nunquam exsarciret suos, ad illum Tragicum locum sic commentatur. Cl. Brunck ex Cl. Dawes legibus edidit ὑποπτεύουσι. conf. not. in Ajac. v. 561. Temperare mihi nequeo, quin cum illo homine pauca verba commutem. "Dic mihi, amabo, CLARIS-SIME PROFESSOR, undenam rescivisti me ὑποπτεύουσι edidisse ex Dawesii legibus? Ignorabas utique quid me permovisset ad eam lectionem amplectendam. Quanto tibi satius erat mei non meminisse, quam meas rationes temere

sic hariolari! Scias velim in quatuor codicibus melioris notæ ὑποπτεύουσιν a me fuisse repertum; quorum scriptura leges illas Dawesianas, quas tu ne quidem intelligis, confirmat. In Ajace v. 560.

οὐ τοι σ' Ἀχαιῶν, ἴδω, μὴ τις ὄρεϊσι. Sic in uno cod. perspicue scriptum reperi: in alio, ὄρεϊση, superposita ultimæ literæ diphthongo u: in utroque vetus glossa ἀτιμάσει, quæ manifesto ad ὄρεϊσι refertur, non autem ad ὄρεϊση. Age jam videamus, quid ad eum locum, quo nos amandas, nugeris. Etiam in his aoristum primum subjunctivum locum habere vetat Cl. Dawes Miscell. Crit. p. 222. et probat Cl. Brunck. Sed exceptionem nullam aoristo passivo concedit. Non meminerat scilicet in Edipo Tyr. οὐ μὴ σιγη-9ῃ; v. 790. nec in Æschyl. Sept. ad Theb. οὐ τι μὴ λαφθῶ δῶλ. v. 38. De versu autem Trachin. 996. οὐ μὴ ἔργιστος, ubi Cl. vir legere jubet οὐ μὴ ἔργιστος. Vide notam ad locum. Nondum nos docuisti particulas οὐ μὴ, qua lege ut quaratione cum aor. 1. subj. vocis activæ construantur; nec argumenta Dawesii adigisti, nedum ea convelleris. Sed quid tibi vis cum tua exceptione aor. subj. vocis passivæ? Nonne illud est, quod modo aiebam, te Dawesianas leges ne quidem intelligere? Nam ille in egregia illa observatione ad Nub. 366. de voce passiva ne verbum quidem facit. Sed paulo infra, scilicet p. 229. ubi de particula- rum ὄρας μὴ, quarum eadem est ratio, constructione agit, hæc habet: IDEM DICTUM PUTA DE ALTERO VOCULARUM PARI OT MH. Et mox: Legitime quidem construitur vocula ὄρας, altera μὴ vel comite vel absente, cum aoristo secundo formæ vel activæ vel mediæ, UTI ET CUM AORISTO PRIMO PASSIVÆ. Postrema hæc tam de οὐ μὴ, quam de ὄρας μὴ ex Dawesii sententia intelligenda esse adeo manifestum est, ut Th. Burgess, qui summa cum laude Dawesiani operis novam editionem adornavit, binas observationes in indice conjunxerit his verbis: OT MH non nisi cum futuro indicativi vel cum aoristo altero subjunctivi activæ, vel AORISTO PRIMO PASSIVÆ vocis construitur. Vide jam quam bene Dawesium reprehenderit. Qui autem vir acutissimus et græce doctissimus

τῷ σκέλους ὑμᾶς λαβῶν τις ἐκτραχηλίση φέρων. 705

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΓΕΡΩΝ ΤΙΣ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ΑΝΑΣΣΑ πράγους τοῦδε καὶ βουλευίματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξεληλύθας δόμων;

Λυ. κακῶν γυναικῶν ἔργα, καὶ θήλεια φρεῖν
ποιεῖ μ' ἄδυμον, περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί Φῆς; τί Φῆς;
ἀληθῆ, ἀληθῆ.

Λυ.

710

negasset particulas οὐ μὴ cum aor. 1. subj. formae passivae construi, quod tu illi adfingis? Sane illae cum verbis omnibus passivis construi debent, quorum tamen multa aoristo secundo prorsus carent: necesse est ergo, ut primum adiscant. Denique videamus an in nota ad Trachin. quo nos rursus ablegas, meliora sis nos docturus. Ibi v. 980. medio in systemate anapæstico leguntur lii versus:

οὐ μὴ ἔργαίης τὸν ὕπνον κάτοχοι,
κῆρυκίσης, κῆρυκίσης.

Prioris versiculi corruptum metrum manifesto ostendit vitiosam esse lectionem. Sciunt pueri qui nondum erere lavantur, et et η perpetuo a librariis commutata fuisse. Tu vero, ut Dawesio obloquaris, potius quam facillimam probes emendationem,

οὐ μὴ ἔργαίης τὸν ὕπνον κάτοχοι,
κῆρυκίσης, κῆρυκίσης.

nobis tuum somnium narra, μὴ ἔργα, quod a veteri lectione longius abest, nervosque abscondit verbo, demta praepositione minime hic vacante. Emendationem illam recipiet dehinc quisquis erit sana mente Sophoclis editor: et, crede mihi, lex Dawesii vigeat, quamvis non ab alio, quam a te, impugnabitur.

Ut autem semel hac observatione defungar, mihi in posterum nihil aliud opus sit dicto, si eodd. lectiones adnotavero regulam firmantes, locum soluta orationis scriptoris proponam, in quo

duo itidem modi conjuncti, ut in primo e Sophocle exemplo, qui itidem male vulgo constitutus est, quemque itidem e veteri libro emendabo. Initium est fragmenti DIOTOGENIS PYTHAGORAE apud Stobæum p. 251. quod sic legendum est: Τὸς δὲ νόμος οὐκ ἐν οὐρανῷ καὶ θυρώματι ἴσθαι δὲ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀδίοις τῶν πολιτευομένων. τίς δὲν ἀρχὴ πολιτείας ἀνάσσει; νῦν τροφά. ΟΥ γὰρ ΜΗ Πῶνα τὸν καρπὸν ἰσασίθου ἀμπίλοι ΓΕΝΝΑΣΟΝΤΙ, μὴ φυτοτροφίαις καλῶς, ΟΥΔ' ἴσται ΜΗ Πῶνα ΓΕΝΩΝΤΑΙ καλῶς, φυτοτροφίαις παρῖνται. Latini etiam scriptores duplici negatione more Græcorum utuntur, Plautus Epid. v. i. 57.

neque ille haud objiciet mihi pedibus sese provocatum.—Bacch. iv. 9. 114.

Neque ego haud committam, ut si quid peccatum siet, fecisse dicas de mea sententia.

Terentius Andr. i. 2. v. ult. Ne temere facias. Neque tu haud dices tibi non praedictum. Cave.

705. τῷ σκέλους ὑμᾶς λαβῶν τις. Sic recte ad metri legem edidit Kusterus, nec alio ordine collocatas sunt voces in duobus Regiis. Ante Kusterum prorsus ἀμίστρως legebatur τῷ σκέλους λαβῶν ὑμᾶς τις, quod tamen revocavit Berglerus, homo vanissimus, qui in edendo Aristophane nulli rei magis studuisse videtur, quam ut a Kustero descisceret.

Χορὸς Γυναικῶν.

τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.
Λυ. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρῦ.

Χορὸς Γυναικῶν.

μή νυν με κρύψης, ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.
Λυ. βινητιῶμεν, ἢ βράχιστον τοῦ λόγου. 715

Χορὸς Γυναικῶν.

ἰὼ Ζεῦ.

Λυ. τί Ζῆν' αὐτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι οἶα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μὲν γε πρῶτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν κατέλαβον, ἢ τοῦ Πανός ἐστι ταῦτ' ἔστιν.
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὐ κατελυσπασμένην τὴν δ' αὐτομολοῦσαν τὴν δ' ἐπὶ στρουθοῦ μίαν ἤδη πέτεσθαι διανοομένη κάτω ἐς Ὀρσιλόχου χθῆς τῶν τριχῶν κατέσπασα. 720
πάσας τε προφάσεις, ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε, ἔλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἐρχεται.
αὕτη σὺ, ποῖ θεῖς;

Γυ. α'.

οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλῆσια,
ὑπὸ τῶν σέων κατακαπτόμενα. 730

715. Sumtus hic versus ex Æschilo Prom. 197.

ἀλλοτὰ μὲν μοι καὶ λίγιν ἐστὶν τὰδε,
ἄλλος δὲ σιγῶν πανταχῆ δὲ δύσποσμα.

720. διαλέγουσαν. Bergleri versione retinui pertendentem. Fucum nobis fecit Scholiastes exponens διοῦντασαν, detorto in obscenum sensum hoc verbo. Quam bene hæc conveniant, non video. Longe melius Hesychius: διαλίγιν, ἀνακαθαίρειν. Veri debuit, foramen reprimantem.

721. Πανός αἴλιον. Panis antrum subter rupes, quæ Macra dicebantur, ad latus arcis septentrionale. In eo compressa Creusa ab Apolline, ibidem post exactos menses Ionem peperit. In cognomine Euripidis dramate Creusæ arcana sua revelanti, v. 946.

οἴκαδ' ἐλθεῖν, ὡς Μακρῆς κικλήσκοντες.
οἴκαδ' ἐλθεῖν, ὡς Μακρῆς κικλήσκοντες.

VOL. I.

respondet senex patris illius olim pædagogus:

οἴδ', ἴδ' α Πανός ἄντα, καὶ βωμοὶ πύλας.
Ibid. v. 11.

ἴδ' α προσβήτους πύλας
Παλλάδος ὑπ' ἔχθρῳ τῆς Ἀθηναίων
χθονός
Μακρῆς καλοῦσι γῆς ἀνακτῆς Ἀρθίδος.
Vide Meursium Ath. Att. ii. 6. ubi tamen Panis non meminit, cui sacrum fuit hoc antrum.

730. κατακαπτόμενα. Sic legit auctor Etymol. M. in σῆς p. 709. extrema, ubi κατακαπτόμενος male editum pro κατακαπτόμενα. Lectionem hanc, viro docto, cuius non recorder, probatam, prætuli vulgata κατακαπτόμενα, quam nunc meliorem esse agnosco, et reponi velim. Vide Scaligeri notam ad Plauti Mostell. iii. 2. 140. Bene veteretur, quam tinea sciant: vel, quam cadunt tinea. Thomas M. σῆς Ἀττικῶν, καὶ σῆς, H

- Λυ. ποίων σέων ;
 οὐκ εἶ πάλιν ;
 Γυ. α'. ἀλλ' ἤξω ταχέως, νῆ τῶ θεῷ,
 ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.
 Λυ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.
 Γυ. α'. ἀλλ' εἴω πολέσθαι τᾶρι ;
 Λυ. ἦν τούτου δέξῃ.
 Γυ. β'. τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα τῆς ἀμόργιδος, 735
 ἦν ἄλοπον οἶκοι καταλέλοιπ'.
 Λυ. αὐτ' ἤτέρα
 ἐπὶ τὴν ἀμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
 χῶρει πάλιν δεῖρ'.
 Γυ. β'. ἀλλὰ, νῆ τὴν Φιωσφόρον,
 ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.
 Λυ. μὴ, μὴ ποδείρη. ἦν γὰρ ἄρξη τούτου σὺ, 740
 ἔτέρα γυνὴ ταυτὸν ποιεῖν βουλήσεται.
 Γυ. γ'. ὦ πότνια Εἰλείθυι, ἐπίσχεσ τὸ τόκου,
 ἕως ἂν εἰς ὄσιον μὲλῶ γῶ χωρίον.

ἀπὸ τῆς σὺς ἀχρήν ἰθὺίας, ὅσπερ ἔνιαι,
 ἀπὸ τῆς οὐδὲ—σῆτις δὲ ἡ σῆτας, ἰλληκικὸν,
 ἀπὸ τοῦ σῆς σῆτις. Observationem con-
 firmat ex Luciano adv. inductum libros
 multos eminentem, ubi legitur T. iii. p. 99.
 ἢ πῶθεν γὰρ σοὶ διαγνώσαι δυνατὸν, τίνα
 μὲν παλαιὰ καὶ πολλὰ ἔξω, τίνα δὲ φάυλα
 καὶ ἄλλως σαφέα, εἰ μὴ τῶ διαβιβασθῆσαι ἢ
 ΚΑΤΑΚΕΚΟΦΘΑΙ αὐτὰ τιμωροῖσι, καὶ
 συμβούλοις τοῖς ΣΕΑΣ ἐπὶ τὴν ἐξίτασιν πα-
 ραλαμῶνάσι. Hinc apparet codd. lectio-
 nem κατακοπτόμενα locum suum optime
 tueri.

732. διαπετάσασ'—Mendam editionis
 Juntinae διαπετάσασα nullus editor adeo
 cordatus fuerit ut elueret. Accurata
 scriptura est cum elisione et apostropho
 in Aug. et A. quorum auctoritas tamen
 hic non requiritur.

733. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς.
 Vulgo διαπετάννυ. Formam quam Regii
 exhibent, praetulit. Sic Eurip. Med. 747.
 ἄμυ πῶθεν γῆς, πατέρα δ' ἥλιον πα-
 τέρει.

Noster Pace 844.
 σέρον τ' ἴμαι καὶ τῆδι πορεύειν λίχος.
 Est hoc ex indole dialecti Atticae, quae
 formis contractis gaudet. Perperam in
 A. ἀπὸλθι. Vide infra ad v. 1036.

734. ἀλλ' ἰὼ καλεῖσθαι σῆρι; ἦν τοῦ-

σιν δὲν. Vulgo minus bene τῆρια sine
 elisione. Tum quod Kusterus habet ἦν
 τούτου δὲν mendam est typographicum,
 quod religiose servavit nuperrimus edi-
 tor apud Batavos. Priores edit. omnes
 habent τούτου, quod metri lex flagitat.
 Initio versus nonneminum placere poterit
 lectio cod. A. vulgata mollior: ἰὼ δ'
 ἀπολείσθαι σῆρι;

739. ἔγωγ' ἀποδείρασ'—Sic Regii. Per-
 peram vulgo ἔγῳ δ'—Seppissime ἔγῳ δὲ
 pro ἔγωγι a librariis positum fuisse ob-
 servavi ad Eurip. Hippol. 483.—ἀπέρχο-
 μαι. Sic, ut impressi, Aug. et A. In
 B. αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι. Legi possit
 ἀνιέρχομαι vel ἰστανιέρχομαι. Sed vulga-
 tum bonum est: subauditur οἴκοιο, ἔξ
 οἴκου.

740. μὴ, μὴ ποδείρη. Male vulgo
 sine elisione μὴ ἀποδείρη.

742. ὦ πότνια Εἰλείθυι—Vulgo clau-
 dicante versu ὦ πότνι Εἰλείθυι. Prima
 in πότνια nusquam apud Comicum pro-
 ducitur, nec salva prosodia lege pro-
 duci potest.

743. ἕως ἂν, donec, usquedum. Eo
 sensu particulas ἕως ἂν ab ullo poeta
 Attico usurpatas fuisse negavi in nota ad
 Eurip. Phoen. 89. quod essatum libro-
 rum cuidam censori temerarium visum

- Λυ. τί ταῦτα ληρεῖς ;
 Γυ. γ'. αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι.
 Λυ. ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σὺ γ' ἐχθρές. 745
 Γυ. γ'. ἀλλὰ τήμερον.
 ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
 ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα.
 Λυ. τίνα λόγον λέγεις ;
 τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν ;
 Γυ. γ'. ἄρρην παιδίον.
 Λυ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σὺ γ' ἀλλ' ἡ χαλκίον 750
 ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἶσομαι δ' ἐγὼ.
 ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἰεράν κυνῆν,
 κυεῖν ἔφασκες ;
 Γυ. γ'. καὶ κυῶ γε, νῆ Δία.
 Λυ. τί δῆτα ταύτην εἶχες ;
 Γυ. γ'. ἴνα, μ' εἰ καταλάβοι
 ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
 ἐσθᾶσα ταύτην, ὡσπερ αἱ περιστέραί. 755
 Λυ. τί λέγεις ; τί προφασίζεις περιφανῆ πράγματα ;
 οὐ τὰμφοδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς ;
 Γυ. δ'. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
 ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.
 Γυ. ε'. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι 760
 ταῖς ἀγρυπνίαισι κακκαβίζουσῶν ἀεὶ.

fuit. Si lis ex Aristophanis usu diri-
 menda sit, non equidem causa cecidero.
 Quippe in iis quae Comici nostri super-
 sunt ne semel quidem ὡς ἂν pro donec
 reperitur. Non cavillationibus, sed
 exemplis ejusmodi observationes refelli
 debent.

749. ἀλλ' ἡ χαλκίον. Sic Regii :
 vulgo ἀλλὰ χαλκίον.

756. τί λίγεις ; τί προφασίζεις περιφανῆ
 πράγματα ; Vulgo, τί λίγεις ; προφασίζῃ
 περιφανῆ τὰ πράγματα. In B. τί προ-
 φασίζῃ ; περιφανῆ τὰ πράγματα, syllaba
 ultra numerum excurrente. In A. τί
 προφασίζῃ περιφανῆ πράγματα ; Hinc
 proclive fuit genuinam lectionem recon-
 cinnare. Meliore distinctione vulgata
 juvari possit :

τί λίγεις ; προφασίζῃ, περιφανῆ τὰ
 πράγματα.

In hac necessarius est articulus : in no-
 stra otiosus esset et contra linguam indo-

lem. Quid intersit manifestum reddet
 utriusque phraseos gallica versio. Que
 dites-vous ? vous cherchez des prétextes.
 LA chose est claire. Que dites-vous ?
 roulez-vous envelopper de prétextes une
 chose évidente ?

757. οὐ τὰμφοδρόμια. Perperam vulgo
 οὐτ' ἄμ—Regii οὐδ' ἄμ—Vide Meursium
 Cr. Fer. in Ἀμφοδρόμια.

758. ἀλλ' οὐ δύναμαί γ' ἔτ' οὐδὲ κοι-
 μᾶσθ' ἐν πόλει. Sic A. Vulgo, ἀλλ' οὐ
 δύναμαί γ' οὐδὲ—Pejus in B. δύναμαί
 γ' ἔγωγ' εἶδῃ.

759. τὸν ὄφιν εἶδον. Sic bene Regii.
 Perperam vulgo ἴδον, quod poeticum in
 sermone comico locum non habet. Huc
 respexit Hesychius in οἰκουρόν ὄφιν, ad
 quam glossam vide interpretes et impru-
 nis Valekenarium ad Herodot. p. 638.

761. κακκαβίζουσῶν, tutubantium. Hoc
 in versione reponendum, ubi male caca-
 bantium. Plautus Men. iv. 2. 90.

Λυ. ὦ δαιμόνιοι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἀνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἶει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ' ὅτι
ἀγούσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦ γαθαί, 765
καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμός ἡμῖν ἐσιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμός οὐτοσί.

Χορὸς Γυναικῶν.

λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει.

Λυ. σιγαῖτε δή.
ἀλλ' ὅπότεν πῆξωσι χελιδόνες εἰς ἓνα χώρον, 770
τοὺς ἐποπας φεύγουσαι, ἀπόσχονται τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται· τὰ δ' ὑπέρτερα νέετ' ἀθήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης. . .

Χορὸς Γυναικῶν.

ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς;

Λυ. ἦν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται πετερυγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῦ χελιδόνες, οὐκέτι δόξει 775
ὄρνεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγνέστερον εἶναι.

Χορὸς Γυναικῶν.

σαφῆς γ' ὁ χρησμός, νῆ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μὴ νῦν ἀπειπώμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίσωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογι,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσωμεν. 780

Χορὸς Γεροντῶν.

μῦθον βούλομαι
λέξαι τιν' ὑμῖν, ὃν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὢν,
οὕτως.

Tu, tu istic, inquam. Vin' afferri
noctuum
quæ Tu Tu usque dicat tibi? nam nos,
jam nos defessi sumus.
ad quem locum vide interpretes.

764. ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας εὖ οἶδ'
ὅτι—Sic bene Regii, otiosas non agno-
scentes particulas quas alius inseruit li-
brarius.

766. καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ' ὀλίγον
—Sic ex Aug. edidit. In A. προσταλαι-
πωρήσατ' ὀλίγον—B. ut vulgo, προσταλαι-

πωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον.

769. λίγ' αὐτόν. His verbis præscripta
in Regii Chori persona.

774. ἦν δὲ διαστῶσι, καὶ ἀναπτῶνται. Sic
bene duo Regii, servata ratione epici
metri et imitatione veterum oraculorum.
Vulgo διαστῶσιν ἀναπτῶνται. In Aug. ἦν
δὲ ἀποστῶσιν. Pejus Juntina ἦν δ' ἀπο-
στῶσι.

777. σαφῆς γ' ὁ χρησμός. Sic Regii;
Vulgo particula omissa.

ἦν νεανίσκος Μελανίων τις, ὃς 785

φεύγων

γάμον, ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,

κἂν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·

κἂτ' ἐλαγωγθήρα 790

πλεξάμενος ἄρκυς,

καὶ κύνα τιν' εἶχεν,

καὶκέτι κατήλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.

οὕτω

τὰς γυναῖκας ἐδελεύχθη

κεῖνος· ἡμεῖς δ', οὐδὲν ἤττον 795

τοῦ Μελανίονος, οἱ σώφρονες.

βούλομαι σε, γραῦ, κύσαι.

κρούμμυόν τ' ἄρ' οὐκ ἔδει.

καίνατεινας τὸ σκέλος λακτίσαι.

Γε. τις. 800

Γυ. τις.

Γε.

Γυ.

Γε.

τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.

καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν

τραχὺς ἐντεῦθεν, μελάμπυ-

γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἀπασιν,

ὡς δὲ καὶ Φορμίων.

Χορὸς Γυναικῶν.

καγὰ βούλομαι

μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι

τῷ Μελανίονι.

Τίμων

τις ἦν αἰδρευτός ἀβάτοισιν ἐν 805

σκῶλοι-

σι τὸ πρόσωπον περιειργμένος,

Ἐρινύων ἀπορρώξ.

οὗτος οὖν ὁ Τίμων

ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους 810

789. κἂτ' ἐλαγωγθήρα. Male vulgo i-
λαγωγθήρα. Duo Regii et Schol. ἐλαγο-
θήρα. Sed cum Atticismi, tum metri ratio
flagitat id quod reposuimus, ἐλαγωγθήρα.

792. καὶκέτι κατήλθ' οἴκαδ' ὑπὸ μί-
σους. Sic omnino legendum, ut hic versu-
culus pari suo congruat,
μῖνος κἂν' ἀνδράσιν πονηροῖς.
Est uterque dimcter iambicus hypercat-
tal. Vulgo legitur καὶκέτι κατήλθ' οἴ-
καδ' ὑπὸ μίσους. Adverbio πάλιν sen-
tentiam frustra ouerari nemo non videt.

795. ἡμεῖς δ'—Sic Regii: vulgo ἡμεῖς
τ'—

798. κρούμμυόν τ' ἄρ'—id est ται ἄρα.
Sic optime duo Regii. Vulgo γὰρ, quod
male scriptum conjunctim pro γ' ἄρ'.
Hoc autem antea depravatam fuerat ex
τ' ἄρ'.

809. ἀβάτοισιν ἐν σκῶλοι. Vulgo ἀ-
βάτοισιν ἐν σκῶλοι. In A. ἀσκάλοι. Vide
Toupium Cur. Nov. in Suidam p. 122.

812. Ἐρινύων cum unico v scriptum in B.
Vide que notavi ad Æschyli S. Th. 490.

- πολλά καταρασά- 815
μενος κάκ' ἀνδράσιν πονηροῖς.
οὕτω
κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἀνδρας αἰεὶ
ταῖσι δὲ γυναιξίν ἦν φίλτατος. 820
τὴν γνάθον βούλει θένω ;
Γυ. τις. μηδαμῶς ἔδεισά γε.
Γε. τις. ἄλλὰ κρούσω τῷ σκέλει . . .
Γυ. τὸν σάκανθρον ἐκφανεῖς.
Γε. ἀλλ' ὅμως ἀν οὐκ ἴδοις, 825
Γυ. καίπερ οὐσης γράσς, ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΥΡΡΙΝΗ,
ΚΙΝΗΣΙΑΣ, ΠΑΙΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

- Λυ. ΙΟΥ, ἰὸν γυναῖκες, ἴτε δεῦθ' ὡς ἐμὲ 830
ταχέως.
Γυ. α'. τί δ' ἐσίν ; εἶπ' ἐμοί, τίς ἡ βοή ;
Λυ. ἀνδρ', ἀνδρ' ὅσῳ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
Γυ. β'. ᾧ πότνια, Κύπερον καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', Ἰδ' ὀρθήν, ἦνπερ ἔρχει, τὴν ὁδόν.
Γυ. α'. ποῦ δ' ἐστίν, ὅστις ἐστί ; 835
Λυ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
Γυ. α'. ᾧ νῆ Δί', ἐστὶ δῆτα. τίς κᾶστιν ποτέ ;

816. Voculam κάκ' metro necessariam inserui, quam codices non agnoscunt.

Nondum satis exæquatus est hic versus antithetico suo. Scribendum: κακὰ πονηροῖς ἀνδράσιν. Trimetri sunt prœpœici, quos sic dinetare:

κουκίτι κα | τηλθ' οικαδ' | ὄσο μισοῦ.
μενος κακα | πονηροῖς | ἀνδράσιν.

Monuerunt rei metricæ magistri pedem, cui nomen *Antibacchio*, melicis carminibus parum esse congruentem, ἀντικιθῆδιον πρὸς μιλοποιῖαν. Est tamen apud Comicum haud infrequens. Observari potuit supra v. 512.

819. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad v. 890. qui

in A. post v. 819. continuatur: in B. vacuum relictum spatium quatuor circiter plagularum.

824. Suidas; σάκανθρος, τὸ γυναικῶν αἰδέων. Derivatur a σάκος, barbiam significante. Vide Conc. 502.

831. ἀνδρ', ἀνδρ' ὅσῳ. Claudicat in vulgatis versus, semel tantum posita vocula ἀνδρ'. Emendandi viam, quam aliquoties ingressus sum, stravit Orvillius ad Charit. p. 200. ubi memoriæ lapsu suppleti hujus versus laudem Kustero tribuit, quam sibi vindicat Florens.

835. Cereris Χλόης dicte templum erat in urbe prope arcem. Vide Meursium Gr. Fer. in Χλόεια.

836. Lysistratæ hic versus absurde continuatur in vulgatis libris, in quibus

- Λυ. ὄρατε· γιγνώσκει τις ὑμῶν ;
Μυ. νῆ Δία,
ἔγωγε· κᾶστιν οὐμὸς ἀνῆρ Κινησίας.
Λυ. σὸν ἔργον εἶη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπέυειν, καὶ φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν, 840
καὶ πάνθ' ὑπέχειν, πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
Μυ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ.
Λυ. καὶ μὴν ἐγώ
ξυνηπεροπέυσω παραμένουσά γ' ἐνθαδὶ,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.
Κι. ὀμοι κακοδαίμων, ὅιος ὁ σπασμὸς μ' ἔχει, 845
χρῆ τέτανος, ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.
Λυ. τίς οὗτος ὄντος τῶν φυλάκων ἐστῶς ;
Κι. ἐγώ.
Λυ. ἀνῆρ ;
Κι. ἀνῆρ δῆτ' .
Λυ. οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδῶν ;
Κι. σὺ δ' εἴ τις ἡ κβάλλουσά μ' ;
Λυ. ἡμεροσκοπός.
Κι. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην. 850
Λυ. ἰδοῦ, καλέσω τὴν Μυρρίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ ;
Κι. ἀνῆρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.
Λυ. ᾧ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεῖς τοῦνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστίν, οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνὴ σ' ἔχει διὰ στόμα. 855
κᾶν ὧν ἡ μῆλον λάβῃ, Κινησία
τουτὶ γένοιτο, φησίν.
Κι. ᾧ πρὸς τῶν θεῶν.
Λυ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην· κᾶν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ

totius hujus lepidissimi colloquii ita confuse et perturbate sunt personæ, ut vix se quis eo extricare et actionem scenæ mente concipere queat. In Aug. lineola mutata personæ index huic versus præfixa: quæ vero initio seq. v. præfigi debuit, male ommissa: at rursus posita est ante νῆ Δία. Melius in cod. ᾧ νῆ Δί'— ut infra 857. ᾧ πρὸς τῶν θεῶν.

843. παραμένουσά γ' ἐνθαδὶ. Perperam vulgo παραμένουσα ἰθαδὶ, deficiente ad integritatem versus syllaba.

851. Vulgo legitur: ἰδοῦ, καλέσω γὰρ τὴν Μυρρίνην σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; metro cor-

rupto. Diversa, sed non melior, eod. lectio: ἰδοῦ, καλέσω τὴν Μυρρίνην νῦν σοι. σὺ δὲ τίς εἶ; Hinc expuncto νῦν, illinc γὰρ, constant numeri. Superest adhuc suspicio de forma minus Attica καλέσω, quam librario imputo. Scripserat, ni fallor, Comicus:

ἰδοῦ, καλῶ τὴν Μυρρίνην σοι ; σὺ δὲ τίς εἶ ; Et sic infra 864. rursus καλῶ rescribi velim. Vide ad Ran. 298.

855. ἡ γυνὴ σ' ἔχει διὰ στόμα. Non hoc tam insolenter dictum, quam rebatur Bisetus. In Æsch. S. Theb. 51. οἴκτος δ' οὐ τις ἦν διὰ στόμα.

- λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἢ σὴ γυνή,
ὅτι λήρως ἐστὶ τᾶλλα πρὸς Κινησίαν. 860
- Κι. ἴδι νυν, κάλεσον αὐτήν.
- Λυ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;
- Κι. ἔγωγε, νῆ Δί', αὐτίκ', ἣν βούλη γε σύ·
ἔχω δὲ τοῦθ' ὅπερ οὖν ἔχω, δίδωμί σοι.
- Λυ. φέρε νυν καλέσω καταβάσά σοι.
- Κι. ταχύ νυν πάνυ. 865
- ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῶ βίω χάριν,
ἐξ οὐπερ αὐτῇ ἔξηλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν· ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα· τοῖς δὲ σιτιοῖς
χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίαν· ἔστυκα γάρ.
- Μυ. φιλῶ, φιλῶ γὰρ τοῦτον· ἀλλ' οὐ βούλεται 870
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.
- Κι. ὦ γλυκύτατον Μυρρῖνίδιον, τί ταῦτα δεῖξαι;
κατάδηθι δεῦρο.
- Μυ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτίσ' οὐκ.
- Κι. ἐμοῦ καλοῦντος, οὐ καταθήσει, Μυρρῖνι;
- Μυ. οὐ γὰρ δεήμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ. 875
- Κι. ἐγὼ οὐ δεήμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
- Μυ. ἄπειμι.
- Κι. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῶ γούν παιδίω,
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;
- Πα. μαμμία, μαμμία, μαμμία.
- Κι. αὐτή, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον, 880
ἄλουτον ὃν κἀθῆλον ἔκτην ἡμέραν;
- Μυ. ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελής αὐτῷ πατήρ
ἔστιν.
- Κι. κατάδηθ', ὦ δαιμονία, τῶ παιδίω.
- Μυ. οἶον τὸ τεκεῖν. καταδατέον τί γὰρ πάθω;

862. Vulgo legitur, metro pessundato, ἔγωγε νῆ τὸν Δί', ἣν βούλη γε σύ. Nec aliter cod. nisi quod Δία plene habent sine elisione, versu non melius ideo fluente. Nihil interpretes ad hunc versum, quem ego non male restituisse mihi videor. V. seq. τούτο, δικτυκῶς, scilicet rigentem nervum.

866. αὐτῇ ἔξηλθεν. Male cod. ut vett. editt. αὐτῇ ἐξηλθεν. Florentis conjecturam, seu potius certam emendationem prudenter receperunt editores. Vide

notam ad v. 702.

873. οὐκ in fine versus scribendum, sequente versu a vocali incipiente. Sic bene vulgo Ran. 68.

κοῦδεις γὰρ μὲν ἂν πείσων ἀνδράσων τὸ μὴ οὐκ
ἰλθῶν ἢ ἐπίστων.

878. Μᾶρις: Μάμμων, καὶ μαμμία, τὴν μητέρα, Ἀπτικῶς Ἑλλοις τὴν μάμμου. Ad quem locum videndi interpretes.

884. τί γὰρ πάθω; Perperam vulgo

- Κι. ἐμοὶ μὲν αὐτῇ καὶ νεωτέρα δοκεῖ 885
πολλῶ γεγενῆσθαι, ἀγανώτερον βλέπειν
χ' ἂ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενδύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δὴ σθ', ἂ καμ' ἐπιτρέψει τῷ πῶθω.
- Μυ. ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνῆδιον κακοῦ πατρὸς,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ. 890
- Κι. τί, ὦ πονηρὰ, ταῦτα ποιεῖς, χ' ἀτέραις
πείθει γυναιξί; καμὲ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς,
αὐτῇ τε λυπεῖ.
- Μυ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.
- Κι. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τὰμὰ καὶ τὰ χρήματα 895
χεῖρον διατιθεῖς.
- Μυ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
- Κι. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορομένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρούων;

verba hæc Cinesie tribuuntur, quæ mulieri continuanda. Formulam illustravit Valckenarius ad Eurip. Phœniss. p. 335. Ea utitur Noster Conc. 860. Nub. 798. Av. 1432. Librarii error in personarum distinctione alium peperit errorem: ut enim postrema hæc verba cum sequentibus connecteret, particulam γὰρ posuit, pro ea quam adhibere debuit poeta, quamque reposui: ἐμοὶ μὲν αὐτῇ—

887. βρενδύεται. De hoc verbo vide Hemsterhusium ad Lucianum p. 367.

891. Male vulgo huic versui præfixa est persona Lysistratæ, quæ postquam v. 864. Myrrhinam evocatura intro abiit, non amplius prodit in scenam. Hoc quidem vidit Berglerus; sed male constituta verba insulse verit. γυναιξί sine v in fine exhibent duo Regii: tum habent καμὲ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς, αὐτῇ τε λυπεῖ, sensu perspicuo et optimo. In Aug. ut in vett. editt. est etiam καμὲ τ': sed in cod. post ποιεῖς non distinctum, nec initio seq. versus ante αὐτῇ ducta lineola mutata personæ index. At vulgo, quam duo præcedentes versus Lysistratæ, dudum a scena egressæ, tributi fuerint ista lectione, χ' ἀτέραις πείθει γυναιξί, καμὲ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς; initium versus 893. seu verba αὐτῇ μι λυπεῖ Cinesie tribuuntur. Absurda autem ista sic reddidit Berglerus: CINESIAS. Cur, ὁ improbus, hæc incipis, alisque pares mulieribus, et me antrum facis? hæc me contristat. Quænam est illa, quæ pronou- VOL. I.

mine hæc demonstratur? λυπεῖ est 2. pers. passiva, quam pro 3. activa accepit. Facile sagacior quispiam inspecta veteri editione mendam deprehendisset, quæ tota est in μι pro τε posito, quod postremum hic requiri satis indicat prius τε præcedentis versus, cui alterum reddi debebat: καὶ ποιεῖς ἐμὲ TE ἄχθεσθαι, αὐτῇ TE λυπεῖ.

893. Medææ apud Euripidem v. 1361. Jason hæc dicit:

καὐτῇ γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κωνονὸς εἶ.
895. χεῖρον διατιθεῖς. In Juntina διατιθεῖς, tanquam si participium esset διατιθεῖς. Adsueta non erant sequioris ævi librarii veteri formæ verbi τιθεῖς, quæ nullibi fere occurrit, quin aliquo in codice depravata reperitur. Equit. 717. μασώμενος γὰρ, τῇ μὲν ὀλίγον ἰσιθῆς. Ibi codicum optimus habet ἰσιθῆς, forma qua pueri verbum hoc conjugare docentur. In Eurip. Ione 747. et 1540. ἴστω νυν ἴχως δ' ἐκφύλασσε, ἴστω τιθεῖς.

ἴστω τῷ θεῷ προστιθεῖς τὴν αἰτίαν. Duorum Regg. codd. alter habet τιθεῖς et προστιθεῖς, tanquam si participia essent. In Soph. Phil. recte aliquando excudetur v. 991.

ὦ μίση, οἶα κἀξαναίρησκαις λίγων
θεῖος προστιθῶν, τοῖς θεοῖς ψευθεῖς τιθεῖς.

Confer vulgatam lectionem in Johnsoni editionibus. sive Britannis, sive nuperâ Parisiana v. 1017.

- Mu. ἔμοιγε, νῆ Δία.
 Ki. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ἰέρ' ἀνοργιάστα σοι
 χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;
 Mu. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἦν μὴ διαλλαχθῆτέ γε, 900
 καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε.
 Ki. τοιγάρ, ἂν δοκῆ,
 ποιήσομεν καὶ ταῦτα.
 Mu. τοιγάρ, ἂν δοκῆ,
 κᾶγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομάμοκα.
 Ki. σὺ δ' ἄλλα κατακλιθῆτι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.
 Mu. οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ. 903
 Ki. φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ᾧ Μύρριον;
 Mu. ᾧ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;
 Ki. μὰ Δί' ἄλλα τοῦτό γ' οἴκαδ', ᾧ Μανῆ, φέρε.
 ἰδοῦ, τὸ μὲν σοι παιδίον καὶ δὴ κ' ποδῶν
 σὺ δ' οὐ κατακλινεῖς; 910
 Mu. ποῦ γὰρ ἂν τις καὶ, τάλαν,
 δράσειε τοῦθ';
 Ki. ὅπου τὸ τοῦ Πανός, καλόν.
 Mu. καὶ πῶς ἔθ' ἀγνῆ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;
 Ki. κάλλιφα δῆπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.
 Mu. ἔπειτ' ὁμόσασα δῆτ' ἐπιρκήσω, τάλαν;
 Ki. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὄρκου φροντίσης. 915

901. Post hunc versum is, qui sequi debebat, omissus fuit in omnibus editionibus, magno cum sententiae et venustatis dispendio. Causam omissionis manifestam vides. Duobus continuis versibus in eadem verba *τοιγάρ ἂν δοκῆ* desinentibus, a superiore ad inferiorem deflexit librarii oculus, alioqui non animadvertentis absurde Cinesiae tribui ista, κᾶγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε. Versum qui desiderabatur, personis recte distinctis, exhibent tres codd. solus quidem B. in contextu serie, duo reliqui in margine ab eadem manu.

906. ᾧ Μύρριον. Sic optime Regii. Vulgo jugulato metro, ᾧ Μύρριον. Diminutivum Μύρριον deductum a nomine primitivo μύρρα, unde Μύρριον. Hoc certum, et longe praestat Orvillii commento Μυρρίον, quem vide ad Charit. p. 239.

910. κατακλινεῖ in futuro: sic Regii. Vulgo κατακλινεῖ.

911. ὅπου τὸ τοῦ Πανός, καλόν. Supra

721. ἢ τοῦ Πανός ἰσι καλόν. Conc. 321.

ἢ πανταχοῦ τοι νεκτὸς ἰσιν ἐν καλῷ. Thesm. 292.

ποῦ, ποῦ καθίζουμαι ἰ καλῷ, τῶν ἰστί-
 ρων
 ἢ ἔξκακῶν;

Hic καλόν ἰσι, vel καλὸν ἂν εἴη, diversa loquendi forma idem valet, ac illis in locis ἐν καλῷ εἶναι. Ceterum duo Regii bene habent τὸ τοῦ Πανός, quod e suis reposuit Kusterus. In Aug. ut in Juntina, ὅπου τοῦτο Πανός.

912. καὶ πῶς ἔθ' ἀγνῆ δῆτ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν; Sic ad linguam normani legendum. Male vulgo duae voces coaluerunt ἀνέλθοιμ'—Πῶς cum optativo non construitur, nisi comite particula ἐν. Vide Dawesii Misc. Crit. p. 207.

913. Clepsydra fons erat Athenis ex arce fluens. Vide Hesychium in κλεψύδρῃσι ὄδαρ.

- Mu. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῶν.
 Ki. μηδαμῶς.
 ἀρκεῖ χαμαὶ νῶν.
 Mu. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μὴ σ' ἐγῶ,
 καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
 Ki. ἦ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη ἔστιν, καλῶς.
 Mu. ἰδοῦ, κατάκεισ' ἀνύσας τι κᾶγῶ κδύομαι. 920
 καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἔξοιστέα.
 Ki. ποῖα ψίαθος; μὴ ἔμοιγε.
 Mu. νῆ τῆν' Ἀρτεμιν,
 αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε.
 Ki. δός μοι νῦν κύσαι.
 Mu. ἰδοῦ.
 Ki. παπαιάξ. ἦκε νῦν ταχέως πᾶνυ.
 Mu. ἰδοῦ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ κδύομαι. 925
 καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
 Ki. ἀλλ' οὐ δέομ' οὐδὲν ἔγωγε.
 Mu. νῆ Δί' ἀλλ' ἐγῶ.
 Ki. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.

919. ἢ τοι γυνή. Sic Regii: vulgo ἢ δὴ γυνή. Male iidem φιλεῖν pro φιλεῖ. In A. φιλεῖ primo scriptum fuit: postea superscriptum.

921. καὶ τοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἔξοιστέα. Voces τὸ δεῖνα cum ceteris partibus sermonis non construuntur, quod distinctione indicavi. Est ἰσφάσημα, seu interjectione affectum animi significans, sive mirantis, sive dolentis, sive indignantis, nec alio verbo melius reddi potest, quam Comici Latinis frequentissimo Perii. Plaut. Truc. iii. 2. 21.

Perii! rabonem? quam esse dicam hanc beluam?

Terent. Eun. ii. 3. 69.

Perii! nunquamne etiam me illam vidisse?

Vide aliud exemplum supra ad v. 202. Alibi, ut Pace 268. alia Comici Latinis non minus frequenti interjectione usus sum, Μαῦτον. Quid sibi vellet istud τὸ δεῖνα non intellexerunt interpretes. Verti equidem: At, perii! tege efferenda est. Berglerus vero insoluit: sed illud erat efferendum, tege inquam. Et ubicunque recurrit illud ἰσφάσημα, eadem elegantia et perspicuitate vim ejus exprimit. In Acharn. 1149. τὸ δεῖνα aliud quid si-

gnificat; nempe κατ' εὐφημισμὸν, ut ait Scholiastes, τὸ αἰδοῖον. Scilicet idem olim quod hodie contigit, ut proletarius sermo animi affectus quosdam significaret vocabulis e re Venerea sumtis. Itolorum etiam politissimi vocem *cazzo*, qua primaria sua significatione non utuntur, nisi indecore εὐδυρήμονοῦντες, frequenter pro interjectione adhibent, plane idem significante quod Comici τὸ δεῖνα, et Latinorum Perii. Nostrum autem quis sibi in tota vita adeo temperavit, ut illi nunquam exciderit

ce mot des Français révéleré, mot énergique, au plaisir consacré, mot que souvent le profane vulgaire indignement prononce en sa colère?

923. αἰσχρὸν γὰρ ἐπ' ἐπιτόνου γε. Sic recte edidit Zanettus, et legitur etiam in posteriori Veneta: in alijs γὰρ ἐπὶ τόνου. In A. conjunctim ἰσφάσημα, ut legit etiam Scholiastes, qui nugatur ellipsis hic esse statuens praepositionis ἐπὶ, quam olim scriptam, absorpsit postea sequens syllaba. Sunt autem ἰσφάσημα lora, quibus lecti instruantur ad sustinendas culcitas, aut stragulas, aut tegetes.

928. ἀλλ' ἦ τὸ πέος. Sic primum

- Μυ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον.
 Κι. ἤδη πάντ' ἔχω.
 Μυ. ἅπαντα δῆτα; 930
 Κι. δεῦρο νῦν, ὦ χρύσιον.
 Μυ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησο νῦν
 μή μ' ἐξαπατήσης τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.
 Κι. νῆ Δί' ἀπολοίμην ἄρα.
 Μυ. σισύραν οὐκ ἔχεις.
 Κι. μὰ Δί' οὐ δέομαι ἴγωγ'· ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
 Μυ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι. 935
 Κι. ἦ ἄθροπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.
 Μυ. ἔπαιρε σαυτόν.
 Κι. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
 Μυ. βούλει μυρίσω σε;
 Κι. μὰ τὸν Ἀπόλλω, μή με γε.
 Μυ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μή.
 Κι. εἴδ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα. 940
 Μυ. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα, κἀλείφου λαβῶν.
 Κι. οὐχ ἦδὺ τὸ μύρον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τουτογί,
 εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοῦκ ὄζον γάμων.

emendaveram, tam certus genuinam lectionem restituisse, quam nunc, postquam eandem in ambobus Regiis reperit. In Aug. et in binis Venetis ἀλλ' ἦ ται τὸ πῖος, syllaba ultra numerum excurrente: ceteræ edit. et ἀμέλει et absurde ἄλλη ται τὸ πῖος. Confer Vesp. 60. et Suidam in Ἡρακλῆς ζινίξεται.

929. Longe aliter, ac vulgo, personis distributa sunt quæ sequuntur: nempe ut in duobus Regiis, binisque aliis codicibus quorum collationes Kusterus habuit. Eadem in Aug. lineolis indicata distinctio. Surge, ait Myrrha, ut cervical tibi subponam. Verba ἅπαντα δῆτα interrogative cum ironia proferri possunt: omniane, queso? me tamen nondum. Vel affirmative: omnia sane, ut dicis.

933. νῆ Δί' ἀπολοίμην ἄρα. Qui non animadvertentur editores ad metri legem scribendum esse ἄρα, non autem, ut vulgo, ἄρα, næ illi prosodiæ prorsus erant rudes. Scilicet versum dimetientes mediam in σισύραν producebant, quæ corrigitur semper. Conc. 347.

ἴνα μὴ ἴγωγαί τις τὴν σισύραν φασὶ γὰρ ἦν. Conc. 421.

χιμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ἐφυλίτω. Av. 122.

ἄσπερ σισύραν ἰγκατακλιθῆναι μαλ-
 θακίην.

Vesp. 738.

λίχην, χλαῖταν μαλακὴν, σισύραν. Confer Toup. ad Suidam iii. 132.

934. μὰ Δί' οὐ δέομαι ἴγωγ'· ἀλλὰ— Sic ad metri integritatem legendum, ut Thesm. 594.

οὐκ οἶμαι ἴγωγ', ἢ πολυτιμῆσω Διῷ. Infra 1114. τάχα δ' οἶσομαι ἴγωγ'. Vulgo claudicante metro δ' οἶσομαι ἴγωγ' ἀλλὰ. Pejus B. οὐ δέομαι ἀλλὰ. In A. bona lectio οὐ δέομαι δῆτ', ἀλλὰ. Illam tamen sinceriorum puto cujus vestigia servant alii libri.

936. ἦ ἄθροπος. Male vulgo omisso articulo ἄθροπος. Schol. ἀντί τοῦ ἦ θρο-
 νῆ, ἢ ἀθροπος εἶσι. Quod Toupio observatum fuit ad Suidam i. 13.

939. ἦν τε βούλη. Sic bene Regii, ut supra 194. Solece vulgo βούλη.

941. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα. Vulgo πρότεινέ δῆ. Regii πρότεινέ νυν. Glossa seina est δῆ pro νυν euclitico.

943. εἰ μὴ διατριπτικόν γε. Sic bene Schol. et A. Vulgo γε. Copula hic locum non habet.

- Μυ. τάλαιν' ἐγὼ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.
 Κι. ἀγαθόν· ἔα ὑτ', ὦ δαιμονία. 945
 Μυ. ληρεῖς ἔχων.
 Κι. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἐψήσας μύρον.
 Μυ. λαβέ τόνδε τὸν ἀλάδαστρον.
 Κι. ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
 ἀλλ' ὦ ἴζυρά, κατάκεισο, καὶ μή μοι φέρε
 μηδέν.
 Μυ. ποιήσω ταῦτα, νῆ τὴν Ἀρτεμιν.
 ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε, 950
 σπονδὰς ποιείσθαι ψηφιεῖ.
 Κι. βουλεύσομαι.
 ἀπολώλεκέν με κάπιτέτριφεν ἡ γυνή,
 τά τ' ἄλλα πάντα, κάποδείρασ' οἴχεταί.
 οἷ μοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
 τῆς καλλίστης πασῶν ψευθεῖς; 955
 πῶς ταύτην παιδοτροφήσω;
 σοῦ Κυναλώπηξ;
 μίσθωσύν μοι τὴν τίτθην.

945. ἀγαθόν· ἔα ὑτ', ὦ δαιμονία. Sic emendate scribi debet. Vulgo ἔα αὐτ', quod si plene pronuntietur, et aures ingrato hiatu offendit, et numeros solvit. ἔα αὐτ' pes est bacchius, quem nullibi versus iambicus admittit: duæ voces tanquam una efferuntur αὐτ': et sic versui constat rhythmus. ἔω, ἔα apud poetâs Atticos sæpe in unam syllabam coalescunt; sed in ἔα, ultima, quæ longa est, nunquam eliditur. Vide ad Ranas 1243.

946. ὁ πρῶτος ἐψήσας. Sic bene ambo Regii. Vulgo πρῶτος.

948. ὦ ἴζυρά, pro ὦ οἴζυρά. Ad vulgarem pronuntians morem, qui Athenis obtinebat, referendum videtur, quod media hic in οἴζυρά corripitur, quod sane analogiæ repugnat, nec aliorum poetarum exemplis confirmari posse arbitror. Etymol. M. p. 620. l. 3. οἴζυρά, τὸ ζῷ μακρὸν. In Daphnidis et puellæ colloquio inter Theocritea, ubi ediderunt:

τὴν σαυτῶ φεῖνα τίρεφον· οἴζυρον οὐδὲν ἀρ-
 σαι,

Scaliger οἴζυρον contra prosodiam reponerat: nec scio an melius locum tueatur οἴζυρον significatione transitiva. Ut au-

tem ad ὦ ἴζυρά revertat, si unico in hoc loco reperissem, vitii suspectum mihi fuisset: sed recurrit Nub. 655.

οὐ γὰρ, ὦ ἴζυρί,
 ταύτων ἰσιθυμῶν μακρῶν οὐδὲν.
 quo in loco non magis quam hic variant codd.

950. ὑπολύομαι γοῦν. Sic duo codd. In A. ἐποδύομαι γοῦν. Supra bis dixit ἰνδύομαι. Supererat ut calceos exueret. Male vulgo divisim γ' οὐν.

957. σοῦ Κυναλώπηξ. Sic ambo Regii. Vulgo κυναλώπηξ. Quis non miretur editores latuisse, versus hos esse anapesticos, quorum legi illud κυναλώπηξ nequitiam accommodari potest? At Kusteri socordiam non video, quomodo excusari queat, qui reperta in scholiis, quæ ille prius edidit, genuinæ vocis ne meminerit quidem in notis, nendum illam in textum referret. Bergleri nota nihil est ineptius. Innuitur Philostratus, famosus illius ætatis leno, cujus meminit Comicus etiam Eq. 1069.

958. μίσθωσύν μοι τὴν τίτθην. Sic omnino legendum, quod e Scholiaste discere poterant nuperi editores. In B. liquido et emendate scriptum τὴν τίτθην. In A. τὴν τίθην. Vulgo barbare τὴν τίτθην. Aug. τὴν

Χορὸς Γεροντῶν.
 ἐν δεινῷ γ', ὡ δὴ στήνε, κακῶ
 τείρει ψυχὴν, ἐξαπατηθεῖς. 960
 καὶ γὰρ οἰκτεῖρου σ' αἰ, αἰ.
 ποῖος γὰρ ἂν ἡ νέφρος ἀντίσχοι;
 ποῖα ψυχὴ, ποῖοι δ' ὄρχεις,
 ποῖα δ' ὄσφύς; ποῖος ἂν ὄρρος
 κατατεινόμενος, 965
 καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρρους;
 ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.

Κι.

Χορὸς Γεροντῶν.
 ταυτὶ μέντοι νυνὶ σ' ἐποίησ'
 ἡ παμδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.
 Κι. μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά. 970

Χορὸς Γεροντῶν.
 ποῖα γλυκερά; μισαρά, μισαρά
 δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ,
 εἴδ' αὐτὴν, ὡσπερ τοὺς θωμοὺς,

κῆρ, quod saltem græcum est. Berglerus spreta Scholiastæ lectione, cuius venustatem non adsequatur, legebat τὴν κῆρ, quæ vox ne græca quidem est: oportebat τὸν κῆρ: et vertit: conâuc mihi cumnum mercede. Cui talia placuerint, ille

οὐ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μὲν ἡμῶν πῖται ποτηρίου.

Coriaceum penem erectum manu tenens et ostendens Cinesias, tanquam si puellula esset partu recenti edita, quaerit: Quomodo istam educabo? ubi Cynalopez? loca mihi mercede nutrice. Intelligebant ex alumni visu spectatores, et ex notissimo Ienonis cognomine, quam nutrice opus esset. Facetum hoc et comicum est: quod antea legebatur, inficetum et absonum. Nominis τίτθῃ veram scripturam hic locus ostendit: ut mendosa est in A. sic aliis in auctoribus peccatum a librariis, quorum error fraudi fuit Scaligero, apud Ammonium p. 135. scribere iubenti τῆθ pro τίτθῃ, cui morem non gessit Valckenarius noster.

963. Alieno loco hic positum mihi videtur nomen ψυχῆ, quod librarius repetiit e v. 960. τείρει ψυχῆν. Ad institutam partium enumerationem non per-

tinet ψυχῆ. Scripserat, ni fallor, Comicus, ποῖα ψυχῆ; ποῖοι δ' ὄρχεις—de his non dicas, ὡς οὐ ξίμφορον.

964. ποῖος ἂν ὄρρος. Metrum jugulans particula male vulgo inserta, ποῖος δ' ἂν. Recte eam omittit B.

966. μὴ βινῶν. Sic ambo Regii: vulgo βινῶν. Frequens horum verborum permutatio. Quia βινῶν ad rem Veneream non raro traducitur, eandem vim significandi habet quam βινῶν, loco hujus magis notum illud librarii sæpe posuerunt.

967. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν. Sic distingui oportet. Genitivi pendens a suppresso admirationis adverbio ὦ. Sic Nub. 153.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λιπτότητας τῶν φρενῶν.

Loquendi formam imitantur Latini. Plautus Most. iii. 3. 9.

Di immortales, mercimoni lepidi!

972. δῆτ'. ὦ Ζεῦ, Ζεῦ. Monometer est seu basis. Vulgo contra artem δ̄ repetitum. Mox v. 977. ἐς τὴν γῆν, non ἐς, habent ambo Regii. Lege in scholio ad v. 973. θωμοὶ δὲ λίγονται οἱ τῶν πυρῶν σωροί. Male excusum πυρῶν. Hesychius: θωμοί, σωροὶ σαρχῶν.

μεγάλω τυφῶ καὶ πρηστῆρι
 ξυστρέψας καὶ ξυγγογγυλίσας, 975
 οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης.
 ἡ δὲ φέροιτ' αὐ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
 κατ' ἐξαίφνης
 περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

ΚΗΡΤΞ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

Κη. ΠΑ τῶν Ἀσανῶν ἐστὶν ἡ γερωσία, 980
 ἥτοι Πρυτάνεις; λῶ τι μουξίξαι νέον.
 Πρ. σὺ δ' εἰ πρότερον ἄνθρωπος, ἡ Κονίσσαλος;
 Κη. κάρυξ ἐγὼν, ὡ κυρσάνιε, ναὶ τῶ σιω,
 ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν.
 Πρ. κάπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἤκεις ἔχων; 985
 Κη. μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐγώνγα.
 Πρ. ποῖ μεταστρέφει;
 τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἡ βουβωνιάς
 ὑπὸ τῆς ὀδοῦ;
 Κη. παλαιόρ γα, ναὶ τὸν Κάσορα,

980. γερωσία. Sic bene A. Vulgo γερωσία. Hinc emendari possit Hesychius in γερωσία.

981. Πρυτάνεις. Sic tres codd. Vulgo Πρυτάνεις claudicante versu. Tum ambo Regii μουξίξαι itidem e dialecto, ut supra 94. μουξίξαι. Vulgo μουξίξαι.

982. σὺ δ' εἰ πρότερον. Vulgo syllaba redundante, σὺ δ' εἰ τίς; πρότερον. Illud τίς Regii non agnoscunt. Kusterus ad Suidam in Κονίσσαλος versum sic emendabat: σὺ δὲ πρότερον εἰ ἄνθρωπος ἡ Κονίσσαλος; Poterat etiam sine ullius vocis dispendio et cum eodem hiatu: σὺ δὲ τίς; πρότερος εἰ ἄνθρωπος ἡ Κονίσσαλος; Sed sunt hi versus pravi commatis. Scripturam nominis Κονίσσαλος, quam habet Suidas, duplici s, male prætulit. Codd. Comici, Hesychius, auctor Etymol. M. alteram, quæ impressorum librorum est, unico s, confirmant. A κοίνω futuro verbi κοίνω, cujus penultima longa est, derivatur κοίνισσας, ut ab ἴξω, ἴξας. Sic κοίνισσας Conc. 848. antepenult. producta, ab eodem futuro κοίνω. De nominis si-

gnificatione vide Hesychii interpretes ad κοινοστόπος et seq. aliquot glossas: confer Eustathium ad Il. γ'. p. 373.

983. κάρυξ. Sic Regii: vulgo κῆρυξ. Suidas: κυρσάνιε, νανία, ἴφθις, ἡ ἐπιτελίσατι. κυρσὸς γὰρ, ἐπιτελὶς λέχωνον. κυρσάνιος δὲ καλοῦντο οἱ Λάκωνες τὰ μισθία, καὶ τοὺς ἐπιτελῆς ἀνδράσιους. Confer Hesychii interpretes ad κυρσάνιος.

986. ἐγώνγα. Sic ambo Regii. In Aug. ἐγώνγα: at infra 990. recte habet ἐγώνγα, ut iterum Regii. Utroque in loco impressi ἐγώνγα.

988. παλαιόρ γα. Hoc reponere debuerat Kusterus, qui perite vidit genuinam eam esse lectionem, cuius elementa omnia representant veteres editi. sed male distincta, παλαιὸρ γα. Nec diversa est in Aug. scriptura. Laconicum est παλαιόρ pro παλαιός. Vide Hesychii interpretem ad v. σιός. In A. ut in recentioribus editi. παλαιός γα. Vocem παλαιός adsciverunt forte et Suida, qui eam a Scholiaste ad hunc locum habet. Hic vero λέγει ληρηί. Pro παλαιόρ

- ᾧ ἄνθρωπος.
 Πρ. ἀλλ' ἔστukas, ᾧ μιαιώτατε.
 Κη. οὐ τὸν Δί, οὐκ ἐγώνγα· μηδ' αὐτὴν πλαδδίη. 990
 Πρ. τί δ' ἐστὶ σοι τοδί;
 Κη. σκυτάλα Λακωνικά.
 Πρ. εἴπερ γε χ' αὐτὴ ἔστι σκυτάλη Λακωνική,
 ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδόμενα με σὺ τάληθῃ λέγε.
 Κη. τί τὰ πρᾶγμαθ' ὑμῖν ἐστὶ τὰ ἴνα Λακεδαίμονι;
 ὅσα Λακεδαίμων πᾶσα, καὶ τοὶ σύμμαχοι 995
 ἀπαντες ἐστύκασι. Πελλάνας δὲ δεῖ.
 Πρ. ἀπὸ τοῦ δὲ τοῦτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐπέπεσεν;
 ἀπὸ Πανός;
 Κη. οὐκ. ἀρχὰ μὲν οἷα Λαμπιτῶν.
 ἔπειτα δ' ἄλλαι ται κατὰ Σπάρταν ἅμα
 γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος, 1000
 ἀπὸ τῶν τῶν ἀνδρῶν ἀπὸ τῶν ὑσπλάκων.
 Πρ. πῶς οὖν ἔχετε;
 Κη. μογιῶμες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν,
 ἅπερ λυχνοφοριῶντες, ἀποκεκύφαμες.
 ται γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρω σίγειν

γὰ absurdissime in B. παλιολόγα. V. seq. ᾧ ἄνθρωπος edidi, addito ex linguae indole articulo, quod suscit etiam Toupius ad Snidam i. 107.

990. Male vulgo πλαδδίη excusum cum i subscripto. Imperativus est formae Doricae πλαδδίη, ut πᾶσα, ἰρώτη, ἰμβη, ἔση. Vide Kœnium ad Corinthum p. 79. et 105.

998. Sic vulgo legitur hic versus:
 ἀπὸ Πανός; Οὐκ, ἀλλ' ἀρχὰ μὲν οἷα
 Λαμπιτῶν.

Nonne ergo animadvertunt ultimam in ἀρχὰ corripri non posse, ut cum duntaxat seq. syllabis anapaestum faciat? Præterea quid sibi vult dubitandi verbum οἷα? Legendum, Οὐκ ἀρχὰ μὲν οἷα Λαμπιτῶν. Caput quidem huic rei sola Lampito.

999. ται κατὰ Σπάρταν. Sic Aug. Vulgo κατὰ τὰν Σπάρταν. Articulus hic non magis necessarius, quam supra v. 984. ἱμελον ἐπὶ Σπάρτας.

1000. ὑσπλαγίδος. Hoc jam reposueram e Piersoni ad Morin p. 376. emendatione, quæ mihi tunc non minus certa videbatur, quam nunc, postquam ean-

dem scripturam reperi in ambobus Regg. perspicue sic ὑσπλαγίδος, accentu in penultima. Vulgo ὑσπλάκιδος. Confer notam supra 702.

1002. μογιῶμες et v. seq. λυχνοφοριῶντες, idiomata sunt Laconicæ dialecti, a librariis et typographis male habitata. Vulgo μογιῶμες, λυχνοφοριῶντες. A communibus verbis μογιῶν, λυχνοφοριῶν, Laconica formantur μογιῶν, λυχνοφοριῶν, ut supra 198. ἰπανιῶν pro ἰπανιῶν. Vide laudatum Kœnium ad Corinthum. A dialecto longius adhuc recedit scriptura in A. μογιῶμες, λυχνοφοριῶντες. ἔστι edidi ex Aug. in quo veteris scripturae remanent vestigia, ut et in primariis edidit. Hæc ἄστιρ habent: ille ἄστιρ. In antiquo exemplari i, quod nunc subscribi solet, ad latus erat positum.

1004. τῶ μύρω σίγειν. Sic A. In B. σιγῶν. In Aug. vero διγῶν, quod præferunt etiam vet. editt. Quum verbum Σίγειν barytonum sit, non credo terminationem infinitivi in mutasse Laconas in η, quod illis solemne est in verbis formæ contractæ, ut supra 171. πλαδδίη.

- ἔωντι, πρὶν γ' ἀπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου 1003
 σπονδὰς ποιησώμεσθα ποτὴν Ἑλλάδα.
 Πρ. τοῦτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομῶμοται
 ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἄσπι νυνὶ μανδάνω.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν
 αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί. 1010
 ἐγὼ δ' ἐτέρους ἐνθὲν ἐπὶ τῇ Βουλῇ φράσω
 πρέσβεις ἐλέσθαι, τὸ πῆος ἐπιδείξας τοδί.
 Κη. ποτάομαι, κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.
 Χορὸς Γερωντῶν.
 οὐδὲν ἐστὶ θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
 οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ᾧδ' ἀναιδῆς οὐδέμια πόρδαλις. 1013
 Χορὸς Γυναικῶν.
 ταῦτα μέντοι σὺ ξυνοιῖς, εἶτα πολεμῆεις; εἴπ' ἐμοί,
 ἐξόν, ᾧ πόνηρε, σοὶ μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν φίλην.
 Χορὸς Γερωντῶν.
 ὡς ἐγὼ μισῶν γυναικῶν οὐδέποτε παύσομαι.

1003. πρὶν γ' ἀπαντες. Sic perspicue tres codd. Malebat Kœnium πρὶν γὰ πάντες.—V. seq. ποιησώμεσθα. Sic A. In B. prorsus omisum est verbum. Vulgo ποιησώμεσθα. Doricam futuri indicativi formam ποιησώμεσθα reponit Valckenarius in erudito commentario ad Theocriti Idyl. xv. p. 280. ubi hunc locum emendatum proposuit, uti eum exhibuimus. Sed πρὶν cum subjunctivo construitur, ut Conc. 629. 752. sæpius quidem cum particula ἂν: ita ut, si quid mutandum esset, malletur: ἴωντι, πρὶν γ' ἂν πάντες ἐξ ἑνὸς λόγου σπονδὰς ποιησώμεσθα ποτὴν Ἑλλάδα.

1007. Huic versui præfixa pers. in impressis Ἀθηναῖος. Recte in A. Πρέβουλος.

1009. ἀλλ' ὡς τάχιστα φράσον περὶ τῶν διαλλαγῶν. Sic optime A. In B. reclamante metro, φράζει περὶ τῶν—Vulgo φράζει περὶ διαλλαγῶν. Supra 984. ἱμελον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τῶν διαλλαγῶν.

1010. πρέσβεις ἀποπέμπειν. Perperam in A. et cum ruina menti πρέσβεις πέμπειν. Confer notam ad v. 408.

1013. Ab hoc v. usque ad 1035. si duos primos mulierum chori excipias, sunt versus omnes asynarteti et dimetro trochaico, et dimetro pæonico, constante ex pæone primo et trocheo, seu dimetro

iambico brachycatali, cujus primus pes semper est dactylus. Versus 1016, 1017, 1035. et sequentes tetrametri sunt trochaici. Hoc præstruendum, ut depravati versus ad metri normam exigi queant.

1014. Hic et sequens versus in impressis metro soluti sunt. In priori ἐδ ante ξυνοιῖς inserendum. Caret quidem sententia potest pronomine, sed illud abesse metri non patitur ratio, cuius ignorantia librarium in fraudem egit. Alter vulgo sic legitur:
 ἐξόν, ᾧ πόνηρε σὺ, βεβαίαν νῦν μ' ἔχειν
 φίλην.

quæ vocum collocatio metrum prorsus perimit. In A. σοὶ βεβαίαν μ' ἔχειν φίλην. Sic etiam B. nisi quod σὺ pro σοὶ habet. In Aug. et in Jantina σὺ βεβαίαν μ' ἔχειν. Vides voculam νῦν, .uæ in recentioribus editt. est, a nullo veterum librorum agnoscitur. Bene sit tamen illi, qui eam inseruit. σοὶ codicæ A. firmatum, repositum jam fuerat in minoribus editt. Batavis, forte Florentis suavis, qui sic legendum esse viderat. Inde facile versus in integrum restituitur, repositis in suam sedem singulis vocibus:

ἐξόν, ᾧ πόνηρε, σοὶ μ' ἔχειν βεβαίαν νῦν
 φίλην.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νῦν δ' οὖν οὐ σε περιόψομαι
 γυμνὸν ὄνθ' οὕτως· ὁρῶ γὰρ, ὡς καταγέλαστος εἶ. 1020
 ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
 ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότε' ἀπέδυν ἐγώ.

Χορὸς Γυναικῶν.

πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνὴρ· εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
 καὶν με μὴ λυπεῖς, ἐγὼ σοῦ καὶν τότε τὸ θηρίον 1025
 τοῦπὶ τῷ φθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξείλον ἀν, ὃ νῦν ἐνι.

Χορὸς Γεροντῶν.

τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοῦπιτριβόν, δακτύλιος οὔτοσί·
 ἐσκάλευσον αὐτό· κᾶτα δεῖξον ἀφελουσά μοι·
 ὡς τὸν ὀφθαλμόν γ' ἐμοῦ, νῆ τὸν Δία, πάλαι δάκνει.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνὴρ. 1030
 ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεσί σοι.
 οὐχ ὄρας; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἦδε Τρικορυσία;

Χορὸς Γεροντῶν.

νῆ Δί' ὠνησάς γ' ἔμ', αἰς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρούχει·
 ὥστ' ἐπειδὴ ἔξηρέθη, βρεῖ μου τὸ δάκρυον πολυ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι γε πᾶνυ πόνηρος εἶ. 1035

1019. νῦν δ' οὖν οὐ σε περιόψομαι. Sic Regii. Vulgo νυνὶ δ' οὐ σε, quod saepe bonum est. In Aug. metro ruente νῦν δ' οὐ σε, ut in primariis editionibus, unde liquet alterum vulgatum ab emendatore esse.

1020. ὡς καταγέλαστος εἶ. Sic bene tres codd. Mala manus pronomen inse-ruit, quod vulgo habetur, ὡς σὺ κατ—

1029. καὶ σὺσ' ἀπέδυν. Sic bene Aug. et primariæ edit. In aliis καὶ σὺσ'—Ad-verbium τότε tempus præteritum notat, tam quod diu, quam quod proxime ef-fluxit; redditur per αἶμα, prius, modo. Vide Thesm. 13. Sophoclem El. 278. 676. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 313. et 420.

1025. καὶν με μὴ λυπεῖς. Sic ad sen-sum et metri legem scribendum, uti jam Florenti visum est. In B. scriptum λυ-πεῖς. Vulgo καὶν μὴ με λυπεῖς—Tum σοῦ

καὶν τότε præferunt ambo Regii. Vulgo σοῦ γ' ἀν τότε.

1027. δακτύλιος. Vulgo ὁ δακτύλιος. Articulum, qui versui officit, non agnos-cunt Regii. Male conjectura hic cessit Florenti. Vett. edit. Italicæ et prior Basileensis, quas consulere poterat, ha-bent τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοῦπιτριβόν. In Fro-benii officina typhothetæ incuria με omis-sum fuit, quæ menda in aliquot alias editiones transiit. Culicem δακτύλιον appellat, derivato nomine a δακτύλῳ, quare reddidi mordaculus ille.

1028. ἐσκάλευσον. Sic optime ambo Regii. Vulgo ἐσκάλευσον. Perperam in A. mutato versus genere, δυξὸν ἐξελουσά μοι.

1030. δύσκολος ἔφυς. Male vulgo inter illas voces inserta particula γα, quæ me-tro magis adhuc quam sententiæ inutilis est.

καὶ φιλήσω.

Χορὸς Γεροντῶν.

μὴ φιλήσης.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἦν τε βούλῃ γ', ἦν τε μή.

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλὰ μὴ ὄρας ἴκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει·
 κᾶς' ἐκείνο τούπος ὀρθῶς, κοῦ κακῶς, εἰρημένον·
 ΟΥΤΕ ΣΤΥΝ ΠΑΝΩΛΕΘΡΟΙΣΙΝ, ΟΥΤ' ΑΝΕΤ
 ΠΑΝΩΛΕΘΡΩΝ.

Χορὸς Γυναικῶν.

ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τολοιπὸν οὐκέτι 1040
 οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν, οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
 ἀλλὰ κοινή ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
 οὐ παρασκευαζόμεσθα τῶν πολιτῶν οὐδέ', ὦ ν-

δρες, φλαῦρον εἰπεῖν οὐδὲ ἔν·

ἀλλὰ πολὺ τοῦμπαλιν . 1045

πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν,

καὶ δρᾶν. ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ

καὶ τὰ παρακείμενα.

ἀλλ' ἐπαγγελλέτω

πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, 1050

1036. μὴ φιλήσης. Sic bene Aug. et B. Perperam A. οὐ φιλήσεις. Vulgo μὴ φιλήσον. Negat οὐ: vetat μὴ. Hoc cum verbis temporis præsentis in imperativo, cum verbis aoristicis in subjunctivo const-ruitur. Vide Thomam in μὴ. Ideo si duo verba ex hac particula pendeant diversorum temporum, in diversis etiam modis ponuntur, ut supra 733.

μὴ διαπιστάνου, μηδ' ἐπίλθης μηδαμῶ. Solæcum fuisset ἀπιλθῆ. Scribere potuit etiam ποῖτα:

καὶ φιλήσω.—Οὐ μὴ φιλήσεις. οὐ μὴ cum futuro indicativi vetantis est: et οὐ ου in unam syllabam coalescunt.

Vide supra ad v. 273. Thesm. 269.

βᾶδιζι τόνου.—Μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἦ γι μὴ—

1039. οὔτε σὺν πανωλίθροισιν. Metri-cæ rationis imperitus erat editor e re-centioribus nescio quis, a quo invec-tum ξόν. Vett. edit. ut codd. habent σὺν—In Jantina συμπανωλίθροισιν—οὔτ' ἄνω. Sic bene Regii; vulgo οὔθ'—Exstant in

eam sententiam Susarionis veteris Comi-ci versus, in scholiis olim laudati, sed quorum particula tantum in iis hodie legitur. Eos adpronam ex Bentleii Dis-sertatione Phalaridæ de origine Comœ-diarum:

'Ἀκούετε λῆός· Σουσαρίων λέγει ταδί, οὐδὲ Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος. κακὸν γυναικῆς· ἀλλ' ἄμεις, ὃ δημόται, οὐκ ἔστι οὐκίαν οὐκίαν ἄνω καπνοῦ. καὶ γὰρ σὺ γῆμαι, καὶ τὸ μὴ γῆμαι κα-κόν.

1040. καὶ τολοιπὸν οὐκέτι. Sic præter codd. veteres editiones omnes. In ne-scio qua recentiori, forte Genevensi, vo-cula καὶ typhothetæ errore ommissa fuit, quæ menda deinceps in reliquis omnes transit, non animadversa ab editoribus versus labe. In utroque Reg. præfixa est huic versui persona χορὸς γυναικῶν.

1044. Versus est dimeter iambicus. In Regiis scriptum οὐδὲ ἔν. In Aug. οὐ-δέιν. Perperam vulgo οὐδὲν.

εἴ τις ἀργυροῖδιον
 δεῖται λαβεῖν, μνάς ἢ δύο, ἢ
 τρεῖς, ὡς πόλλ' ἔσω' στήν,
 κἀχομεν βαλάντια. 1055
 κἀν ποτ' εἰρήνη Φανῆ,
 ὅστις ἂν νυγὶ δανείσῃται, παρ' ἡ-
 μῶν ἂν λάβῃ, μηκέτ' ἀποδοῦ.
 ἔστιν δὲ μέλλομεν ξένους τινὰς Καρυστίους,
 ἄνδρας καλοὺς τε κἀγαθοὺς.
 κἀστὶν ἔτνος τι, καὶ 1060
 δελφάκιον ἦν τι μοι,
 καὶ τοῦτο τέδουχ', ὡς τὰ κρέα
 ἔξεσθ' ἀπαλά καὶ καλά.
 ἦκετ' οὖν εἰς ἔμοῦ
 τήμερον· πρῶ δὲ χρῆ 1065
 τοῦτο ὄρεῖν λελουμένους,
 αὐτοὺς τε καὶ τὰ παιδί'. εἴτ'
 ἔσω βαδίξω· μηδ' ἔρσθαι μηδ' ἔνα,
 ἀλλὰ χωρεῖν ἀντικρὺς,
 ὡσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν, γεννικῶς. 1070
 ἴσως δ' ἢ θύρα κεκλείσεται.

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἰδὶ πρέσβεις ἔλκοντες ὑπὲρας

1055. Hujus versiculi corrupti sunt numeri. Scriptum oportuit:

τρεῖς, ὡς ἔσω πόλλ' ἔστιν.

Dimeter est iambicus: ut autem transposita sunt duae voces, nihil tam plane est. Pæonici sunt hujus cantici plerique versiculi: haud abs re fuerit advertere, ubi Conicus pro licentia in melicis concessa a prosodia legibus recesserit. Prima in ἔσως producitur v. 1060. itidem in κεκλείσεται, v. 1071. Versiculos istos sic dimetriare:

κἀστὶν εἰς | νός τι καὶ.
 ἴσως δ' ἢ | θύρα κεκ | κλείσεται.

Prior creticus est: alter bacchius.

1056 Hujus et seq. versus tum scripturam, tum divisionem exhibeo, quam præfert uterque Regius, nisi quod in altero ἄν excudi curavi, ut in iis scribi debuit, et alibi in vulgatis libris bene excusum occurrit, ut Thesm. 344. Frequeus, quod aliis observatum fuit, libra-

riorum hic error: vide Marklandum ad Eurip. Suppl. 364. Prior versus trochaicus est, alter iambicus. Vulgo in tres lineas, versus enim appellare pudet, ad istum modum digesti sunt:

ὅστις ἂν δανείσῃται,
 παρ' ἡμῶν ἂν νυγὶ λάβῃ,
 μηκέτ' ἀποδοῦ.

1062. ὡς τὰ κρέα. Sic Regii: vulgo ὄρεῖ τὰ—

1068. Versus est trimeter iambicus, qui sic, ut eum exhibui, bene digestus est in utroque Regio, ubi tamen minus bene ἴσως et μηδὲνα. Vulgo autem sic distincti sunt versus:

αὐτοὺς τε, καὶ τὰ παιδί'. εἴ-
 τα ἔσω βαδίξω·
 μηδ' ἔρσθαι μηδ' ἔνα.

1070. Unus versus est in Regii trochaicus trimeter catalect. Male vulgo in duos distinctus.

χωροῦσ', ὡσπερ χοιροκομείον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ, ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟ-
 ΝΙΩΝ, ΠΟΛΥΧΑΡΙΔΗΣ, ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ,
 ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, ΛΙΘΡΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ,
 ΘΕΡΑΠΩΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ,
 ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

Χορὸς Γεροντῶν.

ΑΝΔΡΕΣ Λάκωνες πρῶτα μὲν μοι χαίρετε·

εἴτ' εἶπαδ' ἡμῖν, πῶς ἔχοντες ἦκετε. 1075

Πρ. τί δεῖ ποτ' ὑμμε πολλὰ μουσίδδειν ἔπη;
 ὄρεῖν γὰρ ἔξεσθ', ὡς ἔχοντες ἦκομες.

Χορὸς Γεροντῶν.

βαθαί· νευέζονται μὲν ἦδε συμφορὰ
 δεινῶς· τεδερωμῶσθαι γε χεῖρον φαίνεται.

Πρ. ἄφατα. τί κἀν λέγοι τις; ἀλλ' ὅσα σέλει 1080
 παντᾶ τις ἔλσων ἀμὴν εἰζάναν δέτω.

1073. χοιροκομείον. Duplex fertur hujus vocis interpretatio. Vel enim est πάταλος: ἢ δὲ διαμύοντες τοὺς χεῖρους τρέφουσι: vel πλακτὸν ἀγγύιον, ἢ τοὺς νύκτας ἔρπον χεῖρους περιδύσαντες. Utrunque e Scholiaste habet Suidas. Prior placuit Biseto aliisque, argutias quærentibus in adulatione ad muliebrem pudendum, quod etiam indigetatur nomine χεῖρος, et ad caudam salacem, quæ πάταλος appellatur. Sed nugæ sunt. Si quos domi saginabant porcellos, eos paxillo adligabant: putasue paxillum illum tam diversum fuisse ab aliis, quibus in humam depactis quævis animalia adligari poterant, ut peculiari nomine insigui debuerit? χοιροκομείον hic idem prorsus est, quod Vesp. 844. scilicet hara e vimine texta et plicatilis, qua, duabus extremitatibus ad parietem adnexis, circumsepiebatur spatium quoddam, intra quod conclusi saginabantur porcelli. Qui vocem hanc exponunt doctissimi Grammatici Pollux et Hesychius paxilli nullam mentionem faciunt. Ille x. 159. καὶ χοιροστρεφίον δὲ, ἢ χεῖρας τρέφονται, ὡς ἔσπαλις καὶ Φεβνίχως ἢ Ποσειδῶνις· τὸ δ' αὐτὸ καὶ χοιροκομείον ἢ Ἀριστάνους Λοισιστάτη. Ille, χοιροκομείον, λισπὸν τι πλακτὸν, ὡς ἑρμιοστρεφίον. Istiusmodi quidpiam vas textile circa oexas habere videbantur Spartani

legati, quia, ut ait Suidas, veniebant ἰγκυκολοπωμίνα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, quæ verba male Kusterus accepit, scilicet prominente ex adversa parte vestis sinu, idque propter τὴν τοῦ αἰδοῦν τάσιν. Verti itaque debuit: adveniunt tanquam suile vimineum circa femora adligatum habentes. Altera expositio ridiculum est Grammaticorum commentum. Quidni etiam paxillos memorant singulis animalibus ligandis aptos, χοιροκομείον, ἑρμιοκομείον, πωλοκομείον, ὄνοκομείον? Quidni ἑρμιοκομείον paxillum ovi ligando aptum? Anne nomen instrumenti domesticæ vilis et quotidiani usus modo· eas vimineum significabit, modo paxillum? In Junina et priore Basilensi male legitur ἔχοντες, ut in Aug. Mendam sustulerat jam prior Veneta. Bene Regii ἔχοντες, quod Kusterus e Suida in χοιροκομείον referre poterat.

1074. πρῶτα μὲν μοι χαίρετε. Elegans est lectio cod. Aug. Inepte vulgo μίνται. Venustam habet ἱμαστὶν istud μοι, quod abundare videtur. Sic supra 125. τί μοι μεταστρεφίον; τί μοι μῦθος; 707. τί μοι σκυδρωπός; ἔξιλκωδας δέμων; Thesm. 291. καὶ πρὸς φάλητα τοὺν ἔχων μοι καὶ φρίνας. Couter notam ad v. 202.

1081. ἀμὴν præterquam e dialecto est, sic hoc loco scribi debet ob metrum,

Χορὸς Γεροντῶν.

καὶ μὴν ὀρώ γε τοῦσδε τοὺς αὐτόχθονας,
ὥσπερ παλαισὰς παῖδας, ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαιμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

Πο. τίς ἂν φράσειε, ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὐτοῖ τοιουτοῖ.

Χορὸς Γεροντῶν.

χ' αὐτὴ ξυνάδει χ' αἰτέα ταύτῃ νόσω.
ἤπου πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;
Πο. μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρώντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχὺ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένῃ βινήσομεν.

Χορὸς Γεροντῶν.

εἰ σωφρονεῖτε, θαιμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἐμμοκοπιδῶν μὴ τις ὑμᾶς ὄψεται.

Πο. ἢ τὸν Δί' εὐ μέντοι λέγεις.

Πρ. ναὶ τὸ σιω

παντᾶ γε. φέρε τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα.

Πο. ᾧ χαίρετ', ᾧ Λάκωνες, αἰσχρά γ' ἐπάδομεν.

Πρ. ᾧ Πολυχαρίδα, δεινά γ' αὐτέπωνδαμες,
αἱ κ' εἶδον ἀμέ γ' ἄνδρες ἀναπεφλασμένως.

quod a primis editoribus observatum, posteriores, ut alia multa, susque deque habuerunt.

1084. *θαιμάτι*. Sic bene Aug. et Juntina. Vulgo *θαιμάτι*.

1085. *ἀσκητικόν*. Vide Kusterum ad Suidam hac voce.

1086. Persona vulgo est ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΤΙΣ. Quum perspicuitati studerem, maxime in personarum distinctione, quæ plurimum confert ad fabulæ intelligentiam actionisque scenicæ, hunc interlocutorem eo nomine insignivi, quo eum appellat Laco v. 1098. licet probabilis sit, id nomen non esse proprium viri, sed blande compellendi vocabulum. Reponi possit ΑΘΗΝΑΙΟΣ α'. et v. 1225. præponi persona ΑΘΗΝΑΙΟΣ β'.

1092. Clisthenes Sibiryrii filius homo erat effeminatus et mollis, quem sæpe exagitat Comicus.

1094. Alludit ad notissimam in historia Attica Hermarum mutilationem, de

qua videndus Thucydides vi. 27. et ad eum Dukerus.

1096. τὸ ἔσθος ἐμβαλώμεθα. Vellem reperisse ἀναβαλώμεθα, quod proprium est amiciendi verbum, sed saltem ἐμβαλώμεθα. Utrumvis vulgato melius videri possit, nisi forte idiotismus hic est Lacoici sermonis.

ἐμβαλώμεθα. Sic quidem libri: legendum tamen videtur ἀναβαλώμεθα.

1097. Post hunc versum lacuna est in utroque Regio usque ad v. 1237. *ἦτοι Τιλαμῶνος*— sine defectu indicio in P. vacuis in B. quinque fere paginis.

1099. αἱ κ' εἶδον ἀμέ. In Aug. αἱ κ' ἴδον, ut in vet. editt. Qui metro subvenire voluerunt posteriores editores, male reposerunt αἱ κ' ἴδον. Vide supra ad v. 759. Perperam etiam vulgo legitur ἀμῖς ἄνδρες, quod et *κακίφωνον* et male græcum: ἀμῖς nominativus est; quem sensus flagitat, accusativus est ἀμέ.

Πο. ἄγε δὴ, Λάκωνες, αὐθ' ἕκαστα χερὶ λέγειν. 1100
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο;

Πρ. περὶ διαλλαγῶν

πρέσβεις.

Πο. καλῶς δὴ λέγετε· χ' ἡμεῖς τουτογί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἤπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνῃ;

Πρ. ναὶ τὼ σιω, καὶ λῆτε, τὸν Λυσίστρατον. 1105

Χορὸς Γεροντῶν.

ἀλλ' οὐδὲν ὑμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γὰρ, ὡς ἤκουσεν, ἦδ' ἐξέρχεται.

Πολυχαριδῆς.

χαῖρ', ᾧ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνὶ σε γενέσθαι
δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολυπέριον·
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῆ' ληφθέντες ἴγγι 1110
ξυνεχώρησάν σοι, καὶ κοινῇ τὰγκλήριματά πάντ' ἐπέτρεψαν.
Λυ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τούργον, εἰ λάβοι γε τις

ὀργῶντας, ἀλλήλων τε μὴ πειραμένους.

τάχα δ' εἴσομαι γῶ. ποῦ ἐστιν ἡ Διαλλαγή;

πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικοὺς, 1115

καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ, μηδ' αὐθαδικῇ,

μηδ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων·

ἀλλ', ὡς γυναῖκας εἰκὸς, οἰκείως πάνυ.

ἦν μὴ διδώ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε. 1120

οὐδ' ἂν διδώσι, πρόσαγε τούτους λαβομένη.

ἄνδρες Λάκωνες στήτε παρ' ἐμὲ πηλοῖον,

ἐνθένδε θ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.

ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι·

αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμησ' ἔχω. 1125

τοὺς δ' ἐκ πατρὸς τε καὶ γεραιτέρων λόγους

1108. Hi versus qui vulgo Choro continuantur, alii personæ tributi sunt in Aug.

Aug. codici fidem derogare debebam, in quo perspicuo errore huic versui præfixus est index mutatae personæ. Quatuor isti versus recte in impressis Choro continuati erant.

1109. Excidit librarii culpa nomen aliquod adjectivum: nam versus tote

pede mutilus est.

1115. Hic versus et sex sequentes absurde vulgo tribuuntur Choro. Nec cod. nec vet. editt. distinctionem hanc agnoscunt. Chori personam hic primum præfixam invenio in editione Frobeniana.

1119. τῆς σάθης ἄγε. Hesych. σάθη (male legitur σάθη) τὰ ἀνδρεία ἀσχητῆ. Ad quam glossam vide interpretes.

πολλούς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς, λοιδορῆσαι βούλομαι
κοινῇ δικαίως, οἱ μίᾳς ἐκ χέριδος
βωμούς περιρραίνοντες, ὡσπερ ξυγγενεῖς, 1150
Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθίοι, (πόσους
εἶπομι' ἀν' ἄλλους, εἴ με μηκύνειν θέοι;)
ἐχθρῶν παρόντων βασιλέων, στρατεύμασιν
Ἑλληνας ἀνδρας καὶ πόλεις ἀπόλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' αἰεὶ περαινεται. 1135
Πο. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι γ' ἀπεψαλτημένος.
Αυ. εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ', ὅτ' ἑλθῶν δεῦρο Περικλειίδας ποτὲ
ὁ Λάκων, Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν Φοινικίῳ,
στρατιᾶν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσηνὴ τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χρὴ θεὸς σείων ἄμα.
ἑλθῶν δὲ σὺν ὀπλίταισι τετρακισχιλίους
Κίμων, ὄλγῃ ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὑπο, 1145
δηοῦτε χῶραν, ἣς ὑπ' εὖ πεπόνυδατε;
Πο. ἀδικοῦσιν οὗτοι, νῆ Δί', ὦ Λυσιστράτη.
Πρ. ἀδικοῦμεν· ἀλλ' ὁ πρῶκτος ἄσματος καὶ καλός.
Αυ. ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους οἶσι;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὐθις αὖ
κατανάκας φοροῦντας, ἑλθόντες δορὶ 1150

1129. μίᾳς ἐκ χέριδος. Sic manifestum est legi debere. Perperam vulgo μίᾳς τε χέριδος.

1133. στρατεύμασιν. Male vulgo στρατιύμασι. In his terminationibus frequens librariorum lapsus.

1135. De formula Attica δεῦρ' αἰεὶ significante ἕως τοῦ δεῦρο, vide Valckenarium ad Eurip. Phoen. p. 413.

1138. Περικλειίδας. In Aug. Περικλειίδης. Emendationem in veteri exemplari adscriptam male accepit librarius: a pro η reponi debuit, Περικλειίδης, quae Laconica nominis est forma. Plutarchus in Cimone p. 129. editionis Bryani: πύμπουσιν οὐν οἱ Λακεδαίμονιοι Περικλειίδων εἰς Ἀθήνας, δόμενοι βοηθεῖν, ὃ φησι κωμικῶν Ἀριστοφάνης, καθιζήμενοι ἐπὶ τοῖς βωμοῖς ὠχρὸν ἐν Φοινικίῳ, στρατιᾶν ἀπαιτεῖν.

1140. ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς. Vulgo pes-

sumdato metro ἐπὶ τοῖς βωμοῖσιν: quae quidem lectio imperito nescio cui editori debetur: nam in vett. editionibus est ἐπὶ τοῖς βωμοῖς.

1144. ἴσθαι τῆν.—In Juntina mendose et cum versus ruina ἴσθαι quod per omnes deinceps editiones propagatum fuit. Aug. recte supra ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς, et hic ἴσθαι. Sed quis adeo ineptus sit, ut in his codicum auctoritatem requirat?

1148. ἀδικοῦμεν. Hic per metrum non licuit poëtae Laconica forma uti ἀδικῶμεν, ἄφρατις καὶ καλός, idem quod ἄφρατον ὡς καλός. Av. 427. ἄφρατον ὡς φροῖμος.

1150. οὐκ ἴσθ'. Sic Aug. ut supra 1138. Vulgo οὐκ ἴσθ'. Idem cod. infra

1154. ξυνεμαχοῦντες, uti absque eo etiam scripsissimum.

πολλούς μὲν ἀνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλούς δ' ἐταίρους Ἰππίου καὶ ξυμμαχούς,
ξυνεμαχοῦντες τῇ τῶδ' ἡμέρᾳ μόνοι, 1155
κάλειδ' ἔρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἡμισυχον πάλιν;
Πρ. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαιωτέραν.
Πο. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.
Αυ. τί δῆρ', ὑπηργμένων τε πολλῶν κἀγαθῶν,
μάχεσθε, κοῦ παύεσθε τῆς μοχθηρίας; 1160
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοῦμποδῶν;
Πρ. ἀμές γε λῶμες, αἶ τις ἀμὶν τοῦγκυκλον
λῆ τῆτ' ἀποδόμην.
Αυ. ποῖον, ὦ τάν;
Πρ. τὰν Πύλον,
ὡσπερ πάλαι δεόμεσθα, καὶ βλιμάττομες.
Πο. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μὲν γ' οὐ δεῖσσετε. 1165
Αυ. ἄφετ', ὦ γὰρ', αὐτοῖς.
Πο. κἄτα τίνα κινήσομεν;
Αυ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
Πο. τὸ δεῖνα, τοῖνον παραδόδ' ἡμῖν τουτουὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα, καὶ τὸν Μηλιαῖ
κόλπον τὸν ὀπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ Σκέλη. 1170
Πρ. οὐ τῶ σιῶ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λισσάνιε.
Αυ. εἶατε, μηδὲν διαφέρου περὶ Σκελοῖν.
Πο. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὸς βούλομαι.
Πρ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γὰ πρῶτα ναὶ σιῶ.

1162. λῶμις. Vulgo λώμισθ'. Forma activa λῆ occurrit v. seq. λῶ 931. λῆ 95. 1188. λῆσι 1105. Unde λῶμις hic scribendum esse recte censet Kœnius ad Cor. p. 115.

1163. ἀποδόμην. Sic scribendum e notissimo dialecti idiomate, pro ἀποδοῦμαι. Male vulgo ἀποδοῦμαι, quae non est forma infinitivi, sed prima pers. plur. aoristi subjunctivi.

1164. βλιμάττομις. Huc respicit Suidas in βλιμάζην. βλιμάττομις, ψηλαφῶμεν, ἰσιθυμῶμεν. Sed, quod me fugit, quum textum descripsi, restituenda est Laconica forma, a librariis oblitterata, βλιμάττομις. Ut supra 82. γυμνάδομαι pro γυμνάζομαι: 94. μὲνδὲ pro μὲνδῆ: 1302. ψιᾶδοντι pro ψιᾶζοντι: 1313. θυρεᾶδον et πσιᾶδον pro θυρεᾶζον et πσιᾶζον.

1171. πάντα γ', ὦ Α. Male vulgo sine elisione γι δ.

1174. In Aug. et in Juntina sic legitur hic versus: ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γῆ πρῶτα ναὶ τῶ σιῶ.

ζω: ita hoc loco a βλιμάζω, βλιμάδω, βλιμάττομις. Communis forma occurrit Av. 530. οἱ δ' ἀνοῦνται βλιμάζοντες.

1177. ἀντὶ τούτου χωρίον. Sic recte vulgatam scripturam χωρίου emendat Dawesius Miscell. Crit. p. 307.

1168. Hunc locum docte explicuit Palmerius, pro ea qua erat Historiae et Geographiae peritia: Quid autem Ἐχινοῦς, Μηλιῶς κἀλας, et τὰ Μεγαρικὰ Σκέλη, ad aliam deflexa significationem, innuant, nemo non intelligit.

1171. πάντα γ', ὦ Α. Male vulgo sine elisione γι δ.

1174. In Aug. et in Juntina sic legitur hic versus: ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γῆ πρῶτα ναὶ τῶ σιῶ.

Hancque lectionem retinent vett. edit. r.

- Λυ. ἐπὴν διαλλαγήτε, ταῦτα δράσετε. 1179
 ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλευσασθε, καὶ
 τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
 Πο. ποίοισιν, ὦ τᾶν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
 οὐ ταυτὰ δόξει τοῖσι συμμαχοῖσι νῦν,
 βινεῖν ἅπασιν; 1180
 Πρ. τοῖσι γοῦν, καὶ τῷ σιῷ,
 ἀμοῖσι.
 Πο. καὶ γὰρ, καὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
 Λυ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἀγνεύσετε,
 ἵπως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
 ξενίσωμεν, ὣν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
 ὄρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοισι δότε·
 ἀπεισ' ἕκαστος. 1185
 Πο. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
 Πε. ἀγ' ὅπα τὴ λῆς.
 Πο. νῆ τὸν Δί' ὡς τάχιστα γε.

Χορὸς Γυναικῶν.

στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυσιδων,
 καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί, 1190
 οὐ φθόνος ἔνεστί μοι
 πᾶσι παρέχειν φέρειν
 τοῖς παισίν, ὅπταν τε θυγάτηρ
 τινὶ κληφορῆ.
 πᾶσιν ὑμῖν λέγω, 1195
 λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
 χρημάτων νῦν ἐνδοθεν,
 καὶ μηδὲν οὕτως
 εἰ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,

omnes. Quæ in recentioribus obtinet, sciolo nescio cui, syllabas numeranti, debetur:

ἰγὰ δὲ καταγωγῆν γὰρ πρῶν καὶ τῷ σιῷ. Profecto malus ille fuit versuum artifex. Proclive erat emendare:

ἰγὰ δὲ καταγωγῆν γὰ πρῶτα καὶ σιῷ. γὰ Dorica particula pro γε. καὶ σιῷ sine articulo occurrit in hac fabula 81. 90.

1178. ἐστύκαμεν. Perperam vulgo ἰστύκαμεις, tanquam si loqueretur Laco.

1190. χρυσίων. Sincerum esse arbitror

χρυσίων.

1194. ὅπταν κληφορῆ. Solæce vulgo κληφορεῖ.

1199. Pollux x. 59. Οὐ μὴ ἀγροπτεῖν, ὅτι τὸν ἰσιπῆδον εἰς τὸ κατασημαίνεσθαι κληρὸν οἱ παλαιοὶ ἴππῳν ἀνάμαζον καὶ ἴπποτες, ὡς ἐν Αὐσιγράτῃ Ἀριστοφάνους· Καὶ μηδὲν οὕτως εἰ σεσημάνθαι, τὸ μὴ οὐχὶ τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι. Hujus observationis si meminisset Florens, mendosam Venetæ editionis lectionem τοὺς ῥύπους præferendam non duxisset. Hesychius:

- χ' ἄ τ' ἐνδον ἢ φορεῖν. 1200
 ὄψεται δ' οὐδὲν, σκοπῶν, εἰ μὴ
 τις ὑμῶν δξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
 εἰ δέ τω μὴ σῖτος ὑμῶν ἐσι, βόσκει δ' οἰκέτας,
 καὶ σμικρὰ πολλὰ παιδία,
 ἐσι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν 1205
 πυρίδια λεπτὰ μὲν,
 ὃ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος
 ἰδεῖν μάλα νεανίας.
 ὅστις οὖν βούλεται
 τῶν πωνήτων, ἴτω 1210
 εἰς ἐμοῦ, σάκους ἔχων καὶ κερύκους· ὡς
 λήψεται πυρούς· ὁ Μανῆς δ' αὐτοῖς οὐμὸς ἐμβαλεῖ.
 πρὸς γε μέντοι τὴν θύραν
 προαγορεύω μὴ βαδίζειν τὴν ἐμὴν,
 ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. 1215
 Λγ. ἀνοιγε τὴν θύραν.
 Θε. οὐ παραχωρεῖν θέλεις;
 ὑμεῖς τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
 ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν τὸ χωρίον.
 Λγ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ'.
 Θε. εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, 1220
 ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.
 Λγ. χ' ἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.
 Θε. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρὰ.
 οὐκ ἄπιτ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἐνδοθεν
 καδ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν εὐωχημένοι;
 Αθ. τις. οὐπα τοιοῦτον ξυμπόσιον ὅπατ' ἐγώ. 1225

ῥύπος. ῥύπον Ἀττικῶν, τὸν εἰς τὰς σφραγίδας κληρὸν λίγους.

1215. εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα. Confer Plauti interpretes ad Most. iii. 2. 162.

1216. Unicus est in tota hac fabula locus, qui mihi adhuc negotium facessat, et quem nescio an recte constituerim. Aliter vulgo divisæ personis loquendi vices. Prodeunt in scenam homines aliquot otiosi et circumforanei, qui convivio-intereste capientes, a servo janitore ostium sibi aperiri flagitant: horum unus ait ἀνοιγε τὴν θύραν. Hæc verba et quæ sequuntur ad finem quinti versus vulgo tribuuntur famulo, quod absurdum est.

1220. ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν. Vulgo redundante syllaba προταλαιπωρήσομεν. Pejus in Aug. προταλαιπωρήσομεν. Qui sæpe e compositis simplicia faciebant librarii, ut observatum ad v. 408. iidem præpositiones temere addebant verbis, si quod forte compositum eorum memoris obversabatur, de sensu parum solliciti, quid autem metri leges admitterent aut repudiarent, nihil pensi habentes. Sic in Eurip. Hippol. 31. ἰγκαθίστατο pro καθίστατο intruserunt.

1222. κωκύσεσθε. Sic bene Aug. Vulgo titubante metro κωκίσσεσθε.

ἦ καὶ χαρίζοντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται συφάτατοι.

Χαρὸς Γερωντῶν.

ὄρθῶς γ', ὅτι ἡ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν·
ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες αἰεὶ πανταχοῖ προσβέουσιν. 1230
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαιμόνα
νήφοντες, εὐθύς βλέπομεν ὅ τι ταραξόμεν
ᾧσθ', ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν, οὐκ ἀκούομεν·
ἂ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταυτὰ τῶν αὐτῶν πέρι. 1235
νοῦν δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν ᾧστ' εἰ μὲν γε τις
ἄδοι Τελαμώνος, Κλειταγόρας ἀδειν δέον,
ἐπήνεσαμεν ἂν, καὶ προσεπιωρκήσαμεν.

Θε. ἀλλ' οὐτοῖτ' γὰρ αἰθῆς ἐρχονται πάλιν
ἐς ταυτόν. οὐκ ἐρρήσεται, ᾧ μαστιγίαι; 1240
Αγ. νῆ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χαροῦσ' ἐνδοθεν.
Πρ. ᾧ Πολυχαρίδα, λαβὴ τὰ Φυστήρια,
ἴν' ἐγὼ διποδιάξω γα, κἀείσω καλὸν

1238. ὅτι ἡ νήφοντες. Male vulgo cum
versus ruina ὅτι νήφοντες.

1230. μεθύοντες αἰεὶ. Vulgo αἰεὶ. Vide
quæ notavi ad Æschyli Pers. 174. et
Eurip. Phœn. 84. Mithimē ipsi con-
stare volui. Sed si quis istud αἰεὶ e Sce-
nicis exulare juberet, illi non refrager-
erent—πανταχοῖ. Vulgo minus bene παν-
ταχοῦ. Hæc accurate distinxit Photius,
cujus observationem e Lexico MS. pro-
tulit Hesychii interpres ad πανταχοῖς.
Πανταχοῖ, πάντα τόπον. καὶ πανταχοῦ
ἐν παντὶ τόπῳ καὶ πανταχοῦδι. παντα-
χοῖ δὲ καὶ πανταχοῖς, εἰς πάντα τόπον.
Sæpe confusa a librariis ista adverbia.
In Av. 165. ubi vulgo legitur: μὴ σερι-
πίτιοι πανταχοῖ κικλήσκουσιν, membr. ha-
bent πανταχοῦ: at verò legendum παν-
ταχοῖ.

1242. Ista Legatus dicit puero tibi-
cini, qui eum e convivio exeuntem co-
mitatus fuerat; unde liquet vocem πε-
λοχαρίδας non esse nomen proprium, sed
blandam compellationem, qua utebantur
Lacones. Nimis ineptum est, quod hoc
nōmine Atheniensem virum induxi. Re-
ponenda sunt omnino personarum no-

mina ad eum quem dixi modum in nota
ad v. 1086.

1243. διποδιάξω. Laconicæ saltationis
genus erat, ut observatum Meursio in
Orchestra, Διποδία, Διποδισμός.—κἀείσω.
Hoc ex emendatione est nescio cujus,
sed bona. Sic jam legebat Meursius
loco citato. Aug. et vett. editt. κἀείσω.
Notissima phras̄is est ἔδειν εἰς τινα: nec
loci sensus de quopiam alio verbo cogi-
tare sinit. Ambo Regii dant καὶ κινήσω
καλὸν, quam lectionem in Vat. etiam
MS. repertam probat Kusterus, postha-
bita metri lege, quæ illam respuit. Vide
enim qui versum illum dimetiare:

ἴν' ἐγὼ | διποδι | ἀξω | γα καὶ καὶ | ἦσα
| καλόν.

Præterea quid significat κινήσω καλὸν εἰς
τοὺς Ἀθηναίους? hujus similes aliquot
Kusteri notæ non fuerunt, ut Lysistratæ
nostræ consilium,

πολλὰ κινῆσαι ἀγροπύλαιον ἱριστασμίαι.

Suspiciari quis possit voces illas καὶ κι-
νήσω glossæ esse, olimque scriptum
fuisse κἀείσω pro καὶ ἀείσω. Sed hoc si
metro satisfacit, probabili sensu cassum
est.

Πο. ἐς τῶς Ἀσαναίως τε, κῆς ἡμᾶς ἄμα.
λαβὴ δὴ σὺ τὰς Φυσαλλίδας, πρὸς τῶν Θεῶν, 1245
ὡς ἤδομαι γ' ὑμᾶς ἑσῶν ὀρχουμένους.

Πρ. ὄρμαον
τῶς κυρσανίως, ᾧ Μναμοσύνα,
τάν τ' ἐμὸν Μῶαν, ἄτις
οἶδεν ἄμμε, τῶς τ' Ἀσαναίως· 1250
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρόκροον θείκελοι
ποττὰ κάλα, τῶς Μήδως τ' ἐνίκων·
ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας
ἄγεν, ἄπερ τῶς κάπρως 1255
θάγοντας τὸν ἰδόντα. πωλὺς δ'
ἀμφὶ τὰς γέννας ἀφρὸς ἦνσει,

1244. κῆς ἡμᾶς. Regii καὶ ἰε ἡμᾶς,
unde Doricum κῆς facile erat eruere.
Vulgo titubante versu καὶ ἡμᾶς.

1245. λαβὴ δὴ σὺ τὰς—Sic bene A.
In B. λαβὴ δὴ τὰς—Vulgo λαβὴ δὴ τὰ
τὰς—Hesych. φυσαλλίδες, φυσατήρια, αὐ-
λοὶ. Eundem ad modum scripta est hæc
vox in A. duplici λ: in duobus aliis
unico, ut apud Suidam. Pessima est ve-
terum editionum scriptura φυσαλλίδας.
In Φυσῶν prima longa est.

1246. ὡς ἤδομαι γ' ὑμᾶς ἑσῶν ὀρχουμέ-
νους. Vulgo fœdissima metri corruptela
legitur, ὡς ἤδομαι γ' ἑσῶν ὑμᾶς ὀρχουμέ-
νους, quod tamen concoxerunt interpre-
tes. In duobus Regiis ἤδομαι γ' ὑμᾶς ὀρ-
χουμένους, onisso ἑσῶν, quod versus inti-
gritati adco necessarium est, ut dubitari
non possit, quin a poeta sit: et hoc ha-
bet Aug. sed sede sua, ut vulgo, motum.
Alias salva sententia abesse posset. Quin
sc̄ita est phras̄is ἤδομαι ὑμᾶς ὀρχουμένους,
cujus tamen elegantiam non credo libra-
riis ita placuisse, ut ejus specie ducti
ἑσῶν consulto omiserint. Vide Musgra-
vium ad Eurip. Suppl. 328. et Valcke-
narium ad Hippol. 1339.

1247. ὄρμαον, Μῶα, et supra 995. πᾶα,
pro ἔρμαον, Μῶα, πᾶα, ἰδιωμα-
tibus Laconicæ dialecti, de quibus vide
Valckenarium in Theocr. p. 274.

1248. ᾧ Μναμοσύνα. Sic Regii. Aug.
et vett. editt. ᾧ Μναμῶνα.

1249. τάν τ' ἐμὸν Μῶαν. Sic bene Re-
gii: vulgo τὸν τιάν.

1250. ἄμμε. Sic scriptum in A. Vul-
go ἀμῖ.

1253. πρόκροον θείκελοι ποττὰ κάλα,
in nave Persarum. Sic in utroque Re-
gio scriptum: male vulgo καλά. πρό-
κροον autem e dialecto est pro προῦ-
κροον.

1256. Vulgo θάγοντας οἶν τὸν ἰδόντα,
ad quæ Berglerus sic commentatur: οἶν
autem est puto; sed hoc loco absurdum, ut
aliquoties in antecedentibus. Abundat qui-
dem, sed ita absurde, ut plane ejicien-
dum sit, librarioque reddendum, qui il-
lud inferciit.

Nulla profecto erat causa, cur inser-
tum, idque eleganter, in hoc versu ver-
bum οἶν ejicerem; abundat hic, ut v.
156. Nec deerunt fortasse, quibus mi-
nus probabitur, idem verbum οἶν in v.
998. mutatum a me fuisse in οἶα: meque
etiam nunc conjecturæ istius pœnitet,
quæ me primum melioris sensus specie
deluserat. Non satis attenderam ad ve-
nustum usum verborum dubitandi, ὄκα,
δοκίω, νομίζω, ἰοκίμαι, quæ apud quosvis
scriptores, præsertim vero Atticos, sic
adhībentur, etiam quum quis de re certa,
et quam maxime competant habet, lo-
quitur. ὄκα centies ita apud Conicum
occurrit. Verbi δοκίω frequentissimus
est Xenophonti usus. Vide Hutchin-
sonum ad K. Π. præfationis ultima ver-
ba: ἴσα οὖν καὶ ἰσθῆμῶνα καὶ ἰσθῆμῶνα
δοκίμαι πρὸς αὐτοῦ, ταῦτα περιεσῆμῶνα
δηγήσασθαι. E tribus istis exemplis
verbi οἶν mediæ sententiæ interjecti,
quæ Laconum sermo in hac fabula exhi-
bet, pronum est colligere fuisse hunc
idiotismum illis perquam familiarem.

πολύς δ' ἄμα
καὶ καττῶν σκελῶν ἴετο. 1260
ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσω
τὰς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
ἀγρότερόν Ἄρταμι σηροκτόνε,
μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
ποττὰς σπονδάς, ὡς
συνέχης πολλὸν ἄμμε χρόνον· 1265
νῦν δ' αὖ
φιλία δ' αἰὲς εὐπορος εἶη
ταῖς συνδήκαις·
καὶ τῶν αἰμυλῶν ἀλωπέκων
παυσαιμέθ' ὦ 1270
δεῦρ' ἴθι, δεῦρ', ὦ
κυναγὲ παρσένε.

Λυ. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τᾶλλα πεποίηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες· τάσδε τε 1275
ἡμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα, καὶ γυνή
στῆτω παρ' ἄνδρα· κατ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν, εὐλαδώμεθα
τολοῖπὸν αὐθις μὴ ἔαμαρτάνευ ἔτι.

Χορὸς Ἀθηναίων.

πρόσαγε χορὸν ἔπαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν· 1280
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον, ἡΐον,
εὐφρον· ἐπὶ δὲ Νύσιον,
ὅς μετὰ Μαινάσι Βάκχειος ὄμμασι
δαίεται·

1258. Vulgo πολὺς δ' ἄμα καὶ κατὰ
τῶν σκελῶν ἀφρὸς ἴετο. Uterque Regius
πολύς δ'—Tum A. καὶ κατῶν, mendose
pro κατῶν. Nomen ἀφρὸς, e superiori
versu male repetitum, glossema est, quod
expungi debuit.

1262. ἀγρότερόν Ἄρταμι. Male vulgo
Ἄρταμι. Ut supra 1251. Ἄρταμισίον
scriptum e dialecto, pro Ἄρταμισίῳ, ita
hic scribi debuit Ἄρταμι pro Ἄρταμι.
Vide Kœnium ad Corinthum p. 139.

1268. ταῖς συνδήκαις. Sic Regii. Vulgo
ταῖσιν.

1274. τάσδε τε ἡμεῖς. Id est καὶ ἡμεῖς
Ἀθηναῖοι τάσδε. Male vulgo τὰς δὲ τε.

In Regiis scriptum τασδεῖ.

1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν. Postquam
in honorem deorum saltaveritis. De hac lo-
quendi formula videndus Valckenarius
ad Eurip. Phœn. p. 582. ὀρχησάμενοι
θεοῖσιν plane eodem modo dictum, quo
ταῖς θεοῖς πικρὸν dixit Anacreon, Od. xxxi.

1279. Hic versus et sequentes vulgo
Lysistratæ continuantur. In Regiis ad-
scripta Chori persona.

1281. δίδυμον ἀγέχορον. Vulgo ἄγε
χορὸν. Pejus Regii ἄγετε χορὸν. Facilem
certamque emendationem præcepit
Bergerus.

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπὶ τε 1285
ποτυῖαν ἄλοχον ὀλβίαν.
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπὶ μάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
ἡσυχίας πῶσι τῆς μεγαλόφρονος,
ἦν ἐποίησε θεὰ Κυπρίης. 1290
ἀλαλαὶ ἢ παιγίων.
αἶρεσθ' ἄνω, ἰαί,
ὡς ἐπὶ νίκη, ἰαί.
εὐοί, εὐοί. εὐαί, εὐαί.
Λάκων, πρόφαινε δὴ σὺ μούσαν 1295
ἐπὶ νέα νέαν.

Χορὸς Λακωνῶν.

Ταῦγετον αὐτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα Μῶα,
μόλε Λάκαινα, πρεπτόν αἰμν
κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν,
καὶ χαλκίοικον Ἀσάναν, 1300
Τυνδαρίδας τ' ἀγασῶς,
τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.
εἶα μάλ' ἔμβη,
εἶα κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάργαν ὑμνιῶμες, 1305

1287. οἷς ἐπὶ μάρτυσι χρησόμεθ'—
Tmesis pro οἷς μάρτυσι ἐπιχρησόμεθα.
Sic divisim scriptum in Regiis. Vulgo
οἷς ἐπιμάρτυσι, quod minus placet, ma-
xime ob sequens epitheton ἐπιλήσμοσιν.

1299. κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιόν—κλι-
ῶα, ἐκλιπῶα, pro κλιῶα, ἐκλιπῶα, ca-
que pro communibus κλιῶα, ἐκλιπῶα.
Vide supra ad 1247. Vulgo legitur
κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀσάλλω σιόν. No-
men Ἀσάλλω glossema est, et ejici de-
buit, quod jam monuit Valckenarius lo-
co laudato. Dativus Ἀμύκλαις vel est
pro genitivo Ἀμύκλων, quod schema bre-
viter observavi ad Apollonium iii. 862.
χθροῖσιν, ἰβήρσιν ἄνασσαν: vel potius
pendet a suppressa præpositione ἢ, cu-
jus frequens ellipsis. Sic Acharn. 697.
ἐνδὲ ἀγαθὸν ἴστα Μαραθῶν περὶ τὴν
πόλιν;

εἶτα Μαραθῶν μὲν ὄσ' ἦσαν, ἰδιώκειον.
1300. χαλκίοικον. Minervæ cogno-
men apud Spartanos, de cujus ratione
vide Meursium Misc. Lac. i. 3.

1303. ἔμβη. Sic recte Aug. Vide
supra ad 990. Vulgo εἶα μάλ' ἔμβη.
1304. εἶα κοῦφα πάλλων. Aug. et
vett. editt. εἶα. Kusterus, mutationis non
reddita ratione, εἶ εἶα, quod e scripto li-
bro habuisse videtur: sic enim duos ver-
siculos exhibent Regii:
εἶα μάλ' ἔμβη εἶα.
εἶ εἶα. κοῦφα πάλλων.

εἶα tam neutro genere effertur, quam fe-
minino εἶαι, quam vocem Hesychius ex-
ponit. εἶαι, ἄκρα, ἰσχυρὰ, μελωταί, λέ-
γναι.

1304. Quam e veteribus editt. re-
vocavi lectionem, vereor ut exemplis
adstrui possit. τὰ εἶα vox nihili esse
videtur, cujus frustra patrocinium
susceperim. Sincerum est εἶ εἶα, quod
tuentur ambo Regii, quodque tam
frequens est apud Comicum. κοῦφα
neutrum plurale adverbii præstat usum:
πάλλων activum participium neutraliter
adhibetur, ut mox infra ἀμπαλλόντι.
Nihil hic erat impediti.

1305. ὡς Σπάργαν ὑμνιῶμες. Vulgo
εἶ Σπάργαν ὑμνιῶμες. Bene uterque

τᾶ σιῶν χοροὶ μέλοντι,
καὶ ποδοῶν κτύπος·
ἄτε πῶλοι δ' αἱ κόραι
παρ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν 1510
ἐγκονιῶσαι·

ταὶ δὲ κόμαι σείονθ', ἄπερ Βακχῶν
Θυρσαδδωῶν καὶ παιδδωῶν·
αἰγῆται δ' ἂ Λήδας παῖς
αἰγνὰ χοραγὸς εὐπρεπής. 1515
ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδὲ τε
χερῶν, ποδοῖν τε πᾶδη, πᾶδη,
ἄ τις ἔλαφος· κρότον δ' ἄμα ποί-

Regius ὄς. Tum B. ἰμνίωμι, servato dialecti idiomate, de quo supra ad v. 1002. Scribi debuit ἰμνίωμι.—ὄς perinde ac ἴσως ut, causam finalem significans, raro apud Comicum occurrit sine particula ἔ. Ter in hac fabula sic nudum reperitur, hic et 183. 1265. ubique in Laco-nium ore. Tragici ὄς et ἴσως sine ἄν sapissime adhibent. Verum ubi ἴσως non causam finalem significat, sed modum rationemque gerendi, et per quomodo verti potest, ut supra 289. nunquam, nisi solæce, cum aoristo primo subiunctivi con-struitur, sed cum futuro indicativi. Solæceum est, quod vulgo apud Sophoclem legitur Ajax. 556.

δι' ἴσως πατρὸς
διέξης ἐν ἰχθυοῖς αἰὸς ἐξ αἰὸν σφάξης.
legendum est διέξης. Pendent ista ἴσως διέξης a verbo suppresso ἐξῆν, vel simili. δι' αἰ ἴσως ἴσως διέξης. Miræ Imperitiæ sunt, quæ Parisinus Professor ad hunc locum nuper commentatus est, diversas significationes particulae ἴσως confun-dens, et exempla advocans, quæ nihil ad rem faciunt.

1308. ἄτε πῶλοι δ' αἱ κόραι. Sic optime Regii, nisi quod scriptura ἄτε pro ἄτε exhibit, librarii errore. Versus hic est trochaicus. Absurde vulgo αἰ τε πῶ-λοι καὶ κόραι—αἰτε conjunctim excusum in Junta depravatum est ex Dorico ἄτε.

1311. ἐγκονιῶσαι. Sic e dialecto scri-bendum. Quod vulgo habetur ἀγκονιῶ-σαι, vel quod est in B. ἀγκονιῶσαι, nauci non sunt. Bene quidem animadvertit Berglerus, nihil aliud vulgato significari

posse, quam ἐγκονιῶσαι: sed lectionis monstrum procurandum erat. Vide modo Hesychii interpretationem ad ἀγκονιῶσαι.

1312. σείονθ', ἄπερ. Male vulgo σεί-ονθ'. A prima editione in reliquis omnes transit hæc menda. Regii literam aspi-ratam habent, sed male ἄπερ. Aug. αἰ-περ, ut supra 1308. αἰτε.

1313. Θυρσαδδωῶν καὶ παιδδωῶν, id est Θυρσαδδωῶν καὶ παιδδωῶν. Vide supra ad 1164. Vulgo legitur καὶ παιδδωῶν. Quod reposui liquido exhibent duo Re-gii, quorum auctoritatem secutus sum. Doctorum virorum de hoc loco con-jecturas vide apud Valckenarium in The-ocriteis p. 275.

1316. ἀλλ' ἄγε, κόμαν παραμπύκιδδὲ τι. Unus versus est in utroque Regio, male vulgo in duos digestus. Trimeter est pæonicus. Hoc primum. Deinde male vulgo ἀλλὰ γε et παραμπύκιδδεται in plurali, quum sit singularis: καὶ κό-μαν παραμπύκιζι χερῶν, καὶ πᾶδα ποδοῶν—singularis est imperativi πᾶδη, ut παραμ-πούκιδδαι.

1317. χερῶν. Sic Regii. Vulgo χερῶν. Idem bis perperam πᾶδη, quod ut in πᾶδη mutandum, sic bene vulgatum παιδδωῶν v. 1313. mutari poterat in παιδδωῶν. Hic Aug. bene πᾶδη: perperam Junta πᾶ δη.

1318. ἄ τις ἔλαφος. κρότον δ' ἄμα ποί-η χοροφιλίταν.

Sic distincti hi versus in utroque Regio bene. In Aug. male in tres digesti:

αἰ τις ἔλαφος
κρότον δ' ἄμα ποί.
ἡ χοροφιλίταν.

ἡ χοροφελίταν·
καὶ τᾶν σιῶν δ' αὖ τᾶν κρατίσταν 1320
Χαλκίοικον ὕμνει,
τᾶν παμμάχον.

Sed vides tamen alteram syllabam verbi σιῶν ultimo versui contributam esse. Prior versus est trimeter pæonicus cata-lyticus. Alter trochaicus monometer hyper-catal.

1520. Vulgo καὶ τᾶν σιῶν δ' αὖ τᾶν κρατίσταν. In duobus Regiis est δ' αὖ τᾶν, unde veram restitui lectionem: καὶ τᾶν σιῶν δ' αὖ τᾶν κρατίσταν.

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ Εὐριπίδου κηδεστής.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Ἀγάθωνος.

ΑΓΑΘΩΝ.

ΧΟΡΟΣ Ἀγάθωνος.

ΚΗΡΥΞ.

ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ.

ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ,
ΑΓΑΘΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

- Μν. Ω ΖΕΥ, χελιδὼν ἄρα πότε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἄλοῦν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
δοῦν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι, ποῖ μ' ἄγεις, ὦ ἑυριπίδη;
Ευ. ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ', ὅσ' αὐτίκα 5
ᾔψει παρεστῶς.
Μν. πῶς λέγεις; αὐτίκ' φράσον.
Ευ. οὐ δεῖ μ' ἀκούειν;
οὐχ', ἂ γ' ἂν μέλλης ὄρεῖν.

Rarissima sunt hujus fabulae scripta exemplaria. Non exstat in ullo codicum quorum notitiam exhibet impressus Bibliothecae Regiae Catalogus, nec in iis reperitur qui post annum MDCXXI. in splendidum illum literarium thesaurum illati fuerunt. Hac de re per epistolam rogatus certiolem me fecit optimus Juvenis Jo. Capperonnerii filius unicus, qui deplorabili casu paulo post fato functus est, conceptasque de eo spes, fore ut acceptam a parente, parentisque patruo, nominis claritatem novis in literas meritis illustriorem redderet, destituit. E solo itaque Augustano codice emendata fuit.

1. χελιδὼν ἄρα πότε φανήσεται; Non pertinent haec ad notationem temporis, quo Thesmophoria celebrabantur; multo minus illius, quo acta fuit haec fabula. Sed proverbii locum apud veteres obti-

nuisse illud videtur: Quando tandem optatum veniet tempus, quo a molestiis hisce liberabor? ab iis ducta locutione, qui hiemis pertasi, hirundinis adventum, ut veris indicium, cupide expectant. E notis Kusteri apud quem plura in hanc rem vide.

2. ἄλοῦν. Suidas: ἔρωθεν ἐν νόμῳ περιέργον, ὡς οἱ ἐν ταῖς ἄλοις. Hesychius: ἄλοῦν, πλανῶν, καὶ τῶντων. Qua ex glossa liquet Grammaticum eidem verbo binas significationes tribuisse, quarum prior huc congruit. Falsi itaque sunt qui ἄλων hic reponi volunt. Activa enim forma ἄλων non est in usu; ἄλομαι dixerunt veteres neutrali significatione.

4. ὦ ἑυριπίδη. Sic cod. Vulgo sine elisione ὦ Εὐριπίδη. Confer Lysistr. 700.
5. ὅσ' αὐτίκα ᾔψει, quae videbis. Sic cod. Vulgo ὅσ' relatum ad εἶ, qui videbis.

- Mv.** οὐδ' ἄρ' ὄραϊν δεῖ μ' ;
Eu. οὐχ', ἃ γ' ἂν ἀκούειν δέη.
Mv. πῶς μοι παραινεῖς ; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
 οὐ φησὶ σὺ χρῆναι μ' οὐτ' ἀκούειν, οὐδ' ὄραϊν. 10
Eu. χωρὶς γὰρ αὐτῶν ἑκατέρου ἴσθις ἢ φύσις,
 τοῦ μὴτ' ἀκούειν, μὴδ' ὄραϊν εὖ ἴσθ' ὄτι.
Mv. πῶς χωρὶς ;
Eu. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
 αἰθρὴ γὰρ, ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο,
 καὶ ζῶ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα, 15
 ἃ μὲν βλέπειν χρῆ, πρῶτ' ἐμμηχανήσατο
 ὀφθαλμῶν ἀντιμιμον ἡλίου τροχῶ.
 ἀκοῆν δὲ χροάνης ὡτα διετετρήνατο.
Mv. διὰ τὴν χροάνην οὖν μὴτ' ἀκούω, μὴδ' ὄραϊν.
 νῆ τὸν Δί', ἤδομαι γε τουτὶ προσμαθῶν. 20
 οἷόν τι σου ἴσθις αἰ σοφαὶ ξυνοῦσαι ;
Eu. πῶς ἂν οὖν
 πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τουτοῖσιν ἐξεύροίμ', ὅπως
Mv. εἶτι προσμάθω, μὴ χαλῶς εἶναι τῷ σκέλη ;

11. Hæc vulgo male Mnesilochi continentur. In cod. lineola mutata personæ index, quæ huic versui præponi debuit, librarii errore initio sequentis posita.

13. τῶσι hic olim notat. Vide ad Lys. 1023. male Kusterus vertit tunc.

16. πρῶτ' ἰμμηχανήσατο. Sic bene Kusterus. Priores editt. ut cod. πρῶτα μμηχανήσατο.

18. ἀκοῆν δὲ χροάνης. Facete Comicus tragico stylo loquentem inducit Euripidem, simulque Tragicos irridet, qui huiusmodi nominum commutationibus, a vulgi sermone alienis, dignitatem orationi suæ conciliabant. De ista figura vide quæ observavi ad Æsch. Pers. 94. et ad Eurip. Hec. 432.

20. ἤδομαι γι τούτῳ. Sic cod. et vet. editt. quinque. In Frobeniana hypothetæ errore ἤδομαι γὰρ, contra metri legem. Sed per omnes deinceps editiones propagata fuit turpis menda.

21. οἷόν τι σου ἴσθις. Gravis hic fuit error in re tenui. Supra v. 3. ubi recte editum οἷόν τι, perperam cod. habet οἷόν τι. Hic vero ubi sententia et loquendi ratio οἷόν τι flagitant, habet οἷόν τι.

22. πῶς ἂν οὖν. Hæc verba vulgo Mnesilochi tributa, et seq. duo versus Euripidi, manifesta absurditate. Nobiscum consentit cod. in personarum distinctione.

24. ἴτι προσμάθω. Vulgo προσμάθωσιν e Zanetti interpolatione. Cod. et Juntina, ut Basilenses habent προσμάθωσι. Quum ista loqui faceret Euripidem, necesse illis erat verbum in secunda persona esse debet. At vero loquitur Mnesilochus : proinde verbum in prima persona esse debet. Accedit lingue ratio verbum modi substantivi flagitans, quia ὅπως significans quomodo cum futuro indicativo, vel aor. 2. sub iunctivo construitur. Itaque προσμάθω reponi debuit.

Post excusum huius editionis textum, interquiescentibus operis, dum Lagdano advelicatur literarum formæ quibus latina versio describenda erat, casu incidi in Reiskii notulas in Aristophanem, quas notulis in Euripidem subjectas vidisse non memineram. Præclarè viri, ejus acumen ingenii et doctrinam plurimè semper feci, in mentem mihi non venerat forte quia sciebam eum proso-

- Eu.** βάδιζε δευρὶ, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. 25
Mv. ἰδοῦ.
Eu. ὄρας τὸ θύριον τοῦτο ;
Mv. νῆ τὸν Ἡρακλέα,
 οἶμαι γε.
Eu. σίγα νῦν.
Mv. σιωπῶ τὸ θύριον.
Eu. ἀκού.
Mv. ἀκούσω, καὶ σιωπῶ τὸ θύριον.
Eu. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει,
 ὁ τραγωδοποιός. 30
Mv. ποῖος οὗτος ἀγάθων ;
Eu. ἔστιν τις Ἀγάθων - - -
Mv. μῶν ὁ μέλας, ὁ καρτερός ;
Eu. οὐκ' ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ' εἴρας πάποτε ;
Mv. μῶν ὁ δασυπῶγων ;

diæ leges, totamque de re metrica doctrinam pro vana atque imaginaria habuisse, quod sane facilius erat, quam eam addiscere ; nec operam collocanti mihi in emendando poëta, quæ se offerebant in eo difficultates, facile poterant Reiskium in memoriam mihi redigere. Ut hæc sunt, casu incidi in illius animadversionum libellum, ubi quædam deprehendi, quæ prius cognovisse vellem ; et sane illius ope locum hunc melius constituissem. Scilicet sup. versu legendum ἰξύροισι, quod in versione secutus sum.

πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τουτοῖσιν ἰξύροισι,
 ἴσθις
 ἴτι προσμάθω, μὴ χαλῶς εἶναι τῷ σκέλη.

Vices loquendi, quomodo personis essent dividendæ, vidit Reiskius, suasitque ἰξύροισι μ' ὄραϊν ἴτι προσμάθω. Inseti pronominis mi gratiam illi facimus. πῶς ἂν verti debuit per utinam. Vide doctissimos viros Marklandum ad Eurip. Suppl. 796. et Valckenarium ad Hippol. 208.

28. ἀκούω. Sic quidem libri : sed legendum ἀκούω, et verti debuit : ausculto et taceo ostium.

30. πῶς οὗτος ἀγάθων. Sic bene Kusterus in notis post Scaligerum. Vulgo ruente versu ὄραϊν Ἀγάθων.

31. ἴτι τις Ἀγάθων. Hæc perperam

vulgo socero continuata per interrogatorem, codex recte genero tribuit, cuius sermonem abrumpit alter.

32. Vulgo sic legitur hic versus : οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις. οὐχ' ἰώρας πάποτε ; syllaba ultra numerum excurrente. Kusterio metri gratia scribendum videbatur οὐχ' ἰώρας πάποτε. Sed ob metrum sermoni proprietas non erat deroganda. ὄραϊν, ut observavimus ad Lys. 501. nunquam verbo præteriti temporis jungitur, nec οὐπάποτε verbo temporis futuri : qua de re vide Piersonum ad excerpta ex Herodiano Mæridi subjecta p. 461. et confer quæ notavimus ad Vesp. 984. Genuinam lectionem restituit Dawesius, οὐχ' ἰώρας πάποτε. Forma istæ ἰώρας, ἰώρακας a librariis non raro permutatæ. Vide quæ notamus ad Pl. 713. Nub. 767. Nihil magis obvium apud Atticos scriptores forma illa imperfecti seu aoristi ἰώραϊν. Lysias p. 775. οὐ τῶν ἐξῆς χροάνης τουτοῖς, οἱ κλεινοὶ ἰωρῶσι ἰξαμαστάνοντας. Thucyd. viii. 40. οἱ ἰώρας καὶ τοὺς ἐμμηχανήσους στροβόλους ὄραϊν, ἀγεμνητο ἰς τὸ βοηθῆναι. Xenoph. Hellen. p. 22. edit. Lips. ἰατὶ δὲ ἰώρα ἰαντῆ ἰθῆν οὐραν. In cod. verba οὐκ, ἀλλ' ἕτερός τις, Euripidi tributa sunt : Mnesilochi autem ea quæ sequuntur, sic scripta : οὐχ' ἰώρακας πάποτε, et sequens versus omissus.

- Ευ. οὐχ ἑώρας πώποτε ;
 Μν. μὰ τὸν Δί', οὐ τοί γ', ὥστε κάμει γ' εἰδέναι.
 Ευ. καὶ μὴν βεβίηκας σύ γ' ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως. 35
 ἀλλ' ἐκποδῶν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
 θεράπων τις αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας.
 προδυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.
 Θε. εὐφημος πᾶς ἔστω λεῶς,
 στόμα συγκλείσας. ἐπιδημεῖ γὰρ 40
 Δίαςος Μουσῶν ἔνθον μελάθρων
 τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
 ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθέρῃ.
 κύμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
 γλαυκόν. 45
 Μν. βομβάξ.
 Ευ. σίγα. τί λέγεις ;
 Θε. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
 θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὕλοδρόμων
 μὴ λυέσθων.
 Μν. βομβυλοβομβάξ.
 Θε. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπίης Ἀγάθων,
 πρᾶμος ἡμέτερος --- 50
 Μν. μῶν βινεῖσθαι ;
 Θε. τίς ὁ φωνήσας ;
 Μν. νήνεμος αἰθέρῃ
 Θε. θρυόχους τιθέναι, δράματος ἀρχάς.

39. Hic incipit anapaesticum systema in impressis libris pessime digestum, cuius primus versus parcmiacus est, vocis λῆς duabus syllabis in unam coalescentibus, et spondeo subjecta illa catalectica syllaba. Hæc quidem minus mihi placent, nec ullus dubito, quin antiqua et sincera lectio sit,

εὐφημος πᾶς ὁ λῆς ἴσως.
 43. ἔχεται δὲ πνοὰς. Sic cod. et vet. editt. quinque. In Frobeniana, typothetæ, ut videtur, culpa, πνοὰς excusum fuit, turpisque menda per ceteras deinceps editiones propagata fuit.

50. πρᾶμος. Sic cod. et impressi. Vereor ut genuina sit hæc forma, quam nescio an Doricam dicam; sane nullibi eam obviam habui. Bene Scaliger πρᾶμος reponerat.

52. Male hic vulgo famuli persona

omissa, lineola indicata est in cod. Θρυόχοι sunt trabes erectæ, carinam sustinentes, quibus ea imponitur, quando construendæ navis exordiantur opus naupægi. Eustathius p. 1878. in fine: θρυόχοι δὲ κυρίως, πάσσαλοι, ἢ δὲ σινηθῶν διατιθεμένων ἢ τρέπεις ἴστανται τῶν κεινομενημένων πλοίων, διὰ ἰσότητος. καὶ ἄλλως δὲ εἰπῶν, θρυόχοι, πάσσαλοι ἐν θρυόχοις ἢ ἐπὶ ἀπλῶς ἔξωθεν, καθιγόντες τὴν τρέπην ἐν τῇ πύρρῃ αὐτὴν συνίσχυν' ὡς δὴλοσ ἐν τοῦ.

πᾶς δὲ κατὰ θρυόχων ἰσότητος; ἢ τῶν γόμφων
 σμηθίντες πηλίκαι, τοῦτ' ἔλαμον
 τὸ κύτος;

Distichon est ex Archimeli Epigr. in Hieronis navem. Quia autem a pangendis his trabeculis construendæ navis initium fiebat, facere ad dramatis exor-

κάμπτει δὲ νέας ἀλγίδας ἐπῶν
 τὰ δὲ τρυγέει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
 καὶ γνωμοτυπεῖ, κἀντονομάζει,
 καὶ κηροχυτεῖ, καὶ γογγυλέει,

55

gium locutionem transfert Comicus. Suidas: θρυόχοι, πάσσαλοι, εἰ ἐνθῆμιοι ναυπηγούμενοις τῶν κατασκευαστῶν διὰ τὰ προίμια. Cuius rei in exemplum hunc locum profert. At quod ei subjicit, alio pertinet, scilicet ad eam significationem nominis θρυόχος, qua pro θρυόχοις ponitur. Est autem pars Epigr. Archiæ vii. Apollonius i. 723.

δίπλακα πορφυρίην περιήσατο, τὴν οἰ
 ἴπασσι

Παλλὰς, ὅτι πρῶτοι θρυόχοις ἰπιδάλ-
 λιστο νηὶς
 Ἀργού.

56. καὶ γογγυλέει. Male vulgo καὶ γογγυλέει, quam verbi formam non admittit metrum anapaesticum. Hunc locum adigit Bentleius ad Horatii A. P. 441. Sed sefellit eum conjectura, quando verbum finxit γογγυλέει, quod male tuetur exemplo φέροντες, pro φέροντες:

nam illud formatur ab obsoleto recto φέρον, estque poetis omnibus usitatum: γογγυλέει autem et γογγυλέει sunt vocabula prorsus inaudita. Dixerunt antiqui γογγυλέει et γογγυλέει. Hesychius: γογγυλέει, συρρίβει. Huc respexit lexicographus; nec tamen animadvertit illius interpres ex eo comicum esse emendandum. Eodem modo variatur forma multorum verborum. Latebat apud Hesychium etiam verbum ἀελλίω carens auctoritate, quod Apollonio restitui i. 863. Homeroque plus semel reddendum esse dixi.

Superiorem notulam cum amico quodam meo Parisino communicavi, Græcarum Musarum cultore studiosissimo, in primisque docto, a quo factum hocce responsum accepi. Emendatio tua anapaestici vericuli in Thesmothoriazusis huius sane inepta est: eam tamen minus necessariam iudico. Et, ut verum fatear, perimet me opera, quam in excutiendis scriptis et impressis tot libris, conquiriturisque exemplis, conteris, ut Aristophanis versus rectis exaques pedibus. Habemus hic virum longe doctissimum, Professorem Regium, qui sibi et discipulis suis novum excogitavit prosodiæ Græcæ systema, cuius ope versuum sublebræ nullo labore complanantur omnes. Legas modo recondita doctrina referant notam in Electra Sophocleæ v. 21. Ibi discis versi-

VOL. I.

culum illum, qui tibi negotium successivè esse, ut aiunt, ὑγίστιον κρότανος, nec artem in eo mutari debere. Nam γογγυλέει facilem se tibi præbet, et, prout tibi libuerit, vel primam, vel penultimam corripit, ita jubente nostro Professore. Nec tibi hoc mirum accidere ille velit. Nam qui Aristophanem triviat, scire debet, quam sit versabilis ejus prosodia, quotque apud eum occurrant similis licentiæ exempli. Pauca quæ advocavit Vir Cl. ista sunt. In Equit. 810. Θεμιστολί secundam corripit. Ibid. 803. σαρδάλι primam corripit. In Nub. 346. σαρδάλι primam corripit. Ib. 964. σαρδάλι antepenultimam corripit. In An. 460. σκυτοδίψαι, et in Pl. 514. σκυτοδίψαι leguntur penultima brevi.

Amico meo hæc rescripsi: "Quem mihi dicis hominem non novi, sed profecto miror illius ὀμοιοσύνην. In illa quam prædicat nota vix unum verbum est, quod justæ reprehensionī obnoxium non sit. Exemplum quæ e tragicis aliisque poetis nescio unde corrasit, alias excutiam. Nunc quandoquidem in Aristophane versamur, quid de versibus ex eo prolatis sentire debeas, paucis tibi declarabo. Priorem ex Equit. versum sic dimetitur:

ὦ πολίς | Ἀργούς | κλειδί | οἱ | α λυγί |
 συ Θεμισ | ουκί αν | τειρι | ζις.

Dic mihi nunc sodes, an corripitur secunda in Θεμιστολί: nonne συ Θεμισ— pes est anapaustus? Alter ex eadem fabula versus menda inquinatus est, quam Kusterus perite eluit, et sic in editione mea exhibetur:

καί χι | θεσ φωνον | ανθαρρ | ησι |
 και σιμφ | υλφ ις | λογον ιλ | θσι.

Nugatur Professor tuus, quando Nubium citat v. 346. ubi quum ait σαρδάλι positum esse prima correpta, nã ille ostendit se anapaesticum Aristophanium ne quidem scire scandere. En ut eam dimetiuntur, qui metra callent.

σ παρ | δαλει η | λυαη η | σαναρ | ηη Δι'
 ι | γωγ' ιι | τα τι σου | το.

In ejusdem fabulæ v. 964. quis adeo imperitus est, ut non videat σαρδάλι scribendum esse, ut in mea editione legitur ad optimorum codicum fidem? σκυτοδίψαι, σκυτοδίψαι: σκυτοδίψαι,

N

- καὶ χοᾶνεύει - - -
- Μν.** καὶ λαικάζει.
- Θε.** τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς ;
- Μν.** ὃς ἔταιμος σοῦ, τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς, διὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγυλίσας, καὶ ξυστρέψας
τουτὶ τὸ πῆος χοᾶνεῦσαι. 60
- Θε.** ἦπου νέος γ' ὦν ἦσθ' ὕβριστής, ὦ γέρον ;
- Ευ.** ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν· σὺ δὲ
'Αγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ. 65
- Θε.** μηδὲν ἰκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἀρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος, κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥάδιον,
ἦν μὴ προτῆ θύραισι πρὸς τὸν ἥλιον.

σκολοδιψῆν ab imperitis librariis et ty-
pographis sæpissime permutata fuisse
nemo ignorat, nisi qui in critica plane
est hospes: satis fuerat Professori tuo
legisse, quæ in versum Pluti adnotavit
summus Hemsterhusius, in cuius edi-
tione legitur, ut in mea, ad hunc mo-
dum:

η σκυ | ποταμῖν | η πλιουθ | ουρησιν, η
πλυ | νιν η | σκολοδιψ | εν.

Avium versus ex eadem ratione sic le-
gendus:

αναση | δωσιν | παῖς ἐσ' | ἔρπον | χαλ-
κῆς | κερμαῆς | σκολοδιψ | αι.

Ignorat homo ille anapestici metri le-
gem, quam in tetrametris ne semel qui-
dem violatam reperies, ut pes ultimus,
is cui syllaba catalectica subijcitur, non
alius esse possit quam anapæstus. Etiam si
concederetur vocalem ante duplicem ψ
corripi posse, cujus tamen rei in tota
Græca pœsî noui unicum exstat exem-
plum, dactylus σκυτοδιψ ne quidem in
istis duobus versibus locum habere pos-
set. Professori tuo meis verbis dicas
velim bene illum facturum, si discipulis
suis præcepta declinationum et conjuga-
tionum tradat, auctoremque me illi esse,
ut de prosodia et metris ne verbum mu-
tiat, ne si quis forte in via præteriens
homo eruditus eum, quæ ipse nesciat,
docentem audiat, illi versiculum illum
clamei:

ΕΡΔΟΙ ΤΙΣ, ΗΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΝ ΕΙ-
ΔΕΙΗ ΤΕΧΝΗΝ.

58. τίς ἀγροιώτας. Perperam vulgo
ἀγροιώτας cum versus labe. Eurip. Or.
1271.

τίς δ' ἀφὶ μίλαθρον πολὺ
ἐν ἀγροίας ἀπή;

Sed eo non respexit Comicus, siquidem
Orestes aliquot annis post hanc fabu-
lam emissus fuit.

60. διὰ τοῦ θριγκοῦ. Præpositio διὰ
cum versus et sensus labe vulgo omisse.

61. ξυγγογγυλίσας. Vulgo γογγυ-
λίσας, reclamante metro. E composito
simplex verbum fecit librarius. Confer
notata ad Lys. 408. In ista fabula
legitur idem hicce versiculus diversa
verborum collocatione, 975. ξυγρίψας
καὶ ξυγγογγυλίσας.

63. ἦπου νέος γ' ὦν ἦσθ' ὕβριστής, ὦ γέ-
ρον. Sic perspicue, distincte et optime
scriptum in cod. Eandem lectionem
habet Juntina, unius literæ mutatione
depravatam:

ἦ που νῖος ἀγὼν ἦσθ' ὕβριστής, ὦ γέρον.

ubi νῖος ἀγὼν est ex librarij imperitia, ex-
emplar quod ob oculos habebat incuriose
legentis. Correxerunt Veneti νῖος ἀγῶν:
postea nescio quis alius νῖος ἀγῶν, quæ
Batavarum et ceterarum deinceps edi-
tionum est lectio. Et hæc etiam appel-
labatur recepta lectio, quam nemo scie-
bat unde emersisset, cuique tamen con-
troversiam status nefas fuisse movere.

69. θύραισι. Cod. et Juntina θύραισι.
Male etiam apud Suidam legitur θύραισι
pro θύραισι. In exemplo quod profert
e Pace 942, duo Regij codd. habent, ἔ
γὰρ βαρῆς θύραισι καὶ δῆ. Edit. Ve-
netæ et Batavæ minores habent θύραισι,
quod prætulit etiam Bergherus. Est au-
tem hoc ex Zanetti, aut docti viri, qui
illius procuravit editionem, emendati-

- Μν.** τί οὖν ἐγὼ δεῶ ; 70
- Ευ.** περίμεν', ὡς ἐξέρχεται.
ὦ Ζεῦ, τί δράσαι διανοεῖ με τήμερον ;
- Μν.** νῆ τοὺς θεοὺς, ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι,
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις ; τί δυσφορεῖς ;
οὐ χρεῖν σε κρύπτειν, ὄντα κηδεστήν ἐμόν.
- Ευ.** ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προσωπεφραμένον. 75
- Μν.** ποῖόν τι ;
- Ευ.** τῆδε θημέρα κριθήσεται,
εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶν, εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐρύπιδης.
- Μν.** καὶ πῶς ; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν, οὔτε Βουλῆς ἔσθ' ἔδρα,
ἐπεὶ τρίτῃ στί Θεσμοφορίαν ἡ μέση. 80
- Ευ.** τοῦτ' αὐτὸ γὰρ τοι κάπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι,
καὶν Θεσμοφόρον μέλλουσι περὶ μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὄλεθρον.
- Μν.** τὴν τί δή ;

one, credentis θύραισι adverbium esse,
ut aiunt, in loco, θύραισι, ad locum ; hoc-
que ex indole linguæ adhiberi debuisse
cum verbo motus περιη : quod quidem
non omnino est improbabile. Verum
handquaquam constat inter θύραισι et
θύραισι tantum intercedere, quantum in-
ter latina fors et foras. θύραισι adverbij
vice ponitur ; sed est revera dativus plu-
ralis cum ellipsi præpositionis ἐπί. Ple-
na lectio occurrit Conc. 997.

ἄλλ' ἔπειθ', ὅπως μὴ σ' ἐπί θύραισι
ἔψιται.

Jam vero notum est præpositionem ἐπί
cum tribus casibus promissive construi
etiam cum verbis motus. Quod ad se-
cundum attinet, vide quæ notavi ad
Æsch. Prom. 665. et Apollon. iv. 580.
Tertii exemplum e multis selectum pro-
feram ex Homero 'Ιλ. β'.

βοστρῶν δὲ πτόνται ἐπ' ἄθισιν ἐπι-
ναῖσιν.

ad quem locum sic Eustathius p. 179.
τὸ δὲ ἐπ' ἄθισιν ἐπιναῖσι, ἐπὶ τοῦ ἐπ' ἄ-
θισιν ἐπιναῖσι, ὅμοιον τῷ ἡλθιν ἐπὶ Κρήταισιν,
ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς Κρήταισιν. Hæc sufficere
possint ad tuendam veterem lectionem.

74. οὐ χρεῖν. Kusterus verit non oportet
minus bene. Est quidem imper-
fectum χρεῖν, sed de præsentî tempore

perinde ac χρεῖν a pœtîs Atticis solè
usurpari. Thomas : χρεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ
ἴπρισι, καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ πῦρι.—Κηδεστής
eum notat, qui affinitate cum alio junctus
est, et tam de sacro, quam de genero
dicitur, ut apud Latinos officinis. Vide
Plautum Aulul. iii. 4. 14. et 5. 62.

74. κρύπτειν cum duplici accusativo
construi personæ et rei, observatum fuit
ad Æschyli Prom. 630. Hic subaudi-
endum est με. οὐ χρεῖν σε ὄντα κηδεστήν
ἐμόν κρύπτειν με. Sed Pœtam scripsisse
suspicio :

οὐ χρεῖν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστήν ἐμῆ.
Sophocles El. 957. οὐδὲν γὰρ σε δεῖ κρύ-
πτειν με ἴτι. Confer Lys 714.

80. ἐπὶ τρίτῃ στί Θεσμοφορίαν ἡ μέση.
Nihil unquam clarius fuit dictum. Dies,
quo hæc agi fingit pœta, Thesmo-pho-
rium est tertius idemque medius : ergo
per quinque dies Thesmo-phoria celebra-
bantur. Cui de numero dierum, qui-
bus festum hoc peragebatur, magis cre-
das, Aristophani, qui Athenis vixit, anne
Hesychio, qui diu post extinctam Athe-
niensium Rempublicam glossas suas e
varis lexicis et Grammaticorum scriptis
concessit? Vide eum in τρίτῃ Θεσμο-
φορίαν et præter Meursium, Wesselingi-
um ad Petiti Leges Atticas.

- Ευ. ὀπιη τραγωδιῶν, καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω. 85
 Μν. νῆ τὸν Ποσειδῶν καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάδοις.
 Ευ. ἀτὰρ τί'ν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;
 Ἄγάθωνα πείσαι τὸν τραγωδοδιδάσκαλον
 ἐς Θεσμοφόρον ἐλθεῖν.
 Μν. τί δρᾶσонт; εἴπ' ἐμοί.
 Ευ. ἐκκλησιάσонт' ἐν ταῖς γυναιξί, χ' ἂ'ν δέη 90
 λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ.
 Μν. πώτερα φανερόν, ἢ λάθρα;
 Ευ. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἡμφισπόμενον.
 Μν. τὸ πρᾶγμα κομψόν, καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου.
 Ευ. τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
 Μν. σίγα. 95
 Ευ. τί δ' ἔστιν;
 Μν. ὡγάθων ἐξέρχεται.
 Ευ. καὶ ποῖος ἐστὶν οὗτος;
 Ευ. οὐκκυκλούμενος.

86. νῆ τὸν Ποσειδῶν καὶ Δία, δίκαι' ἂν πάδοις. Sic optime codex. Edit. vet. omnes habent νῆ τὸν Ποσειδῶν καὶ δίκαι' ἂν πάδοις, omisso nomine Δία, quod absorpsit sequens syllaba. Vulgata lectio in recentioribus editt. νῆ τὸν Ποσειδῶν καὶ δίκαι' γ' ἂν πάδοις ex emendatione Scaligeri est.

87. τί'ν' ἐκ τούτων. Sic omnino legendum, emendante Berglero. Absurde vulgo τί'ν' ἐκ ταύτης.

89. ἐς Θεσμοφόρον, ut supra 83. πῆν Θεσμοφόρον. Sic veteres editt. Minus emendate in cod. ἐν Θεσμοφόρον. Editt. recentiores ἐς Θεσμοφόρον. Vide notam ad Lys. 407.

90. ἐν ταῖς γυναιξί, χ' ἂ'ν δέη. Vulgo γυναιξί, πῆν δέη. Cod. non variat, nisi quod v. omittit ἰφιλευσικόν. Flagitante sensu χ' ἂ'ν reposui pro πῆν. Vide ad Lys. 1056. καὶ ἂ'ν δέη λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ: non καὶ ἂ'ν, quod dubitantis est, et a sententia alienum.

94. In Equit. v. 277.

ἢ δ' ἀνακιδία παρὰ Διὸς, ἡμίτερος ἰσχυροῦς.

ubi proverbialis locutionis ratio redditur.

95. ὡγάθων ἐξέρχεται. Vulgo labante metro Ἄγάθων. V. ad v. 30.

96. οὐκκυκλούμενος. Infra 265. Agatho postquam Euripidi et socero appara-

tum omnem, quo illis usus erat, concessit, domum se inferri jubet his verbis: ἴστω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσπυκλήσατο.

Quem versum absurde vulgo Mnesilochio tribuunt, et ridiculum in modum interpretatur Kusterus. In Acharn. Dico-polis Euripidem convenit, panuos mendicique tragicum ornatum ab eo mutaturus, cumque rogat, ut foras prodeat, his verbis: ἄλλ' ἐκκυκλήθησ'· Respondet Euripides v. 409.

ἄλλ' ἐκκυκλήσασμαι· καταβαίνω δ' οὐ σχολή.

Sic licet erat ἐκκύκλημα machina theatralis in tragœdiarum representatione adhiberi solita, de qua sic Pollux iv. 128. καὶ τὸ μὲν ἐκκύκλημα ἐστὶ ἐξ ὄλων ὑψηλῶν βῆθρον, ἢ ἰσπίταια θρόνος. βαίνωσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀσπίρητα παραθύρα. καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ΕΚΚΥΚΛΕΙΝ, ὅτι δὲ ἐισάγεται τὸ ἐκκύκλημα, ΕΙΣΚΥΚΛΕΙΝ ὀνομάζεται. καὶ χεῖρ' αὐτοῦ νοῦται κατὰ ἰσπίτην θρόνον, οἰστί κατ' ἐκάστην οἰκίαν. ἢ μηχανὴν δὲ θεοῦ δίκουσι, ἢ ἦρωας ταῖς ἐν αἰεὶ, Βαλλισοφόντας καὶ Περσείας, καὶ κίεται κατὰ τὴν ἀριστερὰν πᾶρθεον ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος. Sic legenda Pollucis verba, quæ vulgo mendose feruntur: nec mirum, si ex istis, ἴθ' οὐ δὲ ἐισάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσπυκλήμα ὀνομάζεται, nihil extundere poterunt interpre-

- Μν. ἄλλ' ἢ τυφλὸς μὲν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὄρω 85
 ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα· Κυρήνην δ' ὄρω.
 Ευ. σίγα· μελωδεῖν αὐτὸν παρασκευάζεται.
 Μν. μύρμηκος ἀτραποῦς, ἢ τί διαμινύρεται; 109
 Αγ. ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι
 λαμπάδα κοῦραι ξὺν ἐλευθέρα
 πατρίδι χορεύσασθαι βοᾶν.
 Χο. τίνι δαιμόνων ὁ κῶμος; λέγε νῦν. 103
 Ευ. εὐπίστωσ δὲ τοῦ μὲν
 δαίμονας ἔχει σεβίσαι.
 Αγ. ἄγε νῦν ὄπλιζε, Μοῦσα,
 χρυσέων ῥύτορα τόξων
 Φοῖβον, ὃς ἰδρύσατο χάρας
 γύαλα Σιμουντίδι γᾶ. 110
 Χο. χαιρε καλλίσταις αἰοδαῖς,
 Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
 γέρας ἱερὸν προφέρων.
 Αγ. τὰν τ' ἐν ὄρεσι θεογονοῖ- 115
 σι κόραν ἀείσατ' Ἄγ-
 τεμιν ἀγροτέρα.

tes. Machinæ unum erat nomen ἐκκύκλημα: sed pro diverso illius usu, quo intus in scenam, vel e scena intro vehabatur persona quælibet, duplex erat verbum ἐκκυκλεῖν, εἰσκυκλεῖν, quæ ut apud Comicum distincta, sic Onomastico fuerunt enotata. Facete noster Agathonem tragicum poetam, itemque in Acharn. Euripidem, non pedibus in scenâ solo gradientes inducit, sed, tanquam deos aut heroes, sublimes in machina tragica vectos. Nihil hic viderunt interpretes, qui ἐκκυκλεῖσθαι non sua propria significatione accipi voluerunt, sed absolute pro apparere, prodire, idque cum insolita specie; quum revera significet sublimem in machina inferri. In fabule representatione sic ostendebatur Agatho; eodemque modo in Acharnens. Euripides. Quapropter postquam eum evocavit Dico-polis, ex interiore ædium, nondum a spectatoribus conspectus, respondet: Euehar quidem in machina sublimis; sed descendere non vacat.

98. Κυρήνην δ' ὄρω. Nobile scortum Cyrene, de qua vide ad Ran. 1328.

100. ἢ τί διαμινύρεται; Sic tam ad

metri quam ad linguæ rationem recte emendavit Dawesius vulgatam lectionem διαμινύρεται.

103. χορεύσασθαι βοᾶν, saltando clamorem tollere. Dithyrambica locutio, quales aliæ nonnullæ in hoc cantico, data opera a Comico conquisitæ in Agathonis μιλοποιίας irrisionem. Hoc non animadvertit Kusterus, alioquin ei non venisset in mentem ξὺν ἰλιυθίρα πατρίδι χορεύσασθαι βοᾶν, quod utique insulsum est.

104. Agathonem comitantur actores tragici Chori, quem ille erudiebat, promissisque ludis populo exhibiturus erat. Non est hic Chorus fabulæ, qui e mulieribus constat Cereris et Proserpinæ festum celebrantibus.

106. δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Sic recte Suidas in σεβαστῶς et in σεβίσαι, quod animadvertit Toupius iii. 120. Jam ante eum e sola sententia viderat Reiskius vulgatum ἔχεις mendosum esse, et ἔχου reponendum.

107. ὄπλιζε Φοῖβον. Dithyrambica rursus locutio; id est ἐτοίμαζε ἤμερον εἰς Φοῖβον.

- Xo. ἔπομαι κλήρουσα σεμνὸν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς,
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.
- Aγ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος 120
ποδὶ παράρῳμ' εὔρυθμα Φρυγίον
διανεύματα Χαρίτων.
- Xo. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν,
κίθαριν τε ματέρ' ὕμνων,
ἄρσειν βοᾷ δοκίμω 125
τᾶ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν
ἡμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
ὧν χάριν ἀνακτ' ἀγαλλε Φοῖβον τιμᾶ.
χαῖς ὄλβιε παῖ Λατοῦς.
- Mv. ὡς ἦδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνια Γενετυλλίδες, 130
καὶ Ψηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον,
καὶ μανδαλωτόν· ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροαμένου
ὑπὸ τὴν ἔδραν αὐτὴν ὑπήλθε γάργαλος.

117. κλήρουσα. Sic bene scriptum in cod. Vulgo κληίζουσα.

120. Ἀσιάδος, id est, cithara. Etymol. M. p. 153. l. 31. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιδάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπεν, παρὰ τὸν ἔξ Ἑριχθίου Εὐριπίδου. ἡ κρίσις κιδάρα οὕτω καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῆ πόλις τῆς Λυδίας κειμένη ἐν Τρωάδι πρῶτον ἐκείνη. Nescio an unquam urbs exstiterit, cui nomen Ἀσία, quam tabes recenset etiam Stephanus. Hujus non meminit Schol. Apollonii ad ii. 777. Ἀσία δὲ ἐκείνη τὴν Λυδίαν φησὶν. οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρῶτον ἐκαλεῖται. διὸ καὶ ἡ κιδάρα Ἀσίας ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον ἐκείνη. καὶ Ὀμηρος (Il. β'. 461.) Ἀσίᾳ ἐν λιμῶνι. Explicationem hanc crudite executus est Kusterus.

122. διανεύματα. Forte legendum διανύματα.

Emendationem hanc adstrunt Doctorum Virorum observata ad Hesychii glossam: διανύει, εἰσφέρει, κικλήσκει.

128. ὦν χάριν ἀνακτ' ἀγαλλε Φοῖβον τιμᾶ. Si nullum hujus fabulae nactus fuisset codicem, non aliter versiculum hunc edidisset, facileque mihi se probasset eadem ista lectio a Scaligero enotata, sive illam e veteri libro excerpserit, sive conjectura adsecutus fuerit vir longe

doctissimus. Ignorabat sane Kusterus quid distent era lupinis, quando posthabita optima illa lectione, futilem Biseti conjecturam amplexus est. Quam scripturam representavi, eandem plane et perspicue exhibet August. cod. In Juntina excusum δὲ χάριν ἀνακτ' ἄλλοι Φοῖβον τιμᾶ, ommissa syllaba AT, nescio an librarii qui codicem Urbinatem descripsit, aune hypothetæ culpa. Correctores exercuit, sed frustra, hæc menda. Pro ἄλλοι Zanettus edidit ἄλλα, servato τιμᾶ cum i subscripto. Posterior Veneta ad prioris exemplam excusa habet ἄλλα etiam et τιμᾶ sed sine i subscripto, quod typographicum vitium Berglero suspicionem injecit legendum esse τιμᾶ in imperativo, quod etiam admittetur, remaneret tamen vox absurda ἄλλα. Hanc Bisetus in ἄλλος mutavit, significante, ut ipse jussit, πᾶς τις: hocque Kusterus secutus est, vertens: quorum gratia regem quilibet Phæbum honorat.

129. Post hunc versum περιστεραφῆ vel ad marginem, vel inter versus scripta, ἐλαβῆς ἢ γίγας, ab alio librario in contextum illata fuit, tanquam si esset versus fabulae, depravata insuper scriptura, ἐλαβῆς γίγας. Eam, tanquam inutilem, prorsus omisi, ut aliam in Lys. v. 304.

- καὶ σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ, κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργίας, ἔρεσθαι βούλομαι. 155
ποδαπὸς ὁ γύννης; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
μέλει κροκωτῶ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλω;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία; 140
τίς δ' αὐτὸς, ὦ παῖ; πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πείος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῆς; τί σιγᾶς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδὴ γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι. 145
ἦ πρέσβυ, πρέσβυ, τοῦ φλόου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆδ' ἅμα γνώμη φορῶ.
χρὴ τὸν ποιητὴν ἀνδρα πρὸς τὰ δράματα,
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν. 150
αὐτίκα γυναικεῖ ἦν ποιῆ τις δράματα,
μετουσίαν δὲ τῶν τρόπων τὸ σώμ' ἔχειν.
Mv. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῆς.
Aγ. ἀνδρεία δ' ἂν ποιῆ τις, ἐν τῷ σώματι 155
ἔνσθ' ὑπάρχον τοῦδ'. ἃ δ' οὐ κεκτῆμεθα,
μίμησις ἦδ' αὖ ταῦτα συνθηγεύεται.
Mv. ὅταν Σατύρου τοῖνον ποιῆς, καλεῖν ἐμέ,
ἴνα συμποῖω σοῦ ἦ πισθὲν ἐστικῶς ἐγώ.

134. ἔρεσι δ'. Male in Juntina alii- que quibusdam εἶσι δ', quod est etiam in codice nostro. Zanettus ἔρεσι bene emendavit. Primum in Frobeniana excusum fuit ἔρεσι, quod cetera deinceps licet pravum retinuerunt.

137. 8. τί βάρβιτος μέλει κροκωτῶ; Vulgo λαλί, satis insulse. Præstantissimi Valckenarii emendationem recepi, quem vide ad Eurip. Hippol. p. 187. Exemplis ibi prolatis adde Nostrum Eq. 1022.

τί γὰρ ἔξ Ἑριχθῶ, καὶ κολαῖς, καὶ κινί;
et Epicharmum apud Stobæum in Floril. Grotii p. 365.

τίς γὰρ κατόπτρου καὶ τυφλῆ κοινωνία;
142. Λακωνικαί. ἀνδρεία ὑποδήματα;
Suidas e Comici Scholiaste ad Vesp.

1159.

147. τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην. ἀπὸ τοῦ οὐν ἰλυσθήθη. Suidas in ἄλγησις.

153. κλητίζεις. Vide ad Lys. 60.

158. σοῦπισθῶν (in Aug. scriptum σοῦπισθῶν) esse possit pro σοῖ ἐπισθῶν, ut sæpe μούσιν pro μοῖ ἐσθῶν scriptum reperitur: μοῦχρησιν pro μοῖ ἔχρησιν, μοῖδοκί pro μοῖ ἰδοκί, μοῖγκώμιον pro μοῖ ἰγκώμιον, de qua scriptura non ubivis probanda alibi agam. Hic subauditur σοῖ cum verbo συμποῖω, et σοῦπισθῶν est pro σοῦ ἐπισθῶν, quod Reiskio etiam placuisse video. Male Lucusque excusum fuit σ' οὔπισθῶν. ἰσηκῶς pro ἰσηκῶς est in Scaligeri excerptis. Manifesta est causa, eorum sæpe commutari debuerint.

- Αγ. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγχείον ὄντα καὶ δασύν. σκέψαι δ' ὅτι 160
Ἴβυκος ἐκεῖνος, κἀνακρέων ὁ Τηΐος,
κἀλκαῖος, οἵπερ ἀρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρου τε, καὶ διεκλώντ' Ἴωνικῶς
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτὸς τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἠμπέσχετο. 165
διὰ τοῦτ' ἀρ' αὐτοῦ καὶ κάλ' ἦν τὰ δράματα.
ὁμοία γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.
Μν. ταῦτ' ἀρ' ὁ Φιλοκλῆς αἰσχρὸς ἂν αἰσχρῶς ποιεῖ.
ὁ δὲ Ξενοκλῆς ἂν κακὸς κακῶς ποιεῖ.
ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ἂν ψυχρῶς ποιεῖ. 170
Αγ. ἅπασ' ἀνάγκη. ταῦτα γὰρ τοι γνοῦς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐδεδράπευσα.

161, 2. κἀνακρέων—κἀλκαῖος, pro καὶ
Ἀνακρέων et καὶ Ἀλκαῖος.

163. ἐμιτροφόρου τι, καὶ διεκλώντ' Ἴωνι-
κῶς. Egregia emendatio, quae sagacitati
Jo. Toupii debetur, ad eundem ad Suidam
i. 128. et Epist. Crit. p. 169. Adtigerat
hunc locum etiam Orvilius ad Charit.
p. 560. cujus conjecturae ideo tantum
memini, ut ex ambaram comparatione
aestimetur quantum viri videret. Vul-
gata lectione nihil est mendosius: ἐμι-
τροφόρου τι καὶ διεκλώντ' Ἴωνικῶς. In
Aug. δικίοναι.

169. ὁ δὲ Ξενοκλῆς. Sic ad prosodiae
et metri canones legendum. In cod.
ὁ Ξενοκλῆς, vacuo inter duas voces
spatio, et ad marginem reposito δ' αὐ.
Sed scripserat Comicus ὁ δὲ. In nomine
Ξενοκλῆς secunda non magis produci
debet, quam in Φιλοκλῆς superioris v.
Sæpius in ista nomen forma pecca-
tum, quod partim e codd. auctoritate,
partim et metri legibus, partim ex analo-
gia ad evidentiam usque demonstratur.
Infra 440. ubi recte edidi,
ὡς ἂν ἰλίγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ
Καρείνου.

vulgo legitur Ξενοκλῆς reclamante me-
tro: nam nec pyrrichium nec iambum
recipit quinta sedes octonarii trochaici,
sed bene tribrachyn. Ran. 86. ubi edidi,
ὁ δὲ Ξενοκλῆς.—Ἐξέλιοντα, ἢ Δία.

male vulgo legitur Ξενοκλῆς, quum ta-
men v. 787. veteres etiam impressi le-
gitimam formam ostendant,

εὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντιλάδο τοῦ θεό-
νου

non vero Σοφοκλῆς. Male vulgo Av.
1295. legitur

Κορυθαὶ Φιλοκλῆ' Χρηστώτιξ Θιαγι-
νι.

ubi e membr. edidimus Φιλοκλῆς, et ex
analogia similibus locorum Ἡρακλῆς v.
567. ubi male vulgo legitur Ἡρακλῆ. In
eadem fabula prout vulgo fertur v. 281.
in Φιλοκλῆς antepenultima producitur
contra artem et constantem Comici u-
sum. Tetrameter est trochaicus

ἀλλὰ | χ' οὐτος | ἴτερος | οὐτος | εἰ |
μιν Φι | λεκλι | οὐς.

Quis neget corruptam esse lectionem?
Reposuimus

ἀλλὰ | χ' οὐτος | ἴτερος | ἀλλ' εἰ | τῆ
μιν | οὐτος | Φιλοκλι | οὐς.

Jam scire vellem an manifestas illas cor-
ruptelas, centenasque aliquot ejusdem
generis, quibus inquinatus erat Comi-
cus, in exemplum traxisset Piersonus
contra Dawesii canonem de potestate
liquidarum post tenues et aspiratas.
Quod de eo dixit ad Mærim p. 20. re-
fellit Th. Burgess. Sed multo magis
confutari dignum erat effatum p. 31. cu-
jus temeritatem ostendam ad Pl. 166.

170. Theognis poeta tragicus valde
frigidus, quem facete perstringit Comi-
cus Acharn. 140. Scholiastes ad ejusd.
dramatis v. 11. eum unum e xxx. Ty-
ranis fuisse ait, inter quos recensetur a
Xenophonte Hellen. p. 70. edit. Lips.

- Μν. πῶς, πρὸς τῶν θεῶν;
Ευ. παῦσαι βαύζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν,
ὦν τηλικούτος, ἠνίκ' ἤρχόμην ποιεῖν.
Μν. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλώ σε τῆς παιδεύσεως. 175
Ευ. ἀλλ' ὥνπερ οὐνεκ' ἤλθον, ἔα μ' εἰπεῖν.
Μν. λέγε.
Ευ. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἶός τε συντέμνειν λόγους,
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ικέτης ἀφίγμαι πρὸς σέ. 180
Αγ. τοῦ χρεῖαν ἔχων;
Ευ. μέλλουσι μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.
Αγ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστὶν ἀφέλειά σοι;
Ευ. ἡ πᾶσ'· ἐάν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα
ἐν ταῖς γυναῖξιν, ὡς δοκεῖν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνη μοῦ σαφῶς, σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.
Αγ. ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;
Ευ. ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκουμαι. 185
ἔπειτα πολὺς εἰμι, καὶ πάγων ἔχω·
σύ δ' εὐπρόσωπος, λευκὸς, ἐξυρμημένος,
γυναικόφωνος, ἀπαλὸς, εὐπρεπῆς ἰδεῖν.
Αγ. Εὐριπίδῃ - - -
Ευ. τί ἐστίν;
Αγ. ἐποίησάς ποτε;
ΧΑΙΡΕΙΣ ΟΡΩΝ ΦΩΣ· ΠΑΤΕΡΑ Δ' ΟΥ
ΧΑΙΡΕΙΝ ΔΟΚΕΙΣ;
Ευ. ἔγαγε. 190
Αγ. μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν

173. παῦσαι βαύζων. Male hæc Aga-
thoni vulgo tribui vidit Kusterus, qui
personas in versione melius ad sensum
distinguit, quam in Græcis: nec tamen
earum perversionem ubique perspex-
it.

177. Parædia est Euripidis versuum
in Æolo:

παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ὅστις ἐν βραχεῖ
VOL. I.

πολλοὺς λόγους οἶός τε συντέμνειν κα-
λῶς.

Facetum est Euripidem hic induci suis-
met ipsius verbis loquentem.

179. καινῇ ξυμφορᾷ. Cod. et vett.
editt. omnes καινή, male. Illud jam re-
positum fuit in Batavis minoribus.

194. Versus est ex Alcestide 702.

- ἡμῶς ὑφέξειν· καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν·
 ἀλλ' αὐτὰς, ὃ γε σὺν ἔστιν, οἰκείως φέρε.
 τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι
 φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασι.
- Mv. καὶ μὴν σύ γ', ὦ καταπύγον, εὐρύπρωκτος εἶ, 209
 οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
- Eu. τί δ' ἔστιν, ὃ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε ;
 Αγ. κάκιον ἀπολοίμην ἂν, ἢ σύ.
 Eu. πῶς ;
 Αγ. ὅπως ;
 δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερεῖσια
 κλέπτειν, ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν. 203
- Mv. ἰδοὺ γε κλέπτειν· νῆ Δία βινεῖσθαι μὲν οὖν.
 ἀτὰρ ἢ πρόφασίς γε, νῆ Δί', εἰκότως ἔχει.
 τί οὖν ; ποιήσεις ταῦτα ;
- Eu. μὴ δόκει γε σύ.
 Αγ. ὦ τρισκακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ' Εὐρύπιδης.
 Eu. ὦ φίλτατ', ὦ κτεροτά, μὴ σαυτὸν προδώς. 210
 Eu. πᾶς οὖν ποιήσω δῆτα ;
 Mv. τοῦτον μὲν μακρὰ
 κλάειν κέλευ· ἐμοὶ δ' ὃ τι βούλει χροὶ λαβαίν.
 Eu. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
 ἀπόδωδι τοῦτ' ἰδοιμάτιον.
- Mv. καὶ δὴ χαμαί.

196. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Nihil frequentius apud poetas Atticos geminatione particulae ἄν. Sic Lys. 191. τίς ἂν οὖν γίνοιτ' ἂν ἄρκος ; 361. φωνή ἂν οὐκ ἂν ἔχον. Exemplorum ἕκα κείσε, quod jam observavi ad Eurip. Or. 381. Hic bis a poeta posita semel exciderat cum versus labe. In cod. vacuum deficientis syllabae relictum spatium, sic: καὶ γὰρ μαινοίμεθ' ἄν. Kusteri emendatio καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα geminatae particulae elegantia caret, et hiatum inducit similitum vocalium in fine hujus versus et sequentis initio, quo, quantum fieri licuit, abstinerunt poetae. Quod repositi, placuit etiam Koenio ad Corinthum p. 18.

198. οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασι. Sic recte apud Suidam legitur in τεχνάσμασι. Quam Comico lectionem resituit et

erudite adstruxit Kusterus, eandem habet cod. leviter depravatam τεχνάσμασι. Juntina editio, et quae tam sequuntur, Basilicenses, genulique vocis vestigium servant in τρισκαμοῖσι. Quod quis quicum non est, Comico bene consultum fore credidit Zanettus, si emendaret τρισκαμοῖσι, quod inde in alias edit. higravit, bonum quidem, si formam vocis spectes, si sensum, plane absurdum. Hoc tamen licet casuum et auctoritate carens, ne Kustero aliquid boni debere videretur, revocavit Berglerus.

201. λόγοισιν respondet Agathonia τεχνάσμασι: et quod ille παθήμασι dixerat, aliosum senex accipiens, Agathoni impudicitiam exprobrat.

209. ὦ τρισκακοδαίμων. Sic cod. ut et in Juntina excudi debuisse accentus indicare videtur τρισκακοδαίμων.

- Eu. ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ' ; 215
 ἀποξυρεῖν ταδί·
 τὰ κάτω δ' ἀφεύειν.
- Mv. ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ.
 ἢ μὴ δίδοναι γ' ἑμαυτὸν ὄφελόν ποτε.
- Eu. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἐκάστοτε,
 χρεῖσόν γε νῦν ἡμῖν ξυρόν.
- Ag. αὐτὸς λάμβανε
 ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης. 220
- Eu. γενναῖος εἶ.
 κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
 Mv. ὦ μοι.
 Eu. τί κέκραγας ; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
 ἢν μὴ σιωπᾶς.
- Mv. ἀτταταί, ἀπατταταί.
 Eu. οὔτος σὺ, ποῖ θεῖς ;
 Mv. εἰς τὸ τῶν Σεμνῶν θεῶν.
 οὐ γὰρ, μὰ τὴν Δήμητρά γ', ἐνταυθοῖ μενῶ 225
 τεμνόμενος.
- Eu. οὐκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει,
 τὴν ἡμίκραϊραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων ;
 Mv. ὀλίγον μέλει μοι.

215. Mos erat veteribus barbam novacula radere ; pudendorum autem pilos adnota flamma amburere. In Conc. Praxagora lampadem adloquens sic ait:

μόνοι δὲ μερῶν εἰς ἀπορήτους μυχοὺς
 λάμπουσι, ἀφύοντο ἐνταυδοῦσαν τριχᾶ.

217. ἢ μὴ δίδοναι γ' ἑμαυτὸν ὄφελόν ποτε. Vulgo labante versu δίδοναι γ' ἑμαυτὸν. Sic quidem cod. et Juntina. In Venetis omisso etiam ἀντὶ, ἢ μὴ δίδοναι γ' ὄφελόν ποτε. Quod dedi est e Scalligeri emendatione, cujus nomen suppressit Kusterus. Ut sautὸν est v. 213. ita hic esse debet ἑμαυτὸν. Sed, ut recte observavit Dawesius, sermonis proprietatem verbum etiam compositum ἐνταυθοῖ requirit, quod illic habetur, et infra v. 249.

Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως φρονίς. Rescribendum igitur, ut in isto versu:

ἢ μὴ ἑμαυτὸν ἑμαυτὸν ὄφελόν ποτε. In ἐπιδίδως diphthongus elidi non debet, sed ; sequentis vocis. Sic in Nub. edi-

di v. 7. κολῶσαι ἑμαυτὸν. et v. 42. γῆμαι ἄνθρωπον, et v. 1357. εἶμαι ἄνθρωπον, pro vulgatis κολῶσαι ἑμαυτὸν, et γῆμαι ἄνθρωπον, et εἶμαι ἄνθρωπον. Legitimam scripturam impressi representant in Av. 976. καὶ σαλεύσασθαι δίδοναι ἑμαυτὸν, quae in duobus codd. depravata est δίδοναι ἑμαυτὸν.

220. ἐκ τῆς ξυροδόκης. Male apud Pollucem x. 140. ξυροδόχης. Vide Eustathium ad Homerum p. 130. extrema.

224. Atheniensibus Σεμναὶ θεαὶ dicebantur Erinyes, quibus eo nomine templum erat juxta Areopagum, quo supplices, quemadmodum ad alia quoque templa, confugiebant. Vide Equit. 1312. et Meursium Ath. Att. iv. 1.

227. ἐν τῇ ἡμίκραϊρῳ ἐν τῇ ψιλῇ ἑμαυτὸν, aliter tantum maxilla raso. Hesych. ἡμίκραϊρα, ἡμισφῆλαιον. σιαρῶνος τὸ ἡμίονον. Sed depravata est apud Lexicogr. scriptura. Vel enim ἡμίκραϊρα legendum, vel ἡμίκραϊρα, ut habent Pollucis codd. vi. 160. ubi vulgatum etiam ἡμίκραϊρα.

- Ευ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδοῖς με. χῶρει δεῦρο.
- Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
- Ευ. ἔχ' ἀτρέμα σαυτὸν, κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει; 230
- Μν. μῦ, μῦ.
- Ευ. τί μύξεις; πάντα πεποιήται καλῶς.
- Μν. οἱ μοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὐ στρατεύσομαι.
- Ευ. μὴ φροντίσης· οἷς εὐπρεπῆς φανῆί πάνυ.
βούλει θεάσασθαι σαυτὸν;
- Μν. εἰ δοκεῖ, φέρε.
- Ευ. ὄρεῖς σεαυτὸν;
- Μν. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένην. 235
- Ευ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφείσῃ σε, κἀγκύψας ἔχει.
- Μν. οἱ μοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.
- Ευ. ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν δᾶδ' ἢ λύχρον.
ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νῦν ἄκραν.
- Μν. ἐμοὶ μελήσει, νῆ Δία· πλὴν γ' ὅτι καόμαι. 240
- οἱ μοι τάλας. ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γείτονες,
πρὶν ἀντιλαβέσθαι τὸν γε πρῶκτὸν τῆς φλογός.
θάρρει.
- Ευ. τί θάρρῶ καταπευρπολημένος;
- Ευ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμα σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπὸνῃκας. 245
- Μν. Φεῦ, ἰοῦ τῆς ἀσβόλου.
- αἰδὸς γεγέννημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
- Ευ. μὴ φροντίσης· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σπογγεῖ.
- Μν. οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρῶκτὸν πλυνεῖ.

231. τί μύξεις; πάντα πεποιήται καλῶς. Sunt ista omnia Euripidi tributa in cod. recte. Distinctionem hanc Zannettus e manifesto loci sensu invenit, quam servant altera Veneta et minores Batavae. Basileenses pravam Juntinam distinctionem retinuerunt, quas sine iudicio secutus est Kusterus, τί μύξεις Euripidi, πάντα πιστεύεται καλῶς Mnesilochi tribuens. Suidas μῦ, μύξι. ἀπὸ τοῦ μῦ παρῆται τὸ μύξιν, πολλοῖς ἄλλοις ἑμοίως. μύξιν δὲ ἴσι, τὸ τοῖς μωκῆσιν ἔχειν ἀποσειλεῖν. Sic ab ᾧ admirandi adverbio fit ἄξι, quod occurrit Vesp. 1527. a σχετικωτικῶ adverbio φῦ, φέξω Berglerio observatum in Aesch. Agam. 1517. Plura vide in Valckenarii Diatr. Eurip.

p. 20. qui Eustathium emendatione noſi indigere vidisset, si usus fuisset editione Romana, in qua emendate excusum, καὶ φεῦξιν, τὸ φεῦ λίγιν.

232. ψιλὸς αὐ στρατεύσομαι. Jocus est in ambiguitate vocis ψιλὸς, quae glabrum significat, et levis armature militem. Eadem ambiguitas in latina voce levis.

235. Clithenes, homo effeminatus et pathicus, de quo mentio in Lys. 1092. imberbis erat, rasis semper malis. Vide infra 583.

246. αἰδὸς nomen est substantivum, quod καῖμα, ἱκανον significat: αἰδὸς, ἢ, ὄν, adjectivum, καμόμενος, ἱκανωμένος.

248. Toto pede decurtatus legitur vulgo hic versus: οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν

- Ευ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιον γούν χρησον ἡμῖν τουτοῖ 250
καὶ στρόφιον. οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
λαμβάνετε, καὶ χρησθᾶ· οὐ φθονῶ.
- Αγ. τί οὖν λαβῶ;
- Αγ. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
- Μν. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσδίου.
- Αγ. ξύζωσον ἀνύσας. 255
- Μν. αἶρε νῦν στρόφιον.
- Ευ. ἰδοῦ.
- Μν. Ἰθὶ νῦν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὸ σκέλη.
- Ευ. κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας.
- Μν. ἡδὲ μὲν οὖν
κεφαλή περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
- Ευ. νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ κἀπιτηδεῖα πάνυ.
- Μν. ἄρ' ἀρμόσει μοι;
- Αγ. νῆ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει. 260
- Ευ. φέρ' ἔγκυκλον.

πρῶκτὸν πλυνεῖ. In cod. ἄρ' εἰς τὸν—
εἰς depravatam est ex εἰ τις. Comico
manum suam reddidi:

οἰμώξετ' ἄρ', εἴ τις τὸν ἐμὸν πρῶκτὸν
πλυνεῖ.

Nauci non sunt Kusteri conjecturae:

οἰμώξετ' ἄρ' εἰς, εἰ τὸν ἐμὸν πρῶκτὸν
πλυνεῖ.

vel

οἰμώξεταί γ' ἄρ', εἰ τὸν ἐμὸν πρῶκτὸν
πλυνεῖ.

Indefinitum τις omnino requirit lingua ratio, quod in horum versuum posteriore omissum: prior alio laborat vitio; poetium ἄρ' nullibi, quod sciam, apud Comicum occurrit.

250. ἱμάτιον γούν χρησον ἡμῖν τουτοῖ. Sic bene cod. quod jam ad sententiam ductum in Batavis minoribus repositum merito adsumsit Kusterus. Vett. editt. perperam τουτοῖ, quod e Bergleri crisi in novissima reponi debuerat. τουτοῖ, δικτυκῶς. Representat scena interiorum Agathonis domum.

252. τί οὖν λαβῶ; Personae hic erant vulgo admodum confusae. Perperam haec Euripidi tribuebantur: interrogatio est Mnesilochi, cui soli Agathonis responsum congruit ἰδοῦ. Si enim Eu-

ripidi dictum esset, usus fuisset verbo, non medio, sed activo. Diversa sunt ἰδοῦ-
σασθαι et ἰδοῦναι τινα. Confer Lys. 1021. infra 636. ἀπύδουον αὐτόν. Mox quae dicit Agatho, σύζωσον ἀνύσας, ad Euripidem directa, male Kusterus vertit, quia succingere te properas: hoc sensu medium requiritur συζώσασθαι. Verba αἶρε νῦν στρόφιον a praecedentibus et sequentibus in codice lineolis distincta sunt, recte: sunt Mnesilochi, cui versus etiam 254. tribuendus erat.

260. ἄρ' ἀρμόσει μοι; In cod. hic scriptum ἢ ῥ' ἀρμόσει: at mox infra, ut vulgo, ἄρ'.

261. φέρ' ἔγκυκλον. Ex hoc loco manifestum est ἔγκυκλον fuisse vestimentum exterius, ἰστίβλημα: πρῶκτὸν vero, interius, ἰδύμα. Crocotam jam inderat Mnesilochus, cui supra v. 253. dixit Agatho, τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Vestimentorum omnium ultimum, quod aliis superinjiciebatur, erat ἔγκυκλον, palla. Hoc liquet etiam e loco infra 499. ubi dicitur mulier expanso cyclo elabentis e conclavi moechi fugam texisse. Falsum est igitur, quod Eustathius in Iliad. p. 976. e Pausania tradit: φρεῖ γούν Παννατίας, ὅτι ἔγκυκλον

- Αγ. τουτί λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
 Ευ. ὑποδημάτων δεῖ.
 Αγ. τὰμὰ ταυτὶ λάμβανε.
 Μν. ἄρ' ἀρμόσει μοι;
 Ευ. χαλαρὰ γούν χαιρείς φορῶν;
 Αγ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ. ἀλλ', ἔχεις γὰρ ὧν δεῖς,
 εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλήσατο. 265
 Ευ. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὗτοσι, καὶ δὴ γυνὴ
 τό γ' εἶδος· ἦν καλῆς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
 γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς.
 Μν. πειρώσομαι.
 Ευ. βιάδιζε τοίνυν.
 Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐκ, ἦν γε μὴ
 ὁμόσης ἐμοὶ - - - 270
 Ευ. τί χεῖμα;
 Μν. συσσώσειν ἐμὲ
 πᾶσαις τέχναις, ἦν μοι τι περιπίπτῃ κακόν.
 Ευ. ὄμνυμι τοίνυν αἰδέε', οἴκησιν Διός.
 Μν. τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἴπποκράτους ξυνοικίαν;
 Ευ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.
 Μν. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
 ἡ γλωττα δ' οὐκ ὁμώμοκ', οὐδ' ὄρκωσ' ἐγώ.
 (ὁλολύζουσι γυναῖκες. ἰερὸν ὠδεῖται.) 275

περιπέφυγον ἱμάτιοι, καὶ χιτῶν γυναι-
 κίαι, δὲ ἐνδεδιὶ ἐνδύονται γυναῖκες, ἵσα τὸ
 ἵδυμα. λέγεται δὲ, φησὶν, ὅτ' ἰνῶν ἐπι-
 ησπασί, διότι μέχρι γυνάτων διήκει. Ve-
 rum est quod tradit Suidas, ad hunc
 locum respiciens in Ἰγκυκλον. καὶ δὴλον,
 ὅς τὸ μὲν Ἰγκυκλὸν ἴσιν ἱμάτιον· ἢ δι' ἀρ-
 κωτὸς ἵδυμα.—τουτί λάβ' ἀπὸ τῆς κλι-
 νίδος. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo
 mendose τουτί λάμβαν'.
 263. χαλαρὰ γούν χαιρείς φορῶν. Sic
 in cod. scriptum; tum quæ sequuntur
 alii personæ tributa: unde liquet priora
 esse Euripidis, posteriora Agathonis. Om-
 nia hæc sua perspicuitate satis se com-
 mendant, et versio commentarii instar
 est. Absurdum in modum perversæ
 erant loquendi vices, ita ut mirarer, si
 quisquam unquam scenæ actionem ani-
 mo concipere potuerit, eamque sibi re-
 presentare.

Suidas in χαλαρὰ locum hunc profert,

sic: χαλαρὰ γούν χαιρείς φορῶν. Bona
 esset lectio χαλαρὰ γ' ἢ χαιρείς φορῶν,
 per ellipsin sic supplendam, τί μὲ σοι
 ἀρμόσει. Laxos gestare amicos, si minus
 hi tibi apti essent.

272. Hic rursus suismet ipsius verbis
 loqui facit Euripidem, cujus in Melan-
 nippe hic erat versus:

ὄμνυμι δ' ἰερὸν αἰδέε', οἴκησιν Διός.
 Vide Valckenarium Diatr. Eurip. p. 49,
 ubi Bergleri emendationi meritam lau-
 dem tribuit.

273. Hippocratis filiorum meminit
 Comicus Nubib. 1001. ad quem locum
 vide.

277. In parepigraphæ post hunc ver-
 sum verba ἰερὸν ὠδεῖται significant scenæ
 conspectum mutari, et machinarum ope,
 ut apud nos fieri solet, templum pro-
 pelli, seu novum scenæ apparatus tem-
 pli speciem exhibere. Nec de victimis
 hic cogitandum, nec, quod perinde ab-

- Ευ. ἔκσπευδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
 σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορίῳ φαίνεται.
 ἐγὼ δ' ἄπειμι.
 Μν. δεῦρο νῦν, ὦ Θράττ', ἔπου.
 ὦ Θράττα, θεῖσαι, καομένων τῶν λαμπάδων 280
 ὅσον τὸ χεῖμ' ἀνέρχεται ὑπὸ τῆς λιγνύος.
 ἀλλ', ὦ περικαλλῆ Θεσμοφόρῳ, δέξασθ' ἐ με
 ἀγαθῇ τύχῃ, καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε.
 ὦ Θράττα, τὴν κίστην κάθελε, κατ' ἔξελε
 τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω ταῖν θεαῖν. 285
 δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη,
 καὶ Περγέφαττα, πολλὰ πολλακίς με σοι
 θύειν ἔχουσαν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
 καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
 πλουτοῦντος, ἀλλως τ' ἠλιθίου ἀβελτέρου, 290
 καὶ πρὸς φάλητα νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
 ποῦ, ποῦ καδίζωμαι ἢ καλῶ, τῶν ῥητῶρων
 ἴν' ἐξακούω; σὺ δ' ἀπίθ', ὦ Θράττ', ἐκποδῶν.
 θούλοισ γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.

ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ, ΓΥ- ΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Κη. ΕΥΦΗΜΙΑ ἴστω, 295

surdum est, cum Berglerō legendum γί-
 ρον ὠδεῖται.

281. Vel hic est hypallage, vel vo-
 cum trajectio. Ordo est: ἴσον τὸ χεῖμα
 τῆς λιγνύος ἀνέρχεται ὑπὸ τῶν λαμπάδων
 καομένων. Non male Reiskius:

ἴσον τὸ χεῖμ' ἀνέρχεται τῆς λιγνύος.
 Sane in ista lectione nihil est duri nec
 salebrosi, nec me invito reciperetur.

283. καὶ δεῦρο, καὶ πάλιν οἴκαδε. Hoc
 et sensus et metrum flagitant. Vulgo
 posterior copula omissa.

289. καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον. Vulgo
 sine ullo sensu καὶ τὴν θυγατέρα χοῖρον.
 Scaligeri emendationem Kustero proban-
 tam, et, opinor, nemini non probandam,
 recepi.

291. καὶ πρὸς φάλητα. In cod. ut
 in Juntina πρὸς θάλητα, quod plane ni-

hil est: Editt. Venetæ φαλλικόν, quod ad
 verum propius accedit. Genuinum est,
 quod reposuimus e Biscti vel Scaligeri
 sententia: uter enim prior sic emenda-
 verit, nescio. φαλλικόν est canticum in
 honorem Bacchi. Vide Acharn. 261.
 φαλλίς vero, φαλλίς, seu φάλης, est virile
 membrum, cujus effigies in Bacchi sacris
 gestabatur. In faceto oraculo mulierib-
 us edito, Lys. 771. ἀπίσχυονταί τι φα-
 λήτων. Vellem Kusterus uihil ultra quæ-
 sivisset, cui de sua conjectura καὶ πρὸς
 θάλητα τι facimus gratiam.

295. Persona est κήρυξ. Feminino no-
 mine melius indigetata fuisse κηρύκισσα.
 Nam præconis officio fungitur hic mul-
 ier. Quippe sacris illis vir nullus inter-
 erat. Quæ sequuntur autem preces et
 imprecationes, facete ritus adumbrant,

εὐφημία ἴστω.
 εὐχεσθε ταῖν Θεσμοφόροι,
 τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρη,
 καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, 300
 καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, τῇ Γῆ,
 καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ Χάρισιν,
 ἐκκλησίαν τήνδε καὶ ξύνοδον τὴν νῦν
 κάλλιστα κᾶριστα ποιῆσαι·
 πολυφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων,
 τυχερῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς, 305
 καὶ τὴν ἠρώσαν, τὴν τ' ἀγορεύουσαν
 τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων,
 καὶ τὸν τῶν γυναικῶν,
 ταύτην νικᾶν.
 ταῦτ' εὐχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τὰγαθά. 310
 ἢ παιῶν, ἢ παιῶν, ἢ παιῶν· χαίρωμεν.
 εὐχόμεσθα, καὶ θεῶν γένος
 λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
 φανέντας ἐπιχαρῆναι.
 Ζεῦ μεγαλάνυμε, Χρυσολύρα τε, 315
 Δῆλον ὅς ἔχεις ἱεράν·
 καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα,
 γλαυκῶπι, χρυσόλογγε,
 πόλιν οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο.
 καὶ πολυάνυμε, Δημοφόνε παῖ,
 Λατοῦς χρυσάπιδος ἔρνος· 320
 σύ τε πάντιε σεμνὲ Πόσειδον
 ἀλιμέδον, προλιπῶν
 μυχλὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον

qui in populi concionibus observabantur,
 de quibus videndus Sam. Petitus Leg.
 Att. p. 288.

312. εὐχόμεσθα, quod refertur ad
 Praeconissae εὐχόμεσθα, primus edidit Barth.
 Zanetti, et sic est in cod. Pravum est
 quod aliae editiones habent ex principe
 διχόμεσθα.

320. Δημοφόνε. Hanc nominis formam
 Theognidi Megarensi restituo, cujus in
 fragmentorum initio Δημοφόνε legitur,
 forma inusitata: debetur ea librario igno-
 rantī vocalem brevem in caesura produ-
 ci: scripserat antiquus poeta:

"Ἄρτιμι Δημοφόνε, Δημοφόνε Διός, ἢ Ἀ-
 γαμίμων
 ἴσαδ', ἢ ἴσ' ἰς Τραῖον ἴσπερ νηοῖ
 Σαῖς.

324. οἰστροδόνητον. Sic bene cod. et
 vett. editt. omnes. Qui e Suida in ἄρτιμι
 repositit οἰστροδόνητον, metrum susque de-
 que habuit. Est hic versus dimeter ana-
 pesticus. In διῶσι compositis et deri-
 vatis prima longa est. Quin Suidæ cod.
 Kusterus ipso teste, quem mirum est tam
 saepe syllabarum quantitates non obser-
 vasse, habet οἰστροδόνητον.

Νηρέος· εἰνάλοιό τε κόραι,
 Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
 χρυσέα τε φόρμιγγ' ἠχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
 ἡμετέρας· τελέως δ'
 ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων
 εὐγενεῖς γυναῖκες. 325
 Κη. εὐχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις,
 καὶ ταῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ τοῖς Πυθίοις,
 καὶ ταῖς Πυθιάσι, καὶ τοῖς Δηλίοις,
 καὶ ταῖσι Δηλίοις, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς·
 εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν 335
 τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ πικηρυκεύεται
 Εὐριπίδῃ, Μῆδοις τ', ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
 τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
 ἢ τὸν τύραννον ξυγκαταγῆναι, ἢ παιδίον
 ὑποβαλλομένης κατεῖπέ τις, ἢ δούλη τινὸς, 340
 προαγωγὸς οὖσ', ἐνεδρῦλλισεν τῷ δεσπότη,
 ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
 ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῇ λέγων,
 καὶ μὴ δίδωσιν ἅ' ὑπόσχηται ποτε,
 ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή, 345
 ἢ καὶ ἀέχεται προδοῦσ'· ἑταῖρα τὸν φίλον·
 καὶ τις κάπηλος, ἢ κάπηλις, τοῦ χοῦς,
 ἢ τῶν κοτυλιῶν, τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
 κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κοίκιαν
 ἀρᾶσθε· ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς 350
 εὐχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κᾶγαθά.
 Χο. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν
 πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ,
 τὰδ' εὐγμματα γενέσθαι·

340. κατεῖπέ τις. Male vulgo, vitia-
 to metro, κατεῖπε.

344. ἅ'—In cod. ut in Juntina sine
 elisione ἅ εἰ.

351. πολλὰ δοῦναι κᾶγαθά. Sic cod.
 et Juntina recte, cum utraque Basileen-
 si, Parisina Wecheli, Batavis minoribus.
 Zanettus impetite edidit τὰγαθά, quod
 Kusterus ex Excerptis Scaligeri adsum-
 sit. πολλὰ κᾶγαθά formula est Atticis
 scriptoribus perquam frequentata. Ly-
 VOL. I.

sias pag. 762. πολλὰ δὲ κᾶγαθά εἰργα-
 σμένος τὴν πόλιν. p. 768. ὅσοι δὲ τὸν δῆμον
 πολλὰ κᾶγαθά εἰργασμένοι εἰσὶ. Vide
 Lys. 1159. Pace 436. 538. In contra-
 riam partem dicitur πολλὰ καὶ κακὰ.
 Vide Eq. 1276. Nub. 1329. notamque
 ad eum locum et ad Conc. 453. Imitan-
 tur Latini. Plautus Pseud. i. 3. 138.

Sed quamquam multa malaque in me
 dicta dixistis mihi.

τὰ δ' ἄρισθ' ὅσαις προσήκει 355
 νικᾶν λεγούσαις· ὅποσαι δ'
 ἐξαπατῶσι, παραβαίνου-
 σί τε τοὺς ὄρκους
 τοὺς νενομισμένους,
 κερδῶν ἕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ, 360
 ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
 ζητοῦσ' ἀντιμεδιστάναι,
 τὰ πόρρητά τε τοῖσιν ἐ-
 χθροῖς ἡμετέροις λέγουσιν,
 ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς 365
 χώρας ἐπὶ βλάβῃ,
 ἀσεβοῦσιν, ἀδικοῦσίν τε τὴν
 πόλιν. ἀλλ' ὦ παγκρατὲς
 Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ'
 ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν, 370
 καίπερ γυναῖξιν οὖσαις.

Κη. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ Βούλῃ τὰδε
 τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
 Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν· εἶπε Σωστράτη·
 ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ 375
 τῶν Θεσμοφορίων, ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή·

366. χώρας ἐπὶ βλάβῃ. Versus est di-
 meter iamb. brachycatal. Vulgo χώρας
 ὄντα' ἐπὶ βλάβῃ. Importunum illud ὄ-
 ντα' repetit libarius e v. 360. hic locum
 non habet. Perspicua est phrasit et om-
 nibus suis numeris absoluta, Μήδους ἐπά-
 γουσι ἐπὶ βλάβῃ τῆς χώρας.

376. τῶν Θεσμοφορίων, ἢ μάλισθ' ἡμῖν
 σχολή. Sic liquido codex, optime. Hu-
 jus lectionis vestigia servat Juntina, in
 qua excusum ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Idem
 expressum in vet. omnibus editt. nisi
 quod quaedam accentum mutant in ἡμῖν,
 quod nullius est momenti. In Batavis
 minoribus e nescio cuius emendatione
 legitur ἢ ἄλλοις ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή. Rejus
 adhuc Kusterus, ἢ ἄλλοις ἢ μάλισθ' ἡμῖν σχολή.
 Et hæc est demum ea, quæ vocatur vul-
 gata lectio, cui temerariam manum ad-
 movere neas. Vapulasset, qui e vesti-
 gis antiquæ lectionis HN AAIΣΘ' HMIN
 ΣΧΟΛΗ, una tantum lit. ra mutata, ge-
 nuinam revocasset, ἢ ΜΑΛΙΣΘ' HMIN

ΣΧΟΛΗ. At ego tutelæ sinceri codicis
 confido, securusque quod res est dicam.
 Lectio illa vulgata inepta est. ἢ ἄλλοις ἢ
 σχολή, vel σχολή, solœcum est; tum
 quoad sententiam absurdum. Placuit
 mulierum Senatui concilium haberi mane,
 die medio Thesmothiorum, si satis est otii.
 Nam ἢ ἄλλοις ἢ non significat Si satis
 erit: sed, Si satis est. Scilicet ignora-
 bant istæ mulieres, quæ quotannis Thes-
 mophoria celebrabant, an die medio satis
 otiosa futuræ essent, ut de re consulta-
 rent, quæ ipsis tantopere cordi erat!
 Tertius festi dies appellabatur NH-
 ΣΤΕΙΑ: hunc totum in templo jejunio
 transigebant, ob eamque causam eum
 diem concioni præstituerant, quod otium
 sibi non defuturum sciebant, nec futu-
 rum quicquam in mora, quin de Euripi-
 dis ultione deliberarent. Sunt homines
 cordati, quibus forte prodigiosum vide-
 bitur, quod dicebam modo, vapulatu-
 rum fuisse, si quis literarum ductus, qui-

καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
 ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκείνον. ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
 ἡμῖν ἀπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
 ἐγώ.

Γυ. 380

Κη. περὶ τοῦ νυν τόνδε πρῶτον, πρὶν λέγειν.
 σίγα, σιάπα, πρόσθετε τὸν νοῦν· χρέμπτεται γὰρ ἤδη,
 ὅπερ ποιούσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

Γυ. α'. Φιλοτιμία μὲν οὐδεμιᾶ, μὰ τῷ θεῷ,
 λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
 βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον, 385
 προσπηλακίζομένης ὀρώσ' ὑμᾶς ὑπὸ
 Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας,
 καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
 τί γὰρ οὔτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῆ τῶν κακῶν;
 ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ 390

bus constat lectio vetus, observans, genuinam in eis deprehendisset, poetæque suam restituisset manum. Quis, inquiet illi, adeo morosus, tam ab omni humanitatis venustatisque sensu alienus esse possit, ut manifestum labem tam facili medela tolli non gaudeat? Anili ista erga librariorum et typothetarum errores superstitione eruditum animos excoluit dulium felicioribus ingenii excolta critica disciplina, cujus puriori splendentem lumine faciem extulerunt hujus et superioris ætatis viri prastantissimi, quorum tu scripta ludas identidem, e quibusque quantum profeceris satis ostendis. Recte dicitis, ὦ boni, et nisi illud ipsum quod res est, saltem quod esse debet. Sed ipse ego nonne nuper censoria notatus fui virgula ob medicinam multo leniorem, quam Apollonio feci in versu depravatissimo L. ii. 232? Servatam in cod. Bibliothecæ Casareæ genuinam lectionem unius, non dicam literæ, sed lineolæ defectus vitabat. Codicis scriptura hæc est:

ΠΟΛΛΟΙ ΕΝ ΑΡΚΑΔΙῃ ΒΑΛΑΝΗΦΛΑ-
 ΓΟΙ ΑΝΑΡΕΣ ΕΑΣΙ.

380. τόνδε. δικτυκῶν. Subauditur σι-
 φωνον. Pertinet hoc ad populi concio-
 num ritum, in quibus oratores coronati
 verba faciebant. Conc. 130.

Τίς ἀγορεύειν βούλεται;—
 Ἐγώ.—Περὶ τοῦ δὴ τὸν σίφωνα τύχη
 γαδῆ.

Conc. 147.

Ἐσθ' ἦσιν ἰστέρα βούλεται λέγειν;—
 Ἐγώ.—

Ἔσθ' ἢ σίφωνα.
 Conc. 163.

Φέρε τὸν σίφωνα· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν λέξω πᾶ-
 λι.

moxque v. 171. eadem qua hic ellipsi,
 αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἵκετά μοι λέξιν δοκέ,
 ΤΟΝΔΙ λαβούσα.

Confer Av. 463.

389. ἰστέμῃ. Vide Suidam in hæc
 voce et Hesych. in ἰστέμῃ. Bene in-
 terpretantur ἰστέμῃ: sed nescio an
 huic interpretationi melius congrueret ἡ-
 μῖν quam ἡμᾶς. Equit. 5.

πληγὰς αὐτὴ προσεβίβηται τοῖς οἰκίσταις.
 Ob literarum compendia quibus uteban-
 tur librarii sæpe commutati hujus pro-
 nominis casus. Vide infra ad 571.

390. ἔμβραχυ. Cod. et Juntina male
 ἰν βραχυ. Mendam fucavit, non sustulit

εἰσὶν θεαταί, καὶ τραγωδοί, καὶ χοροί,
τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδραρραφίας καλῶν,
τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδοτίδας, τὰς λάλους,
τὰς οὐδὲν ὑγιᾶς, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακῶν
ὥστ' εὐθύς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων 395
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς, σκοποῦνται τ' εὐθὺς,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ἢ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὥσπερ καὶ προτοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος εἰδοῶξεν κακὰ
τοὺς ἀνδρας ἡμῶν ὥς', ἐάν γέ τις πλέκη 400
γυνὴ στέφανον, ἔρᾶν δοκεῖ· καὶ ἐκβάλλη
σκευὸς τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ὠνήρ ἔρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἢ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Τῷ ΚΟΡΙΝΘΙῷ ΞΕΝῶ.

Zanettus reponendo ἰν βραχυῖ. Vide Hesychii interpretes ad ἰμβραχυῖ et Ruhnkemium ad Timæum v. ἰμβραχυ. Occurrit hoc adverbium rursus Vesp. 1120.

392. τὰς μυχοτρόπους, id est, Kustero interprete, clandestinis moribus præditas, subdolas, fallaces. Sed nullibi vox ista exstat, nec alia nititur fide quam librarii errore. In cod. scriptum μύχοτρούπους: in Juntina μυχοτρόπους. v et u eodem efferebantur sono; inde tot horum elementorum permutaciones, vocumque depravaciones. Geminum exemplum vide infra 501. Mendam sustulit Zanettus hoc loco, reponendo μυχοτρόπους, quæ vera scriptura est, confirmata a Suida in οἰνοπίστας. Opera prætium est integram hujus observationem e variis Grammaticorum veterum ad hanc fabulam scholliis excerptam legere. Οἰνοπίστας, τὰς τοὺς οἶνους περιεσπασσέναι, ὡς Ὁμηρος παρδινοπίστας (Il. λ'. 383.) Ἀριστοφάνης φησὶ Πῶν δ' οὐχί—

τὰς μυχοτρόπους, τὰς ἀνδραρραφίας καλῶν,

τὰς οἰνοπίστας, τὰς προδοτίδας—
ὁ μὲν οὖν Σύμμαχος φησὶ παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἰγὰρ δ' οὐχ ἕρῳ τὸ πιπίζειν ἐστὶ ταύτης τῆς ἰνοίας παρὰ τοῖς Ἀστικοῖς κίμινον, ἀλλὰ κατὰ μίμησιν Φωγῆς λεγόμενον. ἄμινον οὖν, ὅσπερ παιδοπίστας λέγεται, οὕτως καὶ οἰνοπίστας. οἰνοπίστας οὖν ἀνοὶ τοῦ μίθους· παρὰ τὸ πιπίζειν, ἢ ἰσὶν μύζῳ, ἢ μύζῳ. Videtur de lectione con-

sensisse veteres criticos, de illius interpretatione in diversa abuisse. Licet πισίζω Atticis fere nihil aliud significaverit quam *pripicare*, verbo ad imitationem avium quarundam vocis effecto, potuit tamen Aristophanes nomine οἰνοπίστας uti, derivato ab eodem verbo significante πισίζειν, seu μύζῳ. Glossarium vetus: *ικπιπίζειν, emugit*: vide Hesychium in πισίζειν. Derivationi ab *ισπασσέναι*, unde est Homericum παρδινοπίστας favet Comici locus in Lys. 426.

πῶν δ' οὐ βλέπει.

οὐδὲν πῶν ἄλλ', ἢ καπηλίων σκοπῶν. Cod. et edit. omnes habent οἰνοπίστας, quod mihi nunc, ut olim Kustero, e glossa subornatum videtur. Etsi mihi primum valde arderet οἰνοπίστας, quin illud vulgato præferrem, obstitit H. Stephani judicium Thes. tom. ii. col. 1243. tum quia Eustathius, qui bis aut ter ex Eq. 407. notat nomen πυρροπίστας, istius οἰνοπίστας non meminit, quod non prætermisurus fuisse videbatur, si illud in Comico legisset. Sed fateor parum momenti his rationibus inesse, quas prægravat veterum Criticorum auctoritas, quos e Suida constat non aliter hoc loco legisse, quam οἰνοπίστας. Hoc itaque et οἰνοτρόπους lectorem reponere velim. Confer notam infra 432.

400. ἐάν γέ τις πλέκη. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo titubante metro ἰάν τις—

404. τῷ Κορινθίῳ ξίνῳ. Irrisio est Eu-

κάμνει κόρη τις; εὐθύς ἀδελφὸς λέγει, 405
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀπορούσα παιδῶν; οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ὠνόδες γὰρ ἤδη παρακάθηται πηλίσιον. [410
πρὸς τοὺς γέροντάς δ', οἱ προτοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν· ὥς' οὐδεὶς γέρον
γαμῆν θέλει γυναῖκα διὰ τοῦπος τοῦ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΓΑΡ ΓΕΡΟΝΤΙ ΝΥΜΦΙῶ
ΓΥΝΗ.

εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς, 415
τηροῦντες ἡμᾶς· καὶ προσέτι Μολοπτικῶς
τρέφουσι, μωμολύκεια τοῖς μοιχοῖς, κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξύγγνωσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν προτοῦ,
αὐταῖσι ταμείου προαιρούσαις λαβεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι 420
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἀνόδες ἤδη κλειδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτά, κακοηδέστατα,
Λακῶνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
προτοῦ μὲν οὖν ἦν ἄλλ' ὑποῖξαι τὴν Δύραν,

ripidis Sthenebæ, cujus fragmentum quo repxit Comicus servavit Athen. p. 427. E. Τοῖς δὲ τεταλιευτηκόσι τῶν φίλων ἀπίμουν τὰ πιστότητα τῆς προφῆς ἀπὸ τῶν τραπέζων. Δὲ καὶ Εὐραπίδης περὶ τῆς Σθηνεβίας φησὶ, ἰσπίδῃ ἰνόμειν τοῖς Βελιπροφόντησι τειθέναι·

πιστὸν δὲ ἰνὸν λίληθιν οὐδὲν ἐκ χειρὸς,
ἄλλ' ἰσπίδῃ τῷ ΚΟΡΙΝΘΙῷ ΞΕ-
Νῶ.

405. εὐθύς ἀδελφός. Sic bene Scaliger in Excerptis. Vulgo ruente metro ἀδελφός.

413. Euripidis versus e Phœnice. Fragmentum exstat apud Stobæum Floril. Grotii pag. 293. sic in Musgravi editione emendatum:

μοχλοῦν ἰσὶ ἀδελφὸς περιβύτη τινοῦν,
δμάς τ' ἔστιν, ὅτις οὐκ ἴδ' ὄραϊος γαμῆι.
δισπασα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

414. διὰ τοῦτον. Sic bene cod. propter hunc Euripidem, per hunc, hujus opera. Frequens apud Comicum hæc significatio præpositiōnis διὰ. Vide infra 864. Vulgo διὰ τοῦτο.

419. αὐταῖσι ταμείου προαιρούσαις. Sic bene Kusterus in notis. Corrupte vulgo αὐταῖς ταμείουσθαι. Signatum verbum προαιρεῖν, c. *penu* aliquid *promere*, illustratum a Casaubono ad Theophr. Char. p. 141. edit. Lugdun. an. 1599. ubi e Diogene Laërt. simile exemplum adducit: ἰσπίδῃ γὰρ τι προῖλοι τοῦ ταμείου.—λαβῆν. Hoc solum in vulgata lectione emendandum videbatur Scaligero, bene reponenti λαβῆν, quod serius quam oportuit animadverti. Sæpe hæc verba, unico elemento differentia, perperam commutata. προαιρούσαις λαβῆν, tantumdem est ac λάβρα προαιρεῖν.

421. De ratione serarum, petersulorum, clavium quibus utebantur veteres, videndus Salmastius in Plinianis p. 649. seqq. Laconica clavis mentio etiam apud Plautum Most. ii. 1. 57.

clavem mi harunce ædium Laconicam jam jube efferri intus: hæc ego ædes occludam hinc foris.

424. ἦν ἄλλ' ὑποῖξαι. Recte Kusterus observat ἄλλὰ hic significare *saltem*, ut

ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου 425
 νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ἀκόριψ' Εὐριπίδης
 εἰδίδαξε θριπῆδεσ' ἔχειν σφραγίδια
 ἐξασφαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτω δοκεῖ
 ὄλεθρον τιν' ἡμᾶς κυρκανῶν ἀμωσγέπως,
 ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τω τέχνῃ, 430
 ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερώς λέγω·

supra 250. ἀλλὰ γὰρ: quod notandum quidem, non tamen ut aliquid raro obvium. Quin satis frequens est. Vide Nub. 1364. 1369.

425. δακτύλιον, anulum signatorium. Viris, etiamsi clave Laconica cellae fores occlusissent, metuendum erat, ne qualicumque artificio mulieres claustra reserarent, quod difficile non erat, pro rudi serarum illo aeo fabrica: idcirco ne sibi imprudentibus fraudem illae facerent, cellae ostium obsignabant, imposita cera, ῥόπα, impressoque ceræ anuli sui signo. Vide Lys. 1195. Sed cautelam hanc etiam irritam reddebat mulierum calliditas. Quippe tribus obolis, id est, vilissimo pretio, unaquæque sibi comparabat anulum eodem insculptum signo, quo mariti anulus, eisque ope, postquam in penum ingressa quæcumque libuisset suffurata esset, idem reponebat signaculum, ita ut a marito fraudis argui non posset. At vero queritur mulier nostra, sibi nullam amplius relictam esse rationem latenter et impune in penum se penetrandi, postquam viros docuit Euripides ceram obsignare, non, ut antea, anulo, sed ligno a teredinibus pertuso, cujusmodi sigilla singuli appensa gestabant. Nam signacula illa mulieres imitari non poterant, quum foraminum in ligno modum et dispositionem non cognoscerent; et nisi unaquæque eodem ligni frusto potiretur, quo maritus ceram signarat, nulla alia fraude furta celare potis erat. Hic est hujus loci sensus, unde liquet Berglerum male δακτύλιον interpretari *clavem annulatam*: nec melius, quod sane miror, Salmasium hoc nomine intelligere *ferreum digitulum*, seu instrumentum illi simile quod nos vernacula lingua un *rossignol* appellamus. Alludit autem Comicus ad Euripidis drama quod non exstat.

428. τούτω δοκεῖ. Sic optime codex. In Juntina aliisque vet. omnibus mendose τούτω δοκεῖ. Dativum τούτω sen-

tentia et constructionis ratio flagitant: Nunc igitur mihi placet huic homini, Euripidi, perniciem nos moliri. τούτω, τούτω millies a librariis commutata: nec satis erat causæ cur aliter fieret, maxime si dictantis verba exciperent. Quod in editione Kusteri reperio τούτω γι δοκεῖ, scioli emendatio est. In Rau. 861. ubi vulgo etiam bene editum εἰ τούτω δοκεῖ, Reg. cod. habet τούτω, gemello errore.

429. κυρκανῶν. Sic cod. et Juntina recte. Prioris Basileensis menda κυρκανῶν in Venetas et Parisianum Wechelli transit. Frobenius paulo melius edidit κυρκανῶν, quod per alias deinceps editiones propagatum fuit, Kustero tamen in notis momente legendum esse e Suida κυρκανῶν. Hoc merito in textu reposuit Berglerus: sed quod dicit ita in Farrei editione esse, id est in posteriore Veneta, falsum est.

430. μὴ γι τῆ τέχνη. Juntina editio et aliae deinceps omnes præter novissimam habent μὴ γι τῆ τέχνη, immo recentiorum aliquot pejus adhuc τῆ. Hoc non solum non Atticum, sed ne Græcum quidem est. Scaliger emendabat μὴ γι τῆ. Verum vidit Berglerus, idque in textu reposuit μὴ γι τῆ. Raro homo illi viro contigit, ut mendam ex Aristophane elueret; eum laudo, et deamo ob restitutum Comico suam manum: et ne forte censori cuiquam antiquorum textuum propugnatori pœnas det mutatae, sine alia quam rationis auctoritate, lectionis, testor sic liquito in August. cod. scriptum esse μὴ γι τῆ. Sciunt græce docti τῆ, τῆ indeñita, eademque accentu notata et interrogantia, omnium esse generum, Æsch. S. Th. 474.

σήμερον ἐν ἡδὴ τόδῃ, σὺν τύχῃ δὲ τῆ. Ad quem locum vide quæ notavi. Euripid. Androm. 567. οὐδὲ τῆ δίκη κρίναντες. Soph. Œd. Tyr. 1107. εὐρημα δὲξασ' ἐκ τοῦ Νυμφῶν. 1435. καὶ τοῦ μὴ χρεῖσας ὁδὶ λιπαρίσιν τυχεῖν;

τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς Γραμματέως ξυγγράφομαι.
 οὐπώποτε ταύτης
 ἤκουσα πολυπλοκωτέρας 435
 γυναικός, οὐδὲ δεινότερον λεγούσης.
 πάντα γὰρ λέγει δίκαια: πάσας δ' εἰδέας
 ἐξήτασεν· πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί,
 πυκνῶς τε ποικίλους λόγους
 ἀνεῦρεν εὖ διεξηγημένους,
 ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν Ξενοκλῆς ὁ Καρκίνου, 440
 δοκεῖν ἂν αὐτὸν,
 ὡς ἐγῶμαι, πᾶσιν ὑμῖν ἀντικρυς μὴδὲν λέγειν.
 Γυ. β'. ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρήλθον ῥημάτων.
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὐτὴ κατηγόρηκεν εὖ·
 ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι. 445
 ἐμοὶ γὰρ ὦνῆρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
 παιδάρια πέντε καταλιπόν· ἃ γὰρ μόγις
 στεφανηπλοκοῦσ' ἔδοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
 τέως μὲν οὖν, ἄλλ' ἡμικάκως, ἔδοσκόμεν·
 νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγωδίαις ποιῶν, 450
 τοὺς ἀνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεοῦς·
 ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολωμένον οὐδ' εἰς ἡμισυ.

432. μετὰ τῆς Γραμματέως. Ad hunc locum respexit Pollux iv. 19. Ἐρισφάνας δὲ παῖσι ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, λίγων ἢ γραμματέως. Conicium hoc est et factum. Sic alibi, in serio etiam, immo tragico sermone, substantiva masculina femininis tribuantur. Helena in cognomine Euripidis dramate v. 238. ait: μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονὴς αὐτῆς ἐγώ. Confer quæ notavi ad Æsch. S. Th. 226.

440. παρ' αὐτῆς. Cod. et Juntina mendose παρ' αὐτῆς. Illud jam ex usu linguae reposuerat Zanettus. παρὰ, propter, pro, in comparationibus accusativo jungitur. Ξενοκλῆς. Vulgo male Ξενοκλῆς. Vide supra ad 169.

442. ἐγῶμαι. Sic bene in eod. scriptum, et in Juntina aliisque vet. excusum. Perperam in recentioribus edit. divisim ἐγ' ἔμαι. Ad eundem modum ἐγῶδῃ scribitur, de quo vide infra 502.

443. ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτὴ παρήλθον ῥημάτων. Cod. et Juntina ὀλίγων ἕνεκά γ' αὐτῆς. Zanettus ad sensum bene reposuit αὐτῆς, sed claudicanti metro non æquavit pedes. ἕνεκά γ' Kusterus emen-

davit Berglerus ἕνεκά γ' quod melius est.

448. ἐν ταῖς μυρρίναις. Vide notam ad Lys. 557.

450. ἐν ταῖσιν τραγωδίαις. Male vulgo ταῖσι producta contra artem vocali brevi ante τῆ. Leves isti errores librariis imputandi, et ubique, nullo ad codices respectu, ex artis præscripto corrigendi sunt. Infra 764. ne centenos alios excitem locos, vulgati etiam libri recte habent ταῖσιν Πρωτάσιον, ubi ταῖσι metrum vitium est.

451. Vide Bellerophontis fragm. xxv. in Musgravi Euripide, et quæ notavit vir excellens ad Sisyphi fragm. i. Furitne Euripides atheus, anne, non quæro. Aliud quid dicam, quod certum mihi videtur. Si capitale crimen ei, ut Socrati, fuisset intentatum, nihil causæ est, quin credam, existurum fuisse male feriatum aliquem animum fabularum consarcinatorem, qui memoria prodidisset, Aristophanem ab inimicis Euripidis pretio subornatum fuisse, ut eum in scena impietatis reum egeret.

νῦν οὖν ἀπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω,
 τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὐνεκα.
 ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακὰ, 455
 ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.
 ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἀπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσι
 πλέξαι στεφάνους ξυνδηματῆαιούς εἴκοσιν.
 Χο. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
 κομψότερον ἔστ', ἢ τὸ πρότερον, ἀναπέφυγεν. 460
 οἷα κατεστρωμύλατο
 οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
 καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνητ', ἀλλὰ
 πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης
 τῆς ὕδρευσης ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δίκην. 463
 Μν. τὸ μὲν, ὦ γυναῖκες, ὄξυθυμῆϊσθαι σφύδρα
 Εὐριπίδῃ, τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ,
 οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
 καυτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως οὐαίμην τῶν τέκνων,

456. ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς. Vulgo ἀγρίοισι λαχάνοις, vacillante metro, quod non animadvertentur belli editores. Versum ad digitos exigentes primam producebant in λαχάνοις, quæ corripitur semper. Vide supra 387. Lys. 457. 557. Vesp. 497. Emendaveram primum, ἅτ' ἐν ἀγρίοισι δὴ λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς, quod, etsi nulla nixum auctoritate, nescio an præstet alteri quod reposui. Postea in Kusteri, viri πολυμαθοῦς, notis animadverti meminisse hujus loci Plutarchum Opp. Mor. p. 853. et Gellium I. xv. c. 20. Incessit me cupido videndi numi forte in illis scriptoribus integer Comici versus prolatus esset, scopumque ferissem, ane. In Plutarcho verba hæc reperi: ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἄρα κακὰ ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς. Vides hic exemplum frequentis literarum permutationis de qua supra p. 80. APA pro ΔPA: et librariorum morem poeticas paragogas omittere, ἀγρίοισι pro ἀγρίοις, de quo aliquid dictum ad Lys. 437. In Gellio autem vidi libros omnes veteres habere ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις. Quamvis putas Kusteri me sociordiam miratum fuisse, cui, postquam hæc loca inspexit, in mentem ne venit quidem disquirere, an articulus ille τοῖς metro necessarius esset, nec ne, et quamnam prosodia nomen λαχάνοισιν Comicus soleret

efferte? Ego veterum librorum reverentia ductus τοῖς reposui, licet sententiam articulum hic inutilem et tantum non importunum esse, atque ex usu græce loquentium ἅτ' ἢ longe præstare.

458. στεφάνους ξυνδηματῆαιους coronas locatitias, quas aliquis faciendas locaverat pacta mercede. Athenæus p. 630. C. συνδηματῆαιους τίθασιν, ἡβηλασημένους καὶ ἐκδοσίμοι. Nominis rationem explicat Casaubonus. Pollux vii. 200. συνδηματῆαιους δὲ στεφάνους εἶρησαν Ἄριστοφάνης, τοὺς ἡγερολασημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμοις λέγονται. Ad quem locum videndi interpretes.

463. νόημ', οὐδ'—Sic cod. Vulgo νόημα οὐδ', ingrato cum hiatus et metri labe. Tetrameter est pæonicus brachycatal. 465. Versus est tetrameter trochaicus. Genitivi ὕδρευσης duæ ultimæ syllabæ in unam coalescunt.

469. οὐαίμην. Mendose vulgo οὐαίμην. Prius e Suida reponendum esse monuit Toupius Emendatt. t. ii. p. 173. In cod. ut in vett. edit. scriptum οὐαίμην et v. abhinc secundo in ἀλλήλοισιν, ex eadem corruptelæ causa, nempe commutatione diphthongorum ai et oi, quas perversa pronuntiatio eodem efferebant sono. Ut hic οὐαίμην, ita quod ἀλλήλοισιν reponi debuit, non, quod in recentioribus edit. est, ἀλλήλοισι. οὐαίμην recte editum Pl. 1062. οὐαίμην, Nub. 1237.

μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι. 470
 ὅμως δ' ἐν ἀλλήλοισι χρητὴ δοῦναι λόγον.
 αὐταὶ γὰρ ἐσμὲν, κούδειμ' ἐκφορὰ λόγου.
 τί ταῦτ' ἔχουσαι κείνον αἰτιώμεθα,
 βαρέως τε φέρομεν, εἰ δὴ ἡμῶν ἢ τρίτα 475
 κακὰ ξυνειδῶς εἶπε δρώσας μυρία;
 ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρώτον, ἵνα μὴ ἄλλην λέγω,
 ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δειν'. ἐκεῖνο δ' οὐν
 δεινότερον, ὅτε νόμφη μὲν ἦν τρεῖς ἡμέρας,
 ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ κάθευθεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
 ὅσπερ με διεκόρευσεν οὖσαν ἐπτέτιν. 480
 οὗτος πότῳ μου κνευεν ἐλθῶν τὴν θύραν·
 κατ' εὐθύς ἔγνω· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
 ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ· Ποῖ σὺ καταβαίνεις;—Ὅποι;

472. κούδειμ' ἐκφορὰ λόγου. Vulgo absque sensu legitur κούδειμ' ἐκφορὰς λόγου. Certam Valckenarii emendationem recepi prolatam ad Eurip. Hippol. 294.

473. τί ταῦτ' ἔχουσαι κείνον αἰτιώμεθα; ταῦτα construendum cum αἰτιώμεθα, ut in simili versu Acharn. 514.

εἰ ταῦτα τοὺς λάκωνας αἰτιώμεθα; Participium ἔχουσαι abundare videtur: sed est ἰδιωμα Attici sermonis, hypallage participii et verbi, sic resolvenda: τί ταῦτα ὑπέρχομαι ἐκεῖνον αἰτιώμεθα; formulam illustrat Kœnius ad Corinthum p. 63. Exempla apud Atticos poetās passim obvia. Infra 852. Ran. 202. οὐ μὴ φλασθήσιν ἔχον. Av. 341. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχον κέρτα. Conc. 853. τί γὰρ ἔσθ' ἔχον; 1151. τίθητα διατριβῆς ἔχον; Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχον τραγητούμαι; 509. τί κνυστάξιν ἔχον σπερὶ τὴν θύραν;

477. Vulgo legitur uno pede mutilus hic versus, ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πότῳ· ἐκεῖνο δ' οὐν. Voculam quæ exciderat felici conjectura Comico restituit Dawesius: ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δειν'. ἐκεῖνο δ' οὐν δεινότερον.—

Quod elegantissimum est. Futilia aliorum commenta referre operæ pretium non est. Suppositum a Biseto fulcrum ὅτι servarunt minores Batavæ, quæ prudenter carere maluit Kusterus.

479. Cod. et Juntina παρ' ἐμοὶ καθύδιν. Zanettus emendavit παρ' ἐμοὶ καθύδιν. Melius fuisset παρ' ἐμοὶ καθύδιν.

VOL. I.

δι. Apostrophus elisi augmenti index hic minime necessarius est, quia Attice tam bene καθύδιν dicitur, quam καθύδινον: illud augetur a verbo, hoc a præpositione. ἕδω, imperf. ἕδω, καθύδιν, sic ἦτο, καθύδιν, καθύδινον. Vide Sylburgium in notis ad Clenardum p. 461. καθύδινον non caret augmento, nec similem admittit elisionem in Eurip. Bac. 1042.

ἵδα Μαννάδης
 καθύδιν, ἔχουσαι χεῖρας ἐν τρισηνῶς πόνοις.

Scaliger legebat καθύδιν, quod perinde est. Vide quæ notavi ad Eurip. Hec. 18. Infra 794. ἕρπει, non ἕρπει.

480. οὖσαν ἰστίον. Cod. et vett. edit. male ἰστίον οὖσαν. Ad metri legem Kusterus voces transposuit. In cod. scriptum διακέρουσαι. Pollux iii. 42. hunc locum citans habet διακέρουσαι. Hac forma utitur Lucianus cum alibi, tum in Dial. Neptuni et Enipei tom. i. p. 320. ὕδαθῶν μου τὴν ἱερμίνην, ἰσποθῆς ἱμοὶ, διακέρουσαι τὴν παιδα. Illa vero in dialogis meretriciis tom. iii. p. 309. τὴν ἐκ Πιρραῖως, τὴν ἄρα διακέρουσαι. Confer notam ad v. 760.

481. Hunc versum citat Eustathius ad Odys. p. 1746. l. 4. ubi male pro ἱδῶν legitur ἱκων.

482. κατ' εὐθύς ἔγνω. Cod. κατιθύς. Vett. edit. κατ' εὐθύς. Frequens error in permutatione vocum κατ' εὐ κατὰ.

q

στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὡ' νερ, κφδύνη·
 ἐς τὸν κοπερῶν οὖν ἔρχομαι.—Βάδιζέ νυν. 485
 κἄδ' ὁ μὲν ἔτριβεν κεδρίδας, ἀνηδον, σφάκον·
 ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδαρ,
 ἐξήλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἴτ' ἤξειδόμεν
 παρὰ τὸν Ἀγυῖᾶ, κῦδ' ἔχομένη τῆς δάφνης.
 ταῦτ' οὐδέπωτ' εἶφ', ὄρᾶτ', Εὐριπίδης: 490

487. καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδαρ. Plautus Curcul. i. 3. Placide egredere, et sonitum prohibe forum, et crepitum cardinum, ne quod hic agimus herus percipiat fieri, mea Planesium. mane, suffundam aquulam.

489. Hesychius: Ἀγυῖς, ἡ πρὸ τῶν θυρῶν ἐστὶν βαρὴς ἐν σχήματι κίονος. Ad quam glossam vide interpretes.—κῦδ' ἔχομένη τῆς δάφνης. Sic legendum esse viderunt Berglerus ad hunc locum, et Piersonus ad Mærin p. 6. et per se res est manifesta. Adverbium κῦδ' derivatum est a verbo κῦττω, occurritque iterum Eq. 365. nec in posterum fidei quicquam huius emendationi detrahatur, quam confirmat August. cod. in quo liquido scriptum κῦδ' ἔχομένη. Vulgata lectio κῦδ' mera corruptela est, cuius sane miror patrocinium suscepisse virum doctissimum Emendat. in Suidam tom. iii. p. 50. et ad Theocr. Schol. p. 214. κῦδ' statum et habitum mulieris exprimit se componentis, ut ab amatore iniri possit: idem schema designat, quod innuitur Lys. 251. κῦδ' autem, quod a κύνειν derivat Toupius, auctoritate carens et exemplo, etiamsi vox esset Græca, eo sensu, quo ab illo accipi videtur, nihil signati ad huius loci sententiam haberet. Mira autem eo magis mihi accidit illa viri eruditione et ingenii acuminis excellentis interpretatio, quod ipse Emendat. tom. ii. p. 100. de adverbio κῦδ' hæc tradat: Est autem κῦδ' ut dicit, schema ἀφροδίσιον, ἴδιον κίνας προπριῦν, de quo non semel Aristophanes in Theophrastiazusis. Est et meretricibus commune.

489. κῦδ' ἔχομένη τῆς δάφνης. Idem opilionis status, cui caprarius apud Theocritum ait:

ἢ οὐ μίμνασ' ὄτ' ἴγων τὸ κατὰλασα, καὶ
 τὸ σισαρώς
 ἢ ποτιγκυλλίσθην, καὶ τῆς δρυὸς εἴχου
 τῆνας.

490. ταῦτ' οὐδέπωτ' εἶφ', ὄρᾶτ', Εὐριπίδης. Sic distincte et optime scriptum in cod. Vulgo ταῦτ' οὐδέπωτ' ἴφωρᾶτ' Εὐριπίδης. Lectio mendosissima est, quæ Zanetto debetur: nam in Juntina excusum ἴφ' ἴφᾶτ' Εὐρ.—BERGLERUS: Metrum claudicat, quod in integrum restituitur, si, admissio in quarta sede spondeo, scribatur ταῦτ' οὐδέπωτ' εἶφωρᾶτ' Εὐριπίδης. Hac nunquam deprehendit Euripides. Kusterus volebat ἴφωρᾶτ' ab ἴφωρῶν inspicere, videre: quo pacto etiam ibi sit spondeus. Sed, ὁ dulcissime, ubinam gentium vidisti in quarta sede vel comici vel tragici senarii spondeum, et quis te docuit istiusmodi subsidio metra in integrum restituere? Qui emendis tuis in Aristophanem lucubrationibus pecuniam suam haud inepte fœnorio locavit, si græce doctus fuisset, famæ tuæ consulis totam hanc notulam una litera corrigendo, quod procul dubio fecisses ipse, si Dawesii opus criticum, vel Piersoni Mæridem legere potuisses. Quanto istis ineptiis præstat Dawesii conjectura!

ταῦτ' οὐδέπωτ' εἶφ', ἴφᾶτ', Εὐριπίδης. Melius est, quod dant cod. et Juntina, ἴφᾶτ', numero plurali, quia ad cœtum mulierum directa oratio: tametsi infra eodem sensu dicit ἴφᾶς, v. 496. et 556. In his variari solet numerus: modo mulieres omnes alloquitur, modo eam quæ prins concionata fuit, cuiusque dicta rellit. ἴφᾶς sic in parenthesi positum occurrit Nub. 355.

καὶ οὖν ὅτι Κλεισθήν ἴδον, ἴφᾶς, διὰ τῶν ἰγίνοντο γυναῖκας.

Quantum autem a sententia aliena sint vel σφάραξος vel ἴφωρᾶτ' ostendit jam Dawesius. Ceterum nullus dubito, quin Kusterus, vir doctus et in critica satis exercitatus, si editionem Juntinam inspexisset, de qua ne fando quidem inaudiverat, veram lectionem in ea deprehendisset. Quid enim proclivius quam ex ἴφ' ἴφᾶτ' elicere εἶφ' ἴφᾶτ', una tan-

οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κώρεακόμων
 σποδοῦμεθ', ἦν μὴ ἴχωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
 οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπὸ του ληκώμεθα
 τὴν νύχθ', ἔωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
 ἴν' εὐδὺς εἰσιῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνῆρ 495
 μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦτ', ὄρᾶς,
 οὐπόπωτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
 ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἰρηκέ πω,
 ὡς καὶ γυνὴ δεικνύσα τάνδρῃ τοῦγκυκλον

tum addita literula, quam sensus ipse subministrat, quum mox sequatur ταῦθ', ἴφᾶς, οὐπόπωτ' ἴπεν, deincepsque ἴπιν τῶν ἀν' ἴρηθ', ἴφᾶς, ὡς—Si quis scriptorum codicum ope destitutus veteris auctoris editionem adornet, quod me iudice temerarium est, saltem editionem principem, quæ scripti libri instar esse possit, ad manum habeat.

493. ὑπὸ του ληκώμεθα. Sic apud Suidam legitur v. ληκώμεθα, cuius glossæ sunt κινώμεθα et βινώμεθα. Illud est in cod. et vet. edit. hoc in recentioribus, nescio quo auctore. Vide Piersonum ad Mærin p. 6. cui laus debetur deprehensæ apud Suidam istius lectionis. Hesych. ληκῶ, τὸ μέρον. ληκῶσθαι, περιαισθῆσαι. Eiusdem est originis verbum λαικῶζειν, quod legitur supra 57. et Eq. 167. ἰν' Πεντανίῳ λαικῶσις.

494. ἴωθιν σκόροδα διαμασώμεθα. Pesime interpunctus erat hic locus, et proinde male intellectus: tum claudicabat versus, qui sic vulgo legitur:

τὴν νύχθ' ἴωθιν σκόροδα διαμασώμεθα.

id est, Kustero interprete, nocte usque ad mane allia mandimus. Quod ineptissimum est. Non sane quæ noctem cum mæcho transigebat mulier, ea nocte usque ad mane mandebat allia: amatorem hoc pacto procul abegisset: sed postquam ille mane abierat, tum mandebat allia mulier, ut halitu nocturni furti suspicionem amoveret. Vide quo argumento Praxagora evincat se noctu cum mæcho non fuisse, Conc. 524. Quod autem ad græca verba adinet, certissimam Dawesii emendationem recepi σκόροδα διαμασώμεθα. Confer quæ notavi ad Lys. 408. 1010. Ultimam syllabam nominis σκόροδα absorpsit sequens præpositio, quam postea a verbo suo divulserunt. Adde quod Comico σκροδία sint, non alliorum quod manditur, capita scilicet, sed caulis

et folia. Vide Schol. ad Pluti v. 818. ἀποφύμισσα—σκροδίου ὑπὸ σφυθῆς ἰκῆσσι.

495. Sic vulgo legitur hic versus: ἴν' ἰσθραϊνῶματος ἀνῆρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιῶν.

quod quidvis potius esse dicas, quam iambicum senarium. Kusteri ineptias a Dawesio confutatas referre nihil addinet. Versum autem sic restituisse sibi visus est eruditus Britannus:

ἴν' ἰσθραϊνῶματος ἀνῆρ ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσιῶν.

Mior virum naris tam emunctæ non statim odoratum fuisse, quid in vulgata lectione genuinum, quid spurium esset. εἰσιῶν a poeta est, et omnino retinendum: ἰσθραϊνῶματος ab interpolatore et eijciendum. Hoc ex antiqua interlineari glossa in textum se intrusit, quod ut metrum obruit, ita phrasin frustra onerat. Nam cui rei istud ἰσθραϊνῶματος vel ἰσθραϊνῶματος addidisset poeta? Estne ad sententiam perspicuitatem necessarium? nonne satis per se intelligitur odoratu maritum percipere uxorem suam allia comedisse, et exinde patrati cuiuspiam flagitii suspicionem a se segregare? quo enim alio sensu, aut quo indicio, quove argumento id cognoscere possit, nisi quia domum ingredientem, εἰσιῶντα, cum diffusus odor allii, quem graviolem adhuc exspirat os mulieris. Officiendi itaque hoc verbum prorsus est inutile. Hujus ego librario gratiam facio, vocalamque, quam longiori cauda everrerat illud glossema, revoco εἰσιῶς, et totum versum sic reconcinno, e simili loco supra 395.

ἴν' εὐδὺς εἰσιῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἀνῆρ
 μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται.

Meliora adferat, si quis me Comico, tanquam cadaveri, quod impune secare licet, medicinam facere criminetur.

ὅπ' αὐγὰς, οἶόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον 500
 τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐδ' εἴρηκέ πω.
 ἑτέραν δ' ἐγῶδ', ἢ φασκεν αὐδίνειν γυνή
 δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
 ὃ δ' ἀνῆρ περιήρχετ', ἀκυτόκει' ἀνοούμενος·
 τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρας τὸ παιδίον, 503
 ἵνα μὴ βοῶντι, κηρίω βεβυσμένον·
 εἶδ' ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ·
 Ἄπελθ', ἄπελθ', ἤδη γὰρ, ὦ νερ, μοὶ δοκῶ
 τέξειν. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισε.
 χῶ μὲν γεγηθὺς ἔτρεχεν· ἡ δ' ἐξέσπασεν 510
 ἐκ τοῦ σόματος τοῦ παιδίου· τὸ δ' ἀνέκραγεν.
 εἶδ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἡ φερεν τὸ παιδίον,
 θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἀνδρα, καὶ λέγει·
 Λέων, λέων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔκμαγμα σόν·
 τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα, καὶ τὸ πόσδιον 515
 τῷ σῶ προσόμοιον, στρεβλόν, ὡσπερ κύτταρον.
 ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νῆ τὴν Ἀρτεμιν,
 ἡμεῖς γε. κατ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
 οὐδὲν παθοῦσαι μείζον, ἢ δεδράκαμεν;
 Xο. ταυτὶ μέντοι θαυμαστὸν, 520
 ὑπόθεν εὐρέθη τὸ χεῖμα,
 χ' ἦτις ἐξέδραψε χῶρα

500. ὅπ' αὐγὰς. Eurip. Hecuba 1140.
 ἦνον 9', ὅπ' αὐγὰς τοῦδε λίσσονται
 πύλου.

501. τὸν μοιχόν. In cod. τὸν μύχον,
 ut supra 392. τὰς μύχοστράτας: Jun-
 tina τὸν μοχόν, quod Zanettus retinuit,
 alique deinceps usque ad Frobenium,
 qui recte emendavit μοιχόν. Supra 343-
 345. accurata scriptura est hujus nomi-
 nis in cod. nec in Juntina vituata. Ut
 autem hic omnino reponi debuit μοιχόν,
 ita illic nihil erat causæ, quin μοιχοστρά-
 τας reponeretur.

502. ἰγῶδ'. Sic recte cod. ut supra
 442. ἰγῶμαι. Perperam vulgo ἰγ' ἦδ'.
 Vide quæ notavi ad Eurip. Med. 39.

506. Huc pertinet Hesychii glossa:
 Κηρίω βύσσα. εἰς τὸ τόμα τῶν παιδῶν
 ἐπίδωκεν κηρίον, ὅστις τοῦ μὴ βοᾶν, ὅπως
 ὑπεβάλλουσι.

509. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτι-
 σι. Pro χύτρας alios habere μήτρας te-
 statur Scaliger. Quinam sint isti alii,

nescio. Sane sex vett. edit. et cod.
 August. χύτρας exhibent, ut et Suidas.
 Kusterus vero sic ad hunc locum com-
 mentatur: χύτρας prater expectationem
 hic dictum est pro μήτρας. Nisi potius
 legendum sit μήτρας, ut in Exercitijs Scali-
 geranis reperio. Scilicet ignorabat ille
 spondeum e quarta senarii sede perpe-
 tuum exsulare. Itane metricarum legum
 imperitum fuisse Aristophanis editorem?

512. ἢ φερεν τὸ παιδίον. Vulgo ἢ ἰ-
 φερε, mendose; quia prima verbi syllaba
 elidit debet, sicque ultima vacillat versus.
 Infra 1218. vulgo etiam bene legitur:
 τὴν γραῦν ἰρωτῆς, ἢ φερεν τὰς σηκτιδας;
 ad quem modum hujus loci scriptura
 reformari debuit.

514. αὐτ' ἔκμαγμα σόν. Sic liquido
 cod. quod recte post Bisetum Kusterus
 o Suida in λίων et πόσδιον: e Polluce
 ix. 131. Eustathio ad Odys. p. 1857.
 l. 16. in textu reposit. Antea e Jun-
 tina legebatnr αὐτ' ἰγῶμα σόν.

τῆνδε τὴν θρασείαν οὕτω.
 τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
 κατὰ τὸ φανερόν ὡδ' ἀναιδῶς, 525
 οὐκ ἂν ὠμόμην ἐν ἡμῖν οὐδὲ τολμήσαι ποτ' ἂν.
 ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν ἦδη·
 τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
 τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίδῳ γὰρ
 παντὶ που χρεῖ, μὴ δάκη βῆτωρ, ἀδρεῖν. 530
 ἀλλ' οὐ γὰρ ἐστὶ τῶν ἀναισχύοντων φύσει γυναικῶν
 οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα, πλὴν ἄε' ἢ γυναικες.
 Γ. γ'. οὐ τοι μὰ τὴν Ἀγλαυλον, ὦ γυναικες, εὐ φρονεῖτε,
 ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ', ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ' ἄλλο,
 ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιουθρίξειν 535
 ἡμᾶς ἀπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν—εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς,
 αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι,
 ταύτης ἀποψιλῶσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῆ
 γυνὴ γυναικας οὔσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.
 Μν. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναικες. εἰ γὰρ, οὔσης 540

529. Allusio ad vetus scolon, quod
 exstat in minori nostra Aiacreontis edi-
 tione p. 88.

533. Ἀγλαυλον. Vulgo in libris im-
 pressis et cod. Ἀγλαυλον sed men-
 dosa scriptura est: Ἀγλαυρον. He-
 sych. Ἀγλαυρος, θυγάτηρ Κίρκουτος.
 παρὰ δὲ Ἀστικῶς καὶ ἰωνοῦσι κατ'
 αὐτῶν. ἦν δὲ ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς. Ad
 quam glossam vide Interpretes. Agra-
 ulos Cecropis uxor cum filia Aglauro sæpe
 confusa: proclivis erior in duarum li-
 terarum transpositione. Vide Musgra-
 vium ad Eurip. Ion. 23. Per Aglauron
 Cecropis et Agrauli filiam jurabant At-
 ticæ mulieres. Incogitanter in versione
 Kusteri interpretationem retinim Agra-
 ulam, quo nomine ille perperam intelligit
 Dianam agrestem. Vide Maussacum ad
 Harpocrationem in περιπέλοισ. Saltem
 oportebat Agraulon. At vero repono
 Aglauron. Ovidius Metam. ii. 777.

Par secreta domus ebore et testudine
 cultos
 tres habuit thalamos, quorum tu, Pan-
 drose, dextrum,
 Aglauros lævum, medium possederat
 Hecse.
 Nomina sunt trium Cecropis et Agrauli

filiarum, quas a matre Euripides appellat
 παρθίνους Ἀγλαυλιδας Pausanias Attic.
 c. 18. ὑπὲρ δὲ τῶν Διοσκουέων τὸ ἱερὸν, Ἀ-
 γλαυρὸς τίμινός ἐστιν. Ἀγλαυρὸν δὲ καὶ τὰς
 ἀδελφὰς Ἐρση καὶ Πανδρόσῳ, δούκαι φασὶν
 Ἀθηνᾶν Ἐριχθόνιον, καθίσταναι ἐς κισσόν,
 ἀσπισσῶσαι εἰς τὴν παρακαταθήκην μὴ
 πολυπραγμονεῖν. Πάνδρῳσον μὲν δὲ λίγους
 πιδίεθαι· τὰς δὲ δύο, ἀνοῖξει γὰρ σφῶς
 τὴν κισσόν, μαινισθαί τε, ὡς εἶδον τὸν
 Ἐριχθόνιον, καὶ κατὰ τῆς ἀρεσπότητος, ἐνθα
 ἦν κάλισα ἀπόστατον, αὐτὰς βίβλαι. In
 Aglauri templo ephēbi, postquam Lexi-
 archico inscripti fuerant, sacramentum
 dicebant, cujus formula legitur in Sam.
 Petiti Leg. Att. p. 231.

533. Ut per Aglauron, ita etiam per
 illius sororem Pandrosion jurabant At-
 ticæ mulieres, quod constat e Lys. v.
 439. ἐπ' ἄρα, νῆ τὴν Πάνδρῳσον—ad quem
 locum Schollastes: θυγάτηρ Κίρκουτος
 Πάνδρῳσος καὶ Ἀγλαυλῆ. (scr. Ἀγλαυ-
 ρος) ἐκ τῆς Πανδρόσῳ δὲ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ
 Πάνδρῳσος καλεῖται.

536. Post verba εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν, ali-
 quid suppleri debet. Schema est ἀνω-
 σασπῶστον, de quo præter Kusterum ad
 Pl. 468. videndus Kæniius ad Corinthum
 p. 19.

- παρρησίας, καὶ ξὺν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἄσαι,
εἴτ' εἶπον ἃ γίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ' ὑμῶν;
- Γ. γ'. οὐ γὰρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας [545
ὑπὲρ ἀνδρῶς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέδρακεν,
ἐπίτηδες εὐρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ
οὐπάποτ' ἐποίησεν, ὅτι γυνὴ σάφρων ἔδοξεν εἶναι.
- Μν. ἐγὼ γὰρ οἶδα ταῖτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἶποις [550
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἀπαξάπασας.
- Γ. γ'. ἀκούετ' ὦ γυναῖκες, ὃ εἶρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἀπάσας αὐθις αὐτῷ.
- Μν. καὶ νῆ Δί' οὐδέπω γε
εἶρηχ', ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλείον εἶπω;
- Γ. γ'. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις· ὅσα γὰρ ἦδεις ἐξέχεας ἅπαντα.
- Μν. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν μοῖραν, ἂν ποιοῦμεν. 555
ἐπεὶ τόδ' οὐκ εἶρηχ', ὄραξ, ὡς στλεγγίδας λαβοῦσαι
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.
- Γ. γ'. ἐπιτριβείης.

541. ὅσαι πάρεσμεν ἄσαι. Sic liquido codex, optime. Vulgo satis inepte, ὅσαι πάρεσμεν αὐταί. Alibi ἀπὸς et αὐτὸς male commutata fuerunt: exemplo sit Eurip. Or. 902. αὐτὰ hic defendi non potest e Spanhemii observatione ad Nub. 219. αὐτὸν pro cive subinde dictum, intuitu inquilinorum et sociorum: cujus rei in exemplum adducit locum ex Acharn. v. 504. seqq. Nam hic nec ξῖνον nec μεταίκανν mentio ulla est, quorum ex oppositione intelligi possit αὐταί cives significare.

542. ἃ γίγνωσκον. Crasis est, non elisio: ideo excudi debuit conjunctim ἃ γίγνωσκον. Vocales breves ἃ ἰ in ἄ longum coalescunt: alioqui recto talo non insisteret versus. Sic alibi excudi curavi, ut Nub. 1463.

οὐ γὰρ μ' ἔχρησεν τὰ χρέμαθ', ἄδανισάμην.

546. ἐπίτηδες εὐρίσκων. Vulgo ἐπίτηδες, quod mendosum esse nemo non vidit. Sublevandus erat versus inutili gravatus syllaba.

549. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἶποις. Vulgo manifesta menda οὐκ ἂν εἶποις. Perspicue cod. οὐκ ἂν, quod etiam ille non subministrasset, reposuissem tamen.

553. ἐπεὶ βούλεσθε πλείον εἶπω; interrogative. Graecorum vim non exprimit latina versio: quapropter, si vultis, plura dicam. Vertendum erat: Sin aliter creditis, vultisne plura dicam? In ista loquendi formula τῶν elliptice adhibetur.

554. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν ἔχοις, supple ἰσπῖν: et ἔχοις accipe pro ὄναις. Sic Lys. 563. ex mea emendatione πῶς οὐν ἔξει πᾶντα: Nihil notius hac potestate verbi ἔχοις. Lucianus tom. i. p. 746. πῶς ἔχοις εἰδέναι; unde potes scire? p. 445. οὐκέτ' ἂν εἰσπῖν ἔχοις, dicere mequeas.— ὅσα γὰρ ἦδεις. E puriori Atticismo excudi debuit ἦδης. Vide notata ad Nub. 329.

555. μὰ τὸν Δί' οὐ τὴν μυριοστὴν. Haud sane difficile erat labefactatum hujus versus metrum reparare, cujus vitium editores omnes fugit: nihil enim in eum a quoquam adnotatum reperio. In cod. ut in vet. edit. μὰ Δί' οὐδὲ τὴν μυριοστὴν: in recentioribus nescio quo auctore, sed nihilo melius, μὰ Δία οὐδὲ τὴν—

557. σιφωνίζου τὸν οἶνον. Vulgo ineptissime τὸν οἶνον. Kustero reponenti οἶνον adstipulantur Berglerus et Reiskius posthabita etiam Suida auctoritate, merito. At in interpretatione nominis

- Μν. ὡς τ' αὐτὰ κρέ' ἐξ' Ἀπαλουρίωνταῖς μαζροποῖς διδῆσαι,
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμὲν ---
- Γ. γ'. τάλαιν' ἐγὼ, φλυαρεῖς.
- Μν. οὐδ' ὡς τὸν ἀνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν, 560
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἐτέρα τὸν ἀνδρ' ἔμνηεν,
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξεν ποτ' ---
- Γ. γ'. ἐξόλοιο.
- Μν. Ἀχαρική τὸν πατέρα.
- Γ. γ'. ταυτὶ δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν;
- Μν. οὐδ' ὡς σὺ, τῆς δούλης τεκούσης ἄρρεν', εἶτα σαυτῆ
τῆ' ὑπεβάλε· τὸ σὸν δὲ θυάτρειον παρήκας αὐτῆ. 565
- Γ. γ'. οὐ τοι, μὰ τῷ θεῷ, σὺ καταπρόξει λέγουσα ταυτὶ·
ἀλλ' ἐκποκίω σου τὰς ποκάδας.
- Μν. οὔποτε μὰ Δία σὺ γ' ἄψει.
- Γ. γ'. καὶ μὴν ἰδοῦ.
- Μν. καὶ μὴν ἰδοῦ.
- Γ. γ'. λαθεῖ θοιμάτιον, Φιλίση.
- Μν. πρόσθε μόνον, καὶ γὰρ σε, νῆ τὴν Ἄρτεμιν ---
- Γ. γ'. τί δράσεις;
- Μν. τὸν σθησαμῶνθ', ὃν κατέφαγες, τῆτόν σε χεσεῖν ποιήσω.
- Χο. παύσασθε λοιδορούμεναι. καὶ γὰρ γυνὴ τις ὑμῖν [570

στλεγγίδας hærent viri docti, nec prorsus intelligunt quem strigil præbeat usum hauriendo e doliis vino. Sane στλεγγίς ea sui parte qua stringit, cutemque abradit, instrumentum est huic fraudi haud apprimè utile: sed pars illa stringens aptata erat manubrio satis longo et cavo, quo facile, tanquam siphone, mulieres uti poterant. Hoc primum: estque hæc interpretatio ita probabilis, ut, etiamsi nulla alia suppeteret, ab hoc στλεγγίδας suspicionem omnem vitii amoliri deberet. Sed præterea aliud quid hoc nomen significat, a sententia hujus loci minime alienum. Nempe fuit quoddam muliebri capitis ornamentum στλεγγίς appellatum: aurea erat bractea, quæ facile in culmi formam cogi poterat, ut ea, tanquam fistula, mulieres vinum traherent. Hujus rei auctor est Scholiastes Comici ad Eq. 577. descriptus a Suida in στλεγγίς. Καλιῖται δὲ στλεγγίς, καὶ χροσθὸν ἴλασμα τὸ περιτῆ κεφαλῆ τῶν γυναικῶν. Quod vero addit, vel priorem nostram interpretationem stabilit, vel tertiam fundamentum

substernit: ἡ δὲ στλεγγίς τῶν πρὸς ἄλλοι. οὐ γὰρ πρὸς τὸ περιξύνεσθαι ἂν τις αὐτῆ χρῆσασθαι μένοι, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρῆσασθαι. Si cui deinceps negotium facessat istud στλεγγίδας, haud sane erit, quia nesciet quid significare possit, sed quia dubius hærebit, quamnam e variis significationibus eligat.

558. κρέ' ἐξ' Ἀπαλουρίων. Sic distincte cod. recte. Sed perperam in eo scriptum ὡς ταῦτα. In Juntina ὡς' αὐτὰ κρέ' Ἀπ. Melius Zanettus ὡς' αὐτὰ κρέ' ἐξ' Ἀπ. Nondum accurate hic locus excusus fuerat. Quod ad rem ipsam attinet, videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπαλουρία.

567. οὔποτε μὰ Δία σὺ γ' ἄψει. Sic legendum, ut recto talo versus insistat, syllaba vulgo vacillans, οὐδὲ μὰ Δία σὺ γ' ἄψει.

568. Φιλίση. Sic bene cod. Vulgo Φιλίση.

570. σὺσεῖν σε χροσθὸν πωήσω. Pronomen σε, quod exciderat, salva loquendi ratione abesse non potest.

571. γυνὴ τις ὑμῖν. Sic plene et perspicue cod. recte. Vulgo ἡμᾶς. Scripta-

ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι,
σιγάθ', ἢν αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἄττα λέξει.

- Κλ. φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοῦ μοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἶμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις. 575
γυναικομανῶ γὰρ, προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεὶ.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγω τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἤκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
σκοπήτε, καὶ τηρήτε, μὴ τι προσπέση 580
ὑμῖν ἀφρακτοῖς πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.
Χο. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχης.
Κλ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὐτοῦ, γέροντα; δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον. 585
Χο. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;
Κλ. ἢν ἄττα βουλευοῖσθε καὶ μέλλοιτε δεῖν,
ἐκεῖνος εἶη τῶν λόγων κατάσκοπος.
Χο. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξίν ὦν ἀνὴρ;
Κλ. ἀφεισεν αὐτὸν ἀπέτιλλ' Εὐριπίδης,
καὶ τᾶλλ' ἄπανθ' ὡσπερ γυναικ' ἐσκεύασε. 590
Μν. πείθεσθε τούτω ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἂν;
οὐκ οἶμαι ἴγωγ', ὦ πολυτιμῆτω θεῶ.
Κλ. ληρεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἤλθον ἀγγελῶν, 595
εἰ μὴ πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδόντων.
Χο. τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρήν,

ræ compendia, quibus utebantur librarii, maxime in ultimis vocum syllabis, multos pepererunt errores.

580. *σκοπήτε, καὶ τηρήτε*. Perperam cod. et vet. editt. *σκοπίτε καὶ τηρίτε*. Illud jam repositum observo in priore Batava.—*μή τι προσπέση*. Sic bene Kuster. in notis: inconcinne vulgo καὶ μὴ προσπέση.

581. *ὅτι μὲν ἀφρακτοῖς*. Sic bene cod. Vulgo ἡμῖν.

593. *ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἂν*; qui sibi pilos crellis pateretur? Hic est sensus quem perceperunt interpretes omnes; sed quem e vulgatis elicere non poterant, ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετο; Valet hoc, qui sibi pilos crellis possus est. Infinita sunt

exempla omisse a librariis particulae δ, maxime in versuum fine. Vide supra 196. Lys. 141. 301.

594. *οὐκ οἶμαι ἴγωγ'*. Vulgo claudicante versu, οὐκ οἶμ' ἴγωγ', male elisa diphthongo, quum vocalis brevis seq. vocis elidī debebat. Vide supra ad 217. Lys. 934.

596. *ταῦτα τῶν*. Perperam vulgo *ταυτὶ τῶν*, spondeo quartam senarii sedem occupante.

598. *ἠλιθίος* unico v scriptum in cod. ut illud exhibent editiones omnes. *ἠλιθίος* enotatum nescio unde in Scaligeri excerptis. Præter ea quæ notavi ad Æschylī Prom. 53. et ad Apolloniū i. 862. vide Heynii, elegantissimæ doctri-

ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτός ἐγκαθήμενος. 600
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτὸν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε καὶ κείνην ἔχης, ὦ πρόξεγε.

- Κλ. φέρ' ἴδω τίς ἢ πρῶτη σύ;
Μν. ποῖ τις τρέφεται;
Κλ. ζητητέαι γὰρ ἐστέ.
Μν. κακοδαίμων ἐγώ.
Γυ. δ'. εἴμ', ἦ τις, ἦρου; 605
Κλ. ναί.
Γυ. δ'. Κλεωνόμου γυνή.
Κλ. γιγνώσκεθ' ὑμεῖς, ἦ τις ἔσθ' ἠδ' ἡ γυνή.
Χο. γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἀθρεῖ.
Κλ. ἠδὲ δὲ δὴ τίς ἐστίν, ἢ τὸ παιδίον
ἔχουσα;
Γυ. δ'. τίτθῃ, νῆ Δί, ἐμή.
Μν. διοίχομαι.
Κλ. αὐτὴ σύ, ποῖ στρέφει; μὲν αὐτοῦ. τί τὸ κακόν; 610
Μν. ἔασον οὐρησαί μ'.
Κλ. ἀναίσχυντός τις εἶ.

næ viri, notam ad Pindari Nem. v. 2.

600. *λίληθεν ἡμᾶς*. Sic bene et perspicue scriptum in cod. Vulgo ἡμᾶς. Hursus commutata pronomina, quorum confusio in libris fere perpetua est.

601. *καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν*. Perperam vulgo, metro vacillante, *συνέξευρ'*. Supra 553. bene editum *ἴρηχ' ὡσα ἔνοιθ'*—Atticum ξῖν, quod aliquoties diligentiam nostram fugit, ubique Aristophani reddendum, nisi si præcedens vocalis e metri lege corripi debeat. Præstat hoc Toupīi commento prolato ad Suidam iii. 83. *καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν*.

603. *τίς ἢ πρῶτη σύ*; Sic recte cod. Vulgo *τίς εἶ πρῶτη σύ*; Articulus hic omnino necessarius: at verbum bene subauditur. *εἶ* et *η* millies commutata.—Verba *ποῖ τις στρέφεται*; et mox *κακοδαίμων ἴγωγ'*, secum Mnesilochus dicit ad spectatores conversus, quæ ab aliis scenæ personis non exaudiri fingitur.

605. *εἴμ', ἦ τις, ἦρου*; Sic bene edidit Zanettus. Juntina, ut in cod. est, habet *εἴμ' εἶ τις ἦρου*; quam lectionem servarunt Basilcenses et minores Batavæ. Melio-

VOL. I.

rem adsumsit Kusterns e Parisina Welcheli: nam Venetas non noverat magis quam Juntinam.—Vulgo exciderat vocula *ναί*, quæ huic loco nonnihil addit leporis, et metrum sartum tectumque præstat. In cod. post *εἴμ' εἶ τις ἦρου* picta lineola mutata personæ index: tum sequuntur verba *Κλεωνόμου γυνή*, quæ tamen ab eadem muliere proferuntur ac superiora illa. Manifestum est, inter duo ista commata mediam olim fuisse voculam, diversæ personæ tributam, quæque versum explebat. Est ipsissimum illud *ναί* a me repositum, quo Clisthenes mulieris quæstioni respondet. Satis inepto fulcro verbum sustentabat Kusterus, particulam *ναί* post *ἦρου* inserendo.

609. *διοίχομαι*. Hoc secum dicens Mnesilochus abscedit, ut qui e templo clam elabi meditetur: sed a Clisthene revocatur.

610. *τί τὸ κακόν*; Hæc verba in cod.: ut vulgo, eidem personæ continuatæ. Mnesilochi tributa non male sic cohærerent, *τί τὸ κακόν*; *ἔασον οὐρησαί μ'*.

611. *ἀναίσχυντός τις εἶ*. Sic optime

κ

- σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμένο γὰρ ἐνθάδε.
Χο. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα.
 μόνην γὰρ αὐτὴν, ὡς νερ, οὐ γιγνώσκομεν.
Κλ. πολὺν γε χρόνον οὐρεῖς σύ. 615
Μν. νῆ Δί', ὦ μέλε.
 στραγγουριῷ γάρ· ἐχθρὸς ἔφαγον κάρδαμα.
Κλ. τί καρδαμίξεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
Μν. τί δῆτά μ' ἔλκεις ἀσθenoῦσαν;
Κλ. εἶπ' ἐμοί,
 τίς ἔστ' ἀνὴρ σοι;
Μν. τὸν ἐμὸν ἀνδρὰ πυνθάνει;
 τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;
Κλ. τὸν δεῖνα; ποῖον; ἔσθ' ὁ δεῖν', ὃς καὶ ποτε--- 620
Μν. τὸν δεῖνα, τὸν τοῦ δεῖνα.
Κλ. ληρεῖν μοι δοκαῖς.
 ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον;
Μν. νῆ Δία,
 ὅσ' ἔτη γε.
Κλ. καὶ τίς σοῦ ἔστι συσκηνήτρια;
Μν. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'. 625
Κλ. οἱ μοι τάλας, οὐδὲν λέγεις.
Γυ. ε'. ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασιανῷ ταύτην καλῶς
 ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρουσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
 ἵνα μὴ πακούσης ὦν ἀνὴρ. σὺ δ' εἶπ' ἐμοί,
 ὃ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν εδείκνυτο.
Μν. φέρε' ἴδω, τί πρῶτον ἦν; 630
Γυ. ε'. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον; ἐπίνομεν.

Kusterus in notis. Vulgo omnia vocula
 cum versus labe.

623. νῆ Δία, ὅσ' ἔτη γε. Sunt ista
 omnia Mnesilochi, ne minima quidem
 interpunctione in cod. distincta. Ab-
 surde vulgo verba ὅσ' ἔτη γε Clistheni
 tribuuntur, quærenti, juxta Kusteri in-
 terpretationem, Quot sunt anni?

630. Vulgo sic legitur hic versus:
 φέρε' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;—ἐπίνομεν.
 toto debiciente pede. Poëtæ manum re-
 stituimus.

φέρε' ἴδω, τί πρῶτον ἦν;—ἐπίνομεν;
 ἐπίνομεν.
 Sic solent ad interrogatorem responsu-

ri, quæstionem repetere. Ran. 198.
 quærenti Charoni οὔτος, τί ποιεῖς; re-
 spondet Bacchus: ὅ τι ποιεῖ, τί δ' ἔλλα-
 γ' ἦ—Nub. 1248. quærenti Strepsiadi
 ποῦτί τί ἐστὶ; respondet Pœrias: τοῦθ' ὅ
 τι ἐστὶ; κάρδοπος. Ibid. 787. quærenti
 Socrati τί δή γε πρῶτον ἰδούσκου; λέγει.
 respondet Strepsidas:

φέρε' ἴδω, τί μάλιστα πρῶτον ἦν; τί πρῶ-
 τον ἦν.
 qui locus hujusce geminus est et simili-
 mus. Sæpissime contingit, ut repetitas
 ab auctore voces librarum semel tantum
 ponerent; cujus omissionis exemplum
 enotatum in Lys. 831,

- Μν.** προυπίνομεν.
Γυ. ε'. ταυτὶ μὲν ἠκούσας τινος· τί δὲ τὸ τρίτον;
Μν. σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμῖς.
Γυ. ε'. οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἔλθ'ε, δεῦρ', ὦ Κλεισθένης·
 ὅδ' ἔστιν ὁ νῆρ, ὃν λέγεις. 635
Κλ. τί οὖν ποιῶ;
Γυ. ε'. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.
Μν. κἄπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παιδῶν μητέρα;
Κλ. χάλα ταχέως τὸ στρόβιον, ὦ ναισχυντε σύ.
Γυ. ε'. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
 καὶ νῆ Δία, τιτθούς γ', ὥσπερ ἡμεῖς, οὐκ ἔχει. 640
Μν. στεριφή γὰρ εἰμι, κοῦκ ἐκύησα πάποτε.
Γυ. ε'. νῦν; τότε δὲ μητὴρ ἦσθα παιδῶν ἐννέα.
Κλ. ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ἀδείεις κάτω;
Γυ. ε'. τὸδ', ἰδοῦ, ἔκυψε, καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.
Κλ. καὶ ποῦ ἔστιν;
Γυ. ε'. ἀδῖς ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται. 645

632. τί δὲ τὸ τρίτον; Perperam vulgo
 τὶ δὲ τρίτον, metro vacillante, quia δὲ
 ante se produci non potest, ut observavi
 supra 450. et ad Lys. 613. Quia in
 præcedentibus nude πρῶτον, δεύτερον, sine
 articulo videbat librarius, hic etiam eum
 omisit.

632. Quam huic versui medclam feci,
 eadem summius Bentleius Menandri re-
 stituit senarium, Emend. lv. p. 26.

ἡ τὰς ἀνάγκαις, ἢ τὸ τρίτον ἴδιαι τινί.
 ubi articulus iidem exciderat, metrum-
 que fulserat Grotius inserta particula
 γε.

633. σκάφιον Ξένυλλ' ἤτησεν· οὐ γὰρ
 ἦν ἀμῖς. Hunc versum citat Pollux x.
 45. e Conici Polyido, forte memorie
 lapsu: potuit tamen in binis fabulis ex-
 stare. Quod autem rebatur Bisetus, e
 Polluce scripturam hujus loci reforman-
 dam esse, et pro vulgato σκάφιον ξῆνη μ'
 ἤτησεν, legi debere σκάφιον Ξένυλλ' ἤτη-
 σεν, id certissimum est. Impressorum
 enim librorum corrupta est lectio: al-
 teram liquido cod. exhibet ξένυλλ' ἤτη-
 σεν. Superdactyla transversa lineola indi-
 cat nomen esse proprium, quod verum
 est.

635. ἴδω, τί πρῶτον ἦν, ὃν λέγεις. Vulgo
 minus bene ἀδῖς, omisso articulo.

642. νῦν; τότε δὲ μήτηρ—Vulgo la-

borat hic versus interpunctionis et me-
 tri vitio. Impressi omnes δὲ pro δὲ ha-
 bent. Hoc ad codicis fidem reposui-
 mus, in quo etiam bene post νῦν distin-
 ctum: sed hoc præstat interrogative ef-
 ferri. De metri vitio silent Kusterus et
 Berglerus. Hunc quidem id non ani-
 madvertisse, nihil est quod mirer: at
 illum Scaligeri excerpta, quibus utebatur,
 sagaciorum reddere poterant. In iis
 enotatum νῦν δὲ· τότε δὲ—vel νῦν δὲ· τότε
 δὲ μήτηρ—quarum lectionum prior vul-
 gata melior, altera deterior adhuc est.

644. Personis hoc loco absurdum in
 modum divisæ erant loquendi vices: v.
 638. mulieri perperam tribuitur; ad Cli-
 sthenis partes pertinet, cui demanda-
 tum munus Mnesilochum arguendi. Di-
 xerat ei mulier ἀπόδυσον αὐτόν. Tum ille
 pro imperio Mnesilochum jubet fasciam
 solvere: postea rursus eum jubet sur-
 gere rectumque stare. V. ἀνίστασ' ὀρθός
 Clistheni adscribi debuit: sequens totus
 est mulieris: in cod. uni personæ tribu-
 tus est, sed male, ut vulgo, τοῦ δὲ ἔκυψε
 scriptum est. Metrum et sensus flagi-
 tant, id quod reposuimus, τὸδ', ἰδοῦ, ἔκυ-
 ψε.

645. ἀδῖς ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται. Mal-
 lem ἰς τὸ νῆρην, quod res ipsa flagitare
 videtur.

Κλ. οὐκ ἔν γε ταυδί.
 Γυ. ε'. ἀλλὰ δεῦρ' ἦκει πάλιν.
 Κλ. ἰσθμὸν τιν' ἔχεις, ἀνδρῶπ'· ἀνο τε καὶ κάτω
 τὸ πῶος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.
 Γυ. ε'. ὁ μιαρὸς οὗτος ταῦτ' ἀρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
 ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο. 650
 Μν. κακοδαίμων ἐγὼ,
 εἰς οἷ' ἑμαυτὸν εἰσεκύλισα πρᾶγματα.
 Γυ. ε'. ἄγε δὴ, τί δρωμέν; ;
 Κλ. τούτου φυλάττετε
 καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχίσεται·
 ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς Πρωτάνεσιν ἀγγελεύω.

Χορός.

[659

ἡμᾶς τοῖνον μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἀφαμένους χρῆ
 ξυζωσαμένους τ' εὖ κἀνδρείως, τῶν δ' ἱματίων ἀποδύσας,
 ζητεῖν εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἐσελήλυθε, καὶ περιδρεξάι
 τὴν πνύκα πᾶσαν, καὶ τὰς σκηναὶς, καὶ τὰς διόδους διαθρῆσαι,

647. Hic versus in codicis contextu omisus, in margine ab eadem manu adscriptus est. Bene eum a Biseto monitus Kusterus e Suida in Ἰσθμὸς Comico restituit; sed quod eum unciis inclusit, id minime probandum est. Corinthii, ne totam Peloponnesum circumnavigare cogentur, naues machinis traducebant per Isthmum ab uno mari ad alterum. Sicut intelligi debet vetus Scholiastes, cujus ad hunc locum verba descripsit Suidas: ἐστὶ τὰς ναῦς διὰ τοῦ ἰσθμοῦ εἰλκον οἱ Κορίνθιοι, ὅστε μὴ περιερχέσθαι. τοῦτο δὲ δι' ἰσθμοῦ ἰσθμίου. Dicebatur etiam δι' ἰσθμοῦ, ὑπερῖσθμῶν, ὑπερῖσθμῶν, quorum verborum exempla apud Polybium reperiantur. Male hoc de fossa accepit Kusterus, quum terrestri via navium illa traductio fieri solet.

651. εἰσεκύλισα. Cod. ut vett. editt. perperam εἰσεκύλισα. Non magis hic quam infra 767. enendari debuit εἰσεκύλισα.

652. τούτου φυλάττετε. Quis non videt ista in Clisthenis partes transferri debuisse? Absurde vulgo mulierum continuantur. At bene in cod. distincta sunt: post τὴν δρωμέν ducta lineola mutatae personae index.

653. ὅπως μὴ διαφυγῶν οἰχίσεται.

Vulgo deficiente syllaba οἰχίσεται, quod e scripturae compendio certum videtur. Genuinam lectionem certissime restituit Dawesius. Vesp. 51.

ἐρδεις ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρυμνας οἰχίσεται. De his Atticis futuris dictum ad Lys. 459.

654. τοῖς Πρωτάνεσιν. Sic bene cod. Vulgo poetica forma Πρωτάνεσιν, quae ne metro quidem sustentando necessaria est.

655. μετὰ τοῦτ'. Sic cod. et editt. omnes praeter novissimam, in qua, nescio unde, ἐστὶ τοῦτ'.

659. τὴν πνύκα. Male cod. ut Junctina, τὴν πνύκα. Legitimam scripturam reposuit Zanettus et enotavit in Excerptis Scaliger. Suavis est ad hunc locum Kusterus, qui librorum errores, ubique corrigendos, in exemplum trahit, ut probet e recto πνύξ declinari casus obliquos πνύξ, πνύξ, πνύξ, quod absurdum est. In Pnyce, de qua videndus Meursius Ath. Att. ii. 9. habebatur populi coniones: ideo templum in quo tunc conioni habendae congregatae erant mulieres, facite Comicus Pnycem appellat. διαθρῆσαι. Sic Kusterus in notis bene. Vide ad Lys. 408.

Ἡμ. εἶα δὴ πρῶτιστα μὲν χρῆ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα,
 καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῆ· μόνον δὲ χρεῖ 660
 μὴ βραδύνευ, ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι,
 ἀλλὰ τὴν πρῶτην τρέχειν χρεῖ ὡς τάχιστα ἤδη κύκλω.
 εἶα νῦν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ',
 εἴ τις ἐν τόποις ἐδράϊος ἄλλος αὐ λέληθεν ὦν.
 πανταχῆ διάρρινον ὄμμα, 665
 καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῖρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
 ἦν γὰρ μὴ λάδη δρᾶσας ἀνόσια,
 δώσει τε δίκην, καὶ πρὸς τούτω
 τοῖς ἄλλοισιν γ' ἔσται πᾶσιν
 παράδειγμ' ὕβρεως, ἀδίκων τ' ἔργων, 670
 ἀδέων τε τρώπων.
 φήσει δ' εἶναι τε θεοῦς φανερωῶς,
 δείξει τ' ἤδη
 πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας,
 δικαίως τ' ἐφέποντας 675
 ὕσια, καὶ νόμιμα μηδομένους,
 ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
 κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιαῦδ' ἔσται
 αὐτῶν ὅταν ληφθῆ τις ἀνόσια δρῶν,
 μανίαις φλέγων, 680
 λύσση παράκοπος,

659. εἶα secunda brevi: sunt enim hi versus trochaici. Male vulgo hic et mox infra excusum εἶα. Est autem εἶα adverbium adhortandi, quod saepe apud Comicum recurrit, maxime vero in Pace v. 459. seqq. Ab eo, eadem ratione, qua alia ab aliis adverbis verba, de quibus supra ad v. 231. formatur verbum εἰάζω. Hesych. εἰάζω, εἶα ἰσχυρίων. Εὐρησίδης Χερσίσσα.

660. In cod. ut in vett. editt. inversae cum metri et sententiae labe voces: καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ μόνον δὲ χρεῖ πανταχῆ. Hic rursus metrum restituit Kusterus. Nihil in codd. frequentius obvium, quam hujuscemodi vocum trajectiones.

661. ὡς ὁ καιρὸς. In prioribus editt. male legitur ὡς καιρὸς, amisso articulo εἰ, quem vulgus in codd. inserui. Sic supra in Plato v. 255. ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μίλ-

λιον. KUSTERUS. Quis lecta hac nota non credat Kusterum e conjectura inferuisse articulum εἰ? Quis ejus tergo non timeat, ne censoria virgæ subiciatur vebicibus? Sed securi estote, ὁ boni: tutum eum praestabo. Est articulus ille εἰ non solum in August. cod., sed etiam in quinque primis editionibus. Non eo nomine culpandus est Kusterus, quod optima crisi versum hunc emendatorem exhibuerit, quam Aem. Portus: sed quod Aristophanem edere aggressus, ne unam quidem editionum veterum, quae alicujus esset momenti, consuluerit.

665. διάρρινον. Male vulgo in trochaico versu διάρρινον.

678. ποιῶσι. Sic cod. recte. Nullum hic usum praestat v. paragogicum in iam-bico versu: ideo etiam v. 683. γυναῖξί lego, non γυναῖξιν.

εἴ τι δριῶν, πᾶσιν ἐμφανὲς ὄρα
ἔστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τὰ παράνομα, τὰ τ' ἀνόσια, θεὸς

685

ἀποτίνεται,
παραχρημὰ τε τίνεται.

Χο. ἀλλ' εἰχ' ἡμῖν ἀπαντὰ πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὀρώμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδὲν ἐγκατήμενον.

Γυ. ζ'.
ἄ, ἄ.

ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρκάσας μοι φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.

690

Μν. κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποπε σὺ ψωμιεῖς,
ἦν μὴ μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ', ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὴν μαχαίρα τῆδε φοινίας φλέβας,
καθαιματώσει βωμόν.

695

Γυ. ζ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ.

γυναῖκες οὐκ ἀρήξετ'· οὐ πολλὴν βοήν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον; ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;

Χρ.

ἔα, ἔα.

ὦ πότνια Μοῖραι, τί δὲ δέρομαι
νεοχμόν αὐτέρας.

700

ὡς ἅπαν γὰρ ἐστὶ τὸλμης ἔργα κῆναισχυντίας.

686. παραχρημὰ τε τίνεται. Sic cod. et Venetæ editiones. Juntina γίνεται.

689. Exclamandi adverbium sunt extra versum. Ad eundem modum quo hic, scripta sunt in cod. et excusa in vett. edit. id est a seq. versu separata. In cod. ἄ ἄ: in Venetis edit. ἔα. Versus autem deficiente syllaba claudicabat, vocula πῶ semel tantum posita, quam a poetâ geminatum fuisse acute Bisetus vidit. Sic infra 1093. Pl. 417. πῶ, πῶ; τί φεύγιστον; Confer supra 196. 630. Lys. 831.

693. ἦν μὴ μ' ἀφῆτ'—vulgo ἀφίητ', quod in metri et in sermonis legem offendit. ἀφίημι, ἀφίησι, formas esse Atticis inusitatas ostendit Dawesius p. 246. Tolerabilior esset codicis lectio ἀφίητ, legitima formatione, sartoque metro. Sed ἦν subjunctivo jungi debet, itaque ἀφῆτ' reponendum erat.

697. στήσεσθε καὶ τροπαῖον. Cod. et Juntina στήσεσθε τροπαῖον omnia copula, quam Venetæ edit. exhibent, restitutum a Zanetto sive ex metri necessitate et sermonis indole, sive e Comici Scholiaste ad Plutum 453. quem descripsit Corinthus de Dial. p. 8. In ceteris edit. claudicat hic versus, quem Kusterus a se primo restitutum fuisse arbitrabatur. De formula ἴσασθαι βοήν vide P. Leopardi Emendat. vii. 22.

702. Tetrameter est trochaicus, cujus vulgo fracti sunt pedes, ὡς ἅπαντ' ἐστὶ τὸλμης. In cod. ὡς ἅπαν γὰρ ἐστὶ τὸλμης—oportuit ἐστὶ. Bene procedit phrasis, ἅπαν ἐστὶν ἔργα τὸλμης καὶ κῆναισχυντίας. Aliter e Suida, quem tamen huc respexisse non liquet, Toupius Epist. Crit. p. 33.

ὡς ἅπαντ' ἐστὶ πλῆα τὸλμης ἔργα κῆναισχυντίας.

οἶον αὐδ' ἐδέρακεν ἔργον, οἶον αὐδ', φίλοι, τὸδε;

Μν. οἶον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

Χο. ταῦτα δῆτ' εἰ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ, καὶ περαιτέρω; 705

Γυ. ζ'. δεινὰ δῆτ' ὅτι γ' οἴχεται μου ἕξαρκάσας τὸ παιδίον.

Χο. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτα τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὄδ' ἀναισχυντεῖ;

Μν. κοῦπω μέντοι γε πῆπαυμαι.

Γυ. ζ'. ἀλλ' οὐδ' ἤξεῖς θῆεν ἤκεις,
φαύλως τ' ἀποδράς, οὐ λέξεῖς
οἶον δρασάσας διέδους ἔργον.

710

Μν. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.

Χο. τίς οὖν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν

715

ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκους ἔργοις;

Μν. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.

Χο. ἀλλ' οὐ, μὰ τῷ θεῷ, τάχ' οὐ

χαίρων ἴσας ἐνυβοῖσεις,
λόγους τε λέξεῖς ἀνοσίους.

720

ἀδέοις ἔργοις γὰρ ἀντα-
μειψόμεσθ' ἄ σ', ὥσπερ εἰκὸς, ἀντὶ τῶνδε.

Suida verba sunt: ἅπαντα τὸλμης πλῆα κῆναισχυντίας. In τῶν ἰταμῶν καὶ ἀναιδῶν.

704. ἕξαράξω e certissima Tonpii emendatione, quem vide ad Suidam i. 141. Vulgo legitur absque metro et sensu:

οἶον ὑμῶν ἐξάρξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.

Sed ante Toupium sic legendum esse jam monerat Reiskius, cujus, quia brevis est, totam notam proponam. ἕξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν—ὅ quam pulchre vobis nimiam vestram audaciam excutiam! Confer Dionys. Halicarn. Ant. p. 38. 44. Dawesium hic destituit nota illa sagacitas. Occurrit verbum ἕξαράξω Nub. 1373. Equit. 641.

706. Hujus etiam versus, prout vulgo legitur, metrum solutum:

θῆλος δῆτ', ἐστὶ γ' ἔχου μου ἕξαρκάσας τὸ παιδίον.

Proclive erat emendare ὅτι γ' ἔχου. Placuit mihi magis ἐστὶ γ' οἴχεται. Sed fa-teor alterum præferri debuisse, quod a veteri scriptura unica tantum litera differt, eaque a librariis in hac voce alibi omissa. Exemplum habuimus in Lys.

1208. ἔχου ἕξαρκάσας valet ἕξαρκάσαι, formula satis obvia, de qua suffecerit legisse Valckenario observata ad Eurip. Phœn. 712.

709. κοῦπω μέντοι γι πῆπαυμαι. Hinc litem Grammaticorum dirimas, de qua postremum auctorem Doctr. Particul. vide p. 699. En aliud e Platone exemplum initio librorum de Republica. καὶ λόγουσι μὲν τι, οὐ μέντοι γι ὅσον ὄνεται. Sic est etiam in veteri scripto libro.

710. Depravata est in omnibus libris hujus versiculi scriptura. In cod. ἀλλ' οὐν ἤκεισθ' ἔθην ἤκεισ. In quinque vett. edit. ἀλλ' οὐν ἤκεισ θ' ἔθην ἤκεισ. Primum Frobenius copulam exulare jussit, ediditque ἀλλ' οὐν ἤκεισ γ' ἔθην ἤκεισ. Quæ lectio deinceps, licet absurdissima, per ceteras edit. propagata fuit. Ad sensum et prout flagitat sermonis ratio, reposui,

ἀλλ' οὐδ' ἤκεισ θῆεν ἤκεισ.
ὅστις ἤκεισ θῆεν ἤκεισ, ὅστις φαύλως ἀποδράς λέξεισ. Vides quam bene nunc omnia cohæreant.

τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ'
ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον
ἐπέχει τις τύχη. 725

ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν σ', ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταΐθειν τὸν πανούργον, πυρπολεῖν δ' ὅσον τάχος.

Γ. ζ'. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία·
καὶ γὰρ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον. 730

Μν. ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόουδι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἐστίν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἢ κόρη
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων. 735

ὦ θερμάταται γυναῖκες, ὦ ποτίσεται,
καὶ παντὸς ἡμῖν μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθὸν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν·
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαίοις, καὶ τῇ κρόκῃ.

Γ. ζ'. παρὰβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.
Μν. παρὰβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί. 740

τουτὶ τεκεῖν φῆς;
Γ. ζ'. καὶ δέκα μῆνας αὐτ' ἐγὼ

726. Hic versus et tres sequentes vulgo Choro continuantur. Eos ego haud melius omnes Mulieri vi. tribueram. Quae ad latus hujus versus minio valde diluto et tenuissimis characteribus scripta sunt in codice, aut negligenter legi, aut quid sibi vellent non satis perspectum habui. Nunc rem teneo. Literarum compendia hoc significant: πρὸς τὰς γυναῖκας (oportuit πρὸς τὴν γυναῖκα) scilicet praecedentem Chori sermonem ad Mnesilochum directum fuisse, hoc autem versu ad mulierem converti. Sed Mulieris vi. persona versui 728. praefigi debuisset manifeste ostendit cum metri mutatum genus, tum versus 739. Postquam Chorus mulierem incitavit, ut adsumtis sociis ligna aggereret, Mnesilochumque combureret, statim illa jussa capessit, et cum famula abscedens huic dicit: age, ὦ Μανία, sarmenta arcesamus. Moxque in scenam cum sarmentis reversa eadem saepe famulae ait:

παρὰβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.

Delenda itaque Mulieris persona ante v. 726. adscribendaque ante versum

728.—*χρῆν σ' ἐκφέρειν τι.* In cod. *χρῆ μ' ἐκφέρειν τι.* In Juntina *χρῆν σ' ἐκφέρειν τι.* Qua in scriptura praeter accentum impersonalis verbi nihil mutandum erat. Zanettus tamen pro *χρῆν* edidit *χρῆ*.

730. *σὺ δὲ τὸ Κρητικόν.* Sic bene Kusterus in notis: vulgo *σὺ δὲ τὸ Κρητικόν.* Quod autem ait ille syllabam redundantem, id falsum est:

ὕφαπτε | ε καὶ | κάταιθε | θι συ σο | δε
σο κρη | σικον.

Sed anapestus tribrachy subjectus minus modulatum versum facit: quod vero praecipuum est, particulam adversativam *δὲ* sententia flagitat, non autem demonstrativam *σὺ δὲ*. Hesych. *Κρητικόν.* ἡμέτερον λιστὸν καὶ βραχύ. τὰ γὰρ τοιαῦτα, Κρητικὰ ἴλεγον. Ad quam glossam vide Interpretes.

735. *ποτίσεται.* De hac superlativi formatione Atticis scriptoribus familiari agit Eustathius ad Odys. p. 1441. plurimum adductis exemplis. Sic Ran. 91. *λαλίσεια.* Pl. 27. *αλιστρίσταν.* Acharn. 425. *πρωχίσειον.*

ἤνεγκον.
Μν. ἤνεγκες σύ;
Γυ. ζ'. νῆ τὴν Ἄρτεμιν.
Μν. τρικότυλον; ἢ πῶς; εἶπ' ἐμοί.
Γυ. ζ'. τί μ' εἰργάσω;
ἀπέδυσας, ὦ ναίσχυντέ, μου τὸ παιδίον,
τυννοῦτον ὄν. 745

Μν. τυννοῦτο;
Γυ. ζ'. μικρὸν, νῆ Δία.
Μν. πῶς' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοῶς, ἢ τέτταρας;
Γυ. ζ'. σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίαν.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό.

Μν. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
Γυ. ζ'. ἐμπρήσομεν τοῖνον σε.
Μν. πᾶνυ γ' ἐμπίμπρατε·

αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα. 750
Γυ. ζ'. μὴ δῆδ', ἰκετεύω σ'. ἀλλ' ἐμ' ὅ τι χρήσεις ποίει
ὑπὲρ γε τούτου.

Μν. Φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἦτρον ἦδ' ἀποσφαγήσεται.
Γυ. ζ'. οἴμοι τέκνον. δὸς μοι τὸ σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοῦ μοῦ λάβω. 755

745. *τυννοῦτον ὄν; τυννοῦτο.* Vulgo bis *τυννοῦτο.* Cod. priore loco *τυννοῦτο*, bene saltem quoad vitatum hiatus. Dicitur *τυννοῦτον* et *τυννοῦτο* in neutro, ut *τοσοῦτον* et *τοσοῦτο*.

746. *γίγνοι.* Vulgo *γίγνοι.*

πῶς' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χοῶς, ἢ τέτταρας; Quot annos vero natus est? tres Chaos, an quatuor? Sic verti debuit. Per Χίως, intelligendum τὴν τῶν Χίων ἰερτὴν, cujus frequens in Acharnensibus mentio. Agebatur hoc festum Lenæorum, seu Anthesteriorum die secundo, quo vocabatur Χίως. Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀδιστήρια. Quotannis celebrabatur, quapropter assimilati infantis annos sciscitans Mnesilochus facite querit, quot sit Chaos natus. Huic quaestioni congruit mulieris responsum, σχεδὸν τοσοῦτα, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίαν. Fere tantum, et quantum effluxit temporis ab ultimis Anthesteriis. Nam per Dionysia hic Anthesteria significari, Choum quae praecedat ostendit mentio. Quum

autem infans ille nihil aliud sit quam uter vini plenus, rei accommodata est haec annos computandi ratio. Veri enim haud absimile est vini aetatem Athenienses Liberalium numero indicasse. Aliae hanc in rem apud alias gentes formulae sunt in usu: in Galliae quibusdam regionibus dici solet, du vin de trois feuilles, de quatre fenilles.

747. *σχεδὸν τοσοῦτον, καὶ ὅσον ἐκ Διονυσίαν.* Sic cod. et vet. edidit. omnes. Kusterus nescio unde, *χ' ὅσον ἐκ τῶν Δ.* Observa autem in hoc versu quater recurrere eundem sonum *ον.* Scribe *σχεδὸν τοσοῦτο καὶ ὅσον*—

748. *μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.* Hic certe particula *μὰ* per se negat, quum nec praecedat nec sequatur alia negatio, nec particula adversativa. Sic rursus infra 897. Eq. 336. 339.

749. *ἐμπίμπρατε.* Vide ad Lys. 311.

754. Suidas: *σφαγεῖον, τὸ τοῦ αἵματος δικτακτὸν ἀγγεῖον, ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς (Od. γ'. 444.) ἄμνιον.*

- Mv. ὕπεχ' αὐτὸ, χαριούμαι γὰρ ἔν γε τοῦτό σοι.
 Γυ. ζ'. κακῶς ἀπόλοι· ὡς φθονερός εἶ καὶ δυσμενής.
 Mv. τουτὶ τὸ δέσμα τῆς ἱερείας γίγνεται.
 Γυ. ζ'. τί τῆς ἱερείας γίγνεται;
 Mv. τουτὶ λαβέ.
 Γυ. η'. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκέρησέ σε; 766
 τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου ἔξηρήσατο;
 Γυ. ζ'. ὁ πανούργος οὗτος. ἀλλ', ἐπειδήπερ πάρει,
 φύλαξον αὐτὸν, ἵνα, λαβοῦσα Κλεισθῆνη,
 τοῖσιν Πρωτάνεσιν, ἃ πεποιήχ' οὗτος, φράσω.
 Mv. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας; 765
 τίς πείρα, τίς ἐπίνοι; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος,
 καὶ ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὰ πράγματα,
 οὐ φαίνεται οὐπω. Φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον
 πέμψαιμι ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ σόρον
 ἐκ τοῦ Παλαμῆδους. ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας 770
 ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεσί μοι πλάται.

758. Creticam vestem, qua bicacula mulier utrem vini plenum involverat, ut speciem infantis præberet, projecit ei Mnesilochus, tanquam victimæ pellem. Alludit autem ad sacrorum morem, quo sacerdotibus cedebant reliqua e victimis, scilicet pelles et *καλαῖ*. Vide Petium de Leg. Att. p. 75.

760. *ἱεροῖν* idem significat, quod *διακρίων*, de quo supra ad v. 480. et sic forte intelligendus est Hesyclus in glossa *ἱεροῦσι, φθίρουσι*. At hic valet *τὴν κέρην ἀφαιροῦμαι*. Ludit in ambiguo Comicus: Quis te devirginavit? pro Quis tibi puellam tuam ademit? Priori modo ambiguitas in versione exprimi poterat, idque eo magis fieri debuit, quod sequens versus nulli alii rei additus videatur, quam ut ambiguo *ἱεροῖν* interpretamento sit. Miserrima Mica, quis te devirginavit? quis dilectam et unicam filiolam tibi eripuit?

766. *τίς ἐπίνοι*; Male vulgo sine elisione *ἐπίνοι*.

767. *καὶ ἐσκυλίσας*. Nescio qui Kustero in mentem venerit genuinum hic esse *ἱεροῖν*, quod etiamsi codd. præstarent, tamen vulgato anteponendum non esset.

768. Sic exhibent hunc versum duæ novissimæ editiones:

ὁ φαίνεται οὐπω. φέρε δὴ, τίν' ἂν ἄγγελον.

Quartam senarii sedem deturpat trochæus, cujus vitii neutri editorum quicquam suboluit. Vellem Kusterus nos decuisset, unde hanc lectionem haberet, quæ in nulla vett. edit. reperitur. Habent illæ omnes,

οὐ φαίνεται οὐπω. φέρε, τίν' ἂν ἄγγελον. et sic etiam in cod. scriptum est, deficiente syllaba, quæ quintum expleret pedem. Præterea solæca est locutio *τίν' ἄγγελον πέμψαιμι ἐπ' αὐτόν*; Ad loquendi normam oportet *τίν' ἄγγελον πέμψω ἐπ' αὐτόν*; vel *τίν' ἄγγελον πέμψαιμι ἂν ἐπ' αὐτόν*; Hinc proclive erat Comico manum suam restituere.

ὁ φαίνεται οὐπω. φέρε, τίν' ἂν, τίν' ἄγγελον.

Voculam *τίν'* geminatam librarius semel tantum posuit, cujus socordie compluria jam observata exempla, tum *οὐν* pro *ἂν* scripsit. Prius vidit Orvilius ad Charit. p. 200. fugit cum posteriori labes. Vocis *τίνα* elegans est repetitio, et hastanti apprimè conveniens. Ran. 120.

φέρε δὴ, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρῶτην; τίνα;

Ran. 460.

ἀγὼ δὴ, τίνα τρέψει τὴν θύραν κίψω; τίνα;

771. Hic locus vulgo mendosus et mutilus est:

πόθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίω πλάται; πόθεν; τί δ' ἂν, εἰ ταδὶ τὰγάλαματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν γράφων διαρρίπτοιμι; βέλτιον πολύ. ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα, κακείν' ἦν ξύλον, 775
 ὦ χεῖρες ἐμαί,
 ἐγχειρεῖν χερῶν ἔργω πορίμα.
 ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
 δέξασθε σμίλης ὀλκοὺς,
 κήρυκας ἐμῶν μόχθων. (οἴμοι 780
 τουτὶ τὸ βῶ μοχθηρόν,
 χωρεῖ, χωρεῖ ποῖαν αὐλακα;)
 βάσκει, ἐπίεγετε πᾶσας κατ' ὁδοὺς,
 κείνη, ταύτη ταχέως χερή.

Χορός.

ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὐ λέξωμεν παραβάσαι, 785
 καὶ τοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φύλον κακὰ πῶλλ' ἀγορεύει,
 ὡς πᾶν ἔσμεν κακὸν ἀνθρώποις, καὶ ἡμῶν ἐστὶν ἅπαντα,
 ἔριδες, νείκη, ζᾶσις, ἀργαλέα λύπη, πόλεμος. Φέρε δὴ νῦν,
 εἰ κακὸν ἔσμεν, τί γαμείθ' ἡμᾶς, εἴπερ ἀληθῶς κακὸν ἔσμεν;
 καὶ παγορεύετε μήτ' ἐξελεθῆν, μήτ' ἐγκύψασαν ἀλῶναι; 790
 ἀλλ' οὕτως πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε φυλάττειν;
 καὶ ἐξελεθῶ τὸ γύναιόν ποι, κατ' εὖροισ' αὐτὸ θύρασις,
 μανίας μαίνεσθ', οὐς χερῶν σπένδειν καὶ χείρειν, εἴπερ ἀληθῶς
 ἐνδοθεν εὖρετε φροῦδον τὸ κακὸν, καὶ μὴ κατελαμβάνετ' ἔνδον.

ἀλλ' οὐ πάρεσι μοι πλάται.

πῶθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται; πῶθεν;
 Alter versus toto pede mancus est. Orvilius loco supra citato legendum censet: πῶθεν οὖν γένοιτ' ἂν μοι πλάται; πῶθεν; πῶθεν;

Quod aliis se approbabit, aliis secus. Sed pedis defectus non unice considerandus erat. *πλάται* in hoc versu indefinite positum est sine articulo, recte. Cur, queso, eidem nomini in sup. v. additus est articulus, tanquam si de certis quibusdam et definitis palmulis ageretur, quod falsum est? *μοι* in priore verso posuerat poeta, quod in altero fuit interpolatum. Vide an Comici manum agnoscas:

ἀλλ' οὐ πάρεσι μοι πλάται.

πῶθεν οὖν γένοιτ' ἂν ἀθλίω πλάται; πῶθεν;

Adjectivum *ἀθλίω* superscriptum fuit pro

declaratione *μοι*, quod se in locum genuinæ vocis subornavit, non persentiscente librario legitimum sic pedum numerum imminuit.

773. Cod. ut vett. edit. *τί δ' ἂν εἴτα διὰ τ' ἀγάλαματ'*—Genuinam lectionem perite restituit Kusterus e Suida in Παλαμῆδης.

782. *ποῖαν αὐλακα*. Sic bene cod. et sex primariæ edit. In recentiori- bus nescio unde *ἱστῖαν*.

784. *κείνη, ταύτη ταχέως χερή*. Vulgo *κίψω, ταῦτα ταχέως χερή*. Scilicet non viderunt versum esse anapæsticum, ut superiores. Oportebat saltem *κίψω, ταῦτα: ταχέως χερή*. Sed Dorismus ab hoc loco alienus est. E pravis Græcis prava latina dedit Kusterus: *festinate per omnes vias illuc: hæc enim fieri cito oportet*.

792. *καὶ ἐξελεθῶ*. Sic cod. Vulgo *ἐξελεθῶ*. Perperam in cod. *θύρασις*.

κἂν καταδαρθῶμεν ἐν ἀλλοτρίων παίσασαι καὶ κοπιῶσαι, πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ, περὶ τὰς κλίνας περινοσῶν. κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεῶσθαι· κἂν αἰσχυνθῆῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμῆῖ αὐτῆς παρακύψαι ἰδεῖν τὸ κακόν. οὕτως ἡμεῖς ἐπιθῆλως ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρεξιν ἰδέσθαι. 800 βάσανον δῶμεν, πότεροι χεῖρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ φαμὲν ὑμᾶς· ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὲ, κἀντιτιδῶμεν πρὸς ἕκασον, παραεάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τάνδρος τοῦνομ' ἕκασον. Ναυσιμάχης μὴν ἦττων ἐστὶν Χαρμίνος· δῆλα δὲ τάργα. καὶ μὲν ὅη καὶ Κλεοφῶν χεῖρων πάντως ὄηθε Σαλαβακχῆς. πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνε πολλῶ, πρὸς ἐκείνην τὴν Μαθαθῶν, καὶ Στρατονικὴν, ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πολεμίζειν. ἀλλ' Εὐθεύλης τῶν πέρυσιν τις βουλευτῆς ἐστὶν ἀμεινῶν, παραδοὺς ἐτέρω τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχόμεθ' εἶναι. 810 οὐδ' ἂν κλέψασ' ἑστὶν γυνὴ ζεύγει κατὰ πενήκοντα τάλαντα ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἦν τὰ μέγισθ' ὑφέληται, φορμὸν πυρῶν τάνδρος κλέψασ', αὐθήμερον αὐτ' ἀπέδωκεν.

ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας· 815 καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν ὄντας μᾶλλον, καὶ λωποδύτας, καὶ βωμολόχους, κἀνδραποδιστάς. καὶ μὲν δήπου καὶ τὰ πατρῶά γε χεῖρους ἡμῶν εἰσὶν σώζειν. 820 ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν τάντιον, ὁ κανὼν, οἱ καλαδίσκοι, τὸ σκιάδειον· τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις

795. παίσασαι. Male vulgo παίζουσαι, contra manifestum sensum et temporum rationem. Non dormiunt ludentes, sed postquam luserunt.

807. ὑμῶν οὐδεὶς. Typothetæ culpa in novissima Batava excusum ἡμῶν.

809. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Verum est, quod ait Kusterus, melius processurum sensum, si legatur φῆσαι: et hoc reponi debuit.

812. ἐφέληται. Sic optime cod. Vulgo ἀφέληται. Signatum hic est ver-

tum ὑφέλησαι, suffurari.

813. κλέψασ' αὐθήμερον. Male vulgo sine elisione κλέψασα.

815. ἀποδείξαιμεν. Vulgo ἀποδείξομεν claudicante metro et solæca phrasi. ἡμεῖς πολλοὺς ἀποδείξαιμεν ἂν.

824. ἀνδράσι et v. seq. ἀπόλωλεν flagitat anapestici metri lex, quod non animadvertenter editores. ἀνδράσι est in cod. cuius hic non requiritur consensus. Vulg. ἀνδράσιν et ἀπόλωλε.

ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν 825 ἐκ τῶν οἴκων αὐτῆ λόγχῃ· πολλοῖς δ' ἐτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων ἐν ταῖς στρατιαῖς ἔρριπται τὸ σκιάδειον.

πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ' ἂν 830 τοῖσιν ἀνδράσιν δικαίως· ἐν δ' ὑπερφύεστατον. χρῆν γὰρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἀνδρα χρηστὸν τῆ πόλει, ταξίαρχον, ἢ στρατηγόν, λαμβάνειν τιμὴν τινα, προεδρίαν τ' αὐτῆ δίδοσθαι Στηνίοσι καὶ Σκίροις, 835 ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς, αἴσιν ἡμεῖς ἤγομεν· εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἀνδρα τις τέκοι γυνῆ, ἢ τριήραρχον πονηρὸν, ἢ κυβερνήτην κακόν, ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι, σκάφιον ἀποκεκαρμένην, τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκὸς, ὡ πῶλις, τὴν Ὑπερόλου καθῆσθαι μητέρ' ἡμφισμένην 840 λευκά, καὶ κόμας καθῆσαν, πλησίον τῆς Λαμάχου, καὶ δανείζειν χρήμαθ', ἢ χρῆν, εἰ δανείσειεν τινι, καὶ τόκον πρᾶττοιο, δίδοναι μηδὲν ἀνθρώπων τόκον, ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βία τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί· **ΑΞΙΑ ΓΟΥΝ ΕΙ ΤΟΚΟΥ, ΤΕΚΟΥΣΑ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΤΟΚΟΝ.** 845

828. ἐν ταῖς στρατιαῖς. Cod. στρατιαῖς. Vide ad Lys. 592.

832. χρῆν γὰρ—Vulgo χρῆν. Illud ad sensum et ex indole lingue melius est. Sic infra 842.

834. Στηνίοσι. Cod. ut vet. editt. τνήσιοσι. Genuinam lectionem erudite restituit Kusterus. Vide Hesychii interpretem ad glossam Στήνια.

835. αἴσιν ἡμεῖς ἤγομεν, pro αἰ ἡμεῖς ἤγομεν. Attica constructio est notissima, quam semel animadvertisse satis erit. Hic ex metri lege aliter scribi non potuit. Sed ubi casum verbi non respuit versus, illum sæpe pro casu nominis posuerunt librarii; ut Pl. 1128.

836. εἰ—τίκοι, ut supra 832. ex lingue indole scribi debuit. Solæce vulgo ἦν—τίκοι. Eadem menda inquinatus est v. 842. ubi pro ἢ χρῆν, εἰ δανείσειεν τινι, in recentioribus editt. legitur ἢ χρῆν, καὶ ἦν δανείσειεν τινι: quo nihil magis solæcum. Præterea καὶ ἦν a nescio quo interpolatum fuit. Cod. χρήματα ἦν χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Juntina: χρήματα ἦν χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Veneta: χρήματα τῆ χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Vides lectionem librorum omnium mendosam esse, in nullo tamen vetere esse καὶ ἦν.

838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Hic σκάφιον genus tonsuræ notat Hesych. σκάφιον—ἴδος κουρῆς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεται φασὶ τὰς ἰταρνοῦσας· εἶναι δὲ περιττόχων. Ad hunc Comici locum respexit Eustathius ad Iliad. p. 907. l. 41. At in Av. v. 806.

840. οὐδ' ἀπόλωλεν. ὅπως λυπηρίου εὐχῆς ἀνέσχω δειμάτων, ὅν τῶν ἔχων. Cod. unus habet ἂ τῶν ἔχων.

836. εἰ—τίκοι, ut supra 832. ex lingue indole scribi debuit. Solæce vulgo ἦν—τίκοι. Eadem menda inquinatus est v. 842. ubi pro ἢ χρῆν, εἰ δανείσειεν τινι, in recentioribus editt. legitur ἢ χρῆν, καὶ ἦν δανείσειεν τινι: quo nihil magis solæcum. Præterea καὶ ἦν a nescio quo interpolatum fuit. Cod. χρήματα ἦν χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Juntina: χρήματα ἦν χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Veneta: χρήματα τῆ χρῆν ἦν δανείσειεν τινι. Vides lectionem librorum omnium mendosam esse, in nullo tamen vetere esse καὶ ἦν.

838. σκάφιον ἀποκεκαρμένην. Hic σκάφιον genus tonsuræ notat Hesych. σκάφιον—ἴδος κουρῆς τῆς κεφαλῆς, ὃ κείρεται φασὶ τὰς ἰταρνοῦσας· εἶναι δὲ περιττόχων. Ad hunc Comici locum respexit Eustathius ad Iliad. p. 907. l. 41. At in Av. v. 806.

840. οὐδ' ἀπόλωλεν. ὅπως λυπηρίου εὐχῆς ἀνέσχω δειμάτων, ὅν τῶν ἔχων. Cod. unus habet ἂ τῶν ἔχων.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΓΥΝΗ Η, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Μν. **ΙΛΛΟΣ** γεγένημαι προσδοκῶν· ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοῦμποδῶν; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμῆδην ψυχρὸν ἄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγῶδα τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι. 850
πάντως ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.
- Γυ. ἡ'. τί αὖ σὺ κυκανῆς; ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως

846. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν. Sic libri omnes recte. Erudite nugatur Kusterus, falsam conjecturam exemplis illustrans, quæ nihil huc faciunt, αὐτὸς γιγένημαι προσδοκῶν. Mnesilochus deflexis oculis indesinenter spectanti versus eam partem, qua se visurum sperabat accedentem Euripidem, contigit id quod natura fert, quod eorum nemo non expertus est, si diu oculorum aciem aliquo intenderit, ut dolerent ei oculi, eosque movere non posset, ita ut, vel invito eo, semper versus eandem partem conversi manerent, licet eo non amplius spectaret, quod eorum est, qui ἰλλοί, strabi, dicuntur. Quis unquam, ait Kusterus, vel legit vel audivit aliquem expectando strabum factum fuisse? Non, expectando, sed spectando, an is quem expectaret veniret, strabus factus est. Unum altero intelligitur, qui tropus, ni fallor, στυκιδολῆ appellatur. Si quis aliquid expectat, eo spectat, unde illud venire possit. Eadem prorsus loquendi forma utitur Plautus Men. v. 3. 6.

Lumbi sedendo; oculi expectando dolent.

Sic enim in Plauti codd. et optimis editt. legitur: perperam in recentioribus spectando. Quod autem in Excerptis Scaligeri reperitur ἰλλοί, ab αὐτοῖς inulto remotius, quam ab ἰλλοί, id nauci non esse manifestum est. Sed qua brevitate et obscuritate concinnata sunt ista Excerpta, nescimus unde hanc lectionem protulerit eorum redactor, an e scripto libro, an e conjectura. Si aliquo in codice scriptura illa reperta fuerit, error inde ortus est, quod olim initiales literas non scribebant librarii: vacuum relinquere spatium, quo calligraphi manu

litera auro variisque coloribus pingenda erat. Si forte librarius in vetus exemplar incidit, ubi hoc loco majuscula litera omissa fuerat, quum ἰλλοί reperiret, quid imperito homini prius in mentem venire debuit quam notissimum vocabulum ἄλλοι? et hoc fundamentum nititur Kusteri emendatio. Confer Hemsterhusium ad Hesychie glossam ἰλλώσταιν.— ἰ δ' αὐτίσται. Subauditur ἴκει, προσίχεται, φαίνεται, vel simile quid. Nihil in familiari et comico sermone tritius. Hoc tamen etiam in iisdem excerptis sollicitatam video, proposita lectione προσδοκῶν Εὐριπίδην: qua admissa, nihil erit quo referantur sequentia, τί δῆτ' ἂν εἴη τοῦμποδῶν;

852. κυκανῆς. Sic ad metri legem scribendum esse, viderunt interpretes. Qui supra v. 429. in textu reposuerat κυκανῆς, hic eadem ex causa Berglerus κυκανῆς reponere debebat, quod fecisset utique, si ipse Comicum edidisset. Utrumque dicitur κυκανῆς et κυκανῆν. Elymul M. κυκανῆ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ, τὸ σπυρῶσσαν· ἰάν δὲ κυκανῆ, πλοισσῶσσαν τοῦ ε.—Hesychie. κοικύλλειν, σιριλλίσταιν. Cetera apud eum vide.

853. πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ'. In Av. 1468.

πικρὰν τάχ' ὄψει σφιψοδικοπανουργίαν. Similem manandi formulam observavi in Apollonio iii. 375. Alius ejusd. poetæ locus Comi o nostro admoveri poterat. Est ubi Jason ad Argum ait l. iii. 487.

μάλιν γε μὲν ἡμῖν ἔσται
ἰλαρὴν, ὅτι νύκτι πισταρατίσσοδα γυ-
καίην.

quod simile est Calonicæ sententiæ Lys. 31.

ἰς ταῖς γυναιξίν; ἰπ' ἰλίγου γὰρ ἴχεται.

ἔξεις, ἕως ἂν τῶν Πρυτανέων τις Φανῆ.

Μνησιλόχος ὡς Ἑλένη.

“ Νείλου μὲν αἶδε καλλιπάρθενοι ῥοαί, 855
“ ὃς ἀντὶ δίας ψεκᾶδος Αἰγύπτου πέδον
“ λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεῶν.

Γυ. ἡ'. πανούργος εἶ, νῆ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.

Μν. “ ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατὴρ οὐκ ἀνώνυμος,
“ Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως. 860

Γυ. ἡ'. σοὶ γ' ᾧ ἄλεθρες,

πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώδας μὲν οὖν.

Μν. “ Ἑλένη δ' ἐκλήθη.

Γυ. ἡ'. αὐτίς αὖ γίγναι γυνή,

πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;

Μν. “ ψυχαὶ δὲ πολλὰ δι' ἐμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
“ ῥοαῖσιν ἔθανον. 865

Γυ. ἡ'. ἄφελος δὲ καὶ σύ γέ.

Μν. “ κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'. ὁ δ' ἄθλιος πόσις

“ οὐμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.

“ τί οὖν ἔτι ζῶ τῶν κοράκων πονηρία;

“ ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν,

“ μὴ ψεύσον, ᾧ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. 870

Εὐριπίδης ὡς Μενέλαος.

“ τίς τῶνδ' ἐρμυνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,

“ ὅστις ξένους δέξαιτο, ποντίω σάλα

855. Est initium dramatis Euripidei, ubi v. 2. legitur ψεκᾶδος. Vulgati Comici libri habent ψεκᾶδος, quod perinde est; et sic etiam in cod. scriptum. Sed primæ syllabæ superscripta ab eadem manu litera ε. Tertium versum ridiculi causa immutavit Comicus: apud Tragicum legitur:

λευκῆς σακίσης χίονος ἀρδύου γῶας.

859. Versus ex Euripidis Helena 16.

861. ἰσι; Φρυνώδας. Editt. omnes ἰσιν contra metri legem. Recte cod. ἰσι.

862. Ἑλένη δ' ἐκλήθη. Ex Euripide v. 22.—γίγναι. Male vulgo γίγνη.

864. Ex Euripide v. 52.

866. Versus est ex Helenæ prologo

49. Male in Comici editt. excusum ἢ

ἔθλιος, pro ἰ δ' ἔθλιος.

867. Μισίας, Attice. Vulgo Μισί.

λαος.

868. Helena apud Euripidem bis ait v. 56. et 301.

τί δῆτ' ἔτι ζῶ;—

870. μὴ ψεύσον. Veteribus Grammaticis tanquam novum et inusitatum hoc enotatum. Vetandi particula μὴ cum aoristis subjunctivis construi solet. Vide Kenium ad Corinthum p. 6. ubi simile adducit exemplum e Lysistrata, μὴ φέλοσον, quod in illa fabula non reperietur in posterum. Vide quæ notavimus ad v. 1036.

871. Verba sunt Teucris in Euripidis dramate v. 68. Versus qui sequuntur duos non memini apud Euripidem legisse.

872. ἔστι ξένους δέξαιτο. Mallet ὃς ἐξένους δέξαιτο. In Euripidis dramate legitur v. 443.

“ κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις ;
 Μν. “ Πρωτέως τὰδ' ἐστὶ μέλαθρα.
 Εὐ. “ ποίου Πρωτέως ;
 Γυ. ἡ'. ὦ τρισκακοδαιμον, ψεύδεται, νῆ τῷ θεῷ, 875
 ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.
 Εὐ. “ ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλευσamen σκάφει ;
 Μν. “ Αἴγυπτον.
 Εὐ. “ ὦ δύστηνος, οἱ πεπλώκαμεν,
 Γυ. ἡ'. πείθει τι, ὦ μέλε, τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ,
 ληροῦντι λῆρον ; Θεσμοφόριον τουτογί. 880
 Εὐ. “ αὐτὸς δὲ Πρωτεύς ἐνδον ἔστ', ἢ ἔξωπιος ;
 Γυ. ἡ'. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾶς ἔτ', ὦ ξένε,
 ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας,
 ἔπειτ' ἐρωτᾶς, ἐνδον ἔστ', ἢ ἔξωπιος.
 Εὐ. “ αἶ, αἶ, τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ ; 885
 Μν. “ τὸδ' ἔστιν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.
 Γυ. ἡ'. κακῶς ἄρ' ἐξόλοιο, κἀξολεῖ γέ τοι,
 ὅστις γε τολμᾶς σῆμα τὸν βασιλῆων καλεῖν.
 Εὐ. “ τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἔδρας,

τίς ἂν πωλοῦς ἐν δόμον μίλι,
 ὅστις διαγγίλει τῆμ' εἰσω κακῶ ;
 Sed ibi positum ἂν cum priore verbo, al-
 teri etiam servit. Hujus loci diversa ra-
 tio est.

874. Tractata etiam haec ex Euripi-
 dis Helena v. 467.

Μισίλαος.
 τίς δ' ἦναι χώρα ; τοῦ δὲ βασιλῆος δόμοι ;
 Γραῦς.
 Πρωτεύς τὰδ' εἰκὶ δώμασ' Αἴγυπτος δὲ
 γῆ.

Μισίλαος.
 Αἴγυπτος ; ὦ δύστηνος, αἰ σέπλιον ἔρα.

875. Audito Protei nomine, veteris
 historiae mulier imperita credit de quodam
 Atheniense illos loqui, cui nomen
 fuerat Proteas. Similis est facetiae, quod
 apud Mollierum nostrum (La Comtesse
 d'Escarbagas, Sc. xvi.) ridicula mulier-
 cula auditio Martialis Poetae latini no-
 mine, ait : Quoi ? Martial fait-il des vers ?
 je pensois qu'il ne fit que des grands. Pro-
 teus Epiclis filii, Atheniensium classis
 praefecti meminit Thucydides.

879. Hic versus toto pede mutilus
 vulgo legitur : πείθει τι τῷ κακῶς ἀπο-
 λουμένῳ ; Satis probabiliter sic supplē-
 vit Scaliger :

πείθει τι τῷ κακῶ κακῶς ἀπολουμένῳ ;
 Non minus probabile est et usitatum,
 quod dedi :

πείθει τι, ὦ μίλι, τῷ κακῶς ἀπολου-
 μένῳ ;

Estque hic versus altero numerosior.

880. Θεσμοφῶριον τουτογί. Sic bene
 Junina et exinde quatuor editt. vett.
 In Frobeniana τουτογί, ut mendose scri-
 ptum in cod. ex facili permutatione lite-
 rarum γ et γ. Recentiores τουτογί. Nullis
 inspectis vett. libris, τουτογί suadebat
 Kœnius ad Corinthum p. 56.

881. Apud Euripidem 473. aliis ver-
 bis idem querit Menelaus :

ἔσ' αὖν ἐν οἴκῳ, ὄντις ὀνομάζεις, ἄναξ ;

Et mox, postquam audiit Proteum fato
 functum esse, filiumque regni heredem
 reliquisse, de hoc rursus querit :

ποῦ δὲσ' ἂν εἴη ; πότερον ἰατρὸς, ἢ 'ν δό-
 μοις ;

Hunc versum scisse videtur Comicus, ut
 Euripidem taxaret ob frequentem usum
 nominis ἔξωπιος.

886. Anus apud Euripidem v. 474.
 τὸδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνημα.

889. τί δὲ δὴ σὺ θάσσεις. Perperam
 vulgo titubante versu, εἰ δὲ σὺ θάσσεις ;
 vide notata ad Lys. 372. Orvilius ad

“ φάρει καλυπτὸς, ὦ ξένη ; 890
 Μν. “ βιάζομαι
 “ γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμίξαι λέχος.
 Γυ. ἡ'. τί, ὦ κακοδαιμον, ἐξαπατᾶς αὐ τὸν ξένον ;
 οὗτος πανουεργῶν δεῦρ' ἀνήλθεν, ὦ ξένε,
 ὡς τὰς γυναῖκας, ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσοῦ.
 Μν. “ βιάζε, τοῦμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγω. 895
 Εὐ. “ ξένη, τίς ἢ γραῦς, ἢ κακοῦροδοῦσά σε ;
 Μν. “ αὐτῇ Θεονόῃ Πρωτέως ---
 Γυ. ἡ'. μὰ τῷ θεῷ
 εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γαργητιόθεν
 σὺ δ' εἰ πανούργος.
 Μν. “ ὅποσα τοι βούλει, λέγε,
 “ οὐ γὰρ γαμοῦμαι σὺ κασιγνήτῳ ποτὲ, 900
 “ προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
 Εὐ. “ γυναι, τί εἶπας ; στρέψον ἀνταγωγίς κόρας.
 Μν. “ αἰσχύνομαι σε, τὰς γνάθους ὑβρισμένη.
 Εὐ. “ τουτὶ τί ἔστιν ; ἀφασία τις τοί μ' ἔχει.

Charit. p. 147. τί δὲ σὺ θάσσεις, vel τί
 δὲ σὺ θάσσεις legendum censet.

891. Helena in Prologo apud Euripi-
 dem v. 68.

παῖς ὁ σοῦ τιθνητός
 Ζηρῆ γαμῖν μ.

895. τοῦμὸν σῶμα, id est μ. Peri-
 phrasin Euripidi usitatum irridet. Al-
 cest. 647.

οὐκ ἔσθ' ἢ εἰδὸς τοῦδε σώματος πα-
 σῆς.

Confer. Heracl. 91. 529.

896. ἡ κακοῦροδοῦσά σε. Vox tragica,
 ut sunt aliae omnes quibus, utitur Comi-
 cus in hac parodia, Tragicorum, Euripi-
 disque maxime, stylum salse perstrin-
 gens. Verbum κακοῦροδοῦν legitur in Ae-
 schyli S. Th. 578. ex nostra emenda-
 tione :

καὶ τὸν σοῦ αἰδῶς ἡμῶσπερον κακοῦρο-
 δοῦν.

898. εἰμὶ Κριτύλλα γ' Ἀντιθέου Γα-
 ρησιόθεν. Emendate sic liquido scriptum
 est in cod. Ridicula est lectio Juninae
 editionis :

εἰ μὲ Κριτύλλα γ' ἀντιθέου γὰρ γρη-
 σίδην.

quam servant vel totam, vel partim aliā
 vett. editt. E tribus mendis duas au-
 nit Zanettus excudendo εἰμὶ et γαργη-
 σίδην. Tertia ἀντιθέου Bergler. consi-
 τολ. 7.

deratione digna visa est, eique nimis in-
 eptum suggestit notam.

Omni mendae suspicione vacat hic
 versus, qui tertius, ni fallor, est in uni-
 versis Comici nostri reliquiis senarius,
 ubi vocalis brevis ante tenuem et liqui-
 dam producatur. Aliter metro aptari
 non poterat nomen proprium Κριτύλλα.

900. Antigone in Eurip. Phoenissis
 Creonti ait v. 1687.

ἢ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σὺ ποτὲ ;

901. Μισίλαον. Sic ex metri neces-
 sitate hoc loco legendum : vulgo Μισί-
 λαοι, syllaba in versu redundante. In
 cod. προδοῦσα Μισίλαον ἡμὸν ἐν Τροίᾳ πό-
 σιν. Quo quidem modo constant numeri :
 sed desideratur articulus, quem abesse
 non patitur linguae ratio.

904. Apud Euripidem Herc. Fur.
 615. Megara praeter spem maritum
 Herculem videns, Amphitryoni ait :

ὦ κριεῖον, λίσσω σάμψ φίλασ'. ἢ σί
 φῶ ;

cui respondet senex :

εἰς αἶδα, Ζηρῆσσι ἀφασία δὲ ἀμ' ἔχου.

In Helena autem Menelaus uxori suae,
 quam nondum agnovit, ait, v. 556.

ὡς δῖμας διέκασα σὺ,
 ἄσπλητον ἡμῖν ἀφασίαν τι νεροσίδην.
 BERGLER.
 Confer quo notavit in Epist. Cr. ii. p.
 702. 7.

- Mv. “ ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσοραῖ; τίς εἶ, γύναι; 905
 Eu. “ σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σε καὶ ἔχει λόγος.
 Mv. “ Ἑλληνίς εἶ τίς; ἢ πιχωρία γυνή;
 Eu. “ Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
 Mv. “ Ἑλένη σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
 Eu. “ ἐγὼ δὲ Μενελάω σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων. 910
 Mv. “ ἔγνωσ ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
 Eu. “ ὦ χρόνιος ἑλλῶν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
 “ λαβέ με, λαβέ με, πόσι·
 “ περιδάλλε δὲ χέρας. [915
 “ φέρε, σε κύσω. ἄπαγέ μ', ἄπαγ', ἄπαγ', ἀπαλέ με,
 “ λαβῶν ταχὺ πάυ.
- Γυ. ἦ. κλαύσεται ἄρα, νῆ τῶ θεῶ,

61. elegantissimus Ruhnkenius ad Apollonii versum:

ὡς κῆρα. Κῆρα δ' ἰστορεῖται λάβει μὲν.

905. Hic versus ex Euripideo in Helena 565. paululum immutatus.

τίς εἶ; τίν' ὄψιν σὴν, γύναι, προσδύκομαι;

Quatuor sequentes ex Euripidis dramate nulla mutatione desumpti. In primo utriusque poetæ exemplaria habent αὐτὸς, cuius loco ad scribendum norman reponimus αὐτὸς. Vide Valckenarium ad Phœn. p. 340.

910. In Helena v. 572. legitur:

ἰγὰ δὲ Μενελάω γί σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ.
 Ultimam versus partem ridiculi causa mutavit Comicus, servata quadam soni similitudine, τὴ φῶ, ἴφῶν, Euripidi natalium sordēs, et matrem λαχνοπολητίαν identidem objiciens. In cod. ut in vetit. editt. legitur,

ἰγὰ δὲ Μενελάω ἴσα γ' ἐκ τῶν ἰφῶν.

Manifeste corruptelæ, quæ tamen unicam officit literam, medelam ex Euripide accessit Kusterus, clausulam tragicæ comicæ hemistichio aduens. Insulsum est, quod conjecit Berglerus, ἴσα γ' ἐκ τῶν ἰφῶν. Genuinam lectionem, apud Suidam latentem in ἴφῶν, sagaciter detexit, et ingeniose adseruit Piersonus ad Mœrin pag. 7. qui omnino adeundus:

ἰγὰ δὲ Μενελάω σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφῶν. Oleris agrestis species est ἴφῶν, cuius meminit iterum Comicus in Phœn.

fragm. i. quo ex loco de syllabarum quantitate constat. In sup. versu recte apud Tragicum legitur εἶδον, non, ut in Comici editt. ἴδον. Vide notam ad Lys. 759.

911. Hic versus et sequens ex Helena desumpti sunt. Cod. et Juntina perpetram χέρας habent pro χίρας, quod reposuit Zanettus.

913. Vox πόσι in impressis ommissa, codicis fide nititur, e quo etiam versum abhinc secundum edidi, qui integer senarius est.

916. κλαύσεται ἄρα, ἴσι. Sic v. 248. εἰμῶξισ' ἄρ', εἰ τίς—Nulla causa est, cur cum Dawesio p. 272. scribatur κλαύσεται, ἢ τῶ θεῶ. Diphthongos quandoque elisisse poetæ Atticos, idque jure suo, nemo es hodie qui non agnoscat. Non omnia exempla, quæ apud Comicum occurrunt, observavit eruditus Britannus. Infra 1012.

ἴσι δὲ μὲ γίγνωσ' Ἀνδρομέδαν. πάντως δ' ἴμοι—

1178. ἐρχομένη γὰρ ἐρχοσ' ὡς ἄδρας τινα.

Lys. 927. ἀλλ' οὐ θέλω εἶδον ἰγῶν.—Νῆ Δί' ἀλλ' ἰγῶ.

Nub. 523. πρῶτος ἄξιός' ἀναγνῶν' ἡμῶν, ἢ παρὶ στήθεσσι μοι—

Nub. 1140. αὐτὸς ἀπολύσεισ', ἀλλὰ λαδοροοί μοι. Suntque alia multa, quæ proferre inutile est: suffecerit legisse, quæ in istam

- Eu. ὅστις σ' ἀπάξει, τυπτόμενος τῆ λαμπάδι.
 “ σὺ τὴν ἐμὴν γυναικὰ κωλύεις ἐμὲ,
 “ τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
 Γυ. ἦ. οἶ μ', ὡς πανοῦργος καὶ τὸς εἶναι μοι δοκεῖς, 920
 καὶ τοῦδ' εἰς ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι ἠγυπτιάζεις. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην. προσέρχεται γὰρ ὁ Πρύτανις, χω' τοξότης. τούτῳ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.
 Eu. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων, τί δρῶ; 925
 Eu. μὲν ἤσυχος.
 οὐ γὰρ προδώσω σ' οὐδέ ποτ', ἦν περ ἐμπνέω, ἦν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαί με μηχαναί.
 Mv. αὐτὴ μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.
 Πρ. ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος, ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης; οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν, εἰσάγων, 930

Dawesii canonem observavit Th. Burgess. In Lys. v. 758. vitari potuisset elisio, scribendo cum Valckenario ad Herodot. p. 638.

ἀλλ' οὐ θέλω μὲν γ' ἴσ' οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πάλαι.

922. αἰγυπτιάζειν hic est vox anceps. Tam enim significare potest de Ægypto quædam garrive, vel loqui; quam Ægyptiorum versutiam et fraudulentos mores imitari. Eo enim nomine gens illa olim male audiebat; unde proverbium:

δισοὶ πλείων τὰς μηχανὰς Αἰγύπτου.

KUSTER.
 Versus in nota citatus est Æschyli, sub cuius nomine legitur emendate in notis ad Nub. 1128.

δισοὶ πλείων τὰς μηχανὰς Αἰγύπτου.
 924. ὑπαποκινητέον. Idem compositum reposui Av. 1011.

κῆμοι πρῶτος ὡς ἀναγνῶν' ἡμῶν, ἢ παρὶ στήθεσσι μοι.
 926. ἦν περ ἰμπνέω. Ad verbum, si modo vixero. Nam ἦνπερ per se significare non potest quoad. Scribere potuit Comicus ἴσ' ἢ ἰμπνέω.

927. ἦν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαί με μηχαναί. Sic bene Kusterus in notis post Scaligerum. Vulgo προλύπωσ', redundante syllaba, quia in μυρίαί prima necessario produciatur, ut supra 475. 555. Lys. 355. Ran. 63. Pace 521. et sic ubique occurrit vel simplex vel compositum.

928. αὐτὴ μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν. Fumis quidem iste piscium attraxit ni-

hil. Proverbium translatum a piscatoribus qui sæpe hancum retrahunt inanem. Eo alluditur Vesp. 175. ἀλλ' οὐκ ἴσπασεν ταύτη γ'—

Perquam inepte in edit. omnibus, versus hic mulieri tributus est. Vers. 924. secum loquens effatur Euripides. Eius verba excipit Mnesilochus solus: Abibis tu quidem; at ego quid faciam infelix? Eum gener bono animo esse jub. t. pollicitus se ei non defuturum, quamdiu suppetent doli, quorum struendi callidissimus est artifex. Sermonem hunc mulier non exaudit, quæ postquam procedentem in scenam Prynatin conspexit, ad eum se converterat. Mnesilochus vero, ut par est, Euripidi respondet: Istud quidem bene promittis; at vide ut doctiorem comminiscaris dolum; namque hic funiculus, quem modo demisisti, nihil eduxit. Hæc mulier dicere non potest, quæ personatum Mnelaum, quicum collocata est, ignorat qui sit, nec liquido perspexit istius hominis consilium. Probabile est in codice, quem habuit B. Junta, perinde ac in August. interloquendi vices personatum nominibus distinctas non fuisse, sed lineola; unde factum, ut magno cum actionis scenicæ detrimento, et contra decorum, mulieri adscriptus fuerit hic versus, quem plane licuit in Mnesilochi partes transcribendum esse.

929. ἦν ἔλεγ' ἡμῖν. Sic cod. Vulgo immodulate δὲ ἔλεγ' ἡμῖν.

ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κᾶπειτ' ἐνθάδ'
στήσας φύλαττε, καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν μᾶστιγ' ἔχων,
παί', ἣν προσίη τις.

- Γυ. ἡ'. νῆ Δί', ὡς νῦν δῆτ' ἀνήρ
ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιορράφος. 935
- Μν. ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἦνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἦν τις δίδω,
χάρισται βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένου.
- Πρ. τί σοι χαριόυμαι;
- Μν. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην, 940
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρον ἀνήρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιιν ἐσιών.
- Πρ. ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ Βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριούσι δῆλος ᾗς πανούργος ὢν.
- Μν. ἰαππαπαιάξ' ὦ κροκάδ', οἷ εἴργασαι 945
κοῦκ ἔστιν ἔτ' ἐλπίς οὐδεμία σωτηρίας.

Χορός.

ἄγε νῦν ἡμεῖς παίσωμεν, ἀπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι γυναιξίν,
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεῶν ἰεραῖς ἄραις ἀνέχωμεν, ἀπερ καὶ

935. ὀλίγου μ' ἀφείλετ' αὐτὸν ἰστιορράφος. Sic bene cod. Perperam vulgo ὀλίγος, quod recte emendavit Dawesius p. 330. Confer notam ad Lys. 31. Nub. 722. ὀλίγου φρεῶδος γυγίμμαι. Male autem vertit Kusterus, autōr ille fraudum, tanquam si certum aliquem et notum designaret hominem. Mulier Euripidem non noverat; ignorabat, quis esset ille homo, qui sub persona Menelū Mnesilochum abducere tentaverat: nec amplius Euripides erat in scena: cum itaque nullo modo designare poterat. In eodem errore versatur Dawesius, rescribi volens οἰσιορράφος. Eo sensu ex Atticismi indole scriptum oportuisset geminato articulo δ ἀνήρ δ ἰστιορράφος. Sed subauditur hic indefinitum τις, cuius non infrequens ellipsis, et verti debuit, ut feci, velerator nescio quis.

939. τί σοι χαριόυμαι; Sic ex Atticis dialecti usu scribendum. Vulgo χαρισμαι. Vide Piersonum ad Mœrin p. 106.

941. ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς. Sic recte cod. ut Kusterus in notis emendandum censuit. Vulgo ommissa præpositione ἵνα μὴ κροκωτοῖς. Similis erat menda in Euripidis Oreste v. 800.

943. ἴδοξ'. Perperam vulgo cum metri labe ἴδοξιν.

944. τοῖς παριούσι. Vulgo libri, sed mendose τοῖς παριούσι. In Ran. 748, recte Kusterus reponit ἀπίης pro ἀπίης. Confer Vesp. 623. Proclivis error in permutatione horum verborum, cuius contrarium exemplum observavi ad Apollonium ii. 195.

947. Prout vulgo in quatuor lineas hic et sequens versus divisi sunt, non temere quis opinabitur editores fugisse, anapesticos eos esse tetrametros, quorum ad legem in priore scriptam oportuit ταισι γος—non, ut vulgo ταισι. πείσωμαι a Zanetto recte emendatum fuit, quum in Junina esset πείσωμαι, quæ codicis etiam scriptura est.

- Πάσων σέβεται, καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐταῖν ἐκ τῶν αἰρῶν 950
ἐς τὰς ἄρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν δάμ' αὐτοῦ.
ὄρημα, χῶρει
κούφα ποσίν, ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα, ῥυθμὸν χορείας 955
ὑπαγε πᾶσα βαινέ καρπαλίμοιιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα, χερὶ χοροῦ κατάστασιν.
ἄμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίωιν θεῶν 960
μέλπε, καὶ γέραιρε Φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δὲ τις
προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν
ἐν ἱερῷ γυναικά μ' οὔσαν ἀνδρας,
οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ. 965
ἀλλὰ χερὶ,
ὥσπερ ἔργον αὐτὸ καινόν,
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυῆ στήσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσίν, τὸν Εὐλύραν
μέλπουσα, καὶ τὴν τοξοφόρον 970
Ἀρτεμιν, ἀνασταν ἀγνήν.
χαῖρ' ὦ Ἐκάεργε, ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἦραν τε τὴν Τελείαν
μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς,
ἦ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίξει τε, καὶ 975
κλῆδας γάμου φυλάττει.
Ἐρμῆν τε Νόμιον ἀντομαι,
καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας,
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις. 980
ἔξαιρε δὴ προθύμως

951. ξυνεπευχόμενος. Sic optime cod. Vulgo ξυνηχόμενος. Vide notam ad Lys. 408.

952. τοιαῦτα μέλειν. Perperam Junina μέλλειν contra metrum et sensum. Illud bene restitutum in Venetis Zanetti cura: sed ut supra πείσωμαι, hic μέλλειν

revocarunt posteriores editores.

968. εὐφυῆ. Magis Atticum esset εὐφῶ, ut Nub. 76. ὑπερφυῆ. Sed illud in chórico cantico locum suum tuetur.

975. Senarius est, ut v. 983, qui vulgo male digesti sunt.

διπλὴν χερσῶν χορείαν.
 παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷά περ νόμος
 νηστεύωμεν δὲ πάντως·
 ἀλλ' εἴ ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύδμω ποδὶ, 985
 τόρσευε πᾶσαν ᾠδὴν
 ἡγοῦ δέ γ' ᾧδ' αὐτὸς
 σὺ, κισσοφόρε Βάκχειε δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
 σὲ φιλοχόροισι μέλψω
 Εὐϊον, ὦ Διώνυσε, 990
 Βρόμιε, καὶ Σεμέλας παῖ,
 χοροῖς τερπόμενος, κατ' ὄρεα, Νυμφᾶν,
 ἔρατοῖς ἐν ὕμνοις
 Εὐϊον, Εὐϊον, εὐοῖ ἀναχορευόν.
 ἀμφὶ δὲ σοὶ κτυπεῖται 995
 Κιθαράνιος Ἥχῳ,
 μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
 πετρῶδεις βρέμονται·
 κύκλω δὲ περὶ σὲ κισσὸς
 εὐπέταλος ἔλικι θάλλει. 1000

ΤΟΞΟΘΗΣ, ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ,
 ΧΟΡΟΣ.

Το. ΕΝΤΑΥΤΑ νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.

982. διπλὴν χερσῶν χορείαν. Sic bene Zanettus edidit. In cod. duo præcedentes versus omisit: hic autem sic scriptus est: διπλὴν χερσῶν χορείαν. In Juntina διπλὴν χερσῶν χορείαν. Hesych. διπλῆ, ἐρχήσιμος ἴδιος, ἢ κρούματος: ad quam glossam vide Interpretes. Quod Bisetus conjecerat, Kusterusque in versione expressit, διπλῆν, χερσῶν χορείαν, haud sane ineptum est.

986. τόρσευε πᾶσαν ᾠδὴν. Probabiliter Bentleius loco ad v. 56. citato legit τόρσειν πᾶσαν ᾠδὴν.

1001. Lictor Scythæ barbæ loquitur, quod neminem fugit: neque id monere necesse erat. Sed aliud quid erat, quod animadvertere debebant editores, Scythæ sermonem, licet barbarum, numeris tamen conclusum esse, utpote qui pars sit comediæ metro ligatæ. Barbaris-

mi sunt personæ, at versus poëtæ sunt, iique omnes ad metricas leges exacti esse debent. Nec aliter se apud nos res habet: si quando comicus poëta aut rusticum, aut peregrinum in scenam inducit, mixobarbarum ei sermonem tribuit, numeros tamen et ἡμοιοτασίαν leges observat. Uno verbo in comœdia metro ligata personæ omnes versu loquuntur. At nimium quantum in Scythæ hujus partibus indulserunt sibi librarii et editores, cujus sermonem diligenter ad numeros revocabo. Et primo quidem in vulgatis libris mendose circumfertur hic versus:

ἰναῦδα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.
 Vides spondem in quarta sede. Cod. et vet. editt. οἰμῶξι. Lego οἰμῶξι. Adumbratum hoc ex Æschylo, apud quem Robur postquam Prometheum scopulo ad-

Mv. ὦ τοξόθ', ἰκέτεύω σε.
 Το. μή μ' ἰκέτευε σύ.
 Mv. χάλασον τὸν ἦλον.
 Το. ἀλλὰ ταῦτα δράς ἐγώ.
 Mv. οἱ μοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις σύ γε.
 Το. ἔτι μᾶλλον, ἂν βουλήης. 1005
 Mv. ἀταται, ἀτατταται.
 Το. κακῶς ἀπόλοιο.
 Το. σῖγα, κακοδαίμων γέρον.
 Mv. πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι.
 ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαινε Εὐριπίδου.
 ἔα θεοὶ, Ζεῦ Σῶτες, εἰσὶν ἐλπίδες.
 ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν· ἀλλ' ἐμοὶ 1010
 σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεύς ἐκδοραμῶν,
 ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δ' ἐμοὶ
 τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν ἐστὶν γ', ὅτι
 ἤξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτατο.
 Εὐριπίδης ὡς Περσεύς.
 φίλαι παρθένοι, φίλαι, 1015
 πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ
 τὸν Σκύθην λάθοιμι;
 κλύοις, ὦ
 προσαυδῶσα τὰς ἐν ἀντροῖς,

fixit, ei dicit v. 82. ἰναῦδα νῦν θροῖς. Præterea e Scythæ sermone aspiratio abesse debet; ut αἰτρίαν, sic ἰναῦδα scribendum erat. Hoc semel observasse satis erit.

1002. μή μ' ἰκέτινι σύ. Male vulgo μή μ' ἰκέτιση σύ.

Probabilior emendatio erat μή μ' ἰκετίνοι σύ. Sic sup. v. οἰμῶξι. v. 1108. λαλήσει. 1127. ἀπακίψι. 1176. ἀνιγίρι. 1179. ἐρῆσι, μελετήσι, aliaque, e quibus analogiam quamdam in istis Scythæ barbarismis observare licet.

1005. Vulgo legitur sine ulla metri forma, nec ad sensum satis perspicue: ἔτι μᾶλλον βουλήης.—ἀταται, τατταται.

1007. πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸς, ἵνα πυλάξι σοι. Sic est in cod. Sed emendanda erat scriptura, πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι—id est πέρ' ἐγὼ ξυνίγκι πορμὸν, ἵνα πυλάξωσι. Pessime vulgo ξυνίγκι et πυλάξω,

ita ut nec secundam, nec sextam sedem pes teneat legitimus. In ligno jam factus erat Mnesilochus, quod statim factum fuit, postquam Prynianis v. 930. licetorem jussit eum vincire. Scythæ nihil aliud e mandatis exsequendum supererat, nisi ut vinctum eum observare, impediretque ne quis ad eum accederet: ne stando defatigaret, stoream petit, in qua recubabat. Non video qui Tourpio ad Suidam iii. 192. in mentem venire potuit πορμὸν hic pro fune accipi debere.

1013. δῆλον οὖν ἐστὶ γ', ὅτι. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo ruente versu δῆλον οὖν ἐστ' ὅτι.

1016. Vulgo legitur πῶς ἂν ἐπέλθοιμι, καὶ τὸν Σκύθην λάθοιμι. Utinam abire queam et Scytham deprehendere! quo nihil excogitari potest magis absurdum. Sponte sua ex his enascitur genuina lectio ἰστίδοιμι—λάθοιμι.

1019. προσαυδῶσα, Vulgo προσιδούσα

- κατάνευσον, ἕασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἔλθειν.
Μν. ἀνοικτος, ὅς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγῶν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὄμωσ.
1025 ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὺν,
ἄφιλον κρεμάσας κέραξι,
δεῖπνον ὄρεᾶς; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλικίων νεανίδων,
1030 ψήφων κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ'.
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κῆτει βορὰ τῷ Γλαυκίτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
σπαιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
1035 γοᾶσδέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας,
* * * * *
- ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἀν'
ἄνομα πάθρα φῶτα λιτομέναν,
1040 πολυδάκρυτον Ἄϊδα γόνον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὅς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὅς ἔμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν.
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τὸδ' ἀνέπεμψεν
1045 ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰῶ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων.
ὦ κατάρατος ἐγὼ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

absque sensu. In cod. *προσαυδούσα*. Echidns implorat opem, quas montium antrorumque incolae Nymphas alloquitur.

1022. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua, modo ex Andromedæ persona loquitur, ex animi perturbatione, quod facetissimum est.

1028. *κρεμάσας*. Vulgo *κερμάσας*.

1033. *Γλαυκίτης*, famosus belluo, cujus meminit iterum Comicus Pace 1008. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimentam monstrum matris voracitatem utitur.

Post v. 1038. aliquid deesse credo.

1041. *γόνον φλέγουσαν*. Mendose vulgo *φλύγουσαν*. Genuinam lectionem, si bene commemini, Musgravio acceptam fero. Sed Euripidis locum non recorder, cujus occasione emendationem hanc protulit. Alibi, scilicet ad *Rhesum* 110. exemplum suppeditat commutationis verborum *φύγιον* et *φλύγιον*. Hujus metaphorice usum observavi ad *Æsch. Pers.* 393. Sequens versus in cod. sic scriptus est: *αἶ αἶ αἶ αἶ* !

1046. *ἰπποκτερεῖ*. Sententia ducta

- πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσία;
εἶδ' ἐμὲ πωροφόρος αἰδέρος ἀστήρ
1050 τὸν δῦσμορον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐξὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα
νέκυσιν ἐπὶ πορεία.
1055 Εὐριπίδης ὡς Ἥχω.
“χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
“ὅς σ' ἐξέδηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
Μνησίλοχος ὡς Ἄνδρομέδῃ.
“σὺ δ' εἶ τίς, ἣτις τοῦμὸν ὄνκτηρας πάθος;
“Ἥχω λόγων ἀντιῶδός ἐπικοκκυστρια,
1060 “ἣπερ πέρυσιν ἐν τῶδε ταυτῷ χωρίῳ
“Εὐριπίδῃ καυτῇ ξυνηγοιζόμην.
“ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χερὴ ποιεῖν,
“κλάειν ἐλεεινῶς.
Μν. “σὲ δ' ἐπικλάειν ὕσερον.
Ευ. “ἐμοὶ μελήσει ταυτὰ γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.
Μν. “ὦ Νύξ ἱερά,
1065 “ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
“ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
“αἰδέρος ἱεράς,

hoc reposui, pro vulgato *ἰπέφεται*, quod ineptum est.

1051. τὸν δῦσμορον. Hoc etiam sententia flagitat: absurde vulgo τὸν βάρβαρον.

1054. *λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα νέκυσιν ἐπὶ πορεία*. Ordo est: *ὡς κρεμάσθην ἐπὶ πορεία αἰόλα νέκων, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα*. Vulgo *δαίμων*, tanquam si esset pluralis genitivus, quum sit participium verbi *δαίμων*. In istis autem *δαίμων* ἄχη λαιμότμητα subauditur vel *κατὰ* vel *διὰ*. Perinde est ac si dixisset *δαίμων* ἄχισι λαιμοτμήτοις.

Mendosa est etiam vulgata scriptura *αἰόλαν πορεία*. Ad latus olim pingi solitum *ι*, mutatum fuit in *ν*, quod millies contigit. *ἰπ*, quo sensu hic positum est, tertium canum regit: *ἱπποκτερεῖ ἐπὶ θανάτῳ*. Dativus autem *νέκυσιν*, figura poetis usitata, quam Colophoniam vocant, est pro genitivo *νέκων*. De ea vide

VOL. I.

que notavi ad Eurip. Phœn. 85.

Hesych. *δαίμων*, ὑπὸ δαίμονος κατέχευται. Suidas: *δαίμων*, ὑπὸ δαίμονος κατέχευται, καὶ μαινοῦμαι. Posteriore significatione, scilicet pro *lymphata mente furari*, hic adhibitum. *Æschylus S. Th.* 1003.

ὦ πάντων πολυπονώτατο· ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄστῃ.

Choëph. 564.

— ἱπιδῆ δαιμονῆ ὄμιος κακοῖ.

Eurip. Phœn. 899.

ὡς δαιμονῶντας, κἀναστρίψαντας πόλιν.

1039. *ἱπποκκυστρια*. Sic recte Kusterus e Biseti emendatione edidit. Vett. editt. *ἱπποκκυστρια*. Mendosius cod. *ἱπποκκυστρια*.

1065. Sunt ipsius Euripidis ex Andromedæ versus, quos Latinos fecerat Ennius:

Qua cava cœli signententibus conficis bigis —

π

- κατάνευσον, ἕασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.
Μν. ἀνοικτος, ὃς μ' ἔδησε, τὸν
πολυπονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγῶν
σαπρὰν, ἀπωλόμην ὄμωσ.
1025 ὃδε γὰρ ὁ Σκύθης φύλαξ
πάλαι ἐφέστηκ', ὀλοὸν,
ἄφιλον κρεμάσας κόραξι,
δειπνον ὄρας; οὐ χοροῖσιν,
οὐδ' ὑφ' ἡλικῶν νεανίδων,
1030 ψήφων κημὸν ἔστηκ' ἔχουστ'.
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη,
κῆτει βορὰ τῷ Γλαυκῆτι πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δὲ,
1035 γοᾶσθ' ἐμ', ὡ γυναικες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα, μέλεος,
ὡ τάλας ἐγὼ, τάλας,
* * * * *
ἀπὸ δὲ συγγόνων, ἀλλ' ἀν'
ἄνομα πάθ' εα φῶτα λιτομέναν,
1040 πολυδάκρυτον Ἀἴδα γόον φλέγουσαν,
αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκοῦντ' ἐνέδυσεν·
ἐπὶ δὲ τοῖσδε τόδ' ἀνέπεμψεν
1045 ἱερὸν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰῶ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὡ κατάρατος ἐγὼ· τίς ἐμὸν οὐκ ἐποικτερεῖ

absque sensu. In cod. *προσιδύσσα*. Echūs implorat opem, quas montium an-
trorumque incolae Nymphas alkouit.

1022. In hoc cantico Mnesilochus modo ex sua, modo ex Andromedæ personâ loquitur, ex animi perturbatione, quod facetissimum est.

1028. κρεμάσας. Vulgo *κρεμάσας*.

1033. Γλαυκῆτις, famosus helleuo, cuius meminit iterum Comicus Pace 1008. Hujus nomine tanquam aptissimo epitheto ad exprimendam monstri maximi voracitatem utitur.

Post v. 1038. aliquid deesse credo.

1041. γόον φλέγουσαν. Mendose vulgo φλέγουσαν. Genuinam lectionem, si bene commemini, Musgravo acceptam fero. Sed Euripidis locum non recorder, cuius occasione emendationem hanc protulit. Alibi, scilicet ad Rhesum 110. exemplum suppeditat commutationis verborum φλέγουσιν et φλέγουσιν. Hujus metaphoricum usum observavi ad Æsch. Pers. 393. Sequens versus in cod. sic scriptus est: αἶ αἶ αἶ αἶ—

1048. ἱσηκτερεῖ. Sententiæ ductu

- πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴδ' ἐμὲ πυρφόρος αἰδέρος ἀστήρ
1050 τὸν δύσμορον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λείυσσειν
ἔσιν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκεεμάσθην,
λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα
1055 νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ.
Εὐριπίδης ὡς Ἠχώ.
“χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
“ὃς σ' ἐξέδηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
Μνησίλοχος ὡς Ἀνδρομέδη.
“σὺ δ' εἴ τις, ἥτις τοῦμὸν ψικτεῖρας πάθος;
1060 “Ἠχώ λόγων ἀντιῶδ' ἐπικοκκυστρία,
“ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδ' ἐταυτῷ χωρίῳ
“Εὐριπίδῃ καυτῇ ξυνηγοιζόμεν.
“ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρῆ ποιεῖν,
“κλάειν ἑλεεινῶς.
Μν. “σὲ δ' ἐπικλάειν ὕσερον.
Ευ. “ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχον λόγων.
Μν. “ὦ Νύξ ἱερά,
1065 “ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
“ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
“αἰδέρος ἱεράς,

hoc reposui, pro vulgato *ἰπόψιται*, quod ineptum est.

1051. τὸν δύσμορον. Hoc etiam sententia flagitat: absurde vulgo τὸν βάρβαρον.

1054. λαιμότμητ' ἄχη δαιμονῶν, αἰόλα νέκυσιν ἐπὶ πορείᾳ. Ordo est: ὡς κρεμάσθην ἐπὶ πορείᾳ αἰόλα νέκυσιν, δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα. Vulgo δαιμόνων, tanquam si esset pluralis genitivus, quum sit participium verbi δαιμονῶν. In istis autem δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα subauditur vel κατὰ vel διὰ. Perinde est ac si dixisset δαιμονῶν ἄχη λαιμότμητα.

Mendosa est etiam vulgata scriptura αἰόλα πορείαν. Ad latus olim pingi solitum ε, mutatum fuit in η, quod millies contigit. ἐπὶ, quo sensu hic positum est, tertium casum regit: *ἰσημάσθην ἐπὶ θανάτῳ*. Dativus autem *ἱσηκτερεῖ*, figura poetis usitata, quam Colophoniam vocant, est pro genitivo *ἱσηκτερεῖ*. De ea vide

1063. Sunt ipsius Euripidis ex Andromedâ versus, quos Latinos fecerat Ennius:
Quae cava cæli signententibus
conficis bigis —

que notavi ad Eurip. Phœn. 85.

Hesych. δαιμόνη, ὑπὸ δαίμονος κατήχεται. Suidas: δαιμόνη, ὑπὸ δαίμονος κατήχεται, καὶ μαίνονται. Posteriore significatione, scilicet pro *lymphata mente* sumitur, hic adhibitum. Æschylus S. Th. 1003.

ἰὸ πάντων πουλοσιώτατοι
ἰὸ δαιμονῶντις ἰν ἄστρ.

Choëph. 564.

— ἰσηκτερεῖ δόμος κακοῖς.

Eurip. Phœn. 899.

ὡς δαιμονῶντις, κἀναστρέφοντας πόλιν.

1059. ἰσηκτερεῖα. Sic recte Kusterus e Biseti emendatione edidit. Velt. edidit. ἰσηκτερεῖα. Mendosus cod. ἰσηκτερεῖα.

1063. Sunt ipsius Euripidis ex Andromedâ versus, quos Latinos fecerat Ennius:

Quae cava cæli signententibus
conficis bigis —

U

- Ευ. τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου. “ δι' Ὀλύμπου.
 Μν. “ τί ποτ' Ἀνδρομέδα περιάλλα κακῶν 1070
 “ μέρος ἐξέλαχον; “ μέρος ἐξέλαχον;
 Ευ. “ θανάτου τλήμων. “ θανάτου τλήμων.
 Μν. “ ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη. “ στωμυλλομένη.
 Ευ. “ νῆ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας 1075
 “ λίαν. “ λίαν.
 Ευ. “ ὦ γὰρ, ἔασόν με μονωδῆσαι,
 Μν. “ καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι. “ παῦσαι.
 Ευ. “ βάλλ' ἐς κόρακας. “ βάλλ' ἐς κόρακας.
 Μν. “ τί τὸ κακόν; “ τί τὸ κακόν; 1080
 Ευ. “ ληρεῖς. “ ληρεῖς.
 Μν. “ οἴμωξ. “ οἴμωξ.
 Ευ. “ ὀτότυξ. “ ὀτότυξ.
 Μν. οὔτος, σί λαλεῖς; “ οὔτος, σί λαλεῖς;
 Ευ. Πρυτάνεις καλέσω. “ Πρυτάνεις καλέσω.
 Μν. σί κακόν; “ σί κακόν; 1085
 Ευ. πωτετοπωνή; “ πωτετοπωνή;
 Μν. σὺ λαλεῖς; “ σὺ λαλεῖς;
 Ευ. σὺ λαλεῖς;

1073. Sunt versus anapestici. Vulgatum *στωμυλλομένη* nec metrum admittit, nec agnoscit græca lingua. In cod. *στωμυλλομένη*. In Juntina *στωμυλλομένη*.
 1083. σί λαλεῖς. Barbaro lictori σί

valeat τί.
 1086. πωτετοπωνή; id est πῶθεν ἢ φωνή;
 1087. σὺ λαλεῖς; Sic bene cod. *Tunc loqueris?*

- Το. κλαύσει. “ κλαύσει.
 Ευ. κακκάσκη μοι; “ κακκάσκη μοι;
 Μν. μα Δί', ἀλλὰ γυνὴ πλυσίον αὐτῆ. 1090
 Το. “ πλυσίον αὐτῆ.
 Ευ. ποῦ 'στ' ἡ μιαιρά; καὶ δὴ φεύγει.
 Το. ποῖ, ποῖ φεύγεις; “ ποῖ, ποῖ φεύγεις;
 Ευ. οὐκ αἰρήσεις; “ οὐκ αἰρήσεις;
 Το. ἔτι γὰρ γρούσεις; 1095
 Ευ. “ ἔτι γὰρ γρούσεις;
 Το. λαβὲ τῇ μιαιρᾷ. “ λαβὲ τῇ μιαιρᾷ.
 Ευ. λαλοκαικαταρατογύναικο.
 Το. Εὐριπίδης αἰς Περσεύς.
 “ ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρον ἀφίγημεθα
 “ ταχεῖ πεδίλω; διὰ μέσου γὰρ αἰδέος
 “ τέμνων κέλευθον, πόδα τίδημ' ὑπόπτερον, 1100
 “ Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
 “ κᾶρα κομίζων.
 Το. τί λέγει Γοργόνος πέρι;
 Ευ. τὸ γραμματέο συ τῇ κεπαλῇ τὴν Γοργόνος;
 Το. “ ἔγωγε φημί.
 Ευ. Γοργό τοι κἀγὼ λέγι.
 “ ἔα τίν' ὄχθον τόνδ' ὄρω, καὶ παρθένον 1105
 “ θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὄπως, ὠρμισμένην;

1088. Vulgo bis *κλαύσαιμι*. Unde sensum quidem elicit interpret; sed depravata sunt verba, quæ ad metri ductum restitui: *κλαύσει—κλαύσει*. Monometer est anapesticus. Sequens versus dimeter est, in quo male vulgo *κακκάσκη μοι*. Est autem pro *κακκάσκη μοι*.

1093. Hoc et seq. v. quæ post Scytham repetere debuit Euripides verba, male omittunt cod. et impressi.

1102. Sic vulgo legitur hic versus: *κᾶρα κομίζων—τί λέγει τῇ Γοργόνος πέρι;* ubi frustra numeros quæras: repono *τί λέγει Γοργόνος πέρι;* In Juntina aliisque vett. excusum *λίγι*. In cod. versus hic

et præced. omissi sunt.

1104. *Γοργό τοι κἀγὼ λέγι*. Sic cod. et vett. editt. Est autem *γοργὸ* pro *γοργῶ*, quod adverbialiter accipio, ut alibi *μορμῶ*. Tuntundem hic valet, ac *βάλλ' ἐς κόρακας*.

1106. *ναῦν ὄπως, ὠρμισμένην*. Eurip. Herc. Fur. 1097. *σί θεομαῖς, ναῦς ὄπως, ὠρμισμένης*—Hac comparatione utuntur Tragicæ, ad vinculorum firmitatem significandam. Attii Prometheus apud Ciceroem Tuscul. ii. 9.

Aspicite religatum asperis vincuntumque saxis. Navein ut horrissono freto

- Μν. “ ὦ ξένη, κατοίκτηίρον με τὴν παναθλίαν
“ λύσον με δεσμάων.
Το. οὐκὶ μὴ λαλήσι σύ.
κατάρατο τόλμας· ἀποτανομένη λαλήεις;
Ευ. “ ὦ παρθέν’, οἰκτεῖρω σε, κρεμαμένην ὄρω. 1110
Το. οὐ παρτέν’ ἐστίν, ἀλλ’ ἀμαρτωλὴ γέγων,
καὶ κλέπτο, καὶ πανούργω.
Ευ. “ ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
“ αὐτὴ γὰρ ἐστίν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.
Το. σκέψαι τὸ πόστη· μὴ τι μικτὸν παίνεται;
Ευ. “ φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ’, ἵν’ ἀψωμαι κόρης· 1115
“ φέρε, Σκύθ’. ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
“ ἀπασιν ἐξίν’ ἐμέ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
“ ταύτης ἔρωσ ἐίληψεν.
Το. οὐ ζηλω σὶ σέ·
ἀπάρ εἰ τὸ πρῶκτὸ δεῦρο περιστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ’ αὐτὸ, πυγίξεις ἄγων. 1120

noctem paventes timidi adnectunt na-
vitas;
Saturnius me sic infixit Jupiter.
E notis Bergleri.

1108. οὐκὶ μὴ λαλήσι σύ. Id est οὐχὶ
μὴ λαλήσεις σύ. Vulgo fractis pedibus
οὐκίμαι λαλήεις σύ.

1112. καὶ κλέπτο. Sic cod. et vett.
edit. In recentioribus jugulato metro
κλέπτο.

1114. Vulgo sic legitur hic versus:
σκέψαι τὸ σῦντο μῆτι μικτὸν παίνεται.

Sic autem ad eum commentatur Kuste-
rus: Scaliger τὸ σῦντο. Sed quis barbaris-
mos Scythae, quem Aristophanes de industria
vitiose loquentem facit, cemenlare queat?
ubi enim semel a recta via discesseris, om-
nia incerta sunt. Bene! sed cur, malum,
Kusterus nos non docuit, quanam sit
illa recta via, cui semper insistere debeamus?
Usquedum aliam quis tutiorem
mihi monstret, ea, qua capri, pergant,
dueruntque sequar constantis et certis
canonibus metricis, ad quem exactum illud
σῦντο prorsus vitiosum esse deprehendi-
tur. Unde venerit difficile dictu est.
En scripturam codicis: σκέψαι τὸ σῦντο
μῆτι μικτὸν παίνεται. In Juntina excu-
sum: σκέψαι τὸ σῦντο μῆτι μικτὸν πα-
ίνεται. In Veneta, σκέψαι τὸ σῦντο μῆτι
μικτὸν παίνεται. Ista qui vel scripse-
runt, vel excudi fecerunt, utique non

arbitrabantur a quoquam ea intellectum
iri, nedum ipsi ea intelligerent. Certum
est mendosum esse τὸ σῦντο, quod Scal-
iger vidit: at quod ipse suggerit, quod
κῦστο, nescio quid ei significaverit. Ad
eum modum, quo barbarissat Scythae,
esset pro τὸν κῦστον. Sed qui subito
sexum mutavit Muesilochus? Dixerat
Scythae, Virginem eum non esse, sed fugi-
tium senem: adderetne? Si mihi non
credis, cunnum inspice: num tibi nam
parvus videtur? Ego cum bona Kusteri
et Scaligeri venia certissime repono:
σκέψαι τὸ σῦντο μῆτι μικτὸν παίν-
εται;

id est σκέψαι τὴν πόστην· μὴ τι μικρὰ
φαίνεται;—πόστη, ψολή, mentula. Vide
Nub. 1014. In τὸ πόστη eadem est bar-
barismi ratio, quae infra v. 1126. in τὸ
κισαλή, pro τὴν κισαλήν. Interrogati-
vum est μῆτι μικτὸν παίνεται. Aesch. Prom. 967.
μῆτι σὶ σὶ δὲ κῶ σφῶν;

1115. Perperam vulgo in hoc versu
geminatur adverbium δεῦρο.

1116. Prometheus apud Aesch. 275.
συμπροήσατε

τῶ νῦν μογαῦντι. ταῦτά τοι πλανο-
μένη

πρὸς ἄλλοτ’ ἄλλοι περιηοὶ προσζῆσαι.

1118. οὐ ζηλω σὶ σέ. Sic cod. σὶ pro
τι ut supra 1083.

1120. οὐκ ἐπτόνησά σ’ αὐτό. Pro οὐκ

- Ευ. “ τί δ’ οὐκ ἔῃς λύσαντά μ’ αὐτήν, ὦ Σκύθα,
“ πεσεῖν ἐς εὐνήν, καὶ γαμήλιον λέχος;
Το. εἰ σπῶδ’ ἐπιτυμεῖς τῇ γεροντοπύγισο,
τῇ σανιδοτρήσας ἐξοπιστοπερώκτισον.
Ευ. “ μὰ Δί’, ἀλλὰ λύσω δεσμά. 1125
Το. μαστιγῶ σ’ ἄρα.
Ευ. “ καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο.
Το. τὸ κεπαλή σ’ ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψι τουτοῖ.
Ευ. “ αἰ, αἰ! τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
“ ἀλλ’ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
“ σκαιῶσι γὰρ τοι καινὰ προσφέρων σοφά, 1130
“ μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ’ ἄλλην τινα
“ τοῦτω πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.
Το. μιαρὸς ἀλωπήξ, οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
Μν. “ μέμνησο, Περσεῦ, μ’ ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.
Το. ἔτι γὰρ σὺ τὴν μαστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν. 1135
Χο. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς
χορὸν, παρλένον,
ἄζυγα κόρη,
ἢ πόλιν ἡμετέραν ἔχει, 1140
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληθούχης τε καλεῖται.
Φάνηθ’, ὦ τυράννου
στυγοῦσ’, ὡσπερ εἰκός.

ἰφθίγησά σοι αὐτόν. Perperam vulgo
ἐπτόνησας.

1125. λύσω δεσμά. Sic bene excu-
sum in minoribus Butavis: in aliis ma-
nifesto errore διέμας. Quid absurdius
quam hujuscemodi mendas revocare?

1127. ξιπομάκαιραν. Sic cod. et
Juntina aliaque vett. ἀποκεκόψι, pro
ἀποκεκόψι: in cod. ἀποκεκόψι. Vulgo
ξιπομάκαιρον ἀποκεκόψι.

1129. ἀλλ’ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο. Sic bene
Kusterus in notis. Vulgo, claudicante
versu, ἀλλ’ οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο.

1130. Suis verbis loquitur Euripides.
Sic enim ille in Medea 301.

σκαιῶσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφά,
δῆξαι ἀχρεῖος, καὶ σοφῆς περιηοῖται.

Megara apud eundem in Herc. Fur. 298.

φύγιεν σκαιὸν ἀπὸ ἰχθρὸν χρεῖον,
σοφοῖσι δ’ εἰκην, καὶ τιθραμμένοις καλῶς·
ἴθνη γὰρ αἰθῆς, ὑπεβαλὼν φίλ’, ἐν σύχρῳ
Euripides in eandem sententiam exstat
versus apud Stobaeum Floril. Grotii p.
29.
δῆξαι τις ἀμαδί σοφὰ λίγων, οὐκ εἰ
λίγων.

1133. ἐπιτήκιζι. Perperam vulgo
contra metri legem ἐπιτηκίζεο. Verbum
ἐπιτηκίζω occurrit Vesp. 1290. ὑπὸ τι
μικρὸν ἐπιτήκισα.

1135. μαστιγαν barbare pro μάστιγα,
quod habent impressi cum absono hiatus.
In cod. μαστιγῶ.

δῆμός τοι σὲ καλεῖ γυναι- 1145
κῶν ἔχουσα δ' ἔμοι μόλοις
εἰρήνην φιλέουτον.
ἤκετ' εὐφρονες, ἴλαοι,
Πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον·
οὗ δῆτ' ἀνδράσιν οὐ 1150
θεμιτὸν εἰσορᾶν
ἔργια σεμνὰ θεαῖν·
ἵνα λαμπάσι φαί-
νετον ἄμβροτον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεδ', ὦ 1155
Θεσμοφόρω πολὺ πότνια.
εἰ γὰρ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετον, νῦν ἀφίκε-
σθον, ἰκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.

ΕΥΡΗΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΤΟΞΟΤΗΣ,
ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ευ. ΓΥΝΑΙΚΕΣ, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον 1160
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἡμᾶς, νυνὶ πάρα·
ἔφ' ὧ τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμῆ
κακὸν τοιοπὸν, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.
Χο. χρεῖα δὲ ποῖα τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον;
Ευ. ὁδ' ἐστίν, οὐν τῆ στανίδι, κηδεστῆς ἐμός. 1165
ἦν οὐν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μήποτε
κακῶς ἀκούσεται· ἦν δὲ μὴ πείθησθαι μοι,
ἂ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.
Χο. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα· 1170
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πείθε σύ.

1150. Perperam vulgo οὗ δὲ ἀνδράσιν.
Ad vitandum hiatus scribi debuit
δῆτ'—

1162. μηδαμῆ. Vulgo μηδαμῆ forma
Dorica, quæ in senariis locum non ha-
bet. Lys. 733. μηδ' ἀπίλθης μηδαμῆ.
Soph. Phil. 789.

ἔχιστε τὸ πρῶτον. μὴ φύγητε μηδαμῆ.
1167. κακῶς ἀκούσεται. Perperam

vulgo et solacæ ἀκούσεται.

1168. τοῖσιν ἀνδράσιν ὑμῶν. Cohæ-
rent ista verba. Sed haud deterius
scribere potuit poeta ὑμῶν διαβαλῶ, ellip-
psi præpositionis διὰ, hac constructione:
δι' ἂ νῦν ὑποικουρεῖτε, διαβαλῶ ὑμῶς τοῖς
ἀνδράσιν ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσι. Et
hoc sincerum esse opinor.

Εὐρηπίδης ὡς γραῦς.
ἔμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σὸν ὦ λάφιον, ἂ σοι
καθ' ὄδον ἔφραζον, ταῦτα μεμνήσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὐν διέλθε, κἀνακόλπισσον.
σύ δ', ὦ Τερηδῶν, ἐπαναφύσα Περγικόν. 1175
Το. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγείρει μοι;
Ευ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὦ τοξότα.
ὄρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἀνδρας τινάς.
Το. ὄρχησι καὶ μελετῆσι, οὐ καλὸς' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὡσπερ φύλλο κατὰ τὸ κώδιο. 1180
Ευ. φέρε δοιμάτιον ἀνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθίζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου,
τῷ πόδε πρῶτεινον, ἵν' ὑπολύσω.
Το. ναικί, ναι
κάτησο, κάτησο, ναικί, ναι, τυγάτριον.
Ευ. οἴμ', ὡς στέριπο τὸ τιττί', ὡσπερ γογγύλη. 1185
αὐλεὶ σύ θάττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθη;
Το. καλὸ γε τὸ πυγή.
(ἀνακύπτει καὶ παρακύπτει ἀπειψωλημένως.)
Ευ. κλαύσεται, ἂν μὴ ἴδον μῆνη.
Το. εἶεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πύστιον.
Ευ. καλῶς ἔχει. λαβὲ δοιμάτιον ἄρα ὅστι νῶν
ἤδη βαδίζειν. 1190
Το. οὐκὶ πιλῆσει πρῶτά με;
Ευ. πάνυ γε· φίλησον αὐτόν.
Το. ὦ, ὦ, ὦ, παπαπαπαί

1172. ὦ λάφιον, id est ὦ Ἐλάφιον.
Confer not. ad v. 4.

1174. κἀνακόλπισσον. Biseti emen-
dationi κἀνακόλπισσον favet analogia.
Formæ sunt usitate κολπῶν, κολπιζῶ.
Sed κολπάζω, si locum hunc excipias,
exemplo caret.

1175. Περγικόν. Vide posterioris fa-
bule fragm. vi. et Meursii Orchestram
in ἑλασμα et in Περγική.

1182. τοῖσι γόνασι. Perperam vulgo
claudicante versu τοῖς γόνασι.

1185. ὡς στέριπο τὸ τιττί'.—Sic bene scri-
ptum in cod. Vett. editt. ὡς στέριπο τὸ—
absorpta nominis στέριπο litera sibilante
a præcedente ὡς. In recentioribus ὡς
στέριπο τὰ—

1187. κλαύσεται, ἂν μὴ ἴδον μῆνη. Vul-
go sine numeris et sensu, κλαυσι γ', ἂν

μὴ ἴδον μῆνη. Res in versione satis ex-
plicata est. Quæ autem ante hæc verba
poni debuit parepigraphæ, iis vulgo subje-
cta est, non quidem ut adnotatio, sed
tanquam versus fabulæ, licet nullus sit
sententiæ nexus, nec in verbis forma
metri ulla appareat.

1188. καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πύστιον.
Hæc est cod. scriptura, quam represen-
tant vet. editt. In recentioribus laban-
te metro καλὸ τὸ—et πύστιον. Hoc ne-
scio ubi Kusterus viderat nates signifi-
care.

1190. Vulgo syllaba auctior est hic
versus, sed quam metrum respuit: τί;
οὐκὶ πιλῆσει—Istud τί, quo sententi-
a bene carere potest, expungi debuit.

1191. ὦ, ὦ, ὦ, παπαπαπαί. Sic optime
scriptum in cod. Metri formam in im-

- ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ Ἀττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ;
- Ευ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο.
- Το. ναί, ναί, γράδιον,
ἐμοὶ κάρισσο σὺ τοῦτο. 1195
- Ευ. δώσεις οὖν δραχμὴν;
- Το. ναί, ναὶ δᾶ σοι.
- Ευ. τὰργύριον τοῖνον φέρε.
- Το. ἀλλ' οὐκ ἔκ' ᾠδέν' ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.
- Ευ. ἔπειτα κομίζεις αὐθις.
- Το. ἀκολουθεῖ, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τῇ γεροντογράφῳ.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν; 1200
- Ευ. Ἀρτεμισία.
- Το. μεμνήσι τοῖνον τοῦνομ' Ἀρταμουξία.
- Ευ. Ἐσμῆ Δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότερχε, παιδάριον τουτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῆς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς 1205

pressis non habet hic versus, omissis admirandi adverbis.

1194. ναί, ναί, γράδιον. Vulgo καὶ γράδιον, claudicante versu. In cod. καὶ γράδιον, syllaba deficiente. Ea est ipsa, quam reposui, scilicet ναί, quod a poeta geminatum librarius semel tantum scripsit. Infra saepius occurrit in Scythae sermone γράδιον. Nec aliter ille, licet barbarissans, id nomen proferre debuit, ac vulgari sermone Attico tritum erat. γράδιον semel tantum, si bene meminimus, apud Comicum occurrit in anapaestis Plut. 536. idque, ut par est, secunda brevi:

καὶ παιδαρίον ὑποπινόντων, καὶ γράδιον κολοσσοτόν.

1195. ἐμοὶ κάρισσο σὺ τοῦτο. Vulgo ἐμοὶ κάρισσο τοῦτο, claudicante versu. In cod. ἐμοὶ κάρισσο σὺ τοῦτο. Oportuit σὺ, quod habuimus jam supra in Scythae sermone.

1197. τὸ συβίνην. Graeca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: Tu autem vide, ut, quum extempore solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos et uxorem domum.

pressundato metro κομίζεις αὐθις, quod e Zenetti interpolatione est. In cod. et Juntina αὐθις. Hoc autem depravatissimum est ex αὐθις.—ἀκολουθεῖ. Perperam vulgo ἀκολουθεῖ.

1205. Prava interpunctione laboravit hic versus; qui sic vulgo scriptus est:

σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῆς τάχιστα φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυν—

Valckenarius ad Theoc. sel. Idyll. p. 31. pro καὶ τενεῖς suadet κήτανες, quod vulgato non deterius est. Hesych. κήτανες, ἰδὺ, συνηχίς. Antiquum tamen retineo. Ordo est: σὺ δὲ φρόντισι, ὅπως, ὅταν τάχιστα λυθῆς, φεύξει ἀνδρικῶς, καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυν—

καὶ τενεῖς ὡς τὴν γυναῖκα. Eurip. Suppl. 720. οἱ δ' ἔκτισον εἰς πύλας. Illi vero cursu tendebant ad portas. Ad quem locum vide Marklandum.

Graeca ut distinguenda sint, in notis declaravi: Latine autem illa sic reddi debuerunt: Tu autem vide, ut, quum extempore solutus fueris, strenue fugias, cursuque contendas ad liberos et uxorem domum.

- ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἶκαδε.
ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἣν ἀπαξ λυθῶ.
- Ευ. λέλυσσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἤκοντα καταλαβεῖν.
- Μν. ἐγὼ δὴ τοῦτο δρᾶ.
- Το. ᾧ γράδι', ὡς καριεντό σοι τὸ τυγάτριον, 1210
κού δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο.—ποῦ τὸ γράδιον;
αἴμ', ὡς ἀπόλωλον· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ᾧ γράδι', ᾧ γραῦ. οὐκ ἐπαινῶ, γράδιο.
Ἄρταμουξία.
διέβαλέ μ' ᾧ γραῦς· ἀπότερχε' ὡς τάχιστα σὺ
ὀρθῶς δὲ συβίνην ἔστι· καταβιῆσι γὰρ. 1215
οἴμοι, τί δράσεις; ποῖ τὸ γράδιο;
Ἄρταμουξία.
- Χο. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ φερεν τὰς πηκτιδας;
- Το. ναί, ναὶκί. εἶδες αὐτό;
- Χο. ταύτη γ' οἴχεται,

1213. ᾧ γράδι', ᾧ γραῦ. οὐκ—Male vulgo ᾧ γραῦ. οὐκ.

1214. διέβαλέ μ' ᾧ γραῦς. Recte cod. διέβαλε. Vulgo διέβαλλε. Suidas: διέβαλεν, ἱσπανισμὸς—Λοιπὸν φάνησι Θεσμοφοριαζούσαι· διέβαλέ μ' ᾧ γραῦς, ἀπὸ τοῦ ἱσπανισμοῦ. Eodem significatu occurrit hoc verbum forma media Av. 1648.

διεβάλλεται ἢ ἰδούεις, ᾧ πόντησι σὺ. Cod. vero et Juntina habent ᾧ γραῦς, mendose: oportuit ad metri legem ᾧ, ut est in Venetis. Quae autem sequuntur verba ἀπότερχε' ὡς τάχιστα σὺ, dicit Scythia, pharetram, quam humi temere jacentem conspiciat, vel pede, vel manu longe projiciens. Sequens versus nec latine, nec gallice reddi potest. Pharetram, quam συβίνην appellat Scythia, ἰσπανισμὸν esse, recteque sic appellari dicit, vel quia hoc pignore dato meretriculam ἰδούεις, vel potius quia ipse quodammodo καταβιβήσεται. Scilicet anus accepto hoc pignore os ei sublevit, eumque ludibrio habuit, quod verbo καταβιβήσεται exprimit. Quod Gallicum Graeco καταβιβήσεται verbum respondet, ad eundem fere modum in proleto sermone adhibetur. Aliter haec Kusterus accepisse videtur, quantum ex illius versione mox proponenda intelligere est. Scythia in scenam revertitur cum saltatrice Elaphio,

VOL. 3.

quam anus ad se reduci postulaverat, ἰσπανισμὸν κομίζεις αὐθις. Meretriculae pinatus est Kusterus a Scythia dici verba ista ἀπότερχε' ὡς τάχιστα σὺ. Quod insulsum est, et a natura alienum, nedum comicum sit. In scenam vix ingressa meretricula clam lictore elabitur, simul ac ille fraudem persentiscit. Quum enim nec anum, nec senem sibi commissum conspiciat, turbatur animi, meretriculam amittit, et praestudio illos conquirendi, de hac non amplius cogitat: et sic natura fert. Quod autem sequitur ὀρθῶς δὲ συβίνην ἔστι, Kusterus vertit: Sed salva est pharetra. Tanquam si ea solatii aut subsidii aliquid Scythae adlatura esset! At postremam versus partem sine interpretatione reliquit, cujus sententiam non assequabatur. Sic ei totus hic locus latine sonat: Decepit me anus. Curre hinc quam celerrime. Sed salva est pharetra. Hei mihi, quid faciam? Vide quantum tirones hujusmodi versione juvari queant, et quid de Aristophane censere debuerint, qui graeca ejus legere non potuerunt. Fuere apud nos Gallos elegantes aliquot scriptores ex eorum ordine, quos vernaculo sermone vocare solemus des Beaux-Esprits, qui de Aristophane mira iudicia tulerunt, quem nunquam legerant nisi in latina versione.

ᾗ

- αὐτὴ τ' ἐκείνη, καὶ γέρων τις εἶπετο.
Το. κροκῶτ' ἔκοντο τῇ γέροντο; 1229
Χο. Φήμ' ἐγώ.
Το. ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.
 ὦ μιὰρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδὸ;
 Ἄρταμουξία.
Χο. ὄρθην ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
 τῆδὲ διώξεις; τοῦμπαλιν τρέχεις σύ γε.
Το. κακόδαιμον· ἀλλὰ τρέξι Ἄρταμουξία. 1225
Χο. τρέχε νῦν, τρέχε νῦν, κατὰ τῆς κόρακας ἐπουρίσας,
 ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
 ὡσθ' ὦρα δὴ ἔστι βαδίξιν
 οἴκαδ' ἐκάστη.
 τῷ Θεσμοφόρῳ δ' ἡμῖν ἀγαθὴν 1230
 τούτων χάριν ἀντιδοίτην.

1222. ὦ μιὰρὸ γρᾶο. Vulgo ὦ μιὰρὸ
 γρᾶῦ labante versu. Quod supra v.
 1213. male admissum fuerat γρᾶο, hic
 sedem suam tueri debebat.

1226. Hic versus senarius est. Verba
 τρέξι νῦν a poeta geminata semel tantum
 scripsit librarius.

1227. ἀλλὰ πέπαισται. Vulgo male
 πέπαισται. Hoc ex altero depravatam,
 quod vidit Bisetus. Et hæc quidem est
 Attica forma satis nota, ita ut mirer
 Kusterum prætulisse πέπαισται. Sæpe
 alibi et supra v. 983. παίσωμιν, non
 παίζωμιν. Ran. 388. παίσαι τι καὶ χο-
 ρίσσαι, non παίζαι: paulo intra παίσαν-
 τα καὶ σκώφαντα. 411. συμπαίσεις, non
 συμπαίσεις. Idque Grammaticis eti-

am observatum. Mæris: παίσαι, Ἀτ-
 τικῶς. παίζαι, Ἑλληνικῶς. Phrynichus:
 παίζαι Δωριεῖς διὰ τοῦ ζ. ἰ δὲ Ἀττικῶς,
 παίσαι, καὶ παίσαισι, καὶ συμπαίσεις διὰ
 τοῦ σ' ἰριεῖς. Sunt autem hi versus ana-
 pæstici, quo metro fabulas claudere so-
 let Chorus. Duo primi vulgo in unum
 coaluerunt: ultimus autem crurifragium
 passus est, τούτων χάριν ἀντιδοίτην. Scri-
 pserat poeta ἀντιδοίτην. In cod. ut in
 Juntina ἀνταδοίτην: Zanettus ἀντιδοίτην:
 bene in aliis edit. reposita tertia per-
 sona; sed laboranti metro nemo tolerat
 opem. Fulciendo versui reponi non
 potuit ἀντιδοίτην, quam formam Atticus
 sermo non admittit, ut observatum su-
 pra ad v. 693.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἔστι μετὰ Φεράποντος Ξανθίου δι' Εὐ-
ριπίδου πῶδον εἰς Ἄδου κατιῶν ἔχει δὲ λεοντὴν καὶ ῥά-
παλον, πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐκπληξιν παρασχεῖν.
ἔλθων δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ
κατὰ τὰς ἰδοῦς, δι' ὧν καὶ αὐτὸς, ὅτε ἐποίησε τὴν πο-
ρείαν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, ᾗχετο καὶ ὀλίγα περὶ τῶν Τρα-
γικῶν διαλεχθεῖς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκειμένον. ἐπεὶ δὲ
πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ
τὸ μὴ συμμεμαχηκέναι εἰς τὴν περὶ Ἀργινοῦσας ναυμα-
χίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεῖς, πεζῇ τὴν λί-
μνην κύκλῳ περιέρχεται· ὁ δὲ Διόνυσος δούς διώβολον
περᾶ, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ἄδουσι βα-
τράχοις, καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα δ' ἐν Ἄδου τῶν
πραγμάτων ἤδη χειριζομένων, οἳ τε μύσται χορεύοντες
ἐν τῷ προφανεῖ, καὶ τὸν Ἰακχὸν ἄδοντες, ἐν χοροῦ σχή-
ματι καθορῶνται· ὁ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ Φεράποντος
εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ
Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ, διὰ τὴν ἐκ-
τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μὲν τινος οὐκ ἀγελοῖως χει-
μάζονται. εἴτα μέντοι γε πρὸς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν

ARGUMENTI lin. 2. εἰς Ἄδου. Sic
e membran. edidi. Vulgo εἰς Ἄδην.
Vide not. ad Lys. 407. et Corinthum
de Dial. p. 19.

L. 3. παρασχῆν. E membr. vulgo
παρίχην.

L. 9. συμμεμαχηκέναι. E membr.
vulgo συννικημαχηκέναι.

L. 20. πρὸς τὸν Πλούτωνα κ. σ. Π.
παραλθόντες. Sic membran. optime.
Vulgo περιλθόντες, omisso etiam arti-
culo ante Πλούτωνα.

Περσέφασσαν παρελθόντες, ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν τοσοῦτῳ δὲ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι, καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι, ἢ ἀτέρων τινῶν, πρὸς τὴν Ἀθηναίων διαλέγεται πόλιν. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος, μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρσισάγεται γὰρ Αἰσχύλος Εὐριπίδῃ περὶ τῆς τραγωδίας διαλεγόμενος· τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου τὸ πρωτεῖον παρὰ τῷ Ἄδῃ ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγωδικῷ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος τὸν Διόνυσον αὐτοῖς ἀχροατῆν, ἐκάτερος αὐτῶν λόγους ποιεῖται πολλούς· καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιδάνως ἐκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται.

Τὸ δὲ δράμα τῶν εὔ καὶ φιλοπόνως πᾶν πεποιημένων. ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλλίου Ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Αθηναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκαι Φρόνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δράμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ Παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαίαρχος. οὐ δεδήλωται μὲν ὅπου ἐστὶν ἡ σκηνή· εὐλογώτατον δ' ἐν Θήβαις. καὶ γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκεῖθεν, καὶ πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἀφικνεῖται Θηβαῖον ὄντα.

L. 2. περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι. Optima est membran. lectio. Vulgo τὴν πολιτείαν ἐξιλάσαι, ubi quas omissas fuisse librarii culpa voces arbitrabatur Kusterus, ad hunc modum reponit, περὶ τοῦ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς πολιτείας ἐξιλάσαι. Sed frustra est. Sinœra ista τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι spectant ad fabule locum, v. 687. ubi ipsissimum hoc verbum legitur: πρῶτον μὲν

οὐν δοκίμῃ ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας.

L. 18 ἐδιδάχθη δὲ—addita e membr. particula. Mox verbis Φιλωνίδης ἐπεγράφη significatur fabulam hanc non ipsius auctoris, sed Philonidis nomine editam fuisse. Vide Kusteri notam ad Schol. Pluti 179. Testatur ipse sæpius Comicus se complures fabulas aliis poetis edendas dedisse. Vide Nub. 530. Vesp. 1018. Equit. 513.

ARGUMENTUM METRICUM omisi, non tam ob mendas aliquot, quæ facile possunt elui, quam quod totum inficetum mihi visum est: idcirco illud inter notas relegavi. Sic autem legi debet:

Μαθὼν παρ' Ἡρακλίου Διόνυσος τὴν ὁδὸν,
πρὸς τοὺς κατοικημένους πορεύεται, λαβὼν
τὸ δῆγμα καὶ τὸ σκύταλον, ἀναγαγεῖν Θέλων
Εὐριπίδην. λίμνη δὲ δίδουσι κάτω
καὶ τῶν βατράχων ἀνίκραγεν εὐφροσύνην χαρῆς.
ἔπιτα μυστῶν ἑδοχῆ. Θερᾶπων δ' ἰδὼν,
ὡς Ἡρακλῆϊ, προσέειπεν διὰ τὸν Κίρβισον.
ὡς δ' ἀνέστη, τίθεται τραγωδίας ἀγῶν
καὶ δὴ στιφαινέται ἢ Αἰσχύλος. ταῦτον δ' ἔγει
Διόνυσος εἰς φῶς· οὐ μὰ Δία γ' Εὐριπίδην.

V. 3. legitur vulgo καὶ τὴν σκύταλον, ἀνάγειν—trochæo quartam sedem tenente. In C. qui solus meorum codd. argumentum habet, mendose etiam, sed ad verum propius, τὸν σκύταλον. Conc. 76.

ἔγωγί ται τὸ σκύταλον ἐξηγηγᾶμεν.

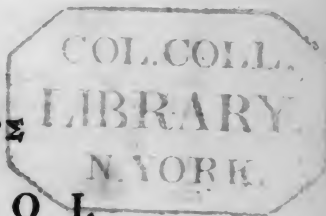
Præterea ad metri integritatem ἀναγαγεῖν legendum est. Quod autem v. 6. editum est Πλούτων δ' ἰδὼν, id ex ipsa fabula falsi arguitur. Scripserat procul dubio hujus argumenti auctor Θερᾶπων δ' ἰδὼν, Plutonis scilicet famulus Æacus, quæ dramatis persona in codd. plerumque indigetatur nomine Θερᾶπων.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΞΑΝΘΙΑΣ.
 ΔΙΟΝΤΣΟΣ.
 ΗΡΑΚΛΗΣ.
 ΝΕΚΡΟΣ.
 ΧΑΡΩΝ.
 ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.
 ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
 ΛΙΑΚΟΣ.
 ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
 ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ.
 ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
 ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
 ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Β Α Τ Ρ Α Χ Ο Ι.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΟΝΤΣΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΝΕΚΡΟΣ,
 ΧΑΡΩΝ, ΧΟΡΟΣ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Ξα. ΕΙΠΩ τι τῶν εἰωθότων, ᾧ δέσποτα,
 ἐφ' οἷς αἰεὶ γελῶσιν οἱ θεῶμενοι;
 Δι. νῆ τὸν Δί', ὃ τι βούλει γε, πλὴν ΠΙΕΖΟΜΑΙ.
 τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γὰρ ἐστ' ἤδη χολή.
 Ξα. μηδ' ἕτερον ἀξεῖόν τι;
 Δι. πλὴν γ' ὩΣ ΘΑΙΒΟΜΑΙ.
 Ξα. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἶπω;
 Δι. νῆ Δία,

Codicis, quem demum contuli, non mihi est animus varietates omnes persequi. Quæ sunt alicujus momenti delibabo, easque præsertim enotabo, quibus textus adhuc emendari, vel receptæ jam emendationes confirmari possint.

Præfixum est Fabulæ absque auctoris titulo argumentum, quod in impressis Thomæ Magistri inscriptum est nomine. Mutilum illud edidit Aldus: lacuna e nostro codice sic supplenda est: εἶσα ὡς Ἡρακλῆς εἰσιλθὼν, καὶ μεταξὺ πολλῶν τούτῃ συμβάντων, παραγίνεται πρὸς Πλούτωνα, καὶ ἵεναι χάριν ἵκει εἰπὼν, ἵσχυον ὑπακούοντα Πλούτωνα, οὐχ ἢ Εὐριπίδην ἀναγᾶγγ, ἀλλ' ἢ ἀγωνισαμένον. . . . Videtur causam omissionis: a prioribus Plautonum ad posterius aberravit librarii oculus.

1. εἰωθότων. Gl. τῶν συνήθων. V. seq. θιάμηναι. Gl. θιασαί. His exemplis usus est Corinthus de Dial. Att. p. 58. καὶ VOL. I.

τὸ χρῆσθαι ταῖς μεταξὺ ἀντι ἐνομήτων, ὡς ἐν Ἐπιπέδῳ Ἀριστοφάνους. εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ᾧ δέσποτα; ἀντι τῶν εἰωθότων. καὶ οἱ θιάμηναι. ἀντι τῶν θιασαί.

4. χολή. Sic quatuor codd. In A. et C. scriptum fuerat primo σχολή, sed ecerasum fuit in uno, in altero litura inductum. In meo superscripta glossa λωπή. Sensus est: λίαν γὰρ ἤδη λωπήσῃ τούτο ἀκούων. Quod oscitantes duo scripserant librarii, postea vero, deprehenso errore, emendarunt σχολή, id genuinum esse contendit Dawesius, sed minime mihi persuadet. Ad Herculem properans Bacchus, viam ad Inferos ducentem sciscitaturus, non diceret sibi otium superesse. E solo sermonis contextu manifestum est particulam ratiocinativam γὰρ ad proxime præcedens τούτο φάλαξαι referri; non vero ad νῆ τὸν Δί' ἢ τι βούλει γε.

χολή. Sic liquido scriptum in cod. Y

7. **Ξα.** Δαρρῶν γε μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς. τὸ τί;
- Δι.** μεταβαλλόμενος τὰνάφορον ὅτι χεζητιᾶς.
- Ξα.** μὴδ' ἔτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῶ φέρων, εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι; 10
- Δι.** μὴ δῆδ', ἰκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω ἔξεμῖν.
- Ξα.** τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκευὴ φέρειν, εἴπερ ποιήσω μὴδὲν, ὥνπερ Φρύνιχος εἴωθε ποιεῖν, καὶ Λύκις, κάμειψίας, σκευφοροῦσ' ἐκάστοτ' ἐν κωμῳδία; 15
- Δι.** μὴ ὦν ποιήσης· ὡς ἐγὼ θεώμενος, ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω, πλεῖν ἢ ἵναυτῶ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
- Ξα.** ὦ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὐτοσί, ὅτι θλίβεται μὲν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἔρεῖ. 20
- Δι.** εἴτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφὴ, ὅτ' ἐγὼ μὲν ὦν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,

7. Δαρρῶν γε μόνον ἐκεῖν' ὅπως μὴ ῥεῖς. Sic A. C. In meo μόνον δ' ἐκεῖν' ὅπως—Melius abest particula adversativa. Alia in impressis vocum collocatio: Δαρρῶν γ' ἰκίνο μόνον ὅπως—

8. τὰνάφορον. Vide Phœnissarum fragm. iv. In Equit. v. 998. oraculorum magnam vim afferens, eorumque sub pondere gemens ait Isiciarius: ὄμα, ὡς χρισίω, κοῦχ ἄπαντας ἐκφίρω. τὰνάφορον Latine haud male furcam, vel furcillum, appellaveris. Plautus Cas. ii. 8.

Sine modo rus veniat: ego remittam ad te virum cum furca in urbem, tanquam carbonarium.

9. μὴδ' ἔτι. Sic tres Regii. Vulgo μὴδ' ἔτι.

13. Φρύνιχος, Comicus poeta Nostri coævus, de quo mentio in Argumento. Alius fuit ejusd. nominis poeta tragicus antiquior. Vide Bentleyi Dissert. Phalar. de Origine Tragediæ p. 144. Latine versionis. Amipsias poetam nostrum in comœdiarum commissione bis superavit. Ejus Comæstis cesserunt Aristophanis Aves: Como Amipsiæ cesserunt priores Nubes. Fabulam etiã contra Socratem fecit, in qua Philosophus traductus in scenam, cujus tres versus servavit Diog. Laërt. ii. 28.

Σώκρατις, ἀνδρῶν βίβλις ἑλίγων, πολ-

λῶν δὲ καταισθαδ' ἦκεις καὶ σὺ πρὸς ἡμᾶς, καρτερικὸς σ' εἰ σί. Δὶν ἂν σοι χλαῖνα γίνουσι; τουτὶ τὸ κακὸν τῶν σκηνωσάτων κατ' ἰσχυρίαν γαγύεται.

15. σκηνωφοροῦσ'. Sic uno verbo A. D. in hoc: οἱ τινὲς σκηνωφοροῦσ'. In B. εἰ σκευὴ φέρουσ'.—Vides glossas, easque pravas, a librariis in textum immissas fuisse, nulla metri habita ratione. Fallebantur isti interpretes. σκηνωφοροῦσ' datus est participii, nec quidquam extrinsecus est accessendum. τοῦτ' de poetis dictum valet scribere, componere: ut infra v. 79. ἀντιπρὸς ἄλλοι ποιεῖται ἐιδῶσαι ἐκεῖν τοῖς ἰκάστοι σκηνωφοροῦσι δούλοισι ἐν κωμῳδίᾳ. Quæ alii poetæ tribuere solent seruis identidem sarcinas bajulantibus in comœdia.

σκηνωφοροῦσ'. Cod. σκηνωφοροῦσ' superscripta optima glossa σοῖς. Schoëlion marginale: καὶ οὐτοσί οἱ σκίρις κωμικοὶ εἰσὶ ποιεῖται, σκηνωφοροῦντας ἐιδῶγοντες ἐν ταῖς κωμῳδίαις καὶ αἰσχρὰ ποιῶντας.

18. πλεῖν. Corinthus de Dial. p. 59. Ἄστικόν καὶ τὸ πλεῖν ἀπὸ τοῦ πλεῖον, δεῖν ἀπὸ τοῦ δεῖν. Mæris: πλεῖν ἢ μέγιστον, Ἄστικόν. πλεῖον ἢ μέγιστον, Ἑλληνικόν. Sumtum exemplum e Plauto 1184. Occurrit πλεῖν Lys. 589.

22. υἱὸς Σταμνίου. Schol. δεῖν εἰσὶν υἱὸς Δῶς, υἱὸς σταμνίου ἰππὶ κατ' ὄνομα. ἰππὶ δὲ ὄνομα ἐν σταμνίῳ ἰματάλλεται. V. seq. τούτων δ' ἰχθῶ. Gl. ἰχθυοῦσθαι ποῖν.

- αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦταν δ' ὀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μὴδ' ἄχθος φέροι; οὐ γὰρ φέρω ἴγῳ; 25
- Ξα.** πῶς φέρεις γὰρ, ὅς γ' ὀχεῖ;
- Δι.** φέρων γε ταυτί.
- Ξα.** τίνα τρόπον;
- Δι.** βαρέως πάνυ.
- Ξα.** οὐκ οἶδ'. ὁ δ' ὤμος οὐτοσὶ πιέζεται. 30
- Δι.** σὺ δ' οὐν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῆς σ' ὠφελεῖν, ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
- Ξα.** οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν; ἦ τ' ἂν σε κωκυέιν ἂν ἐκέλευον μακρὰ.
- Δι.** κατάβα, πανούργε. καὶ γὰρ ἐγγύς τῆς θύρας ἦδη βαδίζων εἶμι τῆσδ', οἱ πρῶτά με ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ· ἡμί, παῖ. 35
- Ηρ.** τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαδ' ὄστις· εἴπ' ἐμοί, τουτὶ τί ἦν;
- Δι.** ὁ παῖς.
- Ξα.** τί ἐστίν;
- Δι.** οὐκ ἐνεθυμήθης;
- Ξα.** τὸ τί;

24. Nihil certius videtur Dawesii observatione de diverso usu modorum optativi et subjunctivi cum particulis ἵνα, ὅρα, μὴ, quam viginti exemplis ex Aristophane confirmavit p. 82. sqq. Quid ergo de hoc loco statuendum, ubi verbis de tempore presenti βαδίζω, πονῶ, ἰχθῶ, subjiciuntur cum ἵνα μὴ modi optativi ταλαιπωροῖτο et φέροι? quod græce non minus solecum est, quam si latine dicas: hunc autem vehi facio, ut ærumnarum esset expertus et onus non ferret. Est quidem illa codd. iv. scriptura, quam nihilominus mendosam esse censeo; nec dubito, quin scripserit poeta:

ἵνα μὴ ταλαιπωρῆσι, μὴδ' ἄχθος φέρω. Activa forma ταλαιπωροῖμαι perinde in usu est ac media ταλαιπωροῦμαι, quod e solis lexicis notum. Vide Lys. 766. 1220. 1221.

27. ὄνομα. Sic excudi debet, ut est apud Eustathium ad Hom. p. 488. l. 10.

id est, ὄνομα.

33. Xenophon Hellen. p. 36. edit. Lips. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τὰ γινόμενα καὶ τὴν πολιτικὴν ἐπὶ ἡπύουσι, ἐψηφίσαντο βοηθεῖν ταῖς ἰκαπὸν καὶ δίκαι, ἰσθιβάζοντες τοῖς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἄπαντας, καὶ ΔΟΥΛΟΥΣ καὶ ἰλιούθρους. Hac classe paulo post ad Arginusus pugnatum, servisque qui prælio interfuerunt, libertas data.

36. βαδίζων εἶμι male accipit Spanhemius pro βαδίζω, tanquam si scriptum esset εἶμι. Diversum est εἶμι, quod valet πορεύομαι, ut recte exponit codd. glossa.

37. ἡμί Attice pro φημί. Vide Etymol. M. p. 416. l. 26.

38. Plautus Trucul. ii. 2. 1. Quis illic est, qui tam proterve nostras pedes arietat?

40. ὁ παῖς. Glossa, ὁ παῖ. Vide not. ad Pl. 1099.

- Δι. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε.
 Ξα. νῆ Δία, μὴ μαινοῖό γε.
 Ηρ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαι μὴ γελᾶν.
 καὶ τοι δάκνω γ' ἑμαυτόν. ἀλλ' ὁμῶς γελῶ.
 Δι. ἃ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τι σου.
 Ηρ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοθῆσαι τὸν γέλων, 45
 ὄρων λεοντῆν ἐπὶ κροκατῶ κειμένην.
 τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
 ποῖ γῆς ἀπεδήμεις;
 Δι. ἐπεδάτερον Κλεισθένει.
 Ηρ. κἀναυμάχηςας;
 Δι. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
 τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ', ἢ τρισκαίδεκα. 50
 Ηρ. σφῶ;
 Δι. νῆ τὸν Ἀπόλλω.
 Ηρ. κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
 Δι. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεῶς ἀναγιγνώσκοντί μοι
 τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτόν, ἐξαίφνης πώδως
 τὴν καρδίαν ἐπάταξε, πῶς οἶε σφόδρα;
 Ηρ. πώδως; πόσος τις; 55
 Δι. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων.
 Ηρ. γυναικός;
 Δι. οὐ δῆτ'.
 Ηρ. ἀλλὰ παιδός;
 Δι. οὐδαμῶς.

41. νῆ Δία, male cod. μὰ Δία, quod notandum.

46. κροκατῶ. Gl. γυναικίῳ ἰνδύματι ἢ ματᾶξ.

48. ἰσιβάτιον Κλεισθένη. Clithenem incendi. Tanquam si navis fuisset hoc insignita nomine. Salse cinædum perstringit, ut Lysistr. 1092.

51. κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Inepte vulgo continuata Baccho hæc verba codices A. B. Xanthiæ tribuunt, qui tamen se nondum colloquio immiscet: Herculi ea multo melius tribuunt C. D. Glossa ἐξηγρόμην ἐξ ἕπου. Qui somnia sua aliis narant, fabulam plerumque his verbis concludere solent, quibus Hercules facete Baccho significat se fortibus ejus factis fidem non habere.

κἄτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Istitis præfixa in

cod. Herculis persona. Glossa postremæ voci imposita ἐξ ἕπου. Schol. marg. τὸ ἐξηγρόμην λέγει, διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς ἐπίστα φθίγγεται.

52. ἀναγιγνώσκοντί μοι. Sic B. duplici γ, recte. Propriam hanc Atticis scripturam tum codicum, tum veterum Grammaticorum auctoritate ubique apud Comicum restituit. Eustathius p. 1064. l. 1. τὸ δὲ γινώσκουσι οἱ μὲν ὕστερον Ἀστικοὶ μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γινώσκουσι φασί, ὡς καὶ ὁ Κομηνὸς δηλοῖ, κατὰ καὶ τὸ γίνεσθαι, γίνεσθαι. Confer Valckenarium ad Phœnissas 1396.

55. σμικρὸς, ἡλίκος Μόλων. Ironice hoc dictum. Nam Molon, quisquis ille fuerit, sive histrio, sive grassator, fuit procul dubio insigni corporis magnitudine.

- Ηρ. ἀλλ' ἀνδρός;
 Δι. ἀταταί.
 Ηρ. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένει;
 Δι. μὴ σκῶπτέ μ' ὦ δέλφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς
 τοιοῦτος ἡμερός με διαλυμαίνεται.
 Ηρ. ποῖός τις, ὦ δελφίδιον; 60
 Δι. οὐκ ἔχω φράσαι.
 ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἔρω.
 ἤδη ποτ' ἐπεδύμησας ἐξαίφνης ἔττους;
 Ηρ. ἔττους; βαβαιᾶξ, μυριάκις ἐν τῷ βίω.
 Δι. ἄρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ ἕτερα φράσω;
 Ηρ. μὴ δῆτα περὶ ἔττους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω. 65
 Δι. τοιοῦτοςί τοίνυν με δαρδάπτει πώδως
 Εὐριπίδου, καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος
 κοῦδεῖς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
 ἔλθειν ἐπ' ἐκείνον.
 Ηρ. πότερον εἰς Ἄδου κάτω;
 Δι. καὶ νῆ Δί, εἴ τι γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω. 70
 Ηρ. τί βουλόμενος;
 Δι. δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ.
 οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσὶν· οἱ δ' ὄντες, κακοί.
 Ηρ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῆ;
 Δι. ταῦτό γάρ τοι καὶ μόνου
 ἔτ' ἔστι λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα.
 οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦδ' ὅπως ἔχει. 75
 Ηρ. εἴτ' οὐχὶ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,

57. ξυνεγένου τῷ Κλεισθένη; Articulum vulgo omissum exhibent iv. codd. quorum me consensus permovet, ut eum recipere, pro ἀταταί, quod habent illi etiam, scribendo ad metri legem ἀταταί.

58. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Tres particulae οὐ γὰρ ἀλλὰ sic aggregatae simulque sumunt tantumdem valent ac καὶ γὰρ, etenim, enimvero: nec distingui inter illas debet, quod post Bentleyum ad Callim. fragm. xcii. movuit Jo. Jensius Lect. Lucian. pag. 144. Ellipsis comminiscuntur alii Grammatici, quam diversimode supplent, plerumque ridicule. Gl. in cod. meo: οὐ γὰρ τοῦτο ἰσχυρῶς, ὁ λέγει· ἀλλὰ κακῶς ἔχω. In C. οὐ γὰρ

τοῦτο ἰσχυρῶς. Novissimus auctor Doctrinae particularum: μὴ σκῶπτέ μοι. οὐ γὰρ σε σκῶπτω. ἀλλὰ κακῶς ἔχω. Hujusmodi nulla excogitare possis, quorum nihil auctor in mente habuerit.

64. ἢ ἕτερα φράσω; Sic plene, sine elisione scriptum in codice meo, ut in Kusteri editione, recte. In aliis codd. ἢ ἕτερα. Pejus vett. edit. ἢ ἕτερα, quod imperite revocavit Berglerus. ἕτερα accusativus est pluralis, cujus ultima brevis ante φε produci non potest.

76. Σοφοκλέα. Due ultima in unam coalescunt. Sic infra 863. Πηλῖα dissyllabum, in Thesm. 26. Ἡρακλῖα trissyllabum est.

- μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἀγειν ;
 Δι. οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβῶν αὐτὸν μόνον,
 ἄνευ Σοφοκλέους ὃ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
 καὶ ἄλλως ὁ μὲν γ' Εὐριπίδης, πανούργος ὢν, 80
 καὶ ξυναποδράναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειεν ἂν
 ὃ δ' εὐκολος μὲν ἐνθάδ', εὐκολος δ' ἐκεῖ.
 Ἄγάθων δὲ ποῦ ἔστιν;
 Ηρ. ἀπολιπὼν μ' ἀποιχεται,
 Δι. ἀγαθὸς ποιητῆς, καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
 Ηρ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων ; 85
 Δι. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
 Ηρ. ὁ δὲ Ξενοκλῆς ;
 Δι. ἐξόλοιτο, νῆ Δία.
 Ηρ. Πυθάγγελος δέ ;
 Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος,
 ἐπιτριβομένου τὸν ἄμιον οὕτως ἰσφῶδρα.
 Ηρ. οὐκ οὐν ἔτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια,
 τραγωδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μῦρια, 90
 Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίων καλλίστερα ;
 Δι. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι, καὶ σταμύλματα,
 χελιδόνων μουσεῖα, λαβῆται τέχνης,

77. Hunc versum sic exhibet cod. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἀγειν.

Eadem est scriptura cod. B. quam utique præferendam censeo, ob molliores numeros.

78. Ordinem verborum et sententiam declarat interpunctio : οὐ, πρὶν γ' ἂν Ἰοφῶντα, μόνον αὐτὸν ἀπολαβῶν, κωδωνίσω, ὃ τι ποιεῖ ἄνευ Σοφοκλέους. Iophonem perstringit, quem vulgus opinabatur fabulas non composuisse, quas suo nomine ediderat ; sed illis a patre Sophocle conscriptis filium ἰσχυροφῆναι. — κωδωνίσω. Gl. in C. δακτύλω, ἐν μεταφορῶς τῶν νομιματίων. Bene. Infra 723. nummorum mentio κωδωνισμῶν. Inepta in meo codice glossa, διακηρύξω. Hinc verbale κωδωνίσω. In Lys. 485. πρῶτον ἀκωδωνίσω, res ἰσχυροφῆναι.

81. ἰσχυροφῆναι ἂν. Sic optime membr. Vulgo solæce ἰσχυροφῆσά μιν. Pejus in C. ἰσχυροφῆσά μιν. Potentialis particula ἂν salva linguæ indole abesse non potest : at inutile est pronomen μιν. Satis enim per se intelligitur, quibusnam se

comitem furtim applicare conaretur Euripides, nempe Sophocli et Baccho, si illum hic ab Inferis reduceret. Vide ad Lys. 301. Thesm. 593.

86. ἢ δὲ Ξενοκλῆς. Vide not. ad Thesm. 169.

Ξενοκλῆς. Sic liquido scriptum in cod. ut emendavi, juxta certissimum prosodice canonem.

91. πλεῖν ἢ σταδίων καλλίστερα. Comparatio comica. Nub. 430. τῶν Ἑλλήνων ἰσάει με λίγα ἰσάειν ἐκείνοις ἄριστοι.

Alexis Comicus apud Eustathium p. 1226. l. 13.

κεῖτον ἰσάειν ἰσάειν ἡμίρας δόρυ. 93. χελιδόνων μουσεῖα. Eustathius ad Odys. p. 1914. lin. 34. λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλίς (ἢ χελιδὼν) οἷα ὄρνιθες κατὰ τὸν μῦθον. διὸ καὶ ὁ Κομμῆς, οὗς ἰσάειν φῆσιν, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζοντας, χελιδόνων μουσεῖα καλεῖ. ὃ ἵσιν ὑπερβαρῆρους, χελιδόνων δὲ κεν, οὐ μὴν ἰσάειν ὡσὶ καὶ Σειρήνων ἢ ἀηδῶνων. Hinc infra 678. Cleophonis peregrinitatem, dictionisque barbarismum perstringit : ἰφ' οὐ δὲ χελί-

- ἢ φροῦδα θάττον, ἣν μόνον χάρον λάβη,
 ἀπαξ προσουρήσαντα τῇ Τραγωδίᾳ. 95
 γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὐροῖς ἔτι,
 ζητῶν ἂν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
 Ηρ. πῶς γόνιμον ;
 Δι. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγγεται
 τοιούτονί τι παρακεκινδυνευμένον. [100
 ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ ΠΟΔΑ,
 ἢ ΦΡΕΝΑ ΜΕΝ ΟΥΚ ΕΘΕΛΟΥΣΑΝ ΟΜΟΣΑΙ
 ΚΑΘ' ΙΕΡΩΝ,
 ΓΛΩΤΤΑΝ Δ' ΕΠΙΟΡΚΗΣΑΣΑΝ ΙΔΙΑ ΤΗΣ ΦΡΕ-
 ΝΟΣ.

λιν ἀμφιλάοις διὸν ἰσχυροφῆναι ὁρηκία χελιδόνων, ἰσάειν ἰσάειν ἡμίρας δόρυ. Alio sensu verba ista χελιδόνων μουσεῖα adhibuerat Euripides in Alcmena, unde ea transtulit Comicus :

πολλὸς δ' ἀνίστημι κισσῶς, ἰδύης κλάδος, χελιδόνων μουσεῖα.

94. Hujus loci sensum non adsecuti sunt interpretes, quem pessime sic reddidit Berglerus : qui gaudio emoritur, si chorus eorum tantum semel secunda utatur fortuna in tragædia. Centum ista parasangis a poetæ mente distant. φροῦδον ἵσαι, γίνισθαι, εἰχισθαι, nullibi significat, nec significare potest gaudio emori.

προουρίω, secundo vento, vel secunda fortuna utor, ne græcum quidem est. Satis mirari nequeo Henr. Stephano, viro doctissimo, fraudi fuisse ineptam græculi in scholiis interpretationem : προσουρήσαντα, ἰδύου-δουρήσαντα, ἰδύουκμήσαντα, ἐν τραγωδίας δεκάκτι ἰσάειν δίντα. Melioris notæ sunt, quæ tradit scholion ineditum cod. Regii C.

ἰσάειν, τὸ ἀπὸ τοῦ ὄρου, τοῦ ἰσχυροφῆναι ὄρου, προσουρήσαντα ἔν, τὸ βραχὺν τινα χρόνον διασφῆσαντα, καὶ τῶν αὐτῶν λέγων ἰσάειν τὰ τῇ τραγωδίᾳ. Acceperunt interpretes istud προσουρήσαντα pro accusativo singulari ad χάρον pertinente, quam sit neutrum plurale in casu recto, cum ἂ φροῦδα conjungendum. Denique χάρον λαβῆναι dicebantur Scenici poetæ, quibus locupletes cives choragi munere lūgentes, (vide Petium de Leg. Att. p. 351.) chorum instruebant, sumtusque suppeditabant omnes producendo dramati. Vide interpretibus notata ad Eq. 513.

καὶ βασανίζων, ὡς οὐχὶ πάλαι χάρον

αὐτοῖα καθ' ἑαυτῶν.

Exilibus racemulis succo cantentibus comparatos adolescentulos illos, qui, nondum maturo ingenio, tragædiæ componendæ se pares esse rentur, ait Baccho statim *arescere, evanescere*, si, accepto choro, semel tantum in Tragediam minxerint : necdum enim sunt adeo validi, ut cum ea rem habere possint eo successu, quo gaudere solent *ei γόνιμοι*. Hac est poetæ mens. De Tragædia, tanquam de meretrice, loquitur, quæ amatoribus poetis copiam sui facit. Sic de Comædia in Eq. 517.

πολλῶν γὰρ δὴ περιεσάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.

100. αἰθέρα Διὸς δωματίον. Vide not. ad Thesm. 272. Χρόνου πόδα erat in Euripidis Alexandra, καὶ χρόνου πρῶται πόδα. Audacior eadem locutio occurrit in Bacch. 876. ubi de Diis dicitur :

κροσσάουσι δὲ ποικίλους χάρον χρόνου πόδα, καὶ θηρῶν τὸν ἄριστον.

Quæ sequuntur spectant notissimum ex Hippolyto versum, Comico sæpius vexatum :

ἢ γλῶσσ' ἰμάμοχ', ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Confer Thesm. 275.

102. γλῶσσαν ἰσχυροφῆσαν ἰδίᾳ τῆς φρονίης. Linguam, quæ juravit seorsum a mente. Hoc dicere debuit, ad sententiam versus Euripidei, quem deridet ; nec forte jocum captavit dicendo *pejoravi*, ut vertunt, pro *juravit*. Compositum hoc non plus valet, quam simplex, abundante præpositione : sicque in vulgi sermone accipiebatur Solonis *ἄνο*, ut constat e lege, quam profert Lysias c. Theonnestum, p. 359. ἰσχυροφῆσ' ἰσχυρο-

- Ηρ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει ;
 Δι. καὶ μάλα πλείν, ἢ μαίνομαι.
 Ηρ. ἢ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
 Δι. μὴ τὸν ἐμὸν οἶκει νοῦν ἔχεις γὰρ οἰκίαν. 105
 Ηρ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
 Δι. δειπνεῖν με δίδασκει.
 Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
 Δι. ἀλλ' ὄνπερ ἔνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
 ἦλθον, κατὰ τὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
 τοὺς σοὺς φράσεις, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
 ἔχῃς τόδ', ἠνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
 110
 τουτούς φράσον μοι, λιμένας, ἀροτοπάλια,
 πορνεῖ, ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς,
 πόλεις, διαίτας, πανδοκευτριάς, ὅπου
 κόρεις ὀλίγιστοι. 115
 Ξα. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
 Ηρ. ᾧ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἵεναι καὶ σύ γε ;
 Δι. μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ'· ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν,
 ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἄδου κάτω
 καὶ μήτε φερμὴν, μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσης.
 Ηρ. φέρε δὴ, τίς αὐτῶν σοὶ φράσω πρῶτην ; τίνα ; 120
 μία μὲν γὰρ ἐστίν ἀπὸ κάλων καὶ θρανίου,
 κρεμάσαντι σαυτόν.
 Δι. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.

κόβαλα τὸν Ἀπόλλων. Ceterum in cod. scriptum *ἰσχυρότατον* ἀντὶ τῆς φωνῆς. Sic etiam est in meo. Glossa in locum genuinæ vocis illata fuit. Hoc manifestum est e membranarum collatione, quæ in contextus serie exhibent *ἰσχυρὰ*, superscripta glossa *ἄνυ*.

103. Hunc versum profert Suidas T. iii. p. 295. sed mendose. Unde sumtus esset, ignoravit Kusterus, quem ad veram scripturam non duxit conjectura.

104. *κόβαλα*. Sic in codd. Perperam vulgo *κόβαλα*. Codicum hac in re assensus non requirendus erat; notum enim est e multis Comici locis in eadem in hac voce per se longam esse. Vulgo etiam infra 1015. *κόβαλος* exhibent libri: in Pl. 279. *κόβαλος*. Equit. 270.

ὄνπερ γίγνεται ἡμῶς, ἀπὸ κόβαλας καὶ.

et sic ubique vel nomen vel derivatum occurrit.

106. *ἀτεχνῶς γι*. Sic, ut vulgo, membr. et C. In duobus reliquis *omissum γι*, quod salvo metro abesse non potest: in priori enim voce media semper apud Comicum correpta. *ἀτεχνῶς, ἀπλάι, καθέλου*. Vide Ammonium.

108. *ἀλλ' ὄνπερ ἔνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων*. Sic A. C. D. vulgo *ὄνπερ* et *σκευὴν φέρον*.

118. *ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἄδου*. Sic bene membran. et meus. In C. *ἀφιξόμεθαι*. In B. ut vulgo, *ἀφιξόμεθ' εἰς*—

121. *θρανίου*. Scabellum hac voce notatur, cui insistens quis collum induat laqueo, quo fiat una litera longa, ut ait Plautus Aulul. i. 1. 38. Male Pollux x. 48. pro *passillo* accipit, ad quem locum vide Jungermannum.

- Ηρ. ἀλλ' ἐστίν ἀτραπὸς ξύντομος τετραμμένη, ἢ διὰ θυεῖας.
 Δι. ἄρα κώνειον λέγεις ;
 Ηρ. μάλιστα γε. 125
 Δι. ψυχρὰν γε καὶ δυσχείμερον· εὐθύς γὰρ ἀποπήγνυσι τάντικνήμια.
 Ηρ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοὶ φράσω ;
 Δι. νῆ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ βαδιστικοῦ.
 Ηρ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν.
 Δι. κατὰ τί ;
 Ηρ. ἀναβάς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν --- 130
 Δι. τί δρῶ ;
 Ηρ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶν, κἀπειτ', ἐπειδὴν φῶσιν οἱ θεώμενοι εἶναι, τόδ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν.
 Δι. ποῖ ;
 Ηρ. κάτω.
 Δι. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο. οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην. 135
 Ηρ. τί δαί ;
 Δι. ἦνπερ σὺ τότε κατῆλθες.
 Ηρ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολὺς.
 εὐθύς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἤξεις πάνυ ἄβυσσον.
 Δι. εἶτα πῶς περαιωθήσομαι ;
 Ηρ. ἐν πλοιαρίῳ τυνουτωῖ σ' ἀνῆρ γέρον ναύτης διάξει, δὴ ὄβολῶ μισθὸν λαβῶν. 140
 Δι. (φεῦ) ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τῶ δὴ ὄβολῶ.

123. *τετραμμένη*. Jocus est in ambigua significatione verbi *τρίβιον*, quod de via dicitur, tum de medicamentis quæ in mortario teruntur. Similis jocus est in Stratonis venusto carmine xi. ubi investes medici *φάρμακον τρίβιον* dicuntur, quo significatur illa *τῶ δὴνα τρίβις*, cujus haud infrequens mentio apud Comicum.

129. Vide Meursium Gr. Fer. in *Δαμσάς*.

138. *πῶς περαιωθήσομαι*. Inserta vulgo particula *γι*, quam ja uno Regio vol. i.

omissam, ut inutilem expunxi.

141. Allusio ad Judicium Atheniensium mercedem, aut eam quæ civibus in concione suffragia ferentibus dabatur. Non eadem fuit semper: sed diversis temporibus aucta vel imminuta fuit ab uno ad tres obolos: duorum obolorum tum fuisse videtur, quando editæ fuerunt Ranae. Idcirco Charonii, quem ceteri omnes mythographi obolo contentum fuisse volunt, Comicus duobolῶν nauli nomine solvi fingit.

- πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε ;
Ηρ. *Θησεύς σφ' ἤγαγε.*
 μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
 δεινότατα.
Δι. *μή μ' ἐκπληττε, μηδὲ δειμάτου.*
 οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις. 143
Ηρ. *εἶτα βόρβορον παχύν,*
 καὶ σκῶρ' ἀεὶ νῶν' ἐν δὲ τούτῳ κειμένους,
 εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πύποτε,
 ἢ παῖδα κινῶν τὰ γύριον ὑφέλιετο,
 ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρός γνάθον
 ἐπάταξεν, ἢ τ' ἰορκον ὄρκον ὤμοσεν,
 ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο. 150
Δι. *νῆ τοὺς θεοὺς ἐχεῖν γε πρὸς τούτοισι, κ' εἰ*
τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
Ηρ. *ἐντεῦθεν αὐλῶν τις σὲ περίεσιν πνοή,*
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε, 155
καὶ μυρρίνωνας, καὶ διάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολόν.
Δι. *οὔτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν ;*

142. *Θησεύς σφ' ἤγαγε.* Vulgo pronomen abest, quod flagitante sermonis ratione reposui.

144. *μή μ' ἐκπληττε.* Gl. in C. *μή μ' εἰς ἐκπληξιν καὶ φόβον ἰμβαλεῖ· οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις τῆς ἐμῆς.*

145. *βόρβορον παχύν.* Sic cod. meus. Reliqui, ut vulgo, *παλόν.* V. seq. *πῶν.* Gl. in C. *πῶν.* In meo, *νῶν.* Recte. Est participium verbi *νάω, fluo, mano.* Verti debuit, et *merdam semper sipientem.* *βόρβορον παχύν.* Cod. ut tres alii Regii, iuxta impressos, *πολόν.* quae lectio plurium codicum fide nixa mutari forte non debet.

149. *ἠλόησεν.* Vulgo *ἠλοήσεν*, quemadmodum in duobus codd. scriptum est. Memb. *ἠλλοήσεν*: meus *ἠλλοίωσεν.* Ad Atticisimam normam exactum est quod ded. Vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium p. 21. Glossa codd. *ἴτυψεν.* Obsceno sensu accipit Tourpius ad Suidam II. 102. quod magis comicum est. Virgilius *Aen. vi. 608.*

Hic quibus invisī fratres, dum vita manebat, pulsatusve parens, et fraus innexa

clienti ;
 aut qui divitiis soli incubuere repertis,
 nec partem posuere suis, quae maxima
 turba est—&c.

150. ἢ τ' ἰορκον ὄρκον ὤμοσεν. Homerus
Iliad. τ'. 259.

καὶ Ἐρινύες, αἷθ' ὀπὸ γαίης
 ἀνθρώπους τίνονται, ὅς τις κ' ἰορκον ὀ-
 μώσῃ.

151. De Morsimo vide ad Eq. 401.

153. Cinesias Dithyrambicus seu κινησίου χορῶν ποιῆτα, quem saepe exagitat Comicus. De eo videndus Perizonius ad *Ael. V. H. X. 6.* et *iii. 8.* ubi docet *πυρρίχην* hic canticum notare, ad quod saltabatur.

154. *περίεσιν πνοή.* Perperam vulgo *περίεσι.* Vide ad Thesm. 450. Virgil. *Aen. vi. 638.*

Devenere locos laetos, et amœna vireta
 fortunatorum nemorum, sedesque bea-
 tas.

largior hic campos aether et lumine
 vestit
 purpureo, solemque suum, sua sidera
 norunt.

- Ηρ.** *οἱ μεμνημένοι ---*
Ξα. *νῆ τὸν Δί' ἔγωγ' οὖν ὄνος ἄγων μυστήρια.*
ἀτὰρ οὐ καδέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον. 160
Ηρ. *οἱ σοὶ φράσουσ' ἀπαξάπανθ', ἂν ἂν δέη.*
οὔτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν Δύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὦ δελφέ.
Δι. *νῆ Δία καὶ σύ γε*
ὕγαινε. σύ δὲ τὰ στρώματ' αὐδῆς λάμβανε. 165
Ξα. *πρὶν καὶ καταδέσθαι ;*
Δι. *καὶ ταχέως μέντοι πᾶν.*
Ξα. *μὴ δῆθ' ἰκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα*
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τούτ' ἔρχεται.
Δι. *ἂν δὲ μὴ ὕρω ;*
Ξα. *τότε μ' ἄγειν.*
Δι. *καλῶς λέγεις.*
καὶ γὰρ τινες ἐκφέρουσι τούτονι νεκρόν. 170
οὔτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα
ἀνθρώπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἄδου φέρειν ;
πόσ' ἄττα ;
Νε. *ταυτί.*
Δι. *δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς ;*
Δι. *μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον.*
Νε. *ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.*
Δι. *ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἂν ξυμβῶ τι σοι.* 175
Νε. *εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ διαλέγου.*
Δι. *λάθ' ἐννέ' ὀβολούς.*
Νε. *ἀναδιώγη νῦν πάλιν.*
Ξα. *ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται ;*
ἐγὼ βαδιοῦμαι.
Δι. *χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.*
χαρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον. 180
Χα. *ὡπ, παραβαλοῦ.*

161. *ἂν ἂν δέη.* Sictres codd. Vulgo *δία.*
 170. *τινὲς ἐκφέρουσι.* Sic solus C. cum impressis. Tres alii codd. *τινὲς φέρουσι.* Vide not. ad Lys. 408.

τινὲς ἐκφέρουσι. Hic etiam cod. verbum simplex exhibet. Vellem in aliquo reperisse τῶνδ' ἐπὶ νεκρόν.

173. *πόσ' ἄττα.* Male vulgo *ἄττα* cum

aspiratione. Vide Thomam M. in *ἄττα.*

180. *ὡπ, παραβαλοῦ.* Charontis ἐπιφώνημα est, quo ripae proximus vectorem, quem remigare cogit, jubet cymbam ripae applicare. Vide infra ad 269. Hoc vero dum clamat, in ulteriori ripa est ; postea solus cymbam reducit ad ripam in qua stat Bacchus.

- Ξα. τουτὶ τί ἐστι ;
 Δι. τοῦτο λίμνη, νῆ Δία,
 αὐτῆ ἴστιν, ἣν ἔφραξε, καὶ πλοῖόν γ' ὄρω.
 Ξα. νῆ τὸν Ποσειδῶ, κᾶστι γ' ὁ Χάρων οὔτοςί.
 Δι. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
 Χα. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων ; 185
 τίς εἰς τὸ Λήθησ πεδίων, ἢ ἔς ὄνου πόκας,
 ἢ ἔς Κερβερίουσ, ἢ ἔς κόρακας, ἢ πὶ Ταίναρον ;
 Δι. ἐγώ.
 Χα. ταχέως ἔμβαινε.
 Δι. ποῦ σχήσειν δοκεῖς ;
 Ξα. εἰς κόρακας ὄντως ;
 Χα. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὔνεκα.
 Ξα. ἔμβαινε δῆ. 199
 Δι. παῖ, δεῦρο.
 Χα. δοῦλον οὐκ ἄγω,
 εἰ μὴ νευαυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρείων.
 Ξα. μὰ τὸν Δί, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμίων.
 Χα. οὐκοῦν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην τρέχων.
 Ξα. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ ;

181. τουτὶ τί ἐστι ; Hæc verba in iv. codd. Xanthiæ tributa. Quæ sequuntur usque ad 185. in meo et in B. continuata Baccho sine famuli personæ interpositione : in membr. et in C. Xanthiæ persona, quæ ante v. 183. poni debuit, superiori præfixa est. In v. 185. media salutatio melius famulo tribuere-tur.

183. κᾶστι γ' ὁ X. In cod. κᾶστι ὁ X. quod magis placet.

188. σχήσειν. Gl. ἐλλμίνισιν.

189. σοῦ γ' οὔνεκα. Sic meus et duo Regii : C. ut vulgo, perperam εἰνεκα. Vide ad Lys. 74.

191. τὴν περὶ τῶν κρείων. Vetus glossa in cod. meo, τῶν νεκρῶν σαρμάτων. Ea postmodo a librariis diversimode in textum invecata fuit. In C. textus verba sunt, τὴν περὶ τῶν κρείων. Ibi partem illius glossæ pro genuina voce vides. In B. nullo tenore scriptum in textu τὴν περὶ τῶν κρείων, σαρμάτων, ubi altera pars glossæ versui addita. Sincera lectio est τὴν περὶ τῶν κρείων, cujus acumen non adsectatus est auctor vetus expositivus Kustero probata : ἴσαν γὰρ εἰ δούλοι τότε

νευαυμάχησαντες περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἢ περὶ τῶν ἰδίων κρείων, τοσούτοισ σαρμάτων. Quod quidem, pace Kusteri dictum sit, est plane absurdum. Nam in omni prælio, qui pugnant, pro vita certant : tum aliud etiam servis propositum erat præmiuni, nempe libertas. Frigida est, quam alii comunitiscuntur, allusio ad notum proverbium, ὁ λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρείων τρέ-
 χου. Quis enim inde emergit sensus? Servum non vcho, nisi qui in pugna navali fortiter dimicavit. Sed qui dignoscere poterat Charon, an servus fortiter dimicasset, necne? Sagacitatem eorum desidero, qui facetissimo Comico ejusmodi sententias tribuunt, in quibus non est mica salis. At vero salse hoc loco Atheniensium stultitiam perstringit, qui post commissam eodem anno, quo Ranae editæ, celebrem ad Arginuas pugnam, ita se erga victorie auctores duces gesserunt, ac si non de imperio, sed tantum de cæsorum carnibus, seu cadaveribus sepeliendis, dimicatum fuisset. Idcirco pugnam illam τὴν περὶ τῶν κρείων μάχην appellat.

- Χα. παρὰ τὸν Αἰαίνου λίθου,
 ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαισ.
 Δι. 195
 Ξα. μανθάνεισ ;
 Χα. πᾶν μανθάνω.
 οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιόν ;
 Δι. κἀθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω.
 Χα. οὔτος, τί ποιεῖσ ;
 Δι. ὃ τι ποιῶ ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
 ἴρω ἐπὶ κώπην, οἴπερ ἐκέλευσάς με σύ ;
 Χο. οὐκοῦν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδὶ, γάστρων ; 200
 Δι. ἰδοῦ.
 Χα. οὐκοῦν προβαλεῖ τῷ χεῖρε, κἀκτενεῖσ ;
 Δι. ἰδοῦ.
 Χα. οὐ μὴ φλυαρήσεισ ἔχων, ἀλλ' ἀντιθὰς
 ἐλθῶσ προδύμωσ.
 Δι. κᾶτα πῶσ δυνήσομαι,
 ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
 ὦν, εἴτ' ἐλαύνειν ; 205
 Χα. ῥᾶστ'. ἀκούσει γὰρ μέλη
 κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλης ἄπαξ.
 Δι. τίνων ;
 Χα. βατράχων, κύκνων, θουμαστά.
 Δι. κατακέλευε δῆ.
 Χα. ὠὸπ ὄπ, ὠὸπ ὄπ.
 Χο. βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
 βρεκεκεκέξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 210

194. παρὰ τὸν Αἰαίνου λίθου. Faceta ambiguitas est in his verbis. Αἰαίνου positum est tanquam nomen proprium cujusdam sic dicti lapidis ; sed accipi potest pro imperativo verbi ἀναίνομαι.

195. μανθάνεισ ; Bene hæc quaestio in tribus codd. Baccho tributa : in membr. persona non adscripta ; sed vacuum relictum spatium. Bacchi intererat, non vero Charontis, Xanthiam percontari, an recte intellexisset, ubinam subsistere deberet herum opperiturus.

μανθάνεισ ; Hoc verbum Baccho tribuit etiam hic cod. suppleta per glossam sententia, ἴ λίγη.

197. κἀθιζ' ἐπὶ κώπην. Sed ad remum. Schol. in C. ἦγον ἰσὶ τῇ μεταχειρίζε-
 σθαι ταύτην ὁ δὲ παρανόσασ ἰσάνω ταῦ.

της ἐκάθισιν.

202. οὐ μὴ φλυαρήσεισ ἔχων. Sic recte B. Reliqui, ut vu'go, perperam φλυαρή-
 σης. Vide not. ad Lys. 704. Participio ἔχων superscripta glossa in C. περιισόν.
 Vide ad Thesm. 473. V. seq. ἰλθῶσ fu-
 turum est Atticorum more formatum, quibus futura in σω post a breve, i et o in ᾧ contrahuntur : ἰλάσω, ἰλῶ : καλί-
 σω, καλῶ : ἀρόσω, ἀρῶ. Ut hic οὐ μὴ
 φλυαρήσεισ, ἀλλ' ἰλθῶσ, sic Nub. 505.
 οὐ μὴ λαλήσεισ, ἀλλ' ἀπολοῦθήσεισ ἡμοῖ.
 Confer notam ad v. 298.

207. θουμαστά. Sic libri omnes. Nu-
 gatur Mæris θουμασίου, non θουμασίου,
 Atticis scriptoribus usitatum fuisse di-
 cens, quibus et præsertim Comico u-
 trumque promiscue adhibitum.

- λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξυναυλον ὕμνων βοᾶν
Φθεγξόμεθ', εὐγηρον ἐμὴν ἀοιδὰν,
κοᾶξ, κοᾶξ,
ἦν ἀμφὶ Νύσηιον Διὸς 215
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχίσαμεν,
ἦνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 220
ἐγὼ δὲ γ' ἀλγεῖν ἀρχομαι
τὸν ὄρθρον, ᾧ κοᾶξ, κοᾶξ.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 225
ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοᾶξ·
οὐδὲν γὰρ ἔστ' ἄλλ' ἢ κοᾶξ.
Χο. εἰκότως ἔγωγ', ᾧ πολλὰ θεράτων.
ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὐλυγοὶ τε Μοῦσαι,
καὶ κεροδάτας Πᾶν, 230
ὁ καλαμῶφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ Φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἔνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον

216. Hesychius: Λιμναγίαις. Λίμναι, ἢ Ἀθήναις τόπος, ἀνακείμενος τῇ Διονύσῳ, ἵππου τὰ Λίμναις ἦγιστο. Erat autem Bacchi festum λίμναις appellatum idem quod alio nomine dicebatur Ἀνθηθήμια, cujus dies tertius Χύτρη, seu Χύτρησι appellabatur, quo certabant ποιῆται agebanturque fabulae. Videat lector eruditam Ruhnkentii disputationem in auctario emendat. ad Hesychium ad v. Διονύσιον, qua sola accurate traditur Liberalium Atticorum ratio. ἰαχίσαμεν verti debuit cantare solempus, quae frequens est istius aoristi significatio.

218. ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησι. Sic membr. Vulgo ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησιν.

ταῖς ἱεραῖσι Χύτρησι. Hic cod. magis adhuc Ionice, τῆς ἱερῆς Χύτρησι.

233. ὑπολύριον. Huc respexit Pollux in 62. καὶ δόνακα δὲ τινα ὑπολύριον οἱ κωμικοὶ ἀνέμαζον, ὡς πάλαι ἀντὶ κεράτων ὑποτιθέμενοι ταῖς λύραις. Hesych. δόνακα

ὑπολύριον. πάλαι γὰρ ταῖς λύραις κάλαμος ἀντὶ κέρατος ὑποτιθέτο. Suppositus ille lyrae fidibus calamus eundem praestabat usum, quem in instrumentis quae hodie chordis instruuntur pars illa, quam vocant le chevalet.

ὑπολύριον. Hujus loci meminit Eustathius ad Homerum p. 1165. l. 23. cujus verba haud inutile erit proferre. δόνακος διαφύρουσι καλᾶμον, ὅτι λιστότατος μὲν ὁ δόναξ, ἀρῆς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ ὡς ἰσὶ πάλαι ποσσάμιος, εὐ μὲν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν σωματικῆς χρῆσιμος, κάλαμος δὲ ἀληθινῆς, ἔδιν καὶ τις φαύλος αὐτῶν ἐλαστικὸς κάλαμος ἰσχυρότερος. Ἄλλος δὲ Διονύσιος εἶπεν ὡς δόναξ ὑπολύριον, ἰσχυρῶν τὸ γὰρ πάλαιον, ἀντὶ τοῦ ΚΕΡΑΤΟΣ ὑποτιθέτο κάλαμον. ἰσχυρῶν δὲ τειρότων τε καὶ ὁ Κωμικός ἐν Βατραχοῖς ὑπολύριον εἶπεν δόνακα. Hinc corrigenda Pollucis verba quae protuli, ubi perperam legitur κεράτων. Nam aliud quid in lyra erant

- ἐνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 235
ἐγὼ δὲ φλυκταίνας ἔχω,
χῶ πρῶκτος ἰδίει πάλαι,
κατ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ,
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
ἀλλ', ᾧ φιλωδὸν γένος, παύσασθε. 240
Χο. μᾶλλον μὲν οὖν φθεγξόμεθ', εἰ δή ποτ' εὐ-
ηλίους ἐν ἀμέραισιν
ἠλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ψόδῃς
πολυκολύμβοις μέλεσιν, 245
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον,
ἐνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξόμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασι.
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ. 250
Χο. τουτί παρ' ὑμῶν λαμβάνα.
δεινά γ' ἄρα πεισόμεσθα,
εἰ σιγήσομεν.
Δι. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνω
εἰ διαβραγήσομαι. 255
Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
Δι. οἰμώζετ' οὐ γὰρ μοι μέλει.
Χο. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθα γ',
ἐπόσον ἢ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνη, δι' ἡμέρας, 260
βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
Δι. τούτω γὰρ οὐ νικήσετε.
Χο. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.
Δι. οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γε δὴ μ' οὐδέποτε.

κέραια, manubria, brachia, quae πῆχισ appellabantur: ὑπολύριον autem, sive e calamo sive esset e cornu, vocabatur μαγάδιον. Vide Luciani interpretes ad Dial. Apollinis et Vulcani p. 222.

247. χορείαν αἰόλαν, ceteram choram, σπυθηκῆν, ut exponit Suidas. Nulla causa erat cur diversa significatione ac-

ciperetur Thesm. 1054.

253. εἰ σιγήσομεν. Vulgo omissus hic versiculus, cui respondet ille Bacchi, εἰ διαβραγήσομαι. E solis membr. restitutus fuit.

259. ἢ φάρυγξ. Sic tres codd. Perperam C. ὁ φάρυγξ.

264. Versus est trochaicus male vul-

- κεκράξομαι γὰρ, κᾶν με δέη, δι' ἡμέρας, 265
 ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοᾶξ.
 Χο. βρεκεκεκὲξ, κοᾶξ, κοᾶξ.
 Δι. ἔμελλον ἄρα παύσειν ποδ' ὑμᾶς τοῦ κοᾶξ.
 Χα. ὦ παῦε, παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίω.
 Δι. ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. 270
 ἔχε δὴ τὰ ἔολώ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

- Δι. Ὁ Ξανθίας, ποῦ Ξανθίας; ἢ Ξανθίας;
 Ξα. ἰαῦ.
 Δι. βάδιζε δεῦρο.
 Ξα. χαῖς, ὦ δέσποτα.
 Δι. τί ἐστι τάνταυδοῖ;
 Ξα. σκότος καὶ βόρβορος.
 Δι. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι,
 καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν; 275
 Ξα. σὺ δ' οὐ;
 Δι. νῆ τὸν Ποσειδῶ ἄγωγε, καὶ νυκί γ' ὄρω.
 ἄγε δὴ, τί δρωμεν;
 Ξα. προῖεναί βέλτιστα νῦν,
 ὡς οὗτος ὁ τύπος ἐστίν, οὐ τὰ θηρία
 τὰ δειν' ἔφασκ' ἐκείνος.
 Δι. ὡς οἰμώζεται.
 ἤλαζονεύειδ', ἵνα φοβηθῆϊν ἐγώ, 280

go digestus. Mendose in membr. οὐδὲ μὴν ὑμῶς γ' ἢ μ' αὐδισώποσι. Vide ad Thesm. 32.

265. Male vulgo digestus hic versus, senarius est, ita ut eum representavi, scriptus in membr. ubi recte δις, quod linguae non minus quam metri flagitat ratio. Reliqui codd. cum impressis timentante versu et solece δι.

266. ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοᾶξ: id est juxta codicis mei glossam, ἕως ἂν ἐπικρατήσω γινώσκωμαι τοῦ κοᾶξ ὑμῶν. Vulgo τῷ κοᾶξ: illud p. æferunt meus et B.

269. ὦ παῦε, παῦε. Infra 580. παῦε, παῦε τοῦ λόγου, pro παύσαι, vel παῦε σαυτίν. Pace 648. παῦε, παῦ' ὦ δέσποτα' Ἐρημῆ, μή λῆξι. Promiscue media hujus

verbi forma, et activa suppresso pronomine, usos fuisse in imperativo poetas Atticos, exemplis ubivis obvius constat.

Infra 1364. παύσασθον ἦδη τῶν μιλῶν, perinde ac παῦε τοῦ λόγου, et Av. 1243. παῦε τῶν παφλασματῶν. In aliis modis vera est Thomæ observatio παῦε ἴσθι, παύομαι δι' ἑγώ. Glossæ codd. παῦε, ὦ Διόνυσε, τῆς κατηλασίας. σκληρίαν τὴν ναῦν τῷ λιμῖν. Supra 180. idem dixit Charon ei, quem tum veherat, ubi eadem in glossis expositio: σκληρίαν τὸ σκάφος τῷ λιμῖν.

271. ἢ Ξανθίας; Glossa: ὄντως ὑπάρχου ἢ Ξανθίας, ἐν ἑγώ.

272. ἰαῦ. Gl. μίμημα τοῦ σφριγμοῦ.

276. νυκί γ' ὄρω. Hoc dicit ad spectatores se convertens.

- εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
 οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ἔσθ', ὡς Ἡρακλῆς.
 ἐγὼ δὲ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
 λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.
 νῆ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός. 285
 ποῦ, ποῦ στιν;
 Ξα. ὄπισθεν.
 Δι. ἐξόπισθε νῦν ἴθι.
 Ξα. ἀλλ' ἔστιν ἐν τῷ πρόσθε.
 Δι. πρόσθε νῦν ἴθι.
 Ξα. καὶ μὴν ὄρω, νῆ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
 Δι. ποῖόν τι;
 Ξα. δεινόν. παντοδαπὸν οὖν γίγνεται·
 ποτὲ μὲν γε βοῦς, νυκί δ' ὄρευς, ποτὲ δὲ γυνή 290
 ὡς αἰοτάτη τις.
 Δι. ποῦ στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
 Ξα. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή στιν, ἀλλ' ἦδη κύων.
 Δι. Ἐμπουσα τοίνυν γ' ἔστι.
 Ξα. πωρὶ γοῦν λάμπεται.
 ἅπαν τὸ πρόσωπον.
 Δι. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;
 Ξα. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον 295
 σάφ' ἴσθι.
 Δι. ποῖ δὴτ' ἂν τραποίμην;
 Ξα. ποῖ δ' ἐγώ;
 Δι. ἰερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.

286. ποῦ, ποῦ στι; ὄπισθεν. Sic recte meus et B. In membr. verbum, omnissum est. Abest etiam in C. at sine hiatus, sic, ποῦ, ποῦ;—ξόπισθεν. Vulgo immodulate ποῦ, ποῦ στι; ὄπισθεν. Observes velim comico senario venustatem sæpe conciliare anapæstum in paribus locis, qui, si in tragico senario occurat, criticis quibusdam nauseam movet.

290. ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ γυνή. Sic membr. Vulgo ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ. In C. ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ.

Cod. ποτὲ μὲν—ποτὲ δ' αὖ γυνή.
 293. Ἐμπουσα τοίνυν γ' ἔστι. Melius in C. τοίνυν ἴσθι. Omissa inutili particula. Vide infra ad v. 321.

Recte cod. τοίνυν ἴσθι. In sequentibus interloquendi vices personis divisæ plane ut in meo textu. Verba σάφ' ἴσθι Xanthia continuata. Liquido scriptum καλῆς—κατιρεῖ.

294. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει; Personarum distinctionem exhibui quæ est in membr. nisi quod versu abhinc secundo verba σάφ' ἴσθι, quæ in illis Baccho tribuantur, Xanthia continuati, manifestæ sententiæ ducta. Postquam primo suspicatus est Bacchus spectrum, cujus meminerat Xanthias, Empusam esse, et hic quædam addidit suspicioni illi augendæ idonea, quo certior fiat, ex notis illius larvæ signis percontatur, num crux erucum habeat: cui respondet famulus; ita mehercle, et alterum asinum; certo hoc scias. Nemo erit, opinor, qui lubens non agnoscat sic multo melius quam vulgo divisas esse loquendi vices.

297. ἰερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης. 2 A

Ξα. ἀπολούμεθ', ὦ νὰξ Ἡράκλεις.
 Δι. οὐ μὴ καλεῖς μ',
 ὦ νῆρωφ', ἰκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοῦνομα.
 Ξα. Διόνυσε τοῖνον.
 Δι. τοῦτό γ' εἶδ' ἦττον βατέρου.

πότες. Recte hunc versum interpretantur veteres critici, quibus inter dramatis hujus personas non magis accensebatur Sacerdos, quam Empusa. Histrion qui Bacchum agebat, hunc versum profertens ad Liberi sacerdotem se convertebat, cui ob dignitatis prerogativam in Liberalium celebratione sedes erat in theatri loco maxime conspicuo: alluditur autem ad norem superstitiosorum hominum qui, si in summas adducantur angustias, ad sacerdotem confugiunt, ut eorum precibus solvantur infortunio. At librarius aliquis quum arbitratus fuisset ista ad Sacerdotem dici ejus partes in fabula essent, noluit eum in scena tanquam stipitem stare, nihil proloquente, eique verba tribuit ἀπαλούμεθ', ὦ νὰξ Ἡράκλεις et Διόνυσε τοῖνον, quæ ex auctoritate Regii cod. B. et mei Xanthiæ restitui. In membr. etiam posteriora verba famulo tributa, priora tantum Sacerdoti, cujus persona utrisque præfixa est in C. Sacerdotis personam jam sustulerat Zanettus, cujus in editione utraque βῆσις famulo tributa, ut in nostra.

298. οὐ μὴ καλεῖς—οὐδὲ κατερεῖς. Vulgo καλεῖς et κατερεῖς, quod, pace dicam Professorum quotquot sunt omnium, solocum est, nec a poetæ manu esse potest. Vide notæ ad Lys. 704. Codex meus et C. liquido et distinctis quantum potest characteribus habent καλεῖς et κατερεῖς. Scilicet librarios turbavit Attica futuri forma καλεῖς, quod verbum quum præsentis esse crederent temporis, illud, pro ea qua erant græci sermonis peritia, in subjunctivum transtulerunt modum. Rationem futurorum istorum contractorum, quam breviter adtigi ad v. 202. plene explicavit Dawesius p. 73. seqq. Miscell. Crit. καλῶ et καλούμαι futura apud Comicum sæpe occurrunt. Nub. 1001.

σεῖς Ἰπποκράτους υἱόν ἰκτεῖς, καὶ σὶ καλοῖσι βλιτομάμα.
 ubi ridicule nugatur Scholiastes. Confer v. 632. 1221. Acharn. 968.

ἦν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγοραζόμεους καλῶ.

Av. 849.

ἰγῶ δ', ἴνα δῶται τοῖσι κινῶσιν διῶσι, τὸν ἰερεῖα τίμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ. In eadem fabula v. 1052. ἀπαλῶ futurum est, ut καλῶ. ibid. v. seq. διακιδῶ futurum ut ἰλῶ, de quo agebam ad v. 202. Menander in Fragn. a Bentleio recte constituto p. 23.

ἰμοὶ πατέρα: τὴν θύραν κίψας ἰγῶ καλῶ τὸν αὐτῶν.

Jo. Clericus, homo tam sermonis Attici quam metrorum peritus, verit: pulsata janua, ego voco aliquem illorum. Immo ego vocabo.

300. τοῦτό γ' εἶδ' ἦττον βατέρου. Sic membr. et C. Vulgo τοῦτο δὲ γ' ἦττον. Nostram lectionem agnoscit etiam Scholiastes ab Aldo editus, cujus ab operis levis commissus fuit error, τοῦτο γ' εἶδ' ἦττον—debeant exprimerε ἦττον. Nexarum literarum typus εἶδ' positus fuit pro θ, cujus generis errores in græcis libris multum observantur: quocirca HEITZIO nostro auctor fui, ut typos nexas uno ductu literas exprimentes ex officina sua prorsum eliminaret. Hac occasione græcæ eruditionis studiosos monebo nihil fere subsidii e Scholiasticis ad auctorum emendationem capiendum esse, nisi principes eorum consulantur editiones, quibus in solis lectiones a veteribus criticis enotatæ fideliter representantur, quæ in aliis editionibus vel typothetarum imperitia, vel pravus editorum correctionibus plerumque obliteratæ sunt. Exemplo sit hic locus. Aldina editio in textu exhibet τοῦτο δὲ γ' ἦττον βατέρου: in Scholiis τοῦτο γ' εἶδ' ἦττον βατέρου. In secunda Scholiorum editione per Phil. Juntam legitur τοῦτό γ' εἶδ' ἦττον βατέρου, quæ menda per aliquot alias propagata fuit, donec tandem auctoris verba in scholiis reformata fuerunt ad eam lectionem, quæ in textu obthebat: ita ut si quis hodie scholia legat in editione Kusteri, nulla causa sit, cur ei oboriatur suspicio, veterem criticum diversam lectionem ob oculos habuisse et enotasse.

Ξα. ἦ, ἦ, περ ἔρχει' δεῦρο, δεῦρ', ὦ δέσποτα.
 Δι. τί ὃ' ἔστι;
 Ξα. θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν.
 ἔξεστι δ', ὡς περ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν
 ΕΚ ΚΥΜΑΤΩΝ ΓΑΡ ΑΤΘΙΣ ΑΥ ΓΑΛΗΝ
 ΟΡΩ.
 ἡ"μπουσα φρούδη.
 Δι. κατόμοσον.
 Ξα. νῆ τὸν Δία.
 Δι. καῖθις κατόμοσον.
 Ξα. νῆ Δί'.
 Δι. ὄμοσον.
 Ξα. νῆ Δία.
 Δι. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ', αὐτὴν ἰδῶν.
 οὐδὲ δὲ δαίσας ὑπερεπυρρίασέ μου.

301. ἦ, ἦ, περ ἔρχει. In C. ἦ, ἦ, ὄπιε ἔρχη. In D. ἦ, ἦ, περ ἔρχη, cum glossa καθὰ δύνῃ. In Lys. 834 ἦ, ἦ, ἔρθῃ, ἦ, ἦ, περ ἔρχη, τὴν ἰδίαν.

302. πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν. Sic recte C. quod et Vat. immo etiam nullo adstipulante codice, reponere debebat Kusterus, quum vulgata lectio πάντα τὰγαθὰ manifesta labe metrum pessumdet. Glossa ad πεπράγαμεν, ἰσάδομεν. πάντ' ἀγαθὰ πρᾶττον, nunquam felicem esse significat. Av. 1706.

ὦ πάντ' ἀγαθὰ πρᾶττονται, ἃ μιλῶ λόγου.

ibid. 800. εἶδ' ἔξ οὐδίνος μινάλα πρᾶττονται. Usus istum verbi πρᾶττονται sensu τοῦ πάσχου illustravit Kusterus ad Pluti v. 341. χρεῖνόν τι πρᾶττονται, qui licet admodum frequens et nulli non græco scriptori familiaris, interpretes tamen sæpe fecerunt. Apud Lucianum in Apologia pro mercede conductis p. 722. καὶ δὲ φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἄμισθον ποιεῖν οὐδ' εἰ τοὺς τὰ μέγιστα πρᾶττονται ἰσῆσι, ἴσθου μηδὲ βασιλεῖς αὐτοὺς ἄμισθους ἔσθαι: male vertitur: neque tu mihi eos nomine, qui res maximas gerunt. Sensus est: neque tu etiam eos dicere possis, qui summis polent opibus. Inversa ratione πάσχου sæpe ponitur pro πρᾶττονται, ut in formula τί γὰρ πάσθω; quid enim agam? de qua ad Lys. 884.

304. ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήνῃ ἔρω. Versus est ex Eurip. Or. 281. ubi Orestes quum e furore ad se redire incipit, ait:

ἐκ κυμάτων γὰρ αὐθις αὐ γαλήνῃ ἔρω.

Qui Orestem agebat Hegelochus, quum γαλήνῃ αἶρω pronuntiare debuisset, sed ita raptim, ut ultima vocalis in γαλήνῃ perciperetur quidem auditorum auribus, nullam tamen senarii numeris adderet momentum, quæ ratio videtur fuisse tragicos versus pronuntians, nulla elisa vocali vel diphthongo; ille sive deficiente spiritu, sive nescio quo alio casu pronuntiauit γαλήνῃ ἔρω, unde spectatores intelligere debuerunt eum mustelam videre. Quæ res multis illius ætatis comicis facete jocandi occasione dedit. Vide utriusque poetæ Scholiastes et Marklandum ad Eurip. Suppl. 901. Perperam autem vulgo excusum γαλήνῃ ἔρω, qua ratione perit jocus. Xanthias in actione fabulæ pronuntiauit ut Hegelochus γαλήνῃ ἔρω.

304. Divisim olim in quibusdam libris legebatur ἡ γίλεχος, unde ineptus nescio quis Græculus mulierem commentus est, cui nomen Γιλῆχος fuisse tradidit. Interpretationem illam, quæ in scholiis margini codicis adscriptis extat, merito deridet Scholiastes editus.

306. Hic versus in B. D. et in cod. omissus.

307. ὡς ὠχρίασ'. Sic bene Kusterus in notis et cod. Vat. Mei, ut vulgo, ὠχρίασ'—V. seq. glossa ad ὠχρίασ' ἔσθαι, ἔκταυθῃ κατὰ τὸ πρᾶττονται.

ὡς ὠχρίασ'. Sic recte cod. ut e Vatic. Kusterus edidit.

οἱ μοι πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσε;
 τίν' αἰτιάσομαι θεῶν μ' ἀπολλύναι; 310
 ΑΙΘΕΡΑ ΔΙΟΣ ΔΩΜΑΤΙΟΝ, ἢ ΧΡΟΝΟΥ
 ΠΟΔΑ;
 (αὐλεῖ τις ἔνδον.)

- Ξα. οὗτος.
 Δι. τί ἐστίν;
 Ξα. οὐ κατήκουσας;
 Δι. τίνος;
 Ξα. αὐλῶν πνοῆς.
 Δι. ἔγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμὲ
 αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
 ἀλλ' ἤρέμα πτήξαντες ἀκροασώμεθα. 315
 Χο. Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.
 Ἰακχ', ὦ Ἰακχε.
 Ξα. τοῦτ' ἐστ' ἐκεῖνο, δέσποδ', οἱ μεμυημένοι
 ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῶν.
 ἄδουσι γοῦν τὸν Ἰακχον, ὥσπερ Διαγώρας. 320
 Δι. καί μοι δοκοῦσιν. ἤσυχίαν τοῖνον ἄγειν

309. τὰ κακὰ ταυτί. Vulgo ταυτὶ τὰ κακὰ, qua vocum collocatione dactylus senarii quartam occupat sedem: id non animadvertenter editores, alioquin voces invertissent. Quis hic codd. consensum requirat? Sic quis tamen adeo superstitiosus sit, animum ei defæcabo. In membr. et C. is est vocum ordo, quem exhibui.

311. Hunc versum Baccho recte continent tres codd. Solus C. ut impressi, eum Xanthiæ tribuit.

312. Personas distincti ad trium codd. fidem, qui Xanthiæ tribuunt, quæ perperam editores in Bacchi transtulerunt partes, et vice versa. Error inde ortus est, quod in quibusdam exemplaribus v. 311. Xanthiæ tributus fuerit, ut in C. unde perturbata fuerunt in sequentibus personæ. Nihilominus in C. ante οὗτος præfixa Xanthiæ persona, quia parepigraphen αὐλεῖ τις ἔνδον librarius in versuum serie scripsit, tanquam si verba illa pars fabulæ essent, et ab actore alioquo proferri debuissent, quæ Baccho tribuit: sequentia autem personis sic dividit:

Ξανθίας.
 οὗτος, τί ἐστίν;

Διόνυσος.

οὐ κατήκουσας;

Ξανθίας.

τίνος;

Διόνυσος.

αὐλῶν πνοῆς.

Ξανθίας.

ἔγωγε, καὶ δάδων γ' ἐμὲ αὖρα γ' ἐμὲ εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.

Non eadem in primariis editionibus personarum distinctio, quæ in recentioribus; sed editionum varietate operæ pretium non est enotare, ubi meliora ex integrioris fidei codicibus proferimus. 315. ἤρέμα. Sic B. D. Vulgo ἠρέμαι, quæ adverbii forma nullibi, quod sciam, occurrit. Glossa ἠσύχως. Mendose in A. et D. πτόξαντες. Glossa in C. συτίλας. τις ἰαντοῖς.

320. ἄδουσι γοῦν. Sic membr. Vulgo ἄδουσι οὖν. In C. ἄγειν γοῦν.

321. τοῖνον ἄγειν. Sic A. C. Vulgo τοῖνον γ' ἄγειν. Particulam γ' post τοῖνον additam sæpissime reperias, sed fere tantum ubi metri lex ultimam syllabam productam requirit: unde conficias librarius syllabam illam brevem esse credidisse. Sed falsi fuerunt. τοῖνον compositum est ex τει et νου: hoc autem

- βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
 Χο. Ἰακχ', ὦ πολυτιμήτοις
 ἔδραις ἐνθάδε ναίων·
 Ἰακχ', ὦ Ἰακχε,
 325
 ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσαν,
 ὁσίους ἐς Διασώτας,
 πολύκαρπον μὲν τινάσσαν
 ἀμφὶ κρατὶ σὺ βρύνοντα
 στέφανον μύστων·
 330
 θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων
 ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
 φιλοπαίγμονα τιμᾶν,
 χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν
 μέγρος, ἀγνὰν, ἱερὰν
 335
 ὁσίοις μύσταις χορείαν.
 Ξα. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
 ὡς ἴδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
 Δι. οὐκου ἀτρέμ' ἔξεις, ἦν τι καὶ χορδῆς λάβης.
 Χο. ἔγειρε φλογέας λαμπά-
 340
 δας· ἐν χειρὶ γὰρ ἦκεις
 τινάσσαν Ἰακχε,
 νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
 φλογὶ φέγγεται δὲ λειμῶν·

modo producitur, modo corripitur, correptionumque encliticum est. Nec pro significationis diversitate variari quantitatem putes: nam sapissime apud poetas scenicos οὖν productum nihil aliud valet quam δὲ. Alibi τοῖνον observes ultima producta sine appendice particula γ' : ut infra 1524. Thesm. 785. Supra v. 293. edi debuit Ἐμπεσσα τοῖνον ἴσῃ.

321. τοῖνον ἄγειν. Sic etiam hic cod.

344. φλογὶ φέγγεται δι λειμῶν. Sic B. D. In A. C. φλογὶ φλίγεται librarii errore. Glossa in C. ad alterum referitur, καταλάμπεται. Miscret me Kusteri se ipsum cruciantis quod bonam lectionem imprudens in textu reliquerit. Scholiastem modo in consilium adhibuisset metra declarantem, intellexisset illud φλίγεται, præterquam quod minus aptum sententiæ est, metricæ rationi plane adversari. Bini sunt versus sibi correspondentes ionici a minore dimetri, hic in antistrophe, et v. 327. in strophe, quorum hæc est dimensio:

οὐ - οὐ -

οσίους ἐς | θρασώτας

οὐ - οὐ -

φλογὶ φέγγει | ται δι λειμῶν.

Prior purus ionicus est: alter ἀνακλάμινος, in quo primus pes quinque temporum est tantum, sed temporis unius defectus in sequente pede compensatur, qui septem temporum est. Hæc est ratio versus ἀνακλάμινος, quam tradit Hephæstio p. 10. ubi in exemplum profertur istū Anacreontis et Sapphus versus:

οὐ - οὐ -

προσίδεξα | μνηστᾶς, Κυ | προγυγία.

οὐ - οὐ -

απο μοι θα | νει γινοῖτ'· ου | γὰρ αι

οὐ - οὐ -

αλλη

οὐ - οὐ -

λυσίς εκ πο | νου γινοῖτ'· υ | δαμα ταυτι.

οὐ - οὐ -

παρε δ' ἡντι | Πυθραμῆδρον | κατιδου ε

οὐ - οὐ -

| ρουτα φιγυων.

γόνου πάλλεται γερόντων 345
 ἀποσείονται δὲ λύπας,
 χρόνους τ', ἐτῶν
 παλαιούς ἐνιαυτούς,
 ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
 σὺ δὲ λαμπάδι φλέγων, 350
 προσάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθη-
 ρὸν ἔλειον δάπεδον,
 χοροποιῶν, μάκαρ, ἦβαν.

Ἡμίχορος.

εὐφημεῖν χρὴ, καξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν,
 ὅσις ἀπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμη μὴ καθαρῶς, 355
 ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μὴτ' ἴδε παῶ, μὴτ' ἐχόρευσε·
 μὴδὲ Κρατῖνος τοῦ Ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ ἐτελέσθη,
 ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει, μὴ ἢ καιρῶ τοῦτο ποιούσιν·

de ultimo versu videndus Orvilius Crit.
 Vanni p. 450. Jam scribas:

φλογι φλιγι | ται δε λιμων.
 quatuor tantum habebis tempora in pri-
 ori pede, et quidvis potius quam versum
 ionicum, qui pari suo congruat. Si quis
 metrorum imperitus fabulam hanc post
 Kusterum edidisset, non dubitasset ad
 Vat. cod. veteris Scholiastæ fidem et ex
 Kusteri sententia φλίγιται in textum re-
 cipere, unde, me auctore, in perpetuum
 ejicietur.

Cod. φλίγιται, cum gl. καταλάμ-
 ται. Notata in marg. varia lectio, quam
 mendosam esse ostendimus: γρ. φλίγι-
 ται. Sequentes versus cod. exhibet, ut
 eos edidi, nisi quod τιμᾶς v. 349. habet
 pro τιμᾶς.

346. ἀποσείονται. Sic bene A. C.
 Vulgo ἀποσείεται.

347. χρόνους τ', ἐτῶν παλαιούς ἐνιαυ-
 τούς. Sic membr. In vet. editt. χρόνιων
 τ' ἐτῶν παλαιούς ἐνιαυτούς, quam lectio-
 nem præferunt B. et D. In C. ἀποσείον-
 ται δι λύπας χρόνιων ἐτῶν, παλαιούς τ'
 ἐνιαυτούς, lectio longa ætatis, senilesque
 ætates. Qua in lectione nihil est quod of-
 fendat, eamque præferendam censeo, et
 in textu reponendam, eo magis, quod
 sic scriptus versiculus antithetico re-
 spondeat, membranarum autem lectio-
 nem non admittat ratio metrica. Bino-
 rum versuum hæc est dimensio:

εὐφαινοῖς μου | ται

χρονῶν τ' | ται.
 Ionici sunt; prior purus: posterior ἀκ-
 κλάμνος: ita ut minime necesse sit cum
 Dawesio nonini ἐτῶν substituere ἀτῶν.

350. λαμπάδι φλέγων. Cod. haud de-
 terius λαμπάσι.

351. ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρόν. Sic codd. om-
 nes, ut legendum esse monuerat Bisetus.
 Vulgo ineptissime ἔξαγι πᾶνθηρον. Glos-
 sa in codd. ἀνθῶν πλῆθεις. Mox χορο-
 ποιῶν editionum lectionem exhibent B.
 et D. Ceteri χοροποιῶν. Glossa in C.
 χοροποιῶν ἦσαν λίγα ἢ τὴν αὐτῶν τῶ Διο-
 σκου ἡλικίαν τὴν τοῦς χοροῖς καθιστῶσαν, ἢ
 τοῦς χοροῦντας μύσας.

355. ἢ γνώμη μὴ καθαρῶς. Sic recte
 C. ut in posteriore Veneta et exinde
 in novissima Batava excusum. Vulgo
 καθαρῶς. Ad alterum pertinet glossa
 codicis mei καθαρῶς ἴσι. Habent au-
 tem libri omnes γνώμη, et sic bis citatum
 reperi apud Priscianum. Plutarchus
 vero Opp. Moral. p. 348. E. γλώσση
 καθαρῶς legit, nisi librarii error est.

Cod. ἢ γνώμη μὴ καθαρῶς.

856. μὴτ' ἴδε παῶ, μὴτ'. Prava est hæc
 lectio. Jam plus semel observavi poë-
 ticam formam ἴδον comicum sermonem
 aversari. In membr. est μὴτ' ἴδεν μὴτ'
 —In C. μὴτ' ἴδεν μὴτ'. Recte apud
 Gellium Præfationis p. 11. Cod. Ms.
 exhibet μὴτ' ἴδεν μὴτ'—quod hic reponi
 debuit. In Plutarchi loco modo cit.
 legitur μὴτ' ἴσι μὴτ'—

ἢ εἰσὶν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὐκόλος ἐστὶ πολίταις·
 ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν. 360
 ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἀρχῶν καταδωροδοκεῖται·
 ἢ προδίδουσι φερούριον ἢ ναῦς, ἢ τὰ πόρρητ' ἀποπέμπει
 ἐξ Αἰγίνης, Θωρυκίων ὦν, εἰκοστολόγος κακοδαίμων,
 ἀσκώματα, καὶ λῖνα, καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπίδουρον·
 ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
 ἢ ἀκατιλᾶ τῶν Ἐκαλαίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾶδων. [365
 ἢ τοὺς μισθοῦς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὦν, εἴτ' ἀποτρώγει,
 κωμωδηθεῖς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ Διονύσου.
 τέτοις αὐδῶ, καὶθις ἀπαυδῶ, καὶθις τὸ τρίτον μάλ' ἀπαυδῶ,
 ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε μολπῆν,
 καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἱ τῆδε πρέπουσιν ἑορτῇ.

Ημ.

χώρει δὴ νῦν πᾶς ἀνδρείως
 εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
 τῶν κατ' Ἄδου λειμώνων, ἐγκρούων
 καὶ σκώπτων, καὶ παίζων, 375
 καὶ χλευάζων. ἤρισθηται δ'
 ἐξαρκούντως. ἀλλ' ἔμβα,
 χῶπῳ αἴρης τὴν Σώτειραν γενναίως

362. ἢ προδίδουσι φερούριον. Male vul-
 go προδίδουσι. Vide ad Thesmoph. 450.

364. ἀσκώματα. Glossa ἡρέματα. Vide
 Schefferum nostratrem de Militia navali
 p. 139.

366. Innuitur Cinesias poëta dithy-
 rambicus, cujus mentio versu 153.—
 ὑπᾶδων. Sic solæ membranæ. In tribus
 reliquis ὑπᾶδων perperam. Vide infra
 ad 874.

366. ὑπᾶδων. Bonam hanc lectionem
 exhibet etiam cod.

367. Agyrrium intelligit, de quo
 Scholiastes ad Conc. 102. καὶ τὸν μισθὸν
 δι τῶν ποιητῶν συνέτιμι. Proinde in
 scholio ad hunc versum pro Ἀρχῶν re-
 poni debet Ἀγύρριον.

369. Pessime luxatum est in omnibus
 libris tam scriptis quam impressis hujus
 versus metrum. Sic vulgo legitur:

εὐφαινοῖς ἀπαυδῶ, καὶθις ἀπαυδῶ, καὶ-
 θις μάλ' ἀπαυδῶ.

—In C. μὴτ' ἴδεν μὴτ'. Recte apud
 Gellium Præfationis p. 11. Cod. Ms.
 exhibet μὴτ' ἴδεν μὴτ'—quod hic reponi
 debuit. In Plutarchi loco modo cit.
 legitur μὴτ' ἴσι μὴτ'—

mus e Gellii loco modo citato.

376. ἤρισται δ' ἔξαρκούντως. Præ-
 sum est enim satis. Sic vertit Berglerus.
 Inepta sententia. Reponendum censeo
 ἤρισται, quod in versione secutus sum.
 In C. scriptum a prima manu ἤρισται,
 superscripta emendatione ἤρισθηται.

378. χῶπῳ αἴρης. Sic B. et meus, in
 quo glossa, καὶ σκόπι ὄσας ὑψόσης. In
 membr. χῶπῳ αἴρης. In C. χῶπῳ αἴ-
 ρις. Glossa σκόπι ὄσας μιγαλύνει.
 Princeps editio et alia veteres χῶπῳ
 αἴρις. Schol. αἴρις τὴν Σώτειραν. ὑψό-
 σις τοῖς ἰσπαιούς. Vides fluctuare lectio-
 nem, cujus certiora vestigia in Aldina
 apparent. Scripsit poëta ἀρις more
 suo. Nullibi enim, quod sciam, verbum
 cum ὄσας significante quomodo, a sup-
 presso verbo σκόπι vel simili pendente,
 aliter construit quam in futuro indicativo
 aut aor. 2. subjunctivo, quod observavi
 ad Lys. 289. 1305. Thesm. 24. Locus
 classicus est in Lys. v. 1182. ubi in duo-
 bus continuis versibus ὄσας bis positum
 diversa constructione, pro diversa signifi-
 ficandi potestate: prius valet quomodo;
 alterum ut finale:

τῇ Φωνῇ μολπάζων,
ἢ τὴν χώραν σώζειν φῆσ' ἐς τὰς ἄσρας, 380
καὶν Θωρυκίων μὴ βούληται.

Ἡμίχορος.

ἄγε νῦν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν, τὴν καρποφόρον βασιλείαν,
Δήμητρα θεῶν, ἐπικοσμῶντες, ζαθέαις μολπαῖς κελαδεῖτε.

Ημ. Δήμετες ἀγνῶν ὄργιων
ἄνασσα, συμπαραστάει, 385
καὶ σώζε τὸν σαυτῆς χορόν
καὶ μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαι τε καὶ χορευσαι,
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἐορτῆς ἀξίως
παῖσαντα καὶ σκώψαντα, νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.

Ημ. ἄγ' εἶα νῦν γε καὶ τὸν ἀραῖον θεὸν
παρακαλεῖτε δεῦρο 395
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον
τῆσδε τῆς χορείας.

Ημ. Ἰακχε πολυτίμητε, μέλος ἐορτῆς
ἦδιστον εὐρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν, καὶ δεῖξον, ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὄδον περαίνεις. 400

Ημ. Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
καὶ εὐτελείᾳ τόνδε
τὸν σανδαλίσκον, καὶ τὸ ῥάκος, 405
κἄξευρες ᾧστ' ἀζημίους
παίξειν τε καὶ χορεύειν.

Ημ. Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.
καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης

νῦν οὖν ὅπως ἀγνίσται,
ὅπως ἂν αἱ γυναῖκες ἡμᾶς ἐν πόλει
ξυνίσταται.
Sed excidit hoc loco vocula fulciendo
metro necessaria. Versus est enim ana-
pæsticus. Scribe itaque:
χῆρας μὲν ἀρεῖς τὴν Σώτησαν γυναικίς.
384. In membr. præfixa huic versui
persona ἡμίχορος, quam omittunt tres

alii. Fam jam adposuerat Zanettus.
394. Nulla persona præfixa huic ver-
sui in codd. In Aldina Semichorus.
402. Persona in membr. et in C.
μέλος χοροῦ. In duobus reliquis ἡμίχο-
ρος. Vulgo hæc alteri Semichoro conti-
nuantur. Codices omnes v. 408. rursus
præfixam habent Semichori personam.

νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου, 410
συμπαιστρίας, χιτωνίου
παραβράγεντος τιτθῖον προκύψαν.

Ἰακχε φιλοχορευτὰ, συμπρόπεμπέ με.

Ξα. ἐγὼ δ' αἰεὶ πως φιλακίλουδός εἰμι, καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι. 415

Δι. καὶ γογγύε προῖος.

Χο. βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὅς, ἐπτέτης ὄν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, 420
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας;

418. φράτορας. Præter expectatio-
nem pro φραστῆρας. Vide Suidam in
φραστῆρας, et Meursium Gr. Fer. in Ἀπα-
σούρια. Confer not. ad Av. 1669. Ar-
chedemus, de quo hic agitur, Erasimidis
accusator fuit. Vide Xenoph. Hellen. p.
41. edit. Lips.

421. κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθη-
ρίας. Vide quæ de hac formula notavi
ad Eurip. Or. 1251. Versum hunc lau-
davit nuper ad Sophoclis El. p. 28. Pa-
risinus Professor, cujus e longa errorum-
que et tædii refertissima nota ridicula
quædam protuli ad Thesm. 56. Sed non
animadvertit versum esse trimetrum
iambicum, cujus in prima sede trochæus
stare non potest, et proinde mendosum
esse κἄστι. Quod tironum infimus ultro
reposuisset κἄστι, est in Reg. membr.
Hoc primum. Deinde quum quid apud
poëtâs intersit inter πρῶτα et τὰ πρῶτα
non intelligat, eaque promiscue signifi-
cationis esse patet, ostendit se græci ser-
monis proprietatis tam peritum esse,
quam prosodiæ et metrorum. At vero
γνωσθήσεται τάχα Παρισίους,
οἳ διδάσκουσι τοὺς ἀνοήτους.

Quando apud Æsch. Prometheus ait,
μὲν μιν οὐ τιν' ἀδρόστων ἔχων,
οἱ ΠΡΩΤΑ μὲν, βλίσσαντες ἔβλισσον μά-
σθιν.

in enumeratione miseriarum humani
generis, quas sublevavit, istud ΠΡΩΤΑ
valet primum, præmierement; et sic in
plerisque aliis quæ nullo iudicio advocat
exemplis. Hæc significatione πρῶτα, τα-
πρῶτα, ut πρῶτον, κοπρῶτον. promiscue
adhibentur. Sed ubi memoratur quis-
piam in aliqua re excellens, principatum
tenens alicujus rei, jam dici non potest
VOL. I.

πρῶτα εἶναι, πρῶτα ἔχων; sed articulum
τὰ omnino requirit græcæ linguæ ingeniu-
m. Sic Medea filiis suis dicit apud
Euripidem:

οἶμαι γὰρ ἡμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
ΤΑ ΠΡΩΤ' ἔισσθαι.
Diphilus Comicus apud Stobæum Flor-
ril. Grotii p. 137.

ὅς δ' οὐτ' ἱεροδρόμῳ οἶδεν οὐτι δεδίνας
ΤΑ ΠΡΩΤΑ πάσης τῆς ἀνακιδίας ἔχων.
Quod non minus vere de aliquo dici
posset, qui eruditus quibusvis obloque-
retur, de rebus temere disputans, quas
tam perspectas haberet, quam cæcus co-
lores. Si quis poëta aliter scripsisse com-
periat, vim sibi a metri necessitate il-
latam ipse linguæ fecerit, quod illi qui-
dem ignoscendum est, ut et nostris mul-
ta condonamus; sed rarius admittæ cul-
pæ vim certissimæ legis non labefactant.
Præterea distinguendæ poëtarum ætates,
ut et carminum genera; maxime autem
mendæ suspicione vacare debent exempla.
In Euripidis fragm. ex inc. Trag. xii. apud
Musgrævium Poëta non agnosco ma-
num. Stobæi editio Tigurina et cod.
Regius habent;

τὸ σκαῖν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχων.
In iis quæ apud Tragicum sequēbantur,
ab excerptore omissis, alia proponēban-
tur incommoda imperitiæ, quorum in
illis versibus institui cœpta enumerationi,
ubi ΠΡΩΤΑ eadem significatione posi-
tum, qua in Æschyli versu,

οἱ ΠΡΩΤΑ μὲν, βλίσσαντες ἔβλισσον μάσθιν.
Varia lectio e prava nescio cuius emen-
datione falsæ interpretationi locum de-
dit. Hemsterhusium laudavi ad ista
Mercyrii ad Timonem verba apud Lu-
cianum p. 147. πλούσιος πάλιν, καὶ ἔσθι
2 n

- τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
 ἐν ταῖς ταφαῖσι προικτὸν
 τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
 κἀκόπτειτ' ἐγκεκυφῶς, 425
 κἀκλαε, κἀκεκράγει
 Σεβίνον, ὅστις ἔστ' Ἀναφλύστιος.
 καὶ Καλλίαν γε φασὶ
 τοῦτον τὸν Ἴπποβίου
 κύστου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον. 430
 Δι. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῶν
 Πλούτων, ὅπου ἕδ' οἰκεῖ;
 ξένω γὰρ ἐσμὲν, ἀρτίως ἀφιγμένω.
 Χο. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης,
 μηδ' αὔθις ἐπανεῖρη με· 435
 ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτῆν τὴν θύραν ἀφιγμένος.

Ἀθηναίων ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Vide virum eundem doctissimum ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. tom. v. p. 50. Valckenaria ad Herodotum pag. 434. 47. Abresch. ad Æschylum p. 236. ubi exemplorum affatim.

422. τὸν Κλεισθένη. In tribus codd. scriptum τὸν Κλεισθίνος. In C. τὸν Κλεισθίνον, et superscripta glossa τὸν Καλλίαν, que ad alteram lectionem referri videtur: sed mendosa illa est, falsaque ejus interpretatio. Sermo est de Clisthene illo cinado toties a Comico exagitato, qui fingitur hic amico cuidam suo in monumentis parentare; sed alio sensu ista accipienda sunt, quod docent etiam veteres critici. Ad hunc locum respicit Theocr. Schol. ad Idyll. v. 43. ubi perperam Cleonem nominat pro Clisthene.

426. κἀκλαε. Sic membr. et C. Vulgo κἀκλαε, quod minus Atticum est; vide in ra ad v. 654. Perperam seq. v. in membr. Σεβίνος. Pagus erat Atticæ Ἀναφλύστες dictus, de quo videndus Meursius. Sed ut fictum est viri nomen Σεβίνος a βινῶν deductum, sic in gentili nomine allusio est ad obscenum verbum ἀναφλύξ. Idem jocus est in Conc. 979.

429. τοῦτον τὸν Ἴπποβίου. Sunt hujus conmativis versus omnes iambici, inter quos trocheatus immisci non debuit. Vulgo legitur τούτου τὸν—Recte in B. D. τούτου. Vim hujus pronominis declarat glossa in C. ὅτι πάντες ἴσασιν ἄλλοιόντι. V. seq. codd. omnes habent κύστου, ut recte

emendatum fuit in novissima Batava. Antea legebatur κύστου.

432. In cod. scriptum Πλούτων, servato eleganti Atticismo. Nihil magis usitatum Græcis scriptoribus, quam verbis dicendi, cogitandi, sentiendi, accusativum subungere personam vel rei, quæ subjectum est sequentis verbi. Atticissimum id schema appello, quia Atticis fuit valde adamatum: nam Homero, Pindaro, et optinis quibusque fuit frequentatum. Sic Iliad. β. 409.

ἔδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφῶν, ὡς ἰσότητο. Exempla quavis Comici pagina offert. Nub. 145. ἀνέστη Φύλλα, ἰσότης ἄλλοις τοῖς ἀδελφοῖς πόδας. Conc. 1125. φράσασθαι μοι τὸν δισπότην, ἴσων ἔσθι. Lys. 769. λίγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅτι λίγ', pro λίγ' ἡμῖν ὅτι λίγ' αὐτός. Latinis Comicis nihil eadem constructione frequentius. Sic Plautus Rud. eam veretur, ne perierit: pro veretur, ne ea perierit.

434. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθης. Tribus versiculis iambicis percontatur Bacchus, quorum duo primi dimetri sunt, tertius senarius. Totidem paribus versiculis constat ebori responsio. μακρὰν pes est iambus. Hujus adverbii, ut et alius ejusdem familiae ἄγαν, ultima apud poetas Atticos semper producta observatur; qua de re alibi agam. Quippe novi alii, qui his in rebus nihil cœti se videre profitetur, a quo grandem me solidamque imitum gratiam confido, si gramias quas in oculis habet purgavero.

- Ξα. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα
 Δι. αἶροι' ἂν αὔθις αὐ γε, παῖ, τὰ στρώματα.
 ἄλλ', ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασι;
 Ημ. χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς, 440
 ἀνδοφόρον ἂν ἄλλος
 παίζοντες, οἷς μετουσία
 θεοφιλοῦς ἑορτῆς·
 ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσι κόραις
 εἶμι καὶ γυναιξίν, 445
 οὐ παννουχίζουσι θεαί,
 φέγγος ἱερὸν οἶσαν.
 Ημ. χωρῶμεν ἐς πολυβρόδους
 λειμώνας ἀνδεμῶδεις,
 τὸν ἡμέτερον τρόπον, 450
 τὸν καλλιχορώτατον,
 παίζοντες, ὃν ἄλθια
 Μοῖραι ξυνάγουσι.
 μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος

437. αἶροι' ἂν. Sic perspicue tres codd. In C. forma etiam verbi media, sed sine elisione αἶροι' ἂν. Vulgo αἶροις, quod mendosum esse vere pronuntiavit, multisque exemplis ostendit Dawesius p. 237.

αἶροι' ἂν. Sic etiam hic cod. cum glossa λάβεις ἂν.

439. Διὸς Κόρινθος. Proverbium ἰσὶ τῶν τὰ αὐτὰ συνηχῶς λιγόντων. De ejus origine diversa tradunt veteres Grammatici, quæ apud paræmiographos collecta videas. Conc. 827.

ἵτι δὲ δ' ἀνασκοποῦμαι ἱραίνω ὁ Διὸς Κόρινθος—
 Eo Nemeon. vii. concludit Pindarus

ταυτὰ
 δι' τοῖς τυτράσι τ' ἀμπολιῶν,
 ἀπαρία τιλίθι, τίνασι
 σιν ἂν μαψυλάσας, Διὸς Κόρινθος.

440. Huic versui præfixa in cod. nota χορός. Versui 448. præfixa nota ἡμίχορος, eique Semichoro continuantur usque ad finem omnia, ut in mea editione. Præterea in penultimo cantici versu cod. habet, ut est etiam in membr. τὰσι τὸν ξένου, quæ sincera lectio est. Legendi sunt isti versiculi, ut eos exhibui in nota ad Pac. 375. Græculo, qui metra declaravit, quum libuisset canti-

cum hoc in strophen et antistrophen dividere, is articulum qui obstat deturbavit, licet hic salva linguæ indole non magis abesse possit, quam in Eq. v. 1074.

444. Hic et tres seqq. versus Baccho vulgo tribuuntur perquam absurde. In tribus codd. eidem semichoro continuantur: nec ulla distinctio in membr. fuerat; sed postmodo inter lineas scripta persona, quam minime expectes, ἱερεῖς. Sacerdotis etiam, nescio illiusne qui supra cum Baccho colloquebatur, an e jusvis alius, meminit idem librarius ad v. 382. cui præfixa in membr. persona ἡμίχορος ἢ ἱερεῖς. Positam hic ab Aldo Bacchi personam sustulerunt Bernardus Junta et editores Veneti. Quod autem v. 440. et 448. personam præscriperim Semichori, in eo tres codd. consentientes habeo. In B. nulla persona est: impressi Chorum habent. Ultimum Semichori comma ad commendationem Mysteriorum Eleusiorum pertinet, quorum in superioribus plurimi adumbrati ritus. Credebant veteres Græci solos initiatos post mortem in fortunatorum sedes admitti, qua de re videndus Brodæus ad Crinagoræ Epigr. Anthol. p. 56. et Meursium Eleusiu. capp. 17, 18.

καὶ Φέγγος ἰλαρόν ἐστιν. 455
 ὅσοι μεμυήμεθ', εὐ-
 σεβῆ τε διήγομεν
 τρόπον, περὶ τε ξένους,
 καὶ τοὺς ἰδιώτας.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΔΙΑΚΟΣ, ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ
 ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ, ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ,
 ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

- Δι. ΑΓΕ δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα; 460
 πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οἱ ἰπιχώριοι;
 Ξα. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεῦσαι τῆς θύρας,
 καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων.
 Δι. παῖ, παῖ.
 Αι. τίς οὗτος;
 Δι. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
 Αι. ὦ βδελυρῆ, κἀναίσχυντε, καὶ τολμηρῆ σύ, 465
 καὶ μιαρῆ, καὶ παμμίαρε, καὶ μιαιώτατε,
 ὅς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέσθερον

461. οἱ ἰπιχώριοι. In membr. ἰπιχώ-
 ριοι, ut infra 967. ὄμοι, pro οἱ ἰπιχώριοι,
 et οἱ ἰμοί. Per ἑλίψιν melius quam per
 πρῶσιν ista efferuntur et scribuntur.
 Vide not. ad Eurip. Med. 818. Hec.
 334. et ad Thesm. 158.

462. οὐ μὴ διατρίψεις. Solæce
 vulgo διατρίψης. Hoc quidem facile edi-
 toribus condonari potest. Sed quis risum
 teneat, quum viderit quemnam ex his
 verbis sensum elicerint interpretes.
 Bergle us post Frischlinum vertit: Ne
 conteras, sed gusta januam, quippe qui Her-
 culis ornatum et animum habes. Nec aliter
 οὐ μὴ διατρίψης accepit auctor Do-
 cetrinæ Particularum p. 945. ubi ellipsin
 in οὐ μὴ, quæ nulla est, sic supplet: οὐ
 κοπτεῖς ἐνταῦ, μὴ διατρίψης, non ita pul-
 sandum, ne confringas. Scilicet juxta fa-
 cetos illos interpretes, verebatur Xan-
 thias, ne pultando herus Plutonis fori-
 bus assulatum exitum afferret. Sed non-
 dum pultaverat Bacchus: immo nescius
 quinam apud Inferos pultandi mos es-
 set, servum ridicule percantatus est quo-
 modo pultare deberet: cui nugarum et
 moræ impatiens Xanthias respondet: οὐ

μὴ διατρίψης—ne tempus teras, sed ag-
 gredere januam. Nusquam vidi διατρίψην
 absolute, nec magis διατρίψην θύρας po-
 situm pro januam confringere. Sed δια-
 τρίψην absolute significat morari, cunctari,
 idem quod τραγγιῶσθαι, κυπτάζειν,
 quorum verborum alterutro bene hic
 poeta usus fuisset, si per metrum licuis-
 set. Nub. 131. τί ταῦτ' ἔχον τραγγιῶ-
 μαι; ibid. 509.

χρῆμι' εἰ κυπτάζεις ἔχον σιγὴν τὴν θύ-
 ραν;
 ubi schol. τὸ δὲ κυπτάζειν, τραγγιῶν, δια-
 τρίψην. An etiam Strepsiadēs Socratis
 januam confringere cogitabat? Sed pu-
 tidum esset hujus verbi explanationi diu-
 tius immorari.—Elegans est locutio γιῶ-
 σαι τῆς θύρας, quam docte illustravit
 Kusterus. Sic etiam Latini gustare, ad-
 hibent pro experiri, periculum facere.
 Plaut. Mostell. v. 1. 15.

Herus meus hic quidem est; gustare
 ejus sermonem volo.
 Sequentis versus sensum male etiam red-
 diderat Berglerus.

464. παῖ, παῖ. Hæc dicens pultare
 tandem incipit Bacchus.

- ἀπήξας ἄγχων, κἀποδράς ὄχου λαδῶν,
 ὃν ἐγὼ φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος· 470
 τοῖα Στυγὸς σε μελανοκάροδιος πέτρα,
 Ἀχεράντιός τε σκόπελος αἱματοσταγῆς
 Φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περιδραμοὶ κύνας,
 Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχχνα σου
 διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνδάψεται
 Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρῶ δέ σου 475
 αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ἡματαμένω
 διασπάσονται Γοργόνες Τιδράσιαι,
 ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὕρμησω πῶδα.
 Ξα. οὗτος, τί δέδρακας;
 Δι. ἐγκέχθω. κάλει θεόν.
 Ξα. ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὐκ ἀναστήσει ταχὺ, 480
 πρὶν τινὰ σ' ἰδεῖν ἀλλότριον;
 Δι. ἀλλ' ὠρακιῶ.
 ἄλλ' οἷσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν.
 Ξα. ἰδοὺ λαβέ.
 Δι. πρὸς θου.
 Ξα. ποῦ ὅστιν; ὦ χρυσοῖ θεοί,

473. Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος. Sic
 iv. codd. recte. Versum trucidat vulga-
 tum ἑκατογκέφαλος. Labem non sen-
 serant editores, qui median in Ἐχιδνά
 corripiebant contra prosodiam legem.
 Nub. 336.

πλοκάμους θ' ἑκατογκέφαλα τυφῶ,
 περιμανούσας τὴν θύλλας.
 Eurip. Herc. Fur. 1190.

μαίρημιν σιγῆν
 πλάγχθεις, ἑκατογκέφαλου βαφαῖς ὕ-
 δρας.

474. πλευμόνων. Sic bene Aldus, e
 dialecti et Comici usu. Vide not. ad
 Lys. 367. Atticismum una constantem
 liera saepe obliterarunt librarii, quorum
 inconstantia scrupulum injicere non de-
 bet, quum aliunde constet de idiotismo.
 Vide Interpretes ad Mærin hac voce.
 πλεῖμων ubique apud Comicum scriben-
 dum. Hic iv. codd. in vulgari forma
 πνευμόνων conspirant. Vide Eustathium
 laudatum infra ad v. 712.

479. κάλι θεόν. Varia hujus formu-
 læ prostant in scholiis interpretationes.
 Probabilior mihi videtur ea, quæ statuit

alludi ad Sacrificiorum ritum, in quibus
 postquam libatum fuerat, acclamari so-
 lebat κάλι θεόν. Comice his verbis signi-
 ficat Bacchus se ventris omnem prolu-
 viam effudisse.

481. ὠρακιῶ. Mæris: ὠρακιῶν, Ἀττι-
 κῶν. λιποψυχῶν, Ἑλληνικῶν. Confer
 dnas Hesychii glossas. In Pace 702.
 Cratinus ἀπίθανον ὠρακιῶσας.

482. σπογγιάν. Scripserat forte Co-
 micus σφογγιάν ex idiotismo Atticæ dia-
 lecti, quem hic in nullo meorum codd.
 observatum reperi. Sed Acharn. 463.
 ubi vulgo legitur δῆς μὴ χρυσοῖδιν σπογγ-
 γίην βεβύρησαι. Edidi ad trium codd. fi-
 dem σφογγίη.

483. πρὸς θου. Hoc verbum codd.
 omnes Baccho tribuunt, recte. Istud
 dicens famuli manum spongiam tenen-
 tem arripit, sibi que ad culum adducit.
 Sed nescio an in forma verbii, peccatum
 a librariis non sit. Xanthias hoc si dice-
 ret, bonum esset πρὸς θου, ἀπονεε τῆν.
 Quum autem sit Bacchi, dicere debuisset
 videtur forma activa πρὸς θου. Sequentia
 famuli verba, ἰταῦθ' ἔχουσιν τὴν καρδίαν,

- ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν;
- Δι. δέισασα γὰρ
εἰς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθεύρπυσεν. 485
- Ξα. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων.
- Δι. ἐγώ;
πῶς δειλὸς, ὅστις σπογγίαν ἤτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνὴρ.
- Ξα. ἀλλὰ τί;
- Δι. κατέκειτ' ἂν ὀσφραϊνόμενος, εἶπερ δειλὸς ἦν.
ἐγὼ δ' ἀνέστην, καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην. 490
- Ξα. ἀνδρεϊά γ', ὦ Πόσειδον.
- Δι. οἶμαι, νῆ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων,
καὶ τὰς ἀπειλάς;
- Ξα. οὐ μὰ Δί', οὐδ' ἐφρόντισα.
- Δι. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματίας, κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ γὰρ, τὸ ῥόπαλον τοῦτι λαθῶν 495
καὶ τὴν λεοντήν, εἶπερ ἀφοδὸσπλαγχνος εἶ.
ἐγὼ δ' ἔσομαι σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
- Ξα. φέρε δὴ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον
καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων. 500
- Δι. μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' αἴρωμαι ταδί.
- Θε. ὦ φίλταθ' ἦκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἰσιθι.
ἦ γὰρ θεός, σ' ὡς ἐπύθεθ' ἦκοντ', εὐδέως
ἔπεττεν ἄρτους' ἦψε κατερικτῶν χύτρας 505

declarat veteres magistri, ἴθι τὴν χιτῶνα μου προσήγαγες, ἦγον πρὸς τὸν πρῶτον.

483. πῶς ἔστι; Hæc verba perperam vulgo Baccho continentur. Manifestum est ea Xanthiæ adscribi debere, cui tribuntur in iv. codd. Glossa in C. πῶς εἶναι τὴν καρδίαν σου; ὃ χρυσὸν θεοῖ, ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν, ἴθι μου τὴν χιτῶνα προσήγαγες;

488. οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνὴρ. Bene vertit Berglerus: nemo sane alius hoc fecisset. Sed non erat hoc in Græcis, ubi legebatur οὐκ ἂν ἕτερος. Particulam ἂν omnino requirit sententia et motus loquendi: eam sæpe jam a libra-

riis omissam vidimus, ut supra 81. Lys. 301. Thesm. 593. A vero longius abest lectio in C. ὦ δειλότατος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνὴρ.

490. ἀπεψησάμην. Glossa ἀπεψησάμην.

501. Pagus erat Atticæ Melite dictus, de quo videndus Meursius.

502. αἴρωμαι. Sic tres codd. ut editt. primariae, unde in novissimam Batavam revocatum fuit. Perperam in reliquis, quibuscum consentit C. αἴρωμαι, quod mendosum esse jam declaravit Dawesius.

Cod. hic quoque αἴρωμαι.

- ἔττους δὴ ἢ τρεῖς βοῦν ἀπηνδράκιζ' ὄλον
πυλακοῦντας ἄπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἰσιθι.
- Ξα. κάλλιστ', ἐπαινῶ.
- Θε. μὰ τὸν Ἀπόλλω, οὐ μὴ σ' ἐγὼ
περιόψομαι ἀπελθόντ' ἐπέιτοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθια, καὶ τραγήματα 510
ἔφρυγε, κῶνον ἀνεκεράννου γλυκύτατον.
ἀλλ' εἰσιθ' ἄμ' ἐμοί.
- Ξα. πᾶνυ καλῶς.
- Θε. ληρεῖς ἔχων.
οὐ γὰρ σ' ἀφήσω καὶ γὰρ αὐλητρεῖς γέ σοι

508. κάλλιστ', ἰπαινῶ, πᾶνυ καλῶς, sunt blande recusandi formulæ, quibus oblato beneficio non utentes, gratias agunt. Verba sunt Casauboni Lect. Theocr. cap. xvi. initio. Simile est illud Plauti in Men. ii. 3. 36. ubi ancillæ dicenti: Eamus intro, ut prandeamus: Respondet Sosicles: Bene vocas; tum gratia est. Ad quem locum vide interpretes.

513. ληρεῖς ἔχων, οὐ γὰρ σ' ἀφήσω. Hæc verba, quæ absurde Baccho tributi sunt, momente in excerptis Scaligero, Ancillæ adscripsi. Invitatus primo Xanthiæ lepide recusat his verbis, κάλλιστ', ἰπαινῶ. Instat ancilla: Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire, quandoquidem &c. Abiit iterum Xanthiæ alia formula πᾶνυ καλῶς. Potestne Bacchus servo nolenti ingredi et usque recusanti dicere? Fatuus es, non enim te amittam. Hoc dicit ancillo, quod secundæ recusationi Xanthiæ congruit, ut superiora illa primæ: οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψομαι ἀπελθόντ' ἐπέιτοι καὶ—et οὐ γὰρ σ' ἀφήσω καὶ γὰρ αὐλητρεῖς.—In A. et B. eadem est quæ vulgo personarum distinctio. In meo ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, ante καὶ γὰρ Xanthiæ. In C. ante ληρεῖς ἔχων persona est Bacchi, cui omnia continentur usque ad ὀρχηστρεῖς ἠδὲ κωμῶναι, quibus verbis præfixa est persona Ancillæ. Quis de his diversitatibus certior factus animus non inducat, editorem qui sciat quid quamque personam deceat, ad fabulæ œconomiam et scenæ actionem loquendi vices sæpe melius dividere posse, quam a librariorum harum rerum prorsus imperitis factum est?

In C. A. Dukeri notis a Burmanno

editis, quas nunc primum post impressas meas inspicio, video virum illum doctissimum censuisse etiam verba ληρεῖς ἔχων, οὐ γὰρ σ' ἀφήσω, non Baccho, sed Ancillæ tribuenda esse. At falli eum credo, quum ait sic in aliis esse editt. Quod ex ipsa sententia elicit Scaliger, credit ille ex alia quapiam editione esse pettum. In errore, quem corrigimus, consentiunt quas inspeximus omnes. In præcedente nota ad v. 508. putabat metrum laborare, quia non meminerat se esse poetam Atticum in unam syllabam contrahere solere, quod observavi ad Lys. 273. Vide Thesm. 717. Soph. Antig. 458. Cæd. Tyr. 332. Cæd. Col. 939.

ἰγὼ οὐτ' ἀναδρον τήνδ' ἐν πύλιν λιγῶν.

Exempla passim obvia. In nota ad v. 991. Μελίτιδας κἀθῆντο. Kustero et Bentleio obloquitur, copulam apud Comicum retinendam esse statuens, et apud Suidam reponendam: secundam enim in Μελίτιδες corripit, quia derivatur hoc nomen a μέλι, cuius utraque syllaba brevis est. Sed nugæ agit. πύλιν utramque syllabam corripit: tamen in πύλιν media semper producitur, itidemque in πύλιν secunda. De quantitate nominis Μελίτιδες constat exemplis: vide fragm. Gerytadæ ix. Quod autem censet Suidæ præferendam esse lectionem κἀθῆνται, id manifesta loci refellit sententia. τίς ibi significat πρὸ τοῦ, πρότερος, ἀντα, et opponitur adverbio νῦν, quod est v. 980. Proinde, ut dixi, verbum non potest esse temporis præsentis.

- μὴ ἔνδον ἔσθ' αἰραιότατη, κῶρχηστρίδες
ἔτεροι δὴ τρεῖς --- 515
- Ξα.** πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;
Θε. ἠβυλλιώσαι, κάρτι παρατετιλμένοι.
ἀλλ' εἰσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἦδη τὰ τεμάχια
ἠμελλ' ἀφαιρεῖν, χ' ἡ τράπεζ' εἰσῆγετο.
Ξα. ἴθι νυν, φράσον πρῶτιστα ταῖς ὀρχησίσι
ταῖς ἔνδον οὔσαις, αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι. 520
Δι. ὁ παῖς, ἀκολουθεῖ δεῦρο, τὰ σκευὴ φέρων.
ἐπίσχεσ οὔτος. οὐ τι που σπουδῆν ποιεῖς;
ὅτι σὲ παίζων Ἡρακλῆα γ' ἐσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενός γ' οἶσεις πάλιν τὰ στρώματα. 525
Ξα. τί δ' ἔξιν; οὐ δήπου μ' ἀφ' ἐλέσθαι διανοεῖ
ἀΰδωκας αὐτός.
Δι. οὐ τάχ', ἀλλ' ἦδη ποιῶ.
κατάδου τὸ δέρμα.
Ξα. ταῦτ' ἐγὼ μαστύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω.
Δι. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαι σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενόν,
ὡς δοῦλος ἂν καὶ θνητός, Ἀλκμήνης ἔσει; 530

514. μὴ ἔνδον ἔσθ'. Codd. ut impressi, ἦδ' ἔνδον ἔσθ', quod absurdum est, adeo ut istud ἦδ', haecce, omiserint in versione interpretes. Certissima, ni fallor, conjectura veram poëtae manum restitui: αὐλητρεῖς μία, καὶ ὀρχηστρίδες δύο ἢ τρεῖς.

522. οὐ τι που. Vulgo οὔτοι που pesumdato metro, quod nemo non emendare potuisset. Tamen juxta vulgatam scripturam hunc versum profert auctor Doctrinae Particularum loco ad v. 462. laudato: sed non longe infra; p. 998. ubi de οὐ τι που agit, a Devario motus vitium agnoscit. οὐ τι που ne quidem græcum est. In interrogatione adhibentur plerumque istæ particulae, quæ valent num. Lysistr. 354.

τί βόλλισ' ἡμᾶς; οὐ τι που πολλὰ δουκομεν εἶναι;

Conc. 329.

οὐ τι που
Κισσίας σου κατατιτλήκεις ποδῖν;
ibid. 372.

οὔτος, τί ποιεῖς; οὐ τι που χίρις;
Vide ad Nub. 1260. Hic in tribus codd. scriptum perspicue οὐ τι που, quod reperisset etiam Kusterus in edit. Aldi et Bernardi Juntæ, si eas consulisset. Typotheta, ut videtur, errore excusum in editione Phil. Juntæ οὐ τι που, unde in ceteras transit mendæ, cujus immunis non est meus codex, ex frequenti permutatione vocalium τι, ται, τει, quæ observata fuit ad Thesm. 21. In Excerptis Scaligeri οὔτοι, οὔτοι που—operarum errore manifesto pro οὐ τι που.

524. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων. Sic bene vulgo legitur in impressis omnibus. Sic etiam scriptum in B. C. Perperam in A. D. φλυαρήσεις.

525. ἀλλ' ἀράμενός γ' οἶσεις. In C. D. ἀράμενός οἶσεις, ommissa particula, quæ ad sensum minime necessaria est, quæque tanquam fulcro metrum non indiget. Nam in ἀράμενός prima longa est. Eam sane abesse mallet.

- Ξα.** ἀμέλει, καλῶς ἔχ' αὐτ'. ἴσως γάρτι ποτὲ
ἐμοῦ δεηθείης ἂν, εἰ θεὸς θέλοι.
Χο. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας,
καὶ πολλὰ περιπεπλευκός, 535
μετακυλινθεῖν αὐτὸν αἰεὶ
πρὸς ἄν εὔ πρᾶττοντα μᾶλλον τοῖχον, ἢ γεγραμμένην
εἰκὴν ἔσταναι, λαβόνθ' ἐν σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφειν
πρὸς τὸ μαλθακώτερον,
δεξιῶ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους. 540
Δι. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν δοῦλος ἂν,

531. Ἀλκμήνης ἴσι. Hic, ut modo supra, particulam γι insertam exhibent membranæ, Ἀλκμήνης γ' ἴσι: tam bene uno in loco, quam in altero.

533. εἰ θιὸς θέλοι. Male in C. Σίλου. Vide not. ad Plut. 1037.

534. Qui sequuntur septem versus perperam vulgo in decem digesti sunt. Sunt in hac strophe, uti in antistrophe, quæ v. 590. incipit, omnes trochaici, excepto secundo, qui iambicus est.

536. In membr. μετακυλινθεῖν γ' αὐτόν. Inutilem particulam non agnoscunt ceteri.

537. τὸν εὔ πρᾶττοντα μᾶλλον τοῖχον. Hoc ordine collocatæ voces in membr. Vulgo τοῖχον μᾶλλον. Adumbratum hoc, teste Scholiaste, ex Euripidis Alcmena:

οὐ γὰρ ποτ' ἴδων Σθίνλον εἰς τὸν εὐ-
πυχῆ

χωρῶντα τοῖχον, τῆς δίκης ε' ἔποσι-
εῖν.

Proverbium est πρὸς τὸν εὔ πρᾶττοντα τοῖχον βίσιον, a navigantibus translatum, qui, siquando navis alterum latus fluctu deprimat, in alterum transcurrunt quod altius eminet.

538. τὸ δὲ μεταστρέφειν. Sic bene A. C. In hoc glossa μεταστρέφειν, quæ ab aliis librariis in textum invecata, occasionem dedit versuum divisioni, quæ vulgo recepta est, eademque pessima, ut ex antistrophe apparebit. μεταστρέφειν neutraliter positum pro μεταστρέφειν ἰανυρόν, elegans est.

540. Notissimus in illius temporis historia Theramenes, unus e xxx. Tyrannis, qui Cothurnus appellatus fuit. De eo videndus Xenophon.

VOL. I.

541. Aliud systema octo versuum, qui perperam vulgo in decem distributi sunt. Vulgo sic leguntur hic et versus 543.

οὐ γὰρ δὴ γέλοιον ἦν, εἰ Ξανθίας μὲν
δοῦλος ἂν,

ἀνατιτραμμένος, κινῶν ἔρ—

Primus versus tetrameter est trochaicus, aut esse debet, ut pari suo congruat, versui scilicet 597. sed primo pede turpiter claudicat. Præterea manifestum loci sensum non reddunt verba: Annon ridiculum erat... immo annon ridiculum esset, ut ex vi sententiæ vertimus. Deest itaque hic particula εἰ, quam lingue indoles abesse non patitur. Jam videamus, quid sit in optimis vetustissimisque codicibus, quos rursus adii, postquam mihi in oculis incurrerunt istæ mendæ. In cod. liquido scriptum οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν; In membr. et in C. οὐ γὰρ γέλοιον ἦν, omisso illo δὴ, quod habent duo alii, sed ab imperio correctore insertum, qui versus syllabarum numero, non potestate metiebatur. A poëta est εἰ, quod jam sæpius a librariis onisum observavimus. Tertius versus dimeter est, aut saltem esse debet, trochaicus: sed tertio pede claudicat, qui pro trochæo spondeus est. Quod vulgo legitur κινῶν, id affirmo glossema esse olim superscriptum ad declarandam vim et notionem genuinæ vocis φιλῶν. Quum enim sciret Grammaticus φιλῶν tria significare, amare, osculari et futuri, postrema significatione hic positum esse indicare voluit. Deinde, quod cum bona illorum venia dictum sit, qui, quomodo id fieri poterit, non intelligunt,

2 p

- ἐν στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατέτραμμένος, Φιλῶν ὄρ-
χησξίδ', εἴτ' ἤτησεν ἀμίδ', ἐγὼ δὲ πρὸς τούτον βλέπων
τοῦ ῥεβίνθου ἄραττόμην· οὐ- 545
τος δ', ἄτ' ὦν αὐτὸς πανοῦργος,
εἶδε, κατ' ἐκ τῆς γνάθου
πύξ πατάξας μου ἔξεκοψε τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους ;
Πα. α'. Πλαθάνη, Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος ἔτοσι,
ὅς, εἰς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθῶν ποτε, 550
ἐκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγεν ἡμῶν.
Πα. β'. νῆ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα.
Ξα. κακὸν ἦκει τινί.
Πα. α'. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἵκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα.
Ξα. δώσει τις δίκην.
Πα. α'. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά.
Δι. ληρεῖς, ὦ γύναι, 555
κοὺκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις.
Πα. α'. οἰμενοῦν με προσεδόκας,
ὀπιῆ καθάρνους εἶχες, ἀναγνώναί σ' ἔτι ;
Πα. β'. τί δαί ; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἰρηκά πω·
μὰ Δί, οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,
ὄν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. 560

(vide not. ad 874.) glossa in genuinæ vocis locum se intrusit. Hoc, si quid est certi, certissimum est. Ne quis autem arbitretur aliquid me novi huc adferre, Kusteri observationem subjungam iisdem quibus legitur verbis in copioso et utili indice verborum, quo editionem suam locupletavit: ΦΙΑΕΙΝ honeste dicitur pro CONCUMBERE: pari ratione ac Gallis, BAISER UNE FILLE. Cujus rei in exemplum citat versum Conc. 910.

548. μου ἔξεκοψε. Sic in cod. meo scriptum per θλίψιν. In aliis, ut in impressis, crasis est μου ἔξεκοψε, quod accipi etiam potuit pro μου ἔξεκοψε. Vide ad Thesm. 158. In C. μ' ἔξεκοψε, alia constructione, nempe πατάξας με, ἔξεκοψε.

551. νῆ Δία. Persona vulgo est Πλαθάνη. In meo cod. ἰτίμα πανδοκίτρια. Sic etiam B. C. In membr. hic Πλαθάνη. At v. 558. præfixum ἄλλη πανδοκίτρια: et v. 556. ante οἰμενοῦν præfixum πανδοκίτρια.

554. ἀν' ἡμιωβολιαῖα. Sic distincte in meo codice scriptum. Alii perperam conjunctim ἡμιωβολιαῖα, librorum imperitia. Glossa illis antiquior ad sinceram scripturam refertur in C. ἔξιν ἡμίσιος ὀβολῶν ἑκατον. Verum viderat Kusterus.

559. Alteri cauponæ versus hic tributus in cod. meo et in B. In membr. et in C. eidem continuatur cui superior adscriptus.

560. ὄν αὐτὸς αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Elegans lectio, quam e membr.

- καῖπειτ', ἐπειδὴ τὰργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ θεμιτῶ, κἀμυκάτο γε.
Ξα. τούτου πάνυ τούργον οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
Πα. β'. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπάτο, μαίνεσθαι δοκῶν.
Πα. α'. νῆ Δία, τάλαινα. 565
Πα. β'. νῶ δὲ δεῖσασαί γέ πω
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθύς ἀνεπηθήσαμεν
ὁ δ' ὦχετ' ἐξάξας γε, τὰς ψιάδους λαβῶν.
Ξα. καὶ τοῦτο τούτου τούργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δεῖν.
Πα. α'. ἴδι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.
Πα. β'. σὺ δ' ἔμοιγ', εἰάνπερ ἐπιτύχης, Ὑπέρολον, 570

restitui, in quibus scriptum ὄν αὐτὸς αὐτοῖς ταλάροις—omisso articulo, quem ad metri et sermonis normam inserui. Correctionem istam tam certam quam facilem confirmavit postmodum Regius C. In quo perspicue scriptum, ὄν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Inter voces οὗτος et αὐτοῖς superscripta glossa ὄν: voci ταλάροις superscripta glossa: κἀμυκάτο γε. λίγι δὲ τὰ λεγόμενα ἰδιωτικῶς τυροβόλια. Hæc scribens primum animadverto eandem lectionem e Vat. cod. a Kustero enotatam fuisse, quam non indicare tantum, sed recipere debuerat. Fuit etiam ea olim in codice e quo meus derivatus. In hoc scriptum pessumdato metro, ὄν οὗτος ὄν τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Vides adverbium ὄν e glossa in textum transiisse, et genuinam vocem αὐτοῖς sede sua eiecisse. In B. ὄνπερ ὄν αὐτοῖς τοῖς ταλάροις, quæ lectio in novissimis editt. emendate representata; nam in prioribus variis mendarum accessionibus depravata est. Mirare vero cum librorum stuporem, tum glossatorum ineptam diligentiam. His quid opus erat observare suppressionem adverbii ὄν, tanquam si rarius quid esset? Nihil apud quosvis scriptores hac ellipsi frequentius, cuius exempla congerere putidum esset.

Cod. ὄν οὗτος αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε, absorpto a præcedenti syllaba articulo,

562. κἀμυκάτο γε. Cod. κἀμυκάτο γε. Gl. ut in meo ἰσθημῆσαντο. Compositum illud an alibi occurrat, nescio: hic per metri legem locum non habet, quam prima in μεμῶμαι producat.

565. νῆ Δία, τάλαινα. Verba hæc,

quæ cauponæ vulgo continuantur, tres codd. e quibus textum constitui, Xanthiæ tribuunt, A. B. D. In iisdem quæ sequuntur ὄν δὲ cauponæ adscripta sunt. In C. ante νῆ Δία persona est Xanthiæ: sed eidem sequentia continuantur usque ad v. 568. cui præfixa persona Bacchi. Manifesta hujus distinctionis absurditas, quæ ostendit aliquid jam olim hic turbatum fuisse. Verba νῆ Δία τάλαινα non ejusdem personæ sunt, cuius præcedens versus. Confer supra v. 552. Sed in Xanthiæ partes minime transferri debuerunt: sunt alterius cauponæ, cui ea reddidi.

νῆ Δία, τάλαινα. Hæc etiam in cod. Xanthiæ tribuuntur: quæ sequuntur in eodem versu, cauponæ.

566. κατήλιφα. Glossa κλίμακα. 568. Integrum hunc versum Xanthiæ tribuunt iv. codd. cum vet. edit. recte. In recentioribus verba ἀλλ' ἔχρῆν τι δεῖν Plathana, seu alteri cauponæ, adscripta sunt. Superscripta in codd. glossa sic phrasin supplet: ἔχρῆν ὄμῳ γε δεῖν τι εἰς αὐτόν. Sensus est: Quid vero in pedes vos conjiciebatis? immo oportebat vos aliquid facere, quo penas ab eo sumeretis.

569. Cleon et Hyperbolus e vivis excesserant, quando acta hæc fabula. Hos facete Comicus cauponarum patronos apud Inferos facit.

570. Manifestum est ex ipsiis verbis hunc versum ab eadem persona proferri non debuisse, cuius est præcedens. Licet in tribus codd. A. B. D. priori personæ continuatus sit, ut in impressis, tamen alterius cauponæ personam præ-

- ἴν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν.
 Πα. α'. ὦ μιὰρὰ Φάρυγγε,
 ὡς ἡδέως ἂν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
 κόπτοιμ' ἂν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.
 Πα. β'. ἐγὼ δὲ γ' ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοίμι σε.
 Πα. α'. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοίμι σου, 575
 δρέπανον λαβοῦσ', ὧ τοὺς κόλικας κατέσπασας.
 ἀλλ' εἴμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
 ἐκπησιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
 Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ Φιλιδῶ.
 Ξα. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· παῦε, παῦε τοῦ λόγου. 580
 οὐκ ἂν γενοίμην Ἑρακλῆς ἂν.
 Δι. μηδαμῶς,
 ὦ Ξανθίδιον.
 Ξα. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
 υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ἂν;
 Δι. οἶδ', οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
 κἄν εἴ γε τύπτοις μ', οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι. 585
 ἀλλ' ἦν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,

posui: ipsamque postmodum hanc distinctionem in C. observatam reperi. Prodierant in scenam cauponæ comitem unaquæque ancillam habens: utraque ancillam suam jubet patronum suum arcessere.

574. ἰς τὸ β. Vulgo *eis*. In B. D. *ἐγὼ δ' ἰς τὸ*, claudicante versu. In C. *ἐγὼ δ' ἰς τὸ*—Bene membr. *ἐγὼ δὲ γ' ἰς τὸ β*. Sed Atticum ἰς præferri debet. Βάραθρον sic dictus erat Athenis locus alte effossus, in quem facinorosos mortu damnatos præcipitabant, qui et δρυγμα nuncupabatur. Vide Meursium Att. Lect. i. 25.

578. ἰκπνιύται. Duplex hoc loco ferrebat olim lectio. Hanc solam exhibent codd. alterius meminere vett. critici. Scholion e cod. C. proponam, τὸ ἰκπνιύται ἢ διὰ τοῦ ο καὶ γράφεται, ἀντὶ τοῦ μετὰ τιμωρίας ἀσαιθήσει. ἢ διὰ τοῦ η, ἢ ἀντὶ τοῦ ἰξάσει. ἰκπιδῆ καὶ τὴν μίτταξιν καταρχῆς ἰκ τοῦ σκώλικος ἰξάγομαι κατὰ μίτρον. πῆν δὲ ἢ μίτταξιν. Glossa in meo ἰξάλοισι.

Cod. perspicue ἰκπνιύται. Diphthongo *ei* superscriptum *n*, alterius le-

ctionis index. Glossa, μετὰ τιμωρίας λάβοι. Idem in marg. scholion, quod jam edidi.

584. ἦν θυμοῖ. Sic ad linguæ normam scribi debuit, siquidem secunda persona est verbi θυμώμαι. Barbarum est vulgatum θυμοῖ, quod tamen, vel obliterata forma Attica θυμῆ, obtulerant mihi tres codd. Demum in C. recte scriptum reperi θυμοῖ. Quibus alterum debetur librarij ne conjugationum quidem canones sciebant. Ex eadem grammaticæ legis ignoratione, legitur in scholiis ad Plutum δηλῆ pro δηλοῖ. Vide Hemsterhusium p. 43. et Valckenarium Diatr. Eurip. p. 231.

584. Scriptum in textu θυμῆ. Superne vero a recentiori manu θυμοῖ.

585. κἄν εἴ γε τύπτοις μ'—Sic B. Vulgo κἄν εἴ με τύπτοις. Perperam in C. D. τύπτοις. Eodem errore qui supra notatus in v. 533.

Archedemi illius, cui cognomen fuit Γλάμων, sive ob oculorum vitium, sive alia de causâ, meminit Lysias in Oratione contra Juniorem Alcibiadem, p. 536.

- πρόρριζος αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
 κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
 Ξα. δέχομαι τὸν ὄρκον, καί τι τούτοις λαμβάνω.
 Χο. νῦν σὺν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ τὴν στολὴν εἴληφας, ἦν 590
 εἶχες σὺ γ' ἐξαρχῆς, πάλιν,
 ἀνανεάζειν σαυτὸν αἰεὶ,
 καὶ βλέπειν αὐδῆς τὸ δεινόν, τοῦ θεοῦ μεμνημένον,
 ὥπερ εἰκάσεις ἑαυτὸν· ἦν δὲ παραληρωῶν ἄλλως,
 καὶ βάλῃς τι μαλθακόν, 595
 αὐδῆς αἰρεσθᾶί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα.
 Ξα. οὐ κακῶς, ὦ νῆρες, πασαινεῖτ'· ἀλλὰ καυτὸς τυγχάνω
 ταῦτ' ἄγχι συννοοῦμενος.
 ὅτι μὲν οὔν, ἦν χρηστόν ἦ τι, 600
 ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πειριάζεται μ', εὖ οἶδ' ὅτι·
 ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρεξῶ
 'μαυτὸν ἀνθροῖον τὸ λῆμα,
 καὶ βλέποντ' ὄργιστον.
 δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
 Αι. ξυνθεῖτε ταχέως τουτοῖ τὸν κυνοκλόπον, 605
 ἵνα οὐ δίκην ἀνύετον.
 Δι. ἦκει τῷ κακόν.
 Ξα. οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσσιτον.
 Αι. εἶεν, καὶ μάχει;

590. Respondent hi versus Strophæ que incipit v. 534. In membr. scriptum ἦν ἰχίς: vulgo ἦν ἰχίς, e scioli interpolatione qui metra perperam digessit. Excidit quidem syllaba, quam suo loco reposui, σὺ γ'—ἦν ἰχίς σὺ γ' ἰξάρχης. Sic metra congruunt.

594. ἦν δὲ παραληρωῶν ἄλλως, καὶ βάλῃς τι μαλθακόν. Sic optime membr. observata sermonis et metri ratione. Solæce vulgo ἰ δὲ παραληρωῶν ἄλλως καὶ βάλῃς τι—Pejus in meo ἀλώση—In C. salva saltem constructionis lege, ἀλώσει καὶ βάλῃς. Nunquam ἰ cum subjunctivo construitur. Sed longe præstat membr. lectio, quæ alteri genuinæ plane congruit, quam suppeditant illæ etiam in v. 536.

596. αὐδῆς αἰρεσθᾶί σ' ἀνάγκη τις πάλιν τὰ στρώματα. Sic codd. B. D. cum

vett. editt. In recentioribus versu ruente ἀνάγκη σ' ἰσὶ πάλιν. Metri vitium, quod nec Kustero, nec Berglero subleuit, sensit Dawesius, emendavitque ἀνάγκη σ' ἰσὶ πάλιν. Nos veterem lectionem revocamus, quæ bona est. Verbum substantivum eleganter suppressit. αὐδῆς ἀνάγκη τις ἰσὶ αἰρεσθᾶί σ' πάλιν τὰ στρώματα. In C. *σ' ἰσὶ* omissione: major lacuna in membr. αὐδῆς αἰρεσθᾶί σ' πάλιν τὰ στρώματα.

602. In A. B. D. recte cum elisione scriptum παρῆξω 'μαυτὸν, quod metri ratio flagitat.

607. εἶεν, καὶ μάχει; Sine interrogatione vett. grammatici hæc legerunt. Glossa in codd. εἶεν ταῦτα δ' ἰχίς καὶ μάχη ἡμῶν. Quibus in verbis nullum sensum video. εἶεν valet ἄγχι δὲ. Quocirca præstat forte legere εἶεν, καὶ μά-

- ὁ Διτύλας, χά Σκεβλίας, χά Παρδόκας,
 χωρεῖτε δευρὶ, καὶ μάχεσθε τούτωι.
 Δι. εἴτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα; τύπτειν τούτων, 610
 κλέπτοντα πρὸς τὰλλότρια;
 Ξα. μάλ' ὑπερφυᾶ.
 Αι. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ.
 Ξα. καὶ μὴν, νῆ Δία,
 εἰ πώποτ' ἦλθον δευρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
 ἢ κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
 καὶ σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πᾶν. 615
 βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τούτων λατῶν,
 καὶ ποτέ μ' ἔλθῃ ἀδικούντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
 Αι. καὶ πῶς βασανίζω;
 Ξα. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
 δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίηι μαστιγῶν, δέσων,
 στρεβλῶν, ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγγέων, 620
 πλίνθους ἐπιτιθεῖς, πάντα τάλλα, πλὴν πρᾶσφι
 μὴ τύπτε τούτων, μηδὲ γητείω νέω.

χου. Vel ἴν accipiendo pro esto, quæ alia est hujus interjectionis significatio, ἴν γ' εἰ μάχι, ὁ Διτ—Postremum hoc magis mihi probatur. In Page 663. ἴν γ', ἀκούω.

611. κλέπτοντα πρὸς τὰλλότρια;—πρὸς hic valet προσίτι, καὶ ταῦτα. Ordo est: τύπτειν τούτων, καὶ ταῦτα κλέπτοντα τὰλλότρια.

Claudicat hic versus in quarto pede, qui pyrrichio constat. Legi possit:

κλέπτοντα προσίτι τὰλλότρια;—μάλ' ὑπερφυᾶ.

Sed quia videmus nihil tam frequens esse apud Comicum, quam καὶ μάλα, illudque καὶ sæpe a librariis omissum fuisse, quod deprehendimus in v. 745. et 751. hic etiam a poëta scriptum fuisse opinor:

κλέπτοντα πρὸς τὰλλότρια; καὶ μάλ' ὑπερφυᾶ.

Minus est probabile librarium notissimum προσίτι in reconditius πρὸς mutasse. Futilia sunt, meritoque a nobis ommissa, quæ Kusterus de emendatione hujus versus indicii suo inseruit in voce μάλα.

612. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινὰ. Ito-

nice hoc dicit Æacus, cui verba hæc tribuunt juxta impressos duo codd. At Baccho adscripta sunt in B. D.

615. καὶ σοι ποιήσω πρᾶγμα—Potestatem pronomini σοι recte explicat glossa in C. χάρι σου. Vide notam ad Lys. 1277.

618. καὶ πῶς βασανίζω; In C. βασανίζω. Si futurum tempus adhibuisset, scripsisset βασανίω, quod perinde admittit metrum.

619. ὑστριχίηι. Gl. ἔξ ὀπίων περιχῶν μάστιγι.

620. ἔτι δ' εἰς τὰς ῥίνας ὄξος ἐγγέων. Sic recte Suidas in βασανίζω. Codd. cum impressis ἐπί τι τὰς ῥίνας—quam lectionem pravam esse ostendit Dawesius.

622. γητείω. Sic codd. et edit. vett. Perperam in recentioribus γηθείω. Sinceram scripturam exhibent in Equit. 677. Vesp. 496. 498. Hujus clausulæ sententiam sic exponit Scholiasta: βασάνιζε πανταχῶς αὐτὸν, μὴ ἰν παιδίῳ, μηδὲ ὡς τοῖς ἰλιθίζουσιν παῖδας τῷ ἰκαυλῶματι τοῦ πρῆτου τύπτουσι, ἢ τῷ γητείω.

- Αι. δίκαιος ὁ λόγος· καὶν τι πηρώσω γέ σοι
 τὸν παῖδα τύπτων, τὰργυρίον σοι κείσεται.
 Ξα. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών. 625
 Αι. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοι κατ' ὀφθαλμούς λέγῃ.
 κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χῆππος ἐρεῖς
 ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος.
 Δι. ἀγορεύω τινὶ
 ἐμὲ μὴ βασανίζωιν ὄντ' ἀθάνατον· εἰ δὲ μὴ,
 αὐτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ. 630
 Αι. λέγεις δὲ τί;
 Δι. ἀθάνατος εἶναι φημι Διόνυσος Διός,
 τούτων δὲ δοῦλον.
 Αι. ταῦτ' ἀκούεις;
 Ξα. φήμ' ἐγώ·
 καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος.
 εἴπερ θεὸς γὰρ ἐστίν, οὐκ αἰσθήσεται.
 Δι. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῆς εἶναι θεός,
 οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πηληγὰς ἐμοί;
 Ξα. δίκαιος ὁ λόγος· χηπότερον ἂν νῦν ἴδῃς
 κλαύσαντα πρότερον, ἢ προτιμήσαντά τι
 τυπτόμενον, εἶναι τούτων ἡγοῦ μὴ θεόν.
 Αι. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἴ σὺ γεννάδας ἀνὴρ. 640
 Ξα. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δῆ.
 Αι. πῶς οὖν βασανιεῖς νῶ δίκαιός;
 ῥαδίως.

624. τὰργυρίον σοι κείσεται. Vide Petitiu Leg. Att. p. 441.

629. Claudicabat hic versus, quem tamen sic scriptum exhibent libri omnes:

ἰμὲ μὴ βασανίζωιν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μὴ—

Primum in ἀθάνατος producunt ob metri necessitatem Epicī poëta, quæ licentia ut in senariis inutilis est, ita scenici nunquam concessa fuit.

638. προσμήσαντα. Gl. φροντίσαντα, ἢ αἰσθῆσαι λαβόντα. Rationem habentem verberum, aut dolentem quum cadetur, ita se mouentem, ut sentire verberum dolorem videtur. Sic enim Attici utuntur verbo

προσιμῶ pro κηδομαι, ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ἰπιλοιομαι, ἰπιλοιομαι. Infra 655. quærenti Æaco ἴστωτα προσίμις οὐδὲν; respondet Bacchus, οὐδὲν μοι μίλι. Pl. 883. οὐδὲν προσίμις σου. Eodem modo cum genitivo apud Demosthenem occurrit p. 80. edit. Reiskii: βούλειται καὶ δαπάνης οὐ μικρὰς δαπανῶν εἰς τοὺς κατὰ θάλασσαν κινδύνους, ἂν οὐδὲν προσίμις. Vide Budæi Commentaria p. 677. et 714. Acharn. 27. εἰρήνη δ' ἔστω ἴσας προσίμις οὐδὲν.

641. χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ—Sic duo codd. Vulgo χωρεῖς γὰρ εἰς, quod ingratum quid sonat.

- πληγὴν παρὰ πληγὴν ἐκάτερον.
Ξα. καλῶς λέεγεις.
 ἰδοῦ, σκόπει νῦν, ἣν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδης. 645
Αι. ἦδη πάταξά σ'.
Ξα. οὐ μὰ Δί'.
Αι. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 ἀλλ' εἴμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω.
Δι. πηνίκα ;
Αι. καὶ δὴ πάταξα.
Δι. κατὰ πῶς οὐκ ἔπταρον ;
Αι. οὐκ οἶδα· τονδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
Ξα. οὐκουν ἀνύσεις ; ἰατταταί.
Αι. τί δ' ἰατταταί ;
 μῶν ὠδυνήθης ;
Ξα. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα, 650
 ὀπόθ' Ἡεράκλεια τὰ ν Διομείοις γίγνεται.
Αι. ἀνθρῶπος ἱερός. δεῦρο πάλιν βαδίζεον.
Δι. ἰοῦ, ἰοῦ.
Αι. τί ἐστιν ;
Δι. ἰππέας ὄρω.
Αι. τί δῆτα κλάεις ;
Δι. κρομμύων ὀσφραίνομαι.

645. ἰδοῦ, σκόπει νῦν, ἣν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδης. Sic membr. optime, ut Suidas, et cod. Vat. Kustero teste. In B. ut vulgo, σκόπει γ' ἢ μὲ παρακινήσαντ' ἴδης. Sic etiam meus, nisi quod particulam γι post σκόπει omittit. In C. Ἔακο tributum ἰδοῦ. Xanthias, σκόπει νῦν ἢ μὲ παρακινήσαντ' ἴδης. Eadem distinctio fuisse videtur in vetustissimo codice e quo descriptæ fuerunt membranae Regiæ. Nam in eis post ἰδοῦ vacuum relictum spatium, quantum satis est personæ nomini, et ante ἰδοῦ est ξ, initium nominis Ξανθίας, quod non absolvit librarius, postquam scripta jam prima litera errorem suum deprehendit; Λιανὸς scribere debuit. Profecto unice vera est illa distinctio, quam juvat actio scenæ, multo sic lepidior. ἰδοῦ dicit Ἔακος, elato brachio, et in plagam inflicturni statu.

Ad veram lectionem proxime accedit

cod. a nobis in eo tantum discrepans, quod ἀποκινήσαντ' habet: glossa, ἰατταταί τῶν κρομμύων.

649. τί δ' ἰατταταί; Sic optime cod. meus. Perperam vulgo τί δὴ ταταί; Exclamaverat Xanthias ἰατταταί. Eundem σχητισμὸν repetere debet Ἔακος. In C. ἰατταταί.—τί ἰατταταί. Sic etiam in membr. sed sine personæ interpositione, correcto ad marginem errore per diversam lectionem, sic: Λιανὸς. τί ἰατταταί.

651. Vide Meursium de Pop. Att. in Διόμεια.

653. ἰππίας ὄρω. Sic recte in membr. et in C. omissa inutili qua vulgo inserta est particula. Mæris ἰππίας, μακρῶν, Ἀστικῶν: βαρῆσις, Ἑλληνικῶν. Ad quem locum videndus omnino Piersonus.

ἰππίας ὄρω. Sic etiam hic codex.
 654. κλάεις. Sic recte membr. et B.

- Αι.** ἔπειτα προτιμᾶς οὐδέν ;
Δι. οὐδέν μοι μέλει. 655
Αι. βαδιστέον γ' ἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
Ξα. οἴμοι.
Αι. τί ἐστι ;
Ξα. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
Αι. τί τὸ πρᾶγμα τουτί ; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
Δι. ΑΠΟΛΛΟΝ, ὍΣ ΠΟΥ ΔΗΛΟΝ Η ΠΥΘΩΝ
 ΕΧΕΙΣ.
Ξα. ἤλγησεν. οὐκ ἤκουσας ; 660
Δι. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
 ἴαμβον Ἰππώνακτος ἀνεμιμησκόμεν.
Ξα. οὐδὲν ποιεῖς γὰρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπύδει.
Αι. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἦδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
Δι. ΠΟΣΕΙΔΟΝ ---
Ξα. ἤλγησέ τις.
Δι. ὍΣ ΑΙΓΑΙΟΥ ΠΡΩΝΑΣ 665
 Η ΓΛΑΥΚΑΣ ΜΕΔΕΙΣ
 ἌΛΟΣ ΕΝ ΒΕΝΘΕΣΙΝ.
Αι. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, δύναμαί πα μαθεῖν,
 ὀπότερος ὑμῶν ἐστὶ θεός. ἀλλ' εἴσιτον.
 ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται, 670

non, ut vulgo, κλάεις. Mæris: κλάειν καὶ κλαῖν μὲτὰ τοῦ α' Ἀστικῶν. μὲτὰ τοῦ ι, Ἑλληνικῶν. Ubi vide Piersonum. Scripturam Atticam ubique apud Comicorum reposui: quod semel monuisse satis sit.

655. προτιμᾶς οὐδέν; Sic recte B. D. In A. C. προτιμᾶς τονδίν. Vulgo προτιμᾶς γ' οὐδίν.

656. βαδιστέον γ' ἄρ'—Sic impressi. In B. D. βαδιστέον γὰρ ἴσιν. In A. βαδιστέον ἄρ' ἴσιν: in C. βαδιστέον ἄρ' ἴσιν—Male omnes. Scribendum erat βαδιστέον σ' ἄρ' ἴσιν.—τ' ἄρ' valet τοι ἄρα. Vide not. ad Lys. 798. et ad Eurip. Phœn. 724. In Conc. 711. edjidi, ubi mendosa est impressorum lectio:

βαδιστέον τ' ἄρ' ἴσιν εἰς ἀγορὰν ἱμοί.
 Cod.—βαδιστέον ἄρ'—

661. Non Hipponactis, sed Ananiae, iambographi antiqui, de quo videendus VOL. I.

Fabricius Bibl. Gr. tom. i. p. 547. senarium illum esse ait Scholiastes, quem Bacchus se contorquens et dolorem dissimulans, exclamavit. Animo perturbato convenit memoriæ lapsus, quo eum de industria errare facit Comicus. Duos Ananiae iambos profert Scholiastes priori illi subjectos, quorum postremus mutilus et mendosus est.

665. ὁ Αἰγαίου πρῶνας. Repetendum ἔχους ex Hipponactis iambo, ut recte locum hunc exponit Berglerus. At Kusterus male et contra vet. librorum fidem πρῶνις legendum censet, ut respondeat genitivo sequenti γλαυκᾶς ἄλός, qui tamen genitivus non pendet a verbo μέδω. Quis enim non videt ordinem verborum sic institui debere? ἢ μέδω (id est βασιλεύς) ἢ βίνδοι γλαυκᾶς ἄλός. Sunt autem, Scholiaste teste, desumpti hi versiculi e Sophoclis Laocoonte.

χ' ἢ Περγέφατθ', ἄτ' ὄντε κακείνω θεώ.

Διόνυσος.

ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν με τὰς πλιγὰς λαβεῖν.

Χορός.

Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι, καὶ
ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν ἀοιδᾶς ἐμᾶς, 675
τὸν πολὺν ὄψομένη λαῶν ὄχλον,
οὗ σοφαί μυρία κάθηνται,
φιλοτιμότεραι Κλεοφώντος, ἐφ' οὗ
δὴ χεῖλεσιν ἀμφιβάλλοις
δεινὸν ἐπιβρέμεται 680
Θρηκία χελιδῶν,
ἐπὶ βάρβαρον ἐξομένη πέταλον·
κελαδεῖ δ' ἐπὶ κλαυτον ἀηδόνιον
νόμον, ὡς ἀπολεῖται,
καὶ ἴσαι γένωνται. 685

Ἡμίχορος.

τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραίνειν, καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας, καφελεῖν τὰ δαίματα.
κεῖ τις ἤμαρτε σφαλεῖς τι Φρυγίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθούσιν τότε, 690
αἰτίαν ἐκθεῖσι, λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας.
εἴτ' ἄτιμον φημὶ χρῆναι μηδὲν εἶναι ἢ τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχερόν ἐστι, τοὺς μὲν ναυμαχῆσαντας μίαν,
καὶ Πλαταιᾶς εὐδύς εἶναι, κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοῦδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν ἔχειν, 695
ἀλλ' ἐπαινώ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἱ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ,

681. Θρηκία. Perperam vulgo Θρηκία.

692. μηδέν εἶναι ἢ τῇ πόλει. Tres codd. exhibent, μηδέν εἶναι ἢ τῇ πόλει. In membr. verbum εἶναι omisum. Vide ad Thesm. 916.

695. κοῦδὲ ταῦτ'. Sic membr. bene; quum sequatur μόνα γὰρ αὐτὰ. Vulgo

ταῦτ'. μὴ δὲ in unam syllabam coalescunt, quod non Atticis solum, sed quibusvis poetis usitatum. Vide Clarkium ad Homerum 'I. l. 349. Melcager E-pigr. xliii. in pentametro:

καὶ χερσίν, ἢ ἔχω μὴ οὐχὶ φίλῶν πρέ-
φασιν.

χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν, καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρῆναι ξυμφορὰν, αἰτουμένους. 700
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὧ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνδρώπους ἐκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα,
καπιτίμους, καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκασόμεσθα, ἀποσεμνουόμεθα
τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὕστερον χρόνῳ ποτ' αὐθις εὔφρονεῖν οὐ δόξομεν. 705

Χορός.

εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος,
ἢ τρόπον, ὅστις ἔτ' οἰμάξεται,
οὐ πολὺν, οὐδ' ὁ πείθηκός γ' οὗτος, ὁ
νῦν ἐνοχλῶν, Κλειγένης ὁ μικρὸς, 710
ὁ πογηρότατος βαλανεύς, ὅποσοι
κρατοῦσι κυκησιτέφρου,
ψευδονίτρου κονίας,
καὶ Κιμωνίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· εἰδὼς δὲ τὰδ', οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μὴ ποτε κά- 715
ποδοῦθῃ μεθύων, ἄ-
νευ ξύλου βαδίζων.

703. εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκασόμεσθα. Sic meus. In B. ταῦτ': in C. ταῦθ': vulgo ταῦτ'—

704. τὴν πόλιν, καὶ ταῦτ' ἔχοντες— Sic bene distinctum in meo codice. πόλις pendet a praecedente verbo ἀποσεμνουόμεσθα: et ἔχοντες neutraliter adhibetur, ut infra v. 793. ἔχον κατὰ χώραν.

705. ποτ' αὐθις. Sic meus. In B. ποτ' αὐθις. Vulgo ποτ'—

708. οὐδ' ὁ πείθηκός γ' οὗτος ὁ—Vulgo in alienum locum translata cum metri labe particula, ὁ πείθηκός οὗτος γ', ὁ— Male illa in A. C. omisa est.

712. ψευδονίτρου κονίας. Vulgo inserta copula τε reclamante metro: eam non agnoscunt codd. B. D. Praeterea scribi debuit ψευδονίτρου. Sic enim olim fuisse in Comici codicibus Grammaticorum testimonio constat. Eustathius p. 483. l. 8. Ἀθηναῖος γὰρ ἀντί τοῦ ν, ἔστιν ὅτι λ τινάσιν. ὅποιον καὶ τὸ νίτρον, καὶ ὁ πινύμων, ἢ ἐκείνου λίτρον φασὶ καὶ πλουμένον,

ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κομικός ἐν τῇ ψευδονίτρου κονίας, καὶ ἐν τῇ πλουμένον ἀνιδάφισται. Pollux vii. 39. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν πλουμένων καὶ τῆν κονίαν, καὶ τῆν κιμωνίαν εἰναί φησιν ἐν Βαστάχαις, εἰπὼν, ψευδονίτρου τε κονίας καὶ κιμωνίας γῆς. Meis: λίτρον, Ἀττικῶς. νίτρον, Ἑλληνικῶς. Apud Suidam in κυκησιτέφρου vulgaris scriptura per ν recepta. In Thesm. ii. fragm. viii. v. 1. pro νίτρον reponendum etiam λίτρον e MS. cod. in quo perperam λίτρον.

716. ἄνευ ξύλου βαδίζων. In B. D. κῆνυ ξύλου. Melius abest copula. Glossæ: εἰδὼς δὲ τὰδ] ἢ πείσεται, οὐκ ἄσπλος διάγω, ἀλλ' ἐν χειρὶ ξύλου αἰ φέρει, μή ποτε καὶ ἀποδοῦθῃ. πολλὰ γὰρ αὐτῶ ἀπειλάουσι. In exemplari quod habeo editionis Bernardi Juntæ emendavit olim nescio quis ἀποδοῦθῃ pro ἀποδοῦθῃ. Sed fellit eum ratio.

718. In C. particula γε prorsus omisa, ut ultima in πολλὰς proδουκῆς producatur ob se-

Ἡμίχορος.

πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἢ πόλις πεπουλημένη
ταυτὸν, ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλοὺς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τὰρχαῖον νόμισμα, καὶ τὸ καινὸν χρυσίον. 720
οὔτε γὰρ τοῦτοισιν οὔσιν οὐ κεκιδδηλεμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνους ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις
ἐν τε τοῖς Ἑλλησι καὶ τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ,
χράμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ τοῦτοισι τοῖς πονηροῖς χαλκίοις 725
χθῆς τε καὶ πρῶτην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κομματι.
τῶν πολιτῶν δ' οὐς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώφρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους, καὶ καλοὺς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαιστέραις, καὶ χοροῖς, καὶ μουσικῇ,
προσελούμεν· τοῖς δὲ χαλκοῖς, καὶ ξενοῖς, καὶ πυρρῆιαις, 730
καὶ πονηροῖς, κἀκ πονηρῶν, εἰς ἀπαντα χράμεθα,
ὕστατοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἢ πόλις προτοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῆ βραδίως ἐχρήσατ' ἄν.

quentem aspirationem, eadem ratione qua infra in *προσιλύμιν*.

720. ἴς τι τὰρχαῖον—Sic tres codd. cum primariis editionibus. Aliae cum cod. C. ἴς τι τὰρχαῖον. Kusteriana ἴς τι τὰρχαῖον, quam mendam servavit novissima Batava.

724. τοῖς βαρβάροις ἀπανταχοῦ. Sic meus. In C. βαρβάροις πανταχοῦ claudicante metro: alii, ut vulgo, βαρβάροις πανταχοῦ.

730. *προσιλύμιν*. Gl. ὑβρίζειν, ἀτιμάζειν. Prima producitur vi aspirationis. Vide not. ad *Æschyli Prom.* 438. et ad *Lys.* 551. Mendose in novissima Batava *προσιλύμιν*. Versum 727. et decem sequentes excerptit Stobæus titulo *περὶ πολιτίας*, apud quem *προσιλύμιν* etiam legitur, perperam a Grotio Floril. p. 169. mutatum in *προσιλύμιν*.

Scholion MS. *προσιλύμιν*, τὸ ὑβρίζειν Ἀττικοὶ φασίν.

733. φαρμακοῖσιν. Gl. καθάρμασι. Scholion in C. φαρμακοῖσι, καθάρμασι. τοὺς γὰρ φαύλους, καὶ παρὰ τῆς φόνου ἐπιβουλιμαίους, εἰς ἀπαιταγὴν αὐχμοῦ, ἢ λιμοῦ, ἢ τινος τῶν τοιούτων ἴθυσιν, οὗς ἐκάλουν καθάρματα. Vide Meursium Gr. Fer. in *Θαλασσία*. Imitatus est Comicus noster Eupolidem, cuius fragmenta

duo opportune advocavit Berglerus. Prius est apud Athenæum p. 425. e Fabula cui titulus Πάλις.

οὗς δ' οὐκ ἂν ἴλισθ' οὐδ' ἂν εἰσέπτας πρὸ τοῦ,

νυκτὸς φρατὴν λίσσομεν. ὦ πόλις, πόλις, ὡς ἐντυχῆς ἢ μᾶλλον, ἢ καλῶς φρονίς.

Alterum est apud Stobæum Floril. Grotii p. 163.

καὶ μὴν ἰγὰ, πολλῶν παρόντων, οὐκ ἔχω τί λίσω·

οὐτω σφῆδ' ἀλγῶ, τὴν πολιτικὴν ἐρεῖν σπερ' ἡμῖν.

ἡμῖς γὰρ οὐχ οὕτω τίως φκοῦμεν οἱ γέροντες,

ἀλλ' ἴσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ φρατῆγοί

ἐν τῶν μεγίστων οἰκίων, πλοῦτῳ γίνε τε πρῶτοι,

οἷς ὕστατοι θεοῖσιν πυχόμεσθα· καὶ γὰρ ἴσαν.

ᾧς ἀσφαλῶς ἰσράττομεν. νυκτὸς οὐχοῦμαι,

φρατινόμεσθ' αἰρούμενι ΚΑΘΑΡΜΑΤΑ φρατῆγοῖς.

καθάρματα Eupolidi idem est quod Comico nostro φαρμακοί. Est autem illud Eupolidis fragmentum pars parabasis, in qua loquebatur ad spectatores conversus Chorus e senibus constans, unde v.

ἀλλὰ καὶ νῦν, ὦ νόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρόπους,
χρησθε τοῖς χρηστοῖσιν αὐθις· καὶ κατορθώσασι γὰρ 735
εὐλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἄξιου γοῦν του ξύλου,
ἦν τι καὶ πάσχητε, πᾶσχειν τοῖς σοφοῖς δοκίσητε.

ΛΙΑΚΟΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.

- Λι. ΝΗ τὸν Δία τὸν Σαυτήρα, γεννάδας ἀνῆς
ὁ δεσπότης σου.
- Ξα. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βίνειν μόνου; 740
- Λι. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἀντικρυς,
ὅτι, δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης ---
- Ξα. οἴμωξε μέντ' ἄν.
- Λι. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποιήκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
- Ξα. χαίρεις, ἱκετεύω;
- Λι. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ, 745

3. pro vulgato ὁ γέροντες, lego ἡμῖς—οἱ γέροντες. Grotii versionem subjiciam:

Ex multis quæ dicenda sunt non video unde incipissam.

Adeo hanc videre civitatem nequeo sine dolore.

Nos, ὁ senes, rempublicam non talem habuimus olim:

sed imperatores erant ducesque civitati

de gentibus primoribus, deque emittente censu,

quos venerabamur ut deos: et erant dei profecto.

Ita res secuta tum stetit. Nunc, si cubi militandum est,

præficipius bello et copias homines piculares.

736. ἔξ ἄξιου γοῦν του ξύλου. Perperam vulgo τοῦ. Hic posita illa vocula pro indefinito τινος. Allusio est ad proverbium, ἀπὸ καλοῦ ξύλου κἄν ἀπάγχασθαι. Id est, si pericundum est, saltem decore perire oportet. Hoc est, quod ait Nicias Equitum initio:

κράτιστον εἶν νῦν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπιαι,

ἕπας ἂν ἀποδόμενιν ἀνδρικώστατα.

738. *Æacus* in scenam redit cum *Xanthia*, quorum e colloquio percipiunt spectatores, quid in ædibus *Plutonis* actum fuerit, et præparatur nova dramatis constitutio. Codd. aliquot pro personâ *Æaci* habent *Famulum*. Inde est quod in recensione *Fabulæ* personarum conspicitur vulgo *Οἰκίτης*, qui cum *Æaco* unus et idem est. In B. D. recte ubique adscripta est persona *Λιακός*: in C. primo loco *οἰκίτης Λιακοῦ*, postea semper *οἰκίτης*: in membr. modo *οἰκίτης*, et perturbata admodum personæ.

741. *ἐξελεγχθέντ'*. Sic membr. Vulgo *ἐξελίχθάντ'*.

743. *οἴμωξε μὲν τ' ἄν*. Perperam vulgo *οἴμωξε*, omisso augmento, nec observata temporum ratione. *οἴμωξε ἄν* valet *ploraret*: *οἴμωξε ἄν*, *plorasset*, quod sententia hic flagitat.

745. *μάλα γ' ἱσοπτεύειν δοκῶ*. Sic quidem in duobus codd. scriptum esse video; sed perperam, et e librarij conjectura. In membr. et in cod. cui nunc conferendo operam do, scriptum est *μάλ' ἱσοπτεύειν δοκῶ*. Omissum hic fuit *καὶ*, ut mox v. 751. ubi repositum fuit e membr. Quomodo hæc exhibeat cod.

- ὅταν καταράσσωμαι λάθρα τῷ δεσπότη.
 Ξα. τί δὲ, τουθορούζων, ἡνίκ' ἄν, πληγὰς λαβῶν
 πολλαῖς, ἀπίης δύραζε;
 Αι. καὶ τόθ' ἤδομαι.
 Ξα. τί δὲ πολλὰ πρᾶττων;
 Αι. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
 Ξα. Ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν 750
 ἄττ' ἄν λαλῶσι;
 Αι. καὶ μάλα πλεῖν, ἢ μαινομαι.
 Ξα. τί δὲ, τοῖς δύραζε ταῦτα καταλαλῶν;
 Αι. ἐγώ;
 Ξα. μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμαινομαι.
 ὦ Φοῖβ' Ἀπολλον, ἐμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
 καὶ δὸς κύσαι, καὶ τὸς κύσου, κἀμοὶ φράσον, 755
 πρὸς Διὸς, ὃς ἡμῖν ἐστὶν ὁμομαστιγίας,
 τίς οὗτος οὐνδον ἐστὶ Δόρυβος, χ' ἢ βοή,
 χῶ λοιδορησμός;
 Αι. Αἰσχύλου κεύριπίδου.
 Ξα. ᾗ.
 Αι. πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεινίηται μέγα

C. non recordeo: penes me jamdudum desit esse.

748. ἀπίης δύραζι. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo ἀπίης. Vide ad Thesm. 944.

749. πολλὰ πρᾶττων. Male glossa in cod. meo πάσων. πολλὰ πρᾶττων, πολυπραγμονίη, male curiosum esse, de eo dicitur qui se negotiis immiscet quae ad eum non spectant, Pace 1058. πολλὰ πρᾶττων, ἕως ἴ, magnus es ardelio, quisquis es.

751. ἄττ' ἄν λαλῶσι. Sic recte A. C. Vulgo ὅταν λαλῶσι. Membri. καὶ μάλα πλεῖν. Vulgo μάλα γι πλεῖν. In C. utraque particula ommissa, et καὶ et γι.

Perperam cod. hunc versum exhibet:

ὅταν λαλῶσι.—μάλα πλεῖν ἢ μαινομαι. Vides καὶ hic etiam male omissum fuisse, ut in C. Sinceram optimamque lectionem dederunt membranae, ad quem modum similes alii in locis librariorum errores corrigendi sunt.

752. τοῖς δύραζι. Gl. τῶς ἰατίς. Subauditur οὗσι. Vides δύραζι hic fortis significare, nec verbo jungi motum ad locum significanti. Confer not. ad

Thesm. 69.

753. κἀκμαινομαι. Glossa ἀποσπασματικῶ. ἀγνισμὸς λογίζομαι.

755. κἀμοὶ. Vulgo καὶ μοι. Illud magis ex usu Atticorum Poëtarum.

756. ὁμομαστιγίας. Verbero verberonem obscraat per Jovem converberonem, ut frater fratrem per Jovem ἰσόγνιου, sodalis sodalem per ἰσταιρίου. BEROLER.

757. οὐνδον. Sic cum primariis edidit. B. D. In C. οὐνδον. Perperam Kusterus ὀνδον. In membr. ἰ' ἴδον.

758. λοιδορησμός. Sic tres codd. cum primariis edidit. Perperam Kusterus λοιδορησμός, quae prava est etiam cod. mei scriptura, et Thomæ M. cujus observationem hic ipse locus refellit. In hujus formæ verbalibus saepe peccarunt librarii pro x scribendo i. Vide quae notavi ad Æschylî S. Th. 563.

759. In Kusteri editione sic legitur hic versus:

ᾗ.—πρᾶγμα γὰρ κεινίηται μέγα. toto deficiente pede. Quod libraribus saepe contigisse jam plus semel observavi, ut vocem bis ab auctore positam semel tantum scriberent, eandem hic ad-

- ἐν τοῖς νεκροῖσι, καὶ στάσις πολλὴ πᾶνυ. 760
 Ξα. ἐκ τοῦ;
 Αι. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
 ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὁπόσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
 τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων,
 σίτησιν αὐτὸν ἐν Πρυτανείῳ λαμβάνειν,
 θρόνον τε, τοῦ Πλούτανος ἐξῆς --- 765
 Ξα. μανθάνω.
 Αι. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
 ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχαρεῖν ἔδει.
 Ξα. τί δῆτα τοῦτ' ἐθοροβήκεν Αἰσχύλου;
 Αι. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγωδικὸν θρόνον,
 ὡς ἄν κρᾶτιστος τὴν τέχνην. 770
 Ξα. νυνὶ δὲ τίς;
 Αι. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
 τοῖς λαποδύταις, καὶ τοῖσι βαλαντιητόμοις,
 καὶ τοῖσι πατραλοῖαισι, καὶ ταιχωρῶχοις,
 ὅπερ ἔστ' ἐν Ἄδου πλῆθος· οἱ δ' ἀκρωόμενοι
 τῶν ἀντιλογιῶν, καὶ λυγισμῶν, καὶ στροφῶν, 775
 ὑπερεμάνθησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον.
 κᾶπειτ' ἐπαρθεῖς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
 ἰν' Αἰσχύλος καθῆστο.
 Ξα. οὐκ ἐβάλλετο;
 Αι. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρῖσιν ποιεῖν,

miserunt culpam operæ in officina Welchii, ubi primum sic excusus hic versus. Inde in Frobenii editionem et aliquot deinceps alias transit mendæ. In minoribus tamen Batavis, ut in quinque primariis, recte excusus fuit:

ᾗ.—πρᾶγμα, πρᾶγμα γὰρ κεινίηται μέγα.

Sunt igitur editiones ad minimum septem, e quibus Kusterus hunc versum restituere poterat: nec conjecturis opus erat, nec Vaticano codice. Consentit codex meus vet. editionibus. Alii varias contraxerunt labeles. In membr.

α'.—πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεινίηται πᾶνυ.

In C. totus versus Xanthiæ tributus sic legitur:

ᾗ πρᾶγμα πρᾶγμα σφῆρα κεινίηται μέγα.

In B. male distinctis personis et mutilo

versu:

ᾗ πρᾶγμα πρᾶγμα.—κεινίηται μέγα. 762. ὁπόσαι μεγάλαι. Sic membr. Vulgo ὅσαι μεγάλαι.

763. ξυντέχνων, quod nulla auctoritate reposueram, exhibet postremus hic cod. Attica litera.

771. ἕως δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης. Sic bene membr. et C. Vulgo κατῆλθον, redundante syllaba: quod editores non animadvertenterunt: scilicet quia versum metiebantur syllabarum numero, non potestate.

ὅτι δὴ | κατῆλθ' | εἰς εὐ | εἰσιπιδης | ἰσται | δικ | νυτο.

sed in Εὐριπίδης secunda semper et ubique producitur.

ὅτι δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης. Sic etiam hic cod.

772. τῶσι βάλλαντ.—Sic membr. Vulgo τῶσι, minus numeroso versu.

- ὑπότερος εἶη τὴν τέχνην σοφώτερος. 780
 Ἐα. ὁ τῶν πανούργων;
 Αι. νῆ Δί, οὐράνιον γ' ὄσον.
 Ἐα. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;
 Αι. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
 Ἐα. τί δὴδ' ὁ Πλούτων δρᾶν παζασκευάζεται;
 Αι. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα, καὶ κρίσιν, 785
 κἀλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης.
 Ἐα. κἀπειτα, πῶς
 οὐ καὶ Σοφοκλῆς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
 Αι. μὰ Δί οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσσε μὲν Αἰσχύλου,
 ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν,
 κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου. 790
 νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
 ἔφεδρος καθεδέσθαι· κἀν μὲν Αἰσχύλος κρατῆ,
 ἔξεν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μὴ, περὶ τῆς τέχνης
 διαγωνιεῖσθαι· φασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην.
 Ἐα. τί χρημ' ἄρ' ἔσται;
 Αι. νῆ Δί, ὀλίγον ὕστερον 795
 κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινήθησεται.
 καὶ γὰρ ταλάντω μουσικῇ σταθμηθήσεται.
 Ἐα. τί δέ; μειαγωγῆσουσι τὴν τραγωδίαν;
 Αι. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι, καὶ πῆχεις ἐπῶν,
 καὶ πλαίσια ξύμπυκτα πλινθεύσουσι γε, 800
 καὶ διαμέτρους, καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
 κατ' ἔπος βασανιεῖν φησὶ τὰς τραγωδίας.
 Ἐα. ἦπου βαρέως οἶμαι τὸν Αἰσχύλον φέρειν.
 Αι. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
 Ἐα. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα;

783. ὡσπερ ἐθάδε. Ad Theatrum se convertit hæc dicens Æacus, gestuque spectatorum turbam ostendit. Vide supra ad v. 276.

792. ἔφεδρος. Glossa perperam κρισίης. Scholion Ms. ἔφεδρος, ὁ μαχηόμενος σινὼν παρακαθέμενος, καὶ μίλλων τῇ νικηκῶτι μαχήσασθαι. Tertiarium. Æschylus Choëph. 866.

ταῖαντι πάλιν μόνος ἂν ἐφεδρος
 δισοῖς μίλλαι· Σίος Ὀρίστis
 ἔφιν.

797. σαθμηθήσεται. Auctor Etymol.

M. p. 744. l. 20. hunc versum sic profert:

ἄλλ' ἢ ταλάντω μουσικῇ κριθήσεται.
 798. μειαγωγῆσουσι. Gl. ζυγοσασθήσουσι.
 De potestate et usu hujus verbi apud Atticos videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀσπασίω.

800. Vulgo ξύμπυκτα. C. D. ξύμπυκτα. Gl. ἡνωμένα. Veram lectionem Poll. x. 148. reposuit.

804. ἔβλεψε γοῦν. Sic iv. codd. Vulgo ἔβλεψεν ὄν.

- Αι. τοῦτ' ἦν δύσκολον· 805
 σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν εὐρισκίτην.
 οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν Αἰσχύλος ---
 Ἐα. πολλοὺς ἴσως ἐνόμισε τοὺς τοιχωρῶχους.
 Αι. λῆρόν τε τᾶλλ' ἠγάειτο, τοῦ γινῶναι πῆρι 810
 φύσεις ποιητῶν. εἶτα τῷ σῶ δεσπότη
 ἐπέτρεψαν, ὅτι τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν,
 ἀλλ' εἰσάωμεν· ὡς ὅταν γ' οἱ δεσπῶται
 ἐσπουδάκωσι, κλαύμαδ' ἡμῖν γίγνεται.
 Χο. ἦπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἐνδοθεν ἔξει,
 ἦνικ' ἂν ἐξυλαλὸν περ ἴδη θήγοντος ὀδόντας 815
 ἀντιέχον· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
 ὄμματα στροβήσεται.
 ἔσται δ' ὑψιλόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
 σχιναλμῶν τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
 φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς 820
 ῥήμαδ' ἵπποβάμονα.

807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν Αἰσχύλος. Sic optime B. ita etiam in meo, nisi quod *ovis*. habet neglecta litera Attica. Vulgo redundante syllaba Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν. In A. C. Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν Αἰσχύλος. Musicas aures non haberet, qui hanc præferret lectionem. Glossa ad ξυνέβαιεν, ἴχαιρι, ἀπιδίχιστο αὐτοῦ.

Cod. Ἀθηναίοις ξυνέβαιεν Αἰσχύλος.

809. λῆρόν τε τᾶλλ' ἠγάειτο, τοῦ γινῶναι πῆρι φύσεις ποιητῶν. Adverbii vice hic est τὰ ἄλλα, et valet *preterea*. λῆρον ἠγάειτο αὐτοῦ, nempe τοῦς Ἀθηναίους, περὶ τοῦ γινῶναι. Non satis accurata est versio, quæ sic corrigenda: *preterea* nihil nisi *metas* *nigas* *cos* *censebat* in *dignoscendis* *poëtarum* *ingeniis*. Salse Atheniensibus *exprobat* *prava* *judicia*, quibus sæpe *optime* *exigebantur* *fabulæ*, *concessa* *deterioribus* *palma*, quod et ipse cum *alias* *expertus* *est*, tum *maxime* *quando* *Nubes* *docuit*.

814. ἐριβρεμέτας. ὁ μεγαλόφωνος Αἰσχύλος.

815. ἦνικ' ἂν ἐξυλαλὸν περ ἴδη θήγοντος; ὀδόντας ἀντιτίχον. Sic bene recentiores editt. quibus *adstipulantur* *præter* *Scholias* *tam* *codd.* C. D. Ingratus est *hiatus* in *ἔσται* *ἀντιτίχον*, quam *lectionem* *e* *prioribus* *editt.* *stulte* *revocavit* *VOL. I.*

Berglerus. In membr. *ἔδοντ'* *ἀντιτίχον* cum *elisione*, quam *metrum* *aversatur*. Versus *digessi*, uti in *membranis* *distincti* *sunt*, quam *rationem* *agnoscit* *etiam* *Scholias*. In *proposita* *lectione* *ἔξυλαλόν* *substantive* *accipiendum* *est* *pro* *τὸ* *ἔξυλαλόν*, *garrulitas*: *tametsi* *hac* *in* *formula* *vereor* *ut* *sine* *offensione* *articulus* *omitti* *possit*. Verbum *ἔδοντ'* *ad* *aliium* *sensum* *translatum*, *more* *poëtis* *familiari*, qui *sensuum* *verba* *commutant*. Sic *Æschyl.* *S. Th.* *103.* *κτύπον* *ἔδονκα*. In C. perspicue *scriptum* *est* *ἔξυλαλόν*, quod *adjective* *acciperetur*, sique *vitaretur* *incommodum* *omissi* *articuli*: *ἦνικ' ἂν* *περ* *ἴδη* *ἔξυλαλόν* *ἀντιτίχον* *θήγοντος* *ὀδόντας*. Hac in *phrasi* *neminem* *morari* *debet* *verbum* *ἔδοντ'* *cum* *patrio* *casu* *constructum*. Verba *sensuum* *duplicem* *adsciscunt* *casum*, *secundum* *et* *quartum*. *ἔδοντ'* *positum* *hic* *pro* *ἔσται*, *et* *eandem* *sequitur* *constructionem*. *Melior* *hanc* *lectionem* *puto*.

818. ὑψιλόφων. A. C. D. ἰσπολόφων.

819. σχιναλμῶν. Gl. *λεπτολογίων*. *Μαρίς*: *σχιναλμῶν*, *ἰν* *τῷ* *χ*, *Ἀστικῶς*. *σχιναλμῶν*, Ἑλληνισ. Ubi *vide* *Pierissonum*. In A. C. *scriptum* *ut* *vulgo* *σχιναλμῶν*: in B. D. *σχιναλμῶν*. *Forma* *quadrissyllaba* *occurrit* *Nub.* *130.*

λόγων ἀκριβῶν σχιναλμῶν μαθήσομαι, 2 ε

Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιάς λασιαύχενα χαίταν,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, βρυχώμενος ἦσει
ῥήματα γομφοπαγῆ, πινακῆδ' ἀποσπῶν
γῆγενεῖ φυσήματι. 825
ἔνθεν δὴ στοματοεργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη
γλῶσσ' ἀνελισσομένη φθονερούς κινούσα χαλινούς,
ῥήματα δαιομένη, καταλεπτολογήσει
πνευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΤΡΙΠΙΔΗΣ, ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ
ΜΥΣΤΩΝ, ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ευ. Οὐκ ἂν μεδείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουδέτει. 830
κρείττων γὰρ εἶναι φημι τούτου τὴν τέχνην.
Δι. Αἰσχύλε, τί σιγᾶς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
Ευ. ἀποσεμνουεῖται πρῶτον, ἅπερ ἐκάστοτε
ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἑτερατεύετο.
Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μέγала λίαν λέγε. 835
Ευ. ἐγῶα τοῦτον, καὶ διέσκειμαι πάλοι,
ἄνδρωπον ἀγριοποιῶν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπύλωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.
Δι. ἄληδες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ; 840

825. ἐπισκύνιον ξυνάγων. Gl. in C. συσίλων. In B. D. textus exhibet ἐπισκύνιον ξυνάγων. Glossa in D. συσίλων, ὡςπερ οἱ θυομένοι θῆρες. Genuina lectio saepe in glossa latet, quod alibi observavi. In codicis B. contextus serie scriptum βρυχώμενος ἦσει πύμφη. Sic etiam in C. nisi quod πύμφη habet. Glossam pro voce textus acceperunt boni librarii, quod non raro contigit. Hic manifestus est error. Sed aliae sunt interpolationes, quae facile fallant, nisi quis callidiori sensu praeditus sit. Exemplo sit versus in Lys. 1299.

827. γλῶσσ' ἀνελισσομένη, et versu abhinc secundo πνευμόνων, formae sunt veteres, Ionicae, eademque antiquae Atticae dialecti, quam in plerisque sequuntur Tragicis. Eas in chorico cantico, ubi Tragicorum meloscopytan imitatur Comicus, cum recentioris Atticismi formis γλῶσσ' ἀνελισσομένη, et πνευμόνων mutare nefas fuisset. Priores agnoscunt

iv. codd. Aldus πνευμόνων edidit: melius Bern. Junta πνευμόνων.

830. οὐκ ἂν μεδείμην τοῦ θρόνου. Sic recte A. C. Glossa παραχωρήσαιμι. Vulgo μεδείμην, quam scripturam mendosam esse iam ostenderat Dawesius pag. 238. Verbum activum μεδείμην cum accusativo semper, forma genitivo nunquam construitur. Forma passiva μεδείμαι utrumque casum adsciscit. Vide not. ad Vesp. 416.

μεδείμην. Sic etiam hic cod. 833. ἀποσεμνουεῖται. Gl. σιμῶς ἰαυτὸν σχηματίζει.

836. ἐγῶα. Sic codd. perperam vulgo divisum ἐγ' ἦδα. Vide ad Thesm. 502. Sic ubique excendi volui, quod semel dictum sufficiat, nec librorum hanc varietatem amplius observabo.

839. κομποφακελορρήμονα. Gl. σκληρὰ καὶ συνδεδεμένα ἴση λέγοντα.

840. ἄληδες. Itane? Plerumque hoc adverbium ironicae interrogationi servit.

σὺ δὴ με ταῦτ', ὦ σταμυλιοσυλλεκτάδῃ,
καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακιοσυρράπτādῃ;
ἀλλ' οὐ τι χαίρων αὐτ' ἐρεῖς.

Δι. παῦσ' Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγγνα φερμήνης κότω.
Αι. οὐ δῆτα, πρὶν γ' ἂν τοῦτον ἀποφῆνω σαφῶς 845
τὸν χωλοποιῶν, οἷος ἂν θρασύνεται.
Δι. ἄρῃ, ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε
τυφῶς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
Αι. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονωδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην. 850
Δι. ἐπίσχεσ οὔτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.

Suidas: ἄληδες. ἀπὸ τοῦ ὄντας. ἀξιοῦσι δὲ ὄξυναι τὴν πρῶτην, ὅταν τοῦτο δηλοῖ τὸ ἐν ἱερῶντισι λεγόμενον ὄντας, ἀληδες, οἷον ἄληδες, ὦ παῖ—Thomas M. ἄληδες παρὰ πηληγάς, τὸ κατ' ἰσχυρίαν ἀπὸ τοῦ ὄντας λαμβανόμενον, ὡς τὸ παρ' Ἀριστοφάνη ἐν Πλούτῳ (123.) ἄληδες, ὦ διλιότατι πάντων δαιμόνων. Sic Lys. 433. ἄληδες, ὦ μαρὰ σὺ. Eadem significatione occurrit apud Sophoclem (Ed. T. 350. Antig. 758. quibus in locis adverbii hujus potestas interpretem latuit. Est autem hic parodia versus Euripidis, quae Musgravius in Telepho fuisse putat:

ἄληδες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ;
Nominis θαλασσίας Thejdem apud Tragicum significanti, ἀρουραίας facite substituit, Euripidi olera obijciens agrestia quibus innotuit fuerat. Vide Thesm. 456. et 910.

841. σταμυλιοσυλλεκτάδῃ. Gl. πολυλογίας συλλέγων.

842. Hunc versus interpretabitur colloquium inter Diceopolin et Euripidem in Acharnensibus.

843. αὐτ' ἰεῖς. Sic membr. Vulgo ταῦτ'—Infra v. 952. libri omnes: δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἴδμεν.

844. πρὸς ὀργὴν, ἰτακνυδ. Sic infra 856. 998. Sophocles El. 369. μηδὲν πρὸς ὀργὴν, πρὸς θῖδον.

847. Schol. Ms. ἄρῃ, ἄρνα μέλαιναν] τοιαῦτα γὰρ ἴδον ἐν Τυφῶνι, ἐπὶ τῇ φοβελῶδης ἰανήθῃ ἄνιμος. τῶν γὰρ τοιούτων αὐτὸς ἴσιν ἴσθρος. ἐκόντας δὲ μέλαιναν, καὶ οὐ λευκὰ, ἰτακνυδ καὶ ὁ Τυφῶς μέλας. Virgil. Aen. iii. 118.

Sic fatus, meritos aris mactavit hono-

res,
taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher
Apollo;
NIGRAM HIEMI PECUDEM, Zephyris
felicitibus albam.

851. Observes in his Bacchi verbis manifestam imitationem loci Homerici. Aeschylum primo alloquitur, postea Euripidem, denique ad Aeschylum delinendum rursus se confert. Huic dicere poterat, ἰν σοὶ μὲν λέξω, σὺ δ' ἄρξομαι. Sic Nestor Iliad. α'. 275. Atreidæ et Pelidæ jurgium sedans, ab eo qui dignitate praestantior erat incipit, Agamemnonemque primum hortatur, deinde Achillem, demum Agamemnoni iteratas admovet preces, in coque desinit.

μήτι σὺ τὸνδ', ἀγαθὸς περ ἴων, ἀποαίρει
κόρυβιν,

ἀλλ' ἴα, ὡς οἱ πρῶτα δῶσαν γίγασ υἱὸς
Ἀχαιοῦν.

μήτι σὺ, Πηλεΐδῃ, θείῳ ἐριζίμαι βασιλῆϊ

ἀντιβῖν' ἰπτι οὐκ οὐδ' ἰμοῖν ἴμοροι τιμῆς

σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ὃς τι Ζεὺς κῦδος ἴδων;

εἰ δὲ σὺ παρτερὸς ἴσιν, θεὰ δὲ σὺ γίγαστο
μήστρε,

ἀλλ' ὄγε φερτερὸς ἴσιν, ἰπτι πλείουσι
ἀνάσσει.

Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦν τὸν μῖνος· αὐτὰρ ἴγωνε
λίσιμα Ἀχιλλεῖ μεδίμαι χέλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἴσρος Ἀχαιοῖσι τίλειται πολέμοιο κακοῖο.
Pessime et summa cum imperitia latinus interpres penultimi versus graeca sic reddidit: Verum ego precabor Achillem depro-

ἀπὸ τῶν χαλαζῶν, ὦ πόνηρ' Εὐρύπιδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδῶν, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θένων ὑπ' ὀργῆς, ἐκχέη τὸν Τήλεφον· 855
σύ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχόλ', ἀλλὰ πρῶτον
ἔλεγχ', ἐλέγχου. λαιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει
ἄνδρας ποιητᾶς, ὥσπερ ἀεροπώλιδας.

Εὐ. 860
ἔτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοῦκ ἀναδύομαι,
δάκνειν, δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τοῦτω δοκεῖ,

τάπη, τὰ μέλη, τὰ νεύρα τῆς τραγωδίας,
καὶ, νῆ Δία, τὸν Πηλέα τε, καὶ τὸν Αἴολον,
καὶ τὸν Μελέαγρον, κατὰ μάλα τὸν Τήλεφον.

Δι. 865
Αι. 865
σύ δὲ δὴ τί βουλευεῖς ποιεῖν; λέγ' Αἰσχόλε.
ἔβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐξίξην ἐνθάδε.

nere iram. Tanquam si *λίσσομαι* tempus esset futurum: tanquam si græce dictum unquam a quoquam fuisset *λίσσομαι* tui pro precor aliquem. Dativus Ἀχιλλῶν non pendet a *λίσσομαι*, quicum subauditur pronomen *σι*, sed a *μειδίω*. Constructio est: *λίσσομαι* *σι* *μειδίω* Ἀχιλλῶν τὸν χόλον, id est, *παύσασθαι* τοῦ χόλου τοῦ Ἀχιλλῶν, *παύσασθαι* τοῦ χόλου τοῦ Ἀχιλλῶν. Vel Ἀχιλλῶν valet Ἀχιλλῶν *χόλον*. (Vide Valckenarium laudatum ad Lys. 1277.) Ad eundem fere modum Horatius Carm. iii. 3.

Profinus et graves iras et invisum nepotem, Troia quem peperit Sacerdos Marti redonabo.

Anna Fabri ad latinæ versionis sensum homerica reddidit: utrumque duobem secutus est totus novorum Gallicorum interpretum grex. At vir longe doctissimus, qui græca ex ipsis græcis vertere solebat, Joannes Boivin in Actis Regiæ Parisiensis Academiæ tom. ii. p. 24. Nestoris sensum vere et eleganter expressit: *Ei vous, fils d'Atrée, calmez la violence de vos transports, oubliez votre colère. C'est moi qui vous prie de vous RELACHER EN FAVEUR D'ACHILLE, dont le bras &c.*

854. κεφαλαίῳ. Gl. καθολικῶ καὶ μεγάλῳ. Schol. ἀδρῶ. Nub. 981.

οὐδ' ἂν ἰλισθῶναι δεῖσθαι ἔξην κεφαλαίων τῆς βαφαιδος. κεφαλαίων, κεφαλῆς et κεφαλῆ οὐριῶ Dio-

scoridem ei alios pro capitulo plantarum, ossium, immo quarumvis fere summitatum capitularum occurrit, ut ei Lat. caput. Et quia caput est pars crassior ac durior, inde Comicus κεφαλαίῳ ῥήματι τὸν κρόταφον θένων dixit, duriori verbo caput ferire; ubi κεφαλαίῳ adjective sumitur pro grandi et duro, ἀδρῶ, crasso, ut Schol. Jo. Alberti Observat. Philol. in N. T. p. 179.

857. ἔλεγχ', ἐλέγχου. Sic codd. omnes. Glossa in C. D. ἔλεγχ' αὐτὸν, ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Pars glossæ in contextu seriem illata in B. ἔλεγχ' ἐλέγχου παρ' αὐτοῦ. Nostram lectionem habent vet. edit. unde illam bene revocavit Berglerus. Nescio unde in recentiorum quasdam venerit ἔλεγχ' ἐλέγχου. Ad hæc ἔλεγχ', ἐλέγχου referuntur vox sequentia Euripidis: ἔτοιμός εἰμ' ἔγωγε, δάκνειν.

λαιδορεῖσθαι δ' οὐ πρέπει. Cod. οὐ θέμις.

861. εἰ τοῦτω δοκεῖ. Perperam in B. τοῦτω. Vide ad Thesm. 428.

863. Πηλία disyllabum est. Vide supra ad v. 76.

866. Vulgo legitur: ἔβουλόμην μὲν οὐκ ἐξίξην ἐνθάδε: verbis manifestum poetæ sensum non referentibus. Particulam ἂν omisit librariorum socordia, quod iis solemne fuisse novimus. Eam desiderari vidit quidem Dawesius; sed pro μὲν reponendo ἂν poetæ manum non restituit.

Utraque obtineat particula. En fide-

οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ ἐσιν ὦ γῶν νῶν.

Δι. τί δαί;
Αι. 870
ὅτι ἡποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι·
τούτω δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἔξει λέγειν.
ὅμως δ', ἐπειδὴ σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρῆ. 870
ἴθι νυν λιθανωτὸν δευρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὐξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·
ὁμεις δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε.

juasorem meæ emendationis ipsum Comicum. Conc. 151.

ἔβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐξίξην ἐνθάδε· λέγειν τὰ βίβλια δ', ἢ καθήμενη ἦσθε.

Ad eundem modum hic legendum:

ἔβουλόμην μὲν ἂν οὐκ ἐξίξην ἐνθάδε. Nullo partium studio ductus optimus Burgessius, quo cordatiorem novi neminem, ad tuendam contra Dawesium vulgatum lectionem duo Sophoclis advocat loca, quorum alter alieno sensu acceptus est, alter in mendo cubat, quod olim ostendat.

867. Vulgo sic legitur hic versus: οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ ἐσιν ἄγῶν νῶν.—τις; duplici menda. Primo νῶν, σφῶν disyllaba poetis Atticis prorsus sunt inusitata, quod post alios observavi ad Æschyli Prom. 12. In membr. scriptum ἄγῶν νῶν, claudicante metro. Nam in ἄγῶν prima semper corripitur, quæ etiamsi anceps esset, quod falso crediderunt viri quidam docti, non tamen hic salva lingue indole sine articulo stare hoc nomen posset, quum de certo et definito certamine sermo sit. Nihil verius est Dawesii emendatione:

οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ ἐσιν ἄγῶν νῶν. Sæpissime librarij ἄγῶν in ἄγῶν mutarunt, quod ad Euripidis Or. 857. observavimus. In ejusd. poetæ Heracl. 724. scribendum:

ὡς ἰγγὺς ἄγῶν, καὶ μάλις Ἄρης τυγί—

Pro τῶν in membr. scriptum σί δαί; Hesyclus: σί δαί. διασὶ δῆ. Ejusdem significationis est σί.

868. ὅτι ἡποίησις. Sic distincte scriptum in A. C. Perperam vulgo ἐπὶ πρῶταις. Glossa in meo ad ἐπὶ, διότι: ad πρῶταις, ἢ. Scilicet indicare voluit glossator articulum subintelligi, quem abesse non patitur sermonis ingenium.

Hoc sensit quidem Dawesius: sed perperam emendavit 23' ἢ πρῶταις. Observavi ad Lys. 611. ultimam in ἐπι nunquam elidi. Vide infra ad 922. 1386.

870. ὅμως δ', ἐπειδὴ—Sic bene A. C. Perperam vulgo particula δι omissa, quæ alteri μὲν respondet v. 866.

873. κρῖναι τόνδε. In B. τῶν. Sæpe commutarunt librarij ista pronomina.

874. τι μέλος ὑπάσατε. Sic tres Regii, ut perite Kusterus legendum esse censuit. Meus ὑπάσατε, eodem errore, qui supra notatus ad v. 366. Vulgo προσάσατε. Etymol. M. auctor p. 782. l. 4. ὑπόγραμματος, προγράμματος τις ὢν, ἢ γὰρ ΤΠΟ ἀντὶ τῆς ΠΠΟ, ὡς καὶ ἐν Βατραχῶν Ἀριστοφάνης.

ὁμεις δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπάσατε. ἀντὶ τοῦ προσάσατε. Ex hac observatione supplendum et emendandum esse Scholiastem Comici recte monuit Kusterus. Olim glossa erat προσάσατε, quæ in textum primo invecta, postmodum depravata fuit et mutata in προσάσατε. Neque hic tantum factum ut Scholium vocis authenticæ locum in textu occupaverit: sed et alibi non semel labes hæc Comicum nostrum invasit, ut suis locis lectorem monemus. Sic ait Kusterus in nota ad hunc locum,

scite et prudenter, ut plerisque videbatur: sed videbatur tantum; res autem aliter se habet. Nempe nondum excogitatum fuerat invictum illud argumentum, cujus disertissimo Eruditorum Darii scriptori habeant gratiam referantque vulgatorum textuum propugnatores. Non enim unica est hujus generis interpolatio, quam non tuncantur, sic cavillantes, vel, ut ait Noster, ἐπιβλαστὶ σαλαίσματος ἀντιλογούντες: Nous ne conçoissons pas bien comment ces gloses ont pu insinuer sur l'erreur dont il s'agit; mais il est fort aisé de comprendre qu'à l'aide d'une ressource de cette nature on ne doit jamais se trouver

- Χο.** ὦ Διὸς ἐννέα παρθένου ἀγναί 875
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετάς φρένας αἰ καθοράτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὄξυμερίμοις
ἔλθωσι σρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθεται ἐποψόμεναι δύναιμι
δεινοτάτοις στομάτοις 880
πορίσασθε ῥήματα,
καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγῶν σοφίας
ὄδε μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.
Δι. εὐχεσθε δὴ καὶ σφῶ τι, πρὶν τάπη λέγειν. 885
Δι. Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυσηρίων.
Δι. ἐπίδες λαβῶν δὴ καὶ σὺ λιδανωτόν.
Ευ. καλῶς.
ἔτεροι γὰρ εἰσιν, οἷσιν εὐχομαι, θεοί.
Δι. ἴδιοί τινές σοι, κόμμα καινόν;
Ευ. καὶ μάλα. 890
Δι. ἴδι νῦν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
Ευ. αἰδήρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώσσης στρόφιγξ,
ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες ὄσφραντήριοι,
ὄρθῶς μ' ἐλέγχειν, ὣν ἂν ἀπτωμαι λόγων.
Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν 895
παραὸ σοφοῖν ἀνδρῶν ἀκοῦσαι τινὰ λόγων

dans l'embaras. Journal des Savans, Nov. 1780. p. 119.

ὕψασαι. Perperam cod. sed vero proprius ἰσῆσαι, ut est in meo. ἰσῆ in compositione saepe tantumdem valet ac πρὸ. Vide primarii viri notas et animadv. ad Ammonium in ἰπάγειν. Sic Reiskius ἰσπλάτων accipit in Aeschini Or. c. Timarchum p. 51.

875. ὦ Διὸς—Sic tres Regii. Vulgo omisium ὦ.

878. σρεβλοῖσι παλαίσμασιν. Vulgo inserta copula τε, quae nulla ratione locum hic habere potest. Eam non agnoscunt A. C. additamentum est sciolii, qui pessimam ad modum versus digessit, ut eos impressi exhibent.

882. καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν. Quam opportune hic iv. codd. exhibent copulam, eam impressi perperam omitunt.

883. ἀγῶν σοφίας ἴδι μίγας. Optima

haec est vocum collocatio in iv. codd. Vulgo ἀγῶν ἴδι σοφίας, metrici rursus interpolatione. Primus hujus commatis versus dimeter est anapaesticus: qui sequuntur omnes dactylicis sunt, praeter ultimum qui est trochaicus.

886. Aeschylus Eleusinius erat: quapropter Cererem invocat.

888. καλῶς. Id est, μαδαμῶς. Adverbium est negandi cum εὐφημισμῶ, ut Latinis recte, quo saepissime utuntur Comici hac significatione, vel pro nihil. Vide supra ad v. 508.

889. οἷσιν εὐχομαι, θεοί. Sic membr. Vulgo οἷσιν εὐχομαι θεοῖς.

890. Confer not. ad Thesm. 451.

893. ξύνεσίς τε, καὶ μυκτῆρες. Vulgo, ruente metro, καὶ ξύνεσις καὶ μυκτῆρες. Dawesius emendat καὶ ξύνεσις καὶ—Nota lectio modulatio est.

- ἐμμέλειαν, ἐπὶ τε δαίαν ὁδόν.
γλώσσα μὲν γὰρ ἡγρίωται
λήμα δ' οὐκ ἀτολμον ἀμφοῖν, οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι 900
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν καὶ κατερρήνημένον
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοισ
τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα
συσκευᾶν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
Δι. ἀλλ' ὡς τάχιστα χρῆ λέγειν οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον 905
ἀστεῖα, καὶ μήτ' εἰκόνας, μήτ' οἱ ἂν ἄλλος εἴποι.
Ευ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μὲν γε, τὴν ποιήσιν οἷός εἰμι,
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσων· τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζῶν καὶ φένας, οἷσις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μαρούς λαβῶν παρὰ Φρυγίχῳ τραφέντας. 910
πρῶτιστα μὲν γὰρ δῆτ' ἕνα τιν' ἐκάθισεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν', ἡ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς,
πρόσχημα τῆς τραγωδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
Δι. μά τὸν Δ', οὐ δῆτ'.
Ευ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὀρμαθὸς ἀν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἂν οἱ δ' ἐσίγων. 915
Δι. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῆ σιωπῆ, καὶ με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἤττον, ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες.
Ευ. ἡλίθιος γὰρ ἦστα,
σάφ' ἴσθι.
Δι. κάμαυτῶ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ' ὁ δεῖνα;
Ευ. ὑπ' ἄλαζονείας, ἢ ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθόϊτο,
ὅπως ἡ Νιόβη φθέγγεται δῆ· τὸ δράμα δ' ἂν διήξει. 920
Δι. ὦ παμπόνηρος, οἱ ἄρ' ἐφεναικίζομένην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾶ καὶ δυσφορεῖς;
Ευ. ὅτι αὐτὸν ἐξελέγχω.
897. ἰσῆ τι δαίαν ὁδόν. Subauditur verbum ἰσῆν vel simile. In meo codice scriptum ἰσῆται, cum glossa ἰσῆλδῆται, quae etiam est in C. licet ibi scriptum sit ἰσῆ τι.
911. In A. C. πρῶτιστα μὲν γὰρ ἕνα τινὰ κάθισεν. In meo πρῶτιστα μὲν γὰρ δῆ γ' ἕνα τινὰ κάθισεν. Melius in B. γὰρ δῆτα ἕνα—unde veram lectionem reconcinnavi:
πρῶτιστα μὲν γὰρ δῆτ' ἕνα τιν' ἰκάθισεν. Nauci non est vulgatum δῆ γ' ἕνα.
919. ἢ ὁ θεατῆς προσδοκῶν καθόϊτο. Sic tres Regii. Meus, ut vulgo, καθῆτο. Bona est utraque lectio. ἕνα, ὡς, ἕπως cum indicativo legitime construi observavi post alios multos ad Aeschylum Prom. 155. Euripidis Phoen. 214. Apollonium i. 281. Vide Pacis v. 136. Menandri fragm. e Nauclero apud Athenaeum p. 166. Euripidis fragm. ex Inone vii. ubi lapsus est latinus interpres: ne plura excitem loca. Alteram ob consensum Reg. Codd. praetuli. Vide ad Lys. 149.
922. ἴσῆ αὐτόν. Vulgo ἴσῆ αὐτόν. In

κἀπειτ', ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε, καὶ τὸ δῶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βοεία δώδεκ' εἶπεν,
ὄφρ' ἔχοντα καὶ λόφους, δεῖν ἄττα μορμωρῶπα, 925
ἀγνώτα τοῖς θρωμένοις.

- Αι. οἶμοι τάλας.
Δι. σιώπα.
Ευ. σαφές δ' ἂν εἶπεν οὐδὲ ἔν.
Δι. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας.
Ευ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάρφρους, ἢ π' ἀσπίδων ἐπόντας
γρυπαιέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαδ' ἰππόκρημνα,
ἀ ξυμβαλεῖν οὐ ῥάδιον ἦν.
Δι. νῆ τοὺς θεούς, ἔγωγ' οὖν 930
ἤδη ποτ' ἐν μακροῦ χρόνῳ νυκτὸς διηγρόπησα,
τὸν ξουδὸν ἰππαλεκτρυόνα ζητῶν, τίς ἐστιν ὄρνις.
Αι. σημείον, δὴν ταῖς ναυσὶν, ὦ μαδῆσατ', ἐνεγέγραπτο.
Δι. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὦμην Ἐρυξιν εἶναι.
Ευ. εἴτ' ἐν τραγωδίαις ἐχερῆν κάλεκτρυόνα ποιῆσαι; 935
Αι. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρῆ, ποῖα γ' ἐστίν, ἄττ' ἐποίεις;
Ευ. οὐχ ἰππαλεκτρυόνας μὰ Δί', ἐδὲ τραγελάφης, ἄπερ σὺ,
ἀ' ν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν.
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σὲ τοπρωτὸν εὐθύς
οἰδῶσαν ὑπὸ κομπασμάτων, καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν, 940
ἴσχυανα μὲν πρῶτιστον αὐτήν, καὶ τὸ βάρος ἀφείλον,
ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, μικροῖς τε τευτλίοισι,

iv. codd. scriptum ἔτι: mendose in C.
ἔτι ἰανόν. Vide ad Lys. 611. et supra
868.

925. διή' ἄττα. Sic bene novissima
Batava. Priores perperam διή' ἄττα.
In membr. διανάττα conjunctim et una
voce, quod Dawesii suspitionem confir-
mare possit de voce ἄττα p. 302.

931. Parodia est versuum Euripidis
in Hippolyto 378.

ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακροῦ χρόνῳ
διηγρόπησα ἢ διήφραται εἰς.
Confer Equit. 1290. ubi Euripidea illa
loquendi forma rursus deridetur.

933. σημείον, δὴν ταῖς ναυσὶν ἐνεγέγρα-
πτο. Vulgo σημείον ἐν ταῖς—Marklandi
emendationem recepi, quem vide ad
Eurip. Suppl. 109.

934. De Philoxeno Eryxidis filio, qui
silium ipse habuit patri suo, ut Graecis erat

mos, cognominem, videnda.) Perizonius
ad Eliani V. H. x. 9.

936. σιῶπ' ἔστιν, ἄττ' ἰσάσις; Sic
membr. Vulgo inconcinne σιῶπ' ἰσάσις,
ἄττ' ἰσάσις;

938. παραπετάσμασιν. Sic scribendum
erat, ne versus claudicaret. Vulgo ἰ in
fine omisum.

939. τοπρωτὸν εὐθύς. Vulgo τοπρωτὸν
μὲν εὐθύς, syllaba ultra numerum excur-
rente. Spurium est μὲν, quod ne synta-
xis quidem hic admittit. In A. et C.
παρὰ σοῦ πρῶτον εὐθύς. In meo παρὰ σοῦ
πρῶτον μὲν εὐθύς. Pejus omnium B. σὴν
τέχνην πρῶτον μὲν εὐθύς. A vero aber-
rare non sinebat lex metri.

942. μικροῖς τε τευτλίοισι. Aurium so-
lam judicium secutus vocum ordinem
inverti: vulgo καὶ τευτλίοισι μικροῖς.

χυλὸν διδοὺς σταμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν
εἴτ' ἀνέτρεφον μονοδίαίς, Κηφισοφῶντα μιγνύς·
εἴτ' οὐκ ἐλήθουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσῶν ἔφουρον 945
ἀλλ' οὐξιών πρῶτιστα μὲν μοι τὸ γένος εἶπεν εὐθύς
τοῦ δρώματος.

- Δι. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι, νῆ Δί', ἢ τὸ σαυτῆ.
Ευ. ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρῶτων ἐπῶν, οὐδὲν παρῆκ' ἂν ἀργόν·
ἀλλ' ἔλεγεν ἢ γυνή τ' ἐμοί, χῶ δούλος οὐδὲν ἦττον,
χῶ δεσπότης, χ' ἢ παρθένος, χ' ἢ γυνὴς ἂν.
Αι. εἶτα δῆτα 950
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχερῆν τολμῶντα;
Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω
δημοκρατικὸν γὰρ αὐτ' ἔδρων.
Δι. τοῦτο μὲν ἔασον, ὦ τάν.
οὐ σοι γὰρ ἐσι περίπατος κάλλιστα περὶ γε τούτου.
Ευ. ἔπειτα τουτουσί λαλεῖν εὐδαίξα.
Αι. Φημί κἀγώ.
ὡς πρὶν διδάξαι γ', ὠφέλες μέσος διαρράγῃναι. 955
Ευ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούςς,
νοεῖν, ὄρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι, περὶνοεῖν ἅπαντα.
Αι. Φημί κἀγώ.
Ευ. οἰκεία πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρωμέθ', οἷς ξυνεσμεν,
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμεν· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι, 960

943. ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Sic C. D.
In Aldina ἀπὸ θῶν, quod nihil aliud est
quam vulgatum in sequentibus omnibus
edit. ἀπὸ θῶν. Nostram lectionem
agnoscit etiam Scholiastes, et auctor E-
tymol. M. in ἡδμῶς, p. 422. l. 37.

946. πρῶτιστα μὲν μοι. Perperam B. D.
μῆτις.

947. κρεῖττον γὰρ. Hæc vulgo Æschy-
lo tributa, melius, meo judicio, in B.
adscripta sunt Baccho, quem in tota hac
scena scurriliter jocantem, Euripidem-
que amariori sale deficiantem inducit
Comicus.

951. ταῦτ' ἐχερῆν. Sic bene meus.
Vulgo ταῦτα χερῆν. In A. C. οὐκ ἀποθα-
νεῖν ἐσι διὰ ταῦτα τολμῶντα. Immo in A.
τοιάντα. In B. οὐκ ἀποθανεῖν ἐσι χερῆν
ταῦτα τολμῶντα.

952. ταῦτα μὲν ἔασον. Vulgo ταῦτ'
Illud præferunt tres codd. In C. ταῦτα
VOL. I.

μὲν οὐκ ἔασον.

938. κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim
scriptum in B. D. In hoc glossa priori
voci superscripta κακῶ. In A. C. κἀχ'
ὑποτοπεῖσθαι. Vulgo conjunctim καχ-
ποτοπεῖσθαι, quod æque bonum esse
possit. καχίστατος ex Aristophane, κα-
χυστότης e Platone enotavit Pollux
ii. 57. Vulgatum agnoscere videtur Sui-
das. Sed veriorum lectionem esse cor-
eam, cujus vestigia servant codd. A. C.
quamque tuetur auctor Etymol. M. p.
762. l. 15. τοπάζειν, τοπάζειν, ὑπο-
νοεῖν—καὶ καθυποτοπεῖσθαι, τὸ ἐστὶ (male
vulgo ὑπὸ) τὸ χεῖρον ὑπονοεῖν. Sæpissime
κἀχ' et κατὰ commutaverunt librarii, quod
suis locis observamus.

κἀχ' ὑποτοπεῖσθαι. Sic divisim etiam
hic cod. Gl. ὑπονοεῖν, ἰδὲ τις τις αὐτοῦς
τεχνάζεται, que expositio iisdem verbis
in vulgatis scholiis legitur.

- ἤλεγχον ἂν μου τὴν τέχνην. ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς,
Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπάλους·
γνώσει δὲ τοὺς τούτῃ τε καὶ μὲν γ' ἐκατέρως μαθητάς.
τούτου μὲν οὖν Φορμίσσιος, Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης, 965
σαλπιγγολογχοπηνάδαί, σαρκασμοπιτυοκάμπται·
οἱ μοὶ δὲ, Κλειτοφῶν τε, καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
Δι. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὄς, ἣν κακοῖς που περιπέσει, καὶ πλησίον παραστῆ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος. 970
- Ευ. τοιαῦτα μέντοι γὰρ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνδείς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὡς' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα, καὶ διειδέναι 975
τά τ' ἄλλα, καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ προτοῦ,
κἀνασκοπεῖν. Πῶς τοῦτ' ἔχει;
Ποῦ μοι τοδί; Τίς τοῦτ' ἔλαβε;
Δι. νῆ τοὺς θεοὺς, οὖν γούν Ἀθη-
ναίων ἅπας τις εἰσιῶν
κέκρυγε πρὸς τοὺς οἰκέτας,
ζητεῖ τε. Ποῦ ἴστιν ἡ χύτρα;
Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; Τὸ τρυβλίον 985
τὸ περυσινὸν τῆθνηκ' ἔμοι.
Ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθισινόν;

964. ἰκατέρως μαθητάς. Sic tres Regii. Vulgo ἰκατέρω.

965. In A. C. τούτου μὲν Φορμίσσιος. In B. D. τούτου μὲν ὁ Φ. utrique male. Nominis Φορμίσσιος antepenultima producitur, ut constat e Conc. v. 97.—Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης. In membr. ὁ Μεγαίνετός θ' ὁ Μάνης, quod verum est. Taxantur homines isti tanquam barbari. Glossa: ἀμφότεροι βάρβαροι. Μάνης autem est nomen servile, et apud Comicum nihil aliud quam servum, famulum notat.

967. οἱ μοὶ—Perperam Kusterus editit οἱ μοὶ—Prioris editiones habent οἱ μοὶ, ut et tres codd. In C. omisso male articulo μοὶ. Vide ad v. 461.

970. οὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος. Sic legendum, non, ut apud Eustathium ter ad minimum habetur, ἀλλὰ Κῆος, vel Κίος. Nulla hic allusio ad talorum jactum. Proverbialis est locutio in versatilis ingenii hominem, qui rebus se accommodat et tempori servit, qui tanquam vesperilio in fabulis, modo mus est, modo volucris, prout illi usus venit, quique ad potiore partem semper se converterit, ut est supra v. 538.

984. ἀπεδήδοκεν. Male vulgo et finale omisissum. In dimetris tam iambicis, quam trochaicis et anapesticis ultima syllaba non est indifferens.

987. ποῦ τὸ σκόροδόν μοι τὸ χθισινόν.

- Τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτεροι
κεχηνότες Μαμμάκουδοι, 990
Μελιτίδαι καθῆντο.
Χο. τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὲ τί, φέρε, πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μὴ σ' ὁ θυμὸς ἀρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν 995
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἀκροισι
χρῶμενος τοῖς ἰστίοισιν, 1000
εἶτα μᾶλλον, μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις, ἦνίκ' ἂν τὸ
πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.

Vulgo cum metri labe omisissum est pronomen μοι, quod exhibent B. D.

988. ἐλάας. Sic bene, servato dialecti idiotismo, A. D. παρέτραγεν exhibent tres codd. Vulgo in hac voce peccatum, ut supra in ἀπεδήδοκεν.

989. Hos versiculos sic exhibet codex.

τίως δ' ἀβελτερώτεροι
κεχηνότες Μαμμάκουδοι
Μελιτίδαι καθῆντο.

Estque hæc lectio maximam partem optima. Tribus in locis, ubi eosdem versus citat Suidas, ἀβελτερώτεροι præfert. Superlativo, præter alia, favet aurium judicium.

991. Μελιτίδαι καθῆντο. Sic vulgo legitur hic versus:

καὶ Μελιτίδαι καθῆντο.

Importunum καὶ, male habent, ut vulgo, B. D. In Μίλιστος, Μελιτίδαι secunda syllaba producitur, quod in v. 1302, fuit observatum. Vide Suidam in ἀβελτερώτερος, Βουταλίον, Μαμμάκουδος, ubi hi prolati versiculi, quorum ultimus omisso καὶ sic legitur, Μελιτίδαι καθῆντο. Et sic plane scriptum est in A. C. sed tempus imperfectum sententia postulabat.

992. τάδε μὲν—Sic scriptum est in libris omnibus. iv. codd. habent τάδε μὲν λεύσεις, male, siquidem verbum

est in tempore præsentis. Frequens hic est librarium error, de quo egi ad Apollonium i. 1307. Ex Æschyli Myrmidonibus sumtus hic versus, quem cum duobus aliis profert Harpocratio in προσιτάκτις, ἀντὶ τοῦ προσιτάκτις—in ἀρχῇ δὲ τῶν Μερμιδίωνων Λισχύλος.

τάδε μὲν λεύσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δορυμάντους Δαναῶν μύχθους,
οὓς προσιτάκτις κλισίας εἶσω—
λεύσεις cod. perspicue.

Hic cod. etiam ἐλαῶν. Licet hic οἴσει recte exhibeat cum ὅπως μὴ constructum, paulo infra, quæ imperitorum librarium est inconstantia, habet ἀντιλέξεις, plane solece.

995. ἐλαῶν. Sic A. C. et Thomas M. qui locum hunc profert in ἐλάα. Putabat Kusterus illam lectionem metro adversari: nempe ignorabat Atticorum ε pro communi αι longum esse, ut in κλάειν, κλαίειν, qua de re videndus Piersonus ad Mœrin p. 231. Observes velim particulas ὅπως μὴ ad rectam loquendi normam hic cum futuro indicativi constructi; tamen apud Scholiastam videbis ἐκτὸς οἴσει. De ratione quam sequuti sunt veteres satis constat: quis imperitos Græculos et librarios morabitur?

1001. μᾶλλον, μᾶλλον—Semel tantum in C. scriptum hoc adverbium.

ἀλλ', ὡ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά,
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θάρρῶν τὸν κρουὸν ἀφίει. 1005

Αἰσχύλος.

θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυτυχίᾳ, καὶ μετὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπορεῖν με,
ἀπόκριναί μοι, τίνας οὐνεκα χρεὶ θραυμάζειν ἀνδρα ποιητῆν;

Εὐριπίδης.

δεξιότητος, καὶ νοθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τὰς ἀνδρῶπυς ἐν ταῖς πόλεσιν.

Αἰσχύλος.

τῶτ' οὐκ εἰ μὴ πεποίηκας, 1010
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας,
τί παθεῖν φήσεις ἀξίος εἶναι;

Διόνυσος.

τεθνάσαι. μὴ τοῦτον ἐρώτα.

Αἰσχύλος.

σκέψαι τοῖνον οἴους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον,
εἰ γενναίους, καὶ τετραπῆχεις, καὶ μὴ διαδρασιπολίτας, [1015
μῆτ' ἀγοραίους, μῆτε κοβάλους, ὡσπερὺν, μὴδὲ πανούργους
ἀλλὰ πνεύσας δόρυ, καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας,
καὶ πῆληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἑπταβοεῖους.

Διόνυσος.

καὶ δὴ χωρεῖ τοῦτ' ἐκ τὸ κακόν· κεραιοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.

Εὐριπίδης.

σὺ τί δὴ δράσας αὐτοὺς οὕτως γενναίους ἐξεδίδαξας;

1004. Ex hoc loco profecit Antipater Thessal. Epigr. lvii. quod, quia breve est, integrum adponam:

Ὁ τραγικὸν φωνίμα καὶ ὀφρῶσιον ἀοιδῶν

πυργώσας τιβαρῆ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ,
Αἰσχύλος Εὐφροῖνος, Ἑλευσίνιος ἑκάς αἴης

κῆσαι, κηδαίων σήματι Τριτακίην.

1008. Pro χρεὶ cod. habet δι, quæ verba sepiissime commutantur.

1009. νοθεσίας. Vocem hanc, tanquam minus Atticam, damnat Thomas M. Sed frustra est.

1013. τοῖνον οἴους. Sic tres codd. Insertam vulgo particulam solus agnoscit

B. Vide supra ad 321.

1018. Primam hujus versus partem Euripidi, alteram Baccho tribuunt impressi, cui totum melius adscribunt membr.

Hic versus totus cum sequente Euripidi tributus est in cod. alter autem sic scriptus est, ut in Oxon. et Vatic.

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

1019. Vulgo sic legitur hic versus, consentientibus tribus e meis codicibus.

καὶ σὺ τί δὴ δράσας, αὐτοὺς οὕτως ἀνδρείους ἐδίδαξας;

Quæ scriptura in legem commatum ana-

Διόνυσος.

Αἰσχύλε λέξον, μὴδ' αὐθαδῶς σεμνυόμενος χαλέπαινε. 1020

Αἰσχύλος.

δρᾶμα ποίησας Ἄρεος μεστών.

Διόνυσος.

ποῖον;

Αἰσχύλος.

τοὺς ΕΠΤ' ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ὁ θεασάμενος πᾶς ἂν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.

Διόνυσος.

τουτὶ μὲν σοὶ κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας ἀνδρειοτέρους εἰς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὐνεκα τύπτου.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ὑμῖν αὐτ' ἐξῆν ἄσκειν· ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῶτ' ἐτρέπεσθε. 1025
εἶτα διδάξας τὸς ΠΕΡΣΑΣ, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμῶν ἐδίδαξα νικᾶν αἰεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἀριστον.

Διόνυσος.

ἐχάρην γοῦν ἠνίκ' ἀπηγγέλθη ἂν περὶ Δαρείου τεθνεώτος·

pesticorum offendit, quam si bis aut ter ad summum apud Comicum violatam reperias, aut ex ineluctabili necessitate id factum, aut labem contraxerunt a librariis hī versus, quos suis singulos locis examinabimus. In Vat. cod. cujus colloca-tionem habuit Kusterus, et in Oxoni-ensi cujus meminit Bentley Epist. ad Millium p. 21. legitur:

καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας;

Eandem lectionem exhibet C. nisi quod pro γενναίους ibi est ἀνδρείους, quod e glossemate ortum videtur. καὶ et δὴ si-mul in versu stare non possunt: alteru-tra particula ejicienda erat: tametsi primam tenentur tres memorati codd. alteram, ut magis aptam, præfero. καὶ e præcedente versu male repetitum fuisse videtur. Animadvertendum est frequens librariorum peccatum in omittendis præ-positionibus verborum compositorum, cujus plurima jam exempla ostenderunt hæ notæ. Vide ad Lys. 408.

1021. ποῖον; Interrogationem hanc Baccho tribuunt B. C. D. Euripidi vulgo adscripta est.

1023. Θηβαίους πεποίηκας ἀνδρειοτέρους

εἰς τὸν πόλεμον. Glossa: τῶν Ἀργείων, ὃν πολλὸν κατὰ πόλεμον κλίος. Æschylum vituperat Bacchus, quod in Septem ad Thebas dramate Thebanos fortiores Argivis exhibuerit, qui tamen bellica laude Thebanis sint multo clariores; sed alio sensu verba ista accipit Æschylus, inde occasionem sumens Atheniensibus carpere, ob neglectum bellicarum artium studium.

1025. αὐτ'—Glossa τὰ πολέμικα.

1026. εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμῶν ἐδίδαξα. In hac quæ vulgo obtinet lectione observet velim εἶτα et μετὰ ταῦτ' esse quod mox Æschylo exprobrabitur δις ταυτῶν εἰσῆν. In duobus codd. reperi μετὰ ταῦτ'. Notum est sæpe commutari μετὰ et κατὰ: inde ad meliorem et veram lectionem conjectura ductus fui:

εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας, κατὰ ταῦτ' ἐπιθυμῶν ἐδίδαξα.

1027. κατὰ αἰεὶ. Sic membr. Reliqui αἰεὶ.

1028. Vulgo legitur, sine ulla metri forma:

ἐχάρην γοῦν ἠνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου τοῦ τεθνεώτος.

ὁ χορὸς δ' εὐδὺς τῷ χεῖρ' ἀδὶ ξυγκρούσας εἶπεν, Ἴαυοῖ.

Αἰσχύλος. [1030

ταῦτά γ' ἄρ' ἀνδρας χρὴ ποιήσας ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγέννηται.
Ὅρφεύς μὲν γὰρ τελείας θ' ἡμῖν κατέδειξε, φόνων τ' ἀπέχεσθαι.
Μησαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων, καὶ χρησμούς· Ἡσίοδος δὲ
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ἄρας, ἀρότας· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος [1035
ἀπὸ τῆ τιμῆν καὶ κλέος ἔσχευ, πλὴν τῶδ' ὅτι χεῖρ' ἐδίδαξε,
τάξεις, ἀρετὰς, ὀπλίσεις ἀνδρῶν;

Διόνυσος.

καὶ μὴν οὐ Παντακλῆα γε
ἐδίδαξεν ὄμως τὸν σκαιότατον· πρῶτην γοῦν, ἥνικ' ἐπεμπευ,
τὸ κρᾶνος πρῶτον περιδησάμενος, τὸν λόφον ἡμελλ' ἐπιδύσειν.

Αἰσχύλος.

ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθὸς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἦρας·
ἔθεν ἡ' μὴ φρῆν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν 1040
Πατρόκλων, Τεύκρων, Θυμολεόλων, ἵν' ἐπαίσοιμ' ἀνδραπολίτην
ἀντεκτείνειν αὐτὸν τούτοις, ὅπταν σάλπιγγος ἀκούσῃ.

Nihil differunt tres codd. e quibus fabulam hanc emendavi, nisi quod articulum τῶν omittunt, et recte quidem. E conjectura, reposueram:

ἔχασεν γὰρ ἥνικ' ἰσχύος· ἔν πηρι Δαριίου τιθνήσας.

qua scriptura anapesto saltem consultum erat. Sed nunc e cod. C. genuinam, quae sua se simplicitate commendat, aptioremque multo lectionem profero.

Cod. ἥνικ' ἦκουσα περι Δαριίου τιθνήσας. Optimam lectionem ἥνικ' ἀπηργύλησθ, unicus dedit codex.

1030. ταῦτά γ' ἄρ. Vulgo γὰρ—

1035. κλῖος ἰσχυῖν. Perperam vulgo ἰσχυῖ, eadem menda, quae in v. 362. Male inversus vocum ordo in iv. codd. συμὴν ἰσχυῖ καὶ κλῖος. Sunt ejusmodi trajectiones in codd. frequentissime, quas ubi observarunt primi editores, voces ad metri legem collocarunt. Sed supererant hujus generis labe adhuc permultae, quarum aliquot diligentiam meam fugerunt. Quum hisce forte diebus Vespas legerem, obstupui conspecto hoc versu, qui est illius fabulae 247.

μή σου λαδῶν τις ἡμᾶς ἱμποδῶν κανόν τι δρᾶσῃ.

Veritus fui ne in me aliquid commerissem mali: illico libros scriptos, impresos adii, in quibus omnibus voces eodem ordine collocatas deprehendi. Sed alias res agebam, dum illa describebam. In sensum enim incurrit legendum esse:

μή σου λαδῶν ἡμᾶς τις ἱμποδῶν κανόν τι δρᾶσῃ.

Recte voces in hoc cod. collocatae: ἀπὸ σου συμὴν καὶ κλῖος ἰσχυῖ. Sed v. paragogicum metri lex requirit.

1042. ὅπταν σάλπιγγος ἀκούσῃ. Revocant ista mihi verba in memoriam locum Aeschylī in S. Th. qui ad hunc diem menda inquinatus fuit. Est ubi de Tydeo Nuntius ad Regem refert, v. 394.

μάχης δ' ἰσχυῖν,
ἴσπος χαλιῶν ὡς κατωσθμαῖων, μῖνοι,
ἔσις βοῆν σάλπιγγος ἱερμαῖου μῖνων.
Quis μῖνοι, μῖνων duorum continuorum in senariorum fine a poeta esse credat? Scripserat ille procul dubio:

ἔσις βοῆν σάλπιγγος ἱερμαῖου κλῖων.
Virgil. Georg. iii. 83.

Tum, si qua sonum procul arma dedere,
stare loco nescit—

ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας, οὐδὲ Σθενέβοιαν·
οὐδ' οἶδ' εἰς ἦν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πάποτ' ἐποίησα γυναῖκα.

Εὐριπίδης.

μὰ Δί', οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι.

1045

Αἰσχύλος.

μηδέ γ' ἐπέιη·

ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ πικαροῖτο.
ὡς γε καὶ τὸν σε κατ' οὖν ἔβαλεν.

Διόνυσος.

νῆ τὸν Δία τοῦτό γέ τοι δή.

ἀ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν ἐπλήγησ.

Εὐριπίδης.

καὶ τί βλάβτους', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν αἰ' μαι
Σθενέβοιαι;

Αἰσχύλος.

ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέπεισας 1050
κῶνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλεροφόντας.

Εὐριπίδης.

πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τούτου περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα;

Αἰσχύλος.

μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'. ἀλλ' ἀποκρύπτειν χεῖρ' τὸ πονηρὸν τὸν γε
ποιητῆν,

καὶ μὴ παρᾶγειν, μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παιδαγῶγισιν

1044. οὐδ' οἶδ' εἰς ἦν τιν' ἐρῶσαν ἐγὼ πάποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Sic optime A. C. ut Vat. cod. Kustero adhibitus. Perperam vulgo ἦν τιν' ἐρῶσαν πάποτ', tribrachy pro pede quatuor temporum posito.

1047. ὅσι γε καὶ τὸν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Sic membr. ut Vatic. cod. Tmesis est: ὅσι γ' οὖν καὶ αὐτὸν σε κατ' ἔβαλεν. Vulgo κατ' ἔβαλεν, quod levi manu Valckenarius emendat ad Hippol. 934. κατ' ἔβαλεν. Sed codicum lectionem praefero. In C. κατωσθμαῖων. Glossa μαιχρῶσαι γὰρ τὴν γυναῖκα.

Conjunctim scriptum in cod. κατωσθμαῖων.

1050. ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους. Sic bene iv. codd. quibus accedit Vatic. Perperam primarie edit.

γενναίας καὶ γενναίων. Pejus Phil. Junta, unde reliqui sumserunt γενναίους καὶ γενναίας. In proclivi tamen erat errorem Aldinae editionis corrigere.

Eadem codicis hujus scriptura est, quae ceterorum, quam in textu representavimus. Seq. v. male habet πῖνι.

1051. κῶνεια πῖνι. Sic recte membr. ut Vat. cod. Vulgo πῖνι cum versus labe. Prima in πῖνι productitur. Sed quis hoc ignorat? quis ut tales eluat mendas codicum exspectet adsensum. Quis unquam credat Bergerum, virum non inductum, si ipse edendi Aristophanis curam suscepisset, has sordes in textu relicturam fuisse, postquam genuinae lectiones e veteri bonoque codice in Kusteri notis prolatae fuerant?

ἔστι διδάσκαλος, ὅστις φράζει τοῖς δ' ἡβῶσιν γε ποιηταί.
πάνου δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς. [1055]

Εὐριπίδης.

ἦν οὖν σὺ λέγῃς Λυκαβητούς,
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρῆσά διδάσκειν,
ὃν χρῆ φράζειν ἀνδρωπείως;

Αἰσχύλος.

ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ἀνάγκη
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα τίκτειν.
κἄλλως εἰκὸς τὲς ἡμιθέες τοῖς ῥήμασι μείζοσι χρῆσθαι. 1060
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέροισιν.
ἄμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σὺ.

Εὐριπίδης.

τί δράσας;

Αἰσχύλος.

πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπίσχων, ἴν' ἔλεινοὶ
τοῖς ἀνδρώποισ φαινοῖντ' εἶναι.

Εὐριπίδης.

τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας;

1057. Παρνασῶν, unico *σ*. Sic iv. codd. et primariae edit. recte. Sic etiam in Poëtarum Latinorum accuratis editionibus semper legitur. Vi. gil. Ecl. x. 11.

Nam neque Parnasi vobis juga, nam neque Pindi—

1062. ἄμοῦ, ἄ μοῦ. Duæ vocales per crasin in unam coalescunt, ut produci possit, metro ita flagitante. Perperam in vett. edit. excusum ἄ μοῦ: pejus in Kusteriana ἄ μοῦ.

1063. ῥάκι' ἀμπίσχων, ἴν' ἔλεινοὶ—Vulgo legitur ἔλεινοὶ, syllaba ultra numerum excurrente, ita ut octonarius sit catalecticus, quo metro Aristophanem nunquam usum fuisse, nec ullum poetam constat. Jam typis descripta erat hæc fabula, versu sic emendato, quam harum, quibus otium nostrum impendimus, literarum decus et colmen DAVID RYHNKENTIVS donum mihi misit pretiosissimum, Homericum in Cæcerem Hymnum, quem præter omnem expectationem e tenebris Moscivæ erutum ab erudito Germano, egregio illustratum commentario,

plaudentibus Mysis, in lucem edidit vir præstantissimus. Ibi eandem formam, eodem quo usus sum jure, licentiam dixerit Flos Criticorum nostrorum, restituit in hoc versu:

τοῦ δὲ κασίγνηται φωνῆ ἰσάκουσαν ἔλει-
νον,

ubi, ut hic codd. apud Comicum exhibent ἔλεινοι, Moscuenis cod. habet ἔλεινον. Versus est integræ editionis 283. ad quem formam hanc adstructam videas. In heroico illo versu, sicut in Comici anapesto, quin ea reponeretur, nulla erat causa: in Sophoclis allegato senario, Philoct. 870.

εὐνοῖαι δ' ἔλεινοῖς ἄδι τὰ μὲν πῆματα.

aliisque ubi occurrit, non ita manifestata causa est, quod alibi expendimus.

1064. φαίνοιντ' εἶναι. In A. B. φαίνονται εἶναι. In C. φαίνονται εἶναι. Vulgo φαίνοντ' εἶναι. Sermonis indoles optativum flagitat, quo pacto vitatur etiam diphthongi elisio. In meo cod. hic versus et præcedens omisi sunt. Scripto v. 1062. librarius deflexit oculos ad alterum τί δράσας in fine v. 1064. et intermedia omisit; quod

Αἰσχύλος.

οὐκ οὖν ἐδέλει γε τριτησαρχεῖν πλουτῶν οὐδεις διὰ ταῦτα, 1065
ἀλλ' ἐν ῥακίοις περιειλούμενος κλάει, καὶ φησὶ πένεσθαι.

Διόνυσος.

νῆ τὴν Δήμητρα, χιτωνά γ' ἔχων οὐλων ἐρίων ὑπένερθε·
καὶ ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψεν.

Αἰσχύλος.

εἴτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ σταμυλίαν ἐδίδαξας, [1070
ἢ ἔξικένωσεν τὰς τε παλαιίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε
τῶν μειρακίων στυμυλλομένων, καὶ τοὺς παράλους ἀνέπεισεν
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἠνίκ' ἔγω' ἔζων,
ἐκ ἡπίσαντ' ἀλλ', ἢ μάζαν καλέσαι, καὶ Ῥυππαταὶ εἰπέιν.

Διόνυσος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρθεῖν γ' ἐστὸ σῶμα τῷ θαλάμακι,
καὶ μινθῶσαι τὸν ξυσσιτον, κἀκβάς τινὰ λαποδυτήσαι· 1075
νῦν δ' ἀντιλέγει, κούκέτ' ἐλαύνει,
καὶ πλεῖ δευρὶ, καὐθις ἐκέισ' αὐ.

serpissimæ contigit.—τοῦτ' οὖν ἔβλαψα; τί δράσας; Aliter locum hunc accipit Reiskius, sublato interrogandi signo post ἔβλαψα, hac constructione, τοῦτο οὐδράσας τί ἔβλαψα; meo iudicio, melius. Præstaret adhuc τοῦτ' οὐν ἔβλαψά τι δράσας; Numquid ergo hoc facto damni dedit?

1065. τριτησαρχία munus erat publicum, civibus pro facultatum censu impositum. Qui illud declinare volebant, pauperes se esse causabantur. Vide in hanc rem Petitum de Leg. Att. p. 355. seqq.

1068. παρὰ τοὺς ἰχθύς. Vide ad Lys. 557. Perspicue in iv. meis codd. παρὰ, scriptum, non παρὶ. Illud agnoscit etiam Scholiastes, siquidem in v. oem textus expositione sic habet: παρὰ τοὺς ἰχθύς ἀνέκυψεν.] παρὰ τὰ ἰχθυοστάλια. Quod autem Kusterus ait in Vat. cod. esse παρὶ τοὺς ἰχθύς, id fide illius nititur, qui in ejus usum varietates illius codicis excerpt. Probabile est eum deceptum fuisse nota compendiaria librariis adhiberi solita pro παρὰ, tenuissimo discrimine ab ea differente, qua παρὶ pingebant, quod observavi ad Eurip. Phœn. 893. παρὰ cum accusativo tam in motus significatione, quam absque ea constructur. Vide quæ notavi ad Apol-

VOL. I.

lonium ii. 496. p. 76. et 222. Eurip. Phœn. 243.

χρὸς γινόμεν ἄρθος παρὰ μισόμφαλα γάλα Φοίβου. Thesin. 489. ἡριδιμήνη παρὰ τὸν ἀγνῶν.

1070. τὰς πυγὰς ἐνέτριψε. Qui rhetorice, poetice, aliisque hujus generis artibus operam dabant, impudicitie crimine notantur a Comico, tanquam ætatis flore magistris mineral solventes. Idcirco Praxagora Conc. 112. disertissimos juvenum esse ait, ὅσοι πλίτεια σπαδύνονται. Hinc facetissimus jocus est in Equit. v. 428.

1073. ῥυππαταί. Gl. ἐπιφώνημα ναυτικόν.

1075. τὸν ξυσσιτον. Operarum errore in Kusteri editione τὸν, quam mendam religiose servavit editor Batavus novissimus.

1076. Cod. tria verba in infinitivo exhibet, ἀντιλέγειν, ἐλαύνειν, πλεῖν, superscripta primo glossa ἀντίπαισι αὐτούς. Sincera est ista lectio: sed e proximo repetendam, νῦν δ' οὐκ ἰστίανται ἄλλο, ἢ ἀντιλέγειν.—Inficta est hoc loco transitio a plurium numero ad singularem. Nunc autem nihil nisi obloqui, remosque non amplius agere, et huc illuc navigare temere.

1077. καὐθις ἰκίε' αὐ. Sic ad anapestici metri legem scribi debuit. Pec-

26

- Αι. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιος ἔστ' ;
οὐ προαγωγὸς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν ;
καὶ τ' ἐκ τούτων ἢ πόλις ἡμῶν
ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη,
καὶ βωμολόχων δημοπιδήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον αἰεὶ
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἶός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
Δι. μὰ Δι' οὐ δῆδ' ὥστ' ἐπαφαιάνθη
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δῆ
βραδύς ἀνδρωπός τις ἔδει κύψας
λευκός, πίων, ὑπολειπόμενος,
καὶ δεινὰ ποιῶν· καὶ οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παῖδουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευράς, λαγόνας, πυγῆν·
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις,
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ', ἔφευγε.
Χο. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἀδρός ὁ πόλεμος ἔρχεται.

peram vulgo καὶ τις ἰκίσι. Comico, ut
poëtis quibusvis frequentatum αὐδῆς αὐ.
Thesm. 552. 862. Acharn. 854. Supra
304. mox 1234. et multis aliis in locis.
1089. ἱαφαιάνθη. Sic bene Suidas,
quod non adserere solum, sed etiam
recipere debebat Kusterus. Librario-
rum errore vulgo legitur ἀπιφαιάνθη,
quod verbi monstrum tuetur quidem Bi-
setus; sed frustra. Simplex est αὐω,
compositum ἀφαιών, bicompositum ἱαφα-
φαιών, ἰπὶ relationem ad causam notante:
ἀφαιάνθη γελῶν ἰπὶ τούτου, ἔτι.—φαῖω,
φαιώνος ne græca quidem sunt. Est
boni commatis verbum φαῖω, sed ejus
significatio tam a loco Rhesi quem Bi-
setus profert, quam ab hoc Comici alie-
na est. Fucum Biseto fecit prava quæ
apud Euripidem obtinebat scriptura ante
desideratissimi Musgravii editionem, in
qua legitur Rhesi v. 322.

ἡνίκ' ἔξωστος Ἄρης
ἔθραυσε λαίψῃ σπῆδι γῆς μέγας πνίον.
Operarum errore in Kusteri editione
excusum οὐ δῆδ' ὥστ'. Rursusque v.

1112. οὐκ ἔσ' οὕτω. Neutram mendam
corrige sustinuit Batavus editor.
1093. κεραμῆς. Perperam A. C. κε-
ραμῆς. Sic etiam in B. Sed altera le-
ctid superscripta. Meus perspicue Atti-
cæ formam sæpe in codd. oblitera-
tam repræsentat, κεραμῆς. Vide ad Nub.
210.

1099. Multum se torquet Dukerus in
declaratione metrorum hujus strophæ
et antistrophæ, deceptus a Scholiasta,
qui hic plane delirat. Septimus strop-
hæ dimeter est trochaicus acatalectic:
ὁ τι περ | οὐν ἔ | χετον ἔ | ρίζειν.
Sic etiam qui illi opponit in antistro-
phæ:
αἰ φη | σεις τ' αὐ | λως κρα | τισαι.
Qui, malum, prior haberi potuit pro ana-
pæstico, cujus primus pes trium tempo-
rum est, quales metrum anapæsticum
nullos admittit, sed pedes tantum qua-
tuor temporum: quocirca proceleusma-
ticum non aversatur, qui tamen infre-
quens est? Octavus in strophæ et in an-
tistrophæ, quos declaravi, non magis,

- χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνη βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται, κάπερεῖδεσθαι ταραῶς.
ἀλλὰ μὴ ἔν ταυτῷ κάθησθον.
ἔσθολαι γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἄτεραι σοφισμάτων.
ὁ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινὰ,
κάποκιγδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν,
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μὴ τις ἀμαθία προσῆ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντων,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦδ' ὡς οὐκ ἔθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἔστρατευμένοι γάρ εἰσι·
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κρᾶτισται·
νῦν δὲ καὶ παρηκύνηται.

quam præcedentes, formam anapæsto-
rum habent. Fuit Dukerus vir sane
quam doctus, præclaraque, quam in
Thucydide præstitit, opera magnam ab
eruditibus omnibus inicit gratiam: sed me-
trorum doctrina non satis erat instructus,
ut poëtæ eodem successu quo historicos
tractare posset.

1100. Hic et sequens versus perpe-
ram vulgo in unum coaluerunt, ita ut
strophæ novem tantum sit versuum, tam-
etsi in Kusteri editione præfixus est ei
titulus cubitalibus literis ΣΤΡΟΦΗ ΚΩ-
ΔΩΝ.

1106. λίγιστοι, ἴπιστοι, ἀναδέρσθον.
Est hic versus dimeter trochaicus, ut
octavus antistrophæ, seu 1116.

νῦν δὲ καὶ παρηκύνηται.
Vulgo autem legitur metro jugulato:
λίγιστοι, ἴπιστοι, ἀναδέρσθον.
ubi pes tertius dactylus est, quartus
iambus, quorum hic nullo loco recipitur,
ille vero paribus locis tantum. Præterea
ἀναδέρσθον est plane vox nihili. Quod
Comici interpretum nulli suboluerat, id
Dawesius intellexit. Sed diu ante eum
idem monuerat H. Stephanus Thes. Ind.
col. 410. Ἀναδέρσθον, explicatè, denu-
datè, et apertè. Ita v. l. ex Aristophane,
SED NON SINE MANIFESTO MENDO.
Veteris lexicæ auctor vocis sensum e
glossa aliquatenus assecutus est, sed bis

lapsus est, tum quia scripturæ mendam
non animadvertit, tum quia verbum modè
imperativiproadverbio habuit. Locihujus
corrighendi frustra conatum cepit Dave-
sius, eo tantum nomine laudandus, quod
vulgatum ἀναδέρσθον ineptum et barba-
rum esse declaraverit. Codd. iv. habent
λίγιστοι, ἴπιστοι, ἀναδέρσθον. In B. et D.
additum in contextus serie, tanquam
auctoris verbum, προσφίρεται, quod pars
est veteris glossæ. In C. et D. verbo
ἀναδέρσθον superscripta glossa ἀνακαλύ-
πτισται. Jam vides unde venerit illud ἀνα-
δέρσθον. Qui vel unum Græcum codi-
cem versavit, novit nihil librariis sole-
mnibus fuisse permutatione elementorum
αυ et ε, quæ illi eodem efferebant sono.
Sed et illud ipsum ἀναδέρσθον, quod sen-
tentia aptum est, metro non congruit,
cui examussim conveniet, si correcto
librariorum errore, pro activa mediam
formam reposueris, ἀναδέρσθον. Et hæc
est vera poëtæ manus.

ἀναδέρσθον. Cod. ad verum proxime,
ut ceteri, ἀναδέρσθον. Sed librario bene
sit quod integram descripsit glossam,
e qua suspicatus fueram verbum προσφί-
ρεται in duorum codd. textum irrepisse.
Sic illa se habet: ἀνακαλύπτισται, καὶ εἰς
τὸ μέσον προσφίρεται.

1115. αἱ φύσεις τ' ἄλλως. Sic iv.
codd. Perperam vulgo pro τῷ est δέ.

- μηδὲν οὖν δείστητον, ἀλλὰ
 πάντ' ἐπέξιστον, θεατῶν γ' οὐνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν.
 Εὐ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σοὶ τρέψομαι,
 ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος 1120
 πρῶτιστον αὐτοῦ βασιανῶ τοῦ δεξιῦ.
 ἀσαφῆς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
 Δι. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς;
 Εὐ. πολλοὺς πάνυ.
 Δι. πρῶτον δ' ἐμοὶ τὸν ἐξ Ὀρεστίας λέγε. 1125
 ἄγε δὴ σιωπά πῶς ἀνὴρ. λέγ' Αἰσχύλε.
 Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡῶ' ΕΠΟΠΤΕΤΩΝ
 ΚΡΑΤΗ,
 ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ, ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
 ΤΟΥΜΕΝΩ.
 ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
 ΧΟΜΑΙ.
 Δι. τούτων ἔχεις ψέγειν τι;
 Εὐ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
 Δι. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ', ἢ τρία. 1130
 Εὐ. ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσὶν γ' ἁμαρτίας.
 Δι. Αἰσχύλε, παλαιῶ σοὶ σιωπᾶν εἰ δὲ μὴ,
 πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεί.
 Αι. ἐγὼ σιωπῶ τῶδ';
 Δι. εἰάν πείθῃ γ' ἐμοί.

1119. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλό-
 γους σοὶ τρέψομαι. Sic optime membr.
 In B. D. omisso plane pronomine, προ-
 λόγους τρέψομαι. Demum in C. vulgata
 lectio est προλόγους σου, quæ est absur-
 dissima. Euripides Bacchum alloquitur,
 ut e versu abhinc secundo, atque etiam
 tertio liquet; et Bacchus ei respondet.
 In hic eleganter abundat, ut Conc. 136.
 ἰδοὺ γὰρ σοὶ πίνουσι. Sophocles Phil. 261.
 ἴδ' εἴμ' ἰγὼ σοὶ κίνου, ἢ κλύου ἴσως—

Similem mendam elui sine librorum ope
 in Lys. 202, ubi vide not. et ad 1074.
 Sic locum hunc veterat Berglerus; Igi-
 tur ad prologos tuos me convertam, ut pri-
 mam tragediæ partem primo examinem,
 quid habeat boni: erat enim obscurus in
 rebus enunciandis. Quis non sentit hæc
 male coherere? Nam si Euripides Æ-
 schylo dicit, ad prologos tuos me conver-
 tam, addere debet etiam obscurus:

non vero erat. Tum autem teū δεξιῦ
 non significat quid habeat boni: sed sciti
 illius potest.

1124. Ὀρεστίας. Sic tres codd. So-
 lus C. ut vulgo Ὀρεστίας. In Thesm.
 135. eadem forma est Λυκούργίας. Ex
 Æschyli Lycurgo versum profert Lon-
 ginus Sect. xv. p. 102. editionis Lipsien-
 sis:

ἰθουσιᾶ δὴ δῶμα, βακχίῳσι τίγη.
 1128. ἰς γῆν. Sic iv. codd. hic et
 infra, ubi eadem repetuntur verba. Im-
 pressi minus bene eis. Ex hoc Comici
 loco Stanleius initium Choëphorum
 Æschyli, quod desideratur, partim re-
 stituit.

1134. ἰγὼ σιωπῶ τῶδ';—ἰάν πείθῃ γ'
 ἐμοί. Sic distincte in membr. et optime,
 quem ad modum vulgo etiam recte ex-
 pressum v. 1229.

ἰγὼ πείρωμαι τῶδ';—ἰάν πείθῃ γ' ἐμοί.

- Εὐ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον γ' ὄσον. 1135
 ὄρεῖς ὅτι ληρεῖς.
 Δι. ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.
 Αι. πῶς φῆς μ' ἁμαρτεῖν;
 Εὐ. αὐθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
 Αι. ΕΡΜΗ ΧΘΟΝΙΕ, ΠΑΤΡῶ' ΕΠΟΠΤΕΤΩΝ
 ΚΡΑΤΗ.
 Εὐ. οὐκ οὐκ Ὀρεστῆς τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
 τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεώτος; 1140
 Αι. οὐκ ἄλλως λέγω.
 Εὐ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατήρ ἀπάλετο
 αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερδῶ
 δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
 Αι. οὐ δῆτ' ἐκείνου, ἀλλὰ τὸν Ἑριούνιον
 Ἑρμῆν, Χθόνιον προσεῖπε, καδῆλου λέγων, 1145
 ὅτι τῷ πατρῶον τοῦτο κέκτηται γέρας.
 Εὐ. ἔτι μείζον ἐξήμαρτες, ἢ γὰρ βουλόμην
 εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας ---
 Δι. οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρός τυμβωρύχος.
 Αι. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνδοσίμην. 1150
 Δι. λέγ' ἔτερον αὐτῶ· σὺ δ' ἐπιτῆρει τὸ βλάβος.
 Αι. ΣΩΤΗΡ ΓΕΝΟΥ ΜΟΙ ΞΥΜΜΑΧΟΣ Τ' ΑΙ-
 ΤΟΥΜΕΝΩ.
 ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ ΤΗΝΔΕ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
 ΧΟΜΑΙ.
 Εὐ. δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
 Δι. πῶς δις; 1155
 Εὐ. σκόπει τὸ ῥῆμ'. ἐγὼ δὲ σοὶ φράσω.
 ΗΚΩ ΓΑΡ ΕΣ ΓΗΝ, φησὶ, ΚΑΙ ΚΑΤΕΡ-
 ΧΟΜΑΙ.

In B. D. scriptum hic ut vulgo legitur:
 ἰγὼ σιωπῶ τῶδ' γ';—εἴ—In C. non in-
 terposita Bacchi persona, τῶδ' ἐν πείθῃ
 —Lys. 530. σοὶ γ', ὡ κατάρτα, σιωπῶ γ' ἰγὼ;
 1136. ἴρεῖς ὅτι ληρεῖς. Absurde vulgo
 hæc verba Æschylo tribuuntur, qui non-
 dum scit quid in suis versibus carpere ve-
 lit Euripides; ideo mox ab eo percon-
 tatur quid in eis peccaverit. Sunt ista
 Euripidis ad Bacchum, ad quæ hic etiam
 respondet: ἀλλ' ὀλίγον γ' ἐμοὶ μέλει.
 Accedit codd. auctoritas. Sunt ista ver-

ba in B. D. Euripidi continuata.

1150. Erotianus in Expositione vocum
 Hippocratis: οἶνος ἀνδοσίμης, ὁ εὐά-
 δης καὶ ἰσός. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατρα-
 χοῖς καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Posterio-
 res Thesmophoriazusas intelligit: nam
 in prioribus, quæ exstant, nomen illud
 non reperitur.

1155. πῶς δις; Hoc bene in C. D.
 Baccho, ut vulgo, tributum: in duobus
 aliis Æschylo.

ΗΚΩ δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ.
 Δι. νῆ τὸν Δί', ὡσπερ εἴ τις εἴποι γείτοιν,
 ΧΡΗΣΟΝ ΣΥ ΜΑΚΤΡΑΝ, ΕΙ ΔΕ ΒΟΥΛΕΙ,
 ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

Αι. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὃ κατεστωμυλμένη 1160
 ἄνθρωπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.

Δι. πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ με κατ' ὅ τι δὴ λέγεις.

Αι. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῆ πάτρας·
 χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε.
 φεύγων δ' ἀνῆρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται. 1165

Δι. εὖ, νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;

Ευ. οὐ φημί τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἰκαδὲ·

λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθάν τούς κυρίους.

Δι. εὖ, νῆ τὸν Ἐρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.

Ευ. πέραινε τοίνυν ἔτερον.

Δι. ἴθι πέραινε σὺ, 1070

1157. ἦκω δὲ—Perperam vulgo ἦκω, manifesto errore. In meo, bona syntaxi, sed pessundato metro, scriptum est: ἦκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχουμαι. Haud imperite iudicavit librarius utrumque verbum ejusdem modi esse debere: sed ipsa Aeschyli verba repetenda erant. In C. hic versus omissus est.

Scripturam hujus et seq. versus dudum sic emendaveram non inspecto Gellii loco quem protulit Kusterus, sed quod in eo præcipuum erat omittens. Dum has notas scribo forte fortuna recordor bonæ operæ quam præstitit idem mihi Gellius ad Thesm. 436. et negligentia ejus ibi reum Kusterum egi, et versus hujus fabulæ 356. e Gellio etiam emendati. Illum itaque adeo, experiri cupiens an eum mihi consentientem sim habiturus. Sic autem apud eum l. xiii. cap. 24. Comici versus leguntur:

δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
 ἦκω γὰρ εἰς γῆν φησὶ καὶ κατέρχουμαι.
 ἦκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχουμαι.
 νῆ τὸν Δί', ὡσπερ εἴ τις εἴποι γείτοιν,
 χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.
 Comico non fecisset injuriam Kusterus, si quæ sunt in his bonæ lectiones, eas illi restituisset.

1158. ὡσπερ εἴ—Vulgo γο inserunt: immo in membr. geminatur: ὡσπερ γο εἴ τις γο εἴποι. Tam a poetâ est unum quam alterum.

1161. Vulgo sic legitur hic versus toto pede defectus:

ἄνθρωπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἔχον.
 Meliorem lectionem Kusterus suppeditaverat Vat. cod. collatio:
 ἄνθρωπε, ταῦτα ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἔχον ἔχου.

At vero optima est et sincera, quam dedi e meis:

ἄνθρωπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἔχον ἔχου.

Tres habent ἔχον: solus B. ἔχου. Tres ταῦτ' bene: solus C. ταῦτ' cum glossa αὐτῶς. Euripidis criminationi ἦκω ταυτὸν ἐστι τῷ κατέρχουμαι, et δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν, respondet Aeschylus: οὐ δῆτα ταῦτο τὸ αὐτὸ εἶπεν, ἀλλ' ἔστιν ἄριστ' ἔχον τῶν ἰσῶν.

—ἔστιν ἔχον valet ἔχου, elegantè in altero membro participio ἔχον posito, ab ἔστιν prioris membri pendente. Sic Pl. 371.

τὸ δ' ἔστιν οὐ τοιαῦτον, ἀλλ' ἰσῶς ἔχον.
 minus bene ibi legeretur ἔχου. Scripta jam hac nota animadverto eandem plane quam dedi lectionem esse in editione Bernardi Juntae, unde enotata fuit in Excerptis Scalgeri. In minoribus Batavis integer saltem senarius legitur:

ἄνθρωπε, ταῦτ' ἐστ', ἀλλ' ἄριστ' ἔχου.

Sed hæc lectio ab interpolatore concinnata fuit.

Scriptus in cod. hic versus, ut eum exhibet textus noster.

Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
 Αι. ΤΥΜΒΟῦ Δ' ΕΠ' ΟΧΘῶ ΤΑΔΕ ΓΕ ΚΗΡΥΣΣΩ
 ΠΑΤΡΙ
 ΚΛΥΤΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ.

Ευ. τοῦθ' ἔτερον αὐδῆς λέγει,
 ΚΛΥΤΕΙΝ, ΑΚΟΥΣΑΙ, ταυτὸν δὲ σαφέςτατα.

Δι. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὃ μὲν ἔλεγε σὺ, 1175
 οἷς οὐδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

Αι. σὺ δὲ πῶς ἐποίησας τοὺς προλόγους;

Ευ. ἐγὼ φράσω·
 κᾶν που δις εἶπα ταυτὸν, ἢ στοιβῆν ἴδης
 ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατὰπτυσον.

Δι. ἴθι δὴ, λέγ'· οὐ γὰρ μου ἔστιν. ἀλλ' ἀκουσέα 1180
 τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.

Ευ. ΗΝ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ
 ΑΝΗΡ—

Αι. μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
 ὄντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ἀπὸλλων ἔφη
 ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγενῆσθαι. 1185
 πῶς οὗτος ΗΝ ΤΟΠΡΩΤΟΝ ΕΥΔΑΙΜΩΝ
 ΑΝΗΡ;

1173. τοῦθ' ἔτερον. Sic quidem codd. sed, ut opinor, mendose. Scribendum τοῦθ' ἔτερον—id est, ἔτερον τὸ αὐτὸ αὐδῆς λέγει, quod in versione expressi.

1175. στοιβῆσιν. Perperam vulgo finale omissum, cum versus labe: emendata in membranâ est scriptura, et in C. quod quom observo, vereor ne stulte diligens videar.

1178. στοιβῆν. Gl. στοιβῆν λέξιν ἰνοῦσαν ἔξω τοῦ πρὸς τοῦ, παρὰ τὸ πρὸς.

1180. οὐ γὰρ μου ἔστιν. Sensus sic supplet glossa γινώσκει παρὰ τοῦ ἀκούσαι, quod paulo longius recessit videtur. Quidni? οὐ γὰρ μου ἔστι λέγει. Rem transegit Berglerus, hæc verba in versione omittendo, qua ratione nihil profecto futius vel facilius est.

λίγ'· οὐ γὰρ μου ἔστιν ἀλλ' ἀκουσέα. Perperam in cod. ἀκουσέων, neglecto elegantissimo Atticismo. Subobscurus est hic locus, in quo plenum ad sensum aliquid deficit. Salebram transiit Berglerus. Ego quod maxime probabile videbatur in versione expressi. Sed aliter sententiam supplet glossa codicis: οὐ γὰρ μου.

στὶ παρὰ ἀκούσαι γινώσκει. Non enim mihi fas est iudicare prius quam audiverim. μὲν—στὶ accepto pro μοι ἔστι.

1182. εὐδαίμων. Sic optime Vat. cod. quod absque eo etiam reponi poterat ex Aeschyli responsio: Non hercle εὐδαίμων, sed κακοδαίμων. Hoc illud sibi opponi flagitat: loci gratiam corrupti, qui e glossa interpolavit vulgatum εὐτυχῆς. Idem Euripidei prologi vocabulum repetit etiam Bacchus v. 1195. ubi εὐτυχῆς metrum admittere non gravabatur.

1184. ὄντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, ἀπὸλλων ἔφη. Sic e membr. eiddi, in quibus tamen mendose Ἀπόλλων, versu, ob articuli defectum, claudicante. Eadem plane est scriptura in C. Duo alii, ut vulgo, perversissime:

ὄντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη.

ἀπὸλλων est in Vat. cod. ejus scripturam ad eundem modum jam emendaverat Valckenarius ad Eurip. Phœn. p. 539.

Plane eadem cod. scriptura, quam e membr. enotavimus.

Ευ. ΕΙΤ' ΕΓΕΝΕΤ' ΑΥΘΙΣ ΑΘΛΙΩΤΑΤΟΣ ΒΡΟ-
ΤΩΝ.

Αι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐμενοῦν ἐπαύσατο.
πῶς γὰρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον,
χειμῶνος ὄντος, ἐξέδεσαν ἐν ὀστράκῳ, 1190
ἵνα μὴ ἔτραφεις γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς·
εἶδ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τῶ πῶδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν, αὐτὸς ἂν νέος,
καὶ πρὸς γε τούτοις, τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.
εἶτ' ἐξέτύφλωσεν αὐτόν.

Δι. εὐδαίμων ἂν ᾔην, 1195

εἰ κἄστρατήγησέν γε μετ' Ἑρασινίδου.

Ευ. ληξείς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ.

Αι. καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἄπο ληκυθίου σοὶ τοὺς προλόγους διαφθερῶ. 1200
ἄπο ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς;

Ευ. ἐνὸς μόνου.

Αι. ποιεῖς γὰρ οὕτως, ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κωδάσιον, καὶ ληκυθίον, καὶ θυλάκιον,
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.

Ευ. ἰδοῦ, σὺ δείξεις;

Αι. φημί. 1205

Δι. καὶ δὴ χρῆ λέγειν.
Ευ. ΑΙΓΥΠΤΟΣ, ὍΣ Ὁ ΠΛΕΙΣΤΟΣ ΕΣΙΑΡΤΑΙ
ΛΟΓΟΣ,
ΞΤΗ ΠΑΙΣΙ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΝΑΤΤΙΑΩ
ΠΛΑΤΗ
ΑΡΓΟΣ ΚΑΤΑΣΧΩΝ.

Αι. ληκυθίον ἀπώλεσεν.

1192. ἤρρησεν. Gl. μετὰ φθορᾶς ἤλθιν.
Est ab ἤρρω, cuius verbi vis et significa-
tio in glossis Hesychii satis explicatae.
Futurum Attici a forma contracta deri-
vant: ἤρρησσω, ut συπτήσω. Vide ad Lys.
459. In eadem fabula v. 1240. οὐκ ἤρρη-
στω, ὃ μασηγίας; Ab hoc futuro deri-
vantur cognata tempora ut aoristus hic,
et praeteritum, Thesm. 1075. ὄχλησά γ'
εἰσῆρηκας.

1195. εὐδαίμων ἂν ᾔην, εἰ—Perperam
vulgo et solæce εὐδαίμων ἂρ' ᾔην—Nostra

lectio perspicue scripta est in B. Vide
not. ad Lys. 149. et supra 866.

1197. καλῶς ποιῶ. Superscriptum in
C. καλῶς pro varia lectione.

1200. ἄπο ληκυθίου σοὶ τοὺς—Sic ele-
ganter membr. Inde depravata est vul-
gata lectio, quam representant C. D.
ἄπο ληκυθίου σου. Meliorem exhibet B.
sed nostræ non præferendam: ἄπο λη-
κυθίου σοὺς σοὺς προλόγους διαφθερῶ.

1206. Initium Archelai Euripidis.

Ευ. τουτὶ τί ᾔην τὸ ληκυθίον; οὐ κλαύσεται;

Δι. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν. 1210

Ευ. ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ΟΣ ΘΥΡΣΟΙΣΙ ΚΑΙ ΝΕΒΡΩΝ

ΔΟΡΑΙΣ
ΚΑΘΑΠΤΟΣ ΕΝ ΠΕΥΚΗΣΙ ΠΑΡΝΑΣΟΝ
ΚΑΤΑ
ΠΗΔΑ ΧΟΡΕΥΩΝ.

Αι. ληκυθίον ἀπώλεσεν.

Δι. οἴμοι πεπλήγημεθ' αὐθις ὑπὸ τῆς ληκυθίου.

Ευ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρῶγμα· πρὸς γὰρ τουτοῖν 1215
τὸν πρόλογον οὐχ ἔξει προσάψαι ληκυθίου.

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΟΣΤΙΣ ΠΑΝΤ' ΑΝΗΡ ΕΥΔΑΙ-
ΜΟΝΕΙ·

Η ΓΑΡ ΠΕΦΤΚΩΣ ΕΣΘΛΟΣ, ΟΥΚ ΕΧΕΙ
ΒΙΟΝ,
Η ΔΥΣΓΕΝΗΣ ΩΝ.

Αι. ληκυθίον ἀπώλεσεν.

Δι. Εὐριπίδη—

Ευ. τί ἔστιν;

Δι. ὑφέσθαι μοι δοκεῖς. 1220

Ευ. τὸ ληκυθίον γὰρ τοῦτο πνευσεῖται πολὺ.

Ευ. οὐδ' ἂν, μὰ τὴν Δήμητρα, φροντίσαιμι γε·

νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.

Δι. ἴδι δὴ λέγ' ἕτερον, καπέχου τῆς ληκυθίου. [1225

Ευ. ΣΙΔΩΝΙΟΝ ΠΟΤ' ΑΣΤΥ ΚΑΔΜΟΣ ΕΚΛΙΠΩΝ
ΑΓΗΝΟΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Αι. ληκυθίον ἀπώλεσεν.

1209. Hunc versum Euripidi, sequen-
tem Baccho tribuunt tres codd. Soli
cod. et C. juxta impressos utrumque
Baccho adscribunt.

1211. Initium Hypsipyles Euripidis:
tertius versus clausulam profert Scholia-
stes, παρθίνους ἔνν Διελφίσι. Genuinam
formam servarunt membr. πύκνησι, de
qua vide Valckenario ad Eurip. Phœn.
p. 23. et nobis ad Medeam 482. notata.
In Lys. 330. vulgo etiam legitur δουλη-
σι ὠστίζομένη. Παρνασὸν est in iv. codd.
ut supra 1057.

1217. Initium Sthenobæ Euripidis.
Tertius versus finem habet Scholiastes
πλευσίαν ἀρεῖ πλάκα.

vOL. I.

1221. τοῦτο πνευσεῖται. Insertam vul-
go particulam γι omitunt tres Regii.
πνευσεῖται forma est Dorica Atticis
poëtis in futuris mediis frequentata.
Vide quæ notavi ad Eurip. Hippol.
1104. Pl. 496. Menander apud Sto-
bæum p. 59. Floril. Grotii:

εἰ τοὺς ἀδικήσοντας, πάσις, φειξομί-
θα.

1224. Hunc versum Baccho recte
tribuunt iv. codd. Manifesto in impres-
sis errore Æschilo adscriptus est.

1225. Initium est Euripidis Phryxi.
Suppressam alterius versus partem ha-
bet Scholiastes, ἵνατ' ἐς Θύβης οἰδῶν.

- Δι. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρία τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν.
- Ευ. ἐγὼ πριάμμαι τῷδ' ;
- Δι. ἐὰν πείθῃ γ' ἐμοί.
- Ευ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔξω λέγειν, 1230
ἢ οὗτος οὐχ ἔξει προσάψαι λήκυθον.
- ΠΕΛΟΥΣ Ὁ ΤΑΝΤΑΛΕΙΟΣ ΕΙΣ ΠΙΣΑΝ ΜΟ-
ΛΩΝ
ΘΟΥΑΙΣΙΝ ΙΠΠΟΙΣ.**
- Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- Δι. ὄρθς, προσῆψεν αὐτῷ αὐτὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦ γὰρ, ἔτι καὶ νῦν ἀπόθε πάση τέχνη; 1235
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
Ευ. μὰ τὸν Δι' οὐπω γ' ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχοί.
- ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ.**
- Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- Ευ. ἔασον εἰπεῖν πρῶτ' ὅλον με τὸν στίχον. [1240
**ΟΙΝΕΥΣ ΠΟΤ' ΕΚ ΓΗΣ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟΝ ΛΑ-
ΒΩΝ ΣΤΑΧΥΝ,
ΘΥΩΝ ΑΠΑΡΧΑΣ.**
- Αι. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
- Δι. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὐτ' ὑφείλετο;
- Ευ. ἔα ὑτὸν, ὦ τάν' πρὸς τοῦ γὰρ εἰπάτω.

1227. ἀποπρία τὴν λήκυθον. Hoc Bacchus Euripidi dicit, suadens ei ut pestiferum illum lecythum emat: mox v. 1235. Æschylo suadet, ut eum vendat. Manifestus sensus est: et si forte in verbi significatione hæsitabat Berglerus, quidni Stephani Thesaurum consulat? non inepte vertisset: *Vende Lecythium.*

—*Quid ita? egone huic vendam?*

1232. Initium est Iphigeniæ in Tauris. εἰς Πίσαν. Sic bene A. C. Fœdissima menda vulgo Πίσαν.

1235. ἀπώλεσεν, vende. Sic perspicue in membr. ut perite emendavit Dawesius. Vulgata lectio ἀπώλεσεν alienam hujus loci significationem habet, *redde, restitue.*

1236. καλήν τε κἀγαθήν. Hoc ex usu loquendi, et formula qua nihil tritius, reponere quis potuisset. Sic in iv. codd. Vulgo καλήν γι κἀγαθήν.

1238. Est ex prologo Meleagri, cujus

hoc erat exordium:

Καλυτὸν μὲν ἦδε γαῖα, Πηλοπίας χθονὸς
ἰν' ἀντιστάθμοις, πρὸς ἔχοντο εὐδαίμονα.
Οἰνὸς δ' ἀέσσει τῆδε γῆς Διτωλίας,
Προβάστος παῖς ἔς ποτ' Ἀλφειῶν γα-

μί,
Ἀθῆς ἑμῆμον, Θησίου δὲ παρθίνον.
οὐτὶς ποτ', ἐκ γῆς πολέμοισι λατῶν
εἴχων,

θύων ἀπαρχὰς, οὐκ ἴδυσεν ἰν' ἡμῶν
Ἀρτίμωδι—

1243. ἴα ὑτὸν, ὦ τάν'. Sic perspicue scriptum in B. D. Perperam vulgo ἴ' αὐτὸν, tanquam si in ἴα elidi posset ultima, quæ longa est. Vide ad Lys. 945.

Male in membr. scriptum ἴα αὐτὸν: pejus in C. ἴασον αὐτὸν. Poætæ Attici sæpe in unam syllabam ἴα contrahunt. Nub. 932.

ἴα ὑτὸν, οὐτὶς δ' ἴα κἀγαθήν.
Sophocles Œd. Tyr. 1451.

**ΖΕΥΣ, ὩΣ ΔΕΛΕΚΤΑΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ
ΥΠΟ---**

- Δι. ἀπολεί σ' ἐρεῖ γὰρ ΛΗΚΤΘΙΟΝ ΑΠΩΛΕ-
ΣΕΝ. [1245
- τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου,
ὡσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς, ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῷ τράπη.
Ευ. καὶ μὴν ἔχω γ', ὡς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα, καὶ ποιῶντα ταῦτ' αἰί. 1250
- Χο. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,
τίν' ἄρα μέμψιν γ' ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλείστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νῦν ὄντων.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ', ὅπη
μέμψεται ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἀνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ. 1255
- Ευ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά· δείξει δὴ τάχα.
Εἰς ἐν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
Δι. καὶ μὴν λογιόμην ταῦτα, τῶν ψήφων λαβῶν.
(διαύλιον προσαυλεῖ τις)
- Ευ. Φθιωτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ', ἀνδροδαίικτον ἀκούων,

ἄλλ' ἴα με κἀν ἔρεσον ἴσα κλέζι-
ται—

Antig. 95.

ἄλλ' ἴα με καὶ τὴν ἐξ ἡμοῦ δυσουλίαν.
Ut in illis versibus ἄλλ' ἴα pes est spon-

deus, sic ἄλλ' ἴα ὄντι est antibacchius, qui senarium inchoat. Sic scripserat idem Sophocles in versu Œdipi Colon. vexatissimo 1255. editionis Johnsoni, cujus sensum solus percepit Dawesius, veramque lectionem adseruit, sed prava scribendi ratione obscuratam:

ἄλλ' ἴα ὄντι. ἴα ἴα ἀτίμους γοναὶ κα-
καί.

Sibi habeant, auferantque secum nugas suas Viri Clarissimi, qui Sophocli adfin- gere voluerunt, alter ἄλλ' ἴα (pro ἴα) alter ἄλλ' (pro ἄλλ' αὐτὸν): quæ suo loco, ut par est, explodentur.

1244. Initium est prologi Melanippæ sapientis:

Ζεῦ, ὡς λίλιεταί τῆς ἀληθείας ἴσα,

Ἐλλήν' ἴτασι—

1257. ὄπη μέμψεται. Sic tres codd. Solæce vulgo legitur *μίμψεται*, quod habet etiam B. Fœdissimam mendam, si minus e perspecta loquendi ratione, saltem e Scholiasta eluere poterant editores: hic enim metra declarans hunc versum constare ait *ἰν' ἀποπρία, καὶ βακχεῖον ἢ ἀμφιβακχεῖον*, quod verum est in nostra lectione, in vulgata secus deprehenditur. Glossa ad seq. v. τὸν ἴα δεινὸν ἀρχοντα τῶν μελῶν, τὸν ἰαβακχεῖοντα ἰν' ἴα ποιήσει.

1258. *μίμψεται ποτ'.* Sic etiam hic cod. ut tres alii.

1263. Versum hunc libri omnes scripti et impressi, etiam posterior editio Veneta, Baccho tribuunt, ita ut typothetæ errore, non Bergleri iudicio, adscriptus sit Æschylo in novissima Bactava.

1264. Rîdicali hujus centonis due

- ἰήκοπον οὐ πελάδεις ἐπ' ἀρωγάν; 1265
 Ἐγμῶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
 ἰήκοπον οὐ πελάδεις ἐπ' ἀρωγάν.
 Δι. δύο σοι κόπω, Αἰσχύλε, τούτω.
 Ευ. κούδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως 1270
 πολυκοίρανε μάνθανε παῖ.
 ἰήκοπον οὐ πελάδεις ἐπ' ἀρωγάν.
 Δι. τρίτος, Αἰσχύλε, σοι κόπος οὔτος.
 Ευ. εὐφαιεῖτε μελισσονόμοι
 δόμον Ἀρτέμιδος πέλας οἴγειν.
 ἰήκοπον οὐ πελάδεις ἐπ' ἀρωγάν. 1275
 κύριός εἰμι θροεῖν ὀσίων κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
 ἰήκοπον οὐ πελάδεις ἐπ' ἀρωγάν.
 Δι. ᾧ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρεῖμα τῶν κόπων ὅσον.
 ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.
 Ευ. ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρῶ βουβωνιῶ. 1280
 μὴ, πρὶν γ' ἀκούσης χ' ἀτρέων στάσιν μελῶν
 ἐκ τῶν κίθαρωδικῶν νόμων εἰργασμένῃν.
 Δι. ἴδι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
 Ευ. ὅπως Ἀχαιῶν

primi versus sunt ex Myrmidonibus Æschyli: tertius est e Psychagogis: quinto et sexto diversam sedem tribuunt veteres Critici: unde essent Aristarchus et Apollonius iguorantur, aliis ad Telephum, aliis ad Iphigeniam eos referentibus.

1270. μάνθανε παῖ. Sic membr. omisso μου, quod pronomen vulgo inseritur.

1273. εὐφαιεῖτε μελισσονόμοι—Vertit Berglerus: bona verba dicite apiarū. Quid, quaso, apiarū rei est cum Dianæ templo? Μελισσονόμοι sunt Melissarum, seu sacerdotum Dianæ præsides. Mulieres fatidicas, quæ in templis ministrabant, μελισσας dictas fuisse notum est. In C. non δόμων, sed δόμων scriptum, et ista habetur glossa: εὐφαιεῖτε οἱ δίκην μελισσῶν νεμένοι ἐν τῷδε τῷ τῆς θεῆς ἄλει.

1276. ὀσίων ἀνδρῶν relatum meliorem sensum dare videtur: vulgo legitur ὀσίων. Sed neutrum sincerum est. In Æschyli Agamemnone, unde hic versus desumtus, exstat v. 104. ἴδιον, quod cur Comicus mutaret nulla erat ratio. Immo ὀσίων ex Asclepiadis interpolatione

esse tradit Scholiastes, eujus verba ab exscriptoribus male habita recte emendat Pawius ad Æschyli locum: ἐν τοῖς περὶ τῆς ΟΔΙΟΝ Ἀσκληπιάδης δι' ΟΣΙΟΝ. Illud a lectore reponi velim. In B. κούριός εἰμι λέγειν—Vides glossam pro genuino auctoris verbo. Mox v. 1279. idem cod. in contextu serie exhibet ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι ἀπειθεῖν. Ultimum verbum glossa est, in C. D. verbis textus superscripta. De hujus verbi et similitum frequentissima ellipsi, et Kusteri commento glossam in versus intrudentis, vide Orvillium ad Charit. p. 706. seq.

1284. Parodia est canticorum Æschyli, centonis itidem in modum concinnata e versibus variorum illius dramatum. In Agamemnone v. 109. isti leguntur:

ὅπως Ἀχαιῶν
 διδρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦσαν
 ζύμφρονα σαγῶν,
 πρὶν μὴ ξυνοδοῖ δίκας πρᾶκτορι
 θούριος ὄρνις τιναρὶδ' ἐπ' αἴαν.

E Sphingis desumptus est iste

Σφίγσα δυσμερίαν, πρύτανιν κύνα, πρᾶσι.

- δίδρονον κράτος, Ἑλλάδος ἦσαν, 1285
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 Σφίγσα δυσμερίαν, πρύτανιν κύνα, πέμπει,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 σὺν δορὶ καὶ χειρὶ πρᾶκτορι θούριος ὄρνις,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ, 1290
 κυρεῖν παρασχῶν
 ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
 τὸ συγκλινῆς ἐπ' Αἴαντι,
 τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ. 1295
 Δι. τί τὸ φλαττόθρατ τέτ' ἐστίν; ἐκ Μαρσαδῶνος, ἢ
 πόθεν ξυνέλεξας ἰμονιστρόφου μέλη;
 Αι. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
 ἤνεγκον αὐτῷ, ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυγίχῳ
 λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθεῖν δρέπων. 1300
 οὔτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει πορνιδίων,
 σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων,

Versus intercalaris unica voce constat a Comico ficta, ad deridendum strepitum inanem verborum Æschyli, ut probabiliter Berglerus videtur. Apud Æschylum male vulgo legitur Ἑλλάδος ἦσαν. Stantleius merito ἦσαν præserebat, et sic apud Comicum edi oportuit ad vetustissimorum codd. fidem. Quippe in membr. et in C. perspicue scriptum ἦσαν, cum glossa in posteriore codice, ἀμψί, ἰσχύς, quod doctam plane confirmat Stanleii conjecturam. Cohærent apud Tragicum σαγῶν ζύμφρονα ἦσαν Ἑλλάδος. Jocum inde captans Comicus pro ζύμφρονα σαγῶν, alios e Sphingis aduenus versus, substituit πρύτανιν κύνα, σφίγσα δυσμερίαν: quod ridiculum est et facetum. In cantici sine frustra nexum sententiarum quæras, et probabilem aliquem sensum: de industria hos Æschyli e diversis dramatum versus coagmentavit Comicus, personandis spectatorum auribus sine ullo animi motu; nisi forte versus ita delegit, ut Atheniensium in memoriam revocaret Tragicæ cantica quædam, quæ ob nimiam grandiloquentiam et κωμικοφαιολογησύνην in reprehensionem incurrisent. A Græcis nimium recedit latina versio, quam sic reformatam vellem. Quomodo Achivorum genuinum impe-

rium, Hellenicæ pubis,—Sphingem tristificam, rectorem canem mittit,—cum husta et manu vindice impetuosis ales,—incidere faciens in auciacæ canes aëra pervagantes,—quod ad Ajacem inclinat: Phlat— 1300. λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν. Sic scribi debuisset statim deprehendit, qui metra primis labris adigit. Sic est in C. D. Vulgo pessumdato versu et quod ad syntaxin minus eleganter, ἱερῶν.

λειμῶνα Μουσῶν ἱερῶν—Sic etiam cod. 1302. σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων. Perperam vulgo καὶ Καρικῶν. A mala manu inserta fuit copula, quæ sermonis venustati et metro officit. Secunda in Μίλωνος longa est, ut observatum fuit supra ad v. 991: Quis non animadvertit, si KAI interponatur, multum elegantie loco decedere? nam tota sententia progreditur sine aliqua particula, qua membra copulentur. Sed, ut nullus dubitandi locus relinquatur amplius, hic ipse versus citatur a Suida in Μίλωνος, nec ibi apparet KAI. Verba sunt Bentleyi in Dissertatione Phalarideæ de Origine Tragœdiæ p. 168. Istud καὶ plane abest in membr. et in meo: primo scriptum fuit in C. postea litura inductum, ut vix appareat quid prius scriptum fuerit.

σκολιῶν Μελίτου, Καρικῶν αὐλημάτων.

Δρῆναν, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
 ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καὶ τοι τί δεῖ
 λύρας ἐπὶ τοῦτον; τοῦ ὅστιν ἢ τοῖς ὄσρακοις 1303
 αὐτῆ κροτοῦσα; δεῦρο Μοῦσ' Εὐριπίδου,
 πρὸς ἤνπερ ἐπιτήδεα τὰδ' ἔστ' ἀδειν μέλι.
 αὐτῆ πῶδ' ἢ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσθίαζεν; οὐκ;
 ἄλκυόνας, αἱ παρ' ἀενάοις θαλάσσης
 κύμασι σταμύλλετε, 1310
 τέγγουσαι νοτερῆς πτερεῶν
 βανίσι χροά δροσιζόμεναι.
 αἱ δ' ὑπερόφιοι κατὰ γωνίας
 εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίστετε δακτύλοις φάλαγγες
 ιστότονα πηνίσματα, 1315
 κερκίδος αἰοῖδου μελέτας,

Sic etiam quintus hic cod. omisso importuno καί.

1308. οὐκ in fine versus. Vide ad Lys. 873. Vulgo αἰ. In membr. hæc vocula Euripidi tribuitur. De verbo λισθίαζιν, quod Latinis est *fellare*, digna habet Eustathius, quæ hic proponantur: p. 741. ubi laudato hoc Comici versu, sic pergit l. 20. *εἰσὶ βλασφημίαι καὶ ἀπὸ ἰδῶν, καὶ πῶλιων, καὶ δῆμων πολλῶν, ἡματικῶς πιστοιμίαι. ἰδῶν μὲν, οἷον κελικίζιν καὶ αἰγνοσιάζιν (Thesm. 922.) τὸ ποτηρίσθαι. καὶ κρητίζιν, τὸ ψιδίσθαι. ἰσ πῶλιων δὲ, οἷον ΛΕΣΒΙΑΖΕΙΝ τὸ αἰσχροποιεῖν. ἴτα παραγαγόντες Φειράτους χροῖσιν ἰσ ἰάμβου, τὸ δῶσι δὲ σοὶ γυναῖκας ἰσ τὰ Λισθίας, ἰσάγουσιν ἀμοιβῶν τὸ καλὸν γὰρ δῶρον ἰσ ἔχιν λακαστίας. ὡς τοιοῦτων οἷων τῶν λισθίων γυναικῶν. ἰσ δῆμων δὲ βλασφημία, τὸ αἰχνοσιάζειν, ἢ γυνὴ κακολογία. Λικονίς γὰρ, δημόται Ἄστικοι, σκαπτόμενοι, ὡς κακολόγοι καθὰ καὶ οἱ Σφήτσιοι ἰσ ἀγγεῖσθαι: ὅθεν ὁ Χαίρειφῶν Σφήτσιοι ἰσκαπτοῦται. In Metreticulam hujus ad finem turpitudinis ludens Martialis, illam exinde *Lesbiam* vocat:*

Quod fellas, et aquam potas, nil, Lesbia, peccas.
 qua tibi parte opus est, Lesbia, sumis aquam.

1309. Eadem ratione consutus est hic cento e diversis Euripidis canticis, ac superior ille in derisionem Æschyli. Initium tractatum ex Iphig. T. v. 1096.

ὄρου, ἢ παρὰ τὰς πτερύγας
 πόντου διεράδας, ἄλκυων,
 ἔλιγον οἰκτρὸν αἰδίαις.
 Locum indicavit Berglerus, ubi paulo infra usus est Euripides verbo εἰλίσσω:
 λίμαν δ' εἰλίσσωσαν ὕδαρ
 κύματα.
 Sed aliud quid respexisse videtur Comicus: nam quæ hic profert nimium quantum ab Euripideis illis immutata sunt. ἀενάοις scriptum est in iv. codd.

1316. κερκίδος αἰοῖδου μελέτας: appositio est ad *πηνίσματα*. Præposita vulgo copula gratiam omnem loci corrumpit: eam non agnoscit cod. meus. Sumtus est hic versiculus, teste Scholiasta, ex Euripidis *Meleagro*. *Radium αἰοῖδον, canorum* appellat, non *quis*, ut ait ille, *textrices* inter opus faciendum canere solent; sed ob stridulum quem edit sonum, dum inter fila staminis trajicitur, cujus soni tanquam musicæ et jucundæ solenne est poëtis græcis laudem adjungere, sicubi pectinis meminerint. Leonidas Tar. Epigr. viii.

τὰν ἔστιμα κρημμίαν
 κερκίδα, τὰν ἰσῶν μολπασίδα.
 Antipater Sid. Epigr. xvii.
 κερκίδα δ' ἰσπαῖστον, ἀηδὸν τὰν ἰσ
 ὄροις,
 Βακχολίς, ἐκκρίπτει ἢ δίκριμι μίτυς.
 xvii.
 κερκίδα, τὰν ἰσθρηῖν, χιλιδισθὸν ἄμα
 φωνῆ,
 μιλομένην, ἰσῶν Παλλάδος ἄλκυονα.
 ix. κερκίδα τὰν φιλοκίδων Ἀθηναῖοι Σίτο

ἴν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς
 πρῶραις κυανεμβόλοις,
 μαντεῖα καὶ σταδίους. 1320
 οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
 βότρυος ἔλικα παυσίπονον.
 περιβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
 ὕδαρ τὸν πῶδα τοῦτον;
 Δι. ὄρω;
 Αἰ. τί δαί; τοῦτον ὄρω;
 Δι. ὄρω.
 Αἰ. τοιαῦτα μέντοι σὺ ποιοῶν 1325
 τολμᾶς τὰμὰ μέλη ψέγειν,
 ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
 Κυρήνης μελοποιῶν;
 τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα βούλομαι δ' ἔτι
 τὸν τῶν μονωδιῶν διεξελεθεῖν τρόπον. 1330
 ὦ Νυκτὸς κελαινοφαῖς
 ὄρφνα, τίνα μοι δύστανον ὄνειρον
 πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς, Ἀἶδα πρὸπόλον,
 ψυχᾶν ἀψυχὸν ἔχοντα, μελαινας
 Νυκτὸς παῖδα, φρικώδη δεινὰν ὄψιν, 1335
 μελανοκευεῖμονα, φόνια, φόνια δερκόμενον,

Βιστώ.
 Hinc illud Virgiliti
 Arguto tenues percurrens pectine telas.

1317. Hic et seq. versus desumpti sunt ex Euripidis *Electra*, ubi legitur v. 438.

ἴν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφίς
 πρῶραις κυανεμβόλοι-
 σιν εἰλισσόμενος.

1320. Ex Euripidis versu in *Hypsipyle*, qui sic ferebatur juxta Scholiastam:

οἰνάνθα φέρει τὰν ἰσῶν βότρυον.
 Ex eodem dramate est etiam v. 1322. Simile est quod exstat in *Phœnissis* v. 314.

ἀμφίβαλλι μαστὸν
 ὠλένας κερκίδος.
 In *Hypsipyle* erant etiam hæc verba: ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον, cujus epitheti significatio apud Tragicum obscura est: sed hic facete Cyrenæ tribuitur, nobili scorto, cujus mentio in *Thesm.*

98. Omnes illa Veneris figuras exprimebat, quas *Phileæis*, *Elephantisque* obscenis descriperunt libellis. Supra versu 1301. adversario objecerat *Æschylus*, eum a quibusvis meretriculis carmina sua sumere.

1331. κελαινοφαῖς. Sic tres codd. cum primariis editt. In aliis κελαινοφᾶνης, quod est etiam in C. Conficta hæc ad imitationem monodias *Hecubæ* in cognomine dramate, v. 68. ἢ *στρεπὰ Διός*—Propter voces *νυκτὸς ὄρφνα* putat Berglerus respexisse etiam *Comicum* ad illa *Iphig.* in T. 151.

οἷαν ἰδῶσαν ὄψιν ὄνειρον
 νυκτὸς, τῆς ἐξῆλθ' ὄρφνα.

Versus digessi, ut sunt in membr. e quibus et ex meo Doricam formam *δύστανον* recepi.

κελαινοφαῖς, et *δύστανον* in seq. v. agnoscit etiam hic cod.

1333. πρὸπόλον. Sic membr. et B. Vulgo *πρὸπόλον*.

μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα ;
 ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἄψατε,
 κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδαρ,
 αἷς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. 1340
 ἰὼ πόντιε δαῖμον, τοῦτ' ἐκεῖν· ἰὼ ξύνοικοι,
 τάδε τέρατα θεάσασθε.
 τὸν ἀλεκτρούνα μου ξυαρπάσασα
 φρούδη Γλύκη. Νύμφαι ὀρεσίγονοι,
 ὦ Μανία, ξύλλαβε. 1345
 ἐγὼ δ' ἂ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον
 ἑμαυτῆς ἔργοισι, λίου μεστὸν ἄτρακτον
 εἰ εἰ εἰ εἰ εἰ εἰλίσσοισα χεροῖν,
 κλωστήρα ποιοῦσ', ὅπως κνεφαῖος
 ἐς τὴν ἀγορὰν φέρουσ' ἀποδοίμαν· 1350
 ὃ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα
 κουφοτάταις πτερόγων ἀκμαῖς·
 ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε·
 δάκρυα, δάκρυα τ' ἀπ' ὀμμάτων
 ἔβαλον, ἔβαλον ἂ τλάμων. 1355
 ἀλλ' ὦ Κρήτες, Ἰῶας τέκνα,
 τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
 τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
 ἅμα δὲ Δίκτυνα παῖς Ἀρτεμις καλὰ

Cod. nec πρίσπολον, nec πρίπολον agnoscit, sed πρίμολον, qua voce nescio an augeri debeant lexica. Adposita glossa, πρίδρομον, καὶ θανάτου σημαντικόν.

1340. Qui triste insomnium viderant, primo mane se lustrabant marina aut fluviali aqua. Hujus moris exemplum est in Apollonii Argon. iv. 663. ubi viso sub Medeae et Jasonis adventum somnio exterrita Circe

ἰπικλομένης ἠὲ νοσπίσει θαλάσσης ἰγρομένη πλοκάμους τε καὶ ἕματα φαίνονται.

1345. Μανία est nomen ancillae, ut Thesm. 728. a Μάνης deductum, quod est nomen servi.

1346. ἔτυχον. Cod. ἰτύχων, iudemque v. 1355. bis ἱελλων. v. 1350. ἀποδοίμη ἂν, pro ἀποδοίμαν.

1349. κνεφαῖος. Sic codd. et primariae edidit. tres, quod e Scholiasta reposuit

Berglerus. Peccarunt operæ in officina Cratandri κνεφαῖος experimentes, quæ menda in Venetas transit, et postea male correctæ vulgatum peperit κνεφαῖος.

1356. Ἰῶας, Dorica forma, tres habent codd.

Hic et sequens versus e Cretensibus Euripidis desumti sunt. Glossam nomini κῶλα superscriptam protuli, ut ostenderem veteres Criticos ei non eandem significationem tribuisse quam Bissetus, id est pro retibus non accepisse, quibus parum convenire videtur verbum ἀμπάλλεται. Ista notio adscivisset ἀμπιτάσσει, ἀμφιβάλλεται vel simile quid.

1358. τὰ κῶλα. Glossa, τοὺς πόδας ἰμῶν.

1359. Vox Ἀρτεμις, quæ forte ex glossa se intrusit, sine ullo dispendio abesse posset.

τὰς κνήσας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῆ.
 σὺ δ', ὦ Διὸς, διπύρους ἀνέχουσα λαμπάδας [1360
 ὄξυτάται χεροῖν, Ἑκάτα, παρὰ φηνον ἐς Γλύκης,
 ὅπως ἂν εἰσελθούσα φωρᾶσω.
 Δι. παύσασθον ἦδη τῶν μελῶν.
 Αι. κᾶμοί γ' ἄλις.
 ἐπὶ τὸν σαθρὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι, 1365
 ὅσπερ γ' ἐλέγξει τὴν ποιήσιν νῶν μόνος·
 τὸ γὰρ βάρος νῶν βασιανεῖ τῶν ῥημάτων.
 Δι. ἴτε δεῦρο νῦν, εἶπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
 ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπαλῆσαι τέχνην.
 Χο. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί. 1370
 τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
 νεοχμὸν, ἀποπίας πλείων,
 ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος ;
 μὰ τὸν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν, εἴ τις

1360. διὰ δόμων πανταχῆ. In meo διὰ δόμων ταχῆ.

1362. ὄξυτάται χεροῖν. Tres codd. ὄξυτάτας ad λαμπάδας relatum, minus bene. Vulgatum habet B. In C. διαπύρους, cum hac glossa : διακαῖς, ἢ διαπύρους, ἢ διπλάς.

1363. ὅπως ἂν εἰσελθούσα φωρᾶσω. Versus est iambicus. Particulam ἂν, quæ vulgo omisa est, exhibent codd. A. C. Rarissime Comicum ὅπως ut, sine ἂν adhibere observavi ad Lys. 384. ut ingressa perscruter ad deprehendentium furium. Hac significatione adhibitum verbum φωρᾶν, Nub. 499.

1364. Ex hoc scenario perperam vulgo duos versus faciunt.

1365. Sic scriptus vulgo hic versus toto deficiente pede :

ἰπὶ τὸν σαθρὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

Kusterus e conjectura sic supplet :

ἰπὶ τὸν σαθρὸν γ' ἰμῶς γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

parum concinne et falso sensu : Æschylus enim solum Euripidem ad libram ducere vult. Frischlinus ex vi sententiæ bene verterat : Nunc ad stateram volo vitum hunc deducere. Et illud ipsum est, quod græce dedi, haud quidem e conjectura, quam tamen facile quis fa-

cere poterat, sed e tribus codd. qui verus sic exhibent :

ἰπὶ τὸν σαθρὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι.

In B. eodem sensu, integroque versu, sed minus modulato :

ἰπὶ τὸν σαθρὸν τοῦτον γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι.

1369. Vulgo sic legitur hic versus, pessumdato metro :

ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπαλῆσαι τὴν τέχνην.

Articulum τὴν et sententiæ et metrum inutili gravitem onere non agnoscebant membr. nec meus cod. eumque postmodo vidi abesse etiam in C. et in cod. Gl. ἱεροσολικῆς ζυγῆσαι.

1374. μὰ τὸν—Subauditur Δία, vel Ἀπόλλων, vel Ποσειδῶν, vel alius cuiusvis dei nomen, quod religionis ergo supprimebant, qua de re videndi Scholiastes et Spanhemius. Diversa ratione istud μὰ τὸν adhibet Strato in venustissimo Epigr. xliii. ubi nomen dei non supprimit ex usu illo loquendi ; sed juraturus se reprimat, inchoatumque non absolvit iuramentum.

εἰ μὴ Κλειόπικος ἐλιόσται, οὐκ εἴς' ἐκεῖνον δέξομαι ἰγὼ μελέθροισ, οὐ μὰ τὸν . . . οὐκ ἰμῶν.

- ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, 1375
ἐπιθόμην, ἀλλ' ὠμόμην ἄν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.
- Δι. ἴθι νυν, παρίστασθον, παρὰ τῷ πλάστιγγ'.
Ευ. ἰδοῦ.
Δι. καὶ λαβομένω, τὸ ῥῆμ' ἐκάτερος εἶπατον,
καὶ μὴ μεθεῖσθον, πρὶν ἄν ἐγὼ σφῶν κοκκύσω. 1380
Ευ. ἐχόμεθα.
Δι. τοῦπος νῦν λέγετον εἰς τὸν σταθμόν.
Ευ. ΕΙΘ' ΩΦΕΛ' ΑΡΓΟΥΣ ΜΗ ΔΙΑΠΤΑΣΘΑΙ
ΣΚΑΦΟΣ.
Αι. ΣΠΕΡΧΕΙΕ ΠΟΤΑΜΕ, ΒΟΥΝΟΜΟΙ Τ' ΕΠΙ-
ΣΤΡΟΦΑΙ.
Δι. κόκκυ. μεθεῖτε. καὶ πολὺ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε.
Ευ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταῖτιον; 1385
Δι. ὅτι εἰσέδηκε ποταμὸν, ἐριοπωλικῶς
ὕγρον ποιήσας τοῦπος, ὡσπερ τάρια.

Ad eundem modum dicebant οὐ μὴ τῆν, quod Hesychius, apud quem perperam excusum οὐ μᾶτην, exponit οὐκ ἀληθῆς, in quam glossam videndus Bentley ad Menandri fragm. p. 49.

μὴ τῆν. Scholion in margine cod. διὸν ἰσχυρὸν μὴ τὸν Δία, μὴ τὸν ἴσχυρὸν. καὶ ἴσχυρὸν οὐλαβίας ἴδιον, τὸ πρὸς αἰσχύρῳ καὶ ἰλλυπτικῶς τοῦ ὄρου ἀπαιτεῖται. Simile exemplum est in Philodemi festivo Epigr. viii.

πῖντι δίδωσι ἰδὸς τῆ δῖνα ὁ δῖνα τάλαντα,
καὶ βινῆ φρίσσει, καὶ, μὴ τῆν, οὐδὲ καλῆν.

1376. ἰσιθόμην. Sic recte B. Vulgo reclamante metro ἰσιθόμην. Sunt enim juxta Scholiastem metricum versus isti omnes trochaici. In tertio νισχυμένῳ pes est trochæus per synizesin duarum vocalium. Non tamen refragarer, si quis mallet versum illum dimetrum iambicum dicere, et duos postremos sic digerere, ut iambici itidem essent:

ἰσιθόμην, ἀλλ' ὠμόμην
ἄν αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν.

1378. ἰδοῦ et mox ἰσχυόμεθα Æschylo vulgo adscripta, membr. tribuunt Euripidi.

di. Prius in B. tributum Æschylo, posteriori Euripidi. De meo cod. nihil est quod referam: nam desunt in eo 154. versus, incipientie iacuna post v. 1369. At in C. personæ multo melius indicatæ, utriusque Æschylo simul et Euripidi tributis illis. Sic plane in fabulis postris sæpe due aut plures personæ simul proloquentes paucis verbis consensum suum significant.

1380. μὴ μεθεῖσθον. Sic juxta impressos membranæ etiam, male. Vetandæ particula μὴ verbum aoristi temporis in subjunctivo flagitat. Vide ad Lys. 1036. In B. et C. recte scriptum μεθεῖσθον, quod reponi debet.

1381. ἰσχυόμεθα. Huic verbo, ut et supra voci ἰδοῦ, et vocibus ἴθι ἰδοῦ v. 1390. præfixa in cod. duplex persona simul loquentium Æschyli et Euripidis.

εἰς τὸν σταθμόν. Sic tres Regii. Vulgo ἰσχυόμεθα, eadem præpositio- num commutatione quæ observata fuit supra ad vers. 620.

1382. Euripidis versus initium est Medæ: Æschyli versus erat in illius Philoctete.

1386. ἴθι εἰσίδου. Sic tres Regii. Perperam vulgo ἴθι εἰσίδου.

- σύ δ' εἰσέδηκας τοῦπος ἐπτερωμένον.
Ευ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.
Δι. λάβεσθε τοίνυν αὔθις.
Ευ. ἦν' ἰδοῦ.
Δι. λέγε. 1390
Ευ. ΟΥΚ ΕΣΤΙ ΠΕΙΘΟΥΣ ΙΕΡΟΝ ΑΛΛΟ, ΠΛΗΝ
ΛΟΓΟΣ.
Αι. ΜΟΝΟΣ ΘΕΩΝ ΓΑΡ ΘΑΝΑΤΟΣ ΟΥ ΔΩΡΩΝ
ΕΡΑ.
Δι. μεθεῖτε, μεθεῖτε: καὶ τὸ τοῦδε γ' αὐ ῥέπει.
θάνατον γὰρ εἰσέδηκε βαρύτατον κακῶν.
Ευ. ἐγὼ δὲ πειθῶ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον. 1395
Δι. πειθῶ δὲ κοῦφόν ἐστι, καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὐ ζῆτει τι τῶν βαρυστάδμων,
ὅτι σοι κατέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
Ευ. φέρε ποῦ τοιοῦτο δῆτά μοι ἴστί; ποῦ φράσω;
Δι. βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα. 1400
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη ἴστί λοιπὴ σφῶν στάσις.
Ευ. ΣΙΑΗΡΟΒΡΙΘΕΣ Τ' ΕΛΑΒΕ ΔΕΞΙΑ ΞΥΛΟΝ.

1390. ἦν' ἰδοῦ. His vocibus rursus in C. duplex præposita persona Æschyli et Euripidis: solius Æschyli in membr.

1391. Versus est ex Antigone Euripidis: sequens ex Æschyli Niobe, juxta Scholiastem: nam qui plenius Æschyli fragmentum protulerunt Stobæus et Eustathius dramatis non meminere. Versus ipsos subjungam cum Grotii versione:

Μόνας θῖν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἴσθι.
οὐδ' αἶν τι θύων οὐδ' ἰσιθόμην λά-
βοις.

οὐδ' ἴσθι βρωμῆς, οὐδὲ πρῶν ἴσθιται.
μῖνον δὲ Πειθῶ δαιμόνιον ἀποσπᾶσι.
Nescit Deam Mors una muneribus capi:

non sanguis illi, non merum templo fluit,

non dulce resonat carmen, aut aræ calent.

hanc quippe solam Suada non novit Deam.

1397. Ζῆται τι τῶν. Nisi ita scriptum sit in C. quod observasse non memini, lectionem hanc nullus agnoscat cod. In membr. mendose Ζῆταιτε τῶν. In B. Ζῆται τῶν claudicante versu. Demum in

quinto cod. reperio Ζῆται γε τῶν, quod sincerum esse videtur.

1399. μοι ἴσθι, est pro μοι ἴσθι, et sic excudi debet; quod cum ubivis ob perspicuitatem præstat, tum hic etiam ob euphoniā. Ingratum enim quid sonat quater repetita diphthongus ou.

1400. βέβληκ' Ἀχιλλεύς δύο κύβω καὶ τέτταρα. In Euripidis derisionem utitur hoc versu Comicus, quem ille fecerat in Telepho, ubi heroës inducebantur tesseris ludentes, quod episodium, quia theatri risum excitaverat, poetā suppressit. Hic vero idem significat, quod nobis formula et tesserarum etiam ludo desumpta, à vous le dé.

Hunc versum, veterumque ad eum Criticorum observata illustrat Dan. Souterius in libello de Tabula lusoria et aleatoribus, p. 49.

1402. Versus est ex Euripidis Meleagro: sequens ex Glauco Potniense Æschyli, cujus locum pleniorē profert Scholiastes Euripidis ad Phœn. p. 750. editionis præstantissimi Valckenarii:

ἴσθ' ἄρματος γὰρ ἄρμα, καὶ νεκρῶ νεκρῶς,
ἴσθαι δ' ἴσθ' ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι.

ΑΙ. ΕΦ' ΑΡΜΑΤΟΣ ΓΑΡ ΑΡΜΑ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩ
ΝΕΚΡΟΣ.

- Δι. ἐξηπάτηκεν αὐτὸν σε καὶ νῦν.
 Ευ. τῶ τρώπῳ.
 Δι. δὴ ἄρματ' εἰσέθηκε καὶ νεκρῶ δύο, 1405
 ὡς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
 Αι. καὶ μηκέτ' ἐμοίγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταδμὸν
 αὐτὸς, τὰ παιδί, ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
 ἐμβὰς καθήσθω, ξυλλαβῶν τὰ βιβλία.
 ἐγὼ δὲ δὴ ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνα. 1410
 Δι. ἄνδρες σοφοί, καὶ γὰρ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.

1405. Cod. δὲ ἄρματ' εἰσέθηκε.
 1405. καὶ νεκρῶ δύο. Vulgo legitur
 δύο. Atticis δύο usitatum non fuisse
 observavit Dawesius aurei libelli p. 347.
 Idem adseruit Valckenarius ad Eurip.
 Phoen. p. 220. Atticam formam δύο
 Tragicis sæpe restituendam esse monens,
 partemque nobilis ex Erechtheo ἥσιως
 tantillæ rei ignoratione penitus obscura-
 tam fuisse. Locus quem innuit hic
 est:

τῆ' μὴ δὲ παιδί σίφανος, ἡ μία μίση
 πόλις θανούσα τῆσδ' ὑπερδύθειται,
 καὶ τὴν τακούσαν, καὶ σὶ, δύο δ' ἴμοστέ-
 ρους
 σώσει.

Legebatur cum fœdissima sententiæ et
 metri labe,

καὶ τὴν τακούσαν καὶ σὶ δὲ ἴμοστέρους.

In re manifesta summis viris fidem de-
 rogandam esse non duxi, ipseque in eo-
 rum sententiam concessi ad Eurip. Or.
 857. ubi versum ex Helena 1099. prout
 legi debet, protuli:

μῆγας γὰρ ἄγῶν, καὶ βλίπῳ δύο ῥοσάς.

At ecce vir longe eruditissimus Regius
 Professor, qui sibi verba dari non facile
 patitur, quique callide novit, quantum
 inter dicta et probata intersit, (vide
 not. in Soph. El. 1024.) nos omnes ad
 ferulam suam revocat in nota ad Soph.
 Aj. 319. Dawesium reprehendens, quod
 in senarii Euripidei sine δύο pro δύο re-
 ponendum esse statuerit. Jam cupisne
 scire quo argumento ille ostendat poste-
 riorem formam Atticam non refugisse?

Undenam corruptelæ tuendæ potius tela
 accessivisset, quam ex ipsius corruptelæ
 armamentario? Sic solent boni isti ho-
 mines mendam menda defendere, non
 animadvertentes vix unicum esse græ-

cum vocabulum, in quo describendo di-
 versis modis non lapsi sint librarii. Ver-
 sum ex Comici nostri Equitibus protu-
 lit 1347. quem sic in impressis legerat:

καὶ τὴ Δία γ', εἰ δύο λιγύτην ῥήτορι.
 Sed discat CLARISSIMUS PROFESSOR
 versum illum deinceps sic lectum iri:

καὶ τὴ Δία γ', εἰ δύο σοι λιγύτην ῥήτορι.
 Quid mirum, si librorum olim descripto-
 ribus, hominibus imperitis, parumque
 adtentis, δύο sæpe pro δύο in calam
 venerit? Hic in duobus Reg. codd.
 quos adhibueram, scriptum repereram
 δύο, quod mihi scrupulum non iniecit,
 nec in mora fuit, quin Atticam formam
 reponerem. Demum in C. qui codex
 majoribus exaratus est calami ductibus,
 perspicue quantum potest scriptum re-
 perio ΔΤΟ. Hoc tibicine non indigebat
 mea emendatio.

1408. αὐτὸς, τὰ παιδί, ἡ γυνή, Κηφισο-
 φῶν. Omnis Veneris expertum mala li-
 brariorum manus gratiam hujus versus
 corruperat, copulam inserendo, quæ nul-
 la, aut saltem triplex esse debebat. Sic
 enim vulgo legitur:

αὐτὸς, τὰ παιδία, καὶ ἡ γυνή, Κηφισοφῶν.

In B. καὶ ἡ γυνή καὶ Κηφισοφῶν. Poste-
 riorem copulam metrum admittere gra-
 vatur, utramque respuit sermonis venu-
 stas. Eleganter supra v. 587. Bacchus ait:
 ἀρῆμ' αὐτὸς, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
 καὶ τὴν τακούσαν—

Confer notam ad v. 1302. Quum sic a
 me fuisset editum, idem etiam Reiskio
 placuisse vidit.

Hic cod. ut B. habet, τὰ παιδία, καὶ ἡ
 γυνή, καὶ Κηφισοφῶν.

1411. ἄνδρες σοφοί. Sic tres Regii
 cum Vaticano et primariis editt. Quod
 vulgo nunc legitur φίλοι primum e-

- οὐ γὰρ δι' ἐχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
 τὸν μὲν γὰρ ἠγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἠδομαι.
 οὐδὲν ἄρα περᾶξεις, ἄνπερ ἠλθες οὐνεκα.
 Πλ. ἐὰν δὲ κρινῶ;
 Δι. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει, 1415
 ὀπότερον ἂν κρινῆς, ἢν ἔλθῃς μὴ μάτην.
 Δι. εὐδαιμονοίης. Φέρε, πύθεσθ' ἐμοὶ ταδί.
 ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν.
 Ευ. τοῦ χάριν;
 Δι. ἢν ἡ πόλις σωθῆῃσα τοὺς χορούς ἀγῆ.
 ὀπότερος οὖν ἂν τῆ πόλει παραινέσειν 1420
 μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξιον μοι δοκῶ.
 πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκibiάδου τίνα ἔχετον
 γνώμην ἐκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
 Ευ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην;
 Δι. τίνα;
 Ευ. ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν. 1425
 ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἶπατον τούτου περὶ.
 Ευ. μισῶ πολίτην, ὅστις ἀφελῆῖν πάτραν
 βραδύς πέφυκε, μάλα δὲ γε βλάπτειν ταχύς,

ditum fuit in officina Phil. Juntae,
 nescio unde: sed mutationis cau-
 sam deprehendere mihi videor. Verba
 hæc corrector esse credidit in vocativo,
 et ad chorum directa, ut ea acceperunt
 etiam interpretes, quos temere secutus
 sum. Sunt autem in casu recto, subau-
 dito verbo ἰσθί. σοφῶν retinuit prior Ba-
 siliensis, et ex ea servatum fuit in utra-
 que Veneta. Illud φίλοι prorsus aucto-
 ritate caret.

Male hic cod. ἄνδρες φίλοι, quod in
 alio nullo repereram.

1417. πύθεσθι. Gl. ἀκούσασθι.—ταδί.
 In C. ταδί.

1418. τοῦ χάριν; Hæc interrogatio in
 tribus codd. ut in edit. Bern. Juntae,
 Cratandri, et Venetis Plutoni tributa
 est: in Aldina prorsus ommissa persona:
 in recentioribus adscriptus Æschylus:
 mihi Euripides, idque, ut reor, verisimi-
 lius: cum enim, tanquam petulantem et
 protervum, priorem semper in verba
 erumpere facit Comicus. Ejusdem debet
 esse personæ hæc percontatio ac
 altera vers. 1424. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα

γνώμην. Posteriorem Æschylo duo codd.
 tribuunt: unus cui consentio, Euripidi.
 τοῦ χάριν. Adscripta in cod. Pluto-
 tonis persona.

1420. ὀπότερος οὖν ἂν—Vulgo inversæ
 voculae cum metri labe, ἂν οὖν. Nihil ab
 impressis differebant prius inspecti codd.
 Nunc demum in C. quem restitui vocum
 ordinem reperio.

ὀπότερος οὖν ἂν—Sic etiam in hoc cod.

1424. In hoc cod. ut in membr. tri-
 buta hæc percontatio Æschylo. Melius,
 ut mihi videtur in B. adscripta Euripidis
 persona.

1425. Samtus hic versus, teste Scho-
 liasta, ex Ionis Chii Φρουροῖς. In alio
 ejusdem Tragicæ dramate, cui titulus erat
 Φοῦνξ ἢ Κανίως erat heroicus iste versus,
 quem in rem suam traduxit Comicus su-
 pra v. 706.

εἰ δ' ἰγὼ ἐρῶς ἰδὼν βίον ἀίερος, ὃ πο-
 λῆται.

de Ione Chio videndus Bentleius in E-
 pist. ad Millium.

1428. μάλα δὲ γε βλάπτειν ταχύς.
 Sic B. juxta impressos: A. C. μεγάλη

- καὶ πόριμον αὐτῶ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
 Δι. εὐ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις; 1430
 Αι. οὐ χερὴ λέοντος σκύμονον ἐν πόλει τρέφειν·
 ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
 Δι. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω.
 ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν· ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
 ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἐκάτερος εἶπατον, 1435
 περὶ τῆς πόλεως ἦν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.
 Ευ. εἴ, τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίαν,
 αἴρειεν αὔραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

ὅτι βλέπειν ταχὺς, ut et Suidas in Σίφνιοι.
 Vulgatum prætulit, in quo βλέπειν absolute positum, et μάλα γὰρ ad ταχὺς referitur.

1431. οὐ χερὴ λέοντος σκύμονον ἐν πόλει τρέφειν·
 ἦν δ' ἐκτραφῆ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.

Inter hos versus medius insertus hic comparat in edit. omnibus:

μάλα μὲν λέοντα μὴ ἐν πόλει τρέφειν.
 Parum emunctæ naris fuerunt, qui fraudem Comico factam statim non olfecerunt; fuscillis expulissent suppositivum versum, si tantillum arte critica valuisent. Eum satis damnabat cum suavetate ipsius ineptia, tum Plutarchi auctoritas, qui hanc sententiam proferens in Alcibiade p. 21. nullam adulterini versus mentionem facit. Sed qui ante nostram ætatem veteres tractabant poëtas quidvis potius passi fuissent, quam unum alicui versum eximi, etiamsi esset longe absurdissimus. Et sunt etiam boni viri, coævis suis adeo iniqui, ut si solacium quempiam atrocissimum perite emenderis, nos veterum scripta temerarie clamitent: iidemque, si mediani barbarie insulsus aliquis libarius inter venustos poëtæ versus absoni quid infercerit, id pro genuino haberi volunt: tantum apud eos valet quatuor vel quinque plus minus sæculorum auctoritas. Nec per eos licet a germanis spuria segregare: sin quis id aggrediat, ei confestum violatæ antiquitatis crimen intentant, quo si me nunc arcessant, tam eis opto ut ineptiarum non damnentur, quam me majestatis absolutum iri confido. Quippe fidejussores habeo tres codd. quorum ne in uno quidem vel tenuissimum apparet vestigium rejecti a me ver-

sus. Hic subsistere possem, ut feci in Apollonio ii. 1117. Non tamen frustra satagere videbor, si inquiram quenam fuerit mens hominis, qui non diu nullum ante Suidæ ætatem pannum hunc Comico adsuit. Scilicet quia sententiam suam dixerat Euripides tribus conclusam versibus, lepidiorem ille locum futurum credidit, si par Euripidi faceret Æschylus, totidemque versibus suam proponeret sententiam: itaque versum illam labore non magno, sententia nulla cudit. Arreptum eum postea ludimagistri, quum plus sapere quam illius conditor vellent, alius eum Euripidi, alius Baccho, quin etiam alius Choro, tribuere; verecundiores nihil decreverunt. Hoc declarat posterior pars scholii ad hunc locum. Pars prior usque ad verba ἦν τιν' bonæ notæ est, et e veterum Criticorum commentariis excerpta; spectatque illa tres Euripidis versus et duos Æschyli, quales eos exhibent codd. et nostra editio. Quæ sequuntur nauci non sunt; et tam versus conditor quam illius interpretes fungi fuere.

Spurium versum, quem e textu ejeci, habet hic cod.

1437. εἴ, τις πτερώσας—Berglerus ἰ τις πτερώσαι cum hac nota. Est 3. pers. aor. 1. opt. Edd. omnes ἰ τις πτερώσας. Recte, ὁ bone, editiones omnes; nec solum eæ, sed etiam codd. omnes: nec aliter poëtam scripsisse manifestum est: nam cum tua tertia persona, priori verbo alterum sine copula subijci non potest: ἰ τις πτερώσας—καὶ αὔραι αἴρειν. An loquendi formam aliquam nimine insolitam Kusterus tibi non satis declaraverat? Nominativus est absolutus pro genitivo: εἴ, πτερώσαντός τινος—Κλεόκριτον Κινησίαν.

- Δι. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
 Ευ. εἰ ναυμαχοῖεν, κατ' ἔχοντες ὀξείδας 1440
 ραίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
 ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
 Δι. λέγε.
 Ευ. ὅταν τὰ νῦν ἀπίστα πῖσοθ' ἠγάμεθα,

αὔραι, αὐτοὺς αἴρειν πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα. Qui tot putidissimas mendas silentio præteristi, nunc demum corrigere incipis, ut quod non modo sanum, sed etiam elegans est, pervertas et corrupturas! At tibi non ita sum iniquus, quin credam, te ineptam hanc notulam deleturum fuisse, si, antequam prelo subijceretur, lubricationem tuam retractavisses. De nominativo et accusativo absolute positus videndus Gregorius de Dial. Att. §. vii. et xxv. Sæpe dubitari potest utro casu, recte an quarto, sic positum sic participium neutrum, ut in Lys. v. 13. ἱερμῖνον δ' αὐταῖς ἀπαντῆν ἐνθάδε—

Sed indubitati nominativi exempla ubi vis obvia. Vide Valckenariun ad Eurip. Phæn. p. 101. et ad Hippol. v. 23. Sophocl. Antig. 259.

λέγει δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἱππόδου κακοί, φύλαξ ἰλιγγῶν φύλακα. sed hæc tralaticia sunt. Aristarchum et Apollonium nobiles Grammaticos versum hunc et quatuor sequentes, proindeque etiam vers. 1459. et 1453. tanquam Aristophane indignos obelo notasse refert Scholiastes, quorum Kusterus judicium probat. Utique male coherent cum reliquis: ideo v. 1442. edidi ἴστρον μὲν οἶδα, pro eo quod in libris omnibus legitur, ἐγὼ μὲν οἶδα. Hoc si quis non probet, septem versus, qui tamen insulsi non sunt, quibusque inest aliquid comicæ lascivitiæ, prorsus repudiet, loco sic constituto post v. 1436.

περὶ τῆς πόλεως ἦν τιν' ἔχετον σωτηρίαν.
 Εὐριπίδης.

ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν.
 Διονύσιος.

λέγει.
 Εὐριπίδης.

ὅταν τὰ νῦν ἀπίστα πῖσοθ' ἠγάμεθα,
 τὰ δ' ὄντα πῖσοθ' ἀπίστα.

Διονύσιος.
 πῶς; οὐ μανθάτω.

ἀμαθιστέρον πως ἰσθὶ καὶ σαφιστέρον.
 Εὐριπίδης.

εἰ τῶν πολιτῶν, εἰσι νῦν πιστεύομεν,

τούτοις ἀπισθίσαιμι· οἷς δ' οὐ χροῦμιθα,
 τούτοις χρῆσαιμιθ', ἴσως σωθεῖμι ἂν.
 εἰ νῦν γὰρ δυστυχοῦμι ἐν τούτοις, πῶς τήναιτία πᾶσι τούτοις οὐ σωζοίμιθ' ἂν;
 Διονύσιος.

εὐ γ', ὦ Παλάμηδες· ὦ σαφωτάτη φύσις,
 τί θαι λίγυις σύ;

Λισχόλος.
 τὴν πόλιν νῦν μαι φράσσοι—

1440. Vulgo sic legitur hic versus:
 εἰ ναυμαχοῦν ἂν, κατήχοντες τ' ἔξιδας—

In membr. scriptum reperi, ut etiam est in C.

εἰ ναυμαχοῦν κατήχοντες ἔξιδας—
 Inde proclive fuit veram restituere lectionem:

εἰ ναυμαχοῦν, κατ' ἔχοντες ἔξιδας—
 κατὰ et κατὰ sæpe a librariis commutata fuere, ut observatum fuit ad v. 958. Particula εἰ hic prorsus est inutilis: importuna copula, et aliena significatio verbi κατήχοντες. Jam has notas scribens primarias editiones ad manum habeo et Scaligeri Excerpta. Sicubi textus meus a Kusteriano differt, primarias illas inspicio, deinde Scaligeri Excerpta, si forte harum varietates ab eo enotata fuerint. Aldina, quam, una excepta, reliquæ omnes expresserunt, vulgatam lectionem habet: Scaliger ad hunc versum nihil. At unica illa, quæ a reliquis dissentit, quenam ea est, quidve habet? Est editio Bern. Juntae, omnium optima, quam neglexerunt editores omnes, quam Kusterus ne quidem novit, in qua hæc ipsa nostra lectio totidem existat literis, ne uno apice mutato. Idem jam observavimus supra in v. 1161. Mirari subit qui Bartholomæus Zanettus, cujus ex officina prodiit elegans xi. Commediarum editio, Basileensem Cratandri potius expresserit, quam illam Bern. Juntae. Fueritne jam tum rarior, quæ hodie est rarissima?

Sic scriptus est hic versus in cod.
 εἰ ναυμαχοῦν, κατήχοντες τ' ἔξιδας.

- τὰ δ' ὄντα πίστ', ἀπίστα.
- Δι. πῶς; οὐ μανθάνω.
- Ευ. ἀμαδέστερόν πως εἶπε καὶ σαφέστερον. 1443
- Ευ. εἰ τῶν πολιτῶν, οἷσι νῦν πιστεύομεν, τούτοις ἀπιστήσαιμεν· οἷς δ' οὐ χρώμεθα, τούτοις χρησαίμεσθ', ἴσως σωθῆμεν ἂν. εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοις, πῶς τὰναντία πράττοντες οὐ σωθόμεσθ' ἂν; 1450
- Δι. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις, ταυτὶ πότερ' αὐτὸς εὔρες, ἢ Κηφισοφῶν;
- Ευ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὄξειδας Κηφισοφῶν.
- Δι. τί δαὶ λέγεις σύ;
- Αι. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον πρῶτον, τίσι χρήται· πότερα τοῖς χρηστοῖς; 1453
- Δι. πῶθεν;
- Αι. μισεῖ κάκιστα.
- Αι. τοῖς πονηροῖς δ' ἤδεται;
- Δι. οὐ δῆτ' ἐκεῖνη γ', ἀλλὰ χρήται πρὸς βίαν.
- Αι. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν, ἢ μήτε χλαῖνα, μήτε σισύρα ξυμφέροι;
- Δι. εὗρισκε νῆ Δί', εἴπερ ἀναδύσει πάλιν. 1460
- Αι. ἐκεῖ φράσαιμ' ἂν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.
- Δι. μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάγαθά.

1448. ἴσως σωθῆμεν ἂν. Sic perite emendavit Dawesius, cujus iudicium confirmant codd. A. C. in quibus σωθῆμεν ἂν, ut apud Suidam in σαφίτηρον, forma Grammaticis tradi solita, cuique assueti erant librarii, sed quae Atticis saltem poëtis inusitata fuit. Confer Toupium ad Suidam i. 49. Hic loquendi ratio optativum flagitat, et solœcum est, quod vulgo legitur ἴσως σωθῆμεν ἂν.

Hic cod. etiam ἴσως σωθῆμεν ἂν. 1455. πῶθεν; Negatio morata per interrogationem. Sic Conc. 976. percunctanti anui: οὐτος, τί κόπται; μὲν ἡμὶ Ζησαῖς; respondet adolescens: πῶθεν; id est, οὐδαμῶς, sed, ut ait Hesychius, μὲν ὑποκρίσινος. Vide Hemsterhusium ad Luciani Tim. p. 115.

1457. χρήται πρὸς βίαν. Eis uti cogitur: vi uilitur coacta. Acham. 73. πρὸς βίαν ἰσίνωμεν, cogebamur bibere.

Varii substantivi cum præpositione πρὸς adverbiorum vicem sustinent. πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀνάγκην, vi, necessario: πρὸς καιρὸν, opportune: πρὸς ἰσίδιαν, ric: πρὸς ἡσπῆν, jucunde: aliaque multa, quæ recensere meum non est; non enim lexicon facio. πρὸς βίαν perperam acceperunt Sophoclis interpretes, in Electrae loco, quem bene distinctum dedi, v. 1460.

ὡς, εἰ τις αὐτῶν ἰστίων κινεῖς πάρος ἔχρησ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ἔρῶν νικρὸν, σέμα δίσχηται τὰμῶ, μὴδὲ πρὸς βίαν, ἡμῶ κολαστοῦ προσυχῶν, φύση φρίνας, ordo est: μὴδὲ, προσυχῶν ἡμῶ κολαστοῦ, φύση φρίνας πρὸς βίαν. Quod non intellexisse Parisinum Professore ad eum locum ostendani.

1462. μὴ δῆτα σύ γ'· ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τάγαθά. KUSTERUS: Metri gratia scribendum est ἐνθαδ' ἀνίει, ut recte habet Ms. Vatic. Itane, ὀ bone? vi-

- Αι. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων· πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον. 1465
- Δι. εὖ, πλὴν ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.
- Πλ. κρῖνοις ἂν.
- Δι. αὕτη σφῶν κρίσις γενήσεται. αἰρήσομαι γὰρ, ὄνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
- Ευ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν, οὗς ἄμοσας, ἢ μὴν ἀπάξειν μ' οἰκαδ', αἰροῦ τὸς φίλους. 1470
- Δι. ἩΓΑΩΣΣ' ΟΜΩΜΟΚ', Αἰσχύλονδ' αἰρήσομαι.
- Ευ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνδρώπων;
- Δι. ἐγώ;
- Ευ. ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιῆ γὰρ οὐκ;
- Δι. αἰσχιστον ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις;
- Δι. τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι θεωμένοις δοκῆ; 1475
- Ευ. ὦ σκέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
- Δι. τίς οἶδεν, εἰ τὸ ζῆν μὲν ἔστι κατθανεῖν,

deamus ergo quibusnam, recepta hac lectione, pedibus incedat versus:

μη δὴ | τα συγ' ἀλλ' | ἐνθαδ' α | νει |

κα | γαθα. In quarta sede spondeus est: sed concedam tibi iambum esse, quia ignorabas verbum ἦμα primam semper producere, ut observavi ad Lys. 157. Quid facies quinto pede, tam misere fracto? ἐνθαδ' habet etiam cod. C. sed in duobus aliis, ut in impressis est ἐνθαδ', quod genuinum esse facile apprehendit quicumque metra primoribus labris adigit.

1466. πλὴν ὁ δικαστής. Sic duo codd. et primariæ editt. Particulam γη nescio unde adsciverunt recentiores, in quibus πλὴν γ' ἔ—Pejus in C. et cod. id γη πλὴν ἔ—

1469. μεμνημένος νυν—Vulgo est νῦν. In B. μεμνημένος νῦν δὴ τῶν—Vides voculam δὴ interpretamentum esse alterius cod. C. habet in contextu serie πρὶν καταλαθεῖν: quod aliud glossema est. V. seq. ad τοὺς φίλους gl. ἡμί.

1471. ἢ γλώσσῳ—Codd. ut impressi, ἢ γλώσσῳ—Sunt ipsius Euripidis verba, quorum forma mutari non debuit. Versus abhinc secundi in fine codd. etiam habent οὐ, perperam.

1475. τοῖσι θεωμένοις. Sic membr.

VOL. I.

Vulgo τοῖσι. Vide supra ad 286. 772. Est autem hic versus parodia Euripidei versus in Aëolo:

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένους δοκῆ;

Eundem versum salse in Euripidem retorsit Laïs meretrix, cujus dictum ex Machone refert Athenæus p. 582. C.

Versus quia faceti sunt, hic subjungam: Λαῖδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὶ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήτρῳ τινὶ πιννακίδα καὶ γραφίον ἐξηρητημένον ἔχουσαν, Ἀπόκριται, φησὶν, ὦ ποιητὰ μοι, τί βουλόμηνος ἔγραψας ἐν τραγωδίᾳ ΕΡΡ' ΑἰΣΧΡΟΠΟΙΕ. κατασπλαγχεῖς δ' Εὐριπίδης

τὴν τόλμαν αὐτῆς, καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς

σύ γ' αἰσχροποιός. ἢ δὲ γιλᾶσα ἀπικρίθη;

τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένους δοκῆ;

Verba ista ἔφη αἰσχροποιός sunt in Euripidis Medea v. 1346.

1477. Parodia est versus Euripidis in Phrixo, quos servavit Stobæus:

τίς δ' οἶδεν, εἰ ζῆν τοῦδ', ἢ κίληται θανεῖν,

τὸ ζῆν δὲ θνήσκαι ἴσσι; πλὴν ἦμας βροτῶν νοσοῦσιν οἱ βλίπνοτες, οἱ δ' ὀλοῦντες οὐδὲν νοσοῦν, οὐδὲ κίληται κακῶ.

2 K

- τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, καὶ τὸ καθεύδειν κώδιον;
 Πλ. χωρεῖτε τοίνυν, ᾧ Διόνυσ', ἔσω.
 Δι. τί δαί;
 Πλ. ἴνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.
 Δι. εὖ τοι λέγεις, 1480
 νῆ τὸν Δι'. οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
 Χο. μακάριόν γ' ἀνῆς ἔχων

Id est, interprete Grotio, Floril. p. 494.
 Quis scit morine vivere, atque hoc, vi-
 vere
 quod nos vocamus, sit moti? hoc certe
 liquet:
 morbis laborat vita; qui summum
 diem
 obiit, miseris pariter et morbo vacat.
 Eadem sententia erat in Euripidis Po-
 lyido:
 τίς εἶδεν εἰ τὸ ζῆν μὲν ἰσι κατθανεῖν,
 ἐτὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νεμίζεσαι;
 et diversis verbis in Hippolyto legitur v.
 192.

ἄλλο τι τοῦ ζῆν φίλτερον, ἀλλ' ὁ
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφίλαις.
 δυήρωτες δὲ θανάτου δ' ὄντες
 τοῦδ', ἴτι τούτου εἴλωι κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνας ἄλλου βίοντα,
 ποῦνα ἀποδύειν τῶν ὑπὸ γαῖαν.
 μέθους δ' ἄλλως φερόμεσθα.

1479. χωρεῖτε τοίνυν, ᾧ Διόνυσ', ἔσω.
 Saepe cum vocativo singulari verbum
 plurale adhibetur, quando ad plures di-
 recta oratione, unus tantum compella-
 tur. Lys. 1166. ἄφρα', ᾧ γὰρ Δι', αὐτοῖς.
 Concedite illis, ὁ bone. Sic verti debuit,
 non vero ὁ boni. Vesp. 975.

Ἰδ', ἀντιβολῶ δ' οἰκτιρεῖται αὐτὸν, ᾧ πᾶ-
 ρτες,
 καὶ μὴ διαφθίρεται.

Exempla apud Comicum nostrum fre-
 quenter obvia. Sic etiam Latini. Teren-
 tius Adelph. circa finem:

Nunc adeo si ob eam rem vobis mea
 vita invisa, Æschine, est,
 quia non justa iniqua prorsus omnia
 omnino obsequor,
 missa facio: effundite, emite, facite
 quod vobis lubet.

Soph. Œd. Col. 1104. προσείδιστ', ᾧ
 παῖ, πατρὶ. 1112. ἰερίσαστ', ᾧ παῖ, πλι-
 ρόν. 1102. ᾧ τέκνον, ἢ πάριστον; Egre-
 gie nugatur Heathius ad Philoct. v. 369.
 ᾧ σχίσιλ', ἢ τοιμήσαστ'—

1480. ἴνα ξενίσω σφῶ πρὶν ἀποπλεῖν.
 —εὖ τοι λέγεις. Vulgo legitur: πρὶν γ'

ἀποπλεῖν.—εὖ λέγεις. In membr. et C.
 scriptum πρὶν ἀποπλεῖν.—εὖ λέγεις. In
 B. πρὶν ἀποπλεῖν.—εὖ λέγεις. Primo vi-
 des particulam γε a nullo codice agnoscī:
 nec eam in Vatic. esse, cujus varietas
 Kustero non satis accurate indicata, qua-
 vis sponseione contendam: tum ἀποπλεῖν
 cum Vat. duos Regios, eosque optimos
 præferre. ἀποπλεῖν nihil aliud est quam
 glossa. Sed laborabat metrum. In ἀπο-
 πλεῖν ex Comici usu media producti non
 debet: exciderat syllaba, quam haud
 infeliciter restituisse me confido: εὖ τοι
 λέγεις. Vide Pac. 934. Plut. 198.

πρὶν ἀποπλεῖν. Sic etiam postremum
 inspectus cod. Vide not. ad fragmen-
 tum xii. Senectutis.

1482. μακάριόν γ' ἀνῆς ἔχων. Ku-
 sterus scribendum μακάριος ad Vat. cod.
 fidem censuit: nec tamen dicit an
 codex ille particulam γε habeat nec
 ne. In duobus Regiis scriptum re-
 pereram μακάριος ἀνῆς ἔχων: eademque
 plane scriptura est in C. Ob codicum
 consensum μακάριος prætulera stulte, ut
 quod res est dicam. Nam illud μακάριον
 longe elegantius non sane correctorem
 sapit: tuetur id Scholiastes et bene ex-
 plicat, quod non animadvertentem, fuitque
 procul dubio in codice quo usus est Al-
 dus. Quod ad particulam γε attinet, eam
 retinui, ut hic versus ejusdem cum se-
 quentibus omnibus esset metri, nempe
 trochaicus: sin omittatur, pro trochaico
 dimeter erit peonius. μακάριος hic non
 solum elegantius est, sed etiam senten-
 tia melius convenit, quam generalis est:
 non enim hoc de Æschylo dicitur, sed
 absolute: μακάριόν γε χεῖμα ἴσιν ἀνῆς
 ἔχων ζῶσιν, quod deinde confirmatur
 Æschyli exemplo. Nihil frequentius hac
 ellipti substantivi χεῖμα. Menander
 apud Bentleyum p. 9.

ἰδρατικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἱερμίαν.
 Ad quem versum vide summi viri obser-
 vationem. Plena locutio est in Lys.
 677.

- ξύνεσιν ἠκριθωμένην.
 παρὰ δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
 ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας,
 πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὐδῆς,
 ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
 ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
 ξυγγενέσι τε καὶ φίλοις,
 διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
 χαρίεν οὖν, μὴ Σακράτει
 παρακαθήμενον λαλεῖν,
 ἀποβαλόντα μουσικῆν,
 τά τε μέγιστα παραλιπόντα
 τῆς τραγωδικῆς τέχνης.
 τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
 καὶ σκαριφισμοῖσι λήρων
 διατριβὴν ἀργὸν ποιείσθαι,
 παραφρονούντος ἀνδρός.

ΠΑΟΥΤΩΝ, ΑΙΣΧΥΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Πλ. ΑΓΕ δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χῶρε, 1500
 καὶ σῶζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
 γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παιδεύσον
 τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσὶν·
 καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
 καὶ τουτὶ τοῖσι ποροισταῖς,
 Μύρμηκί θ' ὀμοῦ καὶ Νικομάχῳ· 1505
 τὸδε δ' Ἀρχεγόμῳ·
 καὶ φράξ' αὐτοῖς, ταχέως ἤκειν
 ὡς ἐμὲ δευρὶ, καὶ μὴ μέλλειν.

ἰσπιπύτατον γὰρ ἰσι χεῖμα κῆσυχον
 γυνή.

Minus eleganter etiam hic cod. μακά-
 ριος ἀνῆς ἔχων. In Pl. 782. ὡς χαλαστὴ
 ἰσιν εἰ φίλοι. Conc. 236. χεῖματα πε-
 ρίζειν ἰσπιπύτατον γυνή. Et sic passim,
 adeo ut mirer librarios hic lapsos fuisse.

1484. Supra observavi versus istos
 trochaicos esse, quorum nonnulli cruri-
 fragio multati fuerant. Hic metri lex
 flagitat πολλοῖσιν; v. 1496. σεμνοῖσιν:

v. 1490. συνετὸς, non, ut vulgo, ξυνοῖς.
 Ista codicibus etiam refrugantibus e-
 mendari debebant. In A. C. scriptum
 συνετὸς.

1497. Perperam in C. σκαριφισμοῖσι,
 cum gl. σκαίσι.

1503. εἰσὶν. Sic ob metrum scriben-
 dum: vulgo εἰσὶ.

1504. καὶ τουτὶ—Sic A. C. Vulgo
 καὶ τούτοι.

- κἄν μὴ ταχέως ἤκωσιν, ἐγὼ, 1510
 νῆ τὸν Ἀπόλλω, στίζας αὐτοὺς,
 καὶ ξυμποδίσας,
 μετ' Ἀδειμάντου τοῦ λευκολόφου
 Αι. κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.
 ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον 1515
 τὸν ἐμὸν παραδόσ Σοφοκλεῖ τηρεῖν,
 καὶ διασάξω, ἣν ἄρ' ἐγὼ ποτε
 δεῦρ' ἀφίκαμαι. τούτου γὰρ ἐγὼ
 σοφία κρίνω δεύτερον εἶναι.
 μέμνησο δ' ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνήρ,
 1520 καὶ ψευδολόγος, καὶ βωμολόχος,
 μηδέποτ' εἰς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
 μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.
 Πλ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ 1525
 λαμπάδας ἰσθᾶς, χάμα προπέμπετε,
 τοῖσιν τούτου τούτου μέλεσιν
 καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.
 Χο. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
 κῆς φάος ὀρρυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν,

1510. κἄν μὴ ταχέως ἤκωσιν, ἰγῶ—
 Sic anapæsto constant sui numeri. Vulgo κἄν μὴ ταχέως ἤκωσι. Integer versus erat apud Suidam in δῶρος, quod Toupius indicavit: eandemque quam restitimus lectionem demum reperimus in C. In B. scriptum ἤκωσιν, sed omissum ἰγῶ.

1512. In ξυμποδίσας Atticismum vulgo neglectum servant tres codices.

1513. Λευκολόφου videtur hic esse nomen appellativum e nomine proprio per derisionem factum. Adimantus, de quo hic agitur, filius erat Leucolophidae. Xenophonti Hellen. p. 25. vocatur Ἀδιμαντος ὁ Λευκολοφίδου. Sic enim ibi legendum ad codd. fidem, non, ut perperam editum est, Λευκοροφίδου. Potest tamen etiam accipi pro nomine proprio, siquidem, referente Scholiasta, Eupolis in Urbibus Adimantum hunc inducebat sic de se loquentem:

ὄνα ἀργαλίον δᾶτ' ἰσι πάσχιον τοῦτ' ἰμῖ,

τὸν Λευκολόφου παῖδα:

1515. σὺ δὲ τὸν θᾶκον. Vulgo τὸν θᾶκον, glossa in locum genuinae vocis re-

cepta, et sic corruptis numeris. Vat. cod. teste Kustero, habet θᾶκον. Sed hic, ut infra 1522. θᾶκον scribi debuit ex Atticorum usu.

1517. καὶ διασάξω. Vulgo καὶ σώξω, profligato metro. Vide not. ad Lys. 408. Mendosi sunt in hoc versu codd. Ab impressis non differunt A. B. In C. κηρῶν ἰμοὶ καὶ σώξω.

1522. In membr. recte scriptum θᾶκον: in C. θᾶκον: in B. θᾶκον. Vide quæ de hujus nominis scriptura observavi ad Æschyli Prom. 280. et ad Eurip. Bac. 343. et interpretes ad Luciani Jovem Trag. tom. ii. p. 660. θᾶκημα est apud Soph. Œd. Col. 1380.

τοιγὰρ σὺ σὺν θᾶκημα καὶ τοὺς σὺν θᾶκίους

κρηταῖον—

1526. In vulgata hujus versiculi scriptura nec vola metri nec vestigium est: τῶς τούτου τούτου μέλεσι. Numeros ad membr. fidem restitui. In duobus aliis saltem est τῶσι, sed bis omissum finale. Sequens versus in A. C. omissus. μολπαῖσιν ob metrum scribi debuit.

τῇ τε πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας. 1530
 πᾶγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως,
 ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων· Κλεοφῶν δὲ μαχέσθω,
 κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1532. Cleopontem tanquam peregrinum taxavit Comicus supra v. 678. quapropter eum hic pugnare jubet in pa-

trio suo solo, apud Barbaros. Perit codicis folium, quod quinque ultimos fabulæ versus continebat.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΑΡΙΩΝ *Θεράπων.*
 ΧΡΕΜΥΛΟΣ *δεσπότης.*
 ΠΛΟΥΤΟΣ.
 ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.
 ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ *φίλος Χρεμύλου.*
 ΠΕΝΙΑ.
 ΓΥΝΗ *Χρεμύλου.*
 ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
 ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
 ΓΡΑΤΣ.
 ΝΕΑΝΙΑΣ.
 ΕΡΜΗΣ.
 ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

ΒΟΥΛΟΜΕΝΟΣ Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιοῦτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει *πρεσβύτην* τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοῦνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστὸν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετὰ τινος αὐτῷ Θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω, ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς, εἰ χρὴ τουτοῖ τῶν τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα, ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι, καὶ ταυτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν· ἐπειδὴ περ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν· οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πρᾶττοντες, πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ Θεὸς σαφὲς μὲν οὐδὲν ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἔπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ (ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλούτος) καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλούτος ἐστὶ δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ Θεράπων, μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ, τίνας ἔνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι. καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου, ὅστις ἐστὶ, καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἤσθησαν τε, καὶ βουλήν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν Θεραπεῦσαι πῆρω-

ARGUMENTUM in duobus tantum codd. exstat; in B. et in meo.

L. 1. τοὺς Ἀθηναίους. Sic meus. Vulgo omissus articulus.

L. 18. παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου. Culpari non debebat Kusterus, quod arti-

culum, quem sermonis ratio flagitare videtur, inseruisset, in prioribus editionibus male omissum. Hunc exhibent duo mei codices.

L. 20. βουλήν ἐβουλεύσαντο. Sic ambo codd. Vulgo βουλήν ἔσχον.

σιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τὰς τε τοῦ Βλεψιδήμῃ ἀντιλογίας, καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅτι τάχιστα, καὶ ὑγιᾶ ἐπαγήγαγον οἴκαδε· ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς, οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι, πένητες ἦσαν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΡΕΜΤΛΟΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ,
ΧΟΡΟΣ.

Κα. Ὡς ἀργαλέον παρ᾿ ἡμῖν ἔστιν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονούντος δεσπότου.
ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν. 5
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ εἶ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξία,
ὅς θεσπιωδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι 10
ἰατρὸς ἂν καὶ μάντις, ὡς φασιν, σοφὸς,
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην·
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,

Integra non exstat in codice hæc fabula, nec quod ejus superest ab eadem scriptum est manu. Scilicet in unum volumen compactæ fuerunt complurium mutilorum codicum reliquiæ. Versus Pluti habentur ibi tantum 787. in trium aut quatuor diversorum codicum collatis foliis. Octo prima continent versus ab initio 259. elegantia manu, nec forte una eademque, scriptos, sed parum emendate, in quibus post v. 87. personæ amplius non sunt notatæ, nec ullæ vocibus superscriptæ glossæ. Sex sequentia folia, e retentiore codice decerpta, quantum

ex charta et literarum formis colligere est, partem fabulæ continent a v. 179. usque ad 355. in iis sunt glossæ, adscriptæque personæ. Denum a v. 355. incipit antiquioris peritiorisque manus scriptura, qua exaratae Kanæ et pars Nubium. Lacuna est post v. 615. usque ad 769. a quo incipit trium quæ supersunt foliorum primum, quibus continetur pars fabulæ, usque ad v. 941. Reliqua desiderantur.

4. ταῦτα. Tres codd. ταυτά. Gloss. ὅμοια τῷ ἔχοντι αὐτόν. Nostram lectionem tuentur Scholiastes et Hemsterbusius.

- τοῦναντίον δεῶν, ἢ προσήκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα· 15
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, καὶ με προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τοπαράπαν οὐδὲ γρύ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσης, ὃ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ᾧ δέσποτ'· ἀλλὰ σοι παρέξω πράγματα. 20
οὐ γὰρ με τυπτήσεις, στέφανον ἔχοντά γε.
Κα. μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῆς τι με,
ἵνα μάλλον ἀλγῆς.
Κα. λῆσος· οὐ γὰρ παύσομαι,
πρὶν ἂν φράσης μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὗτοςί.
Χρ. εὐνοὺς γὰρ ἂν σοι πυνθάνομαι πᾶν σφῶδρα. 25
ἀλλ' οὐ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγούμεαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβῆς καὶ δίκαιος ἂν ἀνῆρ
κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν.
Κα. οἶδά τοι.
Χρ. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες, 30
καὶ συκοφάνται, καὶ πονηροί.
Κα. πείθομαι.
Χρ. ἐπερησόμενος οὖν ὠχρόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξέυσθαι βίον·

17. ἀποκρινόμενος. Sic perite legendum esse vidit Bentleius: refertur enim ad proximum autem. Codd. etiam ut impressi habent ἀποκρινόμενος, quod pro genitivo absoluto habuerunt veteres; nec tamen satis illis constitit utro pertineret, an ad proximum herum, an ad reinotiorem cœcum hominem. Hoc ostendit glossa codicis mei, τῷ τυφλῷ ἢ τοῦ Χρημίλου. Sed queri non poterat servus sibi cœcum non respondere, quem nondum percunctatus fuerat.

27. κλιστίστατος furacissimum. σχῆμα παρ' ὑπέριον appellat Scholiastes, quum additrus videretur herus καὶ ὑπέριον. Sed et est in ambiguo lusus. Nam, ut ille quoque observat, κλιστίστατος significare etiam possit κερδαλίον καὶ συντόν: vel μυστηριακότατον. Postremam hanc interpretationem amplexus est Berglerus. Sicque non multum differt ab eo quod Simo apud Terentium initio Andriae

liberto suo dicit: Nihil istac opus est arte — sed iis, quos semper in te intellexi sicutas fide et taciturnitate.

Sed nihil hic agitur quod Chremylus famulum suum silentio tegere cupiat. Melius vertissem, callidissimum, sollertissimum. Glossa cod. mei φρονιμώτατον. In B. hoc scholion margini adscriptum: κλιστίστατος] ἢ ὅτι τὸν φρόνιμον οἱ Ἀττικοὶ κλιστήν ἱκέλου. ἢ ἀπὸ μεταφορῆς τῶν κλιστῶν τοῦτο φησὶ. φρονιμώτατος γὰρ οἱ κλιστῶντες ἑαυτῶν γίνονται, ὅταν κλιστῶσι, ἀναγκαζόμενοι παντὶ τρέψῃ συγκλητύσῃ ἢ πτερ ἴδρασιν. ὡς καὶ ἡ ἱερολογία δίδωσι τοῦ ἰδραστος. κλιστήν γὰρ ἀπὸ τοῦ κλιστῶσι ἱερολογησθῆναι δεκί.

34. ἐπιτεξέυσθαι, ἐκκρινέσθαι, ἀηλῶσθαι. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἐν τῇ τεχνίῳ ἀναλισκόντων τὰ βίβη. Sic bene Suidas. βίον hic notat τὴν περιουσίαν, facultates

- τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ἂν μόνος μοι τυγχάνει, 35
πτευσόμενος εἰ χρῆ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους,
εἶναι πανούργον, ἀδικον, ὑγιᾶς μηδὲ ἐν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
Κα. τί δὴδ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
Χρ. πτεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί· 40
ὅτω ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξῆων,
ἐκέλευσε τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι·
πεῖθαι δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
Κα. καὶ τῷ ξυναντᾶς δῆτα πρῶτῳ;
Χρ. τουταῖ.
Κα. εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ, 45
φράζουσιν, ᾧ σκαιότατέ, σοι σαφέστατα,
ἀσκέιν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
Χρ. τῷ τοῦτο κρίνεις;
Κα. δῆλον ὅτι καὶ τυφλὸς
γνώναι δοκεῖ τοῦδ', ὡς σφῶδρ' ἐστὶ ξυμφέρον,
ΤΟ ΜΗΔΕΝ ΑΣΚΕΙΝ ΥΠΙΕΣ ΕΝ Τῷ ΝῆΝ 50
ΧΡΟΝῶ.
Χρ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτο ῥέπει,

nec ludit in ambigua significatione vocis βίος vita et βίος arcus. Ingeniosam conjecturam ἐπιτελοποιεῖσθαι scite ornavit Bentleius; sed nihil ei complacita fuit. Glossa in cod. ὑπολαμβάνων κατηλαῶσθαι, ἠφανίσθαι τὴν περιουσίαν. Scholion marginale in B. ἐπιτεξέυσθαι] ἐκ μεταφορῆς ἔρηται τοῦτο τῶν τεχνῶν, ὅταν τεχνῶντες πάντας τοὺς ἑαυτῶν οἴτους ἀφῆσαν.

37. μηδὲ ἔν. Sic divisim scriptum in codd. Vulgo μηδῆς.

44. καὶ τῷ ξυναντᾶς δῆτα πρῶτῳ; Manifestum est interrogative hæc proferri. τῷ positum est pro τίνι. In B. D. signum est interrogationis. Quod justo argutiores quidam interpretes commentum sunt, id tuetur glossa in cod. neo voculæ τῷ superscripta, τούτῳ. Sed falluntur. Nusquam memini articulum δῆ; apud Aristophanem vidisse loco pronominis ὅστος: sic quidem utuntur Tragicis, sed rarissime. τὰ pro ταῦτα in Menandri versu reliquit Bentleius p. 86. cuius emendatio ut facillima, ita certissima est:

τάδε γὰρ ἄνοιον τὴν πρὸς ἀλλήλους σοί.

At hic nulla est ratio, cur contra codd. fidem, sensu neutiquam meliori, sine interrogatione legatur, καὶ τῷδὲ ξυναντᾶς δῆτα πρῶτῳ, quod summo viro videbatur. δῆτα centies sic in interrogatione occurrit.

τῷ. Superscripta in cod. glossa τίνι.

46. σκαιότατε. Gl. ἀπαίδευσι λίαν.

51. εἰς τοῦτο βίβη. Sic tres codd. recte. Quod in impressis legitur τουτὶ, a correctore est, ignorante vim literæ γ, qua præcedens brevis vocalis producitur. Vide quæ in hanc rem notavi ad Eurip. Or. 857. Æsch. Prom. 1031. Eurip. Hippol. 462. In Ione v. 530. tetrameter est trochaicus.

παῖν, μὴ φάσας τὰ τοῦ Διὸς εἴματα ῥῆξαι χεῖρ.

Mirum est Hemsterhusio ignotum hoc fuisse, eique excidisse hanc notulam: τουτὶ] C. D'O. τοῦτο veniente versu. Alia infra ad vers. 1065. adferuntur exempla. Hic scriptum in membr. εἰς τοῦτο βίβη, ad pronuntiandi modum. Vide Orvillii Crit. Vannum p. 335.

εἰς τοῦτο βίβη. Sic etiam hic codex.

- ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μείζον. ἦν δ' ἡμῖν φράση
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὐτοσί, καὶ τοῦ χάριν,
καὶ τοῦ δεόμενος, ἦλθε μετὰ νῶν ἐνθαδὶ,
πυθολόμεθ' ἂν τὸν χρησιμὸν ἡμῶν, ὃ τι νοεῖ. 55
Κα. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν ὅστις εἶ φράσον,
ἢ τὰπὶ τούτοις δρῶ. λέγειν χρὴ ταχύ πᾶνυι
Πλ. ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι.
Κα. μανθάνεις,
ὅς φησιν εἶναι ;
Χρ. σοὶ λέγει τούτ', οὐκ ἐμοί.
σκαίως γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυθάνει. 60
ἀλλ' εἴ τι χαιρείς ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον.
Πλ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
Κα. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
Χρ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρα, χαιρήσεις ἔτι.
Κα. ἦν μὴ φράσης γὰρ, ἀπὸ σ' ὀλω κακὸν κακῶς. 65
Πλ. ὦ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ.
Χρ. πῶμαλα.
Κα. καὶ μὴν ὃ λέγω, βέλτιστόν ἐστι, δέσποτα·
ἀπολω τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεις γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κατ' αὐτὸν λιπῶν

56. ἄγε δὴ, πρότερον σὺ σαυτὸν. Sic membr. concinniore quam in impressis ordine, in quibus est, ἄγε δὴ σὺ πρότερον σαυτὸν. Versu seq. verba λίγιν χρὴ ταχύ πᾶνυι, quæ vulgo Chremylo tribuuntur, cum Hemsterhusio famulo continuavi.

58. οἰμῶζειν. Scholion Ms. οἰμῶζω, σὺ θεῶν. ἀφ' οὗ οἰμωγή, ἢ θεῶν, καὶ οἰμῶγμα οὐδέντερος παρ' Ἀισχύλῳ (S. Th. 8.) οἰμῶμασιν ὧ ἂν Ζεὺς ἀλεῖνησιος. ἢ τούτου δοκί καὶ οἰμοὶ θερητικῶν ἐπίρρημα γίνεσθαι.

62. κλάειν. Sic tres codd. non, ut vulgo, κλαίειν. Vide not. ad Ran. 654.

63. τὸν ὄρνιν, ορν. Apollonius Scholiaste laudatus, Argon. i. 304.

μίμη δόμοις, μὴ ὄρνι ἀνικλή πύλην.

65. ἦν μὴ φράσης γὰρ. Sic tres codd. Glossa in duobus, ἂν μὴ φράσης. Vulgo εἰ μὴ φράσεις. Hunc versum, qui vulgo hero continuatur, cum Hemsterhusio

famulo tribui: ei in B. præfixa fuerat persona Pluti, quæ postmodo litura inducta fuit.

66. πῶμαλα. Glossa οὐδαμῶς. Vide Hesych. in hac voce, et Cocali fragm. vi. Interrogative efferendum videtur: est enim negatio morata per interrogativonem, ut πείθειν, de quo vide not. ad Ran. 1455.

69. ἀναθεις γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κατ' αὐτὸν λιπῶν. Sic optime scriptus est hic versus in membranis. Vulgo pesumdato metro:

ἀναθεις γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν, κατὰ λιπῶν —

Nihil facilius nunc videbitur fuisse, quam genuinam lectionem restituere, duarum vocum transpositione: facillimum tamen istud conjectura non adsecuti sunt viri doctissimi. Admissa Bentleii emendatione παταλιστῶν, metro quidem prospectio erat, sed laborabat syntaxis, quod vidit Hemsterhusius: sed nihil melius

- ἄπειμ', ἴν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῆ πωσῶν. 70
ἀλλ' αἶρε ταχέως.
Χρ. μηδαμῶς.
Πλ. οὐκ οὐκ ἐρεῖς ;
Χρ. ἀλλ' ἦν πύθησθ' ἐμ', ὅστις εἶμ', εὖ οἶδ' ὅτι
Πλ. κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοῦκ ἀφήσετε.
Χρ. νῆ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', εἰν βούλη γε σύ.
Πλ. μέθεσθ' ἐνύ μου πρώτον. 75
Χρ. ἦνι μεδίμεν.
Πλ. ἀκούετον δὴ. δεῖ γὰρ, ὡς εἶοικ', ἐμὲ
λέγειν, ἃ κρύπτειν ἢ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γὰρ εἶμι Πλούτος.
Χρ. ὦ μισαρώτατε
ἀνδρῶν ἀπάντων· εἴτ' ἐσίγασ Πλούτος ἂν ;
Κα. σὺ Πλούτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος ; 80
Χρ. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων, καὶ θεοὶ, καὶ δαίμονες,
καὶ Ζεῦ, τί φῆς ; ἐκείνος ἄντως εἶ σύ ;
Πλ. ναί.
Χρ. ἐκείνος αὐτός ;
Πλ. αὐτότατος.
Χρ. πῶθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίσεις ;
Πλ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὅς οὐκ ἐλούσατ' ἐξότου περ ἐγένετο. 85

adtulit. Tres alii codd. vulgatum habent, omnesque perspicue κατὰ λιπῶν. Glossa in meo καὶ ἴστα ἀφίς: in B. καὶ ἴπικα ἀφίς. In Orvillii codice si fuit scriptum παταλιστῶν, id errori librarii tribuendum. Jam observavi hominum illorum frequentissimum esse lapsum in κατὰ et κατὰ permutandis. Vide ad Ran. 1440.

73. κακόν τι μ' ἐργάσεσθε, κοῦκ ἀφήσετε. Tres codd. ut editio Bern. Juntæ, ἐργάσεσθε κοῦκ ἀφήσετε: jugulato metro. In membr. ἐργάσεσθε κοῦκ ἀφήσετε, ultima syllaba per compendium scripta. Quid pronius etat et venustius quam duo verba in eodem numero ponere? Aldinam lectionem retinemus. Duales isti librariorum libidini debentur: mox v. 75. meus habet μίθισθον.

75. In membr. μίθισθ' ἐμὲ τερῶντι.

—ἦν μεδίμεν. Quæ in aliis codd. voci ἦν superscripta est glossa, ἴδου, in vetustissimo illo inter lineas reposita est, tanquam ad textum pertinens. Sed sic septenarius pro senario esset versus. In B. μίθισθ' ἐν πρώτον. Solus C. germanam lectionem habet.

77. ἦ. Attice pro ἦν. Sic Lys. 645. ἴσ' ἀλιεργῆ ἦ. Comprobata a veteri Critico formam reliqui. iv. codd. habent ἦν παρκεμισμίνος.

81. Hic versus vulgo Carioni continuatur. Multo melius in B. hero tributus est. In meo, nulla interposita persona, omnia ἦν ὦ μισαρώτατε usque ad finem v. 82. Chremylo continuantur: quæ ratio omnium pessima est.

84. ἐκ Πατροκλέους. Gl. ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Πατρ— eadem ellipsi de qua ad Lys. dixi v. 407.

- Χρ.** τούτῳ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαδες; κάτειπέ μοι.
Πλ. ὁ Ζεὺς με ταῦτ' ἔδρασεν, ἀνθρώποις φθονῶν.
 ἐγὼ γὰρ ἂν μειράκιον ἠπειλήσ', ὅτι
 ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
 μόνους βαδιοίμην· ὁ δ' ἔμ' ἐποίησεν τυφλόν, 90
 ἵνα μὴ διαγιγνώσκωμι τούτων μηδένα.
 οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
Χρ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστοὺς γε τιμᾶται μόνους,
 καὶ τοὺς δικαίους.
Πλ. ὁμολογῶ σοι.
Χρ. εἰ πάλιν ἀναβλέψειας, ὥσπερ καὶ ποροῦ,
 φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηροὺς; 95
Πλ. Φήμ' ἐγώ.
Χρ. ὡς τοὺς δικαίους δ' ἂν βαδίζεις;
Πλ. πάντων μὲν οὖν.
 πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χροῖνον.

86. τούτῳ δὲ τὸ κακόν. Gl. ἦγον τὴν σύφλωσιν.

98. πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χροῖνον. Duplici nomine mendosa Dawesio visa fuit haec scriptura; tum quia quadrisyllabum ἑώρακα poetis Atticis usitatum non fuisse credebat, tum ob productam contra Comici usum vocalem brevem ante aspiratam et liquidam. Quapropter optime reponi posse censebat,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ἔπαπ' ἐγὼ χροῖνον.

Senarius est sane quam elegans, quemque pro suo agnoscere non dedignaretur poeta. Dawesii perpetuus obreptor Orvillius neque hanc calumniandi occasionem praetermisit, ad Charit. p. 136. ubi ut in aliis iniquum censorem se ostendit, ita in hoc ridiculum, quod versus illum supra soccum assurgere affirmet. Qui enim? undenam tragicam pompam mutuatur? Estne a verbo ἔπαπ' Tragicus ergo versus fuerit iste in Lysistrata 1157.

ὅσα γυναικ' ἔπαπ' χαῖνίστα.

Estne a pronomine ἐγὼ? Sed illud milles sic positum apud Comicum occurrit. Nisi invidia et odio abreptus fuisset, non sane tam inepte cavillatus fuisset vit perlocutiones, sed ingenii acuminem,

Atticorumque Venerum sensu Dawesio longe inferior. Etiamsi tragicum quid sonaret versus iste, ideone hujus loci alienus esset? Nonne observavit Bentleius cothurno incedere affectare Comicum, quod statim ab initio fabulae animadvertit, quicumque aliquid sapit? Nonne tragediam spirat hic versus?

τί δὲδ' ὁ Φαίῳς ἱλακίον ἐν τῶν τιμημάτων;

Sed missum faciamus Orvillium, et ad Dawesii crisin revertamur. Quod primum statuit, ἑώρακα quadrisyllabum Atticis poetis non fuisse in usu, id nullo fundamento nititur: huic opinioni adversantur cum exempla, tum analogia. Illa suis locis singula observabimus. Quod ad hanc adinet, si ἑώρακα non adhibuerunt, nec eis licere debuit dicere ἑώραμαι, quod itidem quadrisyllabum est, et absque Attico illo augmento profertur, ἑώραμαι. Atqui principio statim hujus fabulae habemus τὸν ἰωνημῖνον, ubi per metrum non licet scribere τὸν ἰωνημῖνον. Majoris momenti est altera ratio. Nam certissimum est Comicum eas dedita opera leges observasse prosodiae, quas primus admirabili sagacitate deprehendit Dawesius, easque maxime in senariis rarissime transgressum fuisse. Unicum forte hoc in senariis occurrit ex-

- Χρ.** καὶ θαυμά γ' οὐδέν· οὐδ' ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
Πλ. ἄφετόν με γύν. ἴστον γὰρ ἤδη τάπ' ἐμοῦ. 100
Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἐξόμεσθά σου.
Πλ. οὐκ ἠγόρευον, ὅτι παρέξειν πράγματα ἐμέλλετόν μοι;
Χρ. καὶ σύ γ', ἀντιβολῶ, πιθῶ,
 καὶ μὴ μ' ἀπολίπης· οὐ γὰρ εὐρήσεις ἐμοῦ
 ζητῶν ἐπ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα· 105
 μὰ τὸν Δί· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ.

emplum vocalis brevis in fine vocis productæ ob sequentem tenuem vel aspiratam et liquidam. In Avibus est hic versus 231. sed in chorico cantico:

μῖσις | θι φν | λα μν | ρια | κριδο | τραγων.

Reperiuntur in senariis tres aut quatuor ad summum versus, ubi media in voce vocalis brevis sic producitur. Pace 892.

δια ταν | σα και | κικασν | ικ' ας | ινταν | θα γαρ.

In Vesp. 837. qui, ut et superior, facilem admittit medelam:

ὁ κων | παρρ | ξας εις | τον ιπν | ον ἄρ | πιας.

In anapæstis major est licentia, qua sæpius usum fuisse Comicum alibi ostendemus. Versus nonnullos qui Dawesianæ observationi adversari videbantur, nos ratione cum facillima, tum ita certa emendamus, ut calumniæ nullus relinquatur locus. Vide not. ad Thesm. 169. Non tamen ideo paucissimos illos versus, ubi necessitate metri coactus ad eam licentiam confugit Comicus, quam sibi sumserunt Tragicæ, a librariis depravatos esse crediderim. Vide not. ad Lys. 384. Proinde hoc in versu nihil muto. Tametsi elegans est ille, quem reponi volebat Dawesius, a vulgata lectione nimium recedit, quam repræsentant tres codd. quos primos adhibui. In C. ut in Barocciano,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακά σου χροῖνον.

Non minus Atticum est ἑώρακον quam ἑώρακα, quas formas a librariis aliquoties commutatas fuisse observari ad Thesm. 32. favetque codd. istorum scriptura alteri Dawesii conjecturae:

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακ' ἐγὼ χροῖνον.

Sed articulum hic minime probo, nec magis placet particula vel πην vel πω.

VOL. I.

Si quid mutare necessarium duxissem, prætulissem:

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακ' ἐγὼ χροῖνον.

Sperabam varietatem aliquam lectionis in hoc versu me reperitum in codice, quem postremo consului: sed ab aliis nihil discrepat. Tenendum est igitur, genuinum id esse, in quod consentiunt libri omnes. Nec minus tamen certa est prosodiæ regula, quam statuit Dawesius: eam nedium labefactent contraria exempla paucissima, eo ipso, quod paucissima sunt, ita stabilitur. Similem poetæ nostri lapsam observare est in versu deperditæ comædiæ, Fragm. cviii.

ἰκτινα παντόφθαλμον ἄρπαγα τρίφω.

Sed folius Etymologici fide nititur hoc exemplum. In Thesmoph. observavi versum 898.

ἰμί Κριτόλλα γ' Ἀντιθίου Γαργητόδιν.

Præter hos tres nullum alium recordor senarium ineluctabili hujusmodi labefactum. Hæc si in senariis sibi indulserit Comicus, quidni in dimetris iambico systemati subjectis potuerit secundam in ἀποσπρωγίης producere? Factum hoc in Eq. v. 940. ubi versus optime digesti sunt, ad ritum perpetuo observatum, nec quidquam mutari debet. Haud tamen mihi Dawesianæ conjecturæ venit in mentem, quin doleam nullum ei codicem adstipulari, simulque Orvillii mirer, seu potius rideam fastidium. Nullus enim est in tota hac fabula senarius, quem pro suo libentius agniturus esset poeta, quam istum,

πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐκ ἔπαπ' ἐγὼ χροῖνον.

Nec magis cothurnum affectat, quam iste in Lys. 1225. qui est in Atheniensis ore:

ὅσων τοιούτων ξυμπάσει ἔπαπ' ἐγώ.

2 κ

- Πλ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἤνικ' ἂν δ' ἐμοῦ
τύχῳ ἀληθῶς, καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
Χρ. ἔχει μὲν οὕτως· εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. 110
Πλ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀπαξάπαντες.
Κα. οἰμῶξαι μακρὰ.
Χρ. σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῆς ὅσα, παρ' ἡμῖν ἦν μένης,
γενήσεται ἀγαθὰ, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ, οἶμαι, ξὺν θεῶ δ' εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξῃ σε τῆς ὀφθαλμίας,
βλέψαι ποιήσας. 115
Πλ. μηδαμῶς τοῦτ' ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι.
Χρ. τί φῆς;
Κα. ἀνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
Πλ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ' ἐπεὶ

112. Nihil variant in scriptura hujus et seq. versus codd. estque ea optima. Dawesius p. 229. sententiam mutat legendo ὅσα παρ' ἡμῶν, ἢ μίνης, γίνουσι ἢ ἀγαθὰ. Locum prava distinctione obscuratum legerat, qua bene curata fuit in novissima Batava.

115. ταύτης ἀπαλλάξῃ σε τῆς ὀφθαλμίας. Fabula hæc bis edita fuit: primum an. 4. Ol. xcii. Archonte Diocle: iterum post viginti annos Archonte Antipatro, Ol. xcvi. an. 4. Quam habemus nec prior, nec posterior est; sed e duabus a Grammatico quodam vetustissimo concinnata. Nobis melius esset, si priorem intemeratam haberemus cum choricis canticis omnibus. Videndi hanc in rem Pætius et Kusterus qui fabulæ historiam plenius exsecuti sunt. Hunc versum e priore fabula esse narrat vetus interpres, eique in posteriore a poeta suffixum fuisse istum:

τῆς ἑμφορῆς ταύτης σε πύθῃ, ἢ γ-
χῆς.

quia nimirum Pluti cæcitatem vocabulo minus idoneo appellaverat. ὀφθαλμίας, quod oculorum quemvis morbum significat, non autem ἀποβολὴν καὶ εἴρησιν τῆς ὀφθαλμίας δυναμῶς. Sed qui e duabus unam fecit, in prioris versu facetum et comicum quidprehendere sibi visus est: alioquin alterum prætulisset.

Apud Suidam legitur hæc nota:

'Ανασπρίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης Πλούτη. In fabula quavis habemus, vox illa, quantum recordeo, non occurrit. Erant forte prioris Pluti exemplaria, in quibus sic scriptus erat hic versus:

ταύτης ἀπαλλάξῃ σε τῆς ἀνασπρίας.
Hesych. ἀνασπρίους, τυφλοῖς. ἀνάσπριος, σπρῆς, τυφλῶς, νοσῶδης.

117. In membr. verba τί φῆς; Chremylo tributa: sequens versus Carionii. Sic etiam personis divisæ loquendi vices in C. quam optimam distinguendi rationem ingenio adsecutus est Hemsterhusius, cujus hac in parte felix industria. Duo alii codd. omnia non famulo, ut vulgo, sed hero tribuunt.

119. Vulgo sic legitur hic locus:
ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ', ἦμ'
ἢ
πύθουσι' ἂν, ἐπιτρέψῃ με.

Ab impressis ne minimum quidem differunt membr. In tribus aliis τὰ τούτων μῶρ' ἔπη. superscripta in duobus extremo versui glossa, τοὺς μαρῶς λόγους, τοὺς ἀξιοτάτους λόγους. Ex his nullus sensus elici potest, nec verba ad legitimam constructionem redigas. Emendandi rationem partim vidit Kusterus, cujus hæc est conjectura:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ',
(ἔπη)

πύθουσι' ἂν) ἐπιτρέψῃ με.
Jupiter equidem, cognitius stultis horum con-

- πύθουσι' ἂν, ἐπιτρέψῃ με.
Χρ. νῦν δ' οὐ τοῦτο δεῖξαι, 120
ὅστις σε προσπταλοντα περινοστέϊν ἔῃ;
οὐκ οἶδ'. ἐγὼ δ' ἐκείνου ὀρρωδῶ πάνυ.
Πλ. ἀληθες; ὡ δειλότατε πάντων δαιμόνων
Χρ. οἶμαι γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα,
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου, 125
ἐάν γ' ἀναβλέψῃς σὺ καὶ σμικρὸν χρόνον;
ἂ, μὴ λέγ', ὡ πονηρῆ, ταῦτ'.
Πλ. ἔχ' ἦσυχος.
Χρ. ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολλὸν
μείζον δυνάμενον.
Πλ. ἐμὲ σύ;
Χρ. νῆ τὸν οὐρανόν.
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν' ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν; 130
Κα. διὰ τὰργύριον· πλεῖστον γὰρ ἐστ' αὐτῷ.
Χρ. φέρεσ,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦθ';
Κα. ὀδί.
Χρ. θύουσι δ' αὐτῷ διὰ τίν'; οὐ διὰ τουτονί;
Κα. καὶ νῆ Δί'. εὐχονται γὰρ πλουτεῖν ἀντικρυς.
Χρ. οὐκ οὖν ὅδ' ἐστὶν αἴτιος, καὶ βραδίως 135
παύσειεν, εἰ βούλοιστο, ταῦτ' ἂν;
Πλ. ὅτι τί δή;
Χρ. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βούν ἂν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν,

siliis, (postquam resciverit) me perdet. Sic Kusterus græca sua vertere debebat. Sed, quod ipsum procul dubio non fugiebat, aliis dissimulare voluit, quam inepta esset illa parenthesis, nihil ad sententiam conferens, quam quod jam erat in præcedente participio iδῶς. Sub postrema hac voce latebat ulcus. Legendum sine parenthesis, plano sensu, molliterque decurrende phrasi:

ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ' ὡς, τὰ τούτων μῶρ'
ἔπει

πύθουσι' ἂν, ἐπιτρέψῃ με.
Præclaræ emendationis laudem mihi tribuere possem, certus neminem existurum, qui eam sibi aut alii vindicaret. Sed cujus propria sit, ingenue profiteror. Est ea perantiqua, et e vetustissi-

mo codice, ut videtur, deprompta. In margine codicis mei ab eadem manu, sed atramento paulo dilutiore, scriptum ἔδ' ὡς.

126. In membr. sic scriptus est hic versus:

ἂν ἀναβλέψῃς σὺ καὶ σμικρὸν χρό-
νον.

In tribus aliis vulgata est lectio, nisi quod omittunt particulam γα, sine qua versus stare non potest.

136. ἔτι τί δή GI. διαπί. Male meus ὀπί τι δή; sed idem bene v. seq. ut et B. ὅτι οὐδ'. Duo alii, ut vulgo, ἔπ' οὐδ'.

138. οὐδὲ ἐν — Sic disjunctim tres codd. ut supra v. 37. In B. sic οὐδέ.

- μη βουλομένου σου.
 Πλ. πῶς;
 Χρ. ὅπως; οὐκ ἔσθ' ὅπως
 ἀνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρῶν 140
 αὐτὸς διδώς τὰργύριον, ὥστε τοῦ Διὸς
 τὴν δύναμιν, ἢν λυπῆ τι, καταλύσεις μόνος.
 Πλ. τί λέγεις; δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ;
 Χρ. φήμ' ἐγώ.
 καὶ νῆ Δί', εἴ τι γ' ἔστι λαμπρὸν καὶ καλόν,
 ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται. 145
 ἀπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα.
 Κα. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
 δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
 Χρ. καὶ τὰς γ' εἰαίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
 ὅταν μὲν αὐτὰς τίς πένης πειρῶν τύχη, 150
 οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν· ἐὰν δὲ πλουσίας,
 τὸν πρῶτον αὐτὰς εὐδὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
 Κα. καὶ τοὺς γε παιδάς φασὶ ταυτὸ τοῦτο δεῖν,
 οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τὰργυρίου χάριν.
 Χρ. οὐ τοὺς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρρους· ἐπεὶ 155
 αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χηρηστοί.
 Κα. τί δέ;
 Χρ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θευτικὰς.
 Κα. αἰσχυρόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως,
 ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.

140. δήπουθεν. Gl. in C. ἀπό τινος
 πέρου. Atticis nihil aliud est quam δη-
 λούτοι. Vide Mœrin et Timæum.

147. διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον. Sic B. C.
 ut vulgo. In membr. διὰ μικρὸν γ' ἀρ-
 γυρίδιον. Particulam non admittit me-
 trum, quia in ἀργυρίδιον antepenultima
 producitur. In meo διὰ μικρὸν ἀργυρί-
 διον, quæ vera lectio est et reponenda:
 nam μικρὸν metrum pessundat. μικρὸς
 apud Comicum semper occurrit priori
 longa. Vide Lys. 98. Ran. 55. Nub.
 630. Acharn. 523. Thesm. 745. Equit.
 1222. Vesp. 5. Versum sic scribere et
 dimetri oportet:

εγω | γι τοι | διαμι | προσαρ | γυρι |
 δος.

Non observaream syllabam illam, quæ
 apud alios poetâs modo brevis, modo
 longa est, apud Comicum semper pro-

duci. Ex hujus rei ignorance bonam
 quæ vulgo ferebatur lectionem v. 240.
 prava conjectura immutavi, auctorique
 vulnus grave infixi, quod ad eum versum
 declarabo.

149. τὰς γ' εἰαίρας. Typographi er-
 rore in Kusteriana τὰς χ' ἴσ'—quæ men-
 da in novissima Batava servata fuit.

156. τί δέ; Sic duo codd. Alii τί
 δαί; ut vulgo.

159. Glossa: δι' ὀνόματος ἰσίου περι-
 καλύπτουσι τὴν ἰσθυμίαν τοῦ ἀργυρίου.
 Scriptum in cod. τῆ μοχθηρίᾳ. Voluit
 igitur:

ὀνομα τι περιπέττουσι τῆ μοχθηρίᾳ.
 Perinde dicitur περιπέττουσι τὴν μοχθη-
 ρίαν ὀνόματι, et περιπέττουσι ὀνομα τῆ μο-
 χθηρίᾳ. Immo equidem reconditius hoc
 et elegantius judico.

- Χρ. τέχνηαι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ, καὶ σοφίσματα, 160
 ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἔσθ' εἰρημένα.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ κατῆμενος.
 Κα. ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται.
 Χρ. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε, χρυσίον παρὰ σοῦ λαβῶν.
 Κα. ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε, νῆ Δί', ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ. 165
 Χρ. ὁ δὲ γναφεύει γ'.
 Κα. ὁ δὲ γε πλύνει κώδια.

163. Hic versus, et qui sequuntur
 omnes usque ad personam Pluti, Chre-
 mylo in impressis continuati sunt. In
 B. inter herum et famulum divisi sunt,
 paulo aliter ac eos exhibeo. Versus hic
 tributus famulo: 164. herō: 165. fa-
 mulo: 166. totus herō: 167. famulo:
 168. herō: quod Bentleii, quem sequor,
 conjecturam confirmat.

164. ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε. Sic A. C. opti-
 me: unde liquet opinione falsum fuisse
 Bentleium, aut saltem bene conjecisse
 Ant. Fracimum, qui fulciendo versui
 particulam γε in Aldina et priore Flo-
 rentina omisam, inseruit. Abest etiam
 in meo codice. Depravatissima est lec-
 tio codicis B. ὁ δὲ χρυσίον ἔχρυσοχοεῖ
 παρὰ σοῦ λαβῶν.

166. Vulgo sic legitur hic versus:
 ὁ δὲ κωφίαι τις· ὁ δὲ πλύνει κώδια.
 Statim claudicat versus in primo pede.
 δι' producti non debet ante xv. Hoc vi-
 dit Dawesius, et Scholiaste ipso præeun-
 te, Poëtiam scripsisse γναφίαι, hocque
 reponi debere decrevit. Illi parum ve-
 recunde oblocutus est Piersonus ad
 Mœrin p. 31. his verbis: R. Dawesius
 pro κωφίαι reponendum censet γναφίαι,
 quod Attici vocalem brevem ante lenis con-
 sonantes sequente quavis liquida semper cor-
 ripiunt. sed AUDIENDUS NON EST.
 Isti enim regulæ INFINITA POETARUM
 ATTICORUM adversantur loca. Nihil un-
 quam temere magis et inconsiderate
 scriptum fuit. Primo de Poëtis Atticis
 universis hoc non statuit Dawesius, sed
 de Comicis solum et speciatim de Ari-
 stophane. Maxime autem AUDIENDUS
 erat. Isti enim regulæ quæ in Aristop-
 hane adversantur loca, nedum INFINI-
 TA sint, vix reperientur in senariis tria.
 Quod autem ad hunc locum adinet, litem
 dirimit vetustissima Regia membrana,
 in qua distincte et perspicue quantum
 potest, scriptum est Γναφίαι. Sic ibi ver-

sus integer habetur:

ὁ δὲ Γναφίαι γ', ὁ δὲ πλύνει κώδια.
 In duobus aliis Regiis κωφίαι γ', ὁ δὲ
 πλ—Meus vulgatum lectionem habet.
 Membranarum ἑκ locum tueri non pot-
 est: genuinum est ὁ δὲ γι, quod ex Or-
 villiano codice protulit Hemsterhusius.
 Male in unam confusæ fuerunt duæ di-
 versorum Criticorum ad hunc versum
 notæ. Altera sic in Ms. scripta est. Τὸ
 κωφίαι Ἀττικῶς διὰ τὸ κ. κωφίαι διὰ τὸ
 γ. κωφίαι ἰσιν ἀκαθάρτους φουόν, ἔξουσι
 τὰ ἰμάτια. τὸ δὲ διὰ τοῦ γ, παρὰ τὴν γνά-
 φην τὸ δὲ διὰ τοῦ κ, ἀπὸ τοῦ κω, τὸ ξύω,
 γίνονται. καὶ Ὀμηρος· ἰπὶ δ' αἰγίον κνή-
 τυρόν. γναφίαι δὲ παρὰ τὸν τοῦ φάου
 γνάφην, ἢ τις ἴσθι παρὰ τὸ γίνωσι, τὸ λαμ-
 πρὸν. Quæ intermixta fuerunt, sunt alius
 Grammatici, et sic seorsum exhiberi de-
 bebant: οἱ παλαιὸι Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ,
 κωφίαι· οἱ δὲ νεώτεροι διὰ τοῦ γ. Quantiv-
 vis pretii est postrema hæc observatio,
 qua uti nescivit Dawesius. Optime se
 habet, nec in ea permutatæ fuerunt sed-
 des elementorum κ et γ. En Harpocra-
 tionem idem dicentem: Γναφίαι. ταῦτα
 οἱ παλαιὸι Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον. και-
 ρὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. κωφίαι δὲ ἰσιν ἀκα-
 θάρτοι, ἢ ἔξουσι τὰ ἰμάτια. ταῦτα εἰ-
 νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὴν γνά-
 φην. Vetus Attica dialectus est ea, qua
 utuntur Tragicæ. Veteres Attici non so-
 lebant εε pro εε proferre; non dicebant
 ἀρρη pro ἄρρη: non solebant τεε pro σε
 proferre; non dicebant θάλασσα pro
 θάλασσα; non mutabant ν in λ; non
 dicebant πλύμιον pro πλύμιον. Illud
 quidem alicubi in Euripidem intulisse
 memini, deceptus auctoritate Aldi: sed
 ut Discipulus est prioris posterior dicit, te-
 mere id a me factum fuisse nunc agno-
 sco, quod pluribus ad Sophoclem exse-
 quar. Ob unam hanc rationem, quod
 γναφίαι, γναφίαι non recitentur emolli-
 que sint dialecti, hæc forma apud Comi-

- Χρ. ὁ δὲ βυρσεδοπέτ γ'· ὁ δὲ γε πωλεῖ κρόμμυα.
 Κα. ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
 Πλ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ' ἐλάνθανεν πάλαι.
 Κα. ὁ μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; 170
 Χρ. ἡ κκλησία δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνυται;
 Κα. τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἴπ' ἐμοί.
 Χρ. τὸ δ' ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
 Κα. ὁ Πάμφιλος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;

eum reponenda, ut et ubique apud eum legitur ἄρην, θάλασσα, πλούμιον, quæ recentioris sunt Atticismi, non vero ἄρην, θάλασσα, πλούμιον, quæ sunt dialecti veteris, Tragicisque usitata. Ubicumque Grammatici τοὺς πωλείους Ἀττικὸν memiorant, Aristophanem fere respiciunt. In Vespis v. 1126. legitur in omnibus libris:

ἀπὸ τοῦ ἰδίου τῆ γραφῆς τριώβολον.
 Ad eundem modum in Conc. v. 415. εἰ γραφῆς; reponendum, pro eo quod male reliquii εἰ κλαύσεται. Apud Corinthum de Dial. Att. §. lxxv. legebatur olim τὸ κλαύσειον γραφῆσιον λέγουσι. quæ observatio ad recentiorem Atticismum pertinet. Ordinem invertit Kœnius ad sententiam Hemsterhusii, et e scripti codicis auctoritate, sed ἡ γραφῆσιον κλαύσειον λέγουσι. Nota, si ad hunc modum a Grammatico scripta fuit, ad veterem Atticismum spectat, ut et ea §. lxxxii. in qua vocum omnium ordinem invertere debuerat Kœnius, si sibi constare voluisset. Antequam autem ex hoc fullonico egrediar, aliud scholion MS. proferam, quod in cod. C. illud præcedit supra a me descriptum, ex quo colligere est formas de quibus agitur confudisse recentiores Græculos, nec satis compertum habuisse ad utram dialectum unaqueque referenda esset. Κλαύσειον] γραφῆσιον, τὸ τὰ δίκαια ζῆν. γραφῆσιον, τὰ ἀποξίματα. καὶ κλαύσειον, ὁ γνάφω. ἀπὸ τοῦ γνάφω, γραφῆσιον ἄρην, ἀρῆσιον. πάντα εἰ Ἀττικὸν ταῦτα διὰ τοῦ κ γραφῆσιον.

Dux res sunt, quas satis ad liquidum perduxisse mihi videor. Primo Aristophanem in senariis rarissime, si modo unquam, vocalem brevem produxisse ante tenuem vel aspiratam et liquidam. Secundo γραφῆσιον et γραφῆσιον, illius esse dialecti, qua utebantur Athenienses Aristophanis

ætate. Postremum hoc etiamsi cui dubium videretur, retineri tamen salva metri lege posset κλαφῆσιον, scribendo:

ὁ δὲ τις κλαφῆσιον γ'. ὁ δὲ τις πλούμιον κλάψεται.

sed vera est lectio quam prætulimus.

168. ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται. Sic libri omnes, nec quidpiam mutandum est. Deprehensus in fucinare adulter, quia pecuniam non habet, qua rapinam reddimat, depulitur. Sic supra v. 147. dixit Cario se propter paucillum argenti, quod non habebat, servum factum fuisse. Sic grassatores, fures, opifices artes suas singuli exercent propter argentum quod non habent. Alio etiam modo intelligi potest, verbo non factum ipsum, sed consilium significante, vel rei significatæ metum intentatum, quod familiare est. Deprehenso adultero rapina metus intentatur, ut argentum det, ne ipsum percurretur raphanisque pinguisque. Suspiciatur Valckenarius ad Eurip. Hippol. 415. scripsisse Comicum:

ὁ δ' ἀλούς γε μοιχὸς διὰ σέ γ' οὐ παρατίλλεται.

Non placet iteratum γε in eadem sententia.

170. Ab hoc versu usque ad verba ἡμῶσι γί σοι in v. 180. permutatæ fuerant personarum sedes, quæ heri sunt, famulo tributis et vice versa. In B. hic versus et 172. Carioni tributis; postea personæ minus conveniunt dicitis, quia v. 173. loco suo motus est. In A. C. versus 170. et 171. Chremylo tribuuntur: 172. Carioni; sicque deinceps alternis loquuntur, ita ut verbis ὁ Τιμοθέου ἢ πύργος famulo tributis, versus clausula in heri partes cedat, quod et flagitat decori ratio. Hoc sensit Hemsterhusius, sed erroris principium non deprehendit.

- Χρ. ὁ Βελονοπάλης δ' οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου; 175
 Κα. Ἀγύρριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεταί;
 Χρ. Φιλέσιος δ' οὐχ ἔνεκά σου μύθους λέγει;
 Κα. ἡ ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σέ τοῖς Αἰγυπτίοις;
 Χρ. ἔρᾳ δὲ Λαῖς οὐ διὰ σέ Φιλωνίδου;
 Κα. ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος ---
 Χρ. ἐμπέσοι γέ σοι. 180

τὰ δὲ πράγματ' οὐχὶ διὰ σέ πάντα πρᾶττεται; μωνώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν, εἶ Ἰσθ' ὅτι.

- Κα. κρατοῦσι γοῦν καὶ τοῖς πολέμοις ἐκάστοτε, ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαδέζηται μόνος. 185

- Πλ. ἐγὼ τσαυτὰ δυνατὸς εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν;
 Χρ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῶν πλείονα· ὥστ' οὐδὲ μεστὸς σου γέγον' οὐδεὶς πώποτε. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή· ἔξωτος.

- Κα. ἄρτων.

- Χρ. μουσικῆς.

176. Ἀγύρριος. Sic perspicue scriptum in membr. ut bene edidit Hemsterhusius, quæ scriptura in novissima etiam Batava recepta, non tamen ex Bergleri sententia. Tres alii codd. Ἀργύριος mendose. De Agyrrhio, cuius meminimus ad Ran. 367. vide Meursium Att. Lect. vi. 4.

178. In iv. codd. ut et in impressis omnibus antiqua legitur:

ἡ ξυμμαχία δ' οὐχὶ διὰ σέ τοῖς Αἰγυπτίοις.

Typothesæ, ut videtur, errore in Kusteri editione excusum οὐ διὰ σέ, quod nunc primum animadvertimus. οὐχὶ reponendum, quod metri legibus quam parum inimicum sit, ut lector intelligat, versum in suos pedes divisum ob oculos ei ponam:

ἡ ξυ | μαχία | δ' οὐχὶ δι | α σέ τοῖς | Αἰγυπτ | οῖς.

179. Quæ ad hunc versum disputat Scholiastes de Laïdis Siculæ ætate, non obstant quo minus hic versus in posteriore Pluto primum positus de nobili hac meretrice intelligi poterit: nam Archonte Antipatro nata erat annos xxxiv. Nescimus an versus iste jam in

priore Pluto fuerit: tum intelligi debuisset alia meretrix ejusdem nominis: fuere enim plures cognomines, nec necesse esset nomen mutare in Ναῖς. Meretricem hic intelligi Corinthi degentem, sive nobilem illam Siculam, sive aliam, verisimile est e v. 303. De Laïde Sicula ejusque filia, quas imperite confundunt compilatores nostri, videndus Perizonius ad Æliani V. H. x. 2.

Persona huic versus præfixa in cod. Χρμ. et sequentia verba ὁ Τιμοθέου δι πύργος famulo tributa.

181. Hic et sequentes quatuor versus in membr. Chremylo continuati, non interposita Carionis persona. In B. ubi præcedens hemistichion ob unius versus transpositionem famulo tributum, hic præfixa persona heri, cui continuati etiam quatuor sequentes versus. In C. hic et duo sequentes famulo tributis: 184. et sequens hero. Meus impressis concinit.

186. In C. ἐγὼ τσαυτ' ἂν δυνατὸς εἰμ' εἰς ὧν ποιεῖν; Nec sententiæ, nec ingenio linguæ repugnat particula ἂν. Vide infra ad v. 885.

- Κα. τραγημάτων. 150
 Χρ. τιμῆς.
 Κα. πλακούντων.
 Χρ. ανδραγαθίας.
 Κα. ισχάδων.
 Χρ. φιλοτιμίας.
 Κα. μάξης.
 Χρ. στρατηγίας.
 Κα. φακῆς.
 Χρ. σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδεις μεστὸς οὐδεπώποτε.
 ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβη τρία καὶ δέκα,
 πολλὸ μάλλον ἐπιδυμεί λαβεῖν ἑκαταίδεκα·
 καὶ ταῦτ' ἀνύσεται, τετταράκοντα βούλεται,
 ἢ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον.
 Πλ. εὐ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πᾶν·
 πλῆν ἔν μόνον δέδοικα.
 Χρ. φράζε τοῦ πέρι.
 Πλ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν, ἦν ὑμεῖς φατέ
 ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι. 200
 Χρ. νῆ τὸν Δί· ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες, ὡς
 δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος.
 Πλ. ἦκιστ' ἀλλ' ἐμὲ
 τοιχωρῦχος τις διέβαλεν. εἰσδὺς γάρ ποτε,
 οὐκ εἶχεν, ἐς τὴν οἰκίαν, οὐδὲν λαβεῖν,
 εὐρῶν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα·
 εἴτ' ἀνόμασέ μου τὴν προνοίαν, δειλίαν. 205
 Χρ. μὴ νῦν μελέτω σοι μηδὲν ὡς, εἰάν γένη
 ἀνήρ προδύμος αὐτὸς εἰς τὰ πρᾶγματα,

196. καὶ ταῦτ' ἀνύσεται, τετταράκοντα βούλεται. Sic poetam scripsisse sola metri ratio evincere possit. ἀνύσεται, quod juxta codd. impressi habent mediam semper et ubique corripit. Præterea acquirendi notio, quam sententia verbo inesse debere ostendit, soli formæ mediæ competit. Vide not. ad Eurip. Bac. 131. Certissima est Dawesii emendatio, quem adeat lector.

200. Schol. Ms. δίδακα ἔχον δὴ τὴν δύναμιν, ἦν ὑμεῖς φατέ ἔχειν με, πῶς γενήσομαι ταύτης κύριος. μεγάλη γὰρ τις ἐστὶ καὶ δύσκολος ἂν τις κτήσεται ταύτην ἐξ-

ουσιαστικῆς. τοῦτο δίδακα, ὅπως, ἡγούσας, γενήσομαι δεσπότης τῆς δυνάμεως ταύτης ἢ ὑμεῖς φατέ. De antiptosi vide ad Nub. 863.

203. δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος, ut in Ran. 1482. μακρότερον γ' ἀνὴρ ἔχον ζήσεις. Ut in illo loco plerique peccarunt librarii, itidem in hoc Pluti versus lapsus est librarius codicis, quem nunc verso. Scripsit enim ille δειλότατός ἐσθ' ὁ πλοῦτος.

204. δίδεκα. Sic tres codd. Vulgo δίδεκαλ'—

- Πλ. βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως. 210
 Χρ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δεῦσαι, Ἰσητός ὢν;
 ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ', ἐξ ὧν εἶπέ μοι
 ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.
 Πλ. κακείνος οὖν ξένοιδε ταῦτα;
 Χρ. φήμ' ἐγώ.
 Πλ. ὁρᾶτε.
 Χρ. μὴ φρόντιζε μηδὲν, ὦ γαθέ. 215
 ἐγὼ γάρ, εὐ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
 αὐτὸς διαπράξω ταῦτα.
 Κα. καὶν βοόλη γ' ἐγώ.
 Χρ. πολλοὶ δ' ἔσονται χ' ἄτεροι νῶν ξυμμαχοί,
 ὅσοις δικαίοις ὕσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
 Πλ. παπαί· πονηροῦς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμαχούς. 220
 Χρ. οὐκ ἦν γέ πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
 ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμῶν.
 Κα. τί ὄρω; λέγε.
 Χρ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὐρήσεις δ' ἴσως
 ἐν τοῖσιν ἀγροῖς αὐτοῦς τάλαιπωρομένους,
 ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος, ἐνταυθοῖ παρὰν, 225
 ἡμῖν μετὰσχη τοῦδε τοῦ Πλοῦτου μέρος.
 Κα. καὶ δὴ βαδίξω· τοῦτο δὲ τὸ κρεάδιον

216. καὶ δὴ μ' ἀποθανεῖν. Codd. iv. mei juxta impressos καὶ δὴ, solace. Lys. 123.

ποίησομαι, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς διη·

Ran. 265.

Ἰσχυροῦμαι γὰρ, καὶ ἡμῶν δὴν, δι' ἡμῶν.

ubi vide quæ notavi: sic semper διη in subjunctivo cum καὶ occurrit. Similem solecismum emendavimus in Nub. 1492. Soph. CEd. Tyr. 669.

ὁ δ' οὖν ἴσθι, καὶ χρεῖ μὲ παντελῶς θανεῖν.

Dormitavit hic Hemsterhusius, qui a duobus codd. oblatum καὶ δὴ avidis ulnis amplecti debebat, immo refragantibus etiam codd. reponere. Quod autem ait, id ipsum καὶ exstare in editione Farræi, falsum est; nisi Farreus, quod non credo, bis Aristophanem excuderit. In editione anni 1542. quam habeo, ut in aliis omnibus, est καὶ δὴ.

222. ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμῶν. Sic duæ primariæ edidit juxta iv. meos codd. Ant. Fracinius edidit nescio unde

VOL. I.

μελόν, quam lectionem neutra recepit Veneta. Fallitur hic rursus Hemsterhusius: in Fatreana nec μελόν nec μελῶν comparet, sed sincerum δραμῶν.

225. ἴσως ἂν ἴσον ἕκαστος—Sic scriptum in membr. et in meo, recte: non, ut vulgo, ἴσθι, qua de te dicitur infra ad 1132.

227. κρεάδιον. Glossa in codd. τὸν χύτρω: quæ manifesto refertur ad alteram lectionem cujus meminit Scholiastes, τοῦτο δὲ τὸ λιχθῆσιον. Hanc veram esse metri ostendit, ni fallor, ratio: nam ut in aliis diminutivis terminatis in αδιον antepenultima corripitur, ac in κρεάδιον infra 812. sic in κρεάδιον corripit etiam debet, et proinde vocem illam non admittit versus. Ollulam manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolata victimæ pars, quod ex Apollinis templo extulerat. Hujus rei explicatio, ex veterum more satis noto, in integris, quibus caremus scholiis, glossam peperit, unde in textum venit κρεάδιον.

227. κρεάδιον. Glossa in codd. τὸν χύτρω: quæ manifesto refertur ad alteram lectionem cujus meminit Scholiastes, τοῦτο δὲ τὸ λιχθῆσιον. Hanc veram esse metri ostendit, ni fallor, ratio: nam ut in aliis diminutivis terminatis in αδιον antepenultima corripitur, ac in κρεάδιον infra 812. sic in κρεάδιον corripit etiam debet, et proinde vocem illam non admittit versus. Ollulam manu gestabat Cario, in qua erat frustum carnis, immolata victimæ pars, quod ex Apollinis templo extulerat. Hujus rei explicatio, ex veterum more satis noto, in integris, quibus caremus scholiis, glossam peperit, unde in textum venit κρεάδιον.

2 N

τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβάν.

Χρεμύλος.

ἔμοι μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλούτε πάντων δαιμόνων, 230
ἔσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἰσιθ'. ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη ἴστιν, ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι, καὶ δικαίως καδίκως.

Πλούτος.

ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιῶν, νῆ τοὺς θεοὺς,
ἐς οἰκίαν ἐκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάννυ· 233
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἦν μὲν γὰρ ἐς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐδὴς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἀνδρωπος φίλος,
αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον, 240
ἔξαρνός ἐστι μὴδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἦν δ' ὡς παραπλήγ' ἀνδρῶπον εἰσελθὼν τύχω,
πῶροναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος,
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνω.

Χρεμύλος.

μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε. 243
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἴμ' αἰεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἥνικ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσιώμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι 250
καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλεῶ μάλιστα μετὰ σέ.

Πλούτος.

πειθόμεναι.

Χρεμύλος.

τί γὰρ ἂν τις οὐχὶ πρὸς σέ τάληθ' ἡ λέγοι;

Καρίων.

ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταυτὸν θύμον φαγόντες,

232. τήμερον. Neglecto Atticis moni membr. τήμερον.

253. ταυτὸν θύμον φαγόντες. Cave Kustero fidem habeas ταυτὸν accipienti

ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται, καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύθεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, 255
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρὸντ' ἀμύνειν.

Χο. οὐκ οὐκ ὄρας ὄρωμαι μένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν, ἀσθενεῖς γέροντας ἀνδρας ἦδη;
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, πρὶν ταῦτα καὶ φεῖσθαι μοι,
δοῦ χάριν γ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκεν ἡμᾶς. 260

Κα. οὐκ οὐκ πάλαι δήπερ λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γὰρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ἀπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.

Χο. ἔστιν δὲ δὴ τί, καὶ πῶθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ', ὦ φησιν;

Κα. ἔχων ἀφίκεται δεῦρο πρὸς σὺντιν, ὦ πόνηροι, 265
ρύπωντα, κυφὸν, ἀδλιον, ρυστὸν, μαδῶντα, κωδόν·
οἴμαι δὲ, νῆ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψαλὸν αὐτὸν εἶναι.

Χο. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῆς; πάλιν φράσον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἦκειν χρημάτων ἔχοντα.

Κα. πρὸς σὺντικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρὸν. 270

Χο. μὴν ἀξιοῖς φενακίσσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;

Κα. πάντας γὰρ ἀνδρῶπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἡγεῖσθ' ἐμ' εἶναι, κούδεν ἂν νομίζεθ' ὑγιᾶς εἰπεῖν;

Χο. ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος· αἱ κνήμαι δὲ σου βοῶσιν 275
ιοῦ, ἰοῦ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πέδας ποδοῦσαι.

Κα. ἐν τῇ σορῷ νυκτὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,

pro τὸν αὐτὸν. Ex hoc enim versu in indicem suum retulit ταυτὸς, quae vox est plane barbara. ταυτὸν valet τὸ αὐτό. Ut ταυτὸν et ταυτό in neutro dicitur, sic ταυτὸν et ταυτό. Vide Nub. 674. Av. 400. Duplici autem genere effertur ὁ θύμος et τὸ θύμον.

256. ἣ δεῖ παρὸντ' ἀμύνειν. Sic bene Hemsterhusius ad metri legem, licet refragantibus libris, qui habent omnes παρόντας. Cum singulari παρόντα subauditur σινὰ vel σί. Qui Chorum alloquuntur, modo tanquam unicam personam, modo tanquam plures compellant. Sic etiam Chorus de se loquens, utroque numero saepe in eadem phrasi utitur, ut mox infra v. 281.

267. ψαλί. Diversae sunt ad hanc vocem glossae: in meo ἰσχυρίων: in B. κηλίτην: in C. ἀσχημάτως κηλίτην.

268. πάλιν φράσον μοι. In tribus

codd. ommissa vox πάλιν, quam habet meus, sed alieno loco positam, sic: φράσον μοι πάλιν. Sincera lectio est in utraque Florentina: Venetæ quæ ex Basiliensi priore expressæ fuere non habent πάλιν. Conferri potest locus hic Plauti in Merc. iii. 4. 53.

Ch. qua forma esse aiebant?
Eu. ego dicam tibi: canum, varum, ventriosum, bucculentum, breviculum, subnigris oculis, oblongis malis, pansam aliquantulum.

Ch. non homineum mihi, sed thesaurum nescio quem memoras mali.

277. ἐν τῇ σορῷ νυκτὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν. Nominativus est absolutus pro genitivo, qua de re supra ad Ran. 1437. In meo superscripta participio λαχὸν, glossa λαχόντος, quam iq. C. textus exhibet: ibi enim ἐν τῇ σορῷ νυκτὶ λα-

- σὺ δ' οὐ βαδίσεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδασι.
- Χο. διαβράγεις. ὡς μύθων εἰ, καὶ φύσει κόβαλος, ὅστις φενακίζεις· φράσαι δ' οὐπω τέτληκας ἡμῖν, 280 ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο· οἱ πολλὰ μοχλήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύμως δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ρίζας διεκπερῶντες.
- Κα. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλούτον μὲν, ὡ' ἄνδρες, ἦκει ἄγων ὁ δεσπότης· ἕς ἡμᾶς πλουσίους ποιήσει. 285
- Χο. ὄντως γὰρ ἐστὶ πλουσίους ἅπασιν ἡμῖν εἶναι;
- Κα. νῆ τοὺς θεοὺς, Μίδαο μὲν οὖν, ἦν αὐτ' οὐνο λάβητε.
- Χο. ὡς ἴδομαι καὶ τέρπομαι, καὶ βούλομαι χορεύσαι ὑφ' ἡδονῆς, εἶπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
- Κα. καὶ μὴν ἐγὼ βελήσομαι, θρηττανελο τὸν Κύκλωπα 290 μιμούμενος, καὶ τοῖν ποδοῖν ὠδὶ παρενσαλεύων, ἡμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα, τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες, βληχάμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναθερῶντων μέλη, ἔπεσθ' ἀπεψωλημένοι τράγοι δ' ἀκρατεῖσθαι. 295

χόντες τὸ γράμμα—In posteriore Basileensi excusum fuit, consilione an casu nescio, λαχόν. In Florentina scholiorum editione, semel occurrit λαχόν, typotheta, ut videtur, errore. Nihil ista contra antiquam lectionem valent. Sed idem masculinum participium tuentur duo codd. Hemsterhusio adhibiti, quorum auctoritati magnum accedit pondus e Dawesii observatione, p. 124. Verbi λαχόν notionem apud scriptores Atticos neutrum non esse, sorte obvenisse; sed activum dantur, sortitum esse. Quod et mihi verum esse videtur; proinde λαχόν reponi velim. V. seq. pro σὺ δ' οὐ melius forte legeretur σὺ γ' οὐ—

279. μύθων. Gl. λίαν ὑπερστής. Schol. Ms. Μύθων] φλύαρος; ἀσχετός, ἄτιμος, φρεστικός, δουλοκρατής, ἀπὸ Μίδωνος σιγῆς ἀσχεροσιῶ. Sic vocabatur etiam saltatio quædam indecora, quo sensu occurrit hæc vox apud Enrip. Bac. 1049.

ὡ ξέν', ὃ μὴν ἴσταμιν, οὐκ ἔκκοιμαι Μαινᾶν ὄσω μύθων, cuius loci non meminit Meursius in Orchestra.

285. ἕς ἡμᾶς πλουσίους ποιήσει. Sic iv. codd. bene, quod jam expressum fuerat in edit. aliquot, nec spernere debebat Hemsterhusius. Sup. v. aliquot editt. male δ' ἄνδρες sine elisione. Primaria

recte δ' ἄνδρες.

286. ἅπασιν ἡμῖν εἶναι. Hoc ordina collocatas voces etiam in codd. sed reperiunt in accentu. Probabile est poetam reliquisse ἡμῖν ἅπασιν εἶναι.

πλουσίους. Cod. πλουσίους, minus eleganter, nec tamen contra syntaxis legem. Quod Kusterus in Μίδαο facere volebat, fecit librarius ille in πλουσίους, duo scilicet nomina ad eundem casum revocando, quod minime necesse est.

287. Μίδαο accusativus est pluralis pendens a verbo εἶναι superioris versus, integra sic instituta syntaxi: ἢ τοὺς θεοὺς, ἵνα μὴ οὖν ἡμῖν Μίδαο γίγνησθαι, ἢ ὡς' οὐνο λάβητε. Minime necesse est cum Kustero Μίδαο scribere, ut respondeat dativo præcedenti πλουσίους. Utrumque casum admittit græcus sermo, ut et latinus. Perinde enim dicitur: Nobis non licet esse tam disertis: et esse tam disertos. Vide not. ad Lys. 179. Casu, arbitrator, non ex Hemsterhusii sententia, excusum fuit in illius editione μετὰ τοὺς θεοὺς. Libri omnes habent ἢ, quod et sententia flagitat. Vide infra ad 764.

290. Species quædam erat saltationis, Κύκλωψ dicta, de qua vide Meursium in Orchestra.

295. ἀκρατεῖσθαι. Est ab ἀκρατεῖσθαι secunda longa, quia derivatur ab

- Χο. ἡμεῖς δὲ γ' αὖ ζητήσομεν, θρηττανελο τὸν Κύκλωπα βληχάμενοι, σὲ τουτοῖ πινῶντα καταλαβόντες, πῆραν ἔχοντα, λάχανά τ' ἄγρια ὄροσερὰ, κραιπα- ἠγούμενον τοῖς προβατίοις, [λῶντά θ', εἰκῆ δὲ καταθαροθέντα σου, 300 μέγαν λαβόντες ἡμμέμον σφηκίσκον, ἐκτυφλώσαι.
- Κα. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακουκῶσαν, ἢ τοὺς ἐταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ ἔπεισεν, ὡς ὄντας κάπρους, [305 μεμαγμένον σκυῶρ' ἐσθίειν, αὐτῆ δ' ἔματτεν αὐτοῖς, μιμήσομαι πάντας τρώπους· ἡμεῖς δὲ γευλλίζοντες ὑπὸ Φιληθίας ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι.
- Χο. ἔκῃν σε τὴν Κίρκην γε, τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακουκῶσαν, καὶ μαγγανεύουσαν, μολύνουσάν τε τοὺς ἐταίρους, 310 λαβόντες, ὑπὸ Φιληθίας τὸν Λάστου μιμούμενοι, τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,

ἀκρατες. Significat jentaculum, seu matutinum cibum sumere. Vide fragm. Inc. xxxvi. et Athen. p. 11. Confuderunt hoc verbum veteres Critici cum alius derivationis et significationis verbo ἀκρατεῖσθαι, quod est ab ἀκρατής. Vin verbi non satis accurate reddidit Bergleri versio, quam inconsiderate retinui, lascivite. Sensus est: arrectisque veteris, ut hirci, jentate. Quia nimirum hirci τὰ ἰαντῶν αἰδέια λίσχουσι. Glossa: λίσχεται τὰ αἰδέια δηλονότι. Sup. v. male in duobus codd. scriptum κιναθερῶντων. Aldina lectio κιναθερῶντα μίληων manifesto vitiosa est. Quid in codice, quem ob oculos habebat, significaret scriptura, non intellexit tyrotheta. Ibi scriptum erat κιναθερῶντα μίλη. Superne additum ὡν correctio erat ad priorem vocem pertinens, indicansque legendum esse κιναθερῶντων. Versus κιναθερῶντα non admittit, ita ut ne dubitationi quidem locus sit, ultra lectio præferri debeat.

297. πινῶντα. Sic vere Bentleius. Vulgo πινῶντα. Vide not. ad Lys. 277. Pro ζητήσομεν idem vir doctissimus legendum censet ζηλώσομεν, cui hac in re non adsentior. Connectuntur ζητήσομεν εἰ ἐκτυφλώσαι.

298. Vulgo legitur λάχανά τ' ἄγρια ὄροσερὰ, καὶ κραιπαλῶντα. Istud καὶ

versum perimit. Quæ participio subijci debebat copula τε in καὶ mutata ei ab imperito librario præfixa fuit. Hanc quoque præcepit emendationem Bentleius.

301. σφηκίσκον. Sic codd. omnes. Gl. δαλόν. Sic etiam legebat Eustathius, cuius hæc sunt verba p. 697. l. 57. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν, οὐ μόνον σφηκίσκον ἀριθμητικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ἔξῃ συνηγμένα. Utrumque σφηκίσκον et σφηκίσκου eadem significatione in usu fuisse videtur. Prius reponi volebat Bentleius.

306. μιμήσομαι πάντας τρώπους. Sic, ut Reg. membr. primariae duæ editt. quæ sequuntur prior Basileensis, Venetae duæ, et Parisina Wecheli. In C. πάντας τοὺς τρώπους. Duo alii πάντα τρώπων: quam lectionem primus imperite vulgavit Ant. Fracinus qui Phil. Jantæ heredum curavit editionem. Bis in metri legem peccat. Ultima in πάντα produci non potest ante literas τε. Vide Ran. v. 618. Eodem modo Nub. 701. male legebatur πάντα τρώπων, ubi edidimus πάντα τρώπους. Tum dimetrum iambicum syllaba brevi terminare non licet, nisi a sequenti versu adjuvetur. Vide ad Ran. 984.

- μινθάσομέν θ', ὡσπερ τράγου,
τὴν ῥίνα· σὺ δ' Ἀγίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς·
Ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι. 315
- Κα. ἀλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὕμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ'·
ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη, λάθρα
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου,
λαθῶν τιν' ἄρτον, καὶ κρέας 320
μασώμενος, τολοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ΧΡΕΜΤΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ,
ΠΕΝΙΑ.

- Χρ. ΧΑΙΡΕΙΝ μὲν ὑμᾶς ἐστίν, ὦ ἄνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν·
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ δ', ὅτι ἡ προθύμως ἦκατε,
καὶ συντεταμένως, κοῦ κατεβλακευμένως. 325
ὅπως δ' ἐμοὶ καὶ τᾶλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε, καὶ σωτήρες ὄντως τοῦ θεοῦ.

325. Vulgo metro prorsus pessum-
dato sic legitur hic versus:
καὶ συντεταμένως κ' οὐ κατεβλακευ-
μένως.

ubi in quarta sede dactylus est et in
quinta creticus. Parum inusitas Hem-
sterhusii aures ista non offenderunt: at
nos sinceram lectionem e membranis
reponimus, in quibus distincte et perspi-
cuae scriptum συντεταμένως et κατεβλα-
κευμένως. In C. καὶ συντεταμένως (gl.
μὴ τὰ σάξως) καὶ οὐ κατεβλακευμένως.
(gl. ἀντὶ τοῦ βραδύως καὶ τρυφῆως) In meo καὶ
συντεταμένως (gl. σπουδαίως) καὶ κατεβλα-
κευμένως (gl. βραδύως.) Vide sprimum tria
hic cumulari adverbia ejusdem significati-
onis προθύμως, συντεταμένως, οὐ κατεβλα-
κευμένως. Nihil ad rem facit quod vulgo
legitur τὸ συντεταμένως. Quod dedi-
mus confirmatur auctoritate duorum
codd. eoque referuntur etiam veterum
Criticorum in editis scholiis interpreta-
tiones σπουδαίως, γοργῶς. Alterum κα-
τεβλακευμένως tuentur itidem duo codd.
quibus accedit metri lex, quæ τὸ κατα-
βλακευμένως respuit, et Atticorum usus,
qui in præterito plerorumque verborum
a duplici consonante incipientium pri-
mam non geminant, qua de re vide not.

ad Lys. 291. Sic Thesm. 131. καὶ κα-
τιγλωττισμένον, non καταγγλωττισμέ-
νον.

327. ὄντως. Sic tres codd. recte. In
C. librarii errore ὄντος, cum glossa κατ'
ἀλήθειαν. Perperam Aldus edidit ὄντος,
quod recte correxit Bern. Junta. Ver-
sum hunc nuper advocavit, nescio quam
opportune, ad Sophoclis Œdipum T.
612. Vir Cl. ut suspectam apud Thu-
cydidem H. Stephano scripturam, tan-
quam bene græcam tueretur. Locum
Thucydidis non adtingo: id solum ob-
servo, pro mendoso eum habendum esse,
si nullo alio exemplo defendi possit.
Hac autem occasione Clarissimum Pro-
fessorem monebo, receptum jam esse
morem, ut si quis Criticum agat, is opti-
mis classicorum auctorum editionibus
utatur, ne nobis veteres sordes, ex emen-
datis libris jamdudum ejectas, identi-
dem oggerat: ludibriumque eruditus om-
nibus eum debere, qui criticam facere
velit, et Hemsterhusii Plutum ne qui-
dem noverit. Hæc illi editio inspicien-
da erat, antequam versum hunc citaret,
alterumque illum, cujus eum scansionem
docui in nota ad Thesm. 56.

- Χο. θάρρει. βλέπειν γὰρ ἀντικρυς δόξεις μ' Ἄρην.
δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὐνεκα 330
ὡστιζόμεσθ' ἐκάστοτ' ἐν τῇ κκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλούτον παρεῖν τῷ λαβεῖν.
Χρ. καὶ μὴν ὄρω καὶ Βλεψίδημον τουτοῦ
προσιόντα· δηλὸς δ' ἐστίν, ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι, τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.
Βλ. τί ἂν ἔν τὸ πρᾶξμ' εἶη; ποῦθεν, καὶ τίνι τρόπῳ 335
Χρεμύλος πεπλοῦτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καὶ τοι λόγος γ' ἦν, νῆ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πολούσιος.
ἔστιν δ' ἐμοὶ τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως, 340
χρηστόν τι πράττων, τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὐκ οὐκ ἐπιχωρίον τι πράξμ' ἐργάζεται.
Χρ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, μὰ τοὺς θεοὺς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστω· εἰ γὰρ τῶν φίλων. 345
Βλ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πολούσιος;
Χρ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
Βλ. ποῖός τις;
Χρ. οἶος;
Βλ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῆς ποτε.
Χρ. ἦν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεὶ· 350
ἦν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρίφθαι τοπαράπαν.

328. ἄρην. Lectio est trium codd.
In membr. ἄρην.

Cod. etiam ἄρην, et v. seq. οὐνεκα.
329. οὐνεκα liquido scriptum in qua-
tuor codd. Vide not. ad Lys. 74. Per-
peram impressi hic, ut multis aliis in lo-
cis, ἴνεκα. His editionum mendis in-
ductus Vir in arte critica præstantissimus
Clar. Parisinus Professor in nota
ad Sophoclis Antig. 1255. in dubium
vocat Dawesii observationem, in pro
Atticos non agnoscere.

331. παρεῖν τῷ λαβεῖν. Male vul-
go excusum τῷ. Accentu caret in
membr. vocula. In tribus aliis super-
scripta glossa τῷ.

340. τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον ὅπως. Vul-
go θαυμάσιον χ' ὅπως. Mendosissime.

Copula sic inserta nihil absurdus. Tres
codd. ut editio Bern. Junta, θαυμάσιον
ὅπως, metro claudicante, nisi forte bre-
vis syllaba producat ob sequentem
aspirationem, quod mihi probabile non
est. In meo codice perspicue scriptum
θαυμάσιον ἴ' ὅπως, quod reponere debe-
bam, lectorique ut reponat suadeo. Scri-
ptura Aldini codicis ex illa depravata,
quod et accentus ostendit. Similem li-
brarii errorem χ pro γ ponentis alicu-
bi supra observare memini. καὶ ὅπως
apud Comicum semper coalescunt in
χθῶπως. Fraudi mihi fuit in margine li-
bri mei enotata Piersoni emendatio pro-
lata ad Mærin p. 188. quam pro varia
codicis lectione habui.

Cod. θαυμάσιον ὅπως.

- Βλ.** τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον,
καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαιφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ ὀδοικέναι,
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἔστ' εἰργασμένου. 555
- Χρ.** πῶς οὐδὲν ὑγιὲς ;
- Βλ.** εἴ τι κεκλοφῶς, νῆ Δία,
ἐκεῖθεν ἦκεις, ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ κᾶπειν ἴσως σοι μεταμέλει.
Χρ. Ἀπολλὸν ἀποτρόπαιε· μὰ Δί', ἐγὼ μὲν οὐ.
Βλ. παῦσαι φλυαρῶν, ᾧ γὰρ· οἶδα γὰρ σαφῶς. 560
- Χρ.** σὺ μὴδὲν εἰς ἐμ' ὑπανόει τοιοῦτο.
- Βλ.** Φεῦ·
οἷς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιὲς ἔστιν οὐδενός.
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἦττονες.
Χρ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρο', ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Βλ. ὡς πολὺ μετέστηχ' ἂν πρότερον εἶχεν τρόπων. 363
- Χρ.** μελαγχολῶς, ἀνδρῶπε, νῆ τὸν οὐρανόν.
Βλ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει·
ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
Χρ. σὺ μὲν οἶδ' ὁ κρῶζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφῶτος,
ζητεῖς μεταλαβεῖν.
- Βλ.** μεταλαβεῖν ζητῶ ; τίνοσ ; 370
- Χρ.** τὸ δ' ἔστιν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
Βλ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἦρπακας ;
- Χρ.** κακοδαιμονῶς.
- Βλ.** ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκας γ' οὐδένα ;
- Χρ.** οὐ δῆτ' ἔγωγ'.

353. καὶ μ' οὐκ ἀρέσκει. Glossa in
codd. ἰμοί, quod ad sensus declarationem
valet, sed quod ad syntaxin accuratum
non est. μ' οὐκ ἀρέσκει est pro οὐκ ἀρέσ-
κει μοι. Verbum hoc cum accusativo
personae construitur. Vide Lys. 509.
Ran. 105. Sup. v. ad φορτίον glossa τὸ
πρῶγμα.

355. πρὸς ἀνδρὸς. Praepositioni su-
perscripta in codd. glossa, περισσό.
Falsum est. In eodem errore, a Scho-
liasta reprehendo, versatur Corinthius de
Dial. Attic. §. xlv. ubi meliora tradit Koeni-
us. πρὸς τινὸς ἴσως quidpiam dicitur, quod
partium et officii alicuius est, quod alicui
conuenit. Vide Thesm. 177. Ran. 540.

356. πῶς οὐδὲν ὑγιὲς: Vulgo πῶς δ' οὐ-

διν—Inutilem particulam omittunt qua-
tuor mei codd.

365. ἔχειν τρέπων. Vulgo claudicante
versu ἔχει.

366. μελαγχολῶς ἀνδρῶπε. Sic tres
Regii, recte. Vocativis omnibus sole-
bant, qui olim inter codicum lineas glos-
sas scribebant, superponere δ, inepte
plerumque, ut hic, ubi ipsa terminatio
nominis casum indicat. In B. scriptum
in textu ἀνδρῶπε, et superpositum δ.
Inde orta diversa lectio, quae in impres-
sis exstat δ' ἀνδρῶπε.

373. οὐδὲ μὴν—γ. Tres sunt particu-
lae, quae aggregari solent. Perperam in
impressis οὐδὲ μὴν excusum. In membr.
et in meo divinum scriptum οὐδὲ μὴν—

- Βλ.** ᾧ Ἡράκλειος· φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο ; τάληθες γὰρ οὐκ ἐθέλεις φράσαι. 375
- Χρ.** κατηγορεῖς γὰρ, πρὶν μαθεῖν τὸ πρῶγμα μου.
- Βλ.** ᾧ τὰν, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πᾶν
ἐθέλω διαπράξαι, πρὶν πυθέσθαι τὴν πύλιν,
τὸ στόμι' ἐπίδυσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
- Χρ.** καὶ μὴν φίλος γ' ἂν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεοὺς, 380
τρεῖς μνάς ἀναλώσας, λογίσασθαι δάδεκα.
- Βλ.** ἴρω τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ικετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικὸς· κοῦ διοίσοντ' ἀντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὀτιοῦν τῶν Παμφίλου. 385
- Χρ.** οὐκ, ᾧ κακοδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε, καὶ τοὺς δεξιούς καὶ σώφρονας

374. ποῖ τις ἂν τράποιτο ; Sic in Kn-
steri editione exstat, casune an illius ex
seantentia nescio. Ante cum impressis
in omnibus legebatur ποῖ τις οὐκ τράποι-
το. Soleram formulam Hemsterhusium
revocasse, simulque ignorasse eam grae-
cae linguae ingenio adversari, profecto
miror. A vulgatis nihil discrepant
codd. Vide Dawesium p. 207. ad
hujus fabulae v. 438. ubi gemella erat
menda.

380. Hic et sequens versus sic vulgo
legebantur ante Hemsterhusium :

ἔ μὴν φίλος γ' ἂν μοι δοκεῖς, νῆ τοὺς θεοὺς,
τρεῖς μνάς ἀναλώσας γι λογίσασθαι δά-
δεκα.

Bene ille pro δοκεῖς e codice δοκεῖς repo-
suit, et in altero versu particulam γι
expunxit. Sed ne sic quidem locus erat
persanatus : nec satis intelligebat eru-
ditus Batavus quid sibi vellet nomina-
tivus iste φίλος, quoque nexu cum ceteris
orationis partibus cohaereret. In membr.
scriptum καὶ μὴν φίλος γ' ἂν μοι δοκεῖς.
In C. etiam φίλος cum glossa προσφίλος.
In B. φίλος superscripto ω. Meus in eo
ab impressis differt quod δοκεῖς habet. Sen-
sum versio expedit. Ordo est: ἔ μὴν δε-
κεῖς μοι, ἢ τοὺς θεοὺς, τρεῖς μνάς ἀναλώσας,
φίλος ἂν λογίσασθαι δάδεκα. Faceta, mani-
festaque ironia. Particula ἂν ad verbum
infinitivum λογίσασθαι pertinet, non vero
ad δοκεῖς. In hac constructione saepe
peccarunt librarii. Succurrit locus in
Vesp. v. 1198.

ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς

ἢ ποῖ τις ἂν τράποιτο ;
Quidnam tibi videris paraturus ? Partic-
ula ἂν ad verbum λέξαι pertinet, cui si-
gnificationem futuri tribuit. Ibi male
codd. alter δοκεῖς, ut hic in duobus scri-
ptum est. Av. 1652.

ἢ πῶς ἂν ποτι
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίων δοκεῖς,
οὐσαν θυγατρί', ἔστων ἀδελφῶν γησεί-
ων ;

id est πῶς δοκεῖς τὴν Ἀθηναίων ἐπίκληρον
ἂν εἶναι, futurum esse, vel esse posse. In
altero versu particulam γι nullus agnos-
cit cod. Si modo fuit in Aldino, imperiti-
ae librarii debetur putantis hoc tibicine
versum indigere. In ἀναλῶν natura lon-
ga est secunda, quapropter in preteritis
non augetur. Vide Valckenarium ad
Phoen. p. 222. Hipparchus apud Stobae-
um p. 229.

τὰ μὴν γὰρ ἄλλα καὶ πόλιμος, καὶ με-
ταβολαι

τύχης, ἀνάλωσ', ἢ τίχην δι σώζεται.
Sic in Regio codice : perperam Grotius
edidit ἀνάλωσ'.

Sic etiam, ut eos edidit, plane in cod.
—absente in altero γι. Adverbio φίλος
superscripta glossa, ἱερωνικός τούτο. Par-
ticipio ἀναλώσας, ἰκοθιν. Verbo λο-
γίσασθαι, λογαριάσαι ἦρι.

385. In Pocile pictura erat Pamphi-
li, Heraclidas exhibens cum Alcmena
opem ab Atheniensibus contra Eury-
stheum implorantes. Vide Meursium
Athen. Att. i. 5.

- ἀπάσῃσι πλουτήσαι ποιήσω.
 Βλ. τί σὺ λέγεις;
 οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας;
 Χρ. οἴμοι τῶν κακῶν,
 ἀπολείς.
 Βλ. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. 390
 Κρ. οὐ δῆτ' ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὃ μόχθηρε σὺ,
 ἔχω.
 Βλ. σὺ Πλοῦτον; ὅποιον;
 Χρ. αὐτὸν τὸν θεόν.
 Βλ. καὶ ποῦ ἴστιν;
 Χρ. ἔνδον.
 Βλ. ποῦ;
 Χρ. παρ' ἐμοί.
 Βλ. παρὰ σοί;
 Χρ. πάνυ.
 Βλ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί;
 Χρ. νῆ τοὺς θεοὺς.
 Βλ. λέγεις ἀληθῆ;
 Χρ. φημί.
 Βλ. πρὸς τῆς Ἑστίας; 395
 Χρ. νῆ τὸν Ποσειδῶ.
 Βλ. τὸν Θαλάττιον λέγεις;
 Χρ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
 Βλ. εἴτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
 Χρ. οὐκ ἔστι πῶ τὰ πρῶγματ' ἐν τούτῳ.
 Βλ. τί φῆς;

388. ἀπάσῃσι. Sic tres codd. In meo glossa, ἀπὸ τοῦ νῦν: in C. νισσί. In membr. ut vulgo ἀπαρτί, sensu diverso, quemque minus probo.

390. σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν. Hic aliusque multis in locis elegantius videretur σὺ μὲν οὖν σεαυτὸν. Invisis codicibus hoc repone noli.

392. ὅποιον. Sic codd. omnes. In C. superscripta glossa, ἰσχυριστικὸν, ἀπὸ τοῦ ποῖον. Recte. Id quidem, nempe ὅποιον interrogantis esse, negat Dawesius p. 300. proindeque hic rescribendum esse censet ποῖον. Sed fallitur. ἴσως, ὅποιος, οἷος, ὅστις apud Comicum, aliosque poetas Atticos centies occurrunt in in-

terrogatione. Euripides Phoen. 1718. ὅποιος: ἀλλ' ἢ πρὸς κακοῖς ἰεῖς κακὰ; Bac. 652.

ἢ καὶ δ' ὅποιον περιφρασίης σπουδῆν λέγουσιν;

Dixisset forte Tragicum scripsisse ὅποιος; et ἦ καὶ δι ποῖον—Sed nihil simile locum habere potest in hoc Nostrum versus, Acharn. 963.

ὅποιος οὗτος Λάμαχος τὴν ἰχθίον;
 Dawesii emendationem adfirmat hic cod. in quo scriptum σὺ Πλοῦτον; ποῖον; sed librarii est allucinatio.

396. τὸν Θαλάττιον. Sic cod. meus. Tres Regii, ut vulgo, neglecto Atticis in idiomate, Θαλάσσιον.

- οὐ τῷ μεταδοῦναι;
 Χρ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα -- 400
 Βλ. τί;
 Χρ. βλέψαι ποιῆσαι νῶ --
 Βλ. τίνα βλέψαι; φράσον.
 Χρ. τὸν Πλοῦτον, ὡς περ πρῶτερον, ἐνὶ γέ τῳ τρόπῳ.
 Βλ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί;
 Χρ. νῆ τὸν οὐρανόν.
 Βλ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἤλθεν οὐδεπώποτε.
 Χρ. ἀλλ', ἦν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται. 405
 Βλ. οὐκ οὐκ ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
 Χρ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
 οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ', οὔτ' ἡ τέχνη.
 Βλ. σκοπῶμεν.
 Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν.
 Βλ. οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ.
 Χρ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάσαι παρεσκευαζόμεν
 ἐγὼ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
 κράτιστόν ἐστι. 410
 Βλ. πολὺ μὲν οὖν, νῆ τοὺς θεοὺς.
 μή νυν διάτρεῖς, ἀλλ' ἄνυε πρῶττων ἐν γέ τι.
 Χρ. καὶ δὴ βαδίζω.
 Βλ. σπευδέ νυν.
 Χρ. τοῦτ' αὐτὸ δεῶ.
 Πε. ὦ θερμὸν ἔργον, κἀνόσιον, καὶ παράνομον 415
 τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαγία κακοδαίμονε,
 ποῖ, ποῖ; τί φεύγετον; οὐ μενεΐτον;
 Βλ. Ἡράκλειος.
 Πε. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς.
 τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,
 ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε 420
 οὔτε θεός, οὔτ' ἀνθρώπος: ὡστ' ἀπολώλατον.

400. μὰ Δία. Hic rursus per se negat μά. Vide not. ad Thesm. 748. Ran. 951.

402. ὡς περ πρῶτερον. Sic bene tres Regii. Vulgo redundante syllaba, ὡς περ πρῶτερον. Bentleii emendationem receperat Hemsterhusius ὡς πρῶτερον. Emendate in A. B. scriptum ἐνὶ γί

σῳ—non, ut vulgo, σῳ. Idem est ac Thesm. 450. μὴ γί σῳ σίχνη.

408. Deficit ars, ubi illi merces sua nou est.

417. Ἡράκλειος. Hercules te invoco. Ut ἀλιζίκων, et monstrorum donitorum. Vide Plautum Mostell. ii. 2. 94.

- Xρ. σὺ δ' εἴ τις; ὡχρὰ μὲν γὰρ εἶναι μοι δοκεῖς.
 Βλ. ἴσως Ἐρινύς ἐστὶν ἐκ τραγωδίας.
 βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγωδικόν.
 Χρ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾶδας.
 Βλ. οὐκοῦν κλαύσεται. 425
 Πε. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με;
 Χρ. πανδοκευτρίαν,
 ἢ λεκιθόπων. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
 ἐνέκραγες ἡμῖν, οὐδὲν ἠδικημένη.
 Πε. ἄληδες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδρακάτων,
 ζητούντες ἐκ πάσης με χάρας ἐκβαλεῖν; 430
 Χρ. οὐκοῦν ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραδρον γίνεταί;
 ἀλλ' ἢ τις εἶ, λέγειν σ' ἔχρησ' αὐτίκα μάλα.
 Πε. ἢ σφῶ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
 ἀνδ' ἂν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθ' ἐνδ' ἀφανίσαι.
 Βλ. ἄρ' ἐστὶν ἡ κίπηλις, ἢ κ' τῶν γειτόνων,
 ἢ ταῖς κοτύλαις ἀεὶ με διαλυμαίνεται;
 Πε. Πενία μὲν οὖν, ἢ σφῶν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
 Βλ. (φεύγει, ἀκούσας ὅτι ἡ Πενία ἐστὶ.)
 ἀναξ' Ἀπολλον, καὶ θεοὶ, ποῖ τις φύγη;
 Χρ. οὗτος, τί δρᾶς; ὦ δειλότατον σὺ θερίον,
 οὐ παραμενεῖς;
 Βλ. ἦμισα πάντων.
 Χρ. οὐ μενεῖς; 440

427. iv. codd. λεκιθόπων. In Lys. 502. Regiorum alter habet etiam λίκυθων. Duo alii recte λίκυθων. Vide Poësi (Econ. Hippocr. in hac voce.

Cod. λεκιθόπων.

432. λίγων σ' ἔχρησ' αὐτίκα. Pronomen omissum est in tribus codd. ut in duabus primariis editionibus; insertum fuit ab Ant. Fracino: λίγων ἔχρησ' αὐτίκα. Nos codicem B. sequimur, ubi pronomen eandem quam hic sedem tenet.

438. ποῖ τις φύγη; Codd. ut impressi φύγει. In C. superscriptum εἶν. Scilicet significare voluit glossæ auctor particulam εἶν hic requiri, et subaudiri, quod partim verum, partim falsum. Requiritur illa quidem cum optativo, sed omitti non potest. Scriptum oportuit vel ποῖ τις εἶν φύγει; vel ποῖ τις φύγη;

Prius quam metram non admittat, alterum a poeta esse certo certius est. Vide Dawesium loco ad v. 374. laudato. ποῖ τις φύγη; Quod hic contra modorum rationem vitium ex Dawesii observatione sublatum fuit, sæpe in libris occurrit ab editoribus non animadvertens, cujusmodi tamen plurima e codicibus emendari possent. In Posidippi Epigr. xvi. perperam post alios edidimus ποῖαν τις βίότιο τάμη στίον; quod etiam solæcum est. In Regio Stobæi cod. ad linguæ normam scriptum est: ποῖαν τις βίότιο τάμη στίον; Supra v. 374. ubi legebatur ποῖ τις εἶν τραπέζιο; observare poteram alibi similem culpam commississe librariorum. In Ran. 488. οὐκοῦν ἴτερος ταῦσ' εἰργάσασ' ἀνδρ. ubi itidem εἶν, quod repositi, mutatum fuerat in εἶν, contra linguæ indolem.

- Βλ. ἀλλ' ἄνδρες δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
 Πενία γὰρ ἐστὶν, ὦ πόνηρ, ἣς οὐδαμοῦ
 οὐδὲν πρέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον.
 Χρ. στήθ', ἀντιβολῶ σε, στήθι.
 Βλ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 Χρ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παραπολὺ 445
 ἔργων ἀπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
 ἔρημον ἀπολιπόντες ποι φευξόμεθα,
 τηροὶ δεδιότε, μὴ δὲ διαμαχοῦμεθα.
 Βλ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεπολιθότες;
 ποῖον γὰρ οὐ δῶρακα, ποῖαν ἀσπίδα 450
 οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἢ μιαιωτάτη;
 Χρ. δάρρει· μόνος γὰρ οὗτος οἶδ' ὁ θεὸς ὅτι
 τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
 Πε. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ κατὰρματε,
 ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω; 455
 Χρ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ,
 ἡμῖν προσελθοῦσ', οὐδ' ὅτι οὐκ ἀδικουμένη;
 Πε. οὐδὲν γὰρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετον
 ἀδικεῖν με, τὸν Πλούτον ποιεῖν πειρωμένω
 βλέψαι πάλιν;
 Χρ. τί οὖν; ἀδικοῦμεν τοῦτό σε, 460
 εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγαθὸν πορίζομεν;

441. ἄνδρες δύο. Sic recte, ut impressi, membranæ. Perperam in tribus aliis δύο. Vide not. ad Ran. 1405. Omnes φεύγομεν: in membr. superscriptum εἶν, indicium var. lect. φεύγομεν: sed prava illa est.

445. δεινότατον. Cod. δειλότατον, quod altero haud deterius videri possit. Gallicè: plus ferens action du monde la plus lâche, si—

450. ποῖαν ἀσπίδα. Sic optime primariæ edit. In A. C. δῶρακα, ἢ ποῖαν ἀσπίδα. In B. δῶρακα ἢ ποῖαν ἀσπίδα. Meus, ποῖαν δ' ἀσπίδα, quæ lectio est posterioris Florentinæ. Metro quidem non repugnat, sed frigida est. Multum vigoris orationi decedit si quavis particula membra connectantur. Hoc non sensisse Hemsterhusium!

463. τροπαῖον εἶν στήσαιτο. Sic bene Kusterus e Suida in τρέψαισα, ut et perite emendaverat Bentleius ante inspe-

ctum Grammatici locum. Sic etiam perspicue et distincte scriptum in meo et in B. Solæca est aliarum edit. lectio, versumque minus numerosum reddit τροπαῖον ἀναστήσαιτο. In Thesm. 696. exstat: οὐ πολλὴν βοὴν στήσαιτο καὶ τροπαῖον. Sæpe ex proprietatis sermonis et metricarum legum ignoratione particulam εἶν vim suam nativam exserentem, verbis simplicibus, tanquam præpositionem, adnexerunt librariorum cum sententiæ vel metri detrimento. Vide not. ad Lys. 912. et ad Eurip. Phœn. 514. Reconsideratius pensitata nullum mihi superest dubium, quin depravata fuerit eodem modo lectio in Lys. v. 384. ibique scripsit poeta:

ἄρδω σ', ὅπως εἶν βλαστάνη.

461. ἀγαθὸν πορίζομεν. Sic recte Bentleius. Cod. meus inmodulate, ut vulgo, πορίζομεν ἀγαθόν. Pejus alii omnes: membran. ἐκπορίζομεν ἀγαθόν. C.

- Πε. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ';
 Χρ. ὅ τι;
 σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
 Πε. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
 κακὸν ἐργάσασθαι μείζον ἀνθρώπους;
 Χρ. ὅ τι; 463
 εἰ τοῦτο δεῖν μέλλοντες, ἐπιλαθοίμεθα.
 Πε. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῶν ἐδέλω δοῦνα λόγον
 τοπρῶτον αὐτή. καὶν μὲν ἀποφῆνω, μόνην
 ἀγαθῶν ἀπάντων οὐσαν αἰτίαν ἐμὲ
 ὑμῖν, δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μὴ, 470
 ποιείτοιν ἤδη τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῆ.
 Χρ. τουτί σὺ τολμᾶς, ὡ μισρωτάτη, λέγειν;
 Πε. καὶ σύ γε διδάσκου. πάνυ γὰρ οἶμαι ῥαδίως
 ἄπανθ' ἀμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
 εἰ τοὺς δικαίους φῆς ποιήσειν πλουσίους. 475
 Χρ. ὡ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε;
 Πε. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν, πρὶν ἂν μάθῃς.
 Βλ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν, ἰοῦ, ἰοῦ,
 τοιαῦτ' ἀκούων;
 Πε. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
 Χρ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, 480
 εἰάν γ' ἄλλως;
 Πε. ὅ τι σοι δοκεῖ.
 Χρ. καλῶς λέγεις.

ἐκπεριζοίμεν ἀγαθόν. Β. ἀνθρώποισιν ἐκπεριζοίμεν ἀγαθόν.

462. τί δ' ἂν γ' ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; — ὅ τι; Prava hac editionum lectio me imprudente irrepit. Versum perite emendaverat Bentleius:

τί δῆτ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; — ὅ τι;

Longeque hoc concinnius est Orvillianii codicis scriptura, τί δ' ἂν παθ' ὑμεῖς—In iv. codd. τί δ' ἂν ὑμεῖς—δητ' mutatum fuit in δ'.

468. σπρωτῶν αὐτή. Vulgo legitur αὐτῶν, consentientibus etiam codd. In C. superscripta glossa: σπρωτῶν, ἢ μάλλον χροικόν. Sive loci, sive temporis sit adverbium, ineptum est.

σπρωτῶν αὐτή. Cod. hic etiam αὐτῶν. Glossa, ἰσταῦθα, ἢ τὸ τούτου καὶ τὸ αὐτῶν

ἐκ τοῦ παραλλήλου.

470. δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς—figura ἀποσιώσεως, ut Thesm. 556. Omissam sententiae partem bene supplet glossa in meo codice, παύσασθε τῆς ἐσχημέσεως. In C. λάσασι δηλονότι. quod in versione sequi debueram: ab incerto desistite.

471. τοῦθ', ὅ τι ἂν ὑμῖν. Sic quatuor codd. bene. Vulgo ὅ τι γ' ἂν—

476. Hic versus in quatuor codd. Chremylo tributus. Versum 478. tribuunt Blepsidemo A. C. duo alii Chremylo. In v. 477. B. C. πρὶν ἂν μάθῃς. V. 481. verba καλῶς λέγεις ejusdem personae esse debent, cujus fuit praecedens quaestio τί δῆτα—in tribus codd. Chremylo tributa sunt.

- Πε. τὸ γὰρ αὐτό γ', εἰάν ἤττ᾿ ἄσθε, καὶ σφῶν δεῖ παθεῖν.
 Βλ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
 Χρ. ταύτη γε· νῦν δὲ δὴ ἀποχρήσουσιν μόνω.
 Πε. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πρῶττον· ἢ τί γ' ἂν 485
 ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;

Χορός.

ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφόν, ὃ νικήσετε τηροῦν
 ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγαντες· μαλακῶν δ' ἐνδώσετε μηδέν.

Χρεμύλος.

Φανερόν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γινῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν ὁμοίως,
 ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν ἐστὶ δίκαιον·
 τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέτους, τούτων τἀναντία δῆπου.
 τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες, μόλις εὐρομεν, ὥστε γενέσθαι,
 βούλημα καλὸν καὶ γενναῖον, καὶ χρησίμον εἰς ἅπαν ἔργον.
 ἦν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ, καὶ μὴ τυφλὸς ὢν περινοσῆ,
 ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται, οὐκ ἀπολείψει·
 τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέτους φευξείται· κατὰ ποιήσει
 πάντας χρηστῶν καὶ πλουτοῦντας δῆπου, τά τε θεία σέβουλας.
 καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον;

Βλεψίδημος.

οὐ τις. ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ' ἀνερῶτα.

Χρεμύλος.

ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκειται, 500
 τίς ἂν οὐχ ἠγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ' ἔτι μᾶλλον;
 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι πονηροί,
 ἀδικῶς αὐτὰ ἐυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ χρηστοὶ
 πράττεισι κακῶς, καὶ πεινώσιν, μέλας ὁ τετὰ πλείερα σύνεισιν.
 οὐκοῦν εἶναι φημ', ἢ παύσει ταῦτ', ἦν βλέψῃ ποθ' ὁ Πλοῦτος,
 ὄδον, ἦν τιν' ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω περιείσειν.

Πενία.

ἀλλ', ὡ πάντων ῥᾶστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ ὑγιαίνειν
 δύο πρεσβύτα, ξυνδιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν,

482. ἰὼν ἠττ᾿ ἄσθε. Sic codd. et vett. edit. In recentioribus metro claudicante ἄν. Illud jam reposuerat Hemsterhusius.

485. Glossa: ταχίως πείσεται τοῦτα, ἠττηθῆναι· ἢ ταχίως ποιήσεται τῶτο πρὸς με ἠττηθῆναι. πρῶττω γὰρ καὶ τὸ ποῖω

καὶ τὸ πείσων. Vera est prior explicatio.

505. iv. mei codd. exhibent οὐκοῦν, non οὐκοῦν: et v. seq. superscripta textus verbis ὄδον ἦντιν' ἰὼν glossa in C. μέλας ἦντιν' ἰὼν ὁ Πλοῦτος. Unde liquet non aliter ista veteribus ac nobis intellecta fuisse.

εἰ τοῦτο γένοιθ', ὁ ποδῆϊθ' ὑμεῖς, οὐ φημ' ἄν λυσιτελεῖν σφῶν.
εἰ γὰρ ὁ Πλούτος βλέψει πάλιν, διανείμει τ' ἴσον ἑαυτὸν, 510
οὔτε τέχνην ἄν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἄν σοφίαν μελετήσῃ
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοις ἀφανιστένοι, ἐδελέησει
τίς χαλκεύειν, ἢ ναυπηγεῖν, ἢ ράπτειν, ἢ τροχοποιεῖν,
ἢ σκυτοτομεῖν, ἢ πλινθουργεῖν, ἢ πλύνειν, ἢ σκυλοδεψεῖν,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον, καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι, 515
ἢν ἐξῆ ῥῆν ἀργούσιν ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσι;

Χρεμύλος.

λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ', ὅσα νυνὶ κατέλεξας,
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν.

Πενία.

πόθεν οὖν ἔξεις θεράποντας;

Χρεμύλος.

ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου.

Πενία.

τίς δ' ἔσται πρῶτον ὁ πωλῶν,

ὅταν ἀργύριον κάκεινος ἔχη;

Χρεμύλος.

κερδαίνειν βουλόμενός τις 520

ἔμπορος ἤκων ἐκ Θετταλίας, παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

Πενία.

ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἀπάντων οὐδείς οὐδ' ἀνδραποδιστῆς,
κατὰ τὸν λόγον, ὃν σὺ λέγεις, δῆπερ. τίς γὰρ πλείων ἐδελέησει,
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτοῦ, τοῦτο ποιῆσαι;
ὡς' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεῖς, καὶ σκάπτειν, τᾶλλα τε
μοχθήσειν, 525

511. οὔτ' ἄν σοφίαν. Vulgo claudicante versu οὔτε σοφίαν. Particulam ex Orvilliano cod. reposuit Hemsterhusius.

513. ἢ τροχοποιεῖν. In priore Pluto, quem intemeratam habuisse videtur Polux, pro hoc verbo erat ζυγοποιεῖν, quod ille ex Aristophanis Pluto citat vii. 115.

514. ἢ σκυλοδεψεῖν. Vulgo legitur ἢ σκυλοψεῖν corrupto prorsus metro. Est hoc in A. B. In C. D. glossa genuinae vocis locum invasit, βυροδεψεῖν. Vera lectio est σκυλοδεψεῖν, quam ex Bentleii Kusterique sententia iam reposuerat Hemsterhusius. In σκύτος prima longa est; in σκύλον brevis. Conc. 43°.

τὸ σκυτοτομῆν πλεῖστον. οἱ δ' ἐκ τῶν ἀρχῶν.

ibid. 420.

ἢ τῶν σκυλοδεψῶν ἢν δ' ἰσικλίην τὴν θύραν.

Vide not. ad Thesm. 56.

Pro sincero σκυλοδεψῶν hic cod. etiam glossema habet βυροδεψῶν: et v. 528. οὔτ' ἢ τᾶπησι.

521. Scholion in C: εἰπὼν ἐκ Θετταλίας, ἐπάγαγε, παρὰ πλείων ἀνδραποδιστῶν. δικῆς ἴσι τὸ τῶν Θετταλῶν γένος ληστῆας ἔχοντες καὶ ἀνδραποδιστοῦς· ἀφ' ἃν οἱ ἴμαρτοι ἀνδραποδα ἀνομιμοῖσι εἰς τὰς ἰστέρας ἰσάλοισι ἵπτιροις.

ὀδονηρότερον τρίψεις βίον πολὺ τοῦ νῦν.

Χρεμύλος.

ἐς κεφαλὴν σοι.

Πενία.

ἔτι δ' οὐχ ἔξεις οὔτ' ἐν κλίῃ καταδαρθεῖν· οὐ γὰρ ἔσονται· οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐδελέησει, χρυσίου ὄντος; οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὅπότεν νόμφην ἀγάγησθον οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμησῆσαι ποικιλομόρφων. 530 καίτοι τί πλεόν πλουτεῖν ἐστὶν τούτων πάντων ἀπορούσι; παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὑμῖν, ὠνδεῖσθον. ἐγὼ γὰρ τὸν χειροτέχνην, ὥσπερ δέσποιν', ἐπαναγκάζουσα κάθημαι, διὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὅπόθεν βίον ἔξει.

Χρεμύλος.

σὺ γὰρ ἄν πορίσαι τί δύναι ἀγαθὸν, πλὴν φάδων ἐκ βαλα-

γείου,

535

καὶ παιδαρίων ὑποπεινόντων, καὶ γραιδίῶν κολοσυρτῶν; φθειρῶν τ' ἀριθμῶν, καὶ κωνώπων, καὶ ψυλλῶν οὐδέ λέγω σοι ὑπὸ τοῦ πλείους, αἱ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσιν, ἐπεγείρουσαι, καὶ φράζουσαι· Πεινήσεις, ἀλλ' ἐπανίστω. πρὸς δέ γε τούτοις, ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος· ἀλλ' ἐν κλίῃ, στιβάδα σχοίνων, κόρυων μεστήν, ἢ τοὺς εὐδοντας ἐγείρει· καὶ φορμὸν ἔχειν ἀλλ' ἀπάτης σαπρόν· ἀλλ' ἐν προσκεφαλαίου, λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ', ἀλλ' ἐν ἄβριον, μαλάχης πτόρθους, ἀλλ' ἐν μάξης, φυλλεῖ ἰσχυνῶν ῥαφανίδων· ἀλλ' ἐν θράνε, σάμνου κεφαλὴν καλεαλύτος· ἀλλ' ἐν μάκρας, 545 πιθάνης πλεωρὰν, ἐρρωγύϊαν καὶ ταύτην. ἀρὰ γε πολλῶν

528. οὔτ' ἢ τᾶπησι. Sic bene apud Suidam in δάπιδας, et in scholiis ad Vesp. v. 676.

ἕρχας, αἶον, δάπιδας, τυρὸν, μίλι— Occurrit eadem vocis forma Concion. 840.

κλιπῆσι τῶν σισυρῶν ἢ δάπιδων πικασμῆται. Vulgo οὔτε τᾶπησι. In iv. codd. οὔτ' ἢ τᾶπησι.

531. τούτων πάντων ἀπορούσι. Sic optime Regius B. In membr. πάντων τούτων ἀπορούσι: in meo, ut vulgo, ἀπεροῦνται. Depravatissima in C. lectio, quae glossae ortum debet; πλουτεῖν ἴσι πάντων τούτων ἀποροῦσι. Dativum c. graeci sermonis usu praefert hic etiam Valckenarius, quem vide Diatr. Eurip. VOL. I.

pag. 150. Illius iudicio non minus tribuisse auctoritatis quam veteri chartae. Phocylidis versus apud Stobaeum, quos e Floril. Grotii p. 355. raptim descriptos in Anal. Vet. Poët. Gr. intuli T. i. p. 78. sic exhibendi erant:

καὶ εἴθε Φαυκίλου· τί πλεον, γένος ἰσχυρῆς ἵνας, οἷς οὔτ' ἢ μύδους ἴπτασι χάρει, οὔτ' ἢ βουλή;

545. ἀνθ' ἢ θράνε. Vulgo θράνε. Illud repositum e Pollace x. 48. καὶ εἰ θράνε δὲ, δίφρου ἂν ἵνα δοκῶν, εἰπόντος ἐν Πλούτῳ Ἀριστοφάνους· ἀνθ' ἢ θράνε, σάμνου κεφαλῆν—Glossa in meo θράνε: In C. ὑποκλίον, quae vera est. Vide Ran. 121.

ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον οὔσαν ;

Πενία.

σὺ μὲν ἐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας· τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φημὲν εἶναι ἀδελφὴν.

Πενία.

ὕμεις γ', οἵπερ καὶ Θρασυβούλω Διονύσιον εἶναι ὅμοιον. 550
ἀλλ' ἐχ' ὄμωδ' οὗτο πέπονθεν βίος, ἐ μὰ Δί'· οὐδέ γε μέλλει.
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἔστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος, ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα·
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν.

Χρεμύλος.

ὡς μακαρίτην, ᾧ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέλεξας, 555
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μὴδὲ ταφῆναι.

Πενία.

σκώπτειν πειρᾶ καὶ κωμῶδειν, τοῦ σπουδάζειν ἀμελήσας,
οὐ γιγνώσκων, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἀνδρας,
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ιδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγραῶντες,
καὶ γαστροῦδες, καὶ παχύκνημοι, καὶ πίνονες εἰσιν ἀσελγῶς·
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχυροὶ, καὶ σφηκῶδες, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀνιανοροί.

Χρεμύλος.

ὑπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ πορίζεις.

547. αἴτιον οὔσαν. Pessime vulgo corruptis numeris legitur αἴτιον οὔσαν. Hoc monuit Bentleius: ei Hemsterhusius ad tuendam vulgatam lectionem opponit versum e Nub. 330. cuius depravata etiam ferebatur lectio, certissime a nobis emendata.

548. τὸν τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω. Articulum utrumque τὸν τῶν exhibent tres cod. editionesque primariae. Alterum in nescio qua recentiore typographi culpa omissum, ex illis revocare voluit Kusteri levitas, futilemque conjecturam praetuli τὸν δὲ πτωχῶν. Cautiores fuere Hemsterhusius et Berglerus. Geminam admisit culpam librarius qui codicem C. descripsit, in quo alter etiam articulus omissus: εἴρηκας, τῶν πτωχῶν δ' ὑπεκρούσω. Glossa verbo superscripta, αἰνιγματωδῶς ἀπήχησας: in meo ἀνιδίωσας. Quod autem Pollux ix. 139.

huc respiciens ἱπικρούσω legisse videatur, id forte librariorum errori imputandum, quibus familiare praepositiones ἐπὶ et ὑπὸ in verbis compositis commutare, quod nobis observatum fuit ad Ran. 366. et 874.

558. οὐ γιγνώσκων. Sic membr. Impressi γινώσκων.

559. ἴδιαν. Gl. μορφήν. Thomas M. σημειῶσαι δὲ, ὡς οὐδὲ τῶν δοκιμαστῶν ἴδιαν ἐπὶ ἀνθρώπου λέγει, ἀλλὰ ἴδαν καὶ ὄψιν. Ex hoc Comici exemplo falsi arguitur.

560. ἀσελγῶς. Glossa in C. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λίαν πίνονες. In meo λαπαροὶ ἀτόσως. Immodice, supra modum. Hesych. ἀσελγῆς, ἀκόσμος, ἀκατάστατος. Ἴσι δὲ ἀσελγῆς, ὁ μέγας, ἢ σφοδρὸς, ὡς Πλάτων, ἀσελγῶς κερων, τὸν μεγαλήκερον. Confer Suidam in ἀσελγῆμα.

Πενία.

περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῶν, κἀναδιδάξω,
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ· τοῦ Πλούτου δ' ἔστιν ὑβρίζειν.

Χρεμύλος.

πάνυ γοῦν κλέπειν κόσμιόν ἐστιν, καὶ τοὺς τοίχους διορύττειν. [565

Βλεψίδημος.

νῆ τὸν Δία γ', εἴ γε λαθεῖν αὐτὸν δεῖ, πῶς οὐ κόσμιόν ἐστι ;

Πενία.

σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὅποταν μὲν
ᾧσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι·
πλητήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν, παράχρημ' ἀδικοὶ γεγέννηται,
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει, καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν. 570

Χρεμύλος.

ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδὲν, καίπερ σφόδρα βάσκανος οὔσα.
ἀτὰρ οὐχ ἤττον γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτη γε κομήσῃς,
ὅτι γε ζητεῖς τοῦτ' ἀναπέσειν ἡμᾶς, ὡς ἔστιν ἀμείνων
πενία πλούτου.

Πενία.

καὶ σὺ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου,
ἀλλὰ φλυαρεῖς, καὶ πτερυγίζεις. 575

Χρεμύλος.

καὶ πῶς φεύγουσί σ' ἀπαντες ;

Πενία.

ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιοῦ. σκέψασθαι δ' ἔστι μάλιστα
ἀπὸ τῶν παιδῶν. τὸς γὰρ πατέρους φεύγουσι, φρονούντας ἄριστα
αὐτοῖς. οὔτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πράγμα' ἐστὶ δίκαιον.

566. Numeros hujus versus restitutos quod nomen a praecedente verbo κλίπιν adsumendum. Quae figura passim obvia. Sic supra v. 503. ἀδικῶς αὐτὰ ξυλλεξάμενοι. Ubi αὐτὰ nomen substantivum significat adfines praecedenti verbo σλουτοῦσι, et ex eo adsumendum, nempe τὰ χρέματα.

567. τοίνυν ἰν. Sic iv. codd. omissa, quae vulgo inseritur particula.

573. ὅτι γι ζητεῖς. Sic A. B. In meo ὅτι ζητεῖς: sic etiam in C. nisi quod addita inter lineas ab eadem manu litera η, ut sit ὅτιη, quod non minus placet. Saepius enim quam vellem recurrit in his versibus particula γι.

Χρεμύλος.

τὸν Δία φήσεις ἄρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ κράτιστον·
καὶ κείνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει.

580

Βλεψίδημος.

ταύτην δ' ἡμῖν ἀποπέμπει.

Πενία.

ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω,
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φάνερῶς σε διδάξω.
εἰ γὰρ ἐπλέτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα,
ἴνα τὸς Ἑλληνας ἀπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πᾶμπτοῦ ξυναγαίρει,
ἀνεκέρυττε τῶν ἀθλητῶν τοὺς νικῶντας, στεφανώσας 585
κοτίνῃ σεφάνῳ; καίτοι χρυσῶ μᾶλλον ἔχερῆν, εἴπερ ἐπλότει.

Χρεμύλος.

οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον ἐκεῖνος.

580. ταύτην δ' ἡμῖν. Hæc verba absurde vulgo Chremylo continuantur, qui si Paupertati pergeret loqui, non ταύτην, sed si diceret. Sunt Blespidemi, quod acute vidit Bentleius.

581. Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες. Sic recte iv. codd. Vulgo κρονικαῖς γνάμαις. Mendose in meo ex frequenti commutatione literarum η et υ, scriptum λήμαις, cum glossa τζήμλαις. Vide Car. Du Fresne glossarium in τζήμπλα.

582. ὁ Ζεὺς δῆπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε διδάξω. Sic optime scriptum in membr. ut Hemsterhusius edidit. Vulgo violata commatum anapesticorum lege, καὶ τοῦτο γι δὴ φανερῶς—Istud γι ab imperito correctore est; in nullo codice comparet. B. D. exhibent τοῦτο δὴ, depravatam ex τοῦτ' ἤδη. In C. perversissima lectio: ὁ Ζεὺς δὲ πῶν πένεται, καὶ τοῦτο δήπου φανερῶς—Genuinam lectionem jandudum restituerat Ant. Fracinus.

583. Vulgo sic legitur hic versus:
εἰ γὰρ ἐπλότει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα.

qua in scriptura duæ sunt gravissimæ mendæ. Primo versus immodulatus est rursusque peccat in tetrametrorum legem, quæ cesuram non admittit post quartum pedem. Deinde solæca phrasis est omissione particulæ ἂν. Si priore in membro verbum sit temporis imperfecti vel aoristi cum ἂν, verbum in altero membro ejusdem temporis parti-

culam ἂν requirit, quod observavi ad Lys. 149. Sic Vesp. 824.

εἰ γὰρ ἐπλότει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα.

Bentleii emendationem recepit Hemsterhusius:

εἰ γὰρ ἐπλότει, πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα.

Longe tamen nec unico nomine præstabat Kusteri conjectura:

εἰ γὰρ ἐπλότει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς ἀγῶνα.

Et hæc ipsa est membran. lectio, nisi quod perperam ibi scriptum ὀλυμπικῶν. Ceteri omnes habent particulam ἂν, sed inverso vocum ordine. C. D. πῶς ἂν ποιῶν αὐτὸς τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα: nec aliter in B. nisi quod pronomen αὐτὸς plane omittit. Recte Thomas M. Ὀλυμπικῶς Ἀττικῶι, οὐκ Ὀλυμπικῶς. Ad quem locum nollem legi Cl. Sallerii notam.

586. κοτίνῃ σεφάνῳ. In iv. meis codd. ut in Orvilliano scriptum κοτίνῃ σεφάνῳ; quorum consensus suspicionem mihi movet vulgatum Aldi conjecturæ deberi. Sane codd. lectio infinitivorum exemplis defendi potest, in quibus nomina substantiva adjectivorum vicem sustinent. Rem notissimam aditgi ad Apollon. iv. 1248.

In hoc etiam cod. hic et infra v. 592. scriptum: κοτίνῃ σεφάνῳ. Glossa, ἰλιπῆν.

φειδόμενος γὰρ καὶ βουλούμενος τούτου μηδὲν δαπανᾶσθαι,
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, τὸν πλοῦτον ἔα παρ' ἑαυτοῦ.

Πενία.

πολὺ τῆς πενίας προᾶγμ' αἰσχίον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι, 590
εἰ πλοῦσις ὦν, ἀνελευθέρος ἐστ' οὕτωςι καὶ φιλοκερδῆς.

Χρεμύλος.

ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν, κοτίνῃ σεφάνῳ σεφανώσας.

Πενία.

τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμῆν ὑμᾶς, ὡς ἐ πάντ' ἐστ' ἀγάθ' ὑμῖν
διὰ τῆν Πενίαν.

Χρεμύλος.

παρὰ τῆς Ἐκάτης ἔξεστιν τοῦτο πυθέσθαι,
εἴτε τὸ πλετεῖν, εἴτε τὸ πεινήν βέλτιον. Φησὶ γὰρ αὐτῇ 595
τὸς μὲν ἔχουλας καὶ πλετεῦλας δειπνοῦ κατὰ μὴν ἀποπέμπειν
τὸς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων, ἀρπάξαι, πρὶν καταδεῖναι.

ἀλλὰ φειδου, καὶ μὴ γρύξης

ἔτι μηδ' ὀτιοῦν.

οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσης.

600

ὦ πόλις Ἀργούς, κλύεθ' οἶα λέγει.

Παύσανα κάλει τὸν ξύσσιτον.

τί πάθω, τλήμων;

ἔρρ' ἐς κόρακας δῆττον ἀφ' ἡμῶν.

εἶμι δὲ ποῖ γῆς;

605

ἐς τὸν κύφων· ἀλλ' οὐ μέλλειν

χερῆ σ', ἀλλ' ἀνύτειν.

589. λήροις. Glossa in meo παρηνίσις. In C. mendose λίροις, cum glossa ἄνθισιν.

592. Hic in membr. scriptum est κοτίνῃ σεφάνῳ. Tres alii, ut supra, κοτίνῃ σεφάνῳ.

596. κατὰ μὴν ἀποπέμπειν. Sic bene membr. et B. uti et Suidas in Ἐκάτην. Duo alii perperam προᾶγμιν, ut Aldus. Quod Bern. Junta edidit προᾶγμιν metro quidem satisfacit; sed a re de qua hic agitur aliena est illius verbi significatio.

597. πρὶν καταδεῖναι. Subauditur τινα. Priusquam aliquis eam adponat.

598. φειδου, Perieris. Plautus Men. ii. 2. 21.

Seu tu Culiadrus, seu Coliendus, pe-

rieris.

μη γρύξης. In A. B. ut vulgo, γρύξης. In C. D. γρύξαις. Neutrubi bene. Vide not. ad Lys. 1036.

601. ὦ πόλις Ἀργούς, κλύεθ' οἶα λέγει. Occurrit iterum hic versiculus Equit. 813. ubi ait Scholiastes priorem partem sumtam esse ex Euripidis Telepho, posterioriorem ex Medea, ubi exstat v. 169.

κλύεθ' οἶα λέγει κἀπιδοῦσαι θύμῳ ἰκασίαν.

607. χερῆ σ'—Sic A. C. Vulgo χερῆν σ'—ἀνύτειν. Sic bene duæ primariæ edidit. Fracinus edidit χερῆ σ' ἀλλ' ἀνύτειν. Solutus e meis codd. Atticam formam agnoscit C. in quo tamen mendose ἀνύτειν. In B. ἀνύτειν. Glossa in codd. σκυῖδιν. Sophocles Antig. 231.

- Πε. ἢ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθοῖ
μεταπέμψουσιν.
- Χρ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου. 610
κερῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,
σὲ δ' εἶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλὴν.
- Βλ. νῆ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παιδῶν
τῆς τε γυναικὸς, καὶ λουσάμενος, 615
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου,
τῶν χειροτέχνων
καὶ τῆς Πενίας καταπαρθεῖν.
- Χρ. αὐτὴ μὲν ἡμῖν ἢ πίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν 620
ἐγκατακλινοῦντ' ἀγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
- Βλ. καὶ μὴ διατρίβωμεν γε, μὴ πάλιν τις αὐ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
- Χρ. ὦ παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέγειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλούτον, ὡς νομίζεται, 625
καὶ τάλλ', ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ἡὔρεπισμένα.
- Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδὴ.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ,
ΠΛΟΥΤΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

- Κα. ὦ πλεῖστα Θησεῖοισι μεμυστιλημένοι,
γέροντες ἄνδρες, ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖσθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι δ', ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου. 630
- Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;

τοιαῦθ' ἰλίσιον ἦντων σχολῆ βραδύς.
Eadem forma ibid. 805. Trach. 319. A-
pud Euripidem Hippol. 403. Bac. 1089.
1094. et alibi passim.

624. ἰφιρίων σ' ἐχρῆν. Sic B. D. In
duobus aliis omissum, ut vulgo, pronomen.
Vide supra ad 432. Iterumque ad
966.

627. Θησεῖοισι. Sic B. In membr. et
in meo recte scriptum μεμυστιλημένοι:
alii ut vulgo μεμυστιλημένοι: antiquo errore,
cujus origo in prava curiositate
etymologiae sectantium, ut colligi potest

ex iis quae apud Eustathium leguntur
p. 1368. l. 48. Hesychius: μεμυστιλῆσαι,
τὸ ἐκροφῆσαι τοὺς ζωμὸν τοῖς ψωμίσις. με-
μυστιλῆ, ὁ κοῖλος ψωμός. ψυχίων. δεῖξ' ἐχρῆ-
νός. Confer Suidam in μυστιλῆσαι μυσ-
τιλῆν. In Eq. v. 1168. vulgo etiam bene
legitur:

ἰγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας.
At perperam in ejusd. fabulae v. 827.
vulgatam scripturam retinui μυστιλλῆ-
σαι. Nulla ratio est cur λ geminetur:
praecedens enim vocalis per se et natura
longa est.

- Κα. φαίνει γὰρ ἦκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλούτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ,
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, 635
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχῶν.
- Χο. λέγεις μοι χαράν· λέγεις μοι βόαν.
Κα. πάρεστι χαιρῖν, ἦν τε βούλησθ', ἦν τε μῆ.
Χο. ἀναβοᾶσομαι τὸν εὐπαιδα, καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιόν. 640
- Γυ. τίς ἢ βοή ποτ' ἐστίν; ἀρὰ γ' ἀγγελεῖ
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποδοῦσ' ἐγὼ πάλαι,
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
- Κα. ταχέως, ταχέως φέρε' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καύτῃ πίης· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα· 645
ὡς ἀγαθὰ συλλήθῃην ἅπαντά σοι φέρω.
- Γυ. καὶ ποῦ 'στιν;
Κα. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
Γυ. πέθεινε τοίνυν, ὅ τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ.
Κα. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πᾶντ' ἐρῶ. 650
μὴ δῆτ' ἐμοί γ' ἐς τὴν κεφαλὴν.
- Κα. μὴ τάχαδὰ,
ἂ νῦν γεγένηται;
- Γυ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
Κα. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεόν,
ἄγοντες ἄνδρα, τότε μὲν ἀθλιώτατον, 655
νῦν δ', εἴ τιν' ἄλλον, μακάριον κευδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἦγομεν
ἔπειτ' ἐλοῦμεν.
- Γυ. νῆ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν,

635. E Sophoclis Phineo sumtum es-
se hunc versum observat Scholiastes.
Posterius in eo verbum additum ad pri-
oris declarationem, quod contraria duo
significat, oculos elido, et illustro, clario-
rem reddo. Similiter Euripides in Oedipo
quum eodem verbo in priore significa-
tione uteretur, vitando ambiguo aliud
ei subiecit:

ἡμῖς δὲ Πλούτου παιδ' ἰρεσαντες πῆψ'
ἰζομαποῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

Altero sensu, sed metaphorice utitur hoc
verbo Aeschyl. Prom. 498.

καὶ φλογωπὰ σήματα
ἰζομαπότα, πρὸς δὲν ὄντ' ἰπάργυμα.
et Suppl. 476.

ἔνθηκας. ἀμμάτωσα γὰρ σαφίετρον.
E NOTIS BERGLERI.

640. φέγγος. Sic iv. codd. cum dua-
bus primariis edit. Recentiores φάνος,
quod primus in textum intulit Fracinus.
657. ἰλοῦμεν. Schol. Ms. Ἀττικὸν τὸ

- Κα. ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἤμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῶ πόπανα καὶ προθύματα 669
καθωσιώδη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίνομεν τὸν Πλούτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
Γυ. ἦσαν δὲ τινες κᾶλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
Κα. εἰς μὲν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλὸς, 665
κλέπτων δὲ, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν
ἕτεροὶ τε πολλοὶ, παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες. ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσέσας
ἡμῖν παρήγγειλεν καθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόσπολος, εἰπὼν, ἦν τις αἰσθεται ψύφου, 670
σιγᾶν, ἀπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην· ἀλλ' ἐμὲ
ἀδάρης χύτρα τις ἐξέπληττε, κειμένη
ὀλίγον ἀπώδειν τῆς κεφαλῆς του γραδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμου δαιμονίως ἐφερπυσαι. 675
ἔπειτ' ἀναδλέψας ὄρω τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας

ἰλαῦμαι, ἀπὸ τοῦ ἰλόωμαι, καὶ κατὰ συγ-
κοπὴν ἰλοῦμαι. Mæris: λούται, Ἀστικῶς,
λούται, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam
vide Piersonum.

659. ἤμην. Glossa in C. ἰσορροῦμαι. Da.
Perperam in meo ὑπέρχομαι. Quod sub-
scribi solet, in codd. maxime in vetu-
stioribus, perpetuo omittitur. Versum
hunc citat Auctor Etym. M. p. 420.
l. 3.

661. πέλανος per appositionem et ἀ-
συνδίτως additum. Vox est sacrorum
propria, quam declarant precedentia
nomina πόπανα et προθύματα. Vide
Toupium ad Suidam i. 36. Non obser-
varunt Scholiastæ quam ex Tragedia
hi versus desumpti essent. Satius tamen
hoc fuisse quam ad v. 639. monere ἀνα-
κόσμηται vocem esse tragicam.

663. παρεκαττύετο. Gl. συντίθει.

670. ὁ πρόσπολος. Sic iv. codd. quibus
consentientibus eo magis obsequi debui,
quod sic suaviores sunt numeri. Vulgo
πρόσπολος. Perpetua in his formis libro-
rum varietas, quæ jam observari potuit
ad Ran. 1333.—ἦν τις αἰσθεται. Sic tres

codd. in B. ἦ τις. Solæce vulgo εἴ τις
αἰσθεται. Poterat scribere εἴ τις αἰσθεται
ψύφου. Sed cum verbo subjunctivo om-
nino esse debet ἦν.

673. ἀδάρης. Memb. et C. hic et in
sequentibus ubi hæc vox occurrit, ha-
bent ἀδάρας, male. Suidas: ἀδάρα, ἑ-
λιχρον ἢ ψυμίον. κλίεται δὲ παρὰ μὴν
Ἀστικῶς διὰ τοῦ η. ἀδάρης· εἰ δὲ καὶ διὰ
τῆ α, ἀδάρας. In C. et in meo adscriptum
hoc margini scholion: ἀδάρα λίγισται ἢ
διωτικῶς λεγόμενη κουρκούση. ἦγαγι δὲ ἀδ-
τὴν γραῖς τις τῆ Ἀσκληπιῶ· εἰκότως. εἰ
γὰρ γραῖαι τοὺς ἰδίους ἀποκαλοῦσαι, οὐ
ἄλλο τι ἰσθίνουσι ἢ ἀδάρας. τοιοῦται ἰχρῆν
καὶ δῶρον αὐτὰς προσφέρειν θεῷ.

674. τῆς κεφαλῆς του γραδίου. Perpe-
ram vulgo τοῦ. Encliticum est pro τοῦ.
Præterea male vulgo excusum γραδίου.
Trisyllaba vox est γραδίον. Vide not. ad
Thesm. 1194. et confer Piersonum ad
Mæris in v. οἰστίς, p. 276.

677. Mæris: φθοῖς, Ἀστικῶς, μοι-
συλλάτως. ἦν δὲ πῆμα πλατὸν ἰχρὸν ἰσ-
φυλῶν. τίσανον, Ἑλληνικῶς. Ad quam no-
tam vide Piersonum.

- ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱεράς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἀπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον 680
ἔπειτα ταῦθ' ἤγιζεν εἰς σάκταν τινά.
κἀγὼ νομίτας πολλὴν ὄσιαν τοῦ πράγματος,
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀδάρης ἀνίσταμαι,
Γυ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
Κα. νῆ τοῦ θεοῦς ἔγωγε, μὴ φθάσειέ με 685
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθῶν, ἔχων τὰ στέμματα.
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προῦδιδάξατο.
τὸ γραδίον δ', ὡς ἦσθετο δὴ μου τὸν ψύφου,
τῇ χεῖρ' ὑφῆρει· κἀτα συρίζας ἐγὼ
ὀδᾶξ ἐλαθόμην, ὡς παρείας ὦν ὄφεις. 690
ἡ δ' εὐδέας τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ', αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῆ.
ὕπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλήης.
κἀγὼ τότε ἦδη τῆς ἀδάρης πολλὴν ἐφύων
ἔπειτ', ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. 695
Γυ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν;
Κα. οὐδέπω.

μετὰ τοῦτο δ' ἦδη καὶ γελοῖον δῆτά τι
εποίησα. προσίοντος γὰρ αὐτοῦ, μέγα πᾶν
ἀπέπαρον· ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.

681. ἤγιζεν. Glossa in C. ἰτίθι, ὡς
ἄγια ἰσέθλι. Simplex ἄγιζεν, ut et
compositum καθάγιζεν, verba sunt ad
sacra pertinentia, significantque aliquid
diis offerre, consecrare. Menander apud
Bentleium p. 40.

ἰγὰ μὴ οὐδ' ἂν γι θεὸς οὐκ ἴασα τὴν
ὄφιν ἂν ἰπὶ τὸν βωμὸν ἰσιθίναί ποτι,
εἰ μὴ καθάγιζεν τις ἄμα τὴν ἰγχιλίον.
Vide Lys. 238. Av. 566.

682. πολλὴν ὄσιαν τοῦ πράγματος.
Glossa: κατὰ πολλὸν ὄσιον δηλαδὴ τὸ λαμ-
βάνειν τι τῶν ἱερῶν.

688. ὡς ἦσθετο δὴ μου τὸν ψύφου. Particula
δὴ quam habent editt. priores, omisit
in Kusteriana typhotheta, proinde
deest etiam in novissima Batava,
cum versus labe. Eandem mendam ob-
servo in tribus e meis codd. particulam
enim illam solæ exhibent membr.

689. τῇ χεῖρ' ὑφῆρει, scilicet τὴν χύ-
τραν. Vulgo τὴν χεῖρ' ὑφῆρει, quod mani-
VOL. I.

festo mendosum est, nec ullam inter-
pretationem admittit. Sic etiam tres codd.
Glossa in meo: κατιχί λᾶθρα. At in
C. τὴν χεῖρ' ὑφῆρει, cum glossa λᾶθρα
ἰκίσι, quæ etiam ad ὑφῆρει pertinet. Sta-
bat olla prope anicula: caput: simulac
servi eam attingentis strepitum audit,
manu clam exserta ollam propius ad se
reducit. Quæ sequuntur ὀδᾶξ ἰσέθλιον
referuntur ad propius substantivum, e
quo repetendum αὐτῆς τῆς χεῖρός. Idem
etiam Reiskio placuisse video.

696. προσήειν. Plusquamperfecti sin-
gularis tertia apud Atticos exit in a con-
tractum ab ii, et v in fine adsciscit, sequen-
te vocali aut diphthongo: sic πεπρόθειν,
Nub. 1347. ἦθιν, Vesp. 635. et Pacr.
1182. Prima autem in η ex α contractum
desinit. ἦθιν, ἰσιχθῆν, aliaque. Vide
Etymol. M. auctorem in ἰσιχθῆν p. 231. Male
in membr. προσήειν.

- Γυ. ἦπου σε διὰ τοῦτ' εὐθύς ἐβδελύττετο. 700
 Κα. οὐκ' ἀλλ' Ἰασὼ μὲν τις ἀκολουθοῦσ' ἄμα,
 ὑπηρεθρίασε, χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
 τὴν ῥιν' ἐπιλαβοῦσ'. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
 αὐτὸς δ' ἐκείνος;
 Γυ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισε.
 Κα. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν. 705
 Γυ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον.
 Γυ. αἶ τάλαν.
 Κα. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην,
 δείσας· ἐκείνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
 σκοπῶν περιγίρει πάντα κοσμίως πάνυ.
 ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυεῖδιον 710
 παρέθηκε, καὶ δοῖδουκα, καὶ κιβώτιον.
 Γυ. λίθινον;
 Κα. μὰ Δί' οὐ δῆτ' οὐχὶ τό γε κιβώτιον.
 Γυ. σὺ δὲ πῶς ἐάρας, ᾧ κάκιστ' ἀπολούμενε,
 ὅς ἐγκεκαλύφθαι φής;
 Κα. διὰ τοῦ τριβωνίου. 715
 ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ τὸν Δία.
 πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
 καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν

707. μετὰ ταῦτ' ἰγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην. Vulgo legitur profligato metro:

μετὰ ταῦτ' ἰγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην.

In eo tantum differt B. quod ταῦτα ὄν habet. Membr. μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἰγὼ μὲν ἐνεκαλυψάμην. Meus: μετὰ ταῦτ' ἰγὼ μὲν εὐθύς ἐνεκαλυψάμην. Quod nec suave est nec rotundum, quum in senatorum legem peccet, dactylo quartam aedem tenente: sed inde proclive erat veram lectionem restituere, quam deum confirmat codex C. In eo eadem est scriptura, quæ in membranis: sed verbi ἐνεκαλυψάμην primis syllabis super scriptum ab eadem manu est, quod nostrum dat ἐνεκαλυψάμην. Hoc autem composito poetam hic usum fuisse, præter metri rationem, sermonisque proprietatem, manifestè ostendit v. 714. ubi heri dicit, ὅς ἐγκεκαλύφθαι φής, non vero ὅς ἐνεκαλυψάμην. Nub. 11.

ἄλλ', εἰ δοκί, ῥίγκαμιν ἰγκεκαλυμμένοι. 735.

οὐκ ἰγκεκαλυμμένοι ταχίως τι φροντισίς.

709. περιγίρει πάντα. Nulla hic erat ratio cur scriberetur περιγίρει, sequente consonante. Hoc quidem edidit Aldus: at melius Bern. Junta περιγίρει, licet supra dedisset περιγίρει. Sic etiam tres codd. In B. quæ primum ommissa fuerat litera, superne addita fuit postmodo.

713. σὺ δὲ πῶς ἐάρας. In B. et C. σὺ δὲ πῶς ἐάρας. Ut hic commutata fuerunt ἐάρας et ἐάρας, sic etiam Thesm. 32. admodumque probabile est grassatam fuisse etiam librorum libidinem in versu hujus fabulæ 98.

715. μὰ hic negatio est; refertur enim ad præcedens οὐκ ὀλίγας. — ὅπας γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, οὐ μὰ Δία. Sic supra v. 400. οὐ τῷ μεταδοῦναι: — οὐ μὰ Δία. Negatio utroque in loco omissa e præcedentibus adsumenda est.

- σκροδῶν κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
 ἐν τῇ θυεῖα ξυμπαραμιγνύων ὄπῳ,
 καὶ σχῖνον· εἴτ' ὄξει διέμενος Σφηττίω, 720
 κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
 ἠδυνῶτο μάλλον. ὁ δὲ κεκραγῶς καὶ βοῶν,
 ἔφευγ' ἀνάξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη·
 Ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
 ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. 725
 Γυ. αἷς φιλόπολις τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
 Κα. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτῳ παρεκαθέζετο,
 καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο·
 ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν,
 τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ 730
 κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
 καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόπυσεν.
 ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ,
 ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος.
 Γυ. αἶ φίλοι θεοί.
 Κα. τούτοι δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδι ὑποδύνθ' ἠσυχή, 735
 τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ·
 καὶ πρὶν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα,
 ὁ Πλούτος, ᾧ δέσποιν', ἀνεστῆκει βλέπων·
 ἐγὼ δὲ τῷ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἠδονῆς,
 τὸν δεσπότην τ' ἠγείρον. ὁ θεὸς δ' εὐδέως 740
 ἠφάνισεν αὐτὸν, οἱ τ' ὄφεις, ἐς τὸν νεῶν.
 οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ, πῶς δοκεῖς,

721. κατίπλασεν. Sic quatuor codd. recte. Vulgo κατίπλασεν. Geminatio nem istam literæ σ non admittit Attica scena. Ut autem esset temporis imperfecti, scriptum oporteret κατίπλασεν. Quia præcessit ἔφλα, minime necesse est sequens verbum in eodem esse tempore: præcesserat enim jam antea aoristus ἰσχυρίσθαι. Sic solent ubique, non sine quadam venustate, tempora permutare.

723. ἀνάξας. Perperam vulgo ἀνάξας.

725. Codd. omnes ἐπομνύμενον. Solus C. τὰς ἐκκλησίας, articulo superscripta litera η, ut sit τῆς, quod sincerum est. Glossa in meo τῷ συνδριῶν. Ceterum probabile est Comicum scripsisse ἡ ἐπομνύμενον. Vide Harpocrationem in ὑπομνήμασι, et Petium Leg. Att. p. 162. et

407. Bergleri versio quam retinui a sententia aberrat: refertur enim ad ἔξομνύμενον, quod non admittit metrum. Sensus est: Ut mea opera desinas quævis promulgata plebsicila interposito jurejurando in concione abrogare.

729. ἡμιτύβιον. Sic C. Tres alii ἡμιτύβιον. Glossæ μανδύλιον, μανδήλιον. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem.

736. αἷς γ' ἰμοὶ δοκί. A. C. ὄστ' ἰμοὶ δοκί. B. D. αἷς γ' ἰμοὶ δοκί. Hinc mutato accentu sponte nascitur nostra lectio. Vulgo αἷς γ' ἰμοὶ δοκί.

738. ᾧ δέσποιν', ἀνεστῆκει. Sic meus, ut vulgo. At tres Regii: ᾧ δέσποινά γ' ἐστῆκει, cum glossa in C. ἀνεστῆκει ἡ.

740. πῶς δοκεῖς. Gl. in C. θαυμαστο-

- τὸν Πλοῦτον ἡσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὄλην
ἔγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἔγώ δ' ἐπήνουν τὸν θεὸν πᾶν σφόδρα, 745
ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν ταχύ,
τὸν δὲ Νεοκλείδῃ μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
Γυ. ὅσῃν ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦ νᾶξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος;
Κα. ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυῆς ὅσος. 750
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἡσπάζοντο, καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ἄσοι δ' ἐπλούτου, οὐσίαν τ' εἶχον συχνήν,
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, 755
ὄφρῦς ξυνῆγον, ἐσκυδρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμῶς γερόντων εὐρύδοις προδημασιν.
ἀλλ' εἴ ἀπαξᾶπαντες ἐξ ἐνὸς λόγου 760
ὄρχεῖσθε, καὶ σκιζᾶτε, καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιούσιν ἀγγελεῖ,
ὡς ἄλφειτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
Γυ. νῆ τὴν Ἐκάτην, κἀγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῷ, 765

κρίβανωτῶν. Euripides Iphig. A. 1590.
κρίβανωτῶν Κάλχας, πῶς δοκίμης χαιρέω,
ἴφθ.

Ad quem versum sic Marklandus: De-
levi interrogatorem post δοκίμης, praecunte
magno magistro Hemsterhusio ad Luciam.
Necyom. p. 475. πῶς δοκίμης χαιρέων est
summo gaudio affectus.

746. ὅτι βλέπειν τὸν Πλοῦτον ἐποίησεν
ταχύ. Collocata hoc ordine voces in B.
quam scripturam ob sequentem versum
prætulit. Vulgo: ὅτι βλέπειν ἐποίησεν τὸν
Πλοῦτον ταχύ.

762. ἡμί. Sic meus. Vulgo ἡμί. In
B. inverso vocum ordine, εἰσιούσιν ἡμί.

764. νῆ σὴν E. Perperam C. μᾶ σὴν—
Haud infrequens librorum hic error.
Vide not. ad Lys. 465.

765. ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῷ. Sic membr.
In B. D. ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῷ. In C.
mira lectio, ἐν κριβανωτῶν ὄρμαθῶν.

Glossæ: σιθανῶσαι—ἐκ κριβανωτῶν
διαβάλλει δι' αὐτὸν ὡς λαίμαργον. Inter-
pretationis hujus auctor sic verba ordina-
bat: βούλομαι σὶ σιθανῶσαι ἐν ὄρμαθῷ ἐκ
κριβανωτῶν μαζῶν: neque inde colligi potest
ante Comicum unquam lectum fuisse σ'
ἐκ κριβανωτῶν ὄρμαθῷ. Si quid mutandum
esset, mallet expuncta præpositione,
εὐαγγέλιον σὶ κριβανωτῶν ὄρμαθῷ.

Etiam si potuisset scribere poeta εὐαγ-
γέλιον σὶ κριβανωτῶν ὄρμαθῷ, nollem ta-
men ideo præpositionem expungi. Quin
vulgatam lectionem sinceram puto. in
apud Atticos etiam sic ex abundantia
positum occurrit. Vide Luciani Inter-
pretem tom. i. p. 835. Noster in Av.
1735. ἐπιεικίαν ἐν τῷ ὄρμαθῷ, ubi
præpositio abesse possit sine sententiæ
detrimento. Ejusd. fabulæ v. 906. abun-
dant etiam in istis κλησὶν σιανὶ ἐν ὄρμαθῷ
ἡμί. Alia exempla suppeditabit index.

- τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα.
Κα. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
Γυ. φέρε νῦν ἰούσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὡσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
Κα. ἐγώ δ' ἀπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι. 770
Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
Πλ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πῆδον,
χῶσαν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἧ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφορὰς,
οἷος ἄρ' ἀνδρώποιοι ξυνῶν ἐλάνθανον· 775
τῶν ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ἡμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὐδ' ἐκεῖν' ἄρ', οὐδὲ ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὖ τὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγώ
δείξω τολοιπὸν πᾶσιν ἀνδρώποιοις, ὅτι 780
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐνεδίδουν.
Χρ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι,
οἱ φαινόμενοι παραχρήμ', ὅταν πρᾶττη τις εὖ.
νύττουςι γὰρ, καὶ φλώσι τάντικνήμια,
ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὐνοϊάν τινα. 785
ἐμὲ γὰρ τίς οὐ πρῶσειπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρῆστυτικός;
Γυ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ, καὶ σὺ, χαιρέτων.

777. εἰδὼς οὐδὲν ὁ τλήμων ἐγώ. Non
sane licet versus eorum in numero veniet,
quorum exemplo quis forte probare vo-
nabitur vocalem brevem produci posse
ante tenuem et liquidam. Nam mani-
festum est scriptum oportuisse εἰδὼς οὐδὲν,
ὡ τλήμων ἐγώ. Qua ratione augetur
etiam affectus.

οὐδὲν ὁ τλήμων. Sic etiam scriptum
fuit in hoc codice a prima manu. Ab
emendatore postmodo brevis e in lon-
gam ω mutata fuit, ut legendum esse
dixi. Nullibi apud Comicum ante τλή-
μων brevis vocalis producitur. Recte in
Pace 723.

πῆδον οὐκ ὁ τλήμων ἐθάδ' ἔξει στήν;
779. ἀλλ' αὖ τὰ πάντα. Sic recte
Hemsterhusius e Bentleii emendatione.
Male in codd. scriptum ἀλλ' αὖτὰ πάντα.
785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος. Elegans est

constructio et passim obvia singularis
ἕκαστος cum verbo vel participio plurali.
Exempla vel lexica suppeditant. Nescio
cur in Demosthenis Or. i. contra Philip-
pum p. 54. l. 7. edit. Reiskii ἕκαστοι pro
ἕκαστος viri docti maluerint.

788. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν. Sic codd. omnes.
Glossa in C. Πλοῦτος. In meo ad καὶ σὺ,
καὶ σὺ, gl. Χερμούλι, Πλοῦτος. Unde satis
liquet priora verba ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν ad
Plutum directa esse: quod confirmat
etiam Suidas, qui non ἀνδρῶν, sed ἀντρ
legebat. Ad hunc enim versum respicit
in hac nota: Ἄντρ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν
Πλοῦτῳ· Φίλτατ' ἄντρ. χερῆσι τῷ ἄντρ
οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γυναικὸς εἰρήδη κλη-
σιῆ, ὡσπερ ἐκεῖ ἐστὶ παρὰ τῷ ποιητῇ (Il.
α'. 725.) ἄντρ, ἀπ' αἰῶνος νῆος ὄλισο. Ex
Suidæ observatione manifestum est cum
in φίλτατ' ἄντρ Plutum intellexisse. Quod

Φέρε νῦν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα.

- Πλ. μηδαμῶς. 790
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα, καὶ βλέψαντος, οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰσφέρειν.
- Γυ. εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
Πλ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἐστίαν, ὥσπερ νόμος. 795
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῶ διδασκάλῳ,
ἰσχάδια καὶ τραγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις ἐπαναγκάζειν γελαῖν.
- Γυ. εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξιόδικος οὐτοσί 800
ἀνίσταθ', αἰς ἀρπασόμενος τὰς ἰσχάδας:
Χο. (λείπει τὴ τοῦ Χοροῦ ᾠδῆ.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΑΝΗΡ ΔΙΚΑΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
ΣΥΚΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Κα. Ως ἡδὺ πρᾶττειν, ὦ ἄνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,

verò statuit vocativo *ἄνις* mulieres solitas non fuisse maritos suos compellare, hujus rei penes eum fides esto. Sane apud Comicum occurrit vocativus *ἄνις* Lys. 518. Conc. 531. aliisque forte in locis, quos excutere non vacat.

χαίρειτον. Vulgo *χαίρεισι*. Dualem præfert B.

794. *εἴτ' οὐχὶ δέξει δῆτα*. Perperam vulgo *δέξει ταῦτα*. Tres Regii *δέξει δῆτα*. Atticam terminationem reposui e perpetuo Comici usu.

796. *τὸν φόρτον*. Suidas exponit τὴν *χλιώνη*, irrisionem. Glossæ, *φόρον, χλιώνη, μίμψιν*. Significat molestus, odiosus inertiis; ut Pace 748.

σοιαῦτ' ἀφιλῶν κακὰ καὶ φόρτον, καὶ βωμολαχέματα ἄγινα.

Hinc Vesp. 66. *φορτικὴ κομῆδια*.

800. *ὡς Δεξιόδικος οὐτοσί*. Sic perspicue membr. et C. optime. In B. *δεξιόδικος*: in meo *δεξιόδικος*: ducta in utroque superne linea, qua indicatur nomen esse proprium. Vulgo *ὡς δὲ Ξεικος οὐτοσί*, labante versu: nam in *Ξεικος*, etiamsi nomen esset proprium, media corrigi deberet. Glossa in C. ad *ὡς*, ὅτι: ad viri

nomen, *διαβάλλει τούτων ὡς ἀρπαγα*. Optima est et plana sententia, nec quidquam conjecturis opus erat, inter quas duæ sunt, quas metri lex prorsus respuit. Ista Bentleii:

ὦ πάνυ λίγεις· ὄχλος δὲ Ξεικος οὐτοσί. Clerico, non Bentleio dignus senarius, quem dactylus in quarta sede deturpat. Altera Hemsterhusii pejori adhuc malo laborat, quæ creticum habet in quarta sede:

ὦ πάνυ λίγεις· ἄλλως Δεξιόδικος οὐτοσί. Nomen *Δεξιόδικος* ex *δέχομαι* et *δική* compositum, penultimam necessario producit. Atque ista excogitata fuere, ne *ὡς* bis in duobus continuis versibus conspiceretur, licet diverso sensu: prius enim significat *nam*; alterum *tanquam*. Hoc si vitium esset, nescio quot versus apud Comicum mutandi venirent, qui tamen nemini correctione indigere visi sunt, nec revera indigent.

ὡς Δεξιόδικος οὐτοσί. Sic liquido in hoc etiam cod. scriptum, superducta nomini lineola, proprium esse indicante, cum eodem glossa, quam ex alio codice protulimus.

καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.

ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν

ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικοσίν.

ἡ μὲν σιπύη μεστή ἔστι λευκῶν ἀλφίτων·

οἱ δ' ἀμφορῆς, οἴνου μέλανος ἀνδρομίου.

ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ

τὰ σκευάρια πλῆρη στίβιν, ὥστε θαναμάσαι.

τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι

μύρου γέμουσι· τὸ δ' ὑπερῶν, ἰσχάδων.

ὄξϊς δὲ πᾶσα, καὶ λοπάδιον, καὶ χύτρα,

χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπρούς,

τοὺς ἰχθυηροὺς, ἀργυροῦς πάρεσθ' ὄρνῃν.

ὁ δ' ἵππος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντινος.

805. Post hunc versum vulgo legitur insertus iste:

οὕτω τὸ πλουτεῖν εἶναι ἡδὺ πρᾶγμα
τι.

quem tanquam parallelum primo Carionis versus librarium olim margini adscripserat, unde ab alio in textum fuit illatus. Merito eum expunxit Bentleius. Alibi observavi solitos olim fuisse librariorum in codicum margine versus qui sententias continerent scribere, præfixo lemmate γράμην, horumque versus complures maxime in Scenicorum scriptis in textum postea intrusos fuisse; quod hic accidisse jam dudum mihi fuit persuasum. Ecce vero manifestum interpolationis indicium ostendit cod. C. In eo versus in lineas non sunt distincti, sed, tanquam si soluta esset oratio, continuata scriptura est, cujus specimen hic subjicio:

ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἡδικοσίν·
Γ' οὕτω τὸ πλουτεῖν, ἡδὺ ἐστὶ
πρᾶγμα που. ἡ μὲν γὰρ
σιπύη.

Vides librarium non solum marginalem versum, sed etiam illius lemma in contextu seriim intulisse. In meo et in B. idem lemma versus præfixum est. Ceterum in eo versus tres Regii habent *πρᾶγμα σου*.

807. *ἀμφορῆς*. Sic bene Aldus edidit.

Perperam in iv. codd. scriptum *ἀμφορῆς*.

813. *τοὺς σαπρούς*. Cod. *σαθρούς*. Has voces sæpissime commutari notum est.

815. *ὁ δ' ἵππος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντινος*. Vulgo legitur *ὁ δ' ἵππος ἡμῖν*. Utraque lectio *ἵππος* et *ἰππός* ab Aristophane est. Illud erat in prioribus editionibus, hoc in posteriore. Qui priore Plutus usus est Jul. Pollux, ut v. 513. pro *τροχοποιεῖν* legebat *τροχοποιεῖν*, quod in nullo codice nunc comparet, ita hoc in versu *ἵππος* habebat, non *ἰππός*. Vide eum p. 1340. et interpretes. *ἵππος* seu *ἰππός*, utroque enim modo notatur accentu, primam producit, quapropter sæpe occurrit *ἰππός*, e librariorum more, qui pro longo solebant *ι* scribere: significat autem instrumentum omne, quo *stipatur*, *comprimuntur*, *exprimuntur*, *opprimuntur*. Hinc *ἵππος* vocatur fullonum instrumentum, quo premuntur, stipantur vestes. Pollux p. 1317. *καὶ ἰππός, τὸ πᾶν τὰς ἰσθῆδας ἐν τῷ γραθίῳ, ὡς Ἀρχίλοχος· κίεσαι δ' ἐν ἰπῷ*. Hic autem *muscipulam* significat. Pollux priore loco: *καὶ μύαγμα*. *Ἀριστοφάνης* δὲ ἐν *Φοινίσσαις* κίχρηται τῷ ὀνόματι ἐν δὲ Πλάτωνι εἰπὸν τὴν μύαγμα καλεῖ. Idem p. 715. *καὶ ἵππος* δὲ τὸ τῶν κναφίων ἰεργαλίον. ἔστι δὲ καὶ μύαγμα οὕτω καλουμένη. Auctor Etym. M. p. 473. *ἵππος* σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μύων, ἢ τὸ πρᾶσισθίον. παρὰ τὸ ἵππου τὸ βλάπτειν, γίνεσθαι ἵππος. καὶ γὰρ τούτω εἶδος φθαρτικὸν ἐστὶ τῶν μύων. καὶ παρὰ τὸ ἵππος γίνεσθαι ἵπῷ ἦμα, σημαίνει τὸ θλίβειν. καὶ Ἀριστοφάνης

στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀγτιάζομεν
χρυσοῖς ἀποψόμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,

ιστοῦμαι ταῖς συμφοραῖς. (lege εἰσφοραῖς ex Equit. 924.) ὡς ἀπὸ τοῦ κόπος, αὐτῶν ἴστω ἴσως. Perperam vulgo initio hujus notæ legitur καὶ τὸ περιεργάζομαι. Infimæ græcitatatis vox est περιεργάζομαι. Vide Car. Du Fresne Glossarium p. 1218. Veteres glossæ: ἴσως, preneurium. Corrigendum forte pressorium. Quod autem supra dixi, in posteriore Pluti editione ἴσως repositum fuisse, id hoc solo nititur argumento, quod hanc lectionem exhibent codd. qui nunc exstant omnes, agnoscuntque eam etiam Grammatici aliquot veteres. Sed facile fieri potuit, ut ante horum ætatem menda irreperit, ἴσως pro ἴσως, ut et apud Æschylum in Prometheus ἰστοῦμαι pro ἰστοῦμαι, quod observavi ad Lys. 291. Sane apud Athenæum p. 229. F. ubi profertur hic versus, istoque modo legitur:

ὁ δ' ἴσως γίγνοι' ἱεραῖος ἱεράντιος.
In veteri Athenæi codice scriptum reperiri dicitur, quod mendosum quidem est, sed antiquæ scripturæ indicium dare possit, ὁ δ' ἴσως. Nam si ἴσως prior librarius legisset, nulla erat causa cur ἴσως scriberet. Ut hæc sunt, vere, meo iudicio, veterem lectionem ἴσως revocandam censuit Bentleius, cujus argumentis, si quæ opponi possint, non sane illa sunt quæ obmovet Dawesius. ἴσως ille tuetur, laternumque significare contendit, ut exponunt Scholiastes et Suidas, φανός. Laternis utebantur veteres e cornu vel e vesica factis. Notus est ille Plauti versus in Amphitr.

Quo ambulas tu, qui Volcanum in cornu conclusum geris?

Sed ebur translucidum non est, proindeque eburnea laterna res est plane inepta et absurda. Quod autem ait Bentleii commento perquam incommode accidere, genus scilicet nominis ἴσως femininum, id nullius est momenti. Nam substantiva sunt multa quæ utroque genere effertur; neque, si apud Pindarum ἴσως femininum occurrit, inde conficitur femininum etiam Atticis fuisse. Sane Polluci masculinum est, cujus hæc sunt verba p. 1317. καὶ περιεργάζομαι δ' ἄν εἴσως τὸ ἔργον τὸ τὸν ἴσων περιεργάζομαι. Non itaque Bentleii rationes profugaverunt Dawesius. ἴσως si concederem poetam scripsisse, probarem potius Toupii interpretationem ad Suidam ii. 36. latrinam, sive

sellam familiarem, une chaise percée d'ivoire, intelligentis. Pollux p. 527. τὸν δὲ περιεργάζομαι καὶ ἴσων Ἀριστοφάνης καλεῖ. Eo sensu posita erat hæc vox in Cocalo, cujus ultimum fragm. vide. Quominus autem eam sic a Poëta hoc loco adhibitam fuisse credam, obstat prioris syllabæ modulus, quam ille semper corripit. Vide Pac. 536. Av. 436. Vesp. 139. Nec objiciendus est ejusd. fabulæ v. 837. quem protuli supra in nota ad v. 98. Manifestum est enim legi debere:

ὁ κὺν παρεργάζομαι εἰς τὸν ἴσων, ἱεραῖος—
et in superiore, qui in Pace est 892. poetam scripsisse:
διὰ ταῦτα καὶ κικλάσκικιν ἄρ' ἰσταῦθα γὰρ—

Hæc recte emendata esse tam absurdum esset negare, quam si quis contenderet in nomine δίκη primam rite produci, quia sic vulgo legitur in Vesp. v. 400. οὐ ἐλλήψισθ', ἰσῶσι δίκαι τῆσι μίλλουσι ἴσισθαι;
Eo ineptiarum redigi se patiantur, qui in veterum scriptis apicem mutari nolunt absque codicis auctoritate; nam sic etiam in duobus ad quos fabulam illam contuli scriptum est. At me piget mendam eam prætermisisse; novitiosque tirones moneo, quod, etiam me indidente, paulo peritioris videbunt, legendum esse:

οὐ ἐλλήψισθ', ἰσῶσι δίκαι τῆσι μίλλουσι ἴσισθαι.

Dawesius autem, ne sibi e manibus laterna sua eriperetur, lectionem prorsus immutare coactus fuit, novamque ex ea quam codices exhibent, et misere depravata illa, quæ apud Athenæum fertur, concinnare, cujus parum suaves sunt numeri:

ὁ δ' ἴσως γίγνοι' ἡμῖν ἱεραῖος ἱεράντιος.

Quanto satius erat optima in lectione acquiescere, quam commendabant sententiæ et metri venustas, tuebaturque doctissimi Grammatici fides! Sed virum ingeniosum abripiebat livor et Bentleii laudum obrectatio.

816. ἀγτιάζομαι. Glossa: τὸ ἐν συνθήκῃ λεγόμενον μοῖν ἢ ζογῶ. Scholion: τὰ ἄρτια καὶ τὰ περιεργάζομαι, τὰ κοινὰ λεγόμενα παρὰ τοῖς ἰδιώταις, μοῖν, ζογῶ.

ἀλλὰ σκοροδοῖς ὑπὸ τρυφῆς ἐκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουδυτεῖ
ἔν καὶ τράγον καὶ κριδὸν, ἐστεφανωμένος·
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
ἔπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν.

Δι.

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιῶν οὔποσί;
ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
δηλονότι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἰ.
μάλιστ'.

820

825

ἔπειτα τοῦ δέει;
πρὸς τὸν θεὸν
ἦκα· μεγάλων γὰρ μοι ὅστιν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαθῶν, ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρησίμων πρὸς τὸν βίον.
ἦπου σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χεῖματα.
κομιδῇ μὲν οὖν.

830

Χρ.

Δι.

Χρ.

Δι.

οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
κομιδῇ μὲν οὖν. καὶ γὰρ μὲν ὤμην, οὗς τέως
εὐηργέτησα δεομένους, ἔξιν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθεῖν ποτέ.
οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοῦκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
καὶ κατεγέλων γ', εὐ οἶδ' ὅτι.

835

Χρ.

Δι.

κομιδῇ μὲν οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὦν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.

824. Personam hic et deinceps in toto hoc colloquio Chremyli pono, ubi vulgo persona est Carionis, idque ex trium codd. auctoritate. Solus B. famulo tribuit, quæ manifesto heri esse nemo non sentit, certissimisque argumentis ostendit Hemsterhusius, qui pravam priorum editionum personarum distinctionem retinere non debuerat.

Interlocutores hujus scenæ notati sunt in codice Justus et Chremylus, ut apud nos. Minus bonum est, quod versus 860. Chremyli, 863. Carionis præfixa sit persona. Versui 864. adscripta persona ἴσως συκοφάντης, ut etiam est in B. et in meo. Melius ceteri codd. unicum Sycophantam agnoscunt.

827. τοῦ δέει. Vulgo δίη. Atticam

VOL. I.

formam habent A. C.

829. μοι ἴσιν. Sic meus: in C. μοι ἴσιν. Duo alii, ut vulgo, μοι ἴσιν.

832. ἐπίλπισιν τὰ χεῖματα. Sic optime membr. ut et Kusterus legendum esse viderat. In C. ἀπίλπισιν. Duo alii, ut vulgo, ἀπίλπισιν.

834. τίος. Glossæ, πρῶτη, πρότερον.

837. κοῦκ ἰδῶμαι ὁρᾶν μ' ἔτι. Et me videre se dissimulabant. Græcorum vim non perceperat Berglerus. Vide Valckenarium ad Eurip. Hippol. p. 217. Pace 1051. μὴ νῦν ὁρᾶν δακρῶμαι αὐτόν. Fecons semblant de ne pas le voir. Plautus Epid. ii. 2. 54. Dissimulabam me harum sermoni operam dare: οὐκ ἰδῶμαι ἱπακοῦμαι αὐτῶν.

839. Participium ἔν hic, ut sæpe, a-

2 R

- Χρ.** ἀλλ' οὐχὶ νῦν.
Δι. ἀνδ' ὦν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν 849
 προσευξόμενος ἦκα δικάϊως ἐνθάδε.
Χρ. τὸ τριβάνιον δὲ, τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
 ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
Δι. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
Χρ. μῶν οὖν ἐμυθήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα; 845
Δι. οὐκ' ἀλλ' ἐνεργήσωσ' ἔτη τρία καὶ δέκα.
Χρ. τὰ δ' ἐμβάδια;
Δι. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
Χρ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν;
Δι. νῆ τὸν Δία.
Χρ. χαριεντά γ' ἦκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
Συ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δειλίας, 850
 καὶ τρισκακοδαίμων, καὶ τετρακίς, καὶ πεντάκις,
 καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοῦ, ἰοῦ.
 οὕτω πολυφόρω ξυγκέκραμαι δαίμονι.
Χρ. Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε, καὶ θεοὶ φίλοι,
 τί ποτ' ἐστίν, ὃ τι πέπονθεν ὠνδρωπος κακόν; 855
Συ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυκτὶ πράγματα,
 ἀπολωλεκῶς ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας
 διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
 πάλιν αὖθις, ἦνπερ μὴ ἠλίπωσιν αἱ δίκαι;
Δι. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πᾶν γιγνώσκειν δοκῶ. 860
 προσέρχεται γὰρ τις κακῶς πράττειν ἀνὴρ.
 εἴκοι δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
Χρ. νῆ Δία· καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
Συ. ποῦ, ποῦ σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
 ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσιν εὐδέως, 865

bandat. Hemsterhusii notæ lucem affundet Scholion ineditum, quod profero e Cod. C. Τὸ δὲ ἢ ἀντὶ τοῦ οὐν ἰστίου, τριπλάμινης Δωρικῆς τῆς οὐ διηθόργου εἰς ἀμίγα· ἢ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχων, οὕτω. ἀπώλει γὰρ ἡμὶ ἀρχὴς τῶν σκυαρίων ἂν καὶ ὑπάρχων ἡμῶν. πῖπρακα γὰρ ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο εἰς γέλωτα πᾶσι προέκκισθη. Πᾶρὰ τὸ μὴ ἔχειν τὰ σκυαρία τι, ἀπολλύειν. ἔχοντων γὰρ τι τῶν σκυαρίων, ἦν ἡδυνάμην. διακρίων δ' οὕτω αὐτοὺς καὶ ἕρηος ἢ ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς πινίας, ὃ γούν ἔσασχεν ὁ δίκαιος οὗτος, ἀντιτερόφως τοῦτο τὰ σκυαρία, φρεῖν, ἀπώλειν.

842. τί δύναται πρὸς τὸν θεόν; quid

facit ad Deum? Sic ingeniose Hemsterhusius. Frigidum est quod vulgo legitur: τί δύναται, πρὸς τὸν θεόν.—

853. πολυφόρω. Glossa, πολλαπλασίη, πολλὰ κατὰ μέρος.

854. Carionis tributa hæc vulgo, Chremylo adsignant tres codices, ut supra v. 824.

859. ἦνπερ μὴ ἠλίπωσιν. Sic bene Dawesius. Vulgo μὴ λίπωσιν.

860. In tribus Regis Chremylo hæc tribuuntur: melius in meo Justo.

863. Huic versui in tribus Regis præfixa persona Carionis: melius in meo tribuitur Chremylo.

- εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξαρχῆς; ὃ δὲ
 πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκῶς.
Χρ. καὶ τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτ';
Συ. ἐμὲ τουτονί.
Χρ. ἡ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
Συ. μὰ Δί', οὐ μνηστὴρ ἐστ' ὑγιῆς ὑμῶν οὐδενός, 870
 κοῦκ' ἐστ' ὅπως οὐκ ἔχετε μου τὰ χρήματα.
Κα. ὡς σοβαρὸς, ὦ Δάματρε, εἰσελήλυθεν
 ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾶ.
Συ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον 875
 εἰπεῖν ἅ πεπανούργηκας.
Κα. οἴμωξ' ἄρα σύ.
Δι. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, πολλοῦ γ' ἄξιός
 ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς ἐσθ', ὅτι
 τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
Συ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελαῖς; 880
 ἐπεὶ πῶθεν δοιμάτιον εἴληφας τοδί;
 ἐχθρὸς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβάνιον.
Δι. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ περιάμενος

868. καὶ τίνα. Quæstionem hanc Chremylo adsignant tres codd. ut et v. 869.

870. οὐ μνηστὴρ ἐστ' ὑγιῆς ὑμῶν οὐδενός. Gl. ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν ὑμῶν ἔχει τι ἀγαθόν. Supra 362. ὡς οὐδὲν ἀτιχῶς ὑγιῆς ἐστὶν οὐδενός.

872. ὦ Δάματρε, licet forma Dorica, Comicis usurpatum fuisse observat Eustathius ad Odys. p. 1385. l. 53. ubi de Δάματρε et θασίρα mīra quædam tradit ab aliorum Grammaticorum placitis discrepantia. ἢ δὲ τὰ ταῦτα Δωρικὰ, καὶ ἡ λαοτῆ τοῦτων ἀνάλογος κίνησις, Ἀττικαῖς γίγνησι φίλα, καρὸν οὐδὲν εἰ τις ἰνδομαίτο καὶ τὸ, ὦ Δάματρε, τὸ θασματικόν, ὃ κίεται καὶ παρὰ τῆ Κομικῆ, Δωρικὸν μὲν ὅ, φιληθὲν δὲ εἰς κοινὴν χρεῖσιν τοῖς Ἀττικαῖς. Occurrit jam supra vers. 555. Mox verba δῆλον ὅτι βουλιμιᾶ in iv. codd. ut et in vett. edit. plerisque famulo continuata sunt: aliæ ea Justo minus bene tribuunt.

873. Verba δῆλον ὅτι βουλιμιᾶ tribuit hic cod. Justo, ut fecit etiam Bern. Junta. Recte in Aldina et in altera Junta, quam curavit Ant. Fracinus, continuantur famulo, ut in quatuor pri-

mum inspectis codd. Nescio cur in priore Basileensi inserta fuerit Justo persona, unde recepta fuit in duas Venetas. Altera Basileensis, hac in re, ut in aliis fere omnibus, Fracini editionem refert. Operarum culpa aliquid turbatum fuit in Hemsterhusii super hac re nota.

876. ἄρα priori longa, metro sic flagitante: perperam vulgo excusum ἄρα. In C. Chremylo male tributa hæc imprecatio.

878. In tribus codd. scriptum ὁ θεὸς ἐσθ' οὕτωσὶ εἰ τοὺς συκοφάντας. Quartus B. in eo tantum differt quod habet οὕτωσιν—Inde apparet sinceram lectionem sic reconcinnandam esse, ejecto verbo substantivo:

ἅπασιν τοῖς Ἑλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.

In hoc etiam cod. scriptum ὁ θεὸς ἐσθ' οὕτωσὶ, εἰ τοὺς—

882. εἶδόν. Sic bene meus et B. ut impressi. Perperam in A. C. ἴδον.

Aliter hunc versus exhibet cod. numeris concinnioribus:

ἐχθρὸς δ' ἔχοντ' εἶδόν ἐγὼ τριβάνιον.

- τὸν δακτύλιον τονὸν παρ' Εὐδάμου δραχμῆς.
 Χρ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐστὶ συκοφάντου δῆγματος. 885
 Συ. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπητετον,
 ὃ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ', οὐκ εἰρήκατον.
 οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὼν οὐδενί.
 Χρ. μὰ τὸν Δι' οὐκ οὐκον τῷ γε σῶ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
 Συ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ, ναὶ μὰ Δία, δειπνήσετον. 890
 Χρ. ὡς δὴ π' ἀληθεία, σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
 διαρραγείης, μηδενὸς ἐμπεπλησμένος.
 Συ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστὶν, ὧ μιαρατάτα,
 πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτημένων.
 ὃ ὕ, ὃ ὕ, ὃ ὕ, ὃ ὕ, ὃ ὕ, ὃ ὕ. 895
 Χρ. κακὸδαίμον, ὄσφραίνει τι;
 Δι. τοῦ ψύχους γ' ἴσως
 ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
 Συ. ταῦτ' οὖν ἀνάσχετ' ἐστὶν, ὧ Ζεῦ καὶ θεοί,
 τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ', οἴμ', ὡς ἄχθομαι,

884. Anulus physicos dictos gestabant veteres, quibus inesse putabant vim sanandi aut avertendi morbos, et quævis mala. Vide Casaubonum in Athenæum iii. 34. ad hos Antiphani versus:

ἰν χύσσει δ' ἱμοὶ
 ὄσως ὕδωρ ἴφοντα μηδὲν ὄψομαι.
 οὐ γὰρ κακὸν ἴχου, μηδ' ἴχουμ'. ἰὰν δ'
 ἄρα
 εὐρίφη μὲν περὶ τὴν γαστήρ, ἢ τὸν ἰμφαλόν,
 παρὰ Φερσαίου δακτύλιός ἐστ' ἱμοὶ δρα-
 χμῆς.

885. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐστὶ. Perperam vulgo ἀλλ' οὐκ ἴσως. Vide Toupium ad Suidam in fine T. ii. Nubium versum, quem eundem ad modum emendat, nos aliter legimus. ἂν potentiale cum presente etiam indicativi construitur. Noster Av. 1069.

ἴσπιδά τι καὶ δάκιδ', ὅσως περ ἂν
 ἴσπιν, ἴσπ' ἱμῶς πείρουτος
 ἰν φωνῆς ἔλυνται.

quocunque esse possint numero: et hic; sed anulus esse non possit adversus sycophantæ mortuum. Nub. 395. ἀλλ' ὁ κεραιὸς πῶθεν ἂν φέρεται; undenam venire possit? Hunc autem versum Chremylo recte tribuit cod. meus. In tribus Regii famulo adscriptus est.

Hunc versum, ut et 889. præfixa in cod. Carionis persona.

886. ἄρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή;

Vulgo pessumdato metro, ἄρ' οὐχ ὕβρις πολλή ταῦτ' ἐστὶ;

889. Hic versus in tribus Regii famulo tributus: melius in meo Chremylo.

891. Hi versus vulgo Justo tribuuntur, consentientibus duobus Regiis: in B. famulo adscripti sunt: in meo Chremylo.

892. Scriptum in cod. μηδενὸς γ' ἱμπεπλησμένος. Sic est etiam in membr. nec aliter in C. scriptum esse opinor. Non temere inserta comparat illa particula γα. Scripsit Comicus:

διάρραγείης, μηδενὸς γ' ἱμπεπλησμένος. Librarius hic, ut sæpe alias, ἱμπεπλησμένος mutavit in ἱμπεπλησμένος. Vide not. ad Conc. 56.

895. Sexies repetita ofsciendi interjectio ὃ ὕ perperam vulgo et contra metri rationem duplici circumflexo notatur: prima brevis est, altera longa.

896. κακὸδαίμον — Verba hæc tres Regii herō tribuunt, melius quam meus, qui ea, ut impressi, famulo adscribit.

897. ἰσπὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται. Particulam γα in membr. eleganter insertam recepi. Si minus placeat, delenda est etiam in sup. v. Neutram agnoscit C. priorem habent tres alii: posteriorem solæ membr. Verba hæc in A. C. famulo tributa: in B. D. ut in impressis, Justo.

- ὅτι χρηστὸς ἂν καὶ φιλόπολις, πάσχω κακῶς. 900
 Χρ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστὸς;
 Συ. ὡς οὐδεὶς γ' ἀνήρ;
 Χρ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι.
 Συ. τὸ τί;
 Χρ. γεωργὸς εἶ;
 Συ. μελαγχολῶν μ' οὕτως οἶε;
 Χρ. ἀλλ' ἔμπορος;
 Συ. ναὶ, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω,
 Χρ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες.
 Συ. οὐ μὰ τὸν Δία. 905
 Χρ. πῶς οὖν διέζης, ἢ πῶθεν, μηδὲν ποιῶν;
 Συ. τῶν τῆς πόλεως εἰμ' ἐπιμελητῆς πραγμάτων,
 καὶ τῶν ἰδίων πάντων.
 Χρ. σὺ; τί παθῶν;
 Συ. βούλομαι.
 Χρ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστὸς, ὧ τοιχαρῶχε,
 εἶ, σοὶ προσήκον μηδὲν, εἴτ' ἀπεχθάνει; 910
 Συ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἑμαυτοῦ μοι πόλιν
 εὐεργετεῖν μ', ὧ κέπφε, καδ' ὅσον ἂν σθένω;
 Χρ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστὶ τὸ πολυπραγμονεῖν;
 Συ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις,
 καὶ μὴ πειτρέπειν, εἴαν τις ἐξαμαρτάνη. 915
 Πρ. οὐκοῦν δικαστῆς ἐξεπιτηδὲς ἢ πόλις
 ἄρχειν καθίστησιν;
 Συ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
 Χρ. ὁ βουλόμενος.

901. In toto hoc diverbio, quæ vulgo Justo tribuuntur, meus et B. Chremylo adscribunt; quam personarum distinctionem decoto congruam et veteris codicis auctoritate confirmatam non probare solum, sed et reponere debebat Hemsterhusius. Vide eruditissimi viri notam p. 292.—ὡς οὐδεὶς γ' ἀνήρ. Particulam, quæ vulgo abest, hic rursus insertam exhibent membr.

Quæ ab hoc versu Chremylo tribuuntur, in cod. Justo adscripta sunt.

904. A muneribus publicis mercatores Athenis immunes erant, ob operam quam præstabant invehendo frumento. Ideo Sycophanta hic dicit mercaturam se causari, si quando usus veniat. Fa-

cete adolescens in Concion. quem anus ut secum concumbat cogere vult, ait v. 1027. ἀλλ' ἔμπορος εἶμαι σκίφομαι.

908. βούλομαι, volo. Publica crimina cuilibet licebat Athenis exsequi; quod notum e solempni legum formula, quæ toties apud oratores occurrit, ut: ἀπογραφίτω δὲ τὸν μὴ πωῶντα ταῦτα ὁ βουλόμενος. δοκιμασίαν μὲν ἰπαγγυλιέτω Ἀθηναίων ὁ βουλόμενος. Hinc jocus qui mox sequitur.

912. Cod. ἰεργιστῶν, ὄ—omisso pronomine.

913. τὸ πολυπραγμονεῖν, male curiosum, ardehionem esse: idem ac πολλὰ πρᾶττειν, Ran. 749.

- Συ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
 ὡς' εἰς ἐμὴν ἦκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
- Χρ. νῆ Δία, πονηρὸν γ' ἄρα προστάτην ἔχει. 920
 ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοισ' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων,
 ζῆν ἀργός;
- Συ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
 εἰ μὴ φανεῖται διατριβὴ τις τῷ βίῳ.
- Χρ. οὐδ' ἄν μεταμάθοις;
- Συ. οὐδ' ἄν, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ
 τὸν Πλούτον αὐτὸν, καὶ τὸ Βάπτου σίλφιον. 925
 κατάθου ταχέως θοιμάτιον.
- Χρ. οὗτος, σοὶ λέγει.
- Κα. ἔπειθ' ὑπόλυσαι.
- Χρ. ταῦτα πάντα σοὶ λέγει.
- Κα. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἐμὴν ὑμῶν ἐνθάδ' ὁ βουλούμενος.
- Κα. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
 Συ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. 930
 Κα. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τὰλλότρια πρᾶττων ἐσθλίων.
 Συ. ὄραξ' ἂ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
 Χρ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων, ὃν ἦγες μαρτυρα.
 Συ. οἴμοι περιεῖλημμαι μόνος.
 Κα. νυνὶ βοᾷς;
 Συ. οἴμοι μάλ' αὐθις.
 Κα. ὄδς σύ μοι τὸ τριβάνιον, 935
 ἵν' ἀμφίεσω τὸν συκοφάντην τουτοῖν.
- Δι. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
 Κα. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται,
 ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχαυρόχον;
 Πλούτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει. 940
 Δι. τοῖς δ' ἐμβαδοῖς τί χεῖρηταιί τις; εἴπ' ἐμοί.
 Κα. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μετῶπον αὐτίκα δὴ μάλα,
 ὡσπερ κοτίνῳ, προσπατταλεύσω τουτοῖν.

927. ταῦτα πάντα. Sic membr. concinnius quam πάντα ταῦτα, quod est in impressis.

932. ὄραξ' ἂ ποιῶ. Hoc dicit Sycophanta tanquam ad testem, quem secum adduxerat. Si enim ad Chremylum di-

rectus esset hic sermo, dixisset, ὅρα τί ποιῶ. Perperam vulgo ὄραξ' ἂ ποιῶ, quod mendosum esse declaravit Hemsterhusius. Facilis in istis terminationibus librariorum lapsus. Sic Thesim. 809. male φήσιν editum pro φήσι.

- Συ. ἄπειμι· γινώσκω γὰρ ἦτταν ὧν πολὸ
 ὑμῶν· εἴαν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, 945
 καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
 ἐγὼ παιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
 ὅτι καταλύει περιφανῶς, εἰς ὧν μόνος,
 τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Βουλὴν πιδῶν
 τὴν τῶν πολιτῶν, οὔτε τὴν ἐκκλησίαν. 950
- Δι. καὶ μὴν, ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
 ἔχων βαδίζεις, εἰς τὸ βαλανεῖον τρέχε'
 ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἐστηκώς, θέρου.
 καὶ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
- Χρ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἔλξει δύραζ' αὐτὸν, λαβῶν 955
 τῶν ὄρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν, γινώσεται,
 ὅτι ἔστ' ἐκεῖνου τοῦ πονηροῦ κόμματος.
 νῶ δ' εἰσῴωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.
- Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδῆ.)

ΓΡΑΥΣ, ΧΟΡΟΣ, ΧΡΕΜΤΛΟΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ.

- Γρ. ἈΡ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
 ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ, 960
 ἢ τῆς ὁδοῦ τοπαράπαν ἡμαρτήκαμεν;
 Χο. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
 ὦ μαιρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ἄρικῶς.

944. γινώσκω. Sic membr.

946. τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεόν. Sic recte tres Regii, ut legendum esse monuerat Bentleius, cui morem gessit Hemsterhusius. Vulgo inverso ordine et profligato metro, τὸν ἰσχυρὸν τοῦτον θεόν. —Ad verba καὶ σύκινον, vetus hoc est scholion: χαῖνον φυτὴν ἢ συκῆν. καὶ διὰ τοῦτο ἴσθι παρρησία· Συκίη ἰσχυροῦς, ἀντὶ τοῦ ἀσθινῆς, καὶ ἀνοφελῆς. Quæ istis subjecta in vulgatis schollis leguntur, multo sunt recentiora, et ut quod sentio aperte profitear, inepta. Nullam enim ad nomen συκοφάντης allusionem hic reperire possis, nisi fingas eum qui loquitur semetipsum sugillare voluisse: σύκινος σύζυγος opponitur ἰσχυροῦ θεῷ. Hoc satis argutum est, nec aliud querendum.

955. Huic versui in meo codice recte præfixa persona Chremyli.

957. ἴσθ' ἴσθ'—Sic bene membr. Vul-

go ἴσθ' ἴσθ'—In C. ὡς ἴσθ'—

958. προσεύξῃ τὸν θεόν. In B. τῷ θεῷ.

959. Hæc, ut pleraque hujus dramaticis, manifesto sunt e Pluto priore, in quo Chorus suas agebat partes. Chremylus abducto secum Viro Justo domum ingressus fuerat: solus erat in scena Chorus, canticumque canebat. Supervenit anus, quæ scire cupiens ubinam habitaret novus Deus, nullos alios, quam Chori personas percunctari poterat. Male Hemsterhusius verba ὦ φίλοι γέροντες ad Chremylum et Justum Virum refert, versuique 962. Chremyli personam præponit. Sic quidem est in B. At verius tres alii duos illos versus Choro tribuunt. In scenam non prodit amplius Vir Justus. In C. textui inserta παρρησιόραφῆ, sic: Γραυὶς τίς φησὶ πρὸς τὸν Χορόν. Γραυὶς. ἄρ' ὦ φίλοι γέροντες.

- Γρ. φέρε νυν, ἐγὼ τῶν ἐνδοθεν καλέσω τινά.
 Χρ. μὴ δῆτ' ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελέλυθα. 963
 ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας, λέγειν σ' ἐχρῆν.
 Γρ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε.
 ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
 ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
 Χρ. τί δ' ἔστιν; ἤπου καὶ σὺ συκοφάντρια 970
 ἐν ταῖς γυναιξίν ἦσθα;
 Γρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐκ.
 Χρ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
 Γρ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέννησμαι δείλακρα.
 Χρ. οὐκὼν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνησὸν τίνα;
 Γρ. ἄκουε νῦν. ἦν μοι τι μεράκιον φίλον, 975
 καινιχρὸν μὲν, ἄλλως δ' εὐπέσσωπον, καὶ καλὸν,
 καὶ χρηστόν. εἰ γὰρ τοῦ δεηθείην ἐγὼ,
 ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
 ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ ταῦτά πάνθ' ὑπηρετοῦν.
 Χρ. τί δ' ἦν, ὅ τι σου μάλιστ' ἔδειξ' ἐκάστοτε;
 Γρ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἤσχυνοτο.
 ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ἤτησ' εἴκοσιν
 εἰς ἱμάτιον· ὁκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
 καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον

964. τῶν ἰδοθῆν. Sic iv. codd. recte. Perperam impressi τῶν ἰδοθῆν. Sic supra v. 228. τῶν ἰδοθῆν τις ἰεῖν-
 ηκάτω λαβών.—καλίω. Sic codd. Mallem hic etiam καλῶ. Vide ad Ran. 298. et ad Lys. 851.

966. λίγιν σ' ἔχρη. Sic B. recte. In C. λίγιν σι χρέ. Vulgo pronomen omnisum. Vide notam ad v. 432. et 624. ubi eodem modo peccatum fuerat.

972. Scholion Ms. διὰν ἰστυῖν. 'Ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι, ὡς ἔμπροσθεν τὴν ἰσορίαν ἴσμεν εἰς τὸ, 'Ἐν τῇ σοφίᾳ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα σου. ὃ δὲ διαβάλλων αὐτὴν ὡς μίθυσον, φησὶν.' Ἄλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι.

973. κατακέννησμαι, et v. seq. κνησμός. Scripturam hanc alteri per i. prætulit ad membranam fidem, itemque Eustathii. Sic ille ad 'I. λ'. pag. 872. l. 5. τὸ δὲ γι κνίζων χρέσις παρὰ τὴν ἀλλοίαν καὶ παρὰ τῇ Κομικῇ, ἴδιον παίζων παρηχί τὸν διὰ τοῦ ἦσα γραφόμενον κνησμοῖ ἐν τῷ κνίζων. Hunc locum respicit,

ubi saltem κνησμός legebat. Utro modo scribatur, parum interest.

979. Vulgo legitur πάντα ταῦθ'. Concinnius in membr. ταῦτα πάντα.—Sed pro ταῦτα sententia flagitat ταῦτά, id est τὰ αὐτά, vel κατὰ τὰ αὐτά.

983. εἰς ἱμάτιον. Inutilem particulam γι vulgo subjungunt, ἱματίον γ'.—Eam nullus agnoscit Regiorum. Qui versus fulcrum hoc addidit librarius, arbitrabatur primam in ἱμάτιον corripi, quæ produceretur semper. Vide supra 530. 540. Thesm. 656. Ran. 1061. Eadem prosodia ignorantia occasionem dedit pervertentis sententiæ in versu abhinc secundo.

984. χιτώνιον. In B. χιτώνα, ex inutili librarii emendatione ob præcedens ἀδελφαῖς. De hoc nomine quedam lectu digna habet Eustathius, quæ describere eo minus pigebit, quod in eis Comici versum profertur, quem in fragmentis omissum fuisse credo. Sic ille p. 1166. l. 50. σημείωσαι δὲ τὴν περὶ χιτώνιον καὶ

- ἐκέλευσεν ἂν, τῇ μητρὶ θ' ἱματίδιον 985
 πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμωνων τεττάρων.
 Χρ. οὐ πολλὰ τοῖνον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, ταῦτά γε
 εἴρηκας· ἀλλὰ δῆλον, ὅτι σ' ἤσχυνοτο.
 Γρ. καὶ ταῦτα τοῖνον οὐχ ἔνεκεν μισητίας
 αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὐνεκα, 990
 ἵνα τοῦμὸν ἱμάτιον φορῶν, μεμνητό μου.
 Χρ. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.
 Γρ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει

ταῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Χιτὼν, ὁ ζωστὴρ καὶ γυναικίος· ὃ δὲ ἀδελφίος, χιτωνίσκος, ὃ σὺν ἐπιπόδητον· τὸ δὲ ἱματίον, χιτωνισκῶν. χιτώνιον δὲ ἔχ χιτωνίον, λεπτὸν ἱματίον γυναικίον πολυτιμὸν. Μισαῖος· ἀλλομένη γὰρ ἦτορ, καὶ διαφανὴς χιτωνίον ἔχουσα.

'Ἀριστοφάνης· ἴδου τὸ γυναικίον τοῦ χιτώνιον.

983. τῇ μητρὶ θ' ἱματίδιον. Vulgo τῇ μητρὶ τὸ θεματίδιον. Articulum respuit sensus et linguæ indoles. Θεματίδιον significat la robe: ἱματίδιον, une robe. Quam perite hic mendam sustulit Dawesius, eandem relinquere non debebam in Nub. v. 179. ubi legendum:

ἐκ τῆς παλαιῆς ἱματίον ὑφείλητο.

Si versum hunc conferas cum ejusd. fabulæ v. 1498. intelliges quid intersit inter ἱμάτιον et θεματίδιον, seu substantivum definitum per articulum, et indefinitum sine articulo. Ad differentiam inter ἀγαθὸν et τὸ ἀγαθὸν non adtenderunt docti viri, qui Philemonis fragmenta vel ediderunt, vel emendarunt, in versibus e Pyrrho a Stobæo servatis in Floril. Grotii p. 211. quos, quia *Alma Pacis*, qua nihil est: quod nunc bonorum omnium votis magis expetatur, laudes continent, emendatos hic subjungam:

οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀλήθεια, περὶ τοῦτ' ὅτι αὐτοῖς πολλὸς ἀναλοῦται

χρόνος, τί τὰγαθὸν ἔστι· καὶδὲ εἰς εὐρησίαν, τί ἔστιν. ἀρετὴν καὶ φρόνησιν φασί, καὶ λίγυσι πάντα μᾶλλον, ἢ εἰ τὰγαθόν. ἐν ἀργῷ διατρέχων, τίνε τι γῆν ἐκάσταν ἴδω,

νῦν εἶδον. εἰρήνην ἔσται. ὦ Ζεῦ φίλτατε, τῆς ἰσαφροδίου, καὶ φιλανδράτου Διῶν. γάμοις, ἰατρῆας, ζευγαριῶν, παιδῶν, φίλων, πλοῦτος, ὑγιάν, εἶσοι, εἶνοι, ἡδονὴν αὐτῇ δίδουσι. ταῦτα πάντ' ἂν ἰκλήσῃ, εἰδῆται καὶ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

VOL. I.

989. οὐχ ἵκειν μισητίας. In iv. codd. scriptum μισητίας; Gl. μίλιος, πορείας: quod ineptum est. μισητίας legebat Eustathius, sed perperam interpretabatur, significationem huic nomini tribuens, quam non admittit hujus loci sententia. Sic ille ad Odys. κ'. p. 1650. extrema. αὐτὸ δὲ γι τὸ μισῶν, κοινότερον ἐστὶ τῷ ἔχθρῳ νῦν τῶν, ἢ κομικῆ σιμότητος ἐπὶ μίλιον ἴδιον ἀσίμων. 'Ἀριστοφάνης γὰρ μισητίας ἐστὶ καταφροσύνης ἴδιον, ἢ γὰρ βροτῆς ἀσχύτου τῆς περὶ μίλιος. Rursus occurrit istud nomen in Av. v. 1620.

ἴαν τις ἄνθρωπος ἰερεῖον τῆ θιῶν ὑξάμινος, εἴτα διασφίξεται λίγυον, ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ ποδιδῶ, μισητίας,

ἀναπράξῃμι καὶ ταῦτα. ubi Scholiastes, post inepta quædam, ex Eustathii loco citato supplenda, veram dubitabundus profert interpretationem: μήποτε μόντοι γυναικώτερον ἴσται ἀπληστία, ὃ καὶ νῦν ἱματίονται. Hoc etiam in loco ἀπληστία significat. Propter Veneris ἀπληστίας libidinosis mulieres μισηταί appellatur, ut in hoc versu quem profert Eustathius:

περὶ σφεδρὸν παχίαν μισητή γυνή. Et in hoc Cratini, qui est apud Hesychium:

μισήται δὲ γυναῖκες ὀλισσοῖσι χρέουσαι.

Nihil hoc nomen cum verbo μίγειν commune habet, nec ab eo derivatur. μισητία vox est nihili, ab imperitis librariis conficta, quamque non agnoscit veteris sermo. De postremo μισητή vide Valckenarii elegantes in Ammonium animadversiones, ii. 18.

991. μεμνητό. Præteritum optativi. Vide not. ad Lys. 253. In B. μεμνητο.

993. Vulgo sic legitur hic versus:

ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.

In B. D. ἀλλ' οὐχὶ νῦν γ' ὁ βδελυρὸς τὸν νοῦν ἔχει.

2 e

τὸν αὐτόν· ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἔμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονί, 995
καὶ τὰλλα τὰπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης, ὑπειπούσης δ', ὅτι
εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι ---

- Xρ. τί σ' ἔδρασ'; εἶπ' ἐμοί.
Γρ. ἄμνητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκείσε μηδέποτε μ' ἔλθειν ἔτι, 1000
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, ὅτι
ΠΑΛΑΪ ΠΟΤ' ΗΞΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΑΗΣΙΟΙ.
Xρ. δῆλον ὅτι τοῦς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν, οὐκέδ' ἤδεται φακῆ·
πρωτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πωνίας ἀπαντ' ἐπήσθιε. 1005
Γρ. καὶ μὴν πρωτοῦ γ' ὀσημέραι, νῆ τῷ θεῷ,
ἐπὶ τῆν θύραν ἐβάδιζεν αἰεὶ τῆν ἐμήν.
Xρ. ἐπ' ἐκφοράν;
Γρ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι.
Xρ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
Γρ. καὶ, νῆ Δί', εἰ λυπουμένην γ' αἰσθοίτό με, 1010
νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο.
Xρ. ἔπειτ' ἴσως ἤτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα;

οὖν ἴχμ. Sic etiam membr. nisi quod post ἄν particula γι in iis omitta, quam expunxisse vellem. Demum in C. ut in Orvilliano:

ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἴσι τὸν οὖν ἴχμ.

994. μιθίστην. Gl. μετιτίθη τῆς διαθίσεως, μεταλλάγη.

997. ὑπειπούσης nihil aliud significat, quam προειπούσης, eandem potestatem habente in hoc composito praepositione, quam in ὑπέδωκεν, Ran. 874. nec ullam aliam significationem sententia admittit. Ineptam interpretationem retinimus, et subindicassem. Verti debebat: et praedixisset ad vesperam me venturam.

999. ἄμνητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. Vulgo ἄμνητα εἰς προσαπέπεμψεν. Copulam nullus agnoscit codicum, qui pariter omnes habent, ἄμνητα προσαπέπεμψεν. Veram lectionem servavit auctor Etymol. M. in ἄμνη. p. 83.

1005. ἀπαντ' ἰσθίει. Vulgo ἀπαντα πατήσθιε. Venustam Toupii conjectu-

ram recepi, quem vide ad Suidam iii. 272. Elegans usus est praepositionis ἐπὶ cum verbis concedendi, nominibusque cibi et obsonii. Pace 128.

κολλῶν μιν ἀπὸ τοῦ κένδρου ὄψων ἰσ' αὐτῆ.

Acham. 835. παλίν ἐφ' ἄλλ' τὰν μῦθων, αἶσα τις δὲδῆ.

Supra 628. μιμουστέλημῖνοι ἰσ' ἀλιγίστοις ἀλφίτοις. Eadem hic est vis praepositionis in composito ἰσθίει.

1008. ἐκφοράν. Gl. ἰνταφισμῶν.

1011. νητάριον ἂν καὶ φάττιον ὑπεκορίζετο. Sic optime Bentleius, cui praeluxerat Tan. Faber ad Lucretium iv. 1164. Nihil mendosius vulgata lectione νετάριον ἂν καὶ βάττιον, quae absurdissimas peperit interpretationes. In meo scriptum νετάριον ἰ in C. αἰσθίει μιν ἡπάριον, superscripto i primae literae postremae vocis.

1012. ἴσως ἴσως ἤτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Sic optime duo Regii. Ipsa sunt

- Γρ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὅτι προσέβλεψεν με τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦδ' ὄλην τῆν ἡμέραν. 1015
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
Xρ. μόνος γὰρ ἦδεδ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίω.
Γρ. καὶ τὰς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
Xρ. ὅποτε προτεινείαν γε δραχμᾶς εἰκοσιν.
Γρ. ὄξειν τε τῆς χροίας ἐφασκεν ἠδὺ με. 1020
Xρ. εἰ Θάσιον ἐνεχέεις, εἰκότως γε, νῆ Δία.
Γρ. τὸ βλέμμα δ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
Xρ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος· ἀλλ' ἠπίστατο
γρᾶς καπρώσης τάφῳδια κατεσθίειν.
Γρ. ταῦτ' οὖν ὁ θεὸς, ᾧ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ, 1025
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις αἰεὶ.
Xρ. τί γὰρ ποιήσῃ, φράζε, καὶ σεπράξεται.
Γρ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι, νῆ Δία,
τὸν εὖ παθόντ' ὑπ' ἐμοῦ, πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὀτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔστ' ἔχειν. 1030

vetulae verba, v. 983. quae facite ei regerit Chremylus. In meo ἤτησεν ἂν εἰς ἡ — quod eodem redit. Minus bene in membr. ἤτησεν εἰς ἡ — omisso ἂν. Mule vulgo ἴσως ἴσως ἤτησεν ἂν εἰς ὑποδήματα.

1018. παγκάλας. Sic membr. Vulgo παγκάλας.

1019. ὅποτε προτεινείαν γε δραχμᾶς εἰκοσιν. Sic membr. Vulgo προτεινείαν. Mendose in C. προτεινείαν. Non alium apud Comicum verum esse credo, in quo nominis δραχμᾶ prior producatur. Alterum in Pace 1201. quem unicum esse credebat Dawesius, emendavimus. Forte hic olim legebatur:

ὅποτε προτεινείαν τάχα δραχμᾶς εἰκοσιν.

1020. ὄξειν τε τῆς χροίας ἐφασκεν ἠδὺ με. Vulgo constructione admodum intricata, si modo aliqua est, ἠδὺ μου. Si pronomen in genitivo sit, nomen a quo pendet debet esse in accusativo, quod diu ante Hemsterhusium intellexit librarius, cuius manu descriptus fuit cod. C. In eo enim exstat: ὄξειν δὲ τὰς χροίας ἐφασκεν ἠδὺ μου. Sed ad aliam lectionem referitur glossa, ἰσθίειν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σώματος, scilicet ad eam, quam reposuimus: καὶ ἴφασκεν ὄξειν με ἠδὺ τῆς χροίας.

Verbum ἔξω neutrum construitur cum genitivo partis illius quae odorem emittit, per ellipsin praepositionis ἀπὸ. Acham. 852. ὄξων κακὸν τῶν μασχάλων. Ineptum fuisset addere ἑαυτοῦ, ut nec additur in his Pherecratis versibus apud Athenaeum p. 159. F.

μή μοι φάσκουσ μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ ἦδουμαι.

ἦν γὰρ τραγῆ τις, τοῦ σώματος ὄξει κακόν.

Concion. 524. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄξω μύρον. Non vero τῆς κεφαλῆς μου. Quo in exemplo vides ὄξων construi etiam cum altero genitivo odoris, seu nominis quod odoris speciem definit. Confer Lys. 616. 663. 687. Alibi ἔξω impersonale est, itidemque cum duobus genitivis construit, ut Pace 529. Vesp. 1058.

1022. τὸ βλέμμα δ' ὡς — Sic A. B. D. Vulgo τὸ βλέμμα δ' ὡς —

1030. Sic vulgo legitur hic versus: ἢ μηδ' ὀτιοῦν δίκαιον ἀγαθὸν ἔστ' ἔχειν. Intricator obscuriorque structura, quam ut in ea poetae manu agnoscas. Nil tamen discrepabant quos contuleram tres codd. Vero propius accedit Hemsterhusii conjectura: ἢ μηδ' ὀτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιος ἔσ' ἴχμ. Quam verborum collocationem vulgata meliorem deinum reperio

- Χρ. οὐκοῦν καθ' ἐκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
 Γρ. ἀλλ' οὐδέποτε με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
 Χρ. ὀρθῶς γε· νῦν δέ γ' οὐκέτι ζῆν σ' οἶται.
 Γρ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὡ φίλτατε.
 Χρ. οὐκ' ἀλλὰ κατασέτηκας, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. 1035
 Γρ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσῃς.
 Χρ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ἂν τηλία.
 Γρ. καὶ μὴν τὸ μειζάκιον τοδὶ προσέρεχεται,
 οὔπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
 ἔοικε δ' ἐπὶ κῆμον βαδίζειν.
 Χρ. φαίνεται. 1040
 Νε. στέφανόν γέ τοι καὶ δᾶδ' ἔχων προρέυεται.
 Νε. ἀσπάζομαι.

in C. Sed pro δίκαιος dubium non est quin scripserit poeta multo elegantius δίκαιος:

ἢ μὴδ' ἐπιὼν δίκαιος ἀγαθὸν ἔσθ' ἔχων. Nub. 1283.
 πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τὰρ γέροντος δίκαιος εἶ; 1434.

— ἐπιὼν δὲ μὲν δίκαιός ἐμ' ἰγὼν καλᾶζειν. Eurip. Supplic. 188.
 ἰγὼν δίκαιός ἐμ' ἀφηγησῆσαι ταδί. Heracl. 143.

— δίκαιος δ' ἴσμεν, οἰοῦντες πάλιν, αὐτοὶ καθ' αὐτῶν κυρίως κερταίνου δίκαιος. Nihil apud quosvis scriptores hac constructione frequentius.

1037. εἰ τυγχάνοι γ'—Vulgo εἰ τυγχάνοι. KUSTERUS: Potius εἰ τυγχάνοι in modo optativo. HEMSTERHUISIUS: τυγχάνοι cur mullet Kusterus, causa non erat: utrumvis aequae ex usu linguae graecae ponere licebat. Mira observatio! Si quid ex usu scriptorum Atticorum compertum habeo, illud est, τυγχάνοι hic plane solecismum esse. εἰ conditionale cum optativo semper constituitur, quando in altero membro praecedat vel sequitur verbum ejusdem modi cum particula ἂν: nec aliter usquam Comicus. Lys. 111.

ἰδίωσιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανῆν ΕΤΡΟΙΜ' ἰγὼν—

Thesm. 773.
 τί δ' ἂν, εἰ ταδί τὰ γάλαματ' ἀντι τῶν πλωτῶν

γράφων ΔΙΑΡΡΗΠΤΟΙΜΙ; 1221.
 ἔσθ' ἂν καταλάσεις, εἰ ΔΙΩΚΟΙΣ ταυτηνῆ.

Ran. 533.
 ἰμοῦ δευθίτης ἂν, εἰ θεῖς ΘΕΛΟΡ.
 Ubi vide notam. Ran. 585.

καὶν εἴ γε ΤΗΠΤΟΙΣ μ', οὐκ ἂν ἀντίποιμί σοι.
 Quatuor paginas exemplis e solo Aristophane implere possem. Aeschyl. S. Th. 405.

εἰ γὰρ θανόντι νυξὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ΠΕΣΟΙ,
 πῶ τοι φέροντι, σῆμ' ὑπέρομοσος τοδὲ γίνοιτ' ἂν ἑρθῶς ἰνδίκας τ' ἰπώνυμον. Sophocles Philoct. 1047.

πᾶλλ' ἂν λέγειν ἔχομι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
 εἰ μοι ΠΑΡΕΙΚΟΙ.
 Nullum est horum verborum optativo, quod in indicativum modum translatum, orationem solecism non reddat. Lysias contra Ergoclem p. 818.

καὶ γὰρ δεινὸν ἂν εἶη, εἰ νῦν μὲν αὐτῶς αὐτοὶ πεζόμενοι ταῖς ἰσφοραῖς, συνηγώμην τοῖς κλίπτουσι καὶ τοῖς δωροδοκοῦσι ΕΚΟΙΤΕ. In Xenophonis Hierone i. 8. prava est editionum lectio, e Stobaeo sic reformanda: καὶ ὁ Σμωνίδης ἔπειν' ἀλλ' ἐν τοῖσδε διαφθεῖν ἂν, εἰ πάλλαπλῆσια μὲν δι' ἑκάστω τοῦτων ΕΤΡΟΙΜΟΙΤΟ, πᾶλλ' δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ΕΚΟΙ. Quod ad hunc locum attinet, litem dividunt duo Regii codd. In B. scriptum εἰ τυγχάνοι γ'—In C. εἰ τυγχάνοι δ' ὁ δακτύλιος τηλία. Glossa ad postremam vocem, κερταίνου κύβητος; in meo κερταίνου γυρῆς.

- Γρ. τί φησιν;
 Νε. ἀρχαία φίλη,
 πολιά γεγένησαι ταχύ γε, νῆ τὸν οὐρανόν.
 Γρ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος, ἧς ὑβρίζομαι.
 Χρ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ὠρακέναι. 1045
 Γρ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὅς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
 Χρ. τοῦναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα.
 μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
 Γρ. οὐκ' ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν αἰεὶ τοὺς τρόπους.
 Νε. ὦ Ποντοπόσειδον, καὶ θεοὶ πρῆσδυτικοί, 1050
 ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ρυτίδων ὅσας ἔχει.
 Γρ. (ᾶ, ᾶ') τὴν δᾶδᾶ μὴ μοι πρόσφερ'.
 Χρ. εἰ μόντοι λέγει.
 ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴς λάβῃ,
 ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
 Νε. βούλει διὰ χρόνου πρὸς με παίσαι;
 Γρ. ποῖ, τάλαν; 1055
 Νε. αὐτοῦ, λαβοῦσα κέρυα.
 Γρ. παιδιὰν τίνα;
 Νε. πῶσους ἔχεις ὀδόντας;
 Χρ. ἀλλὰ γνώσημαι
 κᾶργ'· ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως, ἢ τέτταρας.
 Νε. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
 Γρ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς, 1060
 πλυνόν με ποιωῶν ἐν τοσοῦτοις ἀνδράσι.
 Νε. ὄναιο μὲντ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνει σε.
 Χρ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει.
 εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύδιον,

1044. τῆς ὕβρεος. Sic vett. edit. recte. Perperam in minoribus Batavis ὕβρεος. Atticam formam ὕβρεως codicum consensus contra metri legem tueri non potest. Male eam reposuit Kusterus.

1045. ὠρακέναι. Vulgo, reclamaute metro, ἰωρακέναι.

1061. πλυνόν με ποιωῶν. Gl. ἐφύβρετον, κερταίνουμένην ἰνιδίσι καὶ μεκτηρισμοῖς. Pollux vii. 38. καὶ πλυνῆς δ' ἂν αὐτοῦς ἔσπει, καὶ τὸν σῆπον πλυνῆς. ἄφ' οὗ καὶ τὸ λαδορεῖν, ΠΑΤΝΕΙΝ. καὶ ΠΑΤΝΟΝ ΜΕ ΠΟΙΕΙΣ ἢ καμῆδιά φησιν, ἦγον ἔσπεινιδίσι, ἢ αἰσχύνει. Verbum πλύνειν eo sensu occurrit Acharn. 581.

1062. μίντ' ἂν. Sic A. B. recte. Vulgo μίν γ' ἂν.

1063. ἰσπὶ νῦν μίν—Sic iv. codd. Vulgo ἰσπὶ μίν νῦν.

1064. εἰ δ' ἐκπλυνεῖται—δψι—Quia supra de particula εἰ cum optativo constructione egi, hujus loci occasione monebo, eam saepe cum futuro indicativo constitui, tumque in redditione sententiae, alterum verbum etiam in futuro indicativo poni. Solecismus est in Philemonis versibus e Rhodia apud Stobaeum, Floril. Grotii pag. 449.

εἰ πάντες ἀποθανοίμεθ', οἳ μὴ γίνονται δ' βουλόμεθα, πάντες ἀποθανοίμεθα.

- ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. 1065
Γρ. γέρων ἀνὴρ ὦν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
Νε. πειρᾶ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων
 ἐφάττεται σου, λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
Γρ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
Χρ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν. 1070
 ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἔω τὴν μείρακα
 μισεῖν σε ταύτην.
Νε. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
Χρ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου.
Νε. τί κατηγορεῖ;
Χρ. εἶναι σ' ὑβριστὴν φησὶ, καὶ λέγειν, ὅτι [1075
 ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ἮΣΑΝ ΑΛΚΙΜΟΙ ΜΙΑΗΣΙΟΙ.

Dedisset saltem ἀποθανοίμην ἄν. Sed e veteri codice legendum:

εἰ πάντες ἀποθανοίμην, οὐ μὴ γίγνεται

ἀ βουλόμην, πάντες ἀποθανοίμην.

1065. τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη. Sic recte iv. codd. Ab imperito homine, sive is librarius fuerit, sive Aldinae officinae corrector, fulcrum subditum versui, quo non indigebat, τοῦ προσώπου γι τὰ ῥάκη. Eandem particulam insulse infererunt aliis in Comici nostri versibus, ex ignorantia proprietatis literæ ρ. In Vesp. 982.

ἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἴσθι τὸ φοβεῖν.

Nub. 416. μήτι βίγῶν ἔχθρι λίαν, μήτ' ἀρματῶν ἰπιδυμῶν.

Vulgo legitur ἴσθι γι τὸ φοβεῖν. et μήτι γι βίγῶν. Ibid. v. 647. edidi:

σαχὺ γ' ἄν δύναμι μανθάνειν περὶ βυθῶν.

ubi vulgo σὺ περὶ βυθῶν. Bene tamen in impressis ferebatur v. 344.

κούχλ' γυναικῶν, μὰ Δι' οὐδ' ἰτιοῦν. αὐταὶ δὲ βίνας ἔχουσιν.

in quo mendosus esse plerosque codd. ostendam. In Pace v. 740. bene etiam vulgo legitur:

ἰς τὰ ῥάκη σκόπτοντας αἰδ', καὶ τοῦ φθιρῶν πολιμούντας.

At ejusd. fabulæ v. 699. in notissimo versu proverbiali, qui nullibi non recte scriptus occurrit:

κίρθους ἱκατὶ κῆρ ἰπὶ βίνας πλίσαι. ineptissime Comici editores articulum infererunt ἰπὶ τῆς βίνας. Erudite Pari-

sinus Professor ad Sophoclis (Ed. T. versum 866. cujus sinceram scripturam adserueram in nota ad Eurip. Or. 857. observat, omnes voces ab ρ incipientes in ATTICA DIALECTO duplicis ρ potentiam habere, quod indubitata fidei exemplis probavit Cl. Duces, Miscell. Crit. p. 159. Si, quum illa scriberet, ei ad latus adstissem, aurem ei vellissem, submonuissemque, ut verba illa in ATTICA DIALECTO deleteret. Nam quicumque græcæ linguæ indolem et dialectorum discrimina novit, is compertum habet, hoc non magis Atticæ dialecti, quam cujusvis alius, proprium esse; nisi forte Theocritus etiam in censum Atticorum poetarum veniat. Sic enim ille in Adoniazusis 138.

τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ βόδιον χυρὸν ἄδουσι.

et in colloquio Daphnidis et puellæ 48.

τί βίθους, σατυρίζου; τί δ' ἰνδοδινᾶψαο μασθῶν;

et in Epigrammate i.

τὰ βόδα τὰ δεσύνοντα, καὶ ἁ κατὰ πικρὸν κείνα.

Vide Idyll. i. 125. Atticus etiam poeta fuerit Callimachus, cujus hic est versus Epigr. xii.

τὸ τρίτον ἄνδ' ἴσθιν· τὰ δὲ βόδα φυλλοκολώντα—

Scilicet apud poetās græcos omnes ab Homero inde usque ad novum vocales breves producuntur ante vocem ab ρ incipientem, idque ex vi hujus literæ, quæ in pronuntiando geminabatur. Vide notam ad v. 51.

- Νε.** ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαι σοι.
Χρ. τὸ τί;
Νε. αἰσχυρόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σὴν, ἐπεὶ οὐκ ἄν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν· νῦν δ' ἄπειδι χαίρων, ξυλλαβῶν τὴν μείρακα.
Χρ. οἶδ', οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιόεις ἴσως εἶναι μετ' αὐτῆς. 1080
Γρ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;
Νε. οὐκ ἄν διαλεχθεῖν διεσπλεκαμένη, ὑπὸ μυρίων ἐτῶν γε καὶ τρισχιλίων.
Χρ. ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡξίους πίνειν, ξυνεκποτέ ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα. 1085
Νε. ἀλλ' ἐστὶ κομιδῆ τρυξ παλαιὰ καὶ σαπρὰ.
Χρ. οὐκοῦν τρυγοίπος ταῦτα πάντ' ἴασεται.
Νε. ἀλλ' εἴσιδ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι. ἔλθῶν ἀναθῆναι τοὺς στεφάνους τούσδ', οὓς ἔχω.
Γρ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι. 1090

1078. οὐκ ἄν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν. Secunda in ἰπὶ τρεπον hic producta est contra artem et Comici usum. Quis dubitet, quin ille scripserit

οὐκ ἄν ποτ' ἄλλω τοῦτ' ἡ ἐπέτρεπον ποιεῖν.

1082. διαλεχθεῖν. Gl. ἐμιλήσασαι. Pollux ii. 125. Ἰπιδυμῶν δὲ, διμλιγμένους ἰπὶ ἀφροδισίων. Ἀριστοφάνης δὲ, διαλέξασθαι ἴφη. Hic διαλεχθῆσαι, pro ἐμιλήσασαι, μιχθῆσαι accipi quidem possit. Non tamen alium sensum Comici animo obversatum fuisse credo, ac Nub. 425. ubi de Diis, quos vulgus hominum colebat, Strepsiadēs ait:

οὐδ' ἄν διαλεχθεῖν ἀτιχῶς τοῖς ἀλλοῖς, οὐδ' ἄν ἀπαντῶν.

διεσπλεκαμένη. Perperam vulgo legitur διεσπλεκαμένη. Σπλικόν agnoscit Pollux v. 93. Hesych. σπλικόν, πλκισίξιν, συνισιάξιν, πικραίνου. In Lys. v. 152. τῶν ἄνδρῶν, κἀπιδυμῶν πλικόν. Sic ibi scriptum est in codd. Glossa in B. συνισιάξιν, ἦτοι πλκισίξιν. Eandem scripturam exhibet princeps editio, πλκισίξιν. Zanettus vero, nescio qua auctoritate edidit σπλικόν. Si codicis alicujus fidei secutus est, in eo librarii errore, ut in hoc loco, transpositæ erant literæ; debebat scribere σπλικόν. Idem autem est πλικόν et σπλικόν, ut μικρὸς et

σμικρὸς, μιλᾶξ et σμίλαξ, aliaque multa. Glossa ad hunc locum in C. συνισιαμίην, διφθαρημένη. Nescio cur Joanni Alberti, Viro eruditissimo, Miscellan. Crit. p. 285. visum fuerit, melius lectum iri διεσπλεκαμένη. Sane participium præteriti, non præsentis, requirit sententia. In μυρίων ἐτῶν jocus est ex ambiguo, quia postremum nomen et ἄπνος et ἀμικος significat.

1083. ξυνεκποτέ ἴσι. Sic bene membr. Tres alii, reclamante metro, συνικποτέον ἴσι. Eleganter Attici verbalia in τῶν numero plurali efferunt, quod observatum fuit Corintho de Dial. Attic. §. Ixiii. Lys. 124.

ἀφικτία τῶν ἰσθιν ἡμῶν τοῦ πῶτος.

411. ἡμῶν μὲν οὖν ἴσθ' ἰς Σαλαμίνα πλκισία.

Acham. 394. κῆμοι βαδισί' ἰσθιν ὡς Εὐρηπιδην.

Sophocles Antig. 677. οὐσας ἀμυντὶ ἦτ' ἰσθιν καρμουμίνας, κούτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἴσθησια.

Quorum versuum posteriorem imitatus est Noster Lys. 450.

ἄπαρ οὐ γυναικῶν οὐδὲ ποτ' ἴσθ' ἡπτησία.

Nihil apud Atticos poetās frequentius.

1087. τρυγοίπος. Glossa: τὸ σπλικόν τῆριον.

- Νε. ἐγὼ δὲ γ' οὐκ εἴσειμι.
 Χρ. οὐ γὰρ βιάσεται.
 Νε. πᾶνυ καλῶς τοῖνον λέγεις.
 Γρ. ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττον χρόνον.
 Χρ. βιάδιζ'. ἐγὼ δὲ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
 Χρ. αἷς εὐτόνωσ, ᾧ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γράδιον, 1095
 ᾧσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.
 Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ φῶδῃ.)

ΚΑΡΙΩΝ, ΕΡΜΗΣ, ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ, ΧΡΕΜΥΛΟΣ,
 ΓΡΑΤΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Κα. ΤΙΣ ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
 οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
 φθραγγόμενον ἄλλως κλαυσίᾳ.
 Ερ. σέ τοι, σέ τοι

1093. *ὑπεπίττον*. Tres Regii claudicante metro *ὑπεπίττον*. Sic etiam in meo a prima manu: sed omisam syllabam ut idem librarius superne reposuit. Glossa: *ὑγάμω*. Vide Kusteri notam ad Schol. 1082. Hoc exemplo confirmatur observatio quam feci ad Lys. 408. In scholiis codicis C. licet contextus exhibeat *ὑπεπίττον*, legitur: *ὑπεπίττον* τῶν ἐστὶν ἰφιλοῦ, ἰμιγύμω. *πιττῶ* δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ πᾶσι τῆς πίσεως χρεῖς, καὶ τὸ τὰ διηρημένα τῶν ἔθλων ἰσῶν. Advertas verbum *φιλοῦ* adhibitum eadem significatione, qua in Ran. emendato versu 543. Vide notam supra p. 230. Formam *πιττῶν* Atticis scriptoribus usitatam fuisse ostendit Hemsterhusius: altera *πιττῶν* e solis Grammaticis nota.

1096. *λεπὰς*. Scholion Ms. in meo cod. *λεπὰς* ἴσιν εἶδος ἰσῶν, ἵσπερ λαβόμενον πίσεως ὑπερχυρίζεται, (in C. *ὑπερχυρίζεται*) καὶ ὑπερπλάσσης ἔχει, καὶ οὐκ ἂν τις αὐτὸ ἰσῶν ἀποσπάσει, *πρὶν* ἂν τις πίσεως ἀπορήξῃ μέγεθος.

ταῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ πολυπόδου λέγεται. (in C. *γίνεται*) Cujusnam sint poetæ duo illi haud invenisti senarii nescio. In prioro male C. habet *ἀποσπάσει*. In posteriore male uterque cod. *πρὶν* ἂν καὶ τῆς—*Μεῖς*, ἀπορήξω.

1097. ὁ κόπτων. Non minus bene B.

ὁ κόπτης. Nub 133. *τίς* ἔσθ' ὁ κόπτης τὴν θύραν;
 1099. ἄλλως. Gl. *μή* τις κινῶντος. *μάτην*.—*κλαυσίᾳ*, ἤχη.—*σέ* τοι, *σέ* τοι λίγω, *Καρίων*.—In membr. ita constitutus hic locus:

σέ τοι λίγω,
 ὁ *Καρίων*, ἀνάμεινον.—
 In C. *σέ* τοι λίγω, *Καρίων*, ἀνάμεινον. Quin membran. lectionem, quæ mihi valde ardebat, tanquam sinceram amplecterer, expuncto altero *σέ* τοι, obstitit v. 624.

ᾧ καὶ *Καρίων*, τὰ *σφύματ'* ἰφίρην ὁ *ἔχρη*.
 Nunc mea me socordiae piget pudetque. In illo versu edendum erat:
καὶ *Καρίων*, τὰ *σφύματ'* ἰφίρην ὁ *ἔχρη*.

Hic vero poetæ vera manus restitui sic debuit:

Ἐρμῆς.
σέ τοι λίγω,
 ὁ *Καρίων*, ἀνάμεινον.

Prima in *Καρίων* necessario producitur, quam servile hoc nomen derivetur a regionis nomine *Καρία*, unde *Kæres*, prima in utroque semper producta. In v. 624. iv. codd. exhibent *καὶ* *Καρίων*: in nullo comparet *ᾧ*, ne quidem superne scriptum pro signo vocativi, quem glossatorum fuisse morem ad v. 366. observavi.

- λέγω, *Καρίων*, ἀνάμεινον.
 Κα. οὔτος, εἴπ' ἐμοί, 1100
 σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὕτως ἰσφῶδρα;
 Ερ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐμελλον εἴπ' ἀνέωξάς, με φθάσας.
 ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ,
 ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παῖδια,
 ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κῦνα, 1105
 ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὕν.
 Κα. εἴπ' ἐμοί,
 τί δ' ἐστίν;
 Ερ. ὁ Ζεὺς, ᾧ πόνηρε, βούλεται,
 ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκῆσας τρυβλίον,
 ἀπαξάπαντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
 Κα. ἢ γλώττα τῷ κήρυκι τούτων τέμνεται. 1110
 ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν ἡμᾶς;
 Ερ. ὅτι δεινότητα πάντων πραγμάτων,
 εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξαρχῆς βλέπειν
 ὁ Πλούτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
 οὐ ψαιστὸν, οὐκ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἐν 1115
 ἡμῖν ἐπιθύνει τοῖς θεοῖς.
 Κα. μὰ Δί', οὐδέ γε
 θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.
 Ερ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἦττον μέλει·
 ἐγὼ δ' ἀπόλαυλα κἀπιπέτριμμα.
 Κα. σωφρονεῖς.
 Ερ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπηλίσαι 1120
 πάντ' ἀγάθ' ἔωθεν εὐθύς, οἰνοῦτταν, μέλι,

Ad codicum cum impressis discrepantiam non satis adtenderam, Hemsterhusio, cui vulgata lectio suspecta non fuerat, plus, quam par erat, tribuens. Nunc occasione hujus versus, codices qui ad manum sunt rursus adii, et in nullo ᾧ καὶ scriptum esse testor. In hoc versu elegans est lectio *σέ* τοι λίγω, ὁ *Καρίων*, ἀνάμεινον. Sic sæpe qui famulum vocat articulum addit nomini: vide Ran. 40. 271. 521. quibus in locis nominativus est pro vocativo, quod Atticis solemne est.

Jam si quis Comicoz quæ supersunt reliquias omnes excutiat, nullibi opinor, nomen illud *Καρίων* prima cor-

repta reperiet. In Euphronis Synepheborum fragmento apud Athenæum p. 377. D. duo isti leguntur senarii:
ἔταν ε | *ραυτ* | *ταῖς*, *Κα* | *ρίων* | *δια* | *κορη*.
εγκίφα | *λε*ς | *ηλ* | *λοι* | *τα*, *δαι* | *δε* | *Κα* | *ρίων*.
 1105. τὴν κῦνα. Perperam in membr. τὸν κῦνα.

1117. τότε, tunc, scilicet quando ista vobis sacrificia fiebant: seu simpliciter, olim, antea. Vide not. ad Lys. 1023. Thesm. 13. Mias bene interpretatur Berglerus; tunc, quum cæcus esset *Plutus*.

1121. οἰνοῦτταν. Scholion. Ms. οἰνοῦτ, 2 T

- ισχάδας, ὅς' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν
 νυκτὶ δὲ πεινῶν, ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
 Κα. οὐκ οὐκ δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
 ἐνίοτε, τοιαυτ' ἀγάθ' ἔχων;
 Ερ. οἴμοι τάλας, 1115
 οἴμοι πλακοῦντος, τοῦ ἕν τετραδί πεπεμμένου.
 Κα. ΠΟΘΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΝ
 ΚΑΛΕΙΣ.
 Ερ. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατήσθιον.
 Κα. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθερίαν.
 Ερ. σπλάγχχνον τε θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατήσθιον. 1130
 Κα. οὐδὲν σε πρὸς τὰ σπλάγχχν' ἔοικ' ἐπισρέφειν.
 Ερ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
 Κα. ταύτην ἐπιπιῶν, ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις;
 Ερ. ἀρ' ὠφελήσασαι ἂν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
 Κα. εἴ του δέει γ', ὧν δυνατὸς εἰμί σ' ὠφελεῖν. 1135
 Ερ. εἴ μοι ποροίσας ἄρτον τιν' εὐ πεπεμμένον
 δοίης καταφαγεῖν, καὶ κρέας νεανικόν,
 ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον.
 Κα. ἀλλ' οὐκ ἔκφορα.

τα μὲν ἴσῳ ἢ κοινῶς λεγομένη μυστοπόσι-
 τα. μιλιττοῦτα (vide ad Lys. 601.) δι,
 ἢ κοινῶς εἰώθασιν λέγειν ἀπὸ θείων.

1123. ἀναβάδην. Glossae: ὕπαισι. τι
 θίμειος τὸν ἴνα πῶδα ἰσάων τοῦ ἴσῳ.

1128. οἴμοι δὲ κωλῆς, ἧς ἐγὼ κατή-
 σθιον. Vulgo ἦ, contra Atticisimam ratio-
 nem et Comicum usum. Bene Hemster-
 husius, etsi nullo suffragante codice, ἧς
 reposuit. Vide not. ad Thesm. 835. In
 Vesp. 467.

τῶν ἴσῳ ἡμῶς ἀπύργου, ὧν ἰθνηκὶν ἢ
 πῶδης.

Non οὐε—Mox sequitur
 σπλάγχχνον τι θερμῶν, ὧν ἐγὼ κατή-
 σθιον.

1129. ἀσκωλίαζ'. Jocus in paronomasia
 e nomine κωλῆ. De verbi signifi-
 catione vide Meursium Gr. Fer. in
 ἀσκωλία; et Virgiliū interpretes ad illa
 in Georg. ii.

Atque inter pocula læti
 mollibus in pratis unctos saluere per
 utris.

1132. ἴσον ἴσῳ κεκραμένης. Sic bene
 in codd. scriptum: at in impressis per-
 peram ἴσον ἴσῳ: unde sic versum dimeti-
 ri necesse est:

οἴμοι | δι κύλι | κος | | σοι ἴσῳ | κικρα-
 μένης.

Quod ad v. 514. recte observaverat
 Hemsterhusius, miror ad id hoc loco
 non attendisse, perquam incommode
 cadere ἴσον eodem in versu repetitum varia-
 ta syllabae quantitate. Quod etiamsi com-
 mode in aliis vocibus fieri posset, tamen
 in ἴσον locum non haberet, cujus semper
 apud Comicum prima corripitur. Id
 jam observaverat Bentleius in Menan-
 dreis p. 108. Confer not. ad 225.

1133. Aliquid præcipientes, negan-
 tes, verbo φθάω utuntur cum negatio-
 ne per interrogationem. Sic Euripides
 Iph. in T. 245.

χίριδας δὲ καὶ κατήσθια
 οὐκ ἂν φθάνοις ἂν ἐστρεψῆ πωρομίση;
 Quod nihil aliud valet, quam ταχίως ἐ-
 στρεψῆ πωροῦ. Heracl. 722.

ἄπλαν μὲν πῶδα τῶν ἐξῆς πωρομίση;
 φθάνοις δ' ἂν ἐν ἂν ταῖσδε συγκροστέων
 ἴσῳ;

id est ταχίως ταῖσδε συγκροστέων ἴσῳ.
 Sic supra 874.

ὁ μὲν εἰς ἀγορὰν ἴσον ταχίως εἰς ἂν
 φθάνοις;

- Ερ. καὶ μὴν ὅποτε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
 ὑφέλοι, ἐγὼ σε λανθάνειν ἐποίουν ἀεὶ. 1140
 Κα. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὶ τὸς, ᾧ τοιχωρῶχε.
 ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναζὸς εὐ πεπεμμένος.
 Ερ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιος.
 Κα. οὐ γὰρ μετείχες τὰς ἴσας πηγάς ἐμοί;
 ὅποτε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγὼ. 1145
 Ερ. μὴ μνησικακήσης, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
 ἀλλὰ ξύνοικον, πρὸς θεῶν, δέξασθ' ἐμέ.
 Κα. ἔπειτ', ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς, ἐνθάδε μενεῖς;
 Ερ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστὶ βελτίω πολύ.
 Κα. τί δέ; ταῦτο μολεῖν ἀξείον εἶναι σοι δοκεῖ; 1150

1139. ἰσῳ—ὑφέλοι. Sic bene Dav-
 esius emendat. Quod vulgo legitur
 ὑφέλου solæcum est, et metrum pes-
 undat: nec illud est in vetustioribus
 libris. In B. C. ὑφέλου cum glossa
 haud parum inepia, ὑφέλου, ἐκβολῆ τοῦ
 ι. At in membr. perspicue scriptum
 ὑφέλου, ad veram lectionem multo pro-
 prius, posito saltem verbo in eo modo,
 quo poni debuit. Sed surripienti, suffi-
 cendi significatio in formam activam non
 cadit. ὑφέλου subtrahere, intruere signi-
 ficat, ut supra 689. et in hoc Luciani
 exemplo T. ii. p. 151. καὶ ταῦτα ὑπε-
 ρετρεψῆς, καὶ τοὺς θεμλίους ὑπερρετρεψῆς
 τῆς διαβολῆς. Sic ἀφαιρῆν eximere, de-
 mere, nullo ad agentis commodum res-
 pectu. In Lys. 1028. ubi senex mu-
 lierem orans, ut sibi culicem ex oculo
 eximat, ait:

ἰκεκάλωσον αὐτὸ κατὰ δειρὸν ἀφίλου-
 κά μου.

In Ran. 657. ubi Xanthias ait, τὸν ἔ-
 κασθον ἔξιλαι: kalva lingua indole dici
 non potuisset ἀφιλουμίση et ἔξιλαι. In
 Philemonis versibus apud Stobæum p.
 453. ubi Grotius edidit,

τὸ κακὸν ἀφαιρῆται, ἀγαθὸν δὲ λαμ-
 βάναι.

Veram lectionem, quam ingenio adse-
 cutus est Bentleius, cod. Regius exhibet

τὸ κακὸν ἀφαιρῆν, τὰγαθὸν δὲ λαμβάναι.

At vero ubi quis quid capit, quod in
 commodum suum vertat, quo utatur,
 fruatur, tum forma media adhibetur, nec
 amplius activa. Vide Thesm. 761. 812.
 844. 935. Sophocles Philoct. 376.

ἰ ταῦτά κίπυς ἔπλ' ἀφαιρῆστέ μοι.
 Nub. 179.

ἐκ τῆς παλαιῆς ἰμάτιον ὑφέλου.
 Nub 1199.

ἦ ὡς τάχιστα τὰ πρυτάνει' ὑφέλουτα.
 Bene Vesp. 556. legitur ad metri et con-
 structionis legem, ἢ καὶ τὸς πῶσοθ' ὑφέ-
 λου. Vide ibid. 958. 1201. Ran. 148.
 ἢ παῖδα κίπυς τὰ γὰρ ὑφέλου ὑφέλουτα.
 1242.

μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὐθ' ὑφέλιτα;
 Infinita cum ex Aristophane aliiisque
 Comicis, tum ex oratoribus, colligi possent
 exempla, quibus constat suffragandi
 notionem soli verbo medio competere,
 quod paulo longius executus sum, ne
 ex iis, qui neminem hodie plus sapere ar-
 bitrantur, quam sapuerunt olim librarii,
 quispiam cavilleat, contentatque amem-
 branis oblatum ὑφέλου retineri debuisset.

Nihil aliud est quam scribere error, cujus
 geminus gemellus observatus fuit ad
 Ran. 437. ubi αἰρεῖς e suo codice Aldus
 eliderat, pro αἰρεῖ, ut hic scriptum ὑφέ-
 λου pro ὑφέλου.

1141. μετέχειν καὶ τὸς. Sic iv. codd.
 Vulgo αὐτὸς.

1146. Phylen occupavit Thrasybulus
 anno 4. Olymp. xciv. Proinde in priore
 Pluto versus hic esse non potuit, nec v.
 550. Vide not. ad v. 115.

1147. ἀλλὰ ξύνοικον. In B. C. ἀλλὰ
 σύνοικον. In membr. ἀλλὰ γε σύνοικον. Vul-
 go ἀλλ' ἂν σύνοικον. Vide not. ad Thesm.
 601.

1150. τί δέ; ταῦτο μολεῖν. Vulgo le-
 gitur τί δέ γ' αὐτομολεῖν, perperam
 omisso articulo, quem loquendi re-
 cta ratio nequitiam abesse patitur.
 In membr. τί δαὶ ταῦτο μολεῖν — E-
 mendatius in C. τί δὲ ταῦτο μολεῖν. In
 meo ideam quod in membr. scripturam

Ερ. ΠΑΤΡΙΣ ΓΑΡ ΕΣΤΙ ΠΑΣ' ΙΝ' ΑΝ ΠΡΑΤΤῆ
ΤΙΣ ΕΤ.

- Κα. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ἄν.
 Ερ. παρὰ τὴν θύραν Στροφαῖον ἰδρύσασθ' ἐμέ.
 Κα. Στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἐς' οὐδὲν σροφῶν.
 Ερ. ἀλλ' Ἐμπολαῖον.
 Κα. ἀλλὰ πλουτοῦμεν' τί οὖν 1155
 Ἐρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
 Ερ. ἀλλὰ Δόλιον τοίνυν.
 Κα. Δόλιον; ἦκιστά γε.
 οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἀπλῶν τρόπων.
 Ερ. ἀλλ' Ἠγεμόνιον.
 Κα. ἀλλ' ὁ θεὸς ἦδη βλέπει,
 ὡςθ' ἠγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι. 1160
 Ερ. Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
 Πλούτω γὰρ ἐσι τοῦτο συμφορώτατον,
 ποιεῖν ἀγῶνας μουσικῶς καὶ γυμνικῶς.
 Κα. ὡς ἀγαθὸν ἐς' ἐπανυμίας πολλὰς ἔχειν'
 οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὐτῷ βιότιον. 1165
 οὐκ ἐτός ἀπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
 σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
 Ερ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσῶ.
 Κα. καὶ πλῦνέ γε
 αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
 ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῆς. 1170

vitiū, sed melior distinctio. τί δαί. αὐτομαλῖν. Scholion Ms. αὐτομαλῖς ἐσὶν ὁ οἰκίης θιλῆσι λιπῶν ἰκίους, μὴθ' ἂν ἦν, καὶ πρὸς ἄλλους ἰλθῶν. Τὸ ἔξερχισθαι ἀπὸ τῶν οἰκίων, καὶ εἰσέρχισθαι πρὸς τοὺς ἄλλοτρίους, αἴτιον ἐστίν;

1161. τοίνυν ἔσομαι. Sic iv. codd. sine inserta quam impressi exhibent particula.

1167. ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν. Gl. ἰγγιγγραμμίαι εἶναι διασκευαίαι. Supra 972. ἀλλ' οὐ λαχούσ' ἴστις ἐν τῇ γράμματι;

1170. ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῆς. Vulgo ἵναί μοι δοκῆς. Pronomen sententiae inutile est: immo melior ea, si generalior sit: ut statim idoneus exsequendis ministeriis vicaris, non mihi solum, sed quibuscunque, qui te opus facien-

tem videbunt. At numeros prorsus corrumpit: ab imperito homine insertum fuit, cui versus hoc tibicine indigere videbatur, quia secundae in διακονικῆς syllabae modulū ignorabat: producitur ea semper apud quosvis poetas. Vide Av. 73, 74. Euphronis versum citatum supra ad 1099. Menander apud Athenaeum p. 172. D.

τί τοῦτο, παῖ; διακονικῆς γὰρ, ἐν Δία, προσελθῶνας.
 Strato Epigr. xxxvi. ad probatissimorum apographorum fidem:

αἰτίες ἐν πατριγένισσιν Ἀγρίππαι τὸν κἀλὸν ἡμῶν
 ἦδη πρὸς μακάρων ἦγι διακονίας.
 α, quia longum est, in η virtutis Iones, dīkaios.

- Ιε. τίς ἂν φράσειε ποῦ ἔσι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
 Χρ. τί δ' ἐστίν, ὦ βέλτισε;
 Ιε. τί γὰρ ἄλλ', ἢ κακῶς;
 ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλούτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
 ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
 καὶ ταῦτα τοῦ Σωτήρος ἱερεὺς ἂν Διός. 1175
 Χρ. ἢ δ' αἰτία τίς ἐστίν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
 Ιε. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.
 Χρ. τίνος οὐνεκα;
 Ιε. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
 ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἦκων ἔμπορος
 ἔδυσεν ἱερεῖόν τι σωτήεις· ὁ δέ τις ἂν 1180
 δίκην ἀποφυγῶν· ὁ δ' ἂν ἐκαλλιιερεῖτό τις,
 καὶ μετεκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδὲ εἰς
 θύει τοπαράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,
 πλὴν ἀποπατησόμενοι γε πλεῖν ἢ μυρίοι.
 Κα. οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
 Ιε. τὸν οὖν Δία τὸν Σωτήρα καὶ τὸς μοι δοκῶ
 χαίρειν ἑάσας, ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
 Χρ. θάρρει. καλῶς ἔσαι γὰρ, ἦν θεὸς θέλη.
 ὁ Ζεὺς ὁ Σωτήρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
 αὐτόματος ἦκων.
 Ιε. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις. 1190
 Χρ. ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περιέμενε,
 τὸν Πλούτον, οὐπερ πρότερον ἦν ἰδρυμένος,
 τὸν ὀπισθόδομον αἰεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
 ἀλλ' ἐκδύτω τις δεῦρο δᾶδας ἡμμένας,
 ἵν' ἔχων παρογηῇ τῷ θεῷ σὺ. 1195
 Ιε. πάνυ μὲν οὖν
 ὀρᾶν ταῦτα χρεῖ.
 Χρ. τὸν Πλούτον ἔξω τις κάλει.

1172. εἰ ἔστι—Hæc et quæ in sequentibus famulo vulgo tribuuntur, in heri partes transferunt tres Regii.

1185. Hic versus etiam Chremylo tribuitur in membr. et in C. nec ulla est decori ratio quæ eum illi abjudicet. In B. persona est famuli. τὰ νομιζόμενα. Gl. τὰ κατὰ τοὺς νόμους ἐπιλόγιμα. Schol. νόμος ἔν τὰ ὑπολιπέματα τοῦ ἱερίου τὸν ἱερέα λαμβάνει, δῖματα καὶ κῶλα. (leg.

κολᾶς) καίτων οὖν κῆνταῦθα φησὶ λαμβάνει αὐτὸν τὰ νομιζόμενα ἐκ τῶν ἀφειδωμάτων. Vide not. ad Thesm. 758.

1187. χαίρειν ἑάσας. Gl. φθίρεισθαι ἐφίς. Thesm. 64. δ δαιμόνι, τούτων μοι ἴα χαίρειν.

1191. ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περιέμενε. Sic iv. codd. Vulgo ἰδρυσόμεθ' οὖν αὐτίκα, ἀλλὰ—Vide Meursii Cœcropsiam capp. 26, 27.

- Γρ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ;
 Χρ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
 ἰδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, φέρε
 σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἡλθεσ ἀυτῇ ποικίλα.
 Γρ. ἄν δ' οὐνεκ' ἡλθον;
 Χρ. πάντα σοι πεπράξεται. 1200
 ἤξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἐσπέραν.
 Γρ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νῆ Δί', ἐγγυᾶ σύ μοι
 ἤξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμ', οἶσω τὰς χύτρας.
 Κα. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτῶν τὰναντία
 αὐται ποιοῦσι. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις 1205
 ἢ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω ταύτης δὲ νῦν
 τῆς γραῦς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.

Χορός.

οὐκ ἔτι τοῖνον εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
 εἰς τοῦπισθ'· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ἄδοντας ἔπεσθαι.

1198. ἰδρυσόμεθα. Sic rursus in. codd. Vulgo ἰδρυσόμεθα. Vide Danaïdum fragm. xii.

1204. In tribus Regiis hi versus Chremylo tributi sunt; unde satis liquet librarii errore in B. positam fuisse Carionis personam ante v. 1185. Utroque in loco Hemsterhusii iudicium secutus sum, probabile illud quidem, ingeniosique suffultam rationibus. Nunc tamen video nullas in extrema fabula Carionis partes esse debere. Is cum Mercurio domum ingreditur post v. 1170. nec amplius in scenam prodit. Tollatur itaque binis in locis ejus persona, eique sufficiatur Chremylus. In meo cod. Sacerdos primum cum famulo confabulatur: inducitur herus v. 1191. tribunturque ei rursus verba τὸν Πλούτων, v. 1196. τὰς χύτρας, v. seq. πάντα σοι, v. 1201. reliqua famulo. Hæc distinctio vulgata, cujus vitium scite exsecutus est Hemsterhusius, utique est melior; sed ingenio librarii debetur: conjecturisque illis omnibus potior est trium Reg. codd. fides, præsertim antiquissi-

morum A. C. qui nullas prorsus famulo partes tribunt, postquam Sacerdos scenam ingressus est.

1205. ταῖς γὰρ ἄλλαις μὲν χύτραις. Perverse in in. codd. ταῖς μὲν γὰρ ἄλλαις. Vulgo ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ—Concinniore ordine voces disposuimus.

1207. ἐπιπολῆς ἔπεισιν. Sic bene Hemsterhusius in notis. Vulgo ἴμισιν. Supra 185.

ἴσ' αἷς ἀν' οὐτος ἰσικαθεῖται μόνος.

996.

καὶ τέλλα τὰπὶ τοῦ πείσας τραγῆματῶ
 ἰσόντα.

Ran. 928.

ἴσ' ἀσπιδὸν ἰσόντας χυτῶναιτους.

1046.

ἀλλ' ἰσὶ σοὶ σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὰ
 πολλοῦ ἰσικαθεῖται.

Licet nihil frequentius occurrat, præpositionis repetitio librarium offendisse videtur, qui in locum idonei et proprii verbi ἴμισι, alienum ἴμισι supposuit.

1208. τοῖνον εἰκὸς—Sic C. In duobus aliis Regiis τοῖνον μέλλειν, omisso in A. εἰκὸς, quod B. habet in versus fine.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ.

VOLUME 2

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN

ENTRY: ARISTOPHANES v.2

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

_____ Page(s) missing/not available: _____

_____ Volumes(s) missing/not available: _____

_____ Illegible and/or damaged page(s): _____

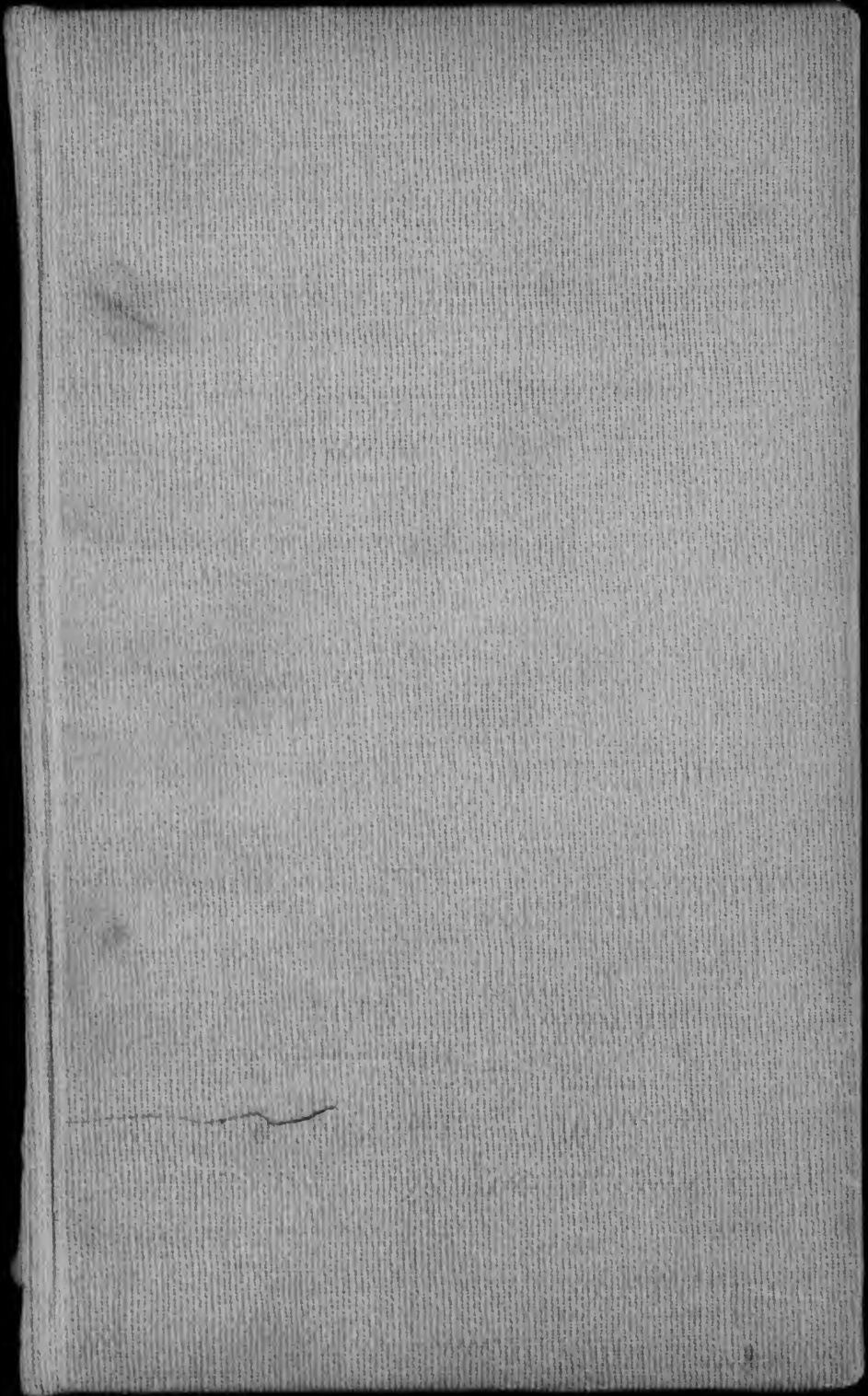
_____ Page(s) or volumes(s) misnumbered: _____

_____ Bound out of sequence: _____

Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: Brown University;
pp. 231-232

_____ Other: _____

FILMED IN WHOLE
OR PART FROM A
COPY BORROWED
FROM
BROWN
UNIVERSITY

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,
VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. II.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

88A-5
IEIU
Vol 2

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

VOL. II.

31612

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΧΟΡΟΣ.

ΒΛΕΠΤΡΟΣ *ἀνὴρ Πραξαγόρας.*

ΑΝΗΡ ΤΙΣ.

ΧΡΕΜΗΣ.

Ο ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

Ο ΜΗ ΚΑΤΑΘΕΙΣ.

ΚΗΡΥΞ.

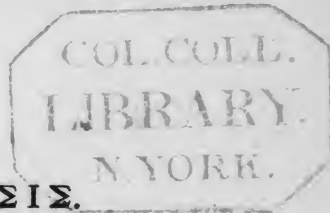
ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.

ΝΕΑΝΙΣ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

ΘΕΡΑΠΙΑΝΑ.

ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξει ἄνδρες εἶναι, καὶ ἐκκλησιάσασθαι πείσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μίας ἐξ αὐτῶν· αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξει αὐτὰς ἄνδρας εἶναι, τοιαῦται. πύγωνα περιθέτους ποιοῦνται, καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνονται στολὴν, προνοήσασθαι, καὶ προασκήσασθαι τὸ σῶμα ἑαυτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξει. μία δὲ αὐτῶν Πραξαγόρα, λύχνον ἔχουσα, προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ φησὶν, Ω ΛΑΜΠΡΟΝ ΟΜΜΑ.

ARGUMENTI I. 2. ἐκκλησιάσασθαι. Sic membr. Vulgo ἐκκλησιάζουσαι.

L. 5. πύγωνα περιθέτους ποιοῦνται, καὶ—Hæc, quibus carent impres-

si, verba addunt membr. in quibus etiam ἀναλαμβάνονται pro vulgato ἀναλαμβάνουσι. Quæ mox sequuntur duo participia in ordinem suum reposui.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΕΝ τοῖς Σκίσις τὰ γύναϊ' ἔκρινεν ἐν στολαῖς
ἀνέρων προκαθίζοντα, γενομένης ἐκκλησίας,
περιθέμεναι πώγωνας ἀλλοτρίων τριχῶν.
ἐποίησαν οὕτως. ὕστεροῦντες οὖν στολαῖς
ἄνδρες γυναικῶν ἐκάθισαν· καὶ δὴ μία
δημηγορεῖ περὶ τοῦ λαβούσας τῶν ὄλων
τὴν ἐπιτροπὴν βέλτιον ἄρξῃεν μυζῆν·
ἐκέλευσέ τ' εἰς τὸ κοινὸν εἰσφέρειν ὅλα
τὰ χρήματ' ἄνδρας· ὡς κεκρίσθαι τοῖς νόμοις.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΧΟΡΟΣ.

Πρ. Ω ΔΑΜΠΡΟΝ ὄμμα τοῦ τροχληλάτου λύχνου,
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρητημένον,
(γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν
τροχῶ γὰρ ἐλαθεῖς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο,
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις.) 5
ὄμμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν· εἰκότως, ἐπεὶ
καὶ τοῖσι δαματίοισιν Ἀφροδίτης τρέπων

2. *in εὐσκόποισιν ἐξηρητημένον.* Sic legi debere in patulo est. Vide Jo. Jensi Lect. Lucian. p. 41. Mendose codd. et impressi ἐξηρητημένον, quod nihil prorsus est.

3. *γονάς τε γὰρ σὰς.* Mendose in codd. *γονάς τε γὰρ δισσὰς.*

8. *Ἀφροδίτης τρέπων δαματίοισιν.* Depravata in codd. lectio τρέπων. Qui olim de Schemis Venetis scripsere, eorum in numerum perpetuū refert ingeniosus Faber Cyrenen meretricem, cujus mentio in Ran. 1327. Ad figuras quascunque opus illa quidem edebat, sed de illis aliquid scripsisse non comperitur. Obscenarum istius generis descriptionum auctor nobilissimus fuit Polycrates Atheniensis, qui Philænidis nomen commentationi suæ inscripsit, ut castam mulierem libidinis infamaret; at ejus calumniam contudit Æschio Samius in choliambis qui apud Athenæum leguntur p. 335. Quod addit Faber de fratrum Caraciorum elaboratissimo opere, id vero non est consentaneum. Nam xvi. quas in-

nuit figuræ ex Julii Romani delineatione aeri incisæ fuerunt a Marco Antonio Bononiensi. (v. *Dictionn. de Bayle art. ARETIN.*) Exstant Bern. Monetæ in xv. tabulas disticha, cum præfatione, et disticho in P. Aretini imaginem. Venustus elegos impurus nescio quis bibliopola non ita pridem in lucem edidit, fœdissimis mendis contaminatos. Lectoribus rem gratam facturum me arbitror, si illorum partem aliquam hic exhibeam.

Aretine, tuæ memorantur ubique figuræ:

nam solet has vulgi dicere lingua tuas,
et quod sculptoris fieri commune decebat,

in solum vatem transtulit illa decus.
Tu versus patrios sub imagine quaque locaras

his septem, quos nunc vix reperire datur.

His ego, jacturæ parva heu solatia magna,
substitui Latio disticha tincta sale,

πειραυμένοισι πωλησίον παραστατείς·
 λорδουμένων τε σωματων επιστάτην 10
 όφθαλμόν ούδεις τόν σόν εξείργει δόμων.
 μόνος δέ μηρών εις απορρήτους μυχούς
 λάμπεις, άφεύιον τήν επανδοῦσαν τρίχα·
 στοάς τε, καρπού βακχίου τε νόματος
 πλήρεις, ύπογνύσαισι συμπαραστατείς· 15
 και ταῦτα συνδραῶν, οὔ λαλείς τοίς πωλησίον.
 άνδ' ών ξυγείσει και τὰ νῦν βουλεύματα,
 όσα Σκίροις έδοξε ταίς έμαίς φίλαις.
 άλλ' ούδεμία πάρεστιν, άς ήκειν έχρην.
 και τοι προς έρδρον έστιν· ή δ' εκκλησία 20
 αύτίκα μάλ' έσται καταλαθεῖν δ' ήμας έδρας,
 ώς Σφυρόμαχος ποτ' είπεν, ει μέμνησθ' έτι·
**ΔΕΙ ΤΑΣ ΕΤΑΙΡΑΣ ΕΓΚΑΘΙΖΟΜΕΝΑΣ
 ΛΑΘΕΙΝ.**
 τί δητ' άν είη; πότερον οὐκ έρραμμένους

hortorum placitura Deo, qui, rusticā quamvis
 suetus verba loqui, frater Amoris erat.

IN P. ARETINI IMAGINEM.
 Excedit Veneres Marcus, quas Julius ante
 pinxerat; has scribens vicit utrumque Petrus.

10. λорδουμένων. Sic bini codd. recte. Vulgo λорδουμένων, quod frustra tuetur Faber. Vide Suidam in λорδουμένων et λорδουμένων, collate Toupio tom. ii. p. 134.

13. άφείων. Sic bini codd. recte. Vulgo άφείων. Vide Thesm. 216. 590. maxime vero Lys. 825. ubi gloriatur mulier se τόν σάκευδρον habere οὔ πομήτην, άλλ' άπειφιλόμενον τῷ λύχην.

14. βακχίου τε νόματος. Sic codd. editio Bern. Junta, et Veneta. Perperam Aldus, quem recentiores sequuntur, βακχίου, metro repugnante. De binis hujus nominis formis videndus præstantissimus Valckenarius in egregio ad Eurip. Phæn. commentario p. 11.

17. άνδ' ών ξυγείσει. Sic Berglerus ad Biseti aliorumque sententiam: certa est emendatio. Codd. etiam male συνίσει.

18. Σκίροις, ιστή πάς 'Αθηναίος, άφ' ής και ό μήν Σκίροφροών. Videndus de hoc festo Meursius in Græcia Feriata.

20. προς έρδρον έστιν. Sic alter Reg. omissa particula, quam, ut impressi, inserant exhibent membr. Post hæc verba in utroque cod. distinctum, scriptumque ή δ' εκκλ.—Vulgo totus versus sic legitur, tanquam absoluta phrasid: και τοι προς έρδρον γ' έστιν ήδ' εκκλησία.

21. καταλαθεῖν δ' ήμας. Sic bini codd. Omissa vulgo particula connexiva. Subauditur δι, aut repetendum proximum verbum έσται.

22. ώς Σφυρόμαχος. Vulgo ές Σφ—contra loci sensum. Alluditur ad plebiscitum quoddam rogante Sphyromacho latum, cujus nescio an alibi mentio occurrat.

23. ιγκαθίζομαι λαθείν, idem est quod ιγκαθίζομαι λάθρα, Thesm. 184. Sic recte emendasse videtur Scaliger. In codd. scriptum: δι τὰς ίταίρας κα-θαγιαζομένης πως λαθείν. Aldus edidit δι τὰς ίταίρας καθαγιαζομένης λαθείν, quæ lectio per ceteras deinceps editiones propagata fuit.

24. Hic versus et duo seqq. in neutro cod. leguntur. Horum in ultimo male vulgo excusum Δοιμάτια, et κλειψάσαις λαθείν. Frequens in permutatione verborum λαθείν, λατίω, λαλίω librorum lapsus.

έχουσι τοὺς πώγωνας, οὐς εἶρητ' ἔχειν; 25
 ἢ θαιμάτια τάνδρεϊα κλειψάσαις λαθεῖν
 ἢν χαλεπὸν αὐταῖς; άλλ' όρω τονδι λύχρον
 προσιόντα. φέρε νυν επαναχωρήσω πάλιν,
 μη και τις άν άνηρ ό προσιόν τυγχάνη.
 Γυ. α'. ώρα βαδίζεις, ώς ό κήρυξ άρτίως, 30
 ήμῶν προσιόντων, δεύτερον κεικόκκυκεν.
 Πρ. εγώ δέ γ' ήμας προσδοκῶσ' έγρηγόρου
 τήν νῦκτα πᾶσαν. άλλὰ, φέρε, τήν γείτονα
 τήνδ' εκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τήν θύραν.
 δεί γάρ τόν άνδρ' αύτῆς λαθεῖν.
 Γυ. β'. ήκουσά τοι 35
 ύποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
 άτ' οὔ καταδαρθοῦσ'. ό γάρ άνηρ, ὃ φιλτάτη,
 (Σαλαμίνιος γάρ έστιν, ὃ ξύνειμ' εγώ)
 τήν νύχθ' όλην ήλαυνέ μ' εν τοίς στρώμασιν,
 ὡστ' άρτι τουτι θαιμάτιον αύτου λαθεῖν. 40
 Γυ. α'. και μήν όρω και Κλειναρέτην, και Σαστράτην
 προσιοῦσαν ήδη τήνδε, και Φιλαινέτην.
 Πρ. οὔκουν επείξεσθ', ώς Γλύκη κατώμοσε
 τήν ύστάτην ήκουσαν οἴνου τρεῖς χοῶς
 ήμῶν άποτίσειν, κάρεβίνδων χοίνικα. 45

29. μη και τις άν άνηρ ό προσιόν τυγχάνη. Sic in altero Regio: at in membr. τυγχάνεις. Scribere debuit librarius τυγχάνει, quod et genuinum esse possit. μη, eo quo hic ponitur sensu, cum indicativo construi potest; quod alibi ostendetur.

31. ήμῶν προσιόντων. Bene interpres ad manifestum loci sensum, poetæque mentem, proceduntibus nobis domo: sed leviter greca depravata sunt. Legendum προσίτων. προσιόν bene positum erat v. 29. quod librario fraudi fuit. Nihil frequentius permutatione verborum προσίταις, προσίταις: προσίθειν, προσίθειν. Vide Abranches ad Aristænetum p. 24. Quia autem mulier hic de se loquitur, non ideo plurale participium genere femipino poni debuit, quod censabat Faber. Vide quæ notavimus ad Euripidis Med. 316.

32. έγρηγόρου. Sic alter Reg. In membr. έγρηγορίν. Vulgo έγρηγορώ.

34. τρυγονῶσα τήν θύραν. Sic alter Reg. In membr. τρυγονῶσα. Primariæ

edit. τρυγονῶσα: recentiorum quedam τρυγονῶσα. Postremam scripturam tuetur Hesychius: τρυγονῶσα, κῶσαι, ξύου. Nostram Suidas: τρυγονῶσα, ηύσκεις κῶσα. 'Αριστοφάνης' τρυγονῶσα τήν θύραν.

36. τὸ κνῦμα. Sic recte membr. In altero τὸ κνῆμα. Perperam vulgo τὸ κνῆσμα. Suidas: κνῦμα, ό ηέμαϊος κησμός. ubi hunc Comici locum profert. Nomen derivatum est a κνῦω, quo verbo in hoc ipso sensu utitur Comicus Thesm. 481.

αὐτός πῶθην μου κνῦν ἰλδῶν τήν θύραν.

41. Hic et seq. versus eidem vulgo continuantur mulieri: in membr. diverse tribuntur, præfixa personæ, γυνή. Similis locus est in Lys. 65.

άτὰρ εἶδι και δή σοι προσίεχουσαι τνεις.

45. ήμῶν. Sic bini codd. et primaria edit. Male in aliis ήμῶν. Ordo est: τήν ύστάτην ήμῶν ήκουσαι άποτίσειν τρεῖς χοῶς οἴνου. Suidas etiam in χοῶ, ubi hos versus profert, legit ήμῶν.

- Γυ. α'. τὴν Σμικυθίανος οὐχ ὄρας Μελιστίχην
σπεύδουσιν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; κἀμοὶ δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τάνδρος ἐξελεθεῖν μόνη.
- Γυ. β'. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὄρας Γευσιστράτην,
ἔχουσιν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα; 50
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;
Πρ. ὄρω προσιούσας χ' ἀτέρας πολλὰς πᾶν
γυναῖκας, ὃ τι περ' ἔστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
- Γυ. γ'. καὶ πᾶν ταλαιπύρωσ' ἔγωγ', ὦ Φιλτάτη,
ἐκδραῖσα παρ' ἐδύν. ὃ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὄλην 55
ἔβητε, τριχίδων ἐσπέρας ἐμπλήμενος.
Πρ. κάθησθε τοῖνον, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλληλεγμένους ὄρω,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν, εἰ δεδράκατε.
- Γυ. δ'. ἔγωγες. πρῶτον μὲν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον
ἔπειδ', ὅπότε ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὄλον, δι' ἡμέρας
ἐχλαινώμενη ἐστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
- Γυ. ε'. κἀγωγες. τὸ ξυρὸν δὲ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθεῖν ὄλη, 65

46. Perperam rursus in impressis continuantur Praxagoræ hi versus, quos lineola in membr. præfixa indicat alius esse personæ. At id multo melius adhuc monstrat ipsa dialogi ratio.

48. κατὰ σχολὴν. Suidas: ἀντὶ τοῦ μῦθου, ἢ ἀψοφησί. Non placent istæ interpretationes. κατὰ σχολὴν est otiose, eo sensu quo dixit Terentius in Andria: aliam otiosus quaerit. ἰτίραν κατὰ σχολὴν ζητήσι. A son aise.

51. Φιλοδωρήτου—Χαιρητάδου. Sic recte scripta viorum hæc nomina exhibit membr. In altero Χαιρητάδου.

56. ἱμπελημένος. Membr. ἱμπελημένος; alter, ut vulgo, omisso augmento, ἱμπελημένος. Suidas nostram lectionem habet in ἱμπελημένος. At in τριχίδων, ubi locum hunc iterum profert, habet ἱμπελημένος. Proba est utraque lectio: at Comicus priorem frequentat. Vide Vesp. 424. 1127. Equit. 935.

57. ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε. Certissima est Dawesii emendatio. Vulgo ὡς ἀνέρωμαι τάδε, duplici vitio. Primum ἱμπελημένος

vel ἀνέρωμαι dialectus Attica respuit. Tum ὡς, ut finale significans, non solet Noster sine particula ἂν cum subjunctivo adhibere, quod observavi ad Lys. 1305. et quantum ad hoc spectat emendatio est binorum codd. scriptura, ὡς ἂν ἱμπελημένος τάδε.

61. λόχμης. Nescio quid cogitavit alterius R. librarius, quum scriberet λόχμης.

63. δι' ἡμέρας. Hæc verba male vulgo cum ἀλειψαμένη conjunguntur, et in versione ab interprete neglecta fuerant.

65. τὸ ξυρὸν. Sic bini codd. editio Bern. Junta, et utraque Veneta: at male Aldus τὸν ξυρὸν. Neutro genere hoc nomen Comicum nostrum extulisse inde probabile est, quod masculinum ξυρὸν, tanquam rarius, notatione dignum judicaverit Pollux, eoque usum fuisse Archippollam observet, l. x. 177. τὸ δὲ ξυρὸν πολλῶν εἰρηκτόν, παρατηρητόν, ὅτι Ἀρχιππος ἐν τῷ Ἰνῶν ἀρριπτικῶς αὐτὸ εἰρηκτο.

- καὶ μηδὲν εἶν' ἔτι γυναικὶ προσφερέης.
Πρ. ἔχετε δὲ τοὺς πάγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὅποτε συλληγοίμεθα;
- Γυ. δ'. νῆ τὴν Ἐκάτην, τὸν καλὸν ἔγωγες τουτονί. 70
- Γυ. ε'. κἀγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγω καλλίονα.
- Πρ. ὑμεῖς δὲ τί φατέ;
- Γυ. δ'. φασί. κατανούουσι γὰρ.
- Πρ. καὶ μὴν τὰ γ' ἄλλ' ὑμῖν ὄρω πεπραγμένα.
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε, καὶ βακτηρίας,
καὶ θαιμάτια τάνδρεια, καθάπερ εἵπομεν. 75
- Γυ. ζ'. ἔγωγές τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμεν
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
- Γυ. α'. τουτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων, ὧν πέρεθεται.
νῆ τὸν Δία τὸν Σαυτήρ', ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν,
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένους, 80
εἴπερ τι βουκολεῖν ἐθέλει τὸν δῆμιον.

70. τὸν καλόν. Vulgo omissus articulus cum metri labe et contra Atticisim rationem. Ignoranti poetæ Atticos in καλόν primam semper corripere, melior videri posset alterius R. lectio.

νῆ τὴν Ἐκάτην, ἔγωγες καλὸν τουτονί. Qui voces hoc ordine disposuit librarius metro se recte consulere arbitrabitur. Marklando, viro aliquo doctissimo, fucum forte fecisset. Is enim ad Euripidis Suppl. 728. dubitat an vera sit illa de quantitate nominis καλὸν observatio, Scenicorumque versus aliquot profert, quorum vulgata scriptura aliud quid suadere videtur. Sed a corruptelis librorum non minus quam ab hypothesis cavendum est. In Iphigenia A. v. 21. recte didit optimus Musgravius:

τουτὸ δὲ γ' ἔστι τὸ καλὸν σφυλερόν.
In Euripidis versu ex Archelao, quem ignorans Musgravius undecim desumtus esset inter incerta fragmenta retulit xxxiv. Regius Stobæi cod. præter dramatici titulum sinceram lectionem exhibet, quæ absque eo etiam reponi poterat et debebat:

ὄν μυρίασι τὰ καλὰ γήγησαι πόνους.
In Sophoclis Philoct. v. 1304. (vulgo 1342.) eodd. legendum est:

ἄλλ' οὐδ' ἡμῖν καλὸν τὸ εἶναι, οὐτὶ σοί.
Versum autem 1381. (vulgo 1421.) quomodo legi debeat jamdudum declaravi ad Æschyli S. Th. 784.

VOL. II.

ἂ σοί τε κἀμοὶ καλ' ἴσορῶ τιλούμενα. Nec harum rerum perito cuiquam non probabitur illa emendatio, quam abunde confirmant quæ ad Lys. 408. et alibi observavi, præ inepta τοῦ δειῶς conjectura,

ἂ σοί τε κἀμοὶ καλ' ἂν ὄρω τιλούμενα. Quid, malum, sibi vult eo loco particula ἂν in certa affirmatione? Anne dicere debuit Neoptolemus? quæ tibi que et mihi honesta futura videre possim. At dubitantis hoc est: ille vero minime dubitat, certusque nit: quæ tibi que et mihi honesta futura esse perspicio. Emendationem hujus comici versus præcepit Dawesius, quem adeas.

72. κατανούουσι γὰρ. Sic bene membr. In altero κατανούουσι γὰρ. Bern. Junta, κατανούουσι γὰρ. Male Aldus, quem alii fere omnes sequuntur pro γὰρ dedit γοῦν.

81. Vulgo legitur: εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸν δῆμιον. In membran. vox ἄλλος omissa. At in altero scriptum: εἴπερ τι βουκολεῖν ἰθίλι τὸν δῆμιον. Quod recepi, mutato tantum ἰθίλι in ἰθίλι. —βουκολεῖν non pro custodiare occipio, sed pro decipere. Ordo est: ἐπιτήδειος ἂν ἦν—βουκολεῖν τὸν δῆμιον, εἴπερ τι ἰθίλι. Referuntur autem ista ad Λακείαν, non vero ad ἰ σκύταλος, ut arbitratur Faber. Obscurus est locus, quia rei tum publice notæ, ad quam Comicus alludit,

c

- Πρ. λέγοιτ' ἂν ὅπως καὶ τὰπὶ τούτοις θεάσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶν ἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡ κλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται. 85
- Γυ. α'. νῆ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἔδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ, τῶν Πρυτανέων καταντικρού.
- Γυ. η'. ταυτί γέ τοι, νῆ τὸν Δί', ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνομι τῆς ἐκκλησίας.
- Πρ. πληρουμένης, τάλαινα;
- Γυ. η'. νῆ τὴν Ἄρτεμιν, 90
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροώμην ἄρα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστὶ μου τὰ παιδία.
- Πρ. ἰδοῦ γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παρὰφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλὰ γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι 95
ὁ δῆμος ὦν, κἄπειδ' ὑπερβαίνουσα τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἣν δ' ἐγκαθιζώμεσθα πρότεροι, λήσομεν
ξυστείλαμεναι θαιμάτια· τὸν πώγωνά τε

non supersunt hodie satis manifesta vestigia, quibus insistentes, sensum deprehendere possimus. E scholiis colligere est Lamiam illum fuisse carceris custodem, et alludere Comicum ad Sophoclis Inachum, quo in dramate inducebatur Argus Ionem servans. Utique nomine πανόπτου Argus innuitur. Hoc fundamentum nititur conjectura Viri elegantissimae doctrinae Erici Huberti van Eldik, locum sic legentis et explicantis:

ἰσχυροῦ γ' ἂν ᾖ,
τὸν τοῦ πανόπτου διφθόρου ἰσημίσιον,
εἴπερ τις ἄλλος βουκολίῳ τὸν δῆμον.

JUVENCAM expectasses, cujus custodia Lamias, Argi instar, dignetur: praeter opinionem inulit, ni fallor, τὸν δῆμον. Schemate isthoc παρὰ προσδοκίαν gaudet Comicus, saepius non animadverto. At ego nullus video cur contra codd. fidem τὸν δῆμον loco moveri debeat; prorsusque me fugit, si quid faceti est in eo quod sic praeter expectationem infertur. In eadem allusione ad Sophoclis Inachum permanens, per τὸν δῆμον Mercurium intelligo, qui Argum obtruncans carnificis munere fungebatur. Lamias iste, si Argi rennem indueret, nedum a carnifice obtruncaretur, ipse carnifici quibus vellet

modis os sublineret. Longe vero probabilius est quod primo ait Scholiastes Lamiam fuisse hominem pauperem in ξυλοφορέῳ; vicitantem, qui saepe magna onera ferens pedebat, quod nimio pondere pressis contingere solet: vide Ran. 9. et Petronium cap. 117. Ferebatur autem fabula de larva quadam, cui nomen Λαμία, in qua narrabatur, ὡς ἡ Λαμί' ἄλλου' ἰσχυροῦ, ut est in Vesp. 1177. Ex his omnibus collatis intelligendus est jocus, qui est in v. 78.

82. λέγοιτ' ἂν ὅπως. In membr. λέγοιτ' ὅπως. Vulgo λέγοιτ' ὅπως. Particula potentialis hic omnino requiritur. Mirum est quam saepe illius omissione editores fefellerit. Exstant apud Stobaeum Menandri versus ex Barotia, misere depravati, qui sic ad codicis fidem legendi sunt:

πολλὰ δύσκολα
εἶρος ἂν ἐν τοῖς πᾶσι· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἴησι, τοῦτο δι' σκοπίου.
Vide jam quid sit in Floril. Grotii p. 455. λέγοιτ' ἂν, λέγοιτ' ἂν centies in his fabulis occurrunt. Infra 132. Lys. 97. 119. Ran. 1401. et alibi passim.

92. ἰσ' μου. Sic bini codd. Elegantius esset: γυμνὰ δ' ἰσ' μοι τὰ παιδία.

- ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ, 100
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἀνδρας ἡγήσαιθ' ὄρων;
Ἄγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πῶγων' ἔχων
λέληθε· καὶ τοι πρότερον ἦν αὐτος γυνή.
νυλὶ δ', ὄρας, πρᾶττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. 105
τούτου γέ τοι, νῆ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν,
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, οὐνεκα,
ἦν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πρᾶγματα
δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν.
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν.
- Γυ. η'. καὶ πῶς γυναικῶν δηλύφρων ξυνουσία 110
δημηγορήσει;
- Πρ. πολὺ μὲν οὖν ἀριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.
- Γυ. η'. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ μπειρία. 115
- Πρ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσωμεν, ἀκεῖ δεῖ λέγειν.
οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασι πού;
- Γυ. θ'. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται; 120
- Πρ. ἴθι δὴ σὺ περιδου, καὶ ταχέως ἀνὴρ γενεοῦ·

102. Ἄγύρριος. Sic bene membr. ut in Pl. 176. At alter eodem errore qui ibi notatus fuit, Ἀεγύρριος. Similem mendam in Philemonis versibus apud Athenaeum p. 340. E. corrigendam esse monuit summus Bentley. Hujus Aegyrii meminist etiam Plato Comicus his versibus:

λαβῶ, λαβῶ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστα μου
μῖλλον στρατηγὸν χειροτονίῳ Ἀγύρριον.

106. τοσοῦτον, οὐνεκα. Sic bini codd. Immo in altero posita distinctio post τοσοῦτον, recte. Edit. B. Junta τοσοῦτον γ' οὐνεκα. male in ceteris τοσοῦτον γ' οὐνεκα. Verborum constructionem, et quomodo hyperbaton resolvi debeat, distinctio indicat: τοσοῦτον γέ τοι οὐνεκα, νῆ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον, ἦν πως—

110. Δηλύφρων ξυνουσία. Sic bini codd. et editio Bern. Junta, recte. Vulgo Δηλύφρων ἔξουσία.

113. Hesych. σπένδιθαι, σπείνιθαι.

Isto sensu hic accipiendum. hinc jocus in Equit. 425. et rursus 879.

115. δεινὸν δ' ἐστὶν. Media particula in binis codd. omisa. Utique sine ullo incommodo abesse potest.

117. ὅπως προμελετήσωμεν. Barissime apud Comicum occurrere ὅπως, ut finale significans cum subjunctivo constructum sine particula ἂν, observavi ad Lys. 384. et Ran. 1363. Aliud exemplum est in Vesp. 1525. Nihilominus hic legi mallem:

ὡς ἂν στρατηγῶμεν, ἀκεῖ δεῖ λέγειν.
118. οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη; Observa particulam ἂν geminam, ut in Eurip. versu ex Heraclidis, quem protuli ad Pl. 1133.

φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε συγκροπύσσον δῆμας;

Hujus Comici versus si Musgravo in mentem venisset, futilem inepti hominis conjecturam non recepisset.

- ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους, περιδήσομαι
καὶ τὴν μετ' ὑμῶν, ἣν τι μοι δόξῃ λέγειν.
- Γυ. β'. δεῦρ', ὡ γλυκυτάτῃ Πραξαγόρα, σκέψαι τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται. 125
- Πρ. ὡς καταγέλαστον;
- Γυ. β'. ὥσπερ εἴ τις σηπίαίς
πῶγονα περιδήσειεν ἑσταθευμέναις.
- Πρ. ὁ Περιστίαρχος, περιφέρειν χερὶ τὴν γαλῆν,
πᾶσι δ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν·
κάθιζε παριῶν. τίς ἀγορεύειν βούλεται; 130
- Γυ. β'. ἐγώ.
- Πρ. περιίδου δὴ τὸν στέφανον τύχη γαδῆ.
- Γυ. β'. ἰδοῦ.
- Πρ. λέγοις ἄν.
- Γυ. β'. εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;
- Πρ. ἰδοὺ ΠΙΕΙΝ.
- Γυ. β'. τί γὰρ, ὦ μέλ', ἐστεφάνωσάμην;
- Πρ. ἄπιθ' ἐκποδῶν τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κάκει. 135
- Γυ. β'. τί δ' ; οὐ πίνουσι καὶ τῇ κκλησίᾳ;
- Πρ. ἰδοῦ γέ σοι ΠΙΝΟΥΣΙ.
- Γυ. β'. νῆ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὗζωρον. τὰ γούν βουλεύματα
αὐτῶν, ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνδυμουμένοις,
ὥσπερ μεθύοντων, ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ, νῆ Δία, σπένδουσί γ' ἢ τίνος ἂν χάριν 140

128. τὴν γαλῆν. Comica licentia pro τὸ χειρίδιον. Porcello enim lustrabat concio: qui autem lustrabat περιστίαρχος appellabatur. Pollux viii. 104. περι Περιστίαρχον. ἰαθάριον χειρίδιον μικροῖς οὖσαι τὴν ἰακλίαν καὶ τὸ διατρον. καθάρσιον δὲ ἰακλίαν τούτο τὸ χειρίδιον. Sic constituendum videtur Onomastici locus. καθάρσιον etiam vocabatur illa hostia. Noster Acharn. 44.

πᾶσι δ', ὡς ἂν ἴπτοι ἦτι τοῦ καθάρσιου. Locus Aeschini in Orat. c. Timarchum, quem Scholiastes ad illum versum adducit, est in editione Reiskii p. 48.

129. Atriphrades notus ex Equit. 1280, et Vesp. 1280. Facete hic fingit Comicus cum inter mulieres sedere.

131. τύχη γαδῆ. Perperam membran. et primariis editiones τὴν ἀγα- 9ῆ.

135. κάκει. Sic bene cod. uterque et editio Bern. Juntae. Vulgo ἰακί.

140. Vulgo legitur ἢ τίνος χάριν τοιαῦτά γ' ἔχοντ'—quae venustus Faber sic reddidit: Sin minus, cuius rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset? Recte ad poetae mentem et loci sententiam: sed depravata erant graeca. Bern. Junta edidit: τοιαῦτ' ἰακλίοντ'. Potentialem particulam, quem linguae ratio abesse non patitur, repositi. Sed ἰακλίοντ' in imperfecto indicativi servari debebat. Vide quae notavi ad Lys. 149, et ad Pl. 583. locus itaque sic legendus.

- τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνται γ', ὥσπερ ἐμπεπωκότες·
καὶ τὸν παρονοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.
- Πρ. σὺ μὲν βιάδιζε, καὶ κάθιζ'. οὐδὲν γὰρ εἴ.
- Γυ. β'. νῆ τὸν Δί', ἢ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν 145
δίψει γὰρ, αἰς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι.
- Πρ. ἔσθ' ἢ τις ἐτέρω βούλεται λέγειν;
- Γυ. β'. ἐγώ.
- Πρ. ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ. 150
- Γυ. β'. Ἐβουλίμην μὲν ἕτερον ἂν τῶν ἡδάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἴν' ἐκαθήμην ἡσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἔασω, κατὰ γε τὴν ἐμὴν, μίαν
ἐν τοῖσι καπηλείοισι λάκκουσ' ἐμποιεῖν
ὑδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ, μὰ τῷ θεῷ— 155
- Πρ. ΜΑ ΤΩ ΘΕῷ. τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;
- Γυ. β'. τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν ἤτησά σε.
- Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τῷ θεῷ κατώμοσας,
καὶ τοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.
- Γυ. β'. ὦ νῆ τὸν Ἀπόλλω.
- Πρ. παῦε τοίνυν, αἰς ἐγὼ 160
ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πῶδα

ἢ τίνος ἂν χάριν
τοσαῦτ' ἐπεύχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
In membr. scriptum τοιαῦτά γ' ἔχον-
ται ἵσπερ ἰακλίοντες— In altero το-
σαῦτά γ' ἔχοντ' ἵσπερ ἰακλίοντες, in-
termediis in utroque ommissis. πια-
κὸς et πιασκαὸς in libris saepe permu-
tantur, quod observavimus ad Lys.
395.

146. ὡς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι. In bi-
nis codd. ut in edit. Bern. Juntae, ὡς
ἔοικεν φαναθήσομαι. Vide not. ad Ran.
1089.

150. τῇ βακτηρίᾳ. Edit. Bern. Juntae
τῆς βακτηρίας, qua in lectione rursus
consentientes habet binos codd.

153. κατὰ γε τὴν ἐμὴν, (subaudi γινώ-
μεν) μίαν scilicet κάπηλον, quod nomen
e proximo καπηλείοισι adsumendum.
Sic, mutata solum distinctione, locum
hunc, qui antea obscurus erat, illustra-

vit Toupius, quem vide in Suidam l.
80.

154. ἐν τοῖσι—Bini codd. ἐν τοῖς κα-
πηλείοισι, quod mihi gratius aures acci-
dit.

160. δ—Sic in binis codd. accentu
notata admirandi haec interjectio. In
impressis δ.

161. Vulgo legitur metro prorsus
corrupto:
ἐκκλησιάζουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πῶδα
τὸν ἴτερον, εἰ μὴ—

In altero Regio haec est scriptura:
ἐκκλησιάζουσ' οὐ προβαίην τὸν πῶδα
τὸν ἴτερον, εἰ μὴ—

ad metri legem bene: sed vides particu-
lam potentialem quae male vulgo in pri-
ore versu ponitur, in altero propriam
suam sedem habere, et librarii culpa o-
missam fuisse; proinde rescribi debuis-
se, τὸν ἴτερον ἔν, εἰ μὴ—

- τὸν ἕτερον ἄν, εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβοῦσθεται.
- Γυ. ι'. Φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
- Πρ. Ἐμοὶ γὰρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι --- 165
- Γυ. ι'. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον. ἐπιβλέψασα γὰρ
ἐκείσε, πρὸς γυναῖκας ὠμόνῃ λέγειν.
- Πρ. ἄπερρε καὶ σὺ, καὶ κάθησ' ἐντευθενί.
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν γ' ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ, 170
τονδὶ λαβοῦσα τοῖς θεοῖς μὲν εὐχομαι,
τυχεῖν κατοῦσθασα τὰ βεβουλευμένα.
- Ἐμοί γ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα,
ὅσον περ ὑμῖν ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πρᾶγματα. 175
ἔρω γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· καὶ τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἐτέρω; πλείον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρῆστους νοουθετεῖν, 180
οἱ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖσθ' ἐκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τοπαράπαν· ἀλλὰ τὸν γ' Ἀγύρριον

162. εἰ μὴ τοῦτ' ἀκριβοῦσθεται. Cum futuro indicativo si bene construitur, licet in altero membro verbum sit optativi modi cum particula ἄν. Euripides Hippol. 484.

ἦσ' ἂν ἴσιν γ' ἄνδρες ἐξέουσαν ἄν, εἰ μὴ γυναῖκας μηχανᾶς ἐνέσθασιν. In Philemonis versibus e Rhodia, quos protuli ad Pl. 1064, bene legeretur:

εἰ πάντες ἀποθανοῦμιθ', οἷς μὴ γίγνεται
ἂ βουλήμεθα, πάντες ἀποθανοῦμιθ' ἄν.

Sed praestat eo in loco codicis fidem sequi.

167. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον. Sic optime bini codd. Vulgo μὲν Δί', Ἐπίγονόν γ' ἐκείνον, sine sensu. μὲν repetit oscitabundus alius librarius e v. 158.

169. ἔπιρρι καὶ σὺ, καὶ κάθησ'—Sic libri omnes, nisi quod mendose in codd. ut in primariis editt. est κάθησθ'—Sol-

licitandum non erat καὶ σὺ, quod optime habet, nec cum Marklando ad Eurip. Suppl. 1181. legendum, ἔπιρρι, χ' ἡσυχος κάθησθ' ἰντιδινί. In hac cogitationem non incidisset vir optimus, si Comici editione usus fuisset, quae personas recte distinctas, uti nunc primum conspiciuntur, exhibuisset. Mulieri ix. haec dicit Praxagora: quia vero mulieri viii. jam dixerat v. 144. σὺ μὲν βιάσθι, καὶ κάθησθ'. οὐδὲν γὰρ ἴ. Huic, quae post illam pro concione verba facere temere aggressa est, ait: καὶ σὺ, et tu quoque, ut prior illa, facesse hinc.

173. ἔμοι γ' ἴσον. Perperam vulgo ἔμοι δ' ἴσον. Vide not. ad Lys. 739.

175. ἅπαντα βαρέως πρᾶγματα. Inconcinne in utroque codice, ἅπαντα πρᾶγματα βαρέως.

178. γίγνεται est in primariis editt. et in binis codd. Nescio cuius editoris libidine vulgo legatur γίνονται.

- πνηρὸν ἠγούμεσθα· νῦν δὲ, χρωμένων, 185
ὁ μὲν λαβῶν ἀργύριον, ὑπερεπήνεσεν·
ὁ δ' οὐ λαβῶν, εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ κκλησίᾳ.
- Γυ. α'. νῆ τῆν Ἀφροδίτην, εὐγε ταυταγὶ λέγεις.
- Πρ. τάλαιν', Ἀφροδίτην ἀνόμασας. χαρίεντά γ' ἄν 190
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπες ἐν τῇ κκλησίᾳ.
- Γυ. α'. ἀλλ' οὐκ ἄν εἶπον.
- Πρ. μὴδ' ἐδίξου νῦν λέγειν.
Τὸ συμμαχικὸν αὐτὸυθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο· τῶν δὲ ῥητόρων 195
ὁ ταῦτ' ἀναπέισας εὐδῶς ἀποδράς ᾤχετο.

192. ἀλλ' οὐκ ἄν εἶπον. Sic bene uterque cod. Perperam impressi οὐκ ἄν εἶπον. Quum dixisset Praxagora: *Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres*, respondet mulier: *At non dicerem, ἀλλ' οὐκ ἄν εἶπον*. Unde liquet bene me in superiore versu pro vulgato *εἶπας*, reposuisse *εἶπες*.

195. ὅτι δὴ δ' ἐγένετ'—Sic bene ambo codd. Vulgo *ὅτι δὴ γ'*—

196. ὁ ταῦτ' ἀναπέισας—In Cononem hoc minime cadere mihi videtur. Totus hic locus admodum obscurus est ob monumentorum historicorum penuriam. v. 199. *Κορινθίους ἄχθουσθι*. Legendum credo *ἄχθουσθι*: maxime si, ut Palmerio videtur, edita fuit haec fabula post initium Atheniensibus cum Corinthiis, Argivis et Bæotis contra Lacedæmonios societatem. Præterea manifesta est oppositio temporum alicubi diversimode erga se invicem affecti erant Corinthii et Athenienses quæ nulla esset, si *ἄχθουσθι* in presenti retineretur. V. 201. sensus hic esse videtur: *Argivus antea rudis audiebat: nunc vero Hieronymus verum peritus esse comperitur*. Quibus in verbis rursus est oppositio opinionis quæ antea obtinuerat, et illius quæ tum fovebatur de Argivis. Proinde Hieronymus ille Argivus fuerit, atque diversus ab eo cuius meminit Diodorus Lib. xiv. cap. 81. quæ Atheniensis erat. Porro qui sequuntur duo versus Cimmericis tenebris involuti sunt; nec dubito quin eorum scriptura depravata sit. Vulgo legitur ἀλλ' ἐρίζεται. In membr. vero, ut in edit. B. Junta, ἀλλ' οὐχ ἐρίζεται.

Concedamus negationem inepte a librario additam fuisse; tamen sensum quem e vulgatis Faber elicit, ea neutquam admittunt: *Sed eam excludit Thrasylbulus ipse*. Nec ἐρίζω nec ἐρίζεται excludendi significatione usquam occurrit. Multo meliorem lectionem dat alter Regius, cui facile est sequentem versum accommodare: ἀλλ' οὐ χρίζεται. Bini versus itaque sic legi possint:

σωτηρία παρίκλυτον· ἀλλ' οὐ χρίζεται,
Θρασυβουλὸν αὐτὸν οὐχὶ παρακαλούμενοι.

Et hoc quidem in versione secutus sum: at in re obscura et admodum incerta emendationem meam in textum inferre veritus fui, quo recipietur olim, si eruditorum virorum trium aut quatuor, quorum est hac de re sententiam ferre, calculo comprobabitur. Thrasylbulus autem hic intelligitur nobilis ille Atheniensium libertatis vindex, sive suadeat Comicus civibus suis, ut eum, forte tum absentem, arcessant et republicæ præficient, sive metonymice Thrasylbuli nomine quemvis alium significare velit popularis status defensorem, qui republicam tutam ab omni periculo præstare possit. Nec priori interpretationi repugnat temporum ratio. Nam si, juxta Palmerium, prodit haec fabula postquam Conon a Tiribazo in vincula conjectus est, id est post annum 3. Ol. xcvi. nihil obstat quin ipsum Thrasylbulum hic intelligamus, qui quarto post anno edemum ab Aspensidiis interfectus fuit, scilicet anno 3. Ol. xcvi. Vide Diodorum l. xiv. cap. 99.

ναῦς δὴ κατέλκειν τῷ πένητι μὲν δοκεῖ·
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἄχθεσθε· καὶ κείνοι γέ σοι
νῦν εἰσὶ χεῖστοι, καὶ σὺ νῦν χεῖστός γενοῦ. 200
Ἄργεῖος ἁμαθῆς, ἀλλ' Ἰερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκλυεν, ἀλλ' ὀρίζεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.

Γυ. α'. ὡς ξυνετὸς ἀνὴρ.

Πρ.

νῦν καλῶς ἐπήνεσας.

Ἔμεις γ' ἄρ' ἔστ', ὃ δῆμα, τούτων αἴτιοι. 205
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χεῖματα,
ἰδία σκοπεῖθ' ἕκαστος, ὃ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινόν, ὡσπερ Αἰσχυροῦ, κυλινδρεται.
ἦν οὖν ἐμοὶ πείδησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.

ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν 210
ἡμᾶς παραδοῦναι. καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις,
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρωμέθα.

Γυ. β'. εὐ γ', εὐ γε, νῆ Δί, εὐ γε· λέγε, λέγ', ὃ γ' αὐδ.

Πρ.

Ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες, 215

ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τάρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἀπαξάπασαι· κοῦχλ' μεταπειρωμένους
ἴδοις ἀν' αὐτάς. ἢ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσώζετο,
εἰ μὴ τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο; 220
καθήμεναι φρύγουσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
τὰ Θεσμοφόρῳ ἄγουσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
τοὺς ἀνδράς ἐπιτρέβουσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
μοιχοῦς ἔχουσιν ἔνδον, ὡσπερ καὶ προτοῦ· 225

207. σκοπεῖθ'—Vulgo σκοπιεσθ', quod retineri debebat. In binis codd. σκοπιε. Membr. ὅτι τί κερδανεῖ. Alter, ὅτι τί κερδανεῖ.

211. ἡμᾶς παραδοῦναι. Sic bini codd. et editio Bern. Juntæ. Perperam vulgo ἡμᾶς, quum sequatur χρωμέθα, et mox rarsus ἡμῶν.

216. βάπτουσι, πλύουσιν. Schol. et ex eo Suidas.

219. χεῖστός. ἀντὶ τοῦ φολακτικῶς. Ἀριστοφάνης—ἀντὶ τοῦ, ἐφυλάσσετε τὸν ἀρχαῖον νόμον, καὶ μὴ ἰσολοπεργαζόμενοι, καὶ σὺς καινὰς ἴθις (i. εἰσέφερι) πολιτείας. Verba sunt Suidæ, qui hunc locum profert, non in iis que hodie existant fabulis repertiendum, ut Kustero videbatur.

224. Parasitus in Plauti Menechmis iv. 1. roganti mulieri, quid sibi cum marito sit agendum, respondet:

αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
τὸν οἶνον εὐζωρον φιλοῦσ', ὡσπερ προτοῦ.
βινούμεναι χαιρούσιν, ὡσπερ καὶ προτοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὡ' ἄνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν,
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα, 230
τί ποτ' ἄρα δεῖν μέλλουσιν, ἀλλ' ἀπλῶ τρέπω
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνῳ·
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὔσαι μητέρες
σώζειν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης μᾶλλον ἐπιπέμψειεν ἂν; 235
χεῖματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή·
ἀρχουσα τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθεῖ ποτέ.
αὐταὶ γὰρ εἰσιν ἐξαπατῶν εἰδισμένοι.
τὰ μὲν ἄλλ' εἴσω· ταῦτα δ' ἂν πείδησθε μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε. 240

Γυ. α'. εὐ γ', ὃ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πῶθεν, ὃ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;

Πρ. ἐν ταῖσι φυγαῖς μετὰ τάνδρος ὤκησ' ἐν Πινυκί·
ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.

Γυ. α'. οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὃ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφὴ· 245
καὶ σε στρατηγεῖν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἰρούμεθ', ἦν ταῦδ', ἀπινοεῖς, κατεργάση.
ἀτὰρ ἦν Κέφαλός σοι λοιδορῆται πρσοφθαρεῖς,

226. αὐτοῖς παροψωνοῦσιν. Id est τοῖς μοιχοῖς. Positum αὐτοῖς, pro αὐτῶν χάριν. Vide not. ad Ran. 615. Vulgo male legitur αὐταῖς. Levissima mutatiōne emendationem tentabat Kusterus, αὐταί. At ego leviori, αὐτοῖς. Græca non adigit ingeniosus Faber, sed sensum perspexit: in obscuro saluti. Gallice dicimus: ELLES FERRENT LA MULE. Adde, MACHORUM GRATIA.

231. τί ποτ' ἄρα. Sic bini codd. et primaria editio.

234. σῶζιν μάλ' ἐπιθυμοῦσιν. Sic bene Scaliger. Media vocula vulgo omisa cum versus labe. In binis codd. σῶζουσιν ἐπιθυμοῦσιν, constantibus quidem numeris, sed corrupta sententia.

239. Vulgo sic legitur hic versus: τὰ δ' ἄλλ' εἴσω· ταῦτα κῆν πινυκί μοι. Istud κῆν mendosum est, cui hic nullus locus esse potest. Scripserrat poeta:

VOL. II.

τὰ μὲν ἄλλ' εἴσω· ταῦτα δ' ἐν πινυκί μοι.

243. ἐν Πινυκί. Sic bini codd. recte. Vulgo ἐν Πινυκί. Vide not. ad Thesm. 658. μετὰ τάνδρος etiam in binis codd. scriptum est, quod jam reposueram antequam eos inspexissem. Articulum hic prorsus flagitat Atticis ratio. Supra v. 48. πρὸς τάνδρος. Perperam in altero cod. ἀκίω.

246. καὶ σε στρατηγεῖν. Sic bini codd. et editio Bern. Juntæ. Vulgo στρατηγόν.

248. πρσοφθαρεῖς, accedens. φθίσι-σθαι Atticis scriptoribus significat ire, venire, sed in malam partem semper accipitur, de iis qui cum suo aut aliorum malo vel damno eunt aut vagantur. Noster Av. 916.

ἀτὰρ, ὃ πικρὸν, κατὰ τὸ διῶρ' ἀμφιδά-
ρησι;

Pac. 72. ἰχθίς δὲ μετὰ ταῦτ' ἰκφθαρεῖς οὐκ εἴθ' ἴσται.

- πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ κκλησίᾳ ;
 Πρ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν.
 Γυ. α'. ἀλλὰ τοῦτό γε 250
 ἴσασι πάντες.
 Πρ. ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.
 Γυ. α'. καὶ τοῦτ' ἴσασιν.
 Πρ. ἀλλὰ καὶ τὰ τρυβλία
 κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.
 Γυ. α'. τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λαιδορῆ ;
 Πρ. τούτω μὲν ἂν εἴποιμ' ἐς κυνὸς πυγῆν ὄρεῖν. 255
 Γυ. α'. τί δ', ἢν ὑποκρούσασί σε ;
 Πρ. προσκινήσομαι,
 ἄτ' οὐκ ἄπειρος οὔσα πολλῶν κρουμάτων.
 Γυ. α'. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἢν σε τοξόται
 ἔλκωσιν, ὅ τι θράσεις ποτ'.
 Πρ. ἐξαγκωνιά

Demosthenes c. Midiam p. 569. ἀλλὰ
 δινοί τινίσι εἰσὶν φθίσειν πρὸς τοὺς
 πλουσίους, καὶ παρῖναί, καὶ μαρτυρεῖν.
 Bene Reiskius interpretatur: cum con-
 tentione, quasi certatim, concurrere, vult,
 ferri ad divites, ad horum divitum fraudem
 pestemque. Plura de hujus verbi diver-
 sis significationibus vide Misc. Obser-
 vatt. tom. iv. p. 451.

255. Vulgo legitur: τούτω μὲν ἴσον
 ἐς κυνὸς πυγῆν ὄρεῖν. Quod significat,
 huic quidem dixi, sententia repugnante.
 Faber vertit, huic ego dicam: ad sensum
 recte, sed non ex Græcis. Jamdudum
 sinceram poetæ manum restitueram:
 τούτω μὲν ἂν ἴσοιμ'. Emendationem
 hanc plane confirmavit alter Regius, in
 quo perspicue scriptum, τούτω μὲν ἴ-
 σοιμ', male omissa particula potentiali,
 qua in re tot jam librorum socordiae
 exempla enotavi, ut pigeat crambem
 hanc recoquere. Nisi quis prorsus Attici
 sermonis imperitus sit, statim animad-
 vertit a Comico non aliter scribi potuis-
 se. Mendosa impressorum lectione usus
 est nuper Parisius Professor in nota
 ad Sophoclis Aj. 183. ubi pro solito suo
 more ineptissime nugatur:

πιστάλην ἱεῖνας, καὶ φρίνας κοφῶς
 ἔχου.
 Notam illam alibi ad examen revocabo:
 nunc unica observatione defungar. Nihil
 verius est, quam quod alicubi ait

Dawesius, apud solos poetas certam re-
 periri sermonis Attici normam. Hos
 ab infinitis corruptelis, quibus scateat
 oratores, vix apud eos animadversis, in-
 columes præstitit metrorum ratio. Æ-
 schinis orationem c. Timarchum hisce
 forte diebus legebam, cujus statim initio
 offendit me solæcismus, quem librarii im-
 peritiæ debere neminem fugiet, qui cum
 Aristophane familiaritatem contraxerit.
 προσκίπειν δ' ἔχουσι νομίζω, ὅταν μὲν νομο-
 διτάμην, τοῦδ' ἡμᾶς σκοπίω, ὅπως καλῶς
 ἔχουσι καὶ συμφέροντας νόμους τῇ πολι-
 τείᾳ ΘΗΣΟΙΜΕΘΑ. Certum est orato-
 rem scripsisse ΘΗΣΟΜΕΘΑ. Horum
 θησοίμεθα, θησοίμεθα, in versu vix fieri
 posset, ut alterum in alterius locum ir-
 repsisset salva metri lege, cujus indicia
 fraus detegeretur. At in solutæ oratio-
 nis scriptore ad ista non advertunt, qui
 singulorum græcorum vocabulorum si-
 gnificationem norunt, græci tamen ser-
 monis proprietatem et indolem igno-
 rant.

256. προσκινήσομαι. In Lys. 227.
 κακῶς παρῖναί, κούχι προσκινήσομαι. Jo-
 cus est in ambiguo. ὑποκρούειν μάλιστα si-
 gnificat, verberare; sed et verbum est
 palæstræ veneræ, subagitare. Quod
 priori sensu mulier dixerat, altero Pra-
 xagora accipit, ideo respondet προσκινή-
 σομαι.

259. ἔλκωσιν, trahere velint. Di-

- ωδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι. 260
 Γυ. α'. ἡμεῖς δὲ γ', ἢν αἰρώσ', ἐᾶν κελεύσομεν.
 Γυ. β'. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς·
 ἐκεῖνο δ' οὐ παροφροντίκαμεν, ὅτι τῶν
 τὰς χεῖρας αἰρεῖν μνημόνευσομέν τότε.
 εἰδισμέναι γὰρ ἐσμὲν αἰρεῖν τὰ σκέλη. 265
 Πρ. χαλεπὸν τὸ παρᾶ γμ'. ὁμῶς δὲ χειροτονητέον
 ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
 ἄγε νῦν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
 ὑποδείσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικὰς,
 ὡσπερ τὸν ἄνδρα θεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν 270
 μέλλοι βαδίζειν, ἢ θύρασ' ἐκάστοτε.
 ἐπειτ', ἐπειδὴν ταῦτα πᾶντ' ἔχη καλῶς,
 περιδείσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δὲ γε
 τοὺτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμένοι,
 καὶ θαιμάτια τὰνδρεῖά γ', ἄπερ ἐκλέψατε, 275
 ἐπαναβάλεσθε, κατὰ ταῖς βακτηρίαις
 ἐπέρεϊδόμεναι βαδίζετ', ἄδουσαι μέλος
 πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
 τὸν τῶν ἀγροίκων.
 Γυ. β'. εὖ λέγεις· ἡμεῖς δὲ γε
 προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἐτέρας οἶομαι 280
 ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν Πύυχ' ἤξειν ἀντικρυς
 γυναικας.
 Πρ. ἀλλὰ σπέυσασθ', ὡς εἶωθ' ἐκεῖ
 τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίας ἐς τὴν Πύυκα,

verso sensu ἐξαγκωνίζεσθαι apud Di-
 odorum occurrit L. xiii. cap. 27. ubi
 a Wesselingio illustratur.

265. αἰρεῖν τὰ σκέλη. In Lys. 229.
 οὐ πρὸς τὸν ἕρπον ἀνασπῶ τὰς Πιργικὰς.
 Quid sit tollere pedes, ostendit versu illo
 Ovidius de A. A. iii. 775.

Milanion humeris Atalantes crura fe-
 rebat.

Gons. de Salos ad Petron. cap. 55. ubi
 plura dabunt alii interpretes.

268. τὰ χιτώνια male redditum in
 versione per vestes. Verti debuit, tuni-
 cas succingite. Hunc locum explicat
 Oct. Ferrarius de Re Vestiaris Partis ii.
 Lib. iv. p. 149. seqq.

275. τὰνδρεῖά γ' ἄπειρ. Perperam

vulgo τὰνδρεῖα τᾶπειρ. In binis codd.
 τὰνδρεῖα θ' ἄπειρ. Articulo præpositivo
 ὁ vice relativi θε, Tragicis quandoque u-
 tuntur, Aristophanes nunquam; ut nec
 eodem articulo utitur vice pronomini
 αὐτος vel αὐτός, quod observavi ad Pl.
 44. ubi male excusum θε pro ἰ.

276. ἰσπαναβάλλεσθε. Sic bene alter
 Reg. Sed sine codicis ope tolli pote-
 rat editionum menda ἰσπαναβάλλεσθε.
 Hunc locum jam emendaverat Toupius
 ad Suidam i. 146.

282. σπύναςθ'. Vulgo corrupto me-
 tro σπύναςθ', quod etiam sine codicē
 emendari poterat. Illud est in altero
 Reg.

- ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πᾶνταλον.
- Χο. ὦρα προβαίνειν, ὡ ἄνδρες, ἡμῖν ἐστὶ. τοῦτο γὰρ χρεὶ 265
μεμνημένας αἰεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθη,
ἡμᾶς. ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἦν ἀλώμεν
ἐνδύμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικούτον.
- Ημ. χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὡ ἄνδρες· ἠπειλήσε γὰρ
ὁ Θεσμοδέτης, ὅς ἂν μὴ πρῶν πάντων τοῦ κνέφους 290
ἦκη κεκοιμημένος, βλέπων ὑπότριμμα,
στέργων σκοροδάλμη, μὴ δάσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὡ Χαριτιμίδη, καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκης,

284. μηδὲ πᾶνταλον. Sic etiam bini codd. nec sollicitari debet. πᾶσάλην, quod a ποῖτα manu esse suspicari quis possit, occurrit Vesp. 91. diverso modo constructum :

Ἵππου δ' ἔρη τῆς νυκτὸς οὐδὲ πᾶσάλην. Vide Pierson. ad Mœrin p. 380.

287. ἡμᾶς. Pronomen hoc non pendet ab ἐξολίσθη. Ordo est: τοῦτο γὰρ χρεὶ μεμνημένας ἡμᾶς αἰεὶ λέγειν, ὡς μή ποτ' ἐξολίσθη.

288. ἐνδύμεναι. Sic recte Faber. Vulgo ἐνδύμεναι, quod nihili est.

290. ὅς ἂν μὴ πρῶν—Sic bini codd. recte. Vulgo ὡς ἂν. Fabri certissima emendatio in novissima Batava recepta fait.

291. κεκοιμημένος. Sic bene uterque cod. ut legi volebat Kusterus. Minus bene vulgo κεκοιμημένος.

292. μὴ δάσειν τὸ τριώβολον. Articulum, qui in impressis omisus est, exhibent ambo codd.

293. Sic in primariis editt. legitur hic versus, ut et in membr.

ἀλλ' ὡ χάρησι μία ἢ καὶ σμίκυθε καὶ Δράκη.

In recentioribus vero alia syllabarum distinctio, quam exhibet etiam alter Regius:

ἀλλ' ὡ Χάρη σμία, ἢ καὶ Σμίκυθε, καὶ Δράκη.

Depravatam scripturam alii aliter restituere tentarunt, sed pariter omnes luserunt operam. Literis capitalibus, quae olim solae in usu erant, ista scribas, et verum facile deprehendes nomen:

ΑΑΛΩΧΑΡΠΙΤΙΜΙΑΗΚΑΙ.

Perperam Δ aut scriptum, aut lectum fuit pro Δ, quod milles contigisse titulis jam notum, cuiusque rei exemplum enotavit ad Thesm. 456. Scripsum erat in antiquioribus libris ΩΧΑ-

PITIMIAH KAI. Hoc certissimum est. Bisetus emendabat ὡ Χαριτιμία, ἢ καὶ—Sed Fabrum merito offendit istud ἦ, quod quid sibi velit, ne Bisetus ipse dixerit. Proinde reponerat ille, longius a vestigiis scripturae veteris recedens: ἀλλ' ὡ Χαριτῆμι, καὶ Σμίκυθε, καὶ τὸ Δράκη.

Pronomen τὸν insererat, minime dubius quia ante literas δε produci posset, sicque bonum senarium Comico se restituisse arbitrabatur. Sed fallebatur in omnibus. Nam ut in μικροῖς, σμικροῖς, σμικροῖς semper producitur, ita derivata inde nomina propria Σμίκυθος, Σμικροῖς, Σμικροῖς prima longa semperefferunt. Equit. 969. χρυσον | δίω | ζεις Σμί | κυθη | και κυ | ρισον.

Vides quam facile erat mendam illam eluere, modo quis recta methodo usus fuisset. Hac occasione ridiculum errorem ostendam, quo obscuratur lex Attica ab Aeschine prolata in Orat. c. Timarchum p. 23. edit. Cantabrig. Τῶν βητόρων ἰάν τις λίγη ἐν βουλῇ ἢ ἐν δήμῳ πρὸς τῶν εἰσφερομένων, μὴ χωρὶς περιέκαστο, ἢ δις περιέκαστο αὐτὸς αὐτὸς τοῖς αὐτοῖς, ἢ λειδοῦνται, ἢ κακῶς ἀγαγίη τινα, ἢ ὑποκεύη, ἢ χερματίζόντων μεταξὺ ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ λίγη περιέκαστο μὴ ἰσὶ τοῦ βήματος, ἢ παρακλιούσται, ἢ ἕλην τὸν ἰσιστάταιν ἀφαιμῆς τῆς ἐκκλησίας ἢ τῆς βουλῆς, κρινούσται οἱ περὶ τοῦ μίχρη πινυτῆκοντα δραχμῶν εἰς ἕκαστον ἀδικημα ἰσιστάταιν τοῖς περὶ τοῦτον. Istud ΑΝΗΚΕΣΤΩΣ torsit interpretes, idque qui melius coram explicare sibi visus est, nihil adtulit sani. Transposuite literae sunt librarii culpa: scribere debebat ΑΝΕΣΤΗΚΩΣ. Ut autem e diverticulo in viam revertat, observandum superest codicem utrumque exhibere Δράκη. Sic Lys. 254. χάρη, Δράκη, ἡγῶν βᾶδην.

- ἔπου κατεπίγων σαυτὸν, προσέχων, ὅπως
μηδὲν παραχορδαίεις, ἂν δεῖ σ' ἀποδείξαι· 295
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πηλο-
σίον καθεδούμεθ', ὡς ἂν χειροτονῶμεν
ἄπανθ', ὅπως ἂν δέη τὰς ἡμετέρας φίλας.
καὶ τοι τί λέγω; φίλους γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
- Ημ. ὅρα δ' ὅπως ἀθήσομεν τοῦσδε τοὺς ἐξ ἄστεος 300
ἦκοντας, ὅσοι προτοῦ μὲν, ἡνίκ' ἐλθόντας ἔδει
λαβεῖν ὄβολον μόνον, κάθηγτο λαλοῦντες·
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν. ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοικεῖν, ἀργύριον λαβών· 305
ἀλλ' ἦκεν ἕκαστος ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν, ἅμα τ' ἄρτον, καὶ δύο κρομμύω,

295. ὅπως μηδὲν παραχορδαίεις. Vulgo παραχορδαίεις, quod non solœcum modo, sed etiam barbarum est: dedissent saltem παραχορδαίεις. Sed ὅπως cum futuro indicativo construi debet, ut jam sæpius monui, et παραχορδαίεις ad certam Atticis normam reposuissim, etiamsi alter Regius cum Suida id non subministrasset. In præc. versu bini codd. ut et Suidas et editio Bern. Juntae, habent:

Ἵταν κατεπίγων, σαυτῇ προσέχων, ὅπως, quod Aldina lectioni κατεπίγων σαυτὸν, προσέχων—præferri debuit, et reponi velim.

299. χρῆν μ' ὀνομάζειν. Sic bini codd. et primaria edit. In recentioribus pronomen omisum. Supra v. 296. in membr. et in editione Bern. Juntae pro πηλοσίον est πηλοσία, quod Atticum et genuinum esse possit, ut πρότιμα pro πρότιον. In editione Aldina, aliisque est πηλοσία. Male uterque cod. καθιδούμεν, et seq. v. ὅπως ἂν δέη.

300. Huic versui in membr. præfixa nota χωρὶς ἴτιος, quod idem est ac ἡμίχρος: quæ nota versui etiam 289. præponi debuit. ἀθήσομεν est in membr. In altero ἰσιστάταιν: vulgo ἀθήσομαι. In utroque τοῦσδε τοῖς ζῆνους. Melior est Aldina lectio τοῦσδε τοῖς ἔσταις, modo ἄστεις per o scribatur.

301. ἐλθόντας. Sic bini codd. Vulgo ἐλθόντ'.

302. In utroque cod. ut in editione Bern. Juntae, pro vulgato ἐκάθηγτο λαλοῦντες est κάθηγτο λαλοῦσαι. Prius adsumi potuit; sed κάθηγτο excudi debuit.

Vide not. ad Thesm. 479.

305. ἀργύριον λαβών. Vulgo φίλων, quod poeta pro suo agnosci nolit, quam sequens versus in idem participium φίλων desinat, quæ libraria causa fuit erroris. λαβών propriam in suam sedem revocavi. Vide 186. 187. 302. et 309. et confer not. ad v. 614.

307. ἄρτον, καὶ—Quod insertum exhibent impressi αὐ, non agnoscunt codd. In membr. δίω: recte alter δίω.

Quæ a binis Semichoris hic recitantur, nullam fere metri formam habere, recte observavit Dawesius, qui ea in xl. versiculos divisit, sibi antistrophice respondentes: quod ut procederet, necesse habuit quædam recidere, quædam inserere, alia immutare. Vix ego credam verba μὴ δάσειν τὸ τριώβολον, v. 292. glossema esse, quo carere sententia possit. In codd. distincti sunt postremi duo versus, ut vulgo:

Ζητούσι λαβεῖν, ὅταν πρᾶττωσι τι κοινόν, ἄσ-

πιε πληροφροῦνται.

Primus in utroque Semichoro versus asynartetus est ex dimetro iambico et dimetro trochaico catal. utque duo isti sibi congruunt, probabile est decem sequentes singulis singulos olim congruisse. Librario rum fraude luxata sunt metra, quæ cuiusnam fuerint generis quam ignoremus, eorum restitutionem tentare temerarium esset. In altero Semichoro quædam deesse videntur. Prioris duo ultimi versus ad senariorum formam facile redigi possunt:

καὶ τρεῖς ἂν ἐλάσας. νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητούσι λαβεῖν, ὅταν πρᾶττωσί τι κοινόν,
ὡσπερ πηλοφοροῦντες. 310

ΒΛΕΠΤΡΟΣ, ΑΝΗΡ ΤΙΣ, ΧΡΕΜΗΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

- Βλ. ΤΙ τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη ἴστί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἔω νῦν γ' ἔστιν· ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θομάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν 315
οὐκ ἐδυνάμην εὔρεῖν, ὃ δ' ἦδη τὴν θύραν
ἐπέιχε κρούων ὁ Κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ, ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι; 320
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτὸς ἔστιν ἐν καλῷ.
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρον ἂν ἡγόμην
γυναῖχ'· ὅσας ἐμὲ ἄξιος πηλαγὰς λαβεῖν.
οὐ γὰρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθε 325
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἔστιν ἀποπατητέον.
Αν. τίς ἔστιν; οὐ δῆπου Βλέπτρος ὁ γειντιῶν;
νῆ τὸν Δί', αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἴπ' ἐμοί,

ἄπαντ', ὅσοι' ἂν τὰς ἡμετέρας φίλους
δῆ.
καὶ τοι σὶ λέγω; φίλους γὰρ ὀνομάζω
μ' ἰχρῆν.

Sed hoc nihil expedit.

315. ὅτι δὴ δ' ἰαίνο· Perperam vulgo
ἔστι δ' ἢ ἰαίνο· id est, ὅτι δὴ ἦδη ἰαί-
νο, ubi ultima in ἦδη eliditur, quae elisionem
non patitur. Recte in membran. scriptum,
ut edidimus: in altero ὅτι δῆτ' ἰαίνο.
Sic supra 195. ὅτι δὴ δ' ἰγίνισ', ἢ
ἡχθιστο. Vesp. 121. vulgo etiam legitur
ὅτι δὴ δὲ τὰς τὰς τὰς τὰς τὰς τὰς τὰς
ἀφίλου. Necessè non est itaque rescribere
ὅτι δ' οὐδ' ἰαίνο, quae conjectura est
Toupi ad Suidam iii. 312.

317. ὁ Κοπρεαῖος. Perperam codd. et
B. Junta κοπρεαῖος.

319. ἐφίλλομαι. Perperam membr.

ἐφίλλομαι: pejus alter ἀφιλόμην.

320. ἐν καθαρῷ, in loco puro ab hominibus.
Horatius Epist. ii. 271.

Pura sunt plateae, nihil ut meditantibus
obstet.

Significandi vim explicat Apollonius iii.
1201.

ἀλλ' ὅτι δὴ τὸ χῶρον, ὅστις πάτου ἔντα-
θαι ἦεν

ἀνδρῶσαν, καθαρῆσιν ὑπὸ τοῦ εἰρηνη-
σιν.

inde ἀποπατηῖν, quia alvum exoneraturi
loca secreta quaerere solent.

321. ἴην ἐν καλῷ. Theom. 292. ποῦ
καθ' ἑαυτὸν ἐν καλῷ, τῶν ἡμετέρων ἢ ἰξ-
κούσιν;

328. ἐν τῷ Δί', αὐτὸς δῆτ' ἰαίνο.
Perperam vulgo haec verba Bleyro
tribuuntur: alteri viro continuantur in

- τί τοῦτό σοι τὸ πυρρὸν ἔστιν; οὐ τι πῶς
Κινησίας σου κατατετλήκεν ποδεν; 330
Βλ. οὐκ· ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ προκωτίδιον ἀμπισχόμενος, οὐνδύεται.
Αν. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ ἔστιν;
Βλ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὐτ' οὐχ εὔρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
Αν. εἴτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκα ἐκέλευσάς σοι φράσαι; 335
Βλ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὔσα τυγχάνει.
ἀλλ' ἐκτετύπηκεν λαδοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μὴ τι δρᾶ νεώτερον.
Αν. νῆ τὸν Ποσειδῶ, ταυτὰ τοῖνον ἀντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ, ἢ ξύνειμι ἐγὼ,
340 φρούδη ἴστί, ἔχουσα θομάτιον, οὐ γὰρ φόρουσ'
κού τοῦτο λυπεῖ μ'· ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὐκ οὐκ λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
Βλ. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς
Λακωνικὰς· ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν, 345
ἐς τὸ κοδόνω τὰ πόδι' ἐνδὲς ἰέμην,

membr. recte. Sic Mysis in Terentii
Andria iv. 5. 6.

Quem video? estne hic Crito sobrini
Chrysidis?

is est.

Eun. iii. 4. 7.

Sed quisnam a Thaide exit?
is est, annon est? ipse est.

329. τοῦτο τὸ πυρρὸν. His significa-
tur color muliebris pallae qua indutus
est Bleyrus; quam priusquam disce-
nat ille nescio quis, Bleyrum quem ru-
bentem conspexit, a Cinesia cinædo con-
cæcatum fuisse arbitratur. Adposita no-
mini Κινησίας in membran. nota, αὐτὸς
μαλακίης.

330. Ultima hujus versus vox Bleyro
vulgo tribuitur, sic scripta, πᾶν; pro
morata negatione, de qua vide not. ad
Ran. 1455. Sed hic illa locum non ha-
bet, quum sequatur absoluta negatio
οὐκ.

332. τὰ κρηκοντίδια. Sic omnino le-
gendum, ne titubet versus. Vulgo cum
metri labe τὰ κρηκόντιον. Mendosius in
utroque cod. τὰ κρηκόντιον. Lys. 47.

τὰ κρηκοντίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περι-
ἐμῆσι.

οὐνδύεται. Sic bini codd. recte. Iidem

etiam v. 341. οὐ γὰρ φέρον, pro ὃ ἐνδύεται,
et ὃ ἰγῶ.

338. ἴ—Sic etiam bini codd. id est
δὲ ἴ. Fallitur Faber legendum censens
ἴ. Vide quae notavi ad Euripidis He-
cubam 13. et Phoenissas 270. Apollonius
i. 205.

ἴ καὶ μετὰ τὴν ἴστί

ἴστί καὶ ἀρτίσιν—
Similis sententia versus est in Euripidis
Medea 37.

ἴδωκα δ' αὐτὴν, μὴ τι βουλεύσῃ τίον.
Ad quem vide quae notavi. Saepè τόνο
ponitur eodem sensu quo κακόν. Sic
Bac. 358.

καὶ τὰς ἐμάς
ὅστις ἐς τοῦτον, καίτις ἐπὶ ἀρχαίῳ,
ὅστις ἐς πύλαις, τὸν δὲ, μὴδὲ τίον
δῆν.

342. καὶ τῶνα λυπεῖ μ'—Subauditur
μόνον, cujus frequens est ellipsis. καὶ οὐ
τοῦτα μόνον λυπεῖ με, ἀλλὰ καὶ—Mos
v. 358. plena phrasus est: οὐδὲ τοῦτό μοι
μόνον τὸ λυπεῖν ἴστί, ἀλλ'—

344. εἴδ' ἄρ' ἔγωγε τὰς ἐμάς. Vulgo
οὐδ' ἰγῶ γὰρ τὰς ἐμάς.

346. ἴμην. Sic Regius alter optima.
Vulgo ἴμαι, quod triplici ex causa men-
dosum est. Prima, quia non constat

- ἵνα μὴ γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανη γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἶη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
 κέκληκεν αὐτὴν τῶν Φίλων;
- Βλ.** γνώμην γ' ἐμήν.
 οὐκουν πονηρά γ' ἐστίν, ὅ τι καμ' εἰδέναι. 330
- Αν.** ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
 ὄρα βαδίζειν ἐστίν εἰς ἐκκλησίαν,
 ἥνπερ λάβω θοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
- Βλ.** καγωγ', ἐπειδὴν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
 ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία. 355
- Αν.** μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
Βλ. νῆ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
 ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
 μόνον τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
 ὅποι βαδιεῖται μοι τολοιπὸν ἢ κόπρος. 360
 νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
 ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνδρωπος Ἀχραδοῦσιος.
 τίς ἂν οὖν ἰατρὸν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;

temporum ratio: ὡς ἴτερον χιζητιῶν, ἴ-
 μαι. Sed hoc utcumque defendi posset,
 quia in narrationibus solent tempora va-
 riarī. Secunda quia praesens ἴμαι orati-
 onem solaciam reddit, sequente ἵνα cum
 optativo, quod sic non nisi praeteriti tem-
 poris verbo subjungi potest. Sed hoc
 negant etiam homines quidam, qui lexi-
 con aliquod devorarunt, et ideo se graece
 doctissimos esse autumant. Denique
 quod nullum colorem recipit, hoc est:
 ἴμαι metrum pessundat. Prima hujus
 verbi semper brevis est, nisi in tempori-
 bus quae augentur, in quibus vi aug-
 menti producitur. Sic Equit. 625.

ἰδὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιστι ἰδίδ' ἴμαι.
 Hac occasione similem mendam, quam
 imprudens in Euripidis Bac. reliqui,
 tollam. Ibi v. 618. tetrameter est tro-
 chaicus, qui ut rectis incedat pedibus,
 sic legendus est:

ἦσα, ἕψος κιλαινὸν ἀρσάσας, δάμων ἴσω.
 Male in mea editione, ut in ceteris, le-
 gitur ἴστα.

350. Perperam hic versus alteri viro
 vulgo tribuitur. In altero R. ὄσον καμ'
 ἰδίων.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inseritur
 articulus invito metro: cum neuter ag-

noscit codd.

354. νῦν ὄ μοι. Vulgo syllaba extra
 numerum excurrente, νυὶ δὲ μοι. In
 altero R. est νῦν. Sic etiam a prima
 manu scriptum fuerat in membr. ubi
 post νῦν in vocum exigua intercapedine
 postmodo additum, et accentus
 super ὄ littera inductus. Sed mendae,
 quales sunt istae duae postremae, codicum
 non exspectant opem.

362. ἀνδρωπος Ἀχραδοῦσιος idem va-
 let quod v. 317. ὁ κορταῖος. Finxit au-
 tem a praecedenti ἀχράς gentile nomen,
 quasi a pago aliquo Attico. Ita Ber-
 glerus, haud improbabiliiter. Pro vero
 tamen nomine hoc habet Stephanus,
 quem vide in Ἀχραδοῦς. Saepē jocum
 petit e pagorum nominibus Comicus.
 Vide not. ad Ran. 426.

Prima in ἀχράς corripitur, et corripit
 etiam debet in derivato Ἀχραδοῦσιος.
 Vix credo licentiam hic obtinere posse,
 quae in nominibus propriis conceditur:
 proinde scribendum censerim:

νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
 ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνδρωπος, Ἀχραδοῦσιος.
 ordine sic instituendo: νῦν μὲν γὰρ οὗ-
 τος ὁ Ἀχραδοῦσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνδρω-
 πος, βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

- τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
 αἶρ' οἶδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀγνήσεται. 365
 Ἀντισθένης τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
 οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χιζητιῶν.
 ὦ πότνια Εἰλείθυι, μὴ με περὶ ἰδῆς
 διαβραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον, 370
 ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμωδική.
Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐ τι που χέζεις;
Βλ. ἐγώ;
 οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιζώνιον;
Βλ. ἐν τῷ σκύτῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἐνδον λαβάν. 375
 ἀτὰρ πῶθεν ἦκεις ἐτεόν;
Χρ. ἐξ ἐκκλησίας.
Βλ. ἤδη λέλυται γάρ;
Χρ. νῆ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
 καὶ δῆτα πολὺν ἢ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
 γέλων παρῆσ' ἔχεν, ἦν προσέρρρινον κύκλω.
Βλ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
Χρ. εἰ γὰρ ἄφελον. 380

364. τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι
 τὴν τέχνην. Sic distiacte et perspicue
 scriptum in altero R. In membr. τῶν
 κατὰ πρωκτὸν mendose. At mendosius
 in impressis τῶν καταπρωκτῶν, quod sen-
 su proterus caret. Hujus loci emenda-
 tionem tentavit Toupius, quem non fru-
 stra lector adiverit ad Suidam iii. 311.
 licet eruditissimi viri conjecturam non
 receperim, cui praestat codicis lectio, ὅ
 κατὰ πρωκτὸν sunt ii, qui circa partem
 illam occupantur, qui in ea operam suam
 ponunt, sicutque non minus quam medici,
 iunui possunt drauci, qua in ambiguitate
 consistit jocus.

366. Ἀντισθένης. Sic alter Reg. ut
 Suidas in χιζητιῶν. Vulgo Ἀντισθί-
 νην.

367. οὗτος γὰρ ἀνὴρ. Sic bini codd,
 et Suidas cum impressis. Scribi posset
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ, quod Toupius voluisse
 videtur. Sed ἀνὴρ sic, vel comite, vel
 absentē pronomine, sine articulo tam
 saepe apud Comicum occurrit, ut vix du-
 bitem, quin id tulerit familiaris Attico-

rum sermo. Porro notandum illud σκω-
 γμάτων, quo festive adlusit Comicus ad τὸ
 σκινὸν τοῦ πρωκτοῦ. Verba sunt Toupii
 loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς δ'
 ἀμπέχει χιζώνιον. In membran. τὸ τῆς
 γυναικὸς ἀμπέχει τριβώνιον. Paulo melius
 alter τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβώνιον;
 Desideratur particula connexiva δὲ,
 quam alieno loco positam exhibent im-
 pressi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιζώ-
 νιον.

Primaria edit. etiam τριβώνιον habent
 perperam. χιζώνιον, etsi nulla, quod
 sciam, veteris codicis auctoritate, bene
 repositum.

377. ἢ Δί'. Perperam vulgo ἢ τῆς
 Δί'. Articulum versus recipere gravatur,
 eumque eiecisset quilibet editor, nisi
 fungus aut stipes fuisset: eum neuter
 agnoscit codicum.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. et
 editio B. Juntæ. Perperam in aliis e-
 missus est articulus.

- ἵνα μὴ γχέσαιμι ἐς τὴν σισύραν· φανη γὰρ ἦν.
Αν. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
 κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων;
Βλ. γνώμην γ' ἐμὴν.
 οὐκ οὖν πονηρὰ γ' ἐστίν, ὅ τι κἀμ' εἰδέναι. 350
Αν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἰμονίαν τιν' ἀποπατεῖς· ἐμοὶ δ'
 ὦρα βαδίξειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
 ἥνπερ λάβω Δοιμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
Βλ. κἀγαθ', ἐπειδὴν ἀποπατήσω· νῦν δ' ἐμοῦ
 ἀχρὰς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία. 355
Αν. μῶν ἦν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
Βλ. νῆ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
 ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
 μόνον τὸ λυποῦν ἐστίν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
 ὅποι βαδιεῖταιί μοι τολοιπὸν ἡ κόπρος. 360
 νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
 ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνθρώπος Ἀχραδούσιος.
 τίς ἂν οὖν ἰατρὸν μοι μετέλθοι, καὶ τίνα;

temporum ratio: ὡς ἔτυχον χιζητιῶν, ἴμαι. Sed hoc utcumque defendi posset, quia in narrationibus solent tempora variari. Secundā quia praesens ἴμαι orationem solaciam reddit, sequente ἴμα cum optativo, quod sic non nisi praeteriti temporis verbo subjungi potest. Sed hoc negant etiam homines quidam, qui lexicon aliquid devorarunt, et ideo se graece doctissimos esse autumant. Denique quod nullum colorem recipit, hoc est: ἴμαι metrum pessundat. Prima hujus verbi semper brevis est, nisi in temporibus quae augentur, in quibus vi augmenti producit. Sic Equit. 625.

ἰδὸς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἰδίδ' ἴμαν.
 Hac occasione similem mendam, quam imprudens in Euripidis Bac. reliquit, tollam. Ibi v. 618. tetrameter est trochaicus, qui ut rectis incedat pedibus, sic legendus est:

ἴμα, ἔφος κελαινὸν ἀρπάσας, δέμαν ἴμα.
 Male in mea editione, ut in ceteris, legitur ἴται.

350. Perperam hic versus alteri viro vulgo tribuitur. In altero R. ἴσαν κἀμ' ἰδίαν.

352. εἰς ἐκκλησίαν. Vulgo inseritur articulus invito metro: eum neuter ag-

noscit codd.

354. νῦν δ' ἴμου. Vulgo syllaba extra numerum excurrente, νυὶ δὲ μου. In altero R. est νῦν. Sic etiam a prima manu scriptum fuerat in membr. ubi post νῦν in vocum exigua intercapedine ἰ postmodo additum, et accentus super ἰ litra inductus. Sed mendae, quales sunt istae duae postremae, codicum non exspectant opem.

362. ἀνθρώπος Ἀχραδούσιος idem valet quod v. 317. ὁ κορυθαίολος. Finxit autem a praecedenti ἀχρὰς gentile nomen, quasi a pago aliquo Attico. Ita Berglerus, haud improbabiler. Pro vero tamen nomine hoc habet Stephanus, quem vide in Ἀχραδούσις. Saepo jocum petit e pagorum nominibus Comicus. Vide not. ad Ran. 426.

Prima in ἀχρὰς corripitur, et corripit etiam debet in derivato Ἀχραδούσιος. Vix credo licentiam hic obtinere posse, quae in nominibus propriis conceditur: proinde scribendum censuerim:

νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
 ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνθρώπος, ὁ χραδούσιος.
 ordine sic instituendo: νῦν μὲν γὰρ οὗτος ὁ Ἀχραδούσιος, ὅστις ποτ' ἔστ' ἀνθρώπος, βεβαλάνωκε τὴν θύραν.

- τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
 ἀρ' οἷδ' Ἀμύνων· ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται. 365
 Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ·
 οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἐνεκά γε στεναγμάτων
 οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χιζητιῶν.
 ὦ πότνια Εἰλειθυί, μὴ με περὶ ἰδῆς
 διαρραγέντα, μηδὲ βεβαλανωμένον, 370
 ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς καμφοδική.
Χρ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐ τι που χιζέεις;
Βλ. ἐγώ;
 οὐ δῆτ' ἔτι γε, μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
Χρ. τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτώνιον;
Βλ. ἐν τῷ σκύτῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἐνδὸν λαδῶν. 375
 ἀτὰρ πῶθεν ἦκεις ἐτεόν;
Χρ. ἐξ ἐκκλησίας,
Βλ. ἦδη λέλυται γάρ;
Χρ. νῆ Δί' ὄρθριον μὲν οὖν.
 καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
 γέλων παρῆσθεν, ἦν προσέρραινον κύκλω.
Βλ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες;
Χρ. εἰ γὰρ ὄφελον. 380

364. τίς τῶν κατὰ πρωκτὸν δεινός ἐστι τὴν τέχνην. Sic distincte et perspicue scriptum in altero R. In membr. τῶν κατὰ πρωκτὸν mendose. At mendosius in impressis τῶν καταπρωκτων, quod sensu prorsus caret. Hujus loci emendationem tentavit Toupius, quem non frustra lector adiverit ad Suidam iii. 311. licet eruditissimi viri conjecturam non receperim, cui praestat codicis lectio. εἰ κατὰ πρωκτὸν sunt ii, qui circa partem illam occupantur, qui in ea operam suam ponunt, sicque non minus quam medici, iunui possunt drauci, qua in ambiguitate consistit jocus.

366. Ἀντισθένη. Sic alter Reg. ut Suidas in χιζητιῶν. Vulgo Ἀντισθένην.

367. οὗτος γὰρ ἀνὴρ. Sic bini codd. et Suidas cum impressis. Scribi posset οὗτος γὰρ ἀνὴρ, quod Toupius voluisse videtur. Sed ἀνὴρ sic, vel comite, vel absente pronominis, sine articulo tam saepe apud Comicum occurrit, ut vix dubitem, quin id tulerit familiaris Attico.

VOL. II.

rum sermo. Porro notandum illud σκωραμίας, quo festive adlusit Comicus ad τὸ σκῆμα τοῦ πρωκτοῦ. Verba sunt Toupii loco modo laudato.

374. Vulgo legitur τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει χιτώνιον. In membran. τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβάνιον. Paulo melius alter τὸ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τριβάνιον: Desideratur particula connexiva δὲ, quam alieno loco positam exhibent impressi. Legendum:

τί δὲ τῆς γυναικὸς ἀμπέχει τὸ χιτῶνιον.

Primariae edit. etiam τριβάνιον habent perperam. χιτώνιον, etsi nulla, quod sciam, veteris codicis auctoritate, bene repositum.

377. νῆ Δί'. Perperam vulgo νῆ τὸν Δί'. Articulum versus recipere gravatur, eumque eiecisset quilibet editor, nisi fungus aut stipes fuisset: eum neuter agnoscit codicum.

380. τὸ τριώβολον. Sic bini codd. et editio B. Juntæ. Perperam in aliis emissus est articulus.

E

ἀλλ' ὕστερος νῦν ἤλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακόν.
τὸ δ' αἴτιον τί;

Βλ.

Χρ.

πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἤλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πινόκα·
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ἠκάζομεν,
ὄραντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθῆς ἦν ἰδεῖν ἢ κλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὐτ' αὐτὸς, οὐτ' ἄλλοι συχνοί.

385

Βλ.

Χρ.

οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθῶν;
οὐδ' εἰ μὰ Δία τότ' ἤλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκτρῶν ἐφθέγγετο.

390

Βλ.

οἴμοι δεῖλαιος.

382. Vulgo legitur perquam absurde:

μὰ τὸν Δί' οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν θύλακον.
Quod profecto miror editores concoxisse. In utroque cod. scriptum: οὐδέν' ἄλλο γ'—Ex vi sententiae reposui:
ἔχων μὰ Δί' οὐδέν' ἄλλο γ', ἢ τὸν θύλακον.

384. Vulgo legitur mendosissime ex nescio cujus interpolatione:

ὅσος οὐδεπώποτ' ἤλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πινόκα.
Versum non male emendaverat Dawesius, cujus crisis plane confirmant bini codd. In altero scriptum, ut edidimus:
ὅσος οὐδεπώποτ' ἤλθ' ἀθρόος ἐς τὴν Πινόκα.

Sic etiam est in membranis, nisi quod pro ἤλθ' plene scriptum est ἤλθην, repugnante metro. In primariis vero edit. versus sic legitur:

ὅσος οὐδεπώποτ' ἤλθην ἀθρόος ἐς τὴν Πινόκα.

Vides ex indole linguae positum nomen adjectivum ἀθρόος, quod male in adverbium ἀθρόως mutatum fuerat. In mendosa interpolatoris lectione prima illius adverbii producitur, licet juxta artis praescriptum apud Comicum non aliter uspiam occurrat, quam prima correpta. Denique οὐδεπώποτ' cum futuro tantum construitur; nusquam apud Comicum cum praeterito reperitur, quod observavimus ad Thesm. 32. Cum praeterito adhibetur οὐδεπώποτ', ut vides hic a Co-

mico factum fuisse. Nec aliter alii scriptores solent. Quae pauca afferuntur e soluta orationis scriptoribus contraria loca, aut editorum libidinem, aut malam librarium manum experta sunt, et a peritioribus manu faciliem emendationem expectant. In Xenophontis Hellenicis edit. Stephani p. 362. lin. ult. ubi vulgo legitur: εἴχι γὰρ λίγην καὶ ὅτι μόνι τῶν Ἑλλήνων βασιλῆϊ ἐνιμάχοντο ἐν Πλαταιαῖς, καὶ οἱ οὐκ ἔτι οὐδὲν ὈΤΔΕΠΟΤΕ στρατεύσαντο ἐπὶ βασιλῆα—in Regio codice, ad quem nuper amicissimi Valckenarii, seu potius, ut in votis est, literatorum omnium in gratiam, praestantissimum illud opus contuli, scriptum est ΟΤΔΕ ΠΩΠΟΤΕ. Hinc liquet sinceram eam esse lectionem Theocriti versus in Pharmaceutria 157. quam reposueram:

οὐδὲ τί σε δοδικαταῖος ἀφ' ὧν ἐν οὐδὲ ποσιδῶν.

Quod alli praeserunt οὐδὲ ποσ' ἴδον depravatam mihi videtur. Reperientur in poetis loca paucissima, ubi metri necessitas huic regulae vim intulit, quod jam olim observavit Phrynichus laudatus Piersono ad Excerpta ex Herodiano p. 461. In Stratonis Epigramm. xxi. μὴ πῶποτ' positum est pro μὴ ποσ'.

385. καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ἠκάζομεν. Sic jam ex Kusteri sententia excusum fuit in novissima Batava. Priores edit. ut codd. habent καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις, ἠκάζομεν.

ΑΝΤΙΔΟΧ', ΑΠΟΙΜΩΞΟΝ ΜΕ ΤΟΥ ΤΡΙΩ- ΒΟΛΟΥ

ΤΟΝ ΖΩΝΤΑ ΜΑΛΛΟΝ. τὰ μὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρῶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρεῖμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ἄρα ξυνελέγη;

Χρ.

τί δ' ἄλλο γ', ἢ
ἔδοξε τοῖς Πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως. κατ' εὐθέως
πρώτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρεῖρπυσε·
κάπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ, πόσον δοκεῖς,
ὡς δεῖνὰ τολμᾶν τουτοῖ ἀνημποροεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένον,
ὅς αὐτὸς αὐτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο.
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη·
Τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν;

395

400

Βλ.

Σκόροδ' ἰμοῦ τρίψαντ' ὀπῶ,
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ,
σαυτῷ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἐσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρῶν ἐτύγχανον.

405

Χρ.

μετὰ τοῦτον Εὐαίαν ὁ δεξιώτατος
παρήλθε γυμνός, ὡς ἔδοκει τοῖς πλείοσιν.
αὐτὸς γε μέντ' οὐ φασκεν ἰμάτιον ἔχειν,
κάπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους.
Ὅρατε μὲν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καυτόν· ἀλλ' ὄμως ἐρῶ,
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἦν γὰρ παρέχασιν τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὴν πρώτον ἦλιος τραπῆ,
πλευρεῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὄσοις δὲ κλίνη μῆ' ἴστι, μηδὲ στρώματα,
ἰεναὶ καθευδήσοντες ἀπονεμιμμένους

410

415

392. Hic versus et sequens facete traducti sunt ex Aeschyli Myrmidonibus, in quibus erat:

Ἀντίδοχ', ἀποιμῶξόν με τοῦ τιθνηκίτου
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

Nec dubito quin versus clausula τὰ μὰ γὰρ διοίχεται ex Aeschylo etiam sit: capitalibus itidem literis excudi debuerat.

399. πόσον δοκεῖς. Vide not. ad Pl. 742.

400. ὡς δεῖνὰ τολμᾶν—Sic alter Reg. Vulgo οὐ δεῖνὰ—In membr. nec οὐ, nec ὡς comparet.

402. εἰ αὐτὸς—Sic bene uterque cod. Mendose vulgo ὡς.

415. οἱ κναφῆς. Perperam codd. κναφῆς neglecto dialecti idiotismo. Sed monui ad Pl. 166. scribendum esse εἰ κναφῆς.

- ἔς τῶν σκυλοδεψῶν· ἦν δ' ἐπικλίνη τὴν θύραν, 420
 χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὄφειλέται.
 Βλ. νῆ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
 προσέδηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν
 τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
 δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἣ κλάειν μακρὰ, 425
 ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τάγαθόν.
 Χρ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπῆς νεανίας
 λευκός τις ἀνεπήδησεν, ὅμοιος Νικία,
 δημηγορήσων, κάπε χειρήσεν λέγειν,
 ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναῖξι τὴν πόλιν. 430
 εἴτ' ἐθορύβησαν, κἀνέκραγον, ὡς εὐ λέγοι,
 τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
 ἀνεβορβόρουξαν.
 Βλ. νοῦν γὰρ εἶχον, νῆ Δία.
 Χρ. ἀλλ' ἦσαν ἦττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
 τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ 435
 πολλὰ κακά.
 Βλ. καὶ τί εἶπε ;
 Χρ. πρῶτον μὲν σ' ἔφη
 εἶναι πανούργον.
 Βλ. καὶ σε ;
 Χρ. μή πω τοῦτ' ἔργι.

420. ἦν δ' ἐπικλίνη τὴν θύραν. Sic omnino legendum, ut Kusterus vidit, quod ad membran. mendosam scripturam proxime accedit. Est in illis, ut apud Suidam in ἀλφιταμοιβῶν, ἦν δ' ἀποκλίνη τὴν θύραν. Proprium est in hac re verbum ἐπικλίνην, oppositum τῷ ἀνακλίνην. In altero Regio scriptum: ἔς τὸν σκυλοδεψῶν. ἦν δ' ἀποκλίνη τῆς θύρας. In Comici vero editionibus mendosissime legitur, ut et apud Suidam in σισυραμοιβῶν, ἦν δ' ἀποκλίνη τῆς θύρας. Pronum esset emendare ad alterius Regii scripturam, ἦν δ' ἀποκλίση τῆς θύρας. Sic Lys. 423.

ὡπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκλιλισμαί τῶν πούλων.

Æschylus Prom. 675.

ἰξίλασις με, κἀπικλιμισι θυμάτων.
 Sed probabilius et præstantior est altera lectio.

Scribi etiam potuit, ἦν δ' ἀποκλίση τῆς

θύρας, ut in Solonis lege apud Lysiam, p. 359. ὅστις δὲ ἀπικλίη τῆς θύρας, et in Vesp. 775.

426. Nausicydis farinarum venditoris meminit Xenophon Memor. Socratis ii. 7.

427. ὑπερσπῆς. In altero R. ὑπερσπῆς. Nomina hæc sæpissime commutari, ironibus notum. Sic etiam πρῶτον et τρίτον. Scripserat Euripides in Danaë:

φίῳ· τοῖσι γυναικῶσι ὡς ἀπανταχῶ
 πρῶτον χειροκτῆρ χρεστέος εἰς ἐνψυ-
 χίαν.

Sic in Stobæi cod. Ms. In Musgravii editione et in Grotii Florileg. legitur τρεῖσι. Nicias, cujus hic mentio, diversus est a nobili expeditionis Siculæ duce, hujus forte nepos, ut censet Palmerius.

429. κἀπικλιμισι. Sic bini codd. Claudicat vulgo metrum ob omissionem ἢ paragogici.

- κἀπειτα κλέπτῃν.
 Βλ. ἐμὲ μόνον ;
 Χρ. καὶ, νῆ Δία,
 καὶ συκοφάντην.
 Βλ. ἐμὲ μόνον ;
 Χρ. καὶ, νῆ Δία,
 τῶνδὲ τὸ πλῆθος.
 Βλ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει ; 440
 Χρ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμα ἔφη νοουβυστικόν,
 καὶ χρηματοποιόν· κούχλι τὰ πόρρητ' ἔφη
 ἐκ Θεσμοφόροι ἐκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν·
 σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν αἰεὶ.
 Βλ. καὶ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο. 445
 Χρ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
 ἰμάτια, χρυσί, ἀργύριον, ἐκπάματα,
 μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον
 καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα, κοῦκ ἀποστερεῖν
 ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν. 450
 Βλ. νῆ τὸν Ποσειδῶν, μαρτύρων τ' ἐναντίον.
 Χρ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
 δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ τε πολλὰ κἀγαθὰ
 ἕτερα τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει.
 Βλ. τί δῆτ' ἔδοξεν ;
 Χρ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν 455

440. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει ; Sic codd. et primariae edit. Perperam in recentioribus ἄλλως.

442. κούχλι τὰ πόρρητ'—Legebatur in impressis κούτ' ἀπὸ ῥητ' labante versu. Fabri emendatio κούτ' ἀπὸ ῥητ' recepta fuit in novissima Batava: huic patroclanatur membr. in quibus ad eum modum perspicue scriptum, κούτ' ἀπὸ ῥητ'. Sed mendosa est ea lectio, absolute posito οὔτι, sine relatione ad alterum vel οὔτι, vel τε, vel καὶ. In altero R. scriptum καὶ γι τὰ πόρρητ'—Ob oculos procul dubio habebat librarius κού γι, quod locum tueri posset: sed longe melius est quod dedimus ex Dawesii emendatione.

443. ἐκ Θεσμοφόρων. Bini codd. ἐκ Θεσμοφόρων. Bern. Junta, ἐκ Θεσμοφόρων. V. seq. veteres edit. cum codd. δουλιό-
 οντι. In permutatione literarum Β Δ,

quæ hic casu et librarii oscitantia facta, jocum quassivit auctor nescio quis epigrammaticis, cujus acumen prava scriptura obtusum est cum alibi, tum in Analectis nostris tom. iii. p. 169. Sic autem scribendum est:

Τοῦτο τὸ ΟΤΑΕΤΕΙΝ εἶχον πάλαι. ἄλλὰ τὸ βῆτα
 οὐκ ἐπιγινώσκω· Δίλτα γὰρ ἐγρά-
 φιστο.

448. μόνας μόναις γ', οὐ μαρτύρων ἐναντίον. Sic cod. In Aldina μόνας μόναις οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον. In edit. Bern. Junta, μόναις μόναις γ' οὐ μαρτύρων γ' ἐναντίον.

453. ἀλλὰ τε πολλὰ κἀγαθὰ. Vulgo corrupto metro ἀλλὰ πολλὰ τε κἀγαθὰ. In cod. ἀλλὰ πολλὰ κἀγαθὰ, male omissio τε.

455. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν. Pessime vulgo ἐπιτρέπειν εἰ τὴν πόλιν

αὐταῖς. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὕτω γεγενῆσθαι.

- Βλ. καὶ δέδοκται ;
 Χρ. Φήμ' ἐγώ.
 Βλ. ἅπαντά τ' αὐταῖς ἐστὶ προστεταγμένα,
 ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν ;
 Χρ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.
 Βλ. οὐδ' εἰς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή ; 460
 Χρ. οὐδ' ἔτι σὺ θρήψεις οὐς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.
 Βλ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἐστὶ μοι ;
 Χρ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
 σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.
 Βλ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῶν, 465
 μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας,
 ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν ---
 Χρ. τί δρᾶν ;
 Βλ. κινεῖν ἑαυτάς.
 Χρ. ἦν δὲ μὴ δυνάμεθα ;
 Βλ. ἄριστον οὐ δώσουσι.
 Χρ. σὺ δὲ γε, νῆ Δία,

ταύταις. Quod reposuimus γι est in codice.

462. ἔτι πρᾶγμ' ἔστι μοι. Sic cod. Vulgo ἔτι πρᾶγμ' ἄρα μοι.

464. ἀστενακτί. Sic cod. Perperam impressi ἀστενακτί. Sincera est prior forma, ut ἀσνακτί, ἀσνικακτί. De his adverbis in) et ἡ legisse operæ pretium erit quæ notavit Valckenarius ad Theocr. Sel. Idyll. p. 228.

468. κινεῖν, et versu abhinc altero κινεῖν habent cod. et primaria edit. Huic verbo suffectum a nescio quo recentiore editore alterum ejusdem potestatis βινεῖν βινεῖν, absque ulla necessitate.

469. Hic versus et sequens non erant in codice e quo descripta fuit hæc fabula in Aldina officina: proinde desunt in editione principis. Qui alium melioremque codicem nactus fuerat B. Junta, ut ex infinitis lectionibus, Aldinis longe præstantioribus, colligere est, binos versus in suum locum reposuit. Inde recepti fuerunt in Basileensem Cratandri, in utramque Venetam, porro in Parisinam Wecheli. Jam mirare Kusteri so-

cordiam; sic ille ad hunc locum: In edit. Paris. et aliis quibusdam sequentes duo στιχοι inserti leguntur:—Sed duo illi versus in duobus antiquiss. edit. Aldina et Florent. non reperiuntur, quarum auctoritas potior apud nos fuit, quam aliarum edit. recentiorum. Vides vere me alicubi in his notis dixisse, Kusterum de optima editione Bern. Juntæ ne fando quidem audivisse. Saltem Cratandrianam, aut Venetarum alterutram ad hunc locum consuluisse, unde didicisset hos versus in Parisina Wecheli officina non cunos fuisse. Sed hoc negligentia est: istud autem stoliditatis, non persensisse nullam esse sententiarum connexionem, si, sublatis his versibus, Chremis questionem ἦν δὲ μὴ δυνάμεθα; respondent Blepyrus, τὸ πρὸς βίαν διώτατον. Spretæ Kusteri crisi binos illos versus in textu restitui voluit Berglerus, insertique sunt in novissima Battava, uncis inclusi, quod nescio an ex Bergleri sententia factum fuerit: hoc solum scio, signa illa, quæ κινεῖν suspicionem injiciunt, inepte fuisse posita.

δρᾶ ταῦθ', ἢν ἀριστᾶς τε καὶ κινῆς ἄμα. 470

- Βλ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον.
 Χρ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
 τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἀνδρα δρᾶν.
 λόγος τέ τοι τις ἔστι τῶν γεραιτέρων·
 Ἄνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσάμεθα,
 ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν. 475
 καὶ ξυμφέρει γ', ὃ πόντια Παλλὰς καὶ θεοί.
 ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε.

- Βλ. καὶ σύ γ', ὃ Χρέμης.
 Χρ. ἔμβα, χῶρει.
 ἄρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ ;
 στρέφου, σκόπει, 480
 φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανούργοι,
 μήπου τις ἐκ τοῦπισθεν ἂν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
 ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βιάδιζε.
 ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνῃν φέροι [485
 πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τῆτ' ἐλεγχθῆν.
 πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν,
 κύκλω περισκοπούμενη κἀκείσε, καὶ τὰ τῆδε

Sunt autem duo illi versus in Reg. cod. scripti, ut eos exhibui ne una mutata litera. Perperam in edit. Bern. Juntæ excusum ἄριστον—ἀριστᾶ—κινεῖν. Perperam absque Faber, et post eum Berglerus, distinxerat.

474. ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα βουλευσάμεθα. Sic optime cod. In impressis prorsus ἀμίτρωσ legitur, ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα βουλευσάμεθα. Eandem sententiam vide Nub. 587. et Suidam in Ἀθηναίων δυσουλία, ubi qui laudatur Eupolidis versus, est ex fragmento quod protulimus ad Ran. 733.

481. φύλαττε σαυτήν. Male cod. φύλασσι σαυτήν.

482. τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ. In cod. verbum est simplex φυλάξῃ, ommissa præpositione, quæ solennis librorum cultura.

484. Vulgo legitur ἡμῖν δ' αἰσχύνῃν φέροι, solœca phrasi, et corrupto metro. Versus est dimeter iambicus, qui saltem in codice rectis incedit pedibus, ἡμῖν δ' γ' αἰσχύνῃν φέροι. Sed vera est lectio

quam reposui:

ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνῃν φέροι.
 Omissa fuerat particula potentialis ἂν, quod centies ad minimum in his fabulis contigisse animadvertas.

485. τοῖς ἀνδράσιν. Vulgo claudicat versus propter omissionem ἂν paragogicam.

487. Hunc et seq. versum ex præclara Valckenarii emendatione, prolata ad Eurip. Phœn. p. 96. exhibui. Vulgo legitur numeris prorsus corruptis:

καὶ περισκοπούμενη κἀκείσε, καὶ τὰ γ'
 ἐκ δειῶν,
 μὴ ξυμφορὰ—

At in codice scriptum:

περισκοπούμενη κἀκείσε καὶ τὰ γ' ἐκ
 δειῶν

μὴ ξυμφορὰ γίνηται τὸ πρᾶγμα.

Inde præeunte viro doctissimo edidi:

κύκλω περισκοπούμενη κἀκείσε, καὶ τὰ
 γ'
 ἐκ δειῶν, μὴ ξυμφορὰ γίνηται τὸ πρᾶ-

γμα.
 Optime καὶ τὰ τῆδε restitutum, revocatis
 tribus quæ aufugerant literis: nam pri-

ἐκ δεξιῶν, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρῶγμα,
 ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγυς ἔσμεν ἦδη,
 ὅθεν περ εἰς ἐκκλησίαν ἀρμώμεθ', ἡνίκ' ἦμεν 490
 τὴν ὀ οἰκίαν ἔξισθ' ὄραν, ὅθεν περ ἡ στρατηγὸς
 ἔσθ', ἡ τὸ πρῶγμ' εὐροῦσ', ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις·
 ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
 πῶγωνας ἐξηρημένους, μὴ καὶ τις ὄψιδ' ἡμᾶς,
 χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ. 495
 ἀλλ' εἶα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾷ,
 ἔλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
 παραβλέπουσα πατέρω,
 πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὐτίς, ἥπερ ἦσθα, [500
 καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
 χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὀρῶμεν. ἀλλ' ἐπέιγυ
 ἅπασα, καὶ μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθων ἔχουσα·

maria etiam editt. ut cod. habent τα τ'—non τα γ'—Sic Thesm. 666.

καὶ τὰ σῆδι καὶ τὰ διῦρο πάντ' ἀνακί-
 σαι καλῶς.

et Av. 423.

σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
 τὸ σῆδι, καὶ τὸ κίσι, καὶ
 τὸ διῦρο—

Quod autem ad illud καὶ attinet, quod
 initio versus exhibent impressi, codex
 vero non agnoscit, ex ipsa phrasi mani-
 festum est inepti interpolatoris esse ad-
 ditamentum, vel potius e genuina voce
 depravationem. Si quid velis, quod ad
 illud propius accedat, pro κύκλω, reponere
 ex Thesm. supra laudato versu καλῶς,
 cuius evanida posterior syllaba isti καὶ
 ortum dare potuit.

495. Pessime vulgo e quatuor versu-
 culis, quorum primus dimeter est cata-
 lecticus, tres alii dimetri sunt acatalecti,
 duas lineas fecerunt, nobisque pro versu-
 bus obtulerunt. Hic autem scriptura
 codicis haec est: χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ.
 In Aldina excusum χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ.
 in edit. B. Juntæ, χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ.
 Quod ex Kusteri conjectura in textum
 intulit Berglerus, χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ,
 ineptissimum est. Multo satius erat cor-
 ruptam lectionem intactam relinquere,
 quam sententiam tam absurdam ingenio-
 sio Comico affingere. Levis menda
 cuius paulo acutius cernenti statim in

oculos incidit. Scribendum erat:

χ' ἡμῶν ἔσω κατὰπτῃ.
 et medium in nostrum ogmen involet.

496. ἰπὶ σκιᾷς. Male cod. ἰπὶ σκιᾷ.
 ἰπὶ motum ad locum significans cum ge-
 nitivo construitur.

499. ἥπερ ἦσθα. Male cod. ἥπερ ἦ-
 σθα.

502. σάκον. Schol. τὸν πῶγωνα λέγει.
 Inde petenda origo et ratio nominis σά-
 κωνος, quod significat τὸ τῆς γυναικὸς
 κίσιον. Vide Lys. 824. Hinc intelligendum
 acumen in Frontonis Epigrammate,
 quod ante nos ediderant Orvillius ad
 Charit. p. 615. et Hesychii præstantis-
 simus interpres tom. ii. col. 1140. de-
 mumque post nos Toupius Cur. Nov. in
 Suidam p. 141.

Μίχιε τίνας πολυμίς μ', ὦ φίλτατε
 ΚΤΦΕ; τί σοῦαις;
 τὸν σὸν ΚΑΜΒΤΣΗΝ οὐκ ἴλιτις; λί-
 γι μοι.

μὴ γίγιου ΜΗΔΟΣ. ΣΑΚΑΣ γὰρ ἔση
 μιστὰ μικρὸν,
 καὶ σὲ ποιήσουσι αἱ τρήεις ΑΣΤΙΤΑ-
 ΤΗΝ.

Quidquid Toupio libeat, ita legendum
 est ad Vaticanarum membranarum fidem
 hoc carmen. πολυμίς μοι quam bene
 græce dicatur, abunde ostendit Orvillius.
 Quia in sequenti epigrammate scripsit
 Fronto ποιήσει σ' ὁ χέρονος ΜΙΣΟΤΜΕ-
 ΝΟΝ, non inde inferri potest eum in alio

χ' αὐται γὰρ ἤκουσιν, πάλαι τὸ σχῆμα τοῦ· ἔχουσαι.
 Πρ. ταυτὶ μὲν ἡμῖν, ὦ γυναῖκες, εὐτυχῶς
 τὰ πρῶγματ' ἐκβέβηκεν, ἀβουλευσάμεν. 505
 ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρὶν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
 ῥιπτεῖτε χλαίνας· ἐμβὰς ἐκποδῶν ἴτω·
 χαλᾶτε συναπτοῦς ἡνίας Λακωνικὰς·
 βακτηρίας ἄφεςθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
 ταύτας κατευτρέπιθ'. ἐγὼ δὲ βούλομαι 510
 ἔσω παρεπίρυσσα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
 ἰδεῖν, καταδέσθαι θαιμάτιον αὐτοῦ πάλιν,
 ὅθεν περ ἔλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔξηνεγκάμην.

Χορός.

ἦδη κεῖται πάνθ', ἄπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τᾶλλα διδάσκειν,
 ὃ τι σοι δρωῶσαι ξυμφορον ἡμεῖς δοξομεν ὀρθῶς ὑπακέειν. 515
 οὐδεμίᾳ γὰρ δεινότερα σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.

carmine, diverso tempore scripto, eadem
 forma usum fuisse: καὶ σὲ ποιήσουσι
 dant eadem membrance, quod tam bo-
 num est ac ἄσπαστοι σ'. Veteribus poë-
 tis haud credo vitio daturum Toupium,
 quod formulas suas variaverint. Sumta
 sunt nomina propria illius carminis om-
 nia ex Xenophontis Cyropædia, et ad
 alium sensum deflexa. Μῆδος; alludit ad
 τὸν μὴ δόντα, μὴ χαρίζομενον: nomen est
 gentile, cui gentile alterum opponi debet:
 est autem hoc Σάκας; frequens
 Sacarum seu Scytharum in illa historia
 mentio: barbari erant, horridi et incul-
 ti, barbaram alentes. Eo respicit Fronto,
 non autem ad Sacam Astyagis pocillato-
 rem, qui pulcher erat, Regique in deli-
 ciis. Σάκας ἔση, hispidus fies, quod declar-
 at sequens versiculus, καὶ σὲ ποιήσουσι
 αἱ τρήεις Ἀστιάγη. Postremi nominis
 ratio explicata ad Lys. 152. Non aliud
 gentile nomen in Xenophontis historia
 reperire poterat, quod σὴ Μῆδος oppo-
 neret, et τὸ Σάκας adsumens, ad σάκον
 barbaram manifeste respexit.

503. ἦκουσιν ob metrum scribendum
 erat. Perperam vulgo ἦκουσι.

513. ἔθιν πρὶ ἔλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔξη-
 νεγκάμην. Sic legendus est hic versus.
 ἔθιν πρὶ ἔλαβον est in cod. et in edit. B.
 Juntæ. In ea etiam, ut in Aldina, est ἃ
 ἔξηνεγκάμην, activa forma pro media male
 posita: mendosius in cod. ἃ ἔξηνεγκάμην.
 In recentioribus editt. νεσίο quo cor-
 ruptela auctore, legitur:

ἔθιν παρῆλαβον, τᾶλλα θ', ἃ ἔξηνεγκά-
 μην.

Quod hic perperam fecerunt, ut πρὶ in
 præpositionem mutatum sequenti verbo
 jungerent, id fieri debet in Vesp. v.
 1050. ubi pro ἔθιν ἔλαβον legendum est
 εἰ παρῆλαβον. Frequentes sunt ejus-
 modi errores.

514. Hic et qui sequuntur usque ad
 actus finem versus tetrametri sunt ana-
 pæstici, quorum primus fractis pedibus
 incedebat, deficiente in priore culo syl-
 laba: κίσιαι δὴ πᾶσι θ' ἄπρὸ ἴσας. Le-
 gendum ἦδη κίσιαι πᾶσι θ' ἄπρὸ ἴσας.
 Pejus in cod. κίσιαι δι—

516. ξυμμίξασ' οἶδα. Sic codex et
 editt. septem primariorum. In Frobeniana
 primum, typhotheta, ut videtur, errore,
 excusum fuit ξυμμίξας, masculino ge-
 nere pro feminino. Suidas: ξυμμίξασα,
 ξυμμιξασα, οὐδὲ μὴ γὰρ δεινότερα σου ξυμ-
 μιξασα οἶδα γυναικί. Nec ulla veteri in-
 specta editione, nec Suida consulto, mo-
 nuerat Faber, ξυμμίξασ' in feminino
 scribendum esse. At Kosterus nec Fabri,
 nec Suidæ sui, nec veterum editio-
 num ullam rationem habuit, et sicco pede
 mendam transit. Sinceram scripturam
 scite revocavit Berglerus, ut et eam re-
 stituendam esse monuerunt Dawesius et
 Toupius. Nollem Th. Burgessium ea
 scripsisse quæ in Dawesii emendatio-
 nem adnotavit. ξυμμίξας solæcismus
 est nullo exemplo defendendus.

- Πρ. περιμείνατε νῦν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρι κεχειροτόνημαι,
 ξυμβούλοισιν ἀπάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ μοι
 ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρείοτάται γεγένησθε.
 Χο. (λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ φῶδή.)

ΒΛΕΠΤΡΟΣ, ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ, ΧΟΡΟΣ.

- Βλ. ΑΥΤΗ, πόθεν ἦκεις, Πραξαγόρα; 520
 Πρ. σοὶ τοῦθ'; τί δ', ὦ μέλε,
 Βλ. ὃ τι μοι τοῦτ' ἐστίν; ὡς εὐηδικῶς.
 Πρ. οὐ τοι περὶ τοῦ μοιχοῦ γε φήσεις.
 Βλ. οὐκ ἴσως
 ἐνός γε.
 Πρ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
 ἔξεστι.
 Βλ. πῶς;
 Πρ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
 Βλ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἀνευ μύρου; 525
 Πρ. οὐ δὴ τάλαιν' ἔγωγε.
 Βλ. πῶς οὖν ὄρθριον
 ὦχου σὺ, καὶ πῆ, θοιμάτιον λαβοῦσά μοι;
 Πρ. γυνὴ με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
 μετεπέμψατ' ὠδινοῦσα.
 Βλ. κατ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
 φράσασαν ἰέναι;
 Πρ. τῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι, 530
 οὕτως ἐχούσης, ὦ νερ.
 Βλ. εἰποῦσάν γ' ἐμοί.

518. ξυμβούλοισιν ἀπάσαις ὑμῖν. Sic quidem libri omnes: vitium tamen est in hac lectione. Solutos pedes amare versum anapesticum norunt tirones, vitaruntque poëtae, quantum fieri potuit, caesuram post secundum pedem. Scriperat Comicus: ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν—

521. ὡς εὐηδικῶς. Hæc verba recte viro continuantur in cod.

522. περὶ τοῦ μοιχοῦ. Perperam vulgo περὶ τοῦ μοιχοῦ, diverso et perquam absurdo sensu.

527. πῶς οὖν ὄρθριον ὦχου σὺ καὶ πῆ; Sic cod. optime. Tres ultima vocalia in unam coaluerant in Aldino codice, nisi ipsius Aldi interpolatio est, σιωπῆ. In edit. B. Juntas est ὄχουσι σῆ—θοιμάτιον λαβοῦσά μοι. Sic libri omnes. At hic mallem λαβοῦσά μου.

531. πῆς λεχοῦς δ' ἦν φροντίσαι. Sic cod. Vim et venustatem habet istud ἦς quod mulier marito regerit. Vulgo πῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι—cum interrogatione.

- ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν.
 Πρ. μὰ τῷ θεῷ.
 ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ὠχόμην' ἐδεῖτα δέ,
 ἤπερ μεθ' ἡκέ μ', ἐξίεναι πάσῃ τέχνῃ.
 Βλ. εἴτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἰμάτιόν σ' ἐχρῆν ἔχειν; 535
 ἀλλ' ἐμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοῦ γκυκλον,
 ὦχου καταλιπούσ' ὥσπερ εἰ προκείμενον,
 μόνον οὐ στεφανώσασ', οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.
 Πρ. ψύχος γὰρ ἦν' ἐγὼ δὲ λεπτή κἀσθενής·
 ἔπειθ' ἦν' ἀλεινοίμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην· 540
 σὲ δ' ἐν ἀλέα κατακείμενον καὶ στρώμασι
 κατέλιπον, ὦ νερ.
 Βλ. αἰ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
 ὦχοντο μετὰ σοῦ, κἀτι χ' ἡ βακτηρία.
 Πρ. ἵνα θοιμάτιον σώσαιοι, μεδυπεδησάμην,
 μιμουμένη σε, καὶ κτυπούσα τοῖν ποδοῖν, 545
 καὶ τοὺς λίθους παῖουσα τῇ βακτηρίᾳ.
 Βλ. οἶσθ' οὖν ἀπολαλεκυῖα πυρῶν ἐκτέα,
 ὄν χρεῖν ἐμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
 Πρ. μὴ φροντίσης· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον,
 Βλ. ἡ κκλησία;
 Πρ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἦνπερ ὠχόμην. 550
 ἀτὰρ γεγένηται;
 Βλ. ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ἤδησθὰ μέ

536. ἰσικαλοῦσα. Sic est in cod. ubi hic versus sic scriptus conspicitur:

ἀλλ' ἦρ' ἀποδύσασ' ἰσικαλοῦσα τοῦ γκυκλον.

In primariis edit. est ἰσικαλοῦσα τοῦ γκυκλον, sine copula, quæ in recentioribus inserta fuit. Mulier sumta mariti veste, ei pallam suam reliquerat, qua indutus ille prodit in scenam. Vide v. 331. Miror œconomiam fabulæ non melius perspectam fuisse Fabro, qui locum hunc inepte vertit.

543. κἀτι χ' ἡ βακτηρία. Sic legendum esse perite vidit Kusterus. In cod. scriptum est: μὲν σοῦ. κἀτι χ' ἡ βακτηρία. Inde depravata est B. Juntas lectio, κἀτι χ' ἡ βακτηρία. In vetustissimis codd. sic exaratum erat ΚΑΤΙΧΗ—i in σ mutatum fuit, κἀτι pro κῆτι.

Depravatissima est Aldina edit. lectio: μὲν σοῦ καὶ κατὶ χ' ἡ βακτηρία.

547. ἰκτία, ὄν χρεῖν. In cod. ἰκτίον ἢ χρεῖν. Inusitata forma est ἰκτίον pro ἰκτίος. At compositum ἠμπισχόμην in usu est. Vide Nub. 645.

550. μὰ Δί', ἀλλ' ἦρ' ἦνπερ ὠχόμην. Vulgo legitur sententia nulla et corrupto metro: μὰ Δί', ἀλλ' ἦγωγ' ὠχόμην. In cod. sic scriptum: μὰ Δί'. ἀλλ' ἦρ' ἦν ἦγω γ' ὠχόμην. Inde, ni fallor, veram poëtae manum restitui. In primariis edit. est: μὰ Δί' ἀλλ' ἦφην ἦγωγ' ὠχόμην. A mala manu est pronomen illud personale, quod nullo pacto versus aptari potest, et sensui prorsus est inutile.

551. οὐκ ἦδησθὰ. Vulgo ἦδησθὰ. Atticam formam revocaui. Auctor Etymol. M. p. 420. l. 12. ἦδησθὰ. τὸ κοινοῦσθαι διὰ τῆς ἰ' τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ἦδησθὰ.

- φράσαντά σοι χθές ;
 Πρ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.
 Βλ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα ;
 Πρ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 Βλ. κάθησο τοῖνον σηπίας μασωμένη.
 ὑμῖν δέ φασι παραδεδοῦσθαι τὴν πόλιν. 555
 Πρ. τί δρᾶν ; ὑφαίνειν ;
 Βλ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.
 Πρ. τίτων ;
 Βλ. ἀπαξάπαντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.
 Πρ. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γ' ἄρ' ἡ πόλις
 ἔσται τολοιπόν.
 Βλ. κατὰ τί ;
 Πρ. πολλῶν οὐνεκα.
 οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν 560
 ἔσται τολοιπόν· οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
 οὐ συκοφαντεῖν.
 Βλ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
 τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.
 Χο. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκα ἔα λέγειν.
 Πρ. μὴ λαποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον, 565
 μὴ γυμνῶν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
 μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ νεχυραζομένον φέρειν.
 Χο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλη γ', εἰ μὴ ψεύδεται.
 Πρ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦδ', ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν,
 καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί. 570
 Χο. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὰν φρένα, καὶ
 φιλόσοφον ἐγείρειν φροντίδ', ἐπισταμένην
 ταῖσι φίλαισιν ἀμύνην. κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίασιν

Εὐπλοῖα. Vide eruditam Valckenarii nota-
 tum ad Iliad. xxii. 280.

556. τίτων; Sic bene cod. et edit. B.
 Junke. Vulgo τίνας;

557. κατὰ πόλιν. Perperam cod. κα-
 τὰ τὴν πόλιν. V. seq. pro vulgato γὰρ
 dedi γ' ἔρ'—

559. Hic versus et sequens in cod.
 omisi. Causa manifesta.

564. Hunc versum ut et 568. alii viro
 vulgo tribuunt, cujus non video quænam
 hic esse possint partes, nec cui rei in
 secum induceretur. Eos ego Choro

tribuo.

569. ὥστ' ἐμοί σε μαρτυρεῖν. Ad Cho-
 rum pertinet pronomen *σε*, ad Blep-
 rum autem *ταῦτον*, v. seq. Vulgo legitur
 ὥστ' ἴμοιγε. Longo diversa est cod. scri-
 ptura ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦδ'. ἵσται ἂν μοι
 μαρτυρεῖ. Facile commutantur *γι* et *σι* :
 versu abhinc secundo, ubi in impressis
 beile legitur *δὲι* *σε*, cod. habet *δὲι* *γι*.

571. πυκνὰν. Doricam formam non
 agnoscit cod. in quo scriptum *δὲι* *γι* *πυ-*
κνῆν. Postremum hoc recipi debet.

ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
 δῆμον ἐπαγλαϊούσα μυρταῖσιν εὐτυχίασιν βίης, 575
 δηλοῦν, ὃ τι περ δύναιται καιρός.
 δεῖται γὰρ τι σοφοῦ ἔξυρῆματος ἢ πόλις ἡμῶν.
 ἀλλὰ πέραινε μόνον μήτε δεδραμένα, μήτ'
 εἰρημένα πω πρότερον. [580
 μισοῦσι γὰρ, ἦν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
 ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἄπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς διανοίαις,
 ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ τοῖσι θεαῖσι.

Πραξαγόρα.

καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω τούσδε θεατὰς,
 εἰ καινοτομεῖν ἐδελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἦθεσι λίαν 585
 τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν· τοῦτ' ἔσθ', ὃ μάλιστα δέδοκα.

Βλέπυρος.

περὶ μὲν τοῖνον τοῦ καινοτομεῖν μὴ δεισῆς· τοῦτο γὰρ ἡμῖν
 δρᾶν ἀντ' ἀλλῆς ἀρχῆς ἔστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμελήσαι.

Πραξαγόρα.

μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντεῖπῃ, μηδ' ὑποκρούσῃ,
 πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκούσαι.
 κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι, πάντων μετέχοντας,
 κακταυτοῦ ζῆν, καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ' ἀθλιον εἶναι·
 μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλὴν, τῷ δ' εἶναι μὴδὲ ταφῆναι·
 μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν δ' ἐδ' ἀκολούθῃ·

574. γνώμης ἐπίνοια. Vulgo γλώττης.
 Nomina ista facile permutantur. Vide
 Markland. ad Eurip. Suppl. 547. et
 not. ad Ran. 355.

577. Vulgo sic legitur hic versus,
 quem frustra pro tetrametro anapestico
 aliquis vendidit :

δεῖται γὰρ σοφῶ τινος ἔξυρῆματος
 ἢ πόλις ἡμῶν.

In cod. scriptum γάρτοι σοφῶ. Inde re-
 cisa inutili voce *σοφῶ* et mutato *σοι* in *σι*,
 quorum alterum quam sæpe in alterius
 locum irreperit, tironibus notum, pul-
 cher emergit hexameter heroicus :

δεῖται γὰρ τι σοφῶ ἔξυρῆματος ἢ πόλις
 ἡμῶν.

581. χρὴ ταῖς διανοίαις. Sic cod. Vul-
 go χρῆν.

582. χαρίτων μετέχει πλεῖστον. Sub-
 auditur *μῆρος*, qua ellipsi nihil frequen-
 tius. Alibi id nomen expressum occur-

rit. Plenam locutionem observat in Pl.
 226.

ἡμῖν μετέχει τοῦδε τοῦ πλοῦτου μῆρος.
 Ran. 334.

φιλοπαίμοισι τιμῆν
 χαρίτων πλεῖστον ἔχουσιν
 μῆρος.

Qui locus nostro simillimus. Idcirco
 minime necesse est *πλεῖστον* legere, ut
 placet Toupio ad Suidam iii. 228.

584. τοῖς ἦθεσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐν-
 διατρίβειν. Vel cæco appareat sic legen-
 dum esse. Mendose vulgo : τοῖς ἡθῆσι
 λίαν, τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. In cod.
 copula non est : τοῖς ἡθῆσι λίαν τοῖς ἀρ-
 χαίοις— et super ἡθῆσι scriptum ab ea-
 dem manu pro diversa lectione, γὰρ ἡθῆ-
 σι. Istud ἡθῆσι librarii errore primum
 invecum fuit.

593. τὸν δ' οὐδ' ἀκολούθῃ. Sic bene
 edidit B. Junta. In codice τὸν δ' οὐδ'

ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίον, καὶ τοῦτον ὁμοιον.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ἔσται κοινὸς ἅπασιν; 595

Πραξαγόρα.

κατέδει σπέλειδον πρότερός μου.

Βλέπυρος.

καὶ τῶν σπελείδων κοινωνοῦμεν;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας. τοῦτο γὰρ ἡμελλον ἐγὼ λέξειν. τὴν γῆν πρῶτιστα ποιήσω κοινήν πάντων, καὶ τὰργύριον, καὶ τᾶλλ', ὅπως ἔστιν ἐκάσῳ, εἴτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομε ὑμᾶς, [600 ταμιεύομεναι, καὶ φειδόμεναι, καὶ τὴν γνώμην προσέχουσαι.

Βλέπυρος.

πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ καὶ Δαρεικοὺς, ἀφανῆ πλοῦτον—

Πραξαγόρα.

ταῦτ' ἐς τὸ μέσον καταθήσει,

καὶ μὴ καταθῆεις ψευδορκήσει.

Βλέπυρος.

κακῆθησάτο γὰρ διὰ τοῦτο.

Πραξαγόρα.

ἀλλ' οὐδὲν τοι χερίσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ.

Βλέπυρος.

κατὰ δὴ τί;

ἀπολοῦσιν. In ceteris edit. est τὸν δ' ἀπολοῦσιν, claudicante versu, sententiaque minus bona. Depravatam lectionem, cujus tamen vitium sensit, in versione expressit Faber: illum autem uno pedessequo. Nos vero: illum autem ne pedessequum quidem habere.

595. κατέδει σπέλειδον πρότερός μου. Sic in cod. scriptum, ut legendum esse conjecerat Faber; non, ut vulgo, μω. Perverbialis locutio esse videtur in eos qui loquentem intempestive interpellant. Libri omnes habent κατέδει. Oportuit κατέδει. Atticus ἴδωμι futurum est, cujus

secunda est ἴδωμι, κατέδει. Phrynichus: βρώσομαι, κακῶς ὁ Φαβριανός. εἰ γὰρ Ἄστυ και ἀστ' αὐτῷ τῷ ἴδωμι καὶ κατέδειμαι χρεῖνται. Auctor Etym. M. p. 786. l. 23. φάγομαι—ἰ μίσις μίλλαι β' φηγοῦμαι ἀφίλειν ἴναι. ἀλλὰ σισσημῖναι τὸ φάγομαι, πῖομαι, ἴδωμαι.

604. ταῦτ' ἐς τὸ μέσον. Vulgo τοῦτ'—ἀλλ' οὐδὲν τι. Modo monui has voculas sæpissime commutatas reperiri, quia eodem sono Græculi eas offerebant, ut et hodie multi faciunt.

605. οὐδὲν οὐδὲν πινίξ λέγει. Perpe-

Πραξαγόρα.

οὐδεὶς οὐδὲν πενία δράσει. πάντα γὰρ ἔξουσιν ἅπαντες, ἄρτους, τεμάχτι, μάζας, χλαίνας, ὄνον, σφάγους, ἐρεβίνθους. ὡστε τί κέρδος μὴ καταθῆναι; σὺ γὰρ ἐξευρῶν ἀπόδειξον.

Βλέπυρος.

οὐκουν καὶ νῦν οὐτὸι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα πάρεςι;

Πραξαγόρα.

πρότερόν γ', ὡ τὰν, ὅτε τοῖσιν ὀμοῖσι διαχρώμεθα τοῖς πρόσθεροισι νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ καταθῆναι;

Βλέπυρος.

ἦν μείραξ ἰδῶν, ἐπιθυμήση καὶ βούληται σκαλαθῦραι, ἔξει, τούτων ἀφελῶν, δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθ' ἔξει ξυγκαταδαρῶν. [610

Πραξαγόρα.

ἀλλ' ἔξεσται προῖκ' αὐτῷ ξυγκαταδαρῆν.

ram vulgo οὐδ' ἰν πινίξ. Ridiculo librarii errore in cod. scriptum est, οὐδὲν οὐδὲν πινίξ κει δρᾶσει.

609. δ' τὰν, sic bene cod. Vulgo δ' τὰν—ὀμοῖσι διαχρώμεθα. Ad hæc verba ita commentatur Faber. Prava lectio. Scribe, τοῖσι ὀμοῖσιν ἰχρώμεθα. Ita postulat versus et hellenismus. Nam διαχρώμεθα aliud est quam ἰχρώμεθα. In metris parum intelligebat Faber, quod passim ostendunt ejus notæ. Vide quam bellus esset tetrameter sic, ut ille volebat, scriptus:

πρότερον γ' | ὡ τὰν | ἴδωμι | σι νομοῖ
| σιν ἰχρῶν | μείραξ | πρῶθαι | σι.

in quo cæsura est post quartum pedem contra artem. Quod autem ad hellenismum attinet, illius eum non minus fugit ratio. Meliora ab n. STEPHANO edoveri poterat, si illius Thesaurum consulisset, ubi T. iv. col. 615. διαχρώμεναι, tacente præpositione pro χρωμαι ὑποβ, passim apud Herodotum, ut διαχρώμεναι ἰσθῆναι. Et διαχρῶνται ὄνον. Item διαχρῶνται τρέσση ζῆναι τῶνδ'. Et διακρήσαστο ἴδωσι ζῆναι. Et διακρήσαστο αὐτῷ τρέσση. Alia exempla profert in vocum Herodoti recensione et interpr. p. 12. appendix edit. Wesselingii. Composita verba sæpissime occurrunt cum apud alios scriptores, tum apud Comicum nostrum, in quibus præpositio multum ad ornatum, nihil ad significationem confert, qua de re opportunior

erit ad Nubes dicendi occasio.

611. σκαλαθῦραι. Schol. συνοῦσιναι. Quod autem addit μείραξ hic marem significare, ineptum est. Faudic fuit Græculo, nam scholion illud recentioris est monetæ, nec antiquum Grammaticum sapit, interpolata horum versuum lectio, quos sic exhibent editiones primariæ.

ἦν μείραξ ἰδῶν ἐπιθυμήση καὶ βούληται ΤΟΥΤΟΝ σκαλαθῦραι, ἔξει τούτων ἀφελῶν δοῦναι. τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ μεθ' ἔξει.

Quæ in recentioribus emendatius representantur βούληται et μεθ' ἔξει, sic recte scripta sunt in cod. ubi mendose σκαλαθῦραι. Pronomen τούτων, quod metrorum imperito Græculo suspectum non fuit, ei persuadere debuit μείραξ hic puerum significare. Sed uno ore clamantur eruditi omnes, istud τούτων, quod versus respuit, tollendum esse: nihilominus id in textu reliquit vel Berglerus, vel illius lucubrationum caupo. At in altero versu pro τούτων Berglerus ipse reposuit τούτων, auctor, ut ait, invitis edit. omnibus, et insuper Scholiaste. At ego aio: stultissime, invita sententia, et insuper communi sensu. Quid enim sibi vult τούτων ἀφελῶν, puellam hanc eximens? ineptum est. ἔξει (i. e. δυνήσεται) δοῦναι (scilicet τῷ μείραξ) ἀφελῶν, demens, detrakens, decerpens, τούτων, ex iis quæ illi sibi reservavit, nec in commune deposuerit.

καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι,
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ. 615

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, εἰ πάντες ἴασιν,
ἐπὶ τὴν ἀραιότητα αὐτῶν, καὶ ζητήσουσιν ἐρεῖδειν;

Πραξαγόρα.

αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς καθεδούνται·
κατ' ἣν ταύτης ἐπιθυμήσει, τὴν αἰσχρὰν πρῶτ' ὑποκρούσει.

Βλέπυρος.

καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἣν ταῖς αἰσχροῖσι συνῶμεν,
ἐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον, πρὶν ἐκεῖσ', οἱ φῆς, ἀφικέσθαι;

Πραξαγόρα. [620

οὐχὶ μαχοῦνται.

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

θάρξει, μὴ δέισις, οὐχὶ μαχοῦνται.

614. τῶς ἀνδράσι συγκατακεῖσθαι.
Sic scribendum; non, ut vulgo, *ξυγκ-*
Atticam litteram hic respuit metri lex.
In cod. ut in edit. B. Juntae pro *ξυγκ-*
τακεῖσθαι, repetitum e praec. v. *ξυγκ-*
ταδαρθεῖν. Hoc modo saepe contingit, ut
idem vocabulum in duorum continuo-
rum versuum sine scriberetur, ubi fere
semper se prodit oscitantis librarii culpa.
Aldus edidit *ξυγκτακεῖσθαι*, e scripto
libro, ut probabile est; sin ex conjectura,
laudandum est illius acumen, bona-
que retinenda emendatio. Similem
mendam sustuli in Apollonii Arg. i. ubi
vers. 593. et sequens eodem participio
εἰσαρόντες claudebantur. Emendatio-
nem, quam haud vereor luculentam ap-
pellare, in indicem flagitiorum meorum
retulit Flos Criticorum nostratum. (V.
Journal des Savans, mai 1781.)

616. *ερεῖδειν, συνοισίειν*. Vide fragm.
Inc. ii. et Eustathium ibi laudatum.

619. *συνῶμεν*. Perperam vulgo *ξυνῶ-*
μεν.

621. Hunc et seq. versum ad fidem
codicis in integrum restitui, qui dimidia
fere sui parte mutili erant. Sic lege-
bantur:

οὐχὶ μαχοῦνται.—περὶ τοῦ;—τοῦ μὴ
ξυγκαταδαρθεῖν.

καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάξει.

In codice vero sic scripti sunt:

οὐχὶ μαχοῦνται περὶ σοῦ θάρξει. μὴ δέ-
σει. οὐχὶ μαχοῦνται.

περὶ τοῦ;—τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ
σοὶ τοιοῦτον ὑπάξει.

Juxta codicis scripturam prior horum
versuum totus est mulieris. Fauti fuit
librario prava lectio *περὶ σοῦ*, pro *περὶ*
τοῦ. Illud est etiam in edit. B. Juntae.
At Aldus dedit *περὶ σοῦ*. Loquendi vi-
ces personis melius me divisisse arbitror,
marito bis *περὶ τοῦ*; tribuendo. Si
prior loco dixisset mulier *περὶ σοῦ*, nihil
fuisset causae cur maritus iterum percon-
taretur *περὶ τοῦ*; In minore Batava sic
interpolatus fuit posterior versus:

καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάξει. καὶ σοὶ τὸ περὶ
τοῦ μάχεσθαι.

Omissis sinceris, spuria in editione sua
exhibuit Kusterus, sic denuo immutata:
καὶ σοὶ τὸ περὶ τοῦ δὴ μάχεσθαι. E-
gregiose sane judicii specimen! Quae in
sequentibus obtinebat personarum dis-
tinctio erat absurdissima. Nihil pro-
sus hic viderunt interpretes: postremum

Βλέπυρος.

περὶ τοῦ;

Πραξαγόρα.

τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ τοιοῦτον ὑπάξει.
τὸ μὲν ἡμέτερον γνώμην τιν' ἔχει. προβεβούλευται γὰρ ὅπως ἂν
μηδεμιάς ἢ τρύπημα κενόν.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί ποιήσειε;
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχύους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς βαδισοῦνται.

Πραξαγόρα. [625

ἀλλὰ φυλάξουσ' αἱ φαυλότεραι τοὺς καλλίους ἀπιόντας
ἀπὸ τοῦ δείπνου· καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοισιν
οἱ φαυλότεραι· κοῦκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν
ταῖσι γυναιξίν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρί-

Βλέπυρος. [σωνται.

ἢ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥῖς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρονήσει.

Πραξαγόρα. [630

νὴ τὸν Ἀπόλλω· καὶ δημοτικὴ γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη
τῶν σεμνοτέρων ἔσαι πολλή, καὶ τῶν σφραγίδας ἐχόντων,
ὅταν ἐμβᾶς δὴ γ' εἴπη· Προτέρω παραχῶρει, κατ' ἐπιτήρει,
ὅταν ἤδη γ' ὡς διαπραξάμενος παραδῶ σοὶ δευτεριάζειν.

omnium Berglerus prioribus non fuit
acutior. Ista *τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν*
pressius verti debuerunt: Si cum illis non
concupueritis; vel, quia cum illis non
concupueritis.

623. τὸ μὴ ἡμέτερον. Sic cod. et Al-
dina editio. Mendose Bern. Junta *ὑμί-*
σιον, quod inepte revocavit Berglerus,
non videns haec ex ipsa sententia mulie-
ri continuari debere.

624. *μηδεμιάς ἢ τρύπημα κενόν*. Scri-
psisset, si per metrum licuisset, τὸ τρύ-
πημα. Hic locus, ut multi alii, exemplo
esse possit Comicis licuisse nomen sub-
stantivum efferre sine articulo, quem
soluta orationis scriptores non omitte-
rent. Vide not. ad Lys. 152.

626. Hic versus in cod. omissus.
Primariae edit. recte habent *ταῖσι καλοῖς*,
ut etiam excusum fuit in novissima Ba-
tava: mendose recentiores quaedam
ταῖς καλοῖς.

631. *καταχήνη, κατέγιλος*. Vide
VOL. II.

Vesp. 575.

633. Hic versus in codice omissus.
Causa manifesta: ad *ὅταν* sequentis
versus aberravit librarii oculus. Vulgo
autem sic legitur metro prorsus corru-
pto, et sententia nulla:

ὅταν ἐμβᾶς δὴ γ' εἴπη, πρότερος παραχῶ-
ρει κατ' ἐπιτήρει.

Qua in scriptura ne forma quidem ap-
paret tetrametri anapestici. Deinde
quisnam est nominativus verbi *εἴπη*?
non alius esse possit, quam *καταχήνη*,
quod ineptissimum est. Metro et sen-
tentiae subvenit Faber, acuteque genui-
nam detexit lectionem:

ὅταν ἐμβᾶς δὴ γ' εἴπη· Προτέρω παρα-
χῶρει, κατ' ἐπιτήρει.

Per eadem intellige id hominum genus
qui *ἐμβᾶς* utebantur: ii autem erant senes.
Plut. 759.

ἰκτυπίστο δὲ
ἐμβᾶς γιρότων εὐρύθμοις περιβήμασι.
634. *δευτεριάζειν, secundas partes agere.*
c

Βλέπυρος.

πῶς οὖν, οὕτω ζώνων ἡμῶν, τὸς αὐτῆ παιδᾶς ἕκαστος 635
ἔσται δύνατος διαγιγνώσκειν;

Πραξαγόρα.

τί δὲ δεῖ; πατέρας γὰρ ἅπαντας
τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοις νομιοῦσιν.

Βλέπυρος.

οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἐξῆς τὸν πάντα γέροντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν, γινώσκοντες πατέρ' ὄντα,
ἄλχουσι. τί δὴδ', ὅταν ἄγνως ᾗ, πῶς οὐ τότε κάπι χεσοῦνται;

Πραξαγόρα.

ἄλλ' ὁ παρεστῶς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς ἔκ ἔμελ' ἔδδεν
τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἦν πληγέντος ἀκούση,
μὴ ὑτὸν ἐκείνον τύπτῃ δεδιώς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο μαχεῖται.

Βλέπυρος.

τὰ μὲν ἄλλα λέγεις ἔδδεν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν Ἐπίκερος,
ἢ Λευκολόφας, πάπαν με καλοῖ, τοῦτ' ἦδη δεινὸν ἀκοῦσαι.

Πραξαγόρα.

πολὸν μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός ἐστι.

Βλέπυρος.

τὸ ποῖον;

Πραξαγόρα.

εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ' εἶναι.

Βλέπυρος.

οἰμῶζοι γ' ἂν, καὶ κωκυτοί.

Πραξαγόρα.

σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν καλαμίνδης.
ἄλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψήφισμα γενέσθαι,

Metaphora a scena sumta. Pro διαπρα-
ξάμενος, ridiculo errore in cod. scriptum
παρματαξάμενος, quod exhibet etiam edit.
B. Juntae.

638. ἰξῆς. Vox hæc in cod. omissa.

644. τὰ μὲν ἄλλα λίγως οὐδὲν σκαιῶς.
Id est οὐ σκαιῶς. Familiare est Atticis οὐ-
δὲ adhibere pro οὐ.

645. πάπαν με καλοῖ. Mendose
vulgo πάπαν με καλοῖ. Sequitur mox
εἴ σε φιλήσειεν.

647. Ἀρίστυλλος. Homo erat αἰσχρο-
πυλός, lingua et ore aliorum subserviens
libidini, cujus mentio in Pluto 314.

649. γίγνομαι ob metrum scribi debuit.
Perperam vulgo γίγνομαι.

ᾤστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ.

Βλέπυρος.

δεινὸν μέντ' ἂν γ' ἐπεπόνδη. 650
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων;

Πραξαγόρα.

οἱ δοῦλοι. σοὶ δὲ μελήσει,
ὅταν ἢ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρὸν χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.

Βλέπυρος.

περὶ δ' ἱματίων τίς πύρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ' ἔστιν ἔρεσθαι.

Πραξαγόρα.

τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει· τὰ δὲ λοιφ' ἡμεῖς ὑφανῶμεν.

Βλέπυρος.

ἔν' ἐτι ζητῶ· πῶς, ἦν τις ὄφλη παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῶν,
πῶθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἔστι δίκαιον.

Πραξαγόρα.

ἄλλ' οὐδὲ δίκαια πρῶτον ἔσσονται.

Βλέπυρος.

τούτῃ δὲ πύρους ἐπιτρέψει;

Πραξαγόρα.

κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐδέμην. τοῦ γὰρ, τάλαν, οὐνεκ' ἔσονται;

Βλέπυρος.

πολλῶν ἔνεκεν, νῆ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτων δ' ἐνὸς οὐνεκα δήπου,

650. μή σε φιλήσῃ. Cod. οὐ μή σε φι-
λήσει. Hinc οὐ μή est etiam in edit. B.
Juntae, reclamante metro.—δεινὸν μέντ'
ἂν γ' ἱσιπόδη. Vulgo δεινὸν μέντ' ἂν ἱσι-
πόδην. Primo post ἂν inseri debuit γῆ
ob metrum. Tum ἱσιπόδην e puriori
Atticismo reposui. Nec aliter hic Sui-
das legisse videtur, cujus hæc est nota
ex edit. Mediolan. descripta: ἱσιπό-
δην, ἀντὶ τοῦ ἱσιπόδην· καὶ ἰσθμῆν, ἀντὶ
τοῦ ἰσθμῆν· καὶ ἦδη, ἀντὶ τοῦ ἦδην. Om-
nia ista sunt tertie personæ, quam Atti-
cici terminatione a prima non distingue-
bant. Vide Kenium ad Corinthum de
Dial. Att. §. lviii. et confer not. ad Pl.
696. In edit. B. Juntae pro ἱσιπόδην
est ἱσιπόδην, quod ad verum propius
accedit. Priori coli vulgata lectio bona
est, ᾤστ' οὐχὶ δέος, μή σε φιλήσῃ. E codi-
cis scriptura diversa hæc concinnari
posset: ᾤστ' οὐ δέος, οὐ μή σε φιλήσει. Ita

ut nihil cause sit cur metuas; non te oc-
culabitur.

652. δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. Hoc expli-
cat Casaubonus ad Athen. vi. 10. ubi
Scholiastem emendat, cujus nota sic
scribenda: ἢ τοῦ ἡλίου σκιά, ὅταν ἢ δίκαια
πῶδων. Σέλι δὲ ἱσιπῆν, ὅτι γίγεται ἐπὶ.
Τὸ παλαιὸν οἱ καλοῦντες ἱσιπῆν, καὶ
οἱ καλοῦμενοι παρισπασίοντες τὴν σκιά.
καὶ οὕτως οἱ μὲν ἀνίμνον τοὺς κληθέντας,
οἱ δ' ἀπῆσαν ἱσιπῆν ἱσιπῆν: οὐδὲνα ση-
ρήσιος οὐσης ἱσιπῆς, ἀφ' ἧς οὐδὲν ἦν τι-
μῆσασθαι εἰς πύρους ὄρας προήκει. Hac
respexisse videtur Pollux vi. 44. τῆ σκιά
δ' ἱσιπῆσιν τὸν καιρὸν τῆς ἱσιπῆς τοῦ δει-
πνοῦ ἔδου, ἦν καὶ στοιχεῖον ἱσθμῆν. καὶ ἴδου
σκαίον, εἰ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον εἶναι.
λιπαρὸν χωρεῖν. Sic bene cod. Vulgo λι-
παρῶς.

659. ἰνὸς οὐνεκα. Perperam vulgo ἰσι-
παι. Vide not. ad Pl. 329.

ἦν τις ὀφείλων ἐξαρηῆται.

660

Πραξαγόρα.

πόθεν οὖν ἐδάνεισ' ὁ δανείσας,
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δὴ που ὄτ' ἐπίδηλος.

Βλέπυρος.

νῆ τὴν Δήμητρ', εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν σὺ φράσον μοι.
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὴν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπορήσειν.

Πραξαγόρα.

ἀπὸ τῆς μάξης, ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις ἀφαιρῇ,
οὐχ ὑβρίζεται φαύλως οὐδεὶς οὕτως τῇ γαστρὶ κολασθεῖς.

Βλέπυρος.

οὐδ' αὖ κλέπτῃς οὐδεὶς ἔσται;

Πραξαγόρα.

πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ;

Βλέπυρος.

οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν.

Πραξαγόρα.

οὐκ, ἦν οἴκοι γε καθεύδης,
εἰδ' ἦν γε θυράζ', ὡσπερ πρότερον. βίοςτος γὰρ πᾶσιν ὑπάρξει.
ἦν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσει. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι;
ἔτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρείττον κομιεῖται ἐκεῖνου.

Βλέπυρος.

οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

662. τουτὶ τοίνυν φράσον μοι, perquam inficete illata tertia persona statim post eandem, in eodem ad eandem personam sermone: διδάσκεις—φράσον μοι.

663. τῆς αἰκίας πόθεν ἐκτίσουσιν; Subauditur τῆς δίκης, seu potius τὸ τίμημα. Pl. 480.

τί δὴ σὺ μοι τίμημα' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ;

Piget me eorum, quæ ad hunc versum scripsit Dawesius. Oratorum Græcorum ne unam quidem paginam legisse videtur. αἰκία producta media apud Pœtas Atticos sæpe occurrit. Vide Æschylum Prom. 93. 117.

666. Vocem οὐδὲ addidi, sententia flagitante et metro. Toto pede mutilus erat versus. Faber reponerat ἰξῆς, ut

supra 658. Kusterus, πρώτοι: quorum illud frigidum, hoc solæcum. Neuter animadverterat deesse nominativum verbi ὑβρίζεται. Eadem diphthongus initio utriusque vocis, alterius omittendæ causa fuit. Genuinum hoc esse ostendit alterum quod infertur v. seq. οὐδὲ.

667. πῶς γὰρ κλέψει, μετὸν αὐτῷ; In impressis erat, πῶς γὰρ κλέψαιμι τὸ μαινοῦ; E Suida, qui locum hunc profert in μισθῷ, monuit Kusterus legendum esse, πῶς γὰρ κλέψαι, μετὸν αὐτῷ; quam lectionem in textu exhibet novissima Batava: sic quoque in cod. scriptum est. Sed soleca est oratio. Oporteret πῶς ἂν κλέψαι, immo Attice κλέψω—Scripserat Comicus, quod reposui, κλέψαι.

672. οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι.

Πραξαγόρα.

περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσεις;

Βλέπυρος.

τὴν δὲ δίαίταν τίνα ποιήσεις;

Πραξαγόρα.

κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄστῳ
μίαν οἴκησιν φημί ποιήσειν ξυρρήξασ' εἰς ἐν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν ὡς ἀλλήλους.

Βλέπυρος.

τὸ δὲ δειπνον ποῦ παραθήσεις; 675

Πραξαγόρα.

τὰ δικαστήρια καὶ τὰς ἴτωας, ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω.

Βλέπυρος.

τὴ δὲ βῆμα τί σοι χερίσιμον ἔσται;

Πραξαγόρα.

τοὺς κρητῆρας καταθήσω,
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ βραψυδεῖν ἔσται τοῖς παιδαριοῖσι
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ τις δειλὸς γεγένηται,
ἵνα μὴ δειπνώσ' αἰσχυρόμενοι.

Βλέπυρος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, χάριέν γε. 680

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις;

Πραξαγόρα.

ἐς τὴν ἀγορὰν καταθήσω
κᾶτα στησασα παρ' Ἀρμοδίῳ κληρώσω πάντας, ἕως ἂν
εἰδῶς ὁ λαχὼν ἀπίη χαιρών ἐν ὀποίῳ γράμματι δειπνεῖ
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ Βητ' ἐπὶ τῆν στωάν ἀκολουθεῖν

Sic scriptum in cod. In impressis est, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι. Accentu tantum mutato vocule αῖ, præstabat forte edere, οὐδὲ κυβεύσουσ' ἄρ' ἄνθρωποι, ob rationem allegatam ad v. 518.

675. παραθήσεις. Sic cod. ut impressi. Marklandus ad Eurip. Suppl. 932. legendum censet παραθήσει in forma media, cuius rei me fugit ratio.

676. εἰς τῶας. Hic et infra ubicunque hæc vox occurrit, scriptum in cod. τῶας. In impressis est τῶας. Prior syl-

laba ob metrum produci debet. Analogiæ magis congruum mihi videtur τῶα, quam τῶας. Ab illo, τῶα, derivatur nomen Στωαῖοί. Formam τῶα, cuius nescio, an apud scriptorem quepiam exemplum occurrat, cuiusque non meminerunt Lexicographi, adfirmare videtur auctor Etymol. M. p. 550. l. 7. Sed voces fingere, quas usus nunquam admittit, Grammaticis solemne est.

682. κᾶτα στήσασα. In cod. κατασῆσασα.

τὴν Βασιλείου δειπνήσοντας· τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην·
τοὺς δ' ἐκ τοῦ Κάππ' ἐς τὴν σταῶν χωρεῖν τὴν Ἀλφιτόπωλιν.

Βλέπυρος.

ἵνα κάπτωσιν ;

Πραξαγόρα.

μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνώσιν.

Βλέπυρος.

μη' ξελκυσθῆ, καὶ δ' ὁ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντες.
Πρ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν.

πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρεξοίμεν' 699

ὥστε μεθύσθεις αὐτῷ στεφάνω

πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾶδα λαβῶν.

αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόλους

προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δειπνου,

τάδε λέξουσιν· Δεῦρο παρ' ἡμᾶς· 695

ἐνθάδε μείραξ ἔσθ' ὠραία.

Παρ' ἐμοὶ δ', ἐτέρα φῆσει τις ἄνωθ'

ἔξ ὑπερώου, καὶ καλλίστη,

καὶ λευκοτάτη· πρότερον μέντοι

δεῖ σε καθεύδειν αὐτῆς παρ' ἐμοί. 700

τοῖς δ' εὐπρεπέσιν γ' ἀκολουθοῦντες

καὶ μειρακίοις αἱ φαυλότεραι

τοιᾶδ' ἐρούσιν· Ποῖ θεῖς οὗτος ;

πάντως οὐδὲν δεῖσας ἐλθῶν·

τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς 705

ἐψήφισθαι προτέροις βινεῖν·

ἡμᾶς δὲ τέως θρία λαβόντας

διφόρου συκῆς

ἐν τοῖς προθύροιςι δέφεισθαι.

685. τοὺς Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. Subaudi λαχόντας· τοὺς Θῆτα λαχόντας. Vulgo legitur, τὸ δὲ Θῆτ' ἐς τὴν παρὰ ταύτην. At vero in cod. scriptum est, διαπνήσοντας, τοὺς δ' ἐκ τοῦ Θῆτα παρ' αὐτῆν. Quam lectionem sinceram esse credo, et versum, qui sequebatur, excidisse. Porticum Thracum designari arbitratur Meursius Ath. Att. pag. 15. Scholiastes vero minus probabiliter, τὸ Θῆτα, Thesi templum.

687. Personæ in hoc versu perquam absurde distinctæ erant.

688. ἀπελῶσιν ἅπαντας. Sic recte cod. non, ut vulgo, ἅπαντας.

701. εὐπρεπέσιν γ'—inserenda fuit ob metrum particula.

702. αἱ φαυλότεραι sententia ipsa flagitante reponi debuit: vulgo absurde αἱ φαυλότεραι.

709. προθύροιςι ob metrum scriben-

φέρει νῦν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῶν ;

Βλ. πᾶνυ. 710

Πρ. βαδιστέον τ' ἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χεῖματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὐφώνον τινα.

ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη ταῦτα δεῖν, ἡρημένην
ἄρχειν, καταστήσαι τε τὰ ξυσσίτια, 715

ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρώτον τήμερον.

Βλ. ἤδη γὰρ εὐωχῆσόμεσθα ;

Πρ. Φῆμ' ἐγώ.

ἔπειτα τὰς πόρνas καταπαῦσαι βούλομαι
ἀπαξάπασας.

Βλ. ἵνατί ;

Πρ. δῆλον τουτογί·

ἵνα τῶν νέων ἔχωμεν αὐταὶ τὰς ἀκμάς. 720

καὶ τὰς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας

τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,

ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμάσθαι μόνον,

κατανάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.

Βλ. φέρε νῦν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πησίον, 725

ἵν' ἀποδέλωμαι, καὶ λέγασί μοι ταδί·

ΤΟΝ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΤΟΥΤΟΝ ΟΥ ΘΑΥ- ΜΑΖΕΤΕ ;

dum fuit, non, ut vulgo, προθύρους. E-
mendata hic est scriptura codicis.

711. βαδιστέον τ' ἄρ'—Vulgo βαδιστέον
ἔρ'—Vide not. ad Ran. 656.

716. τήμερον. Vulgo minus bene σή-
μερον.

719. δῆλον τουτογί. Vulgo τοῦτο τί.

Quæ scriptura reineri poterat, distin-
ctis personis, ut in cod. distinctæ sunt :

BA. ἵνατί ; ΠΡ. δῆλον τοῦτο. BA. τί ;

Sed longe præstat τουτογί, quod repo-
nendum esse acute vidit Kænius ad Co-
rinthum p. 56.

724. κατανάκη servorum est vestis.

Hic metonymice ponitur res pro perso-
na, quæ re utitur, ut supra 638. ἰμβάς.

κατανάκη valet igitur τῶν δούλων χεῖρον.

Mentio κατανάκων, in Lys. v. 1151. ad
quem locum respexit Hesychius. Ad
metonymiam non attenderant, nec ad
usum dativi personam significantis pro

genitivo cum ellipsi nominis χεῖρον, qui
hoc aliter acceperunt, et optimam lectio-
nem temere sollicitarunt.

727. Recitato hoc versu Bleyprus et
Praxagora in forum ituri e scena egre-
diuntur. Hoc intellexere Faber et Ku-
sterus, qui sequentes versus viro cuidam
supellectilem suam in commune depo-
situro tribuerunt. In primariis editi.

versus 728. et sequens versus absurde
Praxagoræ tributi erant: pravam illam
distinctionem inepte revocavit Bergle-
rus. Economiam fabulæ parum per-
spectam habuerunt editores, minime ve-
ro omnium postremus ille. Post ver-
sum 727. actus finitur, quo exacto, Cho-
rus cantando et saltando partes suas
agebat: sed temporis injuria et prisco-
rum Grammaticorum socordia periere
chorica cantica hujus fabulæ tantum
non omnia.

Χο.

(λείπει ἡ τοῦ Χοροῦ φῶδή.)

ΑΝΗΡ Α, ὁ καταδεῖς, ΑΝΗΡ Β, ὁ μὴ καταδεῖς,
ΚΗΡΥΞ, ΧΟΡΟΣ.

Αν. α'. ΕΓΩΓ', ἴν' εἰς ἀγορὰν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριούμαι, κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χῶρει σὺ δεῦρο, κίναχύρα καλὴ καλῶς, 730
τῶν χερμάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κωνοφορῆς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκους στρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφοροφόρος; ἡ χύτρα, δεῦρ' ἔξειδι,
νῆ Δία, μέλαινά γ', οὐδ' ἂν, εἰ τὸ φάρμακον 735
ἐψοῦσ' ἔτυχες, ὦ Λυσικράτης μελαινεται.
ἴστω παρ' αὐτὴν, δεῦρ' ἴθ', ἡ κομμώτρια.
φέρει δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ', ἡ κίθαρωδός, ἔξειδι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν 740
ἄωρὶ νυκτῶν διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβῶν προίτω, τὰ κηρία

728. ἴγων'—Sic legendum esse manifestum est. Perperam vulgo ἴγῶ δ'—
Similis erat menda v. 173.

730. Supellectilem suam foras effert quidam, eamque ordine disponit ante aedes. Alloquitur autem singula vasa, ut in comedia, tanquam essent homines; assignatque singulis locum et officia, qualia in pompis esse solebant quarundam personarum. Nam istud omnino tenendum, istaec ad imitationem pompae fieri. Quodnam autem sit vas istud, quod primum effert, et κίναχύραν vocat, incertum est; Faber admodum verosimiliter putat esse *cribri genus*, adductus, credo, etymologia vocis, *παρὰ τὸ κινῶν ἔχουρα*. BEGGER. Scholiastae κίναχύρα est *νομα δούλη*.—καλὴ καλῶς. Pace 1330. *χῆρας μετ' ἰμοῦ καλὴ καλῶς κατακίσει*. Plautus *Asin.* iii. 3. *I sane bella belle*. *Curcul.* iv. 2. *Scquere istum bella belle*.

732. De virginibus canephoris vide Meursium Panathen. c. 23. cujus in fine laudantur Comitorum versus, quos servavit Nostri Schol. ad Av. 1550. ubi Hermippi fragmentum depravatatum est,

quod vel aliter, vel hoc modo legendum est.

*ὄστις αἱ κωνοφοροί,
λευκοί· ἀφίτοις ἐντετριμμένοις.
ἴγῶ δ' ἴνα ψαλαμάτων τὴν διφοροφόρον.*
Dativus *ἐντετριμμένοις* pertinet ad substantivum quod praecedebat in eodem casu.

737. Perperam vulgo legitur: *δῦρ' ἴθι κομμώτρια*. Emendandi rationem vidit Faber, cujus crisis confirmat. cod. in quo *δῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια*. Suidas: *κομμωτής, καλλωπιστής. κομμώτρια, ἱμπλικτήρια, ἡ κομμώσα τὰς γυναῖκας*.

738. De Hydriaphoris videndus Meursius Panathen. cap. 21.

739. ἡ κίθαρωδός. Gallinaceum intelligit, qui *ἔθριος* ἔδον dormientes e somno excitat. Hunc v. 30. praeconis nomine designat mulier: hic citharedus est, unde intelligendus jocus in *ἔθριον ἴμας*, quo adludatur ad musicum modum, qui *ἔθριος* appellatur.

742. ὁ τὴν σκάφην. Qua significatione *σκάφην* accipi debeat, valde incertum est. Meursius loco modo citato et *Lect. Att.* iv. 8. *ligonem* esse ait; alii *mastram*,

κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλεσιόν,
καὶ τῷ τρίποδι ἐξένεγκε, καὶ τὴν λήκυθον
τὰ χυτρίδι ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε. 745
Αν. β'. ἐγὼ καταδήσω τὰμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι, καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ γ' οὐδέποτε, ἀλλὰ βασιανῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρωτὰ καὶ φειδωλίαν 750
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμα ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερα μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὐτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων;
Αν. α'. οὐδαμῶς. 755
Αν. β'. τί δὴτ' ἐπὶ στοίχου ὅστιν οὕτως; οὐ τι που
Ἴέρανι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;
Αν. α'. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν, κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.
Αν. β'. μέλλεις ἀποφέρειν; 760
Αν. α'. πᾶνυ γε.
Αν. β'. κακοδαίμων ἄρ' εἶ,

in qua pinsitur farina. Hoc adfirmare videntur excerpta e Photii lexico prolata ab Hesychii interprete ad *σκαφοφόροι*; illud vero probabile reddit quod docet Harpocratio in *Μεταίσιον*: *ἰκάλου δὲ οἱ κομμωτοὶ σκαφίως τοὺς μειστούκους, ἰκτὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὕτοι*. Sane *σκαφίως fossorem* notat, cujus instrumentum est *ligo*. Sed hoc comicæ licentiæ esse possit. Altera acceptio probabilior mihi videtur. Prava distinctione *losus* hic impeditus erat, et copula inepte inserta in seq. v. quam cod. non agnoscit. Sic legitur in Kusteri editione:

*ὁ τὴν σκάφην λαβῶν προίτω τὰ κηρία·
κόμιζε τοὺς θαλλοὺς καὶ καθίστη πλεσιόν,
καὶ—*

744. τὸ τρίποδ'. Infra 786. *καὶ δὴ μὲν οὖν τῶδι ξυνάπτω τὰ τρίποδι*. Quod vulgatum hujus versus confirmat lectionem. In codice vero, *τὸν τρίποδ'*.

747. ἀνὴρ ἔσομαι. Sic cod. Harum vocum prior in impressis ommissa cum versus ruina.

VOI. II.

754. πότιρα. Vulgo *πότιρον*. Illud magis Atticum est, et Comico frequentatum.

756. ἐπὶ στοίχου. Sic cod. et editt. primariae. In recentioribus *ἐπὶ εἰχου*.—*οὐτι που*. Vulgo *οὐτι μὴ*, quod nescio an graece dicatur pro *num*. Ad *οὐ τι που* frequenter apud Poetas Atticos occurrat. Vide not. ad *Ran.* 522. Euripid. *Helena* 95.

757. *πομπὴν ἀπέμπετε*; *οὐ τι που σὺ φασγάνῳ βίον στερῆς*;

483. *πότ'· οὐ τι που λιλήμεθ' ἐξ ἄντρον λίχος*;

549. *οὐ τι που κρυπτιόμεαι*

Πρωτίως ἀσίπτου παιδὸς ἐκ βουλυμάτων;

Herc. Fur. 968.

οὐ τι που φόνος σ' ἰσάκχυσεν νεκρῶν,

οὐς ἄρτι κείνους;

757. *πομπὴν ἀπέμπετε*; Sic cod. et edit. B. Juntæ. In ceteris *πομπὴν σίμπεται*;

π

- νή τὸν Δία τὸν Σωτήρα.
 Αν. α'. πῶς ;
 Αν. β'. πῶς ; ῥαδίως.
 Αν. α'. τί δ' ; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ ;
 Αν. β'. ποίοισιν, ᾧ δύστηνε ;
 Αν. α'. τοῖς δεδογμένοις.
 Αν. β'. δεδογμένοισιν ; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.
 Αν. α'. ἀνόητος ;
 Αν. β'. οὐ γὰρ ; ἡλιθιώτατος μὲν οὖν 763
 ἀπαξάπαντων.
 Αν. α'. ὅτι τὸ ταπτόμενον ποιῶ ;
 τὸ ταπτόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα
 μάλιστα πάντων.
 Αν. β'. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.
 Αν. α'. σὺ δ' οὐ καταδεῖναι διανοεῖ ;
 Αν. β'. φυλάξομαι,
 πρὶν ἂν γ' ἴδω τὸ πλήθος ὃ τι βουλευέται. 770
 Αν. α'. τί γὰρ ἄλλο γ' , ἢ φέρειν παρῆρησασμένοι
 τὰ χεῖματα εἰσίν ;
 Αν. β'. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην.
 Αν. α'. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς.
 Αν. β'. λέξουσι γοῦν.
 Αν. α'. καὶ φασὶν οἴσειν ἀράμενοι.
 Αν. β'. φήσουσι γοῦν.
 Αν. α'. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ' .
 Αν. β'. ἀπιστήσουσι γοῦν. 775
 Αν. α'. ὁ Ζεὺς σέ γ' ἐπιτρέψειεν.
 Αν. β'. ἐπιτρέψειουσι γοῦν.
 οἴσειν δοκεῖς τιν' , ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει ;

772. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην. Solæce vulgo ἀλλ' ἰδὼν ἐπιθόμην. Sepissime a librariis istæ formæ ἐπιθόμην, ἐπιθόμην male commutata, cujus rei exemplum enotatum fuit ad Ran. 1376. aliaque occurrent. Equidem quempiam novi, cui vulgata lectio, nedum vitii suspecta sit, digna visa est, quæ tanquam exemplum proponeretur, ad cuius noiman græcus sermo exigi posset: sed
 μάταιός ἐστι, καὶ φροῦν ὀδὴν φροῦν.
 Vide notam supra ad v. 255.

773. λέγουσι γοῦν—λέξουσι γοῦν. In

repetitione earundem vocum sita est venustas, cujus maxima pars perit, si legas, ut vulgo, λέξουσι γὰρ. Postrema hæc particula rursus perperam infertur in trium sequentium versuum fine; quo sententiæ nexu, ostendit qui eam tueri volet.

776. Vulgo sic fertur hic versus uno pede claudus:

ὁ Ζεὺς σ' ἐπιτρέψειεν.—ἐπιτρέψει γὰρ.
 At in cod. et in primariis edit. legitur:

ὁ Ζεὺς σ' ἐπιτρέψειεν.—ἐπιτρέψειουσι γὰρ.

- οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
 ἡμᾶς μόνον δεῖ, νῆ Δία. καὶ γὰρ οἱ θεοί
 γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε καὶ τὰγάλματα, 780
 ὅταν γὰρ εὐχόμεσθα διδόναι τὰγαθὰ,
 ἔστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτιαν,
 οὐχ ὥστε δώσουντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.
 Αν. α'. ᾧ δαιμόνι ἀνδρῶν, σὺ γ' ἔμ' ἔα προὔργου τι δρᾶν.
 ταυτὶ γὰρ ἐστὶ συνδετέα. ποῦ μοι 'σθ' ἰμάς ; 785
 Αν. β'. ὄντως γὰρ οἴσεις ;
 Αν. α'. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ μὲν οὖν
 ταυτὶ ξυνάπτω τῷ τρίποδε.
 Αν. β'. τῆς μαρίας ;
 τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὃ τι
 δράσουσιν, εἶτα τηνικαυτ' ἤδη--
 Αν. α'. τί δρᾶν ;
 Αν. β'. ἐπαναμένειν' ἔπειτα διατρέβειν ἔτι. 790
 Αν. α'. ἴνα δὴ τί ;
 Αν. β'. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλακίς,
 ἢ πῶρ ἀπότροπον, ἢ διὰξείεν γαλή,
 παύσαιντ' ἂν εἰσφέροντες, ᾧ μδρὸντητε σὺ.

780. Hic versus in Aldino codice mutilus erat; sic legitur in editione princeps:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε καὶ
 Sinceriore codice usus Bern. Junta integrum versum edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε καὶ τὰγάλ-
 ματα.

Totidem iisdemque literis scriptus est in Reg. cod. Hanc lectionem repræsentavit Cratander, quam postea imperite mutavit Zanettus, pro τὰγάλματα posito τὰγαλμάτων. Bona lectio rursus prodit in Parisina Wecheli. Ant. Fracinius et Frobenius mutilum Aldi versum exhibuerunt. Kusterus vero ex Fabro edidit:

γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε καὶ [ἀγαλ-
 μάτων].

Satius erat bellis illis editoribus postremam vocem, quam pro spuria habebant, prorsus omittere, quam pravum adeo senarium in Comici textum inferre. καὶ ante ἀγαλμάτων necessario eliditur, et scribendum erat ἀγαλμάτων, quo pacto versus non stetisset. Quæ ad hunc locum commentatus est Faber nau-

ci non sunt, nec Abreschii meminisse quidquam adtinet, qui in Dilucid. Thuc. p. 439. ridicule se torquet, ut pravam Fabri lectionem tueatur. At Kusterum nescio quo nomine appellem, quæ alterius lectionis τὰγάλματα notitiam habuerit, nec tamen viderit eam unice veram esse. In codicis scriptura leve vitium est, librarium solemnè errore: si mutandum in γε. Verba autem sic ordinari et suppleri debent: λαμβάνειν ἡμᾶς μόνον δεῖ. καὶ γὰρ οἱ θεοὶ (μόνον λαμβάνουσι.) γνώσει δὲ (τοῦτο) ἀπὸ τῶν χειρῶν γε (αὐτῶν.) καὶ γὰρ ὅταν εὐχόμεσθα (αὐτοῖς) διδόναι (ἡμῖν) τὰγαθὰ, τὰ ἀγάλματα ἔστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτιαν—

782. τὴν χεῖρ' ὑπτιαν, idem quod τὴν χεῖρα κοίλην, Thesm. 937.

784. σὺ γ' ἔμ' ἔα. In cod. σὺ γ' ἔα, male omisso pronominè. In impressis minus concinne:

ᾧ δαιμόνι ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου
 τι δρᾶν.

Mendes primariarum edit. referre nihil adtinet.

785. ποῦ μοι 'σθ' ἰμάς ; Vulgo ποῦ
 μόνος ἰμάς ;

- Αν. α'. χαρίεντα γοῦν πάδοιμ' ἄν, εἰ μὴ ἄχοιμ' ὅποι
ταῦτα καταδείην.
- Αν. β'. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. 795
δάρρει, καταδήσεις, κἄν ἐνην ἔλθης.
- Αν. α'. τῆς;
Αν. β'. ἐγὼδα τούτους χειροτονούντας μὲν ταχεῖς·
ἄτ' ἄν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνούμενους.
- Αν. α'. οἴσουσιν, ὦ τάν.
Αν. β'. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
Αν. α'. ἀμέλει κομιούσι.
Αν. β'. ἦν δὲ μὴ κομίσωσι, τί; 800
Αν. α'. μαχοῦμεθ' αὐτοῖς.
Αν. β'. ἦν δὲ κρείττους ὄσι, τί;
Αν. α'. ἄπειμ' ἐάσας.
Αν. β'. ἦν δὲ πωλώσ' αὐτὰ, τί;
Αν. α'. διαρράγεις.
Αν. β'. ἦν διαρράγῳ δὲ, τί;
Αν. α'. καλῶς ποιήσεις.
Αν. β'. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;
Αν. α'. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἑμαυτοῦ γέιτονας 805
ὄρῳ φέροντας.
Αν. β'. πᾶνυ γ' ἄν οὖν Ἀντισθένης
αὐτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρῶτερον χέσαι πλεῖν ἢ τριακονθ' ἡμέρας.
Αν. α'. οἴμωζε.
Αν. β'. Καλλιμάχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τί πλεῖον Καλλίου;
ἂν ἄνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν. 810

795. καταδείην. Vulgo καταδείμην.—
μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Verit Faber:
Cave metuas, fieri non potest quin habeas
ubi possis deponere, etiamsi ad ultimum
mensis diem veneris. Quod frigidum est
et alienum a Græcorum significatione.
Concisa phrasus est et elliptica, sic sup-
plenda: ἐλλὰ δὲ δὲκα μὴ οὐ ἔχῃς ὅποι
λάβοις. Times ne habeas ubi deponas: at
ego tibi timeo, vel, time vero potius, ne
habeas ubi cupere possis. Dixerat supra
idem homo v. 778. ἐλλὰ λαμβάνει ἡμεῖς
μόνον θεῖ.

796. ἔτην. Sic cod. Vulgo ἔτην.

797. ἐγὼδα. Sic cod. Vide ad Thesm.
502.

807. πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον (sub ἔται
vel δέξι αὐτῇ) πρῶτερον χέσαι—Fallitur
Berglerus istud χέσαι accipiens pro ter-
tia persona optativi, quum sit infiniti-
vus. Si χέσαι esset optativi modi, o-
porteret πολὺ γ' ἄν, tumque ἐμμελέστε-
ρον, sic adverbialiter accipiendum, nullo
neru. cum ceteris orationis partibus co-
hæreret. Præterea forma illa optativi
χέσαιμι, χέσαις, χέσαι, Attica non est.

810. τί πλεῖον. Sic cod. et edit. Bern.
Juntæ. Male vulgo τί πλεῖον.

- Αν. α'. δεινά γε λέγεις.
Αν. β'. τί δεινόν; ὡσπερ οὐχ ὄρῳν
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν', ἀδοξε, τὰ περὶ τῶν ἄλῳν;
Αν. α'. ἔγωγε.
Αν. β'. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα 815
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα;
Αν. α'. καὶ κακόν γ' ἐμοὶ
τὸ κάμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρως,
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων·
κἄπειτ' ἐχώρου εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιστα.
ἐπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον, 820
ἀνέρεραγ' ὁ κήρυξ, ΜΗ ΔΕΧΕΣΘΑΙ ΜΗΔΕΝΑ
ΧΑΛΚΟΥΝ ΤΟΛΟΙΠΟΝ· ΑΡΓΥΡῶ ΓΑΡ
ΧΡΩΜΕΘΑ.
Αν. β'. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὠμνυμεν,
τάλαντ' ἔσσεσθαι πεντακόσια τῆ πώλει
τῆς τετταροκοστῆς, ἦν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεῦθὺς κατεχρῆσθαι πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην· 825
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπούμενοις ἐφαίνετο
Ο ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἐκ ἤρκεσεν,

814. ἐκεῖν', ἀδοξε, τὰ περὶ τῶν ἄλῳν.
Sic bene cod. Duo enim fuisse decreta
intelligitur, quorum posteriore prius ab-
rogatum fuit. Vulgo ὡδοξε, τὸ—

816. ἐψηφισάμεθ'. Sic cod. et edit.
B. Juntæ. In Aldina et aliis exinde
ἐψηφισάμεθ'. Vide not. ad Ran. 300.

823. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς
ὠμνυμεν. Sic legitur hic versus in cod.
et in edit. B. Juntæ. Immo sic legitur
etiam in editione Kusteri, in quam ne-
scio quo casu irrepsit bona lectio. Quin
eam a sciente et volente receptam fuisse
credam, facit ejus nota: Placet conje-
ctura Scaligeri, qui versum hunc sic sup-
plet et emendat:
τί δ' οὐκ ἔναγχος τοῦθ' ἅπαντες ὠμνυ-
μεν;

Dieu mecum quæsi, quid sibi hæc nota
vellet: non enim videbam, quid causæ
esset cur aut supplementi aut emenda-
tionis indigeret vulgata lectio. Rem al-
tius repetendam esse suspicatus sum.
Fabri editionem adii, in qua exstat:
τὸ δ' ἔναγχος οὐχ' οὗτο πάντες ὠμνυ-
μεν;

Licet iners mihi οὗτο videretur, nihil
tamen in versu hiulci aut mendosi de-
prehendebam, aliudque a Scaligero lec-
tum fuisse intellexi. Principem editio-
nem consului, in qua demum versum
hunc sic constitutum vidi:
τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ὠμνυμεν;
Aldi lectionem repræsentarunt Fracinus,
Cratander, Veneti, Wechelus, Froben-
ius, Batavi, ita ut nesciam unde sincerum
istud ἡμεῖς ab Aldo omissum in
Kusteri editionem migrarit. Scaligerum
itaque cum suo supplemento valere ju-
beamus.

825. ἦν ἐπόρισ'. Sic bene cod. a the-
mate παρεῖχε. Perperam vulgo ἢ ἐπό-
ρισ'—
827. ἦν δὴ δ' ἀνασκοπούμενοις. Sic rec-
te cod. mendose rursus impressi ὅτι δ'
ἦν, ut supra v. 315.—ἐφαίνετο. Cod. ἡ-
φαίνετο.

828. οὐκ ἤρκεσεν. Perperam Scaliger
οὐκ ἤρκεσεν. Equit. 524.
καὶ λυδίζων, καὶ ψυδίζων, καὶ βαπτί-
μονος βαπτραχίαιος
οὐκ ἔχρησεν.

- πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
Αν. α΄. οὐ ταυτὸν, ᾧ τάν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν. 830
 νῦν δ' αἱ γυναῖκες.
Αν. β΄. ᾧς γ' ἐγὼ φυλάξομαι,
 νῆ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.
Αν. α΄. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τ' ἀνάφορον, ὁ παῖς.
Κη. ᾧ πάντες ἄστοι, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
 χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐδὴ τῆς στρατηγίδος, 835
 ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
 φράση κατ' ἕκαστον ἄνδρ', ὅπου δειπνήσετε·
 ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενησμένοιαι
 ἀγαλῶν ἀπάντων, καὶ παρεσκευασμένοιαι,
 κλῖναι τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νενησμένοιαι. 840
 κρατῆρας ἐγκιρνάσιν αἱ μυροπόλιδες,
 ἰστᾶσί τ' ἐφεξῆς τὰ τεμάχῃ ριπίζονται,
 λαγῶ ἀναπηγνύασι, πῶπανα πᾶττεται,

Præterea eo minus necessaria mutatio est, quod ἀρεῖν et ἀρεσκῖν adfines sint significationis, et in nominibus locutionibus permulentur, ut observat Valckenarius ad Eurip. Hippol. 278.

833. φέρε σὺ τ' ἀνάφορον, ὁ παῖς. Sic bene cod. quod ut reponeretur accedere necesse non erat codicis auctoritatem. Nam certum est senarium in quarta sede spondeum non admittere. Editt. tamen omnium mendam σὺ τ' ἀνάφορον non est ullus editor qui subolfecerit. Fabri stuporem non miror: sed Kusteri veterum excitare poterat Suidas, quem ipse laudat, quicquid ipsi sinceram subministrabat lectionem. Sic enim ille: Ἀνάφορον, ἕβλον ἀμφίκοιλον, ἢ ᾧ τὰ φορτία ἕβληται, τῆς οἰ ἰστώνται βυστάζουσι. Ἀριστοφάνης φέρε σὺ τ' ἀνάφορον, ὁ παῖς.

836. ὅπως ἂν ὑμῖν. Sic recte Faber edidit, ut sententia flagitat: vulgo legitur ἡμῖν.

838. ἐπινενησμένοιαι, et mox νηνησμένοιαι. Vide Nub. 1203. Vulgo ἰπινησμένοιαι et νηνησμένοιαι.

841. Vulgo sic legitur hic locus: κρατῆρα συγκιρνάσιν αἱ μυροπόλιδες ἰστᾶσ' ἰριξῆς, quorum absurditatem ostendit Dawesius Misc. Crit. p. 271. Ejus acumini debetur sincera lectio κρατῆρας ἰγκιρνάσιν, e qua vides alteram unius literæ mutatione depravatam fuisse, quod qui-

dem ideo contigit, quia voces olim conjunctas male disjunctis librarius aliquis. Scriptum erat ΚΡΑΤΗΡΑΣΕΓΚΙΡΝΑΣΙΝ. Litera Σ quas ad priorem pertinebat, posteriori contributa fuit, quod mutationis E in T causa fuit. Res est manifesta. Ad eundem fere modum in Pl. v. 707. ἰσκαλονφάμην mutatum fuerat in σικκαλονφάμην. Quod sequitur ἰσᾶσ' ἰριξῆς, id est plene ἰσῶσαι ἰριξῆς, minus feliciter ille mutabat in ἰσῶσαι ἰριξῆς. Ad genuinam lectionem nobis viam aperuit Reg. cod. scriptura, quæ sic habet:

κρατῆρα συγκιρνάσιν αἱ μυροπόλιδες ἰσᾶσ'. ἰριξῆς τὰ τεμάχῃ ριπίζονται.

In fine vocis ἰσᾶσ' superne ad latus literæ σ positum est brevis ι. Et in v. cum scriptura et in distinctione mendæ sunt ibi multæ, sed genuinam poetæ manum facile est inde elicere:

κρατῆρας ἰγκιρνάσιν αἱ μυροπόλιδες, ἰσᾶσ' ἰριξῆς.

Quis non meminit Virgillii canentis?

Crateras magnos statuunt et vina coronant.

Sane crateres et magni et complures esse debebant, in quibus vinum misceretur universo Atheniensi populo. Sagaci Britanno unicus crater merito ridiculus videtur.

- στέφανοι πλέκονται, φρύγεταιί τ' ἀγαθήματα
 χύτρας ἔτρουσι ἐψουσιν αἱ νεώταται. 845
 Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἰππικὴν στολὴν ἔχων
 τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρυβλία.
 γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κοιπόδας
 ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου. 850
 ἐμβὰς δὲ κείται, καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
 πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μάζαν φέρων
 ἔστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.
Αν. β΄. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἔστηκεν ἔχων
 ἐνταῦθ', ἐπειδὴ τῇ πῶλει ταυτὶ δοκεῖ;
Αν. α΄. καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ, μὴ καταλείς τὴν οὐσίαν; 855
Αν. β΄. ἐπὶ δειπνον.
Αν. α΄. οὐ δῆτ', ἦν γ' ἐκείναις νοδὸς ἐνῆ,
 πρῖν γ' ἂν ἀπενέγκης.
Αν. β΄. ἀλλ' ἀποίσω.
Αν. α΄. σηνίκα;
Αν. β΄. οὐ τοῦμόν, ᾧ τάν, ἐμποδῶν ἔσται.
Αν. α΄. τί δῆ;
Αν. β΄. ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.
Αν. α΄. βαδιεῖ δὲ δειπνήσαν ὁμῶς;
Αν. β΄. τί γὰρ πᾶδα; 860

844. φρύγεταιί τ' ἀγαθήματα. Lepida est vulgata lectio φρύγονται τ' ἀγαθήματα, quæ saltem in Kusteriana repeti non debebat. Mendam non persensisse videtur Berglerus. In cod. scriptum φρύσσεται. Ran. 510. καὶ τ' ἀγαθήματα ἰφρυγί.

846. Σμοῖος iste erat αἰσχροποιὸς εἰς τὰς γυναῖκας, ut ait Scholiastes, qualis et Aniphrades, de quo similiter in Pace 885.

τὸν ζωμόν αὐτῆς περισσισὼν ἰκλάψεται. BERGLER.

Per τὰ τρυβλία innuitur τὰ αἰδοῖα. Σμοῖος autem inter equites meruerat, aut huic militiæ nomen suum dederat, in quam forte acceptus non fuerat, ideo mentione ἰσσιπῆς στολῆς eum notat Comicus.

848. κοιπόδας. Perperam vulgo κοιπόδα. Calceamenti levis genus quoddam κοιπόδης.

849. καχάζων. Sic bene cod. Vulgo

corrupto metro καχάζων. Illud reponendum esse jam monuerat Piersonus ad Mœrin p. 215.

854. ἰσιπῆ τῇ πῶλει ταυτὶ δοκεῖ. Sic cod. In impressis ἰσιπῆ ταῦτα τῇ πῶλει δοκεῖ.

855. Præco, seu, si mavis, Præconissa, postquam cives ad epulum convocavit, partes suas absolvit, nec ulla causa est cur in scena moretur: abit igitur proclamatione facta. Perquam absurde vulgo quæ sunt hominis probi, isti Præconi tribuuntur, quo pacto perit omnis hujus diverbii lepor.

857. πρῖν γ' ἂν ἀπενέγκης. Sic recte cod. Perperam in impressis cum versus ruina omisa est particula ἂν, quæ fere semper apud Comicum πρῖν comitatur cum subjunctivo constructum. Vide not. ad Lys. 1005. In primariis edit. πρῖν γ' ἀπενέγκης.—ἀλλ' ἀποίσω.—σηνίκα; Sic recte cod. Perperam in impressis σηνίκα;

τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τούς εὖ φρονούντας.

- Αν. α'. ἦν δὲ κωλύσασσι, τί;
 Αν. β'. ὁμός' εἶμι κύψας.
 Αν. α'. ἦν δὲ μαστιγῶσι, τί;
 Αν. β'. καλούμεθ' αὐτάς.
 Αν. α'. ἦν δὲ καταγελῶσι, τί;
 Αν. β'. ἐπὶ ταῖς θύραις ἐστῶς ---
 Αν. α'. τί δράσεις; εἴπ' ἐμοί. 863
 Αν. β'. τῶν εἰσφερόντων ἀρπάσομαι τὰ σιτία.
 Αν. α'. βιάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίμων,
 καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.
 Αν. β'. φέρε νυν ἐγὼ σοι ξυμφέρω.
 Αν. α'. σὺ; μηδαμῶς.
 δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, 870
 ὅταν κατατιθῶ, προσποιῆ τῶν χρημάτων.
 Αν. β'. νῆ τὸν Δία, δεῖ γοῦν μηχανήματος τινος,
 ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἔξω, τοῖσδε δὲ
 τῶν ματτομένων κοινῇ μεδέξω πως ἐγώ.
 ὁρῶνς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον 875
 ὁμός' ἐστὶ δειπνήσονται, κοῦ μελλητέον.
 Χο. (λείπει ἢ τοῦ Χοροῦ ᾠδῆ.)

ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ, ΝΕΑΝΙΣ, ΝΕΑΝΙΑΣ, ΘΕΡΑΠΙΑ-
ΝΑ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Γρ. α'. ΤΙ ποτ' ἄνδρες οὐχ ἤκουσιν; ὦρα δ' ἦν πάλαι·

867. ὦ Σίμων. Sic recte cod. Fre-
quens in Comædia nomen. Perperam
in impressis Σίμων.

868. παμπησίαν. σὴν πᾶσαν πᾶσαι.
πᾶσαν σὴν ὑπάρχει. Huc respexit Pollux
p. 1154. Sed παμπησία, non minus
quam παγκληρία vox est tragica, et ser-
mone vulgi haud frequentata. Talibus
cum in aliis fabulis, tum in hac maxime,
multis utitur Comicus. Æschylus S.
Theb. 819.

διόλαχον σφουρηλάτην
 Σκύθη σιδῆρον κτημάτων παμπησίαν.
 Euripides Ione 1316.

ὅσ' ἄσπις, ἕγχος δ', ἦδε σοι παμπησία.
 869. σὺ; μηδαμῶς. Sic optime cod.

In impressis μὴ, μηδαμῶς.

870. παρὰ τῇ στρατηγίδι. Supra 855.
ἐπιόρισθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος. Hoc sub-
stantivo augeantur lexica, in quibus στρα-
τηγίς reperitur quidem, sed tantum ad-
jective. Scribere poterat v. 491. Comi-
cus, ὅθεν πρὸς τὴν στρατηγίαν ἔσθ'—et v. 500.
ὡς τῆδε καὶ ἐν τῇ στρατηγίδι ἡμῶν χωροῦ-
σαν ἔχουμι. Sed iis in locis æque bene
dixit στρατηγός et στρατηγόν. Sic Thesm.
432. ἢ γραμμῶν, ad quem modum tot
substantiva masculina de feminis adhi-
bentur, adeo ut mirer illud Pollucem
tanquam rarum quid et insolitum eno-
tasse. Vide notam ad eum locum.

- ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίω
 ἔστηκα καὶ κροκωτὸν ἡμφιεσμένη,
 ἀργός, μιτυρομένη τι πρὸς ἑμαυτὴν μέλος, 880
 παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
 παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοῦμὸν στόμα,
 μελυδῆριον εὐροῦσαί τι τῶν Ἴωνικῶν.
 Νε. νῦν μὲν με παρακύψασα προῦφθης, ὦ σαργά.
 ἄου δ' ἐρήμας, οὐ παροῦσης ἐνθάδ' 885
 ἐμοῦ, τρυγήσειν, καὶ προσάξουσθαι τινὰ,
 ἄδουσ'. ἐγὼ δ', ἦν τοῦτο δεῖξαι, ἀντάσομαι.
 καὶ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
 ὁμῶς ἔχει τερπνόν τι, καὶ κωμωδικόν.
 Γρ. α'. τούτῳ διαλέγου, κἀπιχώρησον· σὺ δὲ 890
 φιλοττάριον αὐλητὰ, τοὺς αὐλοὺς λαβῶν,
 ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
 εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται
 παθεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρεὴ καθεύδειν.
 οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἐν- 895
 εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις·
 οὐδὲ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
 μᾶλλον ἢ γὰρ τὸν φίλον,

880. μιτυρομαι secundam producit,
quæ in μιτυρίζω corripitur. Illud forma
tantum media adhibetur, hoc activa.
Sic differunt μαρτύρομαι et μαρτυρίζω,
quod Clarkio observatum ad Ἰλ. α'.
338.

881. περιλάβοιμ'. In cod. παραλά-
σοιμ'.

884. Perperam hæc alii anui
tribuuntur, quæ puellæ esse vere censuit
Berglerus. In faceto hoc anuum, puellæ
et adolescentis congressu personæ vulgo
absurdissime notatæ. Eas ego clarius
quendi vices eis divisi, quod hic semel
tantum moneo.

885. ἐνθάδ'. Vulgo ἐνθάδ'. Illud
magis est Atticum, hincque reponi debuit
ad vitandum ingratum hiatum ob con-
cursum ejusdem vocalis. ἐνθάδ' ἐμοῦ
aures suavius accidit, quam ἐνθάδ' ἐμοῦ.
Nihil minutum est eorum quæ ad venu-
statem conferunt; nec scio an sæpius
quam per erat ejusmodi minutias negle-
xerim.

887. ἦν τοῦτο δεῖξαι, ἀντάσομαι. In
VOL. II.

primariis editt. literis male disjunctis,
δράσαντ' ἔσομαι. In cod. ἦν τοῦτο δεῖξαι
ἔσομαι.

890. κἀπιχώρησον. Sic libri. Anus
puellæ senem quemdam ostendit, eique
dicit: Cum hoc senem colloquere et ei permit-
te, seu, copiam fac tui. Quia lege cau-
tum fuerat ne formosæ puellæ adole-
scentem illum admitteret, antequam
seni alicui gratificatæ fuerint. Vide su-
pra 705. Suspecta tamen est hæc scri-
ptura, et cum Fabro malim κἀπιχώρη-
σον. Intelligenda phrasis tanquam si
scriptum esset: ἀποχωρήσασα τοῦτον
διαλέγου. Schema est quod vocant
προῦφθρον. Eaque ratione bene hic
διαλέξθηναι eo sensu accipietur, quem
in Pl. vers. 1082. minus probavi. Ab-
scende hinc et cum hoc seniculo rem habe.

896. Versus hic est dimeter trochæi-
cus, cujus corrupti sunt numeri: scri-
bendum,

εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείροις.

In cod. scriptum ἐν ταῖς ἐμπείροις, ad
sensus non male, sed reclamante me-
tro. ἐμπείροις glossema est.

- ὑπερ ξυνείην· ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοίτο.
Νε. μὴ φθόνει ταῖσιν νέαισι. 900
 τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
 τοῖσιν ἀπαλοῖς μηρίοισι,
 καὶ τῶς μήλοισι ἐπανθεῖ·
 σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι, κἀντέτριψαι, τῷ
 θανάτῳ μέλημα. 905
- Γρ. α'.** ἐκπέσοι σου τὸ τρήμα,
 τό τ' ἐπικλιντρον ἀποβάλοις,
 βουλομένη σποδεῖσθαι,
 καὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὔροις,
 καὶ προσελκύσαι βουλομένη φιλήσαι. 910
- Νε.** αἶ, αἶ· τί ποτε πείσομαι; οὐχ ἦκει μοι ταῦρος;
 μόνη δ' αὐτοῦ λείπομαι·
 ἦ γὰρ μοι μήτηρ ἄλλη βέβηκε,
 καὶ τᾶλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα.
 ἀλλ', ὦ μαῖ, ἰκετεύω, 915
 κάλει τὸν Ὀρθαγόραν, οὕτως
 σαυτῆς κατόναι, ἀντιβολῶ σε.
Γρ. α'. ἦδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
 τράπον, τάλαινα, κησιᾶς·

900. ταῖσιν νέαισι. Sic ob metrum scribendum: est enim hic versus etiam trochaicus. Vulgo ταῖσι.

902. Mendose vulgo legitur τοῖς ἀπαλοῖς μηρίοισι: in cod. μηρίοις. Versus est dimeter trochaicus.

906. Anus istae imprecationes subobscure sunt, quibus luminis adtulit quantum potuit Bisetus. Quemadmodum ille, per τὸ τρήμα intelligio τὸ αἰδοῖν: hoc enim puellis etiam accidit, quarum labefactata valetudo. ἐπικλιντρον pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti, qua de re vide Salmasium ad H. A. p. 63. cetera sensu naturali accipio: et anguem pro mentula in lecto reperias.

910. προσελκύσαι. Perperam in cod. προσελκύσαι. Literam σ ad hunc modum pingebant veteres C, inde contigit ut C et O saepissime commutarentur. In Ran. 437. observavimus αἶρος pro αἴροιο: in Pl. 1140. ὄφλιος pro ὄφλιος.

911. πείσομαι. In cod. πείσομαι.— οὐχ ἦκει μοι ταῦρος. Inepte vulgo οὐχ ἦκει μοι ταῦρος, quod Faber vertit, non venit mihi urina. Miseret me puellae du-

σουρίε laborantis, nec tamen scio quid sit ταῦρος: saltem scripsisset ταῦρον. Quid in re venerea ταῦρος significet, ipse ostendit Comicus hoc versu, qui est in Lys. 217.

οἱ καὶ δ' ἀπαρτήθη διάξω τὸν βίον.
 Qui plura cupiet, Valckenarium consulat ad Ammonium p. 40.

914. καὶ τᾶλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα. Haec est scriptura cod. In edit. B. Juntae additae sunt duae voces διὰ λόγιον: in ceteris vero sic legitur hic versus:

καὶ τᾶλλ' οὐδὲν μετὰ ταῦτα διὰ λόγιον.
 Sincerum est μετὰ ταῦτα, quo admissio, duarum vocum additamentum sponte sua resecari se patitur.

916. τὸν Ὀρθαγόραν. Vide Hesychii interpretes ad glossas Ὀρθάγος, Ὀρθαγορίσκος—οὕτως σαυτῆς κατόναι. Sic legendum est, quod vidit etiam Faber. Perperam vulgo ὄσως. In Thesm. 469. οὕτως ἰναίμεν τῶν τίνων.

919. κησιᾶς, prunis. Eiusdem originis sunt κατακίεσθαι et κησιᾶς in Pl. 973.

- δοκεῖς ἄ' ἐμεῖ καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. 920
 ἀλλ' οὐκ ἂν παθ' ὑφαρπάσαια
 τὰμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
 ἄρην οὐκ ἀπολείς, οὐδ' ἀπολήψει.
Νε. ἄδ' ἀπόσα βούλει, καὶ παρακύψον, ὡς γαλή. 925
 οὐδαίς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεις' ἀντ' ἐμοῦ.
Γρ. α'. οὐκουν ἐπ' ἐκφορᾶν γε.
Νε. καινόν γ', ἃ σαπρά.
Γρ. α'. οὐ δῆτα.
Νε. τί γὰρ ἂν γραῦς καπερῶσά τις λέγοι;
Γρ. α'. οὐ τοῦμὸν ὀυνήσει σε γῆρας.
Νε. ἀλλὰ τί;
 ἦ γχουσα μᾶλλον, καὶ τὸ σὸν ψιμύδιον;
Γρ. α'. τί μοι διαλέγει;
Νε. σὺ δὲ τί διακῦπτεις;
Γρ. α'. ἐγώ; 930
 ἄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένοι τῷ μῶ φίλω.
Νε. σοὶ γὰρ φίλος τις ἐστὶν ἄλλος, ἢ Γέρης;
Γρ. α'. δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
 ἰδὲ γὰρ αὐτὸς ἐστιν.
Νε. οὐ σοῦ γ', ὦ Ἰεθρε,
 δεόμενος οὐδέν.
Γρ. α'. νῆ Δί, ὦ φθίνυλλα σύ. 935
Νε. δείξει τάχ' αὐτὸς, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.
Γρ. α'. κᾶγωγ', ἵνα γνῶς ὡς πολὺ σου μείζον φρονῶ.
Νε. εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῆ νέα καθεύδειν,
 καὶ μηδὲν πρότερον διασποδῆσαι
 ἀνάσιμον ἢ προσεβύτερον. οὐ γὰρ ἀνασχετὸν 940
 τοῦτό γ' ἐλευθέρω.
Γρ. β'. οἰμῶζων ἄρα, νῆ Δία, σποδήσεις.

920. δοκεῖς δ' ἐμεῖ καὶ τοὺς ἄνδρας λεσβίους. Vide Vesp. 1346. et not. ad Ran. 1308.

924. παρακύψον ὡς γαλή. Mendose in impressis: παρακύψον ὡς γαλή. In cod. et in edit. B. Juntae παρακύψον ὡς γαλή. Inde facile fuit sinceram lectionem restituere.

927. Vulgo legitur: τί γὰρ ἂν γραῦς σάλαινά τις λέγοι; Frigidum est istud σάλαινα, quod nec genuinum esse videtur; illud enim non agnoscit eod. in

quo scriptum, τί γὰρ ἂν γραῦς μαίεις τις λέγοι; Mulierem libidine in furem actam μαίεινα non raro appellant poetæ. Sed etiamsi soccus appellationem hanc admitteret, metrum hic repugnat. καπερῶσα substitui e Nostro, in Pluto v. 1024.

ἄλλ' ἠπίετο γράς καπερῶσης τὰ φθίνα κατισθίνα. 932. Γέρης. Schol. Φαλακρὸς οὐσος καὶ τίπις.

- οὐ γὰρ τὰπὶ Χαριξίνης τὰδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστιν δίκαιον, εἴ γε δημοκρατούμεθα. 945
- Νε. ἄλλ' εἴμι τήρησους, ὃ τι καὶ δράσει ποτέ.
εἴδ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἔφ' ἣν πεπωκῶς ἔρχομαι ποδῶν πάλαι.
- Νε. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γράδιον.
φρούδη γάρ ἐστιν, οἰομένη μ' ἔνδον μένειν. 950
- Γρ. α'. ἄλλ' οὐτοσὶ γὰρ αὐτὸς, οὐ μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ, φίλον ἐμὸν, δεῦρό μοι
πρόσελθε, καὶ ξύνευνός μοι
τὴν εὐφρόνην ὅπως ἔσει. πάνυ γὰρ τις ἔρωσ με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων. 955
- ἄτοπος δ' ἔγκειται μοί τις πόδος,
ὅς με διακναίσας ἔχει.
μέθες, ἰκνοῦμαί σ', ἔρωσ, καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνήν
τὴν ἐμὴν ἰκέσθαι.
- Νε. δεῦρο δὴ, δεῦρο δὴ καὶ σύ μοι 960
καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἀνοιξον
τήνδ'. εἰ δὲ μὴ, καταπεσῶν κείσομαι.
φίλον, ἀλλ' ἐν τῷ σῶ βούλομαι κόλπῳ
πληκτίξασθαι μετὰ τῆς σῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; 965
μέθες, ἰκνοῦμαί σ', ἔρωσ, καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνήν
τὴν ἐμὴν ἰκέσθαι.
καὶ ταῦτα μὲν μοι μετρίως
πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην εἰρημέν' ἐστί· σὺ δ' ἔμοι,
Φίλτατον, ὦ ἰκετεύω, 970
ἀνοιξον, ἀσπάξου με· διὰ τοι σὲ πόνους ἔχω.

942. Hesych. ἐπὶ Χαριξίνης. ἐπὶ μω-
ρίᾳ ἢ Χαριξίᾳ διειδύκτη, ἀρχαία οὔσα.
ἴσως δὲ καὶ ποιήσκειν αὐτὴν ἰωνικῶν λέ-
γουσιν. ἴσως δὲ καὶ παραμία. οἷα τὰ ἐπὶ
Χαριξίᾳ.

945. Hic versus senarius est, cujus
vulgo soluti sunt numeri: sic in impres-
sis fertur:

ἴσως δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
In cod. est ἴσως δημ.—et sensus et me-
trum ἴσως flagitant.

948. ἔρχομαι ποδῶν πάλαι. In cod.
ποδῶν πάλαι. Vulgo inversus est ordo

vocum: ἔρχομαι πάλαι ποδῶν.

952. φίλον ἐμὸν. Cod. φίλον ἐμοί.

954. τὴν εὐφρόνην. Sic cod. Inepte
vulgo τὴν εὐφροσύνην. Illud reponendum
esse vidit Berglerus.

962. Theocritus in simili παρακλαυ-
σιδύρῳ ἠδῆ, Idyll. iii. 54. κισσοῦμαι δὲ
πισσῶν.

963. ἴσως σῶ. Sic cod. Vulgo arti-
culus omissus.

971. ἀσπάξου με. Sic bene cod.
Vulgo ἀσπάξου τε. Vide infra 975.

- ὦ χρυσοδαίδαλλον ἐμὸν μέλημα,
Κύπριδος ἔρωσ, μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα,
Τρυφῆς πρόσωπον,
ἀνοιξον, ἀσπάξου με, διὰ τοι σὲ πόνους ἔχω. 975
- Γρ. α'. οὔτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς;
Νε. ποδῶν;
- Γρ. α'. καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες.
Νε. ἀποθάνοιμ' ἄρα.
- Γρ. α'. τοῦ δὲ σὺ δεόμενος δᾶδ' ἔχων ἐλήλυθας;
Νε. Ἄναφλύστιον ζητῶν τιν' ἀνδρωπον.
- Γρ. α'. τίνας;
- Νε. αὐτὴν σε κινοῦνθ', ὃν σὺ προσδοκᾶς ἴσως. 980
- Γρ. α'. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, ἣν τε βούλη γ', ἣν τε μῆ.
Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυλὶ τὰς ὑπερεξηκοντέεις
ἐσάγομεν, ἀλλ' ἐσαυτὶς ἀναβεδλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
- Γρ. α'. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων' 985
νυλὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.
- Νε. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.

972. χρυσοδαίδαλλον. Ut recte edi-
dit B. Junta. Vulgo χρυσοδαίδαλος,
quam scripturam adfirmat Suidas in
δαίδαλον, ubi hunc locum profert. Men-
dose in Aldi edit. excusum χρυσο-
δαίδαλον. Eurip. Iphig. A. 219. καλ-
λίτους εἰδόμεν χρυσοδαίδαλους φορῶσι-
σι πάλους. Metri lex omnino hic re-
quirat χρυσοδαίδαλλον. Versus est anti-
spasticus trimeter catal. seu hendecasyll-
labus phalæcius, qui in secundo pede ti-
tubaret, si legeretur χρυσοδαίδαλον. Sic
eum dimetiri oportet:

ω χρυσοδαί | δαλλον ἐμὸν | μέλημα.
Pesto secundus est choriambus, qui anti-
spasto ἰσάχρονος est, quemque hoc metrum
admittit. δαλλον ἐμὸν quinque tantum
constat temporibus, ac proinde metrum
pessumdat.

976. πῶθιν; Vide ad Ran. 1455.

978. τοῦ δὲ σὺν δέομος. In cod. et in
edit. B. Junta, τοῦ δὲ δέομος. Vulgo
τοῦ δὲ δέομος.

979. Ἄναφλύστιον. Vide ad Ran. 426.

980. αὐτὴν σε κινοῦνθ'.—Sic cod. Vulgo
κινουῦνθ', quod perinde est. Vide
supra ad v. 468.

984. τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
Allegorice. Loquitur enim quasi de liti-

bus forensibus, et intelligit ætates mul-
terum. Hoc Scholiastes brevisiter: ἐπὶ
τῶν δικῶν. ἔλεγον γὰρ αἱ τὰ πρὸ τῶσιν
ἰτῶν δικάζομεν. Kempe quæ Athenis
non tantum lites domesticæ, sive ipso-
rum Atheniensium, dijudicarentur, ver-
um etiam exterorum, quicunque Atheni-
ensium imperio erant subjecti, ita obru-
ebantur multitudinem negotiorum, ut
uno tempore non possent omnes lites
cognoscere, sed multas differrent in ali-
ud tempus, deinde in aliud. ΒΕΡΟΛΕ-
RUS.

985. ἐπὶ τῆς πρότερον ἀρχῆς. Sic cod.
Vulgo προτίρας.

987. κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον. Sic
optime cod. In impressis ἰν Παιτοῖς.
Vetus est menda, cujus hæc fertur in
scholiis interpretatio: Παιτοί. ἴθνος μῖν
ἴσως Ἰσραηλῶν. ἰσραῖς δὲ Παιτοῖς, παρὰ
τὸ παῖον. Sic scholion legendum vide-
tur: sed totum ineptum est. De cal-
culorum, seu latronum, quos Græci πει-
σῶ, πεττοῖς vocant, ludo, seu de πει-
σῶ videndus Jo. Meursius in Græcia
ludibunda. πεττοῖαν cum κωδίσκῳ aliquoties
confusisse Grammaticos vere observat,
quod etiam auctori Etymol. M. conti-
git, cujus notam hic adponam, non

- Γρ. α'. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεπτοῖς νόμον.
 Νε. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις. τήνδε δὴ μοι κρουστέον.
 Γρ. α'. ὅταν γε κρούσης τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν. 990
 Νε. ἀλλ' οὐχὶ νυκὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
 Γρ. β'. οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαιμάζεις, ὅτι
 θύραισί μ' εὔρες· ἀλλὰ πρῶτα γε τὸ στόμα.
 Νε. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀρρώδῃ τὸν ἐραστήν σου.
 Γρ. β'. τίνα;
 Νε. τὸν τῶν γραφῶν ἄριστον.
 Γρ. β'. οὗτος δ' ἔστι τίς; 995
 Νε. ὅς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.
 ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μὴ σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
 Γρ. β'. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει.
 Νε. καὶ γὰρ ἐγὼ σε, νῆ Δία.
 Γρ. β'. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἣ μ' ἔλαχεν κληρουμένη,
 μὴ γ' ὧ σ' ἀφήσω. 1000

prout vulgo fertur, sed suppletam ex Ori Thebani Etymologico Ms. ad quod vulgatum contulit familiaris meus, atque in Regia Academia socius, eruditissimus LARCHERUS, qui mihi observationes suas in Etymol. M. dedit, iisque, pro eo quo me amplectitur amore, ut tanquam meis uter permissit: quas si, ut fert animus, cum erudiis aliquando communicavero,

πλὴν γ' ἴνῃ ἂν οὐδὲ ἰδίους μίμνησκέμαι.

Sicilicet gratum id non accidit nupero commentatori, qui Sophoclem illotis manibus attraxerat: hujus ineptias bene multas in Observationibus illis confutat optimus LARCHERUS. En autem locum Etymologici: Πισσαί, βάλια κούσων, πωσα, ὁμωνύμως ἢ σε γραμμῆ, καὶ ὁ ψῆφος· πίντι δὲ ἦσαι, εἰς ἕχρωστο, κατὰ Σοφοκλίαν.

καὶ πισσὰ πιντάγραμμα, καὶ κούσων βάλια.

καὶ ἰσάχη ἢ πιντία, αἰνεὶ πιντία τις ἴσα. ἰσι δὲ τῶν πιντι γραμμῶν τὸς ψῆφος ἰσίδου, ἂν ἢ μίση Γραμμῆ ἰσὶ ἰκαλίνο. εἰς δὲ αὐτὴν Παλαμῆδος, ὡς εἴρηται ἐν ἡρωικῇ· τίχην παλαιῶν γραμμῶν τριάντα ἔξ, πρὸς τοῖς τίποτος αὐς ἔχου τὸ Παλαμῆδου ἀνάμω.

ἴσος σοφὸς λιμὸν παρρησιῶν Παλαμῆδος.

ἴσι πίνω, ὁ σημαίνει τὸ καταπίπτω· ὁ

μίλλων πίνω. ἔξ αὐτοῦ ἴση πισσαί, ὁ πισσάν ἐν τῇ βάλιασθαι, καὶ τρῶσῃ, πιντία. καὶ πιντία, τὸ μεταφίρειν τὴν ψῆφον· ἀπὸ τῶν πιντιῶν, τούτοις τῶν κούσων. πιντιῶν δὲ καὶ τὸ ταβλίξιν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πιντιῶ, πιντιῶν· ὅπου δὲ τὸ μεταπίπτω τὴν ψῆφον, καὶ ταβλίξιν. Si in abaco quadrilatero, qualia sunt nostra ζατρίνια, (gallicum nomen triquetra a greeco barbaro ζατρίκιον originem ducere videtur.) quinque lineas transversas, totidemque perpendiculares ducas, areolae efficiuntur xxxvi. quot numero sunt literae in illo heroico versu. Etymologi errores, de calculorum jactu, tanquam si tesseræ aut tali essent, loquentis, ostendit Meursius. Confer Salmasium ad H. A. p. 459. seqq.

988. Hic versus in cod. omissus. ratio ob oculos posita.

993. Θύραισι. Cod. Θύρησι.

994. ὦ μέλ' ἠρρώδῃ. Sic recte cod. Perperan vulgo ὦ μιλ' ἠρρώδῃ. Vide not. ad Lys. 56.

998. οἶδ', οἶδ' ὅ τι βούλει. Sic recte cod. et edit. primariæ. Perperan in recentioribus alterum ὀδ' omissum, cum versus labe. Sic sæpe peccatum fuit. Vide ad Lys. 524. 831. Thesm. 630. 689. 768. 1194. 1226. Ran. 1001.

999. ἦ μ' ἔλαχεν. Sic ob metrum scribi debuit. Perperan vulgo ἔλαχεν.

1000. μὴ γ' ὧ σ' ἀφήσω. Vetans μὴ

- Νε. παραφρανεῖς, ὦ γραδίον.
 Γρ. β'. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄζω σ' ἐπὶ τὰμὰ στρώματα.
 Νε. τί δῆτα κρέαγρας τοῖς κάδοις ἀνοίμεθ' ἂν,
 ἔξδν, καθέντα γραδίον τοιουτοῖ,
 ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἑυλλαμβάνειν;
 Γρ. β'. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἔπου δεῦρ' ὡς ἐμέ. 1005
 Νε. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μοι ἔστί, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
 τὴν πεντακοσιοστὴν κατέδηκας τῇ πόλει.
 Γρ. β'. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι. ὡς ἐγὼ
 τοῖς τηλικούταις ξυγκαθεύδουσ' ἦδομαι.
 Νε. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἀχθόμαι, 1010
 κοῦκ ἂν πιδείμην οὐδέποτ'.
 Γρ. β'. ἀλλὰ, νῆ Δία,
 ἀναγκάσει τουτί σε.
 Νε. τοῦτο δ' ἔστι τίς;
 Γρ. β'. ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.
 Νε. λέγ' αὐτὸ, τί ποτε κάστι.
 Γρ. β'. καὶ δὴ σοι λέγω.

Ἐδοξε ταῖς γυναῖξιν, ἣν ἀνὴρ νέος 1015
 νέας ἐπιδυμῆ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν, πρὶν ἂν
 τὴν γραῦν προκρούση πρῶτον· ἣν δὲ μὴ θέλη
 προῖτερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιδυμῆ τῆς νέας,
 ταῖς πρεσβυτέραις γυναῖξιν ἔστω τὸν νέον

positum est hic pro negante οὐ, quod non fert harum particularum indoles. Infra 1075. recte legitur, ἀλλ' οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'. Rursus v. 1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic Ranis 513. οὐ γὰρ σ' ἀφήσω. Et sic semper in simili formula. Alter tamen succurrit locus, ubi itidem μὴ pro οὐ positum: est in Lys. 917.

μὰ τὸν Ἀπίλλω, μὴ σ' ἰγὼ,
 καίσιρε τοῦτοσιν ἴστα, κατακλιθῶ χαμαί.

Sed et ille locus et hic depravatus est. Scribendum in Lysistrata:

μὰ τὸν Ἀπίλλω, οὐ μὴ σ' ἰγὼ—
 Sic Ranis 508.

μὰ τὸν Ἀπίλλω, οὐ μὴ σ' ἰγὼ
 περιόχου ἀπιδείνω—

Hic vero οὐ μὴ σ' ἀφήσω. Quis enim desiderare possit inutile pronomen ἰγὼ? at μὴ σ' ἀφήσω, pro οὐ σ' ἀφήσω, vix

me continere queo, quin solæcum esse pronuntien.

1004. ἐκ τῶν φρεάτων. Quam apud Homerum aliosque poetas legere meminisse φρέατα correpta media, mendam hic subesse primo arbitratus fueram, excudique feceram ἐκ τῶν γι φρέατων. Postea vero intellexi perperam me istud γι infernisse, quod eo abire jussi, unde malum intulerat pedem. Atticis poetis media in φρέατος longa est, ut in ἄδαλος, φλίμας infinitisque aliis, quod ostendit dimeter hic trochaicus in Pace 378.

τῇ φρέασι τῶν τ' ἰλαῶν.
 1006. εἰ μὴ τῶν ἰγῶν. Male scriptum εἰ μὴ τῶν ἰγῶν.

1013. καθ' ὅ σε. Sic emendate scriptum in cod. Aliæ editiones καθ' ὅσιν, αὐθ' ὅσιν habent. Itaque socordes fuisse homines, ut tam aperta mendas non viderent!

- ἔλκειν ἀνατεί, λαβομένης τοῦ παττάλου. 1020
Νε. οἴμοι Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.
Γρ. β'. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.
Νε. τί δ', ἣν ἀφαιρῆται μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
 ἢ τῶν φίλων ἐλθῶν τις;
Γρ. β'. ἀλλ' οὐ κύριος
 ὑπὲρ μέδιμνον ἔστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι. 1025
Νε. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν;
Γρ. β'. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.
Νε. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι.
Γρ. β'. κλαύσει γε σύ.
Νε. τί δῆτα χρή δρᾶν;
Γρ. β'. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.
Νε. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μοι στί;
Γρ. β'. Διομήδειά γε.
Νε. ὑποστάρεσαί νυν πρῶτα τῆς θριγάνου,
 καὶ κλήμαθ' ὑπόδου ξυγκλάσασα τέτταρα,
 καὶ ταινίωσαι, καὶ παράδου τὰς ληκίδους,
 ὕδατος τε κατάδου τοῦστρακον πρὸ τῆς δύρας.
Γρ. β'. ἦ μὴν ἔτ' ἀνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.

1020. ἀνατί. Perperam vulgo ἀνα-
 τή, forma insolita. Sophocles Antig.
 485.

ἢ ταῦτ' ἀνατί τῆδε κρίσις κρᾶτη.
 Euripides Med. 1357.

Κρίων ἀνατί τῆσδ' ἢ ἐβαλίην χρο-
 νός.

—λαβομένης τοῦ παττάλου. Lys. 1119.

ἦν μὴ δίδῃ τὴν χροῖα, τῆς σάθης ἀγι.

1020. ἀνατί. Alia hujus adverbii
 exempla vide in aureo Ruhkenii com-
 mentario ad Timæi Lexicon. πᾶσαυτας
 eadem, qua hic adhibetur, significatione
 occurrit in Antomedontis Epigr. iii.

1021. Προκρούστης. Faceta parono-
 masia e verbo προκρούσιν, quod bis occur-
 rit in superiore decreto. Fuit autem
 Προκρούστης latro, non aliquis, sed insi-
 gnis, e Thesei historia notissimus. Vide
 Platarchum in Theseo p. 9. edit. Brya-
 ni. Ovidius Metam. vii. 438. ubi egre-
 gia Thesei facinora recenset:
 Vidit et immitem Cephisia ora Pro-
 crusten.

1027. κλαύσει γε σύ. In cod. κλαύ-
 σεις γε σύ. Forma activa futuri κλαύσει

apud Comicum non reperitur: media
 semper utitur. Vide Pac. 255. 1277.
 Nub. 58. Pl. 174. 425. 572. Sæpissi-
 me autem permutata verborum termi-
 nationes u et us, quod observavi ad
 Pl. 932. Pessime vulgo legitur, κλαί-
 σί.

1030. Hæc omnia, quæ adolescens
 jubet anum apparare, ad funerum ritus
 pertinent, quorum plerique etiamnum
 nobis observantur, ab ultima antiquita-
 te transsumti. Quibus ista minus nota
 sunt Kirchmannum adeant.

1034. σιφάνην recte Kusterus accipit
 de corona, quæ mortuis imponebatur:
 vide supra v. 539. Notissimus est hic
 funerum ritus. At in iis quis fuerit cribrū
 usus, nescio an quispiam tradiderit. Nec
 tamen idcirco depravata esse Græculi
 verba crediderim. Voci σιφάνην notam
 adposuit ἰδὸς κοκίνου, quia meminerat
 illud nomen eo sensu alicubi legisse.
 Sic accipi possit apud Oppianum ἄλ. γ.
 500.

πριπλήθουσα δὲ πάντῃ
 πυροδόκος σιφάνη λιουκαίνισαι ἴδον ἀλωπίου

- Νε.** νῆ τὸν Δί', ἣν περιῆς γε σου τῶν κηρίων. 1035
 οἴμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.
Νε. ποῖ τοῦτον ἔλκεις σύ;
Γρ. β'. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω.
Νε. οὐ σωφρονοῦσά γ'. οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
 παρά σοι καθεύδειν τηλικούτος ἄν'. ἐπεὶ
 μήτηρ ἂν αὐτοῦ μᾶλλον εἶης ἢ γυνή. 1040
 ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
 τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.
Γρ. β'. ὦ παμδδέλυρα, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
 ἐξεῦρες· ἀλλ' ἐγὼ σε τιμαρῆσομαι.
Νε. νῆ τὸν Δία τὸν Σωτήρα, κεχάρισαί γ' ἐμοί, 1045
 ὦ γλυκύτεaton, τὴν γεαῦν ἀπαλλάξασά μου·
 ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἐσπέραν
 μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.
Γρ. α'. αὐτὴ σὺ, ποῖ παραβάσα τόνδε τὸν νόμον
 ἔλκεις, παρ' ἐμοί τῶν γραμμάτων εἰρηκώτων 1050
 πρότερον καθεύδειν αὐτόν;
Νε. οἴμοι δείλαιος.
 πῶθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
 τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
Γρ. α'. βιάδιζε δεῦρο.
Νε. μηδαμῶς με περιῖδης
 ἐλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'. 1055

Sed hoc nihil ad poetam nostrum facit,
 cœvæque scriptores Atticos, quorum
 haud scio an apud ullum nomen σιφάνη
 cribrum significans occurrat.

1035. ἦν περιῆς γί σου τῶν κηρίων.
 Vulgo sine metro et sensu ἦν περί γε
 σου τῶν κηρίων. Si consumtis cereis su-
 perstes sis. Quod Faber dederat, præte-
 rea etiam, si quid opus cereis, emam:
 ineptum est, et ne quidem est in Græ-
 cis. Notanda ellipsis substantivi λαμ-
 πᾶδων. Antipater Thessal. Epigramm.
 xiii.

λαμσάδα κηρίωντα, Κρόνου τυφίρια
 λύχρον

σχόλον καὶ λιπτή σφιγγόμενον πα-
 πύρον.

Candelæ istæ e papyro vel scirpi cor-
 tice fiebant eera circumdato. Vide
 VOL. II.

Salsasium in Plin. Exerc. p. 705. ex-
 tremæ: et Harduinum ad ista Plinii T. ii.
 p. 30. edit. in fol. Scirpi fragiles palu-
 stresque, ad tegulum, tegetesque, e qui-
 bus detracto cortice candelæ luminibus
 et funeribus serviunt. Ibi merito Har-
 duinum veterem lectionem funeribus re-
 tinuit.

1040. μήτηρ ἦν αὐτοῦ. Sic cod.
 Vulgo αὐτῆς.

1043. τόνδε τὸν νόμον. Sic recte Fa-
 ber. Vulgo τόνδε τὸν νόμον. Illa vox νό-
 μων defluxit per incogitantiam cascriptoris
 ex veteri παυλοῦ περιῖσσι.

1047. εἰς ἰσπίραν. Sic cod. Vulgo
 εἰς ἰσπίραν, sono minus suavi.

1049. Trajectæ voces sic ordinandæ:
 αὐτὴ σὺ, ποῖ, παραβάσα τὸν νόμον, ἔλκεις
 τόνδε;

- Γρ. α'. ἄλλ' ὁ νόμος ἔλκει σ'. ἄλλ' οὐκ ἐγώ,
 Νε. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' Ἐμπουσά τις
 ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφισμένη.
 Γρ. α'. ἔπου, μαλακίαν, θεῦρ', ἀνύσας, καὶ μὴ λάλει.
 Νε. ἴθι νυν ἔασον ἐς ἀφοῶν πρῶτιστά με
 ἐλθόντα παρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μὴ, 1060
 αὐτοῦ τι δεῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
 ὑπὸ τοῦ δέους.
 Γρ. α'. Δάρρει, βάδιζ'· ἔνθον χεσιῖ.
 Νε. δέδοικα καὶ γὰρ, μὴ πλέον γ', ἢ βούλομαι.
 ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο
 ἀξιοχρεως.
 Γρ. α'. μή μοι καθίστη.
 Γρ. γ'. ποῖ σὺ, ποῖ 1065
 χωρεῖς μετ' αὐτῆς;
 Νε. οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἔλκομαι.
 ἀτὰρ, ἥτις εἶ γε, πᾶλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι,
 ὅτι μ' οὐ περιεϊδὸς ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
 ὦ Πᾶνες, ὦ Καρύδαντες, ὦ Διοσκόρω,
 τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον. 1070
 ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
 πότερον πίδαχμος ἀνάπλεως ψιμουθίου,
 ἢ γεαῦς ἀεσσηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;

1056. Ἰλκι σ'.—Sic optime cod. In edit. B. Junta Ἰλκι σι. In ceteris pronomen perperam omisum.—ὡς ἰμέ γ', ἄλλ'—In cod. οὐκ ἰμέ, ἄλλ'—

1065. ἀξιοχρεως. Sic perspicue et emendate cod. ut recte edidit Kusterus. In prioribus edit. erat ἀξιοχρεως, quod defendit et genuinum censet Berglerus, quia alluditur ad ἔρχομαι. Sed sic oportuisset ἀξιοχρεως. Verum hoc est ingenio abuti. Istud ἀξιοχρεως nihil aliud est, quam librarii vel typositae error.

1066. ὦ Ἡράκλεις. Ut antea Vetula ii. crepserat fuerat a puella, nondum conjuncta femina, cujus studio nunc Vetula i. eripitur, credit etiam puellam esse: sed postquam eam intuitus est, cognovitque anam etiam esse, et insuper ab-

tera scilicet in his erumpit exclamations. Non satis distinctae erant in prioribus edit. tres vetulae: quin etiam nescio an ullus editor suspicatus fuerit trinas eas esse.

1073. παρὰ τῶν πλειόνων. Sic cod. quod s. Suida bene reposuit Kusterus. In prioribus edit. erat παρὰ τῶν νεώτων, quod purum putum est glossema. Sic est apud Suidam: Πλειόνων, τῶν νεώτων. ἢ γεαῦς ἀεσσηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων. Vera lectio apud Scheliam etiam deprehendi poterat, cujus verba ad depravatam textum accommodata fuere; scripserat ille: παρὰ τῶν πλειόνων, παρὰ τῶν νεώτων. Sed postquam νεώτων in textum immigravit, scholion inverterunt, quod sic Aldus edidit: παρὰ τῶν νεώτων,

- Γρ. γ'. μὴ σκώπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἔπου.
 Γρ. α'. δευρὶ μὲν οὖν.
 Γρ. γ'. ὡς οὐκ ἀφήσω σ' οὐδέποτ'.
 Γρ. α'. οὐδὲ μὴν ἐγώ. 1075
 Νε. διασπάσσεθ' ἐμ', ὡ κακῶς ἀπολούμεναι.
 Γρ. γ'. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἔδει κατὰ τὸν νόμον.
 Γρ. α'. οὐκ, ἦν ἑτέρα γέ γεαῦς ἔτ' αἰσχίων Φανῆ.
 Νε. ἦν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
 φέρε, πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι; 1080
 Γρ. γ'. αὐτὸς σκόπει σὺ· ταδί δέ σοι ποιητέον.
 Νε. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
 Γρ. α'. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'.
 Νε. ἀφέτω νύν μ' αὐτή.
 Γρ. γ'. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.
 Νε. ἦν γ' ἠδὲ μ' ἀφῆ.
 Γρ. α'. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'.
 Γρ. γ'. οὐδὲ μὴν ἐγώ. 1085
 Νε. χαλεπαί γ' ἂν ἦσθε γενόμεναι πορθητῆς.
 Γρ. α'. τῆ;
 Νε. ἔλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
 Γρ. α'. σιγῇ βάδιζε δεῦρο.
 Γρ. γ'. μὰ Δί', ἀλλ' ὡς ἐμέ.
 Νε. τουτί τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννώνου σαφῶς

παρὰ τῶν πλειόνων: tanquam si vox νεώτων explicatione indiguisset. Jam stipitem esse oportet, si quis non intelligat, qui glossae in causa fuere cur textus depravarentur. Vide not. ad Ran. 874. Eustathius initio commentarii ad Odys. p. 1382. l. 18. ὡς δὲ καὶ νεαροὶ προσφῶς τὸ, οἱ πολλοὶ, καὶ τὸ, οἱ πλειόνων, δηλοῖ ὁ ἴδιος τὸ ἀκολουθεῖν παρὰ τοὺς πλειόνων, ὅ ἐστι, συνοῦμαι. πλειόνων γὰρ, τοὺς τιδωτάστας ἰκίους ἴθι.

1077. Male hoc et seq. versu notatae sunt personae. Huic versui praepositi debuit ΓΡΑΤΣ Α. Sequenti vero ΓΡΑΤΣ Β. Quippe Anus i. jam antea adolescentem sollicitaverat ut secum esset, quocirca ei dicit: ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σ' ἴδι κατὰ τὸν νόμον. Tum Anus iii. quae postrema supervenit omnium foedissima est, quod ex iis intelligitur, quae dicit Adolesceus v. 1069. Ideo excipit illa:

οὐκ, ἦν ἴτιον γε γεαῦς ἔτ' αἰσχίων Φανῆ. 1084. Vulgo sic legitur hic versus: δευρὶ μὲν οὖν ὡς ἔμ'.—ἦν γ' ἠδὲ μ' ἀφῆ. In cod. scriptum ἦν μὰ Δία μ' ἀφῆ. Sed quid, malum, sibi vult istud sive τὴ Δία, sive μὰ Δία, quod nemo non videt e sequenti versu huc retractum fuisse? At vero desideratur nomen vel pronomen a quo regatur verbum ἀφῆ. Emendo certissime:

δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'.—ἦν γ' ἠδὲ μ' ἀφῆ.

1085. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. Sic optime cod. Solae in impressis τὴ Δία, in negativa phrasi adhibita particula affirmativa. Ista μὰ et τὴ sapissime permutantur, quod praeter superiorem notam ostendunt notata ad Lys. 465. Pl. 764.

1089. Καννώνου ψήφισμα. Hesychius: εἰσίνεγκαι γὰρ οὐσας ψήφισμα, ὡς διελιμ-

- ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον. 1090
 πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι ;
 Γρ. α'. καλῶς, ἐπειδὴν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.
 Νε. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
 ἐλκόμενος εἰμ'.
 Γρ. γ'. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλεόν.
 Ξυνοσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ.
 Νε. μὴ πρὸς θεῶν. 1095
 ἐνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.
 Γρ. γ'. νῆ τὴν Ἐκάτην, ἐάν τε βούλη γ', ἦν τε μὴ.
 Νε. ᾧ τρισκάκοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
 βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν
 κἄπειτ', ἐπειδὴν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλλιν 1100
 Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθους.
 ἄρ' οὐ κακοδαίμων εἰμ' ; βαρυδαίμων μὲν οὖν,
 νῆ τὸν Δία τὸν Σωτῆρ', ἀνῆρ, καὶ δυστυχῆς,
 ὅστις τοιοῦτοις θεοῖσι ξυνηξομαι.
 ὄμωσ δ', ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω 1105
 ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλθάδοιν, δεῦρ' ἐσπλέων,

μίνας τοὺς κρημένους ἱκατέρωθεν ἀπολο-
 γησῶνται. Male apud Lexicographum
 excusum Κανόνου. Veram hujus nomi-
 nis scripturam adstruit hic Comici locus.
 Ejusdem Cannoni decreti meminit Xe-
 nophon Hellen. i. sub finem. Ταῦτ'
 ἰσχυρὸν Εὐροσπίλιμος, ἔγραψε γράμμη, κατὰ
 τοῦ Κανόνου ψήφισμα κρησῶναι τοὺς ἄν-
 δρας δίχα ἕκαστον. ἢ δὲ τῆς βουλῆς ἦν, μὴ
 ψῆφον ἄσαντας κρησῶν. In Reg. cod.
 recte scriptum est Κανόνου. Si ejusdem
 eriminis plures essent rei, Cannoni de-
 creto cautum erat, ut singulorum scor-
 sum causa cognosceretur: eo facite ad-
 ludit Comicus; non enim aliud decre-
 tum in animo habuit. Juxta Cannoni de-
 cretum ait adolescens sibi impositam esse
 necessitatem δίχα ἕκαστη, non ἄρῃα ju-
 dicare, sed βινεῖν permolere. Jocus in eo
 consistit, quod quum in decreto esset
 reos διαιρημένους ἀπολογησῶνται, scortum
 σαυατὸν dicere, adolescens dicat se διαι-
 λημένον tanquam in diverta diductum bi-
 nis substantibus vetulis simul morigera-
 turum. Mendose in cod. scriptum κα-
 τὰ τὸ Διαγῆρου σαφῶς.

1094. ἰλιμένους εἰμ'.—Sic bene cod.

Vulgo εἰμ'.

1101. Φρύνη. Hoc nomine meretrices
 fuere complures. Adluditur hic forte
 ad φρύνην seu φρύνας, quod tubetum vene-
 rosam significat.

1105. ἴαν τι πολλὰ πολλάκις πάθω.
 Sic cod. optime. Vox πολλὰ vulgo omis-
 sa cum versus labe. πολλὰ πολλάκις
 duo sunt adverbia in παλαιᾷ λήλου posita,
 ut αὐθις αὐθις. Notus est ὑφημισμοῦ, seu
 formula bene ominata, ἦν τι πάθω, si
 quid obtigerit, id est, si moriar. Theocr.
 Idyll. viii. 10.

ὅς ποτε νικᾷς, οὐδ' εἴ τι πάθῃς τὸ γ'
 αἰδῶν.

Melenger Epigr. xvi.

ἦν τι πάθω, Κλιόβουλα, (τὸ γὰρ πλῆον
 ἐν παλαιᾷ καιῶν
 βαλλόμενος, κίμαι λείψανον ἐν σποδίῃ)
 λίσσεται, ἀκρήτη μίσθου, πρὶν ὑπὸ
 χθονα θίεσθαι.
 κἄλλου, ἰσχυρῶς: ΔΕΡΩΝ ΕΡΩΣ
 ΔΙΑΗ.

Sic Philocheon in Vespis 385.

ἦν τι πάθω γὰρ,
 ἀνιόντις καὶ κατακλύσαντις θύραις μ'
 ὑπὸ τῆσι θροφάταις.

- θάψαι μ' ἐν αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς·
 καὶ τὴν ἀνωθεν ἐπιπόλῃς τοῦ σήματος
 ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τῷ πόδε
 μολυβδοχορήσαντας κύκλω περὶ τὰ σφυρὰ, 1110
 ἄνω πιδεῖναι πρὸφασιν ἀντὶ ληκύθου.
 Χο. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)
 Θε. ᾧ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δ' ἐγώ,
 αὐτὴ τε μοι δεσποινα μακαριωτάτη,
 ὑμεῖς δ' ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύραις, 1115
 οἱ γείτονές θ' ἅπαντες, οἱ τε δημόται,
 ἐγὼ τε πρὸς τούτοισιν ἢ διάκονος,
 ἦτις μεμύρισμαι τὴν κεφαλὴν μυράμασιν,
 ἀγαθοῖσιν, ᾧ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικον αὐ
 τούτων ἀπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορεῖδια.
 ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον· 1120
 τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
 ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ', ᾧ θεοί.
 κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην,
 ἐκλεγομένη ὅ τι ἀν' μάλιστ' ὄσμῃν ἔρχη.
 ἀλλ', ᾧ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, 1125

1108. καὶ τὴν ἀνωθεν. Sic bene cod.
 Vulgo καὶ τῶν sine ullo sensu. Intelli-
 gendum est adolescentem hanc ad spec-
 tatores conversum dicere. Oratio elli-
 ptica est; suppleendum λίσσεται ὑμᾶς,
 θάψαι μὲ—καὶ καταπιττώσαντας—

1114. ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσδε ταῖς θύ-
 ραις. In cod. ὅσαι πάρεστ' ἐπὶ ταῖσι θύ-
 ραις. In impressis, ὅσαι παρῖστα' ἐπὶ
 ταῖσι θύραις. Veram lectionem restitui-
 mus.

1115. οἱ γείτονές θ' ἅπαντες. Sic est
 in cod. qui, ut impressi, in versus fine
 mendosus est. Sic illi habent:

οἱ γείτονές τε πάντες οἱ τῶν δημοτῶν.
 quod, quidquid Faber censuerit, ineptum
 est.

1117. ἦ τις μεμύρισμαι. Sic Athe-
 neus p. 691. Vulgo μεμύριμαι. Usi-
 tator est altera forma.

1118. ὑπερπέπαικον αὐ τούτων. In
 cod. ὑπερπέπαικον οὖν αὐτῶν.

1122. Anus bibacula apud Plautum
 Curcul. i. 2.

Nam omnium unguentum odor praes tuo,
 nautea est.

1124. ἐκλεγομένη. Sic cod. bene: re-
 fertur enim ad κέρασον. Vulgo ἐκλεγο-
 μένας.—ἔρχη. Male cod. ἔχει.

1125. φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ἔπου
 ἔτι. Usitatissimam hanc constructionem
 semel observasse satis erit. Verbis cog-
 gitandi, et dicendi substantivum adjun-
 gunt, quod sequenti verbo adjuncti de-
 buisset: φράσατέ μοι τὸν δεσπότην, ἔπου
 ἔτι. Pro φράσατέ μοι ἔπου ἰ διασπῆς
 ἔτι. Exempla multa congressit Taylo-
 rus in Indice Attico ad Lysiam, tametsi
 haec loquendi ratio Atticis propria non
 est, sed apud quosvis scriptores obvii.
 Homerus 'Ιλ. β'. 409.

ἦδαι γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεῖν, ἃς ἰπο-
 νήσο.

υ'. 310.

'Ἐνοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φροῖν ἔπει
 νήσο.

Αἰνείας, ἦ κἰν μιν ἐρύσσειαι.

Odyss. α'. 115.
 ὁσόμενος πατρί' ἐσθλὸν ἐπὶ φροῖν, εἴ πο-
 σεῖν ἰλθῶν—

1126. τῆς ἡμῆς κατατημένης, herca mea.
 Sic Pl. 4. τῆς κικτημένης, herca.

- τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στὶ, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
Χο. αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκίς.
Θε. μάλισθ'· ὄδι γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
 ᾧ δέσποτ', ᾧ μακάριε, καὶ τρισόλβιε.
Δε. ἐγώ;
Θε. σὺ μέντοι, νῆ Δί', ὡς γ' οὐδεὶς ἀνὴρ. 1130
 τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
 ὅστις, πολιτῶν πλείων ἢ τρισμυρίων
 ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδέπνηκας μόνος.
Χο. εὐδαιμονικόν γ' ἀνδρωπον εἴρηκας σαφῶς.
Θε. ποῖ, ποῖ βαδίξεις;
Δε. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι. 1135
Θε. νῆ τὴν Ἀφροδίτην, πολὺ γ' ἀπάντων ὕστατος.
 ὅμως δ' ἐκέλευε συλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
 ἄγειν σε, καὶ τασδί μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
 οἶνος δὲ Χίος ἐστὶ περιλειμμένος
 καὶ τᾶλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε, 1140
 καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὐνοὺς τυγχάνει,
 καὶ τῶν κριτῶν εἰ μὴ τις ἐτέρωσε βλέπει,
 ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρἔξομεν.
 οὐκοῦν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς,
 καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρας 1145
 καλεῖν γέροντα, μεῖρακιον, παιδίσκον· ὡς
 τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
 ἅπαξάπασιν, ἣν ἀπίωσιν οἴκαδε.

1127. ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκίς. Sic omnino legendum. Vulgo ἡμῖν γὰρ ἐξευρεῖν δοκίς. Primo istud γὰρ prorsus absurde hic positum. Deinde nisi adsit particula ἂν, verbum ἐξευρεῖν nihil aliud significare poterit quam reperisse, quod falsum est; at cum illa futuri significationem induit. Vide not. ad Pl. 380. qua ex fabula hoc etiam exemplum notabo v. 465.

καὶ τί ἀνομιζέσθαι
 κατὰ ἰσχυροῦσθαι μίξιν ἀνδρόπους;
 ubi infinitivi aoristi significationem futuri particula ἂν tribuit.

1131. μᾶλλον ὀλβιώτερος. Comparativus auctus per pleonasmum. Sic Euripides Hecuba 377.

Θαυτὸν δ' ἂν εἴη μᾶλλον ἰσχυρίστερος, ἢ ζῆν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς, μίγξιν πίνος.

Plautus in lepidissimo Menæchorum prologo 55.

Nam nisi qui argentum dederit, nugæ egerit, qui dederit, magis majores nugæ egerit.

Et V. 6. 13. nam magis multo patior facillius verba.

1145. καὶ μὴ παραλείψεις. Vulgo παραλείψης.

1148. ἣν ἀπίωσιν οἴκαδε. Jocus præter expectationem, quales sunt in Lystrata 1071. 1213. frequentesque alii in comœdiâ. Sic clauditur Plauti Stichus: Intro hinc abeamus. Nunc jam saltatam satis pro vino est.

Vos spectatores, plaudite, atque ite ad vos comissutum.

Confer finem Pseudoli et Redentis.

- Χο.** ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη πείξομαι,
 ἔχουσά τοι καὶ δᾶδα ταυτηνὴ καλῶς. 1150
 τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
 τασδί λαθῶν; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
 ἐπάσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
 σμικρὸν δ' ὑποδέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
 τοῖς σοφοῖς μὲν, τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ· 1155
 τοῖς γελῶσι δ' ἠδέως, διὰ τὸν γέλωδον κρίνειν ἐμέ·
 σχεδὸν ἅπαντας αὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
 μηδὲ τὸν κληῖρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
 ὅτι προεῖληχ'. ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χεῖρ μεμνημένους
 μὴ πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεὶ. 1160
 μηδὲ ταῖς κακαῖς ἐταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
 αἱ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεὶ·
 ᾧ, ᾧ, ᾧρα δὴ, φίλαι
 γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χεῖρμα δρᾶν,
 ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπανακινεῖν. Κρητικῶς οὖν τῷ πῶδε 1165
 καὶ σὺ κίνειι.
Ημ. τοῦτο δρῶ.
Χο. καὶ τάσδε νῦν λαγαρὰς
 τοῖν σκελίσκοιν τὸν ρυθμὸν. τάχα γὰρ ἔπεισι
 λεπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
 κεραιολειψανοδριμυποτιτριμματο- 1170
 σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
 κιχλεπικοςσυφοπεριστέρα-

1154. Versus hic, ut sequentes, tetrameter trochaicus esse deberet, cui tres desunt syllabæ. Hoc Kusterus observato versum sic complet: σμικρὸν ἴσιν, ὅ τι γ' ὑποδέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι.
 1155. τοῖς σοφοῖς μὲν—Vulgo τοῖς σοφοῖσι.

1159 ὅτι προεῖληχ'. Uno die Athenis plures diversorum poetarum exhibebantur populo fabulæ, quarum in commissione sorte ducebant Chori ordinem, quo alii post alios prodirent. Ex hoc loco apparet meliorem illius chori fuisse conditionem, qui prodiret postremus, quia recens illius memoria et voluptas iudicium animis in hærens, priorum merita obliterabat. Hinc facite Comicus iudices orat, ne male moratas meretriculas initentur, quæ benefactorum meminisse non solent, nisi quæ postrema

acceperunt. De fabularum commissionibus Athenis fieri solitis, legisse operæ pretium fuerit, quæ vir ingeniosus et elegantissimæ doctrinæ commentatus est in Actis Academiæ nostræ T. xxxix. p. 172.

1169. Ad hunc locum respexisse credo Eustathium cuius verba proferam ex Commentario in Iliadem p. 1277. Ἰσίων δὲ, αἱ, εἰ καὶ Ὀμηρος μὴ φιλεῖ χεῖρθαι πολυσυνθήτοις λέξιν, ἀλλ' οἱ μὲν ἰκύνων ἰσλιόσασιν τοῖς τοιοῖστος, καὶ μάλισα οἱ Ἀπτικαί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ λίαν πᾶν τὸ ταυτῶν ὑπερσπουδαῖται. ἰσρηται γὰρ παρὰ τῇ Κωμικῇ χεῖρθαι ἴν τιμι ἀπυθιδι κωμῳδία, οὕτω συχνοῦσθαι, ὅτι ὁ κωμῳδῆμος αὐτὸ ἀναγνώσας, ἢ οὐ δίδραται τὸ πᾶν ἀπυθιδι, ἢ ἀλλὰ πτυσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγῆσεται.

λεπτρουνοπτεκεφαλλιοκιγλοπε-
 λειολαγοσπραιοβαφητραγανοπτερύγων. 1175
 σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως
 λαβὲ τρυβλίον· εἶτα λαβὼν κόνισαι
 λέκιδον, ἢ ἐπιδειπνῆς.
 Ἡμ. ἀλλὰ λαιμάττουσί σου.
 Χο. αἶρεσθ' ἄνω· ἰαὶ εὐαί.
 δειπνήσομεν εὐοί, εὐαί, 1180
 εὐαίως ἐπινίκι' εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί, εὐαί.

1176. κόνισαι, festina. Sic bene Faber, spreta Scholiastæ explicatione γυμνάσει. Supra 291. ὅς ἐν μὴ πρὸ πά-
 νου τοῦ κίθου ἦκη κικονίνας.

Mutila est in fine hæc fabula. Notarum in præmio dixi versum 1135. ultimum

in cod. Reg. esse. Nullum aliud vetus exemplar Ms. nancisci potui: quibus alia consilere commodum erit, forte plura reperient iis quæ Aldus edidit.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΤΣΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

ΘΕΡΑΠΩΝ *Στρεψιάδου.*

ΜΑΘΗΤΑΙ *Σωκράτους.*

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΠΑΣΙΑΣ *δανειστής.*

ΜΑΡΤΥΣ *Πασίου.*

ΑΜΥΝΙΑΣ *δανειστής.*

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ τις *Στρεψιάδης* υπό δανείων καταπο-
καύμενος, διὰ τὴν ἵπποτροφίαν τοῦ παιδὸς, δεῖται τού-
του, φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην, μαθεῖν τὸν ἥττονα
λόγον, εἴ πως δύναίτο, τὰ ἄδिका λέγων ἐν τῷ δικαστη-
ρίῳ, τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μη-
δὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου, δια-
γνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν, καὶ μαθητὴν τοῦ Σω-
κράτους ἐκκαλέσας τινὰ, διαλέγεται. ἐκλυθείσης δὲ
τῆς διατριβῆς, οἱ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ
συνορῶνται, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰω-
ρούμενος, καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ
ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομι-
ζομένους παρ' αὐτῷ θεοῦς, Ἄερα, προσέτι δὲ καὶ Αἰ-
θέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν
εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι Χοροῦ· καὶ, φυσιολο-
γῆσαντος οὐκ ἀπιδάνας τοῦ Σωκράτους, ἀποκαταστά-
σαι πρὸς τοὺς θεατὰς, περὶ πλειόνων διαλέγονται.
μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ
φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ· καὶ ἐπειδὴ
διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται,

ARGUMENTUM ad fidem codd.
edidi. In C. pro τιλί l. 12. est δδδ.
σκυ, quod prioris verbi interpretatio
est. Alias varietates observare nihil

adinet. Perperam vulgo pro *παραλα-*
βῶν p. 76. l. 4. legitur *πριελῶν*, et
pro *σύγκριση* l. 11. inepte *σύγκριση*.

ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν, συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος, ἐκδιδάσκει. κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατήρ ἐκπεπονημένον, ἐπηρεάζει τοῖς χηρῆσταις, καὶ, ὡς καταρθευκότος, εὐωχεῖ παραλαβὼν. γενομένης δὲ περὶ τῆν εὐωχίαν ἀντιλογίας, πηληγάς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς, βοήν ἴστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρον, κατασκάπτει καὶ ἐμπίπησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατιστῶν. τὸ δὲ δράμα τῶν πάντων δυνατῶς πεποιημένων.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΘΕΡΑΠΩΝ,
ΜΑΘΗΤΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Στ.

ΙΟΥ, ΙΟΥ.

ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέσαντον. οὐδέποδ' ἡμέρα γενήσεται;

Inter Scripta Gallica politissimi auctoris BERNARDI DE FONTENELLE exstat commentariolum, quod ille sibi olim juvenis memoriae causa scripserat, nec luci destinaverat publicae. Titulus est: *Remarques sur quelques Comédies d'Aristophane, sur le Théâtre Grec.* &c. Quae de Comici nostri fabulis tulit iudicia, non usquequaque vera sunt. Non videtur Graecae antiquitatis et linguae satis peritus fuisse vir ingeniosus, diversisque variarum rerum districtus studiis, ut Dramatum scopum et allusionem, actionem scenae, permultarumque Aristophanis facetiarum acumen percipere potuerit: in eoque minus æquum se prodit, quod pleraque e sui temporis moribus aestimet. Sunt tamen in hac commentatione nonnulla, quae tollere velis, quæque acce viri ingenium ostendunt. Placeat mihi ista quæ in NUBES observat: *Le dessein de cette pièce est fort plaisant. STREPSIADE est le vrai BOURGEOIS GENTILHOMME, par la difficulté qu'il a d'apprendre, par ses méprises continuelles, et par la naïveté avec laquelle il rend ce qu'il a appris. Il ressemble fort aussi à GEORGE DANDIN, quand il se plaint*

d'avoir épousé une femme de la ville, lui qui étoit un homme de la campagne. Primus e scriptoribus nostris, nescio an solus, pensavisse videtur BERNARDUS ille, novæ Comædiæ poetarum qui exstant ex omni ævo excellentissimum, solumque, qui ingenio et vi comica Aristophani æquiparari possit, MOLIERIUM, Comico nostro quaedam debere, multaque lineamenta facetissimi illius plebei hominis, nobilium mores æmulantis, MONSIEUR JOURDAIN, in Dramate, cui titulus, LE BOURGEOIS GENTILHOMME e STREPSIADE adumbrata esse; quod verissimum esse facile deprehendet, quicunque utramque fabulam diligenter leget. Deest in codice initium Fabulæ, usque ad v. 251. qui primus ibi comparat. 3. ἀπίσαντον. Sic iv. codd. Glossæ, ἀπλήρωτον, ἀτελείωτον. Sic infra 393. codd. cum impressis eandem formam ἀπίσαντον exhibent. Quod ad hunc locum in scholiis legitur: *οἱ δὲ ἀπίσαντον μιστὰ τοῦ ἡρόδοτου ἀμαρτανῶσι*, imperiti Græculi est. In Æschyli Prom. 1086. *οἱ ἀπίσαντον δίκτυον ἄτης.* Gl. *οἱ εἶλες οὐχ ἀπίσανται.* Utraque forma perinde bona est. Nec eam differen-

καὶ μὴν πάλαί γ' ἀλεκτρονόος ἦκουσ' ἐγώ.
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. 5
ἀπόλοιο δῆτ' ᾧ πόλεμε, πολλῶν οὐνεκα,
ὅτι οὐδὲ κολάσαι ἔξιστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστός οὔτοσ' ἰσχυρῶς
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πάντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. 10
ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.---
Ἄλλ' οὐ δύναμαι δειλῆος εὔδειν, δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης, καὶ τῆς φάτνης, καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτοῦ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων,
ἰππάζεται τε, καὶ ξυνοριεύεται, 15
ὄνειροπολεῖ δ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὄρων ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. --- ἄπτε, παῖ, λύχνον,
κακφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβῶν,
ὀπόσοις ὀφείλω, καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους. 20
Φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἶμοι τάλας.

tiam agnoscunt boni scriptores, quam ille statuit in integra nota, quam e cod. C. describo: ἀπέρτατον, τὸ μὴ ἔχειν τίνας ἀπέρτατον δὲ, τὸ μὴ περιαιόμενον, καὶ τὸ ὄντα μὴ δύναιτο ἂν τις ἐξελθεῖν. Quem admodum hic de longa nocte queritur Strepsiadēs, ita Sosia apud Plaut. in Amphitr. i. 1.

Neque ego hac nocte longiorem me vidisse censeo: nisi item unam, verberatus quam perpendi perpetem.

Nec mirum Strepsiadem hunc noctes insomnes ducere: hoc enim evenire solet iis, qui in magno aere alieno sunt. Apud Plautum Menæ. V. 5. rogat medicus Menæchmum:

Perdormiscin' usque ad lucem? facilen' tu dormis cubans?

Cui illo respondet:

Perdormisco, si resolvī argentum, quod debeo.

Ex Lamb. Bas Observatt. critt. p. 61.

7. ἐν οὐδὲ κολάσαι ἔξιστι. Vide not. ad Lys. 611. et Thesm. 217. Perperam in impressis ἐτ' οὐδὲ κολάσαι ἔξιστι. In plerisque codd. scriptum est plene κ-

λάσαι ἔξιστι. Malle enim vero ἐτ' οὐδὲ, vel ἐτ' δ' οὐδὲ. Copula enim desideratur; ἀπόλοιο πολλῶν οὐνεκα, καὶ ἐτ'—vel ἐτ' δ'—Sic extrema in fabula: παῖ, πολλῶν οὐνεκα, μάστιγα δ' εἰδῶς—In bellum imprecatur, quod non sinat servos castigare, quia quum prope hostes essent, ab heris male habitis facile transfugiebant. Idcirco inter eos, quibus bellum commo- dum est, servos recenset, Pace 451.

ἢ δούλος ἀπομολεῖν παρεσκευασμένος. Male hæc unus e Scholiastis refert ad libertatis promissionem factam servis ante pugnam ad Arginusas, quæ contigit an. S. Olymp. xciii. die post editam hanc fabulam.

10. ἰγκυροδουλημένος. Gl. ἰντυλιγ- μίνος, ἰγκυρομίνος.

12. δακνόμενος. Gl. ἰναχλούμιος.

15. Glossæ: ἰππάζεται, ἰν ἰσχυρῶς ἔχεται. ξυνοριεύεται, ἰν τὸν δόρυ φέρεται. ὄνειροπολεῖ, ἰν ἰσχυρῶς φαντάζεται.

20. λογίσωμαι. Gl. λογαριάζωμαι, λο- γαριάζω.

22. τοῦ. Gl. ἰσχυρῶς πρῶτος— τὴν ἐχρησάμην; Gl. ἰς τὴν ἀπὸ τῆς.

εἴθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.
Φε. Φίλων, ἀδικεῖς. ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον. 25
Στ. τοῦτ' ἐστὶ τοῦτο τὸ κακόν, ὃ μ' ἀπολώλεκεν.
ὄνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἰππικτῆν.
Φε. πόσους δρόμους ἔλα τὰ πολεμιστήρια;
Στ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.---
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν; 30
τρῆς μναὶ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνία.
Φε. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἰκάδε.
Στ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ οἰκας ᾤφληκα, χ' ἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν.
Φε. ἔτεδν, ὦ πάτερ, 35
τί δυσκοταίνεις, καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὄλην;
Στ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
Φε. ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τι με.
Στ. σὺ μὲν οὖν κάθευθε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
εἰς τὴν κεφαλὴν ἄπαντα τὴν σὴν τρέψεται.--- 40
Φεῦ.

εἴθ' ὠφελ' ἢ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἤτις με γῆμαι πῆρε τὴν σὴν μητέρα.
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἀγροικὸς ἠδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῆ κείμενος,

25. In somnis loquitur adolescens.

29. ἰλαύνεις. Gl. στρέφεται μὴ ποιεῖς, ἦγον πολλὰς τροφὰς φροντίζων διγυ- ρεῖς.

30. ἴσα με. Gl. ἀπὸ λαβῆς. Translata loquendi forma ex Euripidis Tragedia, in qua erat juxta Scholiastem: τί χρέος ἔβα δώμα. In Herc. Fur. legitur hic versus 531.

γύναι, τί κακὸν ἔλαθι δώμασι χρέος;
Vide Phrynichum in χρέος, p. 172.

31. σὺς μναί. Supple ὀφείλονται ἰν- κα—

35. ἰνχυράσθαι, forma media, pi- gnora ablaturus. Gl. ἰνχυρὸν ἐξ ἐμοῦ λα- βεῖν. At infra v. 241. τὰ χρέματ' ἰν- χυράζομαι, significatione passiva, pignora a me capiuntur. Vide Salmasium de mo- do usurarum p. 549.

36. καὶ στρέφει. Perperam vulgo στρέ- φει. Illud est in membr. et absque iis etiam repositum fuisset.

37. δήμαρχος. Scholion Ms. cod. C. δὸν ἰσχυρῶς πόρτι. οἱ γὰρ πόρτι ἐν τοῖς στρώμασι ὄντες τοὺς ὑπὸντας δάκνουσιν. ὁ δὲ μεμνημένος, ὅτι εἰς διακρίσειν ἦν ὑπὸ τῶν δανιστῶν, δήμαρχος φησὶ. δήμαρχος δὲ ἴσιν, ἢ τῶν δήμου προστάτης, ἢ φασὶν ἰδιωτικῶς δούκων.

41. εἴθ' ὠφελ'. Parodia primi versus Euripidis Medæ:

εἴθ' ὠφελ' Ἀργούς μὴ διακτᾶσθαι σκά- φος.

προμνήστριον. Gl. ἢ τοῦ γάμου προῖκτος.

42. γῆμαι πῆρε. Gl. παρακίησι, κατῆ- κισσι. Perperam vulgo, γῆμ' ἰσχυρῶς. Vide supra ad v. 7.

44. εὐρωτιῶν. ἐξήλικας ἴσιν τοῦ εἰκῆ κείμενος. τοῖς γὰρ εἰκῆ καὶ ἀμυλῶς κειμέ- νους ἰδρὸς προσίχει καὶ νοτῖς. τοιοῦτος δὲ ὁ τῶν ἀγροικῶν βίος· ὄσπερ αὐτὸς ἰσχυρῶς καὶ κατὰ τὸν ἴσον. διότι καὶ εἰς πτωχῶν συνίχως ὑπὸ τῶν πτωχῶν τύπεται καὶ ἰνιδίεται, ὡς φησὶ Μέναιδης.

βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ ζευφύλοις. 46
 ἔπειτ' ἔγνημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
 ἀδελφιδῆν, ἀγροικὸς ὦν, ἐξ ἀστεως,
 σεμνῆν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
 ταύτην δὲ ἐγάμου, ξυγκατεκλινομένην ἐγῶ,
 ὄζων τρυγῶς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας 50
 ἢ δ' αὖ, μύρου, κρόκου, καταγλωτισμάτων,
 δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
 οὐ μὴν ἐγῶ γ', ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάδα.
 ἐγῶ δ' ἄν, αὐτῇ δοιμάτιον δεικνύς τοῖι,
 πρῶφασιν, ἔφασκον· ὦ γύναι, λίαν σπαδάς. 55
 ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.

Θε.

Στ.

Θε.

Στ.

οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἦπτες λύχνον;
 δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς.
 Θε. διατί δῆτα κλάσομαι;
 Στ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις Ἰρυαλλίδων. ---
 Μετὰ ταῦθ', ὅπως νῦν ἐγένεθ' υἱὸς οὐτοσί, 60
 ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τῇ γαδῆ,

ὡς εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.
 Suidas.—ἀκέρτος. Gl. ἀκαλλώπιστος.
 Eustathius ad Il. p. 951. i. 41. Ἰστοῖον
 δὲ καὶ ἴσι οἱ Ἀστικοὶ ἀκέρτον φασὶ τὸ
 ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλτην, ὡς δηλοῦ
 καὶ ὁ Κομικός ἐν τῷ βίῳ ἀκέρτον, εἰκὴ
 κέρτιον. τοῦ δὲ τοιοῦτου ἀκέρτου θίμα
 τὸ κερῶ. ἔξ οὗ ἱεροῖν Ἑλλάδα ἢ κωμω-
 δία λέγει, τὸ ἱκεῖνον καὶ καθαιεῖν ὡσεὶ
 καὶ ἱεροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλοῦσιν οὐ-
 κίας. Respicit versum Pacis 59.

45. σίμφυλον. Gl. τριταξικουμίας
 φαφύλας. Falso. Phrynichus: σίμφυ-
 λα. οἱ μὴ πολλοὶ, τὰ τῶν βοτάνων ἐπι-
 σμαστα, ἀμαθῶς· οἱ δ' Ἀστικοὶ, σίμφυλα
 τὰ τῶν ἰλαῶν. Thomas M. σίμφυλα οἱ
 πολλοὶ, τὰ τῶν βοτάνων μετὰ τὸ ἱεπιδεθῆ-
 ναι· οἱ δ' Ἀστικοὶ, σίμφυλα τὰ τῶν
 ἰλαῶν.

48. σιμνή. Gl. σοκρὰν τὸ ἦθος. ἰγ-
 κημισυρωμένην. Schol. Ms. πειροσῶς κη-
 κοσμημένην, κηκαλλωπισμένην, οὐκίως τῇ
 Κοισύῃ. αὐτῇ δὲ ἦν γυνή τις πᾶν ἰαυτὴν
 κοσμοῦσα ἱματίως καὶ τῇ ἄλλῃ διαίτη, ὡς
 τοὺς ἄρτους ἐκπλήσσεισθαι. Suidas ex
 antiquis scholiis Cæsaryam Pisistrati ux-
 orem fuisse dicit; juxta alios, Alcmæo-
 nis, quod probabilis est. Nanque in
 Acharn. 614. ὁ Κοισύρας Megacles ἀρ-

pellatur.

50. τρυγῶς. Bene Schol. νίου εἴνου.
 Hesych. τρυγα. εἴνος ἀπὸ λη-
 νοῦ.—τρασιᾶς. Gl. ζύλου ἐν ᾧ τὰς ὑπάρτας
 ἰξέριαι.

51. Schol. Ms. καταγλωτισμά ἐστιν,
 ὅταν ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν
 γλῶσσαν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἰμῶδῳ
 γίματι. ἴσσι δὲ καὶ ὁ λαφυγμὸς κατὰ μὴν
 τινος τὸ αὐτὸ κατὰ τὴν τινος, ἢ ἀλογος
 καὶ καθ' ὑπερβολὴν δαπάνη. ἴσσι γὰρ λά-
 στω καὶ λαφύσσω τὸ βοηθῶ, κυρίως ἰπὶ κω-
 νῶν καὶ χείρων. ὅθεν παραγίγται καὶ ὁ λα-
 φυγμὸς. ἰαίτως δὲ ταῦτα καταλίγει,
 δεικνύς ὅτι αἱ ἰγνυῖς γυναικὸς ὑπὸ τῆς λίαν
 τρυφῆς τοιαῦτα πράττουσι.

53. ἰσπάδα, telam terebat: proprie
 telam spatha densabat. In ambiguitate
 hujus verbi ludit, quod significat etiam
 prodigere. Hesych. σπαδᾶ. τρυφῆ, ἀνα-
 λίσκει, ἀσάτως καὶ ἀφιδῶς ἀλαζονεύεται.

57. Suidas: πόντος λύχνος, παρὰ Ἀσ-
 τικοῖς, ὁ πολλὸν ἔλαιον ἀναλίσκει. Confer
 Herodiani Philetarum p. 432.

58. διατί δῆτα κλάσομαι. Sic recte
 codd. A. B. Vulgo διατί δὲ κλαίσομαι,
 claudicante versu.

61. τῇ γαδῆ. Male in A. C. τῆ-
 γαδῆ.

περὶ τούνοματος δὴ ταῦτ' ἐλοιδορούμεθα.
 ἢ μὲν γὰρ ἵππον προσωτέιδει πρὸς τούνομα,
 Ξάνθιππον, ἢ Χάριππον, ἢ Καλλιππίδην·
 ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου τιδέμην Φειδωνίδην. 65
 τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'. εἶτα τῷ χρόνῳ
 κοινῇ ξυνέβημεν, κατ' ἐμέμεθα Φειδιππίδην.
 τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσι· ἐκορίζετο;
 Ὅταν σὺ μέγας ὦν ἀρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
 ὡσπερ Μεγακλῆς, ξυσίδ' ἔχων --- ἐγὼ δ' ἔφην· 70
 Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἴγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
 ὡσπερ ὁ πατήρ σου, διφθῆραν ἐνημμένος ---
 ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγῳ,
 ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχευεν τῶν χρημάτων.
 νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων, ὁδοῦ 75
 μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυσῶ,
 ἦν, ἦν ἀναπέισω τουτονὶ, σωθῆσομαι.
 ἀλλ' ἐξεγείρειαι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
 πῶς δῆτ' ἂν ἦδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραμαι; πῶς;
 Φειδιππίδην, Φειδιππίδιον.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

Στ.

Φε.

τί, ὦ πάτερ; 80
 κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
 ἰδοῦ. τί ἐστίν.
 εἶπ' ἐμοί, φίλεις ἐμέ;
 νῆ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν Ἴππιον.
 μὴ μοι γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἴππιον.
 οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἰτίος μοι τῶν κακῶν. 85
 ἀλλ' εἶπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φίλεις,
 ὦ παῖ, πιδῶ.
 τί οὖν πιδῶμαι δῆτ' αἰ σοι;

66. τίως. Gl. μέχρι τινός. τῷ χρόνῳ,
 μέλις.

68. ἐκορίζετο. Gl. ἐκολάκει.

70. ξυσίδ'. Schol. Ms. ξυσις εἶδος ἱμα-
 τίου ποσφροῦ. ἄλλοι δὲ φασὶ τὸ ἰδιωτικῶς
 λαγίμενοι συνάουσι καὶ σῶζον τοὺς πιδῶς.

73. ἰπιδῶ. Sic cum Bentleio lego.
 Vulgo minus numero ἰσιδῶ.

74. ἵππιον. Gl. ἰστικὸν ἴππον, ἀφα-
 νισμῶν. Recte in membr. scriptum est
 κατ' ἱμῶν, quod absque iis etiam ob ver-
 sum reponi debebat. Male vulgo κατ' ἱ-
 μι.

81. κύσον με. Perperam vulgo κύσον
 με. Prima in κύσ, κύσθ' corrūpitur sem-
 per. Vide Ran. 755. 788. Æschylus
 Prom. 944.

οἱ προσωκονοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.
 Confer not. ad Apollonium i. 1238.—τὴν
 διξίαν. Schol. Ms. ἴθως ἦν τοῖς παλαιῶς
 τὰς διξίαις δίδοναι ἀλλήλοις εἰς βεβαίωσιν
 τῶν συνθηκῶν. καὶ Ὅμηρος ('Ἰλ. ζ'.
 233.)

χεῖρας τ' ἀλλήλων λαβίτην, καὶ πιστώ-
 σαυτο.

87. τί οὖν πιδῶμαι; Sic recte Dawe-
 m

- Στ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σταντοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἑλθῶν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
- Φε. λέγε δὴ, τί κελεύεις;
- Στ. καὶ τί πείσει;
- Φε. πείσομαι, 90
- Στ. νῆ τὸν Διόνυσον.
δεῦρό νῦν γ' ἀπόδλεπε.
- Φε. ὄρα· τὸ Δύριον τοῦτο καὶ τῶκίδιον;
- Στ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἱ τὸν οὐρανὸν 95
λέγοντες ἀναπειθουσιν, ὡς ἔστιν πνιγεὺς,
κάστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος· ἡμεῖς δ' ἄνδρακες.
οὔτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἦν τις διδῶ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κᾶδिका.
- Φε. εἰσὶν δὲ τίνες;
- Στ. οὐκ οἶδ' ἀκριβοῶς τοῦνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοὶ τε κᾶγαδοί.
- Φε. αἰδοῖ· πονηροὶ γ', οἶδα. τοὺς ἀλαξόνας,
τοὺς ἀχρῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις,
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
- Στ. ἦ, ἦ, σιώπα· μηδὲν εἴπης νῆπιον. 105
ἀλλ' εἴ τι κῆδει τῶν πατρῶων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι, σχασάμενος τῆν ἰππικῆν.
- Φε. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γ' ἐμοὶ

sus, cuius emendationi favet cod. C. in quo *πίδομαι*. Vulgo *πιδύμαι*. In meo *πιδούμαι*.

92. *τῶκίδιον*. ἐδ *αἰκίδιον*. Ad hanc formam in Thesm. 349. scribi debuit:

κακῶς ἀπολείδαι τοῦτον αὐτὸν κᾶζιον. non, ut ibi reliquimus, *καίκαϊα*. Sic Ran. 511. *κᾶνον* pro *καὶ οἶνον*.

94. *φροντιστήριον*. Hesych. *διαπρεψῆ καὶ τὸ ἀπικμα Σωκράτους, καὶ τὸ σχολίδιον*. Ipse etiam Socrates *φροντιστής* appellabatur. Vide Lamb. Bos Observat. critt. p. 63.

96. *ὡς ἔστιν πνιγεὺς*. Sic ad metri legem scribendum fuit. Perperam vulgo *ἔστι*. Gl. *πνιγεὺς, κάμινος*.

98. *ἀργύριον ἦν τις διδῶ*. De Socrate vere dici hoc non potuit, qui nunquam ab auditoribus suis mercedem accepit.

Sed hoc faciebant plerique alii Sophistae. Hac autem fabula sub persona Socratis philosophos omnes traducit Aristophanes, et quae singulis in ratione vitae et doctrina inerant ridicula, ea simul omnia in Socratem conficit. Sic solent etiamnum Comici nostri, qui in personam aliquam fictam vitia et ridicula congerunt in multis hominibus observata. Hoc non ignorabant Athenienses, quorum nulli non notus erat Socrates. Hujus observationis meminisse lectorem velim ad omnes locos, ubi Socrati, qui philosophorum omnium personam sustinet, vel dogmata vel actiones tribuuntur, a quibus eum scipus fuisse alienissimum.

105. *νῆπιον*. Gl. *μωρῆν*.

107. *σχασάμενος*. Gl. *ἀφίσις*.

- τοὺς Φασιανούς, οὓς τρέφει Λεωγόρας.
- Στ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ὡ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοί, 110
ἑλθῶν διδάσκου.
- Φε. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
- Στ. εἶναι παρ' αὐτοῖς φασὶν ἄμφω τῷ λόγῳ,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοις τὸν ἕτερον τοῖν λόγῳ, τὸν ἥττονα.
νικᾶν λέγοντα φασὶ τὰδικιώτερα. 115
ἦν οὖν μάθης μοι τὸν ἀδικον τοῦτον λόγον,
ἂ νῦν ὑφείλω διὰ σέ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
- Φε. οὐκ ἂν πιδόμην. οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἰππέας, τὸ χρεῶμα διακεκναισμένος. 120
- Στ. οὐκ ἄρα, μὰ τὴν Δήμητρα, τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὐτ' αὐτὸς, οὐδ' ὁ ζύγιος, οὐδ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελαῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
- Φε. ἀλλ' οὐ περιόψεται μ' ὁ θεῖος Μεγακλῆς
ἀνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. 125
- Στ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεισῶν γε κείσομαι·
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς, διδάξομαι
αὐτὸς, βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέγων ἂν, κἀπιλήσμων, καὶ βραδύς,
λόγων ἀκριβοῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι; 130

109. *τοὺς Φασιανούς*. Nulla est hic ambiguitas: de Phasianis gallinis hoc intelligendum. Enimvero absurdum esset adolescentem dicere: *equitandi studium non abhicerem, etiamsi mihi daves pulcherrimos equos*. Praeterea nota gulositatis Leogoras gallinas Phasianas saginabat; nihil illi cum equis fuit rei. Vid. not. ad Phrynichum p. 204.

114. In fine hujus versus τὸν ἥττονα scribi debuit, ut in superioris fine, et sic est in iv. codd. Perperam vulgo ἥσσονα.

115. *τὰδικιώτερα*. Sic tres Regii. Vulgo *τὰδικιώτερα*. Comparativus sic eleganter adhibetur vice superlativi.

119. *οὐκ ἂν πιδόμην*. In meo, licet reclamante metro, *πιδόμην*. Frequentissima horum permutatio.

120. *τὸ χρεῶμα διακεκναισμένος*. Gl. *βελταμμένος, ἰφθαρμένος, ἀχρεῖς, οἶόν ἐστι τὸ τῶν φιλοσόφων*.

121. *ἴδι*. Confer not. ad Conc. 595.

126. Metaphora sumta a luctatoribus, qui nisi ter dejecti fuissent, pro victis non habebantur. Semel dejectus iteramque surgebat, certamenque integrabat. Vide Lucillii epigramm. xx. in Milonem. Summo cum judicio nuperus Sophoclis commentator hunc Comici versus Euripidi admovit, apud quem Orestis initio Electra de fratre suo ait juxta Musgravi emendationem, quam, licet codd. aliquot auctoritate suffultam, probandam non censui:

τλήμων Ὀρέστης· οὐδὲ πτερόν ἐν δερμῶς κίττα.

Quod, ut huic Comici loco assumetur, significare necesse est: *Neque cum morbo conflictatus, postquam in lecto cecidit, jacerendo se victum proficitur; sed exurgit, et cum morbo demum collicatur*. Bellamehercule sententia!

130. *σχινδαλάμους*. Perperam vulgo *σινδαλάμους*, corruptis numeris. Ex' usq

- ιτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.
Μα. βάλλ' ἐς κόρακας. τίς ἔσθ' ὁ κόρας τὴν θύραν;
Στ. Φεΐδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
Μα. ἀμαθὴς γε, νῆ Δί', ὅστις οὕτωσὶ σφόδρα 135
ἀπεριμερίμνωσ τὴν θύραν λελάκτικας,
καὶ φροντιδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην.
Στ. ξύγγνωδί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοῦξήμβλωμένου.
Μα. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν. 140
Στ. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν. ἐγὼ γὰρ οὕτωσὶ
ἤκω μαθητῆς εἰς τὸ φροντιστήριον.
Μα. λέξω. νόμισαι δέ σε ταῦτα χρῆ μυστήρια.
ἀνῆρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν, ὅπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. 145
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὄφρυν,
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο.
Στ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε;
Μα. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν 150
ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τῷ πόδε·
κᾶτα ψυγείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας, ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
Στ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
Μα. τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθιοιο Σωκράτους

Atticæ dialecti litera asperata pro tenui reponenda fuit. Vide not. ad Ran. 819. Productiorem formam σχυδάλαμος sola metri necessitas tuetur: accedit etiam codicis auctoritas: in B. scriptum σκινδαλάμου. Hesych. σκινδαλάμος. σκινδαλάμος. τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ. σχυδάλαμος. ἄλλοι, σκινδαλάμος. Quæ ad hanc glossam voci explicandæ affert Lamb. Bos, sunt bonæ notæ. Sed senariorum leges nec prosodiam græcam noverat, si δαλ- μους pro iambo habuit, aut si spondeum ibi stare posse credidit.

131. στραγγεύομαι. Gl. ἀναβάλλα, καὶ διατρέω. βραδύω. In C. atramento scriptum στρασ. reliqua vocis pars minio scripta ἠγύομαι. Primo librarius scribere voluit στρατίομαι, quod verbum sæpe cum στραγγεύομαι

commutatum. Vide Hesychii interpretes ad glossam στρατίομαι, διατρέω. in primis vero elegantissimum Valckenarium ad Ammonium L. ii. cap. xiii.

136. τὴν θύραν λελάκτικας. Alia metaphorâ Plautus Truc. ii. 2.

Quis illic est, qui tam proterve nostras ades arietat?

137. ἐξήμβλωκας. Gl. ἠμετιλῶ ἰαυήσας διαφθίνας. Allusio ad Socratis matrem quæ obstetrix erat: ipse autem dicere solebat se eandem artem exercere, ὅτι εἶχον ἔγω τὴν μαιευτικὴν, καὶ διὰ ταύτης παῖς τοῦς ἰαυήσιν τὰ νοήματα ἐν τῇ αὐτῶν ψυχῇ. Schol.

145. τὰς αὐτῆς. Sic tres codd. melius quam vulgo αὐτῆς.

- Φρόντισμα;
Στ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι. 155
Μα. ἀνῆρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος,
ὀπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ἄδειν, ἢ κατὰ τοῦρροπούγιον.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
Μα. ἔφασκεν εἶναι τοῦντερον τῆς ἐμπίδος 160
στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πονὴν
βία βαδίζειν εὐδὴ τοῦρροπούγιον.
ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῶ προσκείμενον
τὸν πρῶκτον ἠγεῖν ὑπὸ βιάς τοῦ πνεύματος.
Στ. σάλπιγξ ὁ πρῶκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων. 165
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερευματος.
ἢ ραδίως φεύγον ἂν ἀποφυγοὶ δίκην,
ὅστις δίοιδε τοῦντερον τῆς ἐμπίδος.
Μα. πρῶν δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφηρέθη
ὑπ' ἀσκαλαβώτου.
Στ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι. 170
Μα. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς,
καὶ τὰς περιφορὰς, εἴτ' ἄνω κεχηνότος,
ἀπὸ τῆς ὕροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
Στ. ἦσθην γαλεώτη καταχέσαντι Σωκράτους.
Μα. ἐχθρὸς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἐσπέρας. 175
Στ. εἶεν. τί οὖν πρὸς τάλφιτ' ἐπαλαμήσατο;
Μα. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμφας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβὼν,
ἐκ τῆς παλαιστρας δοιμάτιον ὑφέιλετο.
Στ. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν δαυμάζομεν;
180
ἀνοιγ', ἀνοιγ' ἀνύσας, τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστα μοι τὸν Σωκράτη.

166. τοῦ διεντερευματος. Gl. τῆς περι τοῦ ἰστίου λεπτολογίας καὶ φυσιο- λογίας.

170. ὑπ' ἀσκαλαβώτου. Stello lacerti genus est, quo Galli, Germani, Anglique carent; cuius proinde nomen ii nullum habent. Harduinus ad Plinium T. I. p. 606. Quin juxta Plinium T. ii. p. 508. stello, quem Græci coloten vocant, et ascalaboten, et galeoten, in Italia non nascitur.

179. Monui ad Plut. 985. legendum esse:

ἐν τῆς παλαιστρας ἰμάτιον ὑφέιλετο.

180. Plautus Capt. ii. 2. 24. Eugepe! Thalem talento non emam Milesium.

nam ad sapientiam hujus nimis nugator fuit.

182. τὸν Σωκράτη. Codd. τὸν Σωκράτη. Hanc formam præfero ubi vitando hiatus servit: illa magis Attica est, ut

- μαθητιῶ γὰρ. ἀλλ' ἀνοίγε τὴν θύραν.
 ὦ Ἡράκλεις. ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
 Μα. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; 183
 Στ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς.
 ἀτὰρ τί ποτ' ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὗτοί;
 Μα. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς.
 Στ. βολβούς ἄρα
 ζητοῦσι. μὴ νῦν τοῦτ' ἔτι φροντίζετε.
 ἐγὼ γὰρ οἶδ', ἵν' εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί. 190
 τί δ' ἄρ' οἶδε δρωσιν, οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες;
 Μα. οὗτοι γ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
 Στ. τί δῆδ' ὁ πρῶκτος ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
 Μα. αὐτὸς καδ' αὐτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκειται.
 ἀλλ' εἰσιδ', ἵνα μὴ κείνος ἡμῖν ἐπιτύχη. 195
 Στ. μήπω γε, μήπω γ'. ἀλλ' ἐπιμεινάντων, ἵνα
 αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμόν.
 Μα. ἀλλ' οὐχ οἶόν τ' αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
 ἔξω διατρίβειν πολλὸν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.

αλιεθίν, Ἀντιόθιν, aliaque: proinde hic relinqui debuit. Vide not. ad Conc. 366.

185. τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι; Perperam vulgo εἰκέναι. Maris εἰκός, Ἀττικῆς. εἰκός, Ἑλληνικῆς. In Conc. impressi etiam exhibebant v. 1161. προσεικέναι. In Vesp. 1321. εἰκότας. Quibus in locis altera forma metro non repugnabat. Sic etiam Av. 1298.

Ὅσον ἐκαλίτω· καὶ γὰρ εἰς ἄρτυρα.

Ad hæc aliaque exempla εἰκέναι, εἰκότας ubique scribendum, ni metri lex obstet, ut Vesp. 1309.

εἰκός, ὃ περιστότα, πομπότα ἄρτυρα.

1413. γυναικὶ κλητεύειν εἰκός θηψίση. Eandem medelam feci Euripidi in Bac. 1273.

μὴν σοι λίοντι φαίνεται προσεικέναι; Sic Sophocles Philoct. 903.

ὅσον λιπὼν τις, δεῖν τὰ μὴ προσεικέναι.

189. τῷτ' ἐν. Sic A. C. recte. In B. τῷτ' φροντίζετι. In meo τῷτ' φροντίζετι.

191. τί δ' ἄρ' οἶδε. Male vulgo τί γὰρ οἶδε. Vocula γὰρ quæ hic locum non habet, e superiore versu repetita fuit.

192. οὗτοι γ' ἐρεβοδιφῶσιν. Sic tres Regii. Vulgo αὗτοι δ'—Gl. εἰκέναι τὰ ὑπὸ—

199. ἄγαν ἐστὶν χρόνον. Vulgo ἄγαν γ' ἐστὶν χρόνον. Primo istud γε recte abest a tribus Regiis. Tum ἐστὶν obmetrum scribi oportuit. Insertum fuit γε ab inepto librario prosodiæ imperito. Ultima in ἄγαν poetis Atticis sæpe producitur. Vide quæ notavi ad Euripidis Androm. 364. Quæ ibi proposita fuit Sophoclei versus in Ajace 963.

emendatio, quam suo loco adseram, Clarissimi Professoris Regii suffragio comprobata non fuit. Tamen certi sutis nihil videt. Huic ergo dico, ut Dicæopolis agricola illi qui sendo morbum oculorum contraxerat, κλαῖς πρὸς τοὺς Πιττάλου. At ego medico solvam mercedem, si mihi Ippus ille unicum e poetis Atticis versum indubiæ lectionis ostendat, in quo ἄγαν ultimam corripit. Quod Eustathius ait ad Odys. β. 49. id est p. 1433. l. 64. cujus loci indicium Heathio debet: ἴρα δὲ καὶ τὸ πάμπαν συγαλὲν, ὡς τὸ ἄγαν καὶ λίαν. illud scribens humani quid passus est. ἄγαν omittere debebat et λίαν. Quod ad πάμπαν adinet, ultimam istius adverbii corripit, ipse agnoscit auctor Etymol. M. quem laudavi, sed hoc de ἄγαν et λίαν

- Στ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τὰδ' ἐστίν; εἴπ' ἐμοί. 200
 Μα. Ἀστρονομία μὲν αὐτῆ.
 Στ. τοῦτ' δὲ, τί;
 Μα. Γεωμετρία.
 Στ. τοῦτ' οὖν τί ἐστὶ χρήσιμον;
 Μα. γῆν ἀναμετρεῖσθαι.
 Στ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
 Μα. οὐκ· ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν.
 Στ. ἀστεῖον λέγεις.
 τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. 205
 Μα. αὐτῆ δὲ σοι γῆς περιόδος πάσης. ὄρεῖς;
 αἶθε μὲν Ἀθήναι.
 Στ. τί σὺ λέγεις; οὐ κείσομαι·
 ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὄρω κατημένους.
 Μα. ὡς τοῦτ' ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
 Στ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οἱ μοι δημόται; 210
 Μα. ἐνταῦθα ἐνεῖσιν· ἡ δὲ γ' Εὐβοί, ὡς ὄρεῖς,
 ἡδὲ, παρατέταται μακρὰ πόρρω πᾶν.
 Στ. οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.

diserte negat. ἄγαν, τὸ γαν μακρὸν. τὰ εἰς ἀν λήγοντα ἰσχυρῶτα μακρὸν ἔχουσι τὸ α, οἶον πῖρα, λίαν, εἰάν· πλὴν τῷ ἔσται καὶ πάμπαν. Nullibi apud poetæ Atticos λίαν occurrit ultima brevi. Primam modo producent, modo corripiunt. Producentur in Antisthenis versibus, quos profero aliter ac leguntur in Floril. Grotii p. 321.

τί φῆς; λαθεῖν ζητῶν τι, πρὸς γυναικὶ ἐρεῖς
 τὸ πρῶγμα; καὶ τί τοῦτο λίαν διαφίρει;

ἢ πᾶσι τοῖς κήρυξι ἐν ἀγορᾷ φέρεται; Vide quæ notavi ad Androm. 360. et Med. 923. Adverbium μακρὰν ultimam etiam sæpe producit, ut dixi ad Ran. 434. Incerti Tragicæ versus apud Stobæum de R. N. edit. Grotii p. 127. sic legendus est:

καὶ τὴν Δίαν μακρὰν ἀπακίεθαι βροτῶν.

Si legas πον μακρὰν pes vel tertius, vel quattus creticus erit.

201. ἀστρονομία μὲν αὐτῆ. Gl. σφαιρῶν δείκνυται.

206. αὐτῆ δὲ σοι. Venustam emphasisin habet σοι abundans. Vide ad Ran. 1119.

210. καὶ ποῦ Κικυννῆς. Perperam vulgo Κικυνίς. In A. C. Κικυννίς. Genuinam terminationem Atticam meus exhibet Κικυνῆς; sed ἡ geminari debuit. Pagi nomen est Κικυννα, unde Κικυννῶν supra v. 134. Pessime in B. καὶ ποῦ Κικυνίς. Depravatæ sunt etiam Hesychii glossæ: Κικίνης, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Κικίνα, τριχόπλαστος. Scripserat Κικυννα, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Δημόται, Κικυννῆς. Tum nomen ad quod pertinet explicatio τριχόπλαστος epitomatoris culpa omisum fuit. Dicitur autem Κικυννῆς, ut Ἀχαρῆς, Κεραρῆς, Κοσῆς, Ἄμφωρῆς, γναφῆς, Ἰσπῆς, quæ forma est nominativus pluralis nominum omnium in εὖς desinentium. Vide Gregorium de Dial. Att. §. 43. In priore Hesychii glossa Atticam terminationem non animadvertenter interpretes: Κικίνης depravatam a Κικυννῆς. His nominativis, olim non subscribebant.

213. ἐπὶ γὰρ ἡμῶν. Sic bene duo Regii. Perperam vulgo ἡμῶν. In scholio Ms. est etiam ἡμῶν. Scholii ultima verba apponam. παρατεταμένη γὰρ Περικλῆς τὴν Εὐβοίαν ἐξέταται τοὺς αὐτοὺς φέρεται ἰσχυρῶς. τοῦτο οὖν ἰδοὺ τῷ Σφαιρῶν.

- ἀλλ' ἢ Λακεδαίμων ποῦ στίν;
Μα. ὅπου στίν; αὐτή.
Στ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτο μέγα φροντίζετε, 215
 ταύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.
Μα. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε, νῆ Δί'.
Στ. οἰμῶξέσθ' ἄρα.
Μα. φέρε, τίς γὰρ οὗτος ὑπὲρ τῆς κρεμάθρας ἀνὴρ;
 αὐτός.
Στ. τίς αὐτός;
Μα. Σωκράτης.
Στ. ὦ Σώκρατες.
Μα. ἴθ' οὗτος, ἀναβήσον αὐτόν μοι μέγα. 220
 αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον. οὐ γὰρ μοι σχολή.
Στ. ὦ Σώκρατες,
 ὦ Σωκρατίδιον.
Σω. τί με καλεῖς, ὦ Φήμερε;
Στ. πρῶτον μὲν ὃ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτεπέ μοι.
Σω. ἀεροδατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. 225
Στ. ἔπειτ' ἀπὸ ταῦτ' οὓς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
 ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς; εἶπερ---
Σω. οὐ γὰρ ἂν ποτε
 ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
 εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα, καὶ τὴν φροντίδα
 λεπτήν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα 230
 εἰ δ' ὦν χαμαὶ τάνω κάτωθεν ἐσκοποῦν,

δη οὖν τὸ παρατίθεται μακρὰ πῶρον
 πάνυ. καὶ διὰ τοῦτο φροντίζετε, ὑπὲρ γὰρ
 ἡμῶν καὶ Περικλίου φροντίζετε.

215. τοῦτο μέγα φροντίζετε. Sic olim
 Scholiastes legebat et Suidas in v. μέγα,
 ubi τὸ μέγα interpretatur πάνυ. Nimi-
 rum illud πάνυ, quod vulgo hic legitur, e
 glossemate irrepsit, et invenuste profec-
 to, quum mox sequatur πῶρον πάνυ.
 BENTLEY. In B. scriptum τοῦτο πάνυ
 μέγα φροντίζετε.

217. οἰμῶξέσθ' ἄρα. Gl. οὐκ ἔστιν ὅτι
 αὐτὸν ληζόμενοι.

219. ὦ Σώκρατες. Sic iv. eodd. ut
 Kusterus edidit. In prioribus editt. ad-
 verbum ὦ omissum erat. Est autem
 illud admirantis, non vocantis. Ut hic
 Socratem Comicus in corbe suspensum
 exhibet, sic Acham. Euripidem in ma-

china theatri.

225. Quae hic Socrati affinguntur, de
 aliis sophistis, quos sub persona Socratis
 universos irridet Comicus, vera sunt: at
 ille, ut ait Cicero Academ. I. a rebus oc-
 cultis et ab ipsa natura involutis avoca-
 vit philosophiam, et ad vitam commu-
 nem adduxit, ut de virtutibus et vitis,
 omninoque de bonis rebus et malis
 quareret. Coelestia autem vel procul
 esse a nostra cognitione censebat, vel, si
 maxime cognita essent, nihil tamen ad
 bene vivendum.

227. εἶπερ—Strepsiades sermonem
 abruptum Socrates: dicturus erat ille
 εἶπερ ἔξισσι περιφρονεῖς τοὺς θεοὺς δηλοῦσι.
 Sic sententiam supplet scholion Ms. in
 membr.

- οὐκ ἂν ποδ' εὔρον. οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία
 ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
 πᾶσχει δὲ ταυτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
Στ. τί Φῆς; 235
 ἢ φροντίς ἔλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα;
 ἴθι νῦν, κατάβηθ' ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμὲ,
 ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς, ὥνπερ οὐνεκ' ἐλήλυθα.
Σω. ἦλθες δὲ κατὰ τί;
Στ. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
 ὑπὸ γὰρ τόκων, χρηστών τε δυσκολωτάτων, 240
 ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.
 ποδὲν δ' ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαδες γενόμενος;
Στ. νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική, δεινὴ φαγεῖν.
 ἀλλὰ με διδάξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγων,
 τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ' ὄν τιν' ἂν 245
 πρᾶπτη μ', ὁμοῦμαι, σοὶ καταδήσειν, τοὺς θεοὺς.
Σω. ποίους θεοὺς ὁμεί σὺ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
 ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι.
Στ. τῶ δ' ἄρ' ὄμνυτ'; ἢ
 σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
Σω. βούλει τὰ θεῖα πράγματ' εἰδέναι σαφῶς, 250
 ἄττ' ἔστιν ὀρθῶς;
Στ. νῆ Δί', εἶπερ ἔστι γε.
Σω. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
 ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν;
Στ. μάλιστα γε.
Σω. κάδιζε τοῖνον ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
Στ. ἰδοὺ κάδημαι.
Σω. τουτοῖν τοῖνον λαθε 255
 τὸν στέφανον.
Στ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες,
 ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε.

247. θιοὶ ἡμῶν νόμισμ' οὐκ ἔστι. Sic
 Euripides, qui philosophus etiam erat,
 et insuper poeta bonus, in Ranis ait v.
 889.

ἴσπερ γὰρ εἶσι, οἷον εὔχομαι, θιοὶ.

Philosophorum de Diis opiniones exagi-
 tat Comicus, absque ullo religionis stu-
 dio. Nam et ipse deos passim in fabu-
 lis suis irridet. Qui autem deos ita ri-

dicule traduxit, non ægre ferre potuit,
 si quis eos nihil esse doceret. Quod au-
 tem Socrates ait νόμισμα, id alio sensu
 accipit Strepsiades, nimirum pro num-
 mo.

257. Allusio est in hoc versu ad So-
 phoclis Athamantem coronatum, quo in
 dramate introducebatur Athamas caput
 corona redimitus, atque admovebatur

- Σω. οὐκ' ἀλλὰ πάντα ταῦτα τοὺς τελομένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν.
Στ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ ;
Σω. λέγειν γενήσῃ τρίμμα, κρόταλον, παιπάλῃ. 260
ἀλλ' ἔχ' ἀτρεΐμας.
Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ ψεύσει γ' ἐμέ.
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι.

Σωκράτης.

εὐφημεῖν χρή τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν.
ὦ δέσποτ' ἀναξ, ἀμέτρητ' Ἀθῆς, ὅς ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον,
λαμπρός τ' Αἰθῆς, σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροθήσικέραυνοι,
ἄρδητε, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέωροι.

Στρεψιάδης.

μήπω, μήπω γε, πρὶν ἂν τοῦτ' ἐτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ.
τὸ δὲ μὴ κυνέην οἴκοθεν ἔλθειν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα.

Σωκράτης.

ἔλθετε δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῶδ' εἰς ἐπίδειξιν,
εἴτ' ἐπ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι κάθησθε,
εἴτ' Ὀκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἴστατε Νύμφαις,
εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσῆς ἀρύεσθε πρόχουσιν,
ἢ Μαιωτῶν λίμνην ἔχειτ', ἢ σκόπελον νιφόντα Μίμαντος·
ἐπακούσατε δεξάμενοι Δυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρσεῖσαι.
Χο. ἀέναιοι Νεφέλαι 275
ἀρδῶμεν φανεραί,

Jovis, ut immolaretur, Phryxoque, qui mortuus esse credebatur, pœnas lueret; at interventu Herculis nuntiantis Phryxum vivere et apud Colchos esse, liberabatur.

260. παιπάλῃ. Gl. λιπτολόγος.

262. καταπαττόμενος γὰρ παιπάλῃ γενήσομαι. Dum hæc dicit, comminuit super Sirepsiadis capite lapides friabiles, aut eum farina conspergit, ut victima solebant mola conspergi; nam et iste tanquam victima coronatus erat. Ita Berglerus e Scholiaste. Sed aliter hæc acceperunt veteres magistri: glossa, καταπαττόμενος ὑπὸ σοῦ ταιῖς πληγαῖς διὰ τὰ μαθήματα, παιπάλῃ γενήσομαι. Ita me pugnis comminues, ut facile pollen fiam.

268. κυνέην. Sic ob metrum scribi oportuit. Vulgo κυνή, corruptis numeris. Prima hujus nominis syllaba semper corripitur. Vide Lys. 751. 754. 757.

269. δῆτ', δ. In A. C. δὴ δ. Alibi δὴ pro δῆτ' male positum observare meminimus.

272. χρυσῆς ἀρύεσθε πρόχουσιν. Vulgo χρυσῆς ἀρύεσθε περ. Feminini generis est nomen πρόχουσι. Vide Personum ad Mærin p. 296. In duobus Regiis scriptum est χρυσῆς. Euphoniae gratia præferri debuit Ionica forma poëtis Atticis frequentata, quam adfirmat Thomas M. in χρῶ. Atticam formam ἀρύεσθε reposui e Suida in ἀρύεσθαι. Conferatur Kœnius ad Corinthium p. 28. Ordo est: εἴτ' ἔρα ἐν ταιῖς προχοαῖς ὑδάτων Νείλου ἀρύεσθε χρυσῆς πρόχουσιν.

Scriptura codicis est: χρυσῆς ἀρύεσθε πρόχουσι. Glossa postremae voci superscripta, ἀγγείας.

274. ταιῖς ἱεροῖσι χαρσεῖσαι. Cod. φανίσαι, cum gl. παραγινώσκαι.

δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι,
πατρὸς ἀπ' Ὀκεανοῦ βαρραχέος
ὑψηλῶν ὄρεων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα 280
τηλεφανεῖς σκοπιάς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαλέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον,
ὄμμα γὰρ αἰδέρος ἀ-
καματον σελαγεῖται
μαρμαραῖσιν ἀγχαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμενοι νέφος ὄμβριον,
ἀθανάταις ιδέαις ἐπίδωμεθα
τηλεσκόπων ὄμματι γαῖαν. 290

Σωκράτης.

ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερώς ἠκούσατέ μου καλέσαισος.
ἦσθου φωνῆς ἄμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεσπέπτου;

Στρεψιάδης.

καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόδημαι.
καὶ θέμις ἐστίν, νυνὶ γ' ἦδη, καὶ μὴ θέμις ἐστὶ, χερσεῖαι.

Σωκράτης.

οὐ μὴ σκάψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἄπερ οἱ τραγοδαίμονες οὔτοι·

277. δροσερὰν φύσιν εὐάγητοι. Vulgo εὐάγητοι. Glossa: πάντη φερόμενοι. εὐ- κήπουν σοῦτοιο γὰρ τὸ ὕδωρ. Sed vera est lectio εὐάγητοι, quam ex emendatione Jo. Toupilii reposui, ad Suidam iii. 305.

282. καρπούς τ' ἀλδομέναν ἱερὰν χθόνα. Vulgo legitur: καρπούς τ', ἀλδομέναν δ' ἱερὰν χθόνα. Id est, Berglero interprete; fructusque et sacram tellurem, dum irrigatur. Quod profecto ineptissimum est. In membr. copula post ἀλδομέναν non comparet. Unius itaque literæ mutatione, A pro P positio, genuinam elegantemque lectionem restitui.

287. μαρμαραῖσιν ἀγχαῖς. Sic B. In duobus aliis Regiis μαρμαραῖς ἐν ἀγχαῖς. Alterutra lectio recipienda fuit. Nam vulgata μαρμαραῖσιν ἐν ἀγχαῖς metrum repugnat.

Cod. μαρμαραῖσιν ἀγχαῖς, omissa

prepositione. Inde lucrifacere possimus formam Ionicam μαρμαραῖσιν.

295. ἦσθου νυνὶ. Sic bene membr. ut ex metri lege correxit Berglerus. In aliis editt. et in plerisque codd. ἐστὶ νυνὶ. Prius a sequente absorptum fuit.

296. οὐ μὴ σκάψεις, μηδὲ ποιήσεις. Solæce vulgo σκάψης—ποιήσης. Vide not. ad Lys. 704. Ran. 202. 298. 524. οἱ τραγοδαίμονες οὔτοι. Id est οἱ κακοδαίμονες οὔτοι τραγοδαῖοι. Comædia olim τραγοδία appellabatur, nec unquam isto nomine tragædia appellata fuit, quod videbimus ad Acharn. 400. Perperam in B. C. τραγοδαίμονες.

Cod. recte τραγοδαίμονες. Schol. marg. οἱ ἄλλοι κωμικοὶ. οὔτοι γὰρ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτῶν ἀνδρώσεως εἰσῆγοι χιζοντάς τε καὶ ἴτερα ἀισχρὰ ποιούντας. λίγου δὲ δι' Εὐσολῶν καὶ Κρατίου, καὶ τοὺς ἄλλους τραγοδαίμονας δι' τούτους καλεῖ.

ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος αἰδαῖς.
Χο. παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν

χθόνα Παλλάδος, εὐάνδρον γαῖν 300

Κέκροπος ὀψόμενοι πολυήρατον,
οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος

ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται, 305

οὐρανόις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοὶ δ' ὑπερφεῖς, καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερῶταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν

θυσίαι, θαλίαι τε, 310

παντοδαπαῖς ἐν ὄραις·
ἧρί τ' ἐπερχομένω Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρῦβρομος αὐλῶν.

Στρεψιάδης. [ται,
πρὸς τῷ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἶσ', ὧ Σωκράτες, αὐ-
αὶ φθρεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν Ἡρώναί τινες εἰσιν;

Σωκράτης. [315
ἦμισί', ἀλλ' ἐράνιοι Νεφέλαι, μεγάλοι θεαὶ ἀνδράσιν ἀρεῖοις,
αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι,
καὶ τερατείαν, καὶ περὶλεξιν, καὶ κροῦσιν, καὶ κατάληψιν.

Στρεψιάδης.
ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγγμ' ἢ ψυχῆ μου πεπότῃλαι,

δίδοι πάντες οἱ κωμικοὶ τραγῶν ἀνηλίφου-
το.

306. ἰψιριφίς. Sic A. C. Duo alii
ἰψιριφίς. Vulgo ἰψιριφίς. Gl. ἰψιριφίς.

310. παντοδαπαῖς. Sic tres Regii.
Vulgo παντοδαπαῖς.

παντοδαπαῖς ἐν ὄραις. Sic etiam hic
cod.

311. ἦρι. Gl. ἦρι. τότε γὰρ ἰταλοῦντο
τὰ Διονύσια.

316. ἀνδράσιν ἀρεῖοις. Gl. τοῖς φιλοσόφοις
καὶ ποιηταῖς, ὃ μὴδὲν ἄλλο μεταχειρίζου-
ται, ἢ περὶ λόγων σχολάζουσι.

317. γνώμην. Gl. ἰδυρήματα. διάλε-
ξιν, ὑπορίαν εἰς τὸ διαλίγισθαι. τира-
тиан, παραδόξολογίαν. περιλεξιν, ὑπορίαν

καὶ περιτόσητα λόγων. κροῦσιν, ποιη-
λίαν καὶ τροφῆς λόγων, δι' ὧν τοὺς διαλε-
γμίνους σοφίζομεθα, καὶ ἀπατῶμεν.

318. καὶ τερατείαν. Hoc in iv. codd.
reperi. Gl. παραδόξολογίαν. ἀλαζονίαν.
Nec tamen infitior potuisse Comicum
scribere τειθερίαν. Morris, τειθερία,
Ἄττικῶς. τиратиа, Ἑλληνικῶς. Quam
notam ad hunc Aristophanis locum re-
fert Piersonus. Sed non ideo a codd.
scriptura recedere necessarium duxi.
Confer Ruhkenium ad Timæum p. 180.

319. ταῦτ' ἄρ'.—Glossa διὰ. Scilicet
ταῦτ' ἄρα valet διὰ ταῦτα ἄρα. Sic in
fra 335. 352. ubi eadem glossa in codd.
adscripta. Corinthus de Dial. Att. §.

καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, καὶ περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν,
καὶ γνωμιδίω γνώμην νύξασ' ἐτέρω λόγῳ ἀντιλογῆσαι·
αἴστ', εἰ πως ἐστίν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερώς ἐπιδυμῶ.

Σωκράτης.
βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρονθ'. ἤδη γὰρ ὄρω κατιούσας
ἤσυχα ταύτας.

Στρεψιάδης.
φέρε, ποῦ; δεῖξον.
Σωκράτης.
χωροῦσ' αὐταὶ πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κίλων καὶ τῶν δασέων αὐταὶ πλάγαι.

Στρεψιάδης.
τί τὸ χρεῖμα, 325
ὡς οὐ καθορῶ;

vi. Ταῦτ' ἄρα Ἄττικόν ἀντὶ τοῦ διὰ ταῦ-
τα λίσουσι γὰρ αἱ τραγῆσαι παρὰ τοῖς
Ἄττικαῖς, ὡς—Exempla passim obvia.
πιπίσθηται. Gl. μετῴρους γίγνοι.

320. περὶ καπνοῦ. Observes καπνοῦ
prima producta, contra artem, constan-
temque Comici usum, a quo in anapæs-
tis tantum recedit, in quibus major sce-
nicis poetis concessa licentia. Glossa:
περὶ τοῦ τυχόντος λιστάς φιλοσοφίῃ, μι-
κρολογίῃ.

323. περὶ τὴν Πάρονθ'. Sic legen-
dum: sic distincte scriptum in iv. codd.
Sic etiam excusum tribus literarum for-
mis in edit. Bern. Junta, Jam vide
quid sit in edit. Kusteri: nescias τὸν ne
an τὴν legere debeas, adeo ambigua est
sigla, seu compendii nota; nec mirum,
si fefellit Batavum typhotetam, qui Ku-
sterianam expressit; ille enim dedit τός.
Veteribus tachygraphis, qui describendis
libris victum sibi comparabant, condonan-
dum est, quod fœdissimis illis notis, com-
plices literas uno nexu comprehendenti-
bus, usi fuerint: multum enim eorum in-
tererat calamm cito currere, foliaque
quam plurima uno die exarari, tum chartæ
quam minimum dispendium fieri. At hodie
typhotetis nullum temporis compendium
afferunt isti nexi; lectoribus vero sæpe
negotium facessunt: elegantibus autem
viris, etiamsi eorum perplexitas moræ
non sit legentibus, non est tamen ut non
summe displiceant deformes illæ et in-

venustæ notæ, quas sordida excogitavit
barbaries. Adeo ut mirer optimum vi-
rum, qui hodie in arte typographica
principatum tenet, Franc. Ambr. Didot
novas horum nexuum formas nuper in
officinam suam intulisse, unde, si quas
habuisset, omnes ejicere debuisset. Ve-
neri et Gratis nunquam litavit homo,
quisquis ille sit, qui ei auctor fuit, ut
tam fœdis formis pulcherrimos libros de-
honestaret.

324. ἦσυχμα ταύτας. Sic in meo cod.
ut est etiam in primariis edit. Glossa
ἦσυχμα. In membr. ἦσυχμα αὐτάς. In
duobus aliis ἦσυχμα αὐτάς. Pessime in
Kusteriana correptis numeris ἦσυχ' αὐ-
τάς.

Male hic cod. etiam, ἦσυχμα αὐτάς.
326. Sic legitur hic versus in prima-
riis edit.

ὡς οὐ καθορῶ.—Παρά τὴν εἰσοδον.—
ἦδη νῦν μέλις ἄρω.

et ita eum dedit Kusterus. In notis
autem monuit e Ms. Vat. legendum es-
se: ἦδη νῦν καὶ μέλις ἄρω, quod in no-
vissima Batava fuit repositum. Sic eti-
am scriptum est in membr. Quod in
tribus aliis est, ἄρω, e glossa irrepsit. At
nec ἄρω scripserat Comicus, quod nul-
lubi apud eum prima producta occurrit.
Hic, ut multis aliis in locis, peccavit li-
brarius præpositionem verbi compositi
omittendo. Vide not. ad Lys. 408. et
similem mendam sublatam in Thesr.

Σωκράτης.
παρὰ τὴν ἔσοδον.

Στρεψιάδης.
διαδραῶ νυνὶ μόλις ἦδη.

Σωκράτης.
νῦν γέ τοι ἦδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις.

Στρεψιάδης.
νῆ Δί, ἔγωγ' ᾧ πολυλίμητοι. πάντα γὰρ ἦδη κατέχουσι.

Σωκράτης.
ταύτας μέντοι σὺ θεᾶς οὔσας οὐκ ἦδης, οὐδ' ἐνόμιζες.

Στρεψιάδης. [εἶναι. 330
μὰ Δί, ἀλλ' ἰμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἠγοῦμην καὶ καπνὸν

658. ubi ἀδρῆσαι pro διαδρῆσαι male legabatur. Sed et metrum prorsus luxatum erat, transpositis aliis vocibus, aliis perperam scriptis, quibus omnibus, ut par erat, medentes, et numeros et veram poetarum manum restituumus:

ὡς οὐ καθορᾶ.—Παρὰ τὴν ἔσοδον.—
Διαδραῶ νυνὶ μόλις ἦδη.

A librario insertum καὶ ineptum est, nec ullo modo hic stare poterat. Emendationem hujus versus tentavere Bentleius et Dawesius Misc. Crit. p. 321. uterque infeliciter. Reponebat ille, ἦδη νυνὶ μόλις ἴσρων. Hic vero, ἦδη νυνὶ μόλις ἴσρων αὐτάς.

In cod. scriptum: παρὰ τὴν ἔσοδον.—
ἦδη νυνὶ μόλις ἴσρων.

329. οὐκ ἦδης. Sic perspicue cod. meus optime, e puriori Atticismo. Vide not. ad Conc. 551. ubi ἦδησθα pro vulgato ἦδισθα reposui. Atticam illam formam adstruxerunt praestantissimus Valckenarius ad II. xxii. 280. et ad Euripidis Hippol. p. 207. Pierseus ad Merin p. 173. Kœnius ad Corinthum pag. 50. His, aliisque bene multis auctoribus, in Sophoclis Electra 1018. lego,

ἦδη σ' ἀπαρτίψουσαν ἀπρηγγιλλίμην.
ubi vulgo legitur ἦδην. Si catus ille Professor, qui tam bene novit quantum inter dicta et probata intersit, (vide not. ad Ran. 1405.) solos, quos modo laudavi, Criticos adire velit, forte intelliget, tam probatum esse cum veterum Grammaticorum testimoniis, tum codicum scriptura, qui formam hanc, librariorum libidine sepiissime oblitteratam, multis

tamen in locis representant, sic Atticos solitos fuisse loqui, quam quid in hac disciplina probari possit. Sed quum bibliopolis, qui ejus conduxerant operam, raptim et sine ulla cura notas suas scriberet, Heathii lectiones ob oculos habebat, qui, solo laudato Dawesio, cum quadam dubitatione ἦδη proposuit pro ἦδην. Ideo arbitratum est se doctiorem sagaciorumque Dawesio visum iri, si illius emendationi nobile istud opponeret apophthegma: INTER DICTA ET PROBATA MULTUM INTEREST. Saltem vetus istud Homeri dictum exemplo aliquo, si opus esset, probari posset:

σοῦδ' οὐτ' ἄρ' ἐκαστήρηθαι Διὸς θέαν, οὐτ' ἄρ' ἴσρων.

οὐτ' ἄλλως τι σοφόν' πάσας δ' ἠμάρεται σίχνης.

330. καὶ καπνὸν εἶναι. Sic optime Regius B. sine ullo alius lectionis vestigio. In aliis libris legitur καὶ σκιάς εἶναι, quæ lectio sine minima ullius editoris offensione per omnes edit. propagata fuit. Vitiosam eam esse primus monuit Dawesius, recte observans vocem σκιάς, cujus ultima fieri non potest quin producatur, metri legem respicere. At in eo fallitur, quod rescribendum esse pronuntiat:

μὰ Δί, ἀλλ' ἰμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἠγοῦμην δάσκιον εἶναι.

Poëticum epitheton δάσκιος nemoribus tribuitur nemorosisque montibus; sicque illud adhibet Noster in chorico cantico Thesm. 997. μιλάμφολλά σ' ἔρω

Σωκράτης.

ὦ γὰρ, μὰ Δί, οἷσθ' ὅτι ἡ πλείστους αὐταὶ βόσκουσι σοφιστὰς, δουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδουχαργοκομήτας, κυκλιῶν τε χορῶν ἀσματοκάμπτας, ἀνδρας μείεωροφένεας· οὐδὲν δρᾶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσσοποιῶσι.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφέλαιν στρεπταίγλαν δάϊον ὀρμᾶν, πλοκάμους δ' ἐκαλοῖ κεφάλαια Τυφῶ, πρημαινέσας τε θυέλλας, εἴτ' ἀερίους, διερῶς, γαμφύλους οἰανούς, ἀερονήχεις, ἔμβρες ὃ ὑδάτων δροσερᾶν Νεφέλαιν. εἴτ' ἀν' αὐτῶν καλέπινον κερσίβαν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθᾶν, κρέατ' ὀρνήθεια κιχληᾶν.

Σωκράτης.

διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως.

Στρεψιάδης.

λέξον δὴ μοι, τί παθοῦσαι, 340
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν;

δάσκιον. Sed substantivo δρόσον minime convenit; et ros unctuous res est pane ridicula.

ἠγοῦμην καὶ καπνὸν εἶναι. Sic liquido cod. ut ex alio Regio B. edidi. Nec ad vocem καπνὸν glossa ulla est adposita, nec ullum diversæ lectionis indicium: quo magis miror, undenam oriri potnerit illa ceterorum codd. σκιάς.

331. Codicis scriptura est: οὐ γὰρ, μὰ Δί, ἀλλ' ἴσρων εἶναι—glossa, γίνουσι. Præstat vulgata lectio.

332. Auctor Etymol. M. p. 739. σφραγιδουχαργοκομήτης, ὁ ἄσματος, παρὰ Ἀριστοφάνει· ἀπὸ τοῦ σφραγίς, ἢ δουξ, ἢ ἀργός, καὶ κόμη, οἷον ὅς φέρι τοὺς δακτυλίους μίχρη τῶν ὀνύχων, καὶ ὅς ἀργός ἐστὶ καὶ κρημαται.

336. Cod. ἰκατοντακιθάλα. Sic etiam est in meo, et in B. perperam.

337. ἀερίους, διερῶς, γαμφύλους οἰανούς. Vulgo ἀερίους, διερῶς. In membr. ἀερίους, διερῶς. Rectius C. utrumque adjectivum in masculino exhibet: referuntur enim ad οἰανούς.

339. κρέατ' ὀρνήθεια κιχληᾶν. In primariis edit. erat κρέατ' ὀρνήθεια κιχληᾶν. Emendavit nescio quis κρέατ' ὀρνήθεια γι κιχληᾶν. Ineptissime insertum istud γι, in nullo cod. comparet. In membr. est, ut edidimus, κρέατ' ὀρνήθεια κιχληᾶν; quæ vera est et genuina le-

ctio. In C. κερῶν τεμάχη μεγάλαν, ἀγαθῶν, κρέατ' ὀρνήθεια κιχληᾶν: male neglecto Dorismo, quem de industria affectavit Comicus ad dithyrambicorum imitationem derisionemque. Sincera lectio ex Eustathio reponi poterat, cujus hæc est observatio p. 1934. l. 15. Ὅτι δὲ τὰς κίχλας κιχλάς τοισυδαῖος ἔλεγε οἱ Δωριεῖς, ἢ ὡς ἐκ τῆς αὐτῶν φωνῆς, κιχλίξιν ἢ κιχλιμῆς ἐπὶ γυναικίῳ γίλαθις, ἐκ ἀηλοῦ ἐστὶ χροῖσις δι κιχληᾶν, οὐ μόνον παρὰ τῷ Κομικῷ, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ, ἐν τῷ τὰς ἰλαοφιλοφάγου κιχλάς. ὁ κίχλας παρὰ τῷ Διαιτισσοφιστῇ. Scilicet p. 64. F. Συρακούσιος δὲ τὰς κίχλας κιχλάς λίγυσι. Ἐπιχάρμος· τὰς σ' ἰλαοφυλοφάγου κιχλάς. μίμηται τούτων καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Confer Κορινθίου ad Corinthum p. 102. κρέατ' autem legendum pro κρέατα sine copula; non κρέατ', pro κρέασι. Hoc enim præterquam quod languidius est, in metrum peccat. κρέα contractum ex κρέατα ultimam producit, ut γίρα contractum ex γίρασι. Vide quæ notavi ad Euripidis Bac. 921. In vulgata recentiorum editionum lectione, præter ineptum γι, hoc etiam incommmodum est, quod κιχληᾶν primam producat contra artem et Comicum usum.

341. εἴξασιν. Gl. ἀμειώθησαν. Mœris: εἴξασιν, Ἀττικῶς· ἴοικασιν, Ἑλληνικῶς.

οὐ γὰρ ἐκείναι γ' εἰσὶ τοιαῦται.

Σωκράτης.

Φέρε, ποῖαι γὰρ τινές εἰσιν;

Στρεψιάδης.

οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι, κούχι γυναῖξιν, μὰ Δί', οὐδ' ὅτιοῦν. αὐται δὲ ῥίνας ἔχουσιν.

Σωκράτης.

ἀπόκριναί νῦν ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

Στρεψιάδης.

λέγε νῦν ταχέως ὅ τι βούλει. 345

Σωκράτης.

ἦδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρω ὁμοίαν, ἢ παρδάλει, ἢ λύκω, ἢ ταύρω;

Στρεψιάδης.

νῆ Δί' ἔγωγ'. εἶτα τί τοῦτο;

Σωκράτης.

γίνουσαι πάντ' ὅ τι βούλονται κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην, ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων, οἷον περ τὸν Ξενοφάντου, σκώπτουσαι τὴν μαίαν αὐτοῦ, Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς.

Στρεψιάδης.

τίδ' ἄρ' ἢν ἄρπαλα τῶν δημοσίων καλῶσι Σίμωνα, τίδ' ἄρ' ἢν ἴδωσι κομήτην.

Timæus: εἴξασιν καὶ ἴκασιν λίγαι ἀπὸ τοῦ ἴκασιν. Confer utriusque Grammatici eruditus interpretes.

344. αὐται δὲ ῥίνας ἔχουσιν. Sic scriptum est in C. ut vulgati libri habent. At tres alii codd. αὐται δὲ γι ῥίνας ἔχουσιν. Prava erga metrum sollicitudo γι infersit. Vide ad Pl. 1065.

Hic etiam cod. male. αὐται δὲ γι ῥίνας ἔχουσιν, et seq. v. ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

345. ἄττ' ἂν ἔρωμαι. Sic optime membr. In tribus aliis, ut in primariis editionibus, ἄττ' ἂν ἔρωμαι. Pronomine carere possumus, quod metrum labefactat. Perperam in recentioribus ἄττ' ἂν ἔρωμαι.

348. Vulgo sic legitur hic versus: γίνονται πάντ' ὅ τι βούλονται κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

Vitium vides in cæsura. Membr. optime habent πάντ' ὅ τι βούλονται. Tum eadem, ut et C. D. κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

unde venustus tetrameter Comico restitutus:

γίνονται πάντ' ὅ τι βούλονται κἄτ' ἢν μὲν ἴδωσι κομήτην.

Plane hunc versum exhibet cod. ut eum edidimus, nisi quod ibi κἄττα scriptum sine elisione, quod librariis solenne est.

349. ἄγριον. Huc respicit Eustathius p. 1448. l. 4. παιδοῖσιν δὲ, οὗς ἄγριους ἴβη σιμῶντιον ὁ Κομικός. Harpocration: ἄγριους, λισχίους ἐν τῇ κατὰ Τιμαρχον, τοὺς σφῶρα ἰσσημίους περὶ τῶ παιδικῶ, καὶ χαλιπτοῦς παιδικατῶς φησι. Locus Æschini est p. 76. ed. Reiskii.

350. ἤκασαν. Sic membr. Alii, ut vulgo, minus bene ἴκασαν. Meris: ἤκασα, Ἀστικῶς. ἴκασα, Ἑλληνικῶς. Saepius apud Comicum illam formam vulgati libri exhibent, ut Conc. 385.

351. τίδ' ἄρ'. Vulgo τί γάρ.

Σωκράτης.

ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ, λύκοι ἐξαιφνης ἐγένοντο.

Στρεψιάδης.

ταῦτ' ἄρα, ταῦτα Κλεόνυμον αὔλαι τὸν ῥίψασπιν χθῆσιδοῦσαι, ὅτι δειλότατον τοῦτον ἐύρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ' ἐγένοντο.

Σωκράτης.

καὶ νῦν ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὄρεξ', διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες. [355

Στρεψιάδης.

χαίρετε ταῖνον, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλω, οὐρανομήκη ῥήξατε κάμοι Φωνῆν, ὦ σαμβασίλειαι.

Χορός.

χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενῆς, θεατὰ λόγων φιλομούσων, σύ τε, λεπτόλιων λήρων ἱερεῦ· φράζε πρὸς ἡμᾶς ὅτι χεῖρ' εἶς. οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεωροσοφιστῶν, πλὴν ἢ Προδικῶ· τῷ μὲν, σοφίας καὶ γνώμης οὐνεκα· σοὶ δὲ, ὅτι βρενθῦει' ἐν ταῖσιν ἰδοῖς, καὶ τῷ φθαλμῶ παραβάλλει, κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει, κἀφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Στρεψιάδης.

ὦ Γῆ, τοῦ φθέγματος· ὡς ἱερὸν, καὶ σεμνὸν, καὶ τερατῶδες.

Σωκράτης.

αὐται γάρτοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. [365

Στρεψιάδης.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὐλύμπιος οὐ θεός ἐστι;

Σωκράτης.

ποῖος Ζεὺς; οὐ μὴ ληρήσεις. οὐδ' ἐστι Ζεὺς.

352. τὴν φύσιν αὐτοῦ. In C. τὴν γνῶμην αὐτοῦ. Quod merum est glossema.

356. ταῖνον δ. Sic iv. codd. sine particula, quæ vulgo inseritur. Vide not. ad Ran. 321. 1013. Pl. 567. 1161.

ταῖνον δ—sic etiam hic cod.

357. Cod. ῥήξατε φωνῆν κάμοι' δ—

358. ὦ πρεσβῦτα παλαιγενῆς, θεατὰ—Sic perspicue et optime membr. In impressis recentioribus invenustus est versus:

χαῖρ' ὦ πρεσβῦτα παλαιγενῆς, ὦ θεατὰ λόγων φιλομούσων.

Tres alii codd. qui παλαιγενῆς habent, posterius δ non agnoscunt. Versus autem.

VOL. II.

stentando ab emendatore additum fuit nescio quo. Abest etiam a primariis editt.

Cod. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιγενῆς, θεατὰ—

360. οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν. Sic bene iv. codd. Solæce vulgo ὑπακούσαιμεν.

362. τῷ φθαλμῶ παραβάλλει. Gl. τῶν ἐστὶ τῶν ἀλαζόνων τὸ μὴ ἔχειν αἰετὸ βλῆμμα ἐπὶ ταυτοῦ, ἀλλ' ἂν καὶ κάτω κινῆι, καὶ νῦν μὴ ἰταῦθα, νῦν δ' ἄλλοσι μεταφίρει.

364. καὶ σεμνόν—Cod. καὶ τιμῶν.

367. οὐ μὴ ληρήσεις. Perperam vulgo οὐ μὴ ληρήσεις.

o

Στρεψιάδης.

τί λέγεις σύ;
ἀλλὰ τίς υἱεῖ; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον ἀπάντων.

Σωκράτης.

αὐται δὴ που· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ διδάξω. [370
Φέρε, ποῦ γὰρ πῶποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὄντ' ἤδη τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτὸν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.

Στρεψιάδης.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι τῶ νυνὶ λόγῳ εὐ προσέφυσας.
καίτοι πρότερον τὸν Δι' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκίνου οὐρεῖν.
ἀλλ', ὅστις ὁ βροπιῶν ἐστί, φράσον τοῦτό με ποιεῖ τέρεμαινεῖν.

Σωκράτης.

αὐται βροντῶσι κυλινδόμεναι.

Στρεψιάδης.

τῶ τρόπῳ, ὦ πάντα σὺ τολμῶν; 375

Σωκράτης.

ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ, κἀνακασθῶσι φέρεσθαι,
καλακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην, εἶτα βαρεῖαι
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι, ῥήγγυνται καὶ παταγοῦσιν.

Στρεψιάδης.

ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὡς τε φέρεσθαι;

Σωκράτης.

ἦκιστ'· ἀλλ' αἰθέριος δῖνος.

Στρεψιάδης.

Δῖνος; τουτὶ μ' ἐλελήθη, 380
ὁ Ζεὺς οὐκ ἂν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων.
ἀλλὰ οὐδέν πω περὶ τοῦ παλάγου καὶ τῆς βροπιῆς μ' ἐδίδαξας.

372. ταῦτό γέ τοι τῶ νυνὶ λόγῳ εὐ προσέφυσας. Sic tres codices. Perperam in membrana, ut in impressis legobatur, τοῦτον γέ. Illud, metro et sensu flagitante, reposuit Berglerus, qui Dawesio emendationem hanc non debet, cuius libellum non vidit. Ad προσέφυσας glossæ: ἤμενος. καλῶς καὶ ὡς ἴδι προσέφυσας. Æschylus Suppl. 284.

καὶ ταῦτ' ἐλελήθη πάντῃ προσέφυσας λέγει. ubi schol. προσέφυσας, ἐπιδίξω. ταῦτό γέ τοι τῶ νυνὶ λόγῳ—Sic liquido

cod. ut edidimus.

374. Scriptura codicis est: φράσον, τοῦδ' ἢ με ποιεῖ—

377. κατακρημνάμεναι. In duobus codd. κῆστα κρημνάμεναι. In C. κῆστα κρημνάμεναι. In membr. κατακρημνούμεναι.

380. ταῦτό μ' ἐλελήθη. Vulgo ἐλελήθη. Vide not. ad Conc. 650. et supra ad 329.

382. οὐδέν πω. Perperam vulgo, claudicante versu, οὐδέν πω. Atticos οὐδέν frequentare pro οὐ observavi ad Conc.

Σωκράτης.

οὐκ ἤκουσάς μου, τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι φημί,
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνότητα;

Στρεψιάδης.

Φέρε τουτὶ τῶ χρεῖ πιστεύειν;

Σωκράτης.

ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὡς σε διδάξω. 385
ἤδη ζαμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεῖς, εἶτ' ἐπαράχθης
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκοροκρύγησε;

Στρεψιάδης.

νῆ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεῖνὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τελέρακλαι,
χῶσπερ βροντῆ τὸ ζαμίδιον παταγεῖ, καὶ δεῖνὰ κέκραγεν
αἰρέμας πρῶτον παῖξ, κατὰ παπαῖξ ἐπάξει, καῖπεινα παπαπ-
παῖξ. 390

644.—In membr. περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς, omisso καί: unde mihi oborta fuerat suspicio Comicum scripsisse:

ἐπὶ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας.

Vulgatam tamen, quam tres alii adfirmant codd. præfero.

Codex hic etiam perperam οὐδέν πω. At recte habet περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς. Schema est, quod vocant in διὰ δυοῖν, ut Pl. 334. τῆ βαδίσαι καὶ τῆ τάχαι, pro τῆ τάχαι τῆς βαδίσαι.

384. ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας. Haud deterior, immo venustior est, ob variatam constructionem, codicis scriptura, quam in B, jam repertam, reponere poteram, ἐμπιπτούσας ἀλλήλαισιν. Vulgatum e v. 378. repetitum est.

385. ἀπὸ σαυτοῦ γ', ὡς σε διδάξω. Sic optime membr. Vulgo ἀπὸ σαυτοῦ γ' ὡς σε διδάξω.

387. Σιδας: διεκοροκρύγησι. κοροκρύγησι λέγουσι τὸ λαλεῖν ἐν γαστέρῳ. ἐμπίπτουσι δὲ τῆ φωνῆ τῶν ἰστίων τῶν ἄχων. Schol. ἄχων. male. Verbum enim hic transitivum est: agitatione sonitum edere fecit. Derivatum verbum a nomine κοροκρύγη, quod ab Hesychio exponitur, κροκρύγη, βοή, ταραχὴ μετὰ θυρόου. Occurrit istud nomen Lys. 491. Pace 991.

καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν. Transpositus in cod. voces contra comitatum anapesticorum legem, καὶ κλόνος αὐτὴν

ἐξαίφνης. Frequens librorum error, editoribus sæpe non animadvertens.

390. Hunc versum ex luculenta Dawesii emendatione dedi, Misc. crit. p. 172. Vulgo sic legitur:

αἰρέμας πρῶτον παπαῖξ κῆπειν' ἰσάγυ παπαπαπαῖξ.

Totus pes deficit. In membr. scriptum:

αἰρέμας πρῶτον παπαῖξ παπαῖξ κῆπειν' ἰσάγυ παπαπαπαῖξ.

Hinc numeri quidem compleri poterant: sed totus locus corruptelæ manifestus, quem felicissime restituit Dawesii acumen. Hoc si quis non sentiat, eum omni sensu carere oportet. κλυμακροκρύγητος sonitus: παῖξ, παπαῖξ, παπαπαπαῖξ, παπαπαπαπαῖξ. Postremum hoc in vulgata lectione, secundum in membrana scriptura, ineptissime repetuntur. At observes velim in membr. et in tribus aliis codd. non παπαπαῖξ scriptum esse, sed παπαῖξ, unico π, priore brevi. Hæc inquam est iv. codd. scriptura. Præterea in meo sic totus versus scriptus est:

αἰρέμας πρῶτον παπαῖξ κῆπειν' ἰσάγυ παπαπαπαῖξ.

quæ ipsissima est Dawesii lectio, si omittas voces, sine quibus numeri constare non possunt, nec sententiæ lepor, suo loco reponas.

αἰρέμας πρῶτον παῖξ, κῆπειν' ἰσάγυ, κῆπεινα παπαπαπαῖξ.

χῶπταν χέζω, κομιδῆ βρουῖα παπαπαπὰξ, ὡσπερ ἐκείναι.

Σωκράτης.

σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουῖ δια πέποδας
τὸν δ' ἀέρα τόνδ', ὅν' ἀπεράνιον, πῶς ἐκ εἰκὸς μέλα βρουῖαν;
ταῦτ' ἄρα καὶ τὰ νόματ' ἀλλήλοιν βρουῖν καὶ πορδὴ ὁμοίω.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πῶθεν ἀν φέρεται, λάμπων πυρί; τοῦτο δίδαξον
καὶ καταφύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἴησ' ἐπὶ τοὺς ἐπιόρκους.

Σωκράτης.

καὶ πᾶς, ὦ μῶρε σὺ, καὶ Κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέλγηε,
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέπησεν,
ἐδὲ Κλεώνυμον, οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφῶδρα γ' εἶσ' ἐπιόρκοι.
ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεῶν βάλλει, καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν,
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθῶν; ἢ γὰρ δὴ δρῦς ἐπιορκεῖ.

Στρεψιάδης.

ἐκ οἷδ' ἀτὰρ εὐ σὺ λέλειν φαίνει. τί γὰρ ἐσὶν δῆθ' ὁ κεραυνός;

392. τῶν ἀπὸ—Sic codd. sine γι.
A. B. τυννουτουῖ recte. Mendosa est
vulgata scriptura, ut Thesm. 745.

Nobis consentit in scriptura hujus
versus cod. veteribus autem impressis in
v. 390.

394. ταῦτ' ἄρα. Cod. ταῦτ' οὖν, quod
perinde est.

395. πῶθεν ἀν φέρεται; Sic C. ut Kuste-
rus edidit. In prioribus editt. erat πῶ-
θεν αὐ, quod im-erite revocavit Bergle-
rus. Vide not. ad Pl. 885. Perperam
in membr. πῶθεν ἔρχεται.

Cod. πῶθεν αὐ φέρεται;
396. καταφύγει. Gl. κατακαίει.—
τοὺς ζῶντας, τοὺς πλουσίους.

ζῶντας. Gl. τοὺς πλουσίους. περιφλύει,
ἐξ ἰσχυροῦ καίει.

399. πῶς οὐχί—Sic membr. recte.
Vulgo πῶς δῆτ' οὐχί—metrum perimit
inserta particula. Pejus adhuc in C.
πῶς δῆτ' οὐχί καὶ Σιμ—

401. καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Sic
bene membr. In aliis, ut vulgo, Ἀθηνῶ-
ν, reclamante metro, et ad loquendi
formam inepte. Alludit ad Homerī ver-
sum Odys. γ'. 278.

ἀλλ' ἔτι Σούνιον ἰδὲ ἀφικόμεθ', ἄκρον
Ἀθηνῶν.

Commutato fuerunt Ἀθηνῶν et Ἀθηναίων

etiam Equ. v. 159. Lucret. vi. 386.

Quod si Jupiter atque alii fulgentia

Divi

terrifico quatiunt sonitu caelestia tem-
pla,

et jaciunt ignes, quo quoque est cum-
que voluptas,

cur, quibus incautum scelus aversabile

cumque est,

non faciunt, icti flammis ut fulguris

halent

pectore perfixo, documen mortalibus

acre?

Et paulo post v. 416.

Postremo cur sancta Deum delubra,

suasque

discutit infesto praeclaras fulmine se-
des:

et bene facta Deum frangit simula-
cra? suisque

demit imaginibus violento vulnere ho-
norem?

altaque cur plerumque petit loca?

plurimaque hujus

montibus in summis vestigia cernimus

ignis?

402. τί παθῶν; Sic etiam cod. ut li-
bri alii omnes. Sed superne ab eadem

manu positum, sive emendatio sit, sive

varia lectio, μαθῶν. Hoc pro illo sapie-

Σωκράτης.

ὅταν εἰς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατακλεισθῆ,
ἐνδοθεν αὐτὰς, ὡσπερ κύστιν, φυσᾷ· κᾶπειθ' ὑπ' ἀνάγκης
ρήξας αὐτὰς, ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνότητα,
ὑπὸ τοῦ ροῖδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων.

Στρεψιάδης.

νῆ Δί, ἔγωγ' οὐν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτὶ ποτὲ Διασίοισιν.
ὠπλῶν γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾶτ' ἐκ ἔσχων ἀμελήσας·
ἢ δ' ἀνεφυσᾷτ', εἴτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς αὐτῶ 410
τῶ φθαλμῶ μου προσεῖλῆσεν, καὶ κατέκαυσεν τὸ πρόσωπον.

Χορός.

ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμίας σοφίας, ἄνθρωπε, παρ' ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἑλλησι γενήσῃ,
εἰ μνήμων εἶ καὶ Φροντιστής, καὶ τὸ ταλαίπωρον ἔνεστιν
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις, μήτ' ἐστὼς, μήτε βαδίζων, 415
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστῶν ἐπιθυμείς,
οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν ἄνδρα,
νικῶν πρᾶττων καὶ βουλευῶν, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζων.

Στρεψιάδης.

ἀλλ' ἔνεκέν γε ψυχῆς στερεῖας, δυσκολοκοίτου τε μερίμνης,
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστροῦ, καὶ θυμβρεπιδείπνου,

sime intrusum, pravæ Græculorum in-
terpretationi ortum debere videtur.

404. εἰς ταύτας. Sic iv. codd. Vul-
go εἰς αὐτάς.

405. φυσᾷ. Sic bene membr. Sic
etiam B. a prima manu. Perperam
vulgo φυσᾷ.

409. ἴσχων a themate σχῶν, σχᾶζω.
Male apud Eustathium p. 842. l. 56.
excusum ἴσχων pro ἴσχων τὴν γαστέρα,
ἢ γων ἰσχυροῦσιν οὐκ ἴσχυσα. καὶ ἴσι
τοῦτο πρῶτον τοῦ σχῶζω. In tribus
Regiis eadem scripturam menda, ἴσχων.
Meus ἴσχων, cum glossa ἴσχυσα, male
pro ἴσχυσα.

410. ἢ δ' ἀνεφυσᾷτ'—Sic meus, nisi
quod literam sibilantem male geminat.
In membran. ἢ δ' ἀνεφυσᾷτ'—Vulgo
ἢ δ' ἀνεφυσᾷτ'—

412. Voces collocatae sunt in tribus
Regiis eodem quo eas ordine exhibui.
Vulgo legitur contra commatum anapa-
esticorum legem:

ὦ τῆς μεγάλης σοφίας ἐπιθυμίας ἄ-
νθρωπε παρ' ἡμῶν.

Hic autem versus et sequentes perperam
vulgo Socrati tributi, in iv. codd. Choro
adscribuntur.

Eadem vocum in cod. collocatio, quæ
in nostro textu. Præfixa itidem Chori
persona.

416. μήτε ῥιγῶν. Sic bene meus.
In tribus Regiis μήτ' οὐν ῥιγῶν. Vulgo
μήτε γι ῥιγῶν. Vide not. ad Pl. 1065.
μήτ' ἀριστῶν. Sic meus et B. optime.
In duobus aliis sine elisione μήτε ἀριστῶν.
Vulgo μήτε γ' ἀριστῶν. Ab imperito ho-
mine inserta fuit particula. Prima in
ἀριστῶν prandium semper productur. Vide
Conc. 348. 470. Av. 1602. Vesp. 613.
Eq. 815. Pac. 1281.

μήτε ῥιγῶν. Sic etiam hic cod. bene,
ut edidimus.

417. ἀνοήτων. Gl. ἀφροδισίων, ἢ πέρ-
των τῶν ἐν μερίαις γυμνῶν.

ἀμέλει θάρρων, οὐνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν.

Σωκράτης.

ἀλλ' ὅτι δῆτ' οὐν νομίζεις ἤδη θεὸν οὐδένα, πλὴν ἅπερ ἡμεῖς,
τὸ Χάος τοῦτι, καὶ τὰς Νεφέλας, καὶ τὴν γλῶτταν, τρία ταυτί;

Στρεψιάδης.

οὐδ' ἄν διαλεχθεῖην ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, ἐδ' ἄν ἀπαντῶν
οὐδ' ἄν θύσαιμ', οὐδ' ἄν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθεῖην λαβανωθῶν.

Χορός.

λέγε νῦν ἡμῖν, ὅ τι σοι δρωῖμεν, θάρρων· ὡς οὐκ ἀτυχήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν, καὶ θαναμάζων, καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.

Στρεψιάδης.

ᾧ δέσποιναι, δέομαι τοίνυ ὑμῶν τουτὶ πάνυ μικρὸν,
τῶν Ἑλλήνων εἶναι με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἀριστον. 430

Χορός.

ἀλλ' εἶσαι σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τολοιοῦν γ' ἀπὸ τουτοῖ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.

Στρεψιάδης.

μή μοι γέ λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων ἐπιθυμῶ.
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ σίρεψοδικῆσαι, καὶ τοὺς χεῖρας διολισθεῖν.

Χορός.

τεύξει τοίνυ, ὧν ἰμείρις. οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. 435

421. Ἰσοκράτους. Gl. ἐπιλοῦς περι
τὰς τροφάς. Suidas: τὰ θύματα θυμῶν
δυσπν. ἔσι δὲ βοτάνης ἴδος.

422. οὐνεκα τούτων. Sic bene C. Per
peram vulgo ἴνεκα reclanante metro.

423. Vulgo sic legitur hic versus:

ἄλλο τι δῆτ' οὐ νομίζεις εἶναι θεὸν οὐδένα,
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

oportebat saltem οὐδένα, hac constructio-
ne: οὐ δῆτα νομίζεις ἄλλο τι οὐδένα εἶναι
θεὸν, πλὴν—Sed depravata est illa lec-
tio, cujus vitium sensit Dawesius. In
membr. scriptum est, ut edidimus:

ἄλλ' ὅτι δῆτ' οὐν νομίζεις ἤδη θεὸν οὐδένα,
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

Sic etiam est in tribus aliis, nisi quod in
B. D. pro οὐν est οὐ; et in C. δῆτ' ex-
scriptoris errore omissum fuit. Ellipti-
ca phrasid est per interrogationem effe-
renda: ἀλλὰ μὲν πρὸς τούτοις κλιθεῖς
με θάρρων, ὅτι δῆτ' οὐν ἤδη νομίζεις οὐδένα
θεὸν, πλὴν—Nostra lectio est etiam in
editt. primariis, nisi quod perperam ex-
cuscum ἄλλο τι—

423. Distincte et perspicue sic scri-
ptus est hic versus in codice:

ἄλλ' ὅτι δῆτ' οὐ νομίζεις εἶναι θεὸν οὐδένα
πλὴν ἅπερ ἡμεῖς.

424. τὴν γλῶτταν. Gl. τὴν στυμλίαν.

425. οὐδ' ἄν διαλεχθεῖην ἀτεχνῶς τοῖς
ἄλλοις. Numerosior esset versus, si
transpositis vocibus legeretur: ἀτεχνῶς
οὐδ' ἄν διαλεχθεῖην—

429. τοίνυ ὑμῶν. Sic iv. codd. omis-
so γι. Mox v. 435. tres Regii τοίνυ ὧν,
ubi meus τοίνυ γ' ὧν.

Nec in hoc versu, nec in 435. parti-
culam γι post τοίνυ agnoscit codex.

434. ἄλλ' ὅσ' ἰμαυτῷ σίρεψοδικῆσαι.
Atticum est ἴσα pro ἴσοι, id est μέτρον,
solum, tantum. ἰμαυτῷ, Gl. χεῖρας ἰμαυ-
τοῦ. σίρεψοδικῆσαι. Suidas: ἀντὶ τοῦ
σίρεψαι τὰς δικὰς.

σίρεψοδικῆσαι. Gl. διὰ τροφῆς καὶ ποι-
κίλιας λόγων τὸ δικαίον διαφθεῖραι.

435. ἰμείρις. Minus bene in C.
forma media ἰμείρι.

ἀλλὰ σεαυτὸν παρὰδος θάρρων τοῖς ἡμετέροις προπόλοισι.

Στρεψιάδης.

δράσω τοῦθ', ὑμῖν πιστεύσας. ἡ γὰρ ἀνάγκη με πιέζει,
διὰ τὰς ἵππους τὰς κοππαλίας, καὶ τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέβριψε.

νῦν οὐν χρῆσθων, ὅ τι βούλουται.

τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν 440

παρέχω τύπτειν, πεινήν, διψήν,
αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δαίρειν·

εἴπερ τὰ χρεᾶ διαφευξοῦμαι,
τοῖς ἀνθρώποις τ' εἶναι δόξω

θρασὺς, εὐγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, 445

βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητῆς,
εὐρησιεπῆς, περίτριμμα δικῶν,
κυρβίς, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,

μάσθλης, εἴρων, γλοῖδος, ἀλαζών,

κέντρων, μισρὸς, 450

στρόφισ, ἀργαλέος, ματτυλοιοχός.

439. νῦν οὐν χρῆσθων ὅ τι βούλουται.
Vulgo χρῆσθων ἀτεχνῶς ὅ τι—Istud ἀτε-
χνῶς, quod metrum non admittit, impe-
rite hic retractum fuit e v. 433.

Pejus adhuc ac vulgo cod. νῦν οὐν
χρῆσθων ἀτεχνῶς ὅ τι βούλουται. Est au-
tem χρῆσθων tertia dualis imperativi,
qua in passiva forma utuntur Attici pro
tertia plurali χρῆσθωνται. Vide Tho-
mam M. et primarium in his literis vi-
rum, P. Wesselingium, Observatt. p.
50. ubi Scholiasten ad hunc versum re-
darguit.

440. αὐτοῖσιν. Sic ob metrum scri-
bendum. Perperam vulgo αὐτοῖσι.

442. ἀσκὸν δαίρειν. Sic distincte,
perspicue, et optime membr. Perperam
vulgo, claudicante versu, δαίρειν. In meo
δάρρειν, quod nihili est. Suidas: δαίρειν,
τὸ σῶσαι δῖον δι, τὸ ἐκδῖον. Verane
sit, annon hæc differentia, in medio
relinquo. At inde constat probum esse
verbum δαίρειν, quod præter Suidam ad-
firmat metri hujus versiculi ratio, quæ
δαίρειν omnino flagitat, et δαίρειν respuit.
Occurrit rursus hoc verbum Av. 365.
ubi pro δαίρειν perperam legebatur δαί-
ρειν.

Scriptum in cod. ἀσκὸν δαίρειν, et su-
perscriptum ab eadem manu δαίρειν.

447. εὐρησιεπῆς. Sic optime membr.
cum gl. ἰφίρσιτῆς λόγων. Perperam

vulgo εὐρησιεπῆς, claudicante versu.

451. ματτυλοιοχός. In tribus codd.
ut vulgo, ματτυλοιοχός, quod nihili est.
Glossæ, σμικρολόγος, φειδωλὸς, καὶ οὐ προ-
ίμικός τι τῶν αὐτῶν. At in B. scriptum
ματτυλοιοχός, quod propius ad Bentleii
emendationem accedit, quam maximo
suo merito recepi. u et i sæpissime com-
mutarunt librarii: nec rarius iidem lite-
ram quæ geminari debebat semel tan-
tum scripserunt, et contra. ματτυν, ματ-
τυνάξιν, quid sint docet Athenæus p. 662.
quem descripsit Eustathius ad Odys. p.
1751. extrema: ubi alterum eorum, quæ
modo memorabam peccata, commissum
fuit: pro eo enim quod est apud Athe-
næum, ματτυν, Eustathius habet μα-
ττυν, quod corrigendum. Locum descri-
bere non pigebit. ματτυν ἀνάμαζον πᾶν
πολυτιλὲς ἴδιμα. καὶ ματτυνάξιν, τὸ
συνάξιν αὐτό. ἵπτι ἰχθὺς εἴπ, ἵπτι θενε,
ἵπτι λάχανον, ἵπτι ἰμείρις, ἵπτι σπαρμάκων.
Verbo usus est Alexis Comicus in versi-
bus, quos profert Athenæus:

τούψιν λαβοῦσαι τοῦτο σάπιταλμῖνον,
σκυλάξιν, ἰωχίσοδι, σποσῶσις πῖνισι,
λίπτιδι, ματτυνάξιν.

Nomine autem in his ex alia fabula:
ἰγὼ δ' ἰσιδὸν ἀσχυλαμῖνονος λάμα,
ἀνέκραγον· οὐ θύσει τις ἡμῖν ματτυν;
Ineptæ sunt codd. glossæ. ματτυλοιο-
χός, ut κισσοιοχός, mattyarum, seu lau-

- ταῦτ' εἴ με λέγουσιν ἀπαντῶντες,
δριώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρήζουσιν
κεί βούλονται, νῆ τὴν Δήμητρ',
ἐκ μοῦ χορδὴν 455
τοῖς φροντισταῖς παραδέντων.
- Χο. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδ' ἔγωγε
οὐκ ἀτολμον, ἀλλ' ἔτοιμον. Ἰσθι δ' ὡς
ταῦτα μαθῶν παρ' ἐμοῦ, κλέος οὐρανόμενης
ἐν βροτοῖσιν ἔξεις. 460
- Στ. τί πείσομαι;
Χο. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ
ζηλωτότατον βίον ἀν-
θρώπων διάξεις.
- Στ. ἄρά γε τοῦτ' ἂν ἐγὼ
ποτ' ὄψομαι;
Χο. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς
ἐπὶ ταῖσι θύραις
ἀεὶ καθῆσθαι,
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαι τε, 470
καὶ ἐς λόγους ἐλθεῖν,
πράγματα, κἀντιγεραφᾶς,
πολλῶν ταλάντων
ἄξια σῆ φρενί,

titium linctorem significat. Eustathius p. 1817. l. 38. κισσολοιχίς. ὁ πρὸς ἐμοῖσιν ἰσθῆται τινὰ τοῦ παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ματτολοιχοῦ. Sic enim legendum, non, ut vulgo, ματτολοιχοῦ. Precedentium nominum explicationes e glossis adponam: ἴσθις, ἰσθητικός. βδελυρός, μυρῆς. περιεργίμα δίκων, τιτιμυμῆς πρὸς τὰς δίκας. κέρβις, νόμον πλήρης. κέρταλον, ποταλόγιος. κίναδος, πανούργος. σρόμη, λασταλόγιος. μάδλης, μιμηταλῆς. γλυκὺς, γλιόχρος. κίτρω, πλῆστον. σφόδρις, σφόδρον τὰ πρᾶγματα. ἀργαλίς, λωπήρις.

452. εἴ με λέγουσιν. Cod. εἴ με καλοῦσιν.

453. χρήζουσιν. Sic ob metrum scribendum. Perperam vulgo χρήζουσι.

457. Quæ hic, ut et 462. 467. Choro tribuo, vulgo tribuuntur Socrati, manifeste errore.—τῷδ' ἔγωγε—Sic membr. In C. τῷδ' ἔγωγε—In B. τῷδ' ἔγωγε—Vul-

go, ingrato cum hiato, τῷδ' οὐκ.

465. τοῦτ' ἂν ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; Sic optime C. Vulgo τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ. Potentiale ἂν cum præsentē indicatīvi constructi ostendimus ad Pl. 865. Cum futuro indicatīvi id constructi negat Dawesius Misc. crit. p. 103. sed fallitur. Ach. 392.

ὡς σπῆψιν ἂν ἀγῶν οὗτος οὐκ ἰσθῆται. Vesp. 942. οὐκ ἂν σὺ παύσει χαλιπὸς ἂν καὶ δόκυλος;

Prorsus invenusta est vulgata lectio ἄρ' ἔγωγε τοῦτ' ἄρ' ἐγὼ.

467. ὥτι γε σοῦ. Sic A. C. Vulgo ὥτι σοῦ.

471. ἐς λόγους. Sic iv. codd. In A. B. versus sic digesti sunt, ut eos exhibui. In duobus aliis nulla versuum distinctio, continuataque scriptura, tanquam si soluta oratio esset.

- συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ. 475
ἀλλ' ἔρχεται τὸν πρεσβύτην, ὅτι περὶ μέλλεις, προδιδάσκειν,
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ.
Σω. ἄγε δὴ, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν' αὐτὸν εἰδῶς, ὅστις ἐστὶ, μηχανὰς
ἤδη πρὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω. 480
Στ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
Σω. οὐκ' ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ.
Στ. δύο τρόπω, νῆ τὸν Δία.
ἦν μὲν γ' ὀφείληται τι μοι, μνήμων πᾶν
ἔαν δ' ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πᾶν. 485
Σω. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
Στ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ'. ἀποστερεῖν δ' ἔνι.
Σω. πῶς οὖν δυνησεί μανθάνειν;
Στ. ἀμέλει, καλῶς.
Σω. ἄγε νῦν, ὅπως, ὅταν τι προβάλλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσεις. 490
Στ. τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
Σω. ἀνδρωπος ἀμαθῆς οὔτοσ' καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ', ὡ πρεσβῦτα, μὴ πλεγαῶν δέει.

481. τί δέ; τειχομαχεῖν. Perperam A. D. τί δαί τειχομαχεῖν. Confer not. ad Pl. 1150.

483. δύο τρόπω. In IV. codd. δύο τρόπω. Quod ut pro mendoso agnoscat, necesse non est argumentis adstruere Atticos δύο ultima longa nunquam adhibuisse. Sed ubi hæc forma occurrit sine versus labe, hinc intelligere est eam liberiorum imperitiæ tribuendam esse. Confer not. ad Ran. 1405. Pl. 441.

484. ἦν μὲν γ' ὀφείληται τι μοι, μνήμων πᾶν. Sic optime membr. Meus, ut vulgo, corrupto prorsus metro: εἰ μὲν γ' ὀφείληται μοι, μνήμων πᾶν. Integris pedibus incedit versus in B. εἰ μὲν γ' ὀφείληται τι μοι—Sed pravum est ei, quum sequatur in altero membro λέων. In C. ἦν μὲν γ' ὀφείληται τι μοι. Gl. χειρωστέται μοι δάνισμα παρ' ἱσθῆται. Subjunctivum flagitat ἦ.

Vide quot diversis modis hic versus a libris depravatus fuerit. In postremo hoc codice jam reperio: εἰ μὲν γὰρ ὀφείληται τι μοι, μνήμων πᾶν.

VOL. II.

490. ὑφαρπάσεις. Sic bene membr. In C. ut vulgo, ὑφαρπάσει, voce media. In B. D. ὑφαρπάσης, solæce, quia ὅπως quomodo, pendens a suppresso οὕτως, vel simili verbo, cum futuro indicatīvi, non cum aor. 1. subjunctivi constructur. Vide ad Ran. 378. Conc. 295.

493. μὴ πλεγαῶν δέει. Sic bene A. C. Vulgo μὴ πλεγαῶν δέει. Semel tantum apud Lucianum μὴ cum præsentē indicatīvi observatum sibi fuisse ait Thomas M. p. 613. Ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἰκανοῖς ἔστι. Sed non ita rara sunt hujus constructionis exempla, ut bono Magistro visum est. Ad codd. fidem in Sophoclis El. 580. edidimus: ἔρα, τιθῆσα τίνος τὸν νόμον βροτοῖ, μὴ πῆμα σαυτῆ καὶ μετάρηται σίσης.

Equip. Phœn. 90.

μὴ τις πολιτῶν ἐν τριῶν φαντάξεται.

Idem Troad. 179.

μὴ με κτείνω

δὲ Ἀργίον κίττα μελίαν.

In Or. 767. Reg. membranz habent: οὐ φοβῆ, μὴ σ' Ἀργος, ὡς τις κῆμ, ἀπε-

P

- Φέξ' ἴδω, τί δοῦς, ἦν τις σε τύπτῃ;
 Στ. τύπτομαι
 κάπειτ' ἐπισχῶν ὀλίγον, ἐπιμαρτύρομαι 495
 εἴτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν, δικάζομαι.
 Σω. ἴδι νῦν, κατάδου δοιμάτιον.
 Στ. ἠδίκηκά τι;
 Σω. οὐκ· ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
 Στ. ἀλλ' οὐχὶ φωρέσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι.
 Σω. κατάδου. τί ληρεῖς;
 Στ. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί. 500
 ἦν ἐπιμελής ᾧ, καὶ προδύμως μανθάνω,
 τῷ τῶν μαθητῶν ἐμπερῆς γενήσομαι;
 Σω. οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
 Στ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιδνῆς γενήσομαι.
 Σω. οὐ μὴ καλήσεις, ἀλλ' ἀκολουθήσεις ἐμοί, 505
 ἀνύσας τι, δευρὶ δᾶττον.
 Στ. ἐς τῷ χεῖρῃ νυν
 δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ' ἐγὼ
 εἶσω καταβαίνων, ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
 Σω. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;
 Χο. ἀλλ' ἴδι χαίρων, τῆς ἀνδρείας 510
 οὔνεκα ταύτης.
 εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
 θρώπων, ὅτι προήκων
 ἐς βαλὺ τῆς ἡλικίας,

κτιῖται θίλι.

Cum praeterito indicativi *μη* constructum frequentissime occurrit. Vide Budæi Comment. L. Gr. pag. 953. et Th. Burgess. in praefatione novæ edit. Miscell. erit. Dawesii p. xxvii.

504. ἡμιδνῆς γενήσομαι. Vox φύσις ambigua est significationis. Pro ingenio accipit eam Socrates: at Strepsiadus pro figura. Ideo timet ne semimortuus esse videatur, quis Chærephon, ut philosophus, macilentus et pallidus erat. Schol. Ms. Ἰστίον ἔτι ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς ἦν ἴδιαν ὁ Χαιρεφῶν ἢ, ἄτι φιλοσοφία συζῶν, καὶ ἰα ταύτης συντητικὸς ἔχων τὸ εἶμα. διὰ καὶ νυκτερῆς ἰκαλίσε, διὰ τὸ ἰσχνόν. Hujus loci acumen latine reddi non potest.

507. μελιτοῦτταν. Sic recte scriptum in B. Perperam duo alii μελιτοῦτταν,

ut est in primariis editt. Male etiam membr. μελιτοῦτταν, ut edidit Kusterus. Vide not. ad Lys. 601. et Valckenarium ad Herod. p. 638. αἰθαλοῦσσα contractum ex αἰθαλίωσσα, est apud Æschylum Prom. 1000.

περὶ ταῦτα, μετρίω μὲν αἰθαλοῦσσα φλέξ.

Sic ex μελιτοῦσσα, μελιτοῦσσα, μελιτοῦτταν; οἰοῦσα, οἰοῦσσα, οἰοῦτταν. Mirum quam sæpe in illius nominis scriptura peccarint et librarii et editores. Ridicule Spanhemius Guyetam castigat apud Hesychium recte legentem μελιτοῦτταν. Hoc est, quod aiunt, sus Minervam. De Trophonii oraculo videndus Hemsterhusius ad Lucianum tom. i. p. 339.

511. οὔνεκα ταύτης. Perperam vulgo οἴνεκα. In B. ἴνεκα.

νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ 515
 πρᾶγμασι χωτίζεται,
 καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.

ᾧ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως τάληθῆ, νῆ τὸν Διόνυσον, τὸν ἐκτρέψαντά με. οὔτω νικήσαιμι γ' ἐγὼ, καὶ νομιζοίμην σοφός, 520
 ὡς ὑμᾶς ἠγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιούς, καὶ ταύτην σοφώτατ' ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμωδιῶν, πρῶτους ἠξίωσ' ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, ἢ παρῆσ' ἔμοι ἔργον πλεῖστον· εἴτ' ἀνεχώρου ὑπ' ἀνδρῶν φορτικῶν ἠττηθεῖς, οὐκ ἄξιός εἰμι. ταῦτ' οὖν ὑμῖν μέμφομαι 525
 τοῖς σοφοῖς, ὧν οὔνεκ' ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματεύομαι. ἀλλ' οὐδ' ὡς ὑμᾶς ποδ' ἐκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς. ἐξότου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἠδὺ καὶ λέγειν, ὁ σώφρων τε χῶ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην, [530
 καὶ γὰρ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, οὐκ ἐξῆν πω μοι τεκεῖν, ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνέλτετο, ὑμεῖς δ' ἐξεδρέψατε γενναίως, καί παιδεύσατε, ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὄρεκτα. 535
 νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κατ' ἐκείνην, ἠδ' ἡ κωμωδία ζητοῦσ' ἦλθ', ἦν που πτύχρη θεαταῖς οὔτω σοφοῖς. γνώσεται γὰρ, ἦν περ ἴδη, τὰ δελφοῦ τὸν βόστρουχον. ὡς δὲ σώφρων ἐσθὶ φύσει, σκέψασθ' ἢ τις πρῶτα μὲν οὐδὲν ἦλθε βραψαμένη σκύτινον καθεμιμένον, ἐρυστρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἴν' ἦν γέλας.

518. Huic primæ Parabasis parti præmissus est titulus in recentioribus editt. Τροχαικὰ καταληπτικὰ, qui latine etiam præmissus est versioni Bergleri, licet ea metro non scripta sit, Trochaici catalectici. Scias tamen, amice lector, in xlv. versibus, quibus constat pars illa; non unicum esse trochaicum catalecticum. Tetrametri sunt choriambici polyschematisti Eupolidei, quo de metri genere videndus Hephæstio p. 61. ubi in exemplum adfert versum 529.

ὁ σώφρων τε | χῶ καταπύ | γων ἄριστ' ἢ | κωμωδία.

Pes secundus semper est choriambus: vel, quod eodem redit, si per *μοινοποδία* scansionem facias, in tertia sede semper est dactylus.—*περὶ ὑμᾶς*. Sic membr. et mens, bene. Vulgo *πρὸς γ' ὑμᾶς*. Pes est antispastus.

520. οὔτω νικήσαιμι γ' ἐγὼ. Sic ad metri normam legendum. Mendose vulgo οὔτω νικήσαιμι ἐγὼ.

527. ὑμᾶς. Sic membr. In aliis, ut vulgo, ὑμῶν.

529. ὁ σώφρων τε χῶ—Sic iv. codd. et Hephæstio supra laudatus. Vulgo χῶ σώφρων τε χῶ—Comediam innuit, quæ inscripta erat *Δαιταλῆς*.

531. παῖς δ' ἑτέρα. Schol. Ms. δηλοῦντι ὁ Φιλωνίδης καὶ ὁ Καλλίερατος, οἱ ὕστερον γινόμενοι ὑποκριταὶ τοῦ Ἀριστοφάνους.

535. ἦλθ', ἢν ποὶ πτύχρη. Sic recte B. ut metum flagitat. Perperam vulgo ἦλθην.

539. ἴν' ἦν γέλας. Codd. etiam, ut impressi, ἴν' ἦ, mendose, quum præcedat verbum temporis præteriti ἦλθην. Schol. Ms. πρῶτο φησὶ διὰ τὸν Ἑρμισσον, καὶ τὸν Σιμίριωνα τὸν τούτου ὑποκριτῆν.

οὐδ' ἔσκωψε τὸς φαλακρὸς, οὐδὲ κόρδαχ' εἴλκυσεν· 540
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τᾶπη, τῇ βακτηρία
τύπτει τὸν παρόντ', ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα.
οὐδ' εἰσήξε δᾶδας ἔχουσ'. οὐδ' Ἰού, Ἰού, βοᾶ·
ἀλλ' αὐτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ' ἐλήλυθε.
καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητῆς, οὐ κομῶ, 545
οὐδ' ὑμᾶς ζητῶ ἔξαπατᾶν, δις καὶ τρεῖς ταῦτ' εἰσάδων·
ἀλλ' ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας, καὶ πάσας δεξιάς.
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα,
κούκέτ' ἐσαῦθίς γ' ἐπεπήδησά γ' αὐτῷ κειμένῳ. 550
οὔτοι δ', ὡς ἀπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ἰπέροδος,
τοῦτον δειλαίον κολετρῶσ' ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὐπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρῶτιστον παρέλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἰππέας κακὸς κακῶς· [555
προσθεῖς αὐτῷ γραῦν μεθύσην, τοῦ κόρδακος ἐνεχ', ἦν
Φρόνιχος πάλαι πεποίηχ', ἦν τὸ κῆτος ἦσθιεν.

Quod autem Hermippo exprobrat, ipse admisit in Lysistrata et in Thesmophoriazosis.

540. Schol. Ms. τοῦτο διὰ τὸν Εὐπολίαν. De comica saltatione, quae κόρδαξ vocabatur, vide Meursium in Orchestra. Casaubonus ad Theophrasti Char. p. 177. putat ad restim solitum cordacem saltari, quia Comicus hic dicit κόρδακα ἰλκυῖν: Julianus et alii ἰλκυῖν κόρδακα. Sed et paulo infra Εὐπολις τὸν Μαρικᾶν περιίλκυον. Schol. Ms. κόρδακα, τὸ λεγόμενον ἰδιωτικῶς παρῶν λέγει. τὸ δὲ ἰλκυῖν, ἀπὸ τοῦ ἰσθίου εἰσάγει νοῦν, et ad περιίλκυον, v. 553. glossa eis τὸ θίαστρον εἰσάγειν. Barbaram vocem παρῶν non reperio in Car. Du Fresne glossario.

κόρδαξ. Gl. τὸν λεγόμενον ἰδιωτικῶς παρῶν λέγει. τὸ δὲ εἴλκυον ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ θίαστρον εἰσάγει νοῦν. Eandem hanc glossam ex alio codice jam cum scriptura mendis protuleram. Perperam illa verbum ἰλκυῖν interpretatur, quod saltationis proprium est. Vide Pac. 328.

545. οὐ κομῶ. Gl. οὐκ ἰπαίρωμαι. Seq. v. ταῦτ' valet τὰ αὐτὰ. Perperam vulgo ταῦτ'—

547. ἀλλ' ἀεὶ—Necesse non erat ob metrum legere αἰεὶ—εἰσφέρειν σοφίζομαι. Sic veteres eddnt. et tres codd. In B. a

prima manu εἰσφέρειν, sed emendatum εἰσφέρειν. Male in Kusteriana et exinde in novissima Batava εἰσφέρειν, σοφίζομαι.

550. Mendosa est hujus versus scriptura in codd. omnibus. Tres habent κούκα ἰσαῦτις, vel ἰσαῦθις, vel κούκέτ' αὐθις ἰμωτιστῆκε' αὐτῷ κειμένῳ. B. κούκα ἰσαῦθις ἰσιστῆκε'—

Cod. κούκα ἰσαῦτις ἰσιστῆκε'— 552. ἀεὶ—Sic A. C. recte, ut supra v. 547. κολιτρῶσ'. Gl. ὑβρίζουσι. In C. ἢ φασὶν ἰδιωτικῶς κολιτρῶσθαι. Accuratio forte est ea scriptura, quam ea quae reperta fuit Car. Du Fresne in cod. cujus meministi, Glossarii inf. Gr. col. 670. In meo ἔξαπατατοῖσι, κολιτρῶσ'. Gl. ἢ φασὶν ἰδιωτικῶς κολιτρῶσθαι.

553. τὸν Μαρικᾶν. Titulus est Fabulae, quam Eupolis in Hyperbolum fecit, ut in Cleonem Comicus noster Equites. Id autem nominis per se quid significet, tradit Hesychius in hac glossa: μαρικᾶν, κινῶνδον· οἱ δὲ, ὑποκρίματα παιδῶν ἔβριος βαρβαρισίαι.

555. οὐνεχ' ἦν Φρόνιχος—Vulgo αὐτῶν καὶ in fine prioris versus, et alterius initio ἦν Φρόνιχος πάλαι πεποίηχ', quo pacto soluti prorsus erant numeri, quos restituit Bentleius.

εἶθ' αὐθις Ἐρμιππὸς ἐποίησεν εἰς Ἰπέροδον·
ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ἰπέροδον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγγέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοις γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαίρειτω· 560
ἦν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὐρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἐτέρας εὖ φρονεῖν δοκῆσετε.

Ημ.

Ἰψιμέδοντα μὲν θεῶν
Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω· 565
τόν τε μεγασθενὴ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἀλμυρᾶς
θαλάσσης ἀγχιον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ',
Αἰδέρα σεμνότατον, βιοδρεμμονα πάντων· 570
τόν δ' ἵππονώμαν, ὃς ὑπερ-
λάμπροις ἀκτίσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς,
ἐν θνητοῖσι τε, δαίμων.

Χο.

Ἦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν προσέχετε. 575
ἠδίκημένοι γὰρ ὑμῖν, μεμφόμεσθ' ἐναντίον.
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἀπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν,
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ δύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἱ τινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἦν γὰρ ἢ τις ἐξοδος
μηδενὶ ξὺν νῶ, τότ' ἢ βροντώμεν, ἢ ψεκάζομεν. 580
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα

557. Vulgo legitur metro prorsus corrupto:

εἶθ' Ἐρμιππὸς αὐθις πιστοῖκεν εἰς Ἰπέροδον.

Bentleius metro consulebat pro αὐθις legens αὐθι, sententia reclamante. Diversa sunt αὐθις et αὐθι: illud πάλιν significat, quod hic sensus requirit: hoc αὐθις, et est poeticum. Vitium est in πιστοῖκεν. Legendum

εἶθ' αὐθις Ἐρμιππὸς ἰσθίουσιν εἰς Ἰπέροδον.

559. Auctor Etymol. M. p. 312. extrema. τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγγέλεων, ἀπὸ τοῦ ἐγγέλιος ἐγγέλιος ἰσθίαι, ὡς ὄφει ὄφειος. Innuit autem similitudinem illam de anguillis, quae est in Equit. v. 864.

ὅστις γὰρ οἱ τὰς ἐγγέλιος θηρώμενοι πιστοῖκεν.

ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῆ, λαμβάνουσιν οὐδὲν.

ἰὰ δ' ἄνω σι καὶ κάτω τὸν βέρβαρον κούκων,

αἰροῦσι. καὶ σὺ λαμῶναις, ἦν τὴν πάλιν παρῶν.

566. τριαίνης ταμίαν. Schol. Ms. ἡ γων φύλακα. τὸν Ποσειδῶνα φασὶν, ὃς τοῖς τῶν οἰσμοῦς, καὶ τὰς ἐν θαλάσσει σερικυμίας πεντὶ τὰς μὲν, ὡς κυρίως ἀν τῶν ἀνίμων· οὐδὲ δὲ τὴν γῆν διὰ τῶν αὐτῶν τοῦτων ἀνίμων, ἰσθίουσιν εἰς τοὺς ἀθλοῦς πύρους αὐτῆς.

571. ἵππονώμαν, gl. τὸν ἴππουσιν κινῶντα ἦλιον.

576. ἴμιν. Sic iv. codd. Perpetam vulgo ἴμιν.

580. βροντώμεν, ἢ ψεκάζομεν. Gl. δὲ λον ἰσθίουσιν ποιῶσαι ὡς οὐκ ἀποδύχμιθα ταύτην, ὡς ἄλλοις ἐπιτῆ πύλοις.

ἤνιχ' ἤρεϊσθε στρατηγόν, τὰς ὁφρῦς ξυνήγομεν,
καίποιοῦμεν δεινά· βροντῆ δ' ἔρράγη δι' ἀστράπης
ἢ σελήνη δ' ἐκλέλοιπε τὰς ὁδοὺς· ὃ δ' ἥλιος,
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας, 585
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἴλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῆδε τῆ πόλει προσεῖναι· ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς,
ἄτ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάσθητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει, ῥαδίως διδάξομεν. 590
ἦν Κλέωνα τὸν λάρον δῶρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσθητε τοῦτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὐθις ἐς τάρχαϊον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῆ πόλει ξυνοίσεται.

Ημ.

Ἄμφι μοι αὐτε, Φοῖβ' ἀνάξ 595
Δήλιε, Κυθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν
ἢ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι
σὲ Λυδῶν μεγάλας σέβουσιν· 600
ἢ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,
αἰγίδος ἠνίοχος, πολίουχος Ἀθάνα·
Παρνασίαν δ' ὅς κατέχων
πέτραν, σὺν πεύκαις σελαγεῖ,
Βάκχαις Δελφίσις ἐμπρέπων, 605
καυμαστῆς Διόνυσος.

Χο.

Ἦνιχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρέσκευάσμεθα,
ἢ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν, ἐπέστειλεν φράσαι,

584. ἢ σελήνη δ' ἐκλείπει τὰς ὁδοὺς. Sic optime membr. Vulgo, claudicante versu, ἰξίλιπτι.

587. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν. Confer Conc. 474.

589. ἰπὶ τὸ βέλτιον. Male cod. ἰπὶ τὸ βέλτιον. Proclivis librarium lapsus in commutandis superlativis et comparativis.

590. οὐτε ξυνοίσει. Gl. λυσισιδήσει, ὠφιλῆσει. At aliter accipio. Mox ξυνοίσει. Gl. συνδαμαίσει. Thesm. 139. τί λήκωτος καὶ σερβῆσι; ὡς οὐ ξυμφερει. Quam non conveniunt!

593. εἴ τι κἀξημάρτετε. Sic optime membr: ad metri legem. Pessime vulgo

κἀξημάρτεται.

597. ὑψικέρατα. A. B. ὑψικέρατα.

604. σιλαγιῖ. Sic etiam codd. Sed legendum σιλαγιῖ.

Optimum est σιλαγιῖ, nec mutandum. Id enim ipsum est, quod volebam, quodque a Scholiasta deceptus, imprudens haud noscitur; scilicet secunda pers. formae passivae, non vero tertia activae, quae si apud alios quosdam occurrit, Comico nostro non fuit usitata. Supra v. 286. ἀκάματον αἰθέρης ὄμμα σιλαγιῖται. Ach. 924. αἰ τῆσι σιλαγιῖτ' ἂν εἴ-
925.

608. ξυντυχοῦσ'. Schol. Ms. οὐκ ἔστιν ἰσταῦθα τὸ συντυχοῦσα ἂντι τοῦ σιλαγιῖται.

πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι, καὶ τοῖς ξυμμαχοῖς·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεποιθῆναι, 610
ὠφελούσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς εἰς δᾶδ' οὐκ ἔλαττον, ἢ δραχμὴν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας, ἐξιώντας ἐσπέρας·
Μὴ πρῖω, παῖ, δᾶδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίης καλόν.
ἀλλὰ τ' εὐδραν φησίν· ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπαῖν. [615
ὥστ' ἀπειλεῖν φησὶν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἐκάστοτε,
ἠνίκα ἂν ψευδῶσι δείπνου, κἀπίωσιν οἴκαδε,
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες, κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾶθ' ὅταν θύειν δεῖ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε. 620
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἠνίκα ἂν πεινθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον', ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς, καὶ γελᾶτ'. ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρβολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἀπειθ' ὑφ' ἡμῶν ταῦν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφηρέθη. μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται 625
κατὰ Σελήνην ὡς ἄγειν χρῆ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Σω. ΜΑ τὴν ἀναπνοὴν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἀνδρ' ἀγροικὸν οὐδένα,
οὐδ' ἀπορον, οὐδὲ σκαιόν, οὐδ' ἐπιλήσμονα·

αἶσα, ὡς τινες οἰοῦνται, συντάσσοντες πρὸς τοῦτο τὸ ἡμῖν. ἀλλὰ τὸ συντυχοῦσα λέγει ἂντι τοῦ κατὰ τύχην φανῆσα καὶ ὑπερδῆσα, συντάσσον τὸ ἡμῖν πρὸς τὸ ἰστίσιλι. ἰστυγῆσαι γὰρ τῆδε ὁδῶσα, λίγα συντυγῆσαι δὲ, ἂντι τοῦ κατὰ τύχην συμβαίνει καὶ Θεουκιδῆς: οὕτω καὶ ξυντυχόν, ἦτοι συμβαίν. οἱ δὲ ἄλλοις λίγοντι ἡμερσάνου-
σιν. At vero fallitur ipse Graeculus. Differentiam quam statuit non confirmat scriptorum usus.

615. ἀλλὰ τ' εὐδραν φησὶν ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας. Sic legendum et distinguendum, quod monuit Bentleius. Perperam vulgo: ἀλλὰ τ' εὐδραν φησὶν ὑμᾶς, οὐκ ἄγειν—

616. κυδοιδοπαῖν. Schol. Ms. σαρᾶσιν, ἀναπνεῖν. καὶ γὰρ ἐν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τιταγμῶν ἦν τὸν Δία τιμᾶν, ἐν δὲ

τῇ δευτέρᾳ τὸν Ποσειδῶνα, καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς καθῆξας. οὕτω δὲ, ἐπὶ ἡμῖν τῷ Διὶ θύειν, τῷ Ποσειδῶνι ἴδουσι· ἦτοι δὲ τῷ Ποσειδῶνι, ἰστυγῆσαι θεῶν ἴδουσι. καὶ διὰ τοῦτο λέγει τὸ κυδοιδοπαῖν.

621. ἀπαστίαν. Gl. πεύκαις, ἀστίαις.

624. Harpocratio: ἱερομνημονεῖς. αἱ πιστώματα εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνδρῶν ἰξ ἐκάστου πάλαι τῶν τῶν ἀνδρῶν μισθοῦσιν. Isti proprie Πυλαγῶναι nuncupabantur. Qui vero comes his ad-
jungebatur. Scriba, ἢ ἱερομνημονεῖς αὐθῆ-
bat. Suidas ἱερομνημονεῖς, οἱ εἰς Πυλαγῶν ἐπισπόμενοι γραμματεῖς. Vide Fragm. Thesm. ii. xiii.

627. Glossa: ἀναπνεῖν λέγει, τὰν τοῦ ἀέρος ἀνάπνευσιν, ἢ ἀναπνεῖν αἰθέρησιν· Χάος δὲ, τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἀέρας.

629. Glossa: ἔπαρος, ἀφῆσ. σκαιόν,

- Σω. ὄρᾳς ἂ πάσχεις; τὴν τε θήλειαν, καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ, καὶ τὸν ἄρρῆνα.
- Στ. πῶς δὴ; φέρε.
- Σω. πῶς; ἀλεκτρυὸν καλέκτρυόν.
- Στ. νῆ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρῆ καλεῖν; 665
- Σω. ἀλεκτρυάιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα.
- Στ. ἀλεκτρυάιναν; εὖγε, νῆ τὸν Ἄερα·
ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιδάσω σου κύκλω τὴν κάρδοπον.
- Σω. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον· τὴν κάρδοπον 670
ἄρρῆνα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν.
- Στ. τῷ τρέπῳ
ἄρρῆνα καλῶ ἕγω κάρδοπον;
- Σω. μάλιστά γε·
ὥσπερ γε καὶ Κλεωνύμου.
- Στ. πῶς δὴ; φράσον.
- Σω. ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμω.
- Στ. ἀλλ', ὦ γὰρ, οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμω· 675
ἀλλ' ἐν θυσία στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.
ἀτὰρ τολοῖπόν πῶς με χρῆ καλεῖν;
- Σω. ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σαστράτην.
- Στ. τὴν καρδόπην θήλειαν ὀρθότερον λέγεις.
ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμω. 680

662. ὄρᾳς ἂ πάσχεις; τίδεν' quid tibi eveniat, quid facias? πάσχω est hic pro πράττω. Vide not. ad Ran. 302. ἀλεκτρυόνα feminino genere gallinum vocarunt veteres, ut et gallinaceum τὸν ἀλίπτερα. Vide Amphiarai fragm. iii. et Dædali iv. Ex aliis Comicis exempla plurima profert Athenæus p. 573. inter quæ hoc est Cratini in Nemesi:

Ἄητα, σὸν ἔργον, δὴ σ' ὅπως εὐσχημέ-
τως

ἀλεκτρυόνος μὲν διόσεις τοῖς τρέπουσι,
ὅπως ἐπαύξουν' ἐν ἐκλίψῃ καλῶ
ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ἔργου.

Tertius horum senarius misere vulgo depravatus fertur. In R. cod. sic scriptus est: ἰαὶ σῆδι παύξουσα ὡς ἐν ἐκλίψῃ καλῶν. Alii aliter emendarunt; mihi placet ratio, quam secutus sum. Sic Noster Lys. 1182.

ἦν σὸν ὅπως ἀγνίσιντι,

ἴσως ἂν αἱ γυναῖκες ἡμῶς ἐν πόλει
ξινίσωμεν.

Theopompus etiam in Pace:

ἔχθρομαι δ' ἀπολοικίως
ἀλεκτρυόνα τιτυσομαι ὡς πάγκαλα.

672. A. C. ἄρρῆνα καλῶ ἕγω τὴν κάρδοπον; Præstaret forte ἄρρῆνα καλῶ τὴν κάρδοπον; Duo alii in vulgata lectione consentiunt, ἄρρῆνα καλῶ ἕγω κάρδοπον.

680. Cleonymum hic facete irridet Comicus. Nomina quæ generis femini-
ni sint, Socrates rustico ostendit a masculinis terminatione etiam distingui debere: male eum τὴν κάρδοπον dixisse, dicendum fuisse τὴν καρδόπην. Doctrinam hanc valde probat rusticus, et ex ea colligit Cleonymum, qui timidus erat, clypeoque abjecto, fuga se e pugna propulerat, non viri nomine Κλεωνύμου, sed femina Κλεωνύμη appellandum esse. Multus est in exagitando hoc Cleony-

- Σω. ἔτι δὴ γε περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἄττ' ἄρρῆν' ἐστίν, ἄττα δ' αὐτῶν θήλεα.
- Στ. ἀλλ' οἷδ' ἔγωγ', ἂ θήλε' ἐστίν.
- Σω. εἰπὲ δὴ.
- Στ. Λύσιλλα, Φίλινα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
- Σω. ἄρρῆνα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων;
- Στ. μυρία. 685
- Φιλόξενος, Μελησίνας, Ἀμυνίας.
- Σω. ἀλλ', ὦ πόνηρε, ταυτά γ' ἔστ' οὐκ ἄρρῆνα.
οὐκ ἄρρῆν' ἐν ὑμῖν ἐστίν;
- Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας, ἐντυχῶν Ἀμυνία;
- Στ. ὅπως ἂν; ὠδί. Δεῦρο, δεῦρ', Ἀμυνία. 690
- Σω. ὄρᾳς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
- Στ. οὐκ οὐν δικαίως, ὅστις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταυτ' ἂ πάντες ἴσμεν, μανθάνω;
οὐδὲν, μὰ Δι'. ἀλλὰ κατακλινεῖς δευρὶ---
τί δρω;
- Σω. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. 695
- Στ. μὴ δὴθ', ἰκετεύω σ', ἐνθάδ' ἀλλ', εἴπερ γε χεῖρ,
χαμαὶ μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
- Σω. κακοδαίμων ἐγώ,
οἶαν δίκην τοῖς κόρεσι δῶσω τήμερον.
- Στ. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρε· 700
πάντας τρόπους σεαυτὸν

mo, cui salse supra timiditatem exprobravit v. 353.

681. ἔτι δὴ γε περὶ τῶν—Sic recte meus, ut impressi. Mendosi sunt tres alii, in quibus ἔσ' ἔτι περὶ τῶν—ἔτι γε περὶ τῶν—ἔτι δὴ περὶ τῶν—

688. οὐκ ἄρρῆν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic tres codd. Vulgo ommissa præpositio ἐν.

οὐκ ἄρρῆν' ἐν ὑμῖν ἐστίν; Sic etiam hic cod. Glossa, οὐκ ἄρρῆνα ταῦτα ἡμῖν ἡγιόσθη;

691. γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς. Sic iv. codd. et primaria edit. Male feriatu typotheta in officina heredum Phil. Juntae contra metri legem δὴ inferisit, quod nec Cratander, nec Venetæ edit. nec Parisina Wecheli admisere.

Id imperite revocavit Frobenius, ejus ex editione in ceteras deinceps transit. Corruptos esse numeros non sensit quidam Kusterus.

699. τήμερον. Sic iv. codd. quorum ob consensum id recepi. In impressis τήμερον e Scholiaste. Vide fragm. Holcadum v.

701. πάντας τρόπους σεαυτὸν. Vulgo πάντα τρέπον τι σεαυτὸν. In membr. πάντα τρέπον σεαυτὸν. Melius in C. πάντα τρέπον σεαυτὸν. Sed ob metrum scribendum πάντας τρέπους, ut Pl. 306. Sunt enim omnes isti versiculi iambici. Eos autem exhibui ut digesti sunt in membranarum, nugatorem istum non curans, cujus exstant metrica scholia.

- στρόβει πυκνώσας·
ταχύς δ' ὅταν εἰς ἄπορον
πέσης, ἐπ' ἄλλο πῆδα
νόημα φρενός· ὕψος δ' ἀπέστω
γλυκύθυμος ὀμμάτων.
705
- Στ. ἱατταταί, ἱατταταί.
Σω. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
Στ. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέροντες οἱ Κορίνθιοι,
710
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν,
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρῶκτὸν διορύττουσιν,
καὶ μ' ἀπολοῦσιν.
715
- Σω. μὴ νῦν βαρέως ἄλγει λίαν.
Στ. καὶ πῶς, ὅτ' ἐμοῦ
φροῦδα τὰ χρήματα, φροῦδὴ χροιά,
φροῦδὴ ψυχὴν, φροῦδὴ δ' ἐμβάς;
720
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς,
φρουρᾶς ἄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.
Σω. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις;
Στ. ἐγώ;
725
ἢ τὸν Ποσειδῶ.
Σω. καὶ τί δὴτ' ἐφρόντισας;
Στ. ὑπὸ τῶν κόρσεων εἴ μου τί περιλειφθήσεται.
Σω. ἀπολεῖ κάκιστ'·
Στ. ἀλλ', ὦ γὰρ, ἀπόλωλ' ἀρτίως.

702. πυκνώσας. Gl. συναγαγὼν πάντα τὸν νοῦν σου.

703. ταχύς δ'. ὅταν εἰς ἄπορον. Vulgo ὅταν γ' εἰς. Istud γι nullus agnoscit codex.

704. ἐπ' ἄλλο. Sic bene C. Vulgo εἰς ἄλλο.

710. οἱ Κορίνθιοι. Schol. MS. δῖον εἰ κέρως εἰσὶν, Κορίνθιοι εἰσὶν· ἐπεὶ δ' Ἄθηναιοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκείνο καιροῦ πόλιμον εἶχον, καὶ οἱ Κορίνθιοι τὰ τῆς Ἀττικῆς ἴδθον.

711. Hi versiculi sunt dimetri anapaestici, qui male habiti erant in impressis.

712. ψυχὴν. Gl. αἷμα.

719. φροῦδὴ ψυχὴν, φροῦδὴ δ' ἐμβάς. Sic legendum esse nemo non videre poterat. Sic primaria editio. nec aliter scriptum est in iv. codd. Ant. Fracino, vel typhothæ in officina Ph. Junte debetur alia lectio ineptissima. φροῦδὴ δ' ἢ ψυχὴν, quam nec Cratander, nec Veneti admisserunt. Ex editione Frobenii in ceteras transiit. Quis non miretur Kusteri industriam?

721. φρουρᾶς. Gl. ἰσικα. παραίτια ἐπὶ τῶν ἀγροπονητῶν.

- Σω. οὐ μαλθακιστέ, ἀλλὰ περικαλυπτέα.
εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς,
καῖπαιόλημ'.
- Στ. οἴμοι· τίς ἂν δὴτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;
730
- Σω. φέρε νῦν, ἀθρήσω πρῶτον, ὅ τι δρᾷ, τουτοῖ.
οὗτος, καθεύδεις;
735
- Στ. μὰ τὸν Ἀπόλλω, γῶ μὲν οὐκ.
Σω. ἔχεις τι;
Στ. μὰ Δί, οὐ δὴτ' ἔγωγ'.
- Σω. οὐδὲν πάνυ;
Στ. οὐδὲν γε, πλὴν ἢ τὸ πῆος ἐν τῇ δεξιᾷ.
Σω. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;
740
Στ. περὶ τοῦ; σὺ γὰρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
Σω. αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρεῖν λέγε.
Στ. ἀκήκοας μυριάκις, ἄγῶ βούλομαι.
περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
Σω. ἴδι νυν, καλύπτου, καὶ σχάσας τὴν φροντιίδα
745
λεπτῆν, κατὰ μικρὸν περιφρονεῖ τὰ πράγματα,
ἕρδῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν.
- Στ. οἴμοι τάλας.
Σω. ἔχ' ἀτρέμα· κἄν ἀπορῆς τι τῶν νοημάτων,

728. εὐρητέος. Perperam in A. C. ἐξαιρετέος. V. seq. καῖπαιόλημ'. Glossa ἀπάτη καὶ πανουργία.

εὐρητέος. Cod. ἐξαιρετέος. Eadem in membr. est menda. Vide quam licenter et quam imperite circa praepositiones versati fuerint librarii.

730. ἀποστερητρίδα. Sic A. C. Vulgo ἀποστερητρίδα. Priori formae magis favere analogia videtur. Sic ab aliis verbalibus masculinis in τῆς sunt feminina in τῆς. ἀληθῆς, ἀληθῆς· ἀρχῆς, ἀρχῆς· ἀποστερητῆς, ἀποστερητῆς. Acumen hujus loci, quod in paronomasia consistit, versio exprimeri non potest. Schol. MS. ἀρνακίς, τὸ τοῦ ἀρνός κῆδος. παῖξι δὲ ἐπὶ τῶν γῶμην ἐξ ἀρνακίδων εἰπὼν ἀποστερητρίδα, ἵγουν γνώμην ἐξ ἀρνητικῆς καὶ ἀποστερητικῆς. ἀφίλει δὲ εἰσὶν· τίς ἂν δὴτ' ἐπιβάλοι καὶ ἐπὶ τῆς παύσεως ἐξ ἀρνακίδων, ὅς ἂν γνώμην ἴθρην ἀποστερητικῆν· ὅ δὲ παῖξις οὗτος ἐξήγηται.

732. Cod. μὰ τὸν Ἀπόλλω γ', οὐ μὲν οὐκ, perperam. Eadem versus clausula

occurrit An. 438. et alibi.

733. μὰ Δί, οὐ δὴτ' ἔγωγ'. Sic bene C. Vulgo claudicante versu, μὰ Δί οὐδὲν ἔγωγ'. Suidas in ἔχεις τι locum hunc profert et explicat, ubi habet μὰ τὸν Δί, οὐδὲν ἔγωγ'. Quod codicis lectioni praefendum videtur, ob sequentem Socraticis interrogationem, οὐδὲν πάνυ; quae ad rustici verba οὐδὲν ἔγωγ', refertur. Multum inest leporis repetitioni istius οὐδὲν ἔγωγ'.—οὐδὲν πάνυ;—οὐδὲν. Integram Suidae notam describere non gravabor. ἔχεις τι; ἐπὶ τῶν ἀγροπονητῶν ἦται ἔρην ἢ ἰχθῦν. λέγεται δὲ τὸ ἔχεις τι; ἐπὶ τοῦ ἰληφῆς τι; συνελθῆναι γὰρ αὐτῶν ὁ Σωκράτης ὥσπερ ἀπερῆσαι τὴν διάνοιαν, ἰάσασθαι τὴν φροντιδα, τῆ τῶν ἀγροπονητῶν χρησάμενος λέξει. τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τοῖς ἐπειδοθήσεαι οὕτω φασιν· ἔχεις τι; ὅ δὲ γίγνεται φησὶ· Μὰ τὸν Δί, οὐδὲν ἔγωγ'.—οὐδὲν πάνυ;—οὐδὲν, πλὴν τὸ πῆος ἐν τῇ δεξιᾷ. τουτοῖς τὸ αἰδοῖο. καὶ μιμῆσαι τὸν διμυλλόντα ἰαυτόν.

- ἀφείδ' ἀπελθε· κᾶτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὐθις ἐς αὐτὸ, καὶ ζυγῶθρισον. 745
- Στ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον---
Σω. τί, ὦ γέρον;
Στ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστρητικὴν.
Σω. ἐπίδειξον αὐτήν.
Στ. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί·
γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ περιάμενος Θετταλὴν,
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὴ 750
αὐτὴν καθεύξαιμι ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὡσπερ κάτοπτρον, κᾶτα τηροίην ἔχων---
Σω. τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ';
Στ. ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους.
Σω. τί τὴν τί δῆ;
Στ. ὀτιή κατὰ μῆνα τὰργύριον δανείζεται. 755
Σω. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὐ σοι προβαλῶ τι δεξιόν.
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσαιας, εἴπ' ἐμοί.

745. κίνησον αὐθις ἐς αὐτό. In A. B. mendose eis αὐτό. Vulgo ommissa est præpositio.—ζυγῶθρισον. Glossa: σπύπρως, μιλιτήσον· μεταφορικῶς. Si forte olim in aliquo codice pro καὶ ζυγῶθρισον lectum fuit κῆναζύγισον, prava erat ista lectio, quam metri lex respuit.

748. εἰπέ δὴ νῦν μοι τοδί. Sic optime B. In tribus aliis τὸ τι. Sed in nullo præfixa his voculis Socratis persona.

Cod. εἰπέ δὴ νῦν μοι σοσί. Sic notato accentu, et absque ullo mutatae personæ indicio.

751. λοφεῖον. Gl. ἀγγυῖον. Proprie est τοῦ κράτους ἡ θήκη, quo sensu occurrit Acharn. 1109. Pollux x. 126. κἀσπῆρον, ὃ τὴν θήκην λοφεῖον καλοῦσι.

753. ἀφελήσειέν σ'; Sic scriptum oportuit ob metrum. Vulgo vacillat versus ob omissionem ἢ παραγογί. Hac occasione monebo similem mendam, quam in Comici edit. infinitus erat numerus, incogitantia mea relictam fuisse in Conc. 256. ubi legendum:
τί δ', ἢ ὠπαροδοῦσάιν σι;—πρηνικηθῶ-

μαι.

754. εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι. Sic tres Regii bene. Vulgo ἀντέλλοι. Vide not. ad Lys. 115.

ἀνατέλλοι. Sic etiam cod. V. seq. habet οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην—ἔτι τὴν δῆ.

755. οὐκ ἂν ἀποδοίην. Sic B. D. recte. Vulgo οὐκ ἂν γ' ἀποδοίην.

756. κατὰ μῆνα τὰργύριον δανείζεται. Sic legendum. Ineptissime vulgo κατὰ μῆνα γ' ἀργυρίον δανείζεται. In edit. Bern. Juntae γ' ἀργύριον. Et hoc mendosum est, depravatam ex τὰργύριον pro τὸ ἀργύριον. Literas γ σ commutatas sæpius jam observavimus. In iv. codd. perspicue et distincte τὰργύριον scriptum est, et sic dudum emendaveram, antequam codicem illum vidissem. Quæ in scholiis ad vocem ἀργύριον leguntur, longe sunt absurdissima.

757. Cod. ἀλλ' ἕτερον ὄν σοι—

758. πεντετάλαντος. Cod. hic et infra πεντετάλαντος, quæ scriptura haud deterior est. Eam agnoscit etiam cod. meus in v. 774.

- Στ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'. ἀτὰρ ζητητέον. 760
Σω. μὴ νῦν περὶ σαυτὸν ἴλλα τὴν γνώμην αἰεὶ,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὡσπερ μηλολόνην τοῦ ποδοῦ.
Στ. εὐρηκ' ἀφανίσιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὡστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί.
Σω. ποίαν τίνα;
Στ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἐώρας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι;
Σω. τὴν ὕαλον λέγεις;
Στ. ἔγωγε.
Σω. φέρε, τί δῆτ' ἂν;
Στ. εἰ ταύτην λαβὼν,
ὅποτε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεὺς,
ἀπωτέρω στὰς ὡδὲ πρὸς τὸν ἥλιον,
τὰ γραμματ' ἐκτέξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;
Σω. σοφῶς γε, νῆ τὰς Χάριτας. 770
Στ. οἴμ', ὡς ἤδομαι,
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπται μοι δίκη.
Σω. ἄγε δὴ ταχέως τοῦτι ξυνάρπασον.
Στ. τὸ τί;
Σω. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
Στ. φαυλότατα καὶ ῥᾶστ'.
Σω. εἰπέ δῆ.
Στ. καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθ' ἐν ἔτι μιᾷς ἐνεστῶσης δίκης,

761. ἴλλα. Sic bene meus. Gl. εἰσέφει. In membr. ut vulgo ἴλλα, cum gl. ἀπόκαλι. In C. ἴλλι. Pejus in B. ἴλλι. Vide Ruhnkenium in aureo commentario ad Timæi Lexicon Platonicum v. γῆν ἴλλομένην.

ἴλλι. Male etiam hic cod. ἴλλι, cum glossa, εἰσέφει.

763. μηλολόνην. Gl. χρυσοκάνθαρον, ζῆμα. Græce dicitur μηλόνη et μηλολόνη. Vide Eustathium p. 1329. l. 24.

767. ταύτην ἴλας. Sic meus, ut impressi, recte. In tribus Regiis ταύτην

ἴλας. Similem errorem observavi ad Pl. 713.

ταύτην ἴλας. Perperam hic etiam cod. ἴλας.

774. διαγίγραπται. Gl. ἠφάνισται. Lys.

676. διαγράψω τοὺς ἰππίας.

διαγίγραπται. Gl. ἀπάλισται, ἠφάνισται.

776. ἀποστρέψαις. Gl. ἀποδιώξαις. ἀντιδικῶν, ἀντικαλῶν, ἀντιλίγων. Male in meo κατηγόρας. A codd. scriptura discedere veritus sum. Mallem tamen:
ὅπως ἂν ἀποστρέψαις ἀντιδικῶν δίκην.

- πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων. 780
 Σω. οὐδὲν λέγεις.
 Στ. νῆ τούς θεούς ἔγωγ'· ἐπεὶ
 οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεώτος εἰσάξει δίκην.
 Σω. ὕθλεις· ἀπερρ'. οὐκ ἂν διδασκαίμην σ' ἔτι.
 Στ. ὅτι τί; ναί, πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
 Σω. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύγ', ἄττ' ἂν καὶ μάθῃς. 785
 ἐπεὶ, τί δὴ γε πρῶτον ἐδιδάσκου; λέγε.
 Στ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
 τίς ἦν, ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τάλφιτα;
 οἴμοι, τίς ἦν;
 Σω. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
 ἐπιλησμύτατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; 790
 Στ. οἴμοι· τί οὖν δῆδ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
 ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, μὴ μαδῶν γλαυτοστροφεῖν.
 ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
 Χο. ἡμεῖς μὲν, ὦ πρεσβύτα, συμβουλεύομεν,
 εἴ σοί τις υἱὸς ἐστὶν ἐκτεθραμμένος, 795
 πῶμπειν ἐκείνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
 Στ. ἀλλ' ἔστι μοι γ' υἱὸς καλὸς τε κάγαθός·
 ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. τί δ' ἐγὼ πάθω;
 Χο. σὺ δ' ἐπιτρέπεις;
 Στ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγαῖ,
 κᾶστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας. 800

783. ὕθλεις. Gl. ληρεῖς, φλαυρεῖς.—
 ἀπερρ'. Meus ἀπαίρ' cum glossa ἀπειλά.
 Vulgatum praestat. De verbo ἀπαίρ' vide
 not. ad Lys. 539.

ἀπερρ'. Cod. ἀπειλά, manifestum glos-
 sema.

784. ἔτι τί, ἀντὶ τοῦ διατί. Suidas.

786. τί δὴ γε πρῶτον ἐδιδάσκου; Sic
 meus, ut impressi. In inembran. τί νῦν
 πρῶτον ἐδιδάσκου. In C. τί νῦν πρῶτον
 ἐδιδάσκεις, cum gl. nisi emendatio sit,
 ἐδιδάχθης. In B. τί νῦν πρῶτον ἐδιδά-
 σθης. Ex his sincerum esse videtur νῦν.
 Legendum: ἔτι τί νῦν γε πρῶτον ἐδιδά-
 σκου;

Cod. hic etiam, ἔτι τί νῦν πρῶτον.—
 Jam vero mihi de genuina lectione con-
 stat: scripserat Comicus:

ἔτι τί νῦν δὴ πρῶτον ἐδιδάσκου; λίγη.
 Librarium culpa in quatuor Regis δὴ
 excidit. Valet autem νῦν δὴ, auctore

Hesychio, idem quod ἔστι, dudum, mo-
 do. Occurrit cum aliis locis in indice
 notatis, tum Lys. 327. Estque istuc id
 ipsum, quod sententia flagitat. Verū
 debuit: Nam dic mihi, quid erat primum,
 quod modo docebaris?

797. ἀλλ' ἔτι μοι γ'. Sic B. Vulgo
 ἀλλ' ἔτ' ἔμοιγ'.

798. τί δ' ἰγὼ πάθω; Sic C. recte.
 Vulgo τί ἰγὼ—In A. B. τί γὰρ πά-
 θω;

799. εὐσωματεῖ γὰρ—Refertur istud
 γὰρ ad suppressam sententiaē partem,
 quam supplet glossa: ναί, ἄκου ἰσιτε-
 πω.

800. ἰσασίμων. Gl. ἐργῶν, ἰσηρίμων.
 —τῶν Κοισύρας. Gl. ἐκ τούτων γὰρ ἡ
 σούτου γυνὴ κατήγαγα. In meo: ἐκ
 τούτης τῆς Κοισύρας ἡ σούτου γυνή· καὶ
 διὰ τοῦτο ἐγγίνετο ἰσασίμων. Vide not. ad
 v. 48.

- ἀτὰρ μέτεμι γ' αὐτόν· ἦν δὲ μὴ θέλη,
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελεύω' κ τῆς οἰκίας.
 ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθῶν χρόνον.
 Χο. ἀρά γ' αἰσθάνει πλεῖστα
 δι' ἡμᾶς ἀγάδ' αὐτίχ' 805
 ἔξων μόνας θεῶν;
 ὡς ἔτοιμος ὄδ' ἐστὶ
 πάντα δεῖν, ὅσ' ἂν κελεύῃς.
 σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένον,
 καὶ φανερῶς ἐπηρμένον, 810
 γνοῦς, ἀπολάβεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
 ταχέως· φιλεῖ γὰρ πῶς τὰ τοι-
 αῦθ' ἐτέρως τρέπεσθαι.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
 ΧΟΡΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ, ΑΔΙΚΟΣ
 ΛΟΓΟΣ.

- Στ. ΟΥ τοι, μὰ τὴν Ὀμίχλην, ἔτ' ἐνταυδοῖ μενεῖς·
 ἀλλ' ἔσθ' ἰ ἐλθῶν τούς Μεγακλέους κίονας. 815
 Φε. ὦ δαιμόνιε· τί χρεῖμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
 οὐκ εὖ φρονεῖς, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
 Στ. ἰδοῦ γ', ἰδοῦ ΔΕ ὈΛΥΜΠΙΟΝ· τῆς μωρίας,
 τὸν Δία νομίζεις, ὄντα τηλικουτονί.
 Φε. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτέον;

802. ἔξιλω. Gl. ἔξιλασω. Vide not.
 ad Ran. 202.

811. ἀπολάβεις. Sic iv. codd. Gl.
 ἀποκέρησει, ἰμφορηθῆς. Vulgo ἀπολί-
 ψις. Vide Suidam in ἀπολάβεις.

Hic autem locus sic interpungatur ne-
 cesse est.

σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
 καὶ φανερῶς ἰσηρίμου,
 γνοῦς, ἀπολάβεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι,
 ταχέως· φιλεῖ—

Ordo hæc est: σὺ δὲ ταχέως ἀπολάβεις
 ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου,
 καὶ φανερῶς ἰσηρίμου, γνοῦς οὕτως ἔχοντα
 αὐτόν. Illam, quam supra posui, dis-
 tinctionem exhibent codd. omnes, id-
 que admodum perspicue et juxta cam-

vol. II.

pse locum interpretatur Scholiastes. In
 cod. scriptum ἀπολάβεις. Glossæ: ἐκ-
 πεπληγμένου, ἰσηρίμου, μετρίου καὶ ἰσού-
 μου πᾶν ποσόν δ' ἐν κίλιθι. ἀπολάβ-
 ψις, ἀποκέρησει. Scholion: οἱ ἀπολάβ-
 εις σὺ γνοῦς, ἀντὶ τοῦ ἀποθῆσαι καὶ
 ἵνα τῆ γυνικῆ συντάξει, ληροῦσι. ἔτι
 γὰρ αὐτῆ ἡ γυνικῆ πρὸς τὸ ἀπολάβεις,
 οὕτω σὺ δὲ ἀπολάβεις καὶ ἀποκέρησει
 ταχέως ὅτι πλεῖστον δύνασαι ἀνδρὸς ἐκπε-
 πληγμένου καὶ φανερῶς ἰσηρίμου. ἵνα
 ὅστις ἐπαγάγη τὸ γνοῦς, ἀντὶ τοῦ, οὕτως
 ἔχοντα αὐτόν τοῦσας. ἔτι δὲ τὸ ἀπολάβεις
 ἵνα αὐτὰ ἀντὶ προσωπικῶ. δίκινται γὰρ
 ἐκ τῆς κατασκευῆς, ὅτι τοῦτο αἱ Νεφέλαι
 αὐτῶ ἰσιτάσσουσι.

R

- Στ. ἐνθυμούμενος, 820
 ὅτι παιδάριον εἶ, καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκά.
 ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῆς πλείονα,
 καὶ σοὶ φράσω περ' ἄγμ', ὃ σὺ μαθῶν, ἀντὶ ἔσει.
 ὅπως δὲ τοῦτο μὴ οἰδάξῃς μηδένα.
- Φε. ἰδοῦ· τί ἐστίν;
- Στ. ἄμοσας νῦν ΝΗ ΔΙΑ. 825
- Φε. ἔγωγ'.
- Στ. ὄρα γοῦν, ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν.
 οὐκ ἔστιν, ὡ Φειδιππίδη, Ζεὺς.
- Φε. ἀλλὰ τίς;
- Στ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξέληλακώς.
- Φε. αἰβοῖ, τί ληρεῖς;
- Στ. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
- Φε. τίς φησι ταῦτα;
- Στ. Σωκράτης ὁ Μήλιος, 830
 καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
- Φε. σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας,
 ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν;
- Στ. εὐστόμει,
 καὶ μηδὲν εἴπησ' φλαῦρον ἀνδρας δεξιούς,
 καὶ νοῦν ἔχοντας· ὦν, ὑπὸ τῆς Φειδιωλίας, 835
 ἀπεκείρατ' οὐδὲς πώποτ', οὐδ' ἠλείψατο,
 οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος. σὺ δὲ
 ὥσπερ τεθνεώτος μου καταλούει τὸν βίον.

824. ἴσως. Glossa supplet ἴσα—διδάξει. Perperam vulgo διδάξει.

827. ἀλλὰ τίς; In membr. ἀλλὰ τίς;

830. Σωκράτης ὁ Μήλιος. Socratem Atheniensem fuisse constat. Melium eum vocat Comicus, innuens atheum eum esse, ut Diagoras, qui Melius erat.

833. πείθει. Sic A. C. Alii neglecta Attica terminatione πείθει. Pronus est sensus, et facillima phrasia, ita ut quisvis intelligat non aliter a poeta scribi potuisse. Fuere tamen olim codd. in quibus legebatur πείθειν, ad quod referretur scholion in C. quod ideo profero, ut docuimus sit Græculorum acuminis in explicandis ineptissimis lectionibus. Οὐκ

ἴσι τὸ πείθειν ἀντὶ τοῦ πείθεσθαι, ὡς τινεῖς φασιν, ἵνα τὴν δοτικὴν συντάξωσιν. ἀλλ' ἴσθι ἢ ταιούθη δοτικὴ πρὸς τὸ ἐλήλυθας, οὕτως σὺ δὲ εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας ἀνδράσι χολῶσιν, ὥστε πείθειν αὐτοὺς σὺ. τοσοῦτον οὕτω τῆς αὐτοῦ μανίας μισίαχίς, ὥστε καὶ πείθειν σὺ περὶ τῶν ματαίων. Multo facillius erat πείθειν in πείθειν mutare, quam ista excogitare.

838. ὥσπερ τεθνεώτος μου καταλούει τὸν βίον. Sic legendum esse nemo non videre poterat; et ita scriptum est in membr. Turpiter in impressis claudicat versus ob duarum vocum transpositionem, καταλούει μου. Gl. ad καταλούει, ὡσπερ τεθνεώτος μου καταλούει.

- ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθῶν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
 τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἂν; 840
- Φε. ἄληθες; ὅσα περ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά.
- Στ. γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθῆς εἶ καὶ παχύς.
 ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυτοῖ χρόνον.
- Φε. οἴμοι· τί δράσω, παραφρονούντος τοῦ πατρός;
 πότερα παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἔλω, 845
 ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
 Φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τίνα νομίζεις; εἶπ' ἐμοί.
 ἀλεκτρούνα.
- Στ. καλῶς γε· ταυτηγὶ δὲ, τί;
- Φε. ἀλεκτρούον'.
- Στ. ἄμφω ταυτό. καταγέλαστος εἶ.
 μὴ νυν τολοῖπόν. ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν 850
 ἀλεκτρούαιναν· τουτονὶ δ', ἀλέκτορα.
- Φε. ἀλεκτρούαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ,
 εἶσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς Γηγενεῖς;
 Στ. χ' ἄτερὰ γε πόλλ'. ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἐκάστοτε,
 ἐπελανθανόμεν ἂν εἰδῆς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. 855
- Φε. διὰ ταῦτα δὴ καὶ δοιμάτιον ἀπώλεσας;
- Στ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
- Φε. τὰς δ' ἐμβάδας σοὶ τέτροφας, ὡ' νύητε σὺ;
 Στ. ὥσπερ Περικλέης, εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα. 860
 ἀλλ' ἴθι, βράδιζ', ἴωμεν. εἶτα τῷ πατρὶ
 πεινόμενος ἐξάμαρτε· καγὰ τοι ποτὲ

841. ὅσα περ ἴσ' ἐν ἀνθρώποις. Sic meus, ut vulgo. In A. C. ἴσθι ἀνθρώποις. In B. ὅσα παρ' ἀνθρώποις σοφά.

845. πότιρα. Vulgo ποτίρα. Glossa: παρανοίας, παραφροσύνης. εἰσαγαγὼν, εἰς δικαστήριον. ἔλω, κήσω, λαθῶ. In C. scriptum ἔλω. τοῖς σοροπηγοῖς, τοῖς νεκροφάγοις. ἄμφω γὰρ θανάτου πρᾶσται.

853. Γηγενεῖς. Schol. Ms. Γηγενεῖς αὐτοὺς καλεῖ, ὡς ὑπὸ γῆν διατρέφονται, ὥσπερ μύαξ· ἢ ὡς ἀσπίδας καὶ θομάχους. τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν καὶ οἱ γίγαντες.

855. ἐπιλανθανόμεν ἐἰδῆς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν. Sic meus, ut impressi. In membr. ἐπιλανθανόμεν ἐἰδῆς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Sic etiam duo alii Regilii, nisi quod articulum τοῦ ante πλήθους inserunt, metro reclamante.

Cod. ἐπιλανθανόμεν ἐἰδῆς ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν.

857. καταπεφρόντικα. Gl. τοῖς φρονεῖσιν ἀφῆκα.

858. τέτροφας. Ineptæ glossæ, κατῆφαγες, ἰτράφης. Est a τρίφα. Conc. 681. τὰ δὲ κληροσθένια ποὶ τρίφης; Vesp. 665. ποὶ τρίφηςται δὴ στυα τὰ χερμάτα ἔλλα; Codd. autem omnes et editt. veteres habent τέτροφας: Kusterus, nescio unde, τέτροφας.

859. Plutarchus in Pericle p. 368. τοῦ δὲ Περικλέους ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀπολογισμῷ δὲκα ταλάντων ἀνάλωμα γράψαντος, ἀνηλωμένων εἰς τὸ δῖον, ὁ δῆμος ἀπέδωκε, μὴ πολυπραγμονήσας, μηδ' ἰλιγγίας τὸ ἀπὸρίσσει. Corrumpendis autem Lacedæmoniorum primoribus in sumpta fuerat ista pecunia.

- οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὄν πρῶτον ὄβολον ἔλαβον Ἠλιαστικόν,
ὄτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα.
- Φε. ἤ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθῆσαι. 865
Στ. εὐγ', ὅτι ἐπέισθης. δεῦρο, δεῦρ', ὡ Σώκρατες,
ἔξελθ'. ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονί,
ἄκοντ' ἀναπέισας.
- Σω. νηπύτιος γὰρ ἔστ' ἔτι,
καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν οὐ τρίτων τῶν ἐνθάδε.
- Φε. αὐτὸς τρίτων εἴης ἂν, εἰ κρέμαιό γε. 870
Στ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾶ σὺ τῷ διδασκάλῳ.
Σω. ἰδοὺ ΚΡΕΜΑΙ'. ὡς ἠλίθιον ἐφθδέξατο,
καὶ τοῖσι χεῖλεσιν διερρύηκόςι.
πῶς ἂν μάλοι ποθ' οὗτος ἀπόφευξιν δίκης,
ἢ κληῆσιν, ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν; 875
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ἐπέρβολος.
Στ. ἀμέλει, δίδασκε. θυμόσοφός ἐστιν φύσει.
εὐδύς γέ τοι, παιδάριον τυννουτοῖ,

862. τραυλίσαντι πιθόμενος. Perperam codd. ut vulgo, πιθόμενος, quod mendosum esse ipsa metri ratio evincit: repetitum fuit e superiore versu. In his formis commutandis frequentissimus librariorum error.

864. ὄτ' ἐπριάμην. Codd. etiam, ut impressi, τούτου πριάμην, sententia hiante. Illud e Suida reponendum esse perite monuit Bentleyus, cui nedum auscultaretur Berglerus, ne quidem illius meminit. Suidæ nota hæc est: ἀμαξίς, ἴδος πλακῦντος, ἢ οὖν ποσὴν φαρῖν Σύμμαχος δὲ, καὶ τὸ μικρὸν ἀμαξίον. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις ὄτ' ἐπριάμην σοι Διασίοις ἀμαξίδα. τούτου natum est ex glossemate interlineari, quod scripserat aliquis ad syntaxin expediendam. Locutio est Atticissima: ὄτι ἐπριάμην σοι ἀμαξίδα, ὄν πρῶτον ὄβολον ἔλαβον, pro ὄβολου, ὄν πρῶτον. Sic Horatius Serm. ii. 2. 59. Cujus odorem olei nequeas perferte—cornu ipse bilibri caulibus instillat; pro instillat oleum, cuius &c. e NOTIS BENTLEYI. Magis apposita sunt ista Plauti in Menæchmis ii. 2. 37.

Nunnum illum, quem mihi dudum pollicitus 's dare, jubeas, si sapias, porculum afferri tibi.

Ubi, si per Janum Dousam stetitset, corrupta fuisset elegantis locutionis venustas: is enim emendabat, nunno illo. Nostrer Lys. 408.

ὡ χροσεχός, τὸν ἔρμον, ὃν ἱπποκρίστας, ἐρχομῆτος μου τῆς γυναικὸς ἱστίρας, ἢ βάλανος ἱστίστων ἐκ τοῦ κρέματος.

pro τοῦ ἔρμου ἢ βάλανος. 869. καὶ τῶν γε κρεμαθρῶν. Particulam inserui, flagitante metro. κρεμάθρα mediam corripit. Supra 218.

φίε, τίς γὰρ οὗτος οὐπὶ σῆς κρεμάθρας ἀνήρ;

870. αὐτὸς τρίτων. Sic duo Regii, bene omisso, quod vulgo inseritur, pro nomine, σὺ. In C. post ἀχθῆσαι v. 865. sequitur sine ullo lacunæ iudicio versus 905. αἰετ' τουτὶ καὶ δὴ. Librarius qui codicem illum descripsit, duo folia archetypi simul imprudens vertit, unde duarum paginarum defectus.

872. ἰδοὺ κρέμαι'. ὡς—Sic ad metri normam scriptum oportuit. Vulgo ἰδοὺ κρέμαιό γ', ὡς—

873. διερρύηκόςι. Gl. διαρρηχτόςι.

877. ἰεν φύσει. Sic bene membr. Vulgo, claudicans versu, ἰεν φύσει.

878. παιδάριον τυννουτοῖ. Male scriptum παιδάριον ἂν τυννουτοῖ.

- ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἀμαξίδα τε σκυτίνας εἰργάζετο, 880
καὶ τῶν σιδίαν βατράχους ἐποίει, πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τῷ λόγῳ μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα,
ὄς, τὰδῖκα λέγων, ἀνατρέπει τὸν κρείττονα'
εἰάν δὲ μὴ, τὸν γοῦν ἀδικὸν πάσῃ τέχνῃ. 885
αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιιν.
Σω. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. τούτο γοῦν μέμνησ', ὅπως
Στ. πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.
Χο. (λείπει τὸ μέλος τοῦ Χοροῦ.)
Δι. χῶρει δευρὶ, δεῖξον σαυτὸν 890
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὢν.
Αδ. ἴθ' ὅποι χρηζῆεις. πολὺ γὰρ μᾶλλον σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολαῶ.
Δι. ἀπολεῖς σύ; τίς ὢν;
Αδ. λόγος.
Δι. ἥττων γ' ὢν.

In cod. B. παλάριον τυννοῖ, omisso participio. Quid in C. reperitur, observare non memini; verum probabile est in eo participium esse neutrum. Genuinum est τυννουτοῖ, quod præfert etiam Vat. Cod. τυννοῖτον et τυννοῖτο in neutro dicunt Attici poetæ, ut ταυτὸν et ταυτὶ, σοοῦτον, σοοῦτο. In istis v. paragogicum est, poetisq; maxime ubi producta syllaba opus est, commodum est, solutæ etiam orationibus scriptoribus ob euphoniâ. Sed τυννουτοῖ accusativus est singularis masculini generis, nec video, cur id in neutro perpetuo adhibuerint, nam sepe occurrit, quum nulli usui esse possit, quem non æque præstet altera forma τυννουτοῖ.

880. ἀμαξίνας τι. Sic B. D. Minus bene vulgo ἀμαξίνας δὲ—

881. πῶς δοκεῖς. Vide ad Pl. 742.

884. Versum hunc, quo caret vulgati libri, e membr. et codice meo reposui. In hoc ita scriptus est ut eum exhibui: in membr. mendose ἀνατρέπει.

Hic versus in contextus serie, suo loco et totidem literis scriptus legitur in cod. ut eum exhibui.

886. μαθήσεται. Gl. γνώσειται ὄντινα αὐτὸ μαθεῖν.

887. τούτο γοῦν μέμνησ'. Sic membr. Vulgo τούτο δ' ὢν. Vers. seq. τὰ δίκαια, justa: eo sensu, quo Terentius Phorm. ii. 1. 49.

An quisquam judex est, qui possit noscere tua justa, ubi tute verbum non respondens?

888. Post hunc versum recte monuerunt primarii editores, Chorum aliquid intercinisse, quod librariorum culpa ad nos non pervenit. Scilicet deest antistropha, strophæ respondens, quæ incipit v. 804.

891. ἴποι. Sic membr. in quibus versus digesti sunt ut eos exhibui; id est pronomen σ' priori versiculo contributum. In B. D. ὄποι.

ἴποι. Cod. ὄποι. Sic supra 858. πῆ σίτραφας. Meus etiam hic et B. præferunt ὄποι. Sunt autem ista verba ex Euripidis Telepho desumpta, unde locum profert Scholiastes:

ἴθ' ὅποι χρηζῆεις οὐκ ἀπολοῦμαι τῆς σῆς Ἐλίνης οὐνεκα. Pronomen σῆς male omissum fuit in Musgravii editione.

892. ἐν τοῖς πολλοῖσι. Gl. ἰσότητι πολλῶν.

- Αδ. ἀλλά σε νικῶ, τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι.
- Δι. τί σοφὸν ποιῶν; 895
- Αδ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
- Δι. ταῦτα γὰρ ἀνθεὶ διὰ τουτουσί
τοὺς ἀνοήτους;
- Αδ. οὐκ· ἀλλὰ σοφούς.
- Δι. ἀπολωῖ σε κακῶς.
- Αδ. εἰπέ, τί ποιῶν;
- Δι. τὰ δίκαια λέγων.
- Αδ. ἀλλ' ἀνατρέψω 900
ταῦτ', ἀντιλέγων. οὐδὲ γὰρ εἶναι
πάνυ φημί δίκην.
- Δι. οὐκ εἶναι φήσ;
- Αδ. φέρε γὰρ, ποῦ ἔστιν;
- Δι. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
- Αδ. πῶς δῆτα δίκης οὐσης, ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν, τὸν πατέρ' αὐτοῦ 905
δήσας;
- Δι. αἰβοῖ· τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· ὄστε μοι λεκάνην.
Αδ. τυφογέρων εἶ, κἀνάεμοςτος.
- Δι. καταπύγων εἶ, κἀνάισχυντος ---
- Αδ. ῥόδα μ' εἴρηκας.
- Δι. καὶ βωμολόχος --- 910
- Αδ. κρίνεσι στεφανοῖς.
- Δι. καὶ πατραλοίας.
- Αδ. χρυσῷ πᾶττων μ' οὐ γιγνώσκεις.

896. *ἔξευρίσκων*. Sic A. B. Meus, ut priscæ edit. habet *ἔφευρίσκων*, manifesta menda. Kusterus metro consulens, e conjectura, eaque satis inepta, dedit *γνώμας καινὰς μὴ ἐφευρίσκων*. Sed in notis monuit e Vat. codice legendum esse *γνώμας καινὰς ἔξευρίσκων*. Jam quid fecit fungus ille Transilvanus? si vel minimum sapuisset, istam Vaticanæ cod. lectionem reposuisset; at priscarum editionum mendosam lectionem prætulit, hac munitam notula. *καινὰς ἐφευρίσκων*. Ita edit. *pristinæ*; non *καινὰς*

μὴ ἐφευρίσκων, ut *postea*. O hominem, qui se Aristophani edendo parem arbitratus est!

897. *διὰ τουτουσί*. Schol. *διαβάλλει τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀδικεῖ χαίροντας, τὸ δὲ δίκαιον παρερῶντας*.

903. *ποῦ ἔστιν*; Sic bene scriptum in A. D. Perperam vulgo *ποῦ ἔστι*;

907. *χωρεῖ*. Gl. *αἰεὶ, παρεβαίνει*. *ὄστε μοι λεκάνην*. Glossa supplet *ἰμίον*.

908. Glossæ: *τυφογέρον, μάταιος γέρον, κενόδοξος, ἀνάεμοςτος, ἀπῆθης, ἀπιστιήδιος*.

- Δι. οὐ δῆτα προτοῦ γ' ἀλλὰ μελιβδῶ.
- Αδ. νῦν δέ γε κόσμος ταῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
- Δι. θρασὺς εἶ πολλοῦ.
- Αδ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος. 915
- Δι. διὰ σέ δὲ φοιτᾶν
οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μεираκίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίους
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
- Αδ. αὐχμῆς αἰσχυρῶς.
- Δι. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις. 920
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτόχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσοῦς φάσκων,

913. *μελιβδῶ*. Conc. 1110. *μελυδῶ-χοίσαντας*. Vulgo *μελιβδῶ*.

916. *διὰ σέ δὲ φοιτᾶν*. Basis est anapaestica, ubi observes proclausmaticum, temporibus anapaesto parem, quem rarissime adhibent. Equit. 503.

ἰμίον δ' ἡμῶν προσέχεται τὸν νῦν—Perperam in A. C. *διὰ σέ δὲ*—In B. *διὰ σέ φοιτᾶν*. Meus sinceram lectionem exhibet.

Quem in nota ad hunc locum citavi versum ex Eq. 503. *ἰμίον δ' ἡμῶν προσέχεται τὸν νῦν*. is C. A. Dukero, cujus post superiores meas excusas, raptim notas percurro, mendose scriptus visus est, nec dubitavit quin reponendum foret *προσέχεται*. Nempe ignoravit proclausmaticum pedem in anapaesticum versum admitti. Eandem verbi formam *προσέχεται*, vulgatæ *προσέχεται* idem ille substituit in hujus fabulæ v. 575.

ὁ σοφώτατος διαταί, δέξο τὸν νῦν προσέχεται.

In *poëtis* et maxime in Aristophane parum exercitatus sit, qui ignoret, pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere. Emendandus ergo erat versus exinde septimus,

εἶτα | τὸν θε | οἰσιν—εχθρῶν | βυρσο | διψῆν | Παφλαγο | κα.

Emendandus iste etiam in Eq. 319.

κρημ | τη δια | τούτ' ε | ἔρασι | ταυτοῦ | ὄστε | παταγῶ | λω.

Multique sunt apud Comicum alii, qui Dukeri alicujus opem expectant, a quibus paulo peritior quivis abstinebit manum. Mirum adeo non est, si eum tantopere torsit interjectio *φῦ* initio

versus 41. posita, quæ centies apud scenicos sic occurrit extra versum. Hoc quum hodie tirones sciant, ne dignum quidem erat quod observaretur ad Ran. 141. Aliud specimen Dukeri in metris periclyta exstat in ejus nota ad v. 584. qui sic in antiquis edit. legebatur:

ἡ Σαλήνη δ' ἔξιλεισι τὰς ὁδοὺς· ὁ δ' Ἡλίος.

Sic autem ille ad eum versum: *Quarta sede est pyrrichius, qui locum in hoc carmine non habet. Lege cum schol. ἔξιλεισι*. Nam iambum quartus locus peculiari ratione recipit, ut schol. ad v. 518. et sunt aliquot exempla in illa *παράδεισῳ*. PECULIARIS RATIO illa ineptum imperiti Græculi commentum est. Dukerum, ut alios, sefellit titulus initio parabasis præmissus, quo choriambicus versus trochaici esse perhibentur, qua de re in nota ad eum locum egi. Nullibi trochaicum metrum iambum recipit. Proinde versus ille, sive *ἔξιλεισι*, sive *ἔξιλεισι* scribatur, turpiter claudicabit. Id non ignorabat Kusterus, quapropter, ut versum sustentaret, sursum supposuit, sed satis insulse, particulam *γε*, quam non recepit Berglerus, in nota monens, *metro satis consultum iri, si scribatur ἔξιλεισι*. Sed sic minus constat temporum ratio. Optimum et sincerum est, quod ex membr. reposuimus, *ἔξιλεισι*.

918. *καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίους*. Sic recte B. C. Sic etiam membr. nisi quod in eis *καὶ* omisium est. Pessime vulgo *γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίους*.

922. *Τήλεφος*. Euripidem Socratis amicum, studiique philosophiæ deditum

- ἐκ πηριδίου
 γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
 Ἄδ. ὦ μοι σοφίας, ἧς ἐμνήσθης. 925
 Δι. ὦ μοι μανίας τῆς σῆς, πόλειώς δ',
 ἧ τις σε τρέφει
 λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
 Ἄδ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον, Κρόνος ἄν.
 Δι. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρῆ, 930
 καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
 Ἄδ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' εἶα μαίνεσθαι.
 Δι. κλάυσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλης.
 Χο. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
 ἀλλ' ἐπίδειξαι, σύ τε, τοὺς προτέρους 935
 ἄττ' ἐδίδασκες· σύ τε τὴν καινὴν
 παιδευσιν ὅπως ἂν ἀκούσας σφῶν
 ἀντιλεγόντων, κρίνας φοιτᾶ.
 Δι. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω.
 Ἄδ. κἀγαθ' ἐθέλω.
 Χο. φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν; 940
 Ἄδ. τοῦτ' ἄνωσ' κἀτ' ἐκ τούτων,
 ἄν ἂν λέξῃ, ῥηματίοισιν
 καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις
 κατατοξέυσω.
 τὸ τελευταῖον δ', ἣν ἀναγρούξῃ, 945

perstringit, cujus notissimum drama *Telephus*. In eo heros pannis vestitus, peramque gestans inducebatur tanquam mendicus, sed sermones habebat miro artificio compositos. Mox γνώμας Πανδελετείους schema est σατὰ προσδοκίαν. Exspectasses ἄρτους, vel simile quid. Pandeletus notus erat istius temporis vitiligator. Maxime autem in his demagogos taxat Comicus, qui simul ac reipublicæ administrationem capesserant, e pauperibus divites fieri solebant. Confer Pl. v. 567.

925. Hic et v. seq. iv. codd. et primariæ editt. habent ὦ μοι. In recentioribus est ἴμοι.

929. Κρόνος. Gl. ἔφρων.

932. τοῦτον δ' εἶα μαίνεσθαι. Sic iv. codd. recte. Vulgo ommissa est particu-

la, quam sententia flagitat, sicque versus inconcinnus est. εἶα in unam syllabam coalescit. Vide not. ad Ran. 1243.

933. κλάυσει, τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλης. Sic tres Regii, nisi quod mendose ἐπιβάλλης, frequentissimo librorum errore. Fessime vulgo: κλάυσει, τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλης.

940. πρότερός γ' ὑμῶν. Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo πρότερός ὑμῶν. Mira est librorum libido in inserenda vel eximenda præter sententiam et metricas leges illa particula γι. Supra in v. 921. καίτοι πρότερός γ' ἐπιβάλλης eundem, quem hic, præstat usum γι, nempe sulciendo versus, cuius salva integritate abesse non potest. Nec tamen ibi comparat in membr.

942. ῥηματίοισιν. Male vulgo ommissum, paragogicum.

- τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὰ φθαλαμὰ
 κεντούμενος, ὥσπερ ὑπ' ἀνδρηγῶν,
 ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
 Χο. νῦν δείξετον τῷ πισύνω 950
 τοῖς περιδεξίοισι
 λόγοισι, καὶ φροντίσι, καὶ
 γνωμοτύποις μερίμναις,
 ἰπότερος αὐτοῖν λέγων
 ἀμείνων φανήσεται.
 νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος 955
 ἀνείται σοφίας,
 ἧς πᾶσι τοῖς ἐμοῖς φίλοις
 ἔστιν ἀγὼν μέγιστος.
 ἀλλ', ὦ πολλοῖς τὲς πρεσβυτέρους ἦθεσι χρηστοῖς σεφανώσας,
 ῥῆξον φωνὴν, ἢ τινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτῆ φύσιν εἰπέ. 960

Δίκαιος.

λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς δέκεται,
 ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν, καὶ σαφροσύνην ἠνεμόμιο.
 παρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρούξαντος μηδὲν ἀκούσαι.

949. Glossæ: τὸ πισύνω, οἱ θαρρόν-
 τες. φροντίσι, σκίψισι. γνωμοτύποις, (per-
 peram in membr. γνωμοτύποις) ταῖς κατὰ
 νόον συνομίαις.

953. ἰπότερος αὐτοῖν λέγων. Sic tres
 Regii. In meo ἰπότερός γ'—Vulgo ἰπ-
 πότερός γ' αὐτοῖν λέγων, ubi interpola-
 tricem manum metrici Scholiastæ agnos-
 cas.

955. νῦν γὰρ ἅπας ἐνταῦθα κίνδυνος.
 Perperam vulgo ἐνθάδε, quod ex anti-
 thetico versu 1030. manifestum est.

963. φωνὴν παιδός.—μηδὲν.—Gl. sup-
 plet ἄνδρασαν. Perperam in duobus
 codd. μηδὲν—γρούξαντος. Gl. μουγγί-
 σαντος. Vide Car. Du Fresne glossa-
 rium, hinc augendum, in μουγγίσει.

Locum hunc imitatus est Plautus
 in Bacchidibus, ubi Lydus pædagogus
 severam, qua olim educabantur pueri,
 disciplinam exponit et laudibus evehit,
 iii. 5.

Eademne erat hæc disciplina tibi, cum
 tu adolescens eras?
 nego tibi hoc annis viginti fuisse pri-
 mis copie,
 digitum longe a pædago pedem ut
 VOL. II.

efferres ædibus;
 id quod obtigerat, hoc etiam ad malum
 arcesebatur malum,
 et discipulus et magister perhibeban-
 tur improbi.

Ante Solem exorientem nisi in pala-
 stram veneras,
 gymnasi præfecto haud mediocris pæ-
 nas penderes.

Ibi cursu, luctando, hasta, disco, pu-
 gilatu, pila,
 saliendo sese exercebant magis, quam
 scorto aut saviis:

ibi suam ætatem extendebant, non in
 latebrosis locis.

Inde de hippodromo et palaestra ubi
 revenisses domum,

cincticulo præcinctus in sella apud
 magistrum assideres:
 cum librum legeres, si unam pecca-
 visse syllabam,

fieret corium tam maculosum, quam
 est nutricis pallium.
 Sarsinatis ista cincticulo præcinctus assi-
 deres ex Atheniensis verbis καθίζοντας
 τὸν μηρὸν ἴδιον περιβαλλόμενος adumbrata vi-
 dentur, et interpretationem glossatoris
 nostri confirmant.

εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κισθαριστοῦ
τῆς καμήτας γυμνὸς ἀδρόους, κει κριμνώδη κατανίφοι. 965
εἶπ' αὐτὸν προμαθεῖν ἄσμη ἐδίδασκεν, τῷ μηρῷ μὴ ξυνέχοιλας,
ἢ ΠΑΛΛΑΔΑ ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΝ ΔΕΙΝΑΝ, ἢ ΤΗΛΕ-
ΠΟΡΟΝ ΤΙ ΒΟΑΜΑ,

ἐντειναμένους τὴν ἀρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν.
εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσασθαι, ἢ κάμψαιεν τινα καμπήν,
αὐτὸς δειξάσας, ἐν δ' ἀρμονίαις χιάζων ἢ σιφινιάζων, 970
οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύϊνον ταύτας τὰς δυσκολοκάμπτους,
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, ὡς τὰς Μούσας ἀφανίζων.
ἐν παιδοτρύβου δὲ καθίζοντας, τὸν μηρὸν ἔδει προβαλέσθαι
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δειξίαν ἀπηνέσθαι. [975
εἶπ' αὐτὸν πάλιν ἀνδρὶς ἀνισταμένους ξυμψῆσαι, καὶ προνοῆσαι
εἰδῶλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἦθης μὴ καταλείπειν.
ἡλείψατο δ' ἂν τοῦμφαλοῦ ἑδῆς παῖς ὑπένερθεν τὸτ' ἂν, ὡς
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς, ὡσπερ μήλοισιν, ἐπὶ γνῆρι.

964. ἐς κισθαριστοῦ. Sic B. D. Vulgo εἶς.
965. καμήτας. Nugatur hic Scholasticus. Hesychius: καμήτας, γότων.
κῆμαι γὰρ, τὰ ἀμφόδα. Lys. 5. καμήτας, vicina.

κριμνώδη. Gl. ψυχρότατα, quæ interpretatio ad κριμνώδη refertur, et hanc veram esse lectionem censeo.

966. ἰδίδιασκει. Perperam vulgo ἰδίδιασκει.

967. ἢ Παλλάδα περσεπολιν δεινάν. Sic optime, et ut metrum flagitat, scriptum est in membr. Ride doctorem illum prosodiae græcæ, qui in vulgato περσεπολιν antepenultimam corripi posse putat. Vide not. ad Thesm. 56.

970. Versum hunc, quem nescio quo casu librarii omiserunt, Comico e Suida in χιάζειν restituendum esse monuit summus Valckerius, Diatr. Eurip. p. 224. Glossæ: βωμολοχεύσασθαι, φλυαροῦμαι, κάμψαιεν, ἐν κωλασμένη φωνῇ τὴν ἄδην παραφίρει, παραχῆσθαι παραχῆσει τοῦ μίλου.

971. De Phryide videndus vir doctissimus Petrus Jo. Burette in Actis Academiæ nostræ T. x. p. 268.

973. προβαλέσθαι. Gl. ἰδῶσαι, περιβαλέσθαι. In alio προμαθεῖν, προτινῶν. Placet prior interpretatio, juxta quam προβαλέσθαι τὸν μηρὸν, est præsentia tunica, vel præterito cingulo femora obtegere. V. seq. ἀπηνέσθαι, Gl. ἀπηνέσθαι, ἀπαιδουτο.

976. Vulgo sic legitur, corrupta prorsus metri forma, hic versus:
ἰδῶλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἦθης μὴ καταλείπειν γη.

Inepitissimum istud γη non comparat in ullo Regiorum codd. Est in meo, unde colligitur pravam istam emendationem jam ante aliquot sæcula a ludi quoriam magistro invectam fuisse. Nihil tamen facilius erat, quam numeros hujus versus explere, scribendo ἐρασταῖσιν. Emendationem hanc præcepit Toupius ad Suidam iii. 176. ubi observare poterat γη in Suida additum fuisse a recentiore editore: non est enim in edit. Mediolanensi, ubi scriptura eadem est, quæ in Reg. codd.

ἰδῶλον τοῖσιν ἐρασταῖς τῆς ἦθης μὴ καταλείπειν.

Paragogen posterioris vocis omiserunt librarii, quod iis solemne fuit. Vide not. ad Lys. 487. ubi τοῖς μοχλοῖς scriptum fuerat pro τοῖσι μοχλοῖσιν. Metrorum imperitissimi sunt, si qui credant in tetrametris anapesticis syllabam catalecticam spondeo subijci posse, qua in sententia erat bonus homo, cujus futilem conjecturam explodam ad Vesp. 349. Glossæ: συμψῆσαι, καθομαλίσαι τὴν κῆν. ἰδῶλον, τῆς ἦθης, τὸν αἰδοῖον.

Eodem modo hunc versum exhibet cod. ac ceteri Regii.

978. Glossæ: μήλοισιν. In C. κωμωδίας. In meo inepte προβάτας.—φρυ-

οὐδ' ἂν μαλακὴν φουρασάμενος τὴν φωνήν, πρὸς τὸν ἐρασην,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγέων τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐβάδιζεν. 980
οὐδ' ἂν ἐλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥαφανίδος,
οὐδ' ἂν ἀνηδον τῶν πρῶτον ἐραστῶν ἀσπάζειν, οὐδὲ σέλινον,
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, ἐδὲ κυχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὰ πῶδ' ἐναλλάξ.

Ἄδικος.

ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα,
καὶ Κηκείδου, καὶ Βουφονίων.

Δίκαιος.

ἀλλ' οὖν ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνα, 985
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἢ μὴ παιδείσεως ἔθρεψε.
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.
ὡς μ' ἀπάγχισθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις δέον αὐτῆς,
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προσέχων, ἀμελεῖ τῆς Τριτογενείας.
πρὸς ταῦτ', ὃ μειράκιον, θάρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω λόγον αἰρεῖ.

σάμινος, μινύνας τῇ μεταβολῇ.—προαγωγέων, μαρσοπίων.—κυχλίζειν, ἀτάκτως γιλιῶν.

984. Διπολιώδη. Sic A. B. Vulgo Διπολιώδη, ut sit procleusmaticus pro dactylo. Placet forma contracta. Διπόλια, ut Διδύραμβος, Διάσια, quorum prima itidem producitur. Διπόλια et Βουφόνια diversa sunt ejusdem festi nomina, de quo videndus Meursius Gr. Fer. Hujus autem, ut et cicadarum, quas olim Athenienses capillorum cincinnis inserebant, et Cecidæ poëtae dithyrambici vetustissimi mentione significat injustus orator, omnia quæ adversarius dixit, stulta & inepta esse, antiquam simplicitatem referentia. De cicadis anreis quas in comæ vertice prisci Athenienses gerebant, videndus Thucydides L. i. c. 6.

987. Vulgo sic legitur hic versus:
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοις διδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

inconcinne admodum et contra commatum legem. Emendo certissime:

σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθύς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι.

Compositum προδιδάσκεις vice simplicis est, ut supra 476.

ἀλλ' ἴσχειν τὸν προβάταν, ὃ τι πηρὸς μίλλαις, προδιδάσκει.

Sic v. 966. προμαθεῖν nihil plus valet quam simplex μαθεῖν. Confer not. ad Lys. 408. Conc. 609. Vacat in his compositis, ut in multis aliis, præpositio,

Equit. 518.

ἱμᾶς τι πάλαι διαγιγνώσκων ἱστειτίους τὴν φῶσιν ὄτας.

Vesp. 515. Bdelyceon patri suo dicit: ἀναδιόξιν εἰς εἰομαί γ', ὡς πάντα ταῦτ' ἔμαρτάνεις.

Senex respondet: ἔμαρτάνω δικάζων: ubi manifestum est ἔμαρτάνων non plus valere, quam præcedens ἔμαρτάνων: ut et διαγιγνώσκων nihil aliud quam γιγνώσκων.

988. ὡς μ' ἀπάγχισθ'—Dawesius legi volebat ὡς μ' ἀπάγχιν: et supra v. 730. πρὶν τὴν ἱμῶν καλῶν, ubi ad librorum omnium fidem dedimus καλῶσθ', ut hic ἀπάγχισθ'. Scilicet censebat ille diphthongum ante syllabam brevem nunquam elisisse poëtas Atticos. Verum est exemplum istiusmodi elisionis rara esse: suat tamen ab omni depravationis suspitione ita semota, ut contra codd. nihil immutari debeat. Canonem illum ignorabat Bentleius, qui in Menandro p. 86. versum sic emendat:

καίτοι τί λογίζεμ' ὃ κακοδαίμων προδοκῶν;

Tamen quia καλῶν et ἀπάγχων tam bene ad sententiam ponere potuit Comicus, ea, si vel unus codex adspulatus fuisset, libens recepissem. In U scriptum, quod nunc primum animadverto, ὡς μ' ἀπάγχισθ'—Gl. τῶν δηλονότι.

In meo gl. πρὶν γινώσκειν.

989. προίχων. Subauditur εἰς, ut

κάπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν, καὶ βαλανεῖων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχυνεσθαι, καὶ σκώπη τίς σε, φλέεσθαι
καὶ τῶν θανάτων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσεῖσι·
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν, ἄλλο τε μὴδὲν
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰδῆς μέλλεις τάλαμ' ἀναπλάττειν·

millies. τῆς καλῆς. Gl. τοῦ ποδῆς· ἴτιροι
δὲ φασὶ τοῦ αἰδίου.

991. μισεῖν ἀγορὰν. Gl. ἵκανῶσα γὰρ
οἱ πανούργοι διατρέφουσιν. βαλανεῖων ἀπί-
χουσαι. Gl. πᾶν γὰρ οἱ πόροι λουτροῖς
ἰχθύωντο.

993. θανάτων. Sic editt. primariæ.
Minus bene iv. codd. θανάτων. ὑπανίστα-
σθαι. Gl. ὑπανίστασθαι, παραχωρεῖν. προσ-
εῖσι. Sic tres Regii bene. In meo
προῖουσι, cum glossa προσερχομένοις. Vide
not. ad Conc. 31.

Hic etiam cod. θανάτων, et v. seq. κα-
πουργεῖν.

994. κακοεργεῖν. Forma hac rarius
utuntur Attici, quibus familiaris est con-
tractio, cui quum aduerti essent librarii,
mirum non est, si in iv. codd. κακοεργεῖν
scriptum sit, quam formam metrum non
admittit. κακοεργεῖν bene dederunt Pri-
mi editores. Sic Thesm. 56. ex emenda-
tione nostra γογγυλίμ absque con-
tractatione.

995. τάλαμ' ἀναπλάττειν. Vulgo le-
gitur τάλαμ' ἀναπλάττειν, quod quid sit
nemo unquam dixit, neque dicit. In
membr. μίλλις τάλαμα, omisso verbo.
In meo ἐστὶ τῆς αἰδοῦς μίλλις πλάσσειν,
omisso substantivo nomine, et simplici
verbo pro composito invecito: gl. τοπώ-
σιν. In C. τάλαμ' ἀναπλάττειν, cum
gl. τοπώσιν, ἰργασσάσαι. Demum in B.
scriptum perspicue τάλαμ' ἀναπλά-
σσειν. Ad Atticismi normam oportuit ἀνα-
πλάττειν, quod reposuimus. Nomen
αἰδῶς Æschini restitutum in loco deprava-
tissimum orationis c. Timarchum, qui
sic vulgo legitur edit. Reiskii p. 98. ὅτι
ἰδῆλον, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν τὰ τηλικαυ-
τα ἰσχυρότατα τεινὸν ἰσχυρότατα, καὶ αὐ-
τὸν ἀπὸ τούτων ἠδονὰς τινὰς παρασκευάζειν

τοῖς ΤΟ ΑΡΓΥΡΙΟΝ παραπλάττειν; οὐ
γὰρ ἴχθυ, μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, τίνα
σφόδρον ἰσχυρότατον μνησθῆναι οὐ κατα-
χρησάσθαι πειραγμένους ἴχθυσιν. Quid,
malum, sibi vult istud τὸ ἀργύριον? Nihil
absurdum, nihil a sententia et veritate
rei de qua ibi agitur, alienius excogitari
poterat. Debetur id imperitiae librarii,
qui quum exemplaris quod describebat,
scripturam non discerneret, tenere in-

erteque τὸ ἀργύριον invecit. Eo non
acutior fuit Reiskius. Legendum τοῖς
τῆν αἰδῶ παραπλάττειν.

995. Diversæ lectionis in hoc versu
meminit Scholiastes, cujus in codd. nec
in glossis ne minimum quidem exstat ve-
stigium, τάλαμ' ἀφαιεῖν. Qui eam
probavit Kusterus, saltem ostendere de-
buisset quo pacto universæ hujus loci
sententiæ accommodari possit. Sane
Justus iste Orator ineptissime rationem
concludere mihi videatur, si dicat: Dis-
ces nihil turpe quidquam admittere, quia de-
bes Pudoris signum abolere. Qui istud
ἀφαιεῖν audacter et imperite Comico
olim obtuserat, legebat procul dubio:
ἄλλο τι μὴδὲν αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅτι τῆς Αἰ-
δοῦς μίλλις (vel μίλλις). τάλαμ' ἀφαιε-
ῖν. Sed hoc nihil est. Quod autem
Kusterus addit, pro τάλαμ', ΜΕΤΡΙ-
ΟΡΑΤΙΑ per crasin Atticam legendum esse
τάλαμ', in eo ridicule fallitur, ea igno-
ratione, quæ poëta Græci editori vix
condonari potest. τάλαμα per crasin
ex τὸ ἀγαλμα factum primam producere
tironibus etiam notum. Eundem tamen
hunc errorem sæpius erravit: vide ejus
notam ad Conc. 442. ob quam a Dawe-
sio correptus fuit. Solent autem Attici
articuli τὸ cum sequente a crasin facere
in α, non in ω. Sophocles (Ed. T.
356.

πίπτουσα: τάλανθις γὰρ ἰχθύων τρέφω.
Ibid. 111.
ἄλωτὸν ἰχθύγι δι τὰμλούμιν.
Antig. 275.
πάλος καθαιρεῖ τούτο τάλαμὸν λαβῶν.
Ibid. 1059.
σοφῆς οὐ μάντις, ἄλλὰ τὰδικῶν φίλῶν.
Menander apud Stobæum Floril. Grotii
p. 29.

εὐφλῶν τι τάνουτὸν εἶναι μοι δοκεῖ.
Centum paginæ similibus exemplis re-
pleri possent.

Codicis scriptura hæc est: ὅτι τῆς αἰ-
δοῦς μίλλις ἀγαλμ' ἀναπλάσσειν. Verba
τῆς αἰδοῦς ἀγαλμ' glossa exponit: ἡ αἰ-
δῶ πειραγμένους. Postque τῶσιν ἰργά-
σασθαι. His abunde confirmatur nostra
lectio.

μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάφειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα κεχηνῶς,
μήλω βληθεῖς ὑπὸ πορνεῖδιου, τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῆς·
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μὴδὲν, μηδ' Ἰαπετὸν καλίσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφῆθης.

* Ἀδικος.

εἰ ταῦτ', ὃ μειράκιον, πείσει τούτω, γῆ τὸν Διόνυσον, 1000
τοῖς Ἰπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλῶσι βλιτομάμαν.

Δίκαιος.

ἄλλ' οὐν λιπαρὸς γέ καὶ εὐανθῆς ἐν γυμνασίοις διατρέψεις,
ἐ ζωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν,
οὐδ' ἐλκόμενος περὶ πραγματίε γλισχραντιλογεξεπίτριπτε.
ἄλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιῶν, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις,
ζεφανωσάμενος καλάμω λευκῷ μετὰ σῶφρονος ἡλικιώτῃ,

996. εἰσάφειν. A. B. εἰσάφειν, ut in
impressis, e glossemate. Meus εἰσάφειν,
quod depravatam est e genuino εἰσάφειν.
Hoc e Suida reposui, bene monente
Dawesio, cujus notam vide. Apud
Suidam tribus in locis εἰσάφειν scriptum
sine i subscripto, quod veteres negligebant.
Vide Piersonum ad Mærin p.
300. In C. hic rursus lacuna est, contin-
tuata ad hunc modum scriptura: τὰ-
γαλμ' ἀναπλάττειν. καὶ διλότατον ποπῆ
τὸν ἄνδρα. Desunt scilicet omnia a v.
996. usque ad medium v. 1046.

Cod. iis ὀρχηστρίδος εἰσάφειν. Gl. ἰα-
τῶν.

997. Glossæ: ἀποθραυσθῆς, ἀποπίσης.
Ἰαπετὸν, ἀρχαῖον, μωρὸν. Ἰνιστορεφῆθης,
ἄσπετι νεοσσι ἰταρῆθης.

1001. υἱέσιν εἴξεις. Ludit facetissimus
Comicus in similitudine vocum ὄσιν ad ὄς,
et ὄσιν ab οἰῶς. Quod interpretes non
satis animadvertisse videntur. κρηκε-
νις ad Timæi lexicon p. 187. Schol.
αὐτοῖς εἰσι Τηλέισσος, Δημοφῶν, Πικριλῆς,
δικαστὰλλόμενοι εἰς ἰωδῶν. καὶ Εὐπαλῆς φη-
σιν ἐν Διόμοις.

Ἰασπεράτιος τι παιδὶς ἰμβόλιμοί τινος,
βληχθῆμα τίνα, κῆλαμῶς τῷ μὲν τρέπου.
Hinc intelligendum est acumen versus
Thesm. 973. ubi quum Mnesilochus in-
nuat se Jovem et Ilium domum non plu-
ris facere, quam Hippocratis et filiorum
contubernium, non immerito videri pos-
sit verbum, si quod aliud, maxime im-
pium in deos dicere. Nec istud tantum
fecit Comicus, ut Euripidem taxaret:
sed sic ubique solet, deorum, quos pub-

lice colebant Athenienses, perpetuus ir-
risor. Et is Socratem in invidiam ad-
ducere voluerit, immo in capitis pericu-
lum, quod non eadem cum vulgo de diis
sentiret!—καλοῦσι futurum est Atticum.
Inepta sunt quæ ad hoc verbum annotat
schol.—βλιτομάμαν. Gl. μορίων. Perpe-
ram in meo cod. βλιτομάμαν. Egregie
fallitur H. Stephanus in thesauri indice,
ubi postulante metro potius legendum esse
ait, καλίνοσσι τι σε βλιτομάμαν. Optime
se habet codicum lectio. Ultima in κα-
λοῦσι produciatur ob sequentem mediam
cum liquida. βλιτομάμαν derivatur a
βλίται, blitum, quod oleris genus est om-
nium insipidissimum et fatuum, un-
de insulsi et inutilis blitei appellantur.
Plautus Truc. iv. 4. 1.

Blitea et lutea est meretrix, nisi quæ
sapis in vino ad rem suam.

Gallos vocem suam qua scordes inertes-
que homines blitres, belitres, appellant,
hinc deduxisse, viris quibusdam eruditus
creditum fuit. Sed verisimilius affertur
etymon.

1003. σφελικεστράτι. Gl. οὐδαμῶς,
φυσικά. γλισχραντιλογεξεπίτριπτοι, γλί-
σχρου καὶ ἀντιλογίαν ἰχθυσος καταστρεμ-
μένη.

1005. Ἀκαδημίαν. Sic codd. At Sui-
das antiquiorem nominis formam serva-
vit Ἐακδημίαν. De Minervæ sacris o-
leis, quæ μορίαι dicebantur, vide Meur-
sium Att. Lect. iv. 6.

ἀποθρέξεις. Cod. ἀποθρέξῃ, forma me-
dia, quam in futuris adamant Attici.

σμύλακος ὄζων, καὶ ἀπραμσοῦνης, καὶ λεύκης φυλλοβολήσης,
ἤσος ἐν ὄρα χαίρων, ὅπότεν πλάτανος πετέλεα ψιδυρίζη.

ἢν ταῦτα ποιῆς, ἀγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχης τὸν νοῦν, 1010

ἔξεις αἰεὶ στῆθος λιπαρὸν,
χροῖαν λαμπρὰν, ὠμούς μεγάλους,

γλώτταν βαιὰν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικρὰν ἢν δ' ἀπερ οἱ ὕν,

ἐπιτηδεύης, πρῶτα μὲν ἔξεις 1015

χροῖαν ὄχρᾶν, ὠμούς μικροὺς,
στῆθος λεπτὸν, γλώτταν μεγάλην,

πυγὴν μικρὰν, κωλῆν μεγάλην,
ψήφισμα μακρὸν· καὶ σ' ἀναπέσει

τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι, 1020

τὸ καλὸν δ' αἰσχρὸν· καὶ πρὸς τούτοις
τῆς Ἀντιμάχου

καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.

ᾧ καλλιπυργον σοφίαν

κλεινοτάτην ἐπασκῶν, 1025

ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις
σῶφρον ἔπεστιν ἄνδρος.

εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ

τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς,

τῶν προτέρων. πρὸς γοῦν τὰδ', ᾧ κομψο- 1030

Xo.

1007. σμύλακος. Sic tres codd. Vulgo σμύλακος.

σμύλακος etiam in hoc cod. scriptum.

1010. προσέχης. Sic bene tres codd.

Solæce vulgo προσέχους.

1014. Glossæ. πῶσθην, ψωλῆν. Vide ad Lys. 143. ὄχρᾶν, κίτρινον. κωλῆν, μηρόν. Male: κωλῆν μεγάλην opponitur τῇ πῶσθην μικρᾶν v. 1014. itaque hic accipiendum pro vetero, ut supra 989. ψήφισμα μακρὸν, δικηγραφήν. Ἀντιμάχου, οὗτος λίαν στίχος ἦν.

1025. κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Sic tres codd. omissa, quæ vulgo inseritur, copula.

Copulam habet hic cod.

1028. εὐδαίμονες ἄρ' ἦσαν οἱ. Vulgo εὐδαίμονες δ' ἄρ'—Inutilis est particula, quæ, ut γι in strophico versu 953. eximi debuit.

Scriptura codicis: εὐδαίμονες δ' ἦσαν

ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν προτέρων, omis-
sis vocibus ἡνίκ' ἦς, quas ignorant etiam
membr. et meus.

1030. πρὸς γοῦν τὰδ'. Sic lego, ut
hic versus antithetico exæquetur. Vulgo
πρὸς οὖν. In mea lectione singuli
pedes singulis congruunt, quæ choricorum
est metrorum perfectissima ratio.
Nec tamen hoc necessarium est prorsus:
satis est si bini versus ejusdem sint generis,
etiamsi pedes examussim non quadrent.
Erant itaque juxta vulgatam lectionem
antithetici versus isti non damnandi:

οὐ γὰρ ἅπας | ἐσθλὸν κιν | δυνος
τῶν προτέρων | πρὸς οὐ τὰδ' αἰ | κομψο

Sunt trimetri choriambici brachycatal-
quorum prior purus est: alter in secunda
sede pro choriambico diiambum habet.
Superiores autem illi quos immutavi, sic
scribi poterant:

πρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινὸν, ὡς
εὐδοκίμηκεν ἀνῆς.

δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτὸν,
εἴπερ τὸν ἀνδρ' ὑπερβαλεῖ, καὶ μὴ γέλῳι ὀφλήσεις. 1035

Ad. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγύμνη τὰ σπλάγχνα, κατ' ἐθύμην

ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίας γνώμασι συνταράξαι.

ἐγὼ γὰρ ἦττων μὲν λόγος οἱ αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθη

ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρῶτιστος ἐπενόησα

καὶ τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τάναντί' ἀντιλέξαι.

καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων, [1040

αἰρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους, ἔπειτα νικᾶν.

σκέψαι δὲ τὴν παιδείεσιν, ἢ πέποιθεν, ὡς ἐλέγξω·

ὅστις σε θερμῷ φησὶ λούσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν,

καίτοι τίνα γνώμην ἔχων, ψέγεις τὰ θερμὰ λειθᾶς; 1045

Δι. οἰτιη κάκιστόν ἐστι, καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.

Ad. ἐπίσχες· εὐθύς γὰρ σε μέσον ἔχω λαβῶν ἀφυκτον.

καί μοι φράσον, τῶν τῷ Διὸς παιδῶν τίν' ἀνδρ' ἄριστον

ψυχὴν νομίζεις, εἶπε, καὶ πλείους πόνους πονήσαι;

Δι. ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἀνδρα κρίνω. 1050

Ad. πῶυ ψυχρὰ δῆτα πῶποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρὰ;

ἐπίσχες γ' | αὐτὸν λιγὸν
εὐδαίμονες δ' | κρ' ἦσαν οἱ

Dimetri sunt choriambici impuri. In
priori primam sedem tenet præon quar-
tus, cui respondet in altero epitritus ter-
tius. Sed genuinæ non videntur putidæ
istæ particule fulciendis metris insertæ,
quibus exemptis mollius fluunt versus et
vividior est oratio. Quod ad binos alios
adinet, quin antiqua lectio præferatur,
non repugnabo.

1035. ὀφλήσεις. Sic bene duo Regii.
Solæce vulgo ὀφλήσης, quod Dawesius
recte emendaverat. ὑπερβαλεῖ est in
membr. Perperam duo alii ὑπερβαλεῖς.
ὑπερβαλεῖ agnoscit hic cod. in quo
scriptum ὑπερβαλεῖ. Quippe ubique in
eo Atticæ terminatio u pro γ oblitterata
est.

1036. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγύμνη.
In membr. scriptum καὶ μὴν πάλαι γ'
ἐγὼ γ' ἐπιγύμνη. Illud ἐγὼ γ' quod me-
trum turbat et varia alius codicis lectione
invectum fuit, et eximi debuit. Præstat
legere καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγύμνη, quam

καὶ μὴν ἐγὼ γ' ἐπιγύμνη. Pessime vulgo
legitur καὶ μὴν πάλαι γ' ἐγὼ γ' ἐπιγύμνη.
Ultima in πάλαι elidi non potest: diph-
thongorum elisio locum habet tantum in
verbis.

καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπιγύμνη. Sic li-
quido, ne uno quidem desiderato apice,
scriptum legitur in cod. quod ita emen-
date nullus alius exhibuerat.

1046. καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Sic
recte, ut impressi, B. Tres alii, metro re-
pugnante, διλάτταν.

Cod. διλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Gl. μαλα-
κίας γὰρ αἴτιον.

1047. Concinnius in hoc cod. εὐθύς
γὰρ σ' ἔχω μέσον λαβῶν.—In vocum col-
locatione ceteri non consentiunt codd.
Namque in membr. scriptum: εὐθύς
γὰρ σ' εἶσον λαβῶν ἔχω γ' ἀφυκτον.

1051. Ἡράκλεια λουτρὰ. Aquas na-
tura calidas, Θερμὸν ἄτιχρον βύμακα,
Herculis balnea vocabant. Eustathius ad
Il. p. 1273. l. 2. Θέρμα δὲ λουτρὰ ἴσθι,
πρὸς διαφθορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ
ἦσαν ἰδρῶ ἀτιψύχοντο. τὰ δὲ κοινὰ,

- καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν;
- Δι. ταῦτ' ἐστὶ ταῦτ' ἐκείνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλήρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίφρας.
- Αδ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις· ἐγὼ δ' ἐπαινῶ. 1055
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὀμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέσος' ἀγορητὴν ἂν, οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνεμι δὴτ' ἐντεύθεν εἰς τὴν γλαῦτταν, ἣν ὀδὸ μὲν
οὐ φησι χεῖναι τοὺς νέους ἀσκεῖν· ἐγὼ δὲ φημι.
καὶ σωφρονεῖν αὐ φησι χεῖναι. δύο κακῶ μεγίστω. 1060
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πάποτ' εἶδες ἦδη
ἀγαθὸν τι γενόμενον; φράσον, καὶ μ' ἐξέλεγξον εἰπῶν.
Δι. πολλοῖς. ὁ γὰρ Πηλεὺς ἔλαθε διὰ τῆτο τὴν μάχαιραν.
Αδ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαθεν ὁ κακοδαίμων.
Ἐτέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν· ἀλλ', οὐ μὰ Δί', οὐ μάχαιραν.
Δι. καὶ τὴν Θέτιν δ' ἔγρημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεὺς.
Αδ. κατ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ὄχετ'. οὐ γὰρ ἦν ὑβριστὴς,
οὐδ' ἠδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννουχίζειν·
γυνὴ δὲ σιναμαρωμένη χαίρει. σὺ δ' εἰ κρόνιπτος. 1070
σκέψαι γὰρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἄνεστιν ἠδονῶν θ' ὅσαν μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοτριάδων, ὄψων, πότων, κιχλισμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῆς; [1075
εἶεν. πάρεμι' ἐντεύθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας.
ἡμαρτες, ἡράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κατ' ἐλήφθης.

καὶ Ἡρακλῆα λουτρὰ ἢ περιμίαι ἴλιγον.
ἦσαν δὲ ταῦτα πρότως καὶ κυρίως τὰ ἐν
γῆς αὐτοφύως ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῆ,
φασιν, Ἡρακλῆος ἀδελφόντος, ἀλλ' οὗτος
μὴν ὁ λόγος, ἐν οἷσι καὶ ὁ Κωμικός ἐν Νε-
φίλαις, τοῖς ἀποσιμνύουσι τὴν τροφὴν Ἰσί-
λι συμφορῶν. Conf. eundem Eustathium
ad Od. p. 1594. l. 16.

1060. δύο κακῶ. Mendose in iv.
codd. δύο. Vide notam supra 483.

1063. Vide Hesychium in Πηλείας
μάχαιρας, et Apollonii Rh. Scholiastam
ad i. 224.

1065. Ἐτέρβολος δ' ἐκ τῶν λύχνων.
In iv. codd. Ἐτέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύ-
χνων. Vulgo Ἐτέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύ-
χνων. Pronomen retinendum erat et
negatio expungenda.

Cod. Ἐτέρβολος δ' οὐκ ἐκ τῶν λύχνων.
1067. τὴν Θέτιν δ'—Cod. τὴν Θέτιν γ'
ἴγρημα.

1069. σρώμασιν. Perperam vulgo
σρώμασι.

1070. σιναμαρωμένη. Gl. σιναμαρω-
μένη. Male in C. ut apud Suidam σιναμα-
ρωμένη, quod exponit σιναμαρωμένη ἀνδρὶ σι-
ναμαρωμένη. Κρόνιπτος, ὁ μέγας λῆρος, κατ' ἰσι-
τασιν λαμβανόμενον τοῦ ἴσπανου.

1076. ἐμοίχευσάς τι, κατ' ἐλήφθης.
Vulgo ἐμοίχευσας. τί; κατελήφθης;
claudicante versu, quem perite emenda-
vit Bentleyus. In meo τὶ δὲ κατελήφθης.
In B. τὶ δὲ κατελήφθης. Ceteri ut
vulgo, nisi quod in C. est κατελήφθης.
Vides fluctuare lectionem. Postquam

- ἀπόλλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὀμιλῶν,
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἀλοῦς, τὰ δ' ἀλέγεις πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκησας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν 1080
κακείνος ὡς ἦττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν.
καίτοι σὺ, Διητὸς ἂν, θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;
Δι. τί δ', ἦν βαφάνιδωδῆ πιθόμενός σοι, τέφρα τε τιλιδῆ;
ἔξει τινα γνώμην λέγειν, τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;
Αδ. ἦν δ' εὐρύπρωκτος ἦ, τί πείσεται κακόν; 1085
Δι. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;
Αδ. τί δὴτ' ἐρεῖς, ἦν τοῦτο νικηθῆς ἐμοῦ;
Δι. σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο;
Αδ. φέρε δὴ μοι φράσον,
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
Δι. ἐξ εὐρύπρωκτων. 1090
Αδ. πείθομαι.
τί δαί; τραγωδοῦσ' ἐκ τίνων;

κατ' in præpositionem κατὰ verbo jun-
ctam mutatum fuit, librarii aliter alii me-
trum sarcire studuerunt, omnes imperite.
Permutationis κατὰ et κατὰ exempla no-
tavi ad Thesm. 492. Ran. 1440. Conc.
682. et alii.

1079. πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς
γυναίκης.

1080. ὡς οὐδὲν ἠδίκησας. Sic tres
codd. In C. ut in impressis, ἠδίκησας.

1082. Sic Jovis exemplo animum suum
confirmat Chærea, ut puellæ, cui custos
additus fuerat, vim inferat, apud Teren-
tium in Eunucho iii. 5. Lectori gratum
fecero, si lepidissimam adolescentis ar-
gumentationem hic proponam.

Dum apparatus, virgo in conclavi
sedet

suspectans tabulam quandam pictam,
ubi inerat pictura hæc; Jovein
quo pacto Danaæ misisse aiunt quon-
dam in grænum imbrem aureum.
Egomet quoque id spectare cæpi; et
quia consimilem luserat
jam olim ille ludum, impendio magis
animum gaudebat mihi,
deum sese in pretium convertisse, et
per alienas tegulas
venisse clanculum, per pluviam fucum
factum nullerî.

Ut quem deum? qui templa cæli
summa sonitu concutit.
Ego homuncio hoc non fecerim? ego

VOL II.

vero illud fecerim ac lubens.

1083. τί δ', ἦν βαφάνιδωδῆ πιθόμενός
σοι. Sic, ut recentiores impressi, C.
recte. In tribus aliis πιθόμενός. Pe-
jus in primariis editt. τί δ' ἦν βαφάνιδω-
δῆ γε πιθόμενός σοι.

πιθόμενός. Cod. πιθόμενός. Simi-
lem in hoc codice, aliisque quibus u-
sus sum, errorem sæpissime deprehen-
di, nec eum observare, ubicunque obvi-
auit, utile duxi. At mihi persuasum
est, multis in locis, ubi utramque for-
mam metrum admittit, sinceram scri-
pturam imperita librorum audacia im-
mutatam fuisse.

1089. Rhetores et causerum patronos,
ut cinados sæpe perstringit. Vide ad
Conc. 115. In Acharn. 714.

ἠηφίακαθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅ-
πως εἶναι ἦ
τῷ γίγαντι μὲν γίγαντι καὶ ναδὸς ὁ ξυπὶ-
γορος·
τοῖς νόμοι δ' ἐυρύπρωκτος, καὶ λέλος,
καὶ Κλεινίου.

1091. τραγωδοῦσ'. Schol. εἰς Φρύγικον
φασὶν αὐτὸν ἀποτείνειν τὸν τραγικὸν χαρα-
τῆρ' ἐπὶ διβήλλωτο ἐπὶ μαλακίᾳ διὰ
ποικιλίαν σχημάτων. Sed bene obser-
vat Berglerus ad Agathonem etiam hæc
referri posse, cui Mnesilochus in Thesm.
ait v. 200.

καὶ μὴν σὺ γ', ὃ καταπύγον, ἐυρύπρω-
κτός εἰ,

τ

- Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.
 Αδ. εὖ λέγεις.
 καὶ δημαγωγούσ' ἐκ τίνων;
 Δι. ἐξ εὐρυπρώκτων.
 Αδ. ἄρα δῆτ'
 ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις; 1099
 καὶ τῶν θεατῶν ὀπότεροι πλείους, σκόπει.
 καὶ δὴ σκοπῶ.
 Δι. τί δῆτ' ὄρᾳς;
 Αδ. πολὺ πλείονας, νῆ τοὺς θεοὺς,
 τοὺς εὐρυπρώκτους. τουτοῦ γούν οἶδ' ἐγώ,
 κἀκείνου, καὶ τὸν κομήτην τουτοῦ. 1100
 Αδ. τί δῆτ' ἐρεῖς;
 Δι. ἠττήμεθ'. ᾧ κινούμενοι,
 πρὸς τῶν θεῶν, δέξασθέ μου
 θοιμάτιον, ὡς
 ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.
 Σω. τί δῆτα; πότερον τούτου ἀπάγεσθαι λαβῶν 1105
 βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
 Στ. δίδασκε, καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
 εὖ μοι στομάσις αὐτόν· ἐπὶ μὲν θάτερα,
 οἶαν δικιδίους· τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθου

οὐ τοῖς λέγουσι, ἀλλὰ τοῖς παθήμα-
 σιν.

1099. Hic et sequens versus numeris
 suis restituti sunt. Sic exhibebantur in
 impressis:

τοὺς εὐρυπρώκτους.
 καὶ τουτοῦ γούν οἶδ' ἐγώ, κἀκείνου,
 καὶ τὸν κομήτην τουτοῦ.

Primum καὶ ante τουτοῦ abest a tribus
 codd.

1101. ἠττήμεθ'. Sic tres codd. Meus,
 ut vulgo, ἠττήμεθ'. In A. C. D. Phi-
 dippidæ persona præfixa est versui 1102.
 quam distinctionem prætulit etiam Cra-
 tander, e cujus editione in Venetas
 transiit, aliasque aliquot. In B. uni-
 cum verbum ἠττήμεθ' Justo Oratori tri-
 butum, et Phidippidæ persona ante ᾧ
 κινούμενοι posita. Primariè editt. et re-
 ceteriores pleræque omnia Justo Oratori
 tribuunt, quod magis probo. Dicit au-
 tem δέξασθέ μου θοιμάτιον, non ut ex-
 peditius currat, quæ Scholiastæ est inter-
 pretatio, eaque ineptissima; sed quia

fingit Comicus Socratem discipulos ve-
 stibus exuere solitum fuisse, priusquam
 in scholam admitterentur. Supra 498.
 ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσὶναι νομίζονται.

ἠττήμεθ' ᾧ κινούμενοι. Sic etiam hic
 cod. Participio superscripta gl. κινου-
 ούμενοι. Sequentia Justo Oratori con-
 tinuata a librario cod. Postmodo recentior
 manus v. 1102. atramento præfixit
 notam φιδ'. Prior librarius personas u-
 bique notavit initio.

1105. ἀπάγεσθαι. Glossa in meo
 ἀπειλῆν.—ἢ διδάσκω σοι λέγειν. Sic
 recte in B. ut in impressis. In A. δι.
 δάσκω τοῦ λέγειν. In C. διδάσκω τοῦ λέ-
 γειν. In D. διδάσκω τὸ λέγειν.

τί δῆτα; πότερον τούτου.—Mellius hic
 cod. πότερα, quod recipiendum. Seq. v.
 cod. a prima manu τὸ λέγειν, sed emen-
 datum est.

1108. σκώπις. Perperam meus et
 B. σκώπις.—οἶαν. Suidas: δυνατῶν
 ubi hunc locum profert.

- στομάωσον, οἶαν ἐς τὰ μείζω πράγματα. 1110
 Σω. ἀμέλει, κομιεῖ τούτον σοφιστὴν δεξιόν.
 Φε. ἄχρον μὲν οὖν, οἶμαί γε, καὶ κακοδαίμονα.
 Σω, χωρεῖτε νῦν.
 Φε. οἶμαι δέ σοι
 ταῦτα μεταμελήσειν. [1115
 Χο. Τοὺς κριτὰς, ἃ κερδανούσιν, ἦν τι τόνδε τὸν χορὸν
 ἀφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ὑμῖν φράσαι.
 πρῶτα μὲν γὰρ, ἦν νεᾶν βούλησθ' ἐν ᾧρα τοὺς ἀγρῆς,
 ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
 εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν,
 ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέξειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. 1120
 ἦν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς, θνητὸς ὢν, ὕσας θεᾶς,
 προσεχέτω τὸν νοῦν, πρὸς ἡμῶν οἶα πείσεται κακὰ,
 λαμβάνων οὐτ' οἶνον, οὐτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
 ἦνικ' ἂν γὰρ αἱ τ' ἐλάαι βλαστάνωσ', αἱ τ' ἀμπέλαι,
 ἀποκεκόφουσαι· τοιαύταις σφενδόναϊς παιήσομεν. 1125
 ἦν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν· καὶ τοῦ τέγουσ
 τὸν κέραμον αὐτῆ χαλάξαις σρογγύλαις ξυτρήσομεν,
 καὶν γαμῆ ποτ' αὐτὸς, ἢ τῶν ξυγλεῶν, ἢ τῶν φίλων,
 ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
 καὶν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὦν μᾶλλον, ἢ κρῖναι κακῶς.

1113. Hic et sequens versiculus vul-
 go tribuuntur Choro, ad hunc modum
 scripti: χῶρι νῦν· οἶμαι δὲ
 σοι ταῦτα μεταμελήσειν.

Versus distincti et personis divisi, ut est
 in membr. ubi scriptum χωρεῖται νῦν.
 Emendate in C. χωρεῖται νῦν. Quam sæ-
 pe librarii ai et s confuderint, norunt
 jam pueri. In C. ante χωρεῖται nulla
 posita est persona, omnibus adolescenti
 continuatis. Sic etiam est in meo, ubi
 male scriptum χῶρι. In B. duo hi
 versus ineptissime Strepsiadi tributi. In
 C. et in meo, ut in membran. scriptum
 est οἶμαι, non οἶμαι.

Duo versiculi in hoc cod. Phidippidæ
 continuati, hæc scriptura: χῶρι νῦν. οἶ-
 μαι δὲ σοι—

1117. νῆν. Sic A. C. recte. Perpe-
 ram vulgo νῆν. Hesychius: νῆν, νῆ-
 σαι γῆν. ubi vide eruditum interpretem.
 Glossa: ἀρετριῆν. novare, terram aratro

vertere.—ἐν ᾧρα, gl. οἶκαίρος. Ego aliter
 accipio.

1120. μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. Sic in
 codd. recte, omissa quæ in impressis in-
 epte inseritur particula. Vide not. supra
 199.

1124. Pessime vulgo hic locus inter-
 punctus erat, quod quia Berglerus non a-
 nimadvertit, ridicale eum convertit. Or-
 do est: ἦνικ' ἂν βλαστάνωσι αἱ τι ἐλάαι
 καὶ αἱ ἀμπέλαι, ἀποκεκόφονται αὐταί.
 Verbum βλαστάνωσι ad utrumque nomi-
 nativum pertinet ἐλάαι et ἀμπέλαι: alte-
 rumque verbum ἀποκεκόφονται tam de
 oleis quam de vitibus intelligendum.
 Verterat Berglerus: Nam quando germi-
 naverint olea, et vites amputabuntur, ejus-
 modi fundis eas cedemus.

αἱ τ' ἀμπέλαι. Comma positum in
 cod. post illa verba, ut etiam in B. et
 in meo, in quo sequenti verbo ἀποκεκί-
 φονται superscripta glossa ἀφ' ἡμῶν.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ,
ΠΑΣΙΑΣ, ΜΑΡΤΥΣ, ΑΜΥΝΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Στ. ΠΕΜΠΤΗ, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα·
εἶδ', ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι,
εὐδὴς μετὰ ταύτην ἔστ' ἔνη τε καὶ νέα. 1155
πᾶς γὰρ τις ὄμνυσ', οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θεῖς μοι πρυτανεῖ', ἀπολείν τε φησὶ κάξολεῖν,
ἐμοῦ μέτριά τοι καὶ δίκαι' αἰτουμένου·
ὦ δαιμόνιε, τὸ μὲν τι νυνὶ μὴ λάβης,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες.---οὐ φασιν ποτὲ
οὕτως ἀπολήψουσ', ἀλλὰ λαιδοροῦσί με, 1140
ὡς ἀδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαι φασὶ μοι.
νῦν οὖν δικάζεσθων. ὀλίγον γὰρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάδηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι, κάψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἡμί, παῖ, παῖ.
- Σω. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι. 1145
Στ. κᾶγωγέ σ'. ἀλλὰ τουτοῦ πρώτου λαβέ.
χρῆ γὰρ ἐπιθαιμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καὶ μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάδηκε τὸν λόγον
ἐκείνιον, εἶφ', ἢ ἀρτίως εἰσήγαγες.
Σω. μεμάδηκεν.
Στ. εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη. 1150
Σω. ὥστ' ἀποφύγοις ἄν, ἦν τιν' ἄν βούλη, δίκην.
Στ. καὶ μᾶρτερες παρήσαν, ὅτ' ἔδανειζόμεν;

1134. ἴσ' ἴμ. Sic membr. et meus, in quibus vox ἴμ semper tenui spiritu notata est.

1136. ἀπολείν τε φησὶ. Male vulgo ἀπολείν με—hiulca oratione, cujus partes abruptae nullo nexu coherent. Male etiam v. seq. legitur μέτριά τι. Scribi debuit σοι, quod adversativum est. Vide versionem. σοι et τι saepissime permutantur. με ex glossa invecum fuit.

1146. τουτοῦ. Gl. in C. τὸν Σόλωνα, ὅς ἐστι μιστὸς ἀλφίτων. Bene. Dixit supra Socrati rusticus v. 669.

διαλφίτων σου κῆλην τὸν κῆλεσσα. In meo gl. τὸν κλακύντα.

1147. ἐπιθαιμάζειν. Gl. θαιμασῶς τιμῆν καὶ διχονοῦμαι. Suidas: ἐπιθαιμάζειν, ἀντι τοῦ διχονοῦ τιμῆν. Hanc scripturam tueritur codd. omnes. At Eustathius ad Iliad. p. 912. l. 58. ἀποθαιμάσαι habet. Ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὴν μισθὸς εἰς θαιμα, θαιμάζειν φασὶ τὸ δίδουσι μισθόν, ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ Κωμακῆ σὺ. χρεὶ γὰρ ἀποθαιμάσαι τὴν διδάσκαλον· ἵνα ἐιφήμις ἡμίθην, ἀντι τοῦ μισθὸν δίδου. Utro modo legas perinde est. Nam praepositio nihil addit verbi significationi, ornatu tantum servit. Vide not. ad v. 987.

- Σω. πολλῶ γε μᾶλλον, καὶ παρήσαν χίλιοι.
Στ. βοάσομαι γ' ἄρα τὰν ὑπέρτονον βοᾶν.
ἰῶ, κλάετ', ὦ ἑδολοσπάται, 1155
αὐτοὶ τε, καὶ τάρχαῖα, καὶ τόκοι τόκων.
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι·
οἷός ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττη 1160
λάμπων, πρὶβόλος ἐμὸς,
σωτῆρ δόμοις, ἐχθροῖς ἀνιαρὸς,
λυσανίας πατρῶων μεγάλων κακῶν·
ὄν κάλεσον τρέχων ἐνδοθεν ὡς ἐμέ.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ, παῖ, 1165
ἔξελθ' οἴκων· αἶε σοῦ πατρός.
ὦδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.
Σω. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
Στ. ἀπιθι σὺ λαβῶν.
Σω. ἰῶ, ἰῶ, τέκνον,
Στ. ἰοῦ, ἰοῦ. 1170
ὡς ἴδομαι σου πρώτα τὴν χοροῖαν ἰδῶν.
νῦν μὲν γ' ἰδεῖν εἰ πρώτον ἐξασηθηκὸς,
καὶ τυλιγοκὸς, καὶ τοῦτο τοῦπιχώριον

1153. καὶ παρήσαν χίλιοι. Vulgo καὶ παρήσαν. In A. D. καὶ παρήσαν. In C. καὶ παρήσαν mendose. Legendum omnino καὶ παρήσαν. Lepor est in repetitione eorumdem vocum, quibus usus fuerat rusticus. Eiusdem generis erat menda in v. 484.

Cod. καὶ παρήσαν, ut vulgo, male.

1154. βοάσομαι γ' ἄρα. Sic iv. codd. Vulgo βοάσομαι ἄρα, metro corrupto. Senarius est.

1155. τάρχαῖα. Sic bene C. Gl. τὰ κεφάλαια. Eadem est in meo glossa, licet perperam, ut in duobus aliis et in impressis scriptum sit τάρχαῖα. Ad mendosam illam lectionem pertinet glossa in membr. τὰ κεφάλαια.

1156. τρέχων. In scriptura et in glossa consentit hic codex cum meo.

1157. οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσεσθ' ἔτι. Sic legendum. Vulgo ἐργάσεσθ', quod solæcum est. Vide supra ad 360. Melius in B. ἐργάσεσθ', ut et apud Suidam v. ἰὸ κλάετ' in editione

principe: nam perperam Kusterus edidit ἐργάσεσθ'. At genuinum est ἐργάσεσθ'. Exemplis quæ additi supra ad v. 465. potentialis particulae ἄν cum futuro indicativi constructæ, hoc addatur.

1162. ἐχθροῖς ἀνιαρὸς. Cod. ἐχθροῖς βλάβη, quod non minus bonum est. In meo voci ἀνιαρὸς superscriptum interpretationem βλάβη, quod alteri illi convenit apprime. Nempe glossator docere voluit substantivum βλάβη positum esse pro adjectivo βλαβερός. Vix dubito, quin genuina illa lectio sit. ἐχθροῖς ἀνιαρὸς legitur in Pl. 561. ubi secunda in ἀνιαρὸς corrigitur, quæ juxta metricum Scholiastem hic produci deberet. Sed in metrorum enarratione persæpe nugatur. Versus hic melius erit dimeter iambicus.

1164. Asynartetus est ex duobus dochmaicis. Versus autem 1166. dimeter est anapesticus. Hi versus male in impressis divisi erant. Sic, ut eos exhibui, sunt in membr.

ἀτεχνῶς ἐπανδεί, τὸ ΤΙ ΛΕΓΕΙΣ ΣΥ; καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι, καὶ κακουροῦντ', οἷδ' ὅτι 1175
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.

Φε. φοβεῖ δὲ δὴ τί;

Στ. τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.

Φε. ἔνη γὰρ ἐστὶ καὶ νέα. τις ἡμέρα;

Στ. εἰς ἣν γε θήσεις τὰ πρυτανεῖα Φασί μοι.

Φε. ἀπολοῦντ' ἄρ' αὐτ' οἱ θέντες. οὐ γὰρ ἐστ' ὅπως
μὴ ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο. 1180

Στ. οὐκ ἂν γένοιτο;

Φε. πῶς γάρ; εἰ μήπερ γ' ἄμα
αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή.

Στ. καὶ μὴν νενομίσταί γ'.

Φε. οὐ γὰρ, οἶμαι, τὸν νόμον 1185
ἴσασιν ὀρθῶς, ὃ τι νοεῖ.

Στ. νοεῖ δὲ τί;

Φε. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν Φιλοδημος τὴν φύσιν.

Στ. τοῦτ' ἐμὲ οὐδὲν πω πρὸς ἔννην τε καὶ νέαν.

Φε. ἐκεῖνος οὐκ τὴν κλήσιν εἰς δύο ἡμέρας

ἔδηκεν, εἰς τε τὴν ἔννην τε καὶ νέαν,

ἢν αἱ θέσεις γίνονται τῇ νομηγία. 1190

Στ. ἴνα δὴ τί τὴν ἔννην προσέδηκεν;

Φε. ἢν, ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρα μιᾷ

1175. ἢ κακουροῦντ'—Repete e præcedentibus dicitur κακουροῦνται.

1176. ἰσὶ τοῦ προσώπου τ' ἰσὶν Ἀττικὸν βλέπος. Sic, ut in impressis, est in A. D. In B. versus hic omissus: mendose autem in C. ἰσὶ προσώπου τ' ἰσὶν Ἀττικὸν βλέπος. Dormitabat bonus Koenius ista ad Corinthum scribens p. 17. extrema: Vera scriptura videtur vel γ' ἰσὶν, vel ποῖσι ἰσὶ τοῦ προσώπου γ' ἰσὶν. Harum emendationum prior non inutilis modo, sed et falsa est. Nihil significaret γε, ubi copula omnino requiritur, siquidem præcedentia omnia membra eodem nexu coherent. A'teram, quæ eodem incommodo laborat, metri præterea ratio prorsus respuit. Vide enim quam belle procedat Senarius:

ισὶ του | προσω | που γ' ἰσὶν | ἢ Ἀτ
| σικον | βλέπος.

Credebat ille, ut Clarissimus Professor noster Regius, vocalem ante literas σ corripit posse?

1177. ὅπως σώσεις μ'—Sic bene A. C. Perperam vulgo σώσεις.

1181. ἀπολοῦντ' ἄρ' αὐτ'—Sic iv. codd. Dawesius, ne diphthongus elidatur ante syllabam brevem, legendum censet ἀπόλοιστ' ἄρ'—male pereant. Nihil ego muto. Si quid vero mutandum videretur, præferrem ἀπολοῦσιν ἄρ' αὐτ' οἱ θέντες. ut infra 1256.

πρυτανεῖαίς ἄρ' αὐτὰ πρὸς τῆς δώδικα.

Eadem in hoc codice lectio, quæ in ceteris.

πρότερον, ἀπαλλάττοιεντ' ἐκόντες· εἰ δὲ μὴ,
ἔωθεν ὑπανιῶντο τῇ νομηγία. 1195

Στ. πῶς οὐδέχονται δῆτα τῇ νομηγία

ἄρχαι τὰ πρυτανεῖ, ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα;

Φε. ὑπερ οἱ προτένδαι γὰρ δοκοῦσί μοι παθεῖν

ἢν ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ ὑφελόιατο,

διὰ τοῦτο προτένδυσαν ἡμέρα μιᾷ. 1200

Στ. εὐ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάδησθ' ἀβέλτεροι,

ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,

ἀριθμὸς, πρῶτατ', ἄλλως ἀμφορῆς νενησμένοι;

ὥστ' εἰς ἑμαυτὸν, καὶ τὸν υἱὸν τουτονί,

ἐπ' εὐτυχίαισιν ἀστέρων μούγκωμιον. 1205

Μάκαρ, ὦ Στρεψιάδες,

αὐτός τ' ἔφυς, αἰς σοφὸς,

χ' οἶον τὸν υἱὸν ἐκτρέφεις,

1196. Hos versus citat Athenæus l. iv. p. 165. e prioribus Nubibus. Mendose arbitrator περιτρίαις ibi scriptum pro διουτρίαις.

1198. Glossæ: προτίθει, λαίμαργον, προτίθεισαν, λαίμαργον, προλάσον. Hesychius: προτίθει, λίχνοι παρασάζοντες. Suidas: προτίθει, οἱ πρὸ τοῦ κειμένου τῶν παρασάζων ἀπογοῦντο οἱ παρασάζοντες, ἢ μεταπαρασάζοντες ἀλίονος, οἱ νῦν μεταλοὶ καλούμενοι· οἱ παραλασκόντες τὰ ἔφα, πρὶν εἰς τὴν ἀγορὰν παραδύναι. προτίθεισαν, προλασκόνσαντο· προλάσον τὴν παραδυσίαν, ὡς τοῦ ἰσθμιατικῆς ἔχου, ἢ ὑπὸ τοῦ κειμένου ἡστέμνοι. προτίθει, ὁ λίχνος. Sed aut ego fallor, aut falluntur quicunque in hoc Comici loco nomen προτίθει eo sensu, nempe pro γυλοῖς, vel προπίσι, cocionibus, arilatoribus, accipiunt. Frigida enim inde oritur sententia. Fuit Athenis collegium, seu cætus quispiam virorum, quorum officium ad sacra pertinuisse videtur, qui προτίθει appellabatur. Hoc manifeste apparet ex Athenæi verbis loco supra citato: εὐρίσκω δὲ καὶ ψήφισμα ἰσὶ Κηφισοδῶρον ἀρχοντος γινόμενον, ἐν ᾧ ἔστι τι σύστημα οἱ Προτίθει εἰσι, καθάπερ καὶ οἱ Παράσιτοι ἰσημαζόμενοι. Ad istos προτίθεις, quos ab iis qui Atticas antiquitates illustrant, neglectos fuisse doleo, certo certius est Comicum respicere. Vide San. Petiti Leg. Att. p. 274. Nominis etymon tradidit Eustathius ad 1A. p. 720. l. 19. προτίθει, ὃ ἐστὶ

τοῦ τίθω γίνεται, προσή τοῦ δ εἰς θ, δηλοῦν τὸν προτίθει. Idem ad Odys. p. 1874. l. 31. ἐκ τοῦ τίθω, ὅπερ ἰσὶν ἰσθμιατικῆς τῆς, (Hes. ἔγ. 524.) ὃν πρὸς τὸν τίθω, τὸν προτίθειν ἰσθμιατικῆς, ὡς ἰσὶν προτίθειται.

1199. ἢν ὡς τάχιστα. Sic recte B. ut est in impressis. In tribus aliis ὅπως τάχιστα.

Hic cod. etiam ὅπως τάχιστα. Schol. in margine: τὸν οὗτω ἀντάξει· ὅπως τάχιστα ὑφελόιατο καὶ λάσον τὰ πρυτανεῖα, διὰ τοῦτο προτίθεισαν καὶ προλάσον ἡμέρα μιᾷ. δοκοῦσι γὰρ μοι παθεῖν, ὅπερ οἱ προτίθειται. ἰσθμιατικῆς τὴν σύνταξιν ἀσάφην τῶν προτίθει τὴν κατασκευὴν.

1201. Glossæ: ἐλίττει, ἀμαθίς, κέρδη, τρυφή, γίλας, ἀπάτη. Notus est e gallica Comædia versus:

Les sots sont ici has pour nos menus plaisirs.

λίθοι, ἀνείδηται. ἀριθμὸς, ματαιὸν πλῆθος. πρῶτατ' ἄλλως, ἀπλόυσταί μάτην.

1205. ἀμφορῆς. Sic bene membr. Tres alii ἀμφορῆς. —νησμένοι. Sic tres codd. Mendose in B. νησμένοι. Vulgo νησμένοι. Vide Snidam in νησμένοι, et in ἀμφοραφόρος. Gl. Μεγαροῖς ἀστωρομῆμα. Vide Lamb. Bos Obsetvatt. crit. cap. 15.

Hic etiam cod. νησμένοι.

1205. ἀστέρων μούγκωμιον. Id est ἐστέρων μοι ἰγκώμιον. Hic aurium iudicio crasis probatur.

Φήσουσι δὴ μ' οἱ φίλοι,
 χ' οἱ δημόται ζηλοῦντες, 1210
 ἦνικ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
 ἀλλ' εἰσαγαγῶν σε βούλομαι
 πρῶτον ἐστίασαι.

Πα. εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρῆ προΐεναι;
 οὐδέποτε γ'. ἀλλὰ κρεῖττον ἦν εὐδὴς τότε 1215
 ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον, ἢ σχεῖν πράγματα.
 ὅτε τῶν ἑμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυκτὶ χρημάτων
 ἔλκω σε κλητεύουσα, καὶ γενήσομαι
 ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
 ἀτὰρ οὐδέποτε γε τὴν πατρίδα καταισχυθῶ 1220
 ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην ---

Στ. τίς οὐτοσί;

Πα. ἐς τὴν ἔννην τε καὶ νέαν.

Στ. μαρτύρομαι,
 ὅτι ἐς δὴ εἴπην ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
 Πα. τῶν δώδεκα μῶν, ἃς ἔλαβες, ἀνούμενος
 τὸν ψαρὸν ἵππον.

Στ. ἵππον; οὐκ ἀκούετε, 1225
 ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικῆν;
 Πα. καὶ, νῆ Δί', ἀποδώσειν γ' ἐπαύμνος τοὺς θεοῦς.
 Στ. μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ πω τότε' ἐξηπίστατο

1216. Gl. ἀπερυθριάσαι ἐκ τοῦ μὴ δι-
 δόναι δάνειον, μᾶλλον ἢ λαβεῖν ὅστις ἐ-
 χθρὸς ἐν τῇ ἀπειθήσει.

1217. ἑμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυκτὶ—Sic bene
 A. C. Vulgo ὄνικα.—ἔτι. Gl. ἱππί.

1220. Gl. κατηγοροῦ' Ἀθηναίων ὡς πηρὶ
 τὰς δίκας αὐτὴν διατρέχοντων.

1225. ψαρὸν. Gl. πακίλον. Prava in
 meo glossa λιυκίον.

Strepsiadis verba in codice scripta
 et distincta plane ut ea edidimus, cum
 glossa e codice meo jam prolata.

1236. ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱπ-
 πικῆν: Sic bene tres Regii. In meo, ut
 in editt. veteribus omnibus: οὐ πάντες
 ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικῆν: Sed primæ
 vocule ad latus apposita emendatio γρ-
 ὄν. Elliptica phrasis est, quam sic sup-
 plet glossa vocibus οὐκ ἀκούετε super-
 scripta in C. αὐτῶν διαβάλλοντάς με: in
 meo, αὐτῶν διαβάλλοντάς με. Sententia
 ergo est: οὐκ ἀκούετε αὐτῶν διαβάλλοντάς
 με, ὃν πάντες ὑμεῖς γινώσκετε μισοῦντα

τὴν ἱππικῆν. Kusterus vero nulla aucto-
 ritate pronomen inserit, ἴστε μὲ μισοῦνθ'.

1227. Hic et sequens versus sic vulgo
 leguntur:

καὶ νῆ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπαύμνος τοὺς
 θεοῦς

τὸ χρεῖος. ΣΤΡ. μὰ Δί' οὐ γὰρ πω τότε'
 ἐξηπίστατο.

Voces τὸ χρεῖος, quarum manifesta inuti-
 litas, e glossa in textum illatæ fuerunt
 ab inepto librario: non comparent in
 B. nec in meo, in quibus scriptum opti-
 me, μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ πω. In duobus
 aliis non senarius, sed septenarius est
 versus: τὸ χρεῖος—μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐ γὰρ
 πω τότε' ἐξηπίστατο. Ad δώδεκα μῶν, ἃς
 ἔλαβες referitur verbum ἀποδώσειν.

In fine hujus versus scripserat libra-
 rius voces τὸ χρεῖος, tanquam ad textum
 pertinentes: postmodo erasæ fuerunt,
 ita tamen ut vestigia adhuc appareant.
 Sequens versus autem sic scriptus est:
 μὰ Δί', οὐ δῆτ' οὐ γὰρ πω τότε' ἐξηπίστατο.

Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
 Πα. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρκος εἶναι διανοεῖ; 1250
 Στ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;
 Πα. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεοῦς,
 ἵν' ἂν κελεύσω γ' ἄ σε;

Στ. τοὺς ποίους θεοῦς;

Πα. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ.

Στ. νῆ Δία,
 καὶ προσκαταθείην γ', ὥστ' ὁμόσαι, τριώβολον. 1255
 Πα. ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.

Στ. ἀλσὶν διασμηχθεῖς ὄναιτ' ἂν οὐτοσί.

Πα. οἴμ', ὡς καταγελαῖς.

Στ. ἐξ χοῆς χωρήσεται.

Πα. οὐ τοι, μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν, καὶ τοὺς θεοῦς,
 ἐμοῦ καταπροίξει.

Στ. θαυμασίως ἦσθην θεοῖς. 1240

καὶ Ζεὺς γελοῖος ὁμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.

Πα. ἦ μὴν σὺ τούτων τῶ χρόνῳ δώσεις δίκην.

ἀλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρήματ', εἴτε μὴ,
 ἀπόπεμψον, ἀποκρινάμενος.

Στ. ἔχε νῦν ἦσυχος.

Πα. ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαι σοι σαφῶς. 1245

τί σοι δοκεῖ δράσειν;

Πα. ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.

Στ. ποῦ 'σθ' οὗτος ὠπαιτῶν με τὰργύριον; λέγε,

τουτὶ τί ἐστί;

Πα. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.

Στ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τὰργύριον, τοιοῦτος ὢν;

οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδεὶν, 1250

1233. ἵν' ἂν—Gl. ὅπου τὸ ἴνα μηδισμ-
 οῦτικόν ἐστι.

1237. ἄλλοι—Perperam vulgo ἄλλοι.
 Illud emendate scriptum est in C.

1243. ἄλλ' εἴτε γ' ἀποδώσεις τὰ χρε-
 ματ', εἴτε μὴ. Sic concinne tres codd.
 In B. ut vulgo, ἀλλ' εἴτε ἀποδώσεις μοι
 τὰ χρήματ', εἴτε μὴ. E glossa μοι in
 textum irrepsit.

1246. Testem quem secum adduxerat
 percunctatur Pasias: τί σοι δοκεῖ δράσειν;
 Cui par est illum respondere δοκεῖ μοι,
 non, ut vulgo, ἀποδώσειν σοι δοκεῖ. MI-
 NI videtur eum pecuniam reddere vel-
 le.

VOI. II.

ἀποδώσειν μοι δοκεῖ. In cod. scriptum,
 ἀποδώσειν σοι δοκεῖ μοι.

1247. ὠπαιτῶν. Sic recte primariae
 editt. et C. Mendose in tribus aliis
 codd. ὀπαιτῶν. o a in u coalescunt, ut
 ὀπῆ, ὀπῆρ. Perperam in recentioribus
 editt. ὀπαιτῶν, ingrato hiatus, quem vi-
 tant semper scenici poetae.

Cod. ὀπαιτῶν.

1248. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; Sic bene in
 codd. et primariae editt. Perperam in
 recentioribus τοῦθ' ὅτ' ἐστί;

1250. οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδεὶν. Sic tres
 codd. In C. ut vulgo, οὐδ' ὀβολὸν
 v

- ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν κερδόπην.
 Πα. οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις;
 Στ. οὐχ, ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναί.
 οὐκουν ἀνύσας τι θάττον ἀπολιταργιείς
 ἀπὸ τῆς Δύρας;
 Πα. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
 Δήσω πρυτανεῖ, ἢ μηκέτι ζῶν ἐγώ. 1235
 Στ. προσωποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
 καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
 ὅτιν' κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κέρδοπον.
 Αμ. ἰὼ μοί μοι.
 Στ. ἔα.
 τίς οὔτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηγῶν; οὐ τι που 1260
 τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγγετο;
 Αμ. τί δ'; ὅστις εἰμι, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναί;
 ἀνὴρ κακοδαίμων.
 Στ. κατὰ σφραυτὸν νυν τρέπου.
 Αμ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θρασυάντυγες
 ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὡς μ' ἀπόλεσας. 1265
 Στ. τί δαί σε Τληπόλεμόσ ποτ' εἴργασται κακόν;

ἐν οὐδένι. Idem versus est supra 118.

Scriptus in cod. hic versus, ut eum edidimus.

1252. ὅσον γ' ἔμ' εἰδέναί. Sic distincte scriptum in meo. Vulgo ὅσον γ' μ'—

1253. ἀπολιταργιείς. Gl. ἀπολιταργίην, ἀπὸ λῆθης. Etymolog. M. ἀπολιταργίην, ἐπὶ ἀπολιθίν ταχίως· παρὰ τὸ λίαν καὶ τὸ ἀργόν, ὃ ἴσι ταχὺ, περιττεύοντες τοῦ τ.

1254. ἄπειμι· καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἄπειμι· καί-
 τοι γ' ἴσθ' ὅτι.

ἄπειμι, καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι. Sic primo scriptum erat in cod. unde, erasis aliquot calami ductibus, factum fuit καί τοι γ' ἴσθ'.

1258. ἐνὶ κάλεισας. Melius videri possit scripturus fuisse ἐνὶ ἰκάλεισας. Sed illo modo numerosior est versus. Sic Eq. 236.

ἐνὶ πὶ τῷ δήμῳ ζυγόμενον πάλαι. et 428. ἐνὶ πύργῳ δ' ἔστρωκας, καὶ πύργῳ ὁ πρυτανεὺς ἴχην.

1260. οὐ τι που. Sic bene A. C. Perperam vulgo ἢ τι που. Ante hunc versus ter in meo cod. scriptum ἴσθ', be.

ne, ut mihi videtur.

1265. Hic versus recurrit in Acharn. 1019. Idem est ac κατ' ἱμαντὸν ἱγριστό-
 μῃν, id quod bubulcus apud Theocritum ait viii. 75.

ἀλλὰ κατὰ βλίψας τὰν ἀμπίσαν ἰδὸν ἴβσαν.

1266. Notus Tlepolemus Hercules e captiva muliere filius, de quo sic Homerus in catalogo:

Τληπόλεμος δ' ἰπέει οὐν τρέφ' ἐνὶ μεγάρῳ ἰϋπύκτῳ, αὐτίκα πατρὸς ἰῶ φίλον μήτρωμα κα-
 τίετα

ἢ ἢ γηράσκοντα Λικύμῃον, ἔξον Ἄρησ. Argumentum hoc tractaverat vel Carcinus vel ejus filius Xenocles in quadam Tragedia, ad quam alludit Comicus, et unde videtur ista παραφθῆσαι, ἰὼ μοί μοι, ἀνὴρ κακοδαίμων, et ὦ σκληρὲ δαῖμον— quæ postrema desumpta sunt ex iis quæ Alcmena dicebat, audita fratris sui morte. Ideo Strepsiades iisdem verbis fortunatus suas conquerentem Amyniam percunctatur: Quid tandem tibi mali fecit Tlepolemus?

- Αμ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τὰν, ἀλλὰ μοι τὰ χρήματα
 τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον, ἄλλαθεν,
 ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
 Στ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήματ';
 Αμ. ἄδανείσατο. 1270
 Στ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
 Αμ. ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον, νῆ τοὺς θεοῦς.
 Στ. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσῶν;
 Αμ. ληρεῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
 Στ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις.
 Αμ. τί δαί; 1275
 Στ. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαι μοι δοκεῖς.
 Αμ. σὺ δὲ, νῆ τὸν Ἑρμῆν, προσκεκλήσεσθαι γ' ἐμοὶ,
 εἰ μὴ ποδώσεις τάργυριον.
 Στ. κάτειπε νῦν,
 πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία
 ὑεῖν ὕδαρ ἐκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον 1280
 ἔλκειν κάτωθεν ταυτὸ τοῦθ' ὕδαρ πάλιν.
 Αμ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὀπότερον, οὐδ' ἐμοὶ μέλει.
 Στ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τάργυριον δίκαιος εἶ,
 εἰ μὴδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
 Αμ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τάργυριόν μοι τὸν τόκον 1284
 ἀπόδος γε.
 Στ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θρηγῶν;
 Αμ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ κατὰ μῆνα, καὶ κατ' ἡμέραν,
 πλέον πλέον τάργυριον αἰεὶ γίγνεται,

1275. τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσῶν. Jocus est in ambiguitate pronuntiationis, qui latine reddi non potest. A feneratoro intelligi vult Strepsiades ἀπ' ὄνου, at ipse intelligit ἀπὸ νῶ. Sic apud Diogenem Laërtium Stilpo Crateti dicit: ὦ Κράτης, δοκεῖς μοι χρεῖαν ἴχην ἱματίου καινῶ. Quod illius sententia non est pallii novi, sed pallii et mentis, καὶ νῶ. Similis jocus est apud Plautum in Mil. Gl. iv. 7.

Maris causa hercle istoc ego oculo utor minus: nam si abstinuissem a mare, tanquam hoc uterer.

Ubi Pleusides quam a mare duabus vocibus dicere videatur, aliud intelligi, nempe si abstinuissem amare, si amicum non

habuissem.

1285. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τάργυριόν μοι τὸν τόκον ἀπόδος. Sic bene distinctum est in membran. Perperam vulgo, ἀλλ' εἰ σπανίζεις τάργυριόν μοι τὸν τόκον—Vertit Berglerus: Sed si eges astis, usuram saltem mihi da. τάργυριον cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus. Dicendum enim fuisset, ἀλλ' εἰ σπανίζεις τάργυριόν μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε. Et sic quidem scriptum est in meo codice. Sed præstat id quod dedi.

Optime in hoc etiam cod. distinctum, ut in membr. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τάργυριόν—

1288. γίγνεται. Sic dup codd. Vulgo γίνεται.

- ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου;
- Στ. καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα 1290
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ;
- Αμ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι.
- Στ. καῖτα πῶς
αὕτη μὲν, ᾧ κακῶδαιμον, οὐδὲν γίγνεται,
ἐπιρρέοντων τῶν ποταμῶν, πλείον; σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τὰργύριον πλείον τὸ σόν; 1295
οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον.
- Αμ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
Στ. ὕπαγε. τί μέλλεις; οὐκ ἔλας, ᾧ σαμφόρα;
Αμ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν;
Στ. ἄξεις; ἐπὶ σ' ἀλῶ,
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρῶκτόν σε τὸν σειραφόρον. 1300
φεύγεις; ἔμελλον σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ,

1289. ὑπορρέοντος. Sic iv. codd. Gl. τρέχοντος. Dawesio legendum videbatur επιρρέοντος. Vide Miscell. crit. p. 159.

1297. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Recte in tribus codd. verba haec Amyntae adscripta, quae in impressis Testi inepte tribuuntur. Pejus adhuc in C. totus versus Phidippidae tributus.

1299. ἄξις; ἐπὶ σ' ἀλῶ. Vulgo ἄξις; ἐπιαλῶ. Primo ἄξις scribi debuit: est enim ab ἄξω, Attico pro αἰξω. Depravatissimum, quod sequitur, ἐπιαλῶ interpretes et veteres et novos misere torsit; nec tamen eorum ullus boni quidquam adtulit. Dixerim, ait Kusterus, locum fore clarum, si scribatur, ἐπι αλῶ: i. e. nam agam, vel impellam te, equum funalem, stimulo podicem fodicans. Obsecranus autem aliqua in hoc loco latere videtur. Berglerus: ἐπιαλῶ, ab ἄλλω, mitto, jacio. Sed mallem cum Cl. Kustero emendare, ἐπι αλῶ, nam impellam te. In C. scriptum est ἐπὶ σ' ἀλῶ, cum glossa συνερίψω, unde liquet verbum tenui spiritu notari debuisse, ἐπὶ σ' ἀλῶ, quae sincera est et optima lectio. In membr. inepte ἐπὶ ἀλῶ. In B. et in meo ἐπὶ ἀλῶ. Glossa κινήσει, συνερίψω. Ut textus, ita glossae depravatae

sunt. Referuntur ad genuinam lectionem ἐπὶ σ' ἀλῶ, quam sic veteres magistri interpretati sunt, κινήσει, συνερίψω. Aliud verbum est nequam, μοιρε, subagitare. Lepidum exstat distichon, quod primus edidi Analect. T. iii. p. 154.

Εὐφραμίτι, νίσι· τὸν ἔρωτα ἀλιτ' Ἀρσι-
σίλαος,

προφραμίτι δῖος Κῆριδος ἀρσιδόνη.
Gloriolam ex emendatione hexametris, cujus et numeri corrupti erant et sententia, captasset forte quis alius: angustiis spatii concluso satis mihi fuit, verum, ut legi debet, exhibuisse. Nunc quomodo legatur in membr. unde descriptus fuit, dicam:

εὐφραμίτι, νίσι· τὸν ἔρωτα λίγισι Ἀρσι-
σίλαος.

Est autem ἀλῶ in Comici versu futurum Atticorum more formatum. ἀλίσι, ἀλίσι, ἀλῶ. Vide not. ad Ran. 202. 298.

Scriptura cod. ἄξις. ἐπὶ ἀλῶ. Gl. συνερίψω.

1301. ἡμιλλῶν σ' ἄρα κινήσειν ἐγὼ. Sic tres codd. In B. ut vulgo, ἡμιλλῶν ἄρα κινήσειν σ' ἐγὼ. Sic loqui solent, qui multo labore tandem id effecerunt, quod contendeabant. Ran. 208.

ἡμιλλῶν ἄρα κινήσειν πρὸς ἡμᾶς τοῦ κρέβ. Vespis 460.

- αὐτοῖσι τροχαῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυναρίσιν.
Χο. ὄιον τὸ πρᾶγματῶν ἐρᾶν φλαύρων. ὁ γὰρ
γέρον ὄδ' ἐρασθεῖς
ἀποστειρῆσαι βούλεται 1305
τὰ χεῖματ' ἀδανείσατο
κούκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήμερόν τι λήψεται
πρᾶγμ', ὃ τοῦτον ποιήσει
τὸν σοφιστήν, ὧν πανουργεῖν
ἤρξατ', ἐξαίφνης τι κακὸν λαθεῖν. 1310
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐθήσειν, ὅπερ
πάλαι ποτ' ἐζήτηι,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινὸν οἰ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις, 1315
ᾧστε νικᾶν ἅπαντας,
οἷσπερ ἂν ξυγγενῆται,
κᾶν λέγη πραιπύνηρα.
ἴσως δ', ἴσως βουλησεται

ἄρ' ἡμιλλῶν πρὸς ἡμᾶς ἀποστειρῆσαι
τὸν χρόνον.

Cod. ἡμιλλῶν ἄρα σε κινήσειν ἐγὼ. Concinnata vocum dispositione. Sed si inter lineas a secunda manu additum. Scriptum primo fuerat ἄρα κινήσειν σ' ἐγὼ. Litera σ erasa fuit.

1304. ἰρασθεῖς—Sic iv. codd. et editt. veteres. In recentioribus, nescio unde, ἰρασθῆς.

1307. τήμερόν τι λήψεται. Sic A. C. recte. Senarius est, ut 1303. qui vulgo perperam distinctus erat. Hic in impressis vocula σi ommissa.

1311. οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐθήσειν, ὅστις—Sic bene tres codd. Hic versus etiam senarius est. In B. ut in impressis, pronomen αὐτὸν perperam omisissum est.

1314. γνώμας ἐναντίας. Sic recte A. B. ommissa copula, quae inepte vulgo inseruit. Sententia est: εἶναι τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεινὸν λόγων γνώμας—Nullus hic locus copulae, quam imperitus infersit librarius, syntaxeos rationem non perspicuens.

1315. τοῖσιν δικαίοις. Sic A. C. bene. Versus est iambicus. Vulgo

τοῖσι—

1319. ἴσως δ', ἴσως—Sic tres codd. In B. ut in impressis, particula adversativa perperam ommissa.—βουλησεται. Superscripta glossa in C. ἐπὶ (scr. ἐπὶ) μίλι-
ζω κακὰ κινήσειν, ἢ φέρον οἶος τι εἶναι. Glossam hanc in textum intulit librarius cod. B. in quo sic scripti et distincti versus:

οἶσσιρε ἂν ξυγγίνηται. ἐπὶ μίλιζω κακὴ
κινήσειν
ἢ φέρον οἶος σ' εἶναι κᾶν λίγη πραιπύ-
νηρα
ἴσως ἴσως βουλησεται κᾶφωρον αὐτὸν εἶ-
ναι.

Rationem reddere voluit glossator, cur futurum esset, ut pater optaret filium suum mutum esse, quam absque eo facile quisvis conicere potest. Ineptus librarius glossam illam versus esse et textus partem credidit, cui eam inseruit, idque loco alieno. Glossarum in textum illatarum quae protuli documenta bene multa in spem me adducunt fore, ut optimi viri, cujus memini in nota ad Ran. v. 874. sensus acuatur, tandemque percipiat, qui factum fuerit, ut e glossis inter codicum lineas scriptis tot

καὶ φωνον αὐτὸν εἶναι.

1330

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ, ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ, ΧΟΡΟΣ,
ΜΑΘΗΤΑΙ Σαωκράτους, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

- Στ. **ΙΟΥ, ἰού.**
ὦ γείτονες, καὶ ξυγγενεῖς, καὶ δημόται,
ἀμύνασθε μοι τυπτομένω πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς, καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαιρὲ, τύπτεις τὸν πατέρα;
- Φε. **Φῆμ', ὦ πάτερ.** 1328
ὀρᾷδ' ὁμολογοῦνθ', ὅτι με τύπτει.
- Στ. **καὶ μάλα.**
ὦ μιαιρὲ, καὶ πατραλοία, καὶ τοιχωρύχε.
Φε. **αὐδὴς με ταυτὰ ταῦτα, καὶ πλείω λέγε.**
ἄρ' ἴσθ' ὅτι χαίρω πῶλλ' ἀκούων καὶ κακά;
ὦ λακκόπρακτε.
- Στ. **πάπτε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.** 1330
Φε. **τὸν πατέρα τύπτεις.**
- Στ. **ὡς ἐν δίκῃ σ' ἔτυπτον.**
Φε. **καίποφανῶ γε, νῆ Δία,**
Στ. **ὦ μιαιρώτατε,**
καὶ πῶς γένοιτ' ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
Φε. **ἔγωγ' ἀποδείξω, καὶ σε νικήσω λέγων.**
Στ. **τουτὶ σὺ νικήσεις;**

ortæ sint interpolationes et depravationes.

1323. ἀμύνασθε μοι. Sic in membr. scriptum admodum perspicue. Male autem in primariis editt. hæc vox ἀμύνασθε σε, divisa fuit. Glossæ βηθόσαντι. Vide Hesychiei interpretem ad glossam, ἀμύνασθαι, ἀμύνη, βηθόσι.

1329. πῶλλ' ἀκούων καὶ κακά. Sic membr. et meus optime. In duobus aliis πῶλλ' ἀκούων κακά. Quod in impressis fulciendo metro insertum fuit δὲ,

emendatori nescio cui debetur. Vide not. ad Thesm. 531. Apud Suidam in μικρὰ κεφαλὴ additum a Porto vel Kustero δὲ non agnoscit princeps editio. Nusquam fere scias quid Suidas in auctoribus quos citat legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris: Kusterianæ nulla habenda fides.

1330. λακκόπρακτε. Gl. εὐρόπρακτε. Juvenalis Sat. ii. 10.

Inter Socraticos notissima fossa cinnados.

- Φε. **πολύ γε καὶ ῥαδίως.** 1335
ἐλοῦ δ' ὑπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
- Στ. **ποίοιν λόγοιν;**
- Φε. **τὸν κρείττον', ἢ τὸν ἥττονα;**
- Στ. **εἰδιδάξάμην μέντοι σε, νῆ Δί', ὦ μέλε,**
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις μ' ἀναπέθειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν 1340
τὸν πατέρα τύπτεισθαι ἴστιν ὑπὸ τῶν υἱῶν.
- Φε. **ἀλλ' οἴομαι μέντοι σ' ἀναπέσειν, ὥστε γε**
οὐδ' αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
- Στ. **καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκούσαι βούλομαι.**
- Χο. **σὺν ἔργον, ὦ πρεσβύτα, φροντίζεις, ὅπη** 1345
τὸν ἄνδρα κρατήσεις.
ὡς οὗτος, εἰ μὴ τῷ πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
- ἀλλ' ἔσθ' ὅτω θρασύνεται· ὀηλὸν γε τὸ
λήμ' ἔστί τάνδρωπου. 1350
- ἀλλ', ἐξ ὅτου τοπρῶτον ἤρξαθ' ἡ μάχη γενέσθαι,
ἤδη λέγειν χερὶ πρὸς χορὸν· πάντως δὲ τοῦτο δεῖσθαι.
- Στ. **καὶ μὴν ἔθεν γε πρῶτον ἤρξαμεσθα λοιδορεῖσθαι,**
ἐγὼ φράσω. ἐπειδὴ γὰρ εἰστιώμεθ', ὥσπερ ἴστε,

1338. ἰδιδάξάμην. Gl. ἦγεν εἰς διδάσκαλον ἱπποφ. ἴσι δὲ κατ' ἰωνίαν. Subauditur vero adverbium ἔρως, καλῶς, vel simile quid.

1340. μίλλεις μ' ἀναπέθειν. Sic membr. In C. D. μίλλεις μ' ἀναπέσειν. In B. ut vulgo, omisso pronomine, μίλλεις ἀναπέσειν. In meo superscripta verbo μίλλεις glossa ἱμιλλεις. Male in recepta lectione. Bona esset interpretatio, si legeretur:

ἰδιδάξάμην μίν' ἂν σε, νῆ Δί', ὦ μέλε, τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε μίλλεις μ' ἀναπέσειν—

Sed non est hic poetæ sensus: bona est nostra lectio, subaudit, ut mox aiebam, ἔρως. Istuc mehercle ex sententia pulchre mihi evenit, quod te doceri curavi, ὅ περδὶτε, juri contradicere, si mihi persuasurus es.—Sic vertere debebam, expressa vividius ironia, quam in his observarunt veteres magistri. At vero qui glossam illam ἱμιλλεις adposuit, longe aliud quid volebat, quod minus adhuc procedit. Scilicet figuram ἀπεινώσεως hic statuebat, post υἱῶν posita minima distinctio-

ne, seu virgula, et sensu hac glossa suppleto, οὐκ ἂν ἰδιδάξάμην: ita ut tota sententia ea sit. ἰδιδάξάμην μίντοι σε τοῖς δικαίοις ἀντιλέγειν εἰ δὲ ταῦτα ἱμιλλεις μ' ἀναπέσειν, ὡς δίκαιόν ἐστι τὸν πατέρα τύπτεισθαι ὑπὸ τῶν υἱῶν, οὐκ ἂν ἰδιδάξάμην σε. Sed frigida est hæc sententia, quæ ne verbis quidem textus accommodari potest.

1341. τύπτεισθαι ἴστιν. Vulgo τύπτεισθ' ἴστιν.

1347. πιστάειν. Vulgo πιστάειν, neglecta temporum ratione. Certissimam Dawesii emendationem recepi. Glossa ἰσάβη, quæ refertur ad πιστάειν. Nam πιστάειν est θάρβη.

Pejus adhuc ac vulgo cod. εἰ μὴ τῷ πιστάειν—

1353. ἔθεν γε πρῶτον. Sic C. D. In membr. ἔθεν γε πρῶτον. In B. ut vulgo, ἔθεν γε τοπρῶτον. Articulus, qui hic inutilis est, e versus 1351. repetitus est.

1354. φράσω. ἰσιδῆ. In unam syllabam coalescunt ω ε. Excudi etiam potuit ut in plurimis est editt. φράσαι, ἰσιδῆ—

πρωτον μεν αυτον την λυραν λαβοντ' εγω' κελουσα 1355
 ασαι Σιμωνιδου μελος ΤΟΝ ΚΡΙΟΝ ΩΣ ΕΠΕΧΘΗ·
 ο δ' ευδης ως αρχαιον ειναι φασκε το κιθαριζειν,
 αδειν τε πινονθ', ως περει καχρυς γυναικ' αλουςαν.
 Φε. ου γαρ τοτ' ευθης χρησ' αρα τυπισταθαι τε και πατεισθαι, 1360
 αδειν κελουονθ', ως περει τεττιγας εστιωντα ;
 Στ. τοιαυτα μεντοι και τοτ' ελεγεν ενδον, οια περ νυν
 και τον Σιμωνιδη εφασκ' ειναι κακον ποιητην.
 καγω μολις μεν, αλλ' ομως ηνεσχόμεν το πρωτον.
 επειτα δ' εκελευσ' αυτον, αλλα μυρρινην λαβοντα,
 των Αισχυλου λεξαι τι μοι· καδ' ουτος ευδης ειπεν 1365
 'Εγω γαρ Αισχυλου νομιζω πρωτον εν ποιηταις,
 ψοφου πλεων, αξυστατον, στομφακα, κρημινοποιου ;
 κανταυθα πως οισοθι μου την καρδιαν ορεχθειν ;
 ομως δε τον θυμον δακων εφην· συ δ' αλλα τούτων
 λεξον τι των νεωτερων αττ' εστι τα σοφα ταυτα. 1370
 ο δ' ευδης ησ' Ευριπιδου ρησιν τιν', ως εκινει
 αδελφος, ω λεξικακε, την ομομητριαν αδελφην.

1356. ως επιχθη. Triplex fertur lectio. In B. D. ως επιχθη, quod Scholiastes etiam agnoscit. In B. C. tertia lectio adnotata γρ. επιχθη. Quenam earum vera sit, nemo internoscit, nisi Simonidis reperiat canticum.

1357. ισαι φασκε. Vulgo ισ' φασκε.

1358. καχρυς. iv. codd. καχρυς, quod perinde est. Gl. περιφυγμινος κρισης. Mulieres in pistrino molentes cantu labore fallebant, erantque iis peculiare quaedam cantilena, Ιαμυλίου φθαι dicta. Harum exemplum e Plutarcho enotat Casaubonus ad Athenaeum xiv. 3. "Αλι, μιλα, ελι· και γαρ Πισσακός αλι, μιγάλας Μισυλίας βασιλιών.

1359. χρησ' ερα τυπισταθαι τι και πατεισθαι. Sic bene A. C. ad metri normam. Vulgo χρησ' ερα τυπισταθαι και πατεισθαι, spondeo sextam sedem tenuente, quod vitium sensit Bentleius.

1364. μυρρινη λαβοντα. Scholiastes ex Dicæarcho: οί τι γαρ εδοντες εν τοις συμποσίοις εν παλαιαις τινος παραδοσεις κλωσα δάφνης ην μυρρινης λαβοντες εδουον.

1366. ιγω γαρ—Istud γαρ refertur ad id quod reticuit et supplendum est. Glossa in C. οιν ησω δηλαδη. Vide ver-

sionem, ubi per ironiam melius hæc redduntur. Ironica affirmatione id negat se facturum, quod pater jusserrat.

1367. αξυστατον. Sic Suidas. αξυστατον και εστατον επι Αισχυλου λιγι· Αριστοφάνης, αντι του ου ζουσεσθα ουδι πυκνο· αλλ' αρα εν τη ποιησει και κρημινο· η αδιαδιστον, η ατιδανωσ συντιδιστα. Vulgo ανυστατον. Gl. ανισον, στομφακα, μιγαλορηθιμα. κρημινοποιου, εκληρολιπην.

εξυστατον. Sic, ut edidimus, in codice scriptum.

1368. ορεχθειν. Gl. κρηθηται προς οργην. Homericum est verbum. Eustathius ad 'Ιλ. ψ. 30. p. 1285. l. 60. των δι' Ομηρικων, τα μιν οριχθειν, μιμαρα ισι τραχίως ηχου γυμνασιον εν τω σφαιροειδαι βουν. Ομοιωσεις δι (xi. 43.) επι θαλάσσης την λειον τιθισι και' ομοιωτητα του (Odys. i. 402.) ρεχθει δι μίγα κνυμα. δηλον δι οτι και επι παταγου καρδίας η λειον τιθισαι, ως το κρηθι δι οι εδουον οριχθει. Simile est Homericum κρηθι δι οι εδουον υλασσει.

1371. ο δ' ευδης ησ' Ευριπιδου. Sic bene C. Tres alii ησιν Ευριπιδου. Vulgo ησ' εξ Ευριπιδου. Utrunque mendosissimum. Vide not. ad Ran. 771.

Perperam etiam hic cod. ησιν Εδη— 1372. αδιλαδης την αδιλφην. Maca-

εγω δ' ετ' ουκ ηνεσχόμεν· αλλ' ευδης εξασαττω
 πολλοις κακοις καισχροισι· κατ' εντευθεν, οιν οικος,
 επος προς επος ηρειδομεσθ'· ειδ' ουτος επαναπηδα, 1375
 καπειτ' εφλα με, κασποδει, καπνιγε, καπετριβεν.
 Φε. ουκουν δικαίως, οστις ουκ Ευριπιδην επαινεις,
 σοφώτατον ;
 Στ. σοφώτατον γ' εκεινον ; ω, τι σ' ειπω
 αλλ' αυδις αυ τυπτήσομαι.
 Φε. νη τον Δι', ενδικως γαρ.
 Στ. και πως δικαίως ; οστις, αναισχυντέ, σ' εξεθρεψα, 1380
 αισθανόμενος σου πάντα τραυλιζοντος, οτι νοοιης.
 ει μεν γε βρυν ειποις, εγω γνους αν πειν επεσχον·
 μαμμαν δ' αν αιτησαντος, ηκον σοι φερων αν αρτον·
 κακων δ' αν ουκ εφθις φρασαι, καγω λαβων θυραζε,
 εξεφερον αν, και προδουχομην σε. συ δ' εμε νυν απαγχαυ
 βοωντα, και κεκραγοθ', οτι [1385
 χεζητιωην, ουκ ετλης
 εξω ξενεγκειν, ω μιαρε,

reus Æoli filius Canacen sororem suam vitiauit, quam ob rem a patre interfectus fuit. Erat hoc argumentum Æoli Euripidei. Ovidius Tr. ii. 384.

Nobilis est Canace fratris amore sui. Fundus hujus fabule est apud Homerum Odys. κ'. initio.

1373. ιγω δ' ετ' εδη— Perperam vulgo ιγω δι σ' ουκ— ut etiam scriptum est in C. In membr. καγω δ' ουκ ετ' ηνεσχόμεν. In meo καγω δ' ουκ ετ' ηνεσχόμεν. In B. καγω ουκ ετ' ηνεσχόμεν.

Cod. καγω δ' ουκ ετ' ηνεσχόμεν.

1375. επος προς επος ηρειδομεσθ'. Sic bene A. C. In meo ηρειδομεσθ'. In B. ηρειδομεσθ'. Quod vulgo legitur ηρεξομεσθ' e glossa suppositum fuit. Nostram lectionem in Vat. etiam cod. repertam perire adstruxit Kusterus Suidæ et Eustathii auctoritate. Nec aliter in ejus editione legeretur, nisi post excusum jam textum Vat. cod. collationem primum nactus fuisset ; sed eam lectionem in quidam retulit. Illius ne meminit quidem Bergerus, nedum eam in textum, ut par erat, proposuerit. Sed stipes ille nihil ad Aristophanis emendationem contulit, præter paucas aliquot lectiones e Farrei editione, mendosas plerasque.

Cod. ηρειδομεσθ'. Secundæ syllabæ su-

vol. II.

perscriptum ab alia manu u. In præc. v. pro κατ' εντευθεν, quod metrum flagitat, in quatuor codd. scriptum κατηνθεν. In solo C. sinceram lectionem reperi.

1379. ενδικως γαρ. Postremo inspectus cod. ut et meus et B. εν δικη γ' ε. Non male γ' ε. Subauditur enim τυφθις.

1382. οι μιν γι βουν εσως. Sic iv. codd. bene. Vulgo solæce εσως.

πιιν ισιχου. Cod. meus περιεχου, e glossemate. Scholion : ου μιν ισιχου το καλυω, αλλα και το διδωμι. εσως γαρ οδην ιτριον ιστι το περιεχου, το διδωμι η παρα σοι ιχου τι, οστω και ισιχου αντι του ισι σοι ιχου τι. η γαρ παρα και η ισι ταυτοσημαντα εστι. Postremo inspectus cod. ut ceteri omnes, habes εσως.

1384. κακων. Sic tres codd. In B. ut vulgo, κακων. Noster Pace 162. απο μιν κακων την ην' απιχων.

1385. Pro composito cod. simplex habet εγχαυ, et in seq. v. copulam etiam omittit.

1386. βοωντα, και κεκραγοθ'—In iv. codd. omnia perperam copula, quam absorpsit adfinis soni sequens syllaba.

1388. εξω ξενηκειν. Sic tres codd. In B. ut vulgo, εξω γ' ινικειν.

- Δύραξέ μ', ἀλλ' ἀποπνιγόμενος
 αὐτοῦ ποίησα κακῶν. 1390
 Χο. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
 πηδᾶν, ὅ τι λέξει.
 εἰ γὰρ τοιαῦτά γ' οὗτος ἐξείργασμένος
 λαλῶν ἀναπέσει,
 τὸ δέσμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμ' ἂν οὐκ, 1395
 ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεθίνθου.
 σὸν ἔργον, αἷ καινῶν ἐπῶν κινήτ' ἀ καὶ μοχλευτὰ,
 πειθῶ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
 Φε. ὡς ἤδ' αἰνοῖς πράγμασιν καὶ δεξιότησι ὁμιλεῖν,
 καὶ τῶν καθεστῶτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύνασθαι. 1400
 ἐγὼ γὰρ, ὅτε μὲν ἰππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
 οὐδ' ἂν τριῖ εἰπεῖν ῥήμαθ' οἷός τ' ἦν, πρὶν ἐξαμαρτεῖν
 νυνὶ δ' ἐπειδὴ μ' οὕτωσ' οὐτῶν ἔπαυσεν αὐτὸς,
 γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
 οἶμαι διδάξειν, ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν. 1405
 Στ. ἵππευε τοίνυν, νῆ Δί', ὡς ἔμοιγε κρείττον' ἐστὶν
 ἵππων τρέφειν τέτριππον, ἢ τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι.

1396. ἀλλ' οὐδ' ἂν ἐρεθίνθου. Vulgo
 ommissa est particula ἂν, solita librarium
 socordia, cujus tot jam observavi exem-
 pla. Claudicabat versus, qui dimidiatus
 est senarius iambicus, seu dimeter bra-
 chycatal. ut strophicus, cui congruere
 debet, 1390. λῆμ' ἵσσι τὰνδρώπου. In
 recentioribus edit. sex istis versiculis
 praemissus est titulus 'Ἐπίρημα κάλων η'.
 In autem, quibus isti respondent, titulo
 carent, editorum stoliditate. In Aldina
 edit. prioribus praefixus est titulus Στρα-
 φὴ κάλων η'. His vero, 'Ἀντιστροφὴ κά-
 λων η'. Recte quidem, si denotatio-
 nem spectes: sunt enim vere hi versus
 antistrophici. Sed in numero est error;
 nam tetrametri ad stropham et antistro-
 pham non pertinent. Neminem autem
 sanum arbitror crimini mihi daturum,
 quod ineptos omnes istos titulos elimina-
 verim. Certissima emendatione ἂν re-
 posui. Hujus particulae sic geminatae
 centena occurrunt apud Comicum ex-
 empla, ut in illo versu, qui bis in hac
 fabula legitur:

οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ἔβολὸν οὐδέην.
 Similimus est locus in Pace 1223.

τὸ λέγω

οὐκ ἂν περιίμην οὐδ' ἂν ἰσχυδὸς μίση.
 Voces ἐρεθίνθου inepta superscripta glossa,
 τοῦ αἰθίου. Plautus Mil. ii. 3. 45.

— non ego nunc emam vitam tuam vi-
 tiosa nuce.

Vitium, quod hic erat, non sensit Bent-
 leius: versus tamen antitheticos neuti-
 quam congruere bene animadvertit. In-
 tegrum, mutilo exaequare aggressus est,
 versiculumque omnibus absolutum nu-
 meris, λῆμ' ἵσσι τὰνδρώπου, sic emenda-
 re, seu potius corrumpere non dubitavit:
 λῆμ' ἵσσι τὸ τὰνδρός. Illud est in codd.
 omnibus: hoc etiam si codd. omnes ex-
 hiberent, non tamen sic crederem a Co-
 mico scriptum fuisse.

Veram hujus versiculi lectionem cer-
 tissima emendatione restitui.

1398. ἴσως δόξεις. Sic C. D. bene.
 Sic etiam emendatum in B. ab eadem
 manu. In membr. ut vulgo, δόξεις.

1399. πράγμασιν. Male vulgo πράγ-
 μασι.

1401. ἵππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ. Sic
 recte Bentleius voces collocat. Perpe-
 ram vulgo corruptis numeris ἵππικῇ μόνῃ
 τὸν νοῦν.

1407. ἴσπων τρέφειν τέτριππον. Sic

- Φε. ἐκεῖσε δ' ἔθεν ἀπέσχισάς με, τοῦ λόγου μέτειμι,
 καὶ πρῶτ' ἐρήσομαι σε τουτί· παιδὰ μ' οὐτ' ἔτυπτες;
 Στ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος.
 Φε. εἰπέ δή μοι, 1410
 οὐ καμὲ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
 τύπτωντ', ἐπειδὴ περ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύπτειν;
 πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρεὶ πληγῶν ἀθῶον εἶναι,
 τούμῳν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε καὶ γῶ.
 κλάουσι παιῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς; 1415
 Στ. τίη δή;
 Φε. φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοῦργον εἶναι·
 ἐγὼ δὲ γ' ἀντείποιμ' ἂν, ὡς οἷς παιῖδες οἱ γέροντες,
 εἰκὸς δὲ μᾶλλον τοὺς γέροντας, ἢ νέους τι κλάειν,
 ὅσω περ ἐξαμαρτάνειν ἤττον δίκαιον αὐτούς.
 Στ. ἀλλ' οὐλαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πᾶσχειν. 1420
 Φε. οὐκ οὐκ ἀνήρ, ὁ τὸν νόμον θεῖς τοῦτον, ἦν τοπρῶτον,
 ὡσπερ σὺ καὶ γῶ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;

tres codd. In C. ut vulgo, ἴσπων. Ad
 τίτριππον glossa ἄρμα.

ἴσπων τρέφειν τίτριππον. Sic etiam hic
 cod.

1408. μέτιμι. Glossa, μετιλίσομαι.

1409. ἐρήσομαι σε τουτί. Sic tres codd.
 In membr. omisso pronomine, ἐρήσομαι
 τουτί. Quod vulgo inseritur γε a mala
 emendatoris manu est.

1412. Hic versus in antiquis edit.
 sic legebatur:

τύπτειν σ', ἰπειδήπερ τοῦτ' ἴσ' εὐνοεῖν τὸ
 τύπτειν.

Metro optime consuluisse sibi visus est
 Berglerus, reponens ἴσσι, quo pacto ni-
 hil quidem desideratur in syllabarum
 numero, sed in numeris versus immane
 quantum: nam spondeus est in quarta
 sede. Suspicio tamen illud ἴσσι in
 Bergleri textum casu irrepisse; alioqui
 praefaram illam emendationem pro me-
 rito suo jactasset. Nihil pronius erat
 quam τὸ ἴσσι reponere. τὸ δ' et τὸ ἴσσι
 infinitis in locis commutata fuisse notum
 est. Sed certiora dant codd. Optime
 est in B. ἰπειδήπερ γε τοῦτ' ἴσσι. Sic
 etiam in C. nisi quod librarius metri ra-
 tionem non habens plene ἴσσι scripsit.
 Duo alii mendose ἰπειδήπερ τοῦτ' ἴσσι.
 Solus meus pro τύπτειν σ' initio versus
 habet τύπτειν, quod praefero.

Codicis scriptura: τύπτειν σ', ἰπειδή,
 περ τοῦτ' ἴσσι εὐνοεῖν τὸ τύπτειν.

1415. τίη δή; Voces illae non com-
 parent in primariis edit. nec sunt in ullo
 cod. saltem a prima manu. In C. repo-
 sitae fuerunt in margine. In membr. mar-
 gine etiam minio adscriptum τὴν τίη δή, re-
 dundante syllaba. In neutro cod. huic ad-
 ditamento adposita personae nota. Primus
 illas voces in textum intulit Ant. Fracinus,
 unde in Parisinam Weheli, et in Fro-
 benianam transierunt: reliquae veteres
 eas non habent. Est autem versus hic
 parodia versus Euripidei quem adhibuit.
 Comicus in Thesm. 194.

Voces τὴν δὴ in cod. non comparent.

1416. νομίζεσθαι σὺ παιδὸς.—Sic, ut
 vulgo, B. C. In membr. pronomen o-
 missum: in meo νομίζεσθαι γε παιδὸς—
 σὸντο τοῦργον. Gl. τὸ κλάειν.

1418. εἰκὸς δὲ μᾶλλον. Sic optime
 A. C. Vulgo εἰκὸς δὲ μάλιστα.—ἢ νέους.
 Codd. omnes, ut edit. articulum inse-
 runt, quem metrum non admittit: immo
 in B. D. scriptum ἢ τῶν νεωτέρων. Ku-
 stero monenti in notis articulum de-
 lendum esse hic obsecutus est Bergle-
 rus.

Scriptura codicis: εἰκὸς δὲ μάλιστα
 τῶν γέροντας, ἢ τῶν νεωτέρων τι κλάειν.

- ἦττον τί δῆτ' ἔξεστι καί μοι καινὸν αὐ τοιοῦτον
 δεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
 ὅσας δὲ πλεονάζειν εἶχον, πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι, 1425
 ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκρόφθαι.
 σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τᾶλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ,
 ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καί τοι τί διαφέρουσιν
 ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλεονάζειν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι;
 Στ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμῆι, 1430
 οὐκ ἐσθλῆεις καὶ τὴν κόπρον, κατὰ ξύλου καθεύδεις;
 Φε. οὐ ταυτὸν, ὦ τὰν, ἐστὶν, οὐδ' ἂν Σακράτες δοκοίη.
 Στ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'. εἰ δὲ μὴ, σαυτὸν ποτ' αἰτίαςει.
 Φε. καὶ πῶς;
 Στ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολάζειν·
 σὺ δ', ἦν γένηται σοι, τὸν υἱόν.
 Φε. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, ἦν δὲ μὴ γένηται, 1435
 Στ. ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες ἤλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
 καί μοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοις τὰ πειρικῆ.
 κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἐστ', ἦν μὴ δίκαια δρωῖμεν.
 Φε. σκέψαι δὲ χ' ἀτέραν ἔτι γνώμην.
 Στ. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. 1440
 Φε. καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθῶν, ἃ νῦν πέπονθας.
 Στ. πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ, τί μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις;

1428. καί τοι τί διαφέρουσιν—Sic optime A. C. In B. ut vulgo, sine interrogatione, proinde multo languidius, ne de corrupto metro loquar, καί τοι διαφέρουσ' οὐδὲν ἡμῶν ἴκναι. In meo καί τοι σφῶδρ' οὐδὲν διαφέρουσιν ἡμῶν—

1431. Cod. κατὰ ξύλου καθεύδεις.
 1438. Hic versus in glossa sic explicatus: καί μοιγε συγχωρεῖν ἡμᾶς δοκεῖ τοῖς πειρῆσι, ἃ ἴσως πέπονθα πρὸς τοὺς ἡμᾶς.
 1440. ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι. Refertur γὰρ ad aliquid suppressum, quod glossa supplet, ὃ βούλομαι.

1442. τί μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις. Sic optime A. C. In omnibus edit. legebatur τί δὴ μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις, syllaba extra numerum excurrente. Kusterus ad eum locum: Rectius Ms. Arund. in quibus legitur, ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις, syllaba redundante. Hic etiam praeter solitum, Kustero morem gessit Berglerus. Nenter animadvertit cor-

ruptos esse numeros ob spondeum in sexto loco:

πῶς δὴ; | δίδα | ξον γὰρ | τι δὴ μ' | ἐκ
 σου | τῶν ω | φίλων | σεις.

Mendosam illam cod. Arund. lectionem meam etiam exhibet. Pejus adhuc in B. absque ulla metri forma: πῶς; δίδαξον γὰρ ἦν τι μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις. Facillima erat veteris lectionis emendatio. Non praeposito verbi compositi, sed alterum δὴ, quod invenuste admodum repetebatur, furcillis ejiiciendum erat:

πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ. τί μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις.

Hoc non sensisse Bentleium, virum, si quem alium, naris emunctissimam, profecto miror: emendabat ille, τί δὴ μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις. Berglerum tamen, si aliquid sapuisset, Bentleii notula reprimere poterat, ne claudum versus Comico donaret. Sed Bentleianarum emendationum nulli fungus ille memi-

- Φε. τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω.
 Στ. τί φῆς; τί φῆς σὺ;
 τοῦδ' ἕτερον αὐ μείζον κακόν.
 Φε. τί δ', ἦν ἔχων τὸν ἦττω 1445
 λόγον, σὲ νικήσω λέγων,
 τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεῶν;
 Στ. τί δ' ἄλλο γ'; ἦν ταυτὶ ποιῆς,
 οὐδὲν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν
 ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σακράτους, 1450
 καὶ τὸν λόγον τὸν ἦττω.
 ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγὼ,
 ὑμῖν ἀναδεις ἅπαντα τὰ μὰ πρᾶγματα.
 Χο. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῶ σὺ τούτων αἴτιος,

nit, nec eas quidem legisse videtur. Quinque tamen illae summi Viri paginae multis adversariorum plaustris preferendae sunt, et Kusteri editioni majus pretium et ornamentum adferunt, quam longae tædiostæque Girardi et Spanhemii nugæ. Ostendit autem Arund. cod. et mei scriptura, quam verum sit illud, quod in nota ad Lys. 408. dixi et sæpius postmodo inculcavi.

Codicis scriptura: πῶς δὴ; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπαφελήσεις. Et sic quidem ex emendatione: nam primo scriptum fuerat ἐπαφελήσεις.

1443. τί φῆς; τί φῆς σὺ; Vivide sic A. C. In aliis, ut vulgo, languide τί δὴτα φῆς σὺ;
 In cod. τυπτήσω. τί φῆς σὺ; omissis duabus vocalibus, quæ repeti debebant. Librariis solemne hoc esse ostendi. Hinc etiam liquet, vocem δὴτα, quæ antea legebatur, nihil aliud esse quam scioli stultitiam.

1444. τοῦδ' ἕτερον αὐ μείζον κακόν. Ad ista adolescentis, τὴν μητέρ', ὥσπερ καὶ σὲ, τυπτήσω. faceta est Annae Fabri observatio: Cela est plaisant. Il y a aujourd'hui bien des maris, qui se consoleroient d'être battus, si leurs femmes étoient battues. Quid illa, quæso, ridicula nota ad hujus loci sententiam facit, cujus pulchritudinem et acumen non magis percipit bona puella, quam nequitiam illam in v. 653? Persuaderi sibi passus fuerat simplex rusticus, haud nefas esse, nec naturæ legibus adversari, patrem a filio verberari:

κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκὸς ἐστ', ἦν μὴ δι-

καὶ δρωῖμεν.

Sed ubi adolescens ait se matrem etiam verberaturum, ira exardescit pater, nec tantum flagitium audire sustinet, ratus hominum animis nihil a natura magis insitum esse quam pietatem erga matrem uterum. τί φῆς; τί φῆς σὺ; τοῦδ' ἕτερον αὐ μείζον κακόν. Et hoc quidem verum est. Acumen autem hujus loci hoc est. Philosophorum Euripidisque dogma respicit Conicus, quod falsi arguit, non directis argumentis, sed, quod longe præstat, Strepsiadis affectu ab ipsa natura petito. Scilicet docebant illi auctorem originis patrem esse, matrem vero tanquam humum considerabant semen recipientem fovemque. Noti sunt hac de re Euripidis versus in Oreste, ubi infelix ille matricida Tyndareo scelus suum excusans ait:

πατήρ μιν ἐφύτισέν με, σὲ δ' ἔσκησε
 παῖς,
 σὲ στίγμ' ἄρρακα παρακαθεῖν ἄλλαν
 πύρα.

ἄνι δὲ πατρός τίκον οὐκ εἶη ποτ' ἂν.
 Plura ad illud placitum pertinentia vide in egregia Valckenarii Diatribæ Euripideæ p. 29. Qui hac doctrina imbuti fuerant adolescentes, vix fieri poterat, quin eorum aliquis, si quod forte jurgium incideret, minus decenter et pie erga matrem se gereret. Merito igitur sanis hominibus non minus damno-
 sa, quam absurda visa est, quod testatur senarius iste, quem profert Scholiastes Euripidis ad locum modo citatum:

ἄνι δὲ μητρός πῶς, κάθαρμα Ἐυκρίδη;

- στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα. 1455
Στ. τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τότ' ἠγορεύσατε,
Χο. ἀλλ' ἀνδρ' ἀγροίκον καὶ γέροντ' ἐπήρατε;
 αἰεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἐκάστοθ', ὅταν τινα
 γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
 ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλαμεν ἐς κακόν, 1460
 ὅπως ἂν εἰδῆ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
Στ. ὦ μοι, πονηρὰ γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
 οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χεῖμαθ', ἀδανεισάμην,
 ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
 τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μισρὸν, καὶ Σωκράτην 1465
 ἀπολείς, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἷ σε καμ' ἐξήπατων.
Φε. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
Στ. ναί, ναί, καταιδέσθητί γε Πατρῶν Δία.
Φε. ἰδοὺ γε ΔΙΑ ΠΑΤΡΩΝ. ὡς ἀρχαῖος εἶ.
 Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν;
Στ. ἔστιν.
Φε. οὐκ ἔστιν γ', ἐπεὶ 1470

1455. στρέψας σεαυτὸν—In membr. στρέψας ἑαυτὸν, quod praeferrī debebat. Vide not. ad Pl. 390. Menander apud Stobæum:

ὅταν τι πρῶτος εἶποι, ἀγαθὸν ἰλιθὺ πρὸς ἀλλ' ἑαυτῷ.
 Grotius Floril. p. 47. e Ms. cod. cui concinit is quem versavimus, dedit πρὸς ἀλλ' ἑαυτῷ. At Bentleyus Emendat. p. 76. Praestat, ait, recepta lectio πρὸς ἀλλ' ἑαυτῷ, eodem quidem sensu, sed Ἀστικατίζως et Menandro convenientius. πρῶτος ad linguæ normam recte scriptum est in R. cod. Male Vulgo πρῶτος.

1456. τί δῆτα ταῦτ' οὐ μοι τίτ' ἠγορεύσατε; Sic optime membr. In C. D. ut in veteribus edit. τί δῆτα ταῦτά γ' οὐ μοι τίτ' ἠγορεύσατε; redundante syllaba. In B. syllaba deficiente, τί δῆ ταῦτ' οὐ μοι τίτ' ἠγορεύσατε; In Kusteri edit. priorum lectio exhiberi debuit: sed μοι typhotheta errore omissum fuit, nec errorem correxit novissimus editor.

Eadem hujus versus scriptura quæ in C. D. Glossa ad τότι, ἐτι τὴν ἀρχὴν προηλθόν ἡμῖν.

1458. ἰάσασθ', ὅταν σπᾶ. Sic tres codd. In eo quem nunc verso, ut in B. ἰάσασθ' ἂν τῷ οὐ.

1462. ὦ μοι. Sic tres codd. Vulgo ὦ μοι, quod perinde est.

ὦ μοι. Sic etiam hic cod.

1463. ἔσως—ἔλθ'—Ordo est: νῦν οὐ, ὦ φίλτατε, μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', ἔσως ἀπολείς Χαιρεφῶντα καὶ Σωκράτην. Vides particulam ἔσως etiam ut finale significantem, quandoque cum futuro indicativi construi. Sic Ran. 1120. ἰπὶ τοὺς περιέχοντες τρέψομαι, ὅπως βασιανῷ. Vesp. 528. Eodemque modo quin ἴσα construat legitime, nulla est dubitandi ratio. Bonam quam dedi lectionem, solus e codd. quos adhibui, meus agnoscit juxta Aldinam edit. In tribus aliis scriptum est: ἀπολείς μετ' ἐμοῦ ἔλθ', οἷ σε—In B. ut in edit. Bern. Juntæ, ἀπολείς μετ' ἐμοῦ γ' ἔλθ', οἷ σε—Juxta has lectiones ἔσως penderet a suppresso verbo ποίησον, aut simili. Sed eas falsas esse metri ratio, cui adversantur, ostendit.

1465. Σωκράτην. Sic iv. codd. bene, vitato hiato. Vulgo Σωκράτη. Vide notam supra 182.

1468. Vide Hesychii interpretes ad glossam πατρός Ζεὺς.

καταιδέσθητί γε Πατρῶν Δία. Particula γε inserta venustatem huic loco addit, ex repetitione particulae γε in aeq. versu: ἰδοὺ γε Δία Πατρῶν.

1470. Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν;—ἔστιν.—οὐκ ἔστιν γ', ἰπῶι—Sic optime scriptus est hic

- Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δ' ἐξεληλακῶς.
Στ. οὐκ ἐξεληλακ': ἀλλ' ἐγὼ τότ' ὠμίην
 Δία τουτοῖ τὸν δῖνον. ὦ μοι δειλαιος,
 ὅτι καὶ σέ χυτρεοῦν ἔντα θεὸν ἠγησάμην.
Φε. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει, καὶ φληνάφα. 1475
Στ. οἴμοι παρανοίας: ὡς ἐμαινόμεν ἄρα,
 ὅτ' ἐξέβαλον καὶ τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτην.
 ἀλλ', ὦ φίλ' Ἐρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
 μηδέ μ' ἐπιτρίψης: ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
 ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχία. 1480
 καὶ μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφῆν
 διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.

versus in B. et in meo, nisi quod in iis tertio loco est ἔτι γ', solita librorum negligentia circa paragogicum γ. In veteribus edit. est: Ζεὺς γὰρ τις ἔστιν.—ἔστιν.—οὐκ ἔστιν, ἰπῶι—In Kusteriana primo loco est ἔτι typhotheta errore, eademque menda repetita fuit in novissima Batava. Vulgatum scripturam manifesto depravatam aliter emendat e conjectura Toupius a me laudatus ad Pl. 885. οὐκ ἔστιν, ἰπῶι—Et certior et melior est nostra lectio, in qua verbum ἔστιν eodem sono et plene ter repetitur. Sic eὐδὴν v. 733.

Scriptus est hic versus in cod. plane, ut eum exhibuimus, nisi quod post tertium ἔστιν fulcrum omisit librarius, οὐκ ἔστιν, ἰπῶι—

1472. ἀλλ' ἐγὼ τότ' ὠμίην Δία τουτοῖ τὸν δῖνον. Sic optime mendosam scripturam correxere, sensumque expedire Bentleyus et Kusterus. In impressis erat ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ὠμίην διὰ τουτοῖ τὸν δῖνον. Berglerus post editas utriusque notas verit inaptissime: sed ego istud arbitrabar propter hunc turbincm. In membr. scriptum ταῦτ' ὠμίην: in B. διὰ τουτοῖ—Hæc autem dicens Strepsiadēs, id quod per δῖνον intelligit ostendit. Est autem juxta veteres magistros περιαιὸν βασιλῆος ποτήριον, ἢ καλεῖται δῖνος, ὅτι ἂν ὑψότερον εἶ, κάτω εἰς ἔξω λήγει.

Glossa ad hunc locum κωπὸν πῆλινον. In vestibulo ædium solebant Athenienses columnam statuere in honorem Apollinis, quam Ἀγυῶν vocabant. Vide ad Thæsm. 489. Probabile est

Comicum, ut Socratem perstringeret, ostenderetque receptas religiones ab eo contemni, scholam illius in scena exhibuisse, cujus in vestibulo non Ἀγυῶν erat, sed fictile vas aliquod magnum, ad formam supradescripti κωπῶν seu ποκῶν effectum: idque ostendens rusticus ait: sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbincm hunc. Nunc eo sensu nomen δῖνος; accipit Strepsiadēs: at supra v. 380. ubi ait:

Δῖνος; τοῦτ' μ' ἐλελήθη
 ὁ Ζεὺς οὐκ ἂν, ἀλλ' ἂν αὐτοῦ Δῖνος νοτὶ
 βασιλείων.

Nescius quid Physicis esset δῖνος, quo nomine Socrates usus fuerat, ad exprimendam ætatis et cæli rotationem, δῖνον arbitratum eum appellare deum aliquem Jove superiorem, qui eum e regno eiecerat, ut ipse olim Saturnum. Ideo filio suo dicit v. 828.

Δῖνος βασιλείων, τὸν Δ' ἐξεληλακῶς.
 Quod nunc ei filius regerit.

1475. καὶ φληνάφα. Sic bene membr. Vulgo φληνάφω. Thema est φληναφῶ. Hesych. φληναφῆ, φληναφῆ, μωρολογία. Pro quo Suidas habet φληναφῆ, φληναφῆ. Alterum formam præfert Noster Eq. 664.

ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγῆς ἰφληνάφα.

1477. διὰ Σωκράτην. Sic iv. codd. Vulgo Σωκράτη.

διὰ Σωκράτην. Sic etiam in hoc cod. scriptum.

1480. ἀδολεσχία. Gl. φληναφῆ τῆ τοῦ Σωκράτους.

- ὄρθῳσ παραινείς, οὐκ ἔων δικορράφειν.
 ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐπιμπράναι τὴν οἰκίαν
 τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο, δεῦρ', ᾧ Ξανθία, 1483
 κλίμακα λαβῶν ἔξελθε, καὶ σμινύην φέρων,
 κἄπειτ' ἐπαναβάς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον,
 τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
 ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν.
 ἐμοὶ δὲ δᾶδ' ἐνεγκάτω τις ἡμέμενην 1490
 καὶ γὰρ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
 ἐμοὶ ποιήσω, κεὶ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες.
 Μα. α'. ἰοῦ, ἰοῦ.
 Στ. σὸν ἔργον, ᾧ δᾶς, ἰέναι πολλὴν φλόγα.
 Μα. α'. ἀνδρῶπε, τί ποιεῖς;
 Στ. ὄ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ 1495
 διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;
 Μα. β'. οἴμοι, τίς ἡμῶν πυροπολεῖ τὴν οἰκίαν;
 Στ. ἐκείνος, οὐπὲρ Δοιμάτιον εἰλήφατε.
 Μα. β'. ἀπολείς, ἀπολείς.
 Στ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
 ἦν ἢ σμινύη μοι μὴ προδοῦ τὰς ἐλπίδας, 1500
 ἢ γὰρ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσῶν.
 Σω. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὐπὶ τοῦ τέγους;
 Στ. ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

1483. ἰοῦσ παραινείς. Ad hunc locum est παραπρογραφῆ. Ὡς αὐτὸς αὐτῶν τοῦ Ἑρμού, ὡς οὐ χρὴ εἰς τὸ δικαστήριον αὐτοῦ ἀγαγεῖν. Sic apud Plautum Menæchmus Sosicles furere se assimilans, Apollinem, tanquam presentem, alloquitur:

Pugnis me vetas in hujus ore quicquam parcere,
 ni jam ex meis oculis abscedat in malam magnam cruceam?
 faciam, quod jubes, Apollo.
 Facetissima est tota illa Plautina scena, ubi ista Sosiclis,

Ecce Apollo mihi ex oraculo imperat ut ego illi oculos exuram lampadibus ardentibus.
 comparari possunt cum istis Comici nostri in Lys. 654.

αὐτοῖς γὰρ μοι γίγνεται,

τῆς Διὸς ἰχθῆος πατάξει τῆσδε γῆρας τὴν γῆρασιν.

1484. ἰπαιμαρῆσαι. Vulgo ἰπαιμαρῆσαι. Vide not. ad Lys. 311.

1487. κἄπειτ' ἰπαναβάς. In cod. omisa præpositione, κἄπειτ' ἀναβάς.

1489. Versus hic in B. plane omisus est. In postremo et in meo loco suo motus est, et ante versum 1488. positus. Recte collocati sunt in membr. et in C. duo illi versus, eo, quem exhibuimus, ordine. Perperam in postremo cod. pro ἰμβάλῃς scriptum ἰμβάλλαις.

1492. καὶ σφόδρα γ' εἶσ' ἀλαζόνες. Sic bene in B. In A. C. καὶ σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες. In meo καὶ σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες. Quæ omnes bonæ sunt lectiones: at vulgo solæcc καὶ σφόδρ' εἶσ'—

Cod. καὶ σφόδρ' εἶσ' ἀλαζόνες.
 1500. μὴ προδοῦ. Gl. Θεουδοῖτα.

- Σω. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.
 Χα. ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι. 1505
 Στ. τί γὰρ παθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον,
 καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἔδραν;
 δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὔνεκα,
 μάλισα δ' εἰδῶς, τοὺς θεοὺς ὡς ἡδίκουν.

Χορός.

ἡγεῖσθ' ἔξω. κεχόρευται γὰρ μετρίως τόγε τήμερον ἡμῖν.

1506. τί γὰρ μαθόντ' εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; In primariis edit. legebatur, τί γὰρ μαθῶν ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεοὺς;

In recentioribus repositum μαθῶντ' ex Biseti emendatione, quam confirmat scriptura cod. B. τί γὰρ μαθῶντ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεοὺς; versu in quarto pede vacillante. Sic etiam est in meo, cum levi menda μαθόντ'. In membr. et in C. τί γὰρ μαθόντι τοὺς θεοὺς ὑβρίζετον; quod sane recipi poterat. Melior tamen est lectio, quam ex his omnibus reconcinnavi, μαθόντις duorum optimorum codd. mutans in μαθόντ' εἰς, et dualem ex aliis codd. adsumens pro plurali. Ad Socratem et Chærephontem directus hic sermo. Hic ut aliis in locis pro μαθόντ'

reponitur παθόντ'. Vide not. ad Lys. 599. Pl. 908. Vesp. 251.

Cod. τί γὰρ μαθῶντ' ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεοὺς;

1507. ἰσκαπίσθον. Sic A. C. Vulgo ἰσκαπίσθαι.

ἰσκαπίσθαι τὰς ἴδρας. Gl. σκηξίς. Ceteri codd. habent τὴν ἴδρα, quo refertur glossa in meo τὴν τήρα. Numerum pluralem prætulerim.

1510. τόγε τήμερον ἡμῖν. Sic, ut impressi, iv. codd. Fuerunt olim exemplaria in quibus legebatur τόγε τήμερον εἶναι. Vide notas ad Mæridem p. 364. et Kœnium ad Corinthum de Dial. Att. §. xxix.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΦΕΛΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
 ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.
 ΤΡΟΧΙΛΟΣ *Θεράπων Ἐποπος*
 ΕΠΟΥ.
 ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
 ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ.
 ΚΗΡΥΚΕΣ.
 ΠΕΡΕΥΣ.
 ΠΟΙΗΤΗΣ.
 ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
 ΜΕΓΩΝ *γεωμέτρης.*
 ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
 ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.
 ΑΓΓΕΛΟΙ.
 ΙΡΙΣ.
 ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
 ΚΙΝΗΣΙΑΣ *διθυραμβοποιός.*
 ΣΤΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
 ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
 ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
 ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
 ΗΡΑΚΛΗΣ.
 ΟΙΚΕΤΗΣ *Πεισθεταίρου.*

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

ΤΗΣ τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος, αὐτόχθονοι γενέσθαι φιλοτιμία πρώτη, τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης, αὐτὴν πρώτον ἀναδραστήσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διαρῥοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πρᾶγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλῆς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως δέ, ὅσον ἀνήκεν ἀπὸ κωμωδίας προσκρούειν. ἐν δὲ τοῖς ΟΡΝΙΣΙ καὶ μέγα τι διανενοῦνται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἦδη νόσον τῆς πολιτείας νοσοῦσης, καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατιθεσθαι πρὸς τὸ ἡρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις αὕτη. τὰ δὲ

ARGUMENTUM in A. C. exstat, unde emendatum exhibetur.

L. 2. τὸ, μηδέπω μηδεμιᾶς. Sic bini codd. Vulgo τῷ μηδεμιᾶς.

L. 6. Δικελικῶν. Sic bini codd. Mendose vulgo Δικελικῶν. Decelea a Lacedæmonis munita fuit anno 3. Olymp. xci. anno post exhibitam populo hanc fabulam.

L. 10. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἦν, λεληθότως—Sic membr. Vulgo οὐ γὰρ ἐπὶ

τούτου ἦν ἐκκλησία. Postrema vox a mala manu est. Eam tamen agnoscit C. Sed in eo est etiam ἐπὶ τούτῳ.

L. 15. αἰνίττεται, ὡσανεὶ—Hic locus ad membr. fidem constitutus. Vulgo αἰνίττεται καὶ πρῶτος ἴτιους, ὡσανεὶ τῶν ἴτων κακῶν καθίσταται. Oportuisset saltem ὡσανεὶ κακῶν ἴτων τῶν καθίσταται.

L. 18. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις. Sic bini codd. Vulgo καὶ ἡμὴν ἀπότασις.

κατὰ θεῶν βλάβος φησι ἐπιτηδείως ἀκονόμεται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηῶν τῶν ὄντων, καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων ἑαυτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στίχος τοιοῦτος. ἕκαστος δὲ τῶν κατὰ μέρος, οὐκ εἰκῆ, ἀλλ' ἀντικρὺς Ἀθηναίων, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ, ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν, ἀπαλλαγῆναι τῆς πονηρᾶς ἐνεστώσης πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ ὑπὲρ τὸν ἄερα πόλιν, τῆς γῆς ἀπάσης ἀπαλλάσσαν· ἀλλὰ καὶ βουλᾶς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἀπλῶς· ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς ἀπάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζοντας. εἶδ' ὕστερον καὶ τοὺς θεοὺς εἰς ἀπονοησίαν κωμωδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποιήται, ὡς εἰ πεποιθὸς ἕτερος τῶ ἐτέρῳ, καὶ ἐλπίζοι ἔσσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δὲ φασὶ τῶν ποιητῶν τὰς ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν· ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἔωλον ἀποφαίνων, ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δράμα καθήκεν εἰς ἄξυ, διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραιον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἂν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρουςι γενομένων ἐπὶ Ἀριστομένηστου, τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμῆ-

L. 18. τῶν ποιητῶν τὰς—Sic uterque cod. recte. Vulgo τὴν ποιητῶν.

L. 19. ἐν μὲν ἄλλοις. Has voces vulgo omisissas e cod. C. reposui. In membr. hic locus sic habetur: τῶν ποιητῶν τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις τερατολογίαις αἱ μὲν διελέγχων ἐν δὲ ταῖς

ῶν—

L. 23. Quae sequuntur ex veteribus didascaliiis excerpta in codd. meis non comparent. Καλλιστράτου bene positum pro Καλλίου. Vide not. ad Nub. 531.

σεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἶπετο τοῖς μεθήκουσιν. ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος, εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν, ἐν οἷς γε φησί· (v. 143.)

Μηδαμῶς

ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακίψεται κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἢ Σαλαμινία.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΔΙΑ τὰς δίκας φεύγουσιν Ἀθήνας δύο τινές·
οἱ πρὸς τὸν Ἐποπα, τὸν λεγόμενον Τηρέα,
ἐλθόντες, ἠρώτων ἀπραγμόνων πόλιν.
εἰς πρέσβυς Ἐποπι συμπαρῶν μετὰ πλειόνων,
πτηγῶν διδάσκει τί δύνατ' ὄρνιθων γένος,
καὶ πῶς, ἐάν περ κατὰ μέσον τὸν ἄερα
πόλιν κτίσωσι, τῶν θεῶν τὰ πρᾶγματα
αὐτοὶ παραλήψοντ'· ἐκ δὲ του γε φαρμάκου
πτέρυγας ἐποίουν· ἠξίωσαν δ' οἱ θεοί,
ἐπίθεσιν οὐ μικρὰν ὄρωντες γενομένην.

L. 4. ἢ πρέσβυς. Male ἢ δ' ὄρνις, circo, ἢ πρέσβυς, aut, aliud quid, scri-
ptum omnino corrupta est lectio. Id-
ptum debuit.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΕΤΕΛΠΙΔΗΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΤΡΟΧΙΟΣ,
ΕΠΟΥ, ΧΟΡΟΣ, ΦΟΙΝΙΚΟΠΤΕΡΟΣ,
ΚΗΡΥΞ.

- Ευ. ΟΡΘΗΝ κελεύεις, ἧ τὸ δένδρον φαίνεται;
Πε. διαρραγείης· ἦδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.
Ευ. τί, ὦ πύνηρ, ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ', ἄλλως τὴν ὄδον προφορομένην.
Πε. τὸ δ' ἐμὲ, κορώνη πειθόμενον τὸν ἄδλιον, 5
ὄδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.
Ευ. τὸ δ' ἐμὲ, κολοῖᾷ πειθόμενον τὸν δύσμορον,
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.

V. 1. Personæ huic versui præfixæ in
membr. nomen plene scriptum est Εὐελ-
πίδης, recte: infra v. 645. nominatur
Εὐελπίδης Θεῶδεν. E compendio scri-
pturæ orta est nominis depravatio, quam
exhibent editi. omnes, Εὐελπίς. Sic ma-
joribus literis scriptum in B. Sed ulti-
mæ syllabæ superscriptum ΔΗ. Graculum
quem tenet alloquitur Euelpides.
Gl. ὡς ἐν ἀπόπτῃ τινὲς δένδρον ὄντες, καὶ
τοῦ κολοῖᾷ σημαίνοντες δῆτα μετ' ἐκείνου
πορευθῆναι.

2. ἦδε δ' αὖ—Gl. κορώνη κλινομένη εἰς
τοὺς ἄνους.

3. Suidas: πλανύττομεν, πλανώμιθα.
Κωμικῶς παρῆνται Ἀριστοφάνη Ὀρνις.
In C. gl. πλανώμιθα. Ἀπτικῶς δὲ πα-
ρῆνται.

VOL. II.

4. Glossæ: ἄλλως, μάτην. προφορο-
μένη, ὡς κἀκείνοι προνομένοι. Suidas:
προφορομένη, διὸ κἀκείνοι προνομένοι εἰς
τὰναντία. προφορεῖσθαι γὰρ λίγεται τὸ
παραφέρειν διὸ κἀκείνοι τὸν στήμονα τοῖς
διεζομένοις. Ἀριστοφάνη Ὀρνις. Viam
euntes redeuntesque; more textentium, qui,
ut subtemen cum stamine connectant,
fila ultro citroque ducere et reducere
solent. KUSTERTUS.

5. τὸ δ' ἐμὲ—πλεῖν ἢ χίλια. Glossa
supplet ὡς εὐθις; et in fine sequentis
distichi, οὐ μαρίας πλείων;

8. ἀποσποδῆσαι. Gl. ἀφανίσαι. Sui-
das: ἀποσποδῆσαι, ἀφανίσαι. ἀπὸ τῆς
σποδοῦ. αὐτὴ γὰρ ἀφανίζει τὴν περιπέ-
ξασαν ὕλην τῶν ἔλλων. ἢ ἀπακροῦσαι, ἀ-
φανίσαι, καὶ τυπτόμενον ἐκβαλεῖν. Ἀρι-
σταρχος.

2

- Πε. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμέν οἷδ' ἔγωγ' ἔτι.
 Ευ. ἐντευθενὶ τὴν πατρὶδ' ἂν ἐξεύροις σύ που; 10
 Πε. οὐδ' ἂν, μὰ Δία γ', ἐντευθεν Ἐξηκεστίδης.
 Ευ. οἴμοι.
 Πε. σὺ μὲν, ὦ τὰν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
 Ευ. ἧ δεινὰ νῶ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
 ὃ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
 ὃς τῶδ' ἔφασκε νῶν φράσειν τὸν Τηρέα, 15
 τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ', ἐκ τῶν ὀρνέων·
 κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρλείδου τουτονὶ
 κολοῖον ὀβολοῦ· τὴν δὲ δὴ τριωβόλου.
 τῶ δ' οὐκ ἄρ' ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν.
 καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν 20

φάνης Ὀρνίσι· ἀποσποδῆσαι τοὺς οὐχὸς τῶν δακτύλων.

9. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς—Sic bene Dawesius. Solæce vulgo, οἷδι ποὶ γῆς. In membr. scriptum οἷδι ποὶ γῆς. In duobus aliis, ad nostram lectionem propius, οἷδι ποὶ γῆς.

11. Ἐξηκεστίδης. Vide infra ad v. 764. et Suidam in V.

13. οὐκ τῶν ὀρνέων. Hesych. ὀρνία, ὀρνισπώλια. καὶ πετινὰ, καὶ τίσας. Vide not. ad Lys. 557. Thesm. 448. Ran. 1068.

14. Hesych. πινακοπώλης. ἐπιδοπώλης. τίλλοις γὰρ αὐτῶν, καὶ τίθιντες ἐπὶ πινάκας, ἰσώλου, τὰ λιστὰ ἐμαθίζοντες. Ad quam glossam vide interpretem.

16. ὃς ὄρνις ἰγίνετ', ἐκ τῶν ὀρνέων. Sic distincti, ad constructionem indicandam, quam sic instituo: ὃς ἴφασκε τῶδε (μῶν) ἐκ τῶν ὀρνέων φράσειν τὸν Τηρέα τὸν ἴπασα, ὃς ὄρνις ἰγίνετα. In impressis male ista coherens, et quod in versione legebatur, qui ales factus est ex avibus, est sanequam insulsum. Præ aliis quæ prolata fuerunt explicationibus maluisse legere ἐκ τῶν ὀρνέων. Sed procul dubio verus est sensus, quem expressi, quemque percipisse videtur unus e veteribus magistris, cujus hæc est nota: ὃς ἴφασκε μᾶλλον τῶν ἄλλων ὀρνέων δύνασθαι κρηνησασθαι τῆς ὁδοῦ, καὶ διζῆσαι ἡμῖν αὐτῶν. Schema παρ' ἰσώλου, quod alii comminiscuntur, ineptum est et nive frigidius.

17. τὸν μὲν Θαρρλείδου. Glossa supplet υἱόν.

18. τὴν δὲ δὴ—Vulgo, metro claudicante, τῶδε δὲ τριωβόλου. s. produci non

potest ante literas τρ. Hoc certo certius: nec ullus codicum lectionem hanc agnoscit. In membr. scriptum τὴν δὲ δὲ τριωβόλου. In B. una voce τριβόλου. In C. τῶδε δὴ, unde feci τὴν δὲ δὴ. Particula adversativam δὲ præcedenti in priore membro μὲν reddi flagitat omnino linguæ indoles. Est tamen in hac scriptura aliquid, quod minus placeat, nimirum τὴν positum pro ταύτην, quod Comicis in usu non esse observavi ad Pl. 44. et ad Conc. 275. unde præstat legere τῶδε δ' ἄδ τριωβόλου. Sic Thesm. 170. ὃ δ' αὖ Θιόγυις ψυχρὸς ὡς ψυχρὸς πικρὸς, τὰ μὲν, τὰ δ' αὖ vide in Acliaru. 974. passimque apud Comicum occurrit hæc particula. Supra v. 2. ἦε δ' αὖ κρῶζει πάλιν. Necessaria est et certa hæc emendatio.

19. τῶδ' οὐκ ἄρ' ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο, πλὴν δακνεῖν. Primo excudi debuit τῶδ', ut est in tribus codd. et in primariis edit. τῶ δ', pro τῶτω δ', e superiore nota mendosum esse intelligitur. ἰστών e codice B. adsevi, quæ lectio mihi optima videtur. Sic Ran. 227. οἷδι γὰρ ἴσθ' ἄλλ' ἢ κωδῆ. In impressis est ἴσθην, ut scriptum est in duobus aliis codd. pro ἴσθην, omisso ἰ, quod sæpius observavi veteres librarios negligere solitos fuisse. Auctor Etymol. M. p. 438. extrema: ἴσθην. ἰσθὶν δὲ ἀπὸ τοῦ ἴσθιν, ἴσθιν, ἴσθιν, τὸ δὲ κωδῆ, ἴσθιν, ἴσθιν, καὶ κατὰ συγκοπήν τῆς ἰ διφθόγγου, καὶ κρηνη τοῦ δ' εἰς σ, γίνεται ἴσθην· οἷον, τὸ δ' ἄρ' οἷδι ἴσθην ἄλλο, πλὴν δακνεῖν. Inde depravata est altera lectio, cujus meminit Schol. ἴσθην.

ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γὰρ ἔστ' ἐνταυῦθ' αἱ τις ὁδός.

- Πε. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταυῦθ' αἱ ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.
 Ευ. οὐδ' ἢ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει περὶ;
 Πε. οὐ· ταυτὰ κρῶζει, νῆ Δία, νῦν τε καὶ τότε.
 Ευ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ;
 Πε. τί δ' ἄλλο γ', ἢ 25
 βρύκουσ' ἀπέδασθαι φησὶ μου τοὺς δακτύλους;
 Ευ. οὐ δεινὸν οὖν ὀητ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους·
 ἐς κόρακας ἐλθεῖν, καὶ παρεσκευασμένους,
 ἔπειτα μὴ ἔξυρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
 ἡμεῖς γὰρ, ὡς νόρξες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ, 30
 νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκκα.
 ὃ μὲν γὰρ ἂν οὐκ ἄστὸς, εἰσβιάζεται·
 ἡμεῖς δὲ φυλῆ καὶ γένει τιμώμενοι,
 ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοδοῦντος οὐδενός,
 ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν ποδοῖν, 35
 αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν,
 τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει, κευδαίμονα,
 καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτίσαι χρήματα.
 οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
 ἐπὶ τῶν κραδῶν ἄδουσιν· Ἀθηναῖοι δ' ἄεὶ 40
 ἐπὶ τῶν δικῶν ἄδουσι πάντα τὸν βίον.
 διὰ ταῦτα τίνδε τὸν βᾶδον βαδίζομεν
 κανοῦν δ' ἔχοντες, καὶ χύτραν, καὶ μυρρίνας,
 πλανώμεθα, ζητοῦντε τύπον ἀπράγμονα,
 ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἂν. 45
 ὃ δὲ στόλος νῶν ἐστὶ πρὸς τὸν Τηρέα,
 τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πύθεσθαι δεομένων,

24. νῆ Δία. Vulgo μὰ Δία. In affirmatione Comicus nunquam adhibet μὰ. Particulas illas μὰ et νῆ a librariis suspissime fuisse commutatas, observavi pluribus in locis, dudumque in hoc supplemento ad Ran. 41. In vitis etiam codd. legendum.

οὐ ταυτὰ κρῶζει, νῆ Δία, νῦν τε καὶ τότε.

eo, quem versio nostra exprimit, sensu. Fefellit interpolatorem negatio versus initio, quicum μὰ Δία conjungebat, contra sententiam, quæ ita perspicua est,

ut in codd. etiam B. C. post αὖ sic accentu notatum, distinctionem posuerint librarii, de sermonis proprietate alioqui parum solliciti.

38. ἐναποτίσαι χρήματα. Præter expectationem pro ἐπιτίσαι et ἐναποτίσαι. εἰς τὸ φιλόδοξον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντῆται οἱ πολλοὶ ἐπίτιναι χρήματα.

45. ὅπου καθιδρυθέντε. Vulgo ὅπου. In B. ὅπου. Vide supra ad v. 9.

46. ἰσθὶν πρὸς τὸν Τηρέα. Sic membr. Mipus bene, ut vulgo, duo alii παρὰ τὸν T.

- εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἢ πέπτετο.
 Πε. οὔτος.
 Ευ. τί ἐστίν;
 Πε. ἢ κορώνη μοι πάλαι
 ἄνω τι φράζει.
 Ευ. χῶ κοιλοὺς οὔτοσι 50
 ἄνω κέχηνεν, ὡσπερ εἰ δεικνύς τι μοι·
 κοῦκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
 εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἂν ποιήσωμεν ψόφον.
 Πε. ἀλλ' οἷσθ' ὁ δρᾶσον; τῶ σκέλει δένε τὴν πέτραν.
 Ευ. σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἢν ἢ διπλάσιος ὁ ψόφος. 55
 Πε. σὺ δ' οὖν λίθω κόψον λαβῶν.
 Ευ. πᾶν γ', εἰ δοκεῖ.
 Παῖ, παῖ.
 Πε. τί λέγεις, οὔτος; τὸν Ἐποπα ΠΑΙ καλεῖς;
 οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός γ' ἐχρῆν ΕΠΟΠΟΙ καλεῖν;
 Ευ. Ἐποποι. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὐθις αὖ;
 Ἐποποι.
 Τρ. τίνες οὔτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην; 60
 Ευ. Ἀπολλὸν Ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμημάτος.
 Τρ. οἴμοι τάλας, ὄρνιθ' ὀθήρα τουταῖ.
 Ευ. οὔτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέγεις;

48. εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν, ἢ πέπτετο. In vet. edit. erat εἶδε πόλιν, ἢ πίπτειτο. Kusterus e conjectura, ut videtur, dedit ἢ πίπτειτο. Prius, licet minus bonum, revocavit Berglerus, duabusque typographicis mendis vitari sinit ejus propola. In B. scriptum εἶδε πόλιν, ἢ πίπτειτο. Diphthongo superscripta litera e, varia scilicet lectio πίπτειτο. Sed neutrum sincerum est. Inde εἶδε adscivī, quod Dawesius etiam conjecerat, tum πίπτειτο reposui, prout ille certissime emendavit, probante Piersono ad Mæridis notam p. 311. πίπτειτο in τῷ ο, καὶ πίπτειτο, Ἀττικῶς πίπτειτο in τῷ α, Ἐλληνικῶς. Istud cod. B. πίπτειτο depravatum est ex πίπτειτο. Eadem forma in hac fabula sæpius recurrit. Supra 55. ἀναπτόμεθ'. Infra 1471. ἰπιστόμεθα. 1384. ἀναπτόμενος. Tum etiam Conc. 899. πίπτειτο. Lys. 55. πίπτειτο. Vide infra ad v. 90. Perperam in membr. εἶδε πόλιν, quod ideo observo, ut Cl. Reg. Professor inde argu-

mentum sumat, quo probet vocalem corripri ante literas πτ. Vide not. ad Thesm. 56. Nub. 967. In duobus aliis recte πόλιν.

54. Ab hoc versu usque ad sextum deinceps perperam vulgo posita sunt personarum, quas ad codd. fidem distinguimus. οἷσθ' ὁ δρᾶσον. De hac formula poetis Atticis familiari, et aliis in locis apud Comicum obvia, ut infra 80. Eq. 1158. Pac. 1061. videndus Kænienus ad Corinthum de Dial. Att. §. 11.

55. τῷ ἢ διπλάσιος ὁ ψόφος. Sic bene A. ad metri et linguæ normam. In duobus aliis, ut in impressis, claudicat versus omissione articuli. Nam διπλάσιος quatuor brevibus syllabis constat. Infra 1578.

περὶ οὖν | διπλάσι | οὐκ ἀλλ' | οὐ γὰρ |
 χύν μοι | δοκεῖ.

59. ποιήσεις ἔτι με κόπτειν αὐθις αὖ. Sic B. In C. ut vulgo, ποιήσεις τι με— In membr. ποιήσεις τοι με.

63. οὔτος, τί δεινόν; οὐδὲ κάλλιον λέ-

- Τρ. ἀπολεῖσθον.
 Ευ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπων.
 Τρ. τί δαί;
 Ευ. Ἐποδεδιῶς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον. 65
 Τρ. οὐδὲν λέγεις.
 Ευ. καὶ μὴν ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν.
 Τρ. ὀδὶ δὲ δὴ τίς ἐστίν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;
 Πε. Ἐπικεχοδῶς ἔγωγε Φασιανικός.
 Ευ. ἀλλὰ σὺ, τί θηρίον ποτ' εἶ, πρὸς τῶν θεῶν;
 Τρ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος.
 Ευ. ἠττήθης τινὸς 70
 ἀλεκτρυόνος;
 Τρ. οὐκ' ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
 ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' εὔξατο
 ὄρνιν, ἢν ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχοι.
 Ευ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
 Τρ. οὔτος γὰρ, ἄτ', οἴμαι, πρότερον ἀνθρώπος ποτ' ἄν, τῷ
 ποτὲ μὲν ἐρεῖ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικᾶς·
 τρέχω π' ἀφύας ἐγὼ, λαβῶν τὸ τρυβλίον.
 ἔττους δ' ἐπιθυμῆι, δεῖ τε τορύνης καὶ χύτρας;
 τρέχω π' ἐπιθυμῆι.
 Ευ. τροχίλος ὄρνις οὔτοσι.
 οἷσθ' οὖν ὁ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην 80
 ἡμῖν κάλεσον.
 Τρ. ἀλλ' ἀρτίως, νῆ τὸν Δία,
 εὔθει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινᾶς.
 Ευ. ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν.
 Τρ. οἶδα μὲν σαφῶς,
 ὅτι ἀχθέσεται· σφῶν δ' αὐτὸν οὔνεκ' ἐπεγερωῖ.

γίσι: Vulgo legitur οὔτω σ' εἰ δεινόν, οὐδὲ κάλλιον λέγειν. Quod connectunt cum præcedente Euelpidis sermone: Qui ritus! adeo terribile quid hoc est, et infandum dictu. ut posterior versus, tanquam glossema, priori interpretando serviat; quod frigidum et insulsum est. In membr. scriptum οὔτως σ' εἰ δεινόν. Unde tantisper immutata scriptura bonam sententiam restituit.

66. ἔρου τὰ πρὸς ποδῶν. Fingit se præ timore cacasse, et defluente merda

pedes inquinatos habere.

73. ἢν—ἔχοι. Sic recte B. distincte et perspicue. Vulgo solæce ἔχη. Vide not. ad Ran. 24.

75. οὔτος γὰρ, ἄτ', οἴμαι. Sic B. ut impressi: in duobus aliis ἄτ' omissum.

78. διὰ τι τορύνης καὶ χύτρας. Sic A. B. In membr. claudicante versu, ut vulgo, omisa est vocula τι. Media in τερύνῃ syllaba corripitur.

84. οὔτως—Perperam vulgo οὔτως.

- Πε. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι· ὡς μ' ἀπέκτεινας δέει. 85
 Ευ. οἴμοι κακοδαίμων, χῶ κολοῖός μ' οἴχεται
 ὑπὸ τοῦ δέους.
 Πε. ὦ δειλότατον σύ θηρίον,
 δείσας ἀφῆκας τὸν κολοῖόν ;
 Ευ. εἶπ' ἐμοί,
 σὺ δὲ τὴν κορόννην οὐκ ἀφῆκας καταπεσῶν ;
 Πε. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.
 Ευ. ποῦ γάρ ἐστιν ;
 Πε. ἀπέπτετο. 90
 Ευ. οὐκ ἄρ' ἀφῆκας, ὦ γὰρ ; ὡς ἀνδρεῖος εἶ.
 Επ. ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.
 Ευ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον ;
 τίς ἢ πτέρωσις ; τίς ἢ τρόπος τῆς τριλοφίας ;
 Επ. τίνες εἰσὶ μ' οἱ ζητοῦντες ;
 Ευ. οἱ δώδεκα θεοὶ . . . 95
 εἴξασιν ἐπιτρίψαι σε.
 Επ. μῶν με σκώπτετον,
 ὀρῶντε τὴν πτέρωσιν ; ἦν γὰρ, ὦ ξένοι,
 ἀνδρωπος.
 Ευ. οὐ σοῦ καταγελωῶμεν.
 Επ. ἀλλὰ τοῦ ;
 Ευ. τὸ βράμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.
 Επ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλῆς λυμáινεται 100
 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
 Ευ. Τηρέος γὰρ εἶ σύ ; πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς ;

85. ὡς μ' ἀπέκτεινας—Sic duo codd. ut impressi. In membr. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι, ὡς μ' ἀπέκτεινας δέει.

86. χῶ κολοῖός μ' οἴχεται. Id est ple-ne μὲ οἴχεται. θηρίον. In C. θηρίον.

90. ἀπίστατο. Vulgo ἀπίστατο: in membr. ἀπίστατο. Quam prætuli formam adstruunt observata ad v. 48. Male infra v. 1173. ἀπίστατο relictum fuit, pro ἀπίστατο. In Thesm. v. 1014. ubi altera forma e prioribus edit. remansit, reponendum ὡ γὰρ ἂν παρίστατο. Sed in melicis tuetur illa locum, ut Ran. 1351. ὡ δ' ἀπίστατο ἀπίστατο ἰς αἰθῆρα.

95. οἱ δώδεκα θεοὶ . . . abruptus est sermo. Hæc Epopi dicit Euelpides, additurus, ut videtur, πάντα σοὶ δέειν ἄγα-

θὰ, vel simile quid. Sed avertit se, et secum, ita ut ab Epope non exaudiatur, pergit εἴξασι ἐπιτρίψαι σε. In tribus codd. scriptum εἴξασι. Vide ad Nub. 341.

100. Σοφοκλῆς. Sic, ut impressi, C. In duobus aliis perperam Σοφοκλῆς. Vide not. ad Thesm. 169. Sophoclem perstringit, qui in Tereo dramate, Regem illum introduxerat in avem conversam, quem eodem, quo in Tragedia, habitu ornatum exhibuisse videtur Comicus.

102. πότερον ὄρνις, ἢ ταῶς ; utrum ales an pavo ? Lusus est in ambiguitate nominis ὄρνις, quod in genere avem qualen-cunque significat, et speciatim gallina-

- Επ. ὄρνις ἔγωγε.
 Ευ. κατὰ σοὶ ποῦ τὰ πτερά ;
 Επ. ἐξερρύθηκε.
 Ευ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός ;
 Επ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τῶρνεα 105
 πτερορρύθει τε, καὶ θύεις ἕτερα φύομεν.
 ἀλλ' εἵπατόν μοι, σφῶ τίν' ἐστόν ;
 Ευ. νῶ ; βροτώ.
 Επ. ποδαπῶ τὸ γένος ;
 Ευ. ὄθεν αἱ τριήρεις αἱ καλάι.
 Επ. μῶν Ἡλιαστά ;
 Ευ. μὰ Δία, πατέρου τρόπου·
 ἀπηλιαστά.
 Επ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ 110
 τὸ σπέριμ' ;
 Ευ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
 Επ. πράγους δὲ τοῦ δὴ δεομένου δεῦρ' ἤλθετον ;
 Ευ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω.
 Επ. τίνος πέρι ;
 Ευ. ὅτι πρώτα μὲν ἦσθ' ἀνδρωπος, ὥσπερ νῶ, ποτε, 115
 κάργυριον ἀφείλησας, ὥσπερ νῶ, ποτε,

ceum. Querit Euelpides, utrum gallinaccus, an pavo ? Epops respondet : ales equidem, sed generali significatione. Latinis ales, ut Græcis ὄρνις, avem in genere, et speciatim gallum significat. Hoc autem querit Euelpides, sive respiciens ad Epopis speciem et ornamentum ; sive quia gallinaceorum et pavonum spectacula publice Athenis exhibebantur. Ideo ex utro harum avium genere sit percunctatur. Non placent Scholiastarum interpretationes : ἰσαίξ, δὲ οἱ ἰσπίτι ἀνδρωπος ἢ ταῶς.—ἢ ἰσαίξ τὸ γυνικὸν ἰσπίτι, ἢ ἰσαίξ τὸ ἰδικόν. Istiusmodi lusus nihil frigidus.

Aristophanis ætate rari erant admodum Athenis, magis adhuc in reliqua Græcia, pavones. Vide quæ Athenæus p. 397. ex Antiphontis oratione περι ταῶν inscripta excerptis, unde discimus singulis novilunius pavones populo spectandos Athenis exhibitos fuisse. Aspiratio in literam v mutata in latino nomine Pavo.

105. πάντα τῶρνεα. Sic bene scri-

ptum in membr. Vulgo ingrato et insolito cum hiato τὰ ὄρνεα. Minus bene in primariis editionibus τὰ ὄρνεα. α ο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277.

109. μὰ Δία, πατέρου τρόπου. Vulgo μὴ ἀλλὰ πατέρου τρόπου. quam lectionem in nullo cod. reperi. In membr. μάλιστ' ἀπίστατο. In B. οὐκ· ἀλλὰ πατέρου.—In C. ὡ μάλιστ' ἀπίστατο.—Primi codicis MAAA depravatam est ex MAAΔΙΑ. Aliæ depravationes e glossis ortæ sunt. Istud μὰ Δία simpliciter positum Grammaticus interpretatus fuerat per voces οὐκ ἀλλὰ, quæ postea in textum illatæ fuerunt, deinde οὐκ in μὴ ob metrum inmutatum fuit. μὰ per se negat, ut Thesm. 748. Ran. 951. Plut. 400. et passim. μὴ positum pro οὐκ nullo modo locum tueri potest. μάλιστ' ἀπίστατο est in edit. quam curavit Ant. Fracinus.

112. πράγους δὲ τοῦ δὴ.—Sic membr. Vulgo δὲ δὴ τοῦ.—In sup. v. pro λάβοις, B. λάβοις habet, quod solæcum est.

- κοῦκ ἀποδιδούς ἔχειρες, ὥσπερ νῶ, ποτε
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν,
κατὰ γῆν ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ' ὅσα περ ἀνθρώπος, ὅσα τ' ὄρνις, φρονεῖς.
ταῦτ' οὖν ἰκέται νῶ πρὸς σέ δεῦρ' ἀφίγμεθα, 120
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὐερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακῆν.
ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
Επ. μείζω μὲν οὐδὲν, προσφορωτέραν δὲ νῶν.
Ευ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν.
Επ. ἐγώ; 123
ἦκιστα καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.
Επ. ποίαν τιν' οὖν ἦδιστ' ἂν οἰκοῖτ' ἂν πόλιν;
Ευ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ' εἶη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῶτ' ἐλθῶν τῶν φίλων
λέγοι ταδί· Πρὸς τοῦ Διὸς τοῦλυμπίου, 130
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ, καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῶτ' μέλλω γὰρ ἐστιῶν γάμου·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. εἰ δὲ μή,

118. κατὰ γῆν—Non, ut vulgo, εἰ γῆν.
—Quorsum enim articulus cum θάλατταν, quum præcedens γῆν eo careat?

120. ταῦτ' οὖν. Id est διὰ ταῦτα οὖν.
Vide ad Nub. 319.

123. Cranæ antiquum Athenarum nomen a rege Cranao. Vide Meursium Regn. Att. i. 13.

126. Scellii filio nomen erat Aristocrates. Lusus in paronomasia.

128. τοιαδί. Sic recte B. Vulgo τοιαδί. Illud Atticum est et suavius. Vide not. ad Conc. 885. Vulgo etiam legitur Lys. 97.

λίγοι μὲν ἦδη πρὶν δι' ἰλίον, ἡμᾶς τοῦ ἰπριόμοι —
ibid. 1010.

ἀποκατάτορος πρὸς τοὺς ἀποσιμπίωνιναδί.
ἐγὼ δ' —

Nub. 431.
ἀλλ' ἔσαι σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν ὡς το-
λαισίν γ' ἀπὸ τοῦδι

ἰν τῷ δήμῳ —
His in exemplis, centumque aliis quæ proferri possent similibus, quicunque tetretes aures habet, percipit τοιαδί, ἰνθάδι,

τοῦδι, τοῦδι, ab Attico poeta scribi non debuisse.

130. Oculis subjicienda est dimensio hujus versus:

λίγοι | ταδί· | πρὸς τοῦ | Διὸς | τοῦλυμ-
| πίου.

Sic autem scriptus est non solum in tribus codd. sed etiam in duabus primariis editt. Ant. Fracinus μοι primus inserit, quod e glossa, eaque inutili, manifesto subornatum, et metrum jugulat. Satis mirari nequeo Kusteri levitatem et negligentiā. Sic ille ad hunc versum: Metri gratia sic legendum est: λίγοι ταδί μοι πρὸς Διὸς τοῦλυμπίου. Curnam vero in præfatione dixit se Aldine editionis fidem in recensendo textu præ aliis secutus fuisse? Si eam inspexisset, conjecturis parisset, sinceramque reposuisset lectionem. Quid vero Berglerus? Mendam intactam reliquit. Kusteri notam probabile est eum ne quidem intellexisse. Iambus an creticus in secunda senarii sede esset, floccum ille non interdabat.

133. καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις. Sic membr. Vulgo ποιήσεις.

- μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πρᾶττω κακῶς.---
Επ. νῆ Δία, ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐξῆς. 135
τί δαί σύ;
Πε. τοιούτων ἐγὼ καγώ.
Επ. τίνων;
Πε. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται,
ὥσπερ ἀδικηθεῖς, παιδὸς αἰραίου πατήρ.
Καλῶς γ' ἐμοὶ τὸν υἱὸν, ὃ Στιλβωνίδη,
Επ. εὐρῶν ἀπίοντ' ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον, 140
οὐκ ἔκυσσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ἀρχιπέδησας, ἂν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος.---
ἢ δειλακρίων σὺ, τῶν κακῶν οἶων ἐξῆς.
ἄτάρ ἔστι γ', ὑποίαν λέγετον, εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν.
Ευ. οἶμοι, μηδαμῶς 145
ἡμῖν παρὰ τὴν θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται
κλητῆρ' ἄγουσ' ἔωθεν ἢ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
Επ. τί οὐ τὸν Ἥλειον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθούθ';
Ευ. ὀτιῆ, νῆ τοὺς θεοὺς, ὃς οὐκ ἰδῶν 150
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
Επ. ἀλλ' εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι,

134. Proverbium est: μή μοι ποτ' ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πρᾶττω κακῶς. in eos qui amicos rebus in adversis deserunt. Facete Comicus verbum istud in contrarium sensum invertit.

140. εὐρῶν ἀπίοντ'—Sic libri omnes. Operarum errore in Kusteriana excusum ἀπίοντ'. Mendam correxerit Berglerus.

142. Suidas: ἀρχιπέδησας. τῶν ὀρχίων ἡψω αἰσχροῦς. Suaviores essent numeri, si ad istum modum versus legeretur:

οὐκ ἀρχιπέδησας, πατρικὸς δὲ ἐμοὶ φίλος.
143. ὃ δειλακρίων σὺ καὶ διλότατι.

Ἄντι τοῦ, ὃ κακοδαίμονιστάτι σὺ καὶ διλότατι. Anus in Pluto v. 973. ἐγὼ δὲ κατωκί-
νησμαι διλόταρα. Id est ἄκρωθι ἐθλία.
καὶ διλακρίων, ὃ ἄκρωθι διλίδος, ὃ ἰλιινδός,
ὃ ταλαιπώρος, ἢ ὃ ἰπριόμοι.

147. ἰώθιν. Sic codd. et primariæ

editt. Ant. Fracini errore ἰωθιν inventum fuit et in alias editt. transit. Illud ex Kusteri nota reposuit Berglerus.

ἰωθιν. Hæc est constans codd. omnium lectio, quam exhibuerunt primi editores, Aldus et Bern. Junta. Inepte Ant. Fracinus invexit ἰωθιν, quod plane nihili est. Istam depravationem qui amplexi sunt, non persensere venustatem illius ἰωθιν, quod Græce tantumdem valet, ac in vernaculo nostro sermone un beau matin. ἵνα ἢ Σαλαμινία ἀνακύψεται ἰωθιν ἄγουσα κλητῆρα τινά. Ou par un beau matin on verra arriver la Salamine portant un huissier chargé d'assinations.

151. ἀπὸ Μελανθίου. Poeta is fuit Tragicus, cujus ideo meminit Comicus, quia lepram habebat.

- ἴνα χρῆ κατοικεῖν.
Ευ. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος
 οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντω χρυσοῦ.
 οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ' ὁ μετ' ὀρνίθων βίος; 153
 σὺ γὰρ οἶσθ' ἀκριβοῦς.
Επ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τριεῖην
 οὗ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλαντίου.
Ευ. πολλήν γ' ἀφείλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.
Επ. νεμόμεσθα δ' ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα,
 καὶ μύρτα, καὶ μήκωνα, καὶ σισύμβρια. 160
Ευ. ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.
Πε. φεῦ, φεῦ·
 ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει,
 καὶ δύναμιν, ἣ γένοιτ' ἂν, εἰ πίδαοισθ' ἐμοί.
Επ. τί σοι πιδώμεσθ';
Πε. ὅ τι πίδαοισθαι; πρῶτα μὲν
 μὴ περιπέτεσθε πανταχοῖ κεχηρότεσ· 165
 ὡς τοῦτ' ἄτμον τοῦργον ἐστίν. αὐτίκα
 ἐκεῖ παρ' ἡμῖν τοὺς πετομένους ἦν ἔρη,
 τίς οὗτος ὄρνις; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδί·
 Ἄνθρωπος ἀστάδμητος, ὄρνις πετόμενος,
 ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ' ἐν ταυτῷ μένων.--- 170
Επ. νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μαμαῖ ταυταγί.
 τί ἂν οὖν ποιῶμεν;

153. ἀλλ' ἔγωγ' Ὀπούντιος. Hic nomen est proprium viri illius temporis, qui Iuscus erat. Hinc petitus locus. Perinde est ac si diceret: Equidem Iuscus esse nollem pro talento auri.

160. καὶ μήκωνα. Sic A. C. et editt. primariae ad metri normam. In Aldina emendate μήκωνα: In Juntina, frequentii literarum permutatione, μήκωνα. Reliquae veteres omnes μήκωνα. Quia duo alia nomina pluralis erant numeri, μήκωνος edidit Kusterus, non animadvertens versum sic pessumdari, quod quia ne suspicabatur quidem Berglerus, μήκωνα ex editione Farrei non reposuit.

161. νυμφίων βίον. Quia illa omnis sponsis dabatur, sive ad coronas, sive in edulibus.

163. ἦ γίνουτ' ἂν, εἰ πίδαοισθ' ἐμοί. Solecum est quod vulgo legitur, εἰ πίδαοισθ' ἐμοί. Vide not. ad Pl. 1037. Emendationem praeceperat Dawesius Misc.

crit. p. 218.

164. τί σοι πιδώμεσθ'; ὅ τι πίδαοισθαι; Sic scriptum oportuisse in aperto est, ut recte emendavit Dawesius loco supra laudato. Perperam vulgo ὅ τι πίδαοισθαι; In B. ut in editt. Bern. Juntae, duo verba in optativo modo sunt, πιδώμεσθ'; πίδαοισθαι; Sed modus hic non adhibetur cum interrogandi particulis absque altera ἂν. Vide ad Lys. 912. Pl. 374. 438.

165. πανταχοῖ. Vulgo πανταχοῦ. In membr. πανταχοῦ. Vide not. ad Lys. 1230.

167. ἦν ἔρη. Pressius et ad Graeca propius, nec minus eleganter verti poterat: en illic apud nos de inconstantibus illis, quos volitare dicimus, si queras—

169. Ἄνθρωπος ἀστάδμητος, ὄρνις πετόμενος. Perperam vulgo inverso vocum ordine, ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάδμητος πετόμενος.

172. τί ἂν οὖν ποιῶμεν; Sic A. B.

- Πε.** οἰκίσατε μίαν πόλιν.
Επ. ποίαν δ' ἂν οἰκίσαιμεν ὀρνίθες πόλιν;
Πε. ἄλληδες, ὧ σκαιότατον εἰρηκῶς ἔπος;
 βλέψον κάτω.
Επ. καὶ δὴ βλέπω.
Πε. βλέπε νῦν ἄνω. 175
Επ. βλέπω.
Πε. περίαγε τὸν τράχηλον.
Επ. νῆ Δία,
 ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι.
Πε. εἶδές τι;
Επ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.
Πε. οὐχ οὗτος οὖν δήπου στίβη ὀρνίθων πόλος;
Επ. πόλος; τίνα τρόπον;
Πε. ὡς τις εἰ λέγοι, τόπος. 180
 ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται
 ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος·
 ἦν δ' οἰκίσθη τοῦτο, καὶ φράξηθ' ἀπαξ,
 ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλησεται πόλις.
 ὥστ' ἄρξεται ἄνθρωπων μὲν, ὥσπερ παρῶντων, 185

Vulgo τί ἂν οὖν ποιῶμεν. Perinde solacia sunt ὅ τι πίδαοισθαι versu ante hunc octavo, et τί ἂν ποιῶμεν. Frequentissimus circa horum modorum permutationem librariorum error. Vide ad Nub. 360.

177. ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sic codd. B. C. et primariae editt. Ant. Fracinus, qui plus mendarum in textum invexit solus, quam alii editores simul omnes, dedit, ἀπολαύσομαι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Sed in quatuor sequentibus editt. prior lectio servata. Frobenius τι omisit, quod etiam in membr. librarii errore omissum est: ἀπολαύσομαί γ', εἰ διαστραφήσομαι. Vocula τι, sine qua versus stare non potest, reposita fuit in duabus minoribus Batavis, de quibus exemplum non cepit Kusterus. Faceta est ejus nota: Versus claudicat, qui facile sic suppleri et fulciri potest:

ἀπολαύσομαί τί γ', εἰ διαστραφήσομαι; vel potius sic:

ἀπολαύσομαι γὰρ, εἰ διαστραφήσομαι. Sed, ὅ bone, parte conjecturis; harum tibi facimus gratiam. Promisisti editionem ad fidem Aldinae recensitam, et illam, ubi opus est, nunquam inspicias.

Berglerus veterem reposuit lectionem, addita notula erroris etiam plena: Ita legitur hic versus in edit. Farrei; IN A. 1.115 deest τι, quod tamen metrum requirit. Quis non crederet Farreum illum divinum pene fuisse hominem, qui superiorum editionum omnium mendas ingenii spongia absterserit? Editionem Barthol. Zanetti descripsit, in qua est illud τι, quod erat jam in edit. Cratandri, et in duabus primariae, quodque post Farreum repraesentarunt edit. Wehelli, duae Batavae, aliaque forte, de quibus haud immerito gallice dici potest:

Le reste ne vaut pas l'honneur d'être nommé.

179. οὐχ οὗτος οὖν δήπου στίβη ὀρνίθων πόλος; Sic tres codd. Vulgo δὴτ' ἐστίν, immo mendose in Kusteriana, et exinde in novissima Batava, δὴτ' ἐστίν.

180. ὡς τις εἰ λέγοι, τόπος. Perperam vulgo ὥσπερ ἴσται τις, τόπος. Particula εἰ ad sententiam omnino requiritur, ut infra 282. ὥσπερ εἰ λέγοι. In codd. eadem est personarum distinctio, quam exhibui; et sic jam notata fuerant in minoribus Batavis.

- τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολείτε λιμῶ Μηλίω.
πῶς;
- Επ.
Πε. ἐν μέσῳ δῆπουθεν ἀγὲ ἐσι γῆς.
εἶδ', ὥσπερ ἡμεῖς, ἦν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθῶδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν δύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς, 190
ἦν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρείας καὶ τοῦ Χάους
τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσετε.
- Επ.
ιοῦ, ἰοῦ.
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω 195
ὥστ' ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀνέοις.
τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' αὐτοῖς διηγῆσαιτο;
- Πε.
Επ. σού.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς, βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ,
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυῶν πολλὸν χρόνον. 200
πῶς δῆτ' ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας;
- Πε.
Επ. ῥαδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῶν τοῦ φθέγματος

186. In proverbium apud Græcos abiit *fames Melia*, ut apud Romanos *fames Soguntina*. Verbi originem vide apud Thucydidis interpretes l. v. cap. ult.

193. διαφρήσει. διαψήψι. Perperam in membr. διαφρήσει. Eadem menda est in Suidæ edit. quem e literarum serie liquet διαφρήσει scripsisse, non διαφρήσει. Hunc versum citat Auctor Etymol. M. p. 271. ubi male excusum διαφρήσει. Integram notam adponam: διαφρῆ, σημαίνει τὸ διακομίζω, καὶ εἰσέναι καὶ ἀφίνασι ποῖω. εἰρηται πρὸς τὸ δ', ὃ σημαίνει τὸ ἀφίμα, ὅστις καὶ ἀφῶ λήγεται καὶ πρῶν ἴτα κατὰ συγκοπήν, πρῶν φρῶ καὶ κατὰ διουτίαν σύνθετον διαφρῆ καὶ εἰσφρῆ. Ἀρτεφάνης τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν οὐ διαφρήσει, γίγνοι δὲ ἡ τροπὴ τῆς πρῶ, ὡς ἐν τῷ προείμην φροῖμιν, πρῶτος φροῖος. Male etiam ibi κνίσαν excusum, qui error in codd. frequentissimus. Idem auctor alibi, pag. 522. κνίσαν—τὸ κνί βραχύ. εἰ-

φρήσειμιν occurrit Vesp. 892.

194. νεφίλας, nebulas. Retis est tenuissimi genus.

204. καλοῦμεν αὐτούς. Sic tres codd. et primaria edit. recte. καλοῦμεν futurum est Attico more formatum. Vide ad Ran. 202. 298. Ego et conjux mea lusciniā advocabimus eos. Perperam Ant. Fracinius edidit καλοῦμ' ἂν αὐτούς. Bonam lectionem retinuerunt Cratander, Veneti, Wechelus. Binas confundunt minores Batavæ καλοῦμεν ἂν αὐτούς; quod neutiquam credas Scholiastam agnoscere. Ad depravatam lectionem Portus, aut nescio quis alius, Scholiastæ verba accommodavit: illud ἂν in scholiis Aldinæ editionis non comparet, nec in secunda scholiorum editione. Hic rursus Aldinam inspicere designatus est Kusterus, qui ista nescivit expedire. Nihil habet insoliti transitio a singulari numero ad pluralem, quæ hic omnino necessaria est, ut intelligatur Errorem

- ἂν περ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμω. 205
ὦ φίλτατ' ὀρνίθων σὺ, μὴ νῦν ἔσταθι·
ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἄγ', ὡς τάχιστ' ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε, κἀνεγείρε τὴν ἀηδόνα.
- Επ.
ἄγε σύνομαί μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου·
χῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, 210
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χάρει
διὰ φυλλοκόμου σμίλακος ἡχώ 215
πρὸς Διὸς ἔδρας, ἴν' ὁ χρυσοκόμας
Φοῖβος ἀκούων, τοῖς σοῖς ἐλέγοις
ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον

et lusciniam conjunctim ceteras aves vocaturos esse: si enim legas καλοῦμ' ἂν αὐτοῖς, advocabo eos, quorsum plurale quod sequitur pronomen, ei δὲ νῦν τῷ φθέγματος ἦν ἱσακούσωσι? Si solus aves vocaturus est Errops, emendandum etiam erat ei δ' ἰμοῦ τῷ φθέγματος—Sed libri omnes habent ei δὲ νῦν, quod aliter stare non potest, quam servata codd. et veterum edit. lectione καλοῦμεν αὐτούς. Loquendi schema librario cod. Vat. incognitum mutandæ lectioni ausam dedit, quod sæpissime accidit in locis, ubi ἀνακολουσία est. Simile exemplum est apud Sophoclem in Philoctete v. 645.

ἀλλ', εἰ δακί, χρωῶμεν, ἴδεδεν λαῶν
ἔτου σε χρεῖα καὶ πείθος μάλας ἴχνη.
Quem locum, ut par erat, scilicet temere et imperite, nuper sollicitavit ὁ δεινός. Ineptam ejus crisin, ubi opportunum erit, confutabo. Eam traditionem sequitur Comicus, juxta quam Procne in lusciniam, Philomela in hirundinem conversa fuit. Manifestum est hoc e v. 665. Recte itaque Scholiasta: ἀηδόνα, τὴν Πρῶκην γαρμυτὴν οὔσαι, ἥτις εἰς ἀηδόνα μεταβλήθη. Longa Palmerii nota omitti poterat. Non solo Aristophani Procne luscinia est. Apollodorus Mythologicae historiae scriptor optimus l. iii. cap. 13. in fine: καὶ Πρῶκην μὲν γίνεσθαι ἀηδῶν· Φιλομήλα δὲ χιλιδῶν. Sicque a plerisque Mythographis traditum est, quos laudat Hygini interpres ad fab. xlv.

212. τὸν ἰμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν ἰλιλιζομένη διεροῖς μέλεσιν

γένυος ξουθῆς· καθαρὰ χάρει—

Secundi horum versuum in fine μέλεσιν scriptum oportuit, ob metrum, ut est in duobus codd. B. C. In iisdem post ξουθῆς distinctum, quod et sententia flagitat. Denique perperam χρωῶν vulgo excusum. Verbum est in imperativo: recte in B. notatus accentus χάρει. Sed superest in his versibus menda. Ἴτυν ultimam corripit. Legendum itaque:

τὸν ἰμὸν καὶ σὸν πολύδακρον Ἴτυν
διεροῖς μέλεσιν γένυος ξουθῆς
ἰλιλιζομένη· καθαρὰ χάρει—

Frequentissima sunt, praesertim in anapaestis, hæc vocum trajectiones. Ultimam vero nominis Ἴτυν corripit, poëtarum quotquot sunt omnium usu compertum est. Ex Atticis unicum advocabo, Sophoclem, cujus hi sunt in Electra versus 147.

ἀλλ' ἰμὶ γ' ἂ σσοῖέσθ' ἄρασι φρένας,
εἴ Ἴτυν, αἴν' Ἴτυν γ' ἐλεφθεύεται,
ἔρρις ἀσυζομένη, Διὸς ἄγγελος.

Quum hæc in theatro canebantur, recens erat memoria versuum Euripidis in Helena 1116. quorum ex imitatione risum captasse videtur Comicus:

Σὶ τὰν ἰαυλοῖς ὑπὸ διδρακόμεναι
μουσῆσι καὶ θάκουσι ἰνίζουσαν ἐνέβασσα,
εἰ τὰν ἀοιδόσταν ὀρηθα μελωδοῖ,
ἀηδόνα θαυροῦσσαν·
ἰλδ' εἰ δὲ ξουθῶν
γένυος ἰλιλιζομένη,
θρήνοις ἰμοῖς ξυνηγῶς,
Ἐλίνας μελίαις πῶνους.

215. σμίλακος. Vulgo μέλακος. Vide ad Nub. 1007.

φόρμιγγα, θεῶν ἴστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεῖα μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ τις.)

Πε. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τούρνιδίου
οἶον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὄλην.
Ευ. οὔτος.

Πε. τί ἐστιν;
Ευ. οὐ σιωπήσει;

Πε. τί δαί;

Ευ. οὐποψ μελωδεῖν αὐ παρασκευάζεται.
Επ. ἔποποι, ποποπό, ποποί, ποποί.

ἰῶ, ἰῶ· ἴτω, ἴτω, ἴτω, ἴτω,

ἴτω τις ὧδε τῶν ἑμῶν ἰμοπτέρων·

ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας

νέμεσθε, φῦλα μυρία κριδοτραγῶν,

σπερμολόγων τε γένη ταχὺ πετόμενα,

μαλθακῆν ἰέντα γῆρον·

ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ βῶλον

ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε

λεπτὸν, ἠδόμενα φωνᾶ·

τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιδ·

ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισ-

σοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει· τά τε κατ' ὄρεα,

τά τε κοτινοτραγά, τά τε κομαροφάγα·

ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἑμᾶν αὐδάν·

τριοτδ, τριοτδ, τριοτδ, τοβρίζ.

ὅσα θ' ἐλείας παρ' αὐλῶνας

τάς ὄξυστόμους ἐμπίδα

223. Personis loquendi vices divisi ad fidem duorum codicum A. B.

227. ἴποποι, ποποπό, ποποί, ποποί. Sic B. C. et primariae editt. In Kusteriana ter ποποί.

231. ἰμίσοθι, φῦλα μυρία κριδοτραγῶν. Senarius est iambicus, in quo bis vocalis brevis producitur ante tenuem et liquidam, contra Dawesii canonem. Sed in melicis hanc licentiam sibi sumit Comicus.

239. κατ' ὄρεα. Sic tres codd. et ve-

teres editt. In Kusteriana, nescio unde, κατ' ὄρεα.

241. ἀνύσατε. Subauditur ἰδὸν, δρόμον, πρὸς ἑμᾶν, vel simile quid. Sic Vesp. 869. πάντα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἴσθ' ἑνὸς ἐς αὐτησίαν.

Tragicis frequentissimus est usus hujus verbi ellipticus. Plena locutio est apud Euripidem in Phœn. 164.

ἀνιμάκιος ἴδθι δρόμον πρὸς ἑμᾶν ἰφίλας ποσσὶν ἰξάνουσαι μὲν δι' αἰθίρας πρὸς ἑμᾶν ἰμογυνοῦσα.

κάπτεθ'· ὅσα τ' εὐδρόσους τε

γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶ-

να τὸν ἐρέοντα Μαραθῶνος·

ὄρνις τε πτεροποίκιλος

ἄτταγᾶς, ἄτταγᾶς.

ὦν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης

φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτᾶται·

δεῦρ' ἴτε, πεισομένοισι τὰ νεώτερα.

πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροίζομεν

οἰωνῶν τῶν ταναοδείρων.

ἦκει γὰρ τις θριμύς πρέσβυς

καινὸς γνώμην,

καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής.

ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἀπαντα.

δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο, δεῦρο.

Χο. τοροτοροτοροτοροτοροτόγξ.

κικκαθαῦ, κικκαθαῦ.

τοροτοροτοροτοροτοροτοροτόγξ.

Πε. ὄραξ τιν' ὄρνιν;

Ευ. μὰ τὸν Ἀπόλλω ἴγω μὲν οὔ.

καὶ τοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων.

Πε. ἄλλως ἄρ' οὐποψ, ὡς ἔοικ', εἰς τὴν λόχμην

ἐμβὰς, ἐπῶξε, χαραδρὶδὸν μιμούμενος.

Φο. τοροτόγξ, τοροτόγξ.

Πε. ὦ γὰρ, ἀλλὰ γ' οὔτοσι καὶ δὴ τις ὄρνις ἔρχεται.

Ευ. νῆ Δί, ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δῆπου ταῶς;

Πε. οὔτος αὐτὸς νῶν φράσει· τίς ἐστίν ὄρνις οὔτοσι;

Επ. οὔτος οὐ τῶν ἠθάδων ταῦνδ', ὦν ὄραθ' ὑμεῖς αἰεί·

ἀλλὰ λιμναῖος.

Πε. βαβαί, καλὸς γε καὶ Φοινικιοῦς.

Επ. εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομα αὐτῷ γ' ἐστὶ Φοινικόπτερος.

257. καινὸν τ' ἔργων ἐγχειρητής. Sic tres codd. In impressis καινῶν ἔργων τ'.

260. Huic versui præfixa in membr. persona χορὸς ἰσθίδων. In B. χορὸς ἰσθίδων, ἢ γλαυξ.

265. Continuuntur vulgo hi versus Esclpidi. Melius in A. B. alteri sodali tribuuntur.

267. Personam præpositi Phœnicopleri avis, ut factum oportuisse sequen-

tia ostendunt. Testis est etiam Scholiastes in antiquis exemplaribus verba hæc non Epopi, sed avi cuidam adscripta fuisse.

268. ὦ γὰρ, ἀλλὰ γ' οὔτοσι καὶ δὴ τις ὄρνις ἔρχεται. Sic lectio hujus versus emendari debuit, quæ depravata est in libris omnibus. Ab hoc versu incipiunt tetrametri trochaici, et hic primus turpiter claudicabat, ὦ γὰρ, ἀλλ' οὔτοσι—

- Ευ. οὔτος, ὦ σέ τοι.
 Πε. τί βωστρεῖς ;
 Ευ. ἕτερος ὄρνις οὔτοςί.
 Πε. νῆ Δί, ἕτερος δῆτα, χ' οὔτος ἔξεδρον χάραν ἔχων. 275
 τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης ;
 Επ. ὄνομα τούτω Μῆδος ἔστι.
 Πε. Μῆδος ; ὦ ναξ' Ἡράκλεις.
 εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ἂν ἐπέπτετο ;
 Ευ. ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὔτοςί. [280
 Πε. τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἔστιν ; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ ;
 ἀλλὰ χ' οὔτος ἕτερος ;
 Επ. ἀλλ' ἔστιν μὲν οὔτος Φιλοκλέους,
 ἐξ' Ἐποπος· ἐγὼ δὲ τούτου πάππος· ὡσπερ εἰ λέγοις,
 Ἰππόνικος Καλλίου, καὶ ξ' Ἰπποῖκου Καλλίας.

275. νῆ Δί, ἕτερος δῆτα, χ' οὔτος ἔξεδρον
 χάραν ἔχων. Sic scriptum est in B. C.
 Vulgo ἕτερος δὲ τὰ χ' οὔτος—E Sophoclis
 Tyrone posteriore adumbratus hic ver-
 sus juxta Scholiastam :

τίς οὔτος ὄρνις ἔξεδρον χάραν ἔχων ;
 ὡς εἰ ἴππῳ, χροῖαν. ἔξεδρον δὲ, παρελλα-
 γμῆτην. Σοφοκλῆος.

οὐκ ἔξεδρος,
 ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ.

276. Sic legitur in impressis hic ver-
 sus : τίς ποτ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις
 ὀριβάτης ;

cujus ita corrupti sunt numeri, ut qui
 aures vel digitos habeat, statim deprava-
 tionem animadvertat : nec tamen bel-
 li nostri interpretes minimum quid hic
 adnotarunt. In codd. paulo melius :

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις
 ὀριβάτης ;

rectis pedibus incedit prius comma, sed
 posterius in secundo pede claudicat.
 ὄρνις apud Comicum ultimam semper
 producit, nisi in hoc versu, et forte in
 altero, qui itidem mendosus est, ut suo
 loco declarabitur. Proinde reponi de-
 buit, quod a poetæ manu est :

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις ἄτοπος ὄρνις
 ὀριβάτης ;

Vocula ἔσθ', quæ hic ommissa fuerat, ut
 in Lys. v. 524. facile reponi poterat, eji-
 am absque codd. ope, ex Æschyli versu,
 quem ex Edonis citat Scholiastes, sed
 mendose : sic autem legendus videtur :

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμεντις, ἄλλος, ἄ-
 κροτός, δὲ τίς ;

278. ἰστίπτε. Vulgo ἰστίπτα. Vi-
 de supra 48. 90.

281. Vulgo sic legitur hic versus :
 ἀλλὰ χ' οὔτος ἕτερος.—οὔτος ἴστι μίς
 Φιλοκλέους.

Manifesto depravata scriptura, quum ti-
 tubet versus in penultimo pede, qui pyr-
 richius est ; nam in Φιλοκλείους secunda
 produci non potest. Vide not. ad
 Thesm. 169. Fluctuat etiam in codd.
 lectio. In membr. scriptum, οὔτος μίς
 ἴστι Φ. Allusio est ad Philoclii Tragicî
 poetæ drama Tereum, cui ænigmatically
 obijcit Comicus, quod Sophoclis ejusdem
 argumenti drama in alium habitum in-
 verterit. Nam Tereus in hac Comœdia
 eodem exhibebatur ornatu, quo in So-
 phoclis Tragedia, ut supra monui. Ideo
 avem, quam Pistheterus percontabatur,
 quænam illa foret, dicit Comicus Tereus,
 Ἐποπὸν εἶναι Φιλοκλείου, Ἐποπὸν νεπο-
 τέμ, ἢ vero postremi hujus Ἐποπὸν (cujus
 non nominatur pater) avem esse, eadem
 nominum successione, qua in Callia proa-
 ria alternis sibi succedebant Hipponici et
 Callie. Vide Perizonium ad Æliani V.
 H. xiv. 16. Quia vero altera illa avis,
 epopi forma similis, sæda aspectu erat,
 ideo etiam salse Comicus epopem illum
 Philoclii filium esse fingit. Nam Phi-
 locles visu sædus erat, sive quia περι-
 φάλλος erat, sive ob quodvis aliud corpo-
 ris vitium : utique sædum eum fuisse
 constat e Comicis versu in Thesm. 168.

ταῦτ' ἔσθ' ὁ Φιλοκλῆος αἰσχρὸς ὡς αἰ-
 σχρὸς ποίη.

- Πε. Καλλίας ἄρ' οὔτος ὄρνις ἔστιν· ὡς πεπερῶρρυεῖ.
 Ευ. ἄτε γὰρ ὦν γενναῖος, ὑπὸ τῶν σνκοφαντῶν τίλλεται, 285
 αἶ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
 Πε. ὦ Πόσειδον, ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς ὄρνις οὔτοςί.
 τίς ὀνομάζεται ποθ' οὔτος ;
 Επ. οὔτοςί καταφαγᾶς.
 Πε. ἔστι γὰρ καταφαγᾶς τις ἄλλος, ἢ Κλεώνυμος ;
 πῶς ἂν οὔν Κλεώνυμός γ' ὦν, οὐκ ἀπέβαλε τὸν λόφον ; 290
 ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφωσις ἢ τῶν ὀρνέων ;
 ἢ πὶ τὸν δίαυλον ἤλθον ;
 Ευ. ὡσπερ οἱ Κᾶρες μὲν οὔν
 ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὦ γὰρ, ἀσφαλείας οὔνεκα.
 Πε. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὄρᾶς ὅσον ξυνεῖλεκται κακὸν
 ὀρνέων ;
 Ευ. ὦ ναξ' Ἀπολλων, τοῦ νέφους. ἰού, ἰού. 295
 οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν ἴσοδον.
 Πε. οὔτοςί πᾶξδιξ' ἐκεῖνοσί γε, νῆ Δί, ἀτταγᾶς·
 οὔτοςί δὲ πηγέλοψ' ἐκεῖνοσί δέ γ' ἀλκυῶν.
 Ευ. τίς γὰρ ἔσθ' οὔπισθεν αὐτῆς ;
 Πε. ὅς τις ἐστί ; κειρύλος.
 Ευ. κειρύλος γὰρ ἔστιν ὄρνις ;
 Πε. οὐ γὰρ ἔστι Σποργίλος ; 300
 χ' αὐτῆ γε γλαύξ.
 Ευ. τί φῆς ; τίς γλαῦκ' Ἀθήναξ' ἤγαγε ;
 Πε. κίττα, τρυγῶν, κορυδὸς, ἐλεᾶς, ὑποδυμῖς, περιστερὰ,
 νῆτος, ἰέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλήπυρις,

284. Facete in his versibus perstrin-
 gitur Callias, qui paternas maximas opes
 dilapidaverat.

287. ὡς ἕτερος αὖ βαπτὸς—sic ad me-
 tri normam scriptum oportuit. Mendo-
 se vulgo αὖθις βαπτὸς—

290. Ales ille, si Cleonymus est, qui
 factum, ut ei crista non defluerit, quem-
 admodum Cleonymo perit clypeus ?
 Vide not. ad Nub. 680.

291. Male legitur hic versus in prima-
 riis editt. ut in cod. C. metro corrup-
 to.

ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφωσις ἢ πὶ
 τῶν ὀρνέων ;

Ant. Fracinus ex alio cod. edidit, ut est
 VOL. II.

in membr.
 ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἢ λόφωσις ἢ πὶ
 τῶν ὀρνέων ;

298. Distinctæ personæ ad fidem
 codd. A. B. nisi quod in iis avium de-
 claratio Epopi tribuitur, cujus in locum
 quater Pistheterum positi. Namque
 præter omnem verisimilitudinem ista, ὡ
 γὰρ ἐστὶ Σποργίλος ; Epops diceret.

299. κειρύλος. Vulgo κηρύλος. In
 membr. κηρύλος. Nostram lectionem tu-
 entur veteres critici, merito : namque
 jocus perit, nisi per diphthongum no-
 men scribatur. Alluditur ad verbum
 κείρω, proprium artus, quam exercebat
 Sporgilus tonsor.

- πορφυρίς, κέρχη, κολυμβίς, ἀμπελίς, φήγη, δρύοψ.
 Ευ. ἰού, ἰού, τῶν ὀρνέων 305
 ἰού, ἰού, τῶν κοφίχων.
 τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
 οἷα πιπίζουσι, καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
 ἄρ' ἀπειλοῦσιν γε νῶν; οἰμοί, κεχήνασιν γέ τοι
 καὶ βλέπουσιν εἰς σέ κάμει.
 Πε. τοῦτο μὲν κάμοι δοκεῖ.
 Χο. ποποποποποποποποποί 310
 ποῦ μ' ἄρ' ὄς ἐκάλεσε;
 τίνα τόπον ἄρα νέμεται;
 Επ. οὔτοσι πάλαι πάρεμι, κοῦκ ἀποστατῶ φίλων.
 Χο. τιτιτιτιτιμπρού 315
 τίνα λόγον ἄρα ποτὲ
 πρὸς ἐμὲ φίλον ἔχων;
 Επ. κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἦδον, ἀφελήσιμον.
 ἄνδρε γὰρ λεπτῶ λογιστὰ δεῦρ' ἀφίχθαι ὡς ἐμέ.
 Χο. ποῦ; πᾶ; πῶς φῆς;
 Επ. φήμ' ἀπ' ἀνδρώπων ἀφίχθαι δεῦρο πρῆσβυτα δύο 320
 ἦκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
 Χο. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτῶν, ἐξότου τράφην ἐγώ,
 πῶς λέγεις;

304. πορφυρίς, κέρχη, κολυμβίς—Sic ob metrum legendum. Perperam vulgo κέρχη.

308. ἀπειλοῦσιν—κεχήνασιν ob metrum. Perperam vulgo ἰ παραγωγικὸν οmissum.

315. Hos versus citat Suidas in πάρεμι, cuius notam proponam. πάρεμι, ἰλήλαδας, παρῆγιου. τίνα λόγον ἄρα ποτὲ πρὸς ἐμὲ φίλ' ἔχων πάρεμι; κοινὸν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἦδον, ἀφελήσιμον. Quod olim illa in hoc loco legebat πάρεμι, hodie in libris non comparet. Sane fatendum est, eo bene sententiam carere posse: nihil tamen minus reponendum est. In tribus codd. unicum versum conficiunt male nobis distincti duo versiculi. Tetrameter est pæonicus, quem sic scribere et dimetiri oportet:

τίνα λόγον ἔ | ρα ποτὲ πρὸς γ' | ἐμὲ
 φίλον ἔ | χων πάρεμι;
 Perperam apud Suidam scriptum φίλ'. In tribus codd. ut in impressis, recte est

φίλον. Tum πρὸς γ' ἐμὲ legendum, quod ipsa metri evincit ratio. Hoc errore admonitus, inquit in binos superiores Chori versiculos 311. 312. qui periade ac isti in tribus codd. unum conficiunt versus. Præterea in membr. scriptum, τίνα τόπον ἄρα ποτὲ νέμεται; In B. vocem ποτὲ quam primo omiserat, superne reposuit librarius minio scriptam. Versus iudem est tetrameter pæonicus, quem sic scribas et dimetiare:

ποῦ μ' ἄρ' ὄς ἐ | κάλεσε; τίνα | τόπον
 ἄρα ποτὲ | νέμεται;

318. διῶρ' ἀφίχθαι. Sinceram hanc lectionem e prava membr. scriptura elici, in quibus ἀφίχθαι. Vulgo ἀφίχθαι. Perperam in B. λεπτῶ λογιστὰ, quod, metro licet reclamante, quaedam editt. habent. Duo alii λεπτῶ λογιστὰ, ut editt. veteres. In Vat. cod. Kusterus reperit λεπτοσφιστὰ, unde vulgato præfert Dawesius λεπτῶ σφιστὰ. At ego alterum retinendum censeo.

- Επ. μήπω φοβηθῆς τὸν λόγον.
 Χο. τί μ' εἰργάσω;
 Επ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.
 Χο. καὶ δέδρακας τοῦτο τοῦργον; 325
 Επ. καὶ δεδρακῶς γ' ἦδομαι.
 Χο. κάστὸν ἦδη ποῦ;
 Επ. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ.
 Χο. ἔα, ἔα.
 προδεδομέθ', ἀνόσιά τ' ἐπάδομεν.
 ὄς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν
 ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν, 330
 παρέβη μὲν θεσμούς ἀρχαίους,
 παρεβή δ' ὄρκους ὀρνίθων.
 ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσεν, παρεβάλεν τ' ἐμὲ παρὰ
 γένος ἀνόσιον, ὅπερ, ἐξότου γ' ἐγένετ', ἐπ' ἐμοὶ
 πολέμιόν γ' ἐτράφη. 335
 ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος λόγος.
 τῷ δὲ πρῆσβυτα δοκεῖ μοι τῷδε δοῦναι τὴν δίκην,
 διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν.
 Πε. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.
 Ευ. αἴτιος μέντοι σὺ νῶν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος. 340
 ἐπὶ τί γὰρ μ' ἐκείθεν ἦγες;
 Πε. ἴν' ἀκολουθοῖς ἐμοί.
 Ευ. ἴνα μὲν οὖν κλᾶοιμι μεγάλη.
 Πε. τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων
 κάρτα.
 Ευ. πῶς;
 Πε. κλαυσεῖ γὰρ, ἦν ἀπαξ γε τῷ φθαλμῷ ἄκοπῆς.

326. παρ' ὑμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ' ἐγώ. Ineptè vulgo παρ' ἡμῖν, εἰ παρ' ὑμῖν—

329. ὁμότροφά θ' ἡμῖν. Mendose ὁμότροφά τ' ἡμῖν.

334. In C. ut in impressis scriptum ὄς γὰρ φίλος ἦν ἰσ' ἡμῖν—In A. B. ὄς γὰρ φίλος ἦν ἰσ' ἡμῖν (meudose in A. ἰσ' ἡμῶν).

336. Vulgo sic legitur hic versus:
 πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος
 λόγος.

Corrupti sunt numeri, spondeo in tertia sede posito. Quippe ultima in ὄρνιν producitur, quod liquet e vv. 73. 512.

515. 561. 721. In suam ergo sedem reponendæ erant voces a librariis male inversæ:

ἔστι πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ὕστερος
 λόγος.

338. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα. Vulgo mendosissime, et profligato metro, ὡς ἀπολώμεθ' ἄρα. Librariorum an editorum stuporem magis mirer nescio. Nichil ad hunc versum adnotarunt belli nostri Critici. Quod reponendum erat, ipse suppeditavit Comicus. Vide Acharn. 333.

- Χο.** ἰώ, ἰώ·
 ἔπαγ', ἐπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
 ὄρμάν φονίαν, πτέρυγά τε πάντα 345
 ἐπίβαλε, περὶ τε κύκλωσαι·
 ὡς δεῖ τῶδ' οἰμάζειν ἄμφω
 καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
 οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν, οὔτε νέφος αἰθέριον,
 οὔτε πολὺν πέλαιγός ἐστιν, ὃ τι δέξεται 350
 τῶδ' ἀποφυγόντε με.
 ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τῶδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
 ποῦ ὅθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.
Πε. τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος;
Ευ. οὗτος, οὐ μενεῖς;
Πε. ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; 355
Ευ. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς
 ἐκφυγεῖν;
Ευ. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν.
Πε. ἀλλ' ἐγὼ τοι σοὶ λέγω,
 ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι, λαμβάνειν τε τῶν χυτρωῶν.
Ευ. τί δὲ χύτρα νῶ γ' ὠφελήσει;
Πε. Γλαυξ μὲν οὐ πρόσεισι νῶν.
Ευ. τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοῖσδε;

345. πάντα. Sic bene A. B. In hoc ultima vocali superscripta η, quod declarat πάντα adverbium esse formæ Doricæ, pro πάντα, cujus ultima longa est: quod non intelligens metrorum enarrator, γη inepete addidit.

355. πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Pessime vulgo δοκῆς, quod ita solæcum est, ut nihil magis. Aliquatenus ferendum esse δοκῆς. Sed particula ἂν non ad cogitandi verbum δοκεῖν pertinet: construenda est cum aoristo infinitivi ἐκφυγεῖν, cui significationem futuri tribuit. Vide not. ad Pl. 380. Hic πῶς δοκεῖς valet quomodo putas? aptum non esset quomodo putares? Alia res est, ubi post suppositionem, aut conditionem, in multimembri phrasi, particula ἂν cogitandi verbum afficit. Exemplo sit hic locus in Euripidis Hippolyto:

πίστευε ΔΟΚΕΙΣ δὴ κάτ' ἔχοντας εὖ
 φρονῶν,
 νοσηδ' ἔφοντας λίπτρα, μὴ δοκεῖν ὄρεν;

πίστευε δὲ πιστοὶ πιστοῖς ἡμαρτηκόσι
 ἐνικηκασίην Κύπρι; ἰν' σοφῶσι γὰρ
 τῶδ' ἰσθ' ὀνητῶν, λανθάνει τὰ μὴ καλά.
 οὐδ' ἰκποῖναι τοὶ χυτῶν βίον λίαν θεοτόσι·
 οὐδὲ στήνην γὰρ, ἢ πατηροφίης δόμοι,
 κινῶν ἀκροβῶσαι ἂν εἰς δι τὴν τύχην
 πῶς, ἴσθην οὐ, πῶς ἂν ἰκποῖναι ΔΟΚΟΙ;
 Quomodo se tandem evasuram illinc speraret? Solæcum ibi esset δοκεῖ. Vide ad eum locum Præstantissimi Valckenarii notam p. 219. Monui ad Plutum in hac constructione sæpe librariorum peccasse. Id apud Lucianum contigisse arbitror, cujus locum in Prometheo p. 28. sic lego: οὐ γὰρ ἂν ἀφιλόστοιμ' αὐτὸ παραγῶ
 γ' ἰμοί, ἢ καινότης, μὴ οὐχὶ συνταροφθῶναι
 ἀμαρῶν ὄν. καὶ ἴγυι μὴ οὕτω φρονῶν, ἄ-
 ξιος ἂν μοι δοκοῖν ὑπὸ ἰκκαῖδικα γυπῶν
 κίρηνθαι. Male ibi mea sententia legitur δοκῆ.

356. ἀλλ' ἐγὼ τοι σοὶ λέγω. Sic bene A. B. Vulgo ἐγὼ εἰ σοὶ —

359. In B. prior pars hujus versus

- Πε.** τὸν ὀβελίσκον ἀρπάσας,
 εἶτα πατάπηξον πρὸς αὐτόν. 360
Ευ. τοῖσι δ' ὀφθαλμοῖσι τί;
Πε. ὀξύβαφον ἐντευθενὶ πρόσθου λαβάν, ἢ τρυβλίον.
Ευ. ὦ σοφώτατ', εὐ γ' ἀνεύρες αὐτὸ, καὶ στρατηγικῶς·
 ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
Χο. ἐλελελεῦ· χῶρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν ἐχρῆν.
 ἔλκε, τίλλε, παῖε, δαῖρε, κόπτε πρῶτην τὴν χύτραν. 365
Επ. εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
 ἀπολέσαι, παθόντες οὐδὲν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι,
 τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενέε καὶ φυλέτα;
Χο. Φεισόμεσθα γὰρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς, ἢ λύκων;
 ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθρῶν ἔτι; 370
Επ. εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροὶ, τὸν δὲ νοῦν εἰσὶν φίλοι,
 καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἡκουσιν ὑμᾶς χρήσιμον.
Χο. πῶς δ' ἂν οἶδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε,
 ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;
Επ. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σοφοί. 375
 ἢ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φίλου
 οὐ μάθεις ἂν τοῦθ'· ὃ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάκασεν.
 αὐτίχ' αἰπόλεις παρ' ἀνδρῶν ἔμαθον ἐχθρῶν, κοῦφίλων,
 ἐκπονεῖν δ' ὑψηλὰ τείχη, ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
 τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα. 380
Χο. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
 χρήσιμον· μάθοι γὰρ ἂν τις κατὰ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
Πε. οἶδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἀναγ' ἐπὶ σκέλος.
Επ. καὶ δίκαιον γ' ἐστὶ, καί μοι δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.

Euelpidi tributa, cum interrogationis nota: posteriori præfixa Pisthetæri persona, multo melius, quam in reliquis libris, ubi Euelpidi omnia continuantur.

362. ὦ σοφώτατ'—Sic tres codd. Male in impressis sine elisione σοφώτατι.—εὐ γ' ἀνεύρες. Perperam in B. εὐ γὰρ εὐρες.

365. δαῖρε. Sic membr. bene. Vide not. ad Nub. 442.

370. τισαίμεθ'—Sic recte scriptum in tribus codd. Perperam in impressis, metro claudicante. Perperam in impressis, metro claudicante, τισαίμεθ'.

373. εἶδ'—Mendose εἰ γ'. Scilicet εἶδ' valet εὐρες; non vero εἰ γ'.

377. οὐ μάθεις ἂν τοῦθ'—Sic bene

Kusterus e Vat. cod. nisi quod τῶντ' excudi passus est. Legebatur antea corruptis numeris, οὐ μάθεις ἂν οὐδὲν. Hoc modo scriptum est in C. atque etiam in B. Sed in hoc superne positum τοῦθ'—In membr. librarii errore τῶντ'.

378. ἀνδρῶν ἔμαθον. Insertam vulgo particulam γη non agnoscunt A. B. Merito eam expunxi.

383. ἀναγ' ἐπὶ σκέλος. Hæc verba in omnibus libris Pisthetæro continuantur, recte: socio hæc dicit, qui in proximo stat, paratus ad excipiendum avium impetum. Male ista intellexit Kusterus.

- Χο. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἠναντιώμεθα. 385
 Πε. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμῖν ὥστε τὴν χύτραν
 τῶ τε τρυβλίῳ καθίει
 καὶ τὸ δόρυ χρῆ, τὸν ὀβελίσκον,
 περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς
 τῶν ὀπλων ἐντὸς, παρ' αὐτὴν 390
 τὴν χύτραν, ἄκραν ὀρώνας
 ἐγγυς ὡς οὐ φευκτέον νῦν.
 Εὐ. ἐτεόν ἢ δ' ἄρ' ἀποδάνωμεν,
 κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς;
 Πε. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νῶ. 395
 δημόσια γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
 φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγούς,
 μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
 ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.
 Χο. ἅπαγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτὸν, 400
 καὶ τὸν θυμὸν κατάδου κύψας

386. Hic versus sic, ut eum exhibui, digestus et scriptus est in A. B. optime. Valgo in duos dimetros divisus est, quorum posterior claudicat,

ἡμῖν ὄνει τὴν χύτραν.
 Insertam copulam *τι*, ut versus acatalectus fieret, a mala manu esse res ipsa ostendit. *χύτραν* priorem corripit, proinde pes est iambus, qui in metro trochaico locum non habet. Vitium sensit Dawesius, et sine codicis ope emendavit:

ἡμῖν ὄνει τὴν χύτραν *τι*.
 Nostram lectionem prætulisset, si iisdem usus fuisset codicibus. At idem vir sagacissimus recte coniecit in seq. versu scribendum esse *τὸ τι τρυβλίῳ* in duali. Sic perspicue scriptum est in membran. In duobus aliis perperam, ut in primariis edit. *τῶ γι τρυβλίῳ*. In recentioribus *τῶ τι τρυβλίῳ*. Ineptæ est Scholiastæ interpretatio statuentis ellipsin præpositionis *ὄν*. Quin ea locum habere possit, obstat copula *τι*.

390. Vulgo sic leguntur hi versus:
 τῶν ὀπλων ἐντὸς, παρὰ τὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὀρώνας.
 Prioris corrupti sunt numeri, siquidem dactylus est in tertia sede, quæ solum trochæum, vel ejus solutionem, tribrachyon admittit. In membr. scriptum

τῶν ὀπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὀρώνας, unde facilis erat uetri restitutio:

τῶν ὀπλων ἐντὸς παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν, ἄκραν ὀρώνας.
 394. κατορυγησόμεσθα ποῦ γῆς; Perperam libri scripti κατορυχθσόμεσθα, impressi κατορυχθσόμεσθα ποῦ γῆς, corruptis numeris. Facilem emendationem præceperat Dawesius.

396. δημόσια neutrum est plurale adverbii vicem sustinens. Perperam vulgo δημόσις, contra metri rationem.

398. μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν. Sic optime membr. Vulgo, pessumdato metro, μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν. In B. μαχόμενω τοῖς πολεμίοισιν, bene quod ad duas postremas voces. Qui in bello occubuerant Athenienses, publice in Ceramicò sepeliebantur. Vide Meursii *Ceramicum* cap. 22. Orneæ nomen est urbis inter Corinthum et Sicyonem sitæ, de qua videndus Strabo p. 586. Lusus est in paronomasia. Infra v. 967. ubi Fatidicus oraculum edit. de societate inter duos illos Athenienses et aves inita, eorumque communi in aëre domicilio, obscure istud innuit, Ornearum situm memorans, τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικωνός.

- παρὰ τὴν ὄρηγην, ὥσπερ ὀπλίτης·
 κἀνακυδωμέθα τούσδε, τίνες ποτὲ,
 καὶ πόθεν ἔμολον,
 καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν. 405
 ἰὼ Ἐποψ, σέ τοι καλῶ.
 καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;
 Χο. τίνες ποτ' οἶδε, καὶ πόθεν;
 Επ. ξείνω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
 Χο. τύχη δὲ ποῖα κομίζει 410
 ποτ' αὐτῶ πρὸς ὄρνις ἐλθεῖν.
 Επ. ἔρωσ βίου, διαίτης τε,
 καὶ σοῦ, ξυνοικεῖν τέ σοι,
 καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.
 Χο. τί φῆς;
 λέγουσι δὲ δὴ τίνας λόγους;
 Επ. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν. 415
 Χο. ὄρᾳ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
 ὅτῳ πέποιθέ, μοι ξυναῖν,
 κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ
 φίλοισιν ὠφέλειν ἔχειν;
 Επ. λέγει μέγαν τιν' ὄλεον, οὔτε
 λεκτὸν, οὔτε πιστόν· ὡς
 σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα, καὶ
 τὸ τῆδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ
 τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων. 425
 Χο. πότερα μαινόμενος;
 Επ. ἄφατον ὡς φρόνιμος.
 Χο. ἔνι σοφῶν τι φρενί;
 Επ. πυκνότερον κίναδος,
 σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημ' ὄλον. 430

405. Hic vulgo legitur sine ulla metri forma *ἰσὶ τῖνα τ' ἐπίνοιαν*. Versus hi sunt anapestici, qui paroniaco concludi debent. Vix aliter scribere potuit poeta, ac eo quo versum reconcinnavi modo, καὶ τίν' ἔχοντές γ' ἐπίνοιαν. In Pace 104. τῖνα νῦν ἔχων;

411. πρὸς ὄρνις. Tres codd. metro reclamante, πρὸς ὄρνιθας.

419. κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ. Versus est dimeter iambicus; prava itaque lectio est duorum codd. in quibus τῶν

ἐχθρῶν. Librarios fefellit constructio minus obvia. Infra 1752. διὰ εἰ σὰ πάντα κρατήσας. Vide quæ notavimus ad Eurip. Phœn. 600.

425. προσβιβᾷ λέγων. Equit. 35. εἰ προσβιβᾷ μὲ. Ubi schol. πείθει, παραινῖς. Inde liquet bene apud Æschinem in orat. c. Ctesiphontem p. 485. legi καὶ τῶ λόγῳ προσβιβᾷζων ὁμῶς, frustra doctis quibusdam viris προσβιβᾷζων reponentibus.

- Χο. λέγειν κέλευέ μοι, λέγειν.
κλύων γὰρ, ὡν σύ μοι λέγεις
λόγων, ἀνεπτέρωμαι.
- Επ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν αὖ πάλιν
ταύτην λαβόντε, κρεμάσατον τύχη γαδῆ 435
εἰς τὸν ἰπνὸν εἶσω, πηλίσιον τοῦ πιστάτου.
σὺ δὲ τοῦσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγὼ,
φράσον, δίδαξον.
- Πε. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ,
ἦν μὴ διάθωνταί γ' οἷδε διαθήκην ἐμοί,
ἦνπερ ὁ πῖθηςος τῆ γυναικὶ διέθετο, 440
ὁ μαχαιροποιὸς, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ,
μήτ' ὀρχίπεδ' ἔλκειν, μητ' ὀρύττειν--
- Χο. οὐ τι σου
τὸν . . . ; οὐδαμῶς.
- Πε. οὐκ· ἀλλὰ τῷ φθαλμῷ λέγω.
- Χο. διατίθεμαι ἴγωγε.
- Πε. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.
- Χο. ὄμνημ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς, 445
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν.
- Πε. ἔσται ταυταγί.
- Χο. εἰ δὲ παραβαίην, ἐνὶ κριτῆ νικᾶν μόνον.
- Κη. ἀκούετε λεῖψ' τοὺς ὀπλίτας νυμμενὶ
ἀνελομένους θῶπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἀνπρογράψωμεν ἐν τοῖς πινακίοις. 450
- Χο. δολερὸν μὲν αἰεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἀνδρωπος. σὺ δ' ὄμωσ λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἄν

436. Varias nominis interpretationes afferunt veteres Critici, quarum hæc Kustero præ aliis placet: πηλίσιος "Ἡφαίστος πρὸς τὰς εἰσὶν ἰδρυμένους, ὡς ἴφρος τοῦ πυρός. Non minus tamen probabilis est illa, juxta quam πιστάτης vocatur ἔθλιον τι πολλοὺς πατάλους ἔχει, ἔξ οὗ οἱ μάχητοι ἀπικρέμων, φασί, τὰ κρέματα, καὶ τὰ ἐργαλίῳ. Alii, forte verius, simpliciter exponunt τὸν χυτρίσιδα, la marmitte. Vide Eustathium ad Odys. p. 1827. l. 44. ubi diversas hujus nominis significationes exsequitur.

438. οὐκ. Vulgo οὐ. Vide ad Lys. 873.

443. οὐ τι πευ τὸν . . . quod intelli.

git, reticet, scilicet προκτόν.

444. διατίθεμαι ἴγωγε. Perperam vulgo διατίθω ἴγωγε. Vide ad Theem. 594.

445. Post ἰπὶ τούτοις, πᾶσι. Sic recte distinctum est in B. Non enim ταῖς τοῖς refertur ad κριταῖς. ἰπὶ τούτοις valet hac lege, hac conditione, ut, si fidem prastiterim, judicium omnium calculo, et spectatorum omnium applausu vincam.

448. νυμμενί, una voce: male vulgo divisim νῦν μινί. Vide Kenium ad Corinthum p. 56.

449. θῶπλ'. Perperam vulgo θ' ὄπλ'. α ο in ω coalescunt. Vide ad Lys. 277.

- χρηστὸν ἐξείπων, ὅ τι μοι παρορᾶς, ἢ
δυναμίν τινα μείζω 455
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς
ἀξυνέτου· σὺ δὲ τοῦθ' ὀρᾶς. λέγ' εἰς κοινόν.
ὁ γὰρ ἄν σὺ τύχης μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται. [460
ἀλλ' ἐφ' ὅτω περ πράγματι τὴν σὴν ἠκεις γνώμην ἀναπέισας,
λέγε δαρρῆσας· ὡς τὰς σπουδὰς οὐ μὴ πρότερον παραβῶμεν.
Πεισθέταιρος.
καὶ μὴν ὀργῶ, νῆ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λόγος εἰς μοι,
ὄν διαμάττειν οὐ καλῶσι. φέρε παῖ στέφανον· καταχεισθαι
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις.
Εὐελπίδης.
δειπνήσειν μέλλομεν, ἢ τί;
Πεισθέταιρος.
μὰ Δί', ἀλλὰ λέξιν ζῆλῶ τι πάλαι μέγα, καὶ λαρινὸν ἔπος τι,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχῆν. οὕτως ὑμῶν ὑπεραλγῶ,
οἱ τινες ὄντες πρότερον βασιλῆς ---
Χορός.
ἡμεῖς βασιλῆς; τίνας;
Πεισθέταιρος.
ὑμεῖς,
πάντων ὀπόσ' ἐστίν, ἐμοῦ πρῶτον, τοῦθι, καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ.
ἀρχαιότεροι πρότεροι τε Κρόνου, καὶ Τιτάνων ἐγένεσθε,
καὶ γῆς.

454. ὅ τι μοι παρορᾶς. Id est ὅ τι ἐξῆς παρ' ἐμοί. Quod mihi inesse vides. Mirum in modum se torquet Abreschius ad Aristænetum p. 240. ut constructionem expediat, quam sic, multa supplens, quæ minime desiderantur, instituit: τάχα γὰρ τύχοις ἄν ἔξωπὸν χρηστὸν τι, ὅ ἔξῃ παρὰ τὸ ἰμοί λαοκρίνοισ.

460. ἀλλ' ἐφ' ὅτω περ πράγματι τὴν σὴν ἠκεις γνώμην ἀναπέισας. Voces in impressis et in scriptis etiam libris inversæ cum metri ruina. Sic vulgo legitur: ἀλλ' ἐφ' ὅτω περ ἄν ἠκεις τὴν σὴν πράγματι γνώμην ἀναπέισας.

Ultima in πράγματι male corripitur ante literas γν. Deinde quid sibi velit istud ἄν, nemo dixerit: id membr. non agnoscunt, in quibus scriptum ἐφ' ὅτω περ ἠκεις. In duobus aliis ἐφ' ὅτω περ ἄν ἠκεις. Sed in B. subducta minio li-

neola indicat ἄν delendum esse. Optime itaque Dawesius, quem merito sequor, lectionem reconcinnavit. Numerose est et molliter fluens tetrameter: alterum vero, si quis forte contendat nihil in eo esse quod metricæ legi adversetur, fatebitur tamen durum et scabrum esse.

464. δειπνήσειν. Male hoc vulgo Choro tribuitur. Non melius nota margini cod. C. apposita Terum seu Epopeni hæc loqui facit. In membr. nulla adscripta persona. Sunt vero hæc verba Euelpidis, ut lusus et diçteria omnia hujus colloquii. In sequentibus personas partim ad codd. fidem, partim ad decori rationem distincti. Varietatum in hac re commemoratione lectori tædiosus non ero.

467. βασιλῆς. Male in tribus codd. βασιλῆς.

Χορός.

καὶ γῆς;

Πεισθέταιρος.

νῆ τὸν Ἀπόλλω.

Χορός.

τουτί, μὰ Δί', οὐκ ἐπεπύσμη. 470

Πεισθέταιρος.

ἀμαθῆς γὰρ ἔφυς, κέ πολυπράλμων, ἐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι,
πρότερον τῆς γῆς· κάπειλον ὄσφ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν
γῆν δ' οὐκ εἶναι· τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπλαῖον· τὴν δ' ἀπορῆσαν
ὑπ' ἀμηχανίας, τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι. 475

Εὐελπίδης.

ὁ πατήρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κείται τεθνεὺς Κεφαλήσιν.

Ἐποψ.

οὐκοῦν δῆτ', εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν ἐγένοντο,
ὡς πρῶτον ὄντων, αὐτῶν ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασιλεία.

Εὐελπίδης.

νῆ τὸν Ἀπόλλω· πάντοινον χρεὶ ῥύγχος βόσκειν σε τολοιπόν·
ὡς οὐ ταχέως ἀποδώσει Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δευκολάπτῃ.

Πεισθέταιρος.

ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν,
ἀλλ' ὄρνιθες, κἄβασίλευον, πῶλλ' ἔστι τεκμήρια τούτων.
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπίδειξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει,
ἧς χέ τε Περσῶν, πρῶτον πάντων, Δαρείου καὶ Μεγαβύζου·
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ' ἐκείνης. 485

Εὐελπίδης.

διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ Βασιλεὺς ὁ Μέλας, διαβάσκει
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὄρνιθων μόνος, ὀρθῆν.

Πεισθέταιρος.

οὕτω δ' ἴσχυσέ τε, καὶ μέλας ἦν τότε καὶ πολὺς, ὡς ἔτι καὶ νῦν,
ὑπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότε ἐκείνης, ὑπόταν μόνον ὀρθρεῖον ἄσῃ,

470. τουτί. Membr. τουτί.

476. Allusio ad pagum Atticæ, cui nomen Κεφαλῆ. Vide Meursium de Pop. Att.

481. ὡς δ' οὐχὶ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν. Primo in tribus codd. et in primariis editt. scriptum est ὡς δ' οὐχί. Media particula in recen-

tioribus perperam omisa est. Tum in libris omnibus inversus est vocum ordo, contra anapasticorum commatum legem, hoc modo:

ὡς δ' οὐχί θεοὶ τοίνυν τῶν ἀνθρώπων τοίνυν ἦρχον τὸ παλαιόν.

489. ὀρθρεῖον. Sic C. ut impressi, recte. In membr. ὀρθρον. Sic etiam in B.

ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔρλον, χαλκῆς, κεραμῆς, σκυλοδέλαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοί, τορνευτασπιδουροπηγοί·
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκταρ.

Εὐελπίδης.

ἐμὲ τοῦτό γ' ἐρώτα.

χλαῖναν γὰρ ἀπόλωσ' ὁ μόχθηρος Φρυγίαν ἐρίων διὰ τοῦτον.
ἐς δεκάτην γὰρ ποτε παιδαγοῖο κληθεῖς, ὑπέπινον ἐν ἄστει,
κἄρτι καλ' εὔδοι. καὶ πρὶν δὲ πεῖν τοὺς ἄλλους, οὗτος ἄρ' ἦσε·
καγὰρ νομισσας ὄρθρον, ἐχίρουον Ἀλιμουντάδε, κἄρτι προκίπλω
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλω με τὸ νῶτον·
κἀγὼ πίπτω, μέλλω τε βοᾶν· ὁ δ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

Πεισθέταιρος.

ἴκτινος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε, κἄβασίλευε.

Ἐποψ.

τῶν Ἑλλήνων;

Πεισθέταιρος.

καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων 500
προκυλινοῦσθαι τοῖς ἴκτινοῖς.

Εὐελπίδης.

νῆ τὸν Διόνυσον, ἔγωγ' οὖν
ἐκυλινοδύμην ἴκτινον ἰδῶν· κἀθ' ὑπτιος ἄν ἀναχάσκων,
ὄβολον καίεθρόχθισα· κἄτα κενὸν τὸν θύλακον οἴκαδ' ἀφείλκων.

a prima manu; sed e superne additum. Vide ad Conc. 739.

490. σκυλοδέλαι. Mendose vulgo σκυλοδέλαι. Vide ad Thesm. 56. et Pl. 514.

495. κἄρτι καθ' εὔδοι. Vide ad Conc. 302. Male autem κἄρτι καθ' εὔδοι. In A. B. sine apostropho scriptum κἄρτι καθ' εὔδοι.—καὶ πρὶν δὲ πεῖν τοὺς ἄλλους.—Vulgo καὶ πρὶν διπλοῖν. In membr. καὶ πρὶν δὲ πεῖν.—unde veram lectionem restitui. πρῶτον primam corripit, quæ in πρῶτον producitur. Hæc ejusdem verbi tempora sæpissime ab ignaris prosodiac librariis commutata, quod et editores nonnunquam fugit. Vide Bentleii emendat. in Menandrum p. 77. ad hos versus:

οὐ γὰρ τὸ πλῆθος, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ ποταμοῦ

πρῶτον παρῶν, τοῦ πρῶτος δ' ἡ φύσις.—

καλίστην, ὅταν τις ἂν σὴ πλὴν λαλή. ubi perperam πρῶτον et πρῶτον editum fuerat.

496. Ἀλιμοῦς, pagus Atticæ. Vide Meursium libro modo laudato.—κἄρτι προκίπλω.—Sic tres codd. ut Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur κἄρτι—

498. μέλλω τι βοᾶν. In membr. μέλλω τι βοᾶν. In C. μέλλω δὲ βοᾶν. Omnes δ' ut primariæ editt. Suspiciari quis inde possit poetam scripsisse,

—μέλλω τι βοᾶν, ὅδ' ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου.

pro μέλλοντός μου βοᾶν. Sed major in vulgata lectione perspicuitas.

500. καὶ κατέδειξεν πρῶτός γ' οὗτος βασιλεύων. Vulgo κατέδειξεν γ' οὗτος πρῶτος. Nostra lectio est in membr. nisi quod fulcrum, seu particula γα, ibi deest.

Πεισθέταιρος.

Αιγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασιλεὺς ἦν·
 χῶποδ' ὁ κόκκυξ εἶποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοινίκες ἅπαντες
 τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοῦπος ἀληθῶς· ΚΟΚΚΥ, ΨΩΛΟΙ
 ΠΕΔΙΟΝΔΕ.

Πεισθέταιρος.

ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν, ὥστ' εἴ τις καὶ βασιλεῖοι
 ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων, ἢ Μενέλαος,
 ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δωροδοκίη.

Εὐελπίδης.

τοῦτ' τοῖνον οὐκ ἦδη γῶ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε θαῦμα,
 ὅπῃ ἐξέλθοι Πριάμοσ τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι τραγωδοῖς·
 ὁ δ' ἄρ' ἐστήκει τὸν Λυσικράτη ττηῶν, ὅ τι δωροδοκίη.

Πεισθέταιρος.

ὁ δὲ δεινότητόν γ' ἐστὶν ἀπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων
 αἰετὸν ὄρνιν ἐστήκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασιλεὺς ὦν·
 ἢ δ' αὖ θυλάτηρ, γλαυχ'· ὁ δ' Ἀπόλλων, ὥσπερ θεράπων,
 ἰέρακα.

Εὐελπίδης.

νῆ τὴν Δημήτηρ, εὐ ταῦτα λέλεις, τίνος οὐνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν;

Πεισθέταιρος.

ἴν, ὅταν θύων τις, ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστὶ,
 τὰ σπλάγχνα διδῶ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα
 λάθωσιν.

505. τότε γ' οἱ Φοινίκες ἅπαντες. Sic bene Kusterus in notis. Vulgo, titubante versu, τῶν οἰ—In B. τῶν αὖ οἰ, quod non procedit. Ultima in κόκκυ longa est. Vide Ran. 1384.

511. οὐκ ἦδη γῶ. Sic in A. B. ut Kusterus edidit e Vat. Antea legebatur οὐκ ἦδιν γῶ. Hoc procul dubio in codd. suis repererant primi editores: unde colligi potest Atticam illam formam ἦδιν in finibus in locis a librariis obliteratam fuisse, siquidem ei ne quidem hic pepercerunt, ubi solam eam metrum adiuvertebat, proindeque a viris doctis bene eam ubique reponi. Vide not. ad Nub. 329. In B. scriptum τοῦτ' τοῖνον

γ' οὐκ αὖδ' ἰγῶ. In duobus alijs τοῖνον οὐκ, bene omissio γι.

513. ὁ δ' ἄρ' ἐστήκει. Sic tres codd. In impressis δ' ἐστήκει.

515. αἰετὸν ὄρνιν ἔστηκεν ἔχων. Hoc voces ordiue collocari debuerunt. Vulgo perverse legitur, αἰετὸν ἔστηκεν ἔχων, quo pacto iambus est in quarto pede. In membr. scriptum αἰετὸν ἔστηκεν ὄρνιν ἔχων.

517. τίνος οὐνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν. Sic A. B. ut Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur τίνος οὐν ἔχων. In C. scriptum τίνος γὰρ ἔχων.

519. τὰ σπλάγχνα διδῶ. Perperam vulgo διδῶ. Pendet hoc verbum ab

ὄρνιν τ' οὐδεις ἀνθρώπων τότε θεόν· ἀλλ' ὄρνιδας ἅπαντες.
 Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄρνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι.
 οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους, ἀγίους τ' ἐνόμιζον·

νῦν δ' ἀνδράποδ', ἡλιθίους, Μανᾶς.

ὥσπερ δ' ἦδη τοὺς μαινομένους,

βάλλουσ' ὑμᾶς, καὶ τοῖς ἱεροῖς.

525

πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὄρνιδευτῆς

ἴστησι βροχίους, παγίδας, ράβδους,

ἔρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·

εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθροῦς.

οἱ δ' ἀνοῦνται βλιμάζοντες·

530

κοῦδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,

ἔταν, quod subiectivum regit. Forma autem contracta subiectivi διδοῖ a διδῶ nescio an quispiam usus fuerit.

520. ὄρνιν τ' οὐδεις ἀνθρώπων τότε θεόν. Ut Nub. 1227. καὶ, ἢ Δί, ἀπατάσειν γ' ἱεράμους τοῦς θεοῦς. Maris: ὄρνιν, Ἰστικῶς. ὄρνυσιν, Ἑλληνικῶς. Thomas: ὄρνυμι, οὐκ ὄρνύω. Alterum est ex librariorum errore, ut διαπιστᾶται, quod in Lys. 733. ante nos legebatur.

521. Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄρνυσιν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι. In impressis sic legitur hic versus:

Λάμπων δ' ὄρνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τις τί.

Primo quia verbum ἐξαπατᾷ manifesto ad nomen Λάμπων refertur, nemo non videt indefinitum τις, quod sententiam non minus quam metrum turbat, inepitissime infertur fuisse, delerique debuisset: non comparet in A. B. Deinde in tertia sede pes est tribrachys. In B. constant numeri: Λάμπων δ' ὄρνυσιν γ' ἔτι καὶ νῦν. Sed fulcrum librario debetur. In membr. syllaba deficit, et pro tribrachy pyrrichius est: Λάμπων δ' ὄρνυσ' ἔτι καὶ νῦν. Remedium non alibi quaerendum erat, quam in restitutione sinceri vocum ordinis: Λάμπων δ' ἔτι καὶ νῦν ὄρνυσιν. Id ut facillimum, ita certissimum est. Quia dissolutis incedit pedibus versus anapesticus, in quo per singulos pedes, vel saltem per singulas dipodias pars orationis absolvitur, sapissime in hoc metro peccarunt librarii, vocum ordinem invertendo. Festiva Kusteri nota praetermittenda non est: Ut versus recte se habeat, legendum est: Λάμπων δ' ὄρνυσιν ἔτι καὶ νῦν τὸν χῆν',

ὅταν ἐξαπατᾷ τι.

Prior correctio, nisi pro νῦν, est ex ingenio; at posterior, ἐξαπατᾷ τι, omissa vocula τις, ex Ms. Vat. U. At vero, ὁ bone, ingenio tuo male utere. Malle non ita ingeniosum te fuisse, et syllabarum quantitates paulo melius didicisse. ὄρνυσιν tibi dactylus est: atqui medianam aemper producit. Thesm. 272.

ὄρνυμι τοῖνον αἰθέρ', εἴπην Διός.

Idem est syllabae modulus in tertia ae in prima singulari. In duali vero et in plurali analogiam sequitur reliquorum verborum in μι. Ut τίθισσι, διδοσι, ἔστησι, sic ὄρνυσι media longa: ut τίθισσι, διδοσι, ἔστησι, sic ὄρνυσι media brevi. Nub. 248. ἡμῖν νόμισμα οὐκ ἔστι—τῶ δ' ἄρ' ὄρνυσ'.

In praestantissima autem illa tantisque clata laudibus editione Berglerio-Burmanna pessima priorum lectio servata fuit, nec ad hunc versum quicquam adnotatum.

525. βάλλουσ' ὑμᾶς, καὶ τοῖς ἱεροῖς. Euripidis Ionem respicit, in quo dramate Ion aves e Delphico templo abigit, sagittisque petit. Sic ipse v. 106. loquitur:

πηκτῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν σίμν' ἀναθήματα,
 ἐξέουσι ἱμοῖς φονιάδας θήσμεν.
 et 172.

τίς δὲ ὄρνιδων καινὸς πηκτῶν;
 μὲν ὑπὸ θεοῦ καὶ εἰσὶν
 κερφῆρας θῆσων τῶν καὶ
 φαλμοὶ σ' ἐξέουσι τῶν.

528. Suidas in πηκτῶν, καὶ πηκτῶν, θηροεικεῖν ἔργων παρ' Ἀριστοφάνει.

ὄπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνωσιν τυρὸν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρὸν, 535
ἄπειτα κατεσκεύασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὐτῶν, ὥσπερ κενεβρείων.

Xo. πολὺ δὴ, πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἀνδρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν 540
πατέρων κάκην, οἱ,
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων,
ἐπ' ἐμοῦ κατέλυσαν.
σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ
συντυχίαν ἀγαθὴν ἦκεις ἐμοὶ σωτήρ. 545
ἀναδείξ γὰρ ἐγὼ σοὶ
τὰ νεόττια, κάμναυτὸν, οἰκήσω δὴ.
ἀλλὰ τί χρεὶν δρᾶν, σὺ δίδασκε παρών· ὡς βῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν,
εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν.

532. ὄπτησάμενοι. Subauditur μόνον, cuius adverbii frequentissimam esse elipsin monui ad Conc. 342. Eschines c. Tim. p. 91. οὐκ ἠγνόουν, οἱ ἀπερίψασαι τὸν ἄρα, ὃ Ἀθηναίων ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ἡμῖν. Ad quem locum facete Reiskius: pro οὐ μόνον οὐκ ἠγνόουν. Sed illi brevitatis studiosi Attici solent illud οὐ μόνον similitu huic locis omittere, ME QUIDEM HAUD PROBANTE. Verum ita solent. O male factum, quod Periclis ætate Reiskius non vixerit! Quam bene ille sermonem constituisset Atticum!

533. κενεβρείων. Suidas: θνησιμαίων, κενεβρεῖα γὰρ τὰ νεκρῶν. κατὰ ἰταλλογὴν σοικίαν. Hesych. κενεβρεῖα. τὰ θνησίδια, καὶ νεκρῶν κείατα. Galenus per diphthongum scribit κενεβρεῖα. Locum dabinus in supplemento fragmentorum.

Vulgo scriptum est κενεβρεῖων, ita flagitante metro. Infinitis in nominibus desinentibus in ιας, ια, ιων, Attici s diphthongi exiunt; sed tum quod remanet breve est, ut in ἰεῖα, βῆαχιοι, ἰσπᾶνιοι, ἰερίδιοι. Proinde κενεβρεῖων, cuius usus, ubi correptam syllabam metri

lex flagitat, hic pro κενεβρεῖων stare non potest.

539. Hi versus antistrophici sunt, et respondent strophæ, quæ incipit v. 451. Quandoquidem Kusterus, alique ante et post eum, ista distinguere insituerant, priore in loco Strophæ titulum, in hoc vero Antistrophæ ponere debebant, ut sibi saltem constarent. Nec id omisisset Kusterus, si primarias inspexisset edit. quarum in recensendo textu fidem secutum se fuisse mentitur. Prorsus inutilis sunt isti tituli textum fæde intersecantes: nibilo tamen minus naturam horum versuum dignoscere oportebat, qua perspecta facile erat animadvertere, secundum antistrophæ perperam vulgo in duos versiculos divisum esse. Congruit versui 452. et ita digestus est in tribus codd. ut eum exhibui.

543. ἐπ' ἐμοῦ, me vivente, mea ætate. Perperam in membr. ἐπ' ἐμοῦ.

544. σὺ δ' ἐμοὶ κατὰ δαίμονα, καὶ κατὰ—Posterius κατὰ in libris omnibus omissum librorum negligentia, quibus ad syntaxin inutile visum est: et ita quidem res est, sed ad metrum omnino necessarium est.

Πεισθέταιρος.

καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν εἶναι· 550
ἄπειτα τὸν ἄερα πάντα κύκλω, καὶ πᾶν τοῦτ' ἰδὲ μεταξὺ,
περιτεχνίζειν μεγάλας πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλώνα.

Ἐποψ.

ὦ Κεβριόνη, καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πῶλισμα.

Πεισθέταιρος.

ἄπειδ' ἀν τοῦτ' ἐπανεστήκη, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί' ἀπαιτεῖν.
κᾶν μὲν μὴ φῆ, μὴδ' ἐδελήσῃ, μὴδ' εὐδὺς γνωσιμαχῆσῃ,
ἱερὸν πολεμὸν προὔδ' ἀν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν ἀπειπεῖν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστουκόσι μὴ διαφοιτᾶν,
ὥσπερ πρότερον μοι χεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέβαινον,
καὶ τὰς Ἀλόπας, καὶ τὰς Σεμέλας ἤνπερ δ' ἐπίωσ' ἐπιβάλλεν
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ' ἐκείνας.
τοῖς δ' ἀνδρῶποισ ὕβριν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κελεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων, θύειν ὕβρισι τοιοῦτον
ἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὐτοῖς. προσνεύμασθαι δὲ πρεπόντως
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων, ὅς ἂν ἀρμόζῃ καθ' ἕκαστον.
ἦν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κρηιδᾶς ὀρνιθὶ φαληρίδι θύειν· 555

553. ὦ Κεβριόνη. Sic legendum, nisi forte hæc verba e Dorico quodam carmine transmissit Comicus, quod probabile non est. Vulgo Κεβριόνα, qui vocativus a recto Κεβριόνης ultimam corripit.

554. κᾶπιδ' ἀν. Sic recte B. Vulgo κᾶπιδ' ἐν.

557. ἰσπᾶνιοι. Sic bene Berglerus e Kusteri nota edidit. Codd. etiam male ἰσπᾶνιοι.

560. ἐπὶ τὴν ψωλὴν. In B. C. ἐπὶ τὴν κωλὴν, quod consideratione dignum. Quemadmodum hæc voces hic conmutata fuerunt, idem contingere potuit Nub. 989. 1018. ubi forte melius legeretur, σὺς ψωλῆς, et ψωλὴν μεγάλην. Sin quod ibi legitur sincerum est, ex hoc loco significatio nomini κωλῆ tributa adstrui et confirmari potest, et hoc e duobus codd. recipiendum est. ψωλὴν est in membr. sique primus edidit Ant. Fracinus. In duabus primariis editt. est κωλὴν. Si res meo arbitrio permittatur, et hic et in duobus Nubium versibus ψωλὴν prætulerim. — ἔσ' ἰεῖασι. Sic B. C. In membr. male ἔσ' ἰεῖασι.

Vulgo ἔτι κίνας.

564. τοῖσι θεοῖσιν. Sic ob metrum legendum, et emendate scriptum est in B. Tum δὲ ἐν ἐρμῶζῃ recte scriptum in tribus codd. Vulgo τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων ἢ ἐν ἐρμῶζῃ.

565. Vocem πορφυρίων in duobus continuis versibus repeti, longe est ineptissimum, ubi singulis diis singulae tribuantur aves, quarum unicuique diversum quid offerendum est. In altero verso vocem illam πορφυρίων ab oscitante librario pro sincera alia ex altero versu repetitam fuisse, statim quisvis deprehendere potest. Aio in priorem versum male eam intrusam fuisse. φαληρίδι avi, quam Boeotus in Ach. 875. e sua dialecto φαλαριδα appellat, quid apud nos Gallos sit nominis, haud ego dixero. Adeat naturæ peritos qui id scire volet. Sed quia Veneri consociatur, lascivæ esse oportet, cui proinde nihil magis offerri convenit, quam κρηιδᾶς, hordea, quia id nomen ambiguae significationis est, unde more suo jocum captat Comicus, gratam Veneri mentulam innuens. Præterea in alimentis a vibus præbendis

ἦν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύη, νήπτη πυρούς καταγίξιν
 ἦν δ' Ἡρακλέει τις βοῦν, λάρω ναστούς θύειν μελιτούπτας·
 καὶ Διὶ θύη βασιλεῖ κρινόν, βασιλεὺς ἔστ' ὀρχίλος ἕρως,
 ὃ προτέρω δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνάερχην σφαγιαζέειν.

Εὐελπίδης. [270

ἦσθην σέρφω σφαγιαζομένω. βροντάτω νῦν ὁ μέγας Ζάν.

Ἐποψ.

καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἀνθρωποὶ, κοῦχλὶ κολιοῦς,
 οἱ πετόμεσθα, πτέρυγας τ' ἔχομεν;

Πεισθέταιρος.

ληρεῖς. καὶ, νῆ Δί', ὃ γ' Ἐρμῆς
 πέτεται, θεὸς ὦν, πτέρυγας τε φορεῖ, κἄλλοι γε θεοὶ πάνυ
 πολλοί.

αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερόγυιν χερσαῖν· καὶ, νῆ Δί', Ἐρως γε.
 Ἴριν δέ γ' Ὀμηρος ἔφασκε ἰκέλην εἶναι τρέχωνι πεσελίη. 575

sic junguntur κριθαι et πυροι, cum alibi,
 tum mox v. 621. Vapulent ergo librarii,
 et quamvis ringatur, si quis illorum
 patronus exorietur: tu vero, candide le-
 ctor, meo periculo repono:

ἦν Ἀφροδίτῃ θύη, κριθὰς ἕρως φελερεῖ
 θύειν.

Est aliud quid in hoc versu factum,
 quod interpretibus ne suboluit quidem.
 Neptuno sacrum fit ove, Herculi bove,
 Jovi ariete. Quid ita? Nullane victima
 Veneris aram imbuet? Si quis Veneri
 immolet. Quid? Id ipsum quo secreta
 celebrantur orgia, cuiusque significatio
 latet in sequenti κριθὰς. Ne credas
 alius cuiusvis hostiæ poetam hic memi-
 nisse. Ego nihil præterea mutari velim,
 tametsi facilis ratio est, qua omnia ex-
 ammissim exaequantur, et sibi congruant.
 Necessè non est verbum θύειν utroque
 in membro adesse, ut nec repetitur ver-
 su abhinc secundo. Proinde legere
 possis:

ἦ Ἀφροδίτῃ χοῖρον, κριθὰς ἕρως φελε-
 ρεῖ θύειν.

Sed nec ipse hoc valde probò, et jure quis
 objiceret:

ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῆ' Ἀφροδίτῃ θύεται.

566. ἦν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύη. Sic
 membran. In aliis τις ὦν θύη. Mendose
 in novissima Batava τις ὦν. Sincerum
 est ὦν. Neptuno sæpissime ove vel ari-
 ete solo sacra fieri videmus; nullibi,

quantum memini, sue solo, quod animal
 Deo illi non immolabatur, nisi adjunctis
 alius generis victimis, idque in illustratio-
 nibus. Vide Eustathium p. 1676. l. 32.
 ad hos Homeri versus in Odyssea:

ῥίξας ἰσθὰ κατὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 ἀριόν, ταῦτόν τι, σὺν τ' ἐπιθήτοισι
 κάρσιν.

567. ἦν δ' Ἡρακλείῃ τις βοῦν. Sic le-
 gendum. Perperam vulgo Ἡρακλίῃ. Vide
 not. ad Thesm. 169. Mendose hic rursus
 novissima Batava τις ὦν.—μυλιτούπτας.
 Perperam codd. μυλιτούπτας, impressi
 μυλιτούπτας. Vide not. ad Nub. 507.

569. εἰσφον ἐνάερχην. Sic B. Alii, ut
 vulgo, ἐνάερχην. Alteram formam agno-
 scit Noster Lys 661. Eq. 1395.

570. ὁ μέγας Ζάν. Perperam in
 membr. Ζάν. Ad hunc Comicū locum
 respicit Eustathius ad Iliad. p. 436. l.
 18.

573. πίπτει. Sic scriptum oportuit,
 ut sup. v. recte est πίπτεισθα. Male
 vulgo hic et seq. v. πίπτει. Vide su-
 pra ad 48. 90.

575. Ἴριν δὲ γ' Ὀμηρος ἔφασκε. Male
 Ἴριν δὲ γ' Ὀμηρος metro claudicante.
 Pro γ' librarius sæpe χ' scripsisse ob-
 servavi ad Plut. 340. Non Iridis instar
 columbæ volantis meminisse Homerum
 observat Scholiastes; sed ista comparati-
 one usum fuisse de Junone et Minerva
 canentem. Locus est ἴλ. ε'. 776.

Ἐποψ.

ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα κεραυνόν;

Πεισθέταιρος.

ἦν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωαι τὸ μηδὲν,
 τέτρες δὲ θεὸς, τὰς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ εὐθεῶν νέφος ἀεθῆν,
 καὶ σπερμολόγων, ἐκ τῶν ἀγροῶν τὸ σπέεμι' αὐτῶν ἀνακάψαι·
 κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυρούς πεινωῖσι μετρεῖται. 580

Εὐελπίδης.

οὐκ ἐθελήσει, μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτὴν παρέχουσαν.

Πεισθέταιρος.

οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν καταροῦσι,
 καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων ἐπὶ περιρᾶ·
 εἶδ' ὁ γ' Ἀπόλλων, ἱατρός γ' ὦν, ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.

Εὐελπίδης.

μὴ, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τῷ βοῦδαριῷ τῷ μῶν πρώτιστ' ἀποδοῶμαι.

Πεισθέταιρος.

ἦν δ' ἡδυνάϊ σε θεὸν, σε βίον, σε δὲ Γῆν, σε Κρόνον, σε Ποσειδῶν,
 ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται.

Ἐποψ.

λέγε δὴ μοι τῶν ἀγαθῶν ἔν.

Πεισθέταιρος.

πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρονοες οὐ κατέδονται,
 ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτοὺς καὶ κερκηίδων ἐπιτρέψει.
 εἶδ' οἱ κνήπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκάς οὐ κατέδονται, 590
 ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία κυχλῶν.

τὸ δὲ βᾶτην σέρισμα πειλάσει Ἰσμαδ'
 ἰμοῖαι.

Sed rem non acn tetigit bonus ille Gram-
 maticus, qui Homeri poemata, quæ le-
 gebat, eodem modo Aristophanis ætate
 lecta fuisse arbitrabatur. Post tam mul-
 tas Homeri poematum recensiones a di-
 versis Grammaticis factas, Comico no-
 stro posterioribus, mirum non est, si
 quedam ab eo in illis lecta, hodie non
 amplius exsistent. Sic quod Æschines p.
 141. sæpius in Iliade occurrere testatur,
 ΦΗΜΗ Δ' ΕΙΣ ΣΤΡΑΤΟΝ ΗΑΘΕ, in
 nostra Iliados editione non reperitur.

576. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν. Sic tres codd.
 recte. In impressis ἡμῖν.

579. ἴσ τῶν ἀγροῶν. Observes ἀγροῶν
 priori longa, quod nullibi sic occurrit in
 VOL. II.

iambis nec in trochais. Major est in
 anapæstis licentia. Vide not. ad Nub.
 320. Rarissimæ sunt tamen istæ, quam
 fere perpetuo sequitur, regulæ exceptio-
 nes. Nullus dubito, quin in Lys. 563.
 scripserit ἴσ τῶν ἀγροῶν, quod reponi
 velim. Sæpissime vidimus δὲ et δ' αὖ a
 libris commutari.

584. ἱατρός γ' ὦν. Particula inseri
 debuit, qua vulgo omissa, metrum titu-
 bat.

589. λόχος εἰς. Sic bene scriptum in
 B. in aliis λόχος εἰς, quod tam ineptum
 est, et emendatu adeo facile, ut Bergle-
 rus etiam εἰς reposuerit.—κερκηίδων.
 Male vulgo κερκηίδων.

591. ἀγέλη μία κυχλῶν. Eadem hic
 locum habet observatio, quæ supra ad
 2 D

Ἔποψ.

πλῆθειν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τέτσε σφόδρ' ἐρῶσι.

Πεισθέταιρος.

τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ χεῖρσ' τὰ,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν,
ἔστ' ἀπολείται τῶν ναυκλήρων οὐδεῖς.

Ἔποψ.

πῶς οὐκ ἀπολείται; 595

Πεισθέταιρος.

προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ πλοῦ·
Νυνὶ μὴ πλεῖ, χεῖμων ἔσται. Νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέσται.---

Εὐελπίδης.

γαυλὸν κτῶμαι, καὶ ναυκλήρῳ, κούκ ἂν μείναιμι παρ' ὑμῖν.

Πεισθέταιρος.

τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δέιξουσ', οὓς οἱ πρότεροι κατέδεικτο,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι. λέγουσι δέ τοι τὰδε πάντες·
Οὐδεῖς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν, πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις.

Εὐελπίδης.

παλῶ γαυλὸν, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας ἀνορύττω.

Ἔποψ.

πῶς δ' ὑγίειαν δώσουσ' αὐτοῖς, οὔσαν παρὰ τοῖσι θεοῖσιν;

Πεισθέταιρος.

ἦν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγίεια μεγάλη τοῦτ' ἐστί; σάφ' ἴσθι,
ὡς ἀνδρωπὸς γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς ὑγιαίνει.

v. 579. *κίχλων* priore longa ea adhibetur licentia, cujus in solis anapæstis et in melicis exempla reperire est. Præterea suspicari licet aliud avis nomen a poeta hic positum fuisse, quod librarii temeritate in *κίχλων* mutatum fuerit. Edepol qui contendat Aristophanem *κίχλων* scripsisse, næ ego cum illo pignus haud ausim dare.

600. *τῶν ἀργυρίων* οὗτοι γὰρ ἴσασι. *λίγουσι* δὲ τοι τὰδε πάντες. Vulgo legitur οὗτοι γὰρ ἴδασι. In B. scriptum οὗτοι γὰρ ἴσασι. In C. mendose ἴδασι. E glossa in textum se intrusit ἴδασι. Hoc primum, et certissimum. Deinde considerandum venit, post quartum pedem cæsuras esse, quæ, ut vix observat

Kusterus, in metro anapæstico vitii indicium esse solet. Poëtam, licet accuratissimum, sui oblitum non fuisse, leveque non admisisse peccatum, nolim affirmare. Est præter hunc unus adhuc, ei bene commemini, versus eodem laborans vitio. Facile tamen erat huncce ad aliorum normam redigere. Quidni enim legimus?

τῶν ἀργυρίων. οὗτοι γὰρ ἴσασι· ἴγουσι λίγουσι τὰδε πάντες.

Namque istuc ille sciunt; si quidem unusquisque sic dicere solet. Furte alter, quem innui, versus haud majore molimine emendabitur.

601. οὐδεὶς οἶδεν. Sic tres codd. Vulgo οἶδεν.

Ἔποψ.

πῶς δ' εἰς γῆρας ποτ' ἀφίξομαι; καὶ γὰρ τῆτ' ἔστ' ἐν' Ὀλύμπῳ·
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ;

Πεισθέταιρος.

μὰ Δί', ἀλλὰ τριακόσι' αὐτοῖς
ἔτι προσθήσουσ' ὀρνίθες ἔτη.

Ἔποψ.

παρὰ τοῦ;

Πεισθέταιρος.

παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει λακέρυζα κορώνη;

Εὐελπίδης.

βαβαί' ὡς πολλῶν κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν βασιλευσιν. [610

Πεισθέταιρος.

οὐ γὰρ πολλῶ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ-
χὶ νεῶς ἡμᾶς οἰκοδομεῖν δεῖ

λιθίνους αὐτοῖς, οὐδὲ θυρῶσαι
χερσαῖσι θύραις· ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις
καὶ περιουσίῳ οἰκήσουσιν. 615

τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς τῶν ὀρνίθων

δένδρον ἐλάας ὁ νεῶς ἔσται·

κοῦδ' εἰς Δελφούς, οὐδ' εἰς Ἄμμων'

607. ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ. Sic bene Kusterus. In C. male divisio literis ἢ παιδάριον τ' ἔστ'—In B. ἢ παιδάριον ὄντ' ἔστ'—In membr. deterius, ἢ παιδάριον ἔστ'—

609. οὐκ οἶσθ', ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζῶει λακέρυζα κορώνη; Perperam in libris omnibus, οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντε γενεὰς ἀνδρῶν ζῶει. Alludit ad Hesiodi versum in fragmento apud Plutarchum de Oraculorum defectu:

ἰνία μὲν ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἡκόντων, ἐλάας δὲ τι τριτάτω-
ρωνος.

Numerum ætatum mutavit metri necessitate coactus.

610. βαβαί' ὡς πολλῶν κρείττους οὗτοι. Perperam in libris omnibus αἰεὶ ὡς πολλῶν metro corrupto. Præterea αἰεὶ hic non convenit, quod est repudiantis, abominantis. Vide Nub. 102. 829. At βαβαί est admirantis. Vide Lys. 1078.

611. οὐ γὰρ πολλῶ; καὶ πρῶτα μὲν οὐ—Sic constant hujus dimetri numeri.

Vulgo pessime legitur οὐ γὰρ πολλῶ; πρῶτον μὲν οὐ—In B. scriptum πρῶτα μὲν οὐ—Ego καὶ addidi.

617. δένδρον ἐλάας. In hujus vocis scriptura, quæ satis mihi constat de Atticis proprietate, librorum erroribus nihil moror. Perperam in libris ἐλάας. Ineptum est, quod tradidere quidam Grammatici, arborem Atticos ἐλάαν appellasse, fructum autem ἐλάας. Ut reliquis Græcis commune utriusque nomen erat ἐλάια, sic Atticis ἐλάα. Diphthongi eximebant; in hoc nomine, ex usu sæpe dialecti, ut in κείνῳ, κλείνῳ, αἴττειν, pro quibus dicebant κείνῳ, κλείνῳ, αἴττειν. Optima est Thomæ M. observatio, cui tamen certatim contradicunt interpretes, sed omnes temere et imperite, ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρπῶ, καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου, κρείττον ἢ ἐλάια. Δριεφάνης ἐν Βατραχίαις: ἰατὸς εἶσι τῶν ἐλάων. Ranarus versus est 995. ad quem vide quæ notavi. Confer not. ad Vesp. 456.

ἐλθόντες, ἐκεῖ δύσομεν· ἀλλ' ἐν
ταῖσιν κομάροις καὶ τοῖς κοτίνοις 620
στάντες, ἔχοντες κριδιάς, πυρούς,
εὐξόμεθ' αὐτοῖς ἀνατείνοντες
τῷ χεῖρ', ἀγαθῶν διδόναι τι μέρος.
καὶ ταῦθ' ἡμῖν παραχρῆμ' ἔσται,
πυρούς ὀλίγους προβαλοῦσιν. 625

Χορός.

ὦ φίλτατ' ἔμοι πολὺ πρῆσθῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων,
οὐκ ἔστιν ὅπως ἀν' ἐγὼ ποθ' ἐκὼν τῆς σῆς γνώμης ἔτ' ἀφείμην.

ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις,
ἐπηπείλησα, καὶ κατώμοσα,
ἦν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος 630
ἠμόφρονος λόγους δικαίους,
ἀδόλους, ὀσίους,

ἐπὶ θεοὺς ἴγης, ἔμοι
φρονῶν ξυνοῦδὰ, μὴ πολὺν χρόνον
θεοὺς ἔτι σκῆπτρα τὰμὰ τρίψειν. 635

ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμη πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τελαξόμεθ' ἡμεῖς·
ὅσα δὲ γνώμη δεῖ βουλευεῖν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ' ἀνάκειται.

Ἐποψ.

καὶ μὴν, μὰ τὸν Δί', οὐχὶ νυστάζειν ἔτι
ἄρα ἴσθιν ἡμῖν, οὐδὲ μελλονικίαν·
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δεῖν· πρῶτον δέ τε 640
εἰσελθετ' εἰς νεοττίαν γε τὴν ἐμὴν,
καὶ τὰμὰ κάρφη, καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τούνομ' ἡμῖν φράσατον.

Πε. ἀλλὰ ῥάδιον.

ἔμοι μὲν ὄνομα Πεισιδέταιρος.

Επ. τῶ δὲ, τί;

Πε. Εὐελπίδης Θερίηθεν.

Επ. ἀλλὰ χαίρετον 645

620. ταῖσιν κομάροις. Perperam vulgo
ταῖσιν.

633. ἦν σὺ—ἴγης. Libri autem τοῖς,
quod solacium est.

636. Hos versus citat Plutarchus in
Nicia p. 214. edit. Lond. ubi male pro
ἄρα ἴσθιν ἡμῖν, editum ἄρ' ἴσθιν ἡμῖν. Ali-
quoties in simili elisione peccavimus, qua
de re admonebitur lector ad v. 959.

643. ἀλλὰ ῥάδιον. Ante hæc verba
recte in membr. et in B. posita Pisthe-

tæri persona. In C. ut in impressis, ab-
surde ista continuantur Epopi. Personæ
recte distinxit Berglerus ad fidem
editionis cujusdam Francofurtensis mihi
incognitæ, quamque ex hoc ipso non
esse nullius suspicor pretii. Haud stolidus
fuit homo, qui eam curavit, siquidem
e manifesto loci sensu personas in
ordinem suum restituit, quod nemo alius
fecerat.

ἄμφω.

Πε. δεχόμεθα.

Επ. δεῦρο τοῖνον εἴσιτον.

Πε. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς.

Επ. ἴθι.

Πε. ἀτὰρ, τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
Φέρ' ἴδω, φράσον νῦν· πῶς ἔγωγε χ' οὔτοσ' ἴ
ξυνοσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω; 650
καλῶς.

Επ. ὄρα νυν, ὡς ἐν Δισώπου λόγοις
ἔστιν λεγόμενον δὴ τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῶ ποτέ.

Επ. μὴδὲν φοβηθῆς. ἔστι γὰρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσσεσθον ἐπτερωμένα. 655

Πε. οὔτω μὲν εἰσῴωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία,
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.

Χο. οὔτος, σὲ καλῶ, σὲ λέγω.

Επ. τί καλεῖς;

Χο. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ,
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἠδυμελεῖ ξύμφωνον ἀηδόνα Μέσης

643. ΕΠΟΥ. ἀλλὰ χαίρετον ἄμφω.
ΠΕΙΣ. δεχόμεθα. Sic bene distinctum
in membr. Vulgo Pistheterus ait, ἄμ-
φω δεχόμεθα.

648. Sic vulgo leguntur hi versus:

ΠΕΙ. ἀτὰρ τὸ δεῖν ἱπανάκρουσαι πάλιν.

ΕΠ. φέρ' ἴδω.

ΠΕΙ. φράσον γι νῦν, ὅπως ἰγὼ τι, χ'
οὔτοσ'—

Prior prorsus est ἄριστος: et personæ
absurdissimum in modum perversæ.
Sunt omnia ista cum sequente versu,
Pistheteri, cui continuantur in codici-
bus A. B. quorum scripturam fideliter
repræsentavi. In priore exstat ἴγωγε:

in altero ἰγὼ τι. Parum interest utro
modo legatur. τὸ δεῖνα, quid valeat dixi
ad Lys. 921. Prioris versus metrum la-
borare animadvertit Kusterus, additque
de eo in integrum restituendo amplius cogi-
tandum esse. Nescimus hæc de re quam
diu, quove successu cogitaverit. At Ber-
glerus corruptelam ne subodoratus qui-
dem fuisse videtur.

658. μετὰ σαυτοῦ. Quis mendosam
lectionem μετὰ σαυτοῦ absque veteris
libri ope non emendasset? Hoc primus

invenit Ant. Fracinus. At primariæ
edit. habent μετὰ σαυτοῦ, quod reti-
nuerunt Cratander, Veneti, Wechelus.
Sic etiam est in duobus codd. At in C.
inepte μετὰ τοῦ σοῦ. Tres codd. exhibent
ἄγων, ut edidit Fracinus: alia ve-
teres edit. male habent ἄγω. Tres ite-
dem codd. habent σὶ λίγω, ut jam erat
in edit. Bern. Junta, unde receptum
fuit in Cratandrianam aliasque veteres,
usque ad Gelenium, qui stolidissime
Aldi et Fracini mendosam pretulit lec-
tionem σὶ λίγω. Genuinam revocavit
Kusterus, nescius tamen eam in quin-
que edit. jam exstare.

659. ἀρίστιον εὖ. Mendose in membr.
ἀρίστιον εὖ.— et in sæpissime commu-
tarunt librarii. Levis menda majori fla-
gitio ansam dedit: alii librarii εὖ sup-
presserunt. In B. C. scriptum: ἀρίστι-
ον. τὴν δ' ἠδυμελεῖ. Et hæc est vete-
rum edit. omnium lectio perversissima.
Genuinam e Vat. cod. primus reposuit
Kusterus. ἀρίστιον valet prande: ἀρίστι-
ον, prandio excipe, quod flagitat hujus
loci sententia. Eq. 538.

ὃς ἀπὸ συμπερᾶς διαπάτης θυμῶς ἀριτεροῦ
ἀπίστημι.

- καλάλειφ' ἡμῖν, δεῦρ' ἐκβιάσας, ἵνα παίσωμεν μετ' ἐκείνης.
- Πε. ὦ τοῦτο μέντοι, νῆ Δί', αὐτοῖσιν πιθού· [660
ἐκβίασον ἐκ τοῦ βουτόμου τούρνιθιον·
ἐκβίασον αὐτοῦ, πρὸς θεῶν, αὐτήν, ἵνα
καὶ νῶ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.
- Επ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῶν, ταῦτα χρεὶ δρᾶν, ἡ Πρόκνη, 665
ἐκβαίνει, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.
- Πε. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τούρνιθιον·
ὡς δ' ἀπαλὸν, ὡς δὲ λευκόν.
- Ευ. ἄρα γ' οἶσθ', ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως ;
- Πε. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὡς περ παρθένης. 670
- Ευ. ἐγὼ μὲν αὐτὴν καὶ φιλήσασαι μοι δοκῶ.
- Πε. ἀλλ', ὦ κακοδαίμων, ῥύγχος ὀβελίσκων ἔχει.
- Ευ. ἀλλ', ὡς περ ὦν, νῆ Δί', ἀπολέψαντα χρεὶ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμημα, κᾶδ' οὕτω φιλεῖν.
- Επ. ἴωμεν. 675
- Πε. ἡγοῦ δὴ σὺ νῶν ἀγαθῆ τύχη.
Πε. ὦ φίλη, ὦ ξουδῆ, ὦ
Χο. φιλτάτη ὀρνέων
πάντων ξύνοκε, τῶν ἐμῶν
ὑμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ·
ἦλθες, ἦλθες, ὦ φθῆς, 680
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ' ;
ἀλλ', ὦ καλλιθέαν κρέκουσ'
αὐλὸν φθέγμασιν ἡρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων. [685
- Ἄγε δὴ φύσιν ἀνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾶ προσόμοιοι,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμενηνά,
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ, ἀνέρες εἰκελόνηιοι,

ἔμφωνον ἀπὸ Μούσης. Dativus pluralis formæ Ionice, ob omissionem i subscripti, pro genitivo singulari accipiebatur, invita syntaxis lege. Verum vidit Dawesius Misc. Crit. p. 162. Vide not. ad Ran. 1211. et ad Apollonium Rh. i. 990.

669. διαμηρίζοιμ'. Hesych. διαμηρίζοιμ'. καὶ πούτο καὶ ἐπὶ παίδων ἀρρίων, καὶ θηλυῶν ἰλιγον. Ad quam glossam vide interpretes. De mascula Venere adhibitum hoc verbum occurrit mox v.

706. Totus hic locus perperam vulgo personis divisus ; eas, codicum auctoritatem secutus, melius distinxit.

672. ὀβελίσκων. Sic B. In membr. ὀβελίσκων. Vulgo ὀβελίσκων.

686. ὀλιγοδρανέες tertiam producit contra morem in iambis et trochæis observatum. Licentias omnes epici carminis admittunt comici anapesti. Inde est, quod mox ἀδράκτες prima producta occurrit, γίνετ', omisso augmento, similiaque.

προσέχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν εἴουσι,
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρας, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν,
ἵν' ἀκθάνατες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν μετεώρων,
φύσιν οἰωνῶν, γένεσιν τε θεῶν, πόλαμῶν τ' ; Ἐρέβος τε, Χάος τε,
εἰδότες ὀρθῶς, Περόδικω παρ' ἐμοῦ κλάειν εἴπητε τολοιπόν.

Χάος ἦν, καὶ Νυξ, Ἐρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς·

γῆ δ', εἰδ' ἀῆρ, εἰδ' οὐρανὸς ἦν. Ἐρέβος δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις
τίκτει πρῶτιστον ὑπηνέμιον Νυξ ἢ μελανόπτερος ὦν, 695
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλασταν Ἐρως ὁ ποθεινός,
στίλβων νῶτον πτερούγιον χρυσαῖν, εἰκῶς ἀνεμώκεσι δίναις.
οὗτος δὲ Χάει πλερόντι μιγείνυ νυχίω, κατὰ Τάρταρον εὐρύν,
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν ἐς φῶς.
πρότερον δ' ἐκ τῆν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἐρως ξυνέμιξεν
ἅπαντα· 700

ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις, γένετ' οὐρανός τε, ὠκεανός τε,
καὶ γῆ, πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον. ὧδε μὲν ἐσμεν
πολυπρεσβύτατοι πάντων μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς ἐσμεν Ἐρωτός,
πολλοὶς δὴ ἴλον. πελιόμεσθάτε γὰρ, καὶ τοῖσιν ἐρωσί συνεσμεν
πολλῆς δὲ καλῆς ἀπομωμοκότας παιδᾶς πρὸς τέρμασιν ὠρας,
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμέτεραν, διεμήρισαν ἀνδρες ἄρασται,
ὁ μὲν ὀβελίσκος δὲ, ὁ δὲ πορφυρίων, ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνυ.
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ μέγιστα.
πρῶτα μὲν ὠρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος, ὀπώρας·
σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανός κρῶζοσ' ἐς τὴν Λιβύην μεταχωρῆ,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρω φεράζοι κρεμάσαντι καθεύδειν,

688. προσίχτε. Pes proceleusmaticus. Vide ad Nub. 916. et in addendis p. 132.

704. πολλοῖς δῆλον. πιστόμισθ' αὖτις γὰρ, καὶ τοῖσιν ἰσοῖσι σύνισμι. Sic constant numeri. In veteribus edit. πιστόμισθ' αὖτις. In Kusterianis pejus adhuc πιστόμισθ' αὖτις—

707. ὁ μὲν ὄρνυγα δούς. Non semper adeo simplices fuere pulchri pueri, ut aetatis florem pro avicula darent : majoris lucri cupidos eos factos fuisse, queritur Glaucus in Epigrammate :

ἦν ὅτι παιδᾶς ἔσσιθι πάλαι ποτὶ δῶρα
φιλῶντας
ἔρτυξ, καὶ βαπτῆ σφαῖρα, καὶ ἀστράγαλοι.

ἵν' δι' ἰσχυρῆς καὶ νύκτα. τὰ παύσια δ'

οὐδὲν ἰκίνα
ἰσχυρῆ. Ζαντιτ' ἄλλο τι, παδοφίλιαι.

710. Ex Hesiodo in Operibus v.

448. φεράζοι δ' εἴτ' ἂν φωνὴν γιγνέου ἰτακούσης.

ἡψίδον ἐκ νηπίων ἰτακίνα κεληγυῖας,
ἦτ' ἀροστοῦ τι σῆμα φέρι, καὶ χίμαστος

ἄρνυ
δικαῖναι ὀρμυροῦ.

Sequens versus etiam ex Hesiodo adumbratus, ibid. 45.

ἡψί καὶ πηδάλιον μὲν ὡς κρηνοῦ κα-
ταδύο.

et 629. πηδάλιον δ' ἰσχυρῆς ὡς κρηνοῦ κρεμά-
σασθαι.

εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀποδύῃ.
Ἴκτινος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἐτέραν ὄραν ἀποφαίνει,
ἠνίκα πεκτεῖν ὄρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα χελιδῶν,
ὄτε χεῖρ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριον τι πριάσθαι. 713
ἔσμεν δ' ὑμῖν Ἀμμων, Δελφοί, Δαδῶνη, Φοῖβος Ἀπόλλων.
ἐλθούτες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα τρέπεσθε,
πρὸς τ' ἐμπορίαν, καὶ πρὸς βίωτον κήσιν καὶ πρὸς γάμον ἄνδρες,
ὄρνιν τε νομίζετε πᾶνδ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει·
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ πάρα μόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· 720
ξύμβολον, ὄρνιν· φωνήν, ὄρνιν· θεράποντ', ὄρνιν· ὄνον, ὄρνιν.
ἀρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἔσμεν μαντεῖος Ἀπόλλων;

ἦν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεούς,
ἔξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὠραις, χειμῶνι, θέρει, 723
μετρίω πνίγει· κοῦκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις, ὥσπερ χεῖρ Ζεῦς·

712. Ὀρέστης, nocturnus illius temporis grassator, de quo faceta mentio tursum occurrit infra 1490. et Acharn. 1167.

714. ἠνίκα πεκτεῖν. Sic perspicue in membr. ut bene Kusterus e Suida edit. In duobus aliis, ut in prioribus editt. mendose et cum metri ruina πείων.

715. ληδάριον. Perperam vulgo ληδάριον. Saltem oportebat ληδάριον, ne superflua syllaba versus oreraretur. Sed sincerior est hujus nominis scriptura per simplicem vocalem π. Auctor Etymol. M. Ἀλθιον, Φιλήμων φασὶ σημαίνει ἰντιλὶς χιτώνιον, ἢ χλαῖνα παλαιά. Ληδάριον, ἱμάτιον. Agnoscit eam quoque Hesychnus in his glossis: Λαδῶς, ληδῶς, τριβύων. Ἀλθιον, τριβύων ἰντιλὶς. Diserte vero Didymus apud Eustathium ad Homerum p. 1146. extrema: καλοῦσιν παραξύνεσαι Φιλήμων τὸ ληδῶν ὁ Διδυμος, ἀποστρεφὶ αὐτὸ εἰ τὸ καλὸν τὴν παραξύνεσον προσγηρημῆνιον ἢ ἰππὶ, φασὶ, ληδῶς τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωρικῶς λέγουσιν φασὶ, ὡς Ἀλκαμένη· Ἀλθῶς εἰμίνα καλῶν, ὃ ἔστι, ληδῶν ἰντιβυμῆν ἰντιδῶν. ἀπὸ γαῖν τῶν ληδῶν, φασὶ, μὴ ἔχοντες τὸ ἢ γιγνώσκον τὸ ληδῶν, οὐδ' αὐτὸ ἀν ἔχον τὸ ἢ. Ἀλθῶς apud Theocritum occurrit in Piscatoribus v. 10. sed oblitterata Dorica forma, quam vere, ut opinor, restitendam esse monui:

τοὶ κάλαμα, τῶν γαργα, τὰ φουκίητὰ τι

λάδην.
Vulgo legitur ληδῶν. Sed ληδῶν, ληδῶν pro ληδῶν, ληδῶν, vox est exemplo caecus et Graecitati incognita. At etiam concedamus genuinam eam esse, qui credat in carmine Δωρικῶν ἄστυ formam hujus nominis alius Doricis poetis usurpatam Theocritum neglexisse? De alio hujus Syracusanī poetæ carminis loco, ubi se primum dabit occasio, agam, ut Aristarchi in Eruditorum Diario hujus mensis (Juillet 1782. p. 462.) τὸ καλῶν-θῆς demonstrarem, ineptianque confutem crisin. Ἀλθῶν, ληδῶν, sine ἢ excusa sunt in editione Suidæ Mediolanensi: literam illam ex ingenio addidit Kusterus. Nescio autem quid sibi velit Scholiastes ad hunc versum: σημαίνουσι δὲ, ὅτι ἢ εὐστολῆ τὸ πριάσθαι. Quid mirum: prima in πριάσθαι semper et ubique contipitur.

717. ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἰπ' ὄρνις. Sic bene membran. Vulgo ὄρνις. Vide infra ad v. 1250.

718. περὶ γάμον ἄνδρες. Libri omnes, quam bene, nescio ἀνδρῶν. Quod mihi me placebat.

719. πᾶνδ' ὅσα περ περὶ μαντείας διακρίνει. Sic, ut impressi, C. In membr. περὶ οmissum. In B. πᾶνδ' ὅσα περὶ μαντείας.

720. χεῖρ Ζεῦς. Sic tres codd. et pri-

ἀλλὰ παρόντες δάσσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παῖσιν, παίδων παῖσιν, 730
πλουθυγίαν, εὐδαιμονίαν,
βίον, εἰρήνην, νεότητα, γέλω-
τα, χοροῦς, θαλίης, γάλα τ' ὄρνιθων.
ὥστε παρέσται κοπιῶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν· 735

οὕτω πλουτήσετε πάντες.

Ημ.

Μούσα λοχμαία,
τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγαῶ
νάπαισί τε, κορυφαίσιν τ' ἐν ὄρειαις 740
τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,
ἰζόμενος μελίης ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιδ, τιδ, τιδ, τιδ, τιοτιγξ,
δι' ἐμῆς γένους ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱερῶς ἀναφαίνω, 745
σεμνὰ τε Μητρὶ χορεύματ' ὄρεϊα·

τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτιγξ.
ἔνθεν, ὥσπερ ἡ μέλιττα,
Φρόνιχος ἀμβροσίαν
μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ 750
φέρων γλυκεῖαν ὠδήν.

varie editt. Mendose in Kusterianis· χ' ὁ Ζεῦς.

730. αὐτοῖς, παῖσιν—Mendose vulgo, metro claudicante, παῖσι.

733. γάλα τ' ὄρνιθων. In proverbium abiit de valde fortunatis et omnia possidentibus lac gallinaceum, aut de rebus rarissimis. Sic Philoleon in Vesp. 508.

ἰζὼν γὰρ οὐδ' ἐν ὄρνιθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάδουμ' ἔν.

Lucianus de Mercede conductis p. 668. καὶ ἔξω τὸ τῆς Ἀμαλθίας κίρας, καὶ ἀμύλξιος ὄρνιθων γάλα. Strabo de Insula Saino p. 945. τὰ δ' ἔλλα ἰθαίμων, ὡς δὲ ἔλλω ἢ αὐτὸ περιμέχων γινέσθαι, εἰ καὶ τοῦ τοῦ ἰθαίνοντος, μὴ ἐκείνῃ ἰθαμόσταν αὐτῆ τῆν λίγυσαν παρρημίαν, ὅτι φέροι καὶ ὄρνιθων γάλα· καθάπερ πού καὶ Μίανδρος ἔφη. Plinius in Historiæ Naturalis præfatione: Inscriptionis apud Græcos mira felicitas: κηρῶν ἰνσκριπερε: quod volebant intelligi favum: alii κίρας Ἀμαλθίας, quod Copiæ cornu, ut vel la-

ctis gallinacei sperare possis in volumine haustum. Petronius cap. 38. Nec est, quod putes, illum quidquam emere: omnia domi nascuntur: lana, cera, piper: lacto gallinaceum, si quæsieris, invenies.

740. νάπαισί τε, κορυφαίσιν τ' ἐν ὄρειαις. Vulgo legitur νάπαισι, κορυφαίσι τ' ἐν ὄρειαις. In C. νάπαισι. Quod reposuimus ad metri normam exactum est, ut declarabitur ad antistrophicum versum.

742. ἰζόμενος. In A. B. ἰζομένη. Hic versus strophæ sextus esse debet, eoque positus est ordine in tribus codd. In impressis perverus est versusum ordo, ita ut strophici antistrophici non respondeant. Versus 743. in A. B. simillis est versus 741.

746. Dimeter est anapesticus. Male vulgo legitur σεμνὰ τε. Distincte in membr. scriptum σεμνὰ, sed τε male omisum est. σεμνὰ epitheton est substantivi χορεύματα.

τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.
Χο. Εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ᾧ θεαταί, βούλεται
 διαπλέκειν ζῶν ἠδέως τολοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω. [758
 ὅσα γὰρ ἐστὶν ἐνθάδ' αἰσχροῖ, τῷ νόμῳ κρατούμενα,
 ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλὰ.
 εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχροὺν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ,
 τοῦτ' ἐκεῖνο καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστὶν, ἢν τις τῷ πατρὶ
 προσδραμῶν εἶπη παλάξας· Αἶρε πλήκτρον, εἰ μάχει---
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος, 760
 ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
 εἰ δὲ τυγχάνει τις ἄν Φρυξὲ μηδὲν ἤττον Σπινθάρου,
 Φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
 εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ, ὥσπερ Ἐξηκαστιδῆς, [765
 φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φεράτορες.
 εἰ δ' ὁ Πισίου προδοῦναι τοῖς ἀτμοῖς τὰς πύλας
 βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεόττιον·
 ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Ημ.

Τοιάνθε κύκνοι,
 τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ, 770
 συμμιγῆ βοῆν ὁμοῦ
 πτεροῖς κρέκοντες Ἰακχον τὸν Ἀπόλλω,
 τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ,
 ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἐβρον ποταμόν.

758. τῶν' ἐκεῖνο καλόν. In tribus codd. τῶν' ἐκεῖ καλόν, quod minus prob.

759. ἰσθ. In membr. ἰσθαι, male, nisi præc. v. pro ἦν reponatur ii. Sed nihil mutandum. In duobus aliis ἦν—ἰσθ.

763. φρυγίλος. Sic tres codd. ut etiam vulgo legitur infra v. 873. Hic in impressis est φρυγίλος.

764. Vide infra ad v. 1527.

768. ἰσπερδικίσαι. Hesychius: τὸ δὲ δὲ λισθῆσαι, καὶ διαδράσαι, ἀπὸ τῶν περιδίκων, μεταφορικῶς. πανούργων γὰρ τὸ ζῶν, καὶ διαδράσκον τοῖς θεῶντας. Ignoratur quis fuerit ille Pisiae filius. Proditor juxta cum patre fuisse videtur, et tunc quum ageretur hæc fabula, in carcere asservatus fuisse.

769. τοιάνθε. In membr. τοιάνθε, quod etiam bonum est, subaudito κατὰ. taliter, ad hunc modum. Nec metrum ob-

stat, quin lectio recipiatur, ob licentiam in melicis concessam. Antithetici versus monometri sunt anapestici.

Μοῦσα λοχ | μαιά.
 ταιάδι | κύκνοι.

772. πτεροῖς κρέκοντες Ἰακχον τὸν Ἀπόλλω. Membranarum autem scriptura hæc est, πτεροῖς κρέκοντες Ἰακχον Ἀπόλλω. Vulgo πτεροῖς κρέκοντες Ἰακχον Ἀπόλλω. Versus antithetici trimetri sunt Ionici a minore, quorum strophicus in prima sede pæona secundum, antistrophicus autem diambum habet.

ἰσπερδικίσαι | κορυφαίον τ' | ἐν δόξαις.
 πτεροῖς κρέκον | τες Ἰακχον | τὸν Ἀπόλλω.

Ἰακχῶν sæpe a libraribus in Ἰακχῶν mutatum. Vide desideratissimi Musgravi notam ad Euripidis Hel. 1504. Ἰακχῶν tempus est imperfectum: prima corripitur, quis in melicis augumentum non habetur ratio.

τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ. 775
 διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
 πτήξε δὲ ποικίλα φύλα τε θεῶν,
 κύματά τ' ἔσθεσε νήνεμος αἴθηρη,
 τοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτοτίγξ·
 πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὀλυμπος· 780
 εἶλε δὲ θάμβος ἄνακ-
 τας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες,
 Μοῦσαι τ' ἐπωλόλυξαν.
 τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιὸ, τιοτίγξ.

Χο. Οὐδὲν ἔστ' ἄμεινον, οὐδ' ἠδίων, ἢ φύσαι πτερά. 785
 αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἰ τις ἦν ὑπόπτερος,
 εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγωδῶν ἤχθετο,
 ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἰκάδε·
 κατ' ἂν ἐμπλησθεῖς ἐφ' ἡμᾶς αὐθις αὐ κατέπτετο.
 εἰ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν, 790
 οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς δοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
 κάκοπαρδῶν, κἀναπνεύσας, αὐθις αὐ κατέπτετο.
 εἰ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστὶν, ὅς τις τυγχάνει,
 κατ' ὄρα τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν Βουλευτικῷ,
 οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο, 795
 εἶτα βινύσας, ἐκεῖθεν αὐθις αὐ καδέζετο.
 ἄρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστὶν ἄξιον;
 ὡς Διῖτρεφῆς γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά,

777. πτήξει δὲ ποικίλα φύλα τε θεῶν. Versus est dimeter anapesticus, ut strophicus 745. Prava itaque est impressorum lectio, ποικίλα τε φύλα θεῶν. Quod dedimus, est in tribus codd.

781. Hic et sequens versus perperam vulgo digesti sunt, nequam strophicis congruentes. Nonius ἀνακτας ultima syllaba posteriori versui contribuenda, ut fiat dimeter anapesticus: prior autem dactylicus est penthemimeres.

789. αὐθις αὐ κατέπτετο. In membr. αὐθις ἂν κατέπτετο. Duo alii, ut impressi, αὐθις αὐ κατέπτετο.

791. ἐξίδισεν. Ἐπιδήσειν. Eustathius ad Homerum p. 950. l. 53. κάκῃ γὰρ οὐ μόνον ἢ κακία κατὰ τοῖς πρὸς Πλάτωνα, ἀλλὰ καὶ ἡ δουλία, ἐξ οὗ κακός, ὁ δουλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δουλῆσαι, ὡς τὸ (l. α'. 214.) ἰπὶ οὐ ἰ κακίζομενός γε κατέπτετο. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακὸν συνήδως ἰπὶ πει-

δίων, ἰπὶ καὶ τοῖς δουλῶν ἵπταις τοιοῦτόν τι πάσχον. ὁ καὶ ἐξιδίον σημαῖ ἢ καμῶν φησὶν, ἀρχὴν λαβούσα ἐξ Ὀμηρικοῦ τοῦ, (Od. ὁ. 204.) ἴδιον, ὡς ἰνῶσα, ἠγουν ἴδρωσα ἐξ ἀγωνίας.

795. ἀνίστατο. Animadvertit vel non monitus lector formam hanc Atticam ubique a me revocari. Hic in impressis est ἀνίστατο: at in duobus codd. ἀνίστατο. Versu seq. καθίζετο error est recentiorum edit. In primariis et in codd. est καθίζετο.

798. Lepide Comicus Diitrophem per vimineas alas emerisse scribit: significare nimirum volens, Diitrophem plectendis vasis vimineis divitem factum esse, eaque ratione ad honores emerisse. Kusterus. Nempe Phylarchus fuit et Hipparchus, seu Tribus præses, et Equitum magister.

ἤρέθη Φύλαρχος, εἶδ' Ἴππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς
μεγάλα πράττει· κᾶστι νυνὶ ξουδὸς ἰπκαλεκτρυάν. 800

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ, ΕΠΟΨ, ΧΟΡΟΣ,
ΙΕΡΕΥΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ, ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ, ΜΕΤΩΝ,
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ, ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ.

Πε. ΤΟΥΤΙ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμα πάω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.

Ευ. ἐπὶ τῷ γελαῖς ;

Πε. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ἀκυπτέροις.

οἷσθ' ὧ μάλιστ' εἰκας ἐπτερωμένος ;

εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένω.

805

Ευ. σὺ δὲ κοφίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένω.

Πε. ταυτὶ μὲν ἠκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·

ΤΑ Δ' ΟΥΧ ΥΠ' ΑΛΛΩΝ, ΑΛΛΑ ΤΟΙΣ ΑΥΤΩΝ
ΠΤΕΡΟΙΣ.

Επ. ἄγε δὴ τί χεῖρ δρᾶν ;

Πε. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει

θῆσθαι τι μέγα καὶ κλεινόν· εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο. 810

799. Φύλαρχος. Minus bene redditum in versione Tribuspraefectus. Munus militare hic notat id nomen. Verti debuit: creatus est Equitum Tribunis, deinde Magister, deinde Φύλαρχος Athenis appellabantur equestrium turnarum praefecti, quae decem erant, una ex qualibet tribu. Vide Pollucem l. 128. et viii. 94.

806. σὺ δὲ κοφίχῳ. Sic tres codd. Vulgo δὲ omissum. Fallitur Scholiastes σκάφιον pro tonsura genere accipiens, eoque magis quod tonsuram illam confundat cum ea, quam vocabant Graeci τὴν ἐν χεῖρὶ κουράν. Tonsuram σκάφιον notare possit in Thesm. v. 839. ad quem vide notam. Hic autem caput significat, ut in hoc Comici versu in fragm. Inc. xvi.

ἢ μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον, πληγῆς ἕξις.
Scholiaste errorem ostendit Salmasius in Tertull. librum de Pallio p. 269.

808. Versus est Aeschylus ex Myrmidonibus, quorum locum plenius adducit

Scholiastes :

ὡς δ' ἔστι μύθων τῶν Αἰσχυρίων λόγος, —
πληγῆντ' ἀπράκτη ταξικῆ τὸν ἀστὸν,
εἰπὺν ἰδόντα μηχανῆν πτερόμακτος·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν
πτεροῖς
ἀλισκόμεσθα.

Quae sic latine vertit Gatakerus Miscell. Posth. cap. xii.

Ut sermo perhibet fabulae Libysticae, aquillam sagitte vulneratam cuspidē dixisse, pennas conspicatam missilis : aliena non sunt ista ; nostris alites en capimur pennis.

Vocem ἀλισκόμεσθα ad sensum necessariam Comicis suppressit, ut fit, quando proverbialia dicta vulgo nota citantur. Qui dictum usurparit e veteribus, Gatakerus loco laudato recenset ; facitissime omnium Ptolemaeus Rex Aegypti, deluso Sosibio. Historiam vide apud Athenæum p. 493. F. id est Lib. xi. cap. 12.

Ευ. ταῦτα κάμοι ξυδοκεῖ.

Επ. Φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τούνομ' ἔσται τῇ πόλει ;

Πε. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοῦκ Λακεδαιμόνος,
Σπάρτην ὄνομα καλωῖμεν αὐτήν ;

Ευ. Ἡράκλεις.

Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇ 'μῆ' πόλει ; 815

οὐδ' ἂν χαμεύνη, πάνυ γε κειρίαν ἔχων.

Πε. τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ' ;

Ευ. ἐντευθενὶ

ἐκ τῶν νεφελῶν, καὶ τῶν μετεώρων χωρίων,
χαυῶν τι πᾶνυ.

Πε. βούλει ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΤΙΑΝ ;

Επ. ἰού, ἰού·

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὔρες τούνομα. 820

Ευ. ἄς' ἐστὶν αὐτῇ γ' ἡ Νεφелоκοκκυγία,

ἵνα καὶ τὰ Θεαγένους τὰ πολλὰ χεῖρηματα,

τὰ τ' Αἰσχίνου γ' ἅπαντα ;

Πε. καὶ λῶστρον μὲν, ἢ

τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς

ἀλαζονεύμενοι καθυπερηκόντισαν. 825

Ευ. λιπαρὸν τὸ χρεῖμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς

812. τί δ' ἡμῖν τούνομ' ἔσται τῇ πόλει ; In membr. et in C. ἡμῖν ὄνομ'—In B. ut in impressis ἡμῖν ὄνομ'. Mendose utrobique. Prior lectio in metrum peccat : posterior in loquendi legem. Ionicum ὄνομα respuit comicus Atticæ scenæ sermo. Vulgati etiam libri τούνομα recte exhibent v. 820. et 1293.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνη. Sic optime membr. ut nemo non legendum esse viderat. Inepte vulgo χαμεύνη. Jocus est in ambiguitate nominis σπάρτη. Eustathii verba a Kustero jam prolata adponam ex commentariis in Iliadem p. 191. καὶ ὁ Κομμακὸς δὲ τοῦτο παρεμφάνει ἐν τοῖς Ὀρσιον, ἔνθα παύζων περι τῆς Λακωνικῆς Σπάρτης, ὡς παρωνομιμῆνης ἀπὸ φουτῶ σπάρτου, φησὶ μὴ ἂν διηθῆται σπάρτης, κειρίαν ἔχων. ἦτοι μὴ διηθῆται σπάρτινου πλείωματος, ἰὰν ἑλλην ἔχῃ κειρίαν, ἦται διερμὴν κλίνας. Perversæ admodum erant in impressis libris personæ, quas e scriptorum auctoritate in ordinem restitui.

820. Vulgo sic legitur hic versus :
καλὸν γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὔρες τούνομα.

Mendosissime. Media syllaba in ἀτεχνῶς apud Comicum nusquam produci-tur. Legendum :

καλὸν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' εὔρες τούνομα.

825. ἀλαζονεύμενοι καθυπερηκόντισαν. Sic perspicue scriptum in tribus codd. Erat in veteribus editis. ἀλαζονεύμενοι κᾶθ' ὑπερηκόντισαν. turpiter claudicante versu. Kusterus, ne monito quidem lectore, quod utique manifesta in menda necessarium non erat, emendatam scripturam, quæ jam in duabus minoribus Batavis reposita fuerat, exhibuit, καθυπερηκόντισαν. At Transsilvanus stipes, cui perinde erat, dactylusne an tribrachylus quartam senarii sedem occuparet, veterem revocavit mendam, inepta hac addita nota. κᾶθ' ὑπερηκόντισαν. Sic omnes editiones pristinae : pupera, καθυπερηκόντισαν.

- πολιούχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;
 Πε. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῷμεν Πολιάδα;
 Ευ. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὐτακτος πόλις,
 ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγνουῖα, πανοπλίαν 830
 ἔστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
 Πε. τίς δ' αὖ καδέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
 Ππ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
 ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
 Ἄρεος νεοττός. 835
 Ευ. ᾧ νεοττέ δέσποτα.
 Πε. ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
 ἄγε νυν, σὺ μὲν βιάδιζε πρὸς τὸν ἄερα,
 καὶ τοῖσι τειχιζουσι παραδιακύνει,
 χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὸς ὄργανον,
 λεκάνην ἀνένεγκε, κατάρπεσ' ἀπὸ τῆς κλιμακός, 840
 φύλακας κατάρπασαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἄξει,
 κωδωνοφορῶν περιτρέχε, καὶ κάλειδ' ἐκεῖ
 κήρυκε δὲ πέμψον, τὸν μὲν εἰς θεοῦς ἄνω,
 ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνδρώπους κάτω,
 κᾶκειδεν αὐθις παρ' ἐμέ.
 Ευ. οἴμωξε παρ' ἐμ'. 845

827. De peplo in Panathenæis deduci solito omnia pervulgata. Vide Meursii Panathenæa capp. 17, 18.

832. τίς δ' αὖ καδέξει. Sic B. C. In membr. τίς δαὶ καδέξει. Vulgo τίς δ' ἐν καδέξει. Sæpissime commutantur αὖ et αὐ. Priori particule hic locus non est. τίς δ' αὐ refertur ad τίς δαὶ versu 826. Ubi non melius quam hic legeretur τίς δ' ἐν θεῖς—Prius τίς δαὶ male hic repetitum fuit in membr. De Pelasgico arcis muro, quem facete Πελαργικόν appellat Comicus ad ciconiarum nomen alludens, vide Meursium in Ciceropia cap. 5. et Att. Lect. vi. 1. Tametsi Πελαργῶν etiam quandoque appellantur Pelasgi. Incoluerunt illi, præter alias multas regiones, Tyrreniam, unde sæpe Tyrreni vocantur. Hinc est, quod Callimachus de quadam urbe dixit, Τυρσηῶν τείχοςμα Πελαργικόν.

835. Ἄρεος νεοττός. Sic bene membr. Vulgo Ἄρεος. Illud Atticum est ab Ἄρης, ut Σακράτης a Σακράτης. Ἐο-

licum et poeticum est Ἄρεος ab Ἄρης. Vide Eustathium ad Homerum p. 518.

839. πηλὸν ἀποδὸς ὄργανον. Nescio unde in Kusteri editionem venerit διαδὸς, quod nec metrum admittit, nec sententia. Fieri non potest, quin operam sit error.

843. κήρυκε δὲ πέμψον. Sic manifestum est scribi oportuisse. Perperam libri omnes κήρυκα.

846. οἴμωξε παρ' ἐμ'. Dixerat alter κᾶκειδεν αὐθις παρ' ἐμ', id est παρὲς ἐμῆ. Ultima verba repetit facetus Euelpides, sed alio sensu. Illi παρ' ἐμῆ valet mea causa, ut est apud Plautum sæpe. Epid. v. 2. 14.

Dum sine me quæras, quæras mea causa vel medio in mari.

et Menæchmis v. i. 27.

Mea quidem hercle causa vidua vivo,

vel usque dum regnum obtinebit Jupiter.

Insuper ista vulgo Epopi tribuuntur. In

- Πε. ἴδ', ᾧ γὰρ, οἱ πέμπω σ' ἐγώ.
 οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται.
 ἐγὼ δ', ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
 τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν σομπὴν καλῶ.
 παῖ, παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέριβια. 850
 Χο. ἰμορόρω, συνδέλω,
 συμπαραινέσας ἔχω,
 προσόδια μεγάλη
 σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν
 ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα 855
 πρὸ βατόν τι θύειν
 ἴτω, ἴτω, ἴτω δὲ Πυθιάς βοὰ τῷ θεῷ·
 συναδέτω δὲ Χαῖεις.
 Πε. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ, τί ἦν
 τουτὶ; μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δεῖν' ἰδῶν, 860
 οὐπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβωμένον.
 Επ. ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θύε τοῖς καινοῖς θεοῖς.
 Ιε. δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ ἔστιν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
 εὐχέσθε τῇ Ἑστία τῇ ὀρνιθείῳ,
 καὶ τῷ ἰκτίνω τῷ ἐστιούχῳ, 865
 καὶ ὀρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίησι
 πᾶσι καὶ πάσῃσιν.
 Χο. ᾧ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἀναξ Πελαργικέ.
 Ιε. καὶ κυκνω Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ,
 καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρῃ, 870
 καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανδίδι.
 Πε. οὐκέτι Κολαινίς, ἀλλ' Ἀκαλανθίς Ἀρτεμις.
 Ιε. καὶ Φρυγίῳ Σαβαζίῳ,

membr. quarum fidem secutus sum in distinguendis totius hujus colloquii personis, Euelpidi bene hæc adscripta sunt.

857. ἴτω ter in tribus est codd. in impressis bis tantum. In seq. v. cod. C. vocem ἴδων omitit, quæ ex inepta glossa textui addita fuit: eam non agnoscit metricus Scholiastes, cujus hic non nulla est auctoritas, quia sive adsit, sive absit vox illa, æque bonum est metrum.

861. Qui prodibat in scenam tibicen corvino vultu ornatus erat, et capistratum tibicium more. Φορβειὰ quid sit

optime omnium docet Salmasius in Pfliniani p. 585. cui omnia sua debent Longini interpretes ad caput iii. παρὲς τῶν. Græcum nomen est φορβειὰ, unde verbum ἱμφορβειῶν, ἱμφορβειωμένους. Prava est librorum nostrorum scriptura. Legitimam formam, hic omnino reponendam, affirmat Eustathius ad Homerum p. 539. φορβειὰ, ἦσαν τὸ καὶ περιερίμιοι καὶ σύμιοι, βομαίικως δὲ εἰσιῖν, καπίστρου. Ἐν καὶ ὁ παρὰ τῷ Κομικῷ ἱμφορβειωμένους.

870. Hesych. ὀρτυγομήτρα. ὀρτυξ ὁ περιερίμιοι.

- καὶ στρουθῶ, Μεγάλη
Μητρί θεῶν καὶ ἀνθρώπων. 875
- Χο. δέσποινα Κυβέλη, στρουθε, μήτηρ Κλεοκρίτου,
διδόνα Νεφελοκοκκυγιέουσιν
ὑγιείαν καὶ σωτηρίαν,
αὐτοῖσι καὶ Χίοισι. 880
- Πε. Χίοισιν ἤσθην πανταχοῦ προσκειμένοις. 880
Ιε. καὶ ἥρωσι, καὶ ἄνοισι, καὶ ἡρώων παισὶ,
καὶ πορφύριωνι, καὶ πελεκᾶντι,
καὶ πελεκίῳ, καὶ φλέξιδι,
καὶ τέτρακι, καὶ ταῶνι,
καὶ ἐλεᾶ, καὶ βιάσκα,
καὶ ἐλασᾶ, καὶ ἐρωδιῶ,
καὶ καταράκτη, καὶ μελαγκορόφῳ
καὶ αἰγιδάλλῳ--
- Πε. παῦ ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν, ἰού, ἰού.
ἐπὶ ποῖον, ᾧ κακοδαίμων, ἰερεῖον καλεῖς 890
ἀλαιοέτους, καὶ γῦπας; οὐχ ὄρας, ὅτι
ἴκτινος εἰς ἀν τούτῳ γ' οἴχοιθ' ἀρπάσας;
ἄπειλ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ, καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ δύσω μόνος.
- Ιε. εἴτ' αὐθις αὐτ' ἄρα σοι 895
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβῆς
ὑσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἔξειτ' ὄψου. 900
- τὰ γὰρ παρόντα δύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν ἐστι καὶ κέρατα.

874. Μεγάλη refertur ad Μητρί, non ad στρουθῶ. Ad hunc locum respexisse videtur Eustathius ad Odys. p. 1411. l. 12. sed memoria lapsu a sensu aberravit.

892. τούτῳ γ' οἴχοιθ'. Sic tres codd. et veteres editt. Mendose in Frobeniana, et inde in aliis τούτῳ οἴχοιθ'. Berglerus omissam particulam reposuit.

894. τουτογὶ δύσω μόνος. Id est, τουτὸ σὺ ἱερεῖον. Sic primaria editt. duc. In tertia, quam curavit Ant. Fracinus, excusum τουτογὶ, quod nihil est, et tamen subsequentes propagatum fuit

usque ad Gelcium, qui praelare sibi emendare visus est, proponens τουτογὶ. Hoc exinde in omnibus editionibus representatum fuit, nemine reclamante, ne Kustero quidem, qui ad fidem Aldinæ editionis textum se recensuisse professus est. In membr. et in C. perspicue scriptum τουτογὶ. In B. mendose τουτογὶ, frequentiori errore ob similitudinem literarum γ γ.

902. γένειόν ἐστι. Perperam vulgo copula inseritur, γένειόν τ' ἐστὶ. Versus est iambicus.

- Πε. θύοντες εὐξάμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.
Πο. Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα 905
κλήσον, ᾧ Μοῦσα,
τεαῖς ἐν ὕμνων ὠδαῖς.
- Πε. τουτὶ τί τὸ πρᾶγμα, πόδαπόν; εἴπ' ἐμοί, τίς εἶ;
Πο. ἐγὼ μελιγλώσσαν ἐπέων ἰεῖς ἀοιδᾶν,
Μουσᾶων θεράπων
ὄτρηρος, κατὰ τὸν Ὅμηρον. 910
- Πε. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὦν κόμην ἔχεις;
Πο. οὐκ· ἀλλὰ πάντες ἐσμεν οἱ διδάσκαλοι
Μουσᾶων θεράποντες
ὄτρηροι, κατὰ τὸν Ὅμηρον.
- Πε. οὐκ ἐτὸς ὄτρηρον καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις. 915
Πο. ἀτὰρ, ᾧ ποιητὰ, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;
μέλη πεποιήκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας, κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλὰ,
καὶ παρενεῖα, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
- Πε. ταυτὶ σὺ πότε ἐποίησας; ἀπὸ ποίου χρόνου; 920
Πο. πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν.
Πε. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγὼ;
καὶ τοῦνομ', ὥσπερ παιδίῳ, νῦν δὴ Ἰέμεν.
- Πο. ἀλλὰ τίς ὠκεῖα Μουσᾶων φάτις,
οἷά περ ἵππων ἀμαρυγᾶ. 925
σὺ δ', ᾧ πάτερ κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
ὄδς ἐμῖν, ὅ τι περ

903. τοῖς πτερίνοις θεοῖς. Sic tres codd. recte. Perperam in impressis πτερίνοισι.

907. πόδαπόν; Sic tres codd. bene. Ad πρᾶγμα pertinet. Vulgo πόδαπόν. In primariis editt. τουτὶ τὸ πρᾶγμα, omisso τί.

915. Poëta amiculum ὄτρηρον jocose vocat, quia erat τιστημίον.

916. ἀνεφθάρης. Vide not. ad Conc. 248. Recte in tribus codd. conjunctim scriptum est una voce. In recentiorum editt. plerisque ἄν ἰφθάρης. Veterem scripturam revocavit Berglerus.

919. παρενεῖα. Hoc nomine vocabantur cantica, quæ in quibusdam sacris a virginum choris canebantur. Citantur Pindari aliorumque παρενεῖα; sed

ignoratur quisnam fuerit hujus carminum generis character proprius.

922. τὴν δεκάτην. Supra v. 494.

ἱε. δεκάτην γὰρ ποτε παιδικίου κληθούης, ὑπὸ τῶν ἰερέων.

Decimo post pueri nativitate die imponebatur ei nomen, convenientibus patris propinquis et amicis, qui post sacrificium peractum excipiebantur epulo. Vide Meursium Gr. Fer. in Ἀμφιθέμια.

926. In iis quæ Poëta tribuit Comicus multa sunt e Lyricis expressa. E Pindari hypochemate in Hieronem novæ Aἴτνæ conditorem ista profert Scholiastes: Σὺν τῷ δ' ἐν λίγῳ, ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμοι πάτερ, κτίστορ Αἴτνας.

- τεῶ κεφαλᾷ θέλεις
πρόφρων δόμεν ἔμιν, τείν. 930
- Πε. τούτι παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μὴ τι τούτω δόντες ἀποφευξόμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν ἔχεις,
ἀπόδουδι, καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δ' ἐμοὶ ῥιγῶν δοκεῖς. 935
- Πο. τῶδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα δῶρον δέξεται·
τὺ δὲ τεῶ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος·---
- Πε. ἀνδρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται. 940
- Πο. Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύδαις
ἀλάται Στράτων,
ὃς ὕφαντοδόνητον ἔσθλος οὐπέπαται.
ἀκλεῆς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
σύνες, ὃ τοι λέγω; 945
- Πε. ξυνηχ', ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδουδι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ἀφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβῶν.
- Πο. ἀπέρχομαι,
καὶς τὴν πόλιν γ' ἔλθων ποιήσω δὴ ταδί.

929. τῆ κεφαλῆ θέλεις. Male neglectus Dorismus in vulgata lectione τῆ κεφαλῆ θίλις. E codd. E. C. θίλις adsumsi.

930. ἔμιν τείν. Sententiae inutilia ista pronomina addit Comicus ad derisionem dithyrambicorum, qui Pindarum æmulantes hos Dorismos identidem ingerebant.

933. ῥιγῶν infinitivus est, ut Vesp. 446. ἄστὶ μὴ ῥιγῶν γ' ἰκάνου'. Ad quem locum schol. ἀντὶ τοῦ ῥιγῶν. Δάριον δὲ σοῦτο κατακροῦσαι παρὰ Ἀστικίης. In Nub. tamen 443. forma communis occurrit ῥιγῶν, ut et Acharn. 1146. Supra 712. Nub. 416. et Acharn. 857. ῥιγῶν participium est.

937. Μοῦσα δῶρον δέχεται. Sic perbene membr. Inepte vulgo, τῶδε e sup. v. repetito, Μοῦσα τῶδε δῶρον δέχεται.

941. Νομάδεσσι. Sic bene scriptum in B. ex idiomate Doricæ dialecti, de quo videndus Kenius ad Corinthum p. 154. Perperam in membr. Νομάδαις;

γὰρ ἐπὶ Σκύδαις. Sumtum hoc etiam ex eodem Pindari hyporchemate, cuius verba Scholiastes profert: Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύδαις ἀλάται Στράτων, ὃς ἀμακροφύητον οἶκον οὐπέπαται. ἀκλεῆς δ' ἔβα— Sic probabiliter scripserat Pindarus, non ἀκλεῆς, si verum est, quod narrat Scholiastes, illum, acceptis ab Hierone mulis, currum etiam petiisse. Sequēbatur forte ζύγους ἡμίονον ἀντὶ ἄμακτος.

943. ὕφαντοδόνητον. Sic recte scriptum in B. ut et apud Suidam legitur in Σπολάς. Vulgo ὕφαντοδόνητον. Similis menda correctæ fuit in Thesm. 324.

945. σύνες ὃ τοι λέγω. Sic scriptum est in membr. et in B. Doricum est τοι pro σο. Vulgo ὃ τοι λέγω. Parum interest utro modo legatur.

946. ξυνηχ' pes est anapestus. Nescio an alibi apud Comicum occurrat hoc verbum secunda correpta. Vide not. ad Lys. 157. In Pluto v. 45.

οἶτ' οὐ ξυνηχὸς τὴν ἰστίαν τοῦ θεοῦ.

- κλήσον, ὃ χρυσόθρονε, τὰν 950
τρομερὰν, κρουεράν·
νιφόβολα πεδία, πολύσπορά τ'
ἤλυθον· ἀλαλάν.
- Πε. νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ πῆφευγας ταυταγὶ
τὰ κρουερά, τουδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβῶν. 955
τούτι μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐ ποτ' ἤλπισ' ἄν,
οὔτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὐδὶς σὺ περιχώρει λαβῶν τὴν χέριβια.
εὐφημί' ἔστω.
- Ιε. μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.
- Χρ. σὺ δ' εἴ τίς;
- Πε. ὅστις; χρησμολόγος.
- Χρ. οἴμωζέ νυν. 960
ὃ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἐστὶ Βάκιδος χρησμὸς ἀντικρὺς λέγων
εἰς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
- Πε. καῖπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τηνδ' οἰκίσαι;
- Χρ. τὸ θεῖον ἐπεπόδιζέ με. 965
- Πε. ἀλλ' οὐδὲν οἶον ἔστ' ἀκούσαι τῶν ἐπῶν.

954. πῆφευγας ταυταγὶ τὰ κρουερά. Sic optime tres codd. Insulsissime vulgo πῆφευγας, cuius mendæ nihil suboluisse miror doctissimo latinæ versionis auctori. Ordo est: τὴ τὸν Δί' ἀλλὰ γὰρ λαβῶν τουδὶ τὸν χιτωνίσκον πῆφευγας ταυταγὶ τὰ κρουερά, ὃ κρουεράς. Ad eandem personam refertur λαβῶν, ad quam πῆφευγας. Tunicam autem acceperat poëta, non Pisthetærus. Nec cælum nec terram tangebatur versu: utique profecto effugi ista frigida carmina, accepta hac tunica.

956. Vulgo sic legitur hic versus:
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδὲ ποτ' ἤλπισ' ἄν.

Bene ad sensum verit Hemsterhusius: Hoc sane malum equidem nunquam sperassem. Sed duplici menda inquinatus est librariorum stupore. οὐδὲ ποτὶ, quod nobis sæpe observatum fuit (vide ad Lys. 301. Thesm. 32. Conc. 384.) nunquam verbo præteriti temporis jungitur oportuisset οὐδὲ ποτὶ vel οὐδέ ποτὶ, quorum neutrum metrum admittit. Deinde particulam ἄν requirit sermonis lex, que

reposita commodum etiam hoc affert, hiatum vitari. Sinceram itaque poëtae manus restitui:

τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐ ποτ' ἤλπισ' ἄν.

959. εὐφημί' ἔστω. Sic duo codd. In membr. ut in primariis editit. εὐφημί' ἔστω: in recentioribus εὐφημία ἔστω. Quæ scriptura potior est. In Thesmoph. v. 295. post editit omnes dedimus εὐφημί' ἔστω. Ultima in εὐφημία longa elidendi non debet. Confer notam supra ad v. 638.

966. ἀλλ' οὐδὲν οἶον. Schol. ἀλλ' οὐδὲν κωλύει ἴστω καὶ οὐκ ἀκούσαι τῶν χρησμῶν, αὐτῶν γὰρ ἔλαγον τὸ λυσιστείου. οὐδὲν οἶον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν κωλύει. Hic bene vertitur, nihil obstat. Alibi valet præstat, ut apud Demosthenem contra Midiam p. 529. ἀνάγνωθι δ' αὐτῶν μοι λαβῶν τὸν τῆς ἕβρας ἴμετο. οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούσαι αὐτῶν τοῦ ἴμετο. Bene Vigerus gallice reddebat: car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy mesme.

- Χρ.** Ἄλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορώναι
ἐν ταυτῶ τὸ μεταξύ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος---
- Πε.** τί οὖν προσήκει δῆτ' ἔμοι Κορινθίων;
- Χρ.** ἤνιξάδ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν αἴρα. 970
πρώτον Πανδώρα θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὅς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἰμάτιον καθαρὸν, καὶ καινὰ πέδιλα---
- Πε.** ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα;
- Χρ.** λαβὲ τὸ βιβλίον. [975
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχμων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι--
καὶ σπλάγχνα διδοῦναι ἔνεστι;
- Χρ.** λαβὲ τὸ βιβλίον.
κἂν μὲν, θέσπιε κοῦρε, ποιῆς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται· αἱ δέ κε μὴ δῶς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγῶν, οὐδ' αἰετὸς, οὐ δευκολάπτῃς.
καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
- Πε.** λαβὲ τὸ βιβλίον. 980
οὐδὲν ἄρ' ὅμοιος ἔσθ' ὁ χρησμός τουταῖ,
ὃν ἐγὼ παρὰ τὰ πόλλωνος ἐξεγραψάμην.
Αὐτὰρ ἐπὶ ἄκλῆτος ἰὼν ἀνδραπος ἀλαζῶν
λυπῆ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῆ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ-- 985
οὐδὲν λέγειν οἰμαί σε.
- Χρ.** λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φεῖδου μηδὲν, μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἦν Λάμπων ἦ, μήτ' ἦν ὁ μέγας Διοπείδης.
καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα;
- Πε.** λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἴ θύραξ' ἐς κόρακας;
- Χρ.** οἴμοι δεῖλαιος. 990
οὐκ οὖν ἐτέρωσε χρησιμολογήσεις ἐκτρέχων;
- Πε.** ἦκω παρὰ ὑμᾶς--
ἔτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δ' αὖ σὺ δράσαν; τίς δ' ἰδέα βουλήματος;

974. λαβὲ τὸ βιβλίον. Sic membr. et C. hic et ubicunque deinceps vox illa recurrit. Vulgo βιβλίον. Simile quiddam est apud Plautum Bacch. iv. 2. 100.

σκ. Estne istuc istic scriptum?

ni. hem specta, tum scies.

976. διδοῦναι. In B. C. perperam διδοῦναι. Vide not. ad Thesm. 217.

983. ἀκλῆτος ἰὼν ἀνδραπος ἀλαζῶν. Sic perbene membr. Vulgo minus concinne ἀνδραπος ἰὼν ἀκλῆτος.

- Με.** τίς ἢ ἴνιοια; τίς ὁ κόθορνος τῆς ὁδοῦ;
γεωμετρήσαι βούλομαι τὸν αἴρα 995
ὑμῖν, διελεῖν τε κατὰ γύας.
- Πε.** πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἴ τίς ἀνδρῶν;
- Με.** ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλάς, χῶ Κολωνός.
- Πε.** εἴπ' ἔμοι,
ταυτὶ δέ σοι τί ἐστι;
- Με.** κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀήρ ἐστι τὴν ἰδέαν ὅλος 1000
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεῖς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἀνωθεν τουτοῖ τὸν καμπύλον,
ἐνθεῖς διαβήτην--μανθάνεις;
- Πε.** οὐ μανθάνω.
- Με.** ὀρθῶ μετρήσω κανόνι, προστιθεῖς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηται σοι τετράγωνος· κἂν μέσω 1005
ἀγορά· φέρουσαι δ' ὅσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ τᾶστέρος,
αὐτοῦ κυκλωτέρους ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῆ
ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν.
- Πε.** ἀνδραπος Θαλλῆς,
Μέτων--
- Με.** τί ἐστιν;

996. διελῖν τε κατὰ γύας. Sic legendum. Vulgo renitente metro κατ' ἀγοράς. Dawesio debetur hac emendatio.

998. ὃν οἶδεν. Sic membr. et C. recte. Vulgo ἰδεν.

1007. Mathematicos salse irridet Comicus, Metonem introducens ridicula et absurda de arte sua eufutentem: talis est circulus ille quadratus, cujus in centro forum futurum erat, a quo centro viae omnes rectae ad extrema latera deducerentur, quemadmodum a Sole, qui et ipse rotundus est, radii recti quaquaversum emicant. Haec est manifesta sententia, librariorum supinitate paulisper obscurata: duarum literarum mutatione corruptelam sanavinus. In vet. edit. erat ὄσπερ δ' ἀστέρων, sine ullo sensu. Kusterus e conjectura, ut videtur, lectore non monito, supposuit ὄσπερ δ' ἀστέρων, quae sane melior est lectio; idcirco eam Hemsterhusius, vir non contemnendi iudicii, in versione secutus est, posthabita priore

quae nauci non est. Nec tamen sic omnino mends sublata erat: legendum omnino ὄσπερ τᾶστέρος, pro τῶν ἀστέρων, ut supra v. 982. τὰ πόλλωνος est τοῦ Ἀπόλλωνος. Sic τὰ γὰρ θεῶν, τὰνδρῶν, aliaque similes crases occurrunt bene multae. Quum ista per Θαλλῆν male scriberentur ὄσπερ τᾶστέρος, τ' in δ' a librario mutatum fuit, quod millies contigisse pueri norunt, deinde terminatio etiam mutata fuit. Sol poëtis κατ' ἰσοχῆν, ἀστὴρ vocatur. Berglerus ὄσπερ δ' ἀστέρων reposuit, quia ita Edd. pristinae. Sed stolidi hominis haec crisis est. Non praeferrî quaevis lectio debet, quia eam Edd. pristinae exhibent. Quid enim hoc ad lectionis bonitatem facit? tanquam si Edd. pristinae mendis refertae non essent? sed praeferrî debet, quae sententiae apta est, quod peritus interpres demonstrare debet. Hujusmodi etiam jactatores communi consensu male mulcandi mihi videntur.

- Πε. οἷσθ' ὅτι φιλω σ' ἐγώ; 1010
 καί μοι πιδόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
 Με. τί δ' ἐστὶ δεινόν;
 Πε. ὡσπερ ἐν Λακεδαίμονι,
 ξηνηλατοῦνται, καὶ κεκίνηταιί τινες
 πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστν.
 Με. μῶν στασιάξετε;
 Πε. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. 1015
 Με. ἀλλὰ πῶς;
 Πε. ὁμοθυμαδὸν
 σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.
 Με. ὑπάγοιμι γὰρ ἂν γε, νῆ Δί'.
 Πε. ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ', εἰ
 φθαίης ἂν ἐπίκεινται γὰρ ἐγγυς αὐταί.
 Με. οἴμοι κακοδαίμων.
 Πε. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
 οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιῶν ἀλλαχῆ;
 1020
 Επ. ποῦ Πρόξενοι;
 Πε. τίς ὁ Σαρδανάπαλος οὐτοσί;
 Επ. Ἐπίσκοπος ἦκα δέυρο, τῷ κυάμφ λαχῶν,
 ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας.
 Πε. Ἐπίσκοπος;
 Επ. ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο;
 Φαῦλον βιβλίον
 Τελέου.
 Πε. τί; βούλει δῆτα, τὸν μισθὸν λαβῶν, 1025
 μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι;
 Επ. νῆ τοὺς θεοὺς
 ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμεν οἴκοι μένων.

1011. Vulgo sic legitur hic versus:
 καί μοι γι πιδόμενος ὑπακίνει τῆς ὁδοῦ.
 Corruptelam paulo peritior quisvis statim
 subodoratur. Verbum ὑπακίνειν sententia
 non congruit, quæ ὑπακονεῖν flagi-
 tat, ut Thesm. 924.

ταυτὴ πονηρὴν ἀλλ' ὑπακονεῖται.
 Quod sæpissime contigit, hic quoque e
 verbo bicomposito alteram præpositio-
 nem omisit supinus librarius, ὑπακίνει
 pro ὑπακονεῖν scribens, licet illud cum
 genitivo τῆς ὁδοῦ construi non possit.
 Deinde fulciendo versui γι insulse in-
 fertum et genuina forma πιδόμενος in al-

teram πιδόμενος mutata. Sinceram le-
 cionem repræsentant membr. in quibus
 scriptum:

καί μοι πιδόμενος ὑπακονεῖν τῆς ὁδοῦ.
 πιδόμενος scriptum oportuisse ipsa metri
 ratio vincit. Has formas perpetuo a
 librariis confundi sæpius observavi. Vi-
 de modo ad Conc. 772. Nub. 862.
 Vesp. 749.

1021. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Harpocration:
 οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑψηλοὺς πόλεις
 ἐπισκίψασθαι τὰ παρ' ἐκείνους πικροτά-
 νοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἱκαλοῦντο, οὗς οἱ
 Δάκωνες Ἄρκετὰς ἱλογοῦν.

- ἔστιν γὰρ ἂ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκη.
 Πε. ἄπιθι λαβῶν ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὐτοσί.
 Επ. τουτὶ τί ἦν;
 Πε. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου. 1030
 Επ. μαρτύρομαι τυπτόμενος, ἂν Ἐπίσκοπος.
 Πε. οὐκ ἀποσοθήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὰ κάδα;
 οὐ δεινά; καὶ σέμπουσιν ἦδη πισκόπους
 ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθῆσθαι τοῖς θεοῖς.
 Ψη. Ἐὰν ὁ Νεφελοκοκκυγιεύς τὸν Ἀ-
 1035
 θηναῖον ἀδικῆ---
 Πε. τουτὶ τί ἐστὶν αὐ κακὸν τὸ βιβλίον;
 Ψη. ψηφισματοπώλης εἰμι, καὶ νόμους νέους
 ἦκα παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων.
 Πε. τὸ τί;
 Ψη. Χρησθαι Νεφελοκοκκυγίας καὶ τοῖσδε τοῖς 1040
 μέτροισι, καὶ σταθμοῖσι, καὶ ψηφίσμασι,
 καθάπερ Ὀλοφύξιοι.
 Πε. σὺ δὲ γ' οἶσὶ περ Ὀτοτύξιοι χρήσει τάχα.
 Ψη. οὗτος, τί πάσχεις;
 Πε. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
 1045
 Επ. πικροὺς ἐγὼ σοι τήμερον δείξω νόμους.
 καλοῦμαι Πεισδέταισον Ἰβρεως
 ἐς τὸν Μουνοχιῶνα μῆνα.
 Πε. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;
 Ψη. Ἐὰν δὲ τίς ἐξελαύνη τοὺς Ἄρχοντας,
 1050
 καὶ μὴ δέχεται κατὰ τὴν στήλην---
 Πε. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;
 Επ. ἀπολῶ σε, καὶ γράψω σε μυρίας δραχμῆς.

1028. In hoc et in seq. v. ἔτι perpe-
 ram Kusterus edidit. Geminam men-
 dam correxit Berglerus, idque, ut aiunt,
 ex ingenio: nam *Favrei* editio ejusdem
 erroris immunis non est.

1033. σέμπουσιν ἦδη πισκόπους. Sic
 scriptum in B. In primariis editt. ἦδη
 ἐπισκόπους. In A. C. οἶδ' ἐπισκόπους.

1035. ἂν ἰ—Vulgo ἂν ἰ—Melius
 particula omittitur.

1040. καὶ τοῖσδε τοῖς. Sic B. C. recte.
 Excidit in impressis vocula καὶ cum ver-
 sus labe.

1042. Stephanus de Urbibus: Ὀλί-
 φνξος, πόλις ἰν Ἐρέφῃ περὶ τὸν Ἄθω. ἰ
 πωλίτης, Ὀλοφύξιος. Hujus nominis ad

similitudinem facete finxit Comicus gen-
 tile Ὀτοτύξιος, tanquam ab urbe Ὀτότυ-
 ξος, alludens ad Ὀτοτύξιν, Ἀθηναῖον. Pe-
 rinde est ac si dixisset, σὺ δὲ γ' Ὀτοτύξι
 τάχα, ut Lys. 520. Ὀτοτύξι τοὶ μακρὴ
 τὴν κεφαλὴν. Activa hujus verbi forma
 occurrit Thesm. 1082. Pace 1011.
 1045. πικροὺς—Confer not. ad Thesm.
 853.

1052. καὶ γράψω σε μυρίας δραχμῆς.
 Nescio an bene sit hoc græcum. Ex-
 emplum desidero. Genuinum esse opi-
 nor καὶ γράφωμαι σε. Græce dicitur
 γράφωμαι σε μυρίας δραχμῆς, vel γράφω
 σοι μυρίας δραχμῆς. Scribere potuit Co-
 micus: ἀπολῶ σε καὶ γράψω δραχμῆς

- Πε. ἐγὼ δὲ σου γε τῶ κάλω διασκεδῶ.
 Επ. μέμνησ', ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἐσπέρας;
 Πε. αἰδοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;
 Ιε. ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενί,
 δύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τραγόν.
 Ημ. Ἦδη μοι τῶ παντόπτα
 καὶ παντάρχα θνητοὶ πάντες
 δύσσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.
 πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω.
 σώζω δ' εὐδαλέας καρπούς,
 κτείνων παμφύλων γέννα
 θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ
 ἐκ κάλυκος αὐξανόμενα γένυσιν πολυφάγοις,
 δένδρεσί τ' ἐφεζομένα, καρπὸν ἀποδόσκειται.

οὐ μυρίας. Sed probabilius est γράφομαι in γράφω mutatum fuisse librarii temeritate.

1057. τοῖς θεοῖσι. Vulgo τοῖσι θεοῖσι. In membr. τοῖσι θεοῖς.

1058. Respexisse videtur Comicus ad ista Sophoclis in Œdipo Col. 1085. ἰὸ θεῶν παντάρχα Ζεῦ, παντόπτα.

1060. εὐχαῖς. Perperam vulgo εὐχαῖσι, ut ex antistrophico versu liquet.

1062. σώζω δ' εὐδαλέας καρπούς. In trinis codd. scriptum εὐδαλίαις. Quod in velt. editt. est, εὐδαλλίαις correctori Aldinæ officinæ debetur, qui quum animadvertisset a Scholiaste moneri versum hunc esse dactylicum hepthemimerem, liquidam geminavit, ut præcedens vocalis produceretur. Kusterus vero εὐδαλίαις edidit, adposita hac nota: Sic rectius Ms. Vat. U. quam priores Editt. in quibus legitur εὐδαλλίαις per duplex α. Sed neutrum rectum est. εὐδαλλίαις barbarum est: εὐδαλίαις in metrum peccat. Scripserat Comicus id ipsum, quod reposuimus εὐδαλίαις.

1064. ἃ πάντ'—Doricum est ἃ pro ἦ, et refertur ad γέννα. Pessime vulgo ἃ, ut mox videbitur.

1065. αὐξανόμενα. Sic primariæ editt. recte. Sic A. C. Sic etiam B. a prima manu: postmodo ultimæ vocali superscriptum fuit ου, quod indicium dat diversæ lectionis αὐξανόμενον, quam Kusterus e Vat. cod. prætulit et in textum immisit, absque ulla necessitate, ut mox videbitur. γένυσιν ob metrum scribi debuit: vulgo γένουσι, quod cum αὐξανόμε-

non quidem bonum est; cum αὐξανόμενα vero metrum pessundat.

1066. ἰφιζόμενα nominativus est singularis feminini generis: pessime vulgo ἰφιζόμενα, tanquam si plurale esset neutrum. Rursus ad γέννα refertur hoc participium. Ordo est: κτείνων παμφύλων θηρῶν γέννα, ἃ πάντα τὰ ἐν κάλυκος αὐξανόμενα ἐν γῆ, καὶ ἰφιζόμενα δένδροι, τὸν καρπὸν ἀποδόσκειται γένουσι πολυφάγοις. Jam vide, amice lector, quam belle constructionem instituat Kusterus: κτείνων γέννα θηρῶν παμφύλων, ἃ ἐν γαίᾳ, δένδροι τ' ἰφιζόμενα ἀποδόσκειται γένουσι πολυφάγοις πάντα καρπὸν ἐκ κάλυκος. Hac in phrasi, modo tres solæcismos excipias, nihil est fere, quod valde reprehendas. Sed θηρῶν, ἃ ἰφιζόμενα δένδροι ἀποδόσκειται καρπὸν, structura est ob quam pueris in schola maculosum fieri solet corium. Observes velim in tota phrasi nullum esse substantivum neutrum plurale, a quo verbum singulare ἀποδόσκειται pendere possit, proinde reponi omnino debuisse ἃ πάντ'—quod pronomen feminini generis ad γέννα relatum, cum participio ἰφιζόμενα constructum, nominativus est illius verbi ἀποδόσκειται. Haud sane mirarer, si Kustero in mentem venisset totum locum sic constituere:

θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ

ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένουσι πολυφάγοις δένδροι τ' ἰφιζόμενοι καρπὸν ἀποδόσκειται. Parum ille metra curabat: sed saltem phrasin sic habuisset ad loquendi normam exactam. Fallitur Scholiastes in

κτείνω δ', οἱ κήπους εὐάδεις
 φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις·
 ἔρπετά τε καὶ δάκεδ', ὅποσα περ ἂν
 ἔστιν, ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος
 ἐν φοναῖς ὄλλυται.

- Χο. Τῆδε μέντοι θημέρα μάλιστ' ἐπαναγορεύεται·
 ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
 λαμβάνειν τάλαντον· ἣν τε τῶν τυράννων τις τινὰ
 τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβάνειν.
 βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χ' ἡμεῖς ἐνθάδε.
 ἣν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρουθίον,
 λήψεται τάλαντον· ἣν δὲ ζῶντ' ἀναγάγῃ, τέτταρα·
 ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ κοδ' ἑπτὰ τοῦ ἑσλοῦ.
 εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας, δείκνυσι καὶ λυμáινεται,
 τοῖς τε κοφίχοισιν εἰς τὰς ῥίνας ἐγχεῖ τὰ πτερά.
 τὰς περιστεράς δ' ὁμοίως ξυλλαδῶν, εἶρξας ἔχει,
 κάπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένους ἐν δικτύῳ.
 ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεί τις ὄρνιθας τρέφει
 εἰςγμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεδίενοι.
 ἣν δὲ μὴ πείδησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀργῶν,
 αὐθις ἡμεῖς αὐτὰρ ἡμῖν δεδεμένοι παλεύετε.
 Ημ. Εὐδαίμον φύλον πτηνῶν
 οἰωνῶν, οἱ χειμῶνος μὲν
 χλαίνας οὐκ ἀμπισχοῦνται.

declaratione metri hujus versus, quod quale sit ostendam ad versum antithetico.

1068. φθείρουσιν. Perperam vulgo, metro claudicante, φθείρουσι.

1071. ἐν φοναῖς ὄλλυται. In A. B. φοναῖσιν ἔλλυται, omisso ἐν.

1072. Codd. omnes ἐπαναγορεύεται, ut bene Kusterus e Vat. edidit. Antea legebatur ἐπαναγορεύεται. Frequenter commutantur χ et γ, quod observavi supra ad v. 575.

1075. τῶν τεθνηκότων. Mos erat oratorum et caussidicorum quavis occasione adversarios et reos tyrannidis affectatæ insimulare, metumque ejus et subversionis popularis status auditorum animis injicere, si cui invidiam conflare vellent. Hoc quia fere semper alienum erat a personis, in quas talis conferebatur.

tur suspicio, ipsoque rerum publico gestarum statu falsi arguebatur, perpetuis istis criminationibus nihil magis ridiculum videbatur, quod facetissime ostendit Comicus in insigni loco Vesparum, v. 428. Hic rem exaggerando lepide Athenienses perstringit, premium indicens ei, qui vel jam mortuum tyrannum occiderit.

1077. Philocratem avium saginorem facete Στρούθειον appellat tanquam a patria: hocque avium in Philocratem Στρούθειον decretum opponitur Atheniensium decreto in Diagoram Μήλιον.

1079. τοῖς σπίνους. Sic in tribus codd. scriptum, ut Kusterus e Vat. edidit. Antea pessime legebatur σπίνους.

1090. ἀμπισχοῦνται. Sic tres codd. In impressis ἀμπισχύνται. Ex hoc 2 c

οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγῆς θάλπει·
ἀλλ' ἀνδρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἠνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὄξυ μέλος ἀχέτας
θάλπει μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίου μανὲς βοᾷ.

1095

loco verbum ἀμπεροχούμαι profert Hern. Stephanus Thesauri T. i. col. 1362. tanquam genuinum. Sed vox est nihili. Hesychius: ἀμπεροχῶν, περιβαλλῶν. ἀμπεροχούμενος, περιβαλλόμενος.

1094. φύλλων ἐν κόλποις ναίω. Sic optime C. ut metri ductu quisvis legendum esse videre poterat. Dactylicus est hepthemimeres, ut strophicus versus, *θερμῶν, ἂ πάντ' ἐν γαίᾳ*. Perperam vulgo legitur *ἰνναίω*. Mira librarium libido circa præpositiones addendas vel exinendas. Confer not. ad Lys. 1229.

1095. ὄξυ μέλος. Sic legendum. Reguntur isti accusativi a verbo βοᾷ. Vulgo legitur, metro reclamante, ὄξυμῆλις. Sunt antithetici versus tetrametri pæonici:

ἐκάλυπος | ἀξανάμι | νεγίνουσι | πο-
λυθάγυι.
ἠνίκ' ἂν ὁ | θεσπέσιος | ὄξυ μέλος | ἀ-
χέτας.

Pæonicus versus choriambum sex temporum pedem, non admittit.

1096. Sic versus hunc exhibent libri omnes et scripti et impressi:

θάλπει μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίου μανὲς
βοᾷ.

Ostendi in strophico versu participium ἐπιζομίνα nominativum esse singularem feminini generis Doricæ formæ. Proinde syllabæ ἐζομίνα pedem constituunt choriambum. Est itaque versus, non pæonicus, ut falso tradit Scholiastes, sed choriambicus: unde liquet in hoc versu mendosam esse scripturam μεσημερινοῖς, et reponi debuisse μεσημερινοῖς. Antitheticorum versuum subjicienda oculis est dimensio:

δίνδρις ε' ἰφ | ἐζομίνα | καρπὸν ἀπο-
βόσκισται.

θάλπει με | σημερινοῖς | ὑφ' ἡλίου |
μανὲς βοᾷ.

Apte quadrant binorum versuum priores duo pedes: posteriores non item. Pro pæone primo et cretico, duplex est in antistrophico diiambus, quem pe-

dem recipiunt quidem impuri, quales sunt isti, choriambici, vix tamen in ultima sede. Certo certius est scripsisse poetam:

θάλπει με | σημερινοῖς | ἡλιον | ὑφ'
βοᾷ.

Quo pacto examussim congruunt bini versus, quorum utriusque primam et tertiam sedem tenet pæon primus, secundam choriambus, quartam creticus. Nec aliter olim in Comici codd. legebatur, quod palam facit Suidas, qui ex hoc ipso loco nomen ἡλιμανῆς enotavit. Sic ille: ἡλιμανῆς, ὁ τίσις. ἱμαίνονται γὰρ σφ' ἡλίω. Explicatio illa e scholiis ad hunc versum descripta ostendit genuinam eam esse Comici lectionem. At voces ὑφ' ἡλίω μανὲς nihil aliud sunt, quam glossema genuinæ voci olim superscriptum. Vulgata lectio suspecta non fuit D. Heinso, summo viro, qui obiter, aliudque agens, locum hunc citavit ad Silium Italicum ii. 324. non instituta inquisitione in Comici metra.

Quæ ad rem nostram faciunt, ex ejus nota excerpta proponam. Τὸ μανίσιθαι, præsertim in compositis, raro vitio, sæpe etiam laudi datur. Sic ἡλιμανῆς. Hesychius: ἡλιμανῆς, ὁ τίσις ἡλίου χαίρων. Nonπο ἡλιμανῆς ἐγνημανῆς Διόνισος, etiam cum laudatur, dicitur, et ἡλιμανῆς ὁ τίσις ipsa Cicada. Et Comicus Ὁρ.

ἀλλ' ἀνδρῶν λειμώνων
φύλλων ἐν κόλποις ναίω,
ἠνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὄξυμῆλις ἀχέ-
τας

θάλπει μεσημερινοῖς ὑφ' ἡλίου μανὲς
βοᾷ.

ubi μανὲς simpliciter χαίρων est, et propensionem animi notat, ut apud Silium hoc loco FUROR DECORIS. Vide in hac nota, quam prope corruptelam contingat emendatio. Equidem statim initio conjeceram vel θάλπει μεσημερινοῖς ἡλίου μανὲς βοᾷ, vel ἡλιμανῆς legendum esse, perindeque bona mihi videbatur utraque lectio, cum ad sententiam, tum ad metrum; siquidem ditrochæus in tertia

χειμάζω δ' ἐν κόλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκομένα παρδένια
λευκότροφα μύστα, Χαρί-
των τε κηπέυματα.

1100

Χο. Τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρα,
ὄσ' ἀγάθ', ἦν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώσομεν,
ἄσπε κρεῖττω δῶρα πολλῶ τῶν Ἀλεξάνδρου λαβείν.
πρῶτα μὲν γὰρ, οὐ μάλιστα πᾶς κριτῆς ἐφίεται, 1105
γλαυκὲς ὑμᾶς οὐποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικά·
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἐν τε τοῖς βαλαντίοις
ἐνεοττεύσουσι, κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν, ἄσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τάς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. 1110
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον, εἰδ' ἀρπάσαι βούλησθῆ τι,
ὄξυν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἦν δέ που δεῖπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἦν δέ μὴ κρίνητε, χαλκεύσεθε μηνίσκους φορεῖν,
ἄσπερ ἀνδριάντες· αἷς ὑμῶν ὅς ἂν μὴ μῆνην ἔχη, 1115
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλισθ' οὕτω δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

versus sede comode stare potest. Neutram tamen in textum reponere sustinui, nimia quadam, et proinde stulta, veterum librorum reverentia præpeditus. Postea vero Suidam diligentius excutenti mihi, obtulit se locus, quem modo citavi, omnem dubitationem eximens.

1103. ὄσ' ἀγάθ'.—Sic legendum esse et sensus et metri ratio evincit. Pessimè vulgo οἷς ἀγάθ'.

1106. γλαυκὲς Λαυριωτικά nummi sunt argentei, quibus impressa noctuæ effigies, quod signum erat Atticæ monetæ. Δαίριον notus est Atticæ pagus, ubi erant argenti metalla.

1110. πρὸς ἀετόν. Vulgo αἰετόν. En Atticam formam adfirmantem, simulque nominis significationem explicantem Eu-

stathium ad Iliadis librum ultimum p. 1352. l. 37. Ἴστῶν δὲ ὅτι ἐκ τοῦ αἰετοῦ τοῦ ζῶου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀίτανμα ἔλιγιστο, ἀλλὰ καὶ αἰετοῦ, διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτεροῦν αἰετοῦ. καὶ ζήτησι περὶ τούτου καὶ ἴδθα ὁ Κομμικὸς ἐρέψοθαί τι λίγυι πρὸς ἀετόν.

1115. ἄσπερ ἀνδριάντες· αἷς ὑμῶν ὅς ἂν μὴ μῆνην ἔχη. Fæde corruptum est hujus versus metrum. Nilil variant codd. nisi quod in membr. pro ἔχη scriptum est ἔχει, frequenti harum terminationum, maxime in versuum fine, permutatione. Librarii culpa perspicue hic palam est. Poëtæ manum non male restituere mihi videor, legendo:

ἄσπερ ἀνδριάντες. ὑμῶν δ' ἦν τις οὐ μῆ-
νην ἔχη.

ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΧΟΡΟΣ, ΠΙΣ,
ΚΗΡΥΞ, ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ, ΚΙΝΗΣΙΑΣ,
ΣΥΚΚΟΦΑΝΤΗΣ.

- Πε. ΤΑ μὲν ἰέρ' ἡμῖν ἐστίν, ὧ' ὄρνιθες, καλὰ
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πᾶρεστιν ἄγγελος
οὐδεὶς, ὅτου πεισόμεθα τὰκεῖ πράγματα. 1120
ἀλλ' οὐτοσί τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.
- Αγ. α'. ποῦ, ποῦ 'στι, ποῦ, πῆ, πῆ 'στι; πῆ, πῆ 'σι; πῆ,
ποῦ Πεισθέταιρος ἐστίν Ἄρχων;
- Πε. οὐτοσί.
Αγ. α'. ἐξωκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος.
- Πε. εὖ λέγεις.
Αγ. α'. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον 1125
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεύς,
καὶ Θεαγένης ἐναντίω δὲ ἄρχατε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος, ὅσον ὁ Δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην.
- Πε. Ἡράκλειος.
Αγ. α'. τὸ δὲ μῆκος ἐστίν, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγώ, 1130
ἑκατοντόργιον.
- Πε. ὦ Πόσειδον τοῦ μάκρους.
τίνες ὠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτοῖ;
Αγ. α'. ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
πτηνοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκτων παρῆν'
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ. 1135

1126. ἡ Κομπασεύς. Fictum nomen gentile, tanquam si pagus esset κίμπος dictus: juctatorem significat. Vide not. ad Conc. 362. ubi Ἀχραδούσιος fictum est nomen ad imitationem τοῦ Ἀχιρδαίου.

1131. Fractis scđum in modum pedibus incedit hic versus, cujus in secunda sede spondeus est. ἑκατοντόργιον fere dant libri omnes, quod tamen est mendosissimum. Metricarum etiam legum imperitis, ex ipsa vocabuli significatione, id statim subolere possit. Vides enim in nuntii hujus narratione, ut omnia in magnitudinem sunt exaggerata. Urbem quam prędicat, Babylone aut Ecbatanis minorem credi nolit. Jam vero quis adeo ineptus sit, ut tantę ur-

bis mœnium ambitum centum tantum ulnarum esse dicat? Miserrimi cujusvis pagi ambitus amplior est. Pro ulnis pone jugera, et sic satis apte omnia congruent:

ἑκατοντόργιον. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους. Si soli metro consultum vellem, id perfacile fieri posset. Nam duo codd. B. C. habent ἑκατοντάργιον. ὦ Π. unde proclive est senarium concinnare suis absolutum numeris, exempto vocandi adverbio.

ἑκατοντάργιον. Πόσειδον, τοῦ μάκρους. Sed mihi non placet exigua ulnarum mensura. Emendatione, quam primo loco posui, vix quicquam certius esse opinor.

- ἐκ μὲν γε Λιβύης ἦκον ὡς τρισμῦρια
γέρανοι, θεμελίους καταπεπακυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύμιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἔτεροι δ' ἐπληθοφόρουν πελαργοὶ μυρῖοι· 1140
ὑδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ, καὶ τάλλα ποτάμι ὄρνεα.
ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες;
- Πε. ἐρωδιοὶ
Αγ. α'. λεκάναισι.
Πε. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;
Αγ. α'. τοῦτ', ὦ γὰρ, ἐξεύρητο καὶ σοφώτατα 1145
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες, ὥσπερ ταῖς ἄμαις,
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.
- Πε. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;
Αγ. α'. καὶ νῆ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμένα
ἐπληθοφόρουν ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν, ὥσπερ παιδία. 1150
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.
- Πε. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ';
- Αγ. α'. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν 1155
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκᾶντων, ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκείνα πεπύλωται πύλαις,

1146. ἰσίκαιον αὐτὸν, scilicet τὸν πηλόν. Sic optime B. Vulgo αὐταῖς. Ordo est: οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες τοῖν ποδοῖν, ὥσπερ ταῖς ἄμαις, ἰσίκαιον ἐς τὰς λεκάνας αὐτοῖν. Vide præstantissimi Valckenarii notam ad Herodotum iii. 130. p. 265. Bern. Junta edidit αὐταῖν τοῖν ποδοῖν.

1147. Allusio ad proverbium, τί δῆτα χῆνοι οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

1149. ὑπαγωγίης instrumentum est, quo exæquare lateres solent οἱ ναυπηγοὶ, seu cementarii. Quæ autem instrumentum illud ferebant, ipsæ erant cementariæ anates. Scilicet verba ἐπληθοφόρων et ἰσίκαιον ad idem substantivum αἱ νῆτται pertinent. Præcinctas eas esse facete fingit Comicus, quia, ut Suidas et Scholiastes observant, picturam

hujus avis plumarum dispositio albæ zonæ speciem refert: ἰζωσμίνας δὲ αἱ νῆτται, διὰ τὸ ἔχειν ζώνην λευκὴν. Plumarum vero in summo tergo, alis expansis, figura ad ὑπαγωγίης, quem gallice une truelle appellamus, figuram accedit. Versus 1151. spurius est et a mala manu additus, prorsus deleri debuit: cum præcedentibus nullo nexu cohæret, et plane inutilis est. Quorsum enim avium lutum ferentium mentionem iterare, postquam supra v. 1142. fulicas lutum adportasse nuntius narravit?

1157. αὐτῶν πελεκᾶντων. Sic perspicue scriptum in B. ut legendum esse acute viderat sagacissimus Dawesius. Participium est verbi πελεκᾶν. Insulse vulgo αὐτῶν πελεκᾶντων.

- καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλω·
ἐφοδεύεται, καὶ δωνοθύρεται, πανταχῇ
φυλακαὶ κατεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι 1160
ἐν ταῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονήσομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τᾶλλα δεῖα.
- Χο. οὔτος, τί ποιεῖς; ἄρα θανμάξεις, ὅτι
οὔτω τὸ τεῖχος ἐκτετεῖχισται ταχύ; 1165
- Πε. ἢ τούτους θεοὺς ἔγωγες· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἔκειθεν ἄγγελος,
ἔσθλει πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρήχην βλέπων.
- Αγ. β'. ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού. 1170
- Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
- Αγ. β'. δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διός,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτει· εἰς τὸν ἄερα,
λαθῶν κολυβῶν φύλακας ἡμεροσκοπούς.
- Πε. ἃ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένους. 1175
τίς τῶν θεῶν;
- Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτεροῖα,
τοῦτ' ἴσμεν.
- Πε. οὐκ οὖν δῆτα περιπόλους ἔχερην
πέμφται κατ' αὐτὸν εὐθύς;
- Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμφαμεν
τρισμαυρίους ἰερακας ἵπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνουχας ἡγκυλωμένους, 1180
κερχητῆς, τριόρχης, γυψ, κύμινδις, ἀετός·
ρύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ροιζήμασιν

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspicio scipsisse Comicum τί πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελοι. Sic optime scriptum in membr. et in B. In primariis editt. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ—ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilis erat quom mendam hanc eluere. Kusterus vero ὡς, quod in ὅδε mutandum erat, retinuit, et γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglero ne quidem animadversum fuit.

1169. πυρρήχην βλέπων. Schol. ἰσο-

πλοι καὶ πυλωμῶν τι ἴσως γὰρ ὀχ-
χουσι ἢ πυρρήχην. Sic Pl. 328. βλέπων
Λην. Conc. 291. βλέπων ὑπέστημα.
Vesp. 455. βλέπων ἀέθραμα. Equit.
651. βλέπων ἄστυ. Hippomedon apud
Æschylum S. Th. 500.

βαυρῆ πρὸς ἀλήθειαν, ὡς ὅδεον
βλέπων.
Tueri et sperare hoc sensu promiscui sunt
usus. Supra 1121. Ἀλφειὸν ποταμὸν, id
est συντάμειος ἀέχου, ὡς Ὀλυμπιακὸς τα-
διόρμος.

1173. εἰσέπτει. Vide not. ad v. 90.
1182. ροιζήμασιν. Sic duo codd. juxta
impressos, bene. In membran. ροιζή-

αἰθήρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κάστ' οὐ μακρὰν ἀπαθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά σου
ἤδη ἔστιν.

- Πε. οὐκ οὖν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν· 1185
καὶ τόξα; χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.
- Χο. πόλεμος αἰρεται,
πόλεμος οὐ φατός,
πρὸς ἔμὲ καὶ θεοῦς. 1190
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περιπέφελον,
ὅν γ' Ἐρεβος ἐπέκατο,
μὴ σε λάθῃ θεῶν
τίς ταύτη πτεροῦν 1195
- ἄρτι δὲ πᾶς κύκλω σκοπῶν,
ὡς ἐγγύς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίης πτερωτὸς φθάγγος ἐξακούεται.
- Πε. αὐτὴ σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μὲν ἦσοχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στηλ'· ἐπίσχεος τοῦ δρόμου. 1200
τίς εἶ; ποδαπή; λήγειν ἐχερην ὄποθεν ποτ' εἶ.
παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγες τῶν Ὀλυμπίων.
ἄνομα δέ σοι τί ἐστί, πλοῖον, ἢ κυνὴ;
Ἴρις ταχεῖα.
- Πε. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
τί δὲ τοῦτο;
- Πε. ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται 1205
ἀναπτόμενος τριόρχος;
ἔμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστί τουτί τὸ κακόν;
οἰμῶξαι μακρὰ.

Has terminationes sæpe permutari
vidi ad Lys. 1153.

1185. οὐκ οὖν—Hæc omnia in membr.
in B. Pithetæro recte tribuitur—
πᾶς τις; Sic C. juxta impressos
Quid πᾶς in præcedente versu
est, eo melior est illa lectio. In
rapida venuste locum habent ejus-
dem competitiones. In B. τῶν, πᾶς,
—In membr. τῶν, πᾶς, εφρι-
—Hæc est varietatis origo, mutatæ
competitionis occasio. Quis πᾶς; me-
——faciebat, alius librarius, de

omissione vocule τις non cogitans, illud
in πᾶς inutavit.

1197. πεδαρσίου. Sic tres mei codd;
recte. Tragicum in his versibus κέρμεν
affectat, et Æschylum imitatur, cui fre-
quens hujus Ἐρεβος nominis usus in se-
nariis. Vide modo Prometheus 269.
716. 924. In seq. v. pro δίης male in
B. scriptum διός.

1206. ἀναπτόμενος. Ut infra 1583.
Facete buteuem in puellam immittit, ad
græci nominis etymon respiciens, aliter
bonæ coleatum.

- καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλω·
ἐφοδεύεται, κωδωνοφουρείται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι 1160
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονήσομαι· σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τᾶλλα δεῖ.
Χο. οὗτος, τί ποιεῖς; ἄρα θαναμάζεις, ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ; 1165
Πε. νῆ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεται μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος,
ἔσθ' εἰ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρίχην βλέπων.
Αγ. β'. ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού, ἰού. 1170
Πε. τί τὸ πρᾶγμα τουτί;
Αγ. β'. δεινότατα πεπόνθαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄσπι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς,
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτει εἰς τὸν ἄερα,
λαθῶν κολλιοῦς φύλακας ἡμεροσκόπους.
Πε. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένους. 1175
τίς τῶν θεῶν;
Αγ. β'. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε πτερεὰ,
τοῦτ' ἴσμεν.
Πε. οὐκ οὖν δῆτα περιπόλους ἔχσ' ἦν
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς;
Αγ. β'. ἀλλ' ἐπέμψαμεν
τρισυμίους ἰέρακας ἵπποτοξότας·
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνουκας ἡγκυλωμένους, 1180
κερχυγῆς, τριόρχης, γυψ, κύμινδης, ἀετός·
ρύμη τε καὶ πτεροῖσι καὶ ροιζήμασιν

1164. τί ποιεῖς; glossema redolet. Suspensor scipissae Comicum εἰ πάσχεις; ut supra 1044.

1168. ἀλλ' ἴσα φύλαξ γὰρ τῶν ἐκείθεν ἄγγελος. Sic optime scriptum in membr. et in B. In primariis editt. ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ—ut mendose scriptum est in C. Sed nihil facilius erat quam mendam hanc eluere. Kusterus vero ὅδε, quod in ἴδε mutandum erat, retinuit, et γὰρ expunxit, quo pacto versum Comico turpiter claudicantem ex ingenio dedit. Id Berglerio ne quidem animadversum fuit.

1169. πυρρίχην βλέπων. Schol. ἴσα-

πλεον καὶ πωλεμικὸς τι. ἴσαλος γὰρ ἀχρῆσι ἢ πυρρίχην. Sic Pl. 328. βλέπων ἄσπι. Conc. 291. βλέπων ὑπερστροφῆμα. Vesp. 455. βλέπων κέρδῆμα. Equit. 631. βλέπων κάσιν. Hippomedon apud Aeschylum S. Th. 500.

βακχῆ πρὸς ἀλάλη, θωῖς δε, φέων βλέπων.
Tuert et spirare hoc sensu promiscui sunt usus. Supra 1121. Ἄλφειον πόνον, id est σπυρῆος σέριχον, ὡς Ὀλυμπιακὸς ταυδιόχου.

1173. εἰσέπτει. Vide not. ad v. 90.
1182. ροιζήμασιν. Sic duo codd. juxta impressos, bene. In membran. ροιζή-

- αἰθῆρ δονεῖται, τοῦ θεοῦ ζητουμένου.
κᾶσ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά σου
ἦδη στίβ.
Πε. οὐκ οὖν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν 1185
καὶ τόξα; χῶρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε πᾶς τις· σφενδόνην τις μοι δότω.
Χο. πόλεμος αἰρεται,
πόλεμος οὐ φατός,
πρὸς ἐμὲ καὶ θεοὺς. 1190
ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἄερα περιπέφελον,
ὅν γ' Ἐρεβος ἐπέκατο,
μὴ σε λάθῃ θεῶν
τις ταύτη πτερῶν 1195
ἄσπι δὲ πᾶς κύκλω σκοπῶν,
πᾶς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πειδαρσίου·
δίης πτερωτὸς φλόγγος ἐξακούεται.
Πε. αὐτὴ σὺ, ποῖ ποῖ ποῖ πάτει; μὲν ἦσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας· αὐτοῦ στηθ'· ἐπίσχετος τοῦ δρόμου. 1200
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχερῆν ὀπόθεν ποτ' εἶ.
παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
ἄνομα δὲ σοι τί ἐστί, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
Ἴρις ταχεῖα.
Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
τί δὲ τοῦτο;
ταυτηνὴ τίς οὐ ξυλλήψεται 1205
ἀναπτόμενος τριόρχος;
ἐμὲ ξυλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτί τὸ κακόν;
οἰμώξει μακρὰ.

Has terminations saepe permutari videtur ad Lys. 1133.

1185. ὀπόθεν—Hæc omnia in membr. B. Pithetaro recte tribuuntur.

1187. ἐπίσχετος. Sic C. juxta impressos Quia πᾶς, in precedente versu esset, eo melior est illa lectio. In

1190. πλοῖον, ἢ κυνῆ. In membr. εἴτις πᾶς, σφου-

1195. Hæc est varietatis origo, mutan-

1205. Hæc est occasio. Quia πᾶς, me-

omissione voculae πᾶς non cogitans, illud in πᾶς mutavit.

1197. πειδαρσίου. Sic tres mei codd. recte. Tragicum in his versibus κίμωνος affectat, et Aeschylum imitatur, cui frequens hujus Παιδαρσίου nominis usus in senariis. Vide modo Prometheus 269. 716. 924. In seq. v. pro δίης male in B. scriptum ἴρις.

1206. ἰσχυρῆτος. Ut infra 1384. Facete buteonem in puellam immittit, ad greci nominis etymon respiciens, aliter bene coelatum.

- Ιρ. ἀποπόν γε τούτο τὸ πρᾶγμα.
 Πε. κατὰ ποίας πύλας
 εἰσῆλθες εἰς τὸ τεῖχος, ᾧ μισρωτάτη;
 Ιρ. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
 Πε. ἤκουσας αὐτῆς ὄλον εἰρανούεται;
 πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες; οὐ λέγεις;
 σφραγιδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
 Ιρ. τί τὸ κακόν;
 Πε. οὐκ ἔλαβες;
 Ιρ. ὑγιαίνεις μὲν;
 Πε. οὐδὲ σύμβολον
 ἐπέβαλεν ὀρνιθάρχος οὐδεὶς σοὶ παρών;
 Ιρ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ᾧ μέλε.
 Πε. κάπειτα δὴδ' οὕτω φιωπῆ διαπέτει
 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
 Ιρ. ποία γὰρ ἄλλη χρῆσι πέτεσθαι τοὺς θεοὺς;
 Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῆδε μὲν γὰρ οὐκ.
 ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἀρὰ γ' οἶσθα τοῦδ', ὅτι
 δικαίωτατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰριδῶν
 ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύχανες;
 Ιρ. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος.
 Πε. ἀλλ' ὄμως ἂν ἀπέθανες.
 δεινότερα γὰρ τοι πεισόμεσθ', ἔμοι δοκεῖ,
 εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἀρχομένῃ ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
 ἀκολαστανεῖτε, κούδεπῶ γνώσεσθ', ὅτι
 ἀκροατὸν ὑμῖν ἐν μέτρῳ τῶν κρειττόνων.
 φράσον δέ τοι μοι, τὰ πτέρυγε ποῖ νουσταλίης;

1208. τούτο τὸ πρᾶγμα. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo εὐεὶ τὸ—claudicante versu, qui sic criticam habet in tertis sede. Hæc menda codd. non flagitabat open.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δί', κατὰ—

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιάρχους πρὸς προσῆλθες;

1213. σφραγιδ' ἔχεις. Nomen σφραγις anulum significat, et impressum anuli signum. Sic Gallis nomen cachet et signatorum instrumentum, et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: ἀπὸ σφραγίδος ἐστὶ τῆς συγχρησθέντος παραλλήλου. Ανομοίου γρῆς ἢ

1218. Hic versus totidem versibus stat supra 192. Neutro in loco videtur. Vide not. ad Ach. 436.

1219. Quod in novissima Bætae emendatio, aut typothetæ error.

1224. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος. In membr. omnibus ἀθάνατος εἴμ' ἀθάνατος.

1229. φράσον δέ τοι μοι, τὰ πτέρυγε ποῖ νουσταλίης. Sic optima in veteribus edit. erat; ἄλλοι δὲ ποῖ

cachet, ou billet, un rouetport? Isidorus est quod comminiscitur Berglerus. Vide not. ad id quod supra v. 560. Dicitur terminatus fuerat Pisthetærus: ἐπέβαλεν σφραγιδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὸν ψαλῶνα.

1218. Hic versus totidem versibus stat supra 192. Neutro in loco videtur. Vide not. ad Ach. 436.

1219. Quod in novissima Bætae emendatio, aut typothetæ error.

1224. ἀλλ' εἴμ' ἀθάνατος. In membr. omnibus ἀθάνατος εἴμ' ἀθάνατος.

1229. φράσον δέ τοι μοι, τὰ πτέρυγε ποῖ νουσταλίης. Sic optima in veteribus edit. erat; ἄλλοι δὲ ποῖ

- Ιρ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τῷ πατρὸς, 1230
 φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
 μηλοσφαγεῖν τε βουδύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
 κνισσᾶν τ' ἀγυῖας.
 Πε. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
 Ιρ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
 Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;
 Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός;
 Πε. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
 οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Δίῳ.
 Ιρ. ᾧ μᾶρ, μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
 δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πτανώλεθρον
 Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψει Δίκη· 1240
 λιγυρὸς δὲ σῶμα καὶ δόμιον περιπτυχᾶς
 καταιδάλωσει σου Δικυμνίαις βολαῖς.
 Πε. ἄκουσον ἤδη· παύε τῶν παφλασμάτων·
 ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
 ταυτὶ λέγουσα μομομολύττεσθαι δοκεῖς;
 Ιρ. ἀρ' οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
 μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
 καταιδάλωσω πυρφόροισιν ἀετοῖς;
 πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
 ὄρνιθις ἐπ' αὐτὸν, παρθαλαῖς ἐνημμένους, 1260
 πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν· καὶ δὴ ποτε
 εἰς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πρᾶγματα.
 σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
 πρώτης ἀνατείνας τὰ σκέλη, διαμηριῶ
 τὴν Ἰριν αὐτὴν, ὥστε λαυμάζειν, ὅπως, 1255
 οὕτω γέρων ᾧν, στύομαι τριέμβολον.

τὸ πτέρυγε ποῖ νουσταλίης; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius infersit, ποῖ σὺ νουσταλίης;

1240. ἀναστρέψει. Perperam vulgo ἀναστρέψει. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταιδάλωσει. Vide not. ad Lys. 704.

1244. ἔχ' ἀτρέμα. Sic bene membr. Vulgo, metro claudicante, ἔχ' ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πρώτης, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alcestide dicit Phæras v. 686.

VOL. II.

ᾧ καὶ, τὴν αὐχμῆς; πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα

κακοῖς ἰλαύνειν ἀργυροκόπον οἶδον;

1250. ὄρνιθις. Sic bene membr. ut Kusterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in vet. edit. ὄρνιθις. Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνιθις exhibent.

1252. Nunc Porphyryonem Gigantem intelligit, cujus meminit Horatius Carn. iii. 4.

1256. στύομαι τριέμβολον. Sic tres codd. Vulgo στύομαι, tam crassa et tam manifesta menda, ut mirer eam Kusterum non

- Ιρ. ἀποπόν γε τοῦτο τὸ πρᾶγμα.
 Πε. κατὰ ποίας πύλας
 εἰσῆλθες εἰς τὸ τείχος, ὃ μισρωτάτη;
 Ιρ. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
 Πε. ἤκουσας αὐτῆς οἶον εἰρανεύεται;
 πρὸς τοὺς κολοιάρχας προσῆλθες; οὐ λέγεις;
 σφραγίδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν;
 Ιρ. τί τὸ κακόν;
 Πε. οὐκ ἔλαβες;
 Ιρ. ὑγιαίνεις μὲν;
 Πε. οὐδὰ σύμβολον
 ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδεὶς σοι παράν;
 Ιρ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοι γ' ἐπέβαλεν οὐδεὶς, ὃ μέλε.
 Πε. κἀπειτα δῆδ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
 διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
 Ιρ. ποία γὰρ ἄλλη χροὶ πέτεσθαι τοὺς θεοὺς;
 Πε. οὐκ οἶδα, μὰ Δί', ἔγωγε· τῆδε μὲν γὰρ οὐκ.
 ἀδικεῖς δὲ καὶ νῦν. ἀεὶ γ' οἶσθα τοῦτ', ὅτι
 ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύχωνες;
 Ιρ. ἀλλ' εἰμ' ἀθάνατος.
 Πε. ἀλλ' ὅμως ἀν' ἀπέθανες.
 δεινότατα γὰρ τοι πεισόμεσθ', εἰμὶ δοκεῖ,
 εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἀρχομεν ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
 ἀκολαστανεῖτε, κούδεπῶ γνώσεσθ', ὅτι
 ἀπροσπτόν ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κριεττόνων.
 φράσον δέ μοι, τὰ πτέρυγε ποῖ ναυσταλῆς;

1208. τῶντε ἐν πρᾶγμα. Sic recte scriptum in duobus codd. At in membr. ut vulgo τῶντε ἐν—claudicante versu, qui sic criticum habet in tertia sede. Hæc menda codd. non flagitabat open.

1210. In membr. οὐκ οἶδ' ἔγωγε, μὰ Δί', κατὰ—

1212. In membr. πρὸς τοὺς κολοιάρχους πῶς προσῆλθες;

1213. σφραγίδ' ἔχεις. Nomen σφραγῆς anulum significat, et impressum anuli signum. Sic Gallis nomen cachet et signatorium instrumentum, et signum expressum significat. Posteriore sensu hic accipitur, ut bene interpretatur Scholiastes: ἀπὸ σύμβολου ἐπὶ τῷ συγχρησθέντι παραλθῆναι. Aves-roui pteu un

cachet, un billet, un rouepart? L'expression est quod comminiscitur Berglerus. Respici ad id quod supra v. 560. Dicitur interminatus fuerat Pisthetherus: ἀπέβαλεν σφραγίδ' ἀνεῖσι ἐπὶ τὸν ψαλμόν.

1216. Hic versus totidem versibus stat supra 192. Neutro in loco videtur. Vide not. ad Ach. 436.

1219. Quod in novissima Bætae scripturā ποίη ἐν ἄλλῳ, aut editoris est emendatio, aut typhotæ error.

1224. ἀλλ' εἰμ' ἀθάνατος. Hic versus modulatus fuit hic versus, cum in libris omnibus ἀθάνατος εἰμ' accipitur.

1229. φράσον δέ μοι, τὰ πτέρυγε ποῖ ναυσταλῆς. Sic optima scriptura in veteribus edit. erat: φράσον δέ μοι

- Ιρ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τῷ πατρὸς, 1230
 φράσουσα θυεῖν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς,
 μηλοσφαγεῖν τε βουδύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
 κλισσᾶν τ' ἀγυῖας.
 Πε. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
 Ιρ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
 Πε. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς;
 Ιρ. τίς γὰρ ἔστ' ἄλλος θεός;
 Πε. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νῦν εἰσὶν θεοὶ,
 οἷς θυτέον αὐτοῖς, ἀλλὰ, μὰ Δί', οὐ τῷ Δίῳ.
 Ιρ. ὦ μῦρε, μῶς, μὴ θεῶν κίνει φρένας
 δεινὰς, ὅπως μὴ σου γένος πανώλεθρον
 Διὸς μακέλλη πᾶν ἀναστρέψει Δίκη.
 λιγυὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
 καταδαλώσει σου Δικυμνίαις βολαῖς.
 Πε. ἄκουσον ἤδη· παῦε τῶν παφλασματῶν
 ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα,
 ταυτὶ λέγουσα μομομολύττεσθαι δοκεῖς;
 ἀεὶ οἶσθ' ὅτι, Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
 μέλαθρα μὲν αὐτοῦ, καὶ δόμους Ἀμφίονος
 καταδαλώσω πυρφόροισιν ἀετοῖς;
 πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
 ὄρνις ἐπ' αὐτόν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
 πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν καὶ δὴ ποτε
 εἰς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
 σὺ δ' εἴ με λυθήσεις τι, τῆς διακόνου
 πρώτης ἀνατείνας τὰ σκέλη, διαμηριῶ
 τὴν Ἴριν αὐτῆν, ὥστε λαυμάζειν, ὅπως,
 οὕτω γέρων ἄν, στύομαι τριέμβολον.

ἐν πτέρυγι ποῖ ναυσταλῆς; syllaba deficiente. σὺ Portus aut nescio quis alius infersit, ποῖ σὺ ναυσταλῆς;

1240. ἀναστρέψει. Perperam vulgo ἀναστρέψει. Futurum indicativi flagitat recta loquendi ratio, ut mox sequitur καταδαλώσει. Vide not. ad Lys. 704.

1244. ἔχ' ἀτρέμα. Sic bene membr. Vulgo, neutro claudicante, ἔχ' ἀτρέμας. In iisdem membr. pro πότερα mendose est πρώτης, quas formas a librariis sæpe commutari alibi observavi. Faceta hic est imitatio eorum, quæ Admeto apud Euripidem in Alcestide dicit Phæras v. 686.

VOL. II.

ὦ παῖ, τίς ἀγυῖας; πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα

κακοῖς ἰλαύνειν ἀρχυρόνησον οἶδον;

1250. ὄρνις. Sic bene membr. ut Kusterus hoc loco edidit. In duobus aliis, ut in veit. editit. ὄρνις. Vide supra ad v. 717. Recte infra v. 1610. vulgati etiam libri accusativum pluralem ὄρνις exhibent.

1252. Nunc Porphyryonem Gigantem intelligit, cuius meminit Horatius Carn. iii. 4.

1256. στύομαι τριέμβολον. Sic tres codd. Vulgo στύομαι, tam crassa et tam manifesta menda, ut mīser eam Kusterum non

- Ιρ. διαρραγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.
 Πε. οὐκ ἀποσοθήσεις; οὐ ταχέως εὐράξ, πατάξ;
 Ιρ. ἦν μὴ σε παύσῃ τῆς ὕβρεως ὕμνος πατήρ---
 Πε. οἴμοι τάλας. οὐκ οὐκ ἐτέρωσε πετομένη 1260
 καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;
 Χο. ἀποκεκλήκαμεν
 Διογενεῖς θεοῦς
 μηκέτι γε τὴν ἐμὴν
 διαπερᾶν πόλιν· 1265
 μηδέ τιν' ἱερόθυ-
 τον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
 τῆδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.
 Πε. δεῖνόν γε τὸν κήρυκα, τὸν παρὰ τοὺς βροτούς
 οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν. 1270
 Κη. ὦ Πεισθέταιρ', ὦ μακάρι', ὦ σοφώτατε,
 ὦ κλεινότητ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
 ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον.
 Πε. τί σὺ λέγεις;
 Κη. στεφάνω σε χρυσῶ τῶδε σοφίας οὐνεκα
 στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῶ. 1275
 Πε. δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῶ τιμῶσί με;
 Κη. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
 οὐκ οἶσθ' ὅσῃ τιμὴν παρ' ἀνδράποισ φέρεῖ,
 ὅσους τ' ἐραστάς τῆσδε τῆς χώρας ἔχεις.
 πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τῆσδε τὴν πόλιν, 1280
 ἐλακωνομάουον ἅπαντες ἀνδρεςποὶ τότε,
 ἐκόμων, ἐπέινων, ἐρρύπων, ἐσωκράτου,

sustulisse, maxime quum sinceram scrip-
 turam apud Suidam reperisset. Exstat
 etiam apud Eustathium ad Homerum p.
 862. l. 43.

1264. *μηκέτι γε τὴν ἐμὴν*. Particula
 γε abest in membr. et in B. recte: eam
 inseruit Scholiastes, ut quod sibi finx-
 rat metrum sustentaret. Inepto hoc ti-
 bicine non indigenus. Versiculus *μη-
 κίτι τὴν ἐμὴν* iisdem constat numeris, ac
 praecedens *διογενεῖς θεοῦς*. Nam in *διο-
 γενεῖς* prima rite producitur. Sunt au-
 tem bini isti versus, non pasonici, sed
 choriambici dimetri brachycatalecti. Ul-
 timus autem hujus chorici cantici nume-
 ris prorsus caret. Ejus metrum non
 declaravit Scholiastes; sed observat in
 quibusdam exemplaribus quintum et

sextum conjungi, ita ut ultimus senarius
 fiat iambicus. Et haec est vera horum
 versuum distinctio. Sic itaque totus lo-
 cus concinnandus est:

*ἀποκεκλήκαμεν
 διογενεῖς θεοῦς
 μηκέτι τὴν ἐμὴν
 διαπερᾶν πόλιν·
 μηδέ τιν' ἱερόθυτον
 ἀνὰ δάπεδον ἔτι
 τῆδε βροτὸν θεοῖσι πέμπειν ἂν καπνόν.*

Quintus horum versuum est trimeter
 paeonicus. In ultimo membr. perperam
 ἂν omittunt. o

1277. *οἰκίσας*. Perperam in membr.
οἰκίσας, frequenti circa has voces er-
 rore.

1282. *ἰσωκράτου*. Confer ea quae

- σκυτάλι' ἐφόρου· νυνὶ δ', ὑποστρέψαντες αὐ,
 ὄρνιθομανοῦσι· πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
 ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι. 1285
 πρῶτον μὲν εὐδύς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
 ἐπέτουθ' ἔωδεν, ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπὶ νομόν·
 κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆραν ἐς τὰ βιβλία·
 εἴτ' ἀπενέμουτ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
 ὄρνιθομάουον δ' οὕτω περιφανῶς, ὥστε καὶ 1290
 πολλοῖσιν ὄρνιθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
 Πέρδιξ μὲν εἰς κάπηλος ὀνομάζετο
 χλωδός· Μενίππω δ' ἦν Χελιδὼν τοῦνομα·
 Ὀπουντίω δ' ὀφθαλμόν οὐκ ἔχων Κόραξ·
 Κορυδὸς Φιλοκλέει· Χηναλώπηξ Θεαγένει· 1295
 Ἴβις Λυκούργω· Χαιρεφῶντι Νυκτερί·
 Συρακουσίω δὲ Κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
 Ὀρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι
 ὑπὸ στυφοκόμπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένω.

de Socrate et ejus discipulis dicuntur
 in Nub. v. 835.

1287 Jocus ex ambigua significatione
 vocis *Νόμος*, lex et pascuum.

1292. Πέρδιξ nomen est proprium
 cauponis cujusdam, qui claudus erat.
 Vide fragm. Anagryi xiii.

1294. Ὀπουντίω. Hujus hominis men-
 tio facta supra v. 155. Ad utrumque
 locum respicit Eustathius ad Hom. p.
 277. Ὀπούς, Ὀπούτες. τὸ Ἰθακὸν Ὀ-
 πουντίω, ὡς ὑπεθλαῖ καὶ ἰ Καμμῆς. Ἰθα-
 κῶν τινὲν τινα σκάπτει, Ἀθηναίων ἄνδρα
 μὴ ἀκραιφύμενον τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλ-
 μῶν.

1295. Φιλοκλέει. Sic perbene membr.
 Vulgo, claudicante metro, Φιλοκλέω. Vi-
 de not. ad Thesm. 169.—Χαιρεφῶντι.
 Plutarchus in Lycurgi Oratoris vita p.
 843. locum hunc citans, male habet *Χαι-
 ρεφῶντι*. Vide Schol. ad Nub. 504. et
 Suidam in Χαιρεφῶν.

1298. καὶ γὰρ εἶκεν ὄρτυγι. Sic optime
 B. Recepta, Kustero teste, in Gene-
 vensem editionem huic lectioni si prae-
 terauroritatem nihil deerat, causa nul-
 la est cur ei amplius fides derogeretur. In
 duobus aliis codd. ut in vet. edit. perperam
 est *ἦκεν*. Suidas habet *ἦκεν*, quod
 recte Dawesius mutat in *ἦκεν*, tertiam
 personam Atticam plusquamperfecti.
ἦκεν praeteritum est medium, cujus parti-
 cipium *ἦκας*; et infinitivus *ἦκίαι* sae-

pius apud Comicum occurrunt. Fallit-
 ur autem Dawesius, quum ait rationem
 temporum haud constitutam, si legatur,
 ut Kusterus edidit *ἦκεν*, vel, ut nos, *ἦκεν*:
 non magis ac si latine quis dicat: *Coturnix
 nominabatur*; nam similis est *coturni-
 nici*. Et primo quidem, admissa etiam hac
 versione, satis constarent tempora: *Ali-
 um vocari audiebam coturnicem*, haud
 quidem *injuria*, nam *coturnici similis est*.
 Si is de quo sermo est, adhuc in vivis
 sit, recte loquitur qui ista dicit. Atqui
 Midias, de quo agitur, tum vivebat,
 quando exhibita fuit haec fabula. De-
 inde vero in tota hac narratione verba
 in imperfecto vel aoristo non praeteri-
 tum tempus significant. Eleganter, ut
 in narrationibus fieri solet, variantur
 tempora.

*ὄρνιθομανοῦσι, πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
 ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες, ἐκμιμούμενοι.*

*πρῶτον μὲν εὐδύς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
 ἐπέτουθ' ἔωδεν*—
 Istud *ἐπίτοστο* minus bene reddidit in-
 terpres *provocabant*. Significat *provolare
 solent*, et sic deinceps cetera verba.
 Tam bene hic constant tempora, ac Ran.
 212. *ἄειδαν, ἦν ἀμφὶ Διόνυσον ἰαχίσασμαι*,
ἦν ἰαχίσασμαι—ubi *ἰαχίσασμαι* aori-
 stus significat *cantare solemus*.

1299. *ὡς στυφοκόμπου*. Sic quidem
 libri omnes, hancque scripturam agno-
 scunt praeter Scholiastam, quem descri-

- ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη, 1300
 ὅπου χελιδῶν ἦν τις ἐμπεποιημένη,
 ἢ πηνέλοψ, ἢ χίην τις, ἢ περιστερά,
 ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
 τοιαῦτα μὲν τάκεῖθεν. ἐν δέ σοι λέγω·
 ἦξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλείν ἢ μύριοι 1305
 πτερῶν δεόμενοι, καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
 ὥστε πτεροῦ σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ πολεῖν.
 Πε. οὐκ ἄρα, μὰ Δί', ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρήχους,
 καὶ τοὺς κοφίνους ἀπαντὰς ἐμπλήρη πτεροῦν. 1310
 Μανῆς δὲ φερέτω μοι δύραζε τὰ πτερά·
 ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
 Χο. ταχύ δ' ἂν πολυάνορα τάνδε πόλιν
 καλοῖ τις ἀνθρώπων ἄν.
 Πε. τύχη μόνον προσηΐη. 1315
 Χο. κατέχουσι δ' ἔραυτες ἐμᾶς πόλεως.
 Πε. θᾶπτον φέρειν κελεύω.

psit auctor Etymol. M. Hesychius et Suidas. Mendosa tamen est. Gemina nomina formam satis declarat Pollux vii. 136. ὁ γὰρ ἰστυγοκόπος ἐστὶν ἐν χρέσει, καὶ ἰστυγοκόπος καὶ σφοκόπου, αὐτοὺς οἱ ἑταίροι καλοῦσιν. Idem ix. 107. καὶ μάλιστα καὶ τὸ ἰστυγοκόπος παιδία, καὶ τὰ πτερά ἰστυγοκόπος, καὶ οἱ παιζόντες ἰστυγοκόποι, καὶ σφοκόποι καλοῦντο. Sic apud Onomasticum legendum esse vere censet Kühnius, monens σφοκόπους dici coturnicum magistros a σόφω, spisso, crassum reddo, quia nutriebant coturnices, et κόπτω, caedo, quia in commissionibus caedebant, vellicabant coturnices. Quid, malum, significatio verbi κομπίω commune habet cum ἰστυγοκόπος? Insititiam esse aiant literam μ. Quorsum? nonne comicis mecris, nam vox illa comica est, quod probe observandum, tam apta est tercia brevi, quam longa? Sic multis in libris ἡμερομης legitur, qua in voce etiam μ insititium esse tradunt: sed insitio illa barbarie commentum est. Vide quae pauca notavius ad Aeschyl. S. Th. 796. Ut Gallinaceorum, publice Athenis coturnicum certamina exhibita fuisse fidem facit Lucianus in Anacharside Th. ii. p. 918. Praeterea ludus erat, quo se privatim oblectabant. Eum describit

Meursius de Ludis Graecorum in Ὀρνιθοκομία, ubi συμφερούσι habet, quam scripturam in altero loco exhibent Pollucis libri, non minus mendosam quam σφοκόποι. Simili errore in scholis legitur ὑπὸ ἰστυγοκόπου. Genuinae scripturae iudicium etiam servavit accentus. Nam si κέρπος pars esset compositionis huius nominis, scribendum esset σφοκαρμιαί, non vero σφοκόμοι. Hesychii interpretationem secutus est doctissimus Hemsterhusius, quam ex supradictis falsam esse liquet. σφοκόπος dicitur is, qui coturnicem suam contra alterius coturnicem committit. Graecum nomen vix latino reddere possis. Si avis ipsa σφοκόπος etiam appellata fuit, quod minus probabile videtur, nec tamen praefracte negare ausim, et in gallinaceorum pugna validior agitur, saltem verendum erat: similis est coturnici a validiore in pugna caput icta. Sed malim a lusore caput icta.

1303. σμικρὸν. Sic scriptum in B. Vulgo μικρόν.

1314. καλοῖ. Sic duo codd. In membran. ut vulgo καλεῖ, et alterum ἄν in fine versus omissum. καλεῖ futurum cum ἄν stare etiam poterat. Vide notam ad Nub. 465.

- Χο. τί γὰρ οὐκ ἐνὶ ταύτῃ
 καλὸν ἀνὴρὶ μετοικεῖν;
 Σοφία, Πόλιος, ἀμβρόσια Χάριτες, 1320
 τό τε τῆς ἀγαυόφρονος Ήσυχίας
 εὐάμεγον πρόσωπον.
 Πε. ὡς βλακικῶς διακονεῖς.
 οὐ θᾶπτον ἐγκονήσεις;
 Χο. φερέτω κάλαδον ταχύ τις πτεροῦν· 1325
 σὺ δ' αὖθις αὐτ' ἐξόρμα,
 τύπτων γε τοῦτον ὠδί.
 πάνυ γὰρ βραδύς ἐστιν, ὥσπερ ὄνος.
 Πε. Μανῆς γὰρ ἐστὶ δειλός.
 Χο. σὺ δὲ τὰ πτερά πρώτον 1330
 διάδες τάδε κόσμω·
 τά τε μούσιχ' ὁμοῦ, τά τε μαντικά, καὶ
 τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
 πρὸς ἀνδρ' ὄρων πτερώσεις.
 Πε. οὐ τοι, μὰ τὰς κερκηνῆδας, ἐτι σοῦ σχήσομαι, 1335
 οὕτως ὄρων σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.
 Πα. γενοίμαν αἰετὸς ὑψηπέτας,
 ὡς ἂν ποταθεῖην ἀτρυγέτου

1320. ἀμβρόσια Χάριτες. Sic membr. Vulgo ἀμβρόσια, χάριτες.

1322. ἑταίροι. Doricam hanc formam praestat B.

1323. ὡς βλακικῶς διακονεῖς. Versus est dimeter iambicus, quod ideo observo, ut errorem corrigam, quem erravi in nota ad Plut. 325. ubi l. 3. lege, et in quinta molossus. Non autem creticus. Ex hoc enim versu de prosodia verbi βλακικῶν constat, cuius prima longa est.

1326. σὺ δ' αὖθις αὐτ' ἐξόρμα. In primariis edit. αὖθις αὐτ'—et sic est in B. C. In membr. σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα. In recentioribus edit. αὖθις αὐτ'—Ineptum est istud γ. Scripserat Comicus id ipsum quod reposui, αὖθις αὐτ'—αὐτ' et αὐτ' sequente vocali ad vitandum hiatus, perinde est. αὖθις αὐτ' hac ipsa in fabula saepius occurrit. Vide supra 59. 789. 792. 796. Quam statuunt differentiam Grammatici quidam, parum sibi consentientes, inter αὖθις et αὐθις, nulla est. Hoc Ionum est, illud Atticorum.

1328. Male scriptus est, hic versus in membran. πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν, ὥσπερ ὄνος. Sic etiam exhibent impressi. At

longe melius duo alii codd. τις omittunt, quod quia plerumque sic abundans occurrit post adjectiva nomina, haud sine quadam venustate, multum sapere sibi visus est librarius, qui id de suo infersit. Sed isti elegantiae non hic est locus: metrum enim pessum dat illa vocula. Observes velim in hoc cum Choro diverbio, versus omnes esse iambicus, nec ullum ultra dimetrum assurgere. Est vero hic versus etiam dimeter, ut 1325. alii que.

1333. τὰ θαλάττι'.—Sic tres codd. Neglectus vulgo Atticismus.

1335. οὐ τοι, μὰ τὰς—Sic tres codd. Pessime in impressis οὐ τοι. Sine codd. elui poterat haec menda. Contrario modo in Ran. 522. ubi metrum flagitabat οὐ τοι, ediderant οὐ τοι.

1338. In membran. scriptum: ὡς ἂν ποταθεῖην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκῶς ἐπὶ ὄμμα λιμῶς. In B. ὡς ἐπὶ in textu omissum, inter lineas repositum. Inde ὡς ἐπὶ adscivi in locum τῆς ἐπὶ.

ὡς ἂν ποταθεῖην ἀτρυγέτου
 γλαυκῶς ἐπὶ ὄμμα λιμῶς.

- γλαυκᾶς ὑπὲρ οἴδημα λίμνας.
 Πε. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελῆς εἰν ἄγγελος. 1540
 ἄδων γὰρ ὄδε τις ἀετοῦς προσέρχεται.
 Πα. αἰβοί·
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πότεσθαι γλυκύτερον
 ἔρω δ' ἔγωγε τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.
 ὄρνιθομανῶ γὰρ, καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
 οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, ἀπίδυμῶ τῶν νόμων. 1545
 Πε. ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὄρνιθων νόμοι.
 Πα. πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζεται
 τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
 Πε. καὶ, νῆ Δί', ἀνδρείον γε πάνυ νομίζομεν,
 ὃς ἂν πεπλήγη τὸν πατέρα νεοττὸς αὖν. 1550
 Πα. διὰ ταῦτα μὲν τοι δεῦρ' ἀνοικισθῆεις ἐγὼ
 ἄγχειν ἐπίδυμῶ τὸν πατέρα, καὶ πάντ' ἔχειν.
 Πε. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
 παλαιός, ἐν τοῖς τῶν πελαργῶν κύβεσιν·
 ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους 1555
 πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφειν,
 δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
 Πα. ἀπελαυσάμην γὰρ, νῆ Δί', ἐλθῶν ἐνθάδ',
 εἶπερ γ' ἐμοὶ καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
 Πε. οὐδὲν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἤλθες, ὦ μέλε,
 εὐνοῦς, πτερώσω σ', ὥσπερ ὄρνιν ὄρφανόν.
 σοὶ δ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
 ἀλλ' οἶά περ αὐτὸς ἔμαλλον, ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
 τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτει· ταύτην δέ γε λαδῶν
 τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θητέρῃ, 1565
 νομίσας ἀλεκτρυόνης ἔχειν γε τὸν λύφον,
 φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφει·

1546. Eadem hic ambiguitas quæ in v. 1287. Adolescens leges, mores intelligit; Pithetærus vero pascua.

1563. παῖς ἦ. Sic duo codd. In membr. ἦν. Vide not. ad Pl. 77.

1573. πτερώσωσιν. Vulgo omittitur, paragogicum, male ad eum modum quo versus isti distinguuntur: nam hic dimeter est anapæsticus scatalectus. Sed in omnibus nugatur Græculus, cuius ad sententiam hic locus digestus fuit. Transumpta ista ex Anacreontis cantico, cuius primum versum profert Hephæstio p.

30. et metrum declarat: ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον πτερώσωσι κούφαις διὰ τὸν ἰσῶτα—οὐ γὰρ ἐμοὶ θίμι σσηῖσιν.

Inde manifestum est versus quos hic canit poeta dithyrambicus choriambicos esse, et sic digeri debuisse:

ἀναπέτομαι | δὴ πρὸς Ὀλυμ | πον πτε-
 ρώσω | σι κούφαις·
 πέτομαι δ' ὄδιν | ἄλλοτ' ἰσ' ἄλ | λαν
 μιλίων.

- τὸν πατέρ' ἕα ζῆν. ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
 εἰς τὰπι Θράκης ἀποπέτου, καίκεϊ μάχου.
 Πα. νῆ τὸν Διόνυσον, εὖ γ' ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν,
 καὶ πείσομαί σοι. 1570
 Πε. νοῦν ἄρ' ἔξεις, νῆ Δία.
 Κι. ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὀλυμπον
 πτερώωσιν κούφαις· πέτομαι δ' ὄδιν
 ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων--
 Πε. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν. 1575
 Κι. ἀφόβω φρενὶ
 σώματι τε νέαν ἐφέπων.
 Πε. ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
 τί δεῦρο πῶδα σὺ κυλλὸν ἀνά κύκλον κυκλεῖς;
 Κι. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι
 λιγύμουδος ἀηδῶν. 1580
 Πε. παῦσαι μελωδῶν· ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἶπ' ἐμοί.
 Κι. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
 ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
 ἀεροδομήτους καὶ νεφοβόλους ἀναβολάς. 1585
 Πε. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἂν τις ἀναβολὰς λάβοι;
 Κι. κρέματα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν ἡ τέχνη.
 τῶν διδυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίνεταί,

1376. Hic etiam versiculus a sequente male divulsus est: bini conjungi debent, ut unicum trimetrum choriambicum constituentur:

ἀφόβω φρενὶ | σώματι τε νέ | ανίφωτον.
 Absurde vulgo legitur σώματι γινώσκον—
 Quod reposuimus exhibent membr. et B.

1378. φιλύρινον, liliaceum. Athenæus p. 551. D. ubi hujus Cinesie meminit: ἄλλοι δ' αὐτὸν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης, σολλάκις εἰρήσας φιλύρινον Κινησίαν, διὰ τὸ φιλόρασ τοῦ ξύλου λαμβάνοντα σκεῖτα συμπεριζώνονσθαι, ἵνα μὴ κάμπηται, διὰ τὸ τὸ μῆκος καὶ τὴν ἰσχύοντα. Cinesie gracilitatem alibi irridet Comicus. Vide Ran. 1437. et Gerytadæ fragm. ix. Quod sequitur apud Athenæum non intellexit interpres: ἴσθι δὴ ἦν ὁ Κινησίος νεοδῆς, καὶ διὸς σῆλλα—id unanime significat valetudinarium cum fuisse, sed morbosum, eo sensu, quo dixit Catullus de Mamurra et Cæsare:

Morbosi pariter, gemelli utrique.
 Cinædum eum fuisse innuit Comicus

Conc. 329.

1379. Hunc versum citat Pollux iv. 188. ubi differentiam statuere videtur inter χωλὸν et κυλλὸν, quorum illud proprie de pede, hoc de manu dicatur. Jocus est in κυλλὸν χεῖρα Equit. 1082. κυλλῶν πῶδα tragica est locutio. Euripides Or. 631. ποὶ σὸν πῶδ' ἐπὶ σπονδαῖς κυλλεῖς; Sophoclis Aj. 19. κυλλῶν βάσαν dixit. ἀνά κύκλον, ut Ran. 440. χωρεῖσι νῦν ἱερὸν ἐπὶ κύκλου. Perperam in membr. scriptum κυλλοῖς.

1381. λιγύμουδος. In membr. λιγύφοδος, quod etiam meliori lectioni superscriptum in B. adjecta alia varietate λιγύμοχος.

1384. ἀναπτόμενος. Sic duo codd. Perperam in membr. ἀναστάμενος.

1385. In membr. ἀεροδομήτους καὶ νεφοβόλους. Prius manifesto mendosum est. Vide supra 943. Posterius vulgato νεφοβόλους prætulit, quod quid significare hic possit non percipio. At νεφοβόλους valet σπουδῆς, ut mox ipse interpretari videtur Cinesias.

- αέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα. 1590
- Πε. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
Κι. ἦ τὸν Ἡρακλέα σὺ γε.
ἅπαντα γὰρ δίδεμί σοι τὸν ἀέρα
εἶδωλα πτερινῶν αἰθεροδόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
Πε. ὦπ.
Κι. τὸν ἀλάδρον ἀλάμενος 1595
ἄμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βραίην ---
Πε. ἦ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὄδον,
τοτὲ δ' αὖ Βορέα σῶμα πελάζων,
ἀλόμενον αἰθέρος αὐλακα τέμων. 1400
χαριέντά γ', ὃ πρῆσβυτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
Πε. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;
Κι. ταυτὶ πεποιήκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχης εἶμ' αἰεῖ;
Πε. βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων, 1405
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὄρνέων
Κεκροπίδα φυλῆν;
Κι. καταγελαῖς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.
Συ. ὄρνιθες τίνες οἶδε, 1410

1592. Δίδεμί σοι τὸν ἀέρα. Perperam in membr. σου. Sic etiam in B. a prima manu: sed superscriptum σου. Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1597. ἦ τὸν Δί' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. ἦ Δί' ἔγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Et sic scriptus est in C. In membr. vero, ἦ τὸν Δί' ἔγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς. Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. Λεωτροφίδης dithyrambicus erat poeta, et ipse κυκλίαν χορὸν διδάσκαλος, Comici ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat, et pro adjectivo adhibet, Λεωτροφίδη χορὸν, *Leotrophideum chorum*, id est gracilem *Leo-*

trophide instur chorum. Sic ista accipime voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocali exeni: orneque libri mei notulam hanc adleveram: *Λεωτροφίδη adjective in quarto casu*. Nescio quibus postea interperis agitatus, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuero.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: "ὄρνιθες τίνες οἶδε: Ὀκτανῶ γὰρ ἀπὸ πτερόων ἦλθον, πάντας ποικιλῶ δειραί, ταναοσίτεροι. Aliumque Simonidis: "Ἀγγελε κλυτὰ ἴαρος ἀδύδμου, κυνία χιλιδῶ. Sic legendum esse Simonidis fragmentum neno non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgaribus libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum reperi in margine codicis C.

- οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
ταναοσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ;
Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὃδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
Συ. ταναοσίπτερε ποικίλα μᾶλ' αὐθις. 1415
Πε. ἐς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ἄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
Συ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;
Πε. ὀδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρῆ, δεῖ λέγειν.
Συ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον. 1420
Πε. μῶν εὐδὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;
Συ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητῆς εἶμι νησιωτικῆς,
καὶ συκοφάντης ---
Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δεόμεαι πτερὰ λαθῶν
κύκλω περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. 1425
Πε. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;
Συ. μὰ Δί', ἀλλ', ἴν' οἱ λησται γέ μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἔρματος πολλὰς καταπεπωκῶς δίκας.
Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τούργον, εἴπ' ἐμοί; 1430
νεανίας ἂν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
Συ. τί γὰρ πᾶθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, arceudoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, *μία χιλιδὸν ἴαρος οὐ ποιεῖ. Une hirondelle ne fait pas le printemps*.

1421. Num Pellenem volare cogitas? Quia Pellene, in urbe Achaiae, praemia athletis dabantur laena, quae ibi texebantur praestantissima. Vide Hesychium in Πιλληναὶ χλαῖται. Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. ἴσι δὲ καὶ κόμη Πιλλήνη, ἴθι καὶ Πιλληναὶ χλαῖται, ἐς ἵσταθλα ἰτίθισαν ἰν τοῖς ἐκεί ἄγῶσιν, ὡς καὶ δ Κομικὸς ἄθλοῖ ἐν Ὀρεινῶν. Harum laenarum meminit Pindarus Olymp. ix. 146.

καὶ ψυχρῶν ἰστί' εὐδα-
νὸν φέρμακον ἀερεῶν
Πιλλήναε φέρι.
1426. ὑπὸ πτερόων τί προσκαλεῖ σο-
φώτερον; Sic optime membr. Vulgo
VOL. II.

ὑπὸ πτερόων τί προσκαλεῖ—Poëticum ὑπὸ in senariis comicis locum non habet. *προσκαλεῖ* secunda persona est indicativi praesentis medii.

1428. μετὰ τῶν γεράνων ἐκεῖθεν. Perperam vulgo *γεράνων τ' ἐκεῖθεν*. Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versus citat Suidas in ἰπίσω, qui forte alia in fabula erat:

σύγγυθί μοι, σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. *σκάπτειν* a sententia prorsus alienum est. Insulsissimam tamen hanc lectionem tuetur Kusterus, Aristophanemque censet risus captandi gratia pro *σκάπτειν* praeferre *εἰσπελάσσειν* dixisse *σκάπτειν*, et prouide lectionem Suidae, ut *factus comicus magis redolentem, hic praefendam esse*. Utique tam veterosum fuisse bonum Kusterum indignor. *σκάπτειν* non est *Suidae lectio*, sed librarii error. Eadem
21

- αέρια, καὶ σκότιά γε, καὶ κυαναυγέα,
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἶσει τάχα. 1590
- Πε.
Κι. οὐ δῆτ' ἔγωγε.
νῆ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίδιμί σοι τὸν ἀέρα
εἶδωλα πτερινῶν αἰθεροδόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
- Πε.
Κι. ὠόπ.
τὸν ἀλάδρομον ἀλάμενος 1595
ἄμ' ἀνέμων πνοιαῖσι βαίην ---
Πε. νῆ τὸν Δι' ἔγωγέ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
Κι. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὄδον,
τοτὲ δ' αὖ Βορέα σώμα πελάζων,
ἀλίμενον αἰθέρος αὐλακα τέμνων. 1400
χαρίεντά γ' ὦ προσεβῆτ', ἐσοφίσσω καὶ σοφά.
Πε. οὐ γὰρ σὺ χάρεις πτεροδόνητος γενόμενος ;
Κι. ταυτί πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὅς ταῖσι φυλαῖς περὶμάχητος εἴμ' αἰεῖ ;
Πε. βούλει διδάσκειν, καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων, 1405
Λεωτροφίδη χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεχροπίδα φυλήν ;
Κι. καταγελαῖς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεῖς διαδράμω τὸν ἀέρα.
Συ. ὄρνιθες τίνες οἶδε, 1410

1392. δίδιμί σοι τὸν ἀέρα. Perperam in membr. σου. Sic etiam in B. a prima manu: sed superscriptum σοι. Facile ista permutantur. Similis menda erat in Ran. 1119.

1397. νῆ τὸν Δι' ἔγωγί σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Sic optime scriptus est hic versus in B. Vulgo, duabus recisis syllabis, turpiter claudicat. νῆ Δι' ἔγώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς. Et sic scriptus est in C. In membr. vero, νῆ τὸν Δι' ἔγώ σοι καταπαύσω τὰς πνοάς. Hoc dicto, sequentia dum canit Cinesias, plagas ei infligit Pisthetærus.

1406. Λεωτροφίδης dithyrambicus erat poeta, et ipse κυκλίαν χορὸν διδάσκαλος. Comicus ob nimiam gracilitatem derisus. At hic facete noster nomen proprium in appellativum mutat, et pro adjectivo adhibet, Λεωτροφίδη χορὸν, Leo-trophidæum chorum, id est gracilem Leo-

trophidæ instur chorum. Sic ista accipime voluisse ostendit ipsa nominis scriptura, e quo subscriptum ultimæ vocalis exemi: oraque libri mei notulam hanc adleveram: Λεωτροφίδη adjective in quarto casu. Nescio quibus postea intemperis agitata, a lepido hoc sensu, quem exprimit doctissimi Hemsterhusii versio, ad alium minime congruum depulsus fuërim.

1410. Alcmanis locum profert Scholiastes, ad quem respexisse Comicum putat: Ὀρνιθες τίνες οἶδε: Ὀικανῶ γὰρ ἀπὸ πρῶτων ἦλθεν, πανίλοτις ποικιλῶν δειροῖ, τανυσίπτεροι. Aliumque Simonidis: Ἀγγιλι κλυτὰ ἴαρος ἄδυδμου, κυανία χελιδῶν. Sic legendum esse Simonidis fragmentum nemo non videt, quod duabus mendis inquinatum est in vulgaris libris. Ut id jam antea correxeram, scriptum repeti in margine codicis C.

- οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδῶν ;
Πε. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεργήγορον.
ὄδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
- Συ. τανυσίπτερε ποικίλα μᾶλ' αὐθις. 1415
- Πε. ἐς θοιμάτιον τὸ σκολιὸν ἄδειν μοι δοκεῖ.
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
- Συ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους ;
Πε. ὄδὲ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρεῖ, δεῖ λέγειν. 1420
- Συ. πτερῶν, πτερῶν δεῖ. μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
Πε. μῶν εὐδὺ Πελληνίης πέτεσθαι διανοεῖ ;
Συ. μὰ Δι', ἀλλὰ κλητῆς εἴμι νησιωτικὸς,
καὶ συκοφάντης ---
Πε. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
Συ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαεῶν
κύκλω περισσοεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. 1425
- Πε. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον ;
Συ. μὰ Δι', ἀλλ', ἴν' οἱ λησταί γε μὴ λυπώσιν με,
μετὰ τῶν γεράνων ἐκείθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνδ' ἔρματος πολλὰς καταπεπωκῶς δίκας.
- Πε. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοῦργον, εἴπ' ἐμοί ; 1430
Συ. νεανίας ὦν, συκοφαντεῖς τοὺς ξένους.
τί γὰρ πᾶθω ; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

1416. Quia Sycophanta detrita veste indutus erat, ardeoque frigori parum idonea, Pisthetæro videtur hirundinem invocare, veris indicem, multisque etiam hirundinibus egere, seu adulto vere, quia, ut est in proverbio, μία χελιδὼν ἴαε ὅ σπυῖ. Une hirondelle ne fait pas le printemps.

1421. Num Pellenem volare cogitas? Quia Pellene, in urbe Achaiae, praemia athletis dabantur laenae, quae ibi texebantur praestantissima. Vide Hesychium in Πιλληνικὰ χλαῖναι. Eustathius ad Homerum p. 292. l. 6. ἴσι δὲ καὶ κάμω Πιλλήνην, ὅθιν καὶ Πιλληνικαὶ χλαῖναι, ἃς ἴσαθλα ἰτίθισαν ἐν τοῖς ἐκεί ἀγῶσιν, ἃς καὶ ὁ Κομικός δηλοῖ ἐν Ὀρνισιν. Harum laenarum meminit Pindarus Olymp. ix. 146.

καὶ ψυχρῶν ὄσσο' εἰδία-
νὸν φέρεται ἀεθῶν
Πιλλήνη φέρι.

1426. ὑπὸ πτερῶν τί προσκαλεῖ σοφώτερον; Sic optime membr. Vulgo
VOL. II.

ὑπὸ πτερῶν τί προσκαλεῖ—Poëticum ὑπὸ in senariis comicis locum non habet. προσκαλεῖ secunda persona est indicativi praesentis medii.

1428. μετὰ τῶν γεράνων ἔκείθεν. Perperam vulgo γεράνων ἔκείθεν. Quid, malum, sibi vult ista copula?

1432. Comici versum citat Suidas in ἰτίσιν, qui forte alia in fabula erat: σὺ γὰρ μοι, σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

Si ad hunc locum respexit, fefellit eum memoria, nec fieri potest ut aliter olim quam hodie hic versus lectus fuerit. σκάπτειν a sententia prorsus alienum est. Insulsiſsimam tamen hanc lectionem tuetur Kusterus, Aristophanemque censet risus captandi gratia pro σκάπτειν praeter expectationem dixisse σκάπτειν, et proinde lectionem Suidæ, ut fectius comicus magis redolentem, hic praferendam esse. Utique tam veterinosum fuisse bonum Kusterum indignor. σκάπτειν non est Suidæ lectio, sed librarii error. Eadem
21

- Πε. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα, νῆ Δί, ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσοῦτον,
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον, ἢ δικορράφειν. 1435
- Συ. ὦ δαιμόνιε, μὴ νοθεύει μ', ἀλλὰ πτέρου.
- Πε. νῦν ταῦτα λέγων πτερῶ σε.
- Συ. ἀνδρα πτερώσειας σύ; καὶ πῶς ἂν λόγοις
- Πε. ἀναπτεροῦνται. πάντες τοῖς λόγοις
- Συ. πάντες;
- Πε. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἐκάστοτε 1440
τοῖς μειρακίοις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί·
Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διῖτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὡς δ' ἰππηλατεῖν. ---
ὁ δέ τις τὸν αὐτοῦ φησιν ἐπὶ τραγωδίᾳ
ἀνεπτέρῳσθαι, καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. 1445
- Συ. λόγοισιν ἄρα καὶ πτεροῦνται;
- Πε. φῆμ' ἐγώ.
ὕπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται,
ἐπαίρεται τ' ἄνθρωπος. οὕτω καὶ σ' ἐγὼ
ἀναπτέρῳσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον. 1450
- Συ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
- Πε. τί δαὶ ποιήσεις;
- Συ. τὸ γένος οὐ καταισχυνοῦ.
παππῶος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἔστι μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἰέρακος, ἢ κερχνηῆδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κατ' ἐγκεκληκῶς ἐνδαδί, 1455
κατ' αὐ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε.
- Πε. μανθάνω.
αὐδὲ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκη δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἤκειν ὁ ξένος.
- Συ. πᾶν μανθάνεις.
- Πε. καῖπειδ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὐ πέτε.

verba citat Suidas in Οὐκ ἐπίσταμαι, ubi
ἐκείστιν recte legitur.

1434. χρῆν. In A. B. χρῆν.

1457. ὡς ἂν ὠφλήκη. In B. ὠφλή-
κη. In C. ὠφλήσει. In membran. ὠφ-
λήσει.

- ἀρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ. 1460
- Συ. πάντ' ἔχεις.
- Πε. βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ.
μανθάνω
- βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι, νῆ τὸν Δία,
κάλλιστα Κερκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.
- Συ. οἴμοι τάλας. μᾶστιγ' ἔχεις.
- Πε. πτερῶ μὲν οὖν,
οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικίαν. 1465
- Συ. οἴμοι τάλας.
- Πε. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιθάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τὰχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
- Χο. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ, καὶ θαυ- 1470
μάστ' ἐπεπτόμεσθα,
καὶ δεῖνὰ πρᾶγματ' εἶδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας
ἀπωτέρω, Κλεώνυμος, 1475
χρησιμον μὲν οὐδὲν, ἄλ-
λων δὲ δεῖλδον καὶ μέγα.
τοῦτο μὲν γε ἦρος αἰεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ·
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν 1480
τὰς ἀσπίδας φυλλορροεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πύρρον τις
ἐν τῇ λύχων ἐρημίᾳ·
ἐνθα τοῖς ἦρωσιν ἄνθρω- 1485
ποι ξυναριστᾶσι, καὶ
ξύνεισι, πλὴν τῆς ἐσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχεῖν.

1463. Vide Hesychium in Κερκυραῖα
μάστιγ.

1467. Suidas: ἀπολιθάξεις, συντέμνω
ἀναχωρήσεις. λιθάς γὰρ ἡ σαγήνη, ἢ οὐδὲν
ταχύτερον ἐν τῷ πύρρον. Ἀριστοφάνης
ὅτι ἀπολιθάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος.
Codices nostri omnes habent ἀπολούμι-

nos, quod perinde est.

1478. μὲν γι. Sic C. Vulgo poste-
rior particula ommissa cum metri labe.
Versus est dimeter trochaicus, ut anti-
strophicus, si γὰρ ἐντύχῃ τις ἦεν. Me-
lius forte legeretur vitato hiatus, τοῦτο
μῖστ' ἔξ' ἦρεσ αἰεὶ.

1490
 εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἦρω
 τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστη,
 γυμνὸς ἦν πωληγίς ὑπ' αὐ-
 τοῦ πάντα τὰπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Πρ. ΟΙΜΟΙ τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
 ποῦ Πεισθέταιρός ἐστιν; 1495
- Πε. τίς ὁ συγκαλυμμός; ἔα· τουτὶ τί ἦν;
- Πρ. τῶν θεῶν ὄρεξ τινὰ
 ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα;
- Πε. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
 τίς δ' εἶ σύ;
- Πρ. πηνίκα' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;
 Πε. ὀπηνίκα; σμικρὸν τι μετὰ μεσημβρίας.
 ἀλλὰ σὺ τίς εἶ; 1500
- Πρ. βουλυτὸς, ἢ περαιτέρω;
- Πε. οἴμ', ὡς βδελύττομαί σε.
- Πρ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
 Πε. ἀπαιθριάξει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννεφεῖ;
 οἴμωξε μεγάλ'.
- Πρ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύφτομαι.
- Πε. ὦ φίλε Προμηθεῦ.

1490. ἦρω. Sic διουλλαῶς scribendum, ut metra congruant; non, ut vulgo, ἦρωι. Vide Piersonum ad Mærin p. 177.

1494. οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς—Sic in membr. et B. Vulgo τάλας γ'—Melius particulam retinuisse. Nam ultima in τάλας ex analogia corrumpi debet.

Quæ de prosodia nominis τάλας ad hunc versum dixi, indicta vellem. Nihil erat causæ cur metuerem, ne optimis codd. incaute obsecutus fuisset. Nescio quæ nubi e memoria exciderat sollemnis illa apud Tragicos senariorum clausula, ὦ τάλας ἐγώ. Illius duo satis fuerit protulisse exempla. Unum suppeditat Euripides in Hippol. v. 884. Alterum Sophocles in Philoc. v. 744.

διέχεται. διήκω, ὦ τάλας ἐγώ. Quin in Comici vulgaribus exemplari-

bus τάλας occurrit ultima longa multis in locis. In Eq. 858.

οἴμοι τάλας ἔχουσι γὰρ πῶστακας; ὦ πωστῆ.

887. οἴμοι τάλας, οἷσι πιθικισμοῖς με περιελάουσιν.

Quos versus non aliter exhibent tres a nobis collati codd. In Pace 257. duobus etiam consentientibus codd.

ὡς δεῖνός. — οἴμοι μοι τάλας; ὦ δέσποτα.

1496. τίς ὁ συγκαλυμμός. Sic libri omnes. Dawesius legendum censet τίς ἰνγκαλυμμός.

1503. ἰκκαλύφτομαι. Sic recte A. B. Vulgo ἰκαλύφτομαι. Vide Mærin in πωσάσσομαι et πωσάσσομαι, et quæ notavimus ad Æschyli Prom. 865. ad Euripidis Med. 932. et Bac. 1303.

- Πρ. παῦε, παῦε, μὴ βόα.
- Πε. τί γὰρ ἐστὶ;
- Πρ. σίγα, μὴ κάλει μου τοῦνομα· 1505
 ἀπὸ γὰρ ὀλέσεις, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
 ἀλλ', ἵνα φράσω σοι πάντα τᾶνα πράγματα,
 τουτὶ λαβῶν μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
 ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὀρώσιν οἱ θεοί.
- Πε. ἰοῦ, ἰοῦ· 1510
 εὔ γ' ἐπενήσας αὐτὸ καὶ προμηθηδικῶς.
 ὑπόδωδι ταχὺ δὴ, κᾶτα θαρρήσας λέγε.
 ἄκουε δὴ νῦν.
- Πρ. ὡς ἀκούοντος λέγε.
- Πε. ἀπόλωλεν ὁ Ζεὺς.
- Πρ. πηνίκα' ἄρ' ἀπόλετο;
- Πε. ἐξ οὗ περ ὑμεῖς ἀκίσσατε τὸν ἄερα. 1515
 Δύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἐπι
 θεοῖσιν· οὐδὲ κνίσσα μηρίων ἀπο
 ἀνήλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου.
 ἀλλ' ὡσπερὶ Θεσμοφοροῖσις νηστευομεν
 ἄνευ θυγλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ 1520
 πεινῶντες, ὡσπερ Ἰλλύριοι, κεκριγότες
 ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διῖ,
 εἰ μὴ παρῆξει τὰμπόρι' ἀνεωγμένα,
 ἵν' εἰσάγωνται σπλάγχνα κατατετμημένα.
- Πε. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοὶ τινες 1525
 ἄνωθεν ὑμῶν;
- Πρ. οὐ γὰρ εἰσι βάρβαροι,
 ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδη;
- Πε. ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις

1506. ἰλίσι. Magis Atticum esset ἰλίσι. Illud ex glossa subnatum videtur. In membr. scriptum ἰλίσι.

1514. πηνίκα' ἄρ' ἀπόλετο; Sic scriptum in C. Vulgo πηνίκα' ἄρ'—quam scripturam non immerito damnare videntur post veteres Criticos Dawesius ad hunc locum, et Toupius ad Suidam iii. 52. Eorum conjecturis non deteriorem esse codicis nostri lectionem arbitror. Si menda est in vulgata lectione, ea jam antiquitus codices invasit. Nam istud πηνίκα' ἄρτα præter Harpocratonem et

Etymol. M. auctorem, agnoscit etiam Eustathius ad Homerum p. 148. extrema. φασὶ δὲ οἱ παλαιὸι περὶ τοῦ ἄρτα, καὶ ἐπὶ τριῶν δηλοῖ τὸ τινὰ, ὅτι καὶ ψιλῶται· τὸ ἄρτα, ὅτι δασύνεται καὶ τριῶν τὸ πῶτι, ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν τούτῳ. Ἀριστοφάνης· πῶθεν χελιδὸν πηνίκα' ἄρτα φαίνονται. Si cui in isto versu ἄρτα minus placeat, legat ex hoc loco πηνίκα' ἄρτα.

1524. ἵν' εἰσάγωνται. Ut importentur, vulgo, solece autem, εἰσάγουται.

1527. ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδη. In inquisitione, quæ fiebat Athenis in

- τί ἐστιν;
 Πρ. ὁ τι ἐστίν; Τριβαλλοί.
 Πε. *μανθάνω.*
 ἐντεῦθεν ἄρα τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ ἐγένετο. 1530
 Πρ. μάλιστα πάντων ἐν δέ σοι λέγω σαφές.
 ἤξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
 παρὰ τοῦ Διός, καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
 ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδησθ', εἰ μὴ παραδιδῶ
 τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν, 1535
 καὶ τὴν Βασιλείαν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῶ.
 Πε. τίς ἐστὶν ἡ Βασιλεία;
 Πρ. καλλίστη κόρη,
 ἥπερ κεραμεύει τὸν κεραυτὸν τοῦ Διός,
 καὶ τὰλλ' ἀπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
 τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια, 1540
 τὴν λοιδορίαν, τὸν Κωλακρέτην, τὰ τριώβολα.

Magistratum natales et vitam, antequam munus inirent, quod primum querebatur, hoc erat: *ὁ τι ἐστίν; ἡ ἀπορία ἐστὶν ἐπιτηβείης ἐν τετρακτίῳ ἐν ἡμετέροις ἐν τριβαλλοῖς ἐν τῷ δῆμον πύθῳ, καὶ ἐν Ἀπόλλωνος ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῶος, καὶ Ζεὺς Ἑρκείος.* Hac de re videndi Pollucis interpretes ad viii. 85. et Petitus de Leg. Att. p. 521. Nemo pro cive Atheniensi habebatur, nisi cui esset Apollo Πατρῶος. Idcirco patres, quum in curialium albo filios suos inscribi curabant, postquam eos ad curiales deduxerant, Apollinis Πατρῶος, seu Tutelarum sacris initiabant, quod ostendit Demosthenis locus in Oratione contra Eubulidem p. 1315. *ἀλλὰ πάλιν ὅσα μὲ ἐπίδωκε ἡ γὰρ ἐστὶν ἡμετέρα, εἰς Ἀπόλλωνος Πατρῶος ἡ γὰρ.* — Execestides vero, cui peregrina et servilis exprobratur origo supra v. 764. sacra Apollinis Πατρῶος, Atheniensibus civibus peculiaris, colere non poterat. Hunc iterum perstringit Comicus tanquam barbarum, Πατρῶος seu Tutelarem habere deum aliquem ex barbaris illis, ἔστι δὲ Πατρῶος ἐστὶν Ἑξπνεσίδη. Sic loqui solent. Pollux in citatis supra verbis, *ὁ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς Πατρῶος.* Demosthenes in Orat. de Corona p. 274. καὶ

τὸν Ἀπόλλων τὸν Πύθῳ, ὃς Πατρῶος ἐστὶ τῆ πόλις. Juxta vulgatam lectionem Execestides non amplius homo fuerit, sed ipse Tutelarum deus, quo nihil absurdius.

1529. ἢ τι ἐστίν. Perperam vulgo, paragogicum omittitur, cum metri labe. 1530. τὸ ΕΠΙΤΡΙΒΕΙΗΣ. Cur sic scripserim ratio in aperto est. Nihilominus pronuntiaripotest *εὐπιτηβείης.*

1538. ἥπερ κεραμεύει. Sic scriptum in C. Membr. vero et B. habent *κεραμείας*, quod in Vat. etiam codice reperitur Kustero præplacuit. Vulgatum ego retinendum esse duxi, et sincerum puto. Sane est *κεραμειότερον.* Verbum hoc proximo substantivo aptum est, quod sufficit: si aliis minus convenire videtur, alia verba eis cognatiora subintelligenda sunt. Notissima est figura, quam illustravit Orvilius abunde in Commentario ad Charitonem p. 395. Non minus recte et facete Basilea dicitur et *fulmen et consilia et leges*, aliisque *κεραμείων*, quam Cephalus ille in Conc. 253. *civitate.*

ἀλλὰ καὶ τὰ τετρακτία *κεραμείων*, τὴν δὲ πόλιν εὐ καὶ καλῶς.

ταμείων a sciolo accessit fuit e v. 1542. Jocus est in paronomasia *κεραμείων*.

- Πε. ἅπαντά γ' ἄρ' αὐτῷ ταμείει.
 Πρ. *φήμ' ἐγώ.*
 ἦν γ' ἦν σὺ παρ' ἐκείνου λάβης, ἅπαντ' ἔχεις.
 τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
 αἰεὶ πότε ἀνθρώποις γὰρ εὐνοὺς εἴμ' ἐγώ. 1545
 Πε. μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν.
 Πρ. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς, ὡς οἶσθα σύ.
 Πε. νῆ τὸν Δί' αἰεὶ δῆτα θεομισθῆς ἔφυς.
 Πρ. Τίμων καθαρός. ἀλλ', ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
 φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἄν ὁ Ζεὺς ἴδῃ 1550
 ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κληφόρῳ.
 Πε. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφύρει τονδὶ λαβών.
 Χο. *πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι*
λίμνη τις ἐστ' ἄλουτος, οὗ
ψυχαγωγῆ Σιωκράτης· 1555
ἐνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκείνον προὔλιπε·
σφάγι' ἔχων κάμηλον,
ἀμνόν τιν', ἧς λαίμους τεμῶν, 1560
ὡς Ὀδυσσεύς, πάλιν ἔβη·
κατ' ἀνήλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

1550. In membr. *φίρε μοι τὸ σκιάδειον*, syllaba supervacua. In B. τὸ inter lineas additum. Articulus retineri debuit, et inutile pronomen expungi. Male vulgo *φίρε μοι σκιάδειον*. Vide infra ad 1579.

1551. Vide Meursium Panathen. Cap. xxiii. laudatum jam mihi ad Conc. 732.

1552. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφύρει τονδὶ λαβών. Sic scriptus est hic versus in trinis codd. ut e Vat. eum edidit Kusterus. Antea legebatur: *καὶ τὸν δίφρον φέρε τονδὶ λαβών.*

1553. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι. Diverter est trochaicus brachycatal. ut antistrophicus *σφάγι' ἔχων κάμηλον*. Quid, quaeso, opus erat tam sedulo strophias et antistrophas distinguere, si nulla cura adhibenda erat, ut versus sibi congruerent? Vulgo sic hiece legitur:

πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσι λίμ-

In membr. et in B. recte scriptum *τοῖς*. 1561. *ὡς Ὀδυσσεύς, πάλιν ἔβη*. Sic ad metri legem depravatam librorum lectionem restitui. Vulgo legitur, numeris prorsus corruptis, *ὡς Ὀδυσσεύς, ἀπῆλθεν*. Strophicus versus dimeter est trochaicus catal. cui hic non aliter exquiri potest:

ψυχα | γωγῆ | Σιωκρά | τῆς.
ὡς Ὀ | δυσεύς | πάλιν ἔ | βη.
ἀπῆλθεν glossema est, perquam invenuste in textum illatum, ubi, una interjecta vocula, sequitur *ἀνήλθῃ*.

1563. *πρὸς τὸ λαῖμα*. Si inemerata est haec scriptura, jocus quæsitivus Comicus in similitudine vocum *λαίμους*, *αἷμα*, unde *λαῖμα* finxit. In Menandri versu quem citat Scholiastes, scribendum *λαίμῳ*, ut ostendit Bentleius Emendat. p. 21.

καὶ λαίμῳ βακχίῳ λαβὼν τὰ χρήματα.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΠΕΙΣΘΕ-
ΤΑΙΡΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ Πεισθεταίρου, ΧΟΡΟΣ.

- Πο. ΤΟ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας, 1565
 ὄραῖς, τοδὶ πάρεστιν, ἢ πρεσβεύομεν.
 οὗτος, τί δρᾶς; ἐπ' ἀριστερ' οὕτως ἀμπέχει;
 οὐ μεταβαλεῖς δοιμάτιον ὡς ἐπὶ δεξιᾷ;
 τί, ὦ κακοδαίμων, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν;
 ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιθᾶς ἡμᾶς ποτε, 1570
 εἰ τουτοῖ γ' ἐχειροτόνησαν οἱ θεοί;
 ἔξεις ἀτρέμας;
 Τρ. οἴμωξε· πολὺ γὰρ δὴ σ' ἐγὼ
 Πο. ὦρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.
 ἄγε δὴ, τί δρωῖμεν, Ἡράκλεις;
 Ηρ. ἀκήκοας
 ἐμοῦ γ', ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι, 1575
 ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτείχισας.
 Πο. ἀλλ', ὦ γὰρ, ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
 πρέσβεις.
 Ηρ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.
 Πο. τὴν τυρόκνηστί τισ δότω· φέρε σίλφιον
 Πε. τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνδρακας. 1580

1567. Vulgo ἰσαρίστ' οὕτως ἀμπέχει.
 Recte in tribus codd. ἰπ' ἀριστερ' divisim:
 in membr. et in C. ἀμπέχει. V. seq.
 ἰπὶ δεξιᾷ divisim scriptum in B. C.
 Vide Valckenarium ad Eur. Hippol.
 1560.

1569. Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. Sic li-
 bri nostri omnes. Suidas legisse vide-
 tur λαισποδίῳ τὴν φύσιν. En ejus no-
 tam e scholiis in Comicum excerptam.
 λαισποδῖοσθαι τὴν φύσιν, ἀντὶ τοῦ κήμην
 ἔχειν σωθράν. Λαισποδίας γὰρ καὶ Δα-
 μασίας ὡς κακόνημι διβάλλοντα. τοῦτον
 δὲ τὸν λαισποδῖον καὶ στρατηγῆσαι φησι
 Θεουκλῆς ἐν τῇ η'. ἢν δὲ καὶ φιλόδοξοι.
 ἔχει δὲ καὶ περὶ τὰς κήμας αἰτίας τινος,
 διὸ καὶ κατὰ σιγῶν ἰθὺς τὸ ἰμάσιον. ἢ
 ὡς ἔξω ἐν ταῖς λέξεσι, ὃ ἀκρατὴς περὶ
 τὰ ἀφροδῖσια, ὡς καὶ κτήνη σωδοῖν. Vi-
 de Valesium in Harpocr. p. 30, extrema,
 ubi e Suida legendum hic censet λα-
 σποδίῳ, cujus mutationis non apparet
 necessitas. In hujusmodi κακόνημι

exstat Epigramma non illepidum incerti
 auctoris in Analectis nostris xxxvi. ali-
 udque Antipatri Sidonii, iii. Postremo
 significatu, nempe pro impudico et ci-
 nædo, occurrit hoc nomen e Salmassii
 emendatione in Apollodori Comici frag-
 mento apud Stobæum, Floril. Grotii p.
 179.

φυλὴν ἄλην, πόλιν τι μαλακῆς ἀνα-
 τρέπει.
 ἰπὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὦ φίλε
 Θίων,
 ὅσθ' λαισποδῖόν ἔσαι σὶόν ἀναστραγμαί-
 ναι,
 σόσθ'· νῦν δὲ κατὰλογον δόξαι μ' ἰσῖν.
 1575. ὦρακα. Sic ob metrum legen-
 dum. Vulgo ἰώρακα.

1579. τὴν τυρόκνησιν τις δότω. Sub-
 auditur μοι, ut supra 1550. In membr.
 scriptum τὴν τυρόκνησιν μοι δότω. Glos-
 sema μοι in textum irrepsit, et genuinam
 vocem τις exclusit.

- Ηρ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν,
 τρεῖς ὄντες ἡμεῖς.
 Πε. ἀλλ' ἐπικνω τὸ σίλφιον.
 Ηρ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν;
 Πε. ὄρνιθές τινες
 ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις,
 ἔδοξαν ἀδικεῖν.
 Ηρ. εἶτα δῆτα σίλφιον 1585
 ἐπικνωῖς πρότερον αὐτοῖσιν;
 Πε. ὦ χαῖρ' Ἡράκλεις.
 τί ἐστι;
 Ηρ. πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἤκομεν
 παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς ---
 Οἱ. ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύδιω.
 Πε. καὶ μὴν τὰ γ' ὄρνιθια λιπαρὰ γ' εἶναι πρέπει. 1590
 Ηρ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν·
 ὑμεῖς τ' ἂν, ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι,
 ὄμβριον ὕδαρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
 ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἄει.
 Πε. τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἤκομεν. 1595
 ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
 πολέμου πρὸς ὑμᾶς· νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
 εἰάν τι δίκαιον ἄλλο νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
 σπονδὰς ποιείσθαι· τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί.
 Ηρ. τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὀρνισιν πάλιν 1600
 Πο. τὸν Δί' ἀποδοῦναι· καὶ διαλλαττώμεθα.
 ἐπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλωῖ.
 Ηρ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
 Πο. τί, ὦ κακοδαίμων; ἡλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
 ἀποστρεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος; 1605

1583. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἰσῖν; Sic
 est in membr. Sic etiam in B. ex emen-
 datione, superscriptis notis numerariis,
 quæ vocum ordinem indicant. Vulgo
 τὰ κρέα δὲ τοῦ. Perperam in Kusteri
 editione δὲ τῶ.

1589. Pessime in impressis hic ver-
 sus Pisthethero tribuitur, et sequens
 Herculi. Posteriorum Pisthethero, pri-
 orem famulo vindicamus e trium codd.
 auctoritate. Huic præfixa persona in
 membran. δούλος. In B. C. οἰκίτης Πι-
 VOL. II.

σθιταίρου.

1591. Ista Herculi recte continuant
 tres codd. quæ perperam in impressis
 Neptuno tribuuntur.

1601. Distinctionem et scripturam
 codd. retinui, quæ bonæ mihi videntur.
 Valckenario ad Sel. Theocr. Idyll. p. 16.
 legi placet:

καὶ διαλλαττώμεθα
 ἰπὶ τοῖσδε τοὺς πρέσβεις τ' ἰπ' ἄριστον
 καλωῖ.

1605. ἀποστρεῖς. Sic tres mei codd.
 2 κ

- Πε. ἄληθεις; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
 ἰσχύσετ', ἣν ὄρνιθες ἀρξέωσιν κάτω;
 ἦν μὲν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
 κύψαντες ἐπιπορεύουσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
 εἰάν τις τοὺς ὄρνιθες ἐχῆτε συμμάχους,
 ὅταν ἰμνήη τις τὸν κόρακα, καὶ τὸν Δία,
 ὁ κόραξ παρελθὼν τοῦ ἑπιπορευόντος, λάθρα
 προσπτόμενος, ἐκκόψει τὸν ὄφθαλμὸν θένων.
 νῆ τὸν Ποσειδῶν, ταῦτά γε σὺ καλῶς λέγεις.
 κάμοι δοκεῖ.
- Πο. τί δαί σὺ φῆς;
 Ηρ. ναδαισατρεῦ.
 Πε. 1610
 Τρ. ὄραξ; ἐπαινεῖ χ' οὗτος. ἕτερον ἦν ἔτι
 ἀκούσαθ', ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
 εἰάν τις ἀνθρώπων ἰερεῖόν τῶ θεῶν
 εὐξάμενος, εἴτα διασοφίζεται λέγων,
 ΜΕΝΕΤΟΙ ΘΕΟΙ, καὶ μὴ ποδιδῶ, μισητίαν, 1620
 ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα.
- Πο. Φέρ' ἴδω, τῶ τρόπῳ;
 Πε. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχη
 ἀνθρώπος οὗτος, ἢ κάθηται λούμενος,
 καταπτόμενος ἵκτινος, ἀρπάσας λάθρα,
 προβάτοιον δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῶ θεῶ.
 Ηρ. 1625
 τὸ σκήπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
 τούτοις ἐγώ.
- Πο. καὶ τὸν Τριβαλλὸν ἦν ἔρου.
 Ηρ. ὁ Τριβαλλός, οἰμώζειν δοκεῖ σοι;
 Τρ. 1630
 σαυνάκα

In antiquissima membrana Bibl. Leidensis, teste et probante Valckenario ibid. p. 384. legitur ἀποσειῖν.

1610. τοὺς ὄρνιθες. Perperam in B.

1615. κάμοι δοκεῖ. Inepte verba hęc in impressis Neptuno continuantur: Herculi tributa sunt in membr. et in B. —ναδαισατρεῦ. Ridiculi causa barbarum deum barbaramente loquentem inducit. In B. huic vocis alia superscripta, quam habet etiam Suidas, βακακατρεῖν.

1618. ἰερεῖον τῶ θεῶν. Sic B. Perperam vulgo ἰερεῖον τῶ θεῶ.

1620. μισητίαν. Subanditur διὰ. Vide not. ad Pl. 989. Depravata lectio in membr. καὶ μὴ ἀποδιδῶ σιεία. Forta erat in antiquiore libro μισητία.

1624. καταπτόμενος. In duobus codd. καταπτάμενος. Pejus in membr. ἀναπτάμενος.

1627. καὶ τὸν Τριβαλλὸν ἦν ἔρου. Sic perbene membran. et B. Vulgo corruptis numeris, τὸν Τριβαλλὸν γι ἦν ἔρου.

1628. ὁ Τριβαλλός. Nominativus pro vocativo, ut Pl. 1099. ὁ Κερῖον, ad quem locum vide quę notantur.

- βακταρικροῦσα.
 Ηρ. Φησὶν εὖ λέγειν πᾶν.
 Πο. εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, κάμοι ξυνδοκεῖ. 1630
 Ηρ. οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.
 Πε. καὶ, νῆ Δί', ἕτερόν γ' ἐστίν, οὐ μνησθῆν ἐγώ.
 τὴν μὲν γὰρ Ἴηραν παραδίδωμι τῶ Δί·
 τὴν δὲ Βασιλείαν τὴν κόρην γυναικ' ἐμοὶ
 ἐκδοτέον ἐστίν. 1635
- Πο. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾶς.
 ἀπίωμεν οἴκαδ' αὔθις.
 Πε. ὀλίγον μοι μέλει.
 Ηρ. μάγειρες, τὸ κατάχυσμα χρεὶ ποιεῖν γλυκὺ.
 ὦ δαιμόνι ἀνθρώπων Ποσειδῶν, ποῖ φέροι;
 ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
 τί δαί ποιῶμεν;
 Πο. ὁ τι; διαλλαττώμεθα. 1640
 Ηρ. τί, ὦ ζῆρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατῶμενος πάλαι;
 βλάπτεις δὲ τοι σὺ σαυτόν. ἦν γὰρ ἀποθάνῃ
 ὁ Ζεὺς, παραδοὺς τούτοις τὴν τυραννίδα,
 πένης ἔσει σὺ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίνεταί
 τὰ χρέμαθ', ὅσ' ἀνὸ Ζεὺς ἀποθνήσκων καλαλίπη. 1645
 Πε. οἴμοι τάλας· οἶόν σε περισσοφίζεται.
 δεῦρ' αἰς ἐμ' ἀποχώρησον, ἵνα τι σοὶ φράσω.
 διαβάλλεται σ' ὁ θεῖος, ὦ πόνηρε σὺ.
 τῶν γὰρ πατρῶων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
 κατὰ τοὺς νόμους. νόθος γὰρ εἶ, κοῦ γνήσιος. 1650
 Ηρ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις;
 Πε. σὺ μέντοι, νῆ Δία,
 ἂν γε ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἂν ποτε
 ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
 οὔσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
 Ηρ. 1655
 τί δ', ἦν ὁ πατήρ ἐμοὶ διδῶ τὰ χρήματα
 τὰ νοθεῖ ἀποθνήσκων;
 Πε. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
 1630 εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα. Sic optime membr. ut emendaverat Dawesius. In B. εἴ τοι δοκεῖ. In C. ut vulgo, pessime, εἴ τοι δοκεῖ σφῶν. Exstat hic versus etiam in Lys. 167.
 εἴ τοι δοκεῖ σφῶν ταῦτα, χ' ἡμῖν ξυνδοκεῖ.
 1646. οἴμοι τάλας· οἶόν. Sic membran. et C. Vulgo τάλας γ'. Vide notam supra 1494.
 1648. διαβάλλεται, ἱερατῆ. Vide not. ad Thesm. 1214.

- οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνδέξεταί σου τῶν πατρῶων χρημάτων,
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἔρῳ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον. 1660
- Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχι-
στείαν, παιδῶν ὄντων γνη-
σίων· ἐὰν δὲ παῖδες
μὴ ᾧσι γνήσιοι, τοῖς
ἐγγυτάτω τοῦ γένους
μετεῖναι τῶν χρημάτων. 1665
- Ηρ. ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῶων χρημάτων
μέτεστιν.
- Πε. οὐ μέντοι, μὰ Δία. λέξον δ' ἐμοὶ,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ ἐσήγαγ' ἐς τοὺς φράτορας;
οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτά γ' ἑθαύμαζον πάλαι. 1670
- Ηρ. τί δῆτ' ἄνω κέχρηνας, αἰκίαν βλέπων;
Πε. ἀλλ' ἦν μεθ' ἡμῶν στῆς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὄρνιθων παρέξω σοι γάλα.
- Ηρ. δίκαι' ἐμοίγε καὶ πάλαι δοκεῖς λέγειν
περὶ τῆς κόρης, κἀγωγε παραδίδωμί σοι. 1675
- Πε. τί δαὶ σὺ φῆς;
Πο. τάναντία ψηφίζομαι.
Πε. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;
Τρ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλισσαναῦ
ὄρνιθι παραδίδωμι.
- Ηρ. παραδοῦναι λέγεις;

1665. ἐγγυτάτω τοῦ γένους. In membr. et in B. omittitur articulus.

1669. De lege qua jubebantur Athenienses liberos suos ad curiales deducere, ut in civium albo inscriberentur, videndus Petitus Lib. ii. Tit. iv. §. 8. seu pag. 222. At vero nothi in curiam non admittebantur, nec in civium numerum referebantur. Fiebat illa inscriptio tertio Apaturiorum die, qui κουργῶσι, dicebatur, qua de re videndus Meursius Gr. Fer. in Ἀπατούρια.

1670. καὶ δῆτ' ἄνω κέχρηνας. Sic membr. nisi quod errore librarii τ' pro γ' scriptum. Vulgo καὶ δῆτ' ἑθαύμαζον.

1671. αἰκίαν βλέπων. Sic B. C. ut bene Kusterus e Vat. edidit. Antea

legebatur nullo sensu αἰτίαν βλέπων, quam ineptam lectionem, pro eo quo pollebat acumine et iudicio, revocavit Berglerus, hac confirmatam nota. αἰτίαν. Ita Edd. pristinae; non αἰκίαν, ut nuper. Sic solet bardus ille. Vide not. supra 825. et 1007. Scholiastes recte interpretatur: τί δῆτ' ἄνω βλέπεις, ὡς τυπτήσαν τινά. Phrasis similis est illis, quas enotavimus supra ad 1169. Vesp. 843. ὡς ἐγὼ τιμῶν βλέπω, et 900. ὡς μισρὸς οὗτος. ὡς δὲ καὶ κλίπτον βλέπει.

1672. μεθ' ἡμῶν στῆς. Sic membr. Vulgo ἦς.

1678. βασιλισσαναῦ. Male vulgo βασιλιναῦ, syllaba ad integritatem versus deficiente.

- Πο. μὰ τὸν Δι' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες. 1680
- Πε. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.
- Πο. σφῶ νῦν διαλλάττεσθε, καὶ ξυμβαίνετε·
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῶν δοκεῖ, σιγήσομαι.
- Ηρ. ἡμῖν, ἃ λέγεις σὺ, πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ. 1685
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασιλείαν καὶ τὰ πᾶντ' ἐκεῖ λάβῃς.
- Πε. ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὗτοί
ἐς τοὺς γάμους.
- Ηρ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε. 1690
- Πο. ὀπτᾶς τὰ κρέα; πολλὴν γε τευθειάν λέγεις.
οὐκ εἰ μεθ' ἡμῶν;
- Ηρ. εἶ γε μέντ' ἂν διετέδην.
- Πε. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα διδότω τις δευρό μοι.
- Χο. ἔστι δ' ἐν Φαναῖσι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανούργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἱ Δεριζουσίν τε, καὶ σπεί-
ρουσι, καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι, συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος, 1700
Γοργαῖα τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων

1681. εἰ μὴ τιτυβίζοι γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες. Vulgo legitur: εἰ μὴ βαδίζοι, ὥσπερ—sine ullo sensu, et structura ab usu loquendi prorsus aliena. In B. aliquantulo minore depravatione, εἰ μὴ βαδίζοι γ', ὥσπερ—Saltem graeca haec phrasid est. Sed quid, sodes, significare potest istud βαδίζοι? Mirum non est, si nihil sani inde elicere interpretes. Barbarum Triballi sermonem in eam sententiam acceperat Hercules, quam ipse fovebat: negat vero Neptunus Triballum dixisse Basileam Pithetæro nuptum dandam esse, nisi barbarus ille deus tam stulte et absone loquatur ac hirundo: εἰ μὴ τιτυβίζοι. Hesychius: τιτυβίζοι, ὡς χελιδῶν φωνή. Duplici modo scribitur hoc verbum, per simplex

et per duplex τ. Supra v. 235. ἀφίτιτυβίζοι δῆτι. Notum est autem ex multis Comici aliorumque poetarum locis barbarorum sermonem cum hirundinis cantu comparari solitum fuisse. Æschylus Agam. 1059.

χελιδόνος δίκην, ἀγνώστα φωνὴν βάρβαροι κικτυρίνη. Confer not. ad Kan. 95.

1688. ἐς καιρὸν ἄρα. Perperam vulgo ἄρα. Prima ob metrum produci debet.

1691. ὀπτᾶς τὰ κρέα; Perperam vulgo ὀπτᾶς τὸ τὰ κρέα; inutile pronomen, a quo metrum pessundatur, non agnoscunt membr.

1703. κίλιον. Sic bene membr. et B. Vulgo κίλιον, binis versibus in unam

πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἢ
γλώττα χωρὶς τέμνεται.

1705

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΕΙΣΘΕΤΑΙΡΟΣ.

- Αγ. Ω ΠΑΝΤ' ἀγαθὰ πρᾶττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἶος οὔτε παμφαῆς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεί δόμῳ·
οὐδ' ἠλίου τηλαυγῆς ἀκτίνων σέλας
τοιούτου ἐξέλαμψεν. οἶον δ' ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνὸν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὄσμη δ' ἀνωνόμαστος ἐς βράδος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὔραι διαφαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὄδι δὲ καυτός ἐστιν. ἀλλὰ χρῆθ' ἑσθ' ἑσθ'
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὐφημον στόμα.
- Ημ. ἀναγε, δῖεχε, πάραγε, πάραχε,
περιπέτεσθε τὸν μάκαρ
ἄνδρα μάκαρι σὺν τύχῃ.
φεῦ, φεῦ τῆς ἄρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας

1710

1715

1720

lineam conjunctis, quam si quis Scholia-
stæ fide trochaicum tetrametrum esse
credidit, nœ illi facile erat verba dare.

1716. *Θυμιαμάτων δ' αὔραι*. Sic
membr. Particulari, qua connectitur
oratio, omittunt vulgares libri: eam ag-
noscit etiam Suidas in *ὄσμη*.

1720. Vulgo legitur: *ἀναγε, δῖεχε,
πάραγε, πάραχε*. Tertium horum
verborum, nempe *δῖεχε*, quod nescio unde
pedem huc intulerit, omissum est in
tribus codd. recte. Versus est dime-
ter trochaicus. Qui sequuntur duo di-
metri sunt catalect. vulgo male dige-
sti, quorum prior etiam claudicat. Vocem
ἄνδρα, quæ exciderat, e conjectura
repositi. Nugas agit metricus Scholia-
stes, quum pro dimetro trochaico acata-
lect. versum hunc venditat:

πριπίτισθε τὸν μάκαρα.
1723. Vulgo hic versus in duos divi-
sus est, sic:

*ὦ φεῦ, φεῦ τῆς ἄρας,
τοῦ κάλλους.*

In primariis editt. *δ* est extra versum.
In C. plane omissum est: in B. non
comparat in textu: minio scriptum est
in margine a secunda manu. Prorsus ex-
pungi debuit: versus est dimeter ana-
pæsticus. Mirare vero et Græculi, qui
metra declaravit, et editorum stolidita-
tem. Huic cantilenæ præfixus est ve-
nustus iste titulus: *STROPHE ET ODE
COLOPUM XII*. Numerantur tamen in
ea cola xiii. At metra callenti, versus
non sunt plures quam xi.

1724. Vulgo sic leguntur hi versus:
*ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
τῆδε τῆ πόλει γήμας.*

Quorum prior dimeter esset choriambi-
cus, alter vero nullam metri formam ha-
bet. Ridiculus est Græculus, qui tro-
chaicum hepthemimerem esse dicit,
spondeum in tertia sede habentem. Pu-

- τῆδε τῆ πόλει.
μεγάλαι, μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'
ἀλλ' ὑμεναίοις καὶ νυμφιδίοις
δέξασθ' ὠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασιλείαν.
- Ημ. Ἥρα ποτ' Ὀλυμπία
τῶν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεοῖς μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
ἐν τοιῶν ὑμεναίῳ.
Ἕμην ὦ, Ἕμέναι ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλῆς Ἔρωσ
χρυσόπτερος ἠγίας
εὐθύνη παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων,
τῆς τ' εὐδαιμονος Ἥρας.
Ἕμην ὦ, Ἕμέναι ὦ.
- Πε. ἐχάρεν ὑμνοῖς, ἐχάρεν ὠδαῖς·
ἀγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νῦν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλήσατε βροντὰς,
τὰς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπάς,
δεινὸν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.
- Χο. ὦ μέγα χρύσειον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἀμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνια βαρυσχέεσ ὀμβροφόροι θ' ἄμα
βρονταὶ, αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας, καὶ

1725

1730

1735

1740

1745

1750

det me harum toties recusarum ineptia-
rum, quæ ne semel quidem in lucem
protrahi debebant. Participium *γήμας*
loco suo motum fuit. Scripserat poeta:
*ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον γήμας
τῆδε τῆ πόλει.*

aut
*ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον
τῆδε γήμας τῆ πόλει.*
Sed potior est prior ratio.

1726. Vulgo præfigunt huic versui
personam alterius semichori, quam non
agnoscunt A. B. Sunt autem quinque
ultimi hujus cantilenæ versus regulares
anapæsti. Adjectivum *μεγάλαι* gemi-
natum in tribus codd. Mox *ὑμεναίοις*

recte scriptum in B. C. non, ut vulgo,
ὑμεναίοις. Pro *δέξασθ'*, quod ad metri
legem reposui, libri omnes, manifesta
menda, habent *δέξασθ'*.

1734. *ξυνεκοίμισαν*. Sic optime emen-
davit Dawesius. Vulgo cum sententiæ
et versus ruina, *ξυνεκοίμισαν*. At illic sub-
sistere debebat, nec sequentis versus
ut et antistrophici 1741. scripturam solli-
citate.

1736. Hunc versum in fine strophæ,
rursusque in fine antistrophæ exhibent
membr. Qui autem vulgo ante v. 1743.
legitur, *Ἕμην, ὦ Ἕμέναι, ὦ Ἕμην*, eum
non agnoscunt. In B. e regione hujus ver-
sus minio adscripta est membran. lectio.

- πάρεδρον Βασιλείαν ἔχει Διός.
 Ἰμην ᾧ, Ἰμέναι' ᾧ.
 Πε. ἔπεσθε νῦν γάμοισιν, ᾧ 1755
 φύλα πάντα συννόμων
 πτεροφόρ', ἐπὶ πέδον Διός
 καὶ λέχος γαμήλιον.
 ὄρεξον, ᾧ μάκαιρα, σὴν
 χεῖρα, καὶ πτερῶν ἐμῶν 1760
 λαβούσα συγχόρευσον
 αἶρων δὲ κουφίῳ σ' ἐγώ.
 Xo. ἀλαλαί, ἰή Παιών,
 Τήνελλα καλλίνικος, ᾧ
 δαιμόνων ὑπέρτατε. 1765

1753. Βασιλίαν ἔχει. Sic membr.
 et C. In B. mendose ἔχιν. Vulgo
 ἔχον.

1763. ἀλαλαί, ἰή Παιών. Sic tres
 codd. In primariis editionibus ἀλλα-
 λαί, in recentioribus ἀλλασά.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΣΙΑΣ. } οικείται Φιλοκλέωνος.
 ΞΑΝΘΙΑΣ. }
 ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ.
 ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.
 ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.
 ΠΑΙΔΕΣ.
 ΚΥΩΝ.
 ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
 ΑΝΗΡ ΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ Ἀθηναῖος, φιλοδικαστὴς ὦν τὴν φύσιν, ἐφοῖτα εἰς δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς, ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ, καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παῦσαι, ἐγκαθεύρας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν, ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ, ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης, ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ, σφηξίν αὐτοὺς ἀφομοιώσαντες, παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ Χορὸς συνέστηκε, καὶ τὸ δράμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἦνυον οὐδὲ οὔτοι. πέρασ δὲ τοῦ νεανίσκου θανατόζοντος, τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἤττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχῆς τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαίρειν τοῦ πράγματος, νοουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νοουθετούμενος, οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν αὐτῷ φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖν μόνον, καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζειν. καὶ δύο κύνες παρεισάγονται παρ' αὐτῷ πολιτευτικῶς κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοὺς φεύγοντας ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων, ἀπατηθεὶς, ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ Χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, διὰ τὸ σφηξίν ἐμφερεῖς εἶναι τοὺς τοῦ Χοροῦ· ἐξ ὧν καὶ τὸ δράμα. οἱ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφῆδρευον· ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις. ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος ὁ γέρον ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ

Argumenta duo exstant in solo B.
 L. 16. οὐ μεθίει τὸ πρᾶγμα. Sic cod.
 Vulgo τοῦ πράγματος.

L. 23. ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου. Sic cod. Vulgo τοῦ ποιητικοῦ.

ὑβριν τρέπεται, καὶ κρίνει αὐτὸν ὑβρεως ἀρετόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐτὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελοιοποιεῖ τὸ δράμα.

Τοῦτο τὸ δράμα πεποιήται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης.πέπλασται δὲ τὸ ὄλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικουῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν εἰκάζει, κέντρα ἔχουσι, καὶ πλῆττουςι δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἀρχοντος Ἀμεινίου, διὰ Φιλωνίδου, ἐν τῇ πόλει Ὀλυμπίων ἦν β', εἰς Λύγαια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης πρῶτων Γλευκεῖς Πρῆσθεῖς τεῖς

L. 7. καὶ διὰ τοῦτο καὶ—Sic cod. Vulgo διὰ τὸ ταῦτα καὶ—In ipsa fabula, ubi Archontem designat Comicus v. 74. nomen immutat, legi

sic fraudem faciens, quae vetabat τὸν ἄρχοντα φανερῶς κομῶδειν. Vide Schol. ad Nub. 31. et Petium de Legg. Att. p. 150.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΦΙΛΟΥΝΤΑ δικάζειν πατέρα παῖς εἰζῆσας ἄφνω αὐτὸς ἐφύλαττεν ἔνδον οἰκοῦντά γ', ὅπως μὴ λανθάνῃ, μηδ' ἐξίῃ, διὰ τὴν νόσον. ὁ δ' ἀντιμάχεται παντὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ. εἶδ' οἱ συνήθεις καὶ γέροντες, λεγόμενοι σφήκες, παραγίνονται βοηθοῦντες σφῶδρα, ἐπὶ τῷ δύνασθαι κέντρον ἰέναι τισὶ φρονούντες ἱκανόν. ὁ δὲ γέρων τηρούμενος. ξυμπείδετ' ἔνδον διαδικάζειν καὶ βιοῦν, ἐπεὶ τὸ δικάζειν κέκρικεν ἐκ παντὸς τρόπου.

In Argumenti metrici penultimo v. pro διαδικάζειν, quod metri ratio flagi-

tat, simplex est in cod. δικάζειν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Σ Φ Η Κ Ε Σ.

ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΒΑΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΕΣ.

- Σω. **ΟΥΤΟΣ**, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία ;
 Ξα. φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
 Σω. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προῦφειλες μέγα.
 ἄρ' οἶσθας οἶον κνώδαλον φυλάττομεν ;
 Ξα. οἶδ'· ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.
 Σω. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὶ τοῦ γ' ἐμοῦ κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.
 Ξα. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς, ἔτεδν, ἢ κορυβαντιᾶς ;
 Σω. οὐκ· ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
 Ξα. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάσιον.
 κάμοι γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδος τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος· καὶ δῆτ' ἔναρ θουμαστὸν εἶδον ἀρτίως.
 Σω. κάγω γ' ἀληθῶς οἶον οὐδεπώποτε.
 ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος.

4. ἄρ' οἶσθας οἶον—Sic B. In A. ἄρ' οἶδ' οἶον. Vulgo ἄρ' οἶσθας γ' οἶον. Vide Piersonum ad Mœrin p. 283.

5. σμικρὸν. Codd. et primariorū editt. μικρὸν. Illud magis est Atticum—Hesych: ἀπομερμηρίσαι, ἀποινεῖσαι, ἀ-

ποκομηθῆναι. μέγιστος γὰρ, ὕπνος κατὰ φερος. Eustathius ad Hom. p. 821. l. 36. ἀπομερμηρίσαι παρὰ τοῖς παλαιῖς τὸ ἀποκαθῆναι, ὡς τοῦ κοιμηθῆναι μηδὲν μεμνημένοι.

- Ξα.** εδόκου ἀετὸν 15
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ,
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν.
κᾶπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.
- Σω.** οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. 20
Πῶς δὴ, προσερεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων,
ὅτι ταυτὸν ἐν γῆ θηρίον, καὶ οὐρανῶ,
καὶ τῇ θαλάττῃ γ' ἀπέβαλεν τὴν ἀσπίδα;
- Ξα.** οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται,
ιδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον;
- Σω.** μὴ φροντίσης. 23
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς.
- Ξα.** δεινόν γέ που ἔστ' ἀνδρωπος ἀποβαλὼν ὄπλα,
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὐ λέξον.
- Σω.** ἀλλ' ἐστὶν μέγα,
περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ τοῦ σκάφους ὄλου.
- Ξα.** λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τῶν πρᾶγματος. 30
- Σω.** ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνου ἐν τῇ Πίνυκι
ἐκκλησιάσειν πρῶτα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβάνια·
κᾶπειτα τούτοις τοῖς πρῶτοισί μοι ἴδοκει
δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια,
ἔχουσα φωνὴν ἐμπερησμένης ὑός. 35
- Ξα.** αἰβοί.
- Σω.** τί ἐστὶ;
- Ξα.** παῦε, παῦε, μὴ λέγε·
- Σω.** ὄζει κάκιστον τούνυπνιον βύρσης σαπρᾶς.
εἴθ' ἢ μιὰρὰ φάλαιν', ἔχουσα τρυάνην,

15. ἀετὸν καταπτόμενον. Vulgo αἰ-
τὸν καταπτόμενον. Atticas formas re-
posui.

19. ἀποβαλεῖν. Perperam in A. ἀ-
πολαβῆν, frequenti harum vocum com-
mutatione. Vide ad Conc. 536. et in-
fra 1132.

22. ὅτι ταυτὸν ἐν γῆ θηρίον, καὶ οὐρανῶ.
Sic perbene scriptum in A. Transpo-
sita voces in B. ὅτι ταυτὸν θηρίον ἐν γῆ
—Vulgo ὅ, τι ταυτὸ θηρίον ἐν ἐν γῆ καὶ
οὐρανῶ. V. seq. male vulgo legitur ἀπί-
δα.

καλι, claudicante versu ob omissionem
paragigici. Ceterum male interpon-
ctus erat hic locus, et prava scriptura
ἔ, τι obscuratus. Questio est elliptica:
πῶς δὴ γίνεται, ὅτι ταυτὸ θηρίον ἐν γῆ
καὶ ἐν οὐρανῶ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ἀπίδα
τὸν ἀσπίδα;

34. μὴ ἴδου. Vulgo μοῖδέου, quod
perinde est.

38. βύρση σαπρᾶς. Cleo, qui in his
perstringitur, coriarius fuerat.

- ἴστη βόειον δημόν. 40
- Ξα.** οἴμοι δεΐλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διίστάνειν.
- Σω.** ἐδόκει δ' ἐμοὶ Θέωρος αὐτῆς πηλίσιον
χαμαὶ καθῆσθαι, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἴτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας·
Ὀλᾶς; Θέωρος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει. 45
- Ξα.** ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
- Σω.** οὐκ οὐκ ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γιγνόμενος;
- Ξα.** ἤκιστ'· ἀλλ' ἄριστον.
- Σω.** πῶς;
- Ξα.** ὄπως;
- Σω.** ἀνδρωπος ἦν· εἴτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ.
οὐκ οὐκ ἐναργῆς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι 50
ἀρτῆς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακος οἰχῆσεται;
εἴτ' οὐκ ἐγὼ, δούς δὲ ὄβολους, μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὄνειρατα;
- Ξα.** φέρε νυν κατεῖπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγα γ' ὑπειπὼν πρότερον αὐτοῖσιν ταδί· 55
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα·
μηδ' αὐ γέλωτα Μεγαροῦθεν κεκλεμμένον.

44. Nota Alcibiadis balbuties, de qua
sic Plutarchus initio ejus vitæ, ubi hos
versus adducit: τῆ δὲ φωνῆ καὶ τὴν τραυ-
λίστην ἀπερὶσαι λίγουσι, καὶ τῆ λέξῃ
πιδανότητα παρασχίον χάρις ἐπιτελοῦσιν.
μίμηται δὲ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτοῦ τῆς
τραυλίστητος ἐν οἷς ἐπιστάσσει Θέωρον·
εἴτ'—καὶ Ἀρχιστῆτος τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλκι-
βιάδου σκάπτου, βυδίζου, φησι, διακχιλι-
δῶς, φοιμάσθην ἴλασι, ὅπως ἰμφορὸς τῆ πα-
τρὸς μάλιστ' ἀξίον εἶναι,
καλαουσκρινούσασί τι καὶ τραυλίσσαι.

Similis jocus est, sed absque acrimonia,
in Ciceronis Epist. ad Cælium ii.
10. ubi Hirrum innuens, qui illius com-
petitor fuerat curulis ædilitatis, sic scri-
bit: De te, quia quod sperabam: de Hillo
(balbus enim sum) quod non putarum.
Conf. Palladæ Epigr. xxxii. Diogenis
apophthegma est: κρείττον ἐστὶν ἢ κόρα-
κος ἀπιδῆν ἢ ἢ κόρακος.

50. τοῦτο συμβαλεῖν. Sic bini codd.
Quod tamen absque eis reponendum est.
Nam vulgatum ἐμπερῆσαι metrum
jugulat.

55. ὀλίγα γ' ὑπειπὼν. Sic A. ut pri-
marie edit. In B. ὀλίγ' ὑπειπὼν. Ant.
Fracinus edidit ὀλίγ' ἄττα ὑπειπὼν. Un-
de emendatus in vulgaribus libris ὀλίγ'
ἄττ'.

57. Μεγαροῦθεν. Schol. ἢ ὡς ποιητῶν
ὄντων τινῶν ἀπὸ Μεγαρίδος ἀπόστον καὶ
ἀφῶς ἐκασταμένον· ἢ ὡς τῶν Μεγαρίων
γυλιῶτων, καὶ ἄλλων φορετικῶς γυλιω-
ζόντων. Εὐπολις Περσασαλίσις.
τὸ σκάπτου ἀσιλγίς, ἢ δὲ Μεγαρικῶν σφέ-
δρα.

Megarensis in Acharn. 738. ridiculum
commentum quo filias suas pro porcel-
lis vendere meditatur, Μεγαρικῶν μαχα-
νῶν appellat. Ideo autem Atticis, quæ
rustica lascivia ad risum movendum
composita erant ludicra, Megaris acces-
sita dicebantur, quia antiquissima come-
dia, quæ nihil aliud erat quam simplex
carmen, quod chorus cum tibicine con-
cinebat, Megarensium inventum fuit,
ut testatur Aristoteles Poët. cap. 3. διὰ
καὶ ἀνεπιστοιούσασί τῆς τῆ τραγῳδίας καὶ
τῆς κωμῳδίας οἱ Δωριεῖς· τῆς μὲν κωμῳ-

ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ Φορμίδος
 δούλω παραρρίπτουτε τοῖς θεωμένοις,
 οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατάμενος, 60
 οὔδ' αὖθις ἀνασελγαινόμενος Εὐριπίδης,
 οὔδ', εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
 αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
 ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
 ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον, 65
 καμφοδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
 ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκείνοσι,
 ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, ὀπί τοῦ τέγου.
 οὔτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῶν,
 ἔνδον καθεύξας, ἵνα δύραζε μὴ ἔξη. 70
 νόσον γὰρ ὁ πατήρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
 ἦν οὐδ' ἂν εἰς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλει,
 εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάρετε.
 Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπου φῆσ' οὔτοσι
 εἶναι φιλόκυβον αὐτόν· ἀλλ' οὐδὲν λέγει. 75
 μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.
 Ἄα· οὐκ· ἀλλὰ ΦΙΛΟ μὲν ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
 ὀδὶ δὲ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον,

δίας οἱ Μεγαρίδ, οἱ τε ἰσταῖδα, καὶ οἱ ἐκ
 Σικελίας.—καλιμμίον. Sic bini codd.
 Vulgo καλιμμίον. Utramque scripturam
 agnoscit Schol. Nostram autem in
 textu habebat.

58. Comici poëta, tum ad risum mo-
 vendum, tum ut favorem theatri sibi
 conciliarent, quotiescunq; fabulæ actio
 hujus rei occasionem dabat, bellaria
 quæ in scenam illata fuerant, ab actore
 aliquo spectatoribus projici faciebant.
 Morem hunc tanquam ineptum carpit
 Comicus in Pluto, ubi v. 797. Plutus
 ait:

οὐ γὰρ προπαῖδες ἐστὶ τῶν διδασκάλων,
 ἰσχάδια καὶ τραγάλια τοῖς θεωμένοις
 προσκαλόντ', ἐπὶ τούτοις ἰσχυροῦν ἄρξαι
 γιγνῶν.

At salse magis cum irridet in Pace v.
 962. ubi Trygæus hordea nullius pretii
 famulum jubet spectatoribus projicere,
 quod ideo comminiscitur Comicus, ut
 ex ambigua significatione nominis προπαῖς
 facetam nequitiæ eliciat.

60. In multis dramatibus inducebatur
 Hercules, solebantque poëtae ex ejus
 notissima voracitate risum captare. Eam

describit parum decenter Euripides in
 Alceste. In proverbium abiit fame-
 licus et moræ impatiens Hercules, cui
 semper cunctari videbantur famuli cœ-
 nam apposituri, Ἡρακλῆς ξενίζεσθαι, quo
 alludit Noster in Lys. 928.

ἄλλ' ἢ τὸ πῶς τοῦ Ἡρακλῆς ξενίζεσθαι.

61. In multis fabulis, quæ temporis,
 seu potius hominum, injuria periere, Co-
 micus noster Euripidem exagitaverat, ut
 in Acharnensibus, ad quam hic respi-
 cere potest, non vero ad Thesmophoria-
 zusas, quæ nondum prodierat, quum ve-
 spas docuit. Cave autem participium
 ἀνασελγαινόμενος eo sensu accipias, quo
 id accipi posse credidit Florens pro οὐκ
 ἀσελγαινόμενος, quia fuit Euripides μισό-
 γυμος. Ἐὰν in hujus verbi compositione
 valet rursus, iterum.

62. Κλέων γ' ἔλαμψε. Insertam par-
 ticulam agnoscent ambo codd.

73. εἰ μὴ πύθοιθ'. Sic bini codd.
 et veti. editt. omnes, ne quidem excep-
 ta illa Farrei. Tamen in recentioribus
 est πύθοιθ'.

78. ὀδὶ δὲ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον.
 Qui loquitur hic Xanthia digitum inten-

εἶναι φιλοπότην αὐτόν.
 Σω. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
 αὐτὴ γε χρηστῶν ἐστὶν ἀνδρῶν ἡ νόσος. 80
 Ξα. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν, ὁ Σκαμβωνίδης,
 εἶναι φιλοπότην αὐτόν, ἢ φιλόξενον.
 Σω. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
 ἐπεὶ καταπόγων ἐστὶν ὁ γε Φιλόξενος.
 Ξα. ἄλλως φλυαρεῖτ'. οὐ γὰρ ἐξευρήσετε. 85
 εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγάτε νῦν.
 φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
 φιληλιαστής ἐστὶν, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ·
 ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
 ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου. 90
 ὕπνου δ' ὅρα τῆς νυκτὸς οὐδὲ πωσπάλην·
 ἦν δ' οὖν καταμύση καὶ ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
 ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
 ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν· εἰωθέναι,
 τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται, 95
 ὡσπερ λιθωνῶτων ἐπιτιθεῖς νοσηνία.
 καὶ, νῆ Δί', ἦν ἴδη γέ που γεγραμμένον
 τὸν Πυριλάμπους ἐν δύρα Δῆμον καλόν,

dit ad spectatorum aliquem qui Dercylo
 sententiam suam aperit. Fueritne ali-
 quis ille Sosia appellatus? At Sosia no-
 men est servile, nec credo Athenis lo-
 cum fuisse servis in teatro. Legen-
 dum itaque censeo:
 ὀδὶ δὲ φησι, Σωσία, πρὸς Δερκύλον.
 quod in versione secutus sum.

81. Σκαμβωνίδης. ἀπὸ δήμου τῆς Ἀσ-
 σιδος φυλῆς. Vide Meursium de Pop.
 Att. in Σκαμβωνίδαι.

83. ὦ Νικόστρατ'. Sic bini codd. et
 primariae editt. Imperite Ant. Fracinus
 edidit ὦ Νικόστρατος, quod solus post
 eum representavit Sigis. Gelenius, e
 cujus demum editione in aliquot alias
 transit. Sincerram lectionem præfer-
 runt minores Batavæ, corruptam Kuste-
 rus, qui rursus hic oblitus est Aldinam
 inspicere.—Ludit Comicus in ambigui-
 tate nominis φιλόξενος, quatenus vel ap-
 pellativum est, vel proprium. A Comi-
 cis illius temporis exagitatus fuit Phi-
 loxenus Cinædus, de quo Eupolis in
 Urbibus apud Scholiastam:
 ἴσθι δὲ τις θῆλιον Φιλόξενος ἐκ Δορμίων.

86. εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ'. Id est εἰ δὴ ἰσι-
 θυμεῖτε. Si cui forte putida videatur
 hæc observatio, discat velim primariae
 editionis mendam εἰδ' ἠπιθυμεῖτ' nullum
 exstitisse subsequentium editorum, qui
 corrigere sustinuerit. In binis codd.
 emendata scriptura, quam representavi-
 mus, conspicitur. Confer not. ad v.
 665.

92. ἦν δ' οὖν καταμύση. Sic bene
 ambo codd. Solece vulgo καταμύσει.

98. De Pyrilampis filio Demo, pul-
 chro adolescente a multis amato, viden-
 dus Meursius Att. Lect. iv. 5. In hunc
 factum fuisse credo lepidum Epigramma
 quod aliter in Analectis nostris estat
 T. ii. p. 79. aliter in membr. quæ olim
 Palatinæ fuerunt, utianiue essent
 adhuc! Primo enim lemma nihil certi
 de auctore statuit: Ἀθῆλον οἱ δὲ, Ἀρτέ-
 μωνος. Tum nomen illius, in quem
 carmen factum, est Δῆμος, quum divi-
 sim in eis scriptum sit ἔχει Δῆμος.
 Ipsum epigramma subjiciam:

Ἰσταῖδα, οὐ μὲν ἴσχεος ἀλλήμυτον ἀρχῆνα
 Δῆλον,

ἰὼν παρέγραψε πλεθσίον ΚΗΜΟΣ ΚΑΛΟΣ.
 τὸν ἀλεκτρούνα δ', ὃς ἦδεν ἐφ' ἐσπέρας, ἔφη, 100
 ὡς ὄψ' ἐγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
 παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
 εὐθύς δ' ἀπὸ δορηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας·
 κάπειτ' ἐκεῖσ' ἔλθων, προκαθεύδει πρὸ πάντων,
 ὡσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι. 105
 ὑπὸ δυσκολίας δ' ἄπασι τιμῶν τὴν μακρὰν,
 ὡσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
 ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.
 ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθεῖν ποτὲ,
 ἴν' ἔχη δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει. 110
 τοιαῦτ' ἀλύει νοθευόμενος δ' αἰεὶ
 μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν,
 μοχλοῖσιν ἐγκλείσαντες, ὡς ἂν μὴ ἔξη.
 ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
 καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος, 115
 ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριδώνιον,
 μηδ' ἐξιέναι θύραζ· ὁ δ' οὐκ ἐπέειθετο.

κοῦρι Διδε μινάλου, θίσφατα πῶσι
 λίγων
 Κικροσίαν δ' ἔχει Δῆμος, ὁ διῦτιρος Ἄτ.
 θίδι Φοῖος,
 ἢ παλὸν ἀπορούμενος ἄνδρος ἑλαμψεν
 Ἔρωι.
 ἢ δ' ἀνὰ κύμα ἄρξασα καὶ ἰν χθονὶ πα-
 τρις Ἀθήνη
 ἴνυ κάλλι δούλην Ἑλλάδ' ὑπηγά-
 γητα.

Ad hunc Comici locum spectat Hesychii
 glossa. Δῆμος καλός. Δῆμος, ὄνομα κίονος.
 Περιλάμπους υἱὸς ἦν οὗτος, τὴν ἄραν κάλ-
 λιστος. Ἰδὸς δὲ ἦν τοῖς ἱεραῖς, ἰσιγράφειν
 πανταχού τὰ τῶν παιδικῶν ἰνύματα.
 100. ἢς ἦδεν ἰφ' ἰσπίρας. Sic ambo
 codd. Vulgo δὲ ἦδ—Facetam hanc ἰ-
 νοῖαν non pratermisit Racinius, ut inge-
 nio, ita eruditione poetarum nostratium
 princeps:

Il fit couper la tête à son coq, de
 colère,
 pour l'avoir éveillé plus tard qu'à
 l'ordinaire;
 il disoit qu'un plaideur, dont l'affaire
 alloit mal,
 avoit graissé la patte à ce pauvre ani-
 mal.
 Simile quid est apud Plautum in Aulu-

laria iii. 4. 10.
 obtrunco gallum, furem manife-
 starium.

credo ego edepol illi mercedem gallo
 pollicitos coquos,
 si id palam fecisset.

103. δορηστοῦ. Sic codd. et vet.
 editt. Perperam in recentioribus e Flo-
 rentis sententia, a quo tamen discessit
 Berglerus, excusum δορηστοῦ. Utraque
 scriptura apud Grammaticos reperitur;
 sed prior forma genuina videtur, δορη-
 στοῦ, a δορησι.

104. πρὸ πάντων. Perperam vulgo
 πρῶτ. In A. scriptum ΠΡΩ. Vide
 not. ad Lys. 612.

105. ὄνυξι λιπάς. In Pluto 1095.
 anus

ὄνυξι λιπάς, τῆ μιμητικῆ προσομοι-
 ται.

110. ἴν' ἔχη. Male in A. ἴν' ἔχου.

111. τοιαῦτ' ἀλύει. Ex Euripidis
 Sthenebea hic versus desumptus. Apud
 Tragicum erat:

τοιαῦτ' ἀλύει νοθευόμενος δ' ἔρωι
 μᾶλλον πείθει.

113. ὡς ἂν μὴ ἔξη. Sic ambo codd.
 et vet. editt. omnes. In recentioribus
 perperam ἄτ' ἄτ'—

εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου, κἀκάθαιρε, καὶ μάλα
 μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάνιζ· ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνω
 ἄξας, ἐδίκασεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεισών. 120
 ὅτε δὴ δὲ ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
 διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα συλλαβῶν
 νύκτωρ κατέκλιεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιού·
 ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
 ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν. 125
 ὁ δ' ἐξεδίδησασκε διά τε τῶν ὕδρορροῶν,
 καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετραήμερα
 ἐνεβύσαμεν ρακίοισι, κἀπακτώσαμεν.
 ὁ δ', ὡσπερὶ κολοῖς, αὐτῷ παττάλους
 ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο. 130
 ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλήν ἄπασαν δικτύοις
 καταπετάσαντες ἐν κύκλω, φυλάττομεν.
 ἔστιν δ' ὄνομα, τῷ μὲν γέροντι, Φιλοκλέων,
 ναὶ μὰ Δία· τῷ δ' υἱεὶ γε τῶδε, Βδελυκλέων,
 ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκουσ τινάς. 135

118. κἀκάθαιρε, pro καὶ ἐκάθαιρε.
 Sic solent ista per crasin efferre Attici.
 Perperam vulgo καὶ ἐκάθαιρε. In binis
 codd. καὶ ἐκάθαιρε sine apostropho.

120. ἄξας. Sic bene uterque cod.
 Perperam in impressis ἀξας.—ἐς τὸ
 Καινὸν, subauditur δικαστήριον. Unum
 erat sic appellatum e multis tribunalibus,
 seu Judicum foris, quæ Athenis erant.

129. Berglero venerat in mentem ad
 hunc versum respexisse Eustathium in
 Commentario ad Iliad. p. 811. l. 40.
 καὶ κλίπταις δὲ ἦσαν ἰγκυνοειδῆς τινίς.
 Κόρυβος οὖν τοιαύτας ἔχων, ἀνήρηχτο
 κλιστικῶς διὰ τῶν τοίχων. Proinde
 apud Comicum legendum esse crede-
 bat:

ὁ δ', ὡσπερὶ Κόρυβος, αὐτῷ παττάλους
 ἐνέκρουεν εἰς τὸν τοῖχον· εἶτ' ἐξήλλετο.

Emendationem illam, quam egregiam
 appellat Burmannus in præfatione ad
 Aristophanem Bergleri p. 7. seu potius
 conjecturam, auctor ipse postmodo fu-
 tilem esse agnovit, cujus in notis ad Ve-
 spas ne verbo quidem meminit. Comi-
 cus si sicuti Coræbi nomen nominavit, cum
 non tanquam furem, sed tanquam insa-
 num tradidit. Suidas e Scholiaste ad
 Ran. 1021. Κόρυβος, μωρὸς τις μετρῶν
 τὰ κύματα. ὁ Βουτῆλιον, καὶ Κόρυβος, καὶ
 Μιλυτιδῆς ἐπὶ μωρῶν διέβηλιντο. Ἀριστ.

φάνης. Insani illius Coræbi, cujus no-
 men cuius stulto designando in prover-
 bium cessit, meminit Lucianus cum ali-
 bi, tum in Philopseude pag. 32. ubi in
 scholiis de eo narratur ridicula historia,
 ut mulier, quam post nuptias nondum
 attigerat, eum induxit ut mariti funge-
 retur officio, quod de Margite refert
 Eustathius in extremo Commentario ad
 Odys. x. Si ista ætate fur insignis
 fuisse Coræbus appellatus, cujus hic me-
 minisse voluisset Comicus, nomen ab-
 sque articulo non extulisset. Dixisset
 ὁ Κόρυβος, ut v. 1178. ὁ Καρδοσιών.
 Maneat itaque κολοῖς, cujus similitudo
 non attingit verbum ἐνέκρουεν, sed ἐξήλ-
 λετο, hac sententia: ὁ δὲ ἰγκυνοειδῆς αὐτῷ
 παττάλους εἰς τὸν τοῖχον, ἐξήλλετο, ὡσπε-
 ρὶ κολοῖς.

134. τῶδε. Sic bini codd. et prima-
 riæ editt. In recentioribus τῶδι, quod
 Ant. Fracino debetur, et perinde est.
 Sed quum absque auctoritate et neces-
 sitate mutatum fuerit, priorem formam
 revocavi.

135. φρυαγμοσεμνάκουσ τινάς. Sic
 bene apud Suidam legitur, quod Florens
 observavit. In B. φρυαγμοσεμνάκουσ
 τινου. In A. ut vulgo, initio ejusdem
 vocis est litera o.

- Bδ. ὦ Ξανθία, καὶ Σωσία, καθεύδετε;
 Πα. οἶμοι.
 Σω. τί ἐστὶ;
 Πα. Βδελυκλέων ἀνίσταται.
 Bδ. οὐ περιδραμεῖται σφῶν ταχέως δεῦρ' ἄτερος;
 ὁ γὰρ πατήρ εἰς τὸν ἵπνον εἰσελήλυθε,
 καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει, 140
 κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρημ' ὅπως μὴ 'κδύσεται'
 σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο.
 Σω. ταῦτ', ὦ δέσποτα.
 Bδ. ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπην ψοφεῖ;
 οὗτος, τίς εἶ σύ;
 Φι. καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.
 Bδ. καπνός; φέρε' ἴδω τίνας ξύλου σύ.
 Φι. συκίνου. 145
 Bδ. νῆ τὸν Δί', ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
 ἀτὰρ οὐκ ἐσερρήσεις γε; ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
 δύοο πάλιν. φέρ', ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
 ἐνταῦθα νῦν ζήτηί τιν' ἄλλην μηχανήν.
 ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἰμ', ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ, 150
 ὅστις πατὴρ νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.
 Σω. παῖ, τὴν θύραν ὧθει. πῖεζε νῦν σφόδρα

140. καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς· ἀλλ' ἄθρει. Sic perbene A. nec aliter est in B. nisi quod pro τι habet τις. In primariis editionibus erat:

καὶ μυσπολεῖ γ' ὅς τις καταδεδυκώς.
 ἀλλ' ἄθρει.

Lectionem immutavit et pejorem adhuc reddidit Ant. Fracinus:

καὶ μυσπολεῖ τις ὅς τις καταδεδυκώς.
 ἀλλ' ἄθρει.

Ne de sententia loquar, quæ nulla his vocibus inest, bellus profecto hic senarius est qui septem subiuxus est peribibus, et in quarta sede diactylum habet. Siluerunt hic interpretes, tametsi nodus dignus erat vindice.

142. ταῦτ', ὦ δέσποτα. His verbis præfixa in A. persona Sosia. Sequenti v. in utroque cod. persona Bdelyleo.

145. Hunc locum respicit Eustathius ad Odys. p. 1719. l. 7. τοῖς δὲ τί φωνήσας καπνὸς ἐκέρχεται καὶ τὸν καμινώμενον ἀπὸ τῶν ἰσθμῶν, καὶ κινεῖται τὸν σφῶν, ὅς οὐ βλέφαρα δάκρυον λυπεῖ, ἀλλὰ ψυχὴν αὐτῶν.

147. τηλία nomen est generale mensæ, quibusvis usibus aptæ. Aleatorum tabula, compacti asseres super quibus committebantur gallinæ et coturnices, mensa super qua structi panes venum exponebantur, aliæque id genus communi τηλία nomine indigebantur. Hic mensa culinariæ significatur, qua fumarium contegi iubet Bdelyleo. τηλία in Pluti v. 1037.

οἱ τυγχάνει γ' ὁ δακτύλιος ὁν τηλία. significat τὴν περιφέρειαν τοῦ κοκκίου. Vide Etym. M. in voce et Pollucis interpretes.

151. νυνὶ Καπνίου. Sic libri omnes scripti et impressi, recte. Nullus νῦν. Quod manifesto ostendit primam in καπνός, derivatis et compositis, produci non posse.

152. πῖεζε νῦν σφῶρα. Sic in duobus codd. scriptum. In principibus edit. erat πῖεζε νῦν σφῶρα. Tragicis usitatum νῦν, Comicis non item. Ant. Fracinus edidit πῖεζε νῦν σφῶρα.

- εὐ κἀνδρικῶς. κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι
 καὶ τῆς κατακλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ
 φύλαττέ θ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. 155
 Φι. τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρῶτατοι,
 δικάσοντά μ'; ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης.
 Bδ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἀν φέροις;
 Φι. ὁ γὰρ θεός
 μαντευομένη μοι ἔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
 ὅταν τις ἐκφύγη μ', ἀποσκληῖναι τότε. 160
 Bδ. Ἄπολλον Ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.
 Φι. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ἐκφερέ με, μὴ διαρράγῃ.
 Bδ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτε γε.
 Φι. διατρώξομαι τοῖνον ὁδᾶξ τὸ δίκτυον.
 Bδ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὑδόντας.
 Φι. οἶμοι δείλαιος 165
 πῶς ἂν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
 ὅπως τάχιστ', ἡ πινάκιον τιμητικόν.
 Bδ. ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασεῖε κακόν.

156. ὦ μιαρῶτατοι. Sic bene A. Vulgo μιαρῶτατοι. Illud melius est quam μιαρῶτατοι, quod reponi volebat Berglerus, quia præter Xanthiam et Ssiam alii erant in scena famuli, mutæ personæ, quorum unum alloquitur Sosia v. 152. Seq. v. ineptissime legebatur in omnibus Florente, e mera conjectura reposuit optimam lectionem δικάσοντά μ'. Cujus nefarii flagitii ne graves ab eo penas repetat PUTEANUS noster, intercedam, deprecatoresque advocabo binos codd. in quibus perspicue et distincte sic scriptum δικάσοντά μ'.

158. Post φέροις interrogationis signum positum in A. quod sententia manifeste flagitat. Est autem hæc peruncatio Bdelyleonis, cui pater respondet ὁ γὰρ θεός—Pessime in Græcis distinctæ vulgo personæ: pejus adhuc in Bergleri versione. Seq. v. μοι ἔχρησεν bene edidit Kusterus, etiamsi in prioribus edit. ut in scriptis libris, per crasin legeretur μοι ἔχρησεν.

162. ἐκφερέ με. Sic quidem codd. sed, ut opinor, perverse. Aliena est ab hoc loco significatio verbi ἐκφρίειν. Dixerat supra Philocleo:

τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρῶτατοι;

hic vero procul dubio scripserat Comicus:

Ἰθ', ἀντιβολῶ σ', ἐκφερέ με, μὴ διαρράγῃ. Scripsit forte librarius quispiam ἐκφρίει, unde inversis literis factum fuit ἐκφρίει.

164. τοῖνον ὁδᾶξ. Sic B. In A. quod vulgo inseritur γ' in textu etiam omissum, repositum fuit a secunda manu inter lineas.

166. δότε μοι ξίφος. Sic A. Vulgo pronomen omissum.

167. πινάκιον τιμητικόν. Schol. πινάκιον ἀβελδικαστικόν, ὅσα τὴν μακρὴν χαρῆσσοῖς καὶ δίκασσον ἢ τὴν μικρὰν, ἢ ἀπίλων. Supra v. 106. ἄσασσι τιμὴν τὴν μακρῶν. In tabula cera obducta longam illam lineam unguibus ducebat, quapropter domum semper redibat,

ἵσθ' τοῖς οὐδὲ κερὸν ὑποστραλασμίως. Miror Dawesium librorum omnium lectionem damnantem. Nemini persuasit Comicus hic scripsisse πινάκιον τιμητικόν. Vulgatum tuentur eruditi Britanni, quibus debetur nova Miscellaneorum editio. Pollux viii. 16. ubi de forensi instrumento agit: πινάκιον τιμητικόν, μάλθῃ, ἢ κατακλίστε σὺ πινάκιον. ἰγκινεῖς, ἢ ἴλλων τὴν γραμμήν. μακρὰ δὲ ἰσαλίτα, ἢ κατακλίστε ἴλλων. Ad quem locum vide interpretes.

168. δρασεῖε. Sic bene Berglerus edi-

- Φι. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. 170
νομηγία γὰρ ἐστίν.
- Βδ. οὐκοῦν καὶ τὸς ἂν
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἂν.
- Φι. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.
Βδ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἐξαγε.
Ξα. οἶαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵνα θάττον ἐκπέμψεις.
- Βδ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασε 175
ταύτη γ'· ἐγὼ γὰρ ἠσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιῶν μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ,
ὅπως ἂν ὁ γέρον μὴδὲ παρακύψῃ πάλιν.
κάνθαν, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βιάδιζε θάττον. τί στένεις; εἰ μὴ φέρεῖς 180
'Οδυσσεά τινά γ';
- Ξα. ἀλλὰ, ναὶ μὰ Δία, φέρεῖ
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδευκότα.
Βδ. ποῖον; φέρ' ἴδωμαι.
Ξα. τουτονί.
Βδ. τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ', ὦ ἄνθρωπ', ἐτεόν;
Φι. Οὔτις, νῆ Δία.
Βδ. Οὔτις σύ; ποδαπός;
Φι. Ἰθακὸς ἀπὸ Δρασιππίδου. 185
Βδ. Οὔτις, μὰ τὸν Δί', οὐ τι χαίρισαν γ' ἔσει.
ὑφελκε θάττον αὐτόν. ὦ μιαιώτατος,
ἵν' ὑποδέυκεν ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῃ.

dit, ut insciente illo legendum esse ostenderat Dawesius ad hunc locum, probantibus ipso Orvillio ad Charit. p. 35. et Valckenario ad Euripidis Phoen. p. 412. In A. scriptum *δράσιπιν*, quod recentiores editt. habent: in vet. est *δράσιπιν*. In B. autem scriptum *δράσιπιν κλον*. Quæ repeti debebat syllaba a præcedente absorpta fuit.

172. *οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ*. Sic editiones duæ primariæ. Ant. Fracinius cum verus ruina particulam *γ* omisit, quæ reposita fuit in editione Cratandri, in duabus Venetis, in Parisina Wecheli.

Eam rursus omisit Frobenius, cujus editio illam Phil. Juntæ heredum fere ubique exprimit: inde in ceteras propagata fuit menda. In B. eundem errorem admisit librarius, *ἄσπερ ἐγώ*.

179. *τί κλάεις*. Sic uterque cod. Vulgo *κλαίεις*.

184. *ὦ ἄνθρωπ'*. Sic A. Vulgo *ἄνθρωπ'*.

185. *Οὔτις σύ; ποδαπός*; Sic perbene A. Vulgo *οὔτις σὺ ποδαπός*; Hanc lectionem nostram ingenio adsecutus faerat sagacissimus Dawesius.

- Φι. εἰ μὴ μ' ἐάσειθ' ἤσυχον, μαχοῦμεθα. 190
Βδ. περὶ τοῦ μάχει νῦν δῆτα;
Φι. περὶ ὄνου σκιάς.
Βδ. πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης, καὶ παραβόλος.
Φι. ἐγὼ πονηρὸς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φύγῃς
ὑπογαστριον γέροντος Ἑλιαστικοῦ. 195
- Βδ. ὦθει τὸν ὄνον καὶ σαυτόν ἐς τὴν οἰκίαν.
Φι. ὦ ξυνδικασταί, καὶ Κλέων, ἀμύνατε.
Βδ. ἔνδον κέκραχθι, τῆς θύρας κεκλεισμένης.
ὦθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλόν, 200
καὶ τῆ δοκῶ πρὸσθες τὸν ὄλμον τὸν μέγαν.
ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'.
- Σω. οἶμοι δεΐλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτακέ μοι τὸ βάλιον;
Ξα. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοι ποθέν.
Σω. μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὔτοςι 205
ὑπὸ τῶν κεραμίδων Ἑλιαστής ὀροφίας.
Ξα. οἶμοι κατοδαίμων, στρουθὸς ὠνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ, ποῦ· στί μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ.

190. *εἰ μὴ μ' ἐάσειθ' ἤσυχον*. Sic ambo codd. quod absque iis etiam reposuissent: nam probe scio vulgatum *ἴσως* solæcum esse. Mirum quam sæpe Viri græce docti in conjunctionis *et* constructione lapsi fuerint. ne suo, ut loqui solet, centenos aliquot hujus generis solæcismos prioribus addidit in Oratoribus Græcis *κλεισιπιν*. Quod ideo observo, quia eosdem illos Oratores Parisiis propædium recudendos esse audio; doctumque virum, qui provinciam illam suscepit, monitum volo, ut has libroriorum editorumve surdes repurget. Præter Thomam in *Et* vide laud minoris auctoritatis magistrum, Valckenarium ad Herod. p. 641. 28. et nos ad Plut. 216. Ran. 594.

191. *περὶ τοῦ μάχει νῦν δῆτα*. Sic recte in B. In A. etiam *νῦν*. Perperam vulgo *μάχει νῦν*. Sed menda in pronome ubique fere recurrit, nec scriptorum librorum flagitat opem.

207. Hunc et sequentes tres versus codd. ut impressi, Xanthiæ tribuunt. Manifestum est tamen versum 210. a fa-

mulo proferri nec posse nec debere. Ideo in versione pro Xanthiæ reposui personam Bdelycleonis. Postmodo item animadverti ne sic quidem loquendi vices recte divisas esse. Duo primi versus cum tertii initio sunt famuli. Ante voces *νῆ Δία* omisa fuit persona Bdelycleonis, errore librariis tam solemnè, maxime mediis in versibus, ut mille ad minimum similia exempla ex his fabulis produci possint. Famulus cui senis mandata custodia, officio suo fungitur, curans ne extra retia prorumpat, de quibus dixit initio, v. 131. Filius vero indignandus ait, sibi melius futurum esse, si in Thraciam mittatur ad Scionæ obsidium, quam patrem hunc suum observanti. *ταύτου τοῦ πατρὸς*, ut mox infra idem dicit *ταύτου τοῦ πατρὸς*. Hoc in famulum non cadit: præterea servi apud Athenienses non militabant. Scione ab Atheniensibus defecerat anno 1. Ol. lxxxix. eam circumvallarunt Athenienses, et post continuatam duobus fere integris annis obsidionem, eam expugnarunt. 1274

- Bδ. νῆ Δί, ἡ μοι κρείττων ἦν
τηρεῖν Σκιώνην, ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός. 210
- Σω. ἄγε νῦν, ἐπειδὴ τούτου σέσοδῆκαμεν,
κούκ ἔσθ' ὅπως διαδύς ἀν ἡμᾶς ἔτι λάδοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
- Bδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', ἤξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τούτου
τὸν πατέρα. 213
- Σω. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαδύς.
- Bδ. νῆ τὸν Δί· ὄψε γοῦν ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦσιν γ' αἰεὶ,
λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελησιδωνοφρυνηχίρατα, 220
οἷς ἐκκαλοῦνται τούτον.
- Σω. οὐκοῦν, ἦν δέη,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.
- Bδ. ἀλλ', ὦ πόνηρ', τὸ γένος, ἦν τις ὀργισθῆ,
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ἕμοιον σφηκιᾶ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος 225
ὀξύτατον, ὧ κεντούσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι, καὶ βάλλουσιν, ὡσπερ φέψαλοι.
- Σω. μὴ φροντίσης· εἴανπερ ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιᾶν διασκεδῶ.
- Χο. χῶρει, πρὸβαίν' ἐρρωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις; 230
μὰ τὸν Δί, εἰ μέντοι πρὸ τῆ γ'. ἀλλ' ἦσθ' ἰμάς κύνειος'
νυτὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίσειν.
ὦ Στρυμόδαρε Κουδυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἄρ' ἐστὶ που ἠθαυθ', ἡ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ', ὁ λοιπὸν ἐστίν, ἀπαπαί, παπαί, παπαιᾶξ, 235

* 217. ἐφί γοῦν ἀνεστήκασι νῦν. Sic Kusterus edidit bene. In primariis editt. est ἐφί γοῦν ἀνεστήκασι γι. Ant. Fracinus edidit ἐφί γὰρ ἀνεστήκασι νῦν, quam lectionem præfert B. Illa primariarum editt. est in A. νῦν sincerum est, et unice sententiæ aptum.

218. Vulgo legitur: ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν παρακαλοῦντες μ' αἰεὶ. Ergo senes illi Heliastæ Bdelycleonem, quicum illis nihil erat, media de nocte provocare solebant? inepte! Quam belle congruit hoc cum eo quod mox infertur, οἷς ἐκκαλοῦνται τούτον! corrupta est lectio. Sin-

ceræ vestigia in B. remansere, ubi scriptum παρακαλοῦν' αἰεὶ. Dederat Comicus παρακαλοῦσιν γ' αἰεὶ.

232. νυτὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίσειν. Pedibus melior est te. Sic bene ambo codd. Mendose in impressis κρείττων ἐστὶ.

235. πάρεσθ', ὁ λοιπὸν ἐστίν, ἀπαπαί, παπαί, παπαιᾶξ. Sic optime scriptum in A. Sic fere etiam editt. primariæ, in quibus legitur ἐστὶ ἀπαπαί. In recentioribus inconcinuus et immodulatus hic versus legitur, ex Ant. Fracini editione derivatus:

- ἦδης ἐκείνης, ἦνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνήμεν
φρουροῦντ' ἐγὼ τε καὶ σύ· κατὰ περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀροτοπώλιδος λαδόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον·
καθ' ἣψαμεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ἄνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυτὶ. 240
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθῆς οὖν Κλέων ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὄρα
ἤκειν, ἔχοντας ἡμερῶν ὄργην τριῶν πονηρῶν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολουμένους, ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ γὰρ
σπεύδωμεν, ὦ ἄνδρες ἤλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι. 245
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
μὴ που λαδῶν ἡμᾶς τις ἐμποδῶν κακόν τι δράσῃ.
- Πα. τὸν πηλὸν, ὦ πάτερ, πάτερ, τούτου φύλαξαι.
- Χο. κάεφος χαμάθεν σύ νυν λαδῶν, τὸν λύχνον πρόβουσον.
- Πα. οὐκ' ἀλλὰ τῷ μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβοῦσειν. 250
- Χο. τί δὴ παδῶν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλιδ' ὠθεῖς;
καὶ ταῦτα τούλαιόν σπανίζοντος, ὦ ἄνυτε.
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέη τίμιον πρίασθαι.

πάρεσθ', ὁ λοιπὸν ἐστὶ ἐστὶ ἀπαπαί, παπαί, παπαιᾶξ.

Alia, nec forte deterior, lectio e scriptura cod. B. concinnari potest, in quo scriptum: πάρεσθ' ὁ δὲ λοιπὸν γ' ἐστίν, ἀπαπαί, παπαιᾶξ. Quid, si legatur?

πάρεσθ', ὁ δὲ λοιπὸν γ' ἐστὶ ἐστὶ, ἀπαπαί, παπαί, παπαιᾶξ.

239. ἦψαμεν. Sic quidem libri: sed mendosi sunt. Aoristum primum ἦψα nec Attici, nec, opinor, ceteri Græci cognoscunt; omnibus est ἦψαμε. Alter vero aoristus, ab imperfecto non diversus, est ἦψον, unde hic omnino scribendum fuit ἦψομεν. Codices etiam κερύερον.

244. κολουμένους. Scholiastes accipit pro κολήσοντας; quidni pro κολουόντας, ἀκολουῶν?

247. μὴ που λαδῶν ἡμᾶς τις ἐμποδῶν κακόν τι δράσῃ. Sic legendum esse metri ratio evincit. In omnibus libris mendose λαδῶν τις ἡμᾶς, qua vocum collocatione versus pessundatur. Hoc me fugerat, quum fabulam hanc recensui, quumque primo typis descriptum hunc locum legi. Postmodo quum folium hoc ob personarum confusionem, de qua dixi ad τ. 207. iterum excudi jussi, exemplum e prelo madidum legenti

menda in oculos mihi incurrit. Vide not. ad Ran. 1035.

248. Illic et qui sequuntur versus asynarteti sunt e dimetro iambico et dimetro trochaico brachycatal. seu ithypallico. Hoc observavit quidem Florensis; sed quæ corrupta erant metra ad istam normam non redegit. Et primo quidem in hoc verso perperam vulgo legitur πάρεσθ' ἐν τούτου. Inepte insertum pronomen ἐν expungi debuit. Quod puer πηλὸν dicit, seni infra τ. 259. appellatur βρέβορος. Quid differant hæ voces, quæ hic promiscue adhibentur, docet Hensterhusius ad Lucianum p. 23.

250. Sic vulgo legitur hic versus: οὐκ' ἀλλὰ τῷ μοι γι νῦν δοκῶ τὸν λύχνον προβοῦσειν.

In binis codd. emendate saltem προβοῦσειν. Sed quis ferre possit versus otiosis particulis tam inepte suffarcinatum? voculæ γι νυν ejici debuerunt.

251. τί δὴ παδῶν. Sic cum Florente lego. Vulgo τί δὴ μαδῶν. Vide not. ad Lys. 599.

252. ὦ ἄνυτε. Subjicitur vulgo pronomen σὺ, quod metrum admittere gravatur, quoque sententia non indiget.

- Πα. εἰ νῆ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσείσαντες τοὺς λύχνους, ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί· 255
κάπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκύτῳ τουτουὶ στερεθῆεις,
τὸν πηλὸν, ὥσπερ ἀτταγᾶς, τυρκάσεις βαδίζων.
- Χο. ἦ μὴν ἐγὼ σου χ' ἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὔτοσί μοι βόεθορος φαίνεται πατοῦντι
κούκ ἐστ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τετάρτων τὸ πλείστον 260
ὑδὼς ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνους οὔτοι μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν ἦ τουτί ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή'στι προῖμα,
ὑδὼς γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι Βήρειον αὐτοῖς. 265
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστῆς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πηλῆδος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολλκὸς ἦν· ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἦγεῖτ' ἂν ἄδων Φρυγίχου· καὶ γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ
φιλωδός. ἀλλὰ μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦ ἄνδρες, 270
ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν· ἦν τι πως ἀκούσας

264. ἄττα μή'στι προῖμα. Perperam vulgo, metro reclamante, προῖμα. Vide Piersonum ad Mœrin p. 30.

269. ἦγεῖτ' ἂν ἄδων Φρυγίχου. Sic bene Dawesius. Perperam vulgo ἀνθῶν. Vide not. ad Pl. 453. Particula ἄν refertur ad præcedens verbum. ἦγεῖτ' ἄν praeire solent. Cum Φρυγίχου subauditur τι. Sollicitari non debuit ἀνθῶν in fine versus: non enim flagitat metri ratio, ut rescribatur ἀνθῶν. Primum in ἀνθῶν pro lubitu corripuit vel producit Attici poetæ. Vide Valckenarium ad Eurip. Phœn. p. 534.

271. ἰκαλιῶν. Sic certissime emendavit Dawesius ineptam librorum lectionem ἰκαλιῶν.—Quod in his xxv. versibus asynaretis voces aliquot spurias recidere necesse fuerit, nemo mirabitur, qui sciet librariis quibusdam placuisse eos ad idem metri genus reducere, quod superiorum erat, id est ex iis tetrametros iambicos facere; quod sane numerorum modo habita ratione, haud difficile erat. Sed ut in perfecta et absoluta phrasi nihil fere addi vel detrahi patitur sermonis indoles, inepte inseratæ fulciendis metris otiosæ vocule, manu interpolatoris statim produnt. Versus il-

los apponam prout scripti sunt in cod. A.

τὸν πηλὸν ὃ πάτις πάτις ΣΤ τουτουὶ φύλαξαι.

κἀπειτ' ἰσως ἐν τῷ σκύτῳ τοῦ τουτουὶ στερηθῆεις.

οὐκ ἄλλ' οὔτοσί μοι γε NTN δεκὸν τοῦ λύχνου προδύσει.

τί δὴ μαθὼν τὸ δακτύλῳ ΣΤ τὴν θρου- αλλ' ὡθίς,

καὶ τῶντα τοῦ λαίου σπαιζόντες NTN ὁ ἴησι ΣΤ;

οὐ γὰρ δάπανι σ' ὅταν δῖν ΤΙ τίμιον προῖ- σθαι.

εἰ νῆ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθῆσαι ἡμᾶς, ἀποσείσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴ- καδ' αὐτοί.

κἀπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκύτῳ ΓΕ τουτουὶ στερεθῆεις,

τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς ΠΟΤ τυρκάσεις βαδίζων.

ἦ μὴν ἐγὼ σου χ' ἀτέρους ΓΕ μείζονας κολάζω.

ἀλλ' οὔτοσί μοι βόεθορος NTN φαίνεται πατοῦντι.

κούκ ἐστ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν ΓΕ τιττά- ρων τὸ πλείστον

ὑδὼς ἀναγκαίως ἔχει ΔΗ τὸν θεὸν ποιῆσαι.

ἔπεισι γοῦν ΔΗ τοῖσι λύχνους οὔτοι μύ- κητες.

- τοῦ μοῦ μέλους, ὑφ' ἠδονῆς ἐρπύση θύραζε.
τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνεται ἄρ' ἡμῖν
ὁ γέγων, οὐδ' ὑπακούει; μῶν ἀπολώλεκε τὰς ἐμ-
βάδας, ἢ προσέκοψε τῷ σκύτῳ τὸν δακτυλὸν σου; 273
εἴτ' ἐφλέγημην αὐτοῦ τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βεβωνιώη γ'. ἦ μὴν πολὺ δριμύταλός γ'
ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, καὶ μῖμος οὐκ ἂν ἐπείδετ'.
ἀλλ' ὑπότ' ἀντιβολοῖη τις, κάτω κύπτων ἂν οὔτω,
Λίδον ἔψεις, ἔλεγεν. τάχα δ' ἂν 280
διὰ τὸν χθεσινὸν γ' ἀνδρωποῦν, ὃς ἡμᾶς διεδύετ'
ἐξαπατῶν, καὶ λέγων, ὡς φιλαθηναῖος ἦν, καὶ
τῶν Σάμω πρῶτος κατεῖποι, διὰ τοῦτ' ὀδυνηδῆς
εἴτ' ἴσως κείται πυρέττων.
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνὴρ. 285
ἀλλ', ὦ γὰρ, ἀνίστασο, μηδ' οὔτως
ἔσθιε σαυτὸν, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει τῶν προδόντων
τάπι Θράκης· ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτρεῖς.
ὑπαγ', ὦ παῖ, ὑπαγε. 290
Πα. ἐδελέσεις τι μοι οὔν, ὦ
πάτερ, ἦν σου τι δεθηθῶ;
Χο. πᾶν γ', ὦ παιδίον· ἀλλ' εἰ-
πέ τί βούλει με προῖασθαι
καλόν· οἶμαι δὲ σ' ἐρεῖν ἀ-
στραγάλους δῆπουθεν, ὦ παῖ. 295
Πα. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἠδῖον γὰρ.
Χο. οὐκ ἂν, μὰ τὸν Δί', εἰ κρέμοισθέ γ' ὑμεῖς.

φιλεῖ δ' ὅταν Γ' ἦ τῶντα ποιῆν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή'στι προῖμα,
ὑδὼς γενέσθαι, κἀπιπνεῦσαι ΔΗ βήρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας ΓΕ τῆσδε συνδικαστῆς
πέπονθαι, ὡς οὐ φαίνεται NTN δεῦρο πρὸς τὸ πηλῆδος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολλκὸς ἦν ΟΔ'. ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἦγεῖτ' ἄνδων Φρυγίχου ΤΙ. καὶ γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ
φιλωδός. ἀλλὰ μοι δοκεῖ NTN στάντας ἰκαλιῶν ὡ ἄνδρες,

ἄδοντας αὐτὸν ἰκαλιῶν, EAN τί πως ἀκούσας τοῦμοῦ μέλους, ὑφ' ἠδονῆς ἘΞερπύση θύραζε.

277. βουβωνιώη γ'. ἦ—Particula inseri debuit ad vitandum hiatus.

278. ἐπείδετ'. Sic recte B. Vulgo ἐπέιδετο. In A. eadem est menda, quæ supra v. 269. οὐκ ἀνιστῆται.

281. Bene hic impressi διδύετ'. In A. διδύετο.

286. Hic et sequens versus dimetri sunt anapaestici, pessime vulgo habiti.

289. ἐγχυτρεῖς. Φουῖσις. Vide Suidam in ἐγχυτρεῖσθαι.

297. παππία. Vulgo παπία.

- Πα. μὰ Δί' οὐκ ἄρα προπέμψω σὲ τοιοῦτόν.
 Χο. ἀπὸ γὰρ τοῦδ' ἐμὲ τοῦ μισθαρίου 300
 τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιστα θεῖ, καὶ
 ξύλα, κῶψον· σὺ δὲ νῦν σὺκ' αἰτεῖς;
 Πα. ἄγε νῦν, ὦ πάτερ, ἦν μὴ
 τὸ δικαστήριον ὠρχων
 καδίση νῦν, πῶθεν ὠνη- 305
 σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
 πίδα χρηστήν τινα νῦν, ἢ
 ΠΟΡΟΝ ΕΛΛΑΣ ΙΕΡΟΝ;
 Χο. ἀπαπαί, φεῦ.
 μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῦν 310
 οἶδ' ὁπόθεν δεῖπνον ἔσται.
 Πα. τί με δῆτ', ὦ μελέα μήτηρ, ἔτικτες,
 ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρῆχης.
 Χο. ἀνόνητόν σ' ἄρ', ὦ θυλάκιόν γ',
 εἶχον ἀγαλμα. 315
 Πα. ἔ, ἔ· πάρα νῦν στενάζειν.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ,
 ΣΩΣΙΑΣ, ΞΑΝΘΙΑΣ, ΚΥΩΝ.

- Φι. ΦΙΛΟΙ, πάλαι μὲν τήκομαι, διὰ τῆς ὀπῆς
 ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἶμ'
 ἄδειν. τί ποιήσω; τηροῦμαι ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ

300. Hic et duo sequentes versus dimetri sunt anapestici, quos, ut superiores, de quibus modo monui, inepte suffarcinaverat librarius libido.

308. Voces illae πῶρον Ἑλλας ἱερὸν e Pindaro, juxta Scholiastem, sumta sunt, ubi significabant Ἑλλήσποντον. Posita prima voce πῶρον, pro παρῆχον, ridiculi causa duas insequentes addidit.

310. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῦν. Sic recte B. Versus est iambicus. Vulgo οἶπον.

314. In A. ἀνόνητόν γ' ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν γ', invenuste geminata particula γ'. Versus est dimeter anapesticus, pessime vulgo habitus.

318. Versum hunc exhibui, ut scriptus est in B. In impressis, ut in A. sic legitur:

ἄρ' ὦ θυλάκιόν γ' ἄρα σ', ὦ θυλάκιόν γ', εἶμ' ἄδειν.

Dawesio ἔδειν absurdum videtur, proinde ἴδην reponit, versumque ad formam iambici metri revocat:

ὑμῶν ὑπακούων· ἀλλ' οἷός τ' οὐκ εἶμ' ἴδην.

Ingeniose hercle, sed parum probabiliter. Nihil enim causæ mihi videtur esse cur a codd. scriptura recedatur. ἔδειν defendi potest: nequeo canere, scilicet vobiscum: nequeo vobis præconando canere. Hoc e superioribus satis intelligitur. Quidni Philocleo senes videre posset? Sane dum illud cum iis colloquium habebat, a spectatoribus conspiciatur, et ab ipsis senibus; proinde eos etiam videbat. Nempe e fenestra prospiciebat, ut manifesto liquet e v. 379. Deinde nulla est ratio cur hic versus iambicus esse debeat, quam insequentes alius etiam sint metri.

- βούλομαι γε πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν 320
 ἐλθῶν ἐπὶ τοὺς καδίσκους
 κακόν τι ποιῆσαι.
 ἀλλ', ὦ Ζεῦ, μέγα βρόντα, κάμῃ ποιήσου
 καπνὸν ἐξαίφνης,
 ἢ Προξενιάδην, ἢ τὸν Σέλ- 325
 λου, τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξον.
 τόλμησον, ἀναξ, χάρισσάι μοι,
 πάθος οἰκτεῖρας· ἢ με κεραυνῶ
 διατινθαλέω σπῶδισον ταχέως·
 κάπειτ' ἀνελῶν μ' ἀποφυσήσας 330
 εἰς ὄξάλμην ἐμβαλε δερμῆν·
 ἢ δῆτα λίθον με ποιήσου, ἐφ' οὗ
 τὰς χοιρίνας ἀριθιμοῦσιν.

Χορός.

τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἰργων, ἀποκλείων τὰς θύρας;
 λέξον· πρὸς εὔνοους γὰρ φράσεις. 335

Φιλοκλέων.

ὕμνος υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾷτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
 οὔτωσι πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.

Χορός.

τοῦ δ' ἐφέξεν, ὦ μάταιε, ταῦτα δοῶν, σε βούλεται;
 τίνα πρόφασιν ἔχων;

Φιλοκλέων.

οὐκ ἔᾶ μ', ὦ νόρες, δικάζειν, οὐδὲ δοῶν οὐδὲν κακόν· 340
 ἀλλὰ μ' εὐωχεῖν ἔτοιμός ἐστ'. ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.

Χορός.

τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν, ὁ Δημολογοκλέων,
 ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τάληθές;

320. βούλομαι γι πάλαι πάνυ μεθ' ὑμῶν. Sic B. In A. vocem πάνυ, quam omiserat, superne inter lineas reposuit librarius. Vulgo βούλομαι γι πάλαι μεθ' ὑμῶν.

326. ψευδαμάμαξον, ψευδίστατον, ut Suidas exponit.

327. τόλμησον χάρισσάι μοι. Id est χάρισαι. Vide Marklandum ad Lysiam p. 385. edit. Reiskii.

333. Pollux viii. 16. ubi vasa forensia recenset: χοιρίνας, πάλαι γὰρ χοιρίνας ἀπὸ ψήφου ἰχρῶντο, αἰσις ἦσαν κί-

γχα θυλάσσειαι.

340. οὐδὲ δοῶν οὐδὲν κακόν. Supra v. 322. βούλομαι μεθ' ὑμῶν κακόν τι ποιῆσαι, id est καταδικάσαι σινά, ut bene exponit Scholiastes. At hic non deterior esset sententia, si legeretur, οὐδὲ δοῶν μ' εἶδεν κακόν. Sic major esset oppositio inter hoc et sequens membrum: nec tamen quidquam mihi facit mali; quin convivis φε. Si minus hoc placeat, saltem pro οὐδὲ legendum videtur οὐτε.

343. ὅτι λέγεις περὶ τῶν νεῶν τάληθές. Versus est trochaicus. Sic emendari

Φιλοκλέων.

οὐ γὰρ ἂν ποδ' οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμησεν λέγειν,
εἰ μὴ ξυνωμότης τις ἦν.

343

Χορός.

ἀλλ' ἐκ τούτων ὦρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν,
ἥτις σε λάθρα τάνηδός σουδὶ καταβῆναι δεῦρο ποιήσει.

Φιλοκλέων.

τίς ἂν οὖν εἶη; ζητεῖθ' ὑμεῖς· αἷς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην·
οὕτω κιτῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν.

Χορός.

ἔσιν ὅπη δῆθ' ἦντιν ἂν ἐνδολεν οἷός τ' εἶης διορύξαι,
εἴτ' ἐκδύναί βράκυσιν κρυφθεῖς, ὥσπερ πολὺμήλις Ὀδυσσεύς;

350

Φιλοκλέων.

πάντα πέφρακται, κοῦκ ἔστιν ὅπῃς οὐδ' εἰ σέφρω διαδῦναι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὅπιαν δ' οὐκ ἔστι γενέσθαι.

debut codd. scriptura. In B. ὅτι λίγυς τι περὶ τῶν νῶν ἀληθῆς. Hac lectio margini etiam adscripta in A. qui vulgatum in textu habet inepte interpolatum: ἕσπερ λίγυς περὶ τῶν νῶν ἀληθῆς ἔν.

344. ἰσάμυσιν ad metri legem scribi debuit, ut recte est in A. Vulgo ἰσάμυσι.

347. τάνηδός σουδὶ. Perperam vulgo, metro ruente, τοῦδῃ.

348. αἷς πᾶν ἂν ἔγωγε ποιοίμην. Ex-ciderat particula ἂν, a precedente πᾶν absorpta: eam reponi jubebant et sermonis et metri lex, quod Dawesius observavit.

349. μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Optimum lectionem, qua melior altera ex ipsius Comici manu esse non possit, emendat, si diis placet, Abreschius ad Aristanetum p. 239. festivo sic disputans. τῶ περιελθεῖν, quod editur, substitui περιελθεῖν, sensu ita postulante—nec spondeum metrum hac sede refutere docet Hephaestio pag. 26. Adde ipsum Aristoph. Vesp. 701. et Nub. v. 972. Age ergo versum dimeiāmur:

οὕτω | κιτῶ | δια των | σανίδων | μετὰ
χοι | ρίνης | περιελ | θεῖν.

Bono isti homini περιελ pes erat spondeus. Nescio quo ille prosodice magistro usus fuerat: crediderim fore ex disciplina Clarissimi Professoris Parisini eum profecisse. Versus quem citat e

Nubibus, nobis est 976, ad quem vide quae notavimus. Quem ex hac tabula citat v. 701. pejus adhuc ac fadius, quam alter e Nubibus depravatus erat, eumque feliciter, ut optinamur, restitui-mus. Nusquam Aristophanes in tetra-metris anapaesticis syllabam catalecticam spondeo subjicit. Hanc sibi licentiam sumsisse Cratimmi testatur Hephaestio, cujus hunc verum protulit:

αἷς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἢ ναῦς
ἡμῶν περιελθεῖ.

Sed nihil tale de Aristophane dicit. Alia quae adducit istius metri exempla, e Doricis poetis petita sunt, quorum inventum fuisse videtur; nec adeo temere metrum ipsum Laconicum appellatum fuit. Quid alii fecerint, non curamus: Comicum vero nostrum, Cratio longe castigatorem, istius vitii immunem esse contendimus. Quod autem ad sensum adinet, is illam mutationem minime suadet. Perperam Scholistas verbum περιελθεῖν exponit per ἰσάμυθῖν. Facum non fecit interpretibus.

350 οἷς τ' εἶης διορύξαι. Sic et metri et linguae ratio poetam scripsisse ostendit. Saltee in impressis et versu ruente οἷς τ' ἔς διορύξαι. In codd. non melius οἷς τ' ἔς.

351. βράκυσιν κρυφθεῖς. Sic scribendum. Perperam vulgo βράκυσιν. Vide not. ad Thesm. 450.

Χορός.

μέμνησαι δῆθ' ὅτ' ἐπὶ στρατιάς κλέψας ποτὲ τῆς ὀβελίσκους,
εἶς σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους, ὅτε δῆ γ' ἡ Νάξος ἐάλω; 355

Φιλοκλέων.

οἶδ' ἀλλὰ τί τῶτ'; ἠδὲν γὰρ τῶτ' ἔστιν ἐκείνω προσόμοιον.
ἦβων γὰρ, κἀδυναμὴν κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς ἑμαυτοῦ.

κοῦδεις μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι

φεύγειν ἀδεῖως. νῦν δὲ ξὺν ὄπλοις

ἄνδρες ἰπλίται διαταξάμενοι,

κατὰ τὰς διόδους σκοπιαροῦνται:

τῶ δὲ δὴ αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι δύραις

ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν

τηροῦσιν, ἔχοντ' ὀβελίσκους.

360

Χορός.

ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχισθ'·
ἕως γὰρ, ὦ μελίττιον.

365

Φιλοκλέων.

διατραγεῖν τοῖνον κράτιστον ἐστὶ μοι τὸ δίκτυον.
ἢ δ' ἔμοι Δίκτυνα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.

Χορός.

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.

358. κοῦδεις μ' ἐφύλαττ', ἀλλ'—Sic bini codd. recte, ut jam emendaverat Dawesius Miscell. crit. p. 98. Perperam vulgo cum versus labe μ' ἐφύλαττω.

359. νῦν δὲ ξὺν ὄπλοις. Sic certissime Dawesius vulgatam lectionem ξὺν ὄπλοις emendavit Miscell. crit. p. 196. Ejus doctrinam de potestate consonantium tenuium et asperatarum post vocales breves rursus hic confirmat codd. consensus. In duobus nostris distincte scriptum ξὺν ὄπλοις. Unde liquet recte in Pluto e sagacissimi Viri sententia nos edidisse v. 449.

360. οἷς τ' εἶης διορύξαι. Sic et metri et linguae ratio poetam scripsisse ostendit. Saltee in impressis et versu ruente οἷς τ' ἔς διορύξαι. In codd. non melius οἷς τ' ἔς.

361. βράκυσιν κρυφθεῖς. Sic scribendum. Perperam vulgo βράκυσιν. Vide not. ad Thesm. 450.

tur a Suida, si Kusteri editioni fides habeatur; nam in Mediolanensi res aliter se habet. Ut sit, certum est, poetarum nostrorum aetate formam illam ξὺν obsoluisse, Atticisque frequentatum fuisse ἄνω vel magis ἄνωτω. Ab ἄνω est ἄνη, vox iudem, Ionica, quae occurrit apud Aeschylum S. Th. 715.

λίγυθ' ἂν, ἂν ἄνη τις, οὐδὲ χρῆ μακράν.

Ad quem versum ineptissima est Pauwii nota. Non memini: pud posteriores Aeschilo poetas Atticos nomen ἄνη observare, ut neque verbum ξὺν, praeterquam hoc in loco. Sed alia quaedam sunt apud Comicum ad antiquissimam dialectum Atticam pertinentia, quod ostendam in supplemento notarum ad Ranas: et forte hic versus e veteri alio quo Tragico per parodiam expressus est. Quod eo probabilius mihi videtur, quo facilis erat poetarum absque ullo concinnitatis detrimento scribere;

ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἔστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.

ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον.

370

Φιλοκλέων.

διατέτρωνται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς·
ἀλλὰ τηρώμεσθ', ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.

Χορός.

μηδὲν, ὦ τὰν, δέδιδι, μηδὲν ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν
γρύξῃ τι, ποιήσω ἁκαεῖν

375

τὴν καρδίαν,

καὶ τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον

δραμεῖν· ἴν' εἰδῆ μὴ πατεῖν

τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα.

ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς Θυρίδος τὸ καλύδιον, εἶτα καθίμα
θήσας σαυτὸν, καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπιθέας. 380

Φιλοκλέων.

ἄγε νῦν, ἣν αἰσθημένω τούτω ζητήτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἶσω, τί ποιήσετε; φράζετε νυνί.

Χορός.

ἀμυνούμέν σοι, τὸν περιώδη θυμὸν ἅπαντες καλέσαντες,
ὡς' ἔδυνατόν σ' εἶργειν ἔσαι· τὰ τοιαῦτα ποιήσομεν ἡμεῖς.

De verbo *ἔνω* disputavit pro more suo ad Sophoclis Trachin. 517. diobolaris Magister, cui dialectorum tam perspecta est ratio, quam prosodia et metrorum. *ἔνω* Ionicum esse et poeticum, ex eo elucet, quod Herodotus et Ionici poetæ eo usi fuerint. *Atticum non esse* ex eo liquet, quod apud Atticos scriptores non occurrit, nisi rarissime, et solum apud eos, quibus antiqua et obsoleta sectari licuit. Ubinam exstat apud Thucydidem? Xenophontis locum, ubi *ἔνω* (sic enim scribendum erat, non *ἄνω*) reperitur, indicare debuerat. Atqui non reperitur: sed si Suidam audiamus, sublestæ fidei testem, reperiebatur olim. At vero vel scriptura depravata est in Suida, vel ipse fallitur. Atque etiam sic sentit summus Valckenarius, cuius in tibi verba in nota ad Herodotum p. 520. 1. Sed quod illic (Miscell. observ. V. p. 95.) Vir eruditissimus Xenophonti tribuit ex Suida, id ego velut minime Xenophontem Suida libenter reliquerim. Videat nunc CLARISSIMUS PROFESSOR, quo eum abripuerit furor: nam furor est is qui eum perpetuo agit, obloquendi mihi, me carpendi et sugillandi.

Nihil tamen mihi nunquam fuit cum illo homine, nec eum noveram, neque novisse etiamnum volo. Ex unico hoc Comici exemplo, *ἔνω*, quod in Euripidea Andromache unica exhibet Musgravii editio, unici Ms. cod. fide mixtum, tuetur, quia ego scite, ut opinor, et prudenter ceterorum codd. omnium et primariorum eddit. revocavi lectionem, *ἔνω*, nescire me professus, an illud in tragico senario locum tueri possit. Ceteras illius ad Trachinias notæ ineptias persequar suo loco.

380. *ἐμπλησάμενος Διοπιθέας*. Tanquam furentem perstrinxerunt illum Rhetorem Comici. Vide Scholiastem ad Aves 989.

381. *ζητήσον*. Sic bene ambo codd. in subiunctivo, quem modum requirit conjunctio *ἔνω*. Male vulgo *ζητήσον*.

384. Satis probabile est verbum *ἔσαι* olim in hoc versu fuisse, et librarii negligentia excidisse. Redigit mihi in memoriam hic error alium similem in Lysistrata versum toto pede defectum, ad quem oblitus sum conjecturam meam proponere, non ita certam quidem, nec tamen forte contemnendam. Est illius

Φιλοκλέων.

[385

δράσω τοίνυν, ὑμῖν πίσυνοσ· καὶ μανθάνει· ἦν τι πάθω γὰ,
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θείναι μ' ὑπὸ τοῖσι δρυφάκτοις.

Χορός.

οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσης. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, καθίει
σαυτὸν θαρρῶν, κἀπευξάμενος τοῖσι πατρώοισι θεοῖσιν.

Φιλοκλέων.

[ρησαι,

ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἤρας· σὺ γὰρ, ὅσπερ ἐγὼ, κεχά-
τοις δακρυόισιν τῶν φευγόντων αἰεὶ καὶ τοῖς ὀλοφυρμοῖσ· 390
ᾤκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ' ἀκροῶθω,
κἀβουλήθησ μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα καθήσθαι.
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πηλοσιόχωρον·
κοῦ μήποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, μηδ' ἀποπαρῶ.

Βδελυκλέων.

οὔτος, ἐγείρου.

Σωσίας.

τί τὸ πρᾶγμ' ;

Βδελυκλέων.

ὡσπερ φωνή με τις ἐγκεκύκλωται. 395

Σωσίας.

μῶν ὁ γέρων ὅδε πῆ διαδύεται ;

Βδελυκλέων.

μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ καθιμαῖ

fabulæ 1109. ubi legi possit: ἀγαθὴν,
γλαφυρὴν, πολύτιμον.

385. *τόινυν, ὑμῖν*. Sic B. ommissa quæ vulgo inseritur particula.

386. Vulgo sic legitur hic versus:
ἔνω καὶ κλαύσαντες θείναι μ' ὑπὸ
τοῖσι δρυφάκτοις.

Corrupti sunt numeri, claudicante versu in tertio pede. Certissima emendatione repositi præpositionem verbi compositi, e quo simplex fecerat librarius, κατακλαύσαντες. Vide not. ad Thesm. 408.

389. Διὶ Πατρῶν Atheniensibus erant Apollo et Jupiter. Facete vero Comicus Philocleoni Πατρῶν esse fingit Lycum. Erat autem ille heros, Pandionis filius, cui posita erat Athenis statua, ad quam erat forum, ex eo vocatum τὸ Ἰνὶ Δίαφ δικαστήριον. Vide Pol-

VOL. II.

lucem viii. 121. et Meursii Lect. Att. iii. 9.

390. *τοῖς δακρυόισιν*. Sic emendate scriptum in A. Male vulgo *δακρυόισι*.

394. *παρὰ τὰς κάννας*. Ad septimum. Lyci statua ab accessu munita erat septo e palis et plexis viminibus. Hoc *κάννας* appellat. Non perspicuum est, quod in versione reliqui, ad *storeas tuas*. ἀποπαρῶν ex consequenti significat *ventrem exoptante*, idque magno cum crepitu, ἀποσατίει, ut est in Pluto 1184. ubi Jovis Sacerdos dei sui religionem ita contemni queritur, ut nemo amplius templum ingrediatur:

πλὴν ἀποσατησόμενοι γὰρ πλεῖν ἢ μνησίου

396. *μῶν ὁ γέρων ὅδε πῆ διαδύεται*. Claudicat versus in libris omnibus: *μῶν ὁ γέρων πῆ διαδύεται*. Numeros restituere mihi visus sum inserendo vocen-
20

αὐτὸν δῆσας.

Σωσίας.

ὦ μιαρῶτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταθήσει.

Βδελυκλέων.

ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἐτέραν, καὶ ταῖσιν φυλλάσι παῖε,
ἦν πως περὶ μνην ἀνακρούσῃται, πληγεῖς ταῖς εἰρεσιόναϊς.

Φιλοκλέων.

οὐ ξυλλήψεσθ', ὅποσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι, 400
ὦ Σμικυθίων, καὶ Τισιάδῃ, καὶ Χρήμων, καὶ Φερέδειπνε;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρῆξέ με μοι, πρὶν μ' εἰσω μάλλον ἄλυσθαι;

Χορός.

εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἦν περ, ἦνικ' ἂν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκίαν;
νῦν ἐκείνο, νῦν ἐκείνο τοῦ ξύδουμον, 405
ὦ κολαζόμεσθα, κέντρον
ἐντέτατ' ὄξύ.

ἀλλὰ θαιμάτια βαλόντες, ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε, καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἦκειν, 410
ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν
ὄντα, ἀπολοῦμενον,
ὅτι λόγον τόνδ' εἰσφέρει,
ὡς δίκας χερὶ μὴ δικάζειν.

Βδ. ὦ γαθοὶ, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ'. ἀλλὰ μὴ κενεράγετε. 415

Iam ἴδι. Vereor, ut bene, quod ad dictionem: tum in διαδύσαι tercia syllaba producitur. Excidit οὐ, quod bis a poetâ positum, semel tantum scripsit librarius:

μῶν ὁ γόρον πῃ διαδύσαι: — οὐ μὴ Δῖ
οὐ δῆτ', ἀλλὰ καδιμῆ.

Probabile est hoc et pro certo admitti potest. πῃ encliticum est.

398. ταῖσιν φυλλάσι. Male vulgo παῖσι.

400. ὅποσοι δίκαι. Vide not. ad Pl. 815. Versus hic filio continuatur in impressis: patri melius eum tribuit A.

408. θαιμάτια βαλόντες. Vulgo θαιμάτια λαβόντες. Illorum prius θαιμάτια est in utroque cod. In A. contextus exhibet λαβόντες, et superne scriptum

ab eadem manu βαλόντες, quod verum est. Non enim pallium deposuerant illi pueri. Quorsum ergo monentur ut id sumant? Sed quia iubentur quam citissime currentes Cleonem accessere, ut expeditiores sint, præcipit eis Chorus senum, pallium ut abjiciant. θαιμάτιον λαβόντες id significare non potest, quod Latini Conici dicunt pallium attollere, colligere, in collum conijicere: id græce diceretur θαιμάτιον ἀνατίλλεσθαι. Qui celeriter aliquid acturi erant, pallium aut deponabant, aut colligebant: prius hic facere iubentur pueri.

414. ὡς δίκας χερὶ μὴ δικάζειν. Ordinem vocum inverterant librarii: ὡς χερὶ μὴ δικάζειν δίκας. Versus hic, ut superiores, trochaicus est.

Χο. νῆ Δῖ, ἐς τὸν οὐρανόν γ'. ὡς τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.

Βδ. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ, καὶ τυραννίς ἐστὶν ἐμφανής;

Χο. ὦ πόλις, καὶ Θεώρου θεοσεχθρία,
κεῖ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.

Ξα. Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὄργῃς, ὦ δέσποτα; 420

Βδ. οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου;

Χο. καὶ σέ γ' αὐτὶς ἐξολοῦμεν· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε
δεῦρο, κἀξείρας τὸ κέντρον, εἴτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο,
ξυσταλείς, εὐτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εἷ εἰδῆ τὸ λοιπὸν, σμῆνος οἶον ὄργισεν. 425

Ξα. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἦδη, νῆ Δῖ, εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἐγὼ γ' αὐτῶν ὄραν δέδοικα τὰς ἐγκεντέριδας.

Χο. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'. εἰ δὲ μὴ, φῆμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέματός.

Φι. εἶα νῦν, ὦ ξυνοδικασταί, σφῆκες ὄξυκαρδίοι, 430

οἱ μὲν εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν εἰσπέτεσθ' ὄργισμένοι·
οἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλω κεντέετε καὶ τοὺς δακτύλους.

Βδ. ὦ Μίδα, καὶ Φρῦξ, βοηδρομεῖτε, καὶ Μασυντία·

416. τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι. In unam syllabam coalescunt οὐ ου, quod minor Florentem ignorasse. Vide not. ad Ran. 513. pag. 229. Præterea observandum librorum omnium hanc esse lectionem: nullus habet, τόνδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, quod, ni fallor, ingratum auribus accideret. Haud temere ergo in nota ad Euripidis Medeam 737. statui formam mediam μεθήσομαι æque bene cum quarto et cum secundo casu construi, tametsi hic frequentius occurrit. Mox in v. 434.

καὶ λαβόντες ταυτοῦ, καὶ μὴ μεθήσομαι
μῆνιν.

Tam bene autem quam αὐτοῦ subaudiri potest. Mecum sensisse videtur Musgravius, quam non offendit istud in Iphig. A. v. 310. οὐκ ἂν μεθίμην, quod Menelaus respondet seni, qui dixerat: ἄλλως ἀμιλλῆ ταῦτ'. ἄφες δὲ τὸνδ' ἡμί.

ibi et αὐτῆς et αὐτῆν subaudiri potest.

418. Manifesto vitio laborat hujus versiculi metrum. Tetrameter est pæonicus e solis creticis constans, ut et sequens: unde liquet 1° mendosam esse codicis B. lectionem, ὦ πόλι, καί— 2° versum in tertio pede claudicare, qui ductylus est. Haud proclive est divinare, quid poeta reliquerit: forte καὶ

Θεώρου θεοσεχθρία. Versus 428. et sequens sunt etiam tetrametri pæonici.

423. ἴεσο. Sic A. Perperam vulgo ἴεσο. Est ab ἴμαι significante ἴρω, cujus prima producitur.

424. ἐμπλήμενος. Codd. ut primaria editt. ἐμπλησμένοι. At illud in A. superscriptum. Vide ad Conc. 56.

430. εἶα νῦν, ὦ ξυνοδικασταί. Sic B. omissa particula γι, post τὸν vulgo inserta: et hoc quidem bene. Sed niale in eo cod. εἶα geminatum. In A. etiam ξυνοδ—

432. οἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλω κεντέετε καὶ τοὺς δακτύλους. Sic optime Florens. Mendosissime in libris omnibus legitur:

οἱ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν κύκλω κεντέετε· οἱ
δὲ τοὺς δακτύλους.

433. Sic legitur hic versus in libris omnibus, scriptis et impressis:

ὦ Μίδα, καὶ Φρῦξ, βοηθεῖτε δέυρο, καὶ
Μασυντία.

Prorsus corrupti sunt numeri, quod statim animadvertit, quicumque legitimum sonum digitis et aure callat. In perspicienda menda acutus non fuit Florens: aliquid hic inesse a more alienum pensavit, sed vitium dissimulavit festiva excusatione: Notandum est in hoc versu βοηθεῖτε trisyllabum esse et

- καὶ λάβεςθε τούτου, καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μὴ, ἢ πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε. 435
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.
- Χο. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἐν τι σοὶ παγήσεται.
- Φι. ὦ Κέκροψ ἦρας ἀναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾶς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρεβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ ἴδιδάξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα; 440
- Χο. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γῆρα κακὰ
δηλαδῆ; καὶ νῦν γε τοῦτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν, κᾶξωμίδων, ἄς οὗτος αὐτοῖς ἡμπόλα,
καὶ κυνάς· καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει, 445
ὥστε μὴ ῥιγῶν γ' ἐκάστωτ'. ἀλλὰ τοῦτοις γ' οὐκ ἔστι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδῶς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
- Φι. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνὶ μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεῖς, δὴ εὖρων τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε,
πρῶσαλαίων πρὸς τὴν ἐλάαν, ἐξέδειξ' εὖ κἀνδρικόως, 450

coalescere (ut ego quidem judico, raro in-
men exemplo) o et n. Sed, o dulcissime,
si o et n coalescunt, quidni scribebas
βοαῖτι? Nempe hoc Ionicum est, ut
norunt qui Herodotum legerunt, quod
et docent Hesylii interpretes ad βοαῖτι.
Neque sic quidem versui consultum es-
set, inducto in tertiam sedem spondeo
contra metri legem, idque sive βοαῖτι,
sive βοαῖτι legatur: nam syllaba e
duabus vocalibus in unam coactis neces-
sario longa est. Jam quod res est di-
cam. Scripserat Colucius:

ὦ Μῆτα, καὶ Φρῆξ, βοηρομίτι, καὶ
Μασονία.

Superscripta verho βοηρομίτι glossa,
βοαῖτι, in genuinae vocis locum irrep-
sit: postea versus fulciendi gratia sci-
olus διῦρο inserit. Vide Suidam in
βοηρομίτι, ubi per verbum βοαῖτι bis
illud explicat. Est vox veteris Atticisimi,
ut liquet e mensis nomine βοηρομίτι, et
nomine Festi βοηρομία. Mirabor, ni
ludos faciat enendationem hanc faceret
aliqui cavillator: sed ipse ludet ope-
ram, eumque deridebit quidquid est
ERUDITORUM.

434. λάβειςθε τούτου. Sic codd. ut
impressi. FLORENZ: Nescio quo modo
malim legere τούτου, non τούτου. Quod
ut nescis, neque ego profecto scio. λα-

βίσαι eodem modo, quo ἔχισθαι, με-
θίσθαι, cum genitivo construitur. In
Lys. 445. τούτου ἔχου. 1121.

οὐ δ' ἂν δίδωσι, περίσχε τούτους, λα-
βομίτη.

ubi constructio est: περίσχε δι τούτους,
λαβομίτη οὐ ἂν δίδωσι. Lucianus in
Catale, ἂν εἰ λαβομίτη—quod non ab-
simile est Virgiliani Quos ego—μὴ με-
θίσθαι. Sic duo codd. recte. Vulgo
μεθίσθαι. Vide not ad Ran. 1380.

435. εἰ δὲ μὴ, ἢ πέδαις. Istone mo-
do scribatur, an plene μὴ ἢ, nihil in-
terest. Vide Orvillium ad Charit. p.
323. In codd. ut in primariis editt.
omissa praepositione, scriptum est μὴ πέ-
δαις. At in A. superscripta nostra lectio.

437. εἰ δὲ μὴ τούτον μεθήσεις. Sic
recte B. Solæce vulgo μεθήσεις. Vide
not. ad v. 190.—ἢ τί σοι—Sic binii codd.
recte, ut et primariis editt. Male Ber-
glerus ἢ τί σοι. Scilicet ἢ παγήσεται
τί κίστρον σοι. In altera lectione quam
auctoritate carentem invexerunt Farrei
opera, ex errore, ut videtur, temesis est.
ἢ παγήσεται τί σοι.

442. τούτω, dualis. Operam er-
rore in Kusteriana τούτω, quam men-
dam retinuit novissima Batava.

450. πρὸς τὴν ἐλάαν. Sic B. In A.
ut vulgo, ἐλάαν. Sed i delendum esse,

- ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄνες με, καὶ σὺ, καὶ σὺ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.
- Χο. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακρὰν, ἢ εἰδῆθ', οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ἔξυθῦμων, καὶ δικαίων, καὶ βλεπόντων κάρδαμα. 455
- Βδ. παῖε, παῖ, ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
- Ξα. ἀλλὰ δεῶ τοῦτ' ἀλλὰ καὶ σὺ τῷφε πολλῶ τῷ κακνῶ.
- Σω. οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἀπίεσθε; παῖε τῷ ξύλω.
- Ξα. καὶ σὺ προσθεῖς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου.
ἄρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοθήσειν τῷ χρόνῳ. 460
- Βδ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥαδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διεφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβερωκότες.
- Χο. ἄρα δῆτ' οὐκ αὐτὰ δῆλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννίς
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιούσ'; 465
εἰ σὺ γ', ὦ πόνω πονηρῆ, καὶ κομηταμνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, ὧν ἔδηκεν ἡ πόλις·
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν,
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος. 470
- Βδ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοτῆς,
ἐς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι, καὶ διαλλαγάς;
- Χο. σοὶ λόγους, ὦ μισόδημε,
καὶ μοναρχίας ἐραστὰ,
καὶ ξυνὸν Βρασίδα, καὶ Φορῶν 475
κράσπεδα στεμμάτων, τὴν δ' ὑ-

subscriptum minio punctum indicat. Vi-
de notam ad Aves 617.

458. οὐκ ἀπίεσθε; Sic omnino scribi
debuisset. Vulgo corruptis numeris legi-
tur οὐκ ἔπειτα, quintam sedem pyrrhi-
chio tenente.

461. Inepte vulgo Choro tribuuntur
duo isti versus.

462. Vulgo legitur corruptis numeris:
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν Φιλοκλέους βε-
βερωκότες.

quartam sedem iambo tenente, cui non
magis locus est in metro trochaico, quam
trocheo in iambico. In B. scriptum τῶν
μελῶν τῶν. In A. posterior articulus
τῶν inter lineas repositus. Inde pronum
fuit versum restituere:

εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους

βεβερωκότες.

463. Chori persona hic reponi de-
buit: libri Semichorum habent e libra-
rii sedulitate, qui sic errorem corrigere
se existimavit, quo binis superioribus
versibus pro Bdelycleonis persona Cho-
rum praefixerat.

465. Vulgo sic legitur hic versus:
ὡς λάθρα γ' ἐλάνθαν' ὑπιούσά με.
Rejectis librorum sordibus, dimeter
fit trochaicus, ut duo superiores:
ὡς λάθρα μ' ἐλάνθαν' ὑπιούσ'.

466. πόνω πονηρῆ. Sic divisim scriben-
dum. In Lys 350. ὦ ἦρες πόνω πονηρῆ.
Ibi observare neglecti scripturam hanc
exhibere Regium B. et Augustanum.
Eadem est etiam apud Suidam.

πήνην ἄκουρον τρέφων;

Βδελυκλέων.

νῆ Δί' ἣ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τοπαράπαν τοῦ πατρὸς
μαῖλλον, ἢ κακοῖς τοσοῦτοις ναυμαχεῖν ὅσημέραι.

Χορός.

οὐδὲ μὴν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ που ἴσιν, οὐδ' ἐν πηγάνῳ· 480
τοῦτο γὰρ παρμεθαλοῦμεν τῶν τριχοϊνίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγείς· ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταυτὰ ταῦτά σου καταντλή, καὶ ξυνωμότης καλῆ.

Βδελυκλέων.

ἄρα γ' ἂν, πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;
ἢ δέδοκται μοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας. 488

Χορός.

οὐδέποτε γ' οὐχ, ἕως ἂν τι μου λοιπὸν ᾗ·
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδα κατεστάλης.

Βδελυκλέων.

ὡς ἅπανδ' ὑμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμότης,
ἦν τε μείζον, ἦν τ' ἔλαττον παρ' ἅμα τις κατηγορῆ,
ἦς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοῦνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν· 490
νῦν δὲ πολλῶ τοῦ παρίχου ἐστὶν ἀξιοτέρα·
ὥστε καὶ δὴ τοῦνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἦν μὲν ἀνήται τις ὀρφῶς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλη,
εὐδέως εἴρηχ' ὁ πωλιῶν πλῆσιον τὰς μεμβράδας·

Οὗτος ὀφινεῖν ἔοικ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι.--- 495
ἦν δὲ γήτειον προσαιτῆ τις ἀφύαις ἦδυσμά τι,
ἢ λαχανόπωλις παραέλεψασα φησὶ πατέρω·

Εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς· πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίσεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἠδύσματα;---

Ξανθίας.

καί με γ' ἢ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημερίας, 500

480. οὐδὲ μὴν γ'. Ne in apio tutave res est alicui, proverbium est in eos qui nondum initium rei attigerunt: sumta metaphora ab iis qui hortos ingrediuntur. Horum olim ambitus apio vel ruta consercatur, quam qui nondum præterissent, velut in hori limine adhuc esse videbantur.

487. ἦς μοι ἐπὶ τυραννίδα κατεστά-

λης. Vulgo imperita librariorum temeritate scriptum ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, quod metrum pessumdat.

496. ἦ δὲ γήτειον προσαιτῆ τις ἀφύαις ἦδυσμά τι. Sic legendum ad metri normam. Mendosissime in libris omnibus ταις ἀφύαις, dactylo in quinta sede. Supra ἦν μὲν ἀνήται τις ὀρφῶς: nunc vero ἦν δὲ γήτειον προσαιτῆ τις.

ὅτι κελητίσαι ἔκλευον, ὄξυθυμηθεῖσά μοι,
ἦρετ', εἰ τὴν Ἴππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

Βδελυκλέων.

ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέα γε. καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι, τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφθοισυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων, 505
ῥῆν βίον γενναῖον, ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δεῖν, ξυνωμότης ἂν, καὶ φρονῶν τυραννίδα.

Φιλοκλέων.

νῆ Δί' ἐν δίκῃ γ'. ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν, οὐ με νῦν ἀποστρεφεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν, οὐδ' ἐλέγυσιν· ἀλλ' ἦδιον ἂν 510
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν, ἐν λοπάδι πεπινημένον.

Βδελυκλέων.

νῆ Δί' εἰδίσθης γὰρ ἦδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχη, καὶ μάθης ἂ γὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν σ' οἶομαί γ', ὡς πάντα ταῦθ' ἀμαρτάνεις.

Φιλοκλέων.

ἔξαμαρτάνω δικάζων;

515

Βδελυκλέων.

καταγελώμενος μὲν οὔν
οὐκ ἐπαίεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὐς σὺ μονοῦ προσκυνεῖς.
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας.

Φιλοκλέων.

παῦε δουλείαν λέγων,

ὅστις ἄρχω τῶν ἀπάντων.

Βδελυκλέων.

οὐ σύ γ' ἀλλ' ὑπηρετεῖς,
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πατέρ,
ἦτις ἢ τιμῆ· στί σοι, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα. 520

Φιλοκλέων.

πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ἐγὼ.

504. τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι. Sic ad metri normam legendum. Mendose libri omnes ἐπὶ, dactylo in prima sede.

521. πάνυ γε· καὶ τούτοισιν ἐπιτρέψαι θέλω. Invenuste vulgo τούτοισί γ'---

ἄφετε νῦν ἅπαντες αὐτὸν, καὶ ξίφος γ' ἐμοὶ δότε.
ἦν γὰρ ἠττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
εἰπέ μοι· τί δ', ἦν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ ἴμμενης;

Φιλοκλέων.

μηδέποτε πίοιμι ἀκράτου μισθὸν Ἀγαθῆ Δαίμονος. 525

Χορός.

νῦν σε, τὸν ἐκ θήμετέρου
γυμνασίου, λέγειν τι δεῖ
καινὸν, ὅπως φανήσῃ
μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τόνδε λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς 530
σοὶ μέγας ἔστ' ἀγῶν,
καὶ περὶ τῶν ἀπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιτο, νῦν
οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι.

Βδελυκλέων.

ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα. 535

Χορός.

ἀτὰρ φανεῖ ποιός τις ὦν,
ἦν ταῦτα παρακελεύῃ.

Βδελυκλέων.

καὶ μὴν ὄσ' ἀνλέξῃ γ', ἀπλῶς μνημόσυνα γράψομαι γὰρ.

Φιλοκλέων.

τί γὰρ φάδ' ὑμεῖς, ἦν ὀδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;
οὐκέτι πρῆσθῶν ὄχλος 540
χρησίμους ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἂν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἀπάσαις
θαλλοφόροι καλοῖμεθ', ἀν-
ταμοσιῶν κελύφη. 545

ἀλλ' ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλογήσῃν

528. ὅπως φανῆσι. Sic ex Atticismi usu scribi debuit. Male vulgo φανήσῃ. Illa ipsa scriptura exstat in B. ut et in primariis edit. transpositis elementis, φανῆσῃ, quod in φανήσῃ, non in φανήσῃ, mutandum erat. Orationis connexionem indicavi parenthesis signis: ὅπως φανῆσῃ μὴ κατὰ τὸν νεανίαν τόνδε λέγειν.

536. ἀτὰρ φανῆ ποιός τις ὦν. Sic

scribi debuit, non ποιός τις, quod subindicavit Berglerus. ποιός τις valet ὄχλ' ὁ πυχῶν. Vide Henr. Stephani Thesaurum T. iii. col. 449.

539. ἦν ὀδί με κρατήσῃ. Vide not. ad Av. 419.

544. θαλλοφόροι. Vide Meursii Pannathen. cap. xx.

τῆς ἡμετέρας, νυκὶ θάρρων πάσαν γλώτταν βασάνιζε.

Φιλοκλέων.

καὶ μὴν εὐδύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας, ὡς οὐδεμιᾶς ἦτταν ἐστὶν βασιλείας. [550
τί γὰρ εὐδαιμόν γ', ἢ μακαρίζον μᾶλλον νῦν ἐστὶ δικασοῦ,
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον βῶων, καὶ ταῦτα γέροντος;
ὄν πρῶτα μὲν ἔρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐδύς προσίων τις
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν·
ἰκετεύουσιν δ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτροχοοῦντες. 555

Οἰκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτῆμαί σ', εἰ καὶ τὸς πωποθ' ὑφέλῃς,
ἀρχὴν ἄρχας, ἢ πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγοράζω. ---
ὅς ἐμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφευξιν.

Βδελυκλέων.

τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυνόν μοι.

Φιλοκλέων.

εἴτ' εἰσελθῶν, ἀντιβοληθεῖς, καὶ τὴν ὄργην ἀπομορχθεῖς, 560
ἔνδον, τούτων, ὧν ἂν φάσκω, πάντων οὐδὲν πεποίηκα·
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἰέντων εἰς ἀπόφευξιν.
φέρ' ἴδω· τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκούσαι θάπευμ' ἐνταῦθα δικασῆ;
οἱ μὲν γ' ἀποκλᾶνται πεινίαν αὐτῶν, καὶ προστιδέασαι
κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὔσιν, ἕως ἀνπαρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν. 565
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν· οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιοι·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω, καὶ τὸν θυμὸν κατὰθωμαι.
κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει,

553. προσίων τις. Male vulgo προσίοντι, illato verbo, cui deficit suus nominativus.

555. ἰκετεύουσιν δ'.—Male vulgo omissum ἢ paragogicum.

558. ἀπόφειξιν. Sic bene scriptum mox et in Nub. v. 874. Hic vero libri omnes ἀπέφειξιν.

559. τουτὶ, signum hoc, quod in pugilari exaro, ἔγω τὸ μνημόσυνόν μοι. Articulum τὸ non minus requirit sermonis proprietatem, quam metri lex: et est in libris omnibus, præterquam in novissima Batava, ubi operarum errore omisus fuit.

565. Sic vulgo legitur hic versus:
κακὰ γὰρ πρὸς τοῖσιν οὔσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

In B. nec melius, nec pejus, κακὰ πρὸς τοῖσιν οὔσιν.

τοῖς οὔσιν, ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν. In istis nulla metri forma apparet. Numeros restitui ea ratione, cujus frequentissimum in emendando Conico nostro usum esse in not. ad Lys. 408. ostendi, revocanda præpositione verbi compositi: κακὰ πρὸς τοῖσιν γ' οὔσιν, ἕως ἂν παρισώσῃ τοῖσιν ἐμοῖσιν.

568. Vulgo sic legitur hic versus:
κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

Corruptelam prodit cæsuræ post quartum pedem. In utroque codice scriptum ἀναπειθώμεθα. In A. litera σ superscripta minio a secunda manu.

Legendum:
κἄν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεθα, τά γε παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

τὰς θηλείας, καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός· ἐγὼ δ' ἀπορῶμαι·
τὰ δὲ συκύπλονθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὀπαλῆς ὑπὲρ αὐτῶν,
ἄσπερ θεόν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐδύνης ἀπολύσαι·

Εἰ μὲν χαίρεις ἀγνὸς φωνῆ, παιδὸς φωνῆν ἐλεήσαις·---
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίους χαίρω, θυγατρὸς φωνῆ με πιθέσθαι.
χ' ἡμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ἀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν.
ἀε' οὐ μετ' ἀλλή τῆτ' ἐς' ἀρχῆ, καὶ τοῦ πλοῦτε καταχίνης; 575

Βδελυκλέων.

δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλοῦτε καταχίνην·
καὶ τὰ θάθά μοι μέμνησ', ἄ' χεις, φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν.

Φιλοκλέων.

παιδῶν τόνων δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι θεᾶσθαι.
κἄν Οἰαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει, πρὶν ἂν ἡμῖν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν, τὴν καλλίστην ἀπολέξας. 580

κἄν αὐλητῆς γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβείᾳ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ἠύλησ' ἀπιούσι.

κἄν ἀποθνήσκων ὁ παῖρ τῶ δῶ κάλαϊπων παῖδ' ἐπίκληρον,
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ διαθήκῃ,
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνω σεμνωῖς τοῖς σημείοισιν ἐπούση. 585
ἔδομεν ταύτην, ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπεισῇ.
καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρώμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐδεμί' ἀρχή.

573. εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις. Sic bene Berglerus & Florentis sententia. Perperam in aliis editt. εἰ δ' αὐτοῖς. Inepte in A. emendatum inter lineas αὐταῖς.

576. Sic legitur hic versus in primariis editt.

διύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλοῦτου καταχίνην.

Et sic etiam Kusterus, nisi quod τουτὶ dedit. Ant. Fracinus vero edidit:

διύτερον ἂν σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλοῦτου καταχίνην.

Hæc est lectio cod. B. nisi quod articulum τοῦ omittit. In A. διύτερον αὖ ταδὶ γράφομαι, τὴν τοῦ—et superne varia lectio seu emendatio scripta διύτερον αὖ σου τουτὶ—Inde pronum fuit numeros restituere:

διύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλοῦτου καταχίνην.

A poetæ manu est γράφομαι: sed quia librarii animo obversabatur versus 538. ἄπλος μηρόσυνα γράφομαι γὰρ, hic etiam futurum loco presentis posuit. Sic in Lys. v. 676. διαγράφω ante nos legebatur, ubi ad metri legem reposuimus διαγράφω. Duabus conjecturis hunc

locum tentavit Dawesius, quarum neutra scopum ferit: διύτερον αὖ τουτο γράφομαι γὰρ. Vel διύτερον αὖ τουτὶ γράφομαι γὰρ. Observes etiam ut ἂν et αὖ a librariis commutentur: cujus rei exemplum enotatum fuit ad Av. 789. 832.

577. φάσκων τὴν Ἑλλάδος ἀρχήν. Sic uterque cod. et primaria editt. Ant. Fracinus ex emendatione minime necessaria edidit: φάσκων τῆς E. ἀρχην. Tertiam lectionem innoxit Cratander, φάσκων τῆς E. ἀρχην.

578. παιδῶν δοκιμαζομένων. Vide Petium ad Leges Att. p. 227. Ephorborum explorationem ab inscriptione apud Curiales non satis distinctrix Florentis, cujus tamen nota digna est quæ legatur, ob faecum nec prorsus ineptum cordati viri consilium.

582. τοῖσι δικασταῖς. Sic vett. editt. recte. In Kusteriana τοῖσιν, quam mendam retinuit novissima.

583. καταλίτων. Sic legendum esse metri lex arguit, et sic scriptum est in A. Vulgo καταλίτων.

Βδελυκλέων.

τουτὶ γάρτοι σεμνὸν τούτων, ὧν εἴρηκας, μακαρίζω·
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυλιάζων.

Φιλοκλέων.

ἔτι δ' ἡ Βελλῆ, χωὶ δῆμος, ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ' ἀπορήσῃ,
ἐψήφισται τοὺς ἀδικούντας τοῖσι δικασταῖς παραδοῦναι·
εἴτ' Εὐθαλῶς, χωὶ μέγας οὗτος κολακάνυμος ἀσπιδαιοβλήης,
οὐχὶ προδώσει ὑμᾶς φασίν, περὶ τῷ πλήθους δὲ μαχεῖσθαι.
κἄν τῷ δῆμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν, ἐὰν μὴ
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφείναι πρώτιστα μίαν δικάσανίαν· 595
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ περιτρέφει.
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων, καὶ τὰς μύϊας ἀπαμύσει.
σύ δὲ τὸν παλέρ' ἔδ' ὅτισιν τέτων τὸν σαυτῆ πώποτ' ἔδρασας.
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοι ὅστιν ἀνὴρ Εὐφρημίου οὐδὲν ἐλάττων,
τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τὰμβαδί' ἡμῶν περικωνεῖ.
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἶων ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις,
ἦν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χύπηρεσίαν ἀποδείξειν.

Βδελυκλέων.

ἔμπλησο λέγων πάντως γάρτοι παύσει ποτὲ, κἄναφανήσει
πρωκτὸς λουτρῶ περιγιγνόμενος, τῆς ἀρχῆς τῆς περισμένης.

Φιλοκλέων.

ὁ δὲ γ' ἠδιστον τέτων ἐστὶν πάντων, οὐ γὰρ πῖλελήσμην· 605
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κἄπειθ' ἤκουθ' ἅμα πάντες

589. Suidas: ἀνακογχυλιάσαι, ἀναγογγυλιάσαι. Pollux vi. 25. ὁ μόνος ἀναγογγυλιάσαι νῦν λίγους, ἀνακογχυλιάσαι ἴλιγος, τὸ ἀνακλύσαι τὴν φέρυγα. Πλάτων δὲ ὁ Κωμικός ἀνακογχυλιάσιν ἰχθυοσπῆτι σκυιάσω.

Hic autem facete Conicus ad alium sensum detorquet hoc verbum, nempe ad id quod supra dixerat pater, τῆ κέγχῃ, respiciens, ἀνακογχυλιάζων adhibet pro ἀνακυσθῆν τὴν κόγχην. Sigilla autem, ut conservarentur, conchyliis munitabant.

592. κολακάνυμος ἀσπιδαιοβλήης. His Cleonymum innuit.

593. φασίν. Perperam vulgo φασί.

595. δικαστας, tanquam si præcessisset δικαστάς.

596. μόνον ἡμᾶς. Sic legendum. In binis codd. μόνους ἡμᾶς eadem senten-

tia, sed metro repugnante. Pessimus sensus, si modo aliquis est, vulgo μόνος.

600. τὸν σπόγγον. Magis Atticum esset τὸν σφόνγγον.—περικωνεῖν, oblinere. Etymol. Μ. κωνῆσαι, κυρίως τὸ κύρωμα πινυῶσαι. Notam integram vide in Tagenistis xxvi. Hinc adstruitur forma κωνία.

606. κἄπειθ' ἤκουθ' ἅμα πάντες ἀσάζονται. Sic perbene A. ἀσάζονται in subjunctivo prorsus requirit constructionis lex, quandoquidem pendet ab ὅταν. Male vulgo ἀσάζονται. B. vett. omnium editt. lectionem habet, κἄπειθ' εἰσηκούθ'. Quod Kusterus dedit κἄπ' εἰσηκούθ' ab emendatore est et Florenti debetur. Quid autem hic sibi voluerit, miror. Legendum affirmo ἤκουθ' ἅμα πάντες, sive κἄπ' εἰσηκούθ', sive κἄπειθ' ἤκουθ', delendo σ-

ἀσπάζονται διὰ τὰς γύριον· καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με
ἀπορίζῃ, καὶ τὸ πῶδ' ἀλείφῃ, καὶ προσκύψασα φιλήσῃ,
καὶ παπτάζῃσ' ἄμα τῇ γλώτῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμάται·
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποβωπεῦσαν φύσῃν μᾶζαν προσενέκη, 610
κᾶπειτὰ καδεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ· Φάγε τίθι.
Ἐντραγε τοῦτί --- τοῦτοισιν ἐγὼ γάνυμαι, καὶ μὴ με δεήσει,
εἰς σὲ βλέψαι, καὶ τὸν ταμίαν, ὅπῃτ' ἀριστον παραθήσει,
καταρασάμενος, καὶ τονθορύσας, ἄλλην μὴ μοι ταχὺ μᾶξῃ·
τάδε κέκλημαι, πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων ἀλεωρῆν. 615
κᾶν οἶνόν μοι μὴ ἴχῃς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι
οἴνου μεστόν· κᾶτ' ἐγχείομαι κλίνας· οὗτος δὲ κεχηγῶς
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ οἴνου μέγα καὶ στρατίον κατέπαρδεν.

ἄρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω,
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω, 620
ὅστις ἀκούω ταῦθ', ἄπερ ὁ Ζεὺς;

ἦν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων·
Οἶον βροντᾶ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. --- κᾶν ἀστράψω, 625
ποππύζουσιν, κᾶγκεχόδασί με
οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικας με μάλιστ' αὐτός·
νῆ τὴν Δήμητρα, δέδοικας· ἐγὼ δ'

sciculum τὸν ante μισθόν. Si paulo acutius
vidisset, non dubitasset quin κᾶπειτ' ἴ-
σηντα sincerum esset. ἴσηντα ex li-
brarii libidine est. Sic solet istud ge-
nus hominum composita verba in sim-
plicia mutare, et simplicia in composita,
ut alibi nobis observatum fuit. Bonæ
lectionis indicium servat asperata litera
in quam vox κᾶπειτ' desinit, quæque ibi
non esset, nisi ἴσηντ' subiectum fuisset.
Sed quisnam versus exstiturus esset, si
tertia admitteretur Florentis conjectu-
ra?

ὅταν εἰκὸς ἴω μισθὸν ἴχων, κᾶπειτ' ἴ-
σηντά με πάντες.
Ignorabat ergo commatum legem in te-
trametris anapesticis? nam in illo versu
cæura est post quartum pedem. Tum
articulum τὸν hic requirit linguæ indo-
les, siquidem de mercede determinata,
nempe τῇ τρωβόλῃ, sermo est. Deni-

que minime omnium necesse est pronome
meu me inserere, quod subauditum ex
ipsa sententia, quæ perspicua est, facile
suppletur.

612. τούτοις ἐγὼ γάνυμαι. Perpe-
ram vulgo, versu ruente, τούτοις ἐγὼ.
Mendose in codd. γάνυμαι. Futilis
sunt Florentis ad hunc versum prolata
conjectura. καὶ μὴ με δεήσει. Male
vulgo δεήσει.

616. μὴ ἴχῃς. Ab ἴχλω. Sic re-
cte A. Mendose vulgo μὴ ἴχῃς. --- ὄνος
et ὄνιος nomina sunt poculorum. In
prioris ambiguitate ludit Comicus, poculo
tribuens, quæ sunt asini, ut βρωμῆσασθαι
et κατασπαρδῆν --- τράτιον. Hesych. πωλι-
μικόν, ἢ φοβερὸν. Photius: τὸ μίγα καὶ
σπαρδόν.

626. ποππύζουσιν. Male vulgo omis-
sum ἢ paragogicum.

ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα. 630

Χορός.

οὐ πάποθ' οὕτω καθαρώς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν, οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.

Φιλοκλέων.

οὐκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ραδίως τρυγήσειν.
καλῶς γὰρ ἤδειν, ὡς ἐγὼ ταύτην κράτιστός εἰμι. 633

Χορός.

ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθε,
κοῦδὲν παρήλθεν, ὥστ' ἐγαγ'
ἠύξανόμην ἀκούων·
κᾶν Μακάρον δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἠδόμενος λέγοντι. 640

Φιλοκλέων.

ὥσθ' οὗτος ἤδη σκορδιναῖται, κᾶστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ.
ἦ μὴν ἐγὼ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.

Χορός.

δεῖ δὲ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφευξιν παλάμας. 645
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπλά-
ναι χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.

πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ἄρα ζητεῖν σοι, καὶ νεόκοπτον,
ἦν μὴ τι λέγῃς, ἢ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι.

Βδελυκλέων.

χαλεπὸν μὲν, καὶ δεινῆς γνώμης, καὶ μείζονος, ἢ πῖ τρυγωδοῖς,
ιάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πῶλει ἐντετοκυῖαν. [650

634. ἴσθ' οὗτος. Sic bene Dawesius
Misc. crit. p. 233. V. seq. ἴθειν est ter-
tia persona singularis, ut supra 558.

642. κᾶστιν οὐκ ἐν αὐτοῦ. Sic etiam
bini codices. Florenti auscultandum
non est ista mutanti.

643. σκύτη βλέπειν inter proverbiales
locutiones refertur. Zenobius et Comicus
Scholiaste: μίμησται αὐτῆς Εὐπολῆς ἐν
Χουροῖσι. φησὶ γὰρ

ἀτιχῶς μὲν οὐ τὸ λεγόμενον σκύτη
βλέπει.

ἴθεται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακριμέ-
νοις πρὸς τὰ μίλλοντα κακά.

647. μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι, non e te
mea dicenti. Vide Kœnium ad Corin-
thum p. 44.

650. τρυγωδοῖς. Perperam in binis
codd. τραγωδοῖς. Vide ad Nub. 296.

ἀλλ', ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ---

Φιλοκλέων.

παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.
εἰ μὴ γὰρ, ὅπως δουλεύω γὰρ, τουτὶ ταχέως με διδάξεις,
ἐκ ἔξιν ὅπως ἐχὶ τεθνήξει, καὶν χρῆσπλάγχων μ' ἀπέχεσθαι.

Βδελυκλέων.

ἀκρόασαι νῦν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ μέτωπον· 655
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πώλεων ξυλλήβδην τὸν προσιόντα·
καῖξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς,
πρῶτα ἐνεία, μετὰλλ', ἀλοῦσας, λιμένας, μισθὸς, καὶ δημόπρωτα.
τούτων πλήρωμα, τάλαντ' ἑγγύς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν. 660
ἀπὸ τούτων νῦν μισθὸν κατάδης τοῖσι δικασταῖς ἐν αὐτοῦ,
ἕξ χιλιάσιν, κοῦπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε,
γίγνεται ὑμῖν ἑκατὸν δῆπου καὶ πενήκοντα τάλαντα.

Φιλοκλέων.

οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἀρ' ἐγίγνεθ' ὁ μισθός.

Βδελυκλέων.

μὰ Δι' ἐ μένοι· καὶ ποῖ τρέπειαι δὴ πείλαι τὰ χρήματα τᾶλλα;

Φιλοκλέων.

εἰς τέτες τές --- Οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων κολοσυρῖον,
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλῆθους αἰεὶ.

652. ἡμίσει. Ultima producitur
anter literas κε anapaestorum licentia.

653. διδάξει. Solæce vulgo διδάξει.
Vide supra ad v. 190.

654. τιθῆξαι. Sic A. Vulgo τιθῆ-
σαι. Hoc tanquam Atticum enotavit
Suidas, sed prava libri sui scriptura de-
ceptus, ut videtur. In Nub. 1436. οὐ
δ' ἰγχανὸν τιθῆξαι, codd. non varianti-
bus. In Acham. 590. posthabita Suidæ
auctoritate, repositi etiam τιθῆξαι ad
meliorum codd. fidem. τιθῆξαι nullo
libi occurrit, et est plane barbarum.—
καὶν χρῆ. Male vulgo χρῆ in indicati-
vo. Vide ad Lys. 133.—σπλάγχων
ἀπίχθηθαι. Schol. ὅτι οἱ ἀπιδροῦνοι οὐ
μισαλαρμυβάνουσι θυσῶν. Vide Petium
ad Leg. Att. p. 612. §. vi.

661. τοῖσι δικασταῖς ἐν αὐτοῦ. Perpe-

ram vulgo τοῦ ἱαντοῦ. In B. non me-
lius τοῦ ἱαντοῦ. In A. vulgatum est:
sed voci νῦν subposita quatuor puncta
indicant eam delendam esse, ita ut li-
brarii iudicio hic versus sic legendus
esset:

ἀπὸ τούτων μισθὸν κατάδης τοῖσι δικα-
σταῖς τοῦ ἱαντοῦ.

Hujusmodi correctoribus suæ ineptiæ re-
linquendæ sunt.

662. κατίνασθαι. Syncope, pro κατι-
νάσθαι.

665. δὴ πῆσαι. Perperam vulgo
δ' ἡπῆσαι, quod plane nihil est. Pi-
get me vitiosam illam scripturam in
Apollonio passim reliquisse, tametsi mo-
nuerat Clarkins ad 11. ὁ. 163. ἡπῆσαι
vox græca non est. In δὴ πῆσαι non
eliditur, sed i sequentis voci.

Βδελυκλέων.

σύ γὰρ, ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἄρχειν αἰρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περιπεφθείς.
καὶ οὔτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πενήκοντα τάλαντα
ἀπὸ τῶν πώλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ, κἀναφοβοῦντες· 670
Δῶστέ τὸν φόρον, ἢ βροθήσασ τὴν πόλιν ὑμῶν ἀναβρέψω.—
σύ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾶς τῆς σῆς τὸς ἀργελόφους περιβρότων.

οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ἤσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον
ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον, καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδὲν,
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον· τουτοῖσι δὲ δωροδοκοῦσιν 675
ὑρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σῆσαμα, προσκεφάλαια,
φιάλας, χλανίδας, σεφάνους, ὄσμους, ἐκπώματα, πλεθυγείαν.
σύ δὲ γ' ὦν ἀρχεις, πολλὰ μὲν ἐν γῆ, πολλὰ δ' ἐφ' ὕβρᾳ πι-
τυλεύσας,

οὐδείς οὐδὲ σκοροῦδου κεφαλὴν τοῖς ἐψητοῖσι δίδωσι.

Φιλοκλέων.

μὰ Δι' ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὶ τὸς τρεῖς ἀγλίθιας μελέπεμψα,
ἀλλ' αὐτῆν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀποκναίεις.

Βδελυκλέων.

οὐ γὰρ μεγάλη δουλεῖ' ἐστίν, τούτες μὲν ἀπαντας ἐν ἀρχαῖς
αὐτοὺς τ' εἶναι, καὶ τὸς κόλακας τὸς τέτων, μισθοφορῶντας;
σοὶ δ' ἦν τις γε διδῶ τρεῖς ὄβολους, ἀλαπᾶς· ἕς αὐτὸς ἐλαύνων,

672. τοῖς ἀργελοφους. Schol. τὰ πι-
ριστὰ καὶ ἀρχεσα. ἀργελοφου γὰρ τῆς
μηλωτῆς οἱ πόδες, οὗς ποδιῶνας καλοῦσι
καὶ οὗτοι ἀρχεσαι.

674. λαγαριζόμενον. Sic bene A.
ut etiam apud Suidam scriptum est.
Vulgo λαγαριζόμενον. Vide Hesychium
in λαγαριζόμενον.

675. Κόννου ψῆφον. Proverbium erat
in hominem nihili nulliusque momenti,
Κόννου θρίον, ortum a malo citharædo,
cui nomen Connus. ψῆφον, quia de ju-
dice loquitur, facete posuit pro θρίον.

Vide not. ad Eq. 534.

676. ὑρχας, οἶνον. Aliter hic legebat
Pollux, qui ad hunc locum respexit vi.
14. Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἀνίστασιν ὑρ-
χας οἶνου, δηλοῖ μὲν ἢ λέξει τὸ προσωϊκὸς
τῶ βίβου κερᾶμιον. Sed proba non est
illa lectio. Diversæ res hic significan-
tur. Suidas e Scholiaste: ὑρχας, κα-
ρᾶμιον ἀγγυίαι ὑποδικαστικᾶ ταριχῶν, δύο
ὅτι ἔχοντα.

678. οὐ δὲ γ' ὦν ἀρχεις. Sic libri

omnes, optime. οὐ δὲ nominativus est
solutus, tu vero, id est, quod vero ad te
adinet. Ordo est: οὐ δὲ γ' ὦν ἀρχεις μὲν
ἐν γῆ, πολλὰ δ' ἐφ' ὕβρᾳ περιβρότων,
οὐδὲς ἰκάνων, ὦν ἀρχεις, οὐδὲ σοὶ δίδωσι
σκοροῦδου κεφαλὴν. Nemo non perspicit
pronomem σοι eleganter suppressum esse,
et suppleri debere. Jam vide quam le-
pide hunc locum corruerit Berglerus.
Edidit σοὶ δὲ γ', ὦν ἀρχεις, et sic com-
mentatus est: Σὺ δὲ γ'. Lego potius Σοὶ
δὲ γ' propter δίδωσι. Vs. autem 684. pro
Σοὶ δ' legi etiam possit Σὺ δ'. Ex unica
hac nota liquet hominem illum ab Ari-
stophane manus abstinere debuisse.
Qui enim anapaestorum legem ignorat,
nec digitis versum dimetiri didicit, quan-
tumvis alias eruditus sit, is impudens
est, si poetam edere audeat.

684. σοὶ δ' ἦν τις γ' διδῶ τρεῖς ὄβλους.
Sic A. optime. In B. corruptus numeris:
σοὶ δ' ἦν τις διδῶ τρεῖς ὄβλους. In
primariis editt. σοὶ δ' ἦν τις γ' διδῶ τρεῖς
ὄβλους. Recentiorum lectionem

καὶ περὶ μαχῶν, καὶ πολιορκιῶν ἐκτίσω, πολλὰ πονήσας.
καὶ πρὸς τέτοις ἐπιπατιόμενος φοιᾷς, ὁ μάλιστά μ' ἀπάγχει,
ὅταν εἰσελθὼν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου υἱός,
ὡδὶ διαβάς, διακινήθεις τῷ σώματι, καὶ τρυφερανθεῖς,
ἤκειν εἴπη πρῶ, καὶ ἄρα, δικάσονθ'. ὡς ὅστις ἂν ὑμῶν
ἕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κομιεῖται. 690
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικόν, δραχμὴν, καὶ ἕστερος ἔλθῃ.
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἐτέρω τιμῇ τῶν μεθ' ἑαυτοῦ,
ἣν τις τὶ διδῶ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δὴ ὄντι,
ἔσπουδάκατον καλῶ, ὡς πρῖον, ὁ μὲν ἔλκει, ὁ δ' ἀντανέωκε.
σὺ δὲ χασκάζεις τὸν Κωλακρέτην τὸ δὲ πρᾶτ' ὀνομαζόμενον σε λέλεθε.

Φιλοκλέων.

ταυτὶ με ποιῆσ'· οἴμοι, τί λέλεις· ὡς μα τὸν θῖνα ταραπίεις,
καὶ τὸν ὄν με προσάεις μαλλόν· κέκοιό δ' ὅ τι χηρῆμά με ποιεῖς.

Βδελυκλέων.

σκέψαι τοῖνον, ὡς, ἔξῳ σοι πλουτεῖν, καὶ τοῖσιν ἅπασιν,
ὑπὸ τῶν αἰεὶ δημιουργόντων οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλῃσαι·
ὅστις πώλεων ἀρχων πλείων, ἀπὸ τοῦ Πόντου μέχρι Σαροδοῦς,
ἐκ ἀπολαύεις, πλὴν τῶθ', ὁ φέρεις, ἀκαρές· καὶ τῶτ' ἐρίω σοι
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἔνεχ', ὡς περ ἄλευρον.
βούλονται γὰρ σε πένητ' εἶναι· καὶ τοῦθ', ὡν οὔνεκ', ἐξῶ σοι
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιδασευτήν· καλῶ δ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίξῃ,
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηθᾷς. 705

invenit Ant. Fracinus, sed ὃ ἢ τις δὴ
τοῦς τοῖς ὀλοῖς. Articulus bene hic
omittitur, ad contemptus ἰνέριων.

689. πρῶ. Male vulgo πρῶ.
694. ὡς πρῖον. Sic bini codd. Nec
aliter legi potest, salva metri lege.

698. τῖνον, ὡς. Vulgo insertam par-
ticipulam neuter agnoscit codex.

701. ἀκαρές. Vulgo ἀκαρῆ. Since-
rum illud quod dedi suppeditat Suidas
in voce.

703. Vulgo sic legitur hic versus:
βούλονται γὰρ σε πένητ' εἶναι, καὶ τοῦ-
των ἰνὴ ἐξῶ σοι.

Postrema verba licet ne Sibylla quidem
quid sibi velint divinare potuissent, eo-
rumque sensum haud se capere profes-
sus fuisset Florens, Berglero tamen illa
moram non injecerunt. Si locum verti:
Id enim volunt, ut tu sis pauper: qua-
propter valcas, ut cognoscas blandum illum
nutricium. Præter absurditatem quæ

est in verbis, unde nihil sani elici potest,
metri etiam vitium satis indicat grassa-
tum hic fuisse librariorum stuporem, et
poëtæ manum indagandam esse. Cor-
ruptos numeros esse vidit etiam Florens:
sed nihil præterea. Satius tamen hoc
erat, quam pessimum versum in exem-
plum trahere metricarum legum, quæ
nunquam exstiterit, quod fecit ille, cujus
memini ad v. 349. In A. scriptum καὶ
τοῦτων ἰνὴ ἰρῶ σοι. In B. καὶ τοῦτων
ἰνὴ ἰρῶ σοι. Vides depravationis pro-
gressum. Prior scriptura ad verum
propius accedit, quod certa, ni fallor,
conjectura adsecutus sum:

βούλονται γὰρ σε πένητ' εἶναι καὶ τοῦθ',
ὡν οὔνεκ', ἰρῶ σοι.

Idque qua gratia velint dicam tibi.

705. ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν'—Sic bene
A. In B. ut in vet. edit. ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν
τιν', manifesta menda, quam dudum
correxerat Henr. Stephanus Thes. T. ii.

εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ, ῥᾶδιον ἦν ἂν.
εἰσὶν γε πῶλεις χίλια, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι.
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταπτεν ἐκάσῃ,

col. xi. ubi de verbo ἰσιζῆν agit, quod
significat κυνηγιτικῶς παρεμῶν. Eo-
dem sensu verbo simpliciter ἰσιζῆν usus est
Theocritus Idyll. vi. 29. juxta præcla-
ram Ruhnkenii emendationem: σῖζα δ'
ἰλακτεῖν νῦν καὶ τὰν κύνα. Adfinis est
significationis sequens participium ἰσιζῆ-
ντας. Hesychius: ἰσιζῆν κύνας, ἰσα-
φίνας, καὶ παρεμῶν.

708. ἰσιζῆν ἰσιζῆν ἰσιζῆν, ἰσιζῆν
δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔζων ἂν πᾶσι
λαγῶσι.

Sic optime locum hunc constituit Dawe-
sius. Male vulgo legitur προσέταπτεν,
contra temporum rationem, quum præ-
cesserit ἰσιζῆντας—ῥᾶδιον ἦν ἂν. Male
etiam in altero versu legitur ἔζων ἰσιζῆ-
ντας. Non quod ἔζων ἰσιζῆντας loquendi
sit ratio a nemine usurpata. Nam sic
alibi loquitur ipse Comicus. Agricola
boves suos ab hostibus abactos flens,
Acham. 1025. ait:

καὶ ταῦτα μίντοι, ἢ Δῖ, ὡπτε μ' ἰστρε-
φίστην
ἰσιζῆντας βολίτοις.

Sed ideo mendosa est vulgata lectio,
quod, quum sententia flagitet vivere
in omnibus delitiis, verba dant vivebant in
omnibus delitiis. Nam ἔζων nuda nihil
aliud significare potest, quam vivebant;
nullo autem pacto viverent. Hoc acute
vidit Dawesius, cui præceps judicium,
erroremque inde ortum circa loquendi
formulam ἔζων ἰσιζῆντας, nemo æquus
condonct, eo etiam magis, quia nullum
omnino ad constitutionem hujus loci
momentum adfert. Nam etiamsi alibi
in similibus formulis recte adhibeatur
præpositio ἰσιζῆντας, hic tamen certo certius
est eam particulæ ἂν, quam prorsus re-
quirit sermonis indoles, loco cedere de-
bere. Sagacissimi Britannii emendatio-
nem plane confirmat codex A. e quo
jam tot eximias lectiones protuli. In
eo perspicue scriptum ἔζων ἂν πᾶσι
λαγῶσι. Sed quid ego imprudens
dico, curve tantis laudibus commenta
evelio, quæ optimus græci sermonis ar-
biter et cathedra sua exhibuisset, CLA-
RISIMUS PROFESSOR REGIUS? Vide
quo ille supercilio in nota, cujus memini
ad Conc. 255. et 772. Dawesii conje-
cturas in Morboniam amandet. Itaque

recte se habet locus Aristophanis in Vespis
v. 704. (706.) et seq. ubi nimium quam
multos errores CUMULAVERIT vir erudi-
tus, idem Cl. Dawes Miscell. crit. p. 274.
Nam primo quidem sensum orationis ne-
cessarium nullo modo perspexit. Non e-
nim si quis nunc imperet, jam nunc vivant,
sed si quis olim imperavisset, deinde vivis-
sent. Opus non erit, mi homo, ut te-
stes advocos (vide not. ad Aj. 887.) qui
fidem faciant te latina ista Adriano
Turnebo, vel Dionysio Lambino non
surripuisse, qui fuere etiam olim Profes-
sores Regii, sed qui non isto modo latine
scribebant. Dilucide et ornate rationes
emendationum suarum expenderit in-
geniosus Britannus: tu, qui cumulum
illius errorum tuæ eruditionis flatu dis-
jicere et dissipare meditaberis, saltem
curare debebas, ut ne puteret flatus ille.
Quid tibi vis tandem? ἰσιζῆντας, ἦν, ἔζων,
tempus præteritum hic notare, non per
imperfectum, sed per plusquamperfec-
tum reddi debere: proinde locum
hunc sic vertis: Singulis earum si quis
imperasset vicenos cives alere, bis decem
millia Plebeiorum in omni alimentorum
copia vixissent, et in omni genere corona-
rum, &c. Atqui ista cum præcedenti-
bus non cohærent. Versionem meam
cum tua conferant eruditi et judicent.

Gallie exemplis uti soles: en tibi gal-
licum exemplum proponam. Si la bonté
paternelle du Roi supprimoit les Aides et
la Gabelle, le peuple vivroit dans l'abon-
dance. Dicesne solocam istam phrasin
esse, sic cavillans? Non; le peuple ne vi-
vroit pas, si le Roi supprimoit: mais si le
Roi avoit supprimé, alors le peuple vivroit.
Nonne ludibrium deberes iis qui te sic
disputantem audirent, vel, ut tecum lo-
quar, audivissent? Et hic quidem subsi-
stere possem: satis enim te confutatum
arbitror. Sed, ne tironibus fraudi sint
tuæ ineptiæ, aliquid dicendum est de
exemplis quæ profers et solutæ orationis
scriptoribus. Quum mihi ad manum
non sint editiones, quibus uteris, ea non
excusam. Sed quocumque tandem mo-
do ea intellexeris, nihil tamen illa poë-
tas tractantem juvant. Quid enim ex
illis colligas? Particulam ἂν abesse.
Quis hoc insitiat? Sed rectens, an se-
cus absit, judicacione scriptoris, an librarii

δύο μυριάδες τῶν δημοτικῶν ἔξων ἂν πᾶσι λαγώοις,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν, καὶ πύω, καὶ πυριάτῃ, 710
ἄξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες, καὶ τοῦ Ἰν Μαραθῶνι τροπαίου.
νῦν δ', ὡσπερ ἐλαιολόδοι, χωρεῖθ' ἅμα τῶν τὸν μισθὸν ἔχουσι.

socordia, hoc quaeritur. Vides imperitos illos librorum exscriptores millies in poetis contra metri rationem particulam illam omisisse: quidni idem contigisse credas in solute orationis scriptoribus? Similia exempla multa tibi indicare possem: uno defungar. Aeschines c. Tim. p. 174. editionis Reiskii: τᾶν δ' ἔξων, ὃ ἐκ παιδὸς συσφρασηκῶς, παρήνισι τοῖς ἰαυτοῦ πολίταις. ταχὺ γὰρ ἂν Τίμαρχον, ἢ τὸν Πίνδαρον Δημοσθένην εἴασι πελοισιύσθαι. Ad quem locum Taylorus hæc notat: Istud ἂν restituit cum Wolfio H. Stephanus. A cold. vero abest. Tu procul dubio, si Aeschinem edas, illud delebis, sicque committes, ut, quod ille voluerit, nemo possit intelligere. Sic enim soles, et ut quæque sunt absurdiora, ita tibi placent illa magis, maxime si ex iis occasionem arripere possis doctis aliquibus viris obloquendi, quibus ne dignus quidem es tu, qui matulam porrigas. Sic quod in Conc. v. 954. ineptissime legatur:

πᾶσι λαδοῖ, καὶ ἔξωνός μοι
τὴν εὐφροσύνην ὅπως ἴσται.

quia Dawesius in præclara ad eum locum nota ostenderit τὴν εὐφροσύνην legendum esse, quod ita manifestum est, ut id etiam Berglerus viderit; tu in nota ad Ajac. 1184. loco alienissimo multus es, ut illud tuearis, lectionisque ineptiam tuæ explicationis ineptiis cumules. Os tibi, ut opinor, comprimet codex Regius, in quo εὐφροσύνη scriptum esse breviter monui. Et quum sic eruditissimis viris obloqueris, eorum existimationi satis te tribuere putas, si singulorum nominibus præfigas Cl. Cl. Clo. cuius prædicati tam liberalis es, ut Moschopulum etiam in nota ad Aj. 504. appelles cl. MOSCHOPULE. Scilicet in Nunnesii nota ad Herodiani fragm. post Phrynichum editum p. 207. legeras: Moschop. in Sched. futurum μαχούμαι usitatus ait esse, quam μαχίστομαι. Nec auctorem, nec opus noveras: sed fucum lectoribus tuis facere voluisti, virque videri πολυμαθῆς et πολυέστερος, in eaque, quam dixi, nota ais: Et sic esse testatur Cl. Moschopule ad Herod. locum supra citatum. DOMINUM MOSCHOPULE Germa-

num aliquem eruditum esse credidisti, aut Batavum, viventem adhuc forte, aut qui non ita pridem e vivis excessisset. Discas velim, ὃ hoc, MANUELEM MOSCHOPULUM hominem fuisse Bysantinum, qui post captam urbem sæculo xv. in Italiam profugit. Hujus exstat opus περὶ Σχιδῶν, Nunnesio indicarum hoc literarum compendio in Sched. quod pulcherrimis typis excusit Rob. Stephanus Lutetiæ 1545. in 4. ubi pag. 134. hæc verba leguntur: εἰ γὰρ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων τῶν μαχούμαι χροῦνται. τὸ μαχίστομαι δὲ, οἱ τοῦ πλάθους.

710. καὶ πυριάτῃ. Sic distincte scriptum est in A. ut legebant H. Stephanus et Casaubonus, ille Thesauri tom. iii. col. 608. B. hic ad Athenæum p. 910. l. 58. Pollux vi. 54. πύων, πυριάτῃ. Ad quem locum vide interpretes. πυριάτῃ, a πύω deductum, si græcum sit, hic tamen stare non possit, quia primam, ut πύων vel πύω, unde originem ducit, producere omnino debet. Formam hanc agnoscit Eustathius ad Odys. p. 1626. l. 3. Σημειώσαι δὲ, ὅτι ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς παλαιοῖς πύω ἀρετικῶς καὶ τῇ προσωπίδι, φασι, ὡς τυρὸς, ἀνάσταλι ἔχει πρὸς τὸν ὄρον. ἔστι δὲ φασι πύω τὸ προσωπίδων γάλα καὶ νοσημάτων κατὰ Ἄλιον Διονύσιον, ὃ τινος πύω φασι. ἢ χροῖσι παρὰ Ἀριστοφάνη ἐν Εἰρήνῃ (1150.) εἶναι φασι καὶ πυριάτῃ, τὸ πύωρεθρον, ὃ γίνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος. λίγισται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγων ἠδίων ἢ λίξις. Sed mendosam esse scripturam apud Eustathium credo et legendum πυριάτῃ, et mox πυριάτῃ. Vide Hesychnii interpretes ad glossam πυριάτῃ. Latine colostræ, quæ vox etiam in amatoris blanditiis adhibetur. Plautus Pæn. i. 2. 154.

Meum mel, meum cor, mea colostræ, meus molliculus caseus.

712. τῶν τὸν μισθὸν ἔχουσι. Id est παραίχουσι. Verbum simplex pro composito. Vide quæ notavi ad Aeschyl. S. Th. 878. In Pace 547. τῶν παρῶν est pro καταπίναξι. Sic γιλῶν apud Sophoclem occurrit pro καταγίλῃ, Philoc. 1125.

καὶ πύω πύω

Φιλοκλέων.

οἴμοι· τί ποθ', ὡσπερ νάρκη, μὴ κατὰ τῆς χειρὸς κάλια χεῖται,
καὶ τὸ ξίφος ἐδύναμαι καλέχειν; ἀλλ' ἤδη μαλθακὸς εἰμι.

Βδελυκλέων.

ἀλλ' ὅποταν μὲν δέισωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὐβοίαν διδῶσιν 715
ὕμιν, καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' ἐπώποτέ σοι, πλὴν πρῆν, πέντε μεδίμνους
(καὶ ταῦτα μόλις, ξενίας φύλων, ἔλλαβες κατὰ χοίρικα) κριθῶν.

ὦν οὐνεκ' ἐγὼ σ' ἀπέκλειον αἰεὶ,
βόσκειν ἐδέλων, καὶ μὴ τούτους 720
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐδέλω παρέχειν,
ὃ τι βούλει, σοι,
πλὴν Κωλακρέτου γάλα πίνειν.

Χορός.

ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν· Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀπέσθης,
ἐκ ἀνδικάσαις. σὺ γὰρ εἶν νῦν μοι νικᾶν πολλῶν δεδόκησαι·
ὡστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίπωνας καταδάλλω.

ἀλλ', ὡ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνδιασῶτα,
πιδοῦ, πιδοῦ λόγισι, μηδ' ἄφρων γένη,
μηδ' ἀτενῆς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνῆρ. 730
εἶδ' ὠφελὲν μοι κηδεμῶν ἢ ξυγγενῆς
εἶναι τις, ὅστις δὴ τοιαῦτ' ἐνουδέτεται.
νῦν δ' αὖ παρῶν τις ἐμφανῆς σοι τῶν θεῶν
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος,
καὶ δῆλος εὖ παρῶν· σὺ δ' αὖ παρῶν δέχου. 735
καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν, παρέχων
ὅσα πρεσβύτη ξυμφορὰ χόνδρον

Bd.

πύωτος θινὸς ἐφήμιος
γιλῆ μου.

718. Hic versus vulgo in duos divisus est, qui recte in A. coalescunt.

719. ὦ οἴμοι'. Perperam vulgo εἶναι'.

727. σκίπωνας. Sic scriptum in B.

In A. erat primo σκίπωνας, ut in impressis; sed μ litura inductum. Vide quæ notavi ad Euripidis Hecubam 65.

730. ἄγαν, ἀτεράμων. Insertam in impressis particulam neuter agnoscit codex.

731. ὠφελι. Perperam vulgo παραγωγικὸν οmissum, quod superne inter

lines repositum in A.

733. νῦν δ' αὖ παρῶν τις ἐμφανῆς σοι τῶν θεῶν. Sic numeros hujus versus restituiimus: senarius est, ut duo præcedentes. Vulgo sine ulla metri forma legitur:

σοὶ δὲ νῦν τις τῶν θεῶν παρῶν ἐμφανῆς.
In A. τις θεῶν, omissis articulo. In B. νῦν δὲ νῦν τις θεῶν παρῶν.

735. σὺ δ' αὖ. Sic bene impressi, ad metri normam. In binis codd. σὺ δὲ παρῶν. Sæpissime δὲ et δ' αὖ a librariis commutantur, quod observavi ad Av. 579.

λείχειν, χλαῖναν μαλακὴν, σισύραν,
 πόρονην, ἢ τις τὸ πῆος τρίψει,
 καὶ τὴν ὀσφύν. ἀλλ' ὅτι σιγαῖ,
 κούδεν γρούζει,
 740

Χο. νενοθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα.
 οἷα γὰρ ἐμαίνειτ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν
 λογιζέται τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἀμαρτίας,
 745
 ἂ, σοῦ παρακελεύοντος, οὐκ ἐπέιδετο.
 νῦν οὖν ἴσως τοῖς σοῖς λόγοισι πείθεται,
 καὶ φρονεῖ μέντοι, μεδιστὰς ἐς τοιοῦτον τὸν τρόπον,
 πιδόμενός τε σοί γ'.

Φι. ἰώ μοι μοι.

Βδ. οὔτος, τί μοι βοᾷς;

Φι. μῆ μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνού. 750

ΚΕΙΝΩΝ ΕΡΑΜΑΙ· ΚΕΙΘΙ ΓΕΝΟΙΜΑΝ,

ἴν' ὁ κήρυξ φησί· Τίς ἀλήφισ-
 τος; ἀνιστάσθω.---

κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς,
 755
 ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
 σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
 ΠΑΡΕΣ Ω ΣΚΙΕΡΑ. μὰ τὸν Ἡρακλέα,

740. Hi anapesti pessime vulgo distincti sunt.

744. οἷα γὰρ ἱμαίνειτ' ἀρτίως, ἔγνωκε νῦν. Sic ad sententiæ et metri præscriptum reconcinnavimus versum, quem impressi corruptissimum sic exhibent: οἷς ποτ' ἱμαίνειτ'. ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, ἔτι.

In B. οἷς ποτ' ἱμαίνειτ'.—et in fine ἔτι omissum. Sic etiam A. Scripta quidem in eo vox ἔτι; sed subducta minio linea indicat eam delendam esse. Evulgata lectione nullus legitimus elici potest sensus.

748. μεδιστὰς τὸν τρόπον. Sic bini etiam codd. Nec ulla causa est, cur hæc lectio mutetur. Infra 1451. μετρίστη ξηρῶν τρέσαν. At ibi aoristus μετρίστη neutralem significationem habet: μετρίστας autem, participium presentis active significat, et proinde cum accusativo rite constituitur. In Equit. 398. ὁ μεδίστησι σοῦ χρωμάστος Attice dictum, subauditό τι, vel οὐδέν.

749. πιδόμενός τε σοί γ'. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Male vulgo πιδόμενος. Vide ad Av. 1011.

751. Ex Euripidis Hippolyto priore seu Velato. Vide Valckenarium ad Hippol. v. 250.

756. ποῦ μοι ψυχή; Sic ambo codd. recte. Invenuste vulgo ποῦ μου ψυχή;

757. πάρις ὁ σκιερῶ. Male vertitur ailes, ὁ caliginosa. πάρις, a παρίημι, per-mitte, dimitte. Transsumta sunt verba ex Euripidis Bellerophonite, cujus plenior locum profert Scholiastes:

πάρις, ὁ σκιερῶ φυλλῶς, ὑπερβῶ κρηναία νάπη· πόν ὑπὲρ κίφωλλῆς αἰθίρ' ἰδίοθακ σπιῦδα, τίν' ἔχει στάσιν ἰωδίας.

Hujus fragmenti sensum explanavit Cur. Nov. in Suidam pag. 120. Toupius, cui facem prætulcrat Florens. πάρις Berglerus excudi volebat pro πάρις, a πάριμι adsum. Quod ille non prius excogitavit. In codd. scriptum πάρις. At

μῆ νῦν ἔτ' ἐγὼ ἔν τοῖσι δικασταῖς
 κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.

Βδ. ἴθ', ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιδοῦ. 760

Φι. τί πείθομαι σοι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἐνός.

Βδ. ποίου; φέρ' ἴδω.

Φι. τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ

ἄδης διακρινεῖ πρότερον ἢ γὰρ πείσομαι.
 Βδ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
 765
 ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βιάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε,
 αὐτοῦ μένων, δικάζε τοῖσιν οἰκέταις.

Φι. περὶ τοῦ; τί ληρεῖς;

Βδ. ταῦθ' ἄπερ ἐκεῖ πράττεται.

ὅτι τὴν δύραν ἀνέωξεν ἡ σηκίς λάδρα,
 ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιῖ μίαν μόνην.
 πάντως γε κακῆ ταῦτ' ἔδρας ἐκάστοτε. 770

καὶ ταῦτα μὲν νῦν εὐλόγως, ἣν ἐξέχρη
 εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
 ἐὰν δὲ νίφη, πρὸς τὸ πῦρ καδήμενος,
 ὕοντος, εἴσει· κἀν ἔργη μεσημβρινός,
 οὐδείς σ' ἀποκλείσει Θεσμοδέτης τῇ κιγκλίδι. 775
 Φι. τουτί μ' ἀρέσκει.

Βδ. πρὸς δὲ τούτοις, ἣν δίκην
 λέγη μακρὰν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμνεῖς,
 δάκνων σεαυτὸν, καὶ τὸν ἀπολογοῦμενον.

Φι. πῶς οὖν διαγιγνώσκεις καλῶς δυνήσομαι,
 ὡσπερ πρότερον, τὰ πράγματ', ἔτι μασώμενος; 780

Βδ. πολλῶ γ' ἀμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
 ὡς οἱ δικασταί, ψευδομένων τῶν μαρτύρων,

μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι,
 Φι. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὐπω λέγεις,
 785
 τὸν μισθὸν ὑπόθεν λήψομαι.

Βδ. παρ' ἐμοῦ.

in A. manu multo recentiore docti nescio cuius viri, qui codicem illum trivit, literæ superscriptum ε'. Sed præstat id verbum accipi eo sensu, quo apud Euripidem erat.

760. Personæ in libris omnibus admodum confusæ sunt: eas in ordine perite restituit Berglerus in versione, quod et ego in Græcis feci.

770. πάντως γι. Sic optime A. Vulgo ἴθ'.

772. ἡλιάσει. Jocus ex ambigua significatione verbi ἡλιάζειν, apricari, et iudicem esse in Helicea. Qui plura cupit H. Stephani Thesaurum adeat. Ad pleniorum eorum quæ sequuntur intelligentiam legendus Pollux viii. 123.

Φι. καλῶς,
 ὑτιή κατ' ἑμαυτὸν, κοῦ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
 αἰσχίστα γὰρ τοι μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
 ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἑμοῦ πρώην λαβῶν,
 ἔλθων διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι·
 κἄπειτ' ἐπέδηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων· 790
 κἀγὼ νέκαψ' ὀβολοὺς γὰρ φύομην λαβεῖν·
 κἄτα βδελυχεῖς, ὁσφρόμενος ἐξέπτυσσα·
 κἄθ' ἔλκων αὐτόν.

Bd. ὁ δὲ, τί πρὸς ταῦτ' εἶψ' ;
 Φι. ὅ τι ;

ἀλεκτρύονος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν·
 Ταχὺ γοῦν κατέψεις ἀργύριον, ἧδ' ὅς λέγων. 793
 ὄρα ὅσον περ δῆτα τοῦτο κερδανεῖς.
 Φι. οὐ πᾶν τι μικρὸν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.
 Bd. ἀνάμενε νῦν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἤξω φέρον.
 Φι. ὄρα τὸ χρῆμα· τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
 ἠκηκόη γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι ποτὲ 800
 δικάσκειν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
 κἂν τοῖς προθύροις ἀνοικοδομήσοι πᾶς ἀνήρ
 αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πᾶν,
 ὥσπερ Ἐκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
 Bd. ἰδοῦ, τί ἔτ' ἐρεῖς ; ὡς ἄπαντ' ἐγὼ φέρω, 803
 ὁσαπέρ γ' ἔφασκον, κἄτι πολλῶ πλείονα.
 ἀμῖς γὰρ, ἣν οὐρητιάσῃς αὐτῇ

786. ὑτιή κατ' ἑμαυτὸν, κοῦ μεθ' ἑτέρου λήψομαι. Hic versus in editt. omnibus omisus est. Eum servavit cod. A. ubi in contextus serie suo loco ab eadem antiqua manu scriptus est. In B. major adhuc quam in impressis est lacuna, omissio non solum hoc versu, sed etiam precedentis dimidio, sic :

τὸν μισθὸν ἐπέδην λήψομαι.
 αἰσχίστα γὰρ τοι—
 789. διεκερμάτιζεν ἐν τοῖς ἰχθύσι. Sic legendum; non, ut vulgo, διεκερμάτιζέ μ'—quod ineptum est. Emendationem præceperat Toupius in Suidam, i. 137. Casaubonus ad Theophrasti Char. περιῶν ἀπαισίαι p. 192. legebat διεκερμάτιζεν. Formam activam adstruit Suidas in διαιρηματίαι.

795. κατέψεις ἀργύριον. Absolute. Perperam vulgo τᾶργύριον.

800. ἠκηκόη. Bini codd. ἠκηκίαι. Vide not. ad Conc. 650. Nub. 329. Av. 511. Mendose in omnibus editt. est ἠκηκίαις. Sola posterior Veneta habet ἠκηκίαι, unde id Berglerus adsūmsit.

802. ἀνοικοδομήσοι. Sic bene Dawesius Miscell. crit. pag. 104. Præcessit enim δικάσκειν, pro quo in A. est δικάσκειν, in B. δικάσκειν, utrobique mendose. Hoc autem in versu vulgo legitur ἀνοικοδομήσοι ex Ant. Fracini editione: nam primariæ habent ἀνοικοδομήσοι, ut scriptum est etiam in binis codd.

804. Ἐκάταιον. Vellem edidisse Ἐκάταιον, ut est apud Suidam, et in quibusdam exemplaribus scriptum fuisse testatur Scholiastes: quod verius esse censeo, ubi de sacello vel statua Hecataæ sermo est.

807. ἀμῖς γὰρ—Libri omnes ἀμῖς μῖν.

παρὰ σοὶ κρεμήσεται ἔγγυς ἐπὶ τοῦ παττάλου.
 Φι. σοφὸν γε τουτί, καὶ γέροντι πρόσφορον
 ἔξευρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. 810
 Bd. καὶ πῦρ γε τουτί, καὶ πρόσεστηκεν φακῆ,
 ῥοφεῖν ἐὰν δέη τι.
 Φι. τοῦτ' αὖ δεξιόν.
 κἂν γὰρ πυρέττω, τὸν γε μισθὸν λήψομαι.
 αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
 ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἐμ' ἐξηνέγκατε; 815
 Bd. ἵνα γ', ἣν καθεύδῃς, ἀπολογουμένου τινὸς,
 ἄδων ἀνωθεν ἐξεγείρη σ' οὔτοσί.
 Φι. ἐν ἔτι ποδῶ· τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι.
 Bd. τὸ τί ;
 Φι. Δηρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου.
 Bd. πάρεστι τουτί· καὐτὸς ἀναξ οὔτοσί. 820
 Φι. ὦ δέσποθ' ἤρωας, ὡς χαλεπὸς ἀρ' ἦσθ' ἰδεῖν·
 οἷός περ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.
 Σω. οὐκοῦν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἤρωας ὡν ὄπλα.
 Bd. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σὺ, θᾶττον ἂν δίκην
 ἐκάλουν.
 Φι. κάλει νυν, ὡς κάθημαι γῶ πάλαι. 825
 Bd. φέρε νυν, τί' αὐτῷ πρῶτον εισαγάγω δίκην;
 τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ ;

Nec mutare volui: casu in calamum il-
 lud mihi venit: nec forte deterius est.

815. ἐξηνέγκατε. Sic libri omnes. Dawesius legendum censebat ἐσηνέγκα-
 τε, quia domi intus versatur, qui ista loquitur. Sed fallebat eum opinio: non intus versatur Philocleo; sed in domus vestibulo, in atrio. Paulo infra quum iudex sine cancellis litem se cogniturum negat, filius ei dicit:

αὐτὸς κοινοῦμαι τὸ γι παρανοσί' ἴδου-
 816.

et, ut cancellos foras efferat, domum intrat. Postea vero, ubi vota concipienda sunt, quæ ad eam rem usui sunt e domo etiam efferri iubet, v. 860.

ἀλλ' ὡς τᾶχιστα πῦρ τις ἔξηνέγκατο, καὶ μύρριναι, καὶ τὸν λιθανῶν ἴδου-
 817.

Non ergo hæc domi intus aguntur.

819. Δηρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τοῦ Λύκου. Perperam vulgo Δηρῶν εἴ πως ἐκκομίσειας τὸ τοῦ Λύκου. Articulus τὸ inνα-

nuste repetitur, qui jam exstat in crasi Δηρῶν pro τὸ Δηρῶν. Male ille infertus Atticæ formæ, quam revocavi, immutandæ ansam librario dederat.

820. καὐτὸς ἀναξ. Male vulgo δ' αναξ e prava correctione. In primariis editt. erat δ' αναξ.

821. ὡς χαλεπὸς ἀρ' ἦσθ' ἰδεῖν. Sic bene A. Ineptum est, quod vulgo legitur, χαλεπὸν. Illud quasi per nebulam vidit Berglerus.

825. κάθημαι γῶ. Vide supra 538. γράψομαι γῶ.

827. δίδρακι. Sic bini codd. At quis eorum requisivisset openi ut spondeum e quarta senarii sede eliminaret? Mirum est δίδρακι per omnes editt. propagatum fuisse. Supra bis νυν sine accentu excudi volui, ut est in primariis editt. et in A.—ἐν τῇ οἰκίᾳ. η ο in unam syllabam coalescunt. Sic Sophocles Trach.

84. κίτου βίον εἰσαντες, ἢ οἰχόμεσθ' ἄμα.

- ἢ Θράττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν--
 Φι. ἐπίσχεσ οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
 ἄνευ ὀρυζάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν, 830
 ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνετο.
 Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμῶν
 αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
 τί ποτε τὸ χρεῖμ'· ὡς δεινὸν ἢ φιλοχωρία.
 Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας· τοιοῦτονι τρέφειν κύνα. 835
 Βδ. τί δ' ἐστὶν ἐτεόν;
 Ξα. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀστίας
 ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἱπνὸν ἐξαεπάσας
 τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήλοκε;
 Βδ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῷ πατρὶ
 εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών. 840
 Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
 κατηγορήσειν, ἣν τις εἰσάγη γραφὴν.
 Βδ. ἴδι νυν, ἄγ' αὐτὰ δέυρο.
 Ξα. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
 Φι. τουτὶ τί ἐστι;
 Βδ. χοιροκομεῖον Ἔστίας.
 Φι. εἴδ' ἱεροσυλίσσας φέρεεις; 845
 Βδ. οὐκ' ἀλλ' ἵνα
 ἀφ' Ἐστίας ἀρχόμενος ἐπιτρέψω τινά.
 Φι. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

837. *παράξας*. Sic bene ambo cold-nisi quod in eis i subscibi nunc solitum abest. Male vulgo *παράξας*.—*ἱεροσυλίσσας*. Vulgo *ἀεπάσας*. Agnosce hic frequentissimum librariorum flagitium, nec dubita, quin poeta scripserit *ἱεροσυλίσσας*. Vide not. ad Pl. 815.

838. *Σικελικὴν*. Sic scriptum est in A. ut legendum esse jam monuerant Orvillius ad Charit. p. 348. Pierson ad Mærin p. 221. Vulgo *Σικελὴν* metro reclamante, quia in hoc nomine prima semper corripitur, quæ in illo longa est. Infra 897. in impressis etiam bene legitur τὸν *Σικελικόν*. Siculi autem ideo casei mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui Præfectus classis in Siciliam missus fuerat Olymp. lxxxviii. 2.

841. *ἄτερος*. Atticis valet ὁ ἴτερος. Sic supra 158.

ὃ περιγραμμεῖται σφῶν ταχίως διῶρ ἄτερος;

Sophocles Aj. 1109.

ἴδι μὴ σὺ φῆς,

ἴδ' ἄτερος τροπηγός.

Euripides Phœn. 1394.

ἴδ' ἄμμ' ὑπερσχὸν ἴσους ἄτερος μάδο.

Idem Hercule Fur. 1407.

Ξεῦρος δὲ φίλιον· ἄτερος δὲ δυστηχός.

Mior Heathium ad illam verum sic notantem: *Lego ὁ ἴτερος, i. e. ὁ ἴτερος*. Tam illi hac in re auscultandum est, quam quum in hoc Sophoclis Trach. versu, qui est, aut erit olim 1245.

δύλακος, ὡς ἐς πολλὰ τὰ πορτεῖν ἔχω. Hujus craseos pauca e nullenis exempla protuli in fine notarum ad Nubes.—*φροῖν*—sic emendate scriptum in A. Male vulgo, titubante versu, φροῖ.

844. *χοιροκομεῖον*. Vide ad Lys. 1073.

846. Adludit ad proverbium *ἀφ' ἴσου* Lare, ἀφ' Ἐστίας ἀρχου, de quo videntur Scholiastes.

- Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.
 Φι. οἴμοι, διατρέψεις, κάπολεις τριήμερῶν·
 ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χαρίον. 850
 Βδ. ἰδοῦ.
 Φι. κάλει νῦν.
 Βδ. ταῦτα δή.
 Φι. τίς οὗτος;
 ὁ πρῶτός ἐστιν;
 Βδ. ἐς κόρακας· ὡς ἀχθῶμαι,
 ὅτι ἢ πελαδόμεν τούς καδίσκους ἐκφέρειν.
 Φι. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
 Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
 Φι. μηδαμῶς.
 Βδ. ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τούς ἀρυστίχους. 855
 κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῦν,
 ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
 Φι. ἦδὲ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
 Βδ. εἴ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κάπιχωρίως.
 ἀλλ' ὡς τάχιστα πῶς τις ἐξενεγκάτω, 860
 καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
 ὅπως ἂν εὐξάμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
 Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
 καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
 λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως 865
 ἐκ τοῦ πολέμου

848. *σανίδες* sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerant, si damnatorii plures essent, iudices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque iudex noster ungue ducere solebat. At alii illam *stylo*, *ἰχθυοειδί*, ducebant, ut docet Pollux, cuius locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid post *σανίδας* inferri debuisse videtur. Quam bene autem Scholiastes vocem *γραφάς* exponat *stylium*, alii dixerint: *γραφάς* δὲ νῦν, ἀπὸ τοῦ τὸ *γραφίδιον*, ἢ ὃ *ἔγραφε*. Nulibi, quod sciam, nomen *γραφῆ* ea significatione occurrit. Scripseratne καὶ τὰ *γραφία*, vel τὰς *τι γραφίδας*? Nihil decerno: sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probō.

VOL. II.

852. *ἐς κόρακας* tantumdem hic valet, ac alibi sæpius τὸ δύναι.

857. *διόμεθα*. Sic B. Vulgo *διόμεσθα*.—*κλεψύδρας*. Quis clepsydrae usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr. in *διαμεμετριμένην ἡμέραν*, et Vallesium ad notas p. 108. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cuius mentio in Lys. 913. sed totus est in describendo Scholiasta.

858. ἦδὲ, nempe ἢ ἡμεῖς, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: *μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῷ δίκτυον ὁ περιεβύτης, ὅτι οὐρεῖ ὡς ἡ κλεψύδρα*. Longius hoc petittum videtur.

863. Hi rursus anapesti perperam vulgo digesti sunt.

2 R

- ἡ Θραῖτα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν---
 Φι. ἐπίσχεσ οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
 ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν, 830
 ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν κατεφαίνεται.
 Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν· ἀλλ' ἐγὼ δραμῶν
 αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
 τί ποτε τὸ χρεῖμ'· ὡς δεινὸν ἢ φιλοχωρία.
 Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας· τοιοῦτον τρέφειν κύνα. 835
 Βδ. τί δ' ἐστὶν ἑτεόν;
 Ξα. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀστίας
 ὁ κύων παράξας εἰς τὸν ἵπνον ἔξαεπάσας
 τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήροκε;
 Βδ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῶ πατρὶ
 εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρῶν. 840
 Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἄτερος φησὶν κύων
 κατηγορήσειν, ἣν τις εἰσάγη γραφὴν.
 Βδ. ἴδι νυν, ἄγ' αὐτὰ δέυρο.
 Ξα. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
 Φι. τουτὶ τί ἐστι;
 Βδ. χοιροκομείον Ἔστίας.
 Φι. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεεις; 845
 Βδ. οὐκ' ἀλλ' ἵνα
 ἀφ' Ἔστίας ἀρχόμενος ἐπιτρέψω τινά.
 Φι. ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

837. *παράξας*. Sic bene ambo codd. nisi quod in eis, subscribi nunc solitum abest. Male vulgo *παράξας*.—*ἔξαεπάσας*. Vulgo *ἀεπάσας*. Agnosce hic frequentissimum librarium flagitium, nec dubita, quin poeta scripserit *ἔξαεπάσας*. Vide not. ad Pl. 815.

838. *Σικελικὴν*. Sic scriptum est in A. ut legendum esse jam monuerant Orvilius ad Charit. p. 348. Pierson ad Merin p. 221. Vulgo *Σικελὴν* metro reclamante, quia in hoc nomine prima semper corrigitur, quæ in illo longa est. Infra 897. in impressis etiam bene legitur *σὸν Σικελικόν*. Siculi autem ideo casei mentio fit, quia Laches hic innuitur, qui Præfectus classis in Siciliam missus fuerat Olymp. lxxxviii. 2.

841. *ἀτερος*. Atticis valet ὁ ἕτερος. Sic supra 138.

ὁ *πιρὸν* *καμῖται* *σφῶν* *καχίως* *διῶρ* *ἀστίας*;

Sophocles Aj. 1109.

ἴσσι μὴ σὺ φῆς,

ἴθ' ἄτερος κρατηγός.

Euripides Phœn. 1394.

εἰ δ' ὄμ' ὑπερσχὸν ἵπνος ἄτερος μάθω.

Idem Hercule Fur. 1407.

ξίυτος δὲ φίλιον ἄτερος δὲ δυσπραχῆς.

Miror Heathium ad illum versum sic notantem: *Legge ὁ ἕτερος, i. e. ὁ ἕτερος*. Tam illi hac in re aconsultandum est, quam quum in hoc Sophoclis Trach. versu, qui est, aut erit olim 1245.

δίλαϊας, ὡς ἐς πολλὰ διάπραξιν ἔχον. edicit scribendum esse *πῶπορον*. Huius craseos pauca e millenis exempla protuli in fine notarum ad Nubes.—*φῆσιν*—sic emendate scriptum in A. Male vulgo, titubante versu, *φῆσι*.

844. *χοιροκομείον*. Vide ad Lys. 1073.

846. Alludit ad proverbium *ab ipso*

Lave, ἀφ' Ἔστίας ἀρχον, de quo videntur Scholiastes.

- Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας, καὶ τὰς γραφάς.
 Φι. οἴμοι, διατρίψεις, κάπολεις τριημερῶν
 ἐγὼ δ' ἀλοκίξειν ἐδεόμην τὸ χωρίον. 850
 Βδ. ἰδοῦ.
 Φι. κάλει νῦν.
 Βδ. ταῦτα δή.
 Φι. τίς οὔτος;
 ὁ πρῶτός ἐστιν;
 Βδ. ἐς κόρακας· ὡς ἄχθομαι,
 ὅτιν' πελαθόμεν τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
 Φι. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς;
 Βδ. ἐπὶ καδίσκους.
 Φι. μηδαμῶς.
 ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους. 855
 Βδ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῦν,
 ὅσων δεόμεθα, πλὴν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
 ἦδὲ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
 Φι. εὐ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχωρίως.
 Βδ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πῶς τις ἐξενεγκάτω,
 καὶ μυρρίνας, καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
 ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
 Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς,
 καὶ ταῖς εὐχαῖς, φήμην ἀγαθὴν
 λέξομεν ὑμῖν, ὅτι γενναίως 865
 ἐκ τοῦ πολέμου

848. *σανίδες* sunt tabellæ, in quibus, postquam ex urnis calculos effuderant, eosque numerarant, si damnatorii plures essent, iudices longam illam lineam ducebant, de qua supra v. 106. quamque iudex noster ungue ducere solebat. At alii illam stylo, *ἰγκυστρίδι*, ducebant, ut docet Pollux, cuius locum protuli in nota ad v. 167. Simile quid post *σανίδας* inferri debuisse videtur. Quam bene autem Scholiastes vocem *γραφάς* exponat *stylum*, alii dixerint: *γραφάς* δὲ *νῦν*, ἀντὶ τοῦ τὸ *γραφίδιον*, ἢ *ἡ γραφή*. Nulibi, quod sciam, nomen *γραφῆ* ea significatione occurrit. Scripseratne *καὶ τὰ γραφία*, vel *σῆς* *τε γραφίδας*? Nihil decerno: sed vulgatum, quod codd. fide retinui, minime probō.

852. *ἰς κόρακας* tantumdem hic valet, ac alibi *σάπιος* τὸ *δίνα*.

857. *δίόμεθα*. Sic B. Vulgo *διόμεσθα*.—*κλεψύδρας*. Quis clepsydram usum ignorat in foro Attico. Vide Maussacum ad Harpocr. in *διαμετρημένην ἡμέρα*, et Valesium ad notas p. 108. Perperam hoc Florens accipit de fonte, cuius mentio in Lys. 915. sed totus est in describendo Scholiasta.

858. ἦδὲ, nempe ἡ ἀμείβη, *matula*, quam ei filius adtulerat, supra 807. Scholiastes: *μήποτε τὸ αἰδοῖον αὐτῶν δίκην οὖνον ὁ περιεσῶστος, ὅτι αὐτῶν ὡς ἡ κλεψύδρα*. Longius hoc petium videtur.

863. Hi rursus anapesti perperam vulgo digesti sunt.

- καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.
Βδ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
Χο. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλων Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
 τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανάται 870
 ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
 ἅπασιν ἡμῖν ἀρμόσαι,
 ὡς παυσαμένοισι τῶν πλάνων.
 Ἰήϊε Παιάν.
 Βδελυκλέων.
 ὦ δέσποτ' ἀναξ, γείτον Ἀγυιεύ 875
 τοῦ μοῦ προθύρου,
 δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦ ναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν·
 παῦσόν τ' αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
 ἀντὶ σιραίου, μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμιξίας·
 ἦδη δ' εἶναι τοῖς ἀνδράποισ
 ἦπιον αὐτόν,
 τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον 880
 τῶν γραψαμένων,
 κἀπιδακρῦειν ἀντιβολούτων·
 καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας,
 ἀπὸ τῆς ὀργῆς
 τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.
Χο. ξυνευχόμεθα, κἀπᾶδομέν σοί γ' ἐν νεαίσιιν ἀρχαῖς, 885
 ἕνεκά γε τῶν προλελεγμένων.
 εὖνοι γὰρ ἐσμὲν, ἐξότου
 τὸν δῆμον ἠσθόμεσθ' αὖ σου
 φιλοῦντος, ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
 τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων. 890
Βδ. εἴ τις θύραισιν Ἑλιαστῆς, εἰσίστω·
 ὡς, ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
Φι. τίς ἀε' ὁ Φεύγων οὗτος; ὅσον ἀλώσεται.

875. In fine hujus versus duas voces addunt libri omnes, πρὸς πύλας. Illae autem videntur in locum genuinae vocis, cui olim interpretamenti vice superscriptae fuerunt.

877. στρυφνὸν ἄξος, rigidus mores. De significatione nominis στρυφνός vide Ruhnkenium in aureolo commentario ad Timaei Lexicon pag. 169.

878. ἀντὶ σιραίου. Siraeum, quod alii hepsema, nostri sapram appellant, ingenii, non naturae opus est, musto usque ad tertiam partem mensurae decocto: quod ubi factum ad dimidiam est, defrutum vocantur.

888. ἠσθόμεσθ'. Sic recte scriptum in A. ut metri ratio flagitat. Perperam vulgo ἠσθόμεσθ'.

- Ξανθίας ὡς κατήγορος.
 ἀκούετ' ἦδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
 κύων Κυδαθηναίεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα, 895
 τὸν τυρὸν, ἀδικεῖν, ὅτι μόνος κατήσθιε
 τὸν Σικελικόν. τίμημα κλωὸς σύκινος.
Φι. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἣν ἀπαξ ἀλφ.
Βδ. καὶ μὴν ὁ Φεύγων οὗτος Λάβης πάρα.
Φι. ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει· 900
 οἷον σεσηρῶς ἐξαπατήσειν μ' οἶεται.
 ποῦ δ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναίεὺς κύων;
 αὖ, αὖ.
Κυ.
Βδ. πάρεστιν. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
 ἀγαθὸς γ' ὑλακτεῖν, καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.
 Σωσίας ὡς κήρυξ.
 σίγα, κάδιζε, σὺ δ' ἀναβάς κατηγόρει. 905
Φι. φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.
 Ξανθίας ὡς κατήγορος.
 τῆς μὲν γραφῆς ἤκουσαδ', ἥς ἐγραψάμην,
 ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότερα γὰρ
 ἔργων δέδρακε κἀμὲ, καὶ τὸ ῥυππαπαί.
 ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν, τυρὸν πολλὸν 910
 κατεσικέλιζε, κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκοπῷ,—
Φι. νῆ τὸν Δί, ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
 τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
 ὁ βδελυρὸς οὗτος.
 Ξανθίας ὡς κατήγορος.
 κοῦ μετέδωκ' αἰτούντι μοι.
 καί τοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται, 915
 ἣν μὴ τι κἀμοὶ τις προβάλλῃ τῷ κυνί;

894. ἀκούετ' ἦδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο. Vulgo τῆς γραφῆς, ἥς ἐγράψατο, syllaba extra numerum excurrente: cui malo remedium adferre voluit librarius in A. scribendo ἥς ἐγράψατο. Sed illud ἥς plane delendum erat, quod nemo non videre poterat, et perire ostendit Dawesius. Erat olim in v. 907. ubi a nobis repositum fuit: inde male huc a librario retractum fuit.

896. κατήσθιε. Supra 838. κατιθήσει.

907. ἥς ἐγραψάμην. Vulgo ἥν. In A. superscriptum ε, quo melior nostra lectio indicatur. Vide ad Thesm. 835. Pl. 1128. In Conc. v. 665. ἀπὸ τῆς μάχης, ἥς σισύται. Av. 271. οὗτος οὐ τῶν ἰθαδῶν τῶνδ', ὃν ἐξᾶδ' ἡμῖς αἰ.

914. κοῦ μετέδωκ'—Insulsissime vulgo Philocleoni continuantur haec verba, quae manifesto sunt caussidici pro came accusatore loquentis.

- Φι. οὐδὲν μετέδωκεν ;
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
οὐδὲ τῶ κοινῷ γ' ἐμοί.
- Φι. Θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἤττον τῆς Φακῆς.
Bδ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἂν γ' ἀκούσης ἀμφοτέρων. 920
- Φι. ἀλλ', ὦ γαῖε,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν. αὐτὸ γὰρ βοᾷ.
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
μὴ νῦν ἀφήτέ γ' αὐτὸν, ὡς ὄντ' αὐτὸ πολὺ
κυνῶν ἀπάντων ἀνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυσίαν ἐν κύκλῳ,
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον ἐξεδήλοκεν. 925
- Φι. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.
Ξανθίας ὡς κατήγορος.
πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'. οὐ γὰρ ἂν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγχω διακενής ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μὴ, τολοιπὸν οὐ κεκλάγχωμαι. 930
- Φι. ἰοῦ, ἰοῦ.
ὄσας κατηγόρευσε τὰς πανουργίας.
κλέπτου τὸ χρῆμα τὰνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦ λεκτερώων ; νῆ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ Θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος ; ἀμίδα μοι δότω. 935
- Σωσίας ὡς Θεσμοθέτης.
αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρῆναι, τρυβλίον,

925. τὸ σκίρρον, τὸ βυψῶδες τὸ ἐπὶ τῶ
τυφῶ. τὸ σκλήρον. In binis codd. scri-
ptum τὸ σκίρον. At Suidas, qui hunc
locum protulit in nota cujus partem ex-
cerpti, legebat τὸν σκίρρον, quod verum
esse puto. Idem paulo post : σκίρρος,
ὁ γυψός. Idem nomen ὁ σκίρρος et cru-
stum caset, et gypsum notat ; qua ex am-
biguitate petitus lusus in seq. versu.
Vide Hesychii Interpretes ad glossam
σκιρίται. Faceta est accusatio, cujus ac-
cumen in eo consistit, quod crimina cani
objecta fere omnia in Lachetem cadunt,
quem respicit Comicus, ut supra obser-
vatum fuit.

928. κλίπτα δύο. Sic emendate B.
Perperam vulgo δύο. Vide not. ad
Ran. 1405. Nub. 483. Pro λόχη,
quod exhibent ambo codd. in primariis
editt. est λόχη, quod, licet absurdissi-
mum, quum sit in edit. Farrei, miror
a Berglero revocatum non fuisse : pro-
cul dubio id non animadverterat. Sin-
cerum λόχη primus edidit Anton. Fra-
cinus.

929. κεκλάγχω. Vulgo κικλάγχω.
Bini codd. κικλάγγω. Genuinam for-
mam reposuimus : κλάζω, κλάγξω, κί-
κλαγχω, unde verbum κικλάγχω.

- δοῖδουκα, τυρόκηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ ἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς, κοῦ καθίζεις ;
οὐδέπω 940
- Φι. τοῦτον ἢ γ' οἴμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.
Bδ. οὐκ ἂν σύ παύσει χαλεπὸς ἂν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὁδᾶξ ἔχει ;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας ; λέγε.
Φι. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ. 945
- Bδ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης.
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάδους.
πᾶρεχ' ἐκποδῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
Χαλεπὸν μὲν, ὦ νόρες, ἐστὶ διαβεβλημένου 950
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ, καὶ διώκει τοὺς λύκους.
Φι. κλέπτῃς μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνομότης.
Bδ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς πρροβατίοις ἐφεστάναι. 955
- Φι. τί οὖν ὕφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει ;
Bδ. ὅτι σοῦ προμάχεται, καὶ φυλάττει τὴν θύραν,
καὶ τᾶλλ' ἀριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφέιλετο,
ξυγγνωθί. κιδαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.
- Φι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα, 960
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.
Bδ. ἄκουσον, ὦ δαίμονι', ἐμοῦ τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκηστι, καὶ λέξον μέγα.
σύ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκησας τοῖς στρατιώταις ἄλαβες. 965

940. In præcedentibus, ubi personas
aliter posui, quam vulgo factum, quia
nihil in lectione mutavi, annotandis his
emendationibus, quæ semetipsæ probant,
lectorum non moratus sum. Hic vero
nonnihil est, vocem οὐρεῖς, quæ vulgo
personæ hæc sigla notatæ ΘΕ. continua-
tur, in A. diversæ personæ tribui, cujus
nomen non præfixum ; nominis loco ducta
minio lineola : in B. vero diserte Philocle-
oni, cujus nomen præfixum. Proinde pro ἔ-
καθίζεις, rescribi debuit, flagitante sen-
sentia, κοῦ καθίζεις. Vide infra ad v.

1002. In B. sequens versus Philocleo-
ni continuatur : in A. præfixam habet
Philocleonis personam, quæ ante οὐρεῖς
scribi debuerat. Miserum in modum
omnia ista in vulgatis libris perturbata
erant.

950. Διαβεβλημένου. Sic bene A. Hoc
recte Berglerus e Francofurtana editione
adsumsit, cujus non major est auctori-
tas, quam Florentis, qui sic legendum
esse monuerat. Aliæ editiones habent
διαβεβλημένους.

Φησὶ κατακνήσαι.

- Φι. νῆ Δί' ἀλλὰ ψεύδεται.
 Βδ. ᾧ δαιμόνι, ἔλεει ταλαιπωρούμενους.
 οὔτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει,
 καὶ τὰς ἀκάνθας· κούδέποτε ἐν ταυτῷ μένει.
 ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον. 970
 αὐτοῦ μένων γὰρ, ἄττ' ἂν εἶσω τις φέρη,
 τούτων μεταίτει τὸ μέρος· εἰ δὲ μὴ, δάκνει.
 Φι. αἰδοῖ· τί κακὸν ποτ' ἐσθ', ὅτω μαλάττομαι;
 κακὸν τι περιβαίνει με, κἀναπαίδομαι.
 Βδ. Ἰθ', ἀντιβολῶ σ'· οἰκτεῖρατ' αὐτὸν, ᾧ πάτερ, 975
 καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
 ἀναβαίνειτ', ᾧ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
 αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε.
 Φι. κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.
 Βδ. κατὰβησομαι.
 καίτοι τὸ ΚΑΤΑΒΑ τοῦτο πολλοὺς δὴ πᾶν 980
 ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὁμῶς καταβήσομαι.

970. ὁ δ' ἕτερος. His Cleonem innuit Lachetis accusatorem. οἰκουρὸς est in libris omnibus: mendosum tamen esse censeo. Scribendum, solita Atticis scriptoribus constructione:

ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸν μόνον.
 Harpocratio, quem descripsit Suidas: Οἷός ἐστι, καὶ οἷός τε ἴ. τὸ μὴ χρεῖς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει, καὶ προσημαίνει τὸ διὰ τὸν τῶ τε, τὸ δύνασαι. ἀφοσιώμενος ἰχθύουσι Λυσίας. Exemplum e Lysia profert Suidas: ἰθαλίῃ τε γὰρ, καὶ οἷός ἦν ἰχθυοῦσιν τὴν θύραν. aliudque ex incerto auctore: ὁ δὲ ἰσολοφραγόμενος πᾶντα. ἦ γὰρ οἷός μιν μὴτ' ἀνδρώμενοι, μὴτ' εὐδὸν ἀδιδροῦνται ἱππ.

977. κνυζούμενα. Sic bini codd. ut edidit Ant. Fracinus. Mendose in primatis edidit. erat κνυζόμενα. Henr. Stephanus Thes. T. ii. col. 283. locum hunc citans in κνυζέω legit κνυζόμενα. κνυζέωμαι vox canum propria, de vagitu infantium etiam adhibetur. Theocritus in Pharmaceutria 109.

κνυζώνται φωνῶντα φίλων κατὰ ματῆρα τίμα.

ubi minus caute lectionem codd. aliquot adscivi κνυζώντα φωνῶνται. Nam forma huius verbi activa præterquam apud

Grammaticos in usu non est. Conferri dignus est locus facetissimus Gallicæ Comædiæ ex hoc Aristophanis adumbratus:

L'INTIME.

Venez, famille désolée,
 venez, pauvres enfans, qu'on veut rendre orphelins,
 venez faire parler vos esprits enfans.
 oui, Messieurs, vous voyez ici notre misère.
 nous sommes orphelins, rendez-nous notre père,
 notre père, par qui nous fûmes engendrés,
 notre père, qui nous . . .

DANDIN.

Tirez, tirez, tirez.

L'INTIME.

Notre père, Messieurs . . .

DANDIN.

Tirez donc. quel vacarme!

ils ont pissé par-tout.

L'INTIME.

Monsieur, voyez nos larmes.

DANDIN.

Ouf! je me sens déjà pris de compassion.

- Φι. εἰς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ ροφεῖν.
 ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσσα νῦν. γνώμην ἐμήν,
 οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλησμένος.
 Βδ. οὐκουν ἀποφεύγει δῆτα; 985
 Φι. χαλεπὸν εἶδέναι.
 Βδ. Ἰθ', ᾧ πατριδίων, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
 τηρὸν λαβῶν τὴν ψῆφον, ἐπὶ τὸν ὕστερον
 μύσας παρᾶξον, κἀπόλυσον, ᾧ πάτερ.
 Φι. οὐ δῆτα· κιδαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
 Βδ. φέρε νυν, σὲ τηρὸν τὴν ταχίστην περειαγῶ. 990
 Φι. ὅδ' ἐσθ' ὁ πρότερος;

982. ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ ροφεῖν. Sic optime B. Vulgo τό γε ροφεῖν. Particula inferit imperiti librarii mala sedulitas. Vide not. ad Pl. 1065.

983. Sic vulgo leguntur et distinguuntur hi versus:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσσα νῦν γνώμην ἐμήν
 οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πεπλη-
 σμένος.

Licet verba sic structa nullam sententiam fundant, istam tamen ex iis expressit Berglerus: Ego enim nunc sententiam meam lacrymans mutassem nunquam, nisi lente feruida, impletus fuisset. Quam bene ista cum Græcis congruant, ipse viderit. οὐδ' ἂν ποτέ, ἀλλ' ἢ—Sed ne sic quidem locus persanatus esset. Nam, verba eodem sensu accipiendo, quo Berglerus, sic vertendum esset: Ego enim nunc sententiam meam lacrymans mutavi nunquam. Quam lepide, statim quivis percipit. Quid multa? Desideratur particula εἰ, quod invitatus affirmo; non enim me simultatibus oblecto, nec lubens in clarissimi PROFESSORIS REGII reprehensionem incurro. At quibuscumque ille Græcæ Linguae rudimentis discipulos suos imbuat, dico particula εἰ, hic poëtæ manu positam fuisse, ejusque vestigia remanere in amborum codd. scriptura, quæ sic habet: οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ'—Manifestum est exscriptoris errorem sic corrigi debuisse οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ'—Præterea huius loci sententiam prorsus obscura verat deterrima interpunctio. Sic autem scribendus est:

ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσσα νῦν. γνώμην ἐμήν,
 οὐδ' ἂν ποτέ γ', ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς πε-
 πλησμένος.

Verba γνώμην ἐμήν valent mea sententia, ut mihi videtur, et pendent a suppressa præpositione κατὰ. Suidas: γνώμην ἐμήν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμήν γνώμην καὶ οἴησιν. Vide Conc. 349. Pace 232. Verti: Ecce enim illucrimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem inquam, nisi implesem me lente. Pro πεπλησμένος melius legeretur ἰμπλήμηνος, quod, ut magis Atticum, Comico nostro irequentatur. Vide infra ad v. 1127. De constructione adverbii οὐδ' ἂν ποτέ vide not. ad Conc. 384. Quam hic medelam faciebat Piersonus, ea Philemonî adhibenda est in fragmento apud Bentleyum cccxxi. pag. 135.

λίδον μὲν ἵναί τὴν Νίδον, μὰ τοὺς
 θεοὺς,
 οὐδ' ἂν ποτέ ἰσπίσθην οὐδ' ἂν πεσοδέσομαι,
 ὡς τοῦτ' ἰγίνετα.

984. πεπλησμένος hic quoque e glossesemate est. Res palam perspicua est in B. ubi scriptum ἰμπεπλησμένος, quod purum putum est glossesema genuinæ vocis Comico usitate, ἰμπλήμηνος. Postquam illud in textum se intrusi i, metro consulens alius librarius importi imam recessit syllabam. Hic locus e v. 1127. restitui debuit, ad quem vide quæ notavimus. Simile librarium flagitium modo deprehendimus in Pl. uti versus 892.

985. οὐκουν ἀποφεύγει δῆτα; Sic in A. cum interrogationis signa. In B. etiam ἀποφεύγει. Male vulgo ἀποφεύγει γη.

988. παρᾶξον. Sic A. omis so tamen iota subscripto. Vulgo male παρᾶξον.

- Bδ. οὔτος.
 Φι. αὐτῆ ἵνευθενί.
 Bδ. ἐξηπάτηται, ἀπολέλυκεν οὐχ ἐκίων.
 Φι. Φέρ', ἐξεράσω, πῶς γὰρ ἠγωνίσμεθα;
 Bδ. δειξείν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὡ Λάβης.
 Φι. πάτερ, πάτερ, τί πέπονδας;
 Bδ. οἴμοι· πού 'σθ' ὕδαρ;
 Φι. ἔπαιρ', ἔπαιρε σαυτόν.
 Φι. εἴπ' ἐκεῖνό μοι ὄντως ἀπέφυγε;
 Bδ. νῆ Δί.
 Φι. οὐδὲν εἴμ' ἄρα.
 Bδ. μὴ φροντίσης, ὡ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.
 Φι. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνεῖσομαι, φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
 Bδ. 1000 ἀλλ', ὡ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι. ἄκων γὰρ αὐτ' ἔδρασα, κού τοῦ 'μοῦ τρόπου.
 Bδ. 1005 καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ' ἐγὼ γὰρ σ', ὡ πάτερ, θεέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ, ἐπὶ δειπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θρασίαν, ὡσθ' ἠδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον· κούκ ἐγχανεῖται σ' ἐξαπατῶν Ἰπέρβολος. ἀλλ' εἰσίσωμεν.
 Φι. ταῦτα νῦν γ', εἶπερ δοκεῖ.
 Xo. 1010 ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ', ὑμεῖς ταχέως· ὡ μυριάδες δ' ἀναρίθμητοι, νῦν μὲν, τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι, μὴ πῆσῃ φαύλως χάμαρ', εὐλαβεῖσθε. τοῦτο γὰρ σκαίων θεατῶν ἔστι πάσχειν, κού πρὸς ὑμῶν.
 Nῦν αὐτε λεῶ, προσέχλειε τὸν νῦν, εἶπερ καθαρὸν τι φιλεῖτε.

1000. κού τοῦ 'μοῦ τρόπου. Sic legendum esse res ipsa clamat; nec aliter est in ulla editione. At in A. scriptum est καὶ τοῦ 'μοῦ τρόπου, eadem menda quam supra sustulimus in v. 940. ubi erat καὶ καθέως, pro κού καθέως.

1004. πανταχοῖ. Vulgo πανταχοῖ. Vide not. ad Lys. 1230.

1010. ὑμεῖς ταχέως. Jungenda hæc cum præcedente verbo ἴτε. Pessime vulgo legitur:

ἀλλ' ἴτε χαίροντες, ὅποι βούλεσθ'. ὑμεῖς δὲ γὰρ ταχέως, ὡ μυριάδες δ' ἀναρίθμητοι, νῦν—

1014. κού πρὸς ὑμῶν, et vobis non convenit. Vide not. ad Plutum 355.

1015. προσέχλειε. Vide duplicem notam ad Nub. 916. Hic in A. scriptum προσέχλειε, quod magis Atticum esse statuit Bentley ad Nub. 575. ubi pro προσέχλειε legi volebat προσέχλειε. Illius emendationis, qua nihil magis inutilius,

μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπιθυμεῖ. ἀδικεῖσθαι γὰρ φησιν, πρότερος πόλλ' αὐτὸς εὖ πεποιηκῶς, τὰ μὲν οὐ φανερώς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἐτέροισι ποιηταῖς, μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνόος, κωμωδικὰ πολλὰ χέασθαι. μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερώς ἤδη κινδυνεύων κατ' ἐαυτόν, οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ' ἠνιοχίστας. ἀρθεῖς δὲ μέγας, καὶ τιμηθεῖς, ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, οὐκ ἐκτελέσει φησὶν ἐπαρθεῖς, οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα, οὐδὲ παλαίστρας περιχωμάζειν πειρῶν· εἴ τις ἐρασίης, κωμωδεῖσθαι παίδιχ' ἐαυτοῦ μισῶν, ἔσπευδε πρὸς αὐτόν, οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων ἐπεικῆ, ἵνα τὰς Μούσας, αἷσιν χρῆται, μὴ προαγωγὸς ἀποφήνη. εἴδ', ὅτε πρῶτόν γ' ἤρχε διδάσκειν, ἀνθρώποις φῆσ' ἐπιθέσθαι· ἀλλ' Ἡρακλῆες ὄρῃν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν, θρασέως ξυστὰς εὐδύς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχαροδόντι, οὐ δεινότητάι μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτίνες ἔλαμπον, ἑκατόν δὲ κύκλω κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶντο περὶ τὴν κεφαλὴν· φωνήν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλεθροῦ τελοκυίας, φώκης δ' ὄσμην, Λαμίας δ' ὄρχεις ἀπλύεις, πρῶκλον δὲ καμήλας. τοιοῦτον ἰδὼν τέρας, οὐ φησὶν δείσας καταδωροδοκῆσαι· [1035 ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυκτὶ πολεμεῖ· φησὶν τε μετ' αὐτοῦ τοῖς ἠπιόλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν, καὶ τοῖς πυρετοῖσιν,

cuique nullus addidit codex, ne meminisse quidem operæ pretium duxi. Pletrisque in locis in hac forma προσέχλειε consentiunt codd. Nec ulla est ratio cur minus Attica, quam altera, videri debeat. προσέχλειε τὸν νῦν plene apud Comicum occurrit rursus Equit. 503. Pl. 113. 151. προσέχλειε τὴν γνώμην, Conc. 600. Multo rarius προσέχλειε simpliciter, per ellipsin substantivi. Quod Thomæ M. observatum fuisse credo, eumque impulisse, ut hanc notam scriberet: προσέχλειε σοι μόνον, ἢ προσέχλειε σοι μόνον. Falsum esse hoc decretum ostendunt interpretes.

1017. φησὶν ob metrum. Sic recte A. Male vulgo φησὶ.

1025. οὐδὲ παλαίστρας περιχωμάζειν πειρῶν. Vulgo legitur πειρῶν, metro repugnante, nec valde bona sententia. Quid enim addit participium illud præcedenti verbo? Quid differunt περιχωμάζειν, et περιχωμάζειν πειρῶν?

Inepta ταυτολογία est. Certissimam emendationem ipse suppeditavit Comicus in parabasi Pacis, v. 762.

καὶ γὰρ πρότερον πρῶτος κατὰ νῦν, οὐχὶ παλαίστρας πειρῶν παῖδας ἰστίραν· ἀλλ' ἀράμινος τὴν σκυῖν εὐδύς ἐχώρου.

1027. οὐδὲν πώποτε φησὶ πιθέσθαι. Quis non videt ita emendari debuisse? Sic etiam scriptum est in utroque cod. Vulgo φησὶν πιθέσθαι. Supra v. 1017. ubi metrum requirebat φησὶν, ediderant φησὶ: hic in contraria abierunt. Solemnis est permutatio formarum πιθέσθαι et πιθίσθαι, etiam in hac fabula observata v. 749.

1028. αἷσιν χρῆται. Perperam vulgo αἷσι.

1031. τῷ καρχαροδόντι. Cleonem innuit, quem in Equitibus exagitaverat.

1033. οἰμωξομένων. Sic recte edidit Berglerus, ut est in parabasi Pacis, ubi hi versus repetuntur: et ita hoc locus scriptum est in B.

οἱ τοὺς πατέρας τ' ἤγχιον νύκλιος, καὶ τὰς πάππους ἀπέπνιλον
κατακλινώμενοι τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις, ἐπὶ τοῖσιν ἀπράγμοσιν
ὑμῶν, 1040

ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνεκόλλων,
ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν Πολέμαρχον.
τοιόνδ' εὐρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε καλάρτην,
πέρυσιν καταπρῶδοτε, καινολάταις σπείροντ' αὐτὸν διανοίαις,
ὡς ὑπὸ τοῦ μὴ γινῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποίησατ' ἀναλδεῖς· 1045
καὶ τοὶ σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνουσιν τὸν Διόνυσον,
μὴ πάποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμωδικὰ μῆδέν' ἀκοῦσαι.
τῆτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν, τοῖς μὴ γνοῦσιν παραχρήμα·
ὁ δὲ ποιητῆς οὐδὲν χεῖρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενόμισται,
εἰ παρελαύνων τὰς ἀνιπάλας, τὴν ἐπίνοιαν ξυνέτριψεν. 1050

ἀλλὰ τοιοῦτον τῶν ποιητῶν,
ᾧ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν, κἀξευρίσκειν,
στέγγετε μάλλον, καὶ θερατεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σώζετε· 1055
ἔσθάλλετε δ' εἰς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μῆλων· κἄν ταῦτα ποιῆθ',
ὑμῖν δι' ἔτους τῶν ἡματίων
ὀζήσει δεξιότητος.

Ημ. ὦ πάλοι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαισι,
καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι,
πρὶν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεται γε, κύκνου τε πολιώτεραι δὴ
αἰδ' ἐπανδοῦσιν τρίχες. 1065

1038. Nubes innuit quas anno ante infelici successu primum docuerat.

1044. πρῶτον ὅβ. metrum, et sic emendate excusum est in vet. edit. Perperam recte tiore πρῶτον.

1046. καὶ τοὶ σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνουσιν τὸν Διόνυσον. Sic bini codd. nisi quod in ὄμνουσιν paragoricum v male in iis omissum. At vulgo foede corruptis numeris legitur:

καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖσιν ὄμνουσι τὸν Διόνυσον.

Met. un. vel novitius tiro restituere poterat: socordiam ediorum satis mirari nequeo, ejusmodi sordes lectoribus iden-

tidem objicientium.

1053. καινόν τι λέγειν. Sic Lini codd. recte. Vulgo καινόν. In Nubium parabasei dixerat v. 747.

ἀλλ' αἰὶ καινὰς ἰδίας εἰσφίρον σοφίζομαι.

1060. Adlusio ad proverbium, quod exstat in Pluto 1002. et 1075.

1062. καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο δὴ μόνον ἄνδρες γε μαχιμώτατοι. Versus hic est, ut esse debet, tetrameter trochaicus, cujus in impressis corrupti sunt numeri ad hunc modum:

καὶ κατ' αὐτὸ δὴ τούτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι.

ἀλλὰ κἄκ τῶν λειψάνων
δεῖ τῶνδε βῶμην νεανικὴν ἔχειν. ἐγὼ
τούμδον νομίζω γῆρας εἶναι κρεῖττον, ἢ πολ-
λῶν κικίννους νεανίων,
καὶ σχῆμα, κεύρουπερκατίαν. 1070

Χο. Εἴ τις ὑμῶν, ᾧ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν,
εἶτα θαναμάξει μὴ ὄρων μέσον διεσφηκωμένον,
ἢ τίς ἐστιν ἢ πίνοια τῆσδε τῆς ἐγκεντρείδος,
βραδίως ἐγὼ διδάξω, κἄν ἄμουσος ἢ τὸ πρῖν.
ἔσμεν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τούρροπύγιον, 1075
Ἄττικοί, μόνοι δικαίως εὐγενεῖς αὐτόχθονες·
ἀνδρικότατον γένος, καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ἀφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφον ἀπασαν τὴν πόλιν, καὶ πυροπολῶν,
ἐξελθὲν ἡμῶν μενοιῶν πρὸς βίαν τὰνδε γῆνια. 1080
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι,
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξύνῃ πεπωκότες,
στάς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίαν·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.
ἀλλ' ὅμως ἀπεωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἐσπέρα. 1085
γλαυξὲ γὰρ ἡμῶν, πρὶν μάχεσθαι, τὸν στρατὸν διεπέλετο.
εἶτα δ' ἐσπόμεσθα θυνάζοντες εἰς τοὺς θυλάκους·
οἱ δ' ἔφευγον, τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μῆδεν Ἄττικόν καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικότερον. 1090
Ημ. Ἄρα δεῖνός τ' ἔσθ', ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι·
καὶ κατεστρεψάμην γε
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκείσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως

1071. φύσιν hic speciem, figuram significat. Vide not. ad Nub. 504. Male verterat Interpres: Si quis vestrum novit meum ingenium.

1073. ἢ τίς ἐστιν ἢ πίνοια. Perperam vulgo inseritur pronomen ἡμῶν, quod sensui inutile, metrum prorsus respuit.

1078. ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος. Sic ambo codd. Vulgo ἦλθον ὁ βάρβαρος.

1081. ξὺν δορὶ, ξὺν ἀσπίδι. Pessime vulgo ξὺν δορὶ, quod utique emendasset, quisvis editor, qui leges trochaici metri cognitias habuisset. Suidas: δορὶ, τῷ

δορῶν. Auctor Etymol. M. legebat ἐν δορὶ, ἐν ἀσπίδι. Vide eum in δορὶ p. 284. Minime recipi debuit haec lectio.

1083. στάς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ'—Sic optime A. In B. στάς—Vulgo πᾶς ἀνὴρ, quod nauci non est, et manifesto depravatum. Jamdudum restitui potuisset haec lectio, quae apud Suidam exstat. Sic ille: χελύνη, τὸ αἶμα χελύνης.

Εἰς τὴν ὑπερῶν χελύνην οἰσὸς Μηδικὸς ἐνέριζωτο. καὶ αὐθις. Στάς ἀνὴρ παρ' ἀνδρ' ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίαν.

ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ 1095
 συκοφαντήσειν τινὰ
 φροντίς· ἀλλ' ὅς ἂν ἐρέτης
 ἔσοιτ' ἀριστος. τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις
 Μήδων ἐλόντες, αἰτιώτατοι φέρεσθαι
 τὸν φόρον δεῦρ' ἔσμεν, ὃν 1100
 κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.

Χο. Πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς, εἰς ἅπανθ' εὐρήσετε
 τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαίταν σφηξίν ἐμφερεστάτους.
 πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῶον ἠρεθισμένον
 μάλλον ὀξύθυμόν ἐστιν, οὐδὲ δυσκολώτερον· 1105
 εἶτα τὰλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
 ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερὶ τάνδρηνα,
 οἱ μὲν ἡμῶν, οὐπερ ὤρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς Ἐνδεκα,
 οἱ δ' ἐν Ὠδεῖω δικάζουσ'· οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις 1110
 ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, μῶλις,
 ὡσπερ οἱ σκώληκες, ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
 ἔς τε τὴν ἄλλην δίαίταν ἔσμεν εὐπορώτατοι.
 πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα, ἀκκπορίζομεν βίον.
 ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι,
 οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου 1115
 τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι,
 τοῦτο δ' ἔστ' ἀλγιστὸν ἡμῖν, ἣν τις ἀστράτευτος ἂν
 ἐκφορῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
 μήτε κώπην, μήτε λόγην, μήτε φλυκταιναν λαδῶν.
 ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυν 1120
 ὅστις ἂν μὴ χῆ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

Φι. Οὐ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδουθήσομαι,

1100. τὸν φόρον. Male vulgo καὶ τὸν
 φόρον. Nullus hic locus est copulae, quam
 sententia non magis admittit, quam he-
 trum. Recte abest in B. Versus est di-
 meter trochaicus catalect. In antithe-
 tico 1069. duae primae syllabae nominis
 παντῶν in unam coalescunt.

1108. ὡσπερ ὤρχων. Vulgo sine arti-
 culo ὤρχων. Vide ad 1441.

1111. κύτταροι. ἢ ἐν τοῖς κηρίοις τῶν

μιστῶν πυλῆς ἢ κατὰ τῆσιν. Suidas,
 apud quem alias significationes vide.

1117. τοῦτο δ' ἐστ' ἀλγιστὸν ἡμῖν, ἣν
 τις—Sic legi debere manifestum est. In
 binis codd. est ἡμῶν, quod e seq. versu
 hic male retractum. Pejus in impressis
 ἡμῶν.

1120. ἔμβραχυν. Suidas: ἀπλῶς, ἄλως,
 συντόμως. Vide ad Thesm. 390.

ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
 ὃθ' ὁ Βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.
 Βδ. ἀγαθὸν εἰκας οὐδὲν ἐπιθυμῆιν παθεῖν. 1125
 Φι. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
 καὶ γὰρ πρῶτον ἐπανδρακίδων ἐμπλήμενος
 ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ γναφεῖ τριώβολον.
 Βδ. ἀλλ' οὖν πεπεισάσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἄπαξ
 ἐμοὶ σεαυτὸν παραδεδωκας εὖ ποιεῖν. 1130
 Φι. τί οὖν κελεύεις ὄραϊν με;
 Βδ. τὸν τρίβων' ἄφες·
 τηγὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.
 Φι. ἔπειτα παῖδας χεῖρ' φυτεύειν καὶ τρέφειν,
 ὃθ' οὐτοσί με νῦν ἀποπνίξαι βούλεται;
 Βδ. ἔχ', ἀναβαλοῦ τηγὶ λαδῶν, καὶ μὴ λάλει. 1135
 Φι. τοῦτ' τὸ κακὸν τί ἐστι, πρὸς πάντων θεῶν;
 Βδ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ'· οἱ δὲ καυνάκην.
 Φι. ἐγὼ δὲ σισύραν ὠμίην Θυμοιτίδα.
 Βδ. κοῦ θαῦμά γ' ἐς Σάρεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
 ἔγνωσ γὰρ ἂν· νῦν δ' οὐχὶ γινώσκεις.
 Φι. ἐγώ; 1140
 μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν ἀτὰρ δοκεῖ γ' ἐμοὶ
 εἰκῆναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.
 Βδ. οὐκ· ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὕφαινεται.
 Φι. ἐν Ἐκβατάνοισι γίνεταί κρόκης χύλιξ;
 Βδ. πῶθεν, ὦ γὰρ; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις 1145
 ὕφαινεταί πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι

1127. ἐμπλήμενος. Vulgo πεπλησμέ-
 νος. Hoc quidem habet A. in contextu;
 sed superscriptum est illud, quod pra-
 tulimus. In B. ἐμπισπλημένον. Vide
 not. ad Conc. 56.

1132. χλαῖναν ἀναβαλοῦ. Sic recte A.
 Infra 1152. οὐκ ἀναβαλοῦ; Perperam
 vulgo et hic et tertio abhiuc versu ἀνα-
 βαλοῦ. Altero in versu emendate etiam
 cod. A. exhibet ἀναβαλοῦ. Nihil fre-
 quentius hac literarum inversione. Si-
 mileni mendam sustollendam esse mo-
 nuimus in Conc. v. 536. Consuli potest
 Ferrarius de Re Vestiarum P. ii. p. 179.

1133. παῖδας. Sic primus edidit Ant.
 Fracinus. Bini codd. et primariae edit.
 habent παῖδα. Melius est illud, ob em-
 phasin pluralis numeri.

1137. Hunc versum citat Pollux vii.
 59.

1158. Θυμοιτίδα. Vulgo Θυμοιτίδα.
 Libri quidem; sed descriptorum errore.
 Vide Meursium de Pop. Att. in Θυμοι-
 τίδα.

1141. τοίνυν ἀτὰρ. Sic B. sine parti-
 cula quae vulgo inseritur.

1144. Quia lana, qua filius patrem
 volebat amicare, e molli, villosa et cri-
 spa lana erat, pater comparans illos
 villos intortis implicitisque intestinis,
 percontatur an Ecbatanis intestinorum
 in modum lanae pararentur, seu an fi-
 rent intestina ex lana.

1145. πῶθεν; Negatio morata. Vide
 not. ad Ran. 1455.

- ἐρίων τάλαντον καταπέτωκε βράδιως.
Φι. οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλεῖν
δικαιότερόν γ', ἢ καυνάκην.
Βδ. ἔχ', ὦ γὰρ δέ,
καὶ στήδι γ' ἀμπισχόμενος. 1150
Φι. οἴμοι δειλαίος·
ὡς θεσμὸν ἢ μιαζά τι μου κατήρυγεν.
Βδ. οὐκ ἀναβαλεῖ;
Φι. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦ γὰρ δέ,
εἶπερ γ' ἀνάγκη, κριεάνον μ' ἀμπίσχετε.
Βδ. φέρε', ἀλλ' ἐγὼ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴδι.
Φι. κατάτου γε μέντοι καὶ κρεάγραν. 1155
Βδ. τίη, τί δή;
Φι. ἴν' ἐξέλης με, πρὶν διερῆρῃ κέναι.
Βδ. ἄγε νῦν, ἀποδύου τὰς καταζάτους ἐμβάδας,
τασδί δ' ἀνύσας ὑπόδυδι τὰς Λακωνικάς.
Φι. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδύσασθαι ποτε 1160
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττόματα;
Βδ. ἐνθες ποδ', ὦ τὰν, κάτα βαιν' ἐρρωμένως,
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας.
Φι. ἀδικεῖς γ' ἐμὲ,
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιδιάζων τὸν ποδᾶ.
Βδ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον.
Φι. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ ἔστιν εἰς τῶν δακτύλων. 1165
Βδ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα.
Φι. κακοδαίμων ἐγὼ,
ὅστις ἐπὶ γήρα χίμετλον οὐδὲν λήφομαι.
Βδ. ἀνυσὸν ποδ' ὑποδύσάμενος· εἶτα πλουσίως

1148. ἐριώλην. Facetissimus jocus. ἐριώλην proprie significat vehementis venti turbinem. Hic autem, tanquam si compositum esset ab ἔριον et ἄλλωμι, lenam illam, quæ tantam vim laeæ absumserat, non καυνάκην, sed ἐριώλην appellari debuisse dicit Philocleo. De hujus nominis scriptura opportunior erit dicendum locus ad Acham. 1177.

1154. φέρε', ἀλλ'. Sic bini codd. Perperam in impressis φέρε, ἀλλ'—

1162. ἴδιος ποδ', ὦ τὰν, κάτα βαιν' ἐρρωμένως. Perperam editt. omnes et

codd. etiam A. habent ποτ' pro ποδ'. In primariis est: ὦ τὰν κατάβαιν' ἱρρωμένως. In A. ὦ τὰν κατὰβαιν', e prava librarii emendatione. Melior non est illa quam in vestit Ant. Fracinus κῆρτα βαιν'. Nec composito ἀποδύου, nec καταβαίνου ullus hic locus est. In B. hic versus omissus. κατάβαιν' e librarii errore est, qui scribere debebat κῆρτα βαιν'. Menda non infrequens est, cujus exempla enotavimus ad Thesm. 482. Ran. 951. 1440. Pl. 69. Conc. 682. Nub. 1076. Av. 825.

- ἀλλ' προβάς, τρυφερὸν τι διασαλακώσιον.
Φι. ἰδοῦ. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ', ὅτω 1170
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
Βδ. ὅτω; δοθιῆνι σκόροδον ἡμφιεσμένω.
Φι. καὶ μὴν προδυοῦμαι γε σαυλοπρακτιᾶν.
Βδ. ἄγε νῦν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν,
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;
Φι. ἔγωγε.
Βδ. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις;
Φι. πολλοὺς πάνυ.
Βδ. πρῶτον μὲν, ὡς ἢ Λαμί' ἀλοῦσ' ἐπέροδετο·
ἐπειτα δ', ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα---
Φι. μὴ μοιγε μύθους. ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπίνων,
οἷους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν. 1180
Φι. ἐγὼ δα τοῖνον τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκείνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ---
Βδ. Ω ΣΚΑΙΕ, ΚΑΠΑΙΑΔΕΥΤΕ, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος.
Φι. μῦς καὶ γαλαῖς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσι;
Βδ. ποίους τίνας δὲ χρὴ λέγειν;
Φι. μεγαλοπρεπεῖς.
Φι. ὡς ξυνεθεάρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.
ἐγὼ δὲ τελευτήρηκα πάποτ' οὐδαμοῦ,
Βδ. πλὴν ἐς Πάρον· καὶ ταῦτα οὐ ὄβολω φέρω.
Φι. ἀλλ' οὖν λέγειν χρὴ σ', ὡς ἐμάχετό γ' αὐτίκα 1190
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδα καλῶς,

1169. διασαλακώσιον. Schol. ἕρως καὶ μαλακίς συντὸν διακίσησιν. ἀπὸ τίνος Σαλάκωνος τρυφερῶν. Simul autem addidit ad nomen λάκων, tanquam si diceret: τρυφερόν τι διακίσησιν τὰς Λακωνικάς.

1176. τίνας δῆτ' ἂν λέγοις; Sic A. In B. τίνας, ut edidit Ant. Fracinus. In primariis editt. erat τί δῆτ' ἂν—

1178. ὡς ὁ Καρδοπίων. Sic bini codd. Perperam vulgo omittitur articulus, quem repouendum esse jam monerat Tourpius Addend in Theocritum p. 389. Additurus erat pater ἰσαῖδι, ἰκίσι, vel simile quid, nisi ejus sermonem abruptisset filius.

1181. ἐγὼ δα. Sic scriptum in binis codd.

1183. Θεογένης. Sic libri. Vera tamen nominis scriptura esse videtur Θεο-

γένης. Saepe apud Comicum occurrit. Qui hic perstringitur, idem esse videtur, cujus mentio in Pace 928.

1187. Θεωροί apud Athenienses appellabantur, qui publica auctoritate ad sacrificia exterorum, ad oracula consulenda, ad festa, sacra certamina, aliosque conventus stipendium e publico dabatur. Vide Hesychii Interpretem ad glossam Θεωροί. Sacram se legationem semel tantum, in Parum missum, obisse dicit Philocleo, accepto duorum obolorum in singulos dies stipendio. Hic autem salse Athenienses perstringit Comicus, qui harum legationum munus saepe in homines abjectissimos conferebant, quales erant Androcles et Clisthenes.

1188. ἐγὼ δα—Male in A. ἔγωγε.

ἤδη γέρον ὦν καὶ πολίος· ἔχων δέ ται
πλευρᾶν βαρυτάτην, καὶ χέρας, λαγόνας τε, καὶ
δάρακ' ἄριστον.

- Φι. παῦε, παῦ· οὐδὲν λέγεις.
 Βδ. πῶς δ' ἂν μαχέσαιο παγκράτιον, δάρακ' ἔχων; 1195
 οὕτως διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
 ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι; παρ' ἀνδράσι ξένοις
 πίνων, σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
 ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;
 Φι. ἐκεῖν', ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν, 1200
 ὅτ' Ἐργασίανος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.
 Βδ. ἀπολείς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
 ἐδιώκαδες ποτ', ἢ λαγῶν, ἢ λαμπάδα
 ἔδραμες, ἀνευρών ὅτι νεανικώτατον.
 Φι. ἐγὼ δα τοῖνον τό γε νεανικώτατον· 1205
 ὅτε τὸν δορμέα Φάϊλλον, ὦν βούπαις ἔτι,
 εἶλλον, διώκων λοιδορίας, ψήφοιν δυοῖν.
 Βδ. παῦ· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεῖς προσμάνθανε
 ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός.
 Φι. πῶς οὖν κατακλίνω, φράξ' ἀνύσας. 1210
 Βδ. εὐσχημόνας.
 Φι. ὠδὶ κελεύεις κατακλιθῆναι;
 Βδ. μηδαμῶς.
 Φι. πῶς δαί;
 Βδ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
 ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
 ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων
 ὄροφῆν θέασαι· κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον· 1215

1198. ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς; Perperam in A. δακῆς. Vide not. ad Av. 355.

1206. Illustris Athleta fuit Phayllus Crotoniata, de quo videndus Pausanias p. 818. In eum exstat vetus Epigramma:

Πίν' ἐπὶ πιντήκοισι πόδας πῆδης
Φάϊλλος·

δίσκουσι δ' ἱκανοὶ, πίν' ἀπολιπομένων.

Facetus hic jocus est in ambiguitate vocum ἴλλον διώκων, quas significatione forensi adhibet senex judiciis adsuetus.

1210. πῶς οὖν κατακλίνω; Sic excudidit debuit, ut perspicue scriptum est in A.

utque jam scribendum esse monuerat Berglerus. Est aor. 2. subjunctivi passivi, cujus secundo ante hunc versu participium occurrit κατακλινῆς.

1215. κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον. Neminem novi e veteribus Grammaticis, qui vocem illam κρεκάδια interpretatus fuerit. Solus e recentioribus Comici Interpretibus eam declarare aggressus est Bisetus. Quia nomen istud hoc unico in loco occurrit, Lexicographicisque praeferentissimum fuit, non idonea causa est cur ei controversia moveatur, depravatiorisque in suspicionem veniat: nihil variant in scriptura codices. Biseti conje-

ὔδωρ κατὰ χεῖρας· τὰς τραπέζας εἰσφέσειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονεμίμεθ'· ἤδη σπένδομεν.---

- Φι. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνούπιον ἐστιώμεθα;
 Βδ. αὐλητρεῖς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ συμπόται 1220
 εἰσιν, Θέωρος, Δισχίνης, Φανός, Κλέων,
 ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
 τούτοις ξυνῶν, τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλαῶς.
 Φι. ἀληθές, ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων δεδέξεται.
 Βδ. ἐγὼ εἶσομαι· καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ Κλέων·

cturam, reponentis καὶ ἱκεῖδ' αὐλῆς, eo minus admittendam esse censeo, quo magis absurdum videtur in aula privatae domus tabulata exstitisse, qualia struebantur in publicis locis, siquando ederentur spectacula, ut populus in iis sedens commodius spectaret. Nec magis κρεκάδι' αὐλῆς accipi posse credo de concentu instrumentorum, quae pulsarent citharistae in aula stantes. Ab hac significatione prorsus abhorret loquendi formula. Praeterea in conviviis inducebantur citharædi, tibicines, saltatrices solummodo,

Postquam exempta fames epulis, mensaeque remotæ, at ultima libatione facta, ut infra declaturatur:

ἤδη σπένδομεν·

αὐλητρεῖς ἐνεφύσησεν.

Ergo de musico concentu ne quidem hic cogitandum est. Bergleri autem crepitacula, quid illa sibi velint, equidem nescio, nec ipse, ut opinor, dixerit. Casauboni commenta vide in Animadv. in Athenæum l. iv. cap. 27. Non aliunde derivari posse videtur nomen κρεκάδιον, quam a κρέκω. Hoc autem verbum non solum de pulsatione instrumentorum chordis instructorum adhibetur, sed et de telæ pulsatione et densatione, quæ pectine textorio fit, ut in his Sapphus versibus:

γλυκίᾳ μᾶττε, οὐ τι δύναμαι κρέκω
τὸν ἴσον,

πῶδω θάμισσα παυίδε, βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Proinde nihil probabilius afferri potest, quam κρεκάδια hic posita esse pro ἰσορhythmis, παραπιθήμασι, et intelligi de aulis, seu velis, quibus aula tam ornatus grafa, quam arcendo vento, pulveri, aut si quid aliud nocere poterat, obtendebatur.

VOL. II.

1217. ἀπονεμίμεθ'· ἤδη σπένδομεν. Sic distinctum est in A. melius, quam vulgo post ἤδη.

1221. Vulgo legitur ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος. Berglerus vertit: Hospes alius quidam prope caput hujus Acesteris. Hujus non est in grecis, neque suppleri potest. Levi scripturae menda obscuratus est hic locus, cujus acumen prorsus perierat. Scribi debuit Ἀκίστερος. Hospes alius nescio quis ad caput Acesteris, quod tantumdem valet, ac si dixisset: Æschines, Phanus, Cleo, Accestor, alterque ad hujus caput peregrinus quidam. Perstringitur hic Accestor, cui barbaros natales et peregrinitatem exprobarunt Comici, ut e scholiis ad hunc locum et ad Av. 31. docemur. Idcirco peregrinum alterum convivam, qui non nominatur, Accestoris ad caput sedere ait Comicus, quia, ut ait ille,

—αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θείας ὡς τὸν ὁμοῖον.
Similis se simili applicat. ἴτερος proprie hic adhibetur, alter e duobus.

1223. Depravata est luxus versus scriptura, cui emendandæ nihil opis præstant codd. Post eum in B. sequitur v. 1227. tribus intermediis omissis, et vacuo reliquæ paginae spatio. Ad senarii mensuram versus exaequare tentabat Florens, recisis duabus voculis, quarum altera ὡς sententia carere non potest. Si conjecturis in re obscura indulgere liceret, malle, extra versusum posito ἀληθές;

ὡς οὐ δεδέξεται Διακρίων αὐδὲ εἶς.

Sed jocum, qui hic latet, nec satis ipse capio. Rem non expediunt veteres critici, quorum nota non indigebamus ad cognoscendam antiquam Attici populi divisionem in Diacrios, Paralos et Pediacios. Vide Meursii Pististratum cap. iii.

1224. ἐγὼ εἶσομαι. In unam syllabam.

2 T

ἄδω δὲ πρῶτος Ἀρμοδίου δέξει δὲ σύ. 1225
 ΟΥΔΕΙΣ ΠΩΠΟΤ' ΑΝΗΡ ΕΓΕΝΕΤ' ΑΘΗ-
 ΝΑΙΟΣ--

Φι. ΟΥΧ ΟΥΤΩ ΓΕ ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ--
 Βδ. τουτί σύ γ' ἄδεις; παραπολεῖ. βοάμενος
 φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν,
 καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελεῖν. 1230

Φι. ἐγὼ δέ γε,
 ἐάν γ' ἀπειλή, νῆ Δί', ἕτερον ἄσομαι.
 Ω' ΝΘΡΩΦ', ΟΥΤΟΣ Ο ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ,
 ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΑΤΟΣ,
 ΑΝΑΤΡΕΨΕΙΣ ΕΤΙ ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ;
 Α Δ' ΕΧΕΤΑΙ ΡΟΠΑΣ. 1235

Βδ. τί δ'; ὅταν Θεῶρος, πρὸς ποδῶν κατακείμενος,
 ἄδῃ, Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
 ΑΔΜΗΤΟΥ ΛΟΓΟΝ, Ω' ΤΑΙΡΕ, ΜΑΘΩΝ.
 ΤΟΥΣ ΑΓΑΘΟΥΣ ΦΙΛΕΙ.

Φι. τούτω τί λέξεις σκόλιον; 1240
 φιδικῶς ἐγώ,

bam coalescunt ω ει, ut supra v. 416.
 ἰγὼ οὐ disyllabum est. Sophocles Phil.
 585.

ἰγὼ ἰμ' Ἀτρεΐδαις δυσμενῆς οὗτος δ'
 ἰμοί--

1228. Vulgo sic legitur hic locus:
 τουτί σύ δρᾶσις; παραπολεῖ βοάμε-
 νος.

φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε.
 Quæ partim depravata sunt, partim male
 interpuncta. δρᾶσις a sententiâ alicuius
 est. Marlandus ad Euripidis
 Suppl. 932. sensum adsecutus est, dna-
 bus tantum literis a genuina scriptura
 aberrans. Sic ille reponendum cen-
 set:

τουτί σύ δ' ἔσις; παραπολεῖ βοάμε-
 νος.

φήσει γὰρ--
 Sed, ut bene observat Kœnius ad Corin-
 thum pag. 49. qui futurum medium ἔσο-
 μαι posuerat v. 1231. eum loco tam vicino
 ἔσις scripsisse, probabile non est. Non
 displiceret τουτί σύ γ' ἔσις, quoniam præ-
 sens tempus est et v. 1225. ἄδω δὲ πρῶ-
 τος. Verissima est hæc emendatio. Nam
 activa forma futuri a verbo ἔδω Comicus
 noster non utitur, sed media duntaxat
 ἔσομαι, quod sagaciter observavit Dawe-

sus ad Pacis v. 1297.

οὐ παράγματ' ἔσις; σφραγιστοὶ γὰρ εἰ πα-
 τῆς.

Vulgo ibi legebatur ἔσις. Finale s e
 sequente voce adhæsit, quod agnoscit
 etiam Kœnius loco laudato.

1232. Ineptissime vulgo Scolion hoc,
 quod Philocleo canit, Choro tribuitur,
 cujus nullæ hic sunt partes. Ad fidem
 codicis A. personas in ordinem reposui,
 quod et absque illius ope quivis facere
 poterat.

1236. πρὸς ποδῶν. Sic ambo codd.
 Mendosam impressorum lectionem, vel
 metro ipso flagitante, quivis corrigere
 poterat, πρὸ ποδῶν. Sic supra 1221.
 πρὸς κεφαλῆς.

1237. ἔδῃ. Solæce vulgo ἔδῃ.

1240. φιδικῶς ἰγὼ. Sic ambo codd.
 optime. In vet. editt. excusum ἀδικῶς
 ἰγὼ, vel ἀδικῶς, omissio in quibusdam i
 subscripto. Kusterus multo pejus edidit
 ἀδικῶς ἰγὼ. Berglerus verterat, injurius
 ego: quod profecto est longe absurdis-
 simum. In nota autem imperitiam suam
 metricarum legum turpiter prodit. Al-
 dina, Juvina et Brug. ἀδικῶς cum iota
 subscr. Forte ἀδικῶς. Immo, ὁ bone,
 φιδικῶς: nam istud, quod suades, versum

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΑΛΩΠΕΚΙΖΕΙΝ,
 ΟΥΔ' ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ ΦΙΛΟΝ.

Βδ. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
 ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κατ' ἄσεται·
 ΧΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΒΙΑΝ 1245
 ΚΛΕΙΤΑΓΟΡΑ ΤΕ ΚΑ-
 ΜΟΙ ΜΕΤΑ ΘΕΤΤΑΛΩΝ--

Φι. ΠΟΛΛΑ ΔΗ ΔΙΕΚΟΜΙΣΑΣ ΣΥ ΤΕ ΚΑΓΩ.
 Βδ. τουτί μὲν ἐπεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι·
 ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον εἰς Φιλοκτῆμονος ἴμεν. 1250
 παῖ, παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκέυαζε νῶν,
 ἵνα καὶ μεθύσθωμεν διὰ χρόνου.

Φι. μηδαμῶς.
 κακὸν τὸ πίνειν. ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
 καὶ θυροκοπήσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν·
 καῖπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης. 1255

Βδ. οὐκ, ἦν ξυνηῆς ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
 ἦ γὰρ παρητήσαντο τὸν πεπονθότα·
 ἦ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖον τινα,
 Αἰσωπικὸν γέλοιον, ἢ Συβαριτικόν,
 ὧν ἔμαδες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κατ' ἐς γέλων 1260
 τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας, ὥστ' ἀφείδ' ἀποίχεται.

Φι. μαθητέον γ' ἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
 εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδὲν, ἦν τι δρῶ κακόν.
 ἄγε νυν ἴωμεν, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχύτω.

Χο. πολλάκις δὴ ὄδοξα ἄμαυτῶ δεξιὸς πεφυκέναι, 1265
 καὶ σκαιὸς οὐδέπωποτε·

ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μάλλον, οὐκ τῶν Κρωδύλου,
 οὗτος, ὅγνιν' ἐγὼ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ροᾶς
 δειπνοῦντα μετὰ Λεωγύρου.

πεινῆ γὰρ, ἥπερ Ἀντιφῶν. 1270
 ἀλλὰ πρεσβέων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ'· εἴτ' ἐκεῖ
 μόνος μόνοισι τοῖς Πενέσ-

persundat, pyrrichio in quintam sedem
 illato.

1248. πολλὰ δὴ—Sic bene uterque
 cod. Perperam in impressis πολλὰ δὴ—

1250. Hic versus et duo seqq. usque
 ad μηδαμῶς recte in binis codd. filio
 continuantur. Ita in impressis confusæ

sunt personæ, ut vix cum magno labore
 se quis ex hoc diverbio extricare possit.

1259. Vide Hesychium in Συβαριτι-
 κῶ λόγῳ, et Fabricium Bibl. Gr. l. ii.
 cap. ix. §. 5. et 6.

1268. ροᾶς. Minus bene vulgo ροᾶς.
 1272. Hic et sequens versus male

- ταισι ξυνήν τῶν Θετταλῶν,
αὐτὸς πενέστης ἂν ἐλάττων οὐδενός.
- Ημ. ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὡς σε μακαρίζομεν. 1275
παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους.
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον, ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραιδότατον, ὃ χάρις ἐφέσπετο
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν
εἶτ' Ἀριφράδην, πολὺ τι θυμοσοφικώτατον, 1280
ὄντινά ποτ' ὤμοσε, μαλόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν, εἰς τὰ πορνεῖ' εἰσιούδ' ἐκάστοτε.
- Ημ. εἰσί τινες, οἳ μ' ἔλεγον, ὡς καταδιηλλάγην,
ἠνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος, 1285
καί με κακίαις ἔκνισε' κᾶδ', ὅτ' ἀπεδαισρόμην,
οἷ κτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἶδέναι,
σκωμμάτιον εἶποτέ τι θλιδόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδῶν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήμισα· 1290
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΧΟΡΟΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΤ-
ΚΛΕΩΝ, ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ, ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

- Ξα. ΙΩ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι, τοῦ πὶ ταῖς πλευραῖς ἑμαῖς

vulgo in unum coaluerunt. Dimetri sunt duo iambici. Decem hujus cantici sunt versus, quorum quatuor tetrametri trochaici, reliqui omnes iambici.

1282. φύσις. Perperam vulgo φύσις metro reclamante. Versus hi sunt tetrametri pæonici, constantes omnes et tribus pæonicis primis et cretico. Rationem hujus metri declarat Hephæstio pag. 42. Ultimus utriusque Semichori versus tetrameter est trochaicus.

1286. καί με κακίαις ἔκνισι. Sic optime Florens. Vulgo legitur pessundato metro, κακίαις.

ἀπεδαισρόμην. Vide not. ad Nub. 442.

1287. οἳ κτὸς—Sic scriptum in A. et excusum in primariis editionibus. Perperam in posteriori Basileensi οἰκτὸς, unde in Kusterianam transit. Mendam eoripexit Berglerus. In B. omisso arti-

culo ἔκνισι.

1289. ἐκβαλῶ. Perperam vulgo ἐκβάλλω contra metri legem et temporum rationem.

1293. τοῦ πὶ ταῖς πλευραῖς ἑμαῖς. Sic A. ut impressi. In B. pronomen prorsus omissum, versus in πλευραῖς desinente. Veritur tanquam si suppressa esset præpositio παρὰ. Sed illa in comparatione præ significans cum quarto casu constructur, nec supprimi solet. Florens legendum censet πλευραῖς ἑμαῖς, ut ad testudines referatur. Sed poeticum ἑμαῖς nescio an in senario comico locum tueri possit. Subaudiri videtur μάλλον, cujus frequens est ellipsis, haud tamen fere aliter, quam sequente particula ἢ: vel nomen comparativum κρείσσονος, σιγασιώτερον aut simile quid, ea constructione: ἰὼ χελῶναι μακάριαι, καὶ

- ὡς εἴ κατηρέψασθε καὶ νομβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλεγαῖς στέγειν. 1295
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρία.
Χο. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γὰρ, κἄν ἢ γέρον,
καλεῖν δίκαιον, ὅστις ἂν πλεγαῖς λάβῃ.
Ξα. οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀτηρότατον ἄρ' ἤμ' κακόν,
καὶ τῶν ξυόντων πολὺ παροινικώτατος; 1300
καίτοι παρῆν Ἴππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἳ περὶ Φρόνιχον.
τούτων ἀπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῶ.
εὐδὺς γὰρ, ὡς ἐνεπλήτο πολλῶν ἀγαθῶν,
ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, ὡπεπόθει, κατεγέλα, 1305
ὡσπερ καχρῶν ὀνίδιον εὐωχήμενον
κᾶτυπτε δὴ με νεανικῶς, παῖ, παῖ, καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ἤκασεν Λυσίστρατος
Ἐοικας, ὃ πρὸς σῦτα, νεοπλούτω τρυγί,
κλητῆρὶ τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδακῶτι.— 1310
ὁ δ' ἀνακραγὼν, ἀντήκασ' αὐτὸν πᾶρνοπι,
τὰ θρία τοῦ τρίβανος ἀποβεβληκῶτι,
Σιδενέλω τε τὰ σκευᾶρια διακεκαρμένῳ.
οἳ δ' ἀνεκρότησαν, πλὴν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινε, ὡς δὴ δεξιός. 1315
ὁ γέρον δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ'. Εἶπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾶς, καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμωδολεϊχῶν περὶ τὸν εὐ πρᾶττοντ' ἀεῖ;—
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπιων ἀρροίκως, καὶ προσέτι λόγους λέγων 1320
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ', ἐπειδὴ μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται

τρισμακάριαι ἦναι τοῦ ἄνωγερου δέρματος, κρείσσονος τοῦ ἐπὶ ταῖς πλευραῖς ἑμαῖς.

1295. ὅστις τὰς πλεγαῖς στέγειν. Sic recte in contextu A. superscripta alia lectione πλευραῖς, quam habet B. ut primarius editt. Ant. Fracinus e vitioso cod. edidit τῶν πλευραῖς, quod librarius e secundo ante hunc versu repetiit. U-nice verum est, quod dedimus, τὰς πλε-γᾶς, ut etiam apud Suidani est in σί-γῳ.

1297. Confer similem formulam Thesm. 582.

1305. Biui quidem codd. ἰνὴ κᾶτ'. Pri-

orum editt. menda sublata fuit in Kust-eriana, ubi recte editum ἰνὴ κᾶτ', in im-perfecto ab ἰνάλλομαι, quod tempus melius etiam huc quadrat. Aoristus vero est ἰνῆκᾶτ', unico λ, ut Ran. 39. Nub. 147.

1312. τὰ θρία τοῦ τρίβανος. Sic scribi debuit. In A. ut in vet. editt. τὰ θρία γι τῶν—In B. γι omissum. Inserta fuit illa particula a male sedulo librario, qui primam in θρία corripit credebat. Atqui producitur Conc. 707. ubi θρία excudē debuerat, Eq. 954. et alibi.

τύπτων ἅπαντας, ἣν τις αὐτῷ ξυντόχη.
ὀδὶ δὲ δὴ καὶ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδῶν ἄπειμι, πρὶν πληγὰς λαβεῖν. 1326

Φι. ἀνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταιί τις τῶν ὀπισθεν
ἐπακολουθούτων ἐμοί·
οἶον, εἰ μὴ ῥήσειδ', ὑμᾶς,
ᾧ πονηροί, ταυτή τῇ 1330
δαδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

Βδ. ἦ μὴν σὺ δώσεις αὖτις τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεί σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἀδρόοι γὰρ ἤξομέν σε προσκαλούμενοι.

Φι. ἦ, ἰεῦ, καλούμενοι. 1338
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν ἀρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαιβοῖ, αἰεοῖ.

ταδὶ μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπιτε γάρ; πρῶ σ' Ἡλιασῆς; ἐκποδῶν. 1340
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνηιον,
τῇ χειρὶ τοῦδ' λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἀχθεταί.
ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην, 1345
μέλλουσαν ἤδη λεισθεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὦν οὐνεκ' ἀπόδος τῷ πᾶσι τῶνδ' ἄριστον.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἷδ' ὅτι·

1325. ἦν τις αὐτῷ ξυντόχη. Sic bene
A. Vulgo ξυντόχοι, solace, quod jam
emendaverat Tourpius ad Suidam i. 134.

1326. ἀνεχε, πάρεχε. Mihi satis probabile est, scripsisse poetam ἀνεχε, πᾶρεχε, ut Av. 1720.

1329. οἶον, εἰ μὴ ῥήσειδ', ὑμᾶς. Versus est dimeter trochaicus, cujus vulgo corrupti sunt numeri prava lectione, ῥήσειδ'.

1330. ᾧ πονηροί, ταυτή τῇ. Idem metrum ac in superiore versu. Pessime vulgo ταύτη τῇ.

1331. δαδὶ—Sic ubique noster: perperam vulgo δαδὶ.

1339. ταδὶ μ' ἀρέσκει. Hoc modo si legas, versus est iambicus: si, ut vulgo, ταδὶ, erit trochaicus. Sed probabile non

est trochaicum sic medios inter iambicos poetam inseruisse.

1340. οὐκ ἄπιτε γάρ; Perperam vulgo, corrupto prorsus metro, ἐκ ἄπιστι γάρ.

1343. ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην. Vulgo, ὄρα δ', ἐγὼ σ' ὡς—In A. ὄρα δ' ἔγωγ' ὡς—In B. ὄρα δ' ἔγωγ' ὡς—Posterior lectio a nostra non differt, nisi litterarum ordine.

1347. ὦν οὐνεκ'—Perperam vulgo ἴνεκ'.

1348. οἷδ' ὅτι φιαλεῖς. Sic A. juxta impressos. In B. ἀλλὰ φιαλεῖς, mendose quod ad priorum vocem. φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in hac voce, ubi inter alia hæc prostant: φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἀρχισθαι πράγματα. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum in Pace v. 432.

ἀλλ' ἐξαπατήσεις, κἀγχανεῖ τούτω μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χ' ἀτέροις αὐτ' εἰργάσω. 1350

ἐὰν γένη δὲ μὴ κακὴ νοῦν γυνή,
ἐγὼ σ', ἐπειδὴν οὐμὸς υἱὸς ἀποθάνη,
λυσάμενος, ἔξω παλλακὴν, ᾧ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ γὰρ τῶν ἑμαυτοῦ χρημάτων.

νέος γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. 1355
τὸ γὰρ υἱίδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον,
κἄλλως κυμνοπεριστοκαρδομογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ μου δέδοικε, μὴ διαφθαρεῶ.
πατήρ γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ.

ὀδὶ δὲ καὶ τὸς ἐπὶ σὲ κἄμ' εἴοικε θεῖν. 1360
ἀλλ' ὡς τάχιστα στήθι, τάσδε τὰς δετὰς
λαβοῦσ', ἴν' αὐτὸν τωδάσω νεανικῶς,
οἷως ποδ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.

Βδ. ᾧ οὗτος, οὗτος, στρυφεδανέ, καὶ χοιρόθλιψ,
ποθρεῖν, ἐράν τ' εἴοικας ἀραίας σοροῦ. 1365
οὐ τοι καταπρόϊξει, μὰ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτο δρῶν.

ἔγι δὲ δὴ τὸ ταχίως ὑπερὶ τὴν φιάλην,
ἴσως

ἔργῳ φιαλοῦμαι, εὐχόμενοι τοῖσιν Διοῖσι.

Utroque in loco φιαλοῦμαι et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a themate φιαλίω formari queant. Proinde melior videri possit Eustathii lectio οὐδ' ἰφιαλεῖς, et ἔργῳ φιαλοῦμαι. Archiepiscopi verba apponam et Commentario in Odys. p. 1403. Ἰστίον ἔτι τὸ ἰάλλειν φιλοῦται. ὃ δὲ Ὀμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑπεβάλλει νοῦν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἴημι.

βοηθεῖ δὲ τῇ ἰνταῦθα δασίᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμῆδος τῶ, Ἄλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἰφιαλεῖς, οἷδ' ὅτι. ἀντὶ τοῦ ἰφιαλεῖς, ἐμῆσθαι. καὶ ἰ μὴν οὗτος ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχουσι τὴν ἀνάλογον δασίαν τοῦ ἰάλλειν. ἰ δὲ κατὰ τὸν Σουῖδαν οὐκ ἴσθι τιτεροσυλλάων ἰφιαλεῖς, ἀλλὰ τρισυλλάων φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μὴτ' ἰσθῆς ἔγῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχίως ὑπερὶ τὴν φιάλην, ἔσθαι ἔργῳ φιαλοῦμαι οὗτος μὴν χρεῖσθαι ἴσθαι εἰς τὸ νοῦν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥημά ἴσθαι τὸ φιαλῶ—καὶ μὴ ἄλλως οὐκ ἀναντιρρήτου, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμαι, τὸ τῷ ἰφιαλεῖν ἔγκνεται ῥημά. δύναται γὰρ, ὡς ἄστι ἀπτικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἰκῶ, τῷ ἰκῶ, οὗτος ἴσθαι κατὰ συναλοφῆν καὶ τὸ, ἔργῳ φιαλοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ἰφιαλοῦμαι καὶ ἰφια-

λοῦμαι ἔργῳ ἴσθαι κατὰ τὸ χρεῖσθαι ἰάλλειν κρείσθαι, ἔσθαι καὶ ἔργῳ ἰφιαλεῖν ἢ, τὸ ἔγκνεται πράξις τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsamque in libro suo legisse οὐδ' ἰφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιῶ oriatur futurum ποιῶ.

1358. περὶ μου. In A. περὶ μου. Plene in B. περὶ μου.

1361. διταί vox est Homericæ, qua bis utitur poeta in pulcherrima similitudine leonis, quem a caula abigit rusticus:

ἰδύμ' ἀλλ' οὐ τι πρήσσει· θαμῆς γὰρ
ἄκοντις

ἀντίοι ἀίσουσι θρασυῖαν ἀπὸ χιμῶν,
καί οἱ μὲν τι δισταί, σὰς τι τρεῖ, ἰσθμῶν
νός στερ.

1364. ὃ οὗτος, οὗτος. Sic bini codd. Pronomen, quod ad metri integritatem, non sine sermonis venustate repeti debuit, semel tantum exstat in impressis. Quid deesset, acute vidit Florens, cujus conjectura recipi poterat. Confer not. ad Conc. 998.—στρυφεδανέ. Sic bene Suidas. Codd. nostri, ut impressi, habent στρυφιδανέ. Vide Toupium in Suidam iii. 142.

- Φι. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην ;
 Βδ. οὐ δεινὰ τωθάξειν σε, τὴν αὐλητρίδα
 τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα ;
- Φι. ποῖαν αὐλητρίδα ;
 τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσῶν ; 1370
 Βδ. νῆ τὸν Δί', αὐτῆ που 'στὶ σοί γ' ἡ Δαρδανίς.
 Φι. οὐκ' ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾶς καίεται.
 Βδ. δᾶς ἦδε ;
 Φι. δᾶς δῆτ'. οὐχ ὄρας ἐστιγμένην ;
 Βδ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τὸν μέσῳ ;
 Φι. ἡ πίττα δῆπου καομένης ἐξέρχεται. 1375
 Βδ. ὁ δ' ὄπισθεν, οὐχὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτοςί ;
 Φι. ὄξος μὲν οὖν τῆς δαδῆς οὗτος ἐξέχει.
 Βδ. τί λέγεις σύ ; ποῖός ὄξος ; οὐκ εἶ δεῦρο σύ ;
 Φι. ἄ, ἄ, τί μέλλεις δεῖν ;
 Βδ. ἄγειν ταύτην λαβῶν
 ἀφελόμενός σε, καὶ νομίσας εἶναι σαπρὸν,
 κούδεν δύνασθαι δεῖν. 1380
- Φι. ἀκουσον νῦν ἐμοῦ.
 Ὀλυμπίασι γὰρ ἠνίκ' ἐθεώρουσα ἐγὼ,
 Ἐφουδίῳν ἐμαχέσατ' Ἀσκάνῳ καλῶς,
 ἦδη γέρον ἂν εἶτα τῆ πυγμαῖ' ἰένων
 ὁ πρῶτος κατέβαλε τὸν νεώτερον. 1385
 Βδ. πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάθης ὑπώπια.
 νῆ τὸν Δί' ἐξέμαδές γε τὴν Ὀλυμπίαν.
 Αρ. ἴθι, μοι παραστήθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
 ὀδὶ γὰρ ἐστὶν ὅς μ' ἀνὴρ ἀπώλεσε,
 τῆ δαδὶ παιῶν, καξέβαλεν ἐντευθενὶ 1390
 ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέτταρας.
 Βδ. ὄρας ἂ δέδορακας πράγματ' αὐ ; δεῖ καὶ δίκας
 ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον.
- Φι. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
 λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί.
 ὥστ' οἶδ' ὅτι τῆ ταύτῃ διαλλαχθῆσομαι. 1395

1386. τηροῦ, cave, ut volāsson. Rarius occurrit forma hujus verbi passiva in neutrali significatione, cujus unicum hoc exemplum non satis idoneum affert H. Stephanus in Thesaurō. Hic enim potest, ut Pac. 146. scribere potuisset τηρε.

At in hujus fabulæ v. 372. non aliam quam passivam formam admittit metri lex, nec adew depravationis ulla suspicio esse possit :
 ἀλλὰ τηρώμεθ', ὅπως μὴ βδελυκίαν
 κισθῆσινται.

- Αρ. οὐ τοι, μὰ τῶ θεῶ, καταπρόξει Μυρτιάς,
 τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
 οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.
- Φι. ἀκουσον, ὦ γύναι. λόγον σοι βούλομαι
 λέξαι χαρίεντα.
- Αρ. μὰ Δία, μὴ μοι γ', ὦ μέλε. 1400
 Φι. Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἐσπέρας
 δρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
 κᾶπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν ὦ κύων, κύων,
 εἰ, νῆ Δί', ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
 πυρρὸς πρῆαιο, σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς. 1405
 Αρ. καὶ καταγελάς μου ; προσκαλοῦμαι σ', ὅστις εἶ,
 πρὸς τοὺς Ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
 κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.
 Φι. μὰ Δί' ἀλλ' ἀκουσον, ἦν τι σοι δόξω λέγειν.
 Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης. 1410
 ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.
 Αρ. ἀληθές, οὗτος ;
 Φι. καὶ σὺ δὴ μοι, Χαιρεφῶν,
 γυναικὶ κλητεύειν ἔοικας Δαψίνῃ,
 Ἴνοι κρεμαμένη πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
 Βδ. ὀδὶ τις ἕτερος, ὡς εἰκεν, ἔρχεται 1415
 καλούμενός σε· τόν γε τοι κλητῆρ' ἔχει.
 Κα. οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαι σ', ὦ γέρον,
 ὕβρεως.
 Βδ. ὕβρεως ; μὴ, μὴ καλέσης, πρὸς τῶν θεῶν.
 ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,

1405. σωφρονεῖν ἂν μοι δοκοῖς. Sic bene A. In B. δεκῆς. Vulgo δοκοῖς. Utrumque solæcum. Particula ἂν ad infinitivum σωφρονεῖν non pertinet ; cogitandi verbum hic afficit, precedente conditione : εἰ—saperere tibi videreris. Vide not. ad Av. 335. Vulgatæ lectioni mendam subesse vidit, sed non recte collineavit Florens, conjiciendo μοι δίκας, pro μοι ἰδίκας. Precedente εἰ cum optativo, alterius membri verbum cum ἂν itidem in optativo esse debet, quod jam sæpius adstruximus.

1414. Allusio ad Euripidis Inonem, quod drama, quum ad nos non pervenerit, difficile dictu est, quo Comicus re-

spererit. Utique in scena non exhibebatur Ino in mare se dejiciens.

1417. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ. Quia paulo ante mentio facta fuerat Euripidis, ineptus librarius illius nomen his versibus proposuit ; et, quamvis idem semper homo loquatur, qui primum erat Euripides, postea accusator appellatur. Nullæ in hac fabula partes sunt Euripidis, cujus nomen in personarum syllabo conspici non debebat. In B. huic versui præfixa persona ἐνὴς τις, sequenti vero Εὐριπίδης : postea ubicunque homo ille injuriam passus et pœnas repetens loquitur, persona est κατήγορος. In A. post v. 1370. nullæ amplius personæ adscriptæ.

1420. *ἦν ἂν σὺ τάξης, καὶ χάριν προσείσομαι.*
 Φι. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
 ἐκῶν· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
 ἀλλ' ἐλθ' ἐδευρὶ πρότερον. ἐπιτρέπεις ἔμοι,
 ὃ τι χρὴ μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
 εἶναι φίλον τοιοῦτον, ἢ σὺ μοι φράσεις; 1425
 Κα. σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐδέ μοι, οὐδὲ πραγμάτων.
 Φι. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἄρματος,
 καὶ πῶς κατέαγε τῆς κεφαλῆς μέγα σφύδρα·
 ἐτύγγανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἵππικῆς.
 κἄπειτ' ἐπιστάς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος· 1430
 "Ἐρδοί τις, ἦν ἕκαστος ἂν εἶδεῖν τέχνην. ---
 οὕτω δὲ καὶ σὺ παρὰ τρεχ' εἰς τὰ Πιττάλου.
 Βδ. ὁμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.
 Κα. ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς οἱ ἀπεκρίνατο.
 Φι. ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε 1435
 κατέαξ' ἐχίνον ---
 Κα. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
 Φι. οὐχίνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο.
 εἰδ' ἢ Συβαρίτις εἶπεν· Εἰ, ναὶ τὰν κόραν,
 τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἔασας, ἐν τάχει
 ἐπίδουσον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα. 1440
 Κα. ὕβρις, ἕως ἂν τὴν δίκην ὤρχων καλῆ.
 Βδ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρ', ἔτ' ἐνταυθοὶ μενεῖς.
 ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε ---
 Φι. τί ποιεῖς;
 Βδ. ὃ τι ποιεῶ;

1420. *προσεισομαι.* Sic bene A. ut legendum esse Berglerus vidit. Male vulgo *προσεισομαι*.

1423. *κατέαγε τῆς κεφαλῆς.* Thomas M. in *καταγήναι*: 'Ἰστίον, ὅτι κατέαγε τῆς κεφαλῆς Ἀττικῶν λέγουσι, οὐ τὴν κεφαλὴν ἦγον κατὰ τῆς κεφαλῆς τὴν πληγὴν ἰδιόματον. *Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι*, (p. 161.) *κατέαγε τοῦ κρανίου*. Utrouque sane modo loquuntur Attici; sed prior ille elegantior est.

1431. Proverbiale hunc versum Ciceronis verbis reddidi in *Tuscul. i. 18.* Opportune, ut opinor, illum citavi in nota ad *Thesm. 56.* In utroque cod. particula *ἂν* male omissa est. In B. pro *εἰδόν, εἰδόν.*

1434. *οἱ ἀπεκρίνατο.* Vulgo *ἂν ἀπεκρίνατο*. In B. neutrum exstat: claudicat versus deficiente syllaba, *αὐτὸς ἀπεκρίνατο*. Quod loquendi ratio flagitat, reposuimus, *ἂν*. Nullus enim hic locus est particulae *ἂν*.

1441. *ὤρχων.* Male vulgo *ἔρχων*, omisso contra linguam indolem articulo. Sic supra 304. vulgati etiam libri *ὤρχων* exhibent.

1443. *ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε.* Vulgo *ἀλλ' ἀράμενος ἔγωγε σι.* Nostram lectionem longe elegantiolem praestat A. in quo post *ἀράμενος* inficete inserta particula *γι*. Haec verba dicens filius sublimem medium patrem abripit: hic incertus, quid filius in animo habeat, sermo-

- εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μὴ, τάχα κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους. 1445
 Αἴσωπον οἱ Δελφοὶ ποτ' ---
 Φι. ΟΛΙΓΟΝ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ.
 Βδ. Φι. Φιάλην ἐπητιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ.
 οἱ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς, ὡς ὁ κἀνδαρός ποτε ---
 Βδ. οἴμ', ὡς ἀπολεῖς αὐτοῖσι τοῖσι κἀνδαροῖς.
 Χο. ζηλώ σε τῆς εὐτυχίας, 1450
 τὸν πρέσβυν, οἱ μετέστη
 ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
 ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαδῶν,
 ἢ μέγα τι πείσεται
 τρυφερὸν τε καὶ μαλακόν. 1455
 τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
 τὸ γὰρ ἀποστήναι χαλεπὸν
 φύστος, ἦν ἔχει τις αἰεί.
 καὶ τοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον
 ξυρόντες γνώμαις ἑτέρων 1460
 μετεβάλλοντο τοὺς τρόπους.
 πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἔμοι,
 καὶ τοῖσιν εὖ φρονούσι,
 τυχῶν ἀπεισιν, διὰ τὴν
 φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν 1465
 παῖς Φιλοκλέωνος. οὐ-

nem illius abrupens percunctatur *τί ποιεῖς*; respondet ille, *εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν*, unde liquet cum jam ante dicere non debuisset, *εἴσω σι*.

1451. *οἱ μετέστη.* In binis codd. mendose *μίσει*. Ante haec verba plene distingui debuit.

1454. Vulgo sic leguntur hi versus:
*ἢ μέγα τι πείσεται
 τὸ τρυφρὸν καὶ μαλακόν.*

Contaminatam esse hanc lectionem sola metri ratio evincit, siquidem prior versus antistrophico minime congruit. In B. scriptum:

*ἢ μέγα τι πείσεται
 ἐπὶ τὸ τρυφρὸν καὶ μαλακόν.*

Unde sinceram poetæ manum elucissemibi videor:

*ἢ μέγα τι πείσεται
 τρυφρὸν τε καὶ μαλακόν.*

1458. *φύστος, ἦν ἔχει τις αἰεί.* Male

in binis codd. scriptum *φύστος* metro reclamante.

1461. *μετεβάλλοντο.* Sic bene ambo codd. Vulgo *μετεβάλλοντο* contra temporum rationem. Hoc emendatori debetur, qui syllabas antitheticorum versus exaequare voluit. In choriambicis lege solutis, quales sunt hi versiculi, locum habent pæones et Ionici. Hic pæon est quartus, cui respondet ionicus a minore.

1464. *τυχῶν ἀπεισιν.* Sic bene A. ita ut pes secundus, ut in strophico versu, choriambus sit. Vulgo *ἀπεισι*.

1466. *παῖς Φιλοκλέωνος.* In A. ut in impressis, *παῖς ὁ φιλ.* In B. *ὁ παῖς ὁ φιλ.* Utrumque articulum admittit graeca phrasid; neutrum metrica ratio. In vulgata scriptura binorum sibi correspondentium versuum, non quadrant numeri.

δενί γὰρ οὕτως ἀγανῶ
 ξυνεγενομένην, οὐδὲ τρόποις
 ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
 τί γὰρ ἐκείνος ἀντιλέγων
 οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
 τοὺς φύσαντας σεμνοτέροις
 κατακοσμήσαι πρᾶγμασι; 1470

ΞΑΝΘΙΑΣ, ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ, ΒΔΕΛΤΚΛΕΩΝ,
 ΧΟΡΟΣ.

- Ξα. ΝΗ τὸν Διόνυσον, ἀπορά γ' ἡμῖν πρᾶγματα
 δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν. 1475
 ὁ γὰρ γέρον, ὡς ἔπειε διὰ πολλοῦ χρόνου,
 ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περὶ χαρῆς τῷ πρᾶγματι,
 ἀρχαῖον ἐκεῖν, οἷς Θεσπὶς ἠγωνίζετο
 καὶ τοὺς τραγωδοῦς φησὶν ἀποδείξειν κρόνουσ
 τοὺς νῦν, διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον.
 Φι. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;
 Ξα. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.
 Φι. κληῖθρα χαλάσθω τάδε. καὶ γὰρ δὴ
 σχήματος ἀρχή --- 1485
 Ξα. μᾶλλον δὲ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.
 Φι. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥάμης,

ἢ μετασί | σὺν ἰστί.
 παῖς ὁ φίλο | κλίνας οὐ—
 Juxta Scholiastam sunt hi versus dimetri
 acatalecti. Plumbeus in re metrica fuit
 ille homo, aut aliter eum legisse necesse
 est. In nostra lectione examussim qua-
 drant versiculi:

ἢ μέγα τι | πῶσιται.
 παῖς φιλοκλί | κλίνας οὐ—
 1475. εἰσκεκύκληκεν. Sic bene edi-
 dit Berglerus, Scholiastæ morem gerens.
 In aliis editt. ut in A. est εἰσκέκληκεν.
 At in B. εἰσκήκληκεν, quæ ipsissima
 nostra est lectio, solemnè describentis
 errore contaminata, π pro υ. Reponere
 eam poterat Kusterus e Suida, qui hos
 versus profert in εἰσκεκύκληκεν, εἰσκήκληκεν.
 1478. οὐδὲν παύεται. Sic legendum
 esse luculenter ostendit Bentleius in pha-

laridea dissertatione de origine Tragediæ,
 quæ omnino adeunda est ad hujus
 loci intelligentiam, ex summi viri sen-
 tentia a nobis constituiti.

1481. τοὺς νῦν. Sic Bentleius optime.
 φησὶν ἀποδείξειν κρόνουσ τοὺς τραγωδοῦς
 τοὺς νῦν. Vulgo ineptissime τὸν νῦν.—
 διορχησόμενος. Subauditur αὐτοῖς, nempe
 τοῖς τραγωδοῖς. Paulo infra senex
 Tragicus ad saltationem provocans eod-
 dem composito utitur, ἰμοὶ διορχησόμε-
 νος, necium saltatione certaturus. Prepo-
 sitio studium notat, quo aliter alterna
 vincere contendit.

1487. ὑπὸ ῥάμης. Sic optime B.
 Vulgo ἰπαι, e prava librarii sedulitate
 ignorantis proprietatem literæ ρ, de qua
 vide notata ad Plut. 1063.

- οἶον μυκτῆρ μυκᾶται, καὶ
 σφόνδυλος ἀχεῖ ---
 Ξα. πῶϊθ' ἐλλέβορον.
 Φι. πλήσσει Φρύνιχος, ὡς τις ἐλέκτωρ, --- 1490
 Ξα. τάχα βαλλήσεις.
 Φι. σκέλος οὐράνιον γ' ἐκλακτίζων.
 πρωκτὸς χάσκει.
 Ξα. κατὰ σαυτὸν ὄρα.
 Φι. νῦν γὰρ ἐν ἀεθροῖς τοῖς ἡμετέροις
 στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών. 1495
 Βδ. οὐκ εὔ, μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πρᾶγματα.
 Φι. φέρε νῦν ἀνείπω, ἀνταγωνιστὰς καλῶ.
 εἴ τις τραγῳδὸς φησὶν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
 ἔμοι διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίστω.
 φησὶν τις, ἢ οὐδεὶς; 1500
 Βδ. εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.
 Φι. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν;
 Βδ. υἱὸς Καρκίνου
 ὁ μέσατος.
 Φι. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται.
 ἀπολωῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελεία κοινύλου.
 ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδὲν ἐστ'.
 Βδ. ἀλλ' ᾧ ζυγῶ,
 ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
 ἀδελφὸς αὐτοῦ. 1505
 Φι. νῆ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.
 Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐδὲν γ' ἄλλο, πλὴν γε καρκίνους.
 προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὐ τῶν Καρκίνου.
 Φι. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὄξισ, ἢ Φάλαγξ;

1490. πλήσσει Φρύνιχος. Sic e cer-
 tissima Bentleii emendatione edidit. Vul-
 go absurde πτήσσει. Saltationis admo-
 dum studiosus fuit Phrynichus, quod tes-
 tatur proverbium, cui occasione dedi-
 dit, σχῆμα καὶ περιώλου, de quo viden-
 dus Eustathius ad Iliadem p. 951. l.
 50.

1507. οὐδὲν γ' ἄλλο. Sic quidem
 codd. Præstaret οὐδὲν ἄλλο, ommissa par-
 ticula, quæ mox idoneo loco recurrit.
 V. seq. αὐ τῶν, duæ voculæ, in Kusteri

edit. operarum errore in unam vocem
 αὐτῶν coaluere.

1509. Xeuocles hic innuitur, unus e
 Carcini filii, tragediarum malus poëta,
 cujus meminit Noster Thesm. 171. 440.
 et Ran. 86. Corpore erat exiguo et
 gracili, ob quod vitium irridetur etiam
 in Pace, ubi Carcini filii ναννοφωῖς appel-
 lantur. In quaestione ὄξισ ἢ φάλαγξ,
 idem est schema, quod Av. 1203. ubi
 Pisthetærus Iridem rogat:

ὄξισ δὲ σοὶ τί ἴσσι, πλοῖος, ἢ κοῦη;

- Bδ. ὁ πιννοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους, 1510
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγωδίαν ποιεῖ.
- Φι. ᾧ Καρκίν', ᾧ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς, ᾧ ζυρέ.
ἄλμην κύκα τούτοισιν, ἣν ἐγὼ κρατῶ. 1515
- Χο. Φέρε νῦν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχαρήσωμεν ἅπαντες,
ἴν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
- Ημ. ἄγ' ᾧ μεγαλόνομα
τέκνα τοῦ θαλασσίου,
πηδάτε παρὰ ψάμαθον, 1520
καὶ θῖν' ἄλως ἀτρυγέτιοι,
καρῖδων ἀδελφοί·
ταχὺν πῶδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυγίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως 1525
ιδόντες ἄνω σκέλος,
ᾧζωσιν οἱ θεαταί.
Ημ. στόβει, παράβαινε κύκλῳ,
καὶ γάστρισον σεαυτὸν,
ρίπτει σκέλος οὐρανίου· 1530
βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων
ἄναξ πατῆρ προσέρπει,
ἡσθεῖς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισί, τοῖσι τριόρχαις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε 1535

Sic res dissimillimas jungere solent, quum mira et insolita oblata specie, quo eam nomine appellare debeant hesitant. De cancro, qui *pinnoteres*, vel *pinnophylax* appellatur, videndi, ne plures memorem, Plinius L. ix. p. 528. Athenæus L. iii. p. 89. E. et Oppianus Halieut. ii. 186.

1515. ἣν ἐγὼ κρατῶ. Sic bini codd. recte. Operarum errore manifesto in quibusdam edit. excusum ἦν—

1517. βεμβικίζωσιν. Sic bene uterque cod. Prava est impressorum scriptura βεμβικίζωσιν. In Callimachi Epigr. xxxvii. cujus distichon profert Scholiastes, editiones exhibent βεμβικίας, non

βεμβικίας. Eadem mox v. 1531. recurrit in impressis menda, βέμβικες, quo in loco itidem codd. nostri habent βέμβικες.

1526. ἰδόντες ἄνω σκέλος. Sic plane scriptum in A. ut emendandum esse viderat Bentleyus. Absurde vulgo legitur ἄδοντες, ita ut voces ἄνω σκέλος nihil habeant quo referri possint. Vim linguæ fecerunt interpretes, qui ea cum ἐκλακτισάτω struxerunt. Verterat Berglerus: Et Phrynicchi more aliquis crux subline jactet, ut cantantes, ὁ, exclament spectatores. Itaque juxta eum cantandi partes a Choro ad spectatores transferuntur.

ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδεὶς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τραγωδῶν.

1537. τραγωδῶν. Male in utroque 296. Sex primos hujus Semichori ver-
cod. τραγωδῶν. Vide not. ad Nub. sus distincti ad fidem cod. A.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.

IN CONCIONANTES.

IN membranis Regiis, seu cod. MDCCLXII. servati fuere hujus Fabulae versus tantum 444. priores: reliqua pars, et quae forte olim eodem in libro sequebantur alia dramata, temporis injuria periere.

In altero Regio MDCCLXV. exstat haec Fabula, nec tamen integra: desinit in v. 1135. sed non itidem ob foliorum aliquot interitum. Extremam fabulae partem non descripsit librarius: duo ultimi versus in summa pagina conspiciuntur, cujus reliquum spatium, ut et septem sequentium, vacuum: postea demum incipit fabula EIPHNH, quae hujus codicis ultima est. In eo nec argumentum est nec personarum synopsis: quin etiam nullibi in fabulae serie personarum notatae. Mediis in versibus ubi persona mutatur, aliquantulum vacui relictum spatium: initio versus nullus personarum index. Aristophanis Fabularum quae supersunt, haec omnium erat depravatissima.

IN NUBES.

EXACTA fuit haec fabula ad quatuor eosdem codices, quorum syllabus praemisus est notis in Ranas.

Haec est omnium Aristophanis Comœdiarum nobilissima et artificiosissima, cujus in inveniendis argumentis et disponendis partibus vim comicam exseruit admirabilem. Sed ingenii laudem pœne exstinxit invidia, quam auctori apud bonos multos conflavit Socratis derisio, cum praeteritis aetatibus, tum maxime hac nostra, qua tam multi perhibentur sapientes, quia nihil magis quam sapientiam crepant. Scilicet imperitis hominibus persuasum est ab accusatoribus Socratis Anyto et Melito, periculum suae in illum calumniae facere cupientibus, pretio subornatum fuisse Comicum, ut Sophistam in scena exagitaret, ejusque maledictis populi odium in Socratem, iramque judicum ita exarsisse, ut statim postea capitali judicio condemnatus fuerit. Ineptam historiolum nescio cujus fide in farraginem suam retulit Aelianus, cum aliis quibusdam ad hujus comœdiae fata pertinentibus, quae itidem falsi arguuntur. Ignorant quoque boni isti Aristophanis obtrectatores, existisse illius aetate acerrima jurgia inter philosophos, scenicosque poetas, maxime vero Comicos: Sophistas plurimos in scena traductos fuisse a diversis poetis, ipsumque in primis Socratem. Fabulae, quam contra eum fecerat Amipsias, memini ad Ran. 13. Bis commissae fuerunt Nubes. Primo an. 1. Ol. LXXXIX. Archonte Isarcho. Aspere acceptae fuerunt: iis praetulerunt judices chororum Cratini *Pytinam* et Amipsiae *Connum*, quam Menagius

admodum probabiliter eam esse autumat fabulam, in qua Socratem traducebat, ita ut bis uno die a duobus poetis comico sale defricatus fuerit Socrates. Quocirca miror egregium illum scriptorem, e quo sua hausit Ælianus, non potius de Amipsia victore cogitasse, quam de Aristophane victo, ut in eum crimen conferret præparatæ Socratis condemnationis. Sequenti anno Archonte Aminia Pronapi filio, Nubes emendatas iterum docuit, verum eventu haud feliciori: nec amplius postmodo eas produxit, licet subinde eas expolivisse videatur. Jam vero Socratis accusatio et mors incidit in an 1. Ol. xc. quo Laches fuit Archon. Itaque inter primam hujus fabulæ commissionem et Socratis condemnationem intercessere anni xxiiii. Quo tempore vero actæ fuerunt Nubes, hominem natum Athenis non existisse credo, cui præagere animus potuerit fore, ut post xxiiii. annos impietatis reus ageretur Socrates. Sane si tum illas cum eo simultates gessissent ejus accusatores, statim eodem anno diem ei dixissent, nec populi et judicum exasperasset animos in hominem post xxiiii. annos demum deferendum. Sed quid pluribus calumniam istam confutem, quam sua satis refellit absurditas? Et hæc tamen ratio est, cur tot hodie sapientiæ amatores infensi sint Comico nostro, quem Socratis condemnationis vel causam vel instrumentum fuisse opinantur, qua de re ne cogitare quidem potuit unquam. Euripidem eodem quo Socratem defricuit sale, quod ad Thesm. 451. observavi, nec tamen eum unquam in capitis periculum adducere voluit. Comicorum procacitatem, obscenam lasciviam vituperabant Sophistæ: horum Comici deridebant exiles disputationes; inde eorum jurgia et perpetuæ concertationes, ab ira tamen et odio longe remotæ. Singuli, ut solent aegyptæ, artem suam præ aliorum arte laudibus evehebant, quod apparet ex hoc Comici loco in Ran. 1491.

χαίρειν ὄν, μὴ Σωκράτι
 παραπαθήμιον λαλίῳ,
 ἀπεβαλίοντα μουσικῆς,
 τὰ τε μέγιστα παραλιπώοντα
 τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
 τὸ δ' ἰσὶ σιμυνοῖσι λόγοις
 καὶ σκαριφισμαῖσι λόγων
 διατριβὴν ἀργῶν ποιεῖσθαι,
 παρεφρονῶντες ἀνδρείς.

Ranæ eodem anno exhibitæ fuere, quo Socrates, Prytanis quum esset, pro optimo cive se gessit in cognitione causæ Præfectorum classis ad Arginusas: quod ob factum Aristophani carus esse debuit: nihilo tamen minus eum sugillavit ob disserendi de rebus subtilibus consuetudinem, et quia auditores suos a spectandis scenicis ludis avertebat. Sed non obstabat hæc sophistarum et poetarum æmulatione, quin una conversarentur, officiique sibi responderent mutue.

Ni vera ista sunt, philosophos istius ævi eorum quos hodie videmus longe dissimiles fuisse oportet, prorsusque immutatam exinde fuisse hominis indolem. Quis enim animum inducat, Platonem in Symposio Comicum nostrum cum Socrate eidem mensæ accumbentem representaturum fuisse, si credidisset Aristophanem aliquid momenti ad Socratis condemnationem adtulisse, idque præti subornatum? Si Socratis morte gavisus fuisset Aristophanes, quis non miraretur eundem Platonem epigramma hoc fecisse Comici inscribendum sepulchro?

Αἱ Χάριτες τίμινός τι λαβὴν, ὅστις οὐχὶ ποιεῖται,
 Ζητούσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

Id est, interprete Raymundo Cunichio:

Quærebant Charites templum, quod nulla vetustas solveret. Inventum est pectus Aristophanis.

VOLTARIO hæc nostro perspecta non fuere, quo iniquiorem Aristophani novi neminem. Multa ille in Comicum, quem græce nunquam legerat, temere et sinistre scripsit, quæ in vasta et indigesta operum mole quæere non vacat. Unicus mihi succurrit locus in *Lexico philosophico*, cui postmodo titulum fecit *La Raison par Alphabet*, in voce *Athée, Athéisme*. In una pagella, ubi de Aristophane agit, multi sunt errores, quos ingenioso seni lubens condono; at ista nollem ibi legi: *Ce poète comique, qui n'est ni comique, ni poète, n'aurait pas été admis parmi nous à donner ses farces à la foire St. Laurent*. Ista, si quid sapiunt literati illi, qui editionem integram summi Viri operum, ab omni interpolatione purgatam digerunt, quæ in Germania ad Rheni pontem, quo Alsatiz nostræ sub hac urbe committitur, maximis sumptibus summaque cum cura pulcherrimis typis describitur, ista, inquam, pro spuris habebunt, fucillisque ejicient. Nisi enim Aristophanes poëta est, nobis dicant quem comætiarum scriptorem poëtæ nomine nominari oporteat: nisi comicus idem est, nobis rursus dicant, ubinam gentium userior salium, jocosum, facietiarumque fons reperiri queat. Quam facile ista in Voltarium retorqueri possint, sciunt qui antiqua et nova perinde intelligunt, coque pollent sensu, qui ad eorum comparisonem bene instituendam requiruntur. Sane Ciceroni idoneo judicio nuncupatur Aristophanes *facetissimus poëta veteris comædiæ*. VOLTARIO fraudi fuit pravum Plutarchi iudicium, qui in mutilo illo fragmento quod exstat comparationis Aristophanis cum Menandro, philosophiæ amorem, partiumque studium magis ostendit, quam criticum acumen. Illius criminationes perite refutavit Nicod. Frischlinus. Si apud Comicum multa occurrunt, quæ nostris moribus repugnant, id illi vitio vertendum non est: popularibus enim suis, non nobis, scripsit. Quæ autem divino Platonis ingenio valde accepta fuisset compertum est, si cui horum illa placeant, is stulte sapere mihi non videtur. Plato etenim, ut refert Olympiodorus in ejus vita, *ἔχαιρε πᾶν καὶ Ἀριστοφάνου τῷ Κομικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὃν καὶ τὴν μίμησιν τῶν τραγῳδῶν ἐν τοῖς διαλόγοις ἀφιλήθη. λίγνται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν, ὥστε καὶ ἡνίκα ἰταλιότῃσιν, ἐρεθῆσαι ἐν τῇ κλίῃ αὐτῷ Ἀριστοφάνην καὶ Σώφρονα*. Hæc forte olim alio in opere uberius exsequar: nunc vero disputatiunculam hancce Quintilianî, magui illius eloquentiæ magistri, cui neminem arbitror Voltarium in hac arte parem esse censere, iudicio concludam. "Antiqua comædia cum sinceram illam sermonis Attici gratiam prope sola retinet, tum facundissimæ libertatis, etsi est in insectandis vitiis præcipua, plurimum tamen virum etiam in ceteris partibus habet. Nam et grandis, et elegans, et venusta, et nescio an ulla, post Homerum tamen, quem, ut Achillem, semper excipi par est, aut similior sit oratoribus, aut ad oratores faciendos aptior. Plures ejus auctores: Aristophanes tamen, et Eupolis, Cratinusque præcipui."

IN AVES.

COLLATA fuit hæc fabula ad tres Mss. codd. Sunt autem:

- A. Regius membranaceus MMDCCXII.
- B. Regius chartaceus MMDCCXV.
- C. Regius chartaceus MMDCCXVII.

IN VESPAS.

COLLATA fuit hæc Fabula ad Mss. codices duos. Sunt autem:

- A. Regius chartaceus MMDCCXV.
- B. Regius chartaceus MDCXVII.

This book is due two weeks from the last date stamped below, and if not returned at or before that time a fine of five cents a day will be incurred.

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES

0021142300

88Ar5

IE10

2

*Cristophanes.
Commedia ed. by Brunck.*

DEC 17 1935

STAMPED

88Ar5

IE10

2

BRITTLE DO NOT
PHOTOCOPY

JAN 7 1936

AD
C

VOLUME 3

Class
88Ar5

Book
IE10
3

Madison Ave. and 49th Street, New York.

Beside the main topic, this book also treats of

<i>Subject No.</i>	<i>On page</i>	<i>Subject No.</i>	<i>On page</i>

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,
VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMŒDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

TOM. III.

OXONII :

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΙΠΠΗΣ.

VOL. III.

31613

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὔ ὄνομα

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

COL. COLL.

LIBRARY.

N. YORK.

ΤΟ δράμα τῶν Ἰππέων, ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγῶν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ἠμοδούλοιν, καὶ κατὰ τινα λόγια πονηρῶς διάστημα ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντων, ὡς ἐπιτροπέυσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι Ἰππεῖς συλλαβόντες, ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται ὑφ' ὧν προπηλακισζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφῶς ὡς συνομιμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἴεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας, οἱ Ἰππεῖς περὶ τε τοῦ ποιητοῦ τινὰ καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνεύοντων σφίσι ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἀδρότερος διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοῖως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὐθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λόγων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κατὰ τὸ ψαμίζειν τὸν δῆμον ὀρμή-

ARGUMENTUM ad fidem membranarum emendavi, quibus accepta refertur optima lectio lin. 14. τῶν συγκινδυνεύοντων σφίσι ἐπὶ ταῖς μάχαις

ἵππων, quod ad parabasis ultimam partem spectat. Vulgo vox praecipua ἵππων omissa, et simplex est κινδυνεύοντων.

σαντος, αντιψαμίζειν ἄτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος, τοῦ δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὐρεθείσης, ἐλεγχθεῖς αὐτὸς, ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ δήμου κλέπτων, εἰκει θαιτέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξαυτῆς ἐς τοῦμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος, καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

4. εἰκει θαιτέρῳ τῆς. Vulgo ἐκβάλλεται τῆς—

Α Λ Λ Ω Σ.

Ο ΣΚΟΠΟΣ αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγῶν καὶ Νικίου ὢν στρατηγῶν χροισάντων, ἐδυσχέρανον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν, καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς, ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἰρεθείη ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκῶν Ἀριστοφάνης, καθίησι τὸ τῶν Ἰππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ· ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεῖς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. εἰκεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένους, ὅς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν· ἀφῆρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε, διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἀλώσεως προπεπονησθαι Δημοσθένη. εἰκεν δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ δήμος· οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἰππέων ἐστίν, οἱ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε

14. κύπτει φοβούμενος. In membr. κρύπτει. Mox ex eis adscivi προφανεῖς αὐτὸς, pro vulgato προφανῶς αὐτό.

15. εἰκεν. Reliqua pars argumenti ab hac voce in membr. non exstat.

ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκία ἀλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκε-
τῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν· ἵνα αἴσι
δημηγόροι οἱ δύο.

ΕΔΙΔΑΧΘΗ τὸ δράμα ἐπὶ Στρατοκλέους Ἀρχοντος
δημοσία εἰς Ἀθήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶ-
τος ἐνίκα· δεύτερος, Κρατίνος Σατύροις· τρίτος, Ἀρι-
στομένης Ὀλοφυεμοῖς. Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη
διήρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς Πεντακοσιομεδίμ-
νους, εἰς Ἴππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΠΑΡΑΓΕΙ τινὰ Κλέωνα, τὸν καλούμενον
Παφλαγῶνα, καὶ τι βυρσοπώλην, πικρότατα
κατεσθιόντά πως τὰ κοινὰ χεῖματα·
καὶ παραλογισμοῖς διαφέρωντ' ἐρρωμένως
ἀλλαντοπώλην, εὐδέως τε σκατοφάγον,
πεισθέντα τ' ἐπιθέσθαι σὺν ἰππεῦσιν τισι,
τοῖς ἐν χορῶ παροῦσι, τῇ τῶν πραγμάτων
ἀρχῇ· Κλέωνός τ' ἐν μέσῳ κατηγορεῖ.
ἐγένετο τοῦτ'· ἐξέπεσεν ὁ Κλέων παγκακῶς·
ὁ δὲ σκατοφάγος ἔτιχε προεδρίας καλῆς.

In Argumento metrico minus bene
vulgo legitur v. 4. διαφορῶντ'. V. seq.
copulam addidi, quam metri lex omni-
no requirit. Quippe in σκατοφάγον
prima corripitur.

Titulus dramatici Attico more scri-

bi debuit ΙΠΠΗΣ, non, ut vulgo, ΙΠ-
ΠΕΙΣ. Sic sequentis fabulae titulum
recte vulgati etiam libri exhibent Α-
ΧΑΡΝΗΣ, non ΑΧΑΡΝΕΙΣ. Vide Hem-
sterhusium ad Plutum p. 274.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

Ι Π Π Η Σ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΝΙΚΙΑΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

- Δη. ΙΑΤΤΑΤΑΙΑΞ τῶν κακῶν, ιατταταί.
κακῶς Παφλαγῶνα, τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς αἰεὶ προστρέβεται τοῖς οἰκέταις.
- Νι. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγῶνων,
αὐταῖς διαβολαῖς.
- Δη. ὦ κακοῦδαιμον, πῶς ἔχεις;
- Νι. κακῶς, καθάπερ σύ.
- Δη. δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νόμον.

2. Παφλαγῶνα. Huc respicit Eusta-
thius ad Iliad. p. 360. Παφλαγῶνός
μιν οὖν, ἀπὸ Παφλαγῶνος ἰδέξου ἀρχηγοῦ
καλοῦνται. ἢ δὲ καμαδία τὴν λίξην παρ-
ουσι εἰς ἀκαθῆ ῥήτορα, ἐν Παφλαγῶνα
ἴσκωφι, παρὰ τὸ εἶον παφλάξιν ἐν δημη-
γορίαις.

3. Ξυναυλίαν πενθήσομεν, Ὀλύμπου νό-
μον. Sic certissime versum hunc Tou-
pius e Suida emendavit, apud quem,
metro reclamante, exstat:

Ξυναυλίαν πενθήσομεν Ὀλύμπου νόμον.
Glossa verbo πενθήσομεν adposita, κλαύ-
σωμεν, genuinae vocis locum invasit:
quapropter, quum syllaba ad versus in-
tegritatem deficeret, primam nominis
Ὀλύμπου producerunt, scribendo Οὐλύμ-
που, cujus Ionicæ formæ voces quasdam

tragicus quidem admittit sermo, comi-
cus vero prorsus respuit. ἵνα cum futuro
indicativi passim ab Atticis construitur
elegantur. Glossator usitatorem sua
ætate constructionem indicavit in inter-
pretatione κλαύσωμεν. Non heri nec
nudius tertius transvectio illa glossæ in
textum facta. Nam præterquam quod
vetustissimæ nostræ membr. κλαύσωμεν
exhibent, non aliam lectionem cognovit
Eustathius, qui hunc versum laudat ad
Iliad. p. 1175. extrema. Ὀλυμπος καὶ
κύριον ὄνομα ἢν αἰλητοῦ τινος, οὗ νόμος
ἄδυστοιχοῦ περιήδησε, κατὰ δηλοῖ καὶ ὁ Κοι-
μικός ἐν τῇ, Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμ-
που νόμον. Ubi observet non magis il-
lum quam Suidam Ionicam formam
Οὐλύμπου agnoscere. Videndus Tou-

- Ni. μὴ μῦ, μὴ μῦ, μὴ μῦ, μὴ μῦ, μὴ μῦ, μὴ μῦ. 10
 Δη. τί κινυρόμεθα ἄλλως; οὐκ ἐχρήν ζῆτεῖν τινὰ
 σωτηρίαν νῦν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
 Ni. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.
 Δη. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
 ἵνα μὴ μάχωμαι.
 Ni. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ.
 ἀλλ' εἰπὲ θεῶν, εἶτα καὶ γὰρ σοὶ φράσω. 15
 Δη. ΠΩΣ ἈΝ ΣΥ ΜΟΙ ΛΕΞΕΙΑΣ Ἀ ΜΕ ΧΡΗ
 ΛΕΓΕΙΝ;
 Ni. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ ΘΡΕΤΤΕ. πῶς ἂν οὖν ποτε
 εἴποιμ' ἂν αὐτὸ ὄητα κομφυριτικῶς;
 Δη. μὴ μοι γε, μὴ μοι, μὴ διασκανδικίσης.
 ἀλλ' εὐθέ τιν' ἀπόμινον ἀπὸ τοῦ δεσπότητος. 20
 Ni. λέγε δὴ ΜΟΛΩΜΕΝ ξυνεχῆς ὡδὶ ξυλλαβία
 Δη. καὶ δὴ λέγω ΜΟΛΩΜΕΝ.
 Ni. ἐξόπισθε νῦν

pius ad Suidam T. lli. p. 155. et in Curis not. p. 101. Olympus Marsyæ fuit amasius et discipulus, quem idcirco ca- rium magistro dixit Ovidius Metam. vi. 392. ubi cum Heinsio lego:

Illum ruricolæ, silvarum numina, Fauni, et Satyri fratres, et tu quoque carus, Olympæ, et Nymphæ fierunt.

Apollodorus Olympum Marsyæ patrem facit: alii, quorum potior auctoritas, Marsyam Hyagnidis filium fuisse perhibent, quos sequitur Antipater Thess. Epigr. xxix. ubi Hyagnis filii mortem flevisse innuitur.

10. Hic versus perperam vulgo Demostheni continuatur. In tribus codd. præfixam habet personam Nicææ.

11. τί κινυρόμεθα ἄλλως; Gl. in C. θενηνῶμεν ματαιῶς.

14. Membr. et C. ἵνα σοὶ μὴ μάχωμαι. Istud σοὶ e glossenate est. In fine versus vulgo legitur γὰρ μὲν οὐ. In C. μὲν οὖν. Oportuit οὐκ, ob vocalem initio sequentis versus.

16. πῶς ἂν σύ μοι λέξεις ἂμὲν χρῆ λόγιον; Versus est Euripidis in Hippolyto 346.

17. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττει. Juxta Scholiastam ΘΡΕΤΤΕ vox est barbara θεῶν significans. Videtur potius ἰστιφώνημα esse, seu adverbium incitandi, ut ἀεὶ, σίττει vel σίττα, aliaque, quorum

nonnulla recenset Eustathius ad Iliad. p. 855. l. 19. Hac voce θρέττει utebantur forte agasones, muliones, iique qui jumenta sarcinaria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent hardi!

18. κομφυριτικῶς. Sic bene tres codd. Vulgo, syllaba extra numerum excurrente, κομφυριτικῶς. Nominis Εὐριπιδῆς secunda syllaba semper producitur, quod librariis vel editoribus ignoratum corruppendis versibus sæpius occasionem dedit. Vide ad Ran. 771. Nub. 1371.

19. μὴ διασκανδικίσης. Ne mihi futilia loquere, insulsu, et tum nullius pretii, quam sunt scandices. Scandix quoque in olere silvestri a Græcis ponitur. Hac est, quam Aristophanes Euripidi poetæ objicit joculariter, matrem ejus ne olus quidem legitimum venditasse, sed scandicem. Verba sunt Plinii T. ii. pag. 278. respicit ad Acharn. v. 478.

σκανδικὰ μοι δὲς, κητεῖθι διδογμένους. Ubiqueque se offert occasio, Euripidi Comicus noster humiles natales exprobrat, oleraue agrestia, quibus vendendis mater illius victum quærebat. Vide Thesm. 456. 910. Ran. 840.

20. ἀπόμινον, id est φωνήν, ἀποχώρησιν. Peculiariter sic appellatur saltatio quadam lasciva, de qua vide Meursii Orchestram in ἀπόμινον.

ΑΥΤΟ ΦΑΘΙ τοῦ ΜΟΛΩΜΕΝ.

- Δη. ΑΥΤΟ.
 Ni. πάνυ καλῶς.
 ὡσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε [25
 τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, καλεπάλων πυκνόν.
 Δη. ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟ ΜΟΛΩΜΕΝ ΑΥΤΟΜΟΛΩ-
 ΜΕΝ.
 Ni. ἦν,
 οὐχ ἡδύ;
 Δη. νῆ Δία· πλὴν γε περὶ τῷ δέρματι
 δέδοικα τούτοι τὸν οἰωνόν.
 Ni. τί δαί;
 Δη. τὸ δέρμ' ὅτι τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.
 Ni. κράτιστα τοῖνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῦν, 30
 θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποὶ πρὸς βρέτας.
 Δη. βρέτας; ποῖον βρέτας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς;
 Ni. ἔγωγε.
 Δη. ποῖον χρώμενος τεκμηρίω;
 Ni. ὅτι θεοῖσιν ἐχθρὸς εἰμ' οὐκ εἰκότως.
 Δη. εὔπροσβιβάξεις μ'.
 Ni. ἀλλ' ἐτέρω ποὶ σκεπτέον. 35
 Δη. βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
 Ni. οὐ χεῖρον ἔν' οὐ τοῦς παραιτησώμεθα,

26. ἦν, οὐχ ἡδύ; Sic bene scriptum et distinctum in B. Vulgo non interposita distinctione, ἦν οὐχ ἡδύ. ἦν hic valet ἰδού, ut bene exponit Scholiastes. ἦν, ἡδύ. Posterius occurrit Pl. 75. Sæpe aggregantur ἦν ἰδού: hocque modo scribendum esse existimo, potius quam ἦν ἰδού, ut excudis passus sum Ran. 1390. et Pace 327.

29. Vulgo sic legitur numeris prorsus corruptis hic versus:

ὅτι τὸ δέσμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Conjeceram primum:

ὅτι τὸ δέσμα τὸ δεφόμενον ἀπέρχεται.

Postmodo in B. lectionem reperi, quam exhibui:

τὸ δέσμ' ὅτι τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Menda hujus versus interpretes latuisse videntur, quorum a nomine quicquam observatum reperio.

32. Sic vulgo legitur hic versus:

ποῖον βρετίστας; ἰεῖδὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς;
 Lectio est ineptissima. Istud βρετίστας

VOL. III.

ne græca quidem vox est, nec audiendus est fatuus Græculus, qui eam tuetur. In membr. et in C. scriptum, ut edidit Bern. Junta, ποῖον βρέτας; ἰεῖδὸν—Quam sic toto pede defectus esset versus, medelam huic malo excogitavit sciolus aliquis, vocemque auxit syllaba. At veram lectionem, eamque venustissimam, quam forte nemo conjectura adsecutus fuisset, servavit B.

βρέτας; ποῖον βρέτας; ἰεῖδὸν ἡγεῖ γὰρ θεοῦς;

Jam sæpe observavimus solemnem libra- riorum culpam, quam vocem bis in uno versus positam semel tantum scriberent—Loca indicata sunt plurima in nota ad Conc. 998.

35. προσβιβάξεις, id est πειθίσεις, παρηγο- ρίσεις. Vide ad Av. 425.

36. θεαταῖσιν. Male vulgo omissuma y paragogicum. Vide not. ad Thesm. 450.

ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
 ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.
 Δη. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῶν γὰρ ἐστὶ δεσπότης 40
 ἄγροικος ὄργην, κυματοεῖξ, ἀκράχολος,
 Δῆμος Πνυκίτης, δύσκολον γέροντιον,
 ὑποκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νομηγία
 ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγῶνα, 45
 πανουργότατον, καὶ διαβολώτατον τινα.
 οὗτος καταγνούς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
 ὁ βυρσοπαφλαγῶν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην,
 ἦκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
 κοσσυμματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
 ὦ Δῆμε, λούσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν, 50
 εὐθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
 βούλει παραλῶ σοι δόξον; --- εἴτ' ἀναρπάσας
 ὅ τι ἂν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότη
 Παφλαγῶν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρῶτην γ' ἐμοῦ
 μάζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικῆν, 55
 πανουργότατά πως περιδραμῶν, ὑφαρπάσας,
 αὐτὸς παρῆλθε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
 ἡμᾶς δ' ἀπελάυνει, κοῦκ ἐᾷ τὸν δεσπότην

41. ἀκράχολος. Sic bene C. ut est in Aldina. In membr. ἀκράχολος, merito reclamante, ut edidit Bern Junta. In B. ἀκρήχολος. Attica forma est ἀκράχολος, secunda producta, ut in Δημόκριτος, Ἰσοκράτης, Ἰσοκράτης. Eustathius ad Iliad. p. 1243. l. 21. κενότερον δὲ τοῦ κενόμενα, τὸ κενόμενα. καὶ ἐξ ἰκείνου δοκίμῳ γίνεσθαι τοῦτο· καὶ ἐκ τοῦ μισοπέλιος, ὁ μισοπέλιος, καὶ ἐκ τοῦ τιθαλιώσσειν, τὸ τιθαλιώσσειν· ἐξ ἧς τὸ τιθαλιώσσειν, καὶ ὁ μισοπέλιος. ἴτι δὲ καὶ κατὰ ἀκράχολος, ἀκρήχολος παρ' Ἀστικῶν. Male etiam apud Suidam in ἄγροικος, ubi hic versus profertur, est ἀκρήχολος, et pro κυματοεῖξ, glusceina φιλόδικος.

42. Πνυκίτης. Sic recte scriptum in B. C. ut Bern. Junta edidit. Perperam in membr. ut in Aldina Πνυκίτης. Vide not. ad Thesm. 653. Δῆμος hic accipitur pro nomine proprio τῆς, et Πνυκίτης pro gentili, tanquam si Πνυξ pagus esset: Demus Pnygensis.

46. καταγνούς, id est καταμαδῶν. Vel abundat prepositio, vel simplicis significationem intendit. Sic Æschylus

Eumen. 576.

σιγῶν ἀρήγει, καὶ μαθεῖν θεομῶν ἰμοῦς πόλιν γ' ἄσπασιν ἐς τὴν αἰσῆν χρόνον, καὶ τῶνδ' ἔπος ἂν εὖ καταγνώσῃ δικη. et ut horum accurate probeque cognoscatur causi. Ad quem locum vide que Abreschius observavit L. iii. p. 85.

49. Suidas: κοσσυμματία, τῶν βυρσῶν τὰ σμικρότατα περιπέματα. Dixit autem Comicus ἐξηπάτα κοσσυμματίοις ἄκροισι ad Cleonis irrisionem, cui perpetuo sordidam artem objicit, quam excucuerat, antequam ad rem publicam accessisset: et hoc præter expectationem est. Nam consentaneum erat, ut observat Scholiastes, dicere, ἐξηπάτα λογαρίοις αἰμύλοισι.

50. ἐκδικάσας μίαν. Supple δίκην, cognatum verbo substantivum: non, ut Scholiastæ placet, ἡμίαν. ἐκδικάσας autem nihil hic magis notat, quam simplex δικάσας. Vesp. 594.

καὶ τὸ τοῦ δήμου γινόμενον οὐδὲς πῶποτε ἰσχυροῦς, ἰσὺν μὴ εἶπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφ' ἑνὸς πρῶτην μίαν δικάσαντας.

ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων,
 δειπνοῦντος, ἐστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας. 60
 ἄδει δὲ χρησμούς· εἴδ' ὁ γέρον σιβυλλιά.
 ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὄρᾳ μεμακκοακότα,
 τέχνην πεποιήται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἀντικρεὺς
 ψευδῆ διαβάλλει· κατὰ μαστιγούμεθα
 ἡμεῖς· Παφλαγῶν δὲ περιθῆον τοὺς οἰκέτας 65
 αἰτεῖ, ταραττεῖ, ὠροδοκεῖ, λέγων ταδί·
 Ὅρατε τὸν Ὑλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
 εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον.---
 ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μὴ, πατούμενοι
 ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσιον χέζομεν. 70
 νῦν οὖν ἀνύσαντες φροντίσωμεν, ὦ γὰρ δέ,
 ποῖαν ὄδον νῶν τρεπτέον, καὶ πρὸς τίνα.
 κρέατιστ' ἐκείνην, τὴν ΜΟΛΩΜΕΝ, ὦ γὰρ δέ.
 Δη. ἀλλ' οὐχ οἶόν τε τὸν Παφλαγῶν οὐδὲν λαθεῖν 75
 ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
 τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ κκλησίᾳ.
 τσοῦνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκίτος,
 ὁ πρῶκτος ἐστὶν αὐτόχηρμ' ἐν Χαόσι·
 τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς· ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.

Ni.
 Δη.

59. βυρσίνην. Salsus jocus. μυστίνην, ἤτοι ratiū expectasses: sed de cotiario loquens, βυρσίνην, vocem a βύραα fictam, dixit. In conviviis famuli frondosis tamis muscas a mensa abigebant. Ad hunc morem respiciens Comicus scutica Cleonem armatum rhetoras sit abigere, innuens eum agere pati, si quis alius rhetor ad populum verba facere velit.

61. σιβυλλιά. χρησμῶν ἱερά. χρησμούς φαντάζεσθαι. μαντικῶς ἔχει. Plures vide apud Suidam expositiones, e quibus illæ potiores sunt.

62. μεμακκοακότα. Suidas: τὰ τῆς μακκοῦς φρονήοντα. Μακκὸ γὰρ καὶ Λαιμὸ ἰσύνοντο ἰσῆι, τούτῃ βαρῆος νεύσαι. Hesych. μακκοῦν (male vulgo μακκοῦν) παραφρονῆν. Ad quam glossam vide interpretes. Intra 396

καὶ τὸ τοῦ δήμου πρῶτον μακκοῦ κα-
 θήμον.

ubi exponitur ἀνοηταί, ἰσὺν ἴσιν. Vide intra ad v. 198.

66. λίγων ταδί. Vulgo ταδί. Illud magis Atticum est, et hiatum lenit.

68. εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ'—Soluce vulgo ἀναπέισετ'. Invitis codd. mendam illam

sustuleram: postea in C. sinceram reperi, quam reposueram, lectionem, ἀναπέισετ'. Vide not. ad Vesp. 190. 437. τήμερον affirmant membr. Vulgo, contra Comici usum, εἰ μὴ μ' ἀναπέισετ'. Vide Pierseum ad Mœrin p. 364.

72. ποῖαν ὄδον νῶν τρεπτέον. Vulgo νῶν, manifesta menda. νῶν reposueram, quod postmodum reperi in C. ubi tamen minus accurate scriptum νῶν. Emendationem a Pierseo ad Mœrin p. 265. præceptam fuisse nunc primum comperio. In membr. hic et sequens versus in textu serie omisi fuere librarii oscitantia, qui eos in margine reposuit, scripsitque νῶν pro νῶν.

76. ἐν Χαόσι. Allusio ad verbum χαῖνω, quia sic divaricatis cruribus pedes hinc. In Vesp. 1493.

πλήσσει Φρόνητος ὅς τις ἀλέκτωρ,
 σκύλος εὐράνιον γ' ἐκλακτίζων.
 πρῶκτος χῆσσει.

Forte etiam his verbis Cleonem ut impudicum traducere voluit Comicus.

79. τῷ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς. Allusio ad verbum αἰτεῖν. Similis jocus est in Marci Argentarii Epigrammate:

- Νι. κράτιστον οὖν νῶν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ σκόπει, 80
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικότατα.
- Δη. πῶς δῆτα; πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικότατα;
- Νι. βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν.
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἰρετώτερος.
- Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκρατον οἶνον Ἀγαθοῦ Δαίμονος. 85
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
- Νι. ἰδοὺ γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστὶ σοί;
- Δη. πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιοτ' ἀνὴρ;
ἀληθεῖς, οὗτος; κρονοχυτρολήραιοι ἐί.
οἶνον σὺ τοιμᾶς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν. 90
οἶνου γὰρ εὐροῖς ἂν τι πρακτικώτερον;
ὄρεας; ὅταν πίνωσιν ἀνδρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ἀφελούσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνου χοῶ, 95
τὸν νοῦν ἴν' ἄρω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
- Νι. οἴμοι τί ποτ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῶ ποτιῶ;
- Δη. ἀγάθ'. ἀλλ' ἔνεγκ' ἐγὼ δὲ κατακλιθήσομαι.
ἦν γὰρ μεθυθεῖω, πάντα ταυτὶ καταπάσω

Ἀνιγόνη, Σικελή πάρος ἠθά μοι ὡς δ' ἰνὴν ἴδης
Αἰτωλῆ, κήγῳ μῆδος ἰδὸν γίγνομαι.

ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπίδων. Vulgo nūsus
concinne ὁ νοῦς δ' ἐν—Subauditur δῆμος.
Pagus erat Atticæ Κρωπία dictus: gen-
tīle Κρωπίδης, cuius ad imitationem Co-
mīcus finxit nomen Κλωπίδαι, tanquam
α Κλωπία. Alludit autem ad κλέψ, κλέπτης, inuīque Cleonis furacitatem.
E fictis pagorum nominibus saepe jocum
petit. Vide not. ad Av. 1126. Hujus
loci meminit Eustathius ad Odys. p.
1764. l. 30. μήποτε δὲ καὶ εἰφραῖς καὶ
ἀστίας τὸ ταυτοῦ ἰθικόν, ὁ Αἰτωλός, ἰπι-
λίγη ἐκ τῶν ἄλλων ἰθῶν τῷ ποικίῳ, ἵνα
τὸν ἰπαιτήν δηλώσῃ. κέντιθῶν καὶ ὁ Κω-
μικός, εἴτι καὶ ἄλλως ἢ παροιμία, ἀφίλη-
ται εἰπῆν. Τὸ μὲν χεῖρ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ
νοῦς ἐν Κρωπίδων. ἵνα σκωπτικῶς δηλώσῃ
τὸν καὶ χεῖρ μὲν αἰτοῦντα, καὶ οἶον καὶ
κέντι λαλῶντα. Ἐμβάλει κυλλῆ. (1083.)
τῷ δὲ νῶ κλέπτονα. ὅτι δὲ αἱ παλαιαὶ
καὶ κατὰ παραγωγῆματισμὸν τραυλισμοῦ
ἐκωμῶδον, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Κλωπίδων.
Κρωπίδων γὰρ ἀφίλιν εἶναι ὡς ἀπὸ γίνους
ἢ τῶσιν. δηλοῖ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Κομικῷ
καὶ τῷ Ὀλοῦς; Θίωλος τὴν κίφαλὴν κέ-
λακος ἔχει. Vesparum versus est 45.

in quo mirum acumen captat Eustathius,
ὁμοίως positam pro ὄρεας interpretando
per ὁ λῆσας.

81. ἴσως ἂν ἀποθάνοιμεν. Sic optime
membr. ut edidit etiam Bern. Junta, ἂν
hic potentiale est, et cum optativo con-
strui debet. Perperam vulgo ἀποθάνο-
μιν. Sed vide, quomodo modo mori possi-
mus quam maxime viriliter.

89. κρονοχυτρολήραιοι. Schol. ἀντὶ
τοῦ φλύαρος. κρονοῦ, τὸ χροῖον καὶ ἀκρί-
τως καὶ ἀδράως ἴον λῆρον δὲ, τὸ μάταιον.
εὐκωμῆται οὖν ἐκ τοῦ κρονοῦ, καὶ ληροῦ,
καὶ τῆς χύτρος ἀναισθητοῦ οὐσης. ἵνα τὸ
ἕλον δηλώσῃ τὸ ἀναισθητοῦ καὶ ἀνίητον
καὶ περιπετόλογον.

90. εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν. Verbum hoc
de vitis solet adhiberi rebusque probro-
sis, non vero de iis quae laudi vertuntur.
εἰς ἐπίνοιαν ἰγκωμιώζην, εἰς ἀπονοῖαν λοι-
δορεῖν. Inde est, quod vir quidam do-
ctus hic ἀπόνοιαν, amentiam, dementiam,
legendum esse censuerit. Sed nihil
mutandum. Sensus perspicuus est, nec
interpretari latuit. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπί-
νοιαν est vino convicium dicere circa soler-
tiam, seu vino improbare quod solertiam
non adferat.

- Νι. βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων. 100
ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθη, ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
- Δη. εἶπ' ἐμοί, Παφλαγῶν τί δεῖ;
Νι. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραδ' ὁ βάσκανος
ρέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὑπτιος.
Δη. ἴδι' οὖν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. 105
Νι. σπονδὴν λαβεῖ δὴ, καὶ σπεῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος·
ἔλχ', ἔλκε τῆν τοῦ Δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
Δη. ὦ Δαῖμον Ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
Νι. εἶπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;
Δη. τοὺς χρησμούς ταχῶ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγῶνος ἔνδοθεν, 110
ἕως καθεύδει.
- Νι. ταυτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
Δη. φέρε νυν ἐγὼ μαντῶ προσαγάγα τὸν χοῶ,
τὸν νοῦν ἴν' ἄρω, καὶ λέγω τι δεξιόν.
Νι. ὡς μέγαλ' ὁ Παφλαγῶν ῥέγκεται καὶ πέρδεται, 115
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν, τὸν ἱερὸν χρησιμὸν λαβῶν,
ὄνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
- Δη. ὦ σοφώτατε,
φέρο αὐτὸν, ἴν' ἀναγνώ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρο ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δὸς σύ μοι τὸ ποτήριον ταχῶ. 120
ἰδοὺ· τί φησιν ὁ χρησμός;
- Νι. ἐτέραν ἔγχεον.
Δη. ἐν ταῖς λογοῖς ἔνεστιν ΕΤΕΡΑΝ ΕΓΧΕΟΝ;
Νι. ὦ Βάκι.
Νι. τί ἐστι;

100. Notanda constructio καταπάσω
ταῦτα βουλευματίων, pro βουλευματίοις.
Quo exemplo adstrui potest similis phra-
sis apud Galenum, H. Stephano suspec-
ta, Thes. T. iii. col. 57. περιστάττει
λουτρεῖ ἄλλῶν.

101. ὅτι οὐκ ἐλήφθη. Sic recte
membr. et C. Vulgo ὅτ' οὐκ. Vide ad
Lys. 611.

105. Hesyech. ἰγκάναξον, ἔγχε. Ad
quam glossam vide interpp. Etymol.
M. ἰγκάναξαι, τὸ ἰγκάναξαι μετὰ ψόρου ὃ
εἶσι πολλοὶ, ὡς ἔχει.

111. ταυτ' ἀτὰρ—Hic locus vulgo
male interpunctus, et ab interpretibus
male acceptus. Ordo est: ἀτὰρ δέδοικα
ὅπως μὴ ταῦτα τὰ βουλιμματα τεύξομαι
τοῦ κακοδαίμονος δαίμονος. Verbum τε-
γχάνω cum quarto casu constructur.
Exempla vide in notis nostris ad Eurip.
Or. 686. Med. 759. Vel, subaudita pre-
positione κατὰ, δέδοικα ὅπως μὴ κατὰ
ταῦτα τεύξομαι τοῦ δαίμονος κακοδαίμονος.

115. ῥέγκεται καὶ πέρδεται. Hic ver-
borum ordo est in membr. Vulgo πέρδε-
ται καὶ ῥέγκεται.

- Δη. ὁδὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
 Νι. πολλῶ γ' ὁ Βάκις ἐχρήτο τῷ ποτηρίῳ.
 Δη. ὦ μισρὲ Παφλαῶν, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάτῃ παλαι, 123
 τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν ;
 Νι. τίη ;
 Δη. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
 Νι. καὶ πῶς ;
 Δη. ὅπως ; ὁ χρησμὸς ἀντικρυς λέγει,
 ὡς πρῶτα μὲν στυπκαιοπώλης γίγνεται,
 ὃς πρῶτος ἔξει τῆς πώλεως τὰ πράγματα. 130
 Νι. εἰς οὕτωσ' ἰσώλης. τί τούτεῦθεν ; λέγε.
 Δη. μετὰ τούτων αὐδὶς προβατοπώλης δεύτερος.
 Νι. δύο τῶδε πῶλα. καὶ τί τούτων χρὴ παθεῖν ;
 Δη. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
 αὐτοῦ γένηται· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται. 135
 ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγῶν,
 ἀρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου Φωνῆν ἔχων.
 Νι. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεῶν
 ὑπὸ βυρσοπώλου ;
 Δη. νῆ Δί'.
 Νι. οἴμοι θείλαιος.
 Δη. πότεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἰς μόνος ; 140
 Νι. ἔτ' ἐστὶν εἰς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
 Δη. εἶπ', ἀντιβουλῶ, τίς ἐστιν ;
 Νι. εἶπω ;
 Δη. νῆ Δία.

123. Bacis antiquissimus fuit vates Boeotius, κατέσχευε ἐκ Νυμφῶν, ut ait Pausanias pag. 82B. qui ejus vaticinia legisse se testatur. Præterea duo alii fuere cognominis vates, de quibus videndus Elianus V. H. xii. 35. et ejus interpretes.

129. στυπκαιοπώλης. Etymol. M. ὁ τὸ στυπκαιο πωλῶν, ταῦτίσι κανάκινα λίνα, δηλοῖ δὲ ὁ Ἀριστάρκης τὸν Εὐκράτη, ὃς Στύπκας ἰκαλιτο, διὰ τὸ στυπκαιοπώλης εἶναι.

132. προβατοπώλης. Hesych. οὕτω κωμῆται Λυσιπλῆς προβατοκάστωλος, γήμας Ἀεσπασίου τὸν πύριον. Ad quam glossam vide Interpp.

133. δύο τῶδε πῶλα. Etiam si Atticis usitatum esset δύο, quod pernegavimus

in nota ad Ran. 1405. hic tamen per metri legem stare non posset. δύο est in primariis edit. Imperite Aut. Fracinius prætulit δύο, quod e subsequentibus edit. prima adscivit Frobeniana, unde in alias transit, nemine reclamante. Mendose in membr. ut in Fracini cod. scriptum est δύο.

135. γίνηται. Sic C. Vulgo γίνατο. Illud magis ad loquendi normam exactum arbitror.

136. ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγῶν. Sic optime membr. In C. etiam ὁ Παφλαγῶν. Vulgo ἐπιγίγνεται, et omissis articulus cum versus labe. Nam nominis Παφλαγῶν primam semper corripit Comicus.

- Δη. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τούτων ἐξολῶν.
 Νι. ἀλλαντοπώλης ; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης.
 Φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τούτων ἐξευρήσομεν ; 145
 Δη. ζητῶμεν αὐτόν.
 Νι. ἀλλ' ἰδὲ προσέρχεται,
 ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν.
 Δη. ὦ μακάριε
 ἀλλαντοπώλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
 ἀνάβαινε σατήρ τῇ πώλει καὶ νῦν Φανείς.
 Αλ. τί ἐστι ; τί με καλεῖτε ; 150
 Δη. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ,
 ὡς εὐτυχῆς εἶ, καὶ μεγαλῶς εὐδαιμονεῖς.
 Νι. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τούλευν, καὶ τοῦ θεοῦ
 τὸν χρησμὸν αὐτὸν ἀναδίδαξον ὡς ἔχει·
 ἐγὼ δ' ἰὼν προσκίψομαι τὸν Παφλαγῶνα.
 Δη. ἄγε δὴ σὺ κατάδου πρῶτα τὰ σκευὴ χαμαί· 155
 ἔπειτα τὴν γῆν πρὸςκυσον, καὶ τοὺς θεοὺς.
 Αλ. ἰδοῦ· τί ἐστιν ;
 Δη. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε·
 ὦ νῦν μὲν οὐδεῖς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
 ὦ τῶν Ἀθηναίων ταγῆ τῶν εὐδαιμόνων.
 Αλ. τί μ', ὦ γὰρ', οὐ πλύνειν ἕως τὰς κοιλίας, 160
 πωλεῖν τε τοὺς ἀλλάντας, ἀλλὰ καταγελαῖς ;
 Δη. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας ; θευρὶ βλέπε.
 τὰς στίχας ὑρᾶς γε τῶνδε τῶν λαῶν.
 Αλ. ὀρῶ.
 Δη. τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
 καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πηνυκῆς. 165

153. αὐτὸν ἀναδίδαξον. Is est vocum in membr. ordo, vulgato concinnior ἀναδίδαξον αὐτόν.

157. τί ἐστιν ; Sic tres codd. Perperam vulgo ἐστίν.

159. ὦ τῶν Ἀθηναίων ταγῆ τῶν εὐδαιμόνων. Sic optime Dawesius Vulgo Ἀθηναίων pessundato versu. Nam in ταγῆ prima semper producitur, quod exemplis multis ostendit catus Britannus. Alibi Ἀθηναίων male a librariis positum pro Ἀθηναίων occurrit, ut Nub. 401. Mirum autem videri poterit ταγῆς, ταγῆς prima producta efferri, quæ corripitur

in ταγῆ, ταγῆς, ut observatum fuit nobis ad Lys. 105. Si præter usum ratio aliqua diversitatis petatur, in derivatione quaerenda est : dixerintque ταγῆς ortum ducere a præterito medio τίταγα : ταγῆ, ab aoristo secundo ἴταγον.

162. δευρὶ βλίσι. Sic membr. Vulgo δύο, quod ad metram æque bonum est. Illud magis Atticum.

164. ἀρχέλας. In membr. metro reclamante ἀρχέλας.

165. τῆς Πηνυκῆς. Sic A. B. Perperam vulgo Πηνυκῆς.

- Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγούς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν Πρυτανείῳ λαϊκάσεις.
- Αλ. ἐγώ;
- Δη. σὺ μέντοι· κούδέπω γε πάνθ' ὄρας.
ἀλλ' ἐπανάθηθι καὶ πὶ τούτων τοῦ, καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἀπάσας ἐν κύκλῳ. 170
- Αλ. καθορῶ.
- Δη. τί δαί; τὰμπόρια, καὶ τὰς ὀκάδας;
- Αλ. ἔγωγε.
- Δη. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παρὰβαλλ' εἰς Καρσίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
- Αλ. εὐδαιμονήσω γ', εἰ διαστραφήσομαι; 175
- Δη. οὐκ· ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρνεται.
γίγναι γὰρ, αἷς ὁ χρησμὸς οὕτως λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.
- Αλ. εἴπ' ἐμοί, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπόωλης ὦν, ἀνὴρ γενήσομαι;
- Δη. δι' αὐτὸ γάρτοι τοῦτο καὶ γίγναι μέγας,
ὑπὲρ πόνηρος, καὶ ἀγορᾶς εἶ, καὶ θρασύς. 180
- Αλ. οὐκ ἀξιῶ ἕως ταῦτα ἰσχύσαι μέγα.
- Δη. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῆς ἀξιῶν;
ξυνοιδέειν τι μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ ἀγαθῶν; 185
- Αλ. μὰ τοὺς θεοὺς,
- Δη. εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
- Αλ. οἶον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα.
ἀλλ', ὦ γὰρ, οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.

166. κλαστάσεις, a themate κλασάζω, quod ideo monendum duxi, quia in hoc verbo gravis est error Henr. Stephani, Thes. I. ii. col. 223. B. Suidas: κλαστάσεις, κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τιμημάτων κλημάτων ἐν ταῖς ἀμπύλαις. Male in membr. κλασήσεις, ut memoriae falsus Stephanus citavit: haud enim arbitrator illam lectionem in ulla editione eum reperisse.

167. λαϊκάσεις. παρ' ὑπόκειται. Ex-

spectabas σιτήσεις.

174. εἰς Χαλκηδόνα. Certissimam Palmerii emendationem hic et v. 1303. recepi. Libros qui nunc exstant inuasit menda Καρχηδόνα librariorum stupore, quorum omnis turba rationi cedere dedit.

175. In Av. 177. ἀπολαύσομαι τι γ', εἰ διαστραφήσομαι;

182. ἰσχύσαι. Sic B. C. Vulgo ἰσχύ-

- Δη. τοῦτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς. 190
ἢ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικῶν
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρῶς, οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθίην καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῆς
ἂ σοι διδῶσ' ἐν τοῖς λογιόσιν οἱ θεοί.
- Αλ. πῶς δὴτὰ φησιν ὁ χρησμὸς; 195
- Δη. εἶ, νῆ τοὺς θεοὺς,
καὶ ποικίλως πως, καὶ σοφῶς ἠνιγμένους.
Ἄλλ' ὑπόταν μάριψι βυρσαίετος ἀγκυλοχείλης
γαμφηλήσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπόωτην,
δὴ τότε Παφλαγῶνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάμνη
κοιλοπόωλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει, 200
αἶ κεν μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἔλονται.
- Αλ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδιδασκέ με.
- Δη. βυρσαίετος μὲν, ὁ Παφλαγῶν ἔσθ' οὕτως.
- Αλ. τί δ' ἀγκυλοχείλης ἐστίν;
- Δη. αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἀεπάζων φέρεται. 205
- Αλ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;
- Δη. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γὰρ ἐστὶ μακρὸν, ὃ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρὸν

190. ὅτι καὶ κακὰ κακῶς. Sic tres codd. et primariae editiones omnes. In Frobeniana primum operarum errore καὶ omissione fuit; exinde claudicavit versus in sequentibus editi. nemine mendam animadvertente. Farreanum oraculum consulere dedignatus est Berglerus.

195. πῶς δὴτὰ φησιν ὁ χρησμὸς; Vulgo minus concinne φησ'.

196. σοφῶς ἠνιγμένους. Sic recte Suidas in ἠνιγμένους. Vulgo σοφῶς. Vide Toupium Cur. nov. p. 57. σοφῶς et σοφῶς facile a librariis permutari potuerunt. Idem contigit Acharn. 401.

198. κοάλεμον. Suidas: κοάλεμος, ματαίωρον κοῖνι γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. καὶ ὁ ἡλίθιος καὶ ὁ ἀνόητος κοάλεμος. ἔγκλισται σὴ λίξι τὸ ἡλίκατος, ἤγουσι τὸ μάταιον, καὶ τὸ κοῖνι, ὅ ἐστι νοῦν ὁ οὐκ ἀνόητος καὶ μάταιος νοῦν, κοάλεμος λέγεται. κοάλεμος παρ' Ἀριστοφάνει οἱ ἡλίκατος κοῦντες καὶ νοῦντες. Eustath. ad Il. p. 636. l. 54. ἐν τοῦ ἀλλῶ ὁ ἡλίθιος γίνεσθαι, ὅπερ ἐστὶ μάταιος, καὶ ὁ ἡλίκατος ἐστὶ δὲ καὶ ὁ ἐν τῇ

παιωνία κοάλεμος, ἤγουσι ἐν τῷ κοῖνι, ἥτοι νοῦν, ἀλόγιμος. ὁποῖον σηματοδοτεῖται ἐστὶ καὶ ὁ Ἀκκῶ, τὸ παρομοιωδὲς κύριον, καὶ τὸ κομικῶς εἰπεῖν μακροῦν, ἵσον δὲ τῷ μὴ νοῦν. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου κοάλεμος, ὅς ἐστι τὸν εὐθὺν θηλοῖ, καὶ Κοάλεμος, φασιν, ὁ τοῦ Κίμωνος πρόσταστος, δὲ εὐθὺς ἐστιν. Ionicum est κοῦν pro νοῦν. Vide Bentleyum ad Callimachi fragm. liii.

207. Vulgo sic legitur hic versus:
ὁ δράκων γὰρ ἐστὶ μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρὸν.

ubi admodum invenuste vox μακρὸν bis posita, variata prioris syllabae quantitate, idque contra prosodiam legem: nam semper et ubique apud Comicum corrigitur illa syllaba. Præterea, ut recte observavit Dawesius, postulat sermonis ratio, ut nomini ἀλλᾶς articulus, non secus atque antecedenti δράκων, comes adjungatur. Certissima est acutissimi viri emendatio:

ὁ δράκων γὰρ ἐστὶ μακρὸν, ὃ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρὸν.

- εἶδ' αἵματοπώτης ἐστὶν ὃ τ' ἀλλᾶς, χῶ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσῃν, αἴκε μὴ θαλφθῆ λόγους. 210
- Αλ. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἶός τ' εἶμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.
- Δη. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἄπερ ποιεῖς, ποιεῖ·
τάραττε, καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πρᾶγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιού, 215
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσσεστι δημαγωγικὰ,
Φωνὴ μισρὰ, γέγονας κακός, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοὶ τε συμβαίνουσι, καὶ τὸ Πυθικόν. 220
ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμω·
χῶπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.
- Αλ. καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεται μοι; καὶ γὰρ οἱ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν, ὃ τε πένης βδύλλει λεῶς.
- Δη. ἀλλ' εἰσὶν Ἴππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι, 225
μισοῦντες αὐτὸν, οἱ βουλήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοὶ τε καγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
καὶ γὰρ μετ' αὐτῶν, χῶ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιδ'. οὐ γὰρ ἐστὶν ἐξηκασμένος. 230
ὑπὸ τοῦ θεοῦ γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε

210. αἴκε μὴ—Sunt ipsa oraculi verba, idcirco non sollicitanda, licet alias αἴκε in comico sermone locum non habeat. Proclive esset reponere ἢ γὰρ μὴ—

211. τὰ μὲν λόγια καλεῖ με. Sic perspicue et distincte A. B. In C. λογία καλεῖ. Vulgo λογία αἰκέλλει με, quæ lectio non prorsus spernenda. Nostra tamen verior est, quam exhibet etiam Cod. Vat. Kustero adhibitus.

219. Sic legitur hic versus in primariis editis, integro saltem metro:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.
Kusterus, non inspectis veteribus illis editionibus, quarum ad fidem ipse suam se recensuisse professus est, Genevensis mendam recoxit, in qua sic depravatus fuerat versus:

ἔχεις ἅπαντα τὰ πρὸς τὴν πολιτείαν, ἃ δεῖ.
Sicque in notis commentatur: In versu hoc quadam redundanti. Quare sic eum numeris suis restituit:

ἔχεις τὰ πάντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Et sic postea in cod. Vat. Palat. scriptum reperit. At nos in tribus nostris codd. sine ulla varietate scriptum reperimus:

ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ.

Quæ procul dubio vera lectio est. Melius enim in hac phrasi articulus omittitur.

220. τὸ Πυθικόν, subauditur μαντεῖον.

221. τῷ Κοαλέμω, tanquam stultitiam Deo.

230. ἐξηκασμένος. Sic bene tres codd. Vulgo ἰξικασμένος. Vide Piersonum ad Merin p. 182. et Valckenarium ab eo laudatum ad Phœnissas p. 54.

- τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται. τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
- Νι. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγῶν ἐξέρχεται.
Κλ. οὐ τοι, μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς, χαιρήσεται, 235
ὅτι τῆ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ξυνώμυτον πάλαι.
τουτὶ τί θρᾶ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἐστὶν ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολείσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μαιωτάτα.
Δη. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς, ὦ γεννάδα 240
ἀλλαντοπῶλα; μὴ προδῶς τὰ πρᾶγματα.
ἄνδρες Ἴππῆς, παραγέσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι, οὐκ ἔλατε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρμα;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κοινοστὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων. 245
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίκαιε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.
- Χο. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιπρόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἀρπαγῆς,
καὶ πανοῦρσον, καὶ πανοῦρσον. πολλάκις γὰρ αὐτ' ἐξῶ.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦρτος πολλάκις τῆς ἡμέρας. 250
ἀλλὰ παῖε, καὶ δίκαιε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ κφύγη σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὀδούς,
ἄσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐδὺ τῶν κυρηθίων.
- Κλ. ὦ γέροντες Ἠλιασταὶ, φράτορες τριωδόλου, 255
οὐς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κᾶδικα,
παραβοηθεῖδ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.
- Χο. ἐν οἰκῇ γ' ἐπεὶ τὰ κοινὰ, πρὶν λαχεῖν, κατεσθίεις,
κἀποσυνκάξεις πιέζων τοὺς ὑπευδύνους, σκοπῶν,
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων, 260
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος, καὶ μὴ πόνηρος, καὶ τρέμων τὰ πρᾶγμαλα·

242. παραγέσθε. Sic scribi debuit, flagitante metro, cujus ad legem non adtenderunt, qui turpiter mendosum παραγέσθε hic remanere passi sunt.

254. Εὐκράτης ille est, qui innuitur supra v. 129. Stupas ille, aut stuepa texta primum vendebat: postea ditior factus moletrinum habuisse videtur, unde etiam κυρηθίωνη Comico nostro

dicitur in versu quem ex deperdita fabula profert Scholiastes:
καὶ σύ γε κυρηθίωνη Εὐκράτης στυ-
πάξ.

261. ἀμνοκῶν. Suidas: παρακτώδης, μωρός, ἐνήθης. Vel, ut Eustathius exponit ad Iliad. p. 962. l. 19. τῶν ὡς ἀμ-
νός.

- κῆν τιν' αὐτῶν γινῶς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγῶν ἐκ Χερρόνησου, διαλαβῶν ἠγκυρίσας,
εἴτ', ἀποστρέψας τὸν ἄμμον, αὐτὸν ἐνεκολήθασας. 265
- Κλ. ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς· ἐγὼ δ', ὡ' ἄνδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἐμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστὶν ἀνδρίας χάριν.
- Χο. ὡς δ' ἀλαζών, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἱ ὑπέρχεται
ὡσπερὲι γέροντας ἡμᾶς, κἀκκοβαλικεύεται. 270
ἀλλ' ἐὰν ταύτη γε νικᾷ, ταυτηὶ πεπλήξεται
ἢν δ' ὑπεκκλίνη γε δευρί, πρὸς σκέλος κυρηθάσει.
- Κλ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὕφ' οἷων θηρίων γαστριζομαι.
- Χο. καὶ κέκραγας, ὅσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις ;
- Αλ. ἀλλ' ἐγὼ σε τῇ βοῇ ταύτη γε πρῶτον τρέψομαι. 275
- Χο. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδεία παρῆλθης, ἡμέτερος ὁ πυρραμοῦς.
- Κλ. τουτοῖ τὸν ἀνδρ' ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φῆμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
- Αλ. ναὶ μὰ Δία, κἀγαγε τοῦτον, ὅτι κενὴ τῇ κοιλίᾳ 280
ἐσδραμῶν ἐς τὸ Πρωτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκδέει πλέα.
- Δη. νῆ Δί', ἐξαγαγῶν γε τὰ πόρρηθ', ἄμ' ἄρτον καὶ κρέας,

264. διαλαβῶν ἠγκυρίσας. Sic flagitante sensu et sermonis ratione legendum. Male vulgo διαβαλῶν, ἀγκυρίσας. διαλαβάνων est medium prehendere, quod luctatores facere solent, ut Casaubonus observavit. In διαβαλῶν manifestus est error ex frequentissima in hoc verbo litterarum transpositione. ἠγκυρίσας est secunda persona noriati ab ἀγκυρίζω, quod verbum etiam palaesticum est.

265. αὐτὸν ἐνεκολήθασας. Mendosissime vulgo ἐνεκολήθασας, barbare et pessundato metro. Lapsi sunt in hoc verbo librarii omnes. In membr. scriptum ἐνεκολήθασας. In C. ἐνεκολήθασας. Nos veram lectionem restituumus. Hesy chius: κοληθάσει, ἰσθίου, καταπίνω. Bona quidem verbi scriptura est: sed prava interpretatio. κοληθάσει significat περιπίνω, βινῶ, pedicatur, πρᾶσιδί, a κῆλον et βαινω: vel καταπασιῶ, ut exponit Suidas, πρᾶσ τὸ ἐστὶ κῆλον βαινω. κῆλα δὲ ἡ γαστήρ. Sed prior significatio κωμικότερα. Non unius assis sunt Casauboni et Kusteri interpretationes. Eadem forma mox occurrit κυρηθάσει, κ-

ληθάσει, κυρηθάσει.

268. ἀνδρίας. Sic B. C. Vulgo ἀνδρίας.

269. μάσθλης. Suidas: ἰδίας ὁ μίμαλαγμῖνος λόγος καὶ ἱκλυτος, μάσθλης ἀνθρώπος, ὁ μίμαλαγμῖνος καὶ ἰντριβῆσαι πονηρίας. τὸ αὐτὸ δηλοῖ ἢ τὸ γλοιός. Respicit ad Nub. 449. μάσθλη, μάσθλημα, alutam significat, pellem confectam et subactam. — ὑπέρχεται ὡσπερὲι γέροντας ἡμᾶς. Male vulgo post ὑπέρχεται distinguitur, et versu seq. ἐκκοβαλικεύεται legitur, quo cum verbo, intransitive significante, γέροντας ἡμᾶς; construunt: hi vero accusativi ad ὑπέρχεται pertinent. Proinde copulam quæ librarii errore exciderat, bene reponit Toup. ad Suidam iii. 258.

270. κἀκκοβαλικεύεται. In omnibus vocibus ex ζ in crasis fit in κᾶ. Sic Ran. 201. κᾶκτινῆς. 426. κᾶκλαι, κᾶκτογᾶγι. Conc. 603. κᾶκτοσσα. Av. 1108. κᾶκλίψου. Vesp. 444. κᾶκτομίδου.

277. Thesm. 94. τοῦ γὰρ τεχράζω ἡμέτερος ὁ πυρραμοῦς.

- καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἤξιώθη πώποτε.
- Κλ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
- Αλ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου. 285
- Κλ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
- Αλ. κατακεκράξομαί σε κρᾶζων.
- Κλ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῆς.
- Αλ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
- Κλ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας. 290
- Αλ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ἰδοὺς σου.
- Κλ. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
- Αλ. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
- Κλ. διαφορήσω σ', εἴ τι γούξεις.
- Αλ. κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις. 295
- Κλ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
- Αλ. νῆ τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀγοραῖον, κἀπισηκῶ γε βλεπόντων.
- Κλ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζεις, καὶ σε φαίνω τοῖς Πρωτάνεσιν, 300 ἀδεκατέτους τῶν θεῶν ἰσ-
ράς ἔχοντα κοιλίας.
- Χο. ὦ μιαρῆ, καὶ βδέλυξέ, καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα 305
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαί,
καὶ δικαστήρι', ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἀκασαν ἡ- 310
μῶν ἀνατετυρβακῶς,

287. κατακεκράξομαί σε κρᾶζων. Perperam vulgo σου pessundato metro. Ut superioris versu καταβοήσομαι cum accusativo construitur, ita hic κατακεκράξομαι cum eodem casu, non aliter ferente trochaico versu. In Acharn. 711.

κατιόησι δ' ἂν κικραγῶς τῶν ἄλλων τριχιλίου.

κατὰ cum verbis compositum tres casus promiscue adsciscit. Non aliter Comicum scripsisse sola evincit metri ratio, cui accedit Prisciani auctoritas, Kustero laudati. Locus est in Aldina editione,

qua utor, fol. 234. verso.

292. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος. Sic omnino legendum. In vulgata lectione versus claudicat syllaba redundante, βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος. In A. βλέψον μ' ἀσκαρδάμυκτος, numeris itidem corruptis, qui facile restituantur reposita præpositione εἰς.

294. εἰ σε γούξεις. Sic recte B. ut edit Bern. Junta. Perperam Aldus γούξεις. Facillime permutantur literæ ζ et ξ, quod et in hoc verbo acciderat Pl. 598.

- ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
καὶ τῶν πετρῶν ἀνάθεν τοὺς πόρους θυνοσκοπιῶν.
Κλ. οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦδ', ὅθεν πάλαι καττύεται.
Αλ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεῦματα, 315
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέγμα μοχθηροῦ βόδου
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχὺ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἢν δυοῖν δοχμαῖν.
Δη. καμὲ, νῆ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε κατάγειλιν
παμπολὺν τοῖς δημόταις καὶ τοῖς φίλοις παρασχέειν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
Χο. ἄρα δὴτ' οὐκ ἀπ' ἀρ-
χῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἢ περ μόνῃ
προσταταεῖ τῶν ῥητόρων, 325
ἢ σὺ πιστεύων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους,
πρῶτος ὢν; ὁ δ' Ἴπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μισρώτερος, ὥστ' ἐμὲ χαιρίζει,
ὅς σε παύσει, καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν, 330
πανουργία τε, καὶ θράσει,

312. *ἐκκεκώφηκας*. Sic tres codd. Suidas, si huc respexit, memoriae falsus *ἀνακικώφηκας* citavit, quod compositum graecae linguae genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. pag. 104.

318. *πρὶν ἡμέραν φορῆσαι*. Id est *πρὶν τινὰ αὐτὸ φορῆσαι ἡμέραν*.

319. Vulgo legitur *σῆδε corruptis* numeris:

καὶ νῆ Δία, καμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν,
ὥστε κατάγειλιν.

Versus est tetrameter iambicus acatal. quo metri genere si quis unquam e Graecis alius usus est, Comicus sane noster nusquam; neque sic medios inter trochaicos ejusmodi versum inmisisset. Certissime emendat Kusterus:

καμὲ, νῆ Δία, τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὥστε
κατάγειλιν.

320. *τοῖς δημόταις*. Perperam vulgo, metro juglato, *δημόταις*. Versus labem animadvertit Kusterus, sed pravam adhibuit medelam, articulum *ταῖς* ante *φίλοις* delendo.

321. Pagus Atticae *Περγασή*. Vide Meursium in hac voce.

327. *ὁ δ' Ἴπποδάμου*. Sic codd. Subaudiendum videtur *ὄντος*, quae frequentissima est ellipsis. Illone autem modo legas, an *Ἴπποδάμου*, ad leporem hujus loci perinde est.

330. *καὶ πάρεισι*. Sic optime membr. et C. Inepte vulgo *πάρεισι*. Vincit te nequitia. *πάρεισι* *σι* *πανουργία*. Pro *αὐτόθεν* perperam in membr. et in margine codicis B. pro varia lectione, est *ἰπποδάμου*.

331. Hic et sequens versus in unum conjuncti sic vulgo leguntur:

ἰν *πανουργία* *σι*, καὶ *θράσει*, καὶ *κοβα-
λικύμασιν*.

Quodnam sit illius versus metrum, exspecto qui me doceat. Praepositionem *ἰν* membr. non agnoscunt, nec C. versusque in hoc distincti, ut eos exhibui.

πανουργία *σι*, καὶ *θράσει*,
καὶ *κοβαλικύμασιν*.

Prior dimeter est iambicus: alter trochaicus catalect. Alibi monui in *κοβαλικύμασιν* a longum esse, quam prosodiam servant derivata. Vide et dimetire versum supra 270.

Numerorum depravationem in vul-

- καὶ κοβαλικύμασιν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖς, ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες, ὅπερ εἰσί,
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ ΣΩΦΡΟΝΩΣ ΤΡΑ-
ΦΗΝΑΙ.
Αλ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὗτος ἰσολίτης. 335
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. μὰ Δί', ἐπεὶ καὶ γὰρ πονηρός εἰμι.
ἀλλ' αὐτὸ, περὶ τῶ πρότερος εἰπέιν, πρῶτα διαμαχηθῆμαι.
Χο. ἐὰν δὲ μὴ ταυτῆ γ' ὑπείκη, λέγ', ὅτι καὶ πονηρῶν.
Κλ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
Αλ. οὐ μὰ Δία.
Κλ. ναὶ μὰ Δία.
Αλ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
Κλ. οἷμοι διαρράγήσομαι.
Αλ. καὶ μὴ σ' ἐγὼ οὐ παρήσω. 340
Χο. πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν, αὐτῶ διαρράγήναι.
Κλ. τῶ καὶ πεποιδῶς ἀξιοῖς λέγειν ἐναντίον ἐμοῦ;
Αλ. ὅτι γὰρ λέγειν οἷός τε καὶ γὰρ, καὶ καυκοποιεῖν.
Κλ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
ὠμοσπάρακλον παραλαβὼν, μελαχειρίσαιο χρησῶς. 345
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλήθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὔ κατὰ ξένου μετοίκου,

gata hujus versus scriptura Kusterum fugisse arbitrabar. Postea vero deprehendi, nescio quo illius vel operarum errore in notas ad *Acharnenses* translatae fuisse notam, quam ad hunc *Equitum* versum scripserat, ubi conjicit legendum esse:

ἰν *πανουργία*, *θράσει* *σι*, καὶ *κοβαλικύ-
μασιν*.

Et sic quidem profecto constat numeri: sed venustior est nostra lectio, quam praeterea codices adfirmant.

333. *ὅθεν πάρεισιν ἄνδρες*. Vulgo *ὅθεν* *πρὶ* *εἰσιν*, invenuste repetita in eodem versu particula *πρὶ*. Similis erat menda in Vesp. 1050.

340. *καὶ μὴ σ' ἐγὼ οὐ παρήσω*. Sic scriptum oportuit. Vulgo corruptis numeris *καὶ μὴ ἰγὼ σ' οὐ παρήσω*. Dissyllabum est *ἰγὼ σ'*. Vide Ran. 508. Non recte collineaverat Kusterus, infelix plerumque conjector, suadendo *καὶ γὰρ μὴ σ' οὐ παρήσω*.

341. *πάρες, πάρες, πρὸς τῶν θεῶν*. Sic tres codd. sicque jamdudum ediderat Bern. Junta. In Aldina, e qua ceterae omnes editt. derivatae, imperativus *πάρες* a poeta geminatus, semel tantum positus erat. Facilis erat medela, ea ratione quam tetigi supra ad v. 32. Diversam tamen quaesivit Kusterus, meliora postmodum edoctus a Vat. cod. qui nostris concinit. Vide quanti erat optimam illam Juntinam editionem consuluisse.

342. Vulgo sic legitur hic versus:
τῶ καὶ πεποιδῶς ἀξιοῖς ἐμοῦ λίγειν ἰκαν-
σία;

Tetrameter est acatalecticus, quo metri genere Comicum nusquam usum fuisse modo dixi. Certissime emendo *λίγειν ἰκαντίον ἐμοῦ*.

343. *καυκοποιεῖν*. Sic in membr. scriptum, unico *κ*, ut et apud Suidam, aliosque scriptores. In *καρύνη* per se longum est *ν*.

- τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῶ,
ὑδῶρ τε πίνων, κἀπίδεικνύς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾧ δύνατὸς εἶναι λέγειν. ᾧ μῶρε τῆς ἀνοίας. 350
- Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποιήκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν ;
- Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνδρώπων τιν' ; ὅστις εὐδὺς
θυσνεία θεσμὰ καταφαγῶν, κᾶτ' ἐπιπιῶν ἀκρατον
οἴνου χοᾶ, κασαλθάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. 355
- Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοῶς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾶτ' ἐκπιῶν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
- Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤξεσας λέγων· ἐν δ' οὐ προσίσταί με
τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις. 360
- Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγῶν, Μιλησίους κλονήσεις.
- Αλ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκῶς, ὠνήσομαι μέταλλα.
- Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βία κυκίσω.
- Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοὶ τὸν πρῶκτὸν ἀντὶ φύσκης.
- Κλ. ἐγὼ δέ γ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς δύραζε κύβδα. 365
- Χο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, κάμει γ' ἄρ', ἤνπευ γε τοῦτον ἔλκῃς.
οἶόν σε δῆσω τῷ ξύλῳ.
- Αλ. διώξομαι σε δειλίαις.
- Κλ. ἢ βύρσα σου θρανεύσεται.
- Αλ. δεξῶ σε θύλακον κλοπῆς. 370
- Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

352. Participium *κατεγλωττισμένος* occurrit Thesm. 131. sed diversa ac in hoc loco significatione, cognata scilicet nomini *καταγλωττισμα*, quo utitur Noster Nub. 51. Hic *καταγλωττίζειν* valet *obtundere*, loquacitate attentionem reddere.

355. *κασαλθάσω*. Schol. *λοιδορήσω*.

356. Hunc versum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. *λαρυγγιῶ, καταβροχθίσαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὸν φάρυγγα αὐτῶν ἱκτιμῶ*. Ἄριστον-πος cum *λαρυγγιῶ* construitur, non cum *ἱκτιμῶν*.

362. *σχελίδας*. Attice pro *σκελίδας*. Vide Piersonum ad Mærin in *σχιδκαλ-μῆς*. Hesychius utramque formam enotavit. *σκελίς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχιδος ἴσος τοῦ ὑπογαστρίου. σκελίς, τὰ περιμήκη τμη-ματα. σχελίδις, κρία ἱσμήκη τιμημί-να· εἰ δὲ, πλιυίδις*.

365. *τῆς πυγῆς*. Vulgo *τῆ πυγῆ*.

Genitivum adfirmant membr. in quibus scriptum *τῆς πυγῆς*. Non nisi met ipsius natibus impulsum isiciarium se ejectionum minatur, qua ratione dativus *τῆ πυγῆ* locum haberet: sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejectionum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguae indole. Sic infra 772.

καὶ τῆ κριάγχα τῶν ἐρχομένων ἱκτιμῶν ἐς Κερμαικόν.

366. *κᾶμει γ' ἄρ'*. Male vulgo *κάμει γὰρ*. Quod alibi dixi, *γὰρ* saepe in *γ' ἄρ'* vel *γ' ἄρ'* mutandum esse, id palam ostendit metri in hoc versu lex, quæ librorum γὰρ protus respuit.

369. *θρανεύσεται*. Suidas: *ἱκταθήσεται*. *θρανεὸν γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δειγματα ἱκτιμῶνται*.

- Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
- Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
- Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου κτεμῶ.
- Δη. καὶ νῆ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
εἰς τὸ στόμ', εἰτά γ' ἔνδοθεν
τὴν γλώτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ, σκεψόμεσθ' εὐ κἀνδρικῶς
κεχηνόςτος 375
- Χο. τὸν πρῶκτὸν, εἰ χαλαζῆ.
ἢ ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα·
καὶ λόγων ἐν πόλει
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ᾧδ'. 385
- Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὦν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾶτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τὰλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχους ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφάυει, κἀποδόσθαι βούλεται.
- Κλ. οὐ δέδοικ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῆ τὸ βουλευτήριον, 395
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾶ κατήμενον.
- Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται,
κοῦ μεδίστησι τοῦ χρώματος
τοῦ παρῆστηκόςτος.
- Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον, 400

385. *οὐκ ἄρ' ἦν*. Mediam voculam, in impressis omisam, exhibent tres codices, on ninoque recipi debuit, quum absque ea versus stare non possit. Trimeter est, ut præcedens, constans e tribus creticis.

389. *ὡς ἐν νυί*. Perperam vulgo, versus tuente, *ὡς ἐν νυί*.

400. *εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον*. Nisi te odi, FIAM una de pellicci stragulis Cratini, GENOIMHN optativus est, eam significationem habens, a qua denominatur, qua quum pollet, particulam *ἐν* nunquam adsciscit, quæ opta-

tivum potentialem semper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio suo dicit:

ὦ παῖ, γίνου πατρός ἐπιτυχιστέος.

Optat. Si diceret *γίνου ἄν*, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus; Fieret *patre fortunatior*, si tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt tirones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtulerunt. Quis igitur Kusterum non miretur, tam diversas modi illius significationes confundentem? Sic ille ad hunc versum: *Ceterum miror illud ἐν non solum in omnibus edit. vulgatis, sed etiam apud Pindari Scholiastem ad Pyth. iv. 410.*

- τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῶ,
 ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνύς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
 αἴου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας. 350
- Αλ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποιήκας, ὥστε νυκτὶ
 ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν ;
- Κλ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνδρώπων τιν' ; ὅστις εὐδύς
 θυννεῖα δεσμὰ καταφαγῶν, κᾶτ' ἐπιπιῶν ἀκρατον
 αἴνου χαῖ, κασαλθάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. 355
- Αλ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοδὸς καὶ κοιλίαν ὑεῖαν
 καταδροχίβισας, κᾶτ' ἐκπιῶν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος,
 λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
- Χο. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤξεσας λέγων· ἐν δ' οὐ προσίσταί με
 τῶν πραγμάτων, ὅτι μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις. 360
- Κλ. ἀλλ' οὐ, λάβρακας καταφαγῶν, Μιλησίους κλονήσεις.
- Αλ. ἀλλὰ σκελίδας ἐδηδοκῶς, ὠνήσομαι μέταλλα.
- Κλ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βία κυκίσω.
- Αλ. ἐγὼ δὲ κινήσω γε σοὶ τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
- Κλ. ἐγὼ δὲ γ' ἐξελῶ σε τῆς πυγῆς δύραζε κύβδα. 365
- Χο. νῆ τὸν Ποσειδῶ, κἀμέ γ' ἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἔλκχης.
- Κλ. αἶόν σε ὀήσω τῷ ξύλῳ.
- Αλ. διώξομαι σε δειλιάς.
- Κλ. ἡ βύρα σου θρανύσεται.
- Αλ. δεξῶ σε θύλακον κλοπῆς. 370
- Κλ. διαπατταλευθήσει χαμαί.

352. Participium καταγλωττισμένος occurrit Thesm. 131. sed diversa ac in hoc loco significatione, cognata scilicet nomini καταγλώττισμα, quo utitur Noster Nub. 51. Hic καταγλωττίζω valet obtundere, loquacitate attonitum reddere.

355. κασαλθάσω. Schol. λυδορήσω.

356. Hunc versum citat Plutarchus in Nicia p. 210. edit. Bryani. λαρυγγιῶ, καταδοῦσθαι τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα αὐτῶν ἐκτιμῶ. Ἀναπόνιπτος cum λαρυγγιῶ constructur, non cum ἐκπιῶν.

362. σκελίδας. Attice pro σκελίδας. Vide Piersonum ad Mærin in σχοιδαλμῆς. Hesychius utramque formam enotavit. σκελῆς, τὸ ἀπὸ τῆς ῥάχιδος ἕως τοῦ ὀσφυοστέου. σκελίδες, τὰ περιμήκη ἐμφύματα. σκελίδες, κῆρα ἰαμῆκη τετραμήνια· οἱ δὲ, πλυροῖδες.

365. τῆς πυγῆς. Vulgo τῆ πυγῆ.

Genitivum adfirmant membr. in quibus scriptum τῆς πυγῆς. Non suismet ipsius natibus impulsam isiciarium se ejectionum minatur, qua ratione datus τῆ πυγῆ locum haberet : sed ait se prehensis isiciarii natibus eum extracturum foras, vel se isiciarii nates impellendo eum ejectionum. Proinde hoc nomen in genitivo poni debuit ex linguæ indole. Sic infra 772.

καὶ τῆ κροτάγγα τῶν ὀρχηστῶν ἰλκοίμην ἐς Κερκεμικόν.

366. κᾶμὶ γ' ἄρ'. Male vulgo κᾶμὶ γὰρ. Quod alibi dixi, γὰρ sæpe in γ' ἄρ' vel γ' ἄρ' mutandum esse, id palam ostendit metri in hoc versu lex, quæ librorum γὰρ protus respuit.

369. θρανύσεται. Suidas : ἐκταθήσεται. θρανόν γὰρ τὸ ὑποπόδιον, ἐπὶ τοῦ δέματι ἐκτίθεται.

- Αλ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
 Κλ. τὰς βλεφαρίδας σου περιτιλῶ.
 Αλ. τὸν πρηγορεῶνά σου κτεμῶ.
 Δη. καὶ νῆ Δί' ἐμβαλόντες αὐ- 375
 τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
 εἰς τὸ στόμ', εἰτά γ' ἐνδοθεν
 τὴν γλώτταν ἐξείραντες αὐ-
 τοῦ, σκεψόμεσθ' εὐ κἀνδρικῶς
 κεχρηγνότες 380
 τὸν πρωκτὸν, εἰ χαλαζῆ.
 Χο. ἦ ἄρα πυρὸς γ' ἕτερα θερμότερα
 καὶ λόγων ἐν πόλει
 τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι·
 καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν Φαῦλον ὦδ'. 385
 ἀλλ' ἐπίθι καὶ στρόβει,
 μηδὲν ὀλίγον ποίει.
 νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
 ὡς ἂν νυκτὶ μαλαξῆς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
 δειλὸν εὐρήσεις. ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι. 390
- Αλ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὦν ἅπαντα τὸν βίον,
 κᾶτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τᾶλλότριον ἀμῶν θέρους.
 νῦν δὲ τοὺς στάχους ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
 ἐν ξύλῳ δῆσας ἀφάθει, ἀποδόσθαι βούλεται.
- Κλ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῆ τὸ βουλευτήριον, 395
 καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοῦ κατῆμενον.
- Χο. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδέυεται,
 κοῦ μεδίστησι τοῦ χρώματος
 τοῦ παρεστηκότος.
- Κλ. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον, 400

385. οὐκ ἄρ' ἦν. Mediam voculam, in impressis omissam, exhibent tres codices, omninoque recipi debuit, quum absque ea versus stare non possit. Trimeter est, ut præcedens, constans e tribus creticis.

389. ὡς ἐὰν νυκτὶ. Perperam vulgo, versus ruente, ὡς ἐν νυκτὶ.

400. εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον. Nisi te odi, εἶτα una de pelliculis Cratini, ΓΕΝΟΙΜΗΝ optativus est, eam significationem habens, a qua denominatur, qua quum pollet, particulam ἐν nunquam adsciscit, quæ opta-

tivum potentialem semper comitatur. Ajax apud Sophoclem filio suo dicit :

ὦ πάτερ, γίνεο πατὴρ ἐντυχιστέρος. Optat. Si diceret γίνοι' ἐν, longe diversus esset sensus, neque is sic absolutus ; Fieres patre fortunator, si tale quid, vel tale, contingeret. Hoc norunt trones, qui primoribus labris græcam eruditionem adtigerunt. Quis igitur Kusterum non miretur, tam diversas modi illius significationes confundentem? Sic ille ad hunc versum : Ceterum miror illud ἐν non solum in omnibus edit. vulgatis, sed etiam apud Pindari Scholiastem ad Pyth. iv. 410.

- καὶ διδασκόμενην προσάδειν Μορσίμου τραγωδίαν.
Χο. ὦ περὶ πάντ', ἐπὶ πᾶσι τε πράγμασι,
 δωροδόκοισιν ἐπ' ἀνδρασι ἴζων,
 εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὔρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνδεσιν.
 ἄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον 405
 Πίνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.---
 τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἶομαι, γέροντα πυρρόπιπην,
 ἦσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχέδακχον ἄσαι.
Κλ. οὐ τοι μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδεία, μὰ τὸν Ποσειδῶ
 ἢ μή ποτ' Ἀλοραῖε Διὸς σπλάγχθοισι παραλενοίμην. 410
Αλ. ἔγωγε, νῆ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ π'ὶ πολλοῖς
 ἠνεσχόμεν ἐκ παιδίαν, μαχαιρίδων τε πληγὰς,
 ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἶομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
 ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφεῖην.
Κλ. ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύνων, ὧ παμπόνηρε; πῶς οὖν 415
 κυνὸς βορᾶν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;
Αλ. καὶ, νῆ Δί', ἄλλα γ' ἐστὶ μου κόβαλα παιδιὸς ὄντος.

et Suidam v. κῶδιον occurrere: cum ta-
 men corruptum sit, et Ms. Vat. Pal. ejus
 loco recte exhibeat ἄν. Tres Regii codd.
 recte habent ἄν: et si centum forent,
 omnesque haberent ἄν, id nihilo minus
 rejiciendum esset. Mox v. 412. ἢ μὴ
 περιγνώσκων, optat, nec ἂν comitem ha-
 bet. Similis locus est infra 767. Acharn.
 131. exemplaque passim obvia. Vide
 quae notavi ad Eurip. Phoen. 514.

401. Quam malus poeta Morsimus
 fuerit facete innuit, quod etiam facit in
 Ran. v. 151. ubi in stercorean paludem
 demersos ait Hercules, qui Morsimū ora-
 tionem aliquam descripsit:

ἢ Μορσίμου σὺς ἦσαν ἰξυγράφατα.
 In eum et fratrem Melanthium acerrime
 invehit in fine parabasis Pacis. Erat
 autem par illud fratrum tragico etiam
 poeta natus, Philocle, cui non magis
 quam filius peperit Comicus noster.
 Vide Thesm. 168. Vesp. 462.

408. ἦσθέντ' ἰηπαιωνίσαι, καὶ Βακχί-
 δακχον ἄσαι. Sic optime apud Suidam
 legitur in δ' περὶ πάντα. Nec multum
 abscedit membr. et C. scriptura, ἦσθέντ'
 ἢ πωῶν ἄσαι καὶ Βακχίδακχον ἄσαι.
 Librarium error manifestus est, et ad
 metri normam sane quam facile corrigi
 poterat. Impressorum lectio infecta est:
 ἦσθέντα, καὶ πωῶνα δὴ, καὶ Βακχί-
 δακχον ἄσαι.

412. μαχαιρίδων τε πληγὰς. Sic Pol.

lux x. 104. μαχαιρικὰ δὲ, καὶ κοπίδι, καὶ
 δορίδι, καὶ μαχαιρίδι. Ἀριστοφάνους γὰρ
 ἰσ' ἰσπύσειν ἢ μάχους λίγυ, Μαχαιρίδων
 τε πληγὰς.

414. ἀπομαγδαλίας σιτούμενος. Sic
 recte Suidas in ἀπομαγδαλία. Vulgo di-
 visim et mutata constructione ἀπὸ μαγ-
 δαλίας. Sed verbum σιτούμενος cum
 quarto casu jungitur, quod perite obser-
 vavit Kusterus, in eo reprehendendus,
 quod sinceram lectionem in textu non
 reposuerit. Vulgatum agnoscit duobus
 locis ad Odys. Eustathius, prava codi-
 cis sui scriptura deceptus, pag. 1887.
 l. 51. τοῦ δὲ ἀπομάσσων παράγωγος καὶ
 ἀπομαγδαλία, ἢ παρὰ τῆ Κομικῆ μαγδα-
 λιά. et p. 1857. l. 17. ἰσ' ἰσπύσειν
 μάσσων καὶ ἀπομάγματα, καὶ ἀπέμα-
 κτος, τὰ ἀποκαθάματα, καὶ μαγδα-
 λιά παρὰ τῆ Κομικῆ, παρὰ δὲ ἄλλοις
 καὶ ἀπομαγδαλία καὶ ἀπομαγδαλίς, ψω-
 μός, ἰσ' ἰσπύσειν τὰς χίρας μὲντὲ
 δῖπτος, ἰσπύσειν κωπὶ.

416. μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ. In membr.
 scriptum μάχει σὺ κεφάλῳ, duabus, seu
 potius, ut reor, tribus deficientibus syl-
 labis. Non enim video qui in κυνοκε-
 φάλῳ penultima produci possit. Scripserat
 Comicus: μάχει σὺ γι κυνοκεφάλῳ,
 qua ratione constant versus numeri, si-
 quidem tribrachys loco iambi autē syl-
 labam catalecticam ponitur.

- ἔξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
 Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὄραθ' ; ὠρανεά, χελιδῶν.---
 οἱ δ' ἔβλεπον, καὶ γὰρ ἔν τοςέτω τῶν κρεῶν ἔκλεπτον. 420
Χο. ὦ δεξιώτατον κρέας, ὡς σοφῶς γε προνούσῃσ'·
 ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων, πρὸ χελιδῶνων ἔκλεπτες.
Αλ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
 ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχῶνας, τοὺς θεοὺς ἀπώμυνον·
 ὡς' εἴπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδὼν με τοῦτο δρῶντα. 425
 Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὄδ' ἔ τὸν δῆμον ἐπιτροπέυσει.---
Χο. εὐ γε ξυνέβαλεν αὐτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ'· ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
 ὅτι π' ἰσπύσεισθ' ἠρπακῶς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.
Κλ. ἐγὼ σε παύσω τοῦ θράσους· οἶμαι δὲ μάλλον ἀμφω.
 ἔξιμι γὰρ σοι λαμπρὸς ἦδη, καὶ μέγας καθίεις, 430
 ὁμοῦ ταρατταν τὴν τε γῆν, καὶ τὴν θάλατταν εἰκῆ.
Αλ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἴτ' ἀφήσω
 κατὰ κῆμ' ἑμαυτὸν οὖριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύων.
Δη. κἀγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.
Κλ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δῆμήτρα, κάλαπροῖξεί, τάλαιάνα πολλὰ 435
 κλέψας Ἀθηναίων.
Χο. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδοῦ παρίει·
 ὡς οὗτος ἦδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ.

422. Urticas esitabant veteres, quae
 ad mensas adhibebantur, dum adhuc
 tenerae essent, id est incute vere. Inde
 jocus Chori: ait enim isiciarium adven-
 tum veris observasse in furtis faciendis,
 sicut illi observant, qui urticis vescuntur.
 E nois Casauboni.

424. Vulgo legitur sine ulla metri
 forma:

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχῶνας, τοὺς
 θεοὺς ἀπώμυνον.

Recte in B. scriptum εἰς τὰς κοχῶνας,
 ut vulgati etiam libri habent infra v.
 484. At male ideam cod. ut reliqui, ἀ-
 πώμυνον, pro quo, flagitante metro, re-
 poni debuit Attica forma ἀπώμυνον. Vide
 ad Aves 520.

ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰς κοχῶνας, τοὺς
 θεοὺς ἀπώμυνον.

428. καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν. Obs-
 cœnus est jocus, quem intelliges, si con-
 tuleris notata ad Ran. 1070.

430. καὶ μέγας καθίεις. Si Scholiastæ
 vim hujus participii non adsecuti sunt,
 in eoque interpretando ridicule lapsi
 sunt, non ideo sollicitanda est sincera

poëtæ manus, quam temere mutatum
 ivit Dawesius. Cum καθίεις subaudi
 ἱμαντὸν, demittens me, nempe terram
 versus et mare. Vento se comparat, qui
 summo in aëre gignitur, ibique aliquam-
 diu subsistit, postea deorsum vergit, et
 in terram ruit. Hanc venti naturam
 pulcherrimis versibus describit Apollo-
 nius Argon. ii. quos, quia non nihil hic
 faciunt, adponam.

Ζεὺς δ' ἀνέμου βορέας μένος κίησεν ἄπηναι,
 ὕδατι σημαίνων διερὴν ὄδον Ἀργεοῦροι.
 αὐτὰρ ὄν' ἠμέστιος μὲν ἐν οὐραὶ φῦλλ'
 εἶτα σσει

τυτθὴν ἰσ' ἀερότάσιον ἀήνερος ἀερί-
 μέτασσι·

νυκτὶ δ' ἔβη πόντοδι πηλῆριος.

Quid valent ultima ista? nonne? νυκτὶ
 δι μέγας καθίεις ἱαντὸν πόντοδι. His
 scriptis video locum hunc fere ad eun-
 dem modum vindicasse doctissimum vi-
 rum Jo. Toupium ad Suidam ii. 45. cu-
 jus miror non meminisse Thomam Bur-
 gessium in Appendice novæ Miscella-
 neorum editionis.

437. ὡς οὗτος ἦδη Καικίας καὶ συκο-

- Κλ. σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.
 Αλ. τί δῆτα; βούλει τῶν τάλαντων ἐν λαβῶν σιωπᾶν;
 Χο. ὠνὴρ ἂν ἠδέως λάβοι. τοὺς δὴ θρίους παρίει. 440
 Αλ. τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.
 Κλ. Φεύξει γραφᾶς ἑκατονταλάντους τέτταρας.
 Αλ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
 κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
 Κλ. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σε φη- 445
 μὶ γεγονέαι τῶν τῆς θεοῦ.
 Αλ. τὸν πάππον εἶναι φημί σου
 τῶν δορυφόρων---
 Κλ. ποίων; φράσον.
 Αλ. τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἰππίου.
 Κλ. κόβαλος εἶ 450
 Αλ. πανούργος εἶ.
 Χο. παῖ ἀνδρικῶς.
 Κλ. ἰοῦ, ἰοῦ.
 τύπτουσί μ' οἱ ξυναμόται.
 Χο. παῖ αὐτὸν ἀνδρικώτατα, καὶ
 γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις
 καὶ τοῖς κόλοις 455
 χῶπῳ κολᾷ τὸν ἄνδρα.

φαντίας πνι. Venti nomen est *Καικίας*, quod cuius notum. Illud, Scholiaste praecunte, perite reponendum monuit Kusterus. In primariis editt. erat: ὡς αὖτος ἦδη κακίας καὶ συκοφαντίας πνι. Sciolus nescio quis e novissimis editoribus ineptum versui fulcrum addidit, ὡς αὖτος ἦδη γι κακίας—Codices veterum editt. lectionem exhibent: in solo B. superscripta varia lectio *καικίας*.

440. ὠνὴρ. Vulgo minus bene ἀνὴρ. —ἐν ἠδίας λάβοι. Solace in membr. λάβοι.—τοὺς δὴ θρίους. Sic omnino ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo τοὺς δι θρίους. tanquam si δι ante literas θρ prodici posset. Pejus adhuc in duobus codd. τοὺς τεθρίους: in tertio τοὺς τε θρίους, et sic est in primariis editionibus. θρίει vox est nautica. Schol. οἱ ἴσχαται κάλοι, ὡς ἐκφόρος καλοῦσιν εἰ ναῦται· οὗς, ἵταν ἰδῶν τὸ πνεῦμα, πρῶτος ἐκ πρώτης χαλῶσι. Est etiam vox nautica πνις, quarto ante versu; sed ea magis obvia et nemini non nota. Vide

Apollonium modo laudatum ii. 932.

445. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν. Male vulgo εἴκοσι. In dimetris ultima syllaba non est indifferens, quod observatum fuit ad Ran. 984.

449. Βυρσίνης τῆς Ἰππίου. Subauditur *γυναίκες*. Hippiae uxor erat Myrrhine Calliae filia. Hujus nomen in Βυρσίνη facete mutat Comicus, ut supra v. 59. a *βύρσα*, Cleoni coriariam artem objiciens. Vide Meursii Pisistratum cap. xvii.

454. Vulgo γάστρις καὶ τοῖς ἐντέροις, ubi inserta copula pro metri fulcro invenustum correctorem sapit. Legendum, γάστριζε τοῖσιν ἐντέροις.

456. χῶπῳ κολᾷ τὸν ἄνδρα. Tanquam a *κολᾶμαι*, ficto verbo a praecedente nomine *κόλοις*. Sic quidem post Scholiastem novi interpretes, quibus accedo *κῶν*, *ἀίκοι* δι θυμῷ. Quin lectionem mutare obstiit codd. consensus. Credo tamen scripsisse Comicum *κολῆς*, a *κολᾶζω*, servata eadem adu-

- ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχὴν τ' ἄριστε πάντων,
 καὶ τῇ πόλει σωτήρ φανείς, ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
 ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι.
 πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἠδόμεσθα; 460
 Κλ. ταυτί, μὰ τὴν Δήμητρά, μ' οὐκ ἐλάνθανε
 τεκταινόμενα τὰ πράγματα· ἀλλ' ἠπιστάμη
 γομφούμενά γε τὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
 Χο. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις;
 Αλ. οὐκουν μ', ἐν Ἄργει οἶα πράττει, λαυθάνει. 465
 πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
 ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
 καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
 ἐγῶδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
 Χο. εὐγε, εὐγε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων. 470
 Αλ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὐτ' ἐκεῖθεν αὐ.
 καὶ ταῦτά μ', οὐτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
 διδοῦς, ἀναπέσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
 ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.
 Κλ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰὼν, 475
 ὑμῶν ἀπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
 καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
 καὶ πᾶνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
 καὶ τὰκ' Βοιωτῶν ταῦτα συντυροῦμενα.
 Αλ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; 480
 Κλ. ἐγὼ σε, νῆ τὸν Ἡρακλέα, παραστορῶ.
 Χο. ἄγε δὴ, σὺ τίνα νοῦν, ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
 νυκτὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τότε
 ἐς τὰς κοχώγας τὴ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.

sione ad praecedens nomen *κόλοις*. Futurum *κάλω* Attici contrahunt in *κολῶ*, ut *ἰλάσω* in *ἰλῶ*, *σκιδάσω* in *σκιδῶ*, aliaque passim in his fabulis obvia. *κολῆς*, ut *ἰλῆς*. Videat jam eruditus lector, an satius fuisset librariorum plorare jubere, illudque in textu reponere.

464. ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις. Nulla in his allusio est ad proverbium ἐξ ἀμάξης λέγειν, quod satis inepte somniatur Berglerus. Usus erat verbis Cleo fabrorum lignariorum propriis, *τεκταινίς*, *γομφῶν*, *καλλῶν*. Idcirco isiciario dicit Chorus: Tu vero ne unicum quidem verbum a carpentario mutuaberis, quo in hunc

invehas? Postea autem, quum isiciarius verbis usus esset fabrorum ferrariorum propriis, *συμφυσῶν*, *χαλκεύειν*, laudat eum Chorus, εὖ γι, *χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων*, quia, ut ferrum validus est ligno, ita ille fortius Cleonem aggrediebatur.

465. οἶα πράττει. Vulgo *πράττει* manifesto errore.

478. ξυνώμνυτε. Sic membr. Vulgo *ξυνώμνυτε*.

483. νυκτὶ δὲ δείξεις. Vulgo *νυκτὶ δὲ δείξεις*. Illud pro varia lectione adscriptum margini cod. C.—

- θεύσει γὰρ ἄξιας ἐς τὸ βουλευτήριον, 435
 ὡς δ' οὗτος ἐμπεσὼν ἐκέισε διαβαλεῖ
 ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
 Ἀλ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
 καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
 Χο. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τούτωι, 490
 ἵν' ἐξολισθαίνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
 Ἀλ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτρικῶς ταυταγί.
 Χο. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβῶν ταδί.
 Ἀλ. τί δαί;
 Χο. ἵν' ἄμεινον, ὦ τὰν, ἐσκοροδισμένους μάχη·
 καὶ σπεῦδε ταχέως.
 Ἀλ. ταῦτα δεῶ.
 Χο. μέμνησό νυν 495
 δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους τατεσθίειν,
 χῶπῳ τὰ κάλλαι' ἀποφαγῶν ἤξεις πάλιν.
 ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
 κατὰ νοῦν τὸν ἐμὸν, καὶ σε φυλάττοι
 Ζεὺς Ἀγοραῖος· καὶ νικήσας 500
 αὐθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
 ἔλθοις στεφάνους κατάπαστος.
 ἡμεῖς δ' ἡμῶν προσέχετε τὸν νοῦν
 τοῖς ἀναπαίστοις, ὦ παντοίας
 ἤδη Μούσης 505
 πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.

Εἰ μὲν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμωδοδιδάσκαλος ἡμᾶς
 ἠνάγκαζεν ἔπη λέξοντάς γ' ἐς τὸ θέατρον παραδῆναι,
 οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητής,
 ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια, 510
 καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ, καὶ τὴν ἐριώλην.

490. τούτωι. In B. τωδί.
 492. ταυταγί. Male vulgo ταῦτά
 γα. Idiotismus hic Atticismi saepe a
 librariis neglectus fuit. Vide Corin-
 thum de Dial. Att. §. lxvi.
 496. δάκνειν, καταβάλλειν. Sic recte
 membr. Ad gallinaceorum commissio-
 nes adludit Comicus. Vulgo διαβάλλειν,
 cui in B. superscripta etiam nostra le-
 ctio.
 503. ἡμῶν. Vulgo ἡμῖν, manifesta

menda. Ordo est: ἡμεῖς δὲ προσέχετε
 τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις ἡμῶν. Male
 etiam vulgo digesti sunt ultimi ana-
 pásti.

510. τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ. Sic le-
 gendum esse, non, ut vulgo, ἡμῖν, sen-
 tentia ipsa ostendit; sicque perspicue
 scriptum est in membran. et in C.

511. τὴν ἐριώλην. Hesych. ἐριώλης,
 ἀνὴρ σαρραβαί, αὐραὶ, πτωαί. De hac
 voce aliquid dicam ad Acharn. 1177.

ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησὶν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας,
 καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
 ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ὠνήρ
 οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὸς διατρέβειν, ἀλλὰ νομίζων 515
 κωμωδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἅπαντων.
 πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν, ὀλίγοις χαρίσασθαι.
 ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,
 καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρα προδιδόντας.
 τῆτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάνης ἅμα ταῖς πολιαῖς καλιέσαις,
 ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντικάλων νίκης ἔστῃσε τρόπαια·
 πᾶσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἰεῖς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
 καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
 οὐκ ἐξήρκεσεν· ἀλλὰ τελευτῶν, ἐπὶ γῆρας, οὐ γὰρ ἐφ' ἤθερ,
 ἐξεβλήθη πρεσβύτης ἂν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη. 525
 εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῶν ῥέυσας ποτ' ἐπαίνων
 διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς εἴσεως παρασύρων
 ἐφόρει τὰς δρυῖς, καὶ τὰς πλατάνους, καὶ τῆς ἐχθροῦς, προθε-
 λύμνους·
 ἄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ, πλὴν ΔΩΡΟΙ ΣΥΚΟΠΕ·
 καὶ ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΕΤΠΑΛΛΑΜΩΝ ΤΜΝΩΝ· οὕτως 530
 ἦνθησεν ἐκεῖνος.

νυν δ' ἡμεῖς αὐτὸν δρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
 ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνότος,
 τῶν δ' ἀρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρον ἂν περιέρρει,
 ὡσπερ Κόννας, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλὼς,

514. φησὶ γὰρ ὠνήρ. Minus bene
 vulgo ἀνήρ.

518. διαγιγνώσκων. Sic bene scri-
 ptum in membr.

520. ἄσαι, id est ἄπασι. Prima
 syllaba ob crasin literarum α ἰ longa
 est. Recte in veteribus editionibus,
 juxta codd. scripturam omnium, excu-
 sum est ἄπασι. Kusterus vero impe-
 ritissime edidit ἄπασιν, quo pacto pro
 dactylo pes est Creticus, corruptis ver-
 sus numeris.

534. ὡσπερ Κόννας. Fueritne tibicen
 hic vel citharædus idem cum eo, qui
 proverbio originem dedit Κόννου θῆρον
 seu ψόφος, de quo vide ad Vesp.
 675. an diversus, non plane liquet.
 Duos fuisse censet Kusterus ad Sui-
 dam in Κόννου ψήφος. Scholiastæ ve-
 ro ad Vesp. unus fuisse creditur. μή-

σοσι δὲ οὐδὲ ἴσι Κόννας, ἀλλὰ Κόννας, ὃς
 προσκεκτίον ὡς Μίδαί. Et sane huic opi-
 nioni favet loci sententia. Nam Κόννας,
 de quo hic agitur, pauper erat, cui, li-
 cet ob præstantiam artis ab omnibus
 laudaretur, victoriasque publicas repor-
 tasset, nemo nihil quicquam dabat.
 Quapropter Bdelycleo patri in Vesp.
 ait: Te quidem non plures faciunt, quam
 pauperem Connam, cui nemo nihil dat:
 in istos vero munera conferunt.

εἰ μὲν ἠγούται Κόννου ψήφος· σούται·
 δὲ δωροδοκοῦσιν.

—δίψει δ' ἀπολωλὼς.—Notam Cratini
 bibacitatem perstringit, ut et Pace v.
 700. Horatius Epist. l. 19.

Prisco si credis, Mæcenas docte, Cra-
 tino,
 nulla placere diu, nec vivere carmina
 possunt,

ὄν χεῖρ' ἰδὼν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ Περίανειῳ, 535
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεῶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
οἷας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠέσχετο καὶ στυφελισμούς·
ὅς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κεραιβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·
χ' οὗτος μέντοι μόνος ἀντήκει, τοτὲ μὲν πίπτων, τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀρέωνδ' ἰδὼν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν,
ἐρέτην χεῖρ' ἰδὼν πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηγαλίους ἐπιχέρειν,
κατ' ἐντεῦθεν πρῶτα τεύσει, καὶ τοὺς ἀνέμους διαδρῆσαι,
κατὰ κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων γοῦν οὐνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικὸς, κοῦκ ἀνοήτως ἐσπληθήσας ἐφλύαρει, 545
αἰρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ βόδιον, παραπέψαι ἔφ' ἔνδεκα κώπαις

Δόρυβον χρῆσθον ληναίτην,
ἴν' ὁ ποιητὴς ἀπὴ χαιρών,
κατὰ νόον πράξας,

Hμ.

Φαιδρὸς λάμποντι προσώπῳ. 550
Ἴππ' ἄναξ, Πόσειδον, ὦ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις, 555

que scribantur aquæ potoribus.—
Vina fere dulces olucrunt mane Ca-
moenæ.

Hanc in rem elegans exstat Nicæneti,
vel alius Horatio antiquioris poetæ epi-
gramma, cuius meminisse videtur Mæ-
cenatis amicus, quum illos versus scri-
beret.

Οἷός τοι χαίρειντι πῆλι ταχὺς ἵππος
αἰοῦ·
Ἵδωρ δὲ πῖνον οὐδὲν ἂν τίκοι σφόν.
ταῦτ' ἔλιγι, Διόνυσε, καὶ ἴππιν, οὐχ
ἰνὸς ἀσκοῦ
Κρατίος, ἀλλὰ παντὸς ἀδαδὸς πί-
θου.
ταργάροι σιφάνων δόμος ἴδρην, εἴχι δὲ
κίττῳ
μέτωπον, εἴα καὶ σὺ, κεραιβομῖνον.

544. τούτων γοῦν οὐνεκα πάντων. Vo-
culam γοῦν inserendam esse vidit Kusterus,
quam absorperat sequens syllaba
cum versus labe.

545. σωφρονικός—subaudi ἰστί. Vulgo
σωφρονικός, quod cum ἰφλύαρι inepte
connecteretur. Defendi tamen poterat,
aliud verbum supplendo, ἰστίαι, ἔλιγι,

προσῆλθιν, quæ Casauboni est senten-
tia. Sed facile librarius hic labi po-
tuit.

546. Hunc versum profert illustrat-
que Eustathius ad Odysseum, p. 1540. l.
42. τὸ δὲ βόδιον, ἰπιδιόνον κώματος βόδιον·
ταρὰ ἰπιδιόνον. οἱ δὲ μὴδ' Ὀμηροῦ,
τὸ βόδιον οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ἄλλοι Ἰπ-
πικὸν τὴν σύντονον ἰπιδιόνον οὕτω φασί. καὶ
βόδιον, τὸ ἰπιδιόνον. ἰπιδιόνον δὲ
βόδιον καὶ ὅτι οἱ καὶ ταῖσι κώπαις δίκαια
τυχρὸν ἢ καὶ πλείους καινότες, εἴτα ἄμα
πανομήναι, ὡς ἐκ συνδήματος ἄταξ ἀνι-
φάνου, ὡς καὶ νῦν ποτὶ γίνονται. καὶ ἴσσι
τοιούτων παρ' Ἀριστοφάνου, τὸ
αἰρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ βόδιον, παραπέμ-
ψαι ἔφ' ἔνδεκα κώπαις.

547. Δόρυβον ληναίτην. Quia acta fuit
hæc fabula in Lenæis, seu Anthesteriis.
Vide eruditam Ruhnkenii disputationem
laudatam in not. ad Ran. 216.

μερακίων δ' ἄμιλλα λαμ-
πρνομένων ἐν ἀρμασι,
καὶ βαρυδαιμονούντων·
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουινάρατε, 560
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστῆς.

Xo. Εὐλόγησαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι 565
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι, καὶ τοῦ πέπλου,
οἱ τινες πεζαῖς μάχαισιν, ἐν τε ναυφερέκτω στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ, τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·
κούδεις οὐδεπώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδῶν,
ἠρβήθησεν ἄλλ' ὁ θυμὸς εὐδὺς ἦν ἀμυνίας· 570
εἰ δὲ που πέσοιεν ἐς τὸν ὤμον ἐν μάχῃ τινί,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἴτ' ἠγενοῦντο μὴ πεπτακέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὐδῆς. καὶ στρατηγὸς οὐδ' αὖ εἰς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ἦτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία, 575
οὐ μαχεῖσθαι φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν, καὶ θεοῖς ἐγχωροῖς.
καὶ πρὸς, οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν, πλὴν τοσοῦτον μόνον
ἦν ποτ' εἰρήνη γένηται, καὶ πόνων παυσώμεσθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μὴδ' ἀπεστλεγγισμένοις. 580

Hμ.

ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ὦ
τῆς ἰερωτάτης ἀπα-
σῶν πολέμῳ τε, καὶ ποιη-
ταῖς, δυνάμει δ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφίκου, λαβούσα τήν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις

566. ἄμι τῷ πῆλου. Vide Meur-
sii Panathenæa cap. xviii.

578. τοσοῦτον μόνον. Sic tres codd.
Vulgo μόνον.

580. μὴδ' ἀπεστλεγγισμένοις, id est
ἀπαθρομένοις, strigili detectis, seu potius,
ut id de coma etiam intelligatur, λικα-
ρῶν καὶ διακεκρήνη τὴν κόμην ἴχουσι,
VOL. III.

ut fere loquitur Plutarchus in Lycurgo,
laudatus Sam. Petito ad Leg. Att. pag.
662. Possit etiam accipi pro ἰσθμω-
μῖνοις, siquidem ἐλιγγίς coronamenti
genus quiddam, seu capitis ornamentum
appellatur, de quo vide Casaubonum ad
Athenæum p. 952.

ἡμετέραν ξυνεργόν
 Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστὶν ἑταίρα,
 τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάξει. 590
 νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
 γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
 σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
 κην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

- Χο.** Ἄ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι. 595
 ἄξιοι δ' εἰς εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πρᾶγματα
 ξυνοίηγεκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
 ἀλλὰ τὰν τῆ γῆ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαναμάζομεν,
 ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἵππαγωγούς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
 πριάμενοι κώθωνας, οἱ ἤε καὶ σκόροδα, καὶ κρόμμουα· 600
 εἶτα τὰς κώπας λαθόντες, ὡσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί,
 ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν Ἴππαται, τίς ἐμβαλεῖ;
 Ληπίεον μάλλον. Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾶς ὡσαμφορά;—
 ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτα γ' οἱ νεώτεροι
 ταῖς ὀπλαῖς ἄρτυτον εὐνάς, καὶ μεῖψαν στρώματι· 605
 ἦσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
 εἴ τις ἐξέρποι δύραζε, καὶ βυθοῦ θηρίμενοι·
 ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπέιν καρκίνον Κορίνθιον·
 Δεινά γ' ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυγήσομαι,
 μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἵππέας. 610

602. ἵππαται. Nautica est acclamation, seu celeusma, quo se remiges invicem adhortantur, ἵππαται. Ran. 4073.

οὐκ ἠπίσαντ' ἄλλ', ἢ μάζαν καλίσει, καὶ Ἵππαται ἵπτιν.

Inde in Vesp. 909. tota navalium sociorum multitudo hoc nomine appellatur: διωτάτα γὰρ

ἔργον δίδρακι κόμι, καὶ τὸ ἵππαται. Hic autem, qui ipsos equos remigasse ait, celeusma eis tribuit ab illorum nomine fictum, ἵππαται.

603. οὐκ ἐλᾶς ὡσαμφορά. Iisdem his verbis, sed diverso sensu, usus est rursus in Nub. 1298.

605. καὶ μεψαν στρώματα. Sic recte membr. pro μεψίσαν. Perperam vulgo, redundante syllaba, μεψίσαν.

606. ποίας. Sic bene tres codd. Mendose in impressis ποίας.

608. ὦτ' ἔφη Θέωρος ἵπτιν. Sic bene

membr. ut etiam Bern. Junta edidit, non aliter ferente nec sensu nec metro. Incepta est Aldina lectio ὡτ' ἔφθη. Illud in novissima Batava reponi debuit ex Bergleri sententia, quod non animadvertit ille qui editionem curavit.

610. μήτε γῆ, μήτ' ἐν θαλάττῃ. Sic ad metri legem scribi debuit. Perperam vulgo, claudicante metro, μήτ' ἐν γῆ. Sic Acharn. 533.

ὡτ' ἔφη Θέωρος ΜΗΤΕ Γῆ, μήτ' ἐν ἀγρῷ.

μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῃ μένιν. Ubi eodem librarium errore, corruptis versus numeris, vulgo legitur μήτ' ἐν γῆ. Superiore versu male vulgo legitur μήτ' ἐν βυθῷ, ubi sermonis indoles μηδ' flagitat. Sic Av. 987.

καὶ φίδου μῆτιν, μηδ' αἰτυῖν ἐψίλησι, μήτ' ἢν Λάμαων ἦ, μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπίθης.

ΧΟΡΟΣ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΚΛΕΩΝ, ΔΗΜΟΣ.

- Χο.** ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ νεανικώτατε,
 ὄσσην ἀπὼν παρῆσχος ἡμῖν φροντίδα·
 καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
 ἄγγελιον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγανίσω.
Αλ. τί δ' ἄλλο γ', εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην; 615
Χο. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι.
 ὦ καλὰ λέγων, πολλὸ δ' ἄμεινον ἔτι τῶν λόγων
 εἰργασμέν', εἶθ' ἐπέλ-
 θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
 ὡς ἐγὼ μοι δοκῶ 620
 κᾶν μακρὰν ὕδον διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι.
 πρὸς τὰδ', ὦ βέλτιστε, θαρρήσας λέγ', ὡς ἅ-
 παντες ἠδόμεσθ' ἄ σοι.
Αλ. καὶ μὴν ἀκοῦσαι γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
 εὐδύς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνδένδ' ἴεμην· 625
 ὁ δ' ἄθ' ἔνδον ἐλασίβρογ' ἀναρρήγνυς ἔπη,
 τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἵππέων,
 κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων.
 πιδανάταθ' ἢ Βουλῆ δ' ἅπασ' ἀκρωαμένη,
 ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πωλέα, 630

618. εἰργασμέν'. Sic bene membr. Perperam vulgo sine elisione εἰργασμί-
 ν.

622. θαρρήσας. Sic recte membr. Vulgo θαρρήσας, qua forma Comicus uti non solet.

628. κρημνοὺς ἐρείπων. Male κρημνοὺς ἐρείδων. Kusterus conjicit eum scripsisse: τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἵππῶν κρημνοὺς, ἐρείδων. Quod nescio an alii se probaverit; nihil sane haud magis quam vulgatum placet. Vide Homeri 'Iλ. ε'. 335.

πρωταρῆθι δὲ Φαίῳσ' Ἀπόλλων
 βί' ἔχθρας καπέτοιο βαθείης ποσειν ἱρί-
 πων

ἐν μίσειν κατέβαλλε. Scholiastes Comici: κρημνοὶ δὲ εἰσι τὰ μίση τὰ ἀπὸ τῶν ἰσῶν ἀποσπάματα. καὶ τῆν ἔχθρην δὲ κρημνοὺς λέγουσιν, ἰσῶν δὲ πάν-
 τα τὰ ἠφελὰ κρημνοί. Cleo rupes avellit, dejecit, et in Equites jaculatur.

629. πιδανάταθ' ἢ Βουλῆ δ' ἅπασ'—
 Haec est membr. scriptura. Vulgo π.

θανότατα δ' ἢ Βουλῆ γ' ἅπασ'. Sic etiam C. nisi quod particulam γι omit-
 tit.

630. ψευδατραφάξυος. Sic membr. ut apud Suidam et Scholiastem in Aldina edit. legitur. ψευδατραφάξυος πωλέα. ἀντὶ τοῦ πωλέης ψευδατραφάξυος δι' ἴδου λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μίσησιν αὐξάνεται. ἰσῶν οὖν ὁ Κλίων ψυδῆ κατὰ τῶν ἵππῶν κατηγήροσε, καὶ ἡ Βουλῆ πιδανό-
 σθαι ἴδουσι, ψευδατραφάξυος πωλέαν ἴσῶν τῆν Βουλῆν γιγνομένην, διαβάλλον μὲν ὡς ψυδῆν τὸν Κλίωνα τῆς δὲ Βουλῆς καταπατόμενος, ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πιδανόμινος ἰσῶν καὶ μίσησιν, ὡσπερ τὸ λαχάνον αὐξάνεται. Sic etiam Eustathius ad Iliad. p. 539. φασὶ δὲ καὶ τὸ ἀδράφαξυος δεκνίσθαι. ἴσῶν δὲ ἴδου λαχάνου, τὸ κοινῶς χρυσοδάχτυλον, ἴσῶν ἢ πωλέων χρῆσις διὰ τοῦ τ' ἀδράφαξυον λέγει, ὡς καὶ ὁ Κομικὸς δηλοῖ ἐν τῇ ψευδατραφάξυος πωλέα. Vulgo per / legitur ψευδατραφάξυος.

κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κάγωγ', ὅτε δὴ ἄγων ἐνδοχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,

Ἄγε δὴ, Σκίταλοι, καὶ Φένακες, ἦν δ' ἐγώ,
Βερέσχεδοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόδων, 635

ἀγορά τ', ἐν ἧ παῖς ὦν ἐπαιδεύθη ἐγώ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλωτταν εὐπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ.---ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ.

κάγω προσέκυσα· κἄτα τῷ πρῶκτῳ θένων 640

τὴν κικκλιδ' ἐξήραξα, κἀναχανῶν μέγα
ἀνέκραγον. ὦ Βουλῆ, λόγους ἀγαθούς φέρων,
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·

ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν οὐ πόλεμος κατεβράγη,
οὐπάποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.--- 645

τῶν δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισεν·
εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ φρασα

αὐτοῖς ἀπόρρητον, ποιησάμενος ταχύ, 650

ἵνα τὰς ἀφύας ὄνοιτο πολλὰς τοῦ ἑολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρυβλία.

οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχύνεσαν.

ὁ δ' ὑπονόησας, ὁ Παφλαγῶν, εἰδὼς ἄρα

οἷς ἦδεθ' ἡ Βουλῆ μάλιστα βήμασι, 655

γνώμην ἔλεξεν· Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ,

ἐπὶ συμφρασίς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις,
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ.---

ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλῆ πάλιν.

κάγωγ', ὅτε δὴ ἄγων τοῖς βολίοις ἡττημένος,

διηκοσίησι βουσίην ὑπερηκόντισα·

633. τοῖσι φενακισμοῖσιν. In A. C. τοῖς.

635. Βερέσχεδοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόδων. Vulgo καὶ Μόδων, quod librarius stupiditati debetur, qui quum praecedentia nomina pluralia viderent, nefas esse duxerunt, si eis singulare subjungeretur. In B. sic scriptus est hic versus :

β α καὶ

Βερέσχεδοί τε καὶ Μόδωνί τε Κόβαλοι, Superscriptae literae α β commatum transpositionem indicant : καὶ superscriptum varia, seu potius vetus est lectio ab inae-

pto emendatore mutata. Unice vera est lectio quam reposuimus, quamque adfirmat Scholiastes, ut acute animadvertit Kusterus, in cuius sententiam deum concessit Toupius Cur. nov. in Suidam p. 121.

637. γλωτταν. Sic bene membr. Vulgo γλώσσα, quod a Comici consuetudine alienum est.

641. ἐξήραξα. Male vulgo augmento omisso ἐξήραξα.

659. διηκοσίησι. Sic membr. Vulgo διηκοσίησι. In C. διηκοσίησι.

τῇ δ' Ἀγροτέρα κατὰ χιλίων παρήνεσα 660

εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, ἐσαύριον

αἱ τριχίδες εἰ γενοιάθ' ἑκατὸν τοῦ ἑολοῦ.

ἐκαπαδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλῆ πάλιν.

ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας, ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.

κἄθ' εἶλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις, χ' οἱ τοξόται. 665

οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἐστηκότες·

ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοῦς, Ὀλίγον μείναι χερόνον,

ἴν', ἄτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαιμόνος λέγει,

πύθισθ'· ἀφίεται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.--- 670

Νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδὴ γ', ὦ μέλε,

ἦσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;

οὐ δεόμεθα σπονδῶν ὁ πόλεμος ἐρπεται.---

ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφίεται·

εἴθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ. 675

ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμῶν

ἅπαντα, τὰ τε γήτει, ὅσ' ἦν ἐν τῇ γορᾷ·

ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα

ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα, κἀχαρίζομην.

οἱ δ' ὑπερεπήνουν, ὑπερεπύπασσον τ' ἐμὲ 680

ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὄλην

ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβῶν ἐλήλυθα.

660. Notandus est elegans usus praepositionis κατὰ in phrasi illa κατὰ χιλίων εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, quod simpliciter significat, mille hircos vorere. Sic enim optimi quique scriptores loqui solent. Pollux i. 27. inter reliquas voces et phrases ad sacra pertinentes etiam hanc habet, εὐχισθαι κατὰ βοῖς, bovem vorere. Eustathius quoque ad Odys. p. 1454. l. 29. modum hunc loquendi veteribus usitatum fuisse monet. Ait enim : ὅτι δὲ τὸ χιλία ζῶα εὐχισθαι, κατὰ χιλίων εὐχισθαι ἰφράζοντο, ὅπλοισι χεῖρεσι παλαιαί. Proverbiū est μὴ αἰ κατὰ βοῖς εὐχῆ. Noli semper vota concipere. Plutarchus in Quæst. Græc. p. 294. B. καὶ δίδοντι εὐχόμενοι τῷ Ἀπόλλωνι κατὰ ἰκατόμους. Et effugit, postquam Apolloni hecatombam vorisset. Schol. Eurip. ad Phœniss. 1416. κατὰ ἰκατόμους ἀνδρῶν ἦσθοντο. E notis Kusteri. Confer Valckenarium ad superiorem Scholiastæ Euripidii locum pag. 769.

661. ἰσαύριον pertinet ad γηνοίατο, non autem ad ποιήσασθαι. Male vulgo distinctus est hic locus.

664. ἰφληνάφα. Sic bene A. C. ut impressi. In B. ἰφληνάφαι. Vide ad Nub. 1475.

673. In Lys. 129. οὐκ εἰν ποιήσαιμ'· ἀλλ' ὁ πόλεμος ἰρπεται.

674. ἐνεκράγεσάν τε τοὺς Πρυτάνεις ἀφίεται. Scilicet τὴν Βουλὴν. Senatū dimittere. Inepte libri omnes ἀπίναι, quod fideliter vertit Berglerus, et cum clamore jubebant Prytanes abire. Interpretes non fugisset meuda, si prosodiæ paulo peritiores fuissent. ἀπίναι neutrum aversatur, quum secundam syllabam corripiat, ut ex hoc Avium versus liquet, qui est 188.

ἔθ', ὥστε ἡμῖς, ἦν ἵνα βουλάμεθα. At ἀφίεται, dimittere, secundam producit. Vide ad Lys. 157. et ad Av. 946.

- Χο. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρῆ τὸν εὐτύχουντα
εὖρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον, πολλὸν πανουργίαις
μείζουσι κεκασμένον, 683
καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ρήμασιν ὄ' αἰμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φροντίζε τὰπί-
λοιπ' ἀρίστα· ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὖ-
ρους ἐπίστασαι πάλοι. 690
- Αλ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγῶν οὐτοσί προσέρχεται,
ἀθῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμῶ τῶ Ἰθάσσους.
- Κλ. εἰ μὴ σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἔμοι
ψευδῶν ἐνεῖη, διαπέσοιμι πανταχῆ. 695
- Αλ. ἦσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μῶθωνα, περιεκόκκυσα.
- Κλ. οὐ τοι, μὰ τὴν Δήμητρός, ἐὰν μὴ σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.
- Αλ. ἦν μὴ κ' φάγῃς; ἐγὼ δέ, σ' ἦν μὴ γ' ἐκπίω, 700
κἀπεκροφῆσας αὐτὸς ἐπιδιαρράγῳ.
- Κλ. ἀπολώ σε, νῆ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.
- Αλ. ἰδοὺ προεδρίαν· οἶον ὄψομαι σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον ἰεώμενον.
- Κλ. ἐν τῷ ξύλῳ δῆσω σε, νῆ τὸν οὐρανόν. 705
- Αλ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἦδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;

683. *πέπραγας*. Sic bene tres codd. ut edidit etiam Bern. Junta. Ceteri *πέπραχας*. *Mæris*: *πεπραχῶς ἐν τῷ γ*, Ἀττικῶς. *πεπραχῶς*, Ἑλληνικῶς.

687. *ρήμασιν ὄ' αἰμύλοις*. Sic emendate scriptum in B. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis, ut strophicus versus, qui est 620. Perperam vulgo *ρήμασι*. Male etiam in A. C. *αἰμυλοῖσι*, quod in B. quoque a secunda manu repositum.

695. *πανταχῆ*. Glossa in C. *ἅπασ*.
696. *ψολοκομπίαις*. Suidas: *ψολοκομπία*, ἀλαζονία. Scripturam per diphthongum, quæ proba etiam per se est, metrum hujus versus non admittit. Verbum *γελῶ* cum dativo hic construitur, ut ab Euripide in Bac. 830.

πῶν κρείσσον, ὡς *μὴ γελῶν Βάκχας ἰμοί*, et Iphig. Taur. 277.

ἄλλοι δὲ τῆς μάταις, ἀνομίᾳ θεῶν,
ἰγίλασιν ἰσχυαῖς.

697. *ἀπεπυδάρισα*. Etymol. M. *πυδαρίζω*, ἐπὶ τοῦ ἀλλισθαί, ἢ τοῦ *πυδαρίζω*, ὡς ὄνομα ὄνομα *ἀλεγκῶς* ἢ *πυγαρίζω*, παρὰ τὸν *πυγῆν*. *Ἰδαῖ* δὲ τὸ *λακκίζω*. Suidas et Eustathius exponunt etiam per *ἀπίστασθον*.

707. *ἐπὶ βαλαντίῳ*. Sic A. B. Vulgo *βαλλαντίῳ*. Vim præpositionis *ἐπὶ* non satis bene reddidit Berglerus vertens: *Super quamam re ederes libentissimè? an super crumena?* *ἐπὶ* hic significat *cum* et jungitur ei rei quæ præter obsonium, aut obsonii loco, ad vescendum datur, ut Pace 128.

ἔχειτ' ἐν ὄρε
πολλύραν μεγάλην, καὶ κέντυλον ὄψω
ἐπ' αὐτῆς.
et Acharn. 835.

- Κλ. ἐξαεπάσομαι σου τοῖς ὄνυξι τάντερα.
Αλ. ἀπονυχῶ σου τὰν Πρυτανείῳ σιτία.
Κλ. ἔλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῶς μοι δίκην. 710
Αλ. κἀγὼ δέ σ' ἔλξω, καὶ διαβαλῶ πλειόνα.
Κλ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πεῖθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.
Αλ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
Κλ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται. 715
Αλ. κἀθ', ὡσπερ αἱ τίτται γε, σιτίζεις κακῶς.
μασιόμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς·
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
Κλ. καὶ, νῆ Δί', ὑπὸ γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς,
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐεὺν καὶ στενόν. 720
Αλ. χῶ πρῶκτος οὐμὸς τουτοῖ σοφίζεται.
Κλ. οὐκ, ὦ γὰθ', ἐν Βουλῇ με δόσεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον.
Αλ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βιάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
Κλ. ὦ Δῆμε, δεῦς ἔξελθε, νῆ Δί', ὦ πάτερ. 725
Αλ. ἔξελθε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.
Δη. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
Κλ. ἔξελθ', ἵν' εἰδῆς οἷά περ γ' ὄβριζομαι.
Δη. τίς, ὦ Παφλαγῶν, ἀδικεῖ σε;
Κλ. διὰ σὲ τύπτομαι 730
ὑπὸ τουτουῖ, καὶ τῶν νεανίσκων.
- Δη. τῆς;
Κλ. ὅτιν' φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστῆς τ' εἰμὶ σός.
Δη. σὺ δ' εἰ τίς ἐτεόν;
Αλ. ἀντεραστῆς τουτουῖ,

παῖν ἰφ' ἀλὶ τὰν μάδαν, αἴκα τις
ἰδοῦ.

Qui versus nescio qua mea vel typothe-
tica oscitantia perperam in hac editione
excusus fuit.

716. *κἀθ', ὡσπερ*. Perperam vulgo
καθ' ὡσπερ. Dawesii emendationem, quam
jam antea receperam, postmodo confir-
mavit cod. C. in quo eodem, quo edidi-
mus, modo scriptum est.

717. *ἐντιθεῖς*. Membr. *ἐντιθης*. Vide
ad Lys. 895.

726. Vulgo legitur claudicante versu:

ἔξειλε δῆτ', ὦ Δημίδιον φίλτατον.

Una transposita vocula numeros re-
stitui:

ἔξειλε δῆτα, Δημίδιον ὦ φίλτατον.

Orvillius ad Charit. p. 238. minore mu-
tatione, sed nescio an melius, emenda-
bat:

ἔξειλε δῆτ', ὦ Δημίδιον φίλτατον.

733. *ἰτίον*. Est *ἰτίωμα* phrasis At-
tica, continens ironiam venustissimam.
Ad verbum sonat *vere*. Sed latine non
sic loquimur. CASAUONUS. Invenu-
ste *ἴταque* Berglerus: *Tu vero quis es?*

ἔρων πάλας σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ καλοὶ τε κἀγαθοί. 735
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἔσμεν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὁμοῖος εἶ τοῖς πωισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλοὺς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπάλλησι, καὶ νευρορράφοις,
καὶ σκυτοτόμοις, καὶ βυρσοπάλλησιν δίδως. 740
εὖ γὰρ πωιῶ τὸν δῆμον.

Κλ.

Αλ.

Κλ.

Αλ.

Κλ.

Αλ.

Δη.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

Αλ.

aje verum. Melius Frischlinus: Tu vero quis es obscuro?
739. λυχνοπάλλησι. Hoc propter Hyperbolium, quem sapissime exagitat Comicus. Vide modo Nub. 1065. et Pac. 690.
742. Vulgo legitur: ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκράμαν τὸν ἐν Πύλῳ. In A. C. scriptum: ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκράμαν τῶν—Glossa participio superscripta in C. πάντων δαμάων. In B. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑπεκράμαν τὸν—Neutra lectio ex omni parte bona est: sed ex utraque optima et sincera elicitur:
ὅτι τοὺς στρατηγούς ὑπεκράμαν τοὺς ἐν Πύλῳ.
in Πύλῳ, ut 55. 76. et alibi. Verum est omnino ὑπεκράμαν. Sic infra 1161. ὑπαδύει οὐκ ἴω. Ubi Scholiastes exponit ὑπεκράμαν, ὑποκαταλάζειν, καὶ ἱμπεδῶν ἵστασθαι. Hesychius huc forte respiciens: ὑπεκράμαν, ὑπεκράμας.
751. Vulgo legitur: ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον χρεὶν παρῆν εἰς τὴν Πύνα. FRISCHLINUS: Nam et antehac oportebat ad-

esse in Pnyce. Sed sequi potius debebat interpretationem Scholiastae veteris, secundum quem εἰς τὸ πρῶτον significat εἰς τὴν αἰθρῶν, crastino die. KUSTERI haec observatio est: sed fallitur, transversumque egit Berglerum, qui vertit: Sed in Pnycem oportet quamprimum adesse. Scholiaste interpretatio falsa et inepta est. εἰς τὸ πρῶτον neutiquam significare potest εἰς τὴν αἰθρῶν. Et revera non in insequentem, sed in hunc ipsum diem iadicitur concio, quae statim habetur. Corrupta est lectio, quae sic emendanda erat:
ἀλλ', ὡς τὸ πρῶτον, χρεὶν παρῆν εἰς τὴν Πύνα.
Sed, ut antea, in Pnycem adesse oportet. Uti ille dicitur εἰς, sic Noster εἰς ἀρχαίους ποιεῖν. Sic Scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἔβλεπον. Et sic perspicue scriptum est in A. C. In B. ἔβλεπον: ex librarum imperitia, qui futurum esse credi-

Χο. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίναίαι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν, καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλους γὰρ ἀνήθ,
καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους ποιεῖν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα. 760
ἀλλὰ φυλάττω, καὶ πρὶν ἐκείνον προσκείσθαι σοι, πρότερος σὺ
τοὺς δελφίνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

Κλέων.

τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὐχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι
βέλεις ἀνήθρητὰ Λυσικλέα, καὶ Κύνναν, καὶ Σαλαβάκκην,
ὥσπερ νυνί, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ Πρωτανείῳ. [765
εἰ δέ σε μισῶ, καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβέβληκώς,

tionem praetulit, eamque longe ineptissimam. Magni Antinadversoris verba lectoris in gratiam describere non pigebit. "Sciendum est magnum Athenis proventum fuisse ficuum: has soli expositas siccabant, et vocabant ἰσχάδας. Ut siccarent, pede sive petiolo alligabant, seu filo, seu subtili vimine: sed nimis maturis ficibus accidebat saepe, ut petiolo frangeretur: tum erat magna difficultas alligandi ficus. Festive igitur comparat populum anxium, et ex imprudentia consilii inopem, cum eo qui ficus alligans petiolo fractis haeret. Petiolum e re rustica Athenis notissimum proverbium." πῶδιον est petiolum, sive pediculus, ut est in glossis, nempe pomorum, a πῶς πῶδός: unde πῶδίζω et ἱμπεδίζω pedem implicare laqueo: ἱμπεδίζοντες ἰσχάδας, laqueum pediculo, sive petiolo ficuum aptantes. Schol. περιτρίβοντες τοὺς σύκους βρόχον. Nam ita legendum ibi pro παρατριβόντες. Hucusque bene Berglerus vim verbi declarans, sed quod ad rem ipsam opinionis falsus.

759. καὶ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους ποιεῖν. Minus elegantio libri εὐμηχάνους ποιεῖν. Sic Aeschylus de Prometheus:
δίδως γὰρ εὐρεῖν καὶ ἀμηχάνων πόρους.
Uti ille dicitur εὐρεῖν, sic Noster εὐμηχάνους ποιεῖν.
760. ὅπως ἔξει. Sic Scholiastam legisse, manifestum est ex illius interpretatione, ὅπως ἔβλεπον. Et sic perspicue scriptum est in A. C. In B. ἔβλεπον: ex librarum imperitia, qui futurum esse credi-

dit verbi ἔχω, quum sit secunda persona verbi ἔξιμι, quod apud Atticos plerumque futuri significationem habet. Supra 430.

ἔξιμι γὰρ σοι λαμπρὸς ἦδη καὶ μέγας καδύεις.
Perperam hic in impressis ἔξιμι.

762. τὴν ἄκατον παραβάλλου. Hoc loco παραβάλλου non significat ad litus appellere, ut Ran. 180. et 269. Sed navem impellere in navem hostilem, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem deicerent. Perperam Scholiastes interpretatur ἰστοῖον ποιεῖν. Δελφίνας autem quid sint, his verbis declarat Schol. σθηρῶν κατασκευάσμα, ἢ μελίβδινον, εἰς δελφίνα ἰσχυματισμένον. ταῦτα δὲ ἐκ τῆς κεραιῆς τοῦ ἰστού αἱ ναυμαχοῦσαι ἤφισαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατῴοντο. δηλοῦνται δὲ ὑπὸ Φειρεκράτους ἐν τοῖς Ἀρχαίοις ὅταν λέγῃ:

ὁ δὲ δὴ δελφίς ἐπὶ μελιβδίου, δελφινόφρος
τι κεραιῶν,
ὅς διακόψει τοῦδαφος αὐτῶν, ἱμπίστων
καὶ καταδύων.

Sic hos versus emendat Salmasius in Plin. Exerc. p. 402. Confer Eustathium ad Iliad. p. 1221. l. 25.

765. De Lyside vide supra ad v. 132. Cynna et Salabaccha, fam osa illius aetatis scorta.

767. ἀντιβέβληκώς. Sic libri omnes. Tertia syllaba ante literas βλ corripitur licentia in anapestis haud infrequenti, cujus exempla multa observavimus. Sic in Vesp. 570.

τὰ δὲ συγ | κύπτοισ'—ἕμα βλη | χᾶ-

ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

Ἀλλαντοπώλης.

κἀγαγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ, καὶ μὴ στέρω, κατατμηθεῖς ἐψοίμην ἐν περικομματίοις· κεί μὴ τοῦτοισι πέποιδας, 770 ἐπὶ ταυτησί κατακνησθείην ἐν μωττωτῶ μετὰ τυροῦ, καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἐλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.

Κλέων.

καὶ πῶς ἂν ἐμὲ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης; ὅς πρῶτα μὲν ἦνικ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλείς' ἀπέδειξα ἐν τῷ κοινῷ, τὸς μὲν σρεβλῶν, τὸς δ' ἄλγων, τὸς δὲ μείλιθων, οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἴ σοι χαριζοίμην.

Ἀλλαντοπώλης.

τοῦτο μὲν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν. κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δρᾶσω· ἀρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοὶ τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω. ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖς, ἐδ' ἔς' εὔνης, τῶτ' αὐτόσε πρῶτα διδάξω, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὐθ', ὅτι ἴσθι τῆς ἀνθρακιάς ἀπολαύει. 780 σὲ γὰρ, ὅς Μηδοῖσι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι, καὶ νικῆσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρῆδωκας, ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως·

ταί | κῆπειδ' | ἰ πατῆρ | ὑπὲρ αὐ | τῶν.
Hunc versum in numerato non habuit Dawesius, cujus si meminisset, nescio quo se misero modo torsisset, ut medellam ei faceret, qua nullo pacto indiget. Minime ergo quod ad prosodiam et metrum adinet, participio ἀντιβεληκῶς substituendum est ἀμφιβεληκῶς, quod ille censet Miscell. p. 204. Quod autem ad phrasin spectat, ἀντιβεληκῶς nude adhibetur, ut millena alia verba, quae neutralem induunt significationem, vel ellipsi pronominis imitantur.

776. ἴ σοι χαριζοίμην. Sic libri omnes, metro reclamante.

781. Vulgo legitur:
εἰ γὰρ, ὅς Μηδοῖσι διεξιφίσω περὶ τῆς
χώρας ἐν Μαραθῶνι.

Hocque modo versus est tetrameter acatalectus, quod metri genus Comico nostro, ut aliis, plane est incognitum. Præpositio ἐν, glossæ loco olim superscripta, et ab imperito librario in textum invecata, delenda erat. Similem mendam eluimus supra in v. 610. Promiscue dicitur ἐν Μαραθῶνι et Μαραθῶνι. Exemplis prolatis ad Lys. 1299, adde Thesm. 806.

πρὸς Ἀριστομάχην δι' ἡρόου πολλοῦ,
πρὸς ἐκείνην τὴν Μαραθῶνι.

Et Critias versum apud Athenæum p. 28. C.

ἢ τὸ καλὸν Μαραθῶνι κατατήσασα τρέπαιον.

In Acham. 755. eadem est ellipsis præpositionis ἐν cum nomine πόλις. ἄλλοις πρόβουλοι τοῦτ' ἔπραττον τῇ πόλει.

Versus labem perspexit Kusterus: sed pravam medicinam faciebat, articulo τῆς eximendo.

763. ἐπὶ ταῖσι πέτραις. Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ταῖς πέτραις cum versus labe. Prima enim in πέτραις corripitur. Vide supra 754.—οὐ φροντίζει σε καθήμενον. Subauditur ἦρόν, cujus ellipsis illustrat Valckenarius ad Hippol. p. 309. ad ista Tragici:

τοὺς γὰρ ἰσοβίτις θεοὶ
θνήσκοντας οὐ χαίρουσι.

Sic in Suppl. ejusdem poetae 328.

ὡς οὐκ ἐπὶ τῶν ἐν δίκῃ σ' ἐμώμενον,
Κάδμου δ' ἦρώσα λαὸν ἐπὶ παραγῶτα.
Participium ἦρώσα, quod est in altero versu, in priore etiam supplendum, ἐν

οὐχ ὥσπερ ἐγὼ βραβήμενός σοι τῶτι φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου, κατὰ καθίζε μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβης τὴν ἐν Σαλαμῖνι. 785

Δῆμος.

ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκλονος εἶ τῶν Ἀρμυοδίων τις ἐκείνων; τοῦτό γε τοῦργον ἀληθῶς ἐστὶν γενναῖον καὶ φιλόδημον.

Κλέων.

ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνοος αὐτῷ θωπευματίων γεγένησαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέρους τούτων δελεάσμασιν εἴλεις.

Κλέων.

καὶ μὴν εἴ που τις ἀνῆς ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων, 790 ἢ μᾶλλον ἐμὲ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδῶσθαι.

Ἀλλαντοπώλης.

καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὅς τῶν ὄρων οἰκῶν' ἐν ταῖς πιθάκναισι,

ταρβῶ ἦρώσα εἰ ἐμώμενον σὺν δίκῃ. Quod ad illum locum confert Sophoclis e Trachin. exemplum Musgravius, ejus plane diversa est ratio.

785. ἵνα μὴ τρίβης τὴν ἐν Σαλαμῖνι. Facile ex ipsa sententia et præcedente versu suppletur, τερμινῶν πωγῶν. Ne nates atterat, quæ, quum in prælio ad Salaminem tenuim agebas, satis jam attrita fuerunt.

786. ἔκλονος. Sic recte B. C. Vulgo ἔκλονος. Perperam ista sæpe miscetur. In Eurip. Or. 484. ubi vulgatum erat ἔκλονος, e duobus codd. dedi ἔκλονος. In Hippol. 450. bene jam Valckenarius ediderat ἔκλονος. Homerice unice ἔκλονος agnoscit, quod Eustathius observat p. 611. ad istum versum, qui est in V. Iliadis 813.

Τυδίδος ἔκλονος ἴσθι δαΐφρονος Οἰνίδαο. Addi hæc poterunt observatis ad Hesychie glossam, ἔκλονος, τὸ εἶνα τῶν τίκων.

791. περὶ τῆς κεφαλῆς περιδῶσαι. Vide ad Nub. 644. Sic gallice dicitur, je ravie ma tête. Acham. 772. περιδῶσαι τὸν μοι περὶ θυμῶν ἄλλων.

792. ἐν ταῖς πιθάκναισι. Sic perspicue membr. ut emendavit Dawesius Miscell. crit. p. 196. In C. ἐν ταῖσι πιθάκναισι. Vulgo ἐν ταῖσι πιθάκναισι, minus numero, et contra artem, cui nulla hic erat causa cur poeta vim faceret, et licentia uteretur. Diversa ratio est exempli, quod vindicavi supra 767.—Hæud

temere factum esse credo, quod in scholiis ad illum versum occurrit mentio formæ alius antiquioris: εἰ δὲ πελάκι φιδάκνη λίγους. Sic olim in Aristophanis textu scriptum fuisse verba Scholiastæ ostendunt, qui illius formæ non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. Non enim solent veteres illi Grammatici, si quam vocem interpretentur, aliarum ejusdem significationis, sed quæ obsoluerint, mentionem injicere. Res in aperto esset, horum si commentaria integra haberemus. Nam quædam ante illa, quæ protuli verba, excidisse manifestum est. Mæris: φιδάκνη, Ἀττικῶς: πιθάκνη, Ἑλληνικῶς. Atticam nominis formam cum in hoc versu, tum in Pluti 546. Comico restituit, quicumque librorum stoliditas mancipatus non fuerit. De nomine φιδάκνη docte et copiose, ut solet, egit Piersonus, cura nostra eo dignior, qua levem corrigemus errorem, quem non commisset, si Pollucem, quem laudat, paulo diligentius inspexisset. Piersoni verba sunt: φιδάκνη usum Aristophanem in Δημοσθένει auctor est Pollux x. 74. Quis non credat Pollucem Aristophanis fabulam citasse, cui titulus fuerit Δημοσθένει; Nihil tale apud Onomasticum, qui ait ὑδρίαν etiam φιδάκνη appellari, ὡς ἐν ταῖς δημοσθένει, subauditur γίγνασται, vel simile quid: Ut in columnis publicatorum bonorum inscriptum legitur.

καὶ γυπαρίοις, καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον, οὐκ ἐλεαίρεις ; ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Ἀρχεπτολέμου δὲ φέρονός τῃν εἰρήνην ἐξεσκεδάσας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις 795 ἐκ τῆς πόλεως, ῥαδαπυρίζων, αἱ τὰς σπουδὰς πρηκαλοῦνται.

Κλέων.

ἴνα γ' Ἑλλήνων ἀρξῆ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν, ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἠλιάσασθαι, ἢ ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω γὰρ καὶ θεραπεύσω, ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἔξει. 800

Ἀλλαντοπώλης.

οὐχ ἴνα γ' ἀρξῆ, μὰ Δί', Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἴνα σὺ μὲν ἀρπάξῃς καὶ δωροδοκῆς παρὰ τῶν πόλεων· ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τῷ πολέμῳ καὶ τῆς ἡμίχλης, ἀπανορθεῖς, μὴ καθορᾷ σε, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρεῖας, καὶ μισθὸν πρὸς σε κεχίγη· εἰ δὲ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ, 805 καὶ χίδρα φαλῶν ἀναθαρρήσει, καὶ ζεμφύλω εἰς λόβον ἔλθοι,

794. Ἀρχεπτολέμου, Iaconis, qui Athenas legatus missus fuerat de pace facienda, et liberanda obsidione Sphacteria. Vide Palmerii notam. Nugatur hic Scholiastes, cujus tamen ineptias, ut supra ad v. 755. recexit Berglerus.

796. ῥαδαπυρίζων. Sic tres codd. Hesyeh. ῥαδαπυρίζω, ὁ τινος, σκαμνίζω, τὸ τῷ σκίλλου πλάτι τρεῖς κατὰ τῶν ἰσχυρίων, τὸ εἰς τὸν γλαυτὸν σιμῶ ποτὶ ὑβρίων. Ad quam glossam videndi Interpp.

798. πιντώβολον ἠλιάσασθαι, id est, πιντώβολον ἢ τῆς ἠλιαίας λαμάνων. In Nub. 865.

ὁ πρῶτος ἔλεον ἔλαβον ἠλιαστικόν. Perinde ac si dixisset, ὁ πρῶτος ἔλεον ἠλιαστικόν. Codd. omnes πιντώβολον exhibent. At Kusternus: Scribendum procul dubio est, πιντώβολον ἠλιάσασθαι, subintelligendo ἀπὸ, i. e. pro quinque obolis jus dicere in Helica. Miror protecto Kusternum hic impigisse, quem minus quam quemvis alium fugere debebat illius locutionis ratio. Scripsit enim ille doctum et elegantem libellum DE VERO USU VERBORUM MEDIORUM APUD GREGOS. Nempe ἠλιάσασθαι hic valet iudicando acquirere, pro iudicii mercede accipere; ut apud Homerum κάμνωθαι labore acquirere. ἴλ. σ'. 341.

ἄμφι δὲ σε Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαδύκαλοι

καλούνται, νύκτας τι καὶ ἤματα δεκαεχθίστα,

τὸς αὐτοὶ ΚΑΜΩΜΕΣΘΑ. et λήζεσθαι, quod alias praedari, depredulari significat, quandoque etiam valet praedando acquirere. ἴλ. σ'. 28.

802. ἀρπάξῃς. Sic recte B. Vulgo, claudicante versu, ἀρπάξῃς, menda contraria ei quam eluimus in v. 776.

805. εἰ διατρίψῃ—ἀναθαρρήσει—ἔλθοι. Sic scriptum oportuit. Solace vulgo tria verba in subunctivo sunt. In membr. perspicue ἔλθοι. Scriptum primo fuerat διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, sed emendatum fuit scriptura ambigua: nescio utram diplothongum volnerit librarius, ut an ei. In C. διατρίψῃ, ἀναθαρρήσει, ἔλθοι. Nullibi frequentius lapsi sunt librarii, quam in his terminationibus.

806. καὶ ζεμφύλω εἰς λόβον ἔλθοι. Vulgo σσιμφύλω, violata et constructionis et metri lege. Nam primo quidem graece non dicitur ἔλθω εἰς λόβον τινός: sed ἔλθω εἰς λόβον τινί. Tum σσιμφύλω pes est creticus, quem versus respuit. Certissime itaque Kusternus σσιμφύλω legendum esse pronuntiavit, quod nisi in textum reposuissem, dignus essem qui quovis bardo stolidior haberer. Vitiō originem dedit: olim ad latius adscriptum, σσιμφύλω, quod in degeneravit,

γνώσεται οἶον ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου· εἴθ' ἤξει σοὶ δριμύς ἀγροίκος, κατὰ σε τὴν ψήφον ἰχνεύων. ἀ σὺ γινώσκων τὸν ἔξαπαλῆς, καὶ ὕνειροπαλεῖς περὶ σαυτῶ.

Κλέων.

ὄσων δεινὸν ταυλί σε λέλειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ, καὶ διαβάλλειν 310 πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ, νῆ τὴν Δήμητρα, Θεμισοκλέης πολλῶ περι τὴν πόλιν ἤδη.

Ἀλλαντοπώλης.

ὦ πόλις Ἀρβες, κλύεθ' οἶα λέλει. σὺ Θεμισοκλεῖ ἀνίφερίζεις;

ut decies millies contigisse notum est. Ista omnia et alia multa, licet ad artem, quam exercet, pertineant, ignorat novus prosodiae magister, qui e corrupta hujus versus scriptura probatum ivit vocalem corripit ante literas μφ, et σσιμφύλων pedem esse anapestum. Vide not. ad Thesm. 56. Hominem illum, cujus proprus oblitus fueram, in memoriam mihi redegit hic locus, advertitque me et admonuit, ut indiculum inspicere, quem vir in primis doctus, amicitia mihi conjunctissimus, in gratiam meam confecit versuum omnium Comici, quos festinus ille Professor in notis ad Sophoclem citavit. Mihi enim cor nondum satis induruit, ut tedium subire queam, quod, ut suum erga me studium mihi probaret, familiaris meus devoravit, non sine magno suo malo. Nam postquam diem totum noctemque consumsit lulentis istis chartis legendis, febris correptus est. Absque hoc indiculo credo me diu adhuc ignoratum fuisse CLARISSIMUM PROFESSOREM symbolam etiam suam contulisse ad emendationem versus Iuljus Fabulae 430. quem satis, ut opinor, ostendi omni mendae suspicione vacare. Aliter ille sentit, sicque commentatur in nota ad Trach. 780. Levissima mutatione scribi velim κατῆς, quoniam et λαμπερὸς epithetum venti graviter spirantis; et non solum Plutarchus κατῆτος ἀνίμου ἐν πλάγῳ, GRASSANTEM IN MARI VENTUM, dixit, teste Stephano in voce κατῆται, sed Thucydides eodem modo, sensu, epitheto, ἀνίμου δὲ κατῆτος μεγάλου, et idem Aristophanes in eadem fabula v. 517. (520.) ἅμα ταῖς πολίαις κατῆτοισις, CANTU INGRUENTE. Sed, ὁ bone, quae ipse advocas exempla subinonere te poterant, scrupulum saltem tibi et dubitationem quampiam injicere, an vox illa κατῆς proba esset, nec ne. Nec Plu-

tarchus, nec Thucydides dixit ἀνίμου κατῆτος. Non Comicus noster dixit πολίαις κατῆτοισις. Nimirum scis IN EMENDANDO PRUDENTER NON AFFERRI VOCEM QUAE NULLIBI COMPARET. Sunt ipsissima tua verba, quibus subjecta sunt illa, quae paulo ante proposui. Dic mihi, amabo te, ubinam vidisti formam κατῆς pro κατῆτος? Gratum mihi feceris, si graecum sermonem ea locupletaveris. Commodam forte alicubi sedem nancisceris poterit. Nam quod ad nostrum versus adinet, etiamsi proba moneta illa vox esset, eo tamen ne reciperetur, Lex Pediae intercederet. Qui poetam emendare aggreditur, ni syllabarum quantitates calleat, ni metrorum diversa genera, quotque et qualibus singula constant pedibus, nae ille oleum et operam perdit. Ista, si mihi credis, prius probe discas, quam Aristophani medicam manum admoveas. Versus noster octonarius est iambicus, cujus pes septimus necessario est iambus, raro in tribrachyn solutus. Si κατῆς graeca vox esset, si participium illud rite formaretur a κατῆται, syllaba media brevis esset plane ut in κατῆτος, ut prima in ἴναι. Proinde admissio tuo κατῆς, turpiter claudicaret versus, quem in pedes suos divisum oculis tibi subjiciam:

εἴ τι | μὲ γὰρ | σοὶ λαμ | περ ἢ | δὴ
καὶ | μὲ γὰρ | σοὶ λαμ | περ ἢ | δὴ

Malis avibus EXSURREXIT OCCASIO, quam tam avide arripuisti, LOCUM ILLUM TENTANDI. Sperabas gloriosum de Dawesio triumphum te acturum. Vide quam ridiculo casu de spe decidimus.

809. περι σαυτῶ. Perperam vulgo εἰσαυτῶ.

813. ὦ πόλις Ἀρβους. Vide ad Plut. 601. Θεμιστοκλεῖ. Vide ad Thesm. 56.

ὅς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρῶν ἐπιχειλή·
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, 815
ἀφελῶν τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφθίνας,
διατειχίζων, καὶ χρησμοφῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
καὶ κείνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλεῖων ἀπομάττει.

Κλέων.

οὐκ οὐ ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου, 820
ὀτιή σε φιλῶ ;

Δῆμος.

παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέεβολλε πονηρά.
πολλοῦ δὲ πολὺν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκροφιάζων.

Ἀλλαντοπάλης.

μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλείεσα πανοῦργα δεδρακώς,

814. ὁ ἐποίησεν. Sic emendate scriptum in B. ut alii hunc versum laudantes, e metri praescripto legerunt. Vulgo ἰσοίσιαι.— ἰσχυιλῆ. Recte, ni fallor, Pollux pluribus in locis τὸ ἰσχυιλῆς exponit ἰσχύς. Videsis ii. 89. iv. 169. v. 133. Similiter Suidas: ἰσχυιλῆς. οὕτω λέγεται μέγαν τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφάνης τὴν πόλιν ἡμῶν μιστὴν ἰσοίσιαι εὐρῶν ἰσχυιλῆ. Hesy chius: ἰσχυιλῆς, (L. ἰσχυιλῆς) τὸ ἰλιπῆς. ad quam glossam vide interpretes, quorum observatis nollem abusum fuisse Jo. Toupium in Ep. crit. ad Episc. Glocestr. p. 141. Manifestum est ex oppositione inter ἰσχυιλῆ et μιστῆ, priorem vocem Comico notare non prorsus plenam, quod et vis verbi ostendit et sententia manifesto flagitat. Quod vero sequioris aevi scriptores Synesius et Themistius discrimen harum vocum non observarint, et ἰσχυιλῆ adhibuerint pro ὀτιρχυιλῆ vel ἰσχυισσα, id nihil ad Comicum facit. Acumen autem, quod caput Toupium exponendo ἰσχυιλῆ, quod labra superjuit, nescio an sit salissimum: est sane παρὰ προσδοκίαν. Id enim a nemine, nequam a viro longe doctissimo, exspectassem.

815. τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν. Plutarchus hunc locum respiciens vel Comici verba mutavit, vel ipse a mala librario manu laborat. Sic enim in Themistocle p. 268 legitur: Θεμιστοκλεῖς δ' εὖχος, ὅς Ἀριστοφάνης ὁ Κομικὸς λέγει, τῇ πόλει τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν, ἀλλὰ τὴν

πόλιν ἐξῆψεν τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάσσης. Nostram lectionem perire tuetur Kusterus.

819. Proverbium est Ἀχιλλεῖων ἀπομάττεισαι, hordeaceis Achilleis vescitur, nempe placentis. CASAUONUS. Galeanus in Lexico Hippocr. Ἀχιλληϊάδες κριθᾶς, τὰς ἐπιγραφῆς καὶ μυγάλας.— Ἀχιλληϊάδες, κριθῶν εἶδος, ὃν μίμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Eustathius ad Odys. pag. 1445. l. 59. Ἀχιλλεῖα μᾶζα, ἔχουσα τι, ὡς εἰκός, ἔχειται, ἢ Ἀχιλλεῖα ἰλίγιστο τὰ ἄλφιστα, ὃν μνημονοῦν καὶ τὸν Κομικὸν ἐν Ἰσχυίσι φασὶ τρις. Dicitur autem Ἀχιλλεῖων ἀπομάττεισαι, ut πίνω ὄνου, ζαίνω τῶν ἰρίων, κατὰ γὰρ τῆς κριθᾶς, paulo infra μυστιλάται τῶν δημοσίων, aliaque hujus generis infinita.

821. Corruptus est hic versus in libris omnibus, qui eum sic exhibent: ὀτιή σε φιλῶ. Παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέεβολλε πονηρά.

Siluerunt interpretes: ego vero certa emendatione numeros restituo:

ὀτιή σε φιλῶ. Παῦσαι γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέεβολλε πονηρά.

In primariis editis, ut in codd. est παῦσαι οὗτος. Versum persanatum fore credit Kusterus, si legeretur οὕτως, quod ille furtim supposuit: sed quod ad sententiam est hoc ineptum. σκέεβολλε. Suidas: λαιδοῖ. μὴ σκέεβολλε πονηρά. ποῦσισαι, μὴ λαιδοῖ πικρῶ, μὴ σκέεβολλε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ κροταμῆν.

822. ἰλιπῆς. Vulgo ἰλιπῆς. Vide not. ad Nub. 329.

- ὀπόταν χασμᾶ, καὶ τοὺς καυλοὺς
τῶν εὐθύνων ἐκκαυλίζων, 825
καταβροχθίζει, κἄμφοῖν χειροῖν
μυστιλλάται τῶν δημοσίων.
Κλ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλὰ σε κλέπτονθ'
αἵρησω γὰρ τρεῖς μυριάδας.
Αλ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίξεις, 830
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καὶ σ' ἐπίδειξω,
νῆ τὴν Δήμητρί, ἢ μὴ ζώην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μιτυλήνης
πλεῖν ἢ μνάς τετταράκοντα. 835
Χο. ὦ παῖσιν ἀνθρώποισι φανείς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὡδ' ἐποίησας,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος κατέξεις
τὰν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἀρξεις, ἔχων τρίαίνας,
ἢ πολλὰ χρήματ' ἐράσσει, σείων τε καὶ ταρατίαν. 840
καὶ μὴ μεθῆς τὸν ἀνδρ', ἐπειδὴ σοι λαβὴν δέδωκε
κατεργάσει γὰρ ῥαδίως, πλεურὰς ἔχων τοιαύτας.
Κλ. οὐκ, ὦ γὰροῖ, ταῦτ' ἐστὶ πω ταύτη, μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἔμοι γὰρ ἐστ' εἰργασμένος τοιοῦτον ἔργον, ὥστε
ἀπαξάπαντας τοὺς ἔμοις ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν, 845
ἔως ἂν ἦ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τὶ λοιπόν.
Αλ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γὰρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας εἶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατελῆναι. [850
ἀλλ' ἐστὶ τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἴν', ἦν συ βούλη
τὸν ἀνδρα κολάσαι τουτοῦ, σοὶ τοῦτο μὴ κένηται.

826. χειροῖν. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Perperam vulgo χειροῖν.

827. μυστιλλάται. In A. C. μυστιλάται unico λ, recte, ut opinor. Vide not. ad Pl. 627. Sic etiam apud Pollucem vi. 87. μυστιλη μὲν οὐν ἴσται φωνῆς κοίλας, εἰς ἵτις ἢ ζῶν ἢ βαθυσταῖς ἀφ' οὗ καὶ τὸ μυστιλάται λέγεται.

832. τὸν Ἀθηναίων. Sic recte primariae edit. tres. In Cratandriana primum operarum errore excusum fuit τῶν, quae menda tantum non per omnes deinceps propagata fuit. In altera Basileensi, quae primariarum tertiam expressam refert, τῶν repositum fuit.

834. Hic et sequens versus sic bene digesti sunt in A. B. Perperam vulgo coalescunt. Ultimus, ut in anapesticis observari solet, paræmiacus est.

836. ἀνθρώποισι. Sic membr. Minus numerose vulgo ἀνθρώποις.

838. καὶ μόνος κατέξεις. Sic tres codd. et primariae edit. omnes. In novissimis καὶ νῦν μόνος, inepte inserta a nescio quo mangone particula νῦν. Hic versus, ut praecedens, asynartetus est e dimetro iambico et trochaico ithyphallico.

851. μὴ κένηται. Sic tres codd. ut impressi. Promiscue dicitur ἰγγίγνεται et ἰγγίγνεται, licet. Priore hic non κ-

ὄρα δὲ γὰρ αὐτῷ στίφος οἶόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τούτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο, καὶ βλέψειας ὀστρακίδα, 855
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, θέοντες
τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.

Δη. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πῶρα πακας; ἢ ποιηρῆ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον, τοιαῦτα κρουσιδῆμῶν.

Κλ. ἢ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μὴδ' οἰηθῆς 860
ἐμοῦ ποθ' εὐρήσειν φίλον βελτίον· ὅστις εἰς ὧν
ἔπαυσα τοὺς ξυνομότας· καὶ μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνοστάμενον· ἀλλ' εὐδέως κίκραγα.

Αλ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγγέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῆ, λαμβάνουσιν οὐδέν· 865
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἰροῦσι. καὶ σὺ λαμβάνεις, ἦν τὴν πόλιν ταράττης.
ἐν δ' εἰπέ μοι τοσοῦτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν,
ἔδωκας ἤδη τουταῖ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν; 870

Δη. οὐ δῆτα, μὰ τὸν Ἀπόλλω.

Αλ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἴος ἐστιν. ἀλλ' ἐγὼ σοι
ξεύγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ, φορεῖν δίδαμι.

Δη. κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγῶδα, περὶ τὸν δῆμον ὄντ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει, καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.

Κλ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσοῦτονί δύνασθαι, 875
ἐμοῦ δὲ μὴ μνεῖαν ἔχειν ὅσαν πέπονθας; ὅς τις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.

sus est Comicus, quia aures non ita gra-
tum accideret μη γγίνονται.

855. βριμήσαιο, a verbo βριμάμαι,
quod auctoritate caret in H Stephani
Thesaurο.

862. ξυνομότας, et v. seq. ξυνοστάμε-
νον scribi debuit e Comici usu, non, ut
vulgo, cum sibilante litera. Posterius
illorum est in membr.

864. ἐγγέλεις, ab ἔγγιλις. Vide ad
Nub. 559.

867. αἰροῦσι. Sic recte membr. ut
scribendum esse monuit Kusterus. Vul-
go αἰροῦσι.

869. Vulgo sic legitur hic versus ex
Aldina editione:

ἔδωκας ἦν τουταῖς κάττυμα παρὰ

σεαυτοῦ.

Mirum est tam putidam mendam tot
editores fugisse. Quid, malum, sibi vult
hic particula γε? Qui illam inserit li-
brarius ignorabat scilicet iota paragogi-
cum, Atticis tam frequens, semper lon-
gum esse, et syllabas ὡς pedem tribra-
chyn esse credebat. In malam crucem
abeat et suum γε secum auferat. In
membr. ut in edit. Bern. Junta legitur
τούτο κάττυμα. In C. scripserat pri-
mum librarius τούτοι κάττυμα, postea v
delevit. In B. comparet tandem parti-
cula γε sic, τούτοις κάττυμα.

870. ταῖς ἐμβάσιν. Sic recte B. Vul-
go, claudicante versu, ἐμβάσι.

877. τοὺς βινουμένους. Vulgo κινουμέ-

Αλ. οὐκουν σε δῆτα ταῦτα δεινὸν ἐστι πρῶκτοτηρεῖν,
παύσαι τε τοὺς βινουμένους; κοῦκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένωνται. 880
τοῦδ' ὃ ἱρών ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικούτων,
οὐπόποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἤξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγὼ σοι τουτοῖ δίδωμι.

Δη. τοιουτοῖ Θεμιστοκλῆς οὐπόποτ' ἐπενόησε·
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι 885
οὐ μείζον εἶναι φαίνεται ἔξευρημα τοῦ χιτῶνος.

Κλ. οἴμοι τάλας, οἷος πιδηκισμοῖς με περιελαύνεις.

Αλ. οὐκ· ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσεῖη,
τοῖσιν τρέποις τοῖς σοῖσιν, ὥσπερ βλαυίλοισι, χροῦμαι.

Κλ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν 890
πρῶσαμφιῶ τοδὶ· σὺ δ' οἴμαθ', ἢ πόντησε.

Δη. αἰδοῖ·
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθηρεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;

Αλ. καὶ τῶτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ;
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκείνου,

vos. Non multum interest utro modo
legatur. Illud pretuli, quia membran.
auctoritate nititur tum in hoc, tum in
secundo abhinc versu. In C. a prima
manu utrobique scriptum fuerat per se,

quam literam deleuit librarius et ei su-
perscripsit β. Nobis etiam consentit
Suidas, apud quem his hic versus cita-
tur, in βίνωι et in Γρύττωι.

880. ἵνα μὴ ῥήτορες γίνωνται. Sic li-
bri omnes, absque mendae suspicione.

882. Ηεσυχίους; ἀμφιμάσχαλος. χι-
τῶν χιρδωτὸς ἱλιθίον, ὡς Πλάτων, δύο
χιρδῶσι ἔχων, ἃς μασχάλας ἔτι καὶ νῦν λέ-
γουσι.

885. σοφὸν κἀκεῖν ὁ Πειραιεύς. Sic li-
bri omnes optime. Scilicet σοφὸν καὶ
ἐκείνο τὸ ἐπινόμενον (vel, ut habet glossa
in C. τὸ ἔργον) ὁ Πειραιεύς προσμαχμῆ-
νος τῇ πόλει. Respicit enim Demus ad
Isiclarium verba supra 815. Nescio quid
Jo. Toupio venerit in mentem reponenti
σοφὸς et vertenti, in hujusmodi artibus ex-
cellebat Themistocles. Nihil falsius. Au-
ne ergo ὁ Πειραιεύς, si pro gentili, seu
δημότου nomine accipiatur, Themisto-
clem notare potest? Non erat ille Pi-
raeates, sed Phrearius, qui duo diversi
pagi ad diversas pertinebant Tribus.

vOL. III.

Maneat igitur inconcussa illa lectio, te-
nere sollicitata in Emendat. ad Sui-
dam iii. 250.

887. οἷος περιελαύνεις με περιελαύνεις.
Me exagit. Perperam in membran.
περιελαύνεις, reclamante et sensu et me-
tro. Significaret id me supers. Atqui
noudum se victum confitetur Cleo.

889. τοῖσιν τρέποις. Perperam vulgo
ταῖσι. Vide not. ad v. 56.

890. οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις. Sic
tres codd. ut legendum esse evicit Daw-
esius. Vide supra 409. 413. 798.
Nub. 1035. Neutrum ὑπερβάλλωι oc-
currit Pl. 109.

ἀτιχινὸς ὑπερβάλλωι τῇ μοχθηρίᾳ.
Sed significatio activa interpretare aliquem
soli formae mediae competit.

893. καὶ τοῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπι-
σχέν γ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ. Sic optime
scriptum in B. In C. περιήμπισχεν, ἵν'
ἀποπνίξῃ. Vulgo, claudicante versu,
περιήμπισχ', ἵνα σ'—Bene hic se habet
subjunctivus ἀποπνίξῃ, quia praecedens
verbum licet sit in imperfecto, rem tam-
en praesentem notat. Mox v. 896. ubi
de re dudum praerogata agit, recte est
ἵσπιδ', ἵν' ἱεθίοντ—κἀστειτ' ἀποκτινίωι.

- τὸν σιλφίου, τὸν ἄξιον γενόμενον ; 895
- Δη. οἶδα μέντοι.
- Αλ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἴν' ἔσθ' οἰοίτ' ἀνούμενοι, κᾶπειτ', ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες, ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
- Δη. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κίπριος.
- Αλ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου γένεσθε πυρρῶι; 900
- Δη. καὶ νῆ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρρᾶνδρου τὸ μηχανήμα.
- Κλ. οἰοισί μ', ὦ πονηρῆ, βωμολοχεύμασιν ταράττεις ;
- Αλ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαι σ' ἀλαζονείᾳ.
- Κλ. ἀλλ' οὐ με νικῆσεις. ἐγὼ γὰρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν ὀργῶντι, μισθοῦ τρυβλίον ῥοφήσαι. 905
- Αλ. ἐγὼ δὲ κυλίχινόν τέ σοι, καὶ φάσμακον οἶδωμι,
τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἐλκῦδρια περιαλείφειν.
- Κλ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου κλέγων, νέον ποιήσω.
- Αλ. ἰδοῦ δέχου κέγκον λαγῶ, τῶ φθαλμιδίᾳ περιψῆν.
- Κλ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμῶ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.
- Αλ. ἐμοῦ μὲν οὖν, ἐμοῦ μὲν οὖν.
- Κλ. ἐγὼ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ- 915
ξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως
ἂν ἰστίον σαπρὸν λάβῃς.
- Χο. ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ

899. Sic vulgo legitur hic versus, numeris fecte corruptis:

νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' ἔ-
πειτ' ἀνὴρ κίπριος.

Et sic C. nisi quod τοῦτ' ἔ' habet. In B. τοῦτ' ἔ' ἴσιν ἀνὴρ κίπριος. In membr. vero τοῦτ' ἴσιν ἀνὴρ κίπριος. Corrige ad metri legem κίπριος, et sinceram lectionem habebis:

νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' ἴσιν
ἀνὴρ κίπριος.

Legitima est utraque forma κίπριος et κί-
πριος, ut ἄλκιος et ἄλκιος, aliaque hujus ge-
neris bene multa. Vide infra ad v. 1033. In Conc. 317. tertia forma occurrit κί-
πριαίος.

901. καὶ νῆ Δί' ἦν γε τοῦτο. Vulgo ἦν
καὶ τοῦτο. In A. C. ἦν γε καὶ τοῦτο.

Alterutra harum particularum ejicienda erat. Versum hunc, Isicario vulgo continuatum, membr. Demo adscribit.

903. ἡ γὰρ Δίος. Sic recte vett. editt. ut est etiam in codd. Male in recentioribus impressis ἡ γὰρ—

919. παῦ ὑπερξέονθ'. Vulgo παῦ ὑπερξέονθ', quod bene græcum esset, si Chori verba ad Cleonem directa essent. Nam παῦ sæpe pro παύου, seu παύσει adhiberi notum est. Sed Chorus hic isicarium adloquitur, et ut Cleonem com-
pescat hortatur. Proinde scribendum fuit ὑπερξέονθ'.—ὕφικτος τι τῶν ξύλων. In A. C. ὕφικτος τῶν δαδῶν ἀσαρ-
τός τι. In B. ut vulgo, ὕφικτος δὲ τῶν ξύλων: ultimæ voci superscriptum δαδῶν. Est hoc glossema, quod pro so-

- ὑπερξέονθ'· ὕφικτέον 920
τι τῶν ξύλων· ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.
Κλ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην,
ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς.
925 ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους
σπέύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῆς.
Αλ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν· εὐχομαι δέ σοι ταδί.
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
930 ἐφεστάναι σίζον· σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων, καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἣν κατεργάσῃ,
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων
935 ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπει-
τα περὶ φαγεῖν, ἀνὴρ μεθί-
κοι, καὶ σὺ, τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλούμενος, ἐ-
σθίων ἀποπινεγίης. 940
- Χο. εὐ γε, νῆ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω;

lito more in textum intulit alius libra-
rius. Est autem a mala manu parti-
cula δὲ, cujus in locum sincerum repo-
sui si.

924. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Sic
recte B. C. ut impressi. At perpe-
ram in membr. ἰπτούμενος ταῖς συμ-
φοραῖς. Postremum pro εἰσφοραῖς le-
gitur etiam apud Suidam, Pollucem
vii. 41. Auctorem Etymol. M. loco
quem protuli ad Pl. 805. e Cratino: sed
Comicus noster illius verba sua faciens,
ea sensui suo accommodavit, et εἰσφοραῖς
posuit pro συμφοραῖς. Quod autem ad
ἰπτούμενος adinet, librarii est error,
qualem fere in Æschyli Prometheus cor-
rigere ne debuisse confessus sum in
nota ad Lys. 291. ἰπτούμενος non magis
græcum est, quam ἰπούμενος. Nam
ἰπτω verbum est barytonum, cujus par-
ticipium est ἰπτόμενος, quod metri lex
huc non admittit.

939. Qui hunc et sequentem versicu-
lum ita digessit, ut eos libri impressi et

B. exhibent, is procul dubio arbitratus
est systema hoc iambicum claudi mono-
metro, cui subjectus esset dimeter cata-
lect. ut anapestica systemata claudi
solent basi, quam sequitur paræmiacus.
Hoc si ex Comici sententia est, secun-
dam in ἀσπυνηγίης produxit, præter-
quam facere solet. Satius esset forte
duos versus in unum concludere, qui
trimeter esset brachycatal.

βουλομαι | νομισθ | ιων | ἀσπυνη | γιης.
quales versus occurrunt apud Comicum
bene multi. Aut eadem manente di-
stinctione, ultimum versiculum dime-
trum brachycatalect. esse dicas, nisi
Comico licentiam condonare malis. Ni-
hil enim hic librariis imputari potest,
quorum in frequentem errorem confert
debut non absimilis menda in Lys. v.
384. Vide not. ad Pl. 453.

941. εὐ γε, νῆ τὸν Δία. Sic tres codd.
et edit. Bern. Juntæ. Vulgo εὐ νῆ γε
τὸν—

- καὶ τὴν Δήμητρα.
- Δη. καὶ μοὶ δοκεῖ καὶ τ' ἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδεὶς πω χρόνου ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοῦ ἔθλου. 945
σὺ δ' ᾧ Παφλαῶν, φάσκων φιλεῖν μ', ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι ἐμοὶ ταμιεύσεις.
- Κλ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι εἰ μὴ μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται. 950
- Δη. οὐκ ἔσθ' ἥπως ὁ δακτύλιος ἔσθ' οὕτωσι ὑμῶς· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται, ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.
- Αλ. φέρε' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;
Δη. δημοῦ βοείου θρίον ἐξωπτημένον.
Αλ. οὐ τοῦτό γ' ἔστιν.
Δη. οὐ τὸ θρίον; ἀλλὰ τί; 955
Αλ. λάρος κεχρηγὸς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.
Δη. αἰδοῖ τάλας.
Αλ. τί ἔστιν;
Δη. ἀπόφερ' ἐκποδῶν.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν, ταμιεύε μοι. 960
Κλ. μὴ δῆτά πω γ', ᾧ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγὼ,
πρὶν ἂν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσης τῶν ἐμῶν.
Αλ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.
Κλ. ἀλλ', ἐὰν τούτῳ πιθῶ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.
Αλ. καὶν γε τουτωῖ,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέγχι τοῦ μυρρίνου.

943. καὶ μοὶ—Sic B. C. Vulgo καὶ μοι. Illud magis ex Atticorum more.

946. ἐσκορόδισας. Suidas: κλαῦσαι ἰσπίνας, ἀπὸ τῶν τὰ σκέροδα τρεβόντων. ἢ ἀπίνας, ἰσπίνας, ἢ ἰδριμύνας.

955. οὐ τὸ θρίον; ἀλλὰ τί; Recte in membr. haec verba Demo tribuuntur, ut in utraque Junina, et in Frobeniana. In aliis incongrue verba οὐ τὸ θρίον isiciario continentur.

963. μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Locus obscurus, ab antiquis enarratoribus minime intellectus. Quae enim explican-

dae vocis μολγὸς eominiscuntur, sunt omnia perinde absurdissima. Quod primum se offerebat in versione secutus sum, de ratione seu analogia non satis sollicitus, qua ex μίλγῃ, unde μολγὸς, derivari posset caecitatis significatio. Quod suspicabatur Kusterus, verum est, obscuritatem hic latere: id ostendit antagonistae responsio. μολγὸς fellatorem notat. Sensus est: huic si creduas, ita in te illudet, ut ei ore etiam morigerari cogaris.

964. ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέγχι τοῦ

- Κλ. ἀλλ' οἱ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ 965
χώρας ἀπάσης, ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
Αλ. οἱ μοὶ δὲ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἀλουργίδα ἔχων κατάπαστον, καὶ στεφάνην, ἐφ' ἄρματος χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.
Κλ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἐσιῶν, ἵν' οὕτωσι 970
αὐτῶν ἀκούσῃ.
Αλ. πάνυ γε.
Δη. καὶ σύ νυν φέρε.
Κλ. ἰδοῦ.
Αλ. ἰδοῦ, νῆ τὸν Δί· οὐδὲν κωλύει.
Χο. ἦδιστον φάος ἡμέρας 975
ἔσται τοῖσι παροῦσι, καὶ
τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν,
ἦν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρῆσθυτέρων τινῶν,
οἶων ἀργαλεωτάτων,
ἐν τῷ δεῖγματι τῶν δικῶν

μυρρίνου. Nudandum tibi est vetrum usque ad myrtum, sive pilos: id est, a summitate usque ad imum. Nam μύρρινος hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est. Sic bene Kusterus verba interpretatur. His autem significat isiciarius Demum, si Cleoni fidem habeat, coactum iri eum praedicare, idque sine fraude, sed, ut ait ille, usque ad pubem, capulumque coleorum.

Ista si pudor explicare vetabat, ne vel graece legenda erant.

969. Σμικύθην καὶ κύριον. Smicythes fuit Thracum Rex. Quia nominis terminatio feminina est, tanquam si femina esset, praeter expectationem addit καὶ κύριον, et maritum. Atticis enim κύριος, si ad mulierem referatur, maritum notat. Librariorum errore apud Suidam scriptum est Σμικύθην, apud Eustathium Σμικύθην. Recte in B. C. Σμικύθην. In membr. vero μικύθην, quia praecedens σ id quod sequi debebat absorpsit.

971. καὶ σύ νυν φέρε. In B. καὶ σύ δὲ φέρε. In C. καὶ σύ φέρε. At in membr. καὶ σύ νυν φέρε et sic scribi debuit. Quod alter cod. juxta impressos habet δὲ, glossata est. Sic distinctae sunt personae in optimo cod. hujus fidem se-

qui praestabat:

Κλίων.

καὶ μὴ ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰσιῶν, ἵν' οὕτωσι αὐτῶν ἀκούσῃ.

Ἄλλαντοσάλης.

πάνυ γε καὶ σύ νυν φέρε.

Κλίων.

ἰδοῦ.

Ἄλλαντοσάλης.

ἰδοῦ, νῆ τὸν Δί· οὐδὲν κωλύει.

Postrema illa verba νῆ τὸν Δί οὐδὲν κωλύει Demo vulgo tribuuntur. In C. Cleoni adsignatur ἰδοῦ ἰδοῦ, et Isiciario νῆ τὸν Δί οὐδὲν κωλύει. In B. vero eadem est plane personarum distinctio, quae in edit. Bern. Juntae.

Δῆμος.

καὶ μὴ ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰσιῶν, ἵν' οὕτωσι αὐτῶν ἀκούσῃ.

Κλίων.

πάνυ γε καὶ σύ δὲ φέρε.

Ἄλλαντοσάλης.

ἰδοῦ.

Κλίων.

ἰδοῦ, νῆ τὸν Δί οὐδὲν κωλύει.

Hinc vides Aldinae editioni codicem nulum adstipulari. In r. 970. membr. et C. habent αὐτοὺς ἰσιῶν. In B. est ἰσιῶν et superscriptum ἰσιῶν. In Bern. Juntae editione ἰσιῶν.

ἤκουσ' ἀντιλεγόντων, 980
 ὡς εἰ μὴ γένοιτ' οὗτος ἐν
 τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
 στην σκευὴ δύο χρησίμια,
 δοῖδ' οὐδὲ τορύση.
 ἀλλὰ καὶ τὸδ' ἔγωγε θαυ- 985
 μάξω τῆς ὁμοουσίας
 αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
 παῖδες, οἱ ξυνεφοίτων,
 τὴν Δωριστὴν μόνην ἀρ-
 μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, 990
 ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
 κἄτα τὸν κιθαριστὴν
 ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
 ειν, ὡς ἀρμονίαν ὁ παῖς
 οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν,
 ἣν μὴ Δωροδοκηστί. 995

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ,
 ΧΟΡΟΣ.

Κλ. ΙΔΟΥ, θέασαι, κούχ' ἅπαντας ἐκφέρω.
 Αλ. οἴμ', ὡς χεσεῖω, κούχ' ἅπαντας ἐκφέρω.
 Δη. ταυτὶ τί ἐστι;
 Κλ. λόγια.
 Δη. πάντ';
 Κλ. ἐθαύμασας;
 Αλ. καὶ, νῆ Δί', ἔτι γ' ἐμοί' ἔστι κιθαρὶς πλεῖα. 1000
 ἐμοὶ δ' ὑπερφῶν, καὶ ξυνοικία δύο.

983. δύο. Sic recte membr. ut et metri ratio flagitat. Perperam vulgo δύο. Versus constat ex epitricto quarto et dliambo, ut tertius superioris periodi.

ἰς τῶν δειγμάτων | τι τῶν δικῶν.
 σπυρσὶν δὲ | ο χρησίμια.

989. μόνην ἀρμόττεσθαι. Vulgo inseritur particula ἂν, quam, quia eam nesciunt codd. A. C. expunxi. Factum nollem. Requiritur enim ad metri integritatem; nec in phrasi otiosa est: vim ejus in versione expressi: aptare consuevisse. Constat hic Chorus sex pe-

riodis: singularum tres primi versus dimetri sunt acatalect. quibus subjicitur dimeter catalect. Dimeter hic quoque versus esse debet, et est revera acatalect. ut illi, quorum dimensionem supra representavi, iisdem constans pedibus:

τὴν Δωριστὴν | μόνην ἂν ἀρ—

996. Δωροδοκηστί. Sic tres codd. et primarij editt. In recentioribus Δωροδοκηστί.

1000. ἐμοί' ἔστι. Vulgo ἐμοῦ' ἔστι.

1001. ξυνοικία δύο. Sic bene edidit Bern. Junta. Perperam vulgo δύο. Ammonius: οἰκία, ἢ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ δύο.

Δη. φέρ' ἴδω, τίνος γὰρ εἰσιν οἱ χρησμοὶ ποτε;
 Κλ. οἱ μοὶ μὲν εἰσι Βάκιδος.
 Δη. οἱ δὲ σοὶ, τίνος;
 Αλ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.
 Δη. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
 Κλ. περὶ Ἀθηναίων, περὶ Πύλου, 1005
 περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων γεραγμάτων.
 Δη. οἱ σοὶ δὲ, περὶ τοῦ;
 Αλ. περὶ Ἀθηναίων, περὶ Φακῆς,
 περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
 περὶ τῶν μετρούτων τάλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
 περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ σπῆος οὐτοσί δάκοι. 1010
 Δη. ἄγε νυν, ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
 καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ κείνον, ὃπερ ἤδομαι,
 ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
 Κλ. ἄκουε δὴ νῦν, καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
 Φεράξου, Ἐρεχθεΐδη, λογίων ὀδόν, ἣν σοὶ Ἀπόλλων 1015
 ἴαχεν ἐξ ἄδυτοιο διὰ τριπύδων ἐριτίμων.
 σῶξέσθαι σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα κερχαεῖδοντα,

τίρου κατακουμένη συνοικία δὲ, ἢ πολλοῖς, καὶ μισθοῦμένη. Scholiastes Aeschiniis Vulkenario laudatus: ἴσθαι μὲν γὰρ πολλοὶ μισθοῦσάμενοι μίαν οἰκίαν διὰ λόγους ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦσιν ἔσθαι δ' εἰς ἰνοικίαι, οἰκίαν. Unde intelligitur pauperiorum hominum συνοικίαν esse.

1003. οἱ μοί. Perperam vulgo οὐμοί. Vide ad Ran. 461.

1005. ἰσθὶν δὲ περὶ σοῦ; Male vulgo ἰσθί—

1006. περὶ ἁπάντων γεραγμάτων. Nescio quid cogitarit Kusterus, cui metri fulciendi gratia scribendum esse videbatur περὶ γ' ἁπάντων. Fulcro non indiget versus, qui rectis integrisque pedibus incedit. Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ingratum facit hiatus, cui vitando inseri debet, vel solet particula γη. Exemplum suppeditant singulae paginae.

1007. οἱ σοὶ δὲ, περὶ σοῦ; Sic veteres editt. omnes. In recentioribus abest particula δὲ versus omnino necessaria. Eam typhoteta incuria in nescio qua officina omissam, nec Kusterus, nec Berglerus reposuit, qui veteres editt. non ea, qua par erat, curiositate consuluerunt.

1010. περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. τὸ σπῆος οὐτοσί δάκοι. Sic optime scriptus est hic

versus in membr. In alijs minus sinceris codd. v. 1006. librarij errore hic integer repetitus est: huicque subjectus est in C. hic, si Dis placet, versus, τὸ σπῆος οὐτοσί δάκοι. In B. verò, ut in impressis, τὸ σπῆος ἂν οὐτοσί δάκοι. Ineptè inserta fuit particula ἂν sciolo, qui verba illa per se versus constituere ratus, ad formam iambici metri eum redigere voluit. Verba autem illa ne Berglerus quidem intellexit, ut ex ejus versione liquet: istud penem facile momorderit. οὐτοσί non valet istud. Quin sinceram poetæ manum restituisse censeamur non obstande debet metrici Scholiastæ auctoritas, qui versus, prout in impressis fertur, pro dimetro iambico agnoscit. Nugatur enim hic, ut fere solet, græculus ille, nec cuiquam paulo adteriori fucum fecisset. Non solet Comicus noster medios inter seuarios sic dimetros inserere. Præterea in melioribus codd. versiculus ille nec dimeter, nec iambicus est. Particula ἂν, quam mala manus inferst, sententiæ prorsus repugnat. Imprecatur isicarius Cleoni: præinde modus optatius, non potentialis adhiberi debet: penem iste sibi momorderat. Ista addere necessarium duxi, ne quem transversum ageret Kusteri nota.

- ὅς πρόσθεν λάσκων, καὶ ὑπὲρ σέο δεινὰ κεκραγώς,
σοὶ μισθὸν ποριεῖ· κἄν μὴ δρᾷ ταῦτ', ἀπολείται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακράζουσι κολοιοί. 1020
- Δη. ταυτὶ, μὰ τὴν Δήμητρ', ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γὰρ ἔστ' Ἐρεχθεῖ, καὶ κολοιοῖς, καὶ κυνί;
Κλ. ἐγὼ μὲν εἰμὶ ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαι μὲν ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
Αλ. οὐ τοῦτο φήσ' ὁ χρησμὸς· ἀλλ' ὁ κύων οὐδὲ, 1025
ὡσπερ θύρας σου, τῶν λογίων παρῆσθαι.
ἐμοὶ γὰρ ἔστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
Δη. λέγε δὴτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μὴ μὲν ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκη.
Αλ. Φράξου, Ἐρεχθεῖδ', κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, 1030
ὅς κέρω σαιῶν σ', ὁπόταν δειπνῆς, ἐπιτηρῶν,
ἐξέδεταί σου τοῦψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκης·
ἔσφοιτῶν δ' ἐς τοῦπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.
Δη. νῆ τὸν Ποσειδῶ, πολὺ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι. 1035
Κλ. ὦ τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
'Ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέοντ' ἰεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὅς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κωνῶσι μαχεῖται,
ὡστε περὶ σκύμοισι βεβηκώς· ὃν σύ φύλασσε,
τείχος ποιήσας ξύλινον, πύργους τε σιδηροῦς. 1040
Δη. ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;
Αλ. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ.
Κλ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ.

1018. λάσκων. In membran. ut in edit. Bern. Junta, δάκνων, quod in C. pro glossa superscriptum est. Melius in hoc cod. sine v. paragogico, quod in cæsura nesciunt antiqua ornacula heroicis versibus conclusa, ἢ πρὸς δὲ λάσκων. Hesych. λάσκουσι κύνας, δάκνουσιν.— ὀπίσθιο. Vulgo minus bene ὀπίσθιο.
1020. κατακράζουσι. Sic tres codd. Vulgo κατακράζουσι. Recte in impressis mox v. 1051. ἐπικράζουσι.

1031. σαιῶν σ', ὁπόταν. Sic recte membr. In B. pronomen, quod in textu omisum fuerat, librarius superne reposuit. Male abest in impressis.

1033. ἰς τοῦπτάνιον. Male in membr. τούπτάνιον. Vide Valckenarium ad Eurip. Phæn. p. 252. et 497.

1039. ἢ ἐν φύλασσι. Sic perbene

membr. Vulgo φύλαξαι, reclamante sententia, quam Cleo mox declarat, verbum illud interpretatus per σώζειν. Valent itaque ista ἢ ἐν φύλασσι, quem tu custodi, observa, ne quid mali ei fiat.

1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον. Adludit ad oraculum Atheniensibus tempore Persici belli datum, quod refert Herodotus l. vii. p. 568.

1042. ἔφραζεν ὁ θεός. Liquido patet sic legendum esse, quod ipse admittit Comicus v. 1048. πῶς δὴτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός; Hic in duobus codd. ut in impressis, est ἔφραξεν, claudicante versu. In B. e prava librarii emendationis ἔφραξεν. Emendaveram primum paulo liberius:

σαφίσαθ' ὁ θεός ἔφραξεν σοὶ σώζειν ἐμέ. Sed genuinum est id quod reposui, ἔφραζεν.

- ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.
Δη. καὶ πῶς μὲν ἑλελήθης Ἀντιλέων γεγεννημένος;
Αλ. ἐν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἐκῶν, 1045
ὁ μόνον σιδηροῦν τεῖχος ἔστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.
Δη. πῶς δὴτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;
Αλ. τοῦτον
δῆσαι σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγω ξύλω.
Δη. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγῳ ἤδη μοι δοκεῖ. 1050
Κλ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικράζουσι κορώναι.
ἀλλ' ἰερακα φίλει, μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὅς σοι
ἦγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνοισ.
Αλ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγῶν παρεκινδύνευσε μεδυσθεῖς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦδ' ἠγεῖ μέγα τούργον; 1055
καὶ κε γυνή φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναδείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.
Κλ. ἀλλὰ τότε φράξου, πρὸ Πύλου Πύλον ἦν σοι ἔφραζεν.
'Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο—
Δη. τί τοῦτο λέγει ΠΡΟ ΠΥΛΟΙΟ;
Αλ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψασθ' ἐν βαλανεῖω. 1060
Δη. ἐγὼ δ' ἄλυτος τήμερον γενήσομαι.
Αλ. αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφῆρπασεν.
ἀλλ' οὐτοσί γὰρ ἔστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν ἀνάν. [1065
Δη. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίνωσκε, τοῖς ναύταισι μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
Αλ. Αἰγεῖδ', φράσσαι κυναλώπεκα, μὴ σε δολώσῃ,
λαΐδαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδῶ, πολυῖδριν.
οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο;

1044. ἰλιλάθης. Vulgo ἰλιλάθης. Vide supra ad 822.

1046. καὶ ξύλον. In membran. ξύλων. Sic etiam in C. a prima manu, emendatum postea in ξύλον. In B. ξύλον, et superscriptum ξύλον. Librarius turbavit recordatio lectionis in v. 1040. τεῖχος ποιήσας ξύλινον.

1056. καὶ κε γυνή φέροι. Sic recte B. ut impressi: solæce in A. C. φέρι.

1067. φράσαι. Perperam in codd. scriptum φράσαι. In B. alterum σ superscriptum, recte. φράσαι heroicis poetis frequens. Quod impressi exhibent

φράσαι, nauci non est.

1069. οἶσθ' ὅ τι γ' ἔστιν τοῦτο; Perperam vulgo οἶσθ' ὅτι τοῦτο τί ἔστι; In membr. ut in edit. Bern. Junta οἶσθ' ὅτι τοῦτο; — Φιλ.—toto deficiente pede. In C. οἶσθ' ὅτι τί ἔστι τοῦτο;—Φιλδοστραται, ἢ κυναλώπηξ. Quia monitus fuerat in oraculo sibi cavere a Cleone, quem κυναλώπηκα appellatum audiverat, quum quaerat Isiciarius, num perceperit, quid hoc nomine significetur, respondet Demus Philostratum esse; quia famoso illi lenoni cognomen fuerat impositum κυναλώπηξ, quo indigetatur in Lys. v. 957.

- Δη. Φιλόστρατος, ἢ κυναλώπηξ.
 Αλ. οὐ τοῦτό φησιν· ἀλλὰ ναῦς ἐκάστοτε 1070
 αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὐτοσί·
 ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ δίδοναι σ' ὁ Λοξίας.
 Δη. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;
 Αλ. ὅπως;
 Δη. ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χυφὸν κύων, ταχύ.
 Δη. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί; 1075
 Αλ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
 ὅτι ἡ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
 Δη. εἶεν.
 Αλ. τοῦτοισ' ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
 Αλ. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν. [1080
 ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
 χρῆσμὸν Λητοῖδος, Κυλλήνην, μὴ σε δολώσῃ.
 Δη. ποῖαν Κυλλήνην;
 Αλ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
 Κυλλήνην ὄρθῶς, ὅτι φησ', Ἐμβαλε κυλλῆ.
 Κλ. οὐκ ὄρθῶς φράζεις. τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
 ἐς τὴν χεῖρ' ὄρθῶς ἠνίξατο τὴν Διοπείδους. 1085
 ἀλλὰ γὰρ ἐστὶν ἐμοὶ χρῆσμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός·
 αἰετὸς ὡς γίγναι, καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
 Αλ. καὶ γὰρ ἐμοί, καὶ γῆς, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
 χῶτι γ' ἐν Ἐκκατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.
 Κλ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καὶ μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτῇ 1090
 τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίγη πλουθυγίαιαν.
 Αλ. νῆ Δία καὶ γὰρ ἐγὼ· καὶ μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτῇ
 ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαυξ αὐτῇ πικαδῆσθαι·
 εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω

Nihil hic commune habuit cum aliis, quibus cognomen inditum fuit *χυναλώπηξ*.
 1074. ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ, χυφὸν κύων, ταχύ.
 Sic recte membran. Perperam in aliis libris *ὅτι τριήρης*, manifesta menda. Postulat enim sermonis indoles, ut nomini *τριήρης* perinde ac sequenti *κύων* articulus adjungatur, non secus ac in v. 207, quem similis invaserat corruptela: *ὁ δολῶν γὰρ ἐστὶ μακρὸν, ὅ τ' ἀλλὰς αὐ μακρὸν*.

Reformandus est ad codd. fidem locus in Ran. 455. ubi pravam retinui lectionem, *περὶ τοῖς ξένους καὶ τοῖς ἰδιώταις*,

quum ad Atticis normam itidem scripserit Comicus, *περὶ τοῖς ξένους καὶ τοῖς ἰδιώταις*. Sed de hoc alibi.

1076. *ἤκασεν*. Sic C. ut impressi. Perperam in A. B. *ἴκασεν*. Vide supra ad v. 230.

1086. *ἔστιν ἐμοί*. Vulgo *ἔστιν μοι*. In A. C. *ἔστι μοι*.

1088. *Ἐρυθρᾶς γε*. In B. *Ἐρυθρῆς γε*. In A. C. *Ἐρυθρᾶς γε*.

1093. *ἐκ πόλεως*. Ex arce. Vide not. ad Lys. 245.

1094. *ἀρυβάλλω*, *πικαδῆσθαι* *ἀρυβαίον*, ἢ *ἀρυβαίον*, ὡς τὰ *συ-*

- ἀμπεροσίαν κατὰ σοῦ· κατὰ τούτου δὲ σκοροδάμην. 1095
 Δη. ἰού, ἰού·
 οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
 καὶ μὴν ἑμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
 γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.
 Κλ. μὴπω γ', ἰκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ 1100
 κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον κατ' ἡμέραν.
 Δη. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
 ἐξηπατήθην ὑπὸ τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
 Κλ. ἀλλ' ἀλφίτ' ἤδη σοι ποριῶ σκευασμένα.
 Αλ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας, 1105
 καὶ τοῦτον ὅπτόν· μὴδὲν ἄλλ', εἰ μὴ σθιε.
 Δη. ἀνύσατε νῦν, ὅ τι περ ποιήσεθ'· ὡς ἐγὼ,
 ὁπότερος ἂν σφῶν εὐ με μᾶλλον ἂν ποιῆ,
 τούτω παραδώσω τῆς Πρυκὸς τὰς ἡνίας.
 Κλ. τρέχοιμ' ἂν ἤδη πρῶτερος. 1110
 Αλ. οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγὼ.
 Χο. ὦ Δῆμε, καλὴν γ' ἔχεις
 ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄν-
 θρωποι δεδίασι σ', ὡς-
 περ ἄνδρα τύραννον.
 ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
 δωπευόμενός τε χαί-
 ρεις, κἀξαπατώμενος,
 πρὸς τὸν τε λέγοντ' ἀεὶ
 κέχηναι· ὁ νοῦς δέ σου
 παρῶν ἀποδημεῖ. 1115
 Δη. νοῦς οὐκ ἐνὶ ταῖς κόμαις
 ὑμῶν, ὅτι μ' οὐ φρονεῖν
 νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἐκῶν
 ταῦτ' ἠλιθιάζω.
 αὐτός τε γὰρ ἦδομαι 1120
 βρύλλων τὸ κατ' ἡμέραν

σπασὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ἰμείσητα ἀρυβάλλωσι καλοῦσιν. Athenæus in Fragm. a Casaubono edito Animadvers. p. 783. Ad balnearum instrumentum pertinent *ἀρυβάλλω* et *ἀρυβαίον*, quod testatur Pollux vii. 166. hicque pro vasis accipi debent, quibus balneatores aquam in lavantium corpus

infundebant, quorum ἀρυβάλλω altero capacius fuisse videtur.

1099. *κἀναπαιδεύειν πάλιν*. Quia scilicet, ut est in Nub. 1417. *δις παιδεύει οἱ γέροντες*.

1110. Pars versus prior Isicario vulgo tribuitur, posterior Cleoni. Personas in ordinem reposuimus, ut sunt in A. B.

- κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην
τοῦτον δ' ὅταν ἦ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα. 1130
- Χσ. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς,
εἰ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή. 1135
- εἰ τούσδ' ἐπίτηδες, ὥσ-
περ δημοσίους, τρέφεις
ἐν τῇ Πυκίᾳ· καὶ δ' ὅταν
μή σοι τύχη ὄψον ὄν,
τούτων ὅς ἂν ἦ παχὺς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς. 1140
- Δη. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν,
καὶ μ' ἐξαπατούλλειν.
τηρῶ γὰρ ἐκάστοτ' αὐ-
τούς, οὐδὲ δοκῶν ὄραϊν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφασί μου,
κημὸν καταμηλῶν. 1145
- 1150

ΚΛΕΩΝ, ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, ΔΗΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

- Κλ. ΑΠΑΓ' ἐς μακαρίαν ἐκποδῶν.
Αλ. σύ γ', ὦ φθόρε.
Κλ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
Αλ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρῶπαλαι, πάλαι. 1155
Δη. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι

1151. οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς. Sic bene C. Vulgo ποιεῖς. Cum indicativo particulam ἂν construi ostendimus ad Pl. 885. Nub. 465.

1136. δημοσίους, quos Ran. 733. φαρ-

μακούς appellat, quo nomine utitur etiam in fine hujus tabulae v. 1405.

1146. οὐδὲ δοκῶν ὄραϊν. Videre me dissimulans. Vide not. ad Pl. 837.

- βδελύττομαί σφω, καὶ πρῶπαλαι, πάλαι, πάλαι.
Αλ. οἷσθ' οὖν ὁ δρᾶσον;
Δη. εἴ γε μὴ, φράσεις γε σύ.
Αλ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου. 1160
- Δη. δρᾶν ταῦτα χρή.
ἄπιτον.
Αλ. ἰδοῦ.
Δη. θέοιτ' ἂν.
Κλ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῷ.
Δη. ἀλλ' ἢ μεγάλας εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, νῆ Δί', ἢ γὰρ θρύψομαι.
Κλ. ὄρας; ἐγὼ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
Αλ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος. 1165
Κλ. ἰδοῦ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ,
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
Αλ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ, τῇ χειρὶ τῇ ἑλεφαντίνῃ.
Δη. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον. 1170
Κλ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πῖσινον, εὐχραν καὶ καλόν·
ἔτόρυνε δ' αὐθ' ἢ Παλλὰς, ἢ Πυλαιμάχος.
Αλ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πώλεαν.
Δη. οἶει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἐτι τήνδε τὴν πώλεον,
εἰ μὴ φανερώς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
Κλ. τουτὶ τέμαχος σοι ὄδωκεν ἢ Φοβεσιστρέατη.
Αλ. ἢ δ' Ὀβριμοπάτρα γ', ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,

1158. εἴ γε μὴ, nempe οἶδα, φράσεις γε σύ. Sic in Pace 1061. quaerenti Trygæo, ἀλλ' οἷσθ' ὁ δρᾶσον; respondet Hierocles, ἦν φράσεις. De formula οἷσθ' ὁ δρᾶσον vide ad Av. 54.

1161. In membr. et in C. personæ notatæ sunt, ut in impressis, quos inconsiderate et male secutus sum. Loquendi vices in B. aliter et prout personis convenit, divisæ sunt. Prior, ut par est, Cleo Demi consilium probat, eique exsequendo se accingit, dicens ἰδοῦ. Postea isiciarius e scena erumpens ait, ὑποθεῖν οὐκ ἐῷ. His in verbis, Cleoni si tribuantur, parum est acuminis; sin isiciario, plurimum. Gloriatum fuerat Cleo v. 742. se duces exercitus

ad Pylum supplantavisse: τοὺς στρατηγούς ὑποθερμῶν τοὺς ἐν Πύλῳ. Idcirco isiciarius ei nunc dicit: haud sane me in hoc cursu, ut alios facere soles, supplantabis. ὑποθεῖν οὐκ ἐῷ. Supplantari me non sino. Eadem est significatio verborum ὑποθερμῶν et ὑποθεῖν: estque istuc eo facietius, quod simul adludit ad Demi verba θείοιτ' ἂν.

1163. ἢ γὰρ θρύψομαι. Nisi delitias faciam. Gallice: ou il faudra que je sois bien difficile. Vel ou je ferai bien le venchevi. Vini verbi non reddiderat Berglerius vertens, aut profecto obtundar.

1178. Ὀβριμοπάτρα. Sic bene membran. et edit. Bern. Juntæ. Vulgo ἔμ-

- καὶ χόλικος, ἠύστρου τε, καὶ γαστρὸς τόμον.
 Δη. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέλου μεμνημένη. 1180
 Κλ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν
 ἔλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
 Αλ. λαβὲ καὶ ταῖθι νῦν.
 Δη. καὶ τί τούτοις χεῖρήσομαι
 τοῖς ἐντέροις;
 Αλ. ἐπίτηδες αὐτ' ἐπεμψέ σοι
 εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἢ θεός· 1185
 ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
 ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
 Δη. ὡς ἠδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
 Αλ. ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.
 Κλ. λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον. 1190
 Αλ. παρ' ἐμοῦ ὃ ὄλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
 Κλ. ἀλλ' οὐ λαγῶ ἔξεις ὑπόθεν δῶς· ἀλλ' ἐγώ.
 Αλ. οἴμοι· πόθεν λαγῶά μοι γενήσεται;
 ὦ θυμέ, νυθὶ βωμολόχον ἔξευρέ τι.
 Κλ. ὄρᾳς τὰδ', ὦ κακόδαιμον; 1195
 Αλ. ὀλίγον μοι μέλει·
 ἀλλὰ γὰρ ἐκείνοι γ' ὡς ἔμ' ἔρχονται.
 Κλ. τίνεις;
 Αλ. πρέσβεις, ἔχοντες ἀργυρίου βαλάντια.
 Κλ. ποῦ, ποῦ;
 Αλ. τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ εἴσεις τοὺς ξένους;
 ὦ Δημίδιον, ὄρᾳς τὰ λαγῶ, ἄ σοι φέρω;

Ἐπισημῶτα. Insittiam literam μ in ὄρῳ et compositis non agnoscit genuinus sermo græcus. Librariorum vel Grammaticorum sequioris ævi commentum est. Quod autem ad prosodiam adtinet, cujus lex violata videri possit ob productam hujus vocis primam syllabam, eam sequitur Comicus, qua Epicī poëtæ, a quibus ridiculi causa illa Palladis epitheta sumsit, eam vocem efferre solent, in qua licentiæ est locus, quia extra communis et comici sermonis usum est. Apud Athenæum etiam pag. 94. E. ubi hi versus proferuntur, exstat ἔπισημῶτα.

1182. ἱλατῆς genus est placentiæ; Suidæ, πλακουντῶδης πῖμα πλατῶ, ἔδιν καὶ ἡ ἱππομῖα παρὰ τὸ τὰς χε-

ρῶν ἱλαίνεσθαι εἰς πλάτος. ἡ ἀρετὸς πλατῶς, ἐν ᾧ τὸ ἴσιος ἰσίδιστος, καὶ προσήγουν τοῖς βωμοῖς. Posterioris generis est placenta illa in Dionysiaci sacro offerenda, Acharn. 245.

ὦ μῆτις, ἀνάδος διῶο τὴν ἱππῆρῶν, ἢ ἴσιος καταχίω τοῦ λατῆρος τουτουί. Ludit autem Comicus in adfinibus vocibus ἱλατῆς, ἱλαίνω.

1185. ἱππομῖαν. Suidas: τὰ ἱππομῖα, τὰ ἀπὸ τῆς τρέσιδος ἀρχόμενα ζύλα, ἱππομῖα καλεῖται, οἱ δὲ, τὸ τῶν πῶν ἴσιος· οἱ δὲ τὰ ἱππομῖα. βίβλιον δὲ τὴν τῶν ἱππομῖαν ὕλην λίγιν. Costæ, seu statumina. Similis est præcedenti eum qui neuter latine exprimi potuit. Jocus qui sequitur leviter adumbravimus.

- Κλ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τὰμ' ὑφῆρπασας. 1200
 Αλ. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
 Δη. εἶπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἀρπάσαι;
 Αλ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ· τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
 Κλ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ'.
 Αλ. ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.
 Δη. ἄπιθ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις. 1205
 Κλ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεδήσομαι.
 Αλ. τί οὐ διακρίνεις, Δημ', ὑπότερός ἐστι νῶν
 ἀνήρ ἀμείνων περὶ σέ, καὶ τὴν γαστέρα;
 Δη. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηριῶ
 δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς; 1210
 Αλ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
 ξύλλαβε σιωπῆ, καὶ βασάνισον ἄπτ' ἐνι,
 καὶ τὴν Παφλαγόνος· καμῆλει κρινεῖς καλῶς.
 Δη. φέρε ἴδω, τί οὖν ἐνεστίν;
 Αλ. ἀλλ' ὄρᾳς κενῆν,
 ὦ παππίδιον. ἅπαντα γὰρ σοι παρεφόρου. 1215
 Δη. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
 Αλ. βιάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
 ὄρᾳς νυν;
 Δη. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα.
 ὅσον τὸ χεῖμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
 ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμῶν τυννουτονί. 1220
 Αλ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο·
 σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν, ὧν ἐλάμβανεν
 αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
 Δη. ὦ μιαρῆ, κλέπτων ὅη με ταῦτ' ἐξηπάτας;
 ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα, καὶ δωρησάμαι. 1225
 Κλ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῶ γε τῇ πόλει.

1214. Vulgo sic legitur:

φίρε' ἴδω, τί οὖν ἔστι; — ἀλλὰ γ' οὐχ ὄρᾳς κενῆν;

At membr. exhibent: φίρε' ἴδω, τί οὖν ἔστιν; — ἀλλ' οὐχ ὄρᾳς κενῆν. Optima lectio, modo negatio eliminetur, ita ut phrasis affirmativa sit, non interrogativa:

φίρε' ἴδω, τί οὖν ἔστιν; — ἀλλ' ὄρᾳς κενῆν. Aptius est verbum ἔστιν, et versus est longe modulatur. In C. scriptum:

φίρε' ἴδω, τί οὖν ἔστιν; — ἀλλ' οὐχ ὄρᾳς κενῆν.

1218. ὅσον πλέα. Sic tres codd. Vulgo ὅσον. Genitivus τῶν ἀγαθῶν pendet ab admirandi adverbio οἴμοι.

1220. τυννουτονί. Sic emendate scriptum in codd. Vulgo τουνουτονί.

1222. σμικρὸν. Vulgo μικρὸν.

1225. Objicit Cleoni δωροδοκίαν, et quoniam adfines sunt voces δῶρον et δωροδοκίαι, e quibus jocus supra jam accessit v. 987. hic δωρίζω Comicus, ut eandem rem innuat. Vel, quod probabilius videtur, sumptus est hic versus e poëta aliquo Dorico.

- Δη. κατάδου ταχέως τὸν στέφανον, ἴν' ἐγὼ τούτῳ αὐτὸν περιθῶ.
- Αλ. κατάδου ταχέως, μαστιγία.
- Κλ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ μοι χρεσμὸς ἐστὶ Πυθικὸς φράζων, ὕφ' οὗ με δεῖ ποδ' ἠττάσθαι μόνου. 1230
- Αλ. τούμῳ γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.
- Κλ. καὶ μὴν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ, εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς δεσφάτοις. καὶ σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι. 1235
- Αλ. παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
- Κλ. ἐν ταῖσιν εὐστραῖς κονδύλοις ἡρμοττόμη. πῶς εἶπας; ὡς μου χρεσμὸς ἀπτεται φρενῶν. εἶεν.
- Αλ. ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλιν ἐμάνθανες; κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἑναυτίον.
- Κλ. Ω ΦΟΙΒ' ΑΠΟΛΛΟΝ ΛΥΚΙΕ, ΤΙ ΠΟΤ' ΕΜ' ΕΡ- ΓΑΣΕΙ; 1240
- Αλ. τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος; ἠλλαντοπῶλον.
- Κλ. καὶ τί;
- Αλ. κἀδινεσκόμη.
- Κλ. οἴμοι κακοδαίμων οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγὼ. λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχοῦμεθα. καὶ μοι τοσοῦτον εἶπέ' ἰσχυρότερον ἐν ἀγορᾷ ἠλλαντοπῶλεις ἔτεδον, ἢ πὶ ταῖς πύλαις; 1245
- Αλ. ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὄνιον.
- Κλ. οἴμοι· ἐπέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ δεσφάτον. κυλίνδεται εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα. ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι· καὶ σ' ἄκων ἐγὼ 1250
- λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,

1230. Vulgo legitur metro pessun-
dato:

φράζων, ὕφ' οὗ με δεῖ ποδ' ἠττάσθαι μόνου. Nihil variant codd. nisi quod in membr. non melius scriptum est διήσειν ἠττάσθαι, omisso pronomine. Numeros, quorum depravationem non animadvertent in-
terpretes, facile restituit:

φράζων, ὕφ' οὗ με δεῖ ποδ' ἠττάσθαι μόνου. 1235. ἰφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Ab-
solute etiam intelligi possit: an, puer
quis es, frequentasti ludum aliquem?
Sicque scribendum esset ἴς τίνος, ut est

in B. sensu laud deteriori.
1239. κλίπτων ἰπιορκεῖν. Sic B. C.
Vulgo κλίπτων, ἰπιορκεῖν—Supra 428.
ἰπὶ πῶρκεν δ' ἠεπακός.

1240. Versus est ex Euripidis Tele-
pho, teste Scholiaste.

1242. κἀδινεσκόμη. Sic scriptum o-
portuit. Vulgo καὶ βινεσκόμη. Bergle-
rus apostrophum, elisi augmenti indi-
cem, interposuit. Vide not. ad v. 270.

1249. Versus est ex Euripidis Belle-
rophonte, teste Scholiaste.

1251. Parodia versuum Euripidis in

- κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μάλλον, εὐτυχῆς δ' ἴσως.
- Αλ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
- Χο. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι ἀνῆς γεγένησαι δι' ἐμέ· καὶ σ' αἰτῶ βραχὺ, 1255
- ὅπως γένομαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
- Δη. ἐμοὶ δὲ γ', ὅ τι σοι τούνομ', εἶπ'.
- Αλ. Ἄγοράκριτος.
- ἐν τῇ γορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐδοσκόμη.
- Δη. Ἄγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω, καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τούτονι. 1260
- Αγ. καὶ μὴν ἐγὼ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς, ὥσθ' ὁμολογεῖν σε, μῆδέν' ἀνδρώπων ἐμοῦ ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίῳ πύλει.
- Ημ. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν, ἢ καταπαυομένοισιν, 1265
- ἢ δοῶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεΐδειν, μῆδέν ἐς Λυσίστρατον, μῆδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὔ, λυπεῖν ἐκούσῃ καρδίᾳ; καὶ γὰρ οὐτοσί, φίλ' Ἀπολλων, 1270
- πεινῆ, θαλεροῖσι δακρύοισιν σᾶς ἀπτόμενος φαρέτρας
- Πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
- Χο. Λοιδορεῖσθαι τοὺς πονηροὺς, οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, ἀλλὰ τιμῆ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογιζέται. 1275

Ἰσώκω· σὶ δ' ἄλλη τις γυνὴ κικητέ-
ται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μάλλον, εὐτυχῆς δ'
ἴσως.

1256. Φανὸς proprium viri nomen est,
quod occurrit etiam in Vesp. 1220. quo
ex loco conjicere possis scribam illum
fuisse Cleonis familiarem. Si nomen
fictum non est, nulla hic esse possit ad-

lusion ad verbum φαῖναι, delatorum et sy-
cophantarum proprium, cujus significa-
tionem in exemplum hunc locum citat
Eustathius ad Odys. l. 1607. l. 16. ὅτι
δὲ οἱ ἴσχυρον Ἀττικοὶ οὐκ ἀγαθὸν λέξον
ἴχον· τὸ φαῖναι, δηλοῖ καὶ ὁ συνοφάντης,
καὶ ὁ παρὰ τῷ Κωμικῷ Φανὸς ὑπογραφεὺς
δικῶν.

1258. ἐν τῇ γορᾷ. Istone modo, an
ἐν τῇ ἀγορᾷ sine elisione scribatur, nihil
interest. Sed prava est codd. scriptura
ἐν τῇ γορᾷ.

VOL. III.

1259. τοίνυν ἑμαυτόν. Sic tres codd.
Vulgo particula γε inseritur.

1263. Κιχηναίων. Salse et irrortie
pro Ἀθηναίων, formato nomine a κίχηρα
quod de stultis et imprudentibus saepe
usurpat Comicus.

1264. Sumta sunt hæc e Pindaro,
teste Scholiasta, qui Lyrici verba pro-
fert:

τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ δοῶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεΐσαι;
καὶ δοῶν ἵππων ἐλατῆρας ἀεΐσαι;
1271. Θαλεροῖσι δακρύοισιν. Vulgo θα-
κρύοισι, deficiente ad metri integritatem
syllaba, ut e comparatione antithetico-
rum versuum liquido patet.

πεινῆ θαλε | ροῖσι δακρύ | οῖσιν.
τὸν δ' ἀπτο | λῖν ἰπὸν ὁ | μοῖον.
In A. C. etiam sine paragoge θαλεροῖσι.
1275. ὅστις εὖ λογιζέται. Sic tres

κ

εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκούσαι καὶ κακὰ,
οὗτος ἦν ἐνδηλός, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν, ἢ τὸν ὄρνιθον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ, τοὺς τρεῖσιν οὐ ξυγγενής, 1280
Πριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἠσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος· ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὐτοῦ γλώτταν αἰσχραῖς ἠδοναῖς λυμαίνεται,
ἐν κατὰυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον, 1285
καὶ μολύνων τὴν ὑπὲρ, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνῶν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἀνδρὰ μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὐ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

Ημ. Ἡ πολλακίς ἐννουχίαισι 1290
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεξήτηχ', ὅπως ποτὲ φαύλως
ἔσθιει Κλεωνύμος.
Φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐξεπτόμενον
τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέριων, 1295
οὐκ ἂν ἐξέλθειν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἔην ὁμοίως·
Ἰθ', ὡς ἄνα, πρὸς γονάτων,
ἐξέλθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

codd. Nec sollicitanda videtur illa lectio, quæ sic resolvitur: ἀλλὰ τιμὴν τοῖς χρηστοῖς εἶναι λογίζεται, ὅστις λογίζεται εἶναι. Quicumque recte iudicat. Dawesio Misc. crit. p. 280. legendum videbatur ἢ τις, quod bonum, forte etiam usitatum, nec tamen ideo contra codd. fidem reponi debuit.

1285. Hesychius: κατὰυρα, κατὰυρίαι, πύρην, κατὰυρίαι, εἰκοίς, ἢ' ὅν αἱ ἐπιπύρην, κατὰυράδα ἴλιγον. Licet in posteriore glossa ad hunc Comici locum respexisse videatur Grammaticus, non tamen necesse erat, ut scriberet κατὰυρίαι. Utraque enim forma legitima est κατὰυρίαι et κατὰυρίαι, ut ἐπιπύρην et ἐπιπύρην, de quibus supra.

1286. Nomen ἐσχάρα hic τὸ γονακίον μέρος significat, ut Eustathius declarat ad Odys. p. 1323. l. 29. ἔπλεον δ', ὅτι ἐσχάρα καὶ τὸ γονακίον ἰκάλειν μέρος.

Hancque præstabat expositionem sequi, præ illa Scholiastæ, τὰ χεῖλη τῶν γυναικῶν αἰδοίον.

1289. οὐ ποτ' ἐκ ταυτοῦ μεθ' ἡμῶν — Sic legi debere metri lex ostendit. Vulgo ὅστις ποτ' ἐκ ταυτοῦ. Melius quod ad phrasin in B. οὐδέποτε. Sed utrumque perinde versus abnuit.

1290. Vide ad Ran. 931.

1297. τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἔην ὁμοίως. At illos cum orare, ut sibi æque edendi veniam det. Tum sequitur divitum oratio, quæ una est et unius modi. Vulgo legitur τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Berglerus vertit: At illos cum orare variis modis. Ubinam vero sunt illi varii modi? lectio depravata est. In membran. pro ἀνομοίως scriptum est ἀλλ' ὁμοίως. In C. contextus vulgatus exhibet: margo autem, γγ. ἰάν ὁμοίως. Peccavit in accentu librarius: id quod repositum debet scribere, ἔην ὁμοίως.

Χο. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελεθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόσον, 1300
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἢ τις ἦν γεραιτέρα.

Οὐδὲ πυρδάνεσθε ταῦτ', ὡς παρδένιοι, τὰν τῆ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαι τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἀνδρὰ μοχθηρὸν πολίτην, ὄξινην Ὑπερβολον. —
ταῖς δὲ δοξαῖς δεινὸν εἶναι τοῦτο, οὐκ ἀνασχέδον, 1305
καὶ τιν' εἰπεῖν, ἢ τις ἀνδρῶν ἄσσον οὐκ ἐληλύθει.

Ἀποδρόπαι, οὐδέτ' ἐμὲ γ' ἀρξείπολ'. ἀλλ' ἐάν με χρεῖ,
ὑπὸ τερηδόων σαπέισ' ἐνταῦθα καταγεράσομαι
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐδέτ' ὡς θεοί,
εἶπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγγύμη. 1310
ἦν δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίους, καδῆσθαι μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θεσηῖον πλεούσας, ἢ πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐναῖς ἐπ' ὀλεῖ τὲς λύχνους, καβελκύσας. 1315

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΔΗΜΟΣ.

Ἀγοράκριτος.

Εὐφημεῖν χρὴ καὶ σῶμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι,

1303. εἰς Χαλκηδόνα. Vulgo inepte Καρχηδόνα, eodem librarii errore, qui correctus fuit supra v. 174. Genuinæ scripturæ indicium exstat in scholio ad hunc versum, ubi nunc legitur, Καρχηδῶν δὲ, πάλιν Θεράκης περὶ τὸ Βυζάντιον. Manifestum est autem veterem enarratorem scripsisse, ut et apud Comicum legebat, Χαλκηδῶν πάλιν Θεράκης.

1311. ἦν δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίους. Vulgo εἰ δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίους, redundante syllaba. In membr. est ἂν δ' ἀρέσκη: in C. εἰ δ' ἀρέσκη. Postea solæ vulgo legitur, καδῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θεσηῖον πλεούσας. Syntaxeos ratio flagitabat πλεούση, vel potius πλεούσα. Sed locum hunc corruerunt librarii. Quid Comicus scripserit, ipsemet secum collatus liquido ostendit. In Vesp. v. 270. Chorus senum ait:

ἀλλὰ μοι δοκεῖ σάντας ἰεθὰδ', ὡς ὄρη,
ἔδοντας αὐτὸν ἰκαλίην.

Ad eundem modum Trimeris hic dicit: καδῆσθαι μοι δοκεῖ εἰς τὸ Θεσηῖον πλεούσας. Pronomen μοι ad unam refertur, quæ sententiam suam effatur, πλεούσας ad ceteras omnes quibus consilium datur. Perspicua est in versione sententia: Videtur mihi optimum nobis esse, si

in Thesi aut Eumenidum sanum navigemus, ibique supplices sedeamus. At Berglerus qui græca intellexerit, ex ejus versione haud facile est divinare; sic enim vertit insulsiissime: Constitui sedere supplex in Theseum aut in templum Eumenidum pro navigantibus. Hunc locum tentaverat Sam. Petitus ad Leg. Att. p. 79. vir quidem eruditus, sed in sanandis librorum corruptelis industriæ parum felicitis, et post cum Dawesius, qui et ipse operam lusit, acuminis tamen laude non fraudandus, ob perceptam lectionis mendam, quæ priorum interpretum, Casauboni et Kusteri, stomachum non moverat. Sic autem ille rescribendum esse censuit:

εἰ δ' ἀρέσκη ταῦτ' Ἀθηναίους, καδῆσθαι
ἂν μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θεσηῖον πλεούσας ἂν, ἢ εἰ τὸ τῶν
Σεμνῶν Θεῶν.

Vulgatam lectionem, quam codices omnes adfirmant, ἢ πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν perite vindicavit Th. Burgessius, cujus notam eo minus describere mihi convenit, quo digniorem censeo illum librum, qui omnium has literas colentium manibus teratur.

καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἦδε γέγηθεν
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν πραιωνίζειν τὸ θέατρον.

Χορός.

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε Φανείς νήσοις, καὶ φέγγος Ἀθήναις,
τίν' ἔχων φήμην ἀλαθὴν ἦκεις, ἐφ' ὅτ' ἀκνίσσωμεν ἀλυσίας; 1320

Ἀγοράκριτος.

τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν, καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

Χορός.

καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστάς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

Ἀγοράκριτος.

ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

Χορός.

πῶς ἂν ἴδοιμεν; τίν' ἔχει σκευή; καὶ ποῖός τις γενήσεται;

Ἀγοράκριτος.

οἶός περ Ἀριεῖδῃ πρότερον, καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει. 1325
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγυμένων ψόφος ἦδη τῶν προφυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομένησιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασῶν, καὶ πολυύμνοις, ἴν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

1319. Vulgo sic legitur hic versus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε καὶ φέγγος
ἐν Ἀθήναις.

Numeros innumeros restituere sic periclitatus est Kusterus:

ὦ ταῖς ἱεραῖς νήσοις ἐπίκουρε ἡμῶν, καὶ
φέγγος Ἀθήναις.

Metro quidem tulit opem, sed lalulenta phrasit est. Alteram praetulisset, licet numeris solutam, exemta modo praepositione in, quam non agnoscunt A. C. Bona Comici fortuna, peritam huc admovit manum Valckenarius noster, cuius e felici conjectura, ad Euripidis Hippol. 1122. prolata, quod praecipuum erat, adscivi:

ὦ ταῖς ἱεραῖς ἐπίκουρε Φανείς νήσοις καὶ
φέγγος Ἀθήναις.

Exciderat librarium culpa participium Φανείς, quo sic alibi Noster utitur, et hac ipsa in fabula v. 149.

ἀνάστα ἑσπέρη τῇ πόλει καὶ νῦν Φανείς.

et 836.

ὦ πᾶσιν ἀνθρώποις Φανείς μέγιστον ὠφίλημα.

ad quem locum Berglerus opportune citavit Aeschyl. vers. in Prom. 618.

δ καινὸν ὠφίλημα θηποῖσιν Φανείς.

1321. ὑμῖν. Sic recte B. C. Vulgo ἡμῖν.

1322. ποῦ 'στιν νῦν; Male vulgo ποῦ 'στιν νῦν;

1324. Vulgo sic legitur hic versus:
πῶς ἂν ἴδοιμεν, ποῖός τις γενήσεται, καὶ
πῶς ἔχει σκευή;

Corrupti sunt fæde numeri, nec forma tetrametri anapestici apparet. Præterea solæcum est ἴδοιμεν cum πῶς ἂν. Vide not. ad Lys. 912. Pl. 374. 438. Av. 164. Certa, ni fallor, conjectura poetam manum restituo:

πῶς ἂν ἴδοιμεν, τίν' ἔχει σκευή, καὶ
ποῖός τις γενήσεται;

Mox v. 1339. ποῖός τις ἦ; In vulgata lectione ποῖός τις ultimam corrigit contra prosodiam legem, et vox σκευή in duo comitata dispersita casuram post quartum pedem facit, quod nullibi Comicum admisisse fidenter nunc affirmo. Vide not. ad Av. 609. et Acham. 645.

1327. φαινομένησιν. Sic optime membr. Pessime vulgo φαινομένης. In B. superscriptum ninio in. In C. φαινομένησιν. Venustior est Ionica forma, Atticis etiam sceniciis frequentata.

Χορός.

ὦ τὰ λιπαρά, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθήναι,
δείξατέ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόναραχον. 1330

Ἀγοράκριτος.

ὄδ' ἐκείνος ὄραν τετίλοφόρος, τῷ ἔρχαίω σχήματι λαμπρὸς,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπουδῶν, σμύρνη κατάλειπτος.

Χορός.

χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυλχαίρομεν ἡμεῖς;
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράτεις, καὶ τοῦ ἄν Μαραθῶνι τροπαίου.

Δη. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε. 1335
ὄσα με ἐέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

Αγ. ἐγώ;

ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

Δη. τί δ' ἔδρων, κάτειπέ μοι, πρὸ τοῦ; ποῖός τις ἦ;

Αγ. πρῶτον μὲν, ὅπότε εἶποι τις ἐν τῇ κκλησίᾳ, 1340

ὦ Δῆμ', ἐραστῆς εἰμι σὸς, Φιλῶ τε σὲ,
καὶ κήδομαι σου, καὶ προβουλεύω μόνος.—

τούτοις ὅποτε χρήσαιοτὶς τις προομιόις,

ἀνωρτάλιζες, κακερουτίας.

Δη. ἐγώ;

Αγ. εἴτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων, ὦχετο. 1345

Δη. τί φῆς; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ἤσθ' ὀμνη;

Αγ. τὰ δ' ὅσα γὰρ σου, νῆ Δί', ἐξεπετάννυτο,

ὡσπερ σκιαδέιον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.

Δη. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρον;

Αγ. καὶ, νῆ Δία γ', εἰ ὅσο σοὶ λεγοίτην ῥήτορες, 1350

1329. Parodia e Pindaro, cujus verba profert Schol. ad Nubes 298. sic ex hoc loco legenda:

ὦ τὰ λιπαρά καὶ ἀριζήλωτοι

Ἑλλᾶδος ἱεῖσμα, κλεινὰ Ἀθήναι.

Voces ὦ τὰ sunt etiam Pindari: alioquin poetico τὰ usus non fuisset No-

stis.

1331. τῷ ἔρχαίω. Sic procul dubio scripserat Comicus: perperam libri omnes ἔρχαίω sine articulo, et cum versus ruina.

1339. ποῖός τις ἦ; In A. C. ἦ. In B. εἰ, quod ex ἦ depravatum. Vide ad Av. 1363.

1344. Suidas: ἀνωρτάλιζες, καὶ ἀνωρ-

τάλιζες, κόφως ἀρχαῖ, ἐσθρον καὶ παχίως ἰπίσιναι, πρὶν δοκιμάσαι ἰσταλίζειν δι λήγεται ἰπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναστρεφῶσθαι ὀρίων. Hesychi. ἀνωρτάλιζες, ἀλλολεσθαι. ἰπτιῶδες καὶ οἱ νιστοῖ, ἰπτιῶδες. ἰπτιῶδες καὶ οἱ νιστοῖ, ἰπτιῶδες. ἰπτιῶδες καὶ οἱ νιστοῖ, ἰπτιῶδες.

1346. σκιαδέιον. Sic membr. Vulgo σκιαδέιον. Priorem nominis formam frequentat Comicus. Vide Av. 1508. 1550. Thesm. 823. 829.

1350. Vulgo legitur:

καὶ, νῆ Δία γ', εἰ ὅσο λεγοίτην ῥήτορες.

Satis jam inculcavi dū ultima longa Atticis usitatum non fuisse. Emendate scriptum est hoc vocabulum in A. C.

- ὁ μὲν, ποιῆσθαι ναῦς μακράς. ὁ δ' ἕτερος αὖ καταμισθοφορῆσαι· τούτων ὁ τὸν μισθὸν λέγων, τὸν τὰς τριήρεις παραδραμῶν ἀν ὄχετο. οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἀμαρτίαις. 1355
 Δη. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσης;
 Αγ. ἀλλ' οἱ σὲ ταῦτ' ἐξηπάταν. νῦν δὲ φράσον. εἴαν τις εἴπη βωμολόχος ξυνήγορος.
 Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἀλφίτα, εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην.--- 1360
 Δη. τούτων τί δράσεις, εἰπέ, τὸν ξυνήγορον;
 Αγ. ἄρας μετέωρον, ἐς τὸ βάρανδρον ἐμβαλῶ, ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκερεμάσας Ὑπέρβολον.
 Δη. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἦδη λέγεις;
 Αγ. τὰ δ' ἄλλα, φέξ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει, φράσον. 1365
 Δη. πρῶτον μὲν, ὑπόσει ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς, καταγομένους τὸν μισθὸν ἀποδώσω ἵνα τελέῃ.
 Αγ. πολλοῖς γ' ὑπολίστοις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.

δία. Sed versus claudicat deficiente syllaba: nec metro tantum, sed sententia etiam aliquid deest. Expressum enim oportuit eundem ista dicerent, quae sequuntur, duo oratores. Populo, scilicet, cujus personam sustinet Demus, cui Agoracritus imprudentiam exprobrat. Reponendum itaque prouomen male omissum σοι.

καὶ, ἢ Δία γ', εἰ δύο σοι λιγύτην ῥή-
 ται.

Dixerat paulo ante ἐπὶ εἴποι τις ἐν τῇ ἀκλήσει — εἴπ' ἔξαπατίας σ' ἤχηται. Unde liquet, quod et absque eo notissimum est, perinde esse λίγην σὺ δὴμαρ et λίγην ἐν τῇ ἀκλήσει. Emendatio ista, qua nihil certius, jam prolata fuerat in nota ad Ran. 1405.

1351. ὁ μὲν, ποιῆσθαι ναῦς μακράς. Sic optime membr. Insulsa est vulgata lectio, εἰ δύο λιγύτην ῥήτορα, εἰ μὲν ποιῆσθαι ναῦς λίγην. Putida est verbi repetitio λιγύτην, λίγην. At vero exprimi debuit de quibusdam navibus ageretur. Naves longae erant illae, quae ad bellum parabantur, naves bellicae. Infra 1366.

πρῶτον μὲν, ὑπόσει ναῦς ἐλαύνουσιν μα-
 κράς.

1352. In membranis scriptum:
 εἰ δ' ἕτερος αὖ

καταμισθοφορῆσαι τοῦδ'· ὁ τὸν μισθὸν
 λέγων—

Duo alii vulgatam exhibent: sed in B. τοῦδ' superscriptum. Nescio an praefertur debuerit illa lectio: καταμισθοφορῆσαι τοῦτο, scilicet τὸ δαπάνημα εἰς τὰς ναῦς.

1355. ταῖς πρότερον ἀμαρτίαις. Sic, ut impressi, B. C. Male in membr. ταῖς προτέροις.

1357. νῦν δὲ φράσον. Perperam vulgo
 νῦν δὲ—

1362. ἐς τὸ β. Sic tres codd. Vulgo
 εἰς.

1363. Collo rhetoris in Barathrum deijciendi Hyperbolum saxi loco appendendum esse ait, ut in Ran. 1437. Cleocrito Cinesiam pro aliis applicandum esse:

εἰ τις στρώσας Κλίονον Κινεσίαν.
 Ridiculum Suidae errorem in ὑπέρβολον correxit Kusterus.

1368. Remiges ὑπόλοιπα πυγιδία appellat, quia in transtris diu sedendo, crebroque inter remigandum succussu, nates eis deterebantur: ob eamque causam, nempe quia maximam vitae partem in navibus transigebat plebs Attica, depyges erant plerique, cujus vitii originem Mythographi referunt ad Theseum, qui natum partem in saxo reliquit, un-

- Δη. ἐπειδ' ὁ πολίτης ἐντεθεῖς ἐν καταλόγω, οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται 1370
 ἀλλ', ὡσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγραφέσεται.
 Αγ. τοῦτ' ἔθακε τὸν πῶρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
 Δη. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
 Αγ. ποῦ δὴτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράταν;
 Δη. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τὰν τῷ μύρω, 1375
 ἃ στρωμυλεῖται τοιαυτὴν καθήμενα.
 Δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
 ξυνεκτικὸς γὰρ ἔστι, καὶ περατικὸς,
 καὶ γυμνοτυπικὸς, καὶ σαφῆς, καὶ κρουστικὸς,
 καταληπτικὸς τ' ἄριστα τοῦ Δορυθητικοῦ. 1380
 Αγ. οὐκ οὐ καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;

de ab Hercule abstractus fuit. Ceterum idiotismum Atticae dialecti librorum culpa oblitteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus ὑπολίστοις. Meris: λι-
 στρος, Ἀττικῶς ἀπόγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam vide Pierseum. Hesychio λίσπη exponitur λίαν, καὶ ἐκτι-
 στήμνη. καὶ ἄπυγος λίαν. Prior interpretatio pertinet ad Ran. 826. ubi λίσπη γλώσσα, neglecto Atticismo, bene in choricis cantico adhibetur. Sed in senariis alia res est, in quibus non solet Comicus ab usu suae dialecti recedere.

1370. οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγρα-
 φήσεται. Sic tres nostri codd. ut Vatic. et Suidas in κατάλογος. Perperam vulgo, claudicante versus, μετεγγραφήσεται.

1372. τοῦ Κλεωνύμου. Ignavus enim erat, et ῥίψασσις appellabatur. Multis in locis timiditatem ei Comicus exprobrat.

1374. Clisthenes et Strato molles erant et impudici, qui pilos sibi vellebant et barbam radebant. Vide Thesm. 571. Ran. 422. Ach. 117.

1377. Vulgo sic legitur hic versus:
 σοφῶς γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπίθαν.
 Quae lectio vitii suspecta est, ne manifestam dicam. Ei, praeter Suidam, apud quem etiam aliqua varietas est, nullus antiquus suffragatur liber. In B. scriptum est:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπίθαν.
 In C.

δεξιῶς γ' ὁ Φαίαξ σοφῶς τ' οὐκ ἀπίθαν.
 Importune et insulse in hoc adolescentium sermone, quem Demus refert, injicitur mentio capitalis iudicii, quod effugerit Phaeax: commentum hoc esse videtur Graeculorum, qui, ne nihil ad mendosam lectionem adherent, historiolam illam excogitaverunt. Nihil tale in membr. quarum longe diversa est lectio:
 σοφῶς γ' ὁ Φαίαξ δεξιῶς ἐμάνθανε.

Unde meliorem, et, ni fallor, veram reconcinnavi:

δεξιὸς ὁ Φαίαξ, καὶ σοφῶς ἐμάνθανε.
 Quae sequuntur, sunt pleraque ambiguae significationis, et ad obscenum sensum auditorum mentem deflectebant.

1377. Phaeacis, de quo hic agitur, meminit Plutarchus in Alcibiadis vita p. 16. De eo Eupolis Comicus dixerat:
 λαλὴν ἄριστος, ἀνκατώτατος λίγην.

In seq. v. ξυνεκτικὸς exhibent tres codd. quod ni verum est, saltem ad verum proxime accedit. Legendum enim censeo ξυνεκτικὸς; a ξυνίρα. Quod vero Suidas habet συνεριστικὸς, id nauci non est.

1381. καταδακτυλίζην verbum est nequam. Hesychius: σιφιάζειν, καταδακτυ-
 λίζην. διαβέβληται γὰρ εἰ Σίφιοι, ὡς παιδικῶς χρωμένον. σιφιάσαι οὖν, σὲ σι-
 μαλίσαι. Idem: σιμαλίσαι, καταδακτυ-
 λίσαι. Suidas: καταδακτυλικὸς, συνει-
 κτικὸς κατὰ τὸν δακτύλιον τοῦ πρῶτου.
 Hic versus perperam vulgo Choro tribuitur, ut et praecedentes omnes a 1375. Agoracrito male continuatur.

- Δη. μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.
- Αγ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἶσει τόνδε σοι. 1385
κἄν που δοκῆ σοι, τούτον ὀκλαδίαν ποίει.
- Δη. μακάριος ἐς τὰρχαῖα δὴ καδίσταμαι.
- Αγ. φήσεις γ', ἐπειδὴν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴδ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.
- Δη. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί' πρὸς τῶν θεῶν, 1390
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντούτισαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;
- Αγ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγῶν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγὼ σοι παραδίδωμι εἰς τοὺς ἀγρούς
αὐτὰς ἵεναι λαβόντα. 1395
- Δη. τὸν δὲ Παφλαγῶνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὃ τι ποιήσεις κακόν.
- Αγ. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἔξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖσι πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνύς τοῖς ὄνειοις πωράγμασι,
μεθύων τε ταῖς πόρνοισι λοιδορήσεται, 1400
καὶ τῶν βαλανείων αὐτὸ λουτρον πίεται.
- Δη. εὐ γ' ἐπενόησας, οὐπὲρ ἐστὶν ἄξιος,
πόρνοισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγένοι.
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλῶ,
ἐς τὴν ἔδραν Δ', ἵν' ἐκείνος ἦν ὁ Φαρμακός. 1405

1385. ἐνόρχην. In membr. ἐνορχην. Vide ad Av. 569.

1386. τούτον ὀκλαδίαν ποίει. Jube eum flexis innizum genubus procumbere, ita ut figuram referat, quam Lysistrata his verbis describit:

οὐ σήσομαι λίαν ἰσὶ τρυφονήσιδος.

1391. κατατριακοντούτισαι. Facete factum a Comico verbum, cujus sensum facile quisvis adsequitur.

1392. πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν; Hanc scripturam flagitat et metrum et sententia. Male in tribus codd. ἔλαβες ταύτας contra metrum; in impressis ἔλαβες ταύτας, contra sententiam.

1393. ἵνα σὺ μὴ λάβοις. Solace vulgo λάβης. In membr. ultima syllaba ambiguo scripturæ compendio notata. Mediæ voculæ sic, ut recte scriptum est, collocatæ sunt in B. σὺ μὴ.

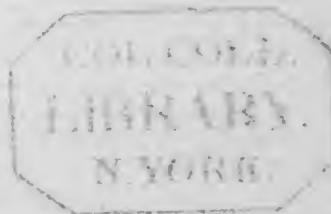
1398. ἐπὶ ταῖσι πύλαις. Vulgo ταῖς. Illud modulatus.

1401. λουτρον, seu, ut alii ad significationis differentiam scribunt, λούτρον aquam sordidam a lavatione significat, quæ etiam λούτρον appellatur. Vide Heroum fragm. xi. Hesych. λούτρον, τὸ βυβαρὸν ὕδωρ, καὶ λελουμένον, ἄγουσι ἀπὸ νημῶ. λούτρον, τὸ αὐτό. In A. B. scriptum λούτρον.

ἔπου δὲ ταυτηγὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κακείνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτὸν, οὐς ἐλωβᾷθ', οἱ ξένοι.
(λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

1406. βατραχίδα. Schol. ἴδωσ' ἰσθῆτος ἀνδρῶν, ἕμοιον τῇ ἐνόματι ἰχθύος τὸ χροῖμα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ .

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερωῷ, καδ' ἦν πολεμοποιούντας τοὺς ῥήτορας, καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας, Δικαιοπόλις τις τῶν αὐτοῦργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διὰ τινος, Ἀμφιδίου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα, προσέρχονται διώκοντες ἐν Χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιοπόλιν ὀργῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιοτάτοις καταλεύσειν ὀρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσθαι, ἐφ' ᾧτε, ἐὰν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην, πτωχικὴν στολὴν αἰτεῖ· καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου βραχίμασι, παρωδῶει τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καταπτόμενος Περικλέους τοῦ τε Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δὲ τινῶν ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἐτέρων, ὡς τὰ δίκαια εἰρηκότος αὐτοῦ, ἐπιφανεῖς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελευσμοῦ, κατενεχθεὶς ὁ Χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιοπόλιν, καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν διαλέγεται. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καδ'

ARGUMENTUM exstat in A. C. Uterque lin. 1. habet *πολεμοποιούντας* pro vulgato *προσολιμύοντας*. In membr. pro *ὑφέστηκεν* est *ἰφίσηκιν*.
L. 5. Ἀμφιδίου καλουμένου. Ultimam vocem addunt bini codd.
L. 9. τοῖς πολεμιοτάτοις. Sic membr. In C. *πολεμιοτάτοις*.

L. 11. τὰ δίκαια λίγω. Hæ voces in binis codd. additæ.
L. 15. Vulgo Περικλέους περὶ τοῦ M. Præpositionem neuter agnoscit cod. Proinde copulam addidi, Περικλέους, τοῦ τι M.
L. 16. Voces ἐξ αὐτῶν in binis codd. additæ.

ἑαυτὸν εἰρήνην, τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικὸς τις παιδίᾳ ἑαυτοῦ, δισκευασμένα εἰς χοιρίδια, φέρων ἐν σάκκῳ πρᾶσιμα, παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος, ἐγγέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνου ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τιμῶν συκοφαντῶν, συλλαβόμενος τινὰς ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιοπόλις, καὶ βάλλων εἰς σάκκον, τοῦτόν τε τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ πρῶτον αὐτῷ πλειόνων, καὶ δευτέρων μεταδόναι τῶν σπονδῶν, καθυπερηφανεῖ. παροικῶντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χρῶν ἐορτῆς, τοῦτον ἄγγελος, παρὰ τῶν στρατηγῶν ἦκων, κελεῖε ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὄπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιοπόλιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου κελῶν τις ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάτταν· ὁ δὲ Δικαιοπόλις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἐταίρας ἀναλύων ἐπανήκει. τὸ δὲ δράμα τῶν εὔσφοδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους Ἄρχοντος ἐν Αἰθαίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζόμενοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὐπόλις Νουμηνίαις.

L. 6. τινὰς pro vulgato τινὰ e binis codd. adscivi, licet revera unus tantum sit sycophanta, quem aufert Boeotus. Idem l. seq. παραγίνεται dant pro vulgato παρακαταλλόντων. In reliquis ordo etiam vocum ad codd. fidem immutatus fuit.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ οὔσης, παραγίνονται τινες παρὰ τε Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν· οἱ μὲν στρατιᾶν ἄγοντες· οἱ δὲ χρυσίον. παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲ μετὰ τούτους τινὲς σπονδὰς φέροντες· οὗς Ἀχαρνεῖς οὐδαμῶς εἶασαν, ἀλλ' ἐξέβαλον· ὧν καθάπτεται σκληρῶς ὁ ποιητής. αὐτὸ τὸ ψήφισμά τε Μεγαρικὸν ἰκανῶς φησὶ, καὶ τὸν Περικλέα οὐκ τῶν Λακωνῶν τῶνδε πάντων αἴτιον, σπονδὰς, λύσιν τε τῶν ἐφεστῶτων κακῶν.

Argumenti metrici v. 2 vulgo legitur:

παρὰ Περσῶν, καὶ παρὰ Σιτάλκους πάλιν.

Sine codicum ope reposui, quod metri lex flagitat:

παρὰ σὶ Βασιλέως, καὶ παρὰ Σιτάλ-

κους πάλιν.

4. δι' substitui vulgato σὶ.

8. Μεγαρικὸν ἰκανῶς. Insertam vulgo particulam ὡς deleri iussit metri ratio. Ceterum miseros illos senarios codices mei nesciunt.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
 ΚΗΡΥΞ.
 ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
 ΠΡΕΣΒΕΙΣ' Αθηναίων παρὰ Βασιλέως ἡκούεις.
 ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
 ΘΕΩΡΟΣ.
 ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
 ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
 ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
 ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
 ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
 ΛΑΜΑΧΟΣ.
 ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
 ΚΟΡΑΙ θυγατέρες τοῦ Μεγαρέως.
 ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
 ΒΟΙΩΤΟΣ.
 ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
 ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
 ΓΕΩΡΓΟΣ.
 ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
 ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΑΧΑΡΝΗΣ.

COLL. COLL.
 LIBRARY
 N. YORK.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΚΗΡΥΞ, ΑΜΦΙΘΕΟΣ, ΠΡΕΣ-
 ΒΕΙΣ Αθηναίων, ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ,
 ΘΕΩΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΣΑ δὴ δέδηγμαι τὴν ἑμαυτοῦ καρδίαν,
 ἦσθην δὲ βαιὰ, πᾶνυ δὲ βαιὰ τέτταρα
 ἅ δ' ᾠδονήθην, ψαμμοκοσιογάργα.
 φέρ' ἴδω, τί δ' ἦσθην ἄξιον χαιρεθόνος;
 ἐγὼ δ', ἐφ' ᾧ γε τὸ κέας εὐφράνθην ἰδών,
 τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε.
 ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλω τοὺς Ἰππέας
 διὰ τοῦτο τοῦργον ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
 ἀλλ' ᾠδονήθην ἕτερον αὖ τραγωδικόν,
 ὅτε δῆτ' ἐκεχρήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον. 10

3. Egregie ad hunc locum Macrobius Saturn. v. 20. "Aristophanes Comicus composito nomine ex arena et Gargaris, innumerabilem, ut ejus lepor est, numerum conatur exprimere. In fabula enim Acharnensium ait:

ἅ δ' ᾠδονήθην, ψαμμοκοσιογάργα.
 ψαμμοκοσια autem pro multis Varro saepe in Menippeis suis posuit: sed Aristophanes adjecit Gargara ad significationem numerositatis innumeræ." Dixerat Eupolis ἀριμύν διατὰς ψαμμοκοσίους.

6. τοῖς πέντε ταλάντοις. Schol. ἰζημώθην ὁ Κλέων πίνετι τάλαντα, διὰ τὸ ἰσχυρῶν τοὺς ἰστίαις. παρὰ τῶν ημετέρων

γὰρ ἴλασι πίνετι τάλαντα, ἵνα κούφισαι πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους αὐτοὺς τῆς εἰσφορᾶς. αἰσθόμενοι δὲ οἱ ἰστίαι ἀντίλογον, καὶ ἀπῆρτσαν αὐτοῖν. μίμηται Οσίππου.— οἷς Κλέων ἐξήμεσε. In Equit. 1147. ἀναγκάζω πάλιν ἰζημύν, ἄττ' ἂν κυκλήρωσί μου.

10. ὅτε δῆτ' ἰκεχρήνη. Male vulgo, o-misso augmento, ὅτε δὲ κειχρήνη. Auctor Etymol. M. hunc versum citans p. 386. l. 32. ἰκεχρήνη habet. Ἰστίαι δὲ, ὅτι σὲ διαλυθὲν ἰν τοῦ ἰστικῶ, συναρῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ πωλοῦσιν εἰς π, πωπαίηση λέγοντι. Ἰδὲν παρὰ Ἀριστοφάνου—ἰκεχρήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον

ὁ δ' ἀνεῖπεν· Εἴσαγ', ᾧ Θεόγνι, τὸν χορὸν--
 πῶς τοῦτο σείσαι μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
 ἀλλ' ἕτερον ἦσθην, ἤνικ' ἐπὶ μόσχῳ ποτὲ
 Δεξιθεὸς εἰσῆλθ' ἀσόμενος Βοιωτίων
 τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδῶν,
 ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρδιον.
 ἀλλ' οὐδεπώποτ', ἐξ ὅτου ἴγῳ ῥύπτομαι,
 οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κοινίας γε τὰς ὄφρυς,
 ὡς νῦν, ὑπὸτ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
 ἐωδινηῆς, ἔρημος ἢ Πνύξ αὐτῆι·
 οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι, κᾶνω καὶ κάτω
 τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
 οὐδ' οἱ Πρυτάνεις ἤκουσιν· ἀλλ' ἁωρίαν
 ἤκοντες, εἴτα δ' ὠστιοῦνται, πῶς δοκεῖς,
 ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
 ἀδρόιοι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
 ἔσται, προτιμᾶσ' οὐδέν· ᾧ πόλις, πόλις.
 ἐγὼ δ' αἰεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν

12. Libri omnes habent:

πῶς τοῦτ' ἰσίοί μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
 quo modo Comicum scripsisse nemo
 animum inducet. Optime Valckenarius
 ad Eurip. Hippol. 446. librarii errorem
 corrigiit:

πῶς τοῦτο σείσαι μου δοκεῖς τὴν καρ-
 δίαν;

Elegantius esset μοι quam μου.

13. ἰπὶ μόσχῳ. Recte unus e Scho-
 liastis: ὅτι ἡ νικήσας ἄθλον ἐλάμβανε μό-
 σχον. Altera interpretatio, qua pro viri
 nomine μόσχος accipitur, falsa est et in-
 cepta. Quemadmodum poetæ dithyram-
 bici ταυρο, sic qui cithara canebant, κι-
 θαρροδοί, vitulo certabant. Verba sunt
 Bentleyi in Dissert. Phalar. de Origine
 Tragediæ p. 170.

14. Βοιωτίων. Schol. μίλος οὕτω καλού-
 μενοι, ὅστις εἶρε Τίρπανθρος, ὡς στίχῳ καὶ τὸ
 Φρύγιον.

19. κυρίας ἐκκλησίας. De statis con-
 concionum diebus vide Sam. Petiti Leg.
 Att. p. 276. De rubricato fune, quo
 seguis turba in concionem cogebatur, p.
 285.

23. ἁωρίαν. Sic B. C. In membr.
 ἁωρίαν, male ommissa privativa litera. Sed
 in terminatione unanimes est codd. con-
 sensus. ἁωρίαν elliptice pro κατ' ἁωρίαν
 ἄρην ponitur, hancque lectionem, qua

hiatus vitatur, præterlim illi quam Sui-
 das agnoscit ἀωρίαν.

26. ἄθλον. Suidas: ἄθρον καταρτίον-
 τες, ἀντὶ τοῦ ἰμοῦ. Idem paulo ante:
 ἄθρους καὶ ἄθρους λίγουσι διουλλάδους.
 At codd. nostri cum impressis ἄθρον
 unanimiter exhibent, quæ forma Comico
 usitata est. Altera nescio an apud eum
 occurrit præterquam in versu ex Eusta-
 thio prolato, Fragm. inc. cxxix. Nuga-
 tur sane Mæris, aut ejus verba invert-
 runt librarii, quorum fidem temere, ut
 mihi videtur, sequutus est Piersonus.
 Qui Aristophanem fere ubique respicie-
 bat, ex unico Comici loco Atticisimam
 pluris alii se cogi non patiuntur. Adeo
 falsum est minus Atticam esse formam
 trisyllabam, ut in plerisque locis, ubi
 apud Comicum occurrit, altera per me-
 tri legem ne locum quidem habere pos-
 sit. Nam certo certius est, primam in
 ἄθρον corripit, quod tum ex analogia li-
 quet, tum ex unico illo, quod modo dixi,
 exemplo:

ἰστώσας, ὡς στίχῳ τοῦ ἐρωικῆς ἄθρους.
 Proinde melior erat priorum Meridis
 editionum lectio, cui concinit Thomas
 M. ἄθρους, Ἀττικῶν οὐκ ἄθρους.

27. προτιμᾶσ' οὐδέν. Vide ad Ran.
 638.

νοστῶν κάθημαι· κατ' ἐπειδὴν ᾧ μῖνος,
 στένω, κέχνηα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
 ἀποροῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογιζομαι,
 ἀποδλέπων εἰς τὸν ἀγρὸν, εἰρήνης ἐρῶν,
 στυγῶν μὲν ἄστῳ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποιδῶν,
 ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν ΑΝΘΡΑΚΑΣ ΠΡΙΩ·
 οὐκ ΟΞΟΣ, οὐκ ΕΛΑΙΟΝ, οὐδ' ἤδη ΠΡΙΩ·
 ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα, χῶ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν.
 νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἦκα παρεσκευασμένος
 βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
 ἐὰν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγη.
 ἀλλ' οἱ Πρυτάνεις γὰρ οὐτοῖι μεσημερινῶι.
 οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὐγὰρ ἔλεγον·
 ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὡστίζεται.

Κη.

παρατ' ἐς τὸ πρόσθεν,
 πᾶριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.
 ἤδη τις εἶπε;

Αμ.

Κη.

Αμ.

Κη.

Αμ.

Κη.

Αμ.

τίς ἀγορεύειν βούλεται;
 ἐγώ.
 τίς ὦν;
 Ἀμφίθεος.
 οὐκ ἄνθρωπος;
 οὐκ·

ἀλλ' ἀδάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν,
 καὶ Τριπολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
 γαμῆ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τῆθην ἐμίην,

35. οὐδ' ἤδη ΠΡΙΩ. Atticam formam
 ἔδη, in aliis codd. oblitteratam, retinuit
 B. Vulgo ἦδη. Pejus apud Suidam ἦ-
 δην, quia ὕ παρagogicum non additur se-
 quente consonante. Vide not. ad Pl.
 696. 709. maxime vero ad Nub. 329.

36. χῶ ΠΡΙΩΝ ἀπῆν. Venustatem
 hujus loci latinus sermo non adsequitur.
 Jocus est in vocum similitudine, πρίω
 ἔπε, et πρίων ἔστρα.

44. ἐντὸς ἦτι τοῦ καθάρματος. Pertinet
 hoc ad ritus concionum. Vide not. ad
 Conc. 128. et Harporationem in κα-
 θάρσειον.

49. τῆθην ἰμῶν. Atticis τῆθην vocatur
 avia, patris vel matris mater. Hoc no-
 men imperiti librarii sæpe per ἰ scripse-
 runt, τῆθην, ut est apud Thomam M.

Quin etiam permutarunt cum τῆθην,
 quod nutriceam significat. Menandrea
 apud Stobæum Floril. Grotii p. 303.

καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρέπον γαμῆν ἔδει
 ἀπαντας, ᾧ Ζεῦ σῶσθε, ὡς ἀνήμιθον·
 οὐκ ἔξετάζειν μὴν τὰ μηδὲν χροῖσμον,
 τίς ἦν ὁ πάππος ἦς γαμῆ, τῆθην δὲ τίς·
 τὸν δὲ τρέπον αὐτῆς τίς γαμουμένης,
 μῆθ' ἦς

βιάσασθαι, μῆθ' ἔξετάζειν, μῆθ' ἰδεῖν.
 Vulgo legitur v. 4. τῆθην δὲ τίς. In
 Reg. cod. propius ad verum accedit
 scriptura, τῆθην. Scribendum τῆθην. Gro-
 tius bene verterat:

Quis avus, quis avia fuerit nupturæ in
 domum.

At stolidus Menandri fragmentorum e-
 ditor vertit: quis fuerit avus, qua verò

- ἐξ ἧς Λυκίος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ 50
ἀθάνατός εἰμι· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιῆσθαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνω.
ἀλλ' ὦν ἀθάνατος, ὦ ἄνδρες, ἐφ' οἷοι οὐκ ἔχω
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ Πρυτάνεις.
- Κη. οἱ τοξόται---
Αμ. ὦ Τριπτόλεμε, καὶ Κελεῆ, περιόψεσθέ με ; 55
Δι. ὦ ἄνδρες Πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν,
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι, καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
Κη. κάθησο σίγα.
Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ
ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι. 60
Κη. οἱ παρὰ Βασιλέως πρέσβεις---
Δι. ποίου βασιλέως ; ἀχθομαι γὰρ πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῦσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
Κη. σίγα.
Δι. βαβαιάξ, ὦ κβάτανα, τοῦ σχήματος.
Πρ. ἐπέμψαθ' ἡμᾶς αἰς Βασιλέα τὸν Μέγαν, 65

nutrix, addita inepta observatione, voce εἰσθην intelligi, non quae ubera praebuerit, quae saepe servula erat, sed quae educaverit, quum praesertim conjungatur cum αοο. Sed ex eo maxime, quod cum αοο conjungitur, subodorari poterat aviam intelligi, nec ignorare debebat, quid inter εἰσθην et τρυφὴν intersit. In Lys. 549.

ἀλλ' ὦ τῆσδ' ἀνοσιότητων καὶ μητρι-
δίων ἀκαληφῶν.

quo ex versu adseritur vera hujus nomi-
nis scriptura, de qua satis aliunde constat.
Nam τῆσδ' prima brevi metri lex
ibi non admitteret.

53. ἀλλ' ὦ ἀθάνατος. Libri qui-
dem ἀλλ' ἀθάνατος ὦν, sed male. Eadem
est menda, quam Ran. 629. et Av. 1224.
corrigenam esse monui.

54. οἱ τοξόται. Scholiastae mos geren-
dus erat, vere et ad decori rationem
monenti, haec verba ab uno e Prytani-
bus dici : τοῦτο φησὶν εἰς τῶν Πρυτανίων,
μιλιῶν ἰκαλεῖν τὸν Ἀμφίθεον ὡς ὄρεσθην.
In B. personam scripserat primo libra-
rius Κηρῆξ, se ipse postmodo correxit,
repositique Πρυτάνεις, quod verum est.
Vide Petiti ad Leg. Att. p. 294. Nec
hoc solum loco Praeonis persona male po-

sita fuit pro Prytani. Supra v. 46. ver-
ba illa τίς ὦν ; et οὐκ ἄνθρωπος ; et v.
59. κάθησο σίγα. male Praconi tribu-
untur, et in Prytanis partes transferen-
da sunt. Debet etiam lujus nomen in-
ter dramatis personas reponi.

62. ἀχθομαι γὰρ πρέσβεσι. Sic B. In
A. C. ἀχθομαι γὰρ ὡς πρέσβεσι. Vulgo
ἀχθομαι γὰρ πρέσβεσι.

Nimis quam hebes fui, qui in lectio-
num hujus versus varietate veram Comi-
ci manum non deprehenderim. Quid,
malum, sibi vult vel γὰρ, vel ὡς, vel ἰγὰρ,
otiosae perinde voculae, nihil ad senten-
tiam, nihil ad leporem conferentes, et
versus solummodo statumen? Scripserat
Comicus :

ἀχθομαι τοῖς πρέσβεσι,
καὶ τοῖς ταῦσι, τοῖς τ' ἀλαζονεύμασι.
Vim addit orationi articuli repetitio,
quo praeterea non satis bene desinitur
prius substantivum, quum eum duo po-
steriora adjunctum habeant.

63. τοῖς ταῦσι. Et ranonibus, qui
singulis noviluniis spectandi exhibentur,
quorum me jam cepit satietas. Vide
Petiti Leg. Att. p. 277. et not. ad Av.
102.

μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,
ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντας---

- Δι. οἶμοι τῶν δραχμῶν.
Πρ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεθα διὰ τῶν Καϋστρίων
πεδίων ὀδοιπλανῶντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι, 70
ἀπολλύμενοι.
- Δι. σφόδρα γὰρ ἐσωζόμεν ἐγὼ,
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῶ κατακείμενος ;
Πρ. ξενιζόμενοι δὲ, πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἠδύν.
- Δι. ὦ Κραναὰ πόλις, 75
ἄρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων ;
Πρ. οἱ βάεβαροι γὰρ ἄνδρας ἠγοῦνται μόνους,
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
Δι. ἡμεῖς δὲ, λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
Πρ. ἔτει τετάρτῳ δ' εἰς τὰ βασίλει' ἤλθομεν 80
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ὄψατο, στρατιὰν λαβῶν,

67. ἐπ' Εὐθυμένους Ἄρχοντας. Id est
anno 2. Olymp. lxxxv. decimo tertio
antequam ageretur haec fabula, quae
commissa fuit anno 3. Olymp. lxxxviii.

68. ἐτρυχόμεθα. Perperam vulgo ἰ-
τρυχόμεθα. Prima in τρύχω longa est.

69. ὀδοιπλανῶντες. Sic membr. Vulgo
ὀδοιπλανοῦντες, cui lectioni altera in B.
superscripta. Nunc vero agnosco for-
mam in impressis receptam retineri de-
buisse. Ab ὀδοιπλάνος fit neutrum ver-
bum ὀδοιπλάνιον. Simplex πλανῶν active
tantum significat, quod et in compositis
observatur. Kusterus in indicem Aristoteli
phaneum retulit ὀδοιπλανῶν ex hoc versu.

70. ἐφ' ἄρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακί-
μενοι. Ridiculus est legatus labores memo-
rans, quos in itinere exhausit, molliter
cubans in carpento ; eumque sic ridicule
loquentem de industria inducit Comi-
cus. Hoc si Kusterus animadvertisset,
de emendatione non cogitasset loci fa-
cetissimi, cuius periret lepor omnis, si
legeretur ὁ μαλθακῶς κατακείμενοι. Vide
Orvillium ad Charit. p. 443.

71. Valet γὰρ nimirum, et ironicum

est. Sic occurrit saepissime, ad suppressa
quaedam referendum, e sententia facil-
lime supplenda, ut hic : Optima causa
est cur quearis ; nam longe melior erat
mea conditio, quum---

73. πρὸς βίαν ἐπίνομεν, coacti bibeba-
mus, cogebamur bibere. Non, ut vertit
Berglerus, omni si potavimus. Vide not.
ad Ran. 1457. et Orvillium ad Charit.
p. 554.

78. δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν. Est
sane hoc longe elegantius. Cod. B. ha-
bet καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Vulgo κατα-
φαγεῖν τε καὶ πιεῖν, syllaba in versu
redundante.

Male Codd. καταφαγεῖν καὶ πιεῖν. Sim-
plex verbum φαγεῖν melius copulatur cum
simplici πιεῖν, quam compositum. In-
est in repetitione particularum TE KAI
vis et lepos quidam. Legato dicenti
φαγεῖν TE KAI πιεῖν, regegit Diacopolis
λαικαστάς TE KAI καταπύγονας. Istud
TE agnoscit maxima pars librorum :
compositum vero καταφαγεῖν librarum li-
bidini debetur. Vide not. ad Av. 1094.
et ad hanc fabulam 1082.

- καὶ χεῖρον ὀκτώ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρών.
 Δι. πόσου δὲ τὸν πρῶτον χρόνον ξυνήγαγεν;
 Πρ. τῆ πανσελήνω· κατ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
 εἴτ' ἐξένιζε, παρετίθει δ' ἡμῖν ὄλους
 ἐκ κριβάνου βοῦς.
- Δι. καὶ τίς εἶδε πώποτε
 βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
 Πρ. καὶ, ναὶ μὰ Δί', ὄρνι τριπλάσιον Κλεωνόμου
 παρεδήκεν ἡμῖν ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ ΦΕΝΑΞ.
 Δι. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σὺ, δύο δραχμὰς φέρον. 90
 Πρ. καὶ νῦν ἄγοντες ἤκομεν Ψευδαρτάδα,
 τὸν Βασιλέως ὀφθαλμόν.
 Δι. ἐκκόψειέ γε
 κόραξ πατάξας τὸν γε σὸν τοῦ πρέσβεως.
 Κη. ὁ Βασιλέως ὀφθαλμὸς---
 Δι. ὦ ναξ Ἡράκλειε·
 πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις, 95
 ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων, νεύσοικον σκοπεῖς;
 ἄσκαμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμόν κάτω.
 Πρ. ἄγε δὴ σὺ, Βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν, φράσον
 λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὧ Ψευδαρτάδα.
 Ψε. ἰαρταμὰν ἔξαρχ' ἀναπισσόναι σάτρα. 100
 Πρ. ξυνήκαθ', ὁ λέγει;
 Δι. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐ.
 Πρ. πέμψειν Βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
 λέγε δὴ σὺ μείζον, καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.
 Ψε. οὐ λῆψι χρῦσο χαυνόπρωκτ' Ἴαοναῦ.
 Δι. οἴμοι κακοδαίμων, ὧς σαφῶς.
 Κη. τί δ' αὖ λέγει; 105

82. ἐπὶ χρυσῶν ὀρών. In aureis montibus. Male in membr. ὀρών, in duobus aliis ὄρων, in impressis ὄρων.

95. Hæc Dicæopolis ad Pseudartabam dicit. Quia autem hic Regis oculus appellatur, ridiculi causa larva ornatus erat cum ingenti oculo, quem Dicæopolis comparat cum foramine navis, per quod remus exierit. Hinc dicit eum prospicere tanquam navigantem, quo cursum flectere debeat et dirigere. E notis Bergleri.

98. Hæc et sequentia vulgo Præconi

tributa, melius in B. Legato adscribuntur.

100. Haud multum referre arbitror quoniam modo barbaræ illæ voces scribantur, modo constant numeri. In A. C. est ἐξέχων ἀπίσσοινα σάτρα. In B. ἀπίσσομαι σάτρα.

102. ὑμῖν. Sic tres codd. et primariae editt. Male Fracinus edidit ἡμῖν.

105. Hic et in sequentibus personas distincti ad fidem cod. B. quæ vulgo sunt admodum perturbate. Minime tamen probo verba illa τί δ' αὖ λέγει Præ-

- Δι. ὁ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἴαονας λέγει,
 εἰ προσδοκῶσι χρυσίον ἐκ τῶν βαρβάρων.
 Πρ. οὐκ· ἀλλ' ἀχάνας ἰδί γε χρυσίου λέγει.
 Δι. ποίας ἀχάνας; σὺ μὲν ἀλαζῶν εἰ μέγας.
 ἀλλ' ἀπιδ'. ἐγὼ δὲ βασανῶ τοῦτον μόνος. 110
 ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτοῦ,
 ἵνα μὴ σε βάρῃ βάμμα Σαρδιανικόν.
 Βασιλεὺς ὁ Μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
 (ἀνανεύει ὁ Ψευδαρτάδας)
 ἄλλως ἄρ' ἐξαπατάμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
 (ἐπινεύει ὁ Ψευδαρτάδας)
 Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὐτοί.
 οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνδένδ' αὐτόθεν.
 καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτοῦ
 ἐγῶδ', ὅς ἐστι Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
 ὦ θερμοβούλον πρῶτον ἐξευρημένε·
 τοιούδ' ὃ, ὧ πείδηκε, τὸν πάγων' ἔχων, 120

coni tribui. Contra morem est concionum, in quibus præconem verba facere non decet, nisi si quid proclamandum sit. Ironica est percontatio, quæ in Legati partes transferri debet, scribendumque τί οὖν λέγει; Dicæopolis indignabunde dixerat: *Hei mihi misero! quam clare!* Legatus ægre ferens aliquem sibi obstare quin populum decipiat, eum rogat: *Quid ergo dicit, quandoquidem ejus verba tam probe intelligis?* Et sic quidem, ut nunc exstare vellem, in apographo, quod exprimentum typothetæ dedi, scripseram: postea vero, quum folia corrigerem, nescio quæ superstitio me mei mancipii esse non sivit, librariorumque addidit stupori.

106. ὁ τι; cum interrogatione. *Rogas quid dicat? dicit ἔφ.* Perperam vulgo στί cum λέγει conjunctum, quod tantumdem valet ac λέγει ὅτι λέγει, quod ineptum est. Sic scribendum esse monuerat jam Reiskius.

109. σὺ μὲν ἀλαζῶν. Perperam vulgo ἐν μὲν—claudicantē versu.

111. πρὸς τουτοῦ. Huic viro δικτυκῶς, ἰμοὶ et πρὸς τουτοῦ posita sunt in παραλλήλω. *Dic mihi, mihi inquam.* Latinis Comicis hic homo itidem sæpe nihil aliud valet quam ego. Terentius Heaut. ii. 3. 115.

Tibi erunt parata verba: huic homini verbera.

112. βάμμα Σαρδιανικόν. A. B. σαρδιανικόν. C. σαυδιανικόν. Primariae editit. σαρδινικόν. Aliæ σαρδιανικόν. Mendose omnes, quod perite ostendit post Palmerium Kusterus, qui sinceram lectionem primus Aristophani reddidit. Exstat etiam ea apud Suidam in βάμμα κυζικηνικόν, exhibentque eam vulgati libri in Pace 1174. Valent autem ista, ἵνα μὴ σε φοιῖω, vel ἰουδρὸν ποιῶ, vel, ut ipse infra v. 320. loquitur Comicus, ἵνα μὴ σε παταξῶ εἰς φοινικίδα. *Ne ita te verberibus cadam, ut totus cruerentis.* Plautus Pseud. i. 2. in fine:

Nisi hodie mihi ex fundis tuorum amicorum omne huc penus afferatur, cras, Phœnicium, Phœnicio corico invisens pergulam.

et Rud. iv. 3. 61. fiet tibi puniceum corium.

119. ἐξευρημένε. Sic recte tres codd. ut impressi. Mendose apud Suidam legitur ἐξυρημένε. Est autem juxta Scho-liastam parodia versus Euripidei qui olim in Medea legebatur, at hodie, si bene commemini, in hoc dramate non comparet:

ὦ θερμοβούλον σπλάγχχον ἐξευρημένε. Sed alia sunt apud Euripidem hujus generis, ut versus hic in Oreste:

ὦ πάς Φρίνας μὲν ἄρσιναις κεντημένη. Præterea ἐξυρημένε per se lectio inepta est. Vide ad Thesur. 215.

- εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθεσ ἐσκευασμένος ;
ὀδὶ δέ, τίς ποτ' ἐστίν ; οὐ δῆπου Στράτων ;
- Κη. σίγα, κάθιζε.
τὸν Βασιλέως ὀφθαλμὸν ἢ Βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ Πρωτανεῖον.
- Δι. τούτο δῆτ' οὐκ ἀγχόνῃ ; 123
κᾶπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι ;
τούσδε ξενίζεῖν οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαι τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίδεός μοι ποῦ ἔστιν ;
- Αμ. οὔτοσι πάρα.
- Δι. ἐμοὶ σὺ, ταυτασί λαβὼν ὀκτῶ δραχμὰς, 130
σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνω,
καὶ τοῖσι παιδίοισι, καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε, καὶ κεχῆνατε.
- Κη. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.
- Θε. ὀδί.
- Δι. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται. 135
χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἤμεν ἐν Θρακίῃ πολὺν---
Δι. μὰ Δί' οὐκ ἂν, εἰ μισθὸν γε μὴ φέρες πολὺν.
Θε. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρακίην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,

121. *ἰσκιωσμένος*. Hic etiam mendosi sunt Suidæ libri, apud quem in Στράτων legitur ἰξυημένος; at in Κλυοδίνης recte ἰσκιωσμένος.

125. *ἐς τὸ Πρωτανεῖον*. Ut nempe ibi hospitio et convivio exciperetur. Solebant enim Athenis legati publici in Prytaneo ξενίζεσθαι. Pollux viii. 138. τὸ δὲ κηρύκειον, φέρεται ἢ τῶν πρίστρων, καὶ εἰς τὸ Πρωτανεῖον ἐπὶ ξενίᾳ ἐκαλεῖτο. Ubi hoc Comici loco usus est Kühnius. Conferatur Pollux ix. 40. E notis Kusteri.

125. *τούτοι δῆτ' οὐκ ἀγχόνῃ*; formula desperationis. Terentius Phorm. iv. 4, 5.

Ad restim mi quidem res rediit planissimum.

Demopho apud Euripidem in Heraclid. 247. καὶ εἰδὲ ἀγχόνῃς πύλας. Alia exempla videas in Bergleri notis.

126. *ἐνθαδὶ στραγγεύομαι*. Pessime libri omnes στραγγεύομαι. Illud reponendum esse monuit in notis Kusterus. Vide ad Nub. 131.

127. *οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα*. Sic optime Suidas in ἴσχειν. τούτοι ξενίζεσθαι οὐδέποτε ἴσχει γ' ἡ θύρα. ἀπὸ τοῦ κωλύει, ἀποκλείει. ἐπὶ τῶν πολλοῦ ξένους ἀποδιχομένω. Vulgo οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα. Qua in lectione male οὐδέποτε cum verbo præteriti temporis jungitur ἴσχει. Vide Piersonum nobis jam sæpe laudatum ad Herodiani Fragm. p. 461. In C. scriptum οὐδέποτε ἴσχει ἡ θύρα.

132. *τῇ πλάτιδι*. Schol. τῇ ὀνομασίᾳ παρὰ τὸ πλάττειν τῇ ἀδελφῇ κατὰ τὴν κοίτην. Ejusdem originis est ἰσκιωσμένος, quo usus est Callimachus pro concubina:

τοὺς αὐτῶ σκοτίους ἰσκιωσμένους τίνιν. Vide Gatakerum Opp. tom. i. p. 78. et Toupium Epist. crit. p. 99. Euripid. Androm. 24.

ἔστιν ἰνδίκτω γόνιν
πλαθίω Ἀχιλλίως παιδί.
et Æschyl. Prom. 904.
μηδὲ πλαθίω γαμίτῃ
τινὶ τῶν ἐξ Ὀδάρου.

- ὄτ' ἐνθαδὶ Θεόγνης ἠγωνίζετο. 140
τούτον μετὰ Σιτάλκους ἐπινοῦν τὸν χρόνον
καὶ δῆτα Φιλαδήναιος ἦν ὑπερφύως,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραψ' ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΚΑΛΟΙ.
ὁ δ' υἱὸς, δὴ Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα, 145
ἦρα φαγεῖν ἀλλάντος ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρῃ·
ὁ δ' ὄμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην, ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν·
Ὅσον τὸ χεῖμα παρνόπων προσέρχεται, 150
Δι. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων περὶδομαι,
ἂν εἶπας ἐνταυθοῖ σὺ, πλὴν τῶν παρνόπων.
Θε. καὶ νῦν ὄπερ μαχιμώτατον Θρακῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν.
- Δι. τούτο μὲν γ' ἤδη σαφέες.
- Κη. οἱ Θρακῆες, ἴτε δευῖ', οὐς Θέωρος ἠγάγε. 155
Δι. τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν ;
Θε. Ὀδομάντων στρατός,
Δι. ποίων Ὀδομάντων ; εἴπ' ἐμοὶ, τουτὶ τί ἦν ;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθήρακε ;
Θε. τούτοις ἐὰν δραχμὰς δύο τις μισθὸν διδῶ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην. 160

140. In Thesm. 170.

ὁ δ' αὖ Θεόγνης ψυχρὸς ἂν ψυχρὸς ποιῆ.

144. *ἔγραψ'*. Sic A. C. In B. a prima manu ἔγραψαν, superscriptis binis lectionibus ἔγραψ', ἔγραψαν.

146. *φαγεῖν ἀλλάντος*. Sic Membr. Vulgo ἀλλάντος.— ἐξ Ἀπατουρίων. Quia primo hujus festi die ad epulas conveniebant curiales et cognati, in quibus ἀλλάντος, quos Galli *andouilles* appellant, probabile est apponi solitum fuisse. In Xenophontis Hellenicorum i. p. 43. edit. Lips. male legitur: *μισθὸν δι τούτων ἰνδίκτω Ἀπατούριον*, in ὅτι εἰσι ΠΑΤΕΡΕΣ καὶ οἱ ξυγγενεῖς ξένους σφίσιν αὐτάς. Legendum ΦΑΤΟΡΕΣ.

152. Versum hunc in omnibus impressis omissum, exhibent tres Regii codd. ut et Vat.

153. *Θρακῶν ἔθνος*. Sic Membr. Vulgo γένος.

154. *σαφῆς*. Sic C. ut impressi. In A. B. *σαφῆς*. At in hoc superscriptum VOL. III.

σαφῆς.

156. *Ὀδομάντων στρατός*. Theoro recte tributum est hoc in B. vulgo Praeconii.

158. *τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθήρακε ; τίς*; Sic scriptum in C. Vulgo *τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθήρακεν ἂν*; Istud ἂν in fine versus a sciolo inepte additum membr. non agnoscunt, in quibus perspicue etiam scriptum ἀποτεθήρακεν. Hunc versus ter citat Suidas et ubique habet,

τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθήρακε ;

Quæ lectio, vulgata sane melior, an nostræ præstet, dubito. Probabile est Comicum verbo ἀποτεθήρακε usum fuisse per jocum, adlundendo ad nomen Θρακῆς.

158. Optima est, quam dedimus, hujus versus lectio. Istud *τίς*; cum indignatione proferendum, et tantumdem valet ac *Quid id tu quæstis?* Gallice dicemus: *Belle demande!*

- Δι. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις ;
ὑποστένοι μὲν τ' ἂν γ' ὁ Θρανίτης λεῖδς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπίλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθεύμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ' ;
- Θε. ὦ μόχθηρε σὺ, 165
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις.
- Δι. ταυτὶ περιεῖδεθ' οἱ Πρωτάνεις πᾶσχοιτά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταυτ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων ;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θραξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν, ὅτι 170
δισσημί' ἐστὶ, καὶ βανὶς βέβληκέ με.
- Κη. τοὺς Θραξίας ἀπιέναι, παρῆναι δ' εἰς ἔντην.
οἱ γὰρ Πρωτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
- Δι. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίδεος ὀδί. 175
χαῖς Ἀμφίδεε.
- Αμ. μήπω, πρὶν ἂν γε στῶ τρέχων.
δεῖ γὰρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
- Δι. τί δ' ἐστίν ;
- Αμ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ἄσφροντο πρὸς οὐταί τινες 180
Ἀχαρνικοί, στιπτοὶ γέροντες, πρῖνινοί,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοί.

162. ἂν γ' ὁ—Sic recte B. Vulgo ommissa particula, quæ inseri debuit fulciendo versui.

163. οἴμοι τάλας, ἀπίλλυμαι. Sic etiam, ut impressi, tres codd. Vide notam ad Av. 1494.

165. Pessime in hoc versu notate vulgo personæ, quas ad codd. fidem in ordinem restitui.—ὁ καταβαλεῖτε.—In membr. οὐ καταβαλεῖτε.

166. ἐσκοροδισμένοις. Gustato enim alio acris pugnaturi erant, gallinaceorum more, quorum ad pugnas hic adludatur. In Eq. 493. Chorus isiciario alium dat, cui percontanti quamobrem id comedere debeat, respondet ille :

τὸν ἄριστον, δ' ἂν, ἐσκοροδισμένους μάχη.

171. δισσημί' ἐστὶ. Schol. δισσημία, ὁ παρὰ κλισίῃ χιμῶν. Congregato in concione populo, si tempestas subita ingrueret, vel omen aliquod inauspicatum se offerret, solvebatur illico concio, et in alium diem indicabatur.

172. παρῆναι δ' εἰς ἔντην. Hesy-

chius : εἰς ἔντη, εἰς τρίτην. Schol. οἶον εἰς τρίτην, quam ejus interpretationem alteri, εἰς τετρακῆτα, præferendam esse ostendit Sam. Petitus Leg Att. p. 277.

174. μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα. Quantum moretum perdidit. Quia personati illi Thraces alia, quæ secum adtulerat, abriperant et comederant. Alliorum autem præcipuus usus in moreti confectione, ut ostendit Virgillii carmen.

176. μήπω, πρὶν ἂν γε στῶ τρέχων. Mendose in omnibus libris, μήπωγε, πρὶν ἂν στῶ τρέχων.

178. Vulgo sic legitur hic versus parum concinnis numeris :

τί δ' ἐστίν ; σοὶ μὲν δεῦρο γὰρ σπονδὰς φέρων.
In A. C. τί δ' ἐστίν ;—ἐγὼ μὲν σοὶ δεῦρο σπονδὰς φέρων. Inde sponte sua emergit venustus versus :

τί δ' ἐστίν ;—ἐγὼ μὲν δεῦρο σοὶ σπονδὰς φέρων.

180. στιπτοὶ. Male in A. B. στιπτοί.

181. Μαραθωνομάχαι. In membr. mi-

- ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες· ὦ μιαιώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων ;—
κὰς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίδων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίκων, κὰβόων. 185
- Δι. οἱ δ' οὖν βοῶντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις ;
- Αμ. ἔγωγε, φημί, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὐταὶ μὲν εἰσι πεντέτις. γεῦσαι λαβῶν.
αἰδοῖ.
- Δι. τί ἐστίν ;
- Αμ. οὐκ ἀρέσκουσιν μ', ὅτι
ἔξουσι πίττης, καὶ παρασκευῆς νεῶν. 190
- Αμ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτις γεῦσαι λαβῶν.
- Δι. ἔξουσι χ' αὐταὶ πρόσθεων ἐς τὰς πύλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.
- Αμ. ἀλλ' αὐταὶ σπονδαὶ τριακοντούτιδες,
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν.
- Δι. ὦ Διονύσια. 195
αὐταὶ μὲν ἔξουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ πιττηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κὰν τῷ ζύματι λέλουσι, ΒΑΙΝ' ΟΠΟΙ ΘΕΛΕΙΣ.
ταύτας δέχομαι, καὶ σπένδομαι, κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας· 200
ἐγὼ δὲ, πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγίς,
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιῶν Διονύσια.

nus bene Μαραθωνομάχοι. De his formis in *π* loco vulgari in *ο*, vide Valckenario notata ad Eurip. Phœn. p. 42. et nobis ad Æschyli Pers. 554. Vulgatam adfirmat Juliani locus a Kustero prolatus.

189. ἀρέσκουσιν. Sic emendate scriptum in B. Vacillat in impressis versus ex omissione paragogici.

197. καὶ μὴ πιττηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν. Quia ad bellum profecturi milites edicto jubebantur cibaria sibi parare et efferre in tres dies. Vide Pac. 312. Ad hunc morem lepide adludunt senes in Vesp. 243. mandatum sibi a Cleone dicentes, ut mature in forum veniant Lachetis causam cognituri, ἔχοντες ἡμερῶν ὀγδοὺν τριῶν.

198. ὅσοι θύλας. Sic A. C. Vulgo ὅσα.

200. Hic versus et duo sequentes re-

cte Dicaopolidi continuati sunt in B. Cujusnam essent ipsa sententia ostendebat. In tribus codd. scriptum est κελύων, non, ut vulgo, κελύων. In C. hic versus etiam Dicaopolidi continuatus: at duo sequentes Amphitheo tribuuntur, tertius alteri absurde. In membr. personæ literis non sunt notatæ, sed lineolis mutatas vices indicantibus. Juxta hujus codicis librarium versus 201. et duo sequentes Amphitheo essent tribuendi, quod perinde absurdum est.

202. ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιῶν Διονύσια. Non quod ruralia Dionysia eadem fuerint cum Lenæis, ut falso tradit Scholiastes. Namque illa ruri agebantur in singulis pagis mense Posideone: hæc vero, Lenæa scilicet, in urbis parte Ἀίρνας dicta, mense Anthesterione. Quia vero stato suo tempore Dicaopolis ruralia Bacchanalia celebrare non potue-

- Αμ. ἐγὼ δὲ φεύξομαι γε τοὺς Ἀχαρνεάς.
 Χο. τῆδε πᾶς ἔπου, δίακει, καὶ τὸν ἄνδρα πονθάνου
 τῶν ὀδοιπόρων ἀπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον 205
 ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον· ἀλλὰ μοι μνηστεύετε,
 εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδάς φέρων.
 Ημ. ἐκπέφευγ', οἴχεται
 φροῦδος.
 Ημ. οἴμοι τάλας,
 τῶν ἐτῶν τῶν ἐμῶν. 210
 οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεό-
 τητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων
 ἀνδράκων φορτίον
 ἠκολούθουν Φαύλλω τρέχων,
 ὣδε φαύλως ἂν ὁ 215
 σπονδοφόρος, ὅπ' ἐμοῦ δι-
 ωκόμενος, ἐξέφυγεν,
 οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίζατο.
 νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἦδη τοῦμὲν ἀντικνήμιον,
 καὶ παλαιῶ Λακρᾶτιδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται, 220
 οἴχεται.
 Ημ. διωκτός δέ· μὴ γὰρ ἐγχάνοι ποτὲ,

rat, quia pago suo profugus, agrum omnem tenentibus hostibus, in urbem confugerat, nunc, postquam sibi inducias pactus est, ait se in pagum quamprimum reversum, Dionysia illa quæ ruris et pagorum propria erant, celebraturum. Quod mox sequitur ἱσμιῶν fabulæ, Bacchiaci ruralis sacri descriptionem continens, nihil ad temporis notationem confert quo acta fuit fabula; nec proinde ex illis locis, ubi ruralium Bacchanalium mentio fit, colligi debet τὰ πατ' ἀγροῦς Διονύσια et τὰ Ἀναΐα idem festum fuisse. In clara luce id posuit elegantissimi Ruhnkenii diligentia.

209. οἴμοι τάλας. Ante hæc verba, quæ vulgo priori Semichoro continuantur, recte in B. posita persona ημιχ. in C. χορος. In membr. vacuum relictum spatium recipiendæ personæ.

214. De Phayllo vide ad Vesp. 1206.

216. Vulgo legitur: σπονδοφόρος οὗτος ὅπ' ἰμοῦ τότε διωκόμενος. Voces οὗτος et τότε suat plane otiosæ et invito metro a mala manu huc illatæ. Facessere eas

debuisset manifesto liquet ex antitheticorum versuum collatione, qui dimetri pæonici sunt:

σπονδοφόρος | ὅπ' ἰμοῦ δι—
 ὅπ' ἰμοῦ | τοῦτος ἰσμί—

218. οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίζατο. Sic tres codd. venuste repetita particula ἂν, quam posteriore loco omitunt impressi. Versus est trimeter pæonicus. Juxta vulgatam lectionem secunda in ἀπεπλίζατο producenda est, ut pes medius sit creticus: in nostra vero, servato Comici more, corrigitur, pesque medius pæon est primus, cui in antistrophico respondet creticus.

οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίζατο.
 πατὴρ ἰσμί | φορῶν ἂν ἀπὶ | πλίζατο.
 πατὴρ ἰσμί | τὰς ἐμὰς | ἀμπέλους.
 ἀπεπλίζατο, ἀπίθη, ἀπίφυγεν. De geminata particula ἂν vide not. ad Thesm. 196. Nub. 1396.

221. διωκτός. Hæc vulgo eidem Semichoro continuantur. μὴ γὰρ ἐγχάνοι. Perperam vulgo ἐγχάνοι. Optativum requirit sermonis indoles. Recte verit Berglerus, nunquam irridet.

- μηδέπερ γέροντας ὄντας, ἐκφυγῶν Ἀχαρνεάς,
 ὄστις, ὦ Ζεῦ πάτερ
 καὶ θεοὶ, τοῖσιν ἐ-
 χθροῖσιν ἐσπέισατο, 225
 ὅσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος
 ἐχθροπόδος αὔξεται
 τῶν ἐμῶν χωρίων·
 κούκ ἀνήσω, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐ-
 τοῖσιν ἀντεμπαγῶ 230
 ἄξυς, ὀδυνηρὸς, ἐπί-
 κωπος, ἵνα μήποτε
 πατῶσ' ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
 Χο. ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα, καὶ βλέπειν Βαλλήναδε,
 καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὐρεθῇ ποτὲ· 235
 ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκείνον οὐκ ἂν ἐμπλήμημι λίθοις.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ, ΓΥΝΗ, ΘΥΓΑΤΗΡ, ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

- Δι. Εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
 Χο. σίγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας;
 οὗτος αὐτός ἐστιν, ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς

222. μηδέπερ γέροντας ὄντας. Particium ὄντας hausit præcedens vox in A. C. Est in contextu cod. B. sed linea subducta delendum esse indicat. Falso. Absque enim illo ὄντας non constant versus numeri.

228. τῶν ἐμῶν χωρίων. Subauditur ἱσμία cuius frequens est ellipsis.

230. τοῖσιν ἀντεμπαγῶ. Sic recte Suidas in σχοῖνος. Perperam in Comici exemplaribus omnibus ἔσ' ἱσμιῶν, dactylo cretici sedem tenente, et proinde claudicante versu.

233. πατῶσ' ἰσμί. Pæon secundus. Male libri omnes πατῶσιν ἰσμί, syllaba redundante.

234. βλίσιμι Βαλλήναδι. Sic in B. e correctione: nam primo scriptum fuerat Παλλήναδι, ut est in duobus aliis. At nostram lectionem exhibent primariae editi, unde prudenter e Berglero revocata fuit. Schol. Παλλήνη, ὄνομα τῆς Ἀττικῆς. νῦν δὲ διὰ τοῦ β γρασκίου, κατὰ εὐγγίνας τοῦ β εἰς τὸ π. ἀφαιρῶν δὲ ἀπὸ τοῦ βάλλιν λίθοις. Βίλι γὰρ ἰ-

πίη, ὅτι διὰ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ λιθάσειν αὐτόν.

236. οὐκ ἂν ἐμπλήμημι. Sic bene Dawesius. Vulgo ἐμπλήμημι. Vide ad Lys. 235. et 253.

238. σίγα πᾶς. ἠκούσατ' ἄνδρες ἄρα τῆς εὐφημίας; Hic versus in impressis duobus mendis inquinatus est, e quibus intelligere est, quam levem curam Comico impenderint editores, utque metri leges susque deque habuerint. Primo σίγα ediderunt, imperativum pro adverbio σίγα, quo modo primus octonarum pes est spondeus, qui trochæus esse debet; postea ἄρα pro ἄρα, pyrrhichium pro trochæo. Minutias has esse si quis forte dicat, is mea quidem causa poetis numerus et rythmum adimat. Ceterum in distinguendis personarum vicibus consentiunt impressis codd. Ante verba σίγα πᾶς posita Chori persona, quæ, meo iudicio, ante ἠκούσατ' poni debebat. Priora verba Dicaeopolidi continuanda.

- ἐκποδῶν· θύσων γὰρ ὦν ἄνθρωπος, ὡς ἔοικε, ἐξέρχεται. 240
 Δι. εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
 πρῶτ' ἐς τὸ πρῶσθεν ὀλίγον ἢ κνηφόρος·
 ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὄρεδον στησάτω.
 Γυ. κατάδου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἴν' ἀπαρξώμεθα.
 Θυ. ὦ μήτηρ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, 245
 ἴν' ἔτνος καταχέου τοῦ ἰατῆρος τουτουί.
 Δι. καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ'. ὦ Διόνυσε δέσποτα,
 κεχαρισμένως σοι τήνδ' ἐτνήρυσιν ἐμὴ
 πέμψαντα, καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν,
 ἀγαγεῖν τυχερῶς τὰ κατ' ἀγερούς Διονύσια, 250
 στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δ' ἐμοὶ
 καλῶς ξυνευγχεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
 Γυ. ἄγ', ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλῶς
 οἴσει, βλέπουσα θυμδροφάγον. ὡς μακάριος,
 ὅστις σ' οἴσει, ἐκποιήσεται γαλιᾶς 255
 πολὺ ἥττον σου βδέειν, ἐπειδὴν ὄρεδος ἦ.
 πρῶβαινε, καὶ τῷ ἡλῶ φυλάττεσθαι σφύδρα,
 μὴ τις λαδῶν σου περιτράγη τὰ χερσὶα.
 Δι. ὦ Ξανθία, σφῶν δ' ἐστὶν ὄρεδος ἐκτέος
 ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κνηφόρου. 260

240. ὦν ἄνθρωπος. Vulgo minus bene ἄνθρωπος.
 242. ἐς τὸ πρῶσθεν, ut supra v. 45.
 πρῶτ' ἐς τὸ πρῶσθεν. Hic perperam libri omnes ἐς τὸ πρῶσθεν. Promiscue non adhibentur ἐς et ὡς, quorum de differentia operæ pretium fuerit legisse eruditam præstantissimi Valckenarii notam ad Eurip. Phœn. p. 474.

244. Hic versus in tribus codicibus Diœopolidi continuatus. ἴν' ἀπαρξώμεθα. in membr. omissa præpositione, ἴν' ἀρξώμεθα.

247. καὶ μὴν καλὸν γ' ἔστ'. Hæc verba in membr. puellæ continuata. Patri melius tribuuntur. Sed ab interpretibus male accepta fuere, tanquam si ab his penderet infinitivus ἀγαγεῖν. Post illa verba maxima distinctio poni debuit. Infinitivi autem ἀγαγεῖν et ξυνευγχεῖν pendunt a suppresso verbo εἰργασίαι, ἴδ'ε, vel quovis simili, quæ precum et votorum formula est usitatissima. Vide initium Supplicum Euripidis et Marklandi notam.

253. καλῶς καλῶς. Vide ad Comœd. 730. Plautus Rud. ii. 4. 12.

Non licet te sicce placide bellam belle tangere?

254. βλέπουσα θυμδροφάγον. Vide ad Av. 1169. 1671.

255. — ἐκποιήσεται γαλιᾶς πολὺ ἥττον σου βδέειν, ἰατῆραν ὄρεδος ἦ. Sic manifesto flagitat sententia. Non ut male et absurdissime scriptum κηρυχθήσεται γαλιᾶς σου μὴδὲν ἥττον βδέειν. Scripserat Comicus:

οὐ μὴδὲν ἥττον βδέειν—

A sciolo mutata fuit lectio, sine ullo ad sententiam respectu, ob istam, ut opinor, rationem. Rarissime apud Comicum, si modo alicubi, senarii initio occurrit pronomen *ei*. Illud sic positum semel observare memini in anapestico tetrametro Equit. 781. Inde mendam hic subseque ratus librarius constructionem mutavit, pessum dato sensu. Initio senarii *ei* apud Tragicos satis frequens est, nec ulla est ratio, cur illam positionem refugerint iambi comici.

- ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ἄσομαι τὸ Φαλλικόν·
 σὺ δ', ὦ γύναι, θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγουσ. πρῶδα.
 Φαλλῆς, ἑταῖρε Βακχίου,
 ξύγκωμε, νυκτοπεριπλάνη- 265
 τε, μοιχῆ, παιδεραστὰ,
 ἔκτω σ' ἔπει προσεῖπον, ἐς
 τὸν ὄμημον ἐλθῶν ἄσμενος,
 σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυ-
 τῷ, πραγμάτων τε, καὶ μαχῶν,
 καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς. 270
 πολλῶν γὰρ ἔσθ' ἠδίων, ὦ Φαλλῆς, Φαλλῆς,
 κλέπτουσαν εὐρόνδ' αἰρικὴν ὑληφόρον,
 τὴν Στρυμοδώρου Θράτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
 μέσην λαδόντ', ἄραντα, κατα- 275
 βαλόντα καταγιγαρτίσαι,
 Φαλλῆς, Φαλλῆς.
 εἰ μὲν ἡμῶν ξυμπήτης, ἐκ κραιπάλης
 εἰσθ' εἰρήνης ῥοφήσεις τρυβλίον·
 ἢ δ' ἀσπίς ἐν τῷ φεψάλῳ κρημίσεται.
 Χο. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος. 280
 βάλλε, βάλλε, βάλλε, βάλλε,
 παῖε, παῖε τὸν μιάρων.

262. θεῶ μ' ἀπὸ τοῦ τέγουσ. Nempe quia pompam non comitabatur mulier. Mos autem erat e superioribus ædium partibus spectare, ne via, qua pompam ducentes procedebant, spectatorum multitudine oppleretur, impedireturque. Vide, si tantū est, uberem animadvorsorem, Spanhemium, ad initium Callimachei Hymni in Cererem.

263. Totum hoc phallicum canticum dimetris et trimetris iambicis constat. Proinde male vulgo legitur ἑταῖρε Βακχίου.

264. ξύγκωμε. Sic tres codicibus et primariæ editt. In novitiis, nescio cuius libidine, σύγκωμι.

271. πολλῶν γὰρ ἔσθ' ἠδίων, ὦ Φαλλῆς, Φαλλῆς. Sic in A. C. perspicue scriptum. In B. a prima manu ἑστίν, et superscriptum ἑστίν. In impressis mendosissime:

πολλῶν γὰρ ἑστίν ἠδίων, ὦ Φαλλῆς, Φαλλῆς. Media syllaba in ἠδίων semper longa est:

proinde ἑστίν versus crurifragio multat. πολλῶν ortum est ex antiqua scriptura πολλῶν, ut in Equit. 806. συμφύλων ex συμφύλων, ad quem locum vide quæ notavi. Ut autem ad veterum librorum fidem edidi, ita jamdudum et perspecta lingue indole et Atticæ prosodia peritiam scribendum esse monuerat Dawesius, cuius hanc emendationem, ut alias bene multas, lubens confirmo.

275. καταγιγαρτίσαι. Sic scriptum in A. C. et v. seq. ὦ Φ. Metri rationem habuit interpolator in B. ubi, ut in impressis, καταγιγαρτίσ' ὦ, et v. seq. φαλλῆς—Sed prava est hæc emendatio. Vocandi adverbium ὦ, e glossa subnatum, prorsus eximendum erat. Est autem καταγιγαρτίσαι verbum a Comico facite fictum. Suidas: καταγιγαρτίσαι, εὐνοσιώσαι. ἢ ἐντὶ τοῦ κατὰ τὴν γιγαρτίσιν γιγαρτίσιν βαλιῦν καὶ καταμνήσαι.— ἢ καταβλίψαι. γιγαρτίσιν δὲ τῆς σαφῶς ἑστίν.

- οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς;
 Δι. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστί; τὴν χύτραν ξυντρίψετε.
 Χο. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ᾧ μιὰρὰ κεφαλῆ. 285
 Δι. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ᾧ ἡχαρνεῶν γεραίτατοι;
 Χο. τουτ' ἐρωτᾷς; ἀναί-
 σχυτος εἶ καὶ βδελυρὸς,
 ᾧ προδότης τῆς πατρίδος,
 ὅστις ἡμῶν μόνος 290
 σπεισάμενος, εἶτα δύνα-
 σαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν.
 Δι. ἀντὶ δ' ᾧν ἐσπείσάμην, οὐκ ἴστε γ'· ἀλλ' ἀκούσατε.
 Χο. σοῦ γ' ἀκούσομ'; ἀπολεῖ.
 κᾶτὰ σ' αὖ χάσομεν τοῖς λίθοις. 295
 Δι. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκῆσθ'· ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ᾧ ἑσθλοί.
 Χο. οὐκ ἀνάσχομαι·
 μηδὲ λέγε δὴ σὺ λόγον·
 ὡς μεμίσσηκά σε Κλέ-
 ωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἔ- 300
 γωγε κατατεμῶ τοῖσιν ἰππεῦσιν ποτὲ
 ἐς καττύματα.
 σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακροῦς,
 ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν· ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

285. οὐ βαλεῖς; οὐ βαλεῖς; Sic A. C. recte. Dimeter est pæonicus constans e duobus creticis. Vulgo οὐ βαλεῖς ἔν; οὐ βαλεῖς;

291. εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ' ἀποβλέπειν. In A. C. ἴσται δύνασαι νῦν πρὸς —In B. εἶτα δύνασαι πρὸς—ut vulgo: sed vocis εἶτα superscriptum ἴσται. Hoc librariis relinqui poterat: optima sane est vulgata lectio. Dimetri sunt pæonici, et secunda in ἀποβλέπειν producitur juxta prosodiæ canonem.

295. κᾶτὰ σ' αὖ χάσομεν τοῖς λίθοις. Trimeter pæonicus constans e tribus creticis. Sic quidem perspicue et optime scriptum est in B. In membr. vero et in C. κᾶτὰ σ' χάσομεν τοῖς λίθοις, claudicante versu in primo pede. At in impressis mendosissime absque ulla metri forma legitur κατὰ σ' χάσομεν τοῖς λίθοις. Sæpe jam observavi κᾶτὰ et κατὰ facile permutari.

296. μηδαμῶς γε, πρὶν ἂν ἀκῆσθ'. ἀλλ'·—Sic scribi debuit ad metri trochaici legem. Vulgo pessumdatis nu-

meris:

μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκῆσθ' ἔ. ἀλλ' ἀνάσχοισθ', ᾧ ἑσθλοί.

Vides tertium pedem anapestum esse, qui in eam sedem non recipitur. Particula γε, quæ loco suo mota versum vitiauit, incertæ sedis est, nec codd. consensu nititur. Nullibi agnoscit eam C. In membr. μηδαμῶς, πρὶν ἂν ἀκῆσθ'. ἀλλ'—scribere potuit etiam poeta: μηδαμῶς, μὴ, πρὶν ἂν ἀκῆσθ'. Sed præstat quod dedimus.

301. γωγι κατὰ | σιμῶ τῶ | σιν ἰππεῦ
| σὶν σοτὶ ἔς |

Sic hi versus scribi debent, non, ut antea scripti sunt, γωγ' ἔς in eodem versu, quia vox unica καττύματα metrum non implet. ἔς καττύματα conjunctim monometer fit anapesticus. Vulgo sine metri forma legitur: γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἰππεῦσιν ποτὶ. In B. ποτὶ καττύματα, ommissa præpositione ἔς, quam secunda manus inter lineas minio scripsit: in A. C. ποτ' ἔς καττύματα.

- Δι. ᾧ ἡγαδοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδῶν ἐάσατε· 305
 τῶν δ' ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ', εἰ καλῶς ἐσπείσάμην.
 Χο. πῶς δέ γ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἄπαξ,
 οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔδ' ὄρκος μένει;
 Δι. οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
 οὐχ ἀπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων. 310
 Χο. οὐχ ἀπάντων, ᾧ πανούργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
 ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ' ἐγὼ σου φείσομαι;
 Δι. οὐχ ἀπάντων, οὐχ ἀπάντων· ἀλλ' ἐγὼ λέγων ὀδὶ
 πόλλ' ἂν ἀποφύηναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἂ καδικοιμένους.
 Χο. τοῦτο τοῦπος δεινὸν ἦδη, καὶ ταραξικάρδιον, 315
 εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
 Δι. κᾶν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλῆθει δοκῶ,
 ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέξην ἔχων λέγειν.
 Χο. εἶπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ᾧ δημόται,
 μὴ οὐ καταξάινειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς Φοινικίδα; 320
 Δι. οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέξσειν.
 οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ' ἔτερον, ᾧ ἡχαρνηῖται;
 Χο. οὐκ ἀκούσεσθ' ἀθέτα.
 Δι. δεινά γ' ἄρα πείσομαι.
 Χο. ἐξολοίμην, ἣν ἀκούσω.
 Δι. μηδαμῶς, ᾧ ἡχαρνηκοί.
 Χο. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.

318. Versum hunc sic exhibent libri omnes:

ἴσται ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λίγην.

Malam librariorum manum metri depravatio ostendit. Qui ferri potuit dactylus in quinta trochaici sede? Vox κεφαλὴν glossema est: nec falso ariolari mihi videor potest scripsisse: ἴσται ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέξην ἔχων λίγην.

Infra 492. ἴσται παρασχῶν τῇ πόλει τὸν ἀύχην. Ad hunc versum siluerant interpretes, credebamque me prium mendam, qua fedatus erat, animadvertisse: sed fellit me opinio. Forte enim deprehendi clarissimum PROFESSOREM REGIUM non latuisse numerorum depravationem, quos in nota ad Sophoclis Trach. 731. ad hunc modum restituit:

ἴσται ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν λίγην.

Mira est profecto illa verborum structura.

vOL. III.

ra τὴν ἔχων κεφαλὴν, pro τὴν κεφαλὴν ἔχων, vel ἔχων τὴν κεφαλὴν. Illius vellem exemplum saltem unicum protulisset. Equidem nullum aliud habeo, quo emendationem istam adstruam, quam hoc e Comico nostrate: d'amour mourir me font, belle marquise, vos beaux yeux.

322. οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐδ' ἀκούσεσθ'—Sic legendum esse sensus ostendit et metrum, alterumque οὐδ', quod in omnibus impressis abest, etiam sine codice repouli poterat. Nec tamen id auctoritate caret. In tribus codd. scriptum οὐδ' ἀκούσεσθ', οὐκ ἀκούσεσθ'. Eadem particula vel οὐδ', vel οὐκ geminari debuit.

323. Sic vulgo legitur hic versus, numeris prorsus corruptis:

ὡς τεθνήξων ἴσθι νῦν γε.—δῆξομαι γ' ἄρ' ὑμᾶς ἰγῶ.

In membr. est νυνί. In C. νῦν. Idem codd. pro γ' ἄρ' dant γᾶρ. Metrum facili opera restituo cum Dawesio: ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί.—δῆξομαι ἄρ' ὑμᾶς ἰγῶ.

- Δι. δῆξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἐγώ. 325
 ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φίλτάτους·
 ὡς ἔχω γ' ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβῶν.
- Χο. εἴπ' ἐμοί, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται,
 τοῖς Ἀχαρνηκοῖσιν; ὑμῶν μὲν ἔχει του παιδίον
 τῶν παρόντων ἔνδον εἰρῆας; ἢ πὶ τῷ θρασύνεται; 330
- Δι. βάλλετ', εἰ βούλεσθ'. ἐγὼ γὰρ τουτοῖ διαφθερῶ.
 εἴσομαι δ' ὑμῶν τάχ' ὅστις ἀνδράκων τι κήδεταί.
- Χο. ὡς ἀπωλόμεσθ'. ὁ λάρκος δημότης ὄδ' ἔστ' ἐμῆς.
 ἀλλὰ μὴ θράσης, ὁ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.
- Δι. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ'. ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι. 335
- Χο. ἀπολεῖς ἄρα τὸν ἥλικα τόνδε φιλανδρακία.
 Δι. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
- Χο. ἀλλὰ νῦν λέγ', εἴ σοι δοκεῖ, τὸν τε Λακεδαι-
 μόνιον αὐτὸν ὃ τι τῷ τρόπῳ τοῦ ἴστιν φίλον·
 ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ. 340
- Δι. τοὺς λίθους νῦν μοι χαμᾶζε προῶτον ἐξεράσατε.
- Χο. οὐτοί σοι χαμαὶ, καὶ σὺ κατάδου πάλιν τὸ ξίφος.
- Δι. ἀλλ' ὅπως μὴ ν' τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνται σου λίθοι.
- Χο. ἐκσέσεισται χαμᾶζ'. οὐχ ὄρας σειόμενον; [345
 ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάδου τὸ βέλος.
 ὡς ὅδε γε σειστός ἄμα τῇ στροφῇ γίνεταί.
- Δι. ἐμέλλετ' ἄρ' ἀπαντες ἀνασειεῖν μετὰ βοῆς,
 ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἀνδρακες Παρνασίοι,
 καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
 ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρτύρας μοι συγχῆν
 ὁ λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία. 350

337. οὐδ' ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε; Sic optime B. C. Pronomen ὑμεῖς in membr. ut in impressis omnibus omisium, quod reponendum esse Reiskius viderat.

341. Libri omnes τοὺς νῦν μοι λίθους χαμᾶζε προῶτον ἐξεράσατε, manifesta menda.

342. κατάδου πάλιν τὸ ξίφος. In B. κατάδου τὸ βέλος. Ad clausulam versus 345. deflexit librarii oculus. Sed postea voces πάλιν et ξίφος superne reposuit. Idem cod. in v. 346. variam lectionem nullius pretii ad vocem στροφῆ dat, στρογγύ.

347. Vulgo legitur imperfecto sensu et metro:

ἐμέλλετ' ἄρα πάντες ἀνασειεῖν βοῆς. In C. scriptum ἄρ' ἀπαντες. Praepositionem autem μετὰ e Scholiaste reposui.

348. Παρνασίοι. Sic tres codd. Vulgo sibilans litera geminatur.

350. τῆς μαρτύρας μοι συγχῆν ἐνετίλησεν. Elegans Atticismus, pro συγχῆν μοι μαρτύραν ἐνετίλησεν. Sic Pl. 694. τῆς ἀθάνατης πολλῶν ἴφλων. Pac. 167. ἀφειφορέσεις τῆς γῆς πολλῶν. Praeter Kusterum, qui haec loca observavit, alii docti viri multi idiotismum hunc illustrarunt. Vide Hemsterhusium ad Lucianum T. i. p. 117. Orvillium ad Charit. p. 135. Abresch Dilucidat. Thucyd. p. 662.

351. ἐνετίλησεν. Sic tres codd. ut ve-

δεινὸν γὰρ οὕτως ὁμφακίαν πεφυκένας
 τὸν θυμὸν ἀνδρῶν, ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν,
 ἐθέλειν τ' ἀκούσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
 ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιζήνου λέγειν 356
 ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀπανθ', ὅσ' ἂν λέγω·
 καὶ τοὶ φιλαῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.

Χορός.

τί οὖν οὐ λέγεις, τούπιξηνον
 ἐξενέγκων θύραζ',
 ὃ τι ποτ', ὦ σχέτλιε,
 τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
 πᾶν γὰρ ἐμέ γε πᾶδος,
 ὃ τι φρονεῖς, ἔχει.

ἀλλ', ἤπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
 θεῖς δεῦρο τούπιξηνον, ἐγχείρει λέγειν. 365

- Δι. ἰδοὺ θεᾶσθε, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί·
 ὃ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὐτοσί, τυννουτοσί.
 ἀμέλει, μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι·
 λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, ἃ μοι δοκεῖ.
 καὶ τοὶ δέδοικα πολλά· τοὺς τε γὰρ τρόπους 370
 τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα,
 ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
 ἀνῆς ἀλαζῶν, καὶ δίκαια κἀδικα·
 κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολάμενοι.
 τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς, ὅτι 375
 οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο, πλὴν ψηφῶ δάκνειν·
 αὐτὸς τ' ἐμαυτὸν, ὑπὸ Κλέωνος ἀπαθον,
 ἐπίσταμαι, διὰ τὴν πέρουσι κωμῶδιαν.
 εἰσελκύσας γὰρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον

teres impressi. Operarum, ut videtur, errore, a quo tam difficile cavere est, in Kusteri editione excusum fuit ἐπιτίλησεν, quod illum fugit: nam ex hoc loco in indicem suum retulit verbum ἐπιτίλησεν, apud Comicum non obvium.

362. πᾶν γὰρ ἐμέ γε πᾶδος. Sic membr. In B. vulgata lectio est, πᾶδος γὰρ πᾶν μοι. Sed alteram, quam sequimur, margo exhibet. In C. πᾶδος γὰρ πᾶν ἐμέ μοι.

363. ὃ τι φρονεῖς. Sic tres codd. Perperam vulgo ὃ τι φρονεῖς, quod ab emendatore est: nam in primariis editt. ex-

stat φρονεῖς, quod in φρονεῖς, non vero in φρονεῖς mutari debebat.

367. τυννουτοσί. Sic bene membr. Vulgo τυννοτοσί.

376. ψῆφῶ δάκνειν. In A. C. ψηφῶ δάκνειν. In B. ψηφῆδακνειν.

378. τὴν πέρουσι κωμῶδιαν. Nempe Babylonios, quae edita fuit an. 2. Olymp. lxxxviii. Archonte Eucle, Diouysis urbanis, quae mense Elaphebolione, id est ineunte vere, celebrabantur, sub quod tempus socii Athenas confluere solebant, ut tributa penderent. Videntur Sam. Petitus Miscellan. Lib. i. cap. 3.

- διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζε μου, 380
καί κυκλοβόρει, καί πλυνεν ὡστ' ὀλίγου πᾶν
ἀπωλόμην, μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον, πρὶν λέγειν, ἔασατε
ἐνσκευάσασθαι μ' οἶον ἀθλιώτατον.
- Χο. τί ταῦτα στρέφει, καὶ τεχνάζεις, 385
καὶ πορίζεις τριβᾶς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἔνεκα
παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδάστυκνότηριχά
τιν' Ἄιδος κυνῆν 390
- εἴτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἂν ἀγῶν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.
- Δι. ὦρα ὅστιν ἤδη καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ, παῖ.
- Κη. τίς οὗτος;
Δι. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης; 395
Κη. οὐκ ἔνδον, ἔνδον ἐστὶν, εἰ γνώμην ἔχεις.
Δι. πῶς ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον;
Κη. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν, ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια,
οὐκ ἔνδον αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγωδίαν.
- Δι. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, 400

381. καί κυκλοβόρει. Finxit Comicus
verbum κυκλοβόρει, a torrentis nomine.
Equit. 137. ἤρσαζ, κικράκτες, Κυκλοβό-
ρου φωνὴν ἔχων.

385. καὶ τεχνάζεις. Activa hujus
verbi forma alibi Comicus utitur. In
Thesm. 94.

ταῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πνευμαῖος.
Tres codd. τεχνάζεις τε. Vulgo τεχνάζειν.
Sic vero non constarent hujus versus num-
meri. Est enim, vel saltem esse debet,
trimeter pæonicus. Duplici autem la-
borat vitio: claudicat in secundo pede,
quia syllaba τειχ brevis est, et in tertio
antibacchium habet. Levi igitur muta-
tione restitui;

"εἰ ταῦτα τρέφει, καὶ τεχνάζεις."
Sic versus constat tribus bacchiis.

390. τιν' Ἄιδος κυνῆν. Sic legendum,
non, ut vulgo, κῆν, metro pessumdato.
Dimeter est pæonicus catalect. cujus

pes primus pæon, vel alius ἰσόχρονος
esse debet. τὴν nullo modo scdem tueri
potest. Erat autem Hieronymus tra-
gædiarum malus poëta, ἀνοικοδόμος,
ut ait Scholiastes, διὰ τὸ ἀγαν ἱμαθῶν
χρησθῆναι ὑπερβολῆς, καὶ φοβερῆς προσωπίδος
χρησθῆναι. Eum perstringit hic Comicus
ad aliquod ejus drama adludens, ubi
formidabili larva ornatus sive Pluto sive
quis alius in scenam prodierat. Quæ in
scholiis adduntur de Hieronymi hirsutia
ἀπεροδίνουσα sunt.

400. τραγωδίαν. Sic tres codd. ut
Suidas in ἀναβάδην. Perperam in im-
pressis τραγωδίαν. Nullum hic cum Bent-
leio, alioquin vere statuente tragædiam
nunquam τραγωδίαν appellatam fuisse,
quaerendum acumen est, tanquam si Co-
micus inuere vellet, Euripidis dramata
nihil tragicæ majestatis habere, et pro
comædiis habenda esse. Hic jocus per-

- ἔρ' ὁ δοῦλος οὕτως ἰσοφῶς ἀπεκρίνατο.
ἐκκάλεσον αὐτόν.
- Κη. ἄλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἄλλ' ὄμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὕπαικουσον, εἶπερ δή ποτ' ἀνδρώπων τινί 405
Δικαιοπόλις καλεῖ σε Χολλίδης, ἐγώ.
Ευ. ἄλλ' οὐ σχολή.
Δι. ἄλλ' ἐκκυκλήθητ'.
Ευ. ἄλλ' ἀδύνατον.
Δι. ἄλλ' ὄμως.
Ευ. ἄλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
Δι. Εὐριπίδη ---
Ευ. τί λέλακας;
Δι. ἀναβάδην ποιεῖς, 410
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ βράκι' ἐκ τραγωδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι βράκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος. 415
δεῖ γὰρ με λέξαι τῷ Χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὐτῇ δὲ θάνατον, ἣν κακῶς λέξω, φέρει.
Ευ. τὰ ποῖα τρέχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνέως ἰδὲ
ὁ δύσποτος γεραίος ἠγωνίζετο;
Δι. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου. 420
Ευ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος;

sonæ, cul tribuitur, Cephisophonti, Eu-
ripidis famulo, minime convenit.

401. οὕτως ἰσοφῶς. Sic lego cum
Marklando ad Eurip. Suppl. 639. Vul-
go σαφῶς. Vide not. ad Eq. 196.

411. οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς. Euripi-
dem in Ran. 845. χωλοποιὸν appellat
Æschylus, adludens ad Philoctetam, Te-
lephum et Bellerophontem, quos ille clau-
diquæ exhibuerat. Hic autem facete Dicæo-
polis ait mirum non esse si fracto crure
incedant Euripidis heroës, quum e sub-
limi machina, in qua ille tragædias scri-
bit, decidant.

413. ἄλλ' ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς. Sic le-

gendum esse ipsa sententia ostendit.
Perperam vulgo χωλοὺς in hujus versu
clausula repetitum. Alustio est ad Euri-
pidis Telephum. Æschylus in Ran. Eu-
ripidem sic compellat:

καὶ πτωχοποιὸν καὶ βασιουήραστῆν.
In membr. v. 411. omissus est, et v.
413. sic scriptus est:

ἰσθῆτ' ἰλιμίνην. χωλοὺς ποιεῖς.
In C. v. 411. itidem omissus fuerat,
et margini ab eodem librario repositus
fuit. Duo proximi versus in eadem fere
verba desinentes aberrationi occasio-
nem dederunt.

- Δι. οὐ Φοίνικος, οὐκ' ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀδλιώτερος.
- Ευ. ποίας ποδ' ὠνήρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
- Δι. οὐκ' ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. 425
- Ευ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα, ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὗτοςί.
- Δι. οὐ Βελλεροφόντης' ἀλλὰ κἀκείνος μὲν ἦν χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
- Ευ. οἷδ' ἄνδρα, Μυσὸν Τήλεφον. 430
- Δι. ναί, Τήλεφον.
- Ευ. τούτου δὸς, ἀντιβολῶ σ', ἐμοὶ τὰ σπάργανα. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακάματα. κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστειῶν ῥακῶν, μεταξὺ τῶν Ἴνους.
- Κη. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
- Δι. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ, ἐνσκευάσασθαι μ' οἷον ἀδλιώτατον. 435
- Εὐριπίδῃ, 'πειδὴ περ ἐχαρίσω ταδί, κἀκείνά μοι δὸς τὰ κόλουδα τῶν ῥακῶν, τὸ πιλίδιον περὶ τῆν κεφαλῆν τὸ Μύσιον. [410
- ΔΕΙΓΑΡΜΕΔΟΞΑΙ ΠΤΩΧΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΗΜΕΡΟΝ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΝ ΟΣΠΕΡ ΕΙΜΙ, ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ ΔΕ ΜΗ.**
τούς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ', ὅς εἰμ' ἐγώ'

421. οὐ Φοίνικος, οὐκ. Vulgo in fine versus οὐ.

423. ποίας ποδ' ὠνήρ—Vulgo minus bene ποίας ποδ' ὠνήρ.

425. τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου. In membr. semel tantum posita vox πολὺ, cum versus labe, et venustatis detrimento. Sed frequens id est librorum peccatum.

433. κεῖται. In membr. κένται.

435. διόπτα et κατόπτα sunt Jovis epitheta: sed adludit etiam ad pannorum foramina et scissuras, quibus perlucebant, ut Plautus ait, *quam cribrum, crebrum*.

436. ἐνσκευάσασθαι. Subaudi δὸς, quod glossæ vice superscriptum est in membr. *κατάκτισσον*, vel simile quid. Vide supra ad v. 247. Hunc versum habuimus jam supra post 383. Si ex alterutra sede

ejiciendus esset, hic aliquo modo carere eo possemus: at priore in loco omnino relinquendus est. Hoc credo voluisse Valckenarium ad Hippol. 1029. Sed utroque in loco sedem suam bene tuetur. In Equit. versus 96. ne uno mutato apice iterum occurrit post 113. Et sunt alii, si bene commemini, sic repetiti versus in eadem fabula.

437. Εὐριπίδῃ, 'πειδὴ περ ἐχαρίσω ταδί. Libri omnes *ἐχαρίσω μοι ταδί*. Pronomen glossematis manifestum est. In B. p̄jux adhuc: *'ταυδὴ περ γ' ἐχαρίσω μοι ταδί*.

440. Duo versus ex Euripidis Telepho sumti. Male vulgo in altero legitur *ὄσπερ εἶμι*, quod frustra tuetur codd. consensus, itidem mendosorum in v. 437. et in 442. ubi omnes dant, invite metro, *ὄστις εἶμ' ἐγώ*.

- τούς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι, ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
- Ευ. δώσω· πυκνῆ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί. 445
- Δι. ΕΥΣΟΙ ΓΕΝΟΪΤΟ, ΤΗΛΕΦΩ Δ' Α' ΓΩ ΝΟΩ.
- εὐ γ', οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπύπλαιμα. ἀτὰρ δέομαι γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
- Ευ. τουτὶ λαβὼν ἀπελθε λαίνων σταδμῶν.
- Δι. ὦ Ζήμι', ὄραξ γὰρ αἷς ἀπωθοῦμαι δόμιον, 450
- πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενεὸν γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδῃ, δὸς μοι σπυριδίον διακεκαυμένον λύχνου.
- Ευ. τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλέκους χρέος;
- Δι. χρέος μὲν οὐδέν· βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν. 455
- Ευ. λυπηρὸς ἴσθ' ὦν, κἀποχώρησον δόμιον.
- Δι. φεῦ·
- εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
- Ευ. ἀπελθε νῦν μοι.
- Δι. μή, ἀλλά μοι δὸς ἐν μόνον κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον.

444. σκιμαλίω. ἰξουδινύσω, χλιυάσω. Quæ metaphórica significatio est, ut adhibetur etiam hoc verbum Pac. 549. Proprie significat τὸ τῷ μικρῷ δακτύλῳ τῶν ἰουδίων ἀποκτείνεσθαι, εἰ ὄστοκοῦσιν: unde fluxit obscena significatio. Vide ad Equit. 1381.

446. εὐ σοὶ γίνεσο, Τηλίφῳ δ' ἄ' γὰρ νοῶ. Euripidis versus in Telepho, quem sincerum exhibet Athenæus p. 186. Apud Scholiastam sic interpolatus est:

καλῶς ἔχαμι, Τηλίφῳ δ' ἄ' γὰρ φρονῶ. In Comici autem libris omnibus ad hunc modum:

εὐδαιμονοίης, Τηλίφῳ δ' ἄ' γὰρ φρονῶ. 448. ἐμπύπλαιμα. Sic scriptum in B. Vulgo *ἐμπύπλαιμα*. εὐ γ'. Facetissimus Sosia apud Comicum nostratrem: *Bien répondu*. Et paulo post: Peste, où prend mon esprit toutes ces gentilleses?

452. Male vulgo sic legitur hic versus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ' Εὐριπίδῃ.

Ego vero duorum codd. auctoritate nitus:

γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν τ', Εὐρι-

πίδῃ, δὸς μοι— Sic perspicue scriptum et distinctum in B. C. Liquido patet participium *λιπαρῶν* absolute poni debuisse, etiamsi alioquin græce dicatur *λιπαρῶν ἐνέ*, quod ex hoc loco in indicem suum intulit Kusterus, dubia, vel potius nulla auctoritate. Sed apud Æschylum Prometheus in cognomine dramate v. 1012. ait:

καὶ λιπαρῶν τὸν μέγα στυγυμένον γυναικομίους ὑστατάσασιν χιρῶν, λῦσαι μὲν δισμῶν τῶνδῃ.

453. σπυριδίον διακεκαυμένον λύχνου. Schol. ἴτι οἱ προσεῦται, διὰ τὸ μέλις βαδίζειν, ἐν σπυριδίῳ κρύπτουσι τὸν λύχνον, ὥσπερ σάξιν τὸ πῦρ.

454. Hic versus, si Scholiastæ fides, ex Euripidis Telepho per parodiam translatus, ubi erat:

τί δ', ὦ τάλας, εὐ τῶνδῃ περὶ δεῖσθαι θέλεις;

458. μή, ἀλλά. Duæ syllabæ in unam coalescunt, ut Thesm. 283. 476. et passim.

459. Vulgo legitur, consentientibus in menda codd.

κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. Vere observat Toupius ad Suidam ii:

- Ευ. φέρου λαβών ταῦτ' ἴσθ' ὀχληρὸς ὦν ὁμοίς. 460
 Δι. οὐπα, μὰ Δί', οἷσθ' οἷ αὐτὸς ἐργάζει κακά.
 ἄλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον
 δὸς μοι χυτρίδιον, σφογγίῳ βεβυσμένον.
 Ευ. ἀνδρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν.
 ἀπελθε ταυτηνὶ λαβών.
 Δι. ἀπέρχομαι. 465
 καί τοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἐνός, οὐ μὴ τύχων,
 ἀπόλωλ'. ἀκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
 τουτὶ λαβὼν ἄπειμι, κοῦ πρόσσειμ' ἔτι.
 ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
 Ευ. ἀπολεῖς μ'. ἰδοῦ σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα. 470
 Δι. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν
 ὀχληρὸς, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
 οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμεν,
 ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πρᾶγματα.
 Εὐριπίδιον γλυκύτατον, ὦ φιλάτιον, 475
 κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
 πλὴν ἐν μόνον, τουτὶ μόνον, τουτὶ μόνον.
 σκάνδικά μοι δὸς, μητρῶδεν δεδεγμένους.
 Ευ. ὠνὴρ ὑβρίζει; κλεῖε πακτὰ δαιμάτων.

109. mali commatis esse voces *κοιλίσκη*, *κοιλίσκιον*, pro quibus graecus sermo agnoscit *κοιλίχνη*, *κοιλίχνηον*. Noster Eq. 906.

ἰγὼ δὲ *κοιλίχνηον* τε σοι, καὶ φάρμακον *ἰδωμι*.

unde optimo jure hic reponi potuisset *κοιλίχνηον*. Lectionem tamen praetuli, quam adfirmant Athenaeus et Eustathius. Apud illum p. 479. B. sic citatur versus noster:

κοτυλίσκιον, τὸ χυλὸς ἀποικισμῶν.
 ubi ultima vox genuinae glossa est, quam servat alter ad Iliad. p. 1282. l. 58. *ἴσι ἰστίον* καὶ ἴσι *παράγωγον* *κοτυλῆς* *κοτυλίσκην* τε καὶ *κοτυλίσκιον*, οὐ μινία *παρὰ Ἀριστοφάνη* ἐν τῷ,

κοτυλίσκιον τὸ χυλὸς ἀποικισμῶν.

465. *χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον*. Sic tres codd. optime, ut primariae edidit. Est vero unicus hic locus, ubi sinceræ Atticæ formæ, σφίγγιον, ubique, me iudice, reponendæ, pepercerit librariorum temeritas. De Atticorum more tenues *π κ* in asperatas φ χ mutantium, maxi-

me post literam σ, videndus Pieronius ad Mœridem in *λίσφους* et *σχινδαλμός*. Quæ autem ad explicationem hujus loci adferunt veteres critici, insulsa mihi videntur pleraque: id solum ex his vix probare possim, *ἴσι εἰ πίνης* τὰ *πρήματα* τῆς *χύτρας* σφινύσει τῆς *σφίγγου*. Mirum profecto, si vel pauperissimi hominum nihil melius habuerint obtinendis ollis. Equidem crederim Diæopolidem ollam utendam petere, qua, galeæ vice, caput suum tegeret. Notum est autem, veteribus in more fuisse, galeæ cavitatem vel luna vel sponsia implere, ne graviter percussa galea caput læderet.

464. *ἀφαιρήσει με τὴν τραγωδίαν*. Perperam in membr. *ἀφαιρήσεις*, eadem munda qua Pl. 1140. *ὑφίλοι*.

465. *ταυτηνὶ λαβών*. Scilicet τὴν *χύτραν*, quod e præcedenti *χυτρίδιον* adsumendum. Scribere etiam poterat: *ἔπιλ-* *ξι ταυτὸν*, vel *συνογι λαβών*.

479. *ὠνὴρ ὑβρίζει; κλεῖε πακτὰ δαιμά-* *των*. Minus bene vulgo *ἀνὴρ* et *πακτά*.

- Δι. ὦ θύμ', ἀνευ σκάνδικος ἔμπορευτῆα. 480
 ἀρ' οἷσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
 μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
 πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὐτῆ.
 ἔστηκας; οὐκ εἶ καταπιῶν Εὐριπίδην;
 ἐπήνεσ' ἄγε νῦν, ὦ τάλαινα καρδία, 485
 ἀπελθ' ἐκεῖσε, κἄτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
 παρὰσχος, εἰποῦσ' ἄττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
 τόλμησον, ἴδι, χῶρησον, ἄγ', ἐμὴ καρδία.
 Χο. τί δράσεις; τί φήσεις;
 ἴσθι νῦν ἀναίσχυντος 490
 ὦν, σιδηροῦς τ' ἀνὴρ
 ὅστις παρασχῶν τῇ πῶλοι τὸν αἰχένα,
 ἄπασι μέλλεις εἰς λέγειν τὰναντία.
 Ημ. ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα.

Doricam formam *πακτὰ* frequentarunt Tragicæ; estque hoc ipsum ex Euripide desumptum, apud quem contrario sensu erat *λίη πακτὰ δαιμάτων*. Auctor est Pollux x. 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ *πακτῶν*, καὶ τὸ ἰστικτῶν τὰς *θύρας* ἴστικ' ὡςπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτὸν τὸ *λίον*, ὡς εἶπεν Εὐριπίδης, *λίη πακτὰ δαιμάτων* ὡς τὸναντίον Ἀριστοφάνη (Lys. 265.) *πρὸς πύλαια πακτῶν* ἢ *πύλαια καὶ ἰστικτῶν* τὰς *θύρας*, ἢ, ὡς Ἀρχιλόχου, *πακτῶσαι*, τὸ κλεῖσαι. Hesychius: *πακτὰ*, ἡμοσμίνα, *πισσοσημίνα*. Quod priores Sophoclis interpretes prætermiserunt, vellem suscepisset novissimus Parisinus, docuissetque quid sibi velit apud eum Ajax, quando Tecmessa ait:

ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δίχου,
καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

Mallent forte Sophoclis studiosi eum nec Longi, nec Euripidis, immo nec Aristophanis meminisse, quodque illis impendit cura, illustrando verbo *ἀπακτῶν* tribuisse, quod ego in lingua græca prorsus peregrinum esse credo. Sed de hoc alias. Non aliter autem hunc versum legitimus, quam Valckenarius ad Hippol. 808.

480. *ἔμπορευτῆα*. Mendose in membr. *ἰσπορευτῆα*. Nescio cur Dawesio placuerit *ἔμπορευτῆα*.

486. *κἄτα τὴν*—In A. C. *κατὰ τὴν*—Vide supra ad v. 295.

487. *ἄττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ*. Solæce vulgo *δοκῆι*. In B. est *δοκῆι*.

VOL. III.

488. *ἄγ', ἐμὴ καρδία*. Sic optime vulgatam scripturam emendat Dawesius, quæ sic habet, *ἄγαμαι καρδίας*. Invenustam eam esse, et proinde Comico indignam, ad liquidum perduxit vir acutissimus, hic, ut sæpe alias, paulo calidior, quam par fuit. In eo enim falsus est, quod dubie fidei esse dicat exempla, quæ in lexicis afferuntur *verbi ἄγαμαι* cum solo genitivo conjuncti. Contra Tyrwhittus noster *ἄγαμαι λήματος* in Rheso v. 245. advocavit, et loca Pierono laudata ad Mœridis notam, *ἄγαμαι* *Τσιρέβλου*, *Ἀττικῶς* *ἄγαμαι* *Τσιρέβλου*, *Ἐλληνικῶς*, quibus addo Comicum ipsum in Av. 1744.

ἰχάσην ὕμνοι, ἰχάσην ὀδῶν
ἄγαμαι δὲ λόγων.

Ceterum *ἄγ'* *ἐμὴ* facile potuit in *ἄγαμαι* a librariis mutari. In v. 485. pro *ἰσχνίον*. *ἄγχι νῦν*, in A. C. scriptum est *ἰσχνίον γι νῦν*. Non tamen forte deerunt, qui criminabantur vulgatam lectionem immutatam fuisse, quam defendi posse me non latet. *καρδία* accipiatur pro *rolore*, et sic totus locus vertatur a v. 485. *Placet consilium. Age nunc ærummosum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur: aude, i, procede. Euge! miror animi mei robur*. Sic utunque sententia procedit. Sed abruptum illud *ἄγαμαι καρδίας* nihil habet Veneris.

494. *ἀνὴρ οὐ τρεῖ τὸ πρᾶγμα*. Non dubito, quin hoc sincerum sit. Male excu-

P

εἶα νῦν, ἐπειδήπερ
αὐτὸς αἰρεῖ λέγειν. 495

Δι. Μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὦν, ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγωδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε χ' ἢ τρυγωδία. 500
ἔγω δὲ λέξιω δεινὰ μὲν, δίκαια δέ.
οὐ γὰρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γὰρ ἔσμεν, ὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγῶν.
κοῦπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι 505
ἤκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλειον οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἔσμεν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
Ἔγωγε μισθῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα·
καὐτὸς ὁ Ποσειδῶν, ὑπὶ Ταινάρῳ θεός,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
καί μοι γὰρ ἔστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτὰρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ, ἄνδρες, (οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω· 515
μέμνησθε τοῦδ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω.)
ἀλλ' ἀνδρεία μοχθηρὰ, παρακεκομμένα,
ἄτιμα, καὶ παράσημα, καὶ παράξενα,
ἔσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
καί ποῦ σίκυον ἴδιον, ἢ λαγωδίων,
ἢ χοιρίδιον, ἢ σκόροδον, ἢ χόνδρους ἄλλος, 520

sum fuit, corruptis omnino numeris τρί-
μι τοῦ πρώτου. τρίμι glossema est.

495. εἶα νῦν. Sic est in libris omnibus.
Dimeter est pæonicus hypercatalectus:
ut v. 490.

497. Parodia versuum Euripidis in
Telepho:

μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄνδρες,
εἰ πτωχὸς ὦν σέτληκα· ἐν ἑθλοῖσιν ἰ-
γῆν.

499. τρυγωδίαν. Hanc scripturam
perspicue exhibent B. C. ut etiam in
seq. v. Utrobique membr. mendose τρα-
γωδ—Perperam vero libri omnes εἶδε καὶ
τρυγωδία, omisso articulo, quem ex indole

lingue reposui: οἶδε χ' ἢ τρυγωδία.

509. ἔγωγε. Vulgo ἔγω δέ, quorum
frequentissima est permutatio.

516. ὅτι οὐχὶ—Sic emendate scri-
ptum in C. In membr. ὅτι omissum.
Vulgo ὅτ' οὐχὶ. Vide ad Lys. 611.

519. ἔσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλα-
νίσκια. Quia eos insimulabant sub pal-
liis, vel lænis, aliquid mercis abscondi-
tum habere.

520. καί ποῦ σίκυον ἴδιον. Sic perspi-
cue scriptum in membr. ut e Suida le-
gendum esse nouerat Dawesius. Vul-
go mendosissime καί ποῦ σίκυον ἴδιον. In
B. superscripta emendatio ἴδιον.

ταῦτ' ἦν Μεγαρικά, καπέπερατ' αἰδημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ, καπιχώρια.
πῶρην δὲ Σμαιίδαν ἰόντες Μεγαράδς
νεανίαὶ κλέπτουσι μεδυσοκότταδοι· 525
καδ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναϊς πεφυσιγγαμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κάντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἑλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὄργῃ Περικλέης ὀλύμπιος 530
ἤστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκόκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους, ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν ἀγορᾷ,
μῆτ' ἐν θαλάττῃ, μῆτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ πείνων βάδην, 535
Λακεδαιμονίαν εἰέοντο, τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη, τὸ διὰ τὰς λαικαστριῶν
κούκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κάντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἔρεῖ τις; οὐ χρῆν. ἀλλὰ τί χρῆν; εἶπατε. 540
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίαν τις, ἐκπλεύσας σκάφει,
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
ἐκάθησθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μὲν τ' ἂν εὐθέως καδείλκετε
τριακοσίας ναῦς· ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα 545
δορύδου στρατιωτῶν, περὶ τριηστάρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσοῦμένων,

526. Μεγαρικά. Perperam vulgo Mi-
γαρικά. Vide ad Nub. 210.

530. ὀλύμπιος. Male in membr. o-
misso articulo, Ὀλύμπιος.

532. ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους. Quia
psephisma Periclis rogatu contra Mega-
reus latum simile erat scolio Timocre-
ontis Rhodij:

ἄφιλαι, ὃ τυφλὸ Πλαῦσι,
μῆτ' ἐν γῆ, μῆτ' ἐν θαλάττῃ,
μῆτ' ἐν ἡπείρῳ φανῆσαι,
ἀλλὰ τὰς πόλιν ἐν ναῖσι
κἄχροντα· διὰ σὲ γὰρ
πάντ' ἐν ἀνθρώποις κἄν' ἴσσι.

533. μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν ἀγορᾷ. Perpe-
ram libri omnes μῆτ' ἐν γῆ, cuius lectio-
nis vitium ipsa lex metri arguit. Vide
ad Eq. 610. Nec ullus dubito, quin in

Timocreonis scolio sic etiam legi de-
beat, μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν θαλάττῃ, πᾶ-
tereaque in primo versiculo, ἀφιλίς γ'
ἢ τυφλὸ Π. Sunt enim scoli versus om-
nes dimetri trochaici acatalecti, præter
penultimum, qui catalectus est.

535. οἱ Μεγαρῆς. In B. scriptum pri-
mo fuerat Μεγαρίεις, ut est in ceteris li-
bris: postea emendatum Μεγαρῆς.

540. Hic versus juxta Scholiastam ex
Euripidis Telepho integer translatus est.

543. ἐκάθησθ'—Vulgo καθῆσθ', quæ
scriptura æque bona est ac ea quam re-
posui, quumque sit in libris omnibus,
servari debebat. Vide not. ad Thesm.
479. Conc. 302. Av. 495. Versus clau-
sula ἢ πολλοῦ γε δεῖ, ex Euripidis Tele-
pho sumta.

στοῖς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
 ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ἀνουμένων,
 σκοροῶν, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις, 550
 στεφάνων, τριχίδων, αὐλητροῖδων, ὑπωπίων
 τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
 τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
 αὐλῶν, κελουστῶν, νιγλάρων, συριγμαίων. [555
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἔδορατε· ΤΟΝ ΔΕ ΤΗΛΕΦΟΝ

ΟΥΚ ΟΙΟΜΕΣΘΑ. ΝΟΣΤΣ ΑΡ' ὙΜΙΝ ΟΥΚ ΕΝΙ.

- Ημ. ἄλληδες, ὦ πίτριπτε, καὶ μιαρῶτατε ;
 ταυτὶ σὺ τολμάς, πτωχὸς ὦν, ἡμᾶς λέγειν ;
 καὶ συκοφάντης, εἴ τις ἦν, ὠνείδισας ;
 Ημ. νῆ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ', ἄπερ λέγει, 560
 δίκαια πάντα, κούδεν αὐτῶν ψεύδεται.
 Ημ. εἴτ', εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὐτ' ἐχρῆν ;
 ἀλλ' οὐδὲ χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.
 Ημ. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς ; ὡς εἰ θενεῖς
 τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀεθῆσει τάχα. 565
 Ημ. ἰὼ Λάμαχ', ἰὼ βλέπων ἀστραπᾶς,
 βοήθησον, ὦ γοργολόφα, Φανεῖς,
 ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα,

552. κωπίων πλατουμένων. Scholiastes exponit κωπίων, τῶν εἰς κώπην ζύλων ἰσιπυδίων, recte : nec quidquam commenerat, cur a Kustero corripere, qui ipse nec formam nec proprietatem hujus vocabuli perspectam habuit. κωπίων non est a κώπη, sed a κωπίος. Sunt autem κωπίος ligna remis facientis arma. Hesy-chius : κώπιος, (ser. κωπίος) τὰ εἰς κώπας ἐθέσια ζύλα. Vide summum Valckenarium ad Herodotum p. 383. πλατουμένων, quod minime sollicitandum, valet quae in palmulas evasiantur, a πλάση, palmula remi, unde πλάσιον. Conficiendorum remorum maximus labor est palmulæ dedolatio : multo minor opera reliquæ parti impenditur ; præcipua est palmula : inde est quod πλάση per συνειδή-χην remum significat ; sed proprie est pars remi inferior. Hesy-chius : κώπιος τὸ ἄνω, κώπιον τὸ δὲ κάτω, πλάση.

553. Θαλαμιῶν. Sic recte positus accentus in membr. Sic etiam in B. sed a secunda manu. Male vulgo Θαλαμίων. Est enim a recto feminino Θαλαμία. Hesy-chius : Θαλαμίας κῶσαι, αἱ κάτω-

τάτων. καὶ οἱ ταῦτην ἔχοντες τὴν χύρην, Θαλάμιοι λέγονται. Erudita est ad hunc locum Kusteri nota.

554. νιγλάρων. Vocem raro obviam male mulcarunt librarii. In A. scriptum γιγλάρων ; in C. νιγλαρίων. Est autem νιγλάρος modus quidam in tibiaram cantu. Vide Pollucem iv. 83. Scholias-tæ μέλος μουσικὸν παρακλιουσικόν. Hesy-chius : νιγλαροί, τριετίσματα, περιήρητα κρούσματα. Appellabatur etiam νιγλάρος peculiaris quædam tibiæ species. Pollux : νιγλάρος δὲ, μικρὸς τις αὐ-λίσκος. Αἰγύπτιος, μουσικὴ πρόσφορος. Forte non multum absimilis fuerit tibiæ, cujus in militia nostra usus, quam fifre vocamus.

555. τὸν δὲ Τηλέφον.—Translata verba ex Euripidis Telepho.

564. εἰ θενεῖς, in futuro. Sic bene membr. Vulgo θινεῖς.

567. γοργολόφας idem valet, quod Homericum κροθαίολος.

568. ὦ φίλ', ὦ φυλέτα. Sic B. Vulgo ὦ φίλι, ὦ φυλίτα.

- εἴτε τις ἔστι ταξίαρχος, ἢ στρατηγός,
 ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω 570
 τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι μέσος.
 Αα. πῶδεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας ;
 ποῖ χρὴ βοηθεῖν ; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν ;
 τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος ;
 Ημ. ὦ Λάμαχ' ἦρας, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων— 575
 Ημ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
 ἄπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακοῦροθεῖ ;
 Δι. ὦ Λάμαχ' ἦρας, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
 εἰ πτωχὸς ὦν εἰπόν τι, κάστωμυλάμην.
 Αα. τί δ' εἶπες ἡμᾶς ; οὐκ ἐρεῖς ;
 Δι. οὐκ οἶδ' ἄ πω· 580
 ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὄπλων ἰλιγγιῶ.
 ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένευγ' ἐμοῦ τὴν Μορμόνα.
 Αα. ἰδοῦ.
 Δι. παρὰδες νῦν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
 Αα. κεῖται.
 Δι. φέρε νῦν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
 Αα. τούτῳ πτίλον σοι. 585
 Δι. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ,

569. εἴτε τις ἔστι. Sic A. C. Vulgo εἴτ' ἔστι τις.

570. ἢ τειχομάχος. Sic tres codd. et primariae edit. In novitiis εἰ τειχ—

571. ἔρχομαι μέσος. Sic A. C. Vulgo ἔσχομαι. Divinare nequeo quemadmodum metricus Scholiastes hos sex versus legerit, quos in octo digestos habuit.

575. Versum hunc Semichoro, qui Lamachi opem imploraverat, par erat tribuere. Perperam in libris omnibus Dicæopolidi adscriptus est.

577. Post hunc versum Lamacho istum tribuunt libri omnes,

οὗτος σὺ τελμᾶς πτωχὸς ὦν λέγειν τάδε ; Paulo post tamen ipse Lamachus Dicæopolidem percunctatur, τί δ' εἶπας ἡμᾶς ; Manifesta est absurditas. Nihil revera Lamachus eorum scire poterat, quæ Dicæopolis dixisset. Versum illum e superioribus concinatum, ab inepto librario insertum, eo abire jussi, undè malum pedem intulerat.

580. τί δ' εἶπες ἡμᾶς ; Vide supra ad Thesm. 742.

582. τὴν Μορμόνα. Dicitur μορμῶ, μορμῶν, μορμῶν, μορμῶτος. Intelligit autem

scutum Gorgonis insignitum capite. Supra 574.

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος ; In Pace 474. Chorus eidem Lamacho, qui adesce fingitur, dicit :

οὐδὲν δέμοιθ', ἂ ἔδρασι, τῆς σῆς μορμῶτος.
 584. φέρε μοι τὸ πτερόν. Suidas in φέρε νῦν : τὸ πτερόν ζητεῖ, ἵνα ἐξμεῖση. ἰδοῦσαι γὰρ οἱ δυσημῶντες, πτεροῦ χρησθῆσαι πρὸς τὸ εὐχερῶς ἰμεῖσαι. Pollux x. 76. e Cratini fabula inscripta Ὠραῖα fragmentum hoc profert :

μὴν βδελυγμίας ἔχει ;
 πτερόν ταχίως τις καὶ λεκάνην ἰνυκάτω.

βδελυγμία nauseam significat, et βδελύσσομαι, nauseo. Mox βδελύσσομαι γὰρ τοῖς λάβοις : nauseam mihi movent criste. λεκάνης vomiturientibus dari solitæ meminera Comicus in Pace 855. ubi sine-ram lectionem revocabimus.

585. τῆς κεφαλῆς νῦν μου λαβοῦ. Plautus Rud. ii. 6. 26.

Peri, animo male fit. contine, quæso, caput.

- ἴν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γάρ τοὺς λόφους.
 Λα. οὗτος, τί ὄρασεις; τῷ πτόλιω μέλλεις ἐμείν;
 Δι. πτόλιον γὰρ ἔστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτέ;
 Λα. ὄρνιθός ἐστιν.
 Δι. ἄρα κομπολακίδου;
 Λα. οἴμ', ὡς τεδνήξει. 590
 Δι. μηδαμῶς, ᾧ Λάμαχε.
 οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
 τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὐοπλος γὰρ εἶ.
 Λα. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν, πτωχὸς ὢν;
 Δι. ἐγὼ γὰρ εἶμι πτωχός;
 Λα. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
 Δι. ὅστις; πολίτης χρηστὸς, οὐ σπουδαρχίδης, 595
 ἀλλ' ἐξ ὅτου περὶ ὁ πόλεμος, στρατωνίδης.
 σὺ δ', ἐξ ὅτου περὶ ὁ πόλεμος, μισθαρχίδης.
 Λα. ἐχειροτόνησαν γὰρ με---
 Δι. κόκκυγές γε τρεῖς.

589. κομπολακίδου. Fictum avis nomen a κόμπος et λακίτι, διὰ τὸ κομπατῆν εἶναι τὸν Λάμαχον.

590. οἴμ', ὡς τεδνήξει. In tribus codd. recte scriptum est οἴμ', id est οἴμοι. Perperam in impressis οἴμ'. Tum τεδνήξει vel τεδνήξει est in duobus codd. Solus C. τεδνήξει, ut impressi, exhibet, quod barbarum esse dixi ad Vesp. 654. Et est hoc verissimum. Nullum enim existat graecum thema, seu verbum, unde rite deduci possit futurum τεδνήξω. Analogice vero a verbo τεδνήξω, quod ipsum formatum est a praeterito εἰδνήξα, nascitur futurum τεδνήξω, medium τεδνήξομαι. Vide Oudendorpium ad Thomam M. in τεδνήξεται. Sed concedamus utramque characteristicam σ et ξ perinde locum habere in futuro verbi τεδνήξω, quid, quaeso, alterutra discrimen afferet in usu et potestate illorum futurorum? Num forma tantum media licebit dicere τεδνήξομαι, et activa solummodo τεδνήξω? Num, si τεδνήξω unice morietur significat, τεδνήξομαι significare poterit morietis? His nugis abstinuisse vellem Th. Burgessium. Nymia Beutleii carpendi libido extra oleas Dawesium abripuit. Sic enim occasione versus in Nubibus 1436, pag. 96. novae edit. commentatur. Virum porro Cl. non secus atque editores sefellit

atrox solæcismus, σὺ τεδνήξει: id quod perinule est ac si latine dicas TU MORIETUR. Futurum utique istud forma non nisi activa usurpatur; sicuti in subjectis exemplis: Acharn. 325.

ὡς τεδνήξων ἴσθι νοί. δῆξομ' ἄρ' ὑμᾶς ἰγῶ.

Æschylus Agam. 1288.

οὐ μὴν ἔσμαι γ' ἰκθίνω τεδνήξομαι. Quibus ex verbis satis liquido patet, voluisse cum in Nubium versu legi:

μάτηι ἰμοὶ κικλαύοιται, σὺ δ' ἰγχαϊτὼν τεδνήξεις;

Et, si audiretur, hic etiam scriptum oportuisset, οἴμ', ὡς τεδνήξεις. Sed frustra est. Utramque formam τεδνήξω et τεδνήξομαι agnoscit graecus sermo. Quin media usitator. Vide Thomæ nodo laudantem interpretem, Grævium ad Luciani Solæcistam p. 91. et Dukerum ad Thucydidem p. 549.

595. σπουδαρχίδης. σπουδαζέω πικρὶ ἀρχῆ.

596. στρατωνίδης. ἀντί τοῦ στρατωνίματος, στρατιώτης.

597. μισθαρχίδης. ἰσθῆ ἀρχῆ μισθὸν λαμβάνων. Epitheta sunt a poetâ conficta ad patronymicorum formam.

598. κόκκυγες. Schol. ἀντί τοῦ ἄτακτοι καὶ ἀκαθάρτοι. καὶ γὰρ ὁ κόκκυξ ἀκαθάρτος τι φθίγγεται.

- ταυτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπείσάμην,
 ὄρων πολιοῦς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσι, 600
 νεανίας δ', οἴους σὺ, διαδεδρακότας,
 τοὺς μὲν ἐπὶ Θράκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχμάς,
 Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιπαρχίδας·
 ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι· τοὺς δ' ἐν Χαόσι
 Γερητοθεωδῶρους, Διομειαλαζόνας, 605
 τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ, καὶν Γέλα, καὶν Καταγέλα.
 ἐχειροτονήθησαν γάρ.
 Λα. αἴτιον δὲ τί,
 Δι. ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπη,
 τανθὶ δὲ μηδέν; ἑτέον, ᾧ Μαριλάδη,
 ἤδη πεπερσέβευκας σὺ πολιοῦς ὢν ἐν, ἢ οὐκ; 610
 ἀνένευσε· καὶ τοι γ' ἔστι σῶφρων κάργάτης.
 τί δαὶ Δράκυλλος, κ' Εὐφορίδης, ἢ Πεινίδης;
 εἶδέν τις ὑμῶν τὰκβάταν, ἢ τοὺς Χαόνας;
 οὐ φασίν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας, καὶ Λάμαχος,
 οἷς ὑπὲρ ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρῶτην ποτέ, 615
 ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἐσπέρας,
 ἅπαντες ΕΞΙΣΤΩ παρήγουν οἱ φίλοι.
 Λα. ᾧ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;
 Δι. οὐ δῆτ', εἴαν μὴ μισθοφορῆ γε Λάμαχος.

603. Schol. ὁ Τισάμιος ὡς ξίνος καὶ μαστιγίας κομφεῖται. ὁ δὲ Φαίνιστος, ὡς ὕδατος καὶ ἠσαρηκός. ὁ δὲ Χάρητι ἰπὶ ἀμαθία διβάλλετο. τῶσους κομφεῖ, ὡς πανούργου, τὸν τι Τισάμιος, καὶ τὸν Φαίνιστος, καὶ Ἰσαρχίδην, καὶ Γίρητα τὸν Φαλακρὸν, καὶ Θεόδωρον, τὸν Διομειᾶ τὸν δῆμον ἔστα. τὸ δὲ EN ΧΑΟΣΙ τίπαικται παρὰ τὸ ἰσθῆ ἀρχῆ ἐν Χαόσι.

ὁ πρῶτος ἰσθῆ ἀρχῆ ἐν Χαόσι. ἰσθῆ καὶ τίς μαλακίαν διβάλλετο Γίρητα καὶ Θεόδωρος, καὶ ἐπὶ ἰσθῆ δούλων.

606. καὶν Καταγέλα. Fictum urbis nomen, manifesta adlusionē ad καταγέλα.

608. ἀμηγέπη. Sic membr. Vulgo ἀμηγίσι. In B. diphthongo superscriptum η. Suidas vero in ἀμηγίση hunc versum citans, habet ἀμηγίσι. Quam pretulimus, sincera forma est, præ illis frequentata scriptoribus Atticis, ut et ἀμωγίσις, quo utitur Comicus Thesm. 429. Vide Ruhnkemium ad Timæi glossam ἀμηγίση, ἰπὶ γὰρ τρέσση, ἢ ὀπασσῶν.

610. Vulgo legitur: ἤδη πεπερσέβευκας σὺ πολιοῦς ὢν ἰσθῆ. Depravatissima lectio est, quam tamen festivi Graeculi explicant, sed ita inepte, ut eorum verba transcribere pigeat. In membr. scriptum ἰσθῆ, duabus sic perspicue distinctis vocibus: sic etiam in C. immo interposito, ut in primariis edit. commate, ἰσθῆ; ἢ: in B. interposito interrogationis signo, ἰσθῆ; ἢ. Excidit librariorum culpa negatio οὐκ, quæ cum ἢ in unam syllabam coalescit:

ἤδη πεπερσέβευκας σὺ πολιοῦς ὢν ἰσθῆ, ἢ οὐκ;

614. ὁ Κοισύρας. Megacles Cæsyræ filius. Vide ad Nub. 48.

616. ἀπόνιστρον, τὸ ὕδαρ, ἢ ὕδατος τίπαικται. Eustathius ad Odys. p. 1867. l. 25.

617. ἔξιστω. Sic tres codd. Perperam in primariis edit. ἔξιστων.

618. In Avibus v. 1570.

ἢ δημοκρατία, τοὶ περιβιάζονται ἡμᾶς ποτι;

- Λα. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις 620
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῆ,
καὶ ναυσὶ, καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
Δι. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασιν, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
πωλεῖν, ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ· Λαμάχῳ δὲ μή. 625

Χορός.

ὦ νῆρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν, καὶ τὸν δῆμον μεταπέειθε
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύεις τοὺς ἀναπαίσεις ἐπίωμεν.

Ἐξ οὗ γε χοροῖτιν ἐφέστηκεν τρυφικοῖς ὁ διδάσκαλος ἡμῶν,
οὐπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων, ὡς δεξιός ἐστι·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις ταχυβέλιος, 630
ὡς καμωδέϊ τὴν πόλιν ἡμῶν, καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει,
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυκτὶ πρὸς Ἀθηναίους μεταδούλους.
φησὶν ὃ εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήδ' ἡδέσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαννοπολίτας. 635
πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐξαπαλώσῃς,
πρῶτον μὲν **ΙΟΣΤΕΦΑΝΟΥΣ** ἐκάλουν· κἀπειδὴν τοῦτό τις

εἶπη,

εὐθύς διὰ τοὺς **ΣΤΕΦΑΝΟΥΣ** ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκά-
θησθε.

εἰ δέ τις, ὑμᾶς ὑποθωπεύσας, **ΛΙΠΑΡΑΣ** καλέσειεν **ΑΘΗ-
ΝΑΣ**,

621. καὶ ταράξω. Sic optime A. C. Inepte vulgo καὶ κατάξω.

623. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννη-
σίοις. Sic optime in B. In A. C. κη-
ρύττω γε καὶ Π. In impressis vero κη-
ρύττω καὶ Π. retenta e duabus particu-
lis ipsa illa quæ ejienda erat. Quod
reponbat Orvillius ad Charit. p. 239.
σι, id neutiquam congruere nemo non
videt. Particula illa nomini aut verbo
semper subjungitur. τὶ Πελοποννησίοις
pro Πελοποννησίοις τὶ, græcus sermo
aversatur.

626. ὦ νῆρ νικᾷ. Vulgo minus bene
ἀνῆρ.

628. ἐπίστηναι. Perperam vulgo ἐπί-
στηναι—τηρυμκοῖς. Sic etiam duo codd.
Mendose in membr. τηρυμκοῖς.

633. πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος. Vulgo
ἄξιος. Illud flagitat sententia, et vere
reponendum censuit Dawesius. Iisdem

verbis mox poetæ meritorum enumera-
tionem concludit Chorus v. 641.

ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος
ὑμῖν γινίσηται.

636. πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς
οἱ πρέσβεις ἐξαπατῶντες. Sed scriptus est
hic versus in libris omnibus πρότερον δ'
ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων ἐξαπα-
τῶντες, nec quidquam in numeris turba-
tum est, ut Kusterio videbatur, cui ta-
men adsentior concinniores esse, trans-
positis ut supra vocibus.

637. ἰοστέφανους. Vide Equit. v.
1329. κἀπειδὴν τοῦτό τις εἶπη. Sic opti-
me B. In A. C. κἀπειδὴ—ἴσαι. Vulgo
solacæ, κἀπειδὴ—ἴπη.

638. ἐπ' ἄκρων τῶν πυγιδίων ἐκάθησθε.
Eodem fere sensu in Eq. v. 1344. ἀνω-
τάλις. Schol. οἱ ἰσπίων εἰς ἑαυτοὺς γυ-
ναμίων ἀκούοντες, εὐδάσει τὴν πυγὴν σὺς
καθίδρας ἐξέμεναι.

εὔρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς **ΛΙΠΑΡΑΣ**, ἀφύων τιμὴν περιάψας.
ταῦτα ποιήσας, πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γινίσηται, [640
καὶ τοὺς δῆμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημοκρατοῦνται.
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες
ἤξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄριστον,
ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια. 645
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πῶρρον κλέος ἦκει,
ὅτε καὶ Βασιλεύς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βασανίζων,
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς, πότεροι ταῖς ναυσὶ κρατῶσιν·
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν, ποτέρους εἶποι κακὰ πολλὰ.
τούτῃς γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους γελενθῆσαι, 650
καὶ τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον ἔχοντας.
διὰ τοῦδ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκαλοῦνται,
καὶ τὴν Αἴγιαν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέλονται.
ἀλλ' ὑμεῖς μὴ ποτε δείσθηθ', ὡς καμωδήσει τὰ δίκαια. 655
φησὶν ὃ ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγαθ', ὡς εὐδαίμονας εἶναι,
οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθούς, οὐτ' ἐξαπατούλων,
οὔτε πανερῶν, οὔτε κατάδων, ἀλλὰ τὰ βέλλις διδάσκων.
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω,

640. εὔρετο πᾶν ἂν. Sic bene Dawe-
sius ex lingua ingenio. Vulgo εὔρετο
πᾶν.

645. ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀ-
θηναίοις τὰ δίκαια. Male ὅστις παρεκινδύ-
νευσεν Ἀθηναίοις εἰπῶν τὰ δίκαια. Sic enim
corrupti sunt hujus versus numeri, in
quibus non poetæ manu, sed librario-
rum temeritatem agnoscas. Non unicus
est, vel saltem in posterum non unicus
erit, apud Comicum tetrameter anapa-
sticus, quem deturpet cæsura post quar-
tum pedem. Huc spectat quod dixi in
nota ad Av. 600. Et sane facillima est
numerorum hujus versus restitutio.

647. ἴσι καὶ—Sic tres codd. et editi.
veteres. In Kusteriana perperam excu-
sum typhothæ errore, ἴσι καὶ—

648. ἠρώτησιν. Perperam vulgo ἠρώ-
τησι.

650. γινίσηται. In B. γινίσηται ex
glossenate. In C. ἀνωτάλις ποτὶ βελ-
τίους γινίσηται.

653. ἀπαιτοῦσιν. Sic emendate in B.
Perperam vulgo ἀπαιτοῦσι.

655. Sic vulgo legitur hic versus:
ἀλλ' ὑμεῖς τὸ μῆποτ' ἀφήσθηθ', ὡς κα-
μωδήσει τὰ δίκαια.

VOL. III.

Redundat syllaba: sed facile est nu-
meros integrare, eximedo inutilem par-
ticulam τῶν. Non ita vero facile est bo-
num aliquem sensum ex istis elicere.
καμωδῶν τὰ δίκαια nihil aliud significare
potest, quam *jura, leges, fas* in comædia
irridere. Quod si Chorus dicat factu-
rum esse poetam, utique absurde loqua-
tur. Id ipsum enim erat caput accusa-
tionis in poetam a Cleone intentatæ, ob
fabulam *Babyloniæ*, quam præcedente
anno docuerat. Præterea *μήποτ' ἀφή-
σθη*, sive ad *Æginam* insulam, sive ad
poetam referatur, ineptum est. Lace-
dæmonii non flagitabant Aristophanem
sibi dedj: *Æginam* sibi concedi pete-
bant, idque Chori sententia, Aristophan-
is ulciscendi cupiditate, nempe ut ei
prædia adimerent, quæ in illa insula
possidebat. Qui vero prædiis istis exu-
tus minus Athenis comedias docuisset?
Nihil istis inest sani. Sinceram lectio-
nem servavit codex C. in quo scriptum:

ἀλλ' ὑμεῖς τὸ μῆποτ' ἀφήσθηθ', ὡς κα-
μωδήσει τὰ δίκαια.

Inde proclive erat Comici manum resti-
tuere.

e

- καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταίνεσθω. 660
 τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον
 ξύμμαχον ἔσται, κοῦ μήποδ' ἀλλῶ
 περὶ τὴν πόλιν ἦν, ὡσπερ ἐκείνος,
 δειλὸς καὶ λακαταπύγων.
- Ἡμ. Δεῦρο Μοῦσ' ἔλθε, φλεγυρὸν πυρὸς ἔ- 665
 χουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
 οἶον ἐξ ἀνδράκων πρινίνων
 φέφαλος ἀνήλατ', ἔρε-
 ϑιζόμενος αὐρία ῥιπίδι,
 ἦνικ' ἂν ἐπανδρακίδες ὡσι παρακείμεναι· 670
 οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
 οἱ δὲ μάττωσιν οὐ-
 τω σοβαρὸν ἔλθε μέλος
 εὐτονον, ἀγροικότερον,
 ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην. 675
- Χο. Οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ, μεμφόμεσθαι τῇ πόλει.
 οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων, ἦν ἐναυμαχίσαμεν,
 γηροσκοῦμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεῖνὰ πᾶσχομεν,
 οἱ τινες γέροντας ἀνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφᾶς,
 ὑπὸ νεανίσκων εἴτε καταγεῖσθαι ῥητόρων, 680
 οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς, καὶ παρεξητημένους,
 οἷς Ποσειδῶν Ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
 τανθούροντες δὲ γῆρα τῷ λίθῳ πρῶσσέταμεν,

664. διλλὸς καὶ λακαταπύγων. Sic optime tres codd. Vulgo λακαταπαύγων, quae vox est nihili. In composito λακαταπύγων epitaticum λα longum est, ut in Λάμαχος allisque vocibus.

665. φλεγυρὸν hic refertur ad μένος. At in tribus codd. sic scriptum et distinctum est: δεῦρο μοῦσ' ἔλθε φλεγυρῶν, πυρὸς. In Bern. Juntae edit. φλεγυρῶν.

670. ἦνικ' ἂν ἱσπανδακίδες ὡσι παρακείμεναι. Sic recte scriptum in tribus codd. Vulgo ἦνικ' ἱσπανδακίδες, omisso ἂν cum versus ruina, qui tetrameter est pæonicus, ut antistrophicus 697. constans tribus pæonibus primis et cretæio.

671. Θασίαν. Scilicet ἔλμην.—ἀνακυκῶσι. Sic bene Suidas in Θασίαν. Libri omnes nostri ἀνακυκῶσι, manifesta menda. Facete utitur Comicus dithyrambico epitheto λιπαράμπυκα, quod nihil aliud illi significat, quam λιπαράν.

Præter jocum nihil hic quaerendum: ejusmodi sunt pleraque epitheta, quæ festivus Matro piscibus in convivio tribuit. λιπαράμπυξ Mnemosynes epitheton est in nobilibus Pindari versibus, Nem. vii.

ἔργων δὲ καλῶς ἴσασσιν ἱσπανδακίδες ἵνατι λιπαράμπυκος ἕρουοις ἡσπασίαν μίχθων κλυταίς ἱσπῶν αὐδαίς.

672. οἱ δὲ μάττωσιν. Sic bene membr. Solece vulgo μάττωσιν. Pendet enim hoc verbum, ut duo præcedentia, ab ἦνικ' ἂν.

674. ἀγροικότερον. Sic membr. Vulgo εὐτονον, ἀγροικότερον.

683. τανθούροντες. Sic tres codd. Scholiastes in Ald. edit. Suidas, et Grammatici plerique: si apud quosdam per i scriptum reperitur, ut hic im-

- οὐχ ὄρωντες οὐδὲν, εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἡλύγην. 683
 ὁ δὲ νεανίας ἐαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν,
 ἐς τάχος παίει, ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασι·
 κατ' ἀνεγκύσας ἔρωτᾶ, σκανδάληθρ' ἱστᾶς ἐπῶν,
 ἀνδρα Τιθωνὸν σπαράττων, καὶ ταράττων, καὶ κυκῶν.
 ὁ δ' ὑπὸ γήρωσ μασταρούζει, κατ' ὄφλων ἀπέρχεται·
 εἶτα λύζει, καὶ δακρύει, καὶ λείπει πρὸς τοὺς φίλους· 690
 Οὐ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὄφλων ἀπέρχομαι.
- Ἡμ. Ταῦτα πῶς εἰκότα γέροντ' ἀπολέ- 695
 σαι, πολὺν ἀνδρα, περὶ κλειψύδραν,
 πολλὰ δὲ ξυμπονήσαντα, καὶ
 θερμὸν ἀπομορξάμενον 695
 ἀνδρικὸν ἰδρωτᾶ ὃν καὶ πολὺν,
 ἀνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν·
 εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὄτ' ἦμεν, εἰδιώκομεν·
 νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πωνη- 700
 ρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
 κατὰ προσολισκόμεθα.
 πρὸς τὰδε τίς ἀντερεῖ Μαρφίας·
- Χο. Τῷ γὰρ εἰκὸς ἀνδρα κυφόν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
 ἐξολέεσθαι, ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
 τῷδὲ τῷ Κηφισοδίμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγῶε· 705
 ὡστ' ἐγὼ μὲν ἡλέησα, καίπομορξάμην, ἰδῶν
 ἀνδρα πρῆσθον ὑπ' ἀνδρῶσ τοξότου κυκώμενον,
 ὅς, μὰ τὴν Δῆμητρε', ἐκείνος ἦνικ' ἦν Θουκυδίδης,
 οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν ῥαδίως ἦνέσχετο·

pressi exhibent, τοιδορίζοντις, id liberiorum errore factum; nam genuina scriptura est per u, quæ exstat etiam vulgo Ran. 747. Vesp. 614. τοιδουζου, chuchoter.

689. μασταρούζει. Schol. συνίλημι καὶ συνίγημι τὰ χεῖλη. ἀπὸ μεταφορῆς τῶν ἰσοτιθῶν παίδων, ἃ τὸν μαστὸν ἕλκοντα τῇ στόματι, συνίγημι τὰ χεῖλη. Perperam in membr. μασταρούζει, eodem errore, de quo in superiore nota.

702. Μαρφίας. Schol. οὗτος φιλόνεικος, καὶ φλύαρος, καὶ θερυβώδης ῥήτωρ κωμῳδίστα.

709. τὴν Ἀχαιῶν. Excerptam ex Orionis Etymologico notam cum lectore communicabo, ex Animadversionibus eruditū meī amici desumptam, quarum

memini in nota ad Conc. 937. Ἀχαιῶν, ἢ Δημήτρε. μέμνηται τοῦ ἰδέματος Ἀριστοφάνης. ἴσηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχους τοῦ ἱσπῶ τῇ Περσείῳ. τινὲς δὲ ἀπὸ ἱσθρίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραῖσις μισαῖσιν ἢ τῆς Τανίχης ἐκίλιον κατ' ὄναρ ἢ Δημήτρε φασίσα αὐταῖς, ἀκαλιθῶσαι τῷ ὄνι μίχθῃ καὶ ἴσπῳ ἂν παύσεται, ἰαὶ πάλιν κτίσεται. καὶ διὰ τὸν ἀκούοντις ψόφον κωμῳδῶν καὶ συμπαύων. καὶ πανσαμῖνου περὶ τὴν Ἀστικὴν ἱκτισαν πόλιν, καὶ ἰδύσαντο ἱερὸν Ἀχαιῶν Δημήτρεσ. οὗτος ἴσπῳ ἢ ἰσπῶται ἐκ τῆς Ἀχαιῶν. In edito autem Etymologico Conici versus exstat cum diversa lectione minime contemnenda:

ὁδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιῶν ῥαδίως ἦνέ-
 σχετ' ἂν.

ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάβλης δέκα, 710
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγῶς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγγενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἔαδ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφὰς, ὅπως ἂν ἦ
τῷ γέροντι μὲν γέρον καὶ νωδὸς ὁ ξυνηγόρος 715
τοῖς νέοις δ' εὐρύπρωκτος, καὶ λάλος, χῶ Κλεινίου.
καὶ ξελαύνειν χρὴ τολοπιόν· κῆν φύγη τις, ζημιούν
τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέω.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΜΕΓΑΡΕΥΣ, ΚΟΡΑΙ,
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ.

Δι. ΟΡΟΙ μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἶδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν τοῖσι Πελοποννησίοις 720
ἔξεσσι, καὶ Μεγαρεῦσι, καὶ Βοιωτίοις,
ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν πρὸς ἐμὲ, Λαμάχῳ δὲ μῆ.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι

Perplacet istud ἂν in fine versus repetitum, estque ex eo elegantiarum genere, quas sapius obliterarunt librarii, nēdum eas alicubi de suo addiderint.

710. κατισπάλαισεν ἂν μὲν—Sic bene Kusterus in notis. Vulgo claudicante versu: κατισπάλαισι μὲν ἂν.

712. περιετόξευσεν. Vulgo cum metri labe omissum: paragogicum.

718. τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέω. Est locus salebrosus. Non apparet enim, unde datus illi, γέροντι et νέω pendant. KUSTERUS. Bergleri explicatio, quam describere piget, longe est ineptissima, quod et ipse fatetur: proinde quum nihil melius sciret, versionem Frischlini retinuit, quamvis a verbis Comici alienam. Versio autem sic se habet: *Quin etiam hinc expellere oportet, et, si fugiat quisquam, multare: atque istud juvenem a juvene, senem a sene perpeti.* Rem non nimis proclivem, planam me fecisse confido. Phrasis est concisa, in qua si suppressas voces, expressis cognatas, suppleas, sensum, et constructionis rationem manifestam habebis. ἢ φύγη τις, si quis reus agatur, χρὴ ζημιούν, oportet eum multare, sed ad hunc modum, τὸν γέροντα τὸν γέροντα ἐπάγουσα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ ἐπάγουσα τῷ νέω: vel, ut Comici ipsius verbis in Pl. 480. utar, τὸν γέροντα τὸ τιμίμα τῆς οἰκῆς ἐπιγράφοντα

τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέω. Non male me vertisse opinor: Et *judicio quidem malos persequi oportet deinceps: at, si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.*

723. ἀγορανόμοι erant magistratus, ad quos pertinebat rerum venalium cura. De his vide Menagium ad Laertium vi. 90. Quando munus suum obibant in foro, scuticam gerebant. Schol. ἰμῶνται, λώρευς, φραγγιλια. τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγιλίῳ ἵτυσσον οἱ λογισαὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. Cur vero Dicaeopolis agoranomos sui fori loris instruat in λιστρῶν, ad verbum ex *lepra*, ejus rei diversas rationes excogitarunt veteres Critici, quorum expositiones admodum conturbavit, qui eas excerpsit. Sic autem transposita verba in ordinem reponi debent. λιστρῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λίστιν, ὁ ἴσι τύπτων. οἱ δὲ, ἀπὸ λιστρῶν πολέματος τῆς Πιλοποννήσου, οὗ καὶ ἰσ' Ὀρκοὶ μίμνηται (149)

τί οὐ τὸν ἠλίον λίστριον οἰκίσσον;
καὶ Καλλιμάχου ἰσ' Ἰννοῖς (H. in Jovem 39.)

Καυκῶνων πτολίεθρον, ὃ λίστριον πτολίεθρον.

οἱ δὲ, ἐκ λιστρῶν βοῶν, διὰ τὸ τὰ ἐκ λιστρῶν βοῶν δίσματα ἰσχυρὰ εἶναι: οἱ δὲ, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς λιστρῶν τὸ σῶμα, πρὸς οὗς σπίνδιται. ἄμεινοι δὲ λίγυιν, ὅτι τόπος ἔξω τοῦ

τρῆεις τοὺς λαχόντας, τοὺς δ' ἰμῶντας ἐκ λιστρῶν.
ἐνταῦθα μῆτε συκοφάντης εἰσῆτω, 725
μῆτ' ἄλλος ὅστις Φασιανὸς ἔστ' ἀνὴρ.

ἐγὼ δὲ τὴν στήλην, καδ' ἦν ἐσπείσαμην,
μέτεμι, ἵνα στήσω φανεράν ἐν τῇ γορᾷ.

Με. ἀγορὰ ἔν' Ἀθάναις χαίρει, Μεγαρεῦσιν φίλα·
ἐπάθουν τυ, ναὶ τὸν Φίλιον, ἄπερ ματέρα. 730

ἀλλ', ᾧ πόνηρα κόρια γ' ἀδλίου πατρὸς,
ἀμβάτε ποττᾶν μάδδαν, αἶ χ' εὐροῖτέ πα.
ἀκούετον δὴ, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πόττερα πεπρᾶσθαι χρῆδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς.

Κο. πεπρᾶσθαι, πεπρᾶσθαι. 735

Με. ἐγώνγα καυτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους,
ὃς ὑμέ κα πριάιτο, φανεράν ζαμίαν;

ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρους γάρ, ὑμέ σκευάσας, φασῶ φέρεν.

περίδασθε τάσδε τὰς ὀπλὰς τῶν χοιρίων. 740
ὅπως δὲ δοξεῖτ' ἦμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὕος·
ὡς, ναὶ τὸν Ἐρμῶν, εἴπερ ἴξετ' οἰκαδῖς,

τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίδασθε καὶ ταδὶ τὰ ρυγχία,
κῆπειτεν ἐς τὸν σάκκον ᾧδ' ἐσβαίνετε. 745

ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε, καὶ κοίξετε,
χ' ἴσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.

ἐγὼν δὲ καρυξῶ γὰ Δικαιοπόλιν. ἔπα
Δικαιοπόλις; ἢ λῆς πριάσθαι χοιρία;

ἄστος λιστρῶν καλούμενος, ἵδνα τὰ βορσῆα ἦν. Ceterum nomen graecum ἀγορανόμοι jure Latii donavit Plautus, qui eo utitur cum alibi, tum Capt. iv. 2. 43.

Eugepe! ediciones aedilitias hic habet quidem:

uirumque adeo est, ni hunc fecere sibi Aetoli Agoranomum.

726. Φασιανός. Adlusio ad verbum φαίνω.

732. αἶ χ' εὐροῖται. Sic ex indole linguae legendum: Si forte possitis alicubi invenire. Vulgo ἰύρηται.

739. φασῶ φέρεν. Sic ex dialecto scribi debuit, ut infra 788. vulgo etiam φράφω.

742. οἰκαδῖς. Sic tres codd. et prima aed. edit. Vulgo οἰκαδῖς. Illud re-

tinuerunt novitii editores in v. 779.

745. τὰ πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Ridiculus esset, si quis contenderet, eundem horum sensum futurum esse, si, omisso articulo, legeretur πρᾶτα πειρασεῖσθε τᾶς λιμοῦ. Vide not. ad Ran. 421.

747. χοιρίων μυστηρικῶν, quos Latini porcos sacres appellant. Plaut. Men. ii. 2. 15.

Adolescent, quibus hic pretiis porci veniunt sacres sinceri?—

Idem Rud. iv. 6. initio:—adorna, ut rem divinam faciam—Laribus familiaribus.—Sunt domi agni et porci sacres.

748. καρυξῶ γα. Minus bene vulgo γα. Illud e dialecto reponi debuit.

- Δι. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός; 750
 Με. ἀγοράσοντας ἤκομες.
 Δι. πῶς ἔχετε;
 Με. διαπεινᾶμες αἰὲς ποττὸ πῶρ.
 Δι. ἀλλ' ἴδού τοι, νῆ τὸν Δί, ἣν αὐλὸς παρῆ.
 τί δ' ἄλλο πρῶττεθ' οἱ Μεγαρήϊς νῦν;
 Με. οἶα δῆ;
 ὅκα μὲν ἐγώνγα τηρόθεν ἐπορευόμεαν,
 ἄνδρες Πρῶβουλοι τοῦτ' ἐπραττον τῇ πόλει, 755
 ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.
 αὐτίκ' ἄρ' ἀπαλλάξουσθε πρᾶγματων.
 Δι. σα μάν;
 Με. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σίτος ὄνιος;
 Με. παρ' ἅμῃ πολυτίματος, ἅπερ τοῖ θεοῖ.
 Δι. ἄλας οὖν φέρεις;
 Με. οὐχ ὕμεις αὐτῶν ἄρχετε; 760
 Δι. οὐδὲ σκόροδα;
 Με. ποῖα σκόροδ'; ὕμεις ἂν ἀεὶ,
 ὄκκ' ἐσβάλητε, τῶς ἀρωραῖοι μύες,
 πᾶσσαι τὰς ἀγλίδας ἐξορῶσσετε.
 Δι. τί δαὶ φέρεις;
 Με. χοίρους ἐγώνγα μυστικᾶς.
 Δι. καλῶς λέγεις; ἐπίδειξον. 765
 Με. ἀλλὰ μάν καλαί.

751. αἰς. Sic Lys. 1267. φιλία δ' αἰς ὑποκορῆς εἶν.

753. οἱ Μεγαρήϊς. Sic recte B. Vulgo Μεγαρήϊς.

754. Sic in impressis legebatur hic versus:

ἀλλὰ γὰρ ἕνα μὲν γὰ τηρόθιν ἱμπε-
 ροῦμαι.

In B. superne inter μὲν et γὰ reposittum ἰγών. In A. C. non comparent voces ἀλλὰ γὰρ. Prior habet, ἕνα μὲν ἰγών τηρόθιν ἱμπεροῦμαι; alter vocem etiam ἰγών omittit. Ex his varis lectionibus sinceram venustamque erui:

ἕνα μὲν ἰγώνγα τηρόθιν ἱμπεροῦμαι.

Retentum forte quis malit ἱμπεροῦμαι, quod mea quidem causa reponat, cui magis id probabitur. Equidem Atticis proprium esse arbitror illius compositi usum simplicis vice. Supra v. 480. Diceopolis Euripidem irridens ait: ὁ Θῆμ', ἂνυ σκάδιος ἱμπεροῦται.

Apud Sophoclem plus semel occurrit ἱμπερος pro ἰδοίτερος, ut Ed. Col. 25.

πᾶς γὰρ τις ἡὺα τοῦτο ἡμῖν ἱμπερον. Sic illis ἱμπεροῦσθαι idem est quod πο-
 ρεῖσθαι. Sed in Megarensis sermone minus id placet, ne augmenti omis-
 sionem memorem, quod tamen haud inju-
 ria requiri potest.

755. τῇ πόλει. Saltem oportuisset τῇ.

757. σα μάν; Sic division in membris et in margine cod. B. cuius in contextu est τί μάν. In C. σα μάν. Auctor Etymol. M. p. 157. l. 48. σα, ἴ ἐστὶ Με-
 γαρικόν, δηλοῦν τὸ σινά. Vulgo conjun-
 ctim σαμάν; Schol. σαμάν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί
 μάν; τί γὰρ ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;
 758. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σίτος
 ὄνιος; Omnia haec in A. B. Diceopo-
 lidi tributa. In impressis τί δ' ἄλλο
 Megarensi continuatur.

762. ἐσβάλητε. Sic tres codd. Vulgo
 ἐσβαλίτε.

- ἀντεινον, αἱ λῆϊς ὡς παχεῖα καὶ καλά.
 Δι. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
 Με. χοῖρος, ναὶ Δία.
 Δι. τί λέγεις σύ; ποδαπή δ' ἐστὶ χοῖρος;
 Με. Μεγαρικά.
 ἢ οὐ χοῖρος ἐσθ' ἄδ';
 Δι. οὐκ ἔμοιγε φαίνεταιαι.
 Με. οὐ δεινά; θᾶσθε τοῦδε τὰς ἀπιστίας; 770
 οὐ φατὶ τόνδε χοῖρον ἦμεν. ἀλλὰ μάν,
 αἱ λῆϊς, περιδου νῦν μοι περὶ θυμιτῶν ἀλῶν,
 αἱ μὴ ἔστιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμφ.
 Δι. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε.
 Με. ναὶ τὸν Διοκλέα,
 ἐμά γα. τὸ δὲ νιν ἤμεναι τίνος δοκεῖς; 775
 ἢ λῆϊς ἀκούσαι φθεγγομένης;
 Δι. νῆ τοὺς θεοὺς,
 ἔγωγε.
 Με. φῶναι δὴ τὸ ταχέως, χοιρίον.

766. ὡς παχεῖα καὶ καλά. Sic A. C. recte, ut etiam Corinthus de Dial. Dorica hunc versum citat §. lxiii. ubi acute observabat Kanius singularem numerum preferendum esse, quum e v. seq. et 769. manifestum sit Megarensium alteram filiam post alteram Diceopolidi ostendere. In impressis est ὡς παχεῖαι καὶ καλαί.

771. Perpetuus est in hoc diverbio lusus ex ambiguitate nominis χοῖρος, quod porcum significat, et pudendum muliebri. Posteriore significatione occurrit apud Comicum saepe, ut Thesau. 289. 538. Conc. 724. alibi. Eadem ambiguitas in latina versione servari poterat. Testis est Varro, cuius adponam locum e L. ii. de Re Rust. pag. 73. edit. H. Stephani. "Ab suillo eum genere pecoris immolandi initium primum sumtum videtur: cuius vestigia, quod in illis Cereris porci immolantur, et quod in illis Pacis foedus cum feritur, porcum occiditur; et quod nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Hetruria in conjunctione nuptiali, nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini et etiam Graeci in Italia idem facitasse videntur. Nam et nostrae mulieres, maxime nutrices, naturam, qua feminae sunt, in virginibus appellant porcum, et graece χοῖρον: signi-

ficantes esse dignum insigni nuptiarum."

772. περὶ θυμιτῶν ἀλῶν. Sic optime Kusterus in notis: hancque lectionem in textum recepit Berglerus optimo jure. Antea legebatur θυμιτῶν, pessumdato metro. In codd. est θυμιτῶν. Emendationem confirmat ipse Comicus inf. 1099.

ἕλας θυμίας οἶσι, παῖ, καὶ κρόμμυα. A θυμῷ ἢ θυμῷ, secunda longa. Sit-
 cera forma apud Suidam prostat, ubi male proposita vox ex allato exemplo emendari debebat. Sic enim apud eum, manifesta, menda, legitur: θυμιτῶν ἀλῶν. οἶον μὲν θυμῷ τετυμμένον. Ἄρι-
 σοφάνης: περιδου μοι περὶ θυμῶν ἀλῶν.

774. ναὶ τὸν Διοκλέα. Per Dioclem heroem jurabant Megarenses, cuius in honorem festum agebant, τὰ Διόκλεια.

Hujus meminit Theocrit. in fine Idyll. xii. 775. τὸ δὲ—Vulgo οὐ δὲ. Mox altero abhinc versu Kusterus edidit φῶναι δὴ τὸ—ubi codd. et primariae edit. habent δὴ σὺ.—ἤμεναι. In tribus codd. scriptum εἶμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἤμεν, εἶμεναι, ἤμεναι, formae sunt infinitivi communis εἶναι, quibus promiscue utuntur Dorici poëtae.

777. χοιρίον. Perperam vulgo, pessumdato metro, χοιρίον. Diminutivum χοιρίον exstat supra 740, 747. et obsceno sensu Vesp. 1353. Emendationem praeciperat Orvillius Chadari. p. 239.

- οὐ χεῖρα σιγῆν, ὡ κάκιστ' ἀπολουμένα·
πάλιν τὴ γ' ἀποισῶ, ναὶ μὰ τὸν Ἑρμῆν, οἰκαδὶς.
- Κο. κοῖ, κοῖ. 780
- Με. αὐτὰ ἔστι χοῖρος;
- Δι. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφεῖς γε, κύσθος ἔσται, πέντ' ἐτῶν.
- Με. σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
- Δι. ἀλλ' οὐδὲ δύσιμός ἐστιν αὐτηγί.
- Με. σά μάν;
- Δι. πᾶ δ' οὐχὶ δύσιμός ἐστι;
- Με. κέρκον οὐκ ἔχει. 785
- Με. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἔξει μεγάλην τε, καὶ παχειάν, κηρύθραν.
ἀλλ' αἱ τράφεν λῆς, αἶδε τοι χοῖρος καλά.
- Δι. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς πατέρα.
- Με. ὁμοματρία γάρ ἐστι, κῆκ τωυτῶ πατρός. 790
αἱ δ' ἂν παχυρῆ κἀναχνοανθῆ τᾶ τριχί,
καλλιστός ἐστι χοῖρος Ἀφροδίτα θυεῖν.
- Δι. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τῆ φροδίτη θυεταί.
- Με. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτα; μόνον γὰρ δαιμόνων.
καὶ γίγνεται γὰρ τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς 795
ἀδιστον, ἂν τὸν ὀδελὸν ἐμπεπαρμένον.
- Δι. ἦδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοισιν ἂν;
- Με. ναὶ τὸν Ποτειδαν, κᾶν ἄνευ γὰρ τῶ πατρός.

778. σιγῆν. Editori nescio cui debetur Dorica forma σιγᾶς non male, ut videtur, reposita. Tres codd. et primariae editt. habent σιγῆς. Sed neutrum sincerum est, nec σιγᾶς, nec σιγῆς. Quia postremum hoc, quod habent libri omnes veteres, ad genuinam scripturam propius accedit, quam representat Corinthus de Dial. Dor. §. xli. οὐ χεῖρα σιγῆν. Infinitivus Doricus σιγῆς, non ita frequenter obvis, librariorum fefellit. Eadem forma est in Lys. v. 171. πλάδην. 1077. ἰρῆν. et in hac ipsa fabula v. 734. πικρῆν.

782. κύσθος idem significat quod χοῖρος. Sed hoc, ut e Varronis modo citatis verbis colligi potest, proprie puellarum est: illud autem adularum feminarum, quas aliquamdiu jam exercuit Veneris palestra. Idcirco Comicus in Ran. 430. Calliam dicit, non χοίρου, sed κύσθου λισσῆν καυμαχίαν ἐνημμένον. Hanc tamen differentiam non religiose

observant, et alibi promiscue fere adhibentur haec nomina.

784. αὐτηγί. Sic tres codd. Vulgo αὐτηί.

790. τωυτῶ. Vulgo τωυτοῦ. In A. B. τωυτοῦ. Sincerum et ad dialecti normam exactum est, quod dedimus.

791. κἀναχνοανθῆ τῆ τριχί. Vulgo κἀναχνοανθῆ γ' ἢ τριχί. In tribus codd. κἀναχνοανθῆ τριχί. Ob oculos habuisse videtur librarius κἀναχνοανθῆ τῆ τριχί. Articulum hausit similis sonus praecedentis syllabae. Sed scriptum oportuerat τῆ.

792. Observes θυεῖν prima brevi, sed in Megarensis ore. Nam Attici eam syllabam semper produciunt.

794. μόνον γὰρ. Vulgo μόνον γε. In distinctione, quam meliorem reddidimus, nobis consentiunt codd. B. C.

796. ἂν τὸν ὀδελόν. In B. ἴς τὸν—

798. Vulgo sic legitur hic versus, numeris fœde corruptis:

- Δι. τί δ' ἐσθίει μάλιστα;
- Με. πάνθ' ἂ κᾶν διδῶς. 800
- αὐτὸς δ' ἐρώτη.
- Δι. χοῖρε, χοῖρε.
- Κο. α'. κοῖ, κοῖ.
- Δι. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους;
- Κο. α'. κοῖ, κοῖ, κοῖ.
- Δι. τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας;

ναὶ τὸν Ποτειδαν ἂν, κᾶν γὰρ τῶ πατρός.

Veram lectionem exhibet cod. B.

ναὶ τὸν Ποτειδᾶ, κᾶν ἂν γὰρ τῶ πατρός.

Vulgatum Ποτειδαν retineri debuit. In membr. scriptum ναὶ τὸν Ποτειδᾶ κᾶν γὰρ τῶ πατρός. Sic etiam in C. nisi quod pro ποτειδᾶ habet ποτειδᾶ.

799. πᾶσι δ' ἂ κᾶν διδῶς. Vulgo ἂ κᾶν διδῶς.

800. ἐρώτη. Glossa in membr. ἐρώτησον. Forma imperativi Dorica verborum in av. Vide ad Lys. 990.

801. Vox καὶ triplicata est in codd. omnibus, ut metrum flagitat. Geminant eam tantum impressi. In istis τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; nequitia est, et jocus facetus ex ambiguitate nominis ἐρεβίνθους, quod penem etiam significat, qua potestate occurrit Ran. 545.

803. Sic vulgo legitur hic versus:

τί δαί σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἂν;—κοῖ, κοῖ.

Pessumdatum est metrum, et sententia ineptissima. Prius vidit Kusterus, alterum ne subodoratus quidem est. Sic enim ille: *Metri tenorem interpellat vocula δαί: qua deleta et versus recte se habebit, nec sensui quidquam decedet.* Immo, ὁ bone, sensus nullus erit nisi insulsiimus. Nam primo quidem nulla *ficuum* mentio hic fieri potest. Jam significaverat puella se *caricas* lubentissime comensuram. Curnam quaereret Dicaeopolis, num *ficus* etiam comederet? Fac tamen eum ita rogasse: postquam rursus puella significavit, se *ficus* etiam comesuram, qui dicere possit ille? *ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κικράγατον.* Nonne est istuc absurdum? Postea vellem mihi dici, utra puella hoc rogetur. Eane, quae praecedenti versu jam responderat? Si una. et eadem semper rogetur et respondet, cur mox *κικράγατον* dicit Dicaeopolis, quum debuisset *κικράγι*? De-

VOL. III.

nique quorsum refertur, et quid sibi vult *αὐτός*? Solacium est: debuisset enim esse *αὐτά*. Non animadvertit Kusterus Dicaeopolidem nomen *χοῖρος*, quo ille *porcellam* intelligit, semper feminino genere efferre: iidemque Megarensium, nisi tribus in locis, ubi manifesto cunnum intelligit; nempe v. 771. 773. et 792. Quid multa? locus depravatissimus est. Puellam alteram post alteram percontatur Dicaeopolis. Postquam prior ad quaestionem illam *τί δαί; Φιβάλεως ἰσχάδας τρώγοις ἂν*; respondit, alteram puellam, quam editores nondum distinxerant, rogat:

τί δαί σὺ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
Quae postquam etiam comedendarum illarum cupiditatem significavit, jure et ex rei veritate Dicaeopolis ait:

ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κικράγατον.
Vere *πρὸς τὰς ἰσχάδας*, quarum proxime praecessit mentio; vere *κικράγατον*, quia clamaverat utraque puella. Venustatem hujus loci codd. ope restitui, quorum sigillatim scripturam exhibebo:

A. *τί δαί σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός;*
B. *τί δαί σὺ κατρώγοις αὐτὸς ἂν;*
C. *τί δαί σὺ κατρώγοις ἂν αὐτός;*

Si in vulgata lectione praeter versus labem nihil offenderet, quam facile esset, mutato *δαί* et *δι*, quorum alterum in alterius locum saepe illatum videtur, metrum resarcire!

τί δὲ σῦκα τρώγοις αὐτὸς ἂν;—κοῖ, κοῖ.
Quae medicina Kusteriana longe esset melior. Hisque jam scriptis, demum animadverto sic excusum esse in primariis editt. duabus, quas sequuntur utraque Veneta, Basilicensis prior et Parisiana. *τί δαί* e Fracini editione in Frobenianam migravit, et inde in alias. Sed absurdum hoc esse, satis, opinor, ad liquidum perduxi. *αὐτός*; scriptum oportuit: nempe *πρὸς Φιβάλεως ἰσχάδας*, et in puellae responsione priori loco *κοῖ, μεταλλάξαι*, non *κοῖ*.

- Κο. α'. κοῖ, κοῖ.
 Δι. τί δαί σύ; καὶ τρώγοις ἂν αὐτάς;
 Κο. β'. κοῖ, κοῖ.
 Δι. ὡς ἔξυ πρὸς τὰς ἰσχαδάς κεκράγατον.
 ἐνεγκάτω τις ἐνδοθεν τῶν ἰσχαδῶν 805
 τοῖς χοιριδίοισιν, ἄρα τρώξονται; βαβαί,
 οἶον βοδιαζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις;
 ποδαπὰ τὰ χοίρι'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται,
 ἀλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχαδάς.
 Με. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν. 810
 Δι. νῆ τὸν Δί', ἀστείω γε τῷ βοσκήματε.
 πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
 Με. τὸ μὲν ἄτερον τούτων, σκοροῦδων τροπαλλίδος·
 τὸ δ' ἄτερον, αἱ λῆϊς, χοίνικος μόνας ἀλῶν.
 Δι. ἀνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ.
 Νε. ταῦτα δῆ. 815
 Ἐρμᾶ ἔμπολαῖε, τὰν γυναικα τὰν ἐμὰν
 οὔτω μ' ἀποδόσθαι, τὰν τ' ἐμαυτῷ ματέρα.
 Συ. ἀνδρωπε, ποδαπός;
 Με. χοιροπόλας Μεγαρικός.
 Συ. τὰ χοιρίδια τοῖνον ἐγὼ φανῶ ταδί
 πολεμία, καὶ σέ. 820
 Με. τοῦτ' ἐκεῖν' ἴκει πάλιν,
 ὄθεν περ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἀμῖν ἔφυ.
 Συ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
 Με. Δικαιοπόλι, Δικαιοπόλι, φαντάζομαι

804. ὡς ἔξυ πρὸς τὰς ἰσχαδάς κεκράγατον. Hæc secum mirabundus ait Dicæopolis. Male vulgo, tanquam si puellas alloqueretur, κεκράγατι.

808. Τραγασαῖα. Allusio ad verbum τραγῆν. Tres codd. sine elisione χοίριαι; ὡς—

810. τάνδε μίαν ἀνειλόμαν, quippe qui fame urgebatur: vel latet hic obscenior aliquis jocus. In tribus codd. neglecto dorismo, ἀνειλόμαν.

813. τὸ μὲν ἄτερον—τὸ δ' ἄτερον. Libri omnes τὸ μὲν ἄτερον—τὸ δ' ἄτερον, sed male. ἄτερον Atticis idem est quod ἰστέρος, quod exemplis ostendi in nota ad Vesp. 841. At Doriensibus ἄτερος simpliciter est ἰστέρος. Formam hanc

illustrat Kœnius ad Corinthum de Dial. Dor. §. cxvii. Nullus video cur dorismus in duorum continuorum versuum altero servatus fuerit, in altero neglectus, nisi quod sic imperitis librariis libuerit.

816. Ἐρμᾶ ἔμπολαῖ. Sic excudi debuit. Vulgo mendosissime Ἐρμᾶ ἔμπολαῖ. Vocativi Ἐρμᾶ, vel Dorice Ἐρμᾶ, ultima elidi non potest. ἔρμ' valet ἔρμα, ἔρματος, quod quid sit si nescias, consule lexica, et videbis quam ab hoc loco sit alienum. In B. scriptum Ἐρμᾶ ἔμπολαῖ.

817. ἔμαντῷ. Male vulgo ἔμαντῷ.
 819. τῶνον ἰγῷ. Vulgo τῶνον γ' ἰγῷ. Insertam particulam nesciant A. C.

820. ἴκει. Sic A. C. Vulgo ἴκει.

- ὑπό του.
 Δι. τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ὦ γορανόμοι,
 τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; 825
 τί δὴ παθῶν φαίνεις ἀνευ θρυαλλίδος;
 Συ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους;
 Δι. κλάων γε σύ,
 εἰ μὴ ἔτερωσε συκοφαντήσεις ἰών.
 Με. οἶον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἐνι.
 Δι. θάρρει, Μεγαρίκ'. ἀλλ' ἦς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου 830
 τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκοροῦδα καὶ τοὺς ἄλας,
 καὶ χαῖρε πολλὰ γ'.
 Με. ἀλλὰ μὲν οὐκ ἐπιχώριον.
 Δι. πολυπραγμοσύνης νυν' ἐς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί.
 Με. ὦ χοιρίδια, πειρησθε, κἄνις τῷ πατρὸς,
 παίειν ἐφ' ἀλί τὰν μάδδαν, αἶκα τις διδώ. 835
 Χο. εὐδαιμονεῖ γ' ὦνδρωπος. οὐκ ἤκουσας, οἱ πρόβαίνεις
 τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλευματος; καρπώσεται γὰρ ὠνῆρ
 ἐν τῇ γορᾷ καθήμενος·

824. φαντάζομαι ὑπό του. Id est, ὑπό τινος, a nescio quo. In A. C. posita Dicæopolidis persona ante τις ὁ φαίνων. In B. ὑπό του, ut in impressis, Dicæopolidi tributa fuere primum, sed postea ad aliorum instar emendata fuit personarum notatio.—ὦ γορανόμοι. In B. ὦ ἀγορανόμοι, sine elisione. In duobus aliis ἴστιν; ἀγορανόμος, vel ἀγορανόμοι. Vulgo οἱ δ' ἀγορανόμοι. Recte autem in A. B. ista ædiliū compellatio Dicæopolidi continuatur. In C. vox unica ἀγορανόμοι Megarensi tributa. Similis est in personarum distinctione editio-num variatio.

826. τί δὴ παθῶν. Sic saltem edere debebant: nam pravum est, quod vulgo legitur τὴ μάδδαν. In hac formula μάδδαν prorsus et Comici textu expulsum velim.—φαίνεις ἀνευ θρυαλλίδος. Jocus latine exprimi non potest, qui consistit in ambiguitate verbi φαίνεις, deferre, et lucere.

828. εἰ μὴ ἔτερωσε. Sic scriptum in tribus codd. Mallem fere εἰ μὴ γ' ἐτέρωσε.

833. πολυπραγμοσύνης νυν'. Male vulgo νυν'. Hic particula illa valet ὄν. Con-cisa formula est, quam sic supplere pos-sit: πολυπραγμοσύνης ὄν ἔπειν ἐπέδου.

834. κἄνις. καὶ ἄνις. Hoc autem ex dialecto est pro ἄνις.

835. παίειν ἐφ' ἀλί τὰν μάδδαν. Vide ad Eq. 707. Schol. ἰσθίον μετα τῶν ἀλῶν τὴν ἄρσιν, διὰ τὸ ἀπορῆν προσφασίου. Ut ἰσθίον, quo utitur Noster Pac. 25. ita παίειν significat συντόμως ἰσθίον: et generatim adhibetur hoc verbum ἰσθίον ὅτιον συντόμως τις ποιεῖ, ut observat Schol. ad Chori verba supra 686. ἰς τὰχος παίειν.—Perite et optimo jure Dori-cam formam μάδδαν e v. 732. ubi eam exhibent libri omnes scripti et impressi, huc revocavit editor e recentioribus nescio quis. Male in codd. et in primariis editt. habetur μάζαν, quod Transsilva-nus fungus reposuit, hæc confirmatum nota. Ita omnes Edd. pristinae, non μάδδαν, quod quidem Doricum est; sed nihil temere mutandum. Cur vero, ὁ dulcissime, editiones veteres non adis, nisi ut in pravas ex iis lectiones revoces: eisque non uteris, ubi earum open mensa sustolli poterat? Nihil adnotasti ad v. 803. cujus tamen e Farræana tua metrum saltem reintegrare poterat. μάζαν certo cer-tius est hic Comicum non reliquias: er-rone librariorum invectionem fuit.

836. ὠνῆρ. ὠνῆρ. et v. seq. ὠνῆρ vulgo carent articulo.

καὶν εἰσὶν τις Κτησίας,
 ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ- 840
 μῶζων καθεδεῖται·
 οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖται·
 οὐδ' ἐξομῶξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι·
 οὐδ' ὥσπερ Κλεωνύμω·
 χλαῖναν δ' ἔχων φανήν, δίδει· 845
 κού ξυντυχῶν Ὑπέρολος
 δικῶν ἀναπλήσει·
 οὐδ' ἐντυχῶν ἐν τῇ ἰγορᾷ πρόσσεισί σοι βαδίζων
 Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ·
 οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμιον, 850
 ὁ ταχύς ἄγαν τὴν μουσικὴν,
 ὅζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
 πατρὸς Τραγασαίου·
 οὐδ' αὖθις αὖ σε σκῶψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
 Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ ἰγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος, 855
 ὁ περιαιουεργὸς τοῖς κακοῖς,
 ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
 πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
 τοῦ μηνὸς ἐκάστω.

ΒΟΙΩΤΟΣ, ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ, ΝΙΚΑΡΧΟΣ, ΧΟΡΟΣ,
 ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΚΗΡΥΞ, ΓΕΩΡΓΟΣ,
 ΠΑΡΑΝΤΜΦΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΙ, ΛΑΜΑΧΟΣ.

Βο. ΠΤΩ Ἡρακλῆς, ἔκαμὸν γὰρ τὰν τύλαν κακῶς 860

842. ὑποψωνῶν. Schol. προστιθεὶς τῇ
 ἔψων. ἵνα γὰρ πολλοὶ διὰ μικρᾶς προσ-
 θήκης ἀνούμηνον.

843. ἐξομῶξεται τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι.
 Schol. ἵναποψήσεται, ἵναπομάξει. ἀντὶ
 τοῦ οὐκ ἐνέξῃ τῆς κιναιδίας Πρέπιδος.
 Perperam in membr. pro σοι scriptum
 est. Euripides Bac. 340.

849. κικαρμένος μοιχόν. Schol. μοι-
 χός, εἶδος καὶ ἄνομα κοινῆς ἀπρεπούς κιναι-
 κιδώδους. Eadem forte, vel adfinis ton-
 aura erat, quam κῆπος appellabant. He-
 sychius: κῆπος, εἶδος κοινῆς, ἢ οἱ Θρυ-
 πτόμοιοι κικαροῦ, ὡς ἱππίων ἐν μιᾷ μα-

χαίρῃ. Idem: μιᾷ μαχαίρῃ. τὴν λεγο-
 μένην κῆπον κοινῆς μιᾷ μαχαίρῃ κικαροῦ.
 Photii Lex. Ms. ab Hesychii interprete
 citatum: μίαν μαχαίραν, τὴν ψαλίδα.
 Ἀριστοφάνης. Cratinus autem, de quo
 hic agitur, diversus fuit a Comico poeta.

853. Τραγασαίου. Allusio ad τράγον,
 hircum. Perperam in A. C. ἔξων κακῶν.

855. Λυσίστρατός τ' ἐν τῇ ἰγορᾷ. Sic
 B. C. nisi quod τάγορᾷ, ut semper, ha-
 bent. Vulgo omissio articulo, et claudo
 versu, Λυσίστρατός τ' ἐν ἰγορᾷ. Populus
 Attica, Χόλαργος, de quo vide Meur-
 sium.

860. Πτω Ἡρακλῆς. In unam syllā.

κατάδου τὴν τὰν γλάχων ἀτρέμας, Ἴσμηνία·
 ὕμεις δ' ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
 τοῖς ὀστίνοις φυσήτε τὸν πρῶκτον κωνός.
 Δι. παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
 865
 πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
 ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;
 Βο. νει τὸν Ἴδαον, ἐπιχαρίτως γ' ἂν, ὡ ξένης·
 Θείβαδι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθ' ἐ μου,
 τᾶνθ' εἰα τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
 ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
 870
 τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.
 Δι. ὦ χαίρε κολλικοφάγε Βοιωτῖδιον.
 τί φέρεις;
 Βο. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἀπλῶς,
 ὀρίανον, γλαχῶ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
 νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
 875
 τροχίλως, κολύμβως.

ham coalescunt α η. Sic etiam η α in
 hoc Aeschylī versu, Prom. 634.
 μή που προσήδου μᾶλλον ἢ ὡς ἰμοὶ
 γλυκύ.

De hac Thebanorum jurandi formula
 preclara legas a Valckenario collata ad
 Euripidis Phœn. 1671.

866. Χαιριδῆς, Attica forma a Χαιρι-
 δίου. Male vulgo Χαιριδῖς. Chaeridis,
 pravi tibicinis Thebani, discipuli, eujus
 meminit v. 16.

867. νει τὸν Ἴδαον. Bœoticae dialec-
 ti idiotismum servarunt membran. in
 quibus scriptum νει τὸν—Vulgo νει.
 Bœotii η in ι vertebant. Sic Θῖσαι
 pro Θῖσαι. Dialectorum discrimina pa-
 rum curabant librarii, quod observavi-
 mus supra ad v. 835. Paulo supra pro
 Θείβαθεν, scriptum est in B. Θήβαθεν, et
 mox Θήβαθεν. Enstatthius ad Odysseam, pag.
 1442. lin. 49. δι' Ἰθους Βοιωτοῖς μηδίστοσι
 τῆ η χρῆσθαι ἵνα τῆς οἰκίας δυνάμει,
 ἀλλ' ἰκάσσοι εἰς ἡ διφθογγῶν μετασθί-
 ναι.

ἰπιχαρίτως γ' ἂν—Vulgo prava col-
 locatione, ἰπιχαρίτως ἂν γ'.—In tri-
 bus codicibus particula ἂν omissa. Sub-
 auditur ἀπὸ λιντο, repetendum a proxi-
 mo participio ἐπο' ὕμειναι.

868. φυσᾶντες. In membr. φυσῶντες,
 neglecto dialecti idiotismo, quem duo
 alii juxta impressos exhibent.

869. τᾶνθ' εἰα τᾶς γλάχωνος. Sic opti-
 me B. In A. C. τᾶνθ' εἰα, ommissa in om-
 nibus copula, quam inepte præpositam
 exhibent impressi.—ἀπίκισαν. Huc re-
 spexit Hesychius, apud quem male scrip-
 tum ἀπίκισαν, ἀποστισίω φυσῶντες ἰπαιή-
 σαν. Simmias Rhodius in Orco:
 τὸ μὲν θῖων ἱεῖσας Ἐρμῆς ἱκίει κᾶ-
 ρυξ.

χαμαί. In membr. χαμοῖς. Forte est
 e dialecto χαμοῖς, adverbium genitivi
 forma, a χαμῶ humus: χαμοῖς humi.
 Hoc alii viderint.

870. τῶν ἐγὼ φέρω. Articulus præposi-
 titivus τῶν hic positus pro εἰ, quod ex-
 emplum obmoveri non debet iis quæ di-
 xi ad Conc. 275. Est enim hoc in Bœo-
 tii ore.

873. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ. Sic membr.
 Duo alii, ut vulgo, ὅσ' ἔσ' ἐν ἀγαθὰ,
 quod non minus bonum est. Vide ad
 Pl. 885. Eq. 1131. Si e librorum num-
 mero æstimanda sit lectio, hac utique
 retinenda erat. Alteram ut faciliorem
 prætulit. Vulgata forte doctior videbitur,
 quam ut librarii tribui debuerit.

875. κολοιώς, τροχίλως, κολύμβως.
 Doricam formam reposui, quam in istis
 nominibus oblitteraverant stolidi librarii,
 licet eam mox servariat in ἰχθίνως, αἰ-
 λούρω.

- Δι. ὡς περὶ χερμῶν ἀρα
ὀρνιθίας, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.
Βο. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγῶς, ἀλώπεκας,
σκάλωπας, ἐχίνως, αἰλούρωσ, πυκτίδας,
ἰκτιδας ἐνύδρωσ, ἐγγέλεισ Κωπαῖδασ. 880
Δι. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποισ φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεισ τὰς ἐγγέλεισ.
Βο. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαῖδων κορᾶν,
ἐκβαδι, τῷδε κήπιχαρίττα τῷ ξένω.

877. Suidas: ὀρνιθίας χερμῶν παρὰ Ἀριστοφάνει. ὁ σφοδρὸς χερμῶν, ἢ ὃ καὶ τὰ ὄρνια διαφθίρεται. καὶ ἄνθρωποσ ὀρνιθίας, ὁ αὐτὸσ, ὅτι ψυχρὸσ, ὁ ἐπὶ γῆν τὰ ὄρνια τερπνὸσ ὑπὸ τῆσ ψυχρῆσ ποτῆσ.

879. Vulgo sic legitur hic versus: σκάλωπασ, ἐχίνωσ, αἰλούρωσ, πυκτίδασ.

Quibus versis nullam inesse iambici metri formam Kusterus quidem animadvertit, sed nullibi se turpius, quam hic, dedit. En ejus notam: Metrum manifesto luxatum est, quod integritati suae restituetur, si transpositis duabus vocibus versus ita legatur:

σκάλωπασ, αἰλούρωσ, ἐχίνωσ, πυκτίδασ. Ceterum ad hunc locum videtur respicisse Etymologus v. Σκάλωψ, ubi scribitur σκάλωπασ per o: sed quam lectionem ratio versus hic non patitur. Itane, ὁ bone? at vero patiturne ratio linguae, ut σκάλωπασ scribatur per ω? Recte Etymologus: σκάλωψ, ὁ σκάλωψ λίγυται παρὰ Ἀστικῶσ: ἢ λίγυ Νικακλῆσ σκάλωπασ, ὡσ παρὰ Ἀριστοφάνει. Suidas itidem: σκάλωπασ, μῦθασ τινῶσ, ὡσ φασὶν ἀσπάλωπασ. Hesychius: σκάλωψ, ἀσπάλωψ, ζῶν γινούχων, τυφλόν. Nullibi exstat σκάλωπασ, nisi in mendosa Aristophanis editione, quam alias res plerumque agens, et nulla adhibita crisi expressisti. Potius quam conjiciendo te cruciaries, quidni primarias illas consulebas editiones, quarum ad fidem tuam te recensuisse jacititas? Septem primae sinceram lectionem exhibent:

σκάλωπασ, ἐχίνωσ, αἰλούρωσ, πυκτίδασ. Eadem est signate exaruta in tribus codd. nisi quod A. C. habent πυκτίδασ. Primus in hunc versum mendam intulit Frobenius, αἰλούρωσ in αἰλούρωσ mutando: alii deinceps corruptelam tertio fecere. Quid vero de Bergleri stoliditate dicas, qui sicco pede hunc locum transgressus est? Satis diligenter Ku-

steri textum ad Farrei editionem contulisse videtur, nec eum latuit diversa hujus versus scriptura. Sed quid prosunt libri veteres, scripti, impressi, nisi quis sciat eis uti? Nonne de his etiam vere dici potest, quod Terentius de Fortunae bonis?

Atque haec perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet. Vide omnino Piersonum ad Maeridis observationem: αἰλούρωσ, Ἀστικῶσ: αἰλούρωσ, Ἑλληνικῶσ. Quod in egregia nota ait eruditus Batavus, magnam esse in nostro versu lectionem diversitatem, αἰλούρωσ, αἰπλούρωσ, αἰλῶρωσ, id e Dawesio tanquam verum imprudens adsumsit. Ostendi unanimem esse veterum librorum consensum: nec pro variis lectionibus obtrudi debent typographicorum errores. In Aldina scholiorum editione σκάλωπασ recte excusum, cujus vice Fracinus σκάλωπασ dedit, licet in textu σκάλωπασ exhibuisset. Est hoc etiam nihil aliud, quam typographica menda, quae per alias scholiorum editiones propagata fuit, demumque corrumperendo textui ansam dedit.

880. ἰνύδρωσ. Male vulgo ἰνύδρωσ.
883. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαῖδων κορᾶν. Parodia versus Aeschylī in Aetionum Iudicio, quem profert Scholias: Δίσποντα πεντήκοντα Νηρηῶν χορῶν.
884. κήπιχαρίττα. Hinc καὶ ἰπιχαρίττα. Auctor Etymol. M. p. 367. l. 19. ἰπιχαρίττα, ἀντι τοῦ ἰπιχαρίζου, Βοιωτικῶσ, παρὰ Ἀριστοφάνει. Imperativus verbi ἰπιχαρίττα Dorienibus est ἰπιχαρίττω. ω in α mutatur, quod Aetoliis solemne est, ἰπιχαρίττω. Sic supra 888. φωνᾶντι pro φωνᾶντι, et apud Theocritum ἰπάξα, pro ἰπάξα.
χὲ σὺ μὲν γὰρ ἐνδοτὶ καλῶνεται, ἂν ποτὶ ἰπάξα.

Μοx v. 913. ἤρα, pro ἤρα.

- Δι. ὦ φιλάττη σὺ, καὶ πάλαι ποδομένη, 885
ἤλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῶδικῶσ χοροῖσ,
φίλη δὲ Μορύχω. δμῶεσ ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχαράν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδεσ, τὴν ἀρίστην ἐγγέλυ, 890
ἤκουσαν ἕκτω μόλισ ἔτει ποδομένην
προσείπατ' αὐτὴν, ὦ τέκν'. ἀνδρακασ δ' ἐγῶ
ὕμιν παρέξω, τῆσδε τῆσ ξένης χάριν.
ἀλλ' ἐσφερ' αὐτὴν· μηδὲ γὰρ θανῶν ποτε
σοῦ χωρὶσ εἶην ἐντετευτλανωμένησ.
Βο. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πεῖ γενήσεται; 895
Δι. ἀγορᾶσ τέλος ταῦτην γέ που δώσεισ ἐμοί.
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖσ τῶνδε τῶν ἄλλων, λέγε.
ἰώνγα ταῦτα πάντα.
Δι. φέρε, πόσου λέγεισ;
ἢ φορτί' ἔτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεισ ἰών;
Βο. ὅ τι γ' ἔστ' Ἀθάναισ, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μῆ. 900
Δι. ἀφύασ ἀρ' ἄξεισ περιάμενοσ Φαληρικῶσ,
ἢ κέραμον.
Βο. ἀφύασ ἢ κέραμον; ἀλλ' ἐντ' ἐκεῖ
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μῆ' στι, τᾶδε δ' αὖ πολύ.
Δι. ἐγῶδα· τοῖνον συκοφάντην ἔξασε,

In membr. aliter scriptum et distinctum: ἰκβαδι τῶνδε. κήπιχαρίττα—quod vero proximum est. Scripserat Comicus, ἰκβαδι τῶνδε. Scilicet στυριδίου. δικτικῶσ. Vel ἰκβαδι τᾶσδε, nempe στυριδίου. In Pac. 1005.

καὶ Κωπαῖδων ἰλδιῶν στυριδίου. Sed verum est prius τῶνδε in genitivo.

886. τρυγῶδικῶσ. Perperam in membr. τρυγῶδικῶσ.

889. τὴν ἀρίστην. Confer Lys. 700. ubi anguillam Copaidem mulier παῖδα χρεσπὴν κἀμασπὴν appellat. Hunc versus citat Athenaeus p. 299. B. ubi pro ἀρίστην habet κἀμασπὴν, et sic ex eo Eustathius p. 1240. l. 19.

893. μηδὲ γὰρ θανῶν ποτε—Parodia ex Euripidis Alectide, ubi v. 374. Admetus uxori haec ait:

μηδὲ γὰρ θανῶν ποτε
σοῦ χωρὶσ εἶην, τῆσ μόνησ ποτῆσ ἐμοί.
ἰντιτυτλανωμένησ. Athenaeus p. 300. B. ὅτι δ' ἠθῶνοσ τὰσ ἰγχιλίεσ καὶ μετὰ τῷτλων ἰντιτυτλαντες, πολὺ μῖν ἴσι καὶ

παρὰ τοῖσ ἀρχαῖοισ Κομικοῖσ. Horum χρεσπὴσ aliquot profert, inter quas haec est Eubuli in Ione:

αἴ τι λιμοσόματα
Βοιωτικῶσ παρῆσαν ἰγχιλίεσ θιαί,
τύσλ' ἐμπιχόμεναι.

895. πεῖ γνήσεται; Sic scribendum e dialecto. πεῖ pro πῆ, ut supra v. 867. νῦ pro ῆ. In membr. scriptum παῖ.

898. ἰώνγα. Vulgo ἰώνγα. In membr. ἰώνγα. Bœoticum est ἰώνγα. Corinna

Bœotia in fragmento quod exhibit Excerpta Vossiana ex Apollonii Dyscoli Grammatica: μίμεφμαι δὲ καὶ λιγυρῶν Μυρτίδα ἰώνγα, ὅτι βάνα φούσα ἴβα Πινδάροσ ποτ' ἴην.

899. ἰθὺδ' ἰκίσι'. Sic bene distinctae voces in C. Male vulgo ἰθὺδ' ἰκίσι'.—ἄξεισ ἰών. Sic duo codd. ut impressi. At in B. diversa lectio est haud invenusta. Atheniensis sermo desinit in ἄξεισ. Tum Bœotius infat: ἰών; ὅτι γ' ἰθ' Ἀθῶναισ—

- ὡσπερ κέραμον, ἐνδῆσάμενος.
- Βο. 905
νεὶ τῷ σιῷ,
λάβοιμι μὲντ' ἂν κέρδος, ἀγαγῶν, καὶ πολὺ,
ἄπερ πίδακον ἀλιτρίας πολλὰς πλέον.
Δι. καὶ μὴν ὀδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
Βο. μικκός γα μᾶκος οὗτος.
Δι. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
Νι. ταυτὶ τίνος τὰ φορτὶ ἐστί; 910
Βο. τῶδ' ἐμοῦς
Θεΐβαθεν, ἴττω Ζεύς.
Νι. ἐγὼ τοίνυν ὀδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα.
Βο. τί καὶ κακὸν παλῶν
ὄργαναπέτιοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;
Νι. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε.
Βο. τί ἀδικειμένος;
Νι. ἐγὼ φρέσσω σοι τῶν περιεστῶτων χάριν. 915
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις Θρυαλλίδας.
Δι. ἔπειτα φαίνεις δῆτα διὰ Θρυαλλίδας;
Νι. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
Δι. νεώριον Θρυαλλίδς;
Νι. οἶμαι.
Δι. τίνι τρόπῳ;

905. νεὶ τῷ σιῷ. Hoc rursus e membr. in quibus nū. Vulgo νή.

910. τῶδ' ἐμοῦς. Vulgo τῶδ' ἐμά, quod valet mei mea, et insulsum est. τῶδ' adhibetur δικταίως pro hujus hominis, id est, mei. Si pronomem addatur, personale esse debet, non possessivum. ἐμοῦς ex dialecto est, quod quum quid esset librarii ignorarent, imperite mutarunt in ἐμά. Paulo plus sapere sibi visus est librarius cod. C. qui scripsit τῶδ' ἐμά. Ad quaestionem τίνος ἐστὶ τὰ φορτῖα; respondere debuit, τοῦδε, ἢ ἐγὼς, ἐμοῦ. Vel concise et ex usu suo loquendi τῶδ' ἐμοῦς: quo refertur id quod proximo versu regerit Sycophanta ἐγὼ τοίνυν ὀδὶ. Sic enim scriptum est in tribus codd. Vulgo τοίνυν γ' ὀδὶ.

911. Θεΐβαθεν. Sic etiam hic in membr. recte scriptum. Supra 863. dant Θεΐβαθεν, ut C. qui hic habet Θεΐβαθεν, ut B. Mira in observandis dia-

lectorum proprietatibus librorum negligentia.

913. πόλεμον ἦρα. Sic perspicue membran. et haec est genuina lectio. Vulgo ἦρα. Vide not. ad v. 884.

916. πολεμίων εἰσάγεις. Particulam γα inserunt A. B.

917. δῆτα διὰ Θρυαλλίδας. In A. C. media praepositio omissa est cum versus labe. Eam exhibet B. Sitne a Comici manu, an ab aliquo librario inserta fuerit fulciendo versui, non decernam. Profecto plus salis haberet hic locus, si legeretur:

ἴπαιτα φαίνεις δῆτα τὰς Θρυαλλίδας; Sic, ut solet, luderet in ambiguitate verbi φαίνω, qui jocus latine non potest exprimi. Itane vero φαίνεις ἐμυχθία, quorum ipsorum τὸ φαίνω proprium est? τὰς excidere potuit propter adfinitatem praecedentis syllabae.

- Νι. ἔνθεις ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος, 920
ἄψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδροόρας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεῖπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἀπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς.
Δι. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ Θρυαλλίδος; 925
Νι. μαρτύρομαι.
Δι. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτὸν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρῃ,
ὡσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῆ φερόμενος.
Χο. ἐνθήσον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς 930
τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως
ἂν μὴ φέραν κατὰξῃ.
Δι. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεὶ τοι καὶ ψοφεῖ
λαλὸν τι καὶ πυρορράγες,

922. δι' ὑδροόρας. Sic more antiquo scriptum in B. Vulgo ὑδροόρας. Geminatione illa literae ρ, quae hodie in vocibus compositis ubique fere obtinet, recentioris aevi commentum est. Veteres litteram illam in scriptura non geminabant; sed pro duplici habebatur, asperiusque pronuntiabatur, sicubi praecedens vocalis producenda esset.

924. σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. Certissima est eademque elegantissima Piersoni emendatio, quem vide ad Meridem p. 266. Vulgo σελαγοῖντ' ἂν αὐθύς. Ionicum αὐθύς in Attico sermone locum non habet. τὰς plurale adhibent Attici solummodo in accusativo: pluralis nominativus est αὐθῆς, quem etiamsi metrum admisisset, non tamen repetisset Comicus. Quanta enim, quae, esset ista sermonis invenustas? ἵπαιτα λαβοῖτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ, σελαγοῖντ' ἂν αὐθύς. Saltem dixisset σελαγοῖντ' ἂν αὐθαί. Depravatum est ΑΙΝΗΤΣ ex ΕΤΘΤΣ, quod adverbium in textu olim fuisse, liquido ostendit veteris Grammatici interpretatio. ἰὰν ἄψασαι, φησὶ, μόνον, ΕΤΘΤΣ κἀνταῖα—ΣΕΛΑΓΟΙΝΤ' ΑΝ. αὐθύς δηλοῦσι. Quis animum inducat, postrema illa verba supplendae sententiae additum eum fuisse, si legisset in textu σελαγοῖντ' ἂν αὐθύς?

926. μαρτύρομαι. Quia quum postrema verba diceret, percussit eum Di-

caopolis.

927. φέρῃ. Sic in B. ex emendatione vulgato φέρων superscripta: recte. Non enim Diccaopolis, sed Boeotius sycophantam in humeros sublatus erat. Priora autem verba δις μοι φέρουσι, ad famulum quempiam in scena adstantem dicit. Observandum tamen in B. praefixam fuisse huic versui personam Boeotii, cui si cum sequente tributur, bene se habebit φερῶ. Sed quae mox Chorus ait suadent, ut bini illi versus Diccaopolidi continentur, ut et quae dicit ipse Diccaopolis infra v. 952. Et hoc agnovisse videtur illius codicis librarius: nam duplici litura personam induxit: quamque versui 929. praeposuerat personam Δικ. mutavit in Χορ. prioris scripturae vestigiis etiamnum exstantibus.

928. ἵνα μὴ καταγῆ φερόμενος. Sic scriptum oportuit. Male vulgo et pessumdato metro φερόμενος. Media in καταγῆ longa est. Noster in versu ex incerta comedia (Fragm. xvi.)

ἵνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφισ, πηληγίς
ζύλη.

Infra 994. dimetro iambico:

οὐκ ἂν καταγῆς ποσ', εἰ—

930. Hic versus et sequens perperam vulgo in unum conjuncti sunt. Sic etiam versus 933. et 934.

933. πυρορράγες. In B. περιρράγες, quod depravatum est ex πυρορράγες.

- καλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.
Χο. τί χρεῖσται ποτ' αὐτῶ; 935
Δι. παγχρηστον ἄγγος ἔσται,
 κρατὴρ κακῶν, τριπτῆρ δικῶν,
 φαίνειν ὑπευδύνους λυχνούχους, καὶ κύλιξ
 τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
Χο. πῶς δ' ἂν πεποιοῖή τις ἀγ- 940
 γείω τοιοῦτω χρώμενος, κατ' οἰκίαν
 τοσύνδ' αἰεὶ ψοφοῦντι;
Δι. ἰσχυρόν ἔστιν, ὦ γὰρ, ὥστ'
 οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
 περ ἐκ ποδῶν κατακάξα κρέμαϊτό γε. 945

Vide Pollacem et interpretes vii. 164. Auctor Etymol. M. p. 697. περιήραγίς. ἡ ἔχει τὸν κεραιμικὸν σκευὴν ἐν τῇ πυρὶ καταγύτων. ἀπὸ τοῦ πῦρ καὶ ῥήγνυμι.

945. Hic versus perperam vulgo in duos divisus. Senarium autem istum cum duobus præcedentibus dimetris citatum video a nupero Sophoclis explanatore ad Philoc. 648. ubi solito suo more nugatur. Sic ille: Cum enim versus omnes sint iambici, necesse est, si vera sit scriptura, aut κατὰ γινῆναι scribatur, aut κατὰ γινῆναι secundam quasi ex crasi producatur. Si κατὰ γινῆναι, ὁ bone, vera sit scriptura, minime necesse est, ut κατὰ γινῆναι scribatur. Nam ex eo quod κατὰ γινῆναι verum sit, necessario consequitur κατὰ γινῆναι falsum esse. Hoc primum. Deinde tuum κατὰ γινῆναι barbarum est. Audis Thomam Magistrum. κατὰ γινῆναι, ἢ κατὰ γινῆναι, ἢ κατὰ γινῆναι, ἢ κατὰ γινῆναι, ἢ κατὰ γινῆναι, ἢ κατὰ γινῆναι. βλάβερα γὰρ ἀμφότερα. Nihil verius. Aoristorum verbi ἀφῆμι augmentum resolvitur in α, quod in solo indicativo locum habere potest. In aliis enim modis, in quibus aoristi non augentur, augmenti, quod nullam est, solutio fieri non potest. Itaque græce dicitur κατὰ γινῆναι, κατὰ γινῆναι, κατὰ γινῆναι, κατὰ γινῆναι. Barbara sunt κατὰ γινῆναι, κατὰ γινῆναι, κατὰ γινῆναι. Sicubi formæ illæ occurrunt, librariorum imperitiæ tribui debent. Miror sane Taylorum, virum eruditum, Thomæ oblocutum fuisse ad Lysiam, p. 157. edit. Reiskii, ubi quæ e Comico nostro profert exempla, nihil ad rem faciunt. Nam κατὰ γινῆναι in indicativo dici et κατὰ γινῆναι, nec Thomas negat, nec quispiam alius: sed aor-

istum primum activum, et aoristum secundum passivum non augeri extra indicativum contendit, quod verum est. Ut Thomæ fides elevaretur, adferendum erat exemplum aliquod ex Attico poetâ, ejus decreto contrarium, quod si nemine adhuc factum fuisse existimo. Nam soluta orationis auctores nihil moror, quorum in scriptis tam libere grassati sunt librarii. Jam vero si in optativo κατὰ γινῆναι nullum est augmentum, si nulla solutio, qui possit in eo esse crasis? Secunda in κατὰ γινῆναι ex indole sua longa est, quod ostendi ad versum 928. Sed age, cetera præclare illius notæ expendamus. An autem ἀγῆ pro ἰαγῆ dici possit, merito dubitat Cl. Musgrave. Nondum enim exemplum certum reperit. Quamquam in Æschyli S. Th. ex ἰαλῶν legitur: ὅν ἰαλῶν πόλις, quod analogia ex ἰαγῶν daret ἀγῆ. Nescio ubi Musgravius dubitare se professus fuerit, an ex indicativo ἰαγῶν, vel Homericō ἀγῆ, rite deducatur subjunctivus ἀγῆ. Quin potius eum crediderim dubitasse, an subjunctivum ἰαγῆ græcitas agnoscat, qui sane nullibi reperitur. Ut verbi ἀλίσταμαι aoristus in indicativo est ἰαλῶν, in aliis vero modis, amisso augmento, et proinde augmenti solutione, ἀλῶν: ἀλῶν, ἀλῆς, ἀλῆ: ἀλῶναι, ἀλῶν: non vero ἰαλῶναι, ἰαλῶν, ἰαλῶναι, ἰαλῶν: sic ἰαγῶν, ἀγῆναι, ἀγῆναι, ἀγῆναι, ἀγῆναι. Hæcine Musgravius ignorasse? Væ tibi, si manes præstantissimi viri læseris. Mirum sane, subjunctivum ἀλῶν apud Æschylum occurrere! Ecquis vero eo non usus est? Comicus supra 662. καὶ μὴ πῶς' ἀλῶν δειλῆς. Ran. 594. ἢ οὐδὲ παραληρῶν ἀλῆς. Pl.

- ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
Βο. μέλλω γέ τοι θερῖδεν.
Χο. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, συν-
 θέριζε, καὶ τοῦτον λαβῶν,
 πρῶθαλλ', ὅπου βούλει, φέραν 950
 πρὸς πάντα συκοφάντην.
Δι. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
 αἴρου λαβῶν τὸν κέραμον, ὦ Βοιωτίε.
Βο. ἴτι δῆδ', ὑπόκουπτε τὰν τύλαν, Ἴσμήνιχε,
 χυῖπας κατοῖσεις αὐτὸν εὐλαβοῦμενος. 955
Δι. πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές· ἀλλ' ὁμως
 καὶν τοῦτο κερδάνοις ἄγων τὸ φορτίον·
 εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὐνεκα.
Θε. Λα. Δικαιοπόλι.
Δι. τίς ἐστι; τί με βωστρεῖς;
Θε. ὅτι 960
 ἐκέλευσε Λάμαχος σε ταύτης τῆς δραχμῆς
 εἰς τοὺς Χοῶς αὐτῶ μεταδοῦναι τῶν κυχλῶν
 τριῶν δραχμῶν ὃ ἐκέλευε Κωπαῖδ' ἐγχεῖν.
Δι. ὅποιος οὗτος Λάμαχος τὴν ἐγχεῖν;
Θε. ὁ δεινὸς, ὁ ταλαύριμος, ὃς τὴν Γοργόνα
 πᾶλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. 965
Δι. οὐκ ἂν, μά Δί', εἰ δοίη γ' ἐμοὶ τὴν ἀσπίδα·
 ἀλλ' ἐπὶ ταρχῆ τοὺς λόφους κραδαινέτω·
 ἦν δ' ἀπολιγαίνη, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τῶδε λαβῶν τὸ φορτίον, [970
 εἴσειμι ὙΠΑΙΠΤΕΡΥΓΩΝ ΚΙΧΛΑΝ ΚΑΙ ΚΟΨΙΧΩΝ.

481. ἰάν γ' ἀλῆς. et alibi compluries. Quid autem tibi vis cum tuo semibarbaro sermone? Quod analogia ex ἰαγῶν daret ἀγῆ. Non ita Græcum Professore loqui decet: non satis accuratum hoc est. Aoristus secundus activus verbi ἀφῆμι nullus est. Si esset, ab ἰαγῶν formaretur ἀγῆ, ut ab ἴτυπος, τύπος. Ab aoristo passivo ἰαγῶν formatur ἀγῆ, ut ab ἰτύπων, τυπῆ. Viden? Professor est linguæ græcæ, et tibi quaerendus est aliquis, qui te rudimenta linguæ illius doceat.

947. Θερῖδεν. Male vulgo θερῖδεν. Vide supra ad v. 739.

954. Hujus versus loco in impressis leguntur hæc verba:

ὑπόκουπτε τὰν τύλαν, ὦ Ἴσμήνιχι. Nescio an ea pro versu habuerint interpretes, quorum altum hic silentium. In B. scriptum: ἴτι δῆ δὲ ὑπόκουπτε τὰν τύλαν, Ἴσμήνιχι. Pro δὲ scriptum oportuit δῆδ', quod responsum.

956. Hic et duo sequentes versus, qui Bæotio vulgo continuantur, recte in B. Dicæopolidi tributi sunt.

961. Χοῶς. Vide infra ad v. 1000.

970. ὅσαι περιέγνων κυχλῶν καὶ κοψίχων. Schol. μιμῆται τὸ μέλος. Verba sunt per parodiam translata e noto quodam cantico. Male Scholiastes ὅσαι hic accipit pro μετέ.

Χο.

εἶδες ᾧ, εἶδες, ᾧ
 πᾶσα πόλι, τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέροσφον,
 οἷ ἔχει σπείσάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
 ᾧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ
 χρήσιμα· τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν 975
 τῶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ
 τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δαίμα, τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.
 αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῶδ' ἐγε πορίζεται.
 οὐδέ ποτ' ἐγὼ πόλεμον οἰκαδ' ὑποδέξομαι.
 οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἀρμόδιον ἄσεται 980
 ξυγκατακλινεῖς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
 ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγαθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας,
 εἰργάσατο πάντα κακὰ, κἀνέτραπε, κἀξέχει,
 κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένους·

971. Chori sermo seu canticum constat xvii. versibus, pæonicis omnibus, præter ultimum, qui tetrameter est trochaicus. Hic male vulgo medios inter pæonicos locatur, quorum systema claudere debet, ut sequentem Dicæopolidis ἦσαν, itidem e pæonicis versibus constanter, tetrameter trochaicus concludit.

973. οἷ ἔχει σπείσάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Versus est pentameter, et sic scriptus est in B. In duobus aliis, ut in impressis, deest pes primus οἷ ἔχει: at codd. omnes habent σπείσάμενος, quæ scriptura, male duas priores voces abesse, argumento est. Absque iis enim nec sententia nec constructio constat, quæ cum iis est elegantissima: εἶδες τὸν ἄνδρα, οἷ σπείσάμενος ἔχει διεμπολᾶν ἐμπορικὰ χρήματα. Vulgo legitur σπείσάμενος.

975. χλιαρὰ prima longa. Vide ad Lys. 366.

976. Hic et sequens versus, quos hoc, quo eos exhibui, loco a poëta positos fuisse, orationis series et res ipsa clamant, nescio quo librariorum errore ad finem systematis rejecti fuisse, unde non aliter fieri potuit, quin oriretur magna absurditas. Hoc non animadvertierunt bellii interpretes, quibus ni metrorum confusio, saltem hiatus in sententia luxationem indicare poterat. Ridiculus est Berglerus cum sua parenthesi. Nec solum transpositi fuisse hi versus, sed etiam fode corrupti. Sic vulgo leguntur:

tur:

εἶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα, καὶ μεγάλα γε φρονεῖ.
 τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δαίμα, τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

In B. C. priori versu pro εἶδ' scriptum est εἶδ', quod e scholiis Aldinæ editionis reposuit Berglerus, non persentiscens, pro ea qua erat rei metricæ peritia, versum sic psumdari, cujus primus pes pæon primus esse debet, vel saltem pes isochronos. Pro γε in B. est δὲ: in C. neutra, nec ulla alia exstat particula. At sinceram ex omni parte lectionem exhibent membra, in quibus sic scriptus et interpunctus est versus:

εἶδ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ.

In altero versu consentiunt impressis codd. sed sunt omnes mendosi. Versus est pentameter incipiens a cretico, ut v. 973. Excidit pronomen demonstrativum εἶδ', quod vidisse mediocris laus est; sed certissima est emendatio: τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δαίμα, τὰδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Nunc postquam duo illi versus in suam sedem repositi sunt, vide quam apte sententiæ coherere partes, quam tota venusta sit, quæ quam scabra, biulca, et absurda antea fuerit, si e Græcis non satis percipis, legas modo Bergleri versionem.

981. ξυγκατακλινεῖς. Sic B. cum Attica litera.

984. προκαλουμένους. In A. B. male

Πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν.— 986
 τὰς χάρακας ἦπτε πολὺ μᾶλλον ἐν τῷ πυρὶ,
 ἐξέχει δ' ἡμῶν βία τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
 Δι. ᾧ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς Φίλαις
 ξύντροφε Διαλλαγή,
 ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες. 990
 πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔβρος ξυναγάγοι λαβὼν,
 ὡσπερ ὁ γεγραμμένος, ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
 ἢ πᾶνυ γερόντιον ἴσως νενομικὰς με σύ;
 ἀλλὰ σε λαβὼν, τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν.
 πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν. 995
 εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκιδῶν·
 καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄρχον, ὃ γέρον ἄδδ,
 καὶ περὶ τὸ χαρίον ἅπαν ἐλαΐδας ἐν κύκλω,
 ὥστ' ἀλείφεισθαι σ' ἀπ' αὐτῶν, κἀμὲ, ταῖς νουμηνίαις.
 Κη. ἀκούετε λεψὶ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χοῶς 1000
 πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὅς δ' ἂν ἐκπῆ
 πρῶτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.

προκαλουμένους. Pejus in C. προκαλουμένους, juxta vulgatum προκαλουμένου. Sincerum est προκαλουμένους in accusativo plurali, ut paullo ante ἔχοντας. ὅς ἐπικωμάσας ἢ ἡμᾶς πάντ' ἀγαθὰ ἔχοντας, εἰργάσατο πάντα κακὰ, καὶ προσέτι πολλὰς προκαλουμένους αὐτὸν, καὶ λίγοντας αὐτῷ ὄδ'. Πῖνε—

987. Duo pæonica systemata sic trochaico tetrametro clauduntur in secunda Vesperum Parahasi, v. 1283. et 1291.

997. ἡμερίδος ὄρχον. Inepte vulgo ὄρχον, quum præcesserit ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι. Istud ὄρχον in hoc versu nullus agnoscit codex. Omnes habent ἡμερίδος κλάδων, versu jugulato. Glossema nisi deprehendissent, genuinæ vocis in sedem invecum, pro librariorum more, stipes fuisset. Conjectura non minus quam in superioribus felici, poëtæ manum restituo, ἡμερίδος ὄρχον. Emendationem hanc laudabunt alii: immo, ni falsa opinione auguror, eruditi omnes. Est vero aliquis, cui certo scio probatum eam non iri. Nam licet ineptum sit ὄρχον, etiamsi κλάδος metrum perimat, alterutrum retineri debuisse inquiet, quia utrumque nititur veterum librorum fide: meum autem ὄρχον, quod e vulgato unica tantum literula differt, nihil aliud

tueri quam sententiæ, venustatis et metri rationem, quas res esse nullis momenti. Et ista a stultis Diariorum lectoribus, quorum vilissima est annonæ, maximo plausu excipiuntur.

1000. λεψὶ. Sic tres codd. et prima riæ edit. Male Kusterus λιῶς.—τοὺς χοῶς. Sic recte A. B. Vulgo τὰς χοῶς. Vide infra v. 1068.

Masculinum articulum τοὺς ut hic tuentur duo codd. sic infra v. 1068. libri omnes scripti et impressi. Utroque in loco scribendum τοὺς χοῶς. Procul dubio librarii errore in Ammonio, qui versum hunc citat p. 143. legitur:

ἀκούετε λιῶς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χοῶς.

ubi nescio quam bene Valckenarius emendat τὰς χοῶς, ex Phavorino notum esse observans, vocem χοῶς ὁ μόνος ἀρσινικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυτικῶς usurpari. Quod si ex unico hoc loco probatur, ruit argumentum: nam codices obnituntur.

1002. ἀσκὸν Κτησιφῶντος. Facete pro grandi utre. Erat enim Ctesipho obesus et ventriosus. De bibendi certamine in Choum festo vide Meursium Gr. Fer. in Ἀποστέριμα.

- Δι. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἤκούσατε ;
 τί δρᾶτε, τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε ;
 ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε 1005
 τὰ λαγῶα, ταχέως τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
 φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.
- Χο. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας,
 μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
 ἀνδρωπε, τῆς παρουσίας. 1010
- Δι. τι δῆτ', ἐπειδὴν τὰς κίχλας
 ὀπτωμένας ἴδητε ;
- Χο. οἴμαι σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν.
- Δι. τὸ πῦρ ὑποσκάλει.
- Χο. ἤκουσας, ὡς μαγειρικῶς,
 κομψῶς τε, καὶ δειπνητικῶς
 αὐτῷ διακονεῖται ;
- Γε. οἴμοι τάλας.
- Δι. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὐτοσί ;
- Γε. ἀνὴρ κακοδαίμων.
- Δι. κατὰ σεαυτὸν νυν τρέπου.
- Γε. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γὰρ εἰσί σοι μόνω, 1020
 μέτρησον εἰρήνης τι μοι, καὶ πεντ' ἔτη.
- Δι. τί δ' ἔπαδες ;
- Γε. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὰ βόε.
- Δι. πῶθεν ;
- Γε. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιωτίοι.
- Δι. ὦ τρισκακοδαίμων, εἴτα λευκὸν ἀμπέχει ;
- Γε. καὶ ταῦτα μέντοι, νῆ Δί', ὥπερ μ' ἔτρεφέτην 1025

1012. ὀπτωμένας ἴδητε. Sic codd. omnes. Perperam vulgo ἴδητ'. Versus est dimeter catalect. ut 1010. et sequentium complures.

1017. αὐτῷ διακονεῖται. Sic bene A. C. Vulgo αὐτῷ γι διακονεῖται. Istud γι non habet B. in contextu: superne repositum fuit a secunda manu. Abesse debet. Est enim hic quoque versus dimeter catalect. In διακονεῖται secunda longa est, cuius rei ignoratio sciolium impulit ut γι inferciret. Vide not. ad Pl. 1170.

1019. Est hic versus iisdem verbis in Nub. 1263. Ultimam ejus partem male Berglerus vertit: Ad te ipsum convertere jam. Plautus Rud. iv. 3. 88.

Tu abi tacitus tuam viam, κατὰ σεαυτὸν τρέπου.

1023. πῶθεν;—ἀπὸ Φυλῆς. Sic tres codd. In impressis πῶθεν γι; Male sedulus nescio quis particulam inferens, hoc fulero metrum indigere ratus. Prima in Φυλῆ longa est. Pl. 1146.

μη μνησικαχῆς, ἵσὺ Φυλῆν κατρίβασε. Est autem Φυλῆ pagus Atticæ, de quo vide Meursium.

1025. ὥπερ μ' ἔτρεφίτην, scilicet τὰ βόε, quos memoravit v. 1022. Sic reote scriptum in B. C. Inepte vulgo ὥπερ. In membr. ὥπερ μ' ἔτρεφίτην. Facete autem ἐς πῶσι βολίταις pro ἐς πῶσι ἀγαθῶς.

- ἐν πᾶσι βολίταις.
- Δι. εἴτα νυνὶ τοῦ δέει ;
- Γε. ἀπόλαυλα τῷ φθαλμῷ, δακρύων τὰ βόε.
 ἀλλ', εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
 ὑπάλειψον εἰρήνη με τῷ φθαλμῷ ταχῶ.
- Δι. ἀλλ', ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. 1030
- Γε. ἴδ' ἀντιβολῶ σ', ἣν πως κομίσωμαι τῷ βόε.
- Δι. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
- Γε. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἔνα
 εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
 Δι. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ' ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωξέ ποι. 1035
 Γε. οἴμοι κακοδαίμων, τοῖν γεωργοῖν βοιδίοιιν.
 Χο. ἀνὴρ ἀνέυρηκέν τι ταῖς
 σπονδαῖσιν ἡδύ· κοῦκ ἔοικεν
 οὐδενὶ μεταδώσειν.
- Δι. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι. 1040
 τὰς σηπίας στάθει.
- Χο. ἤκουσας ὀρθιασμάτων ;
- Δι. ὀπτᾶτε τὰ γχέλινα.
- Χο. ἀποκτενεῖς λιμῶ με καὶ
 τοὺς γείτονας, κνίσση τε καὶ 1045
 φωνῆ, τοιαῦτα λάσκων.
- Δι. ὀπτᾶτε ταυτὶ, καὶ καλῶς ξανθίζετε.
- Πα. Δικαιοῖπολι.
- Δι. τίς οὐτοσί, τίς οὐτοσί ;
- Πα. ἔπεμψέ τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος
 ἐκ τῶν γάμων ;
- Δι. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. 1050

1032. πρὸς τοὺς Πιττάλου. Supple οἴκους, vel μαθητάς. Pittalus autem ille medicinam Athenis faciebat. κλᾶι. Ad Atticismi normam et ex Comici usu excusum.

1035. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ. Id est οὐδὲ φανδα, οὐδὲ ἰλάχιτον μέρος σοι δοίην ἂν.

1037. ἀνέυρηκιν. Vulgo corruptis numeris ἀνέυρηκιν.

1040. κατάχει σὺ—Sic tres codd. et veteres editt. Kusterus nescio unde, sed male, κατάχει. Illud etiam e Farreana revocare poterat Berglerus.

1049. Vulgo sic legitur hic versus: ἔπεμψι τις σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα.

Articulum abesse non patitur Atticismi indoles. Proinde melior est ad loquendi normam lectio codd. A. B. ταῦτ' τὰ κρέα. Sed peccat illa in metrum, quod sartum tectum foret, si legeretur ταῦτα τὰ κρέα. Sed scaber sic esset versus, cuius molliores et poeta dignos numeros reddas, si singulas voces in suam sedem reponas: ἔπεμψι τις σοι τὰ κρέα ταῦτα νυμφίος.

1050. καλῶς γε ποιῶν, ὅστις ἦν. Sic optime A. B. In C. καλῶς ποιῶν, ὅστις ἦν, deficiente syllaba. In hanc lectionem incidisse videtur Aldus, fulciendoque versui e conjectura dedisse, καλῶς ποιῶν, ὅστις πῆν.

- Πα. ἐκέλευε δ' ἐγγέαι σε, τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἔς τόνδ' ἀλάβαστον κύαδον εἰρήνης ἕνα.
- Δι. ἀπόφερ', ἀπόφερε τὰ κρέα, καὶ μὴ μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγγέαιμι χιλίων δραχμῶν. 1058
ἀλλ' αὐτῆι, τίς ἐστίν;
- Πα. ἡ νυμφεύτρια·
- Δι. δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνω.
Φέρε δὴ, τί σὺ λέγεις;—ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης, ὃ δεῖται μοι σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πῆος τοῦ νυμφίου. 1060
Φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνη,
ὅτι γυνὴ ἴστι, τοῦ πολέμου τ' οὐκ ἀξία.
ὑπεχ' ὡς δεῦρο τοῦξάλεπτρον, ὦ γύναι.
οἷσθ' ὡς ποιεῖται τοῦτο; τῆ νύμφη φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τούτωι 1063
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πῆος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς· φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγγέαι λαβῶν ἔς τοὺς χοῶς.
- Χο. καὶ μὴν ὀδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακῶς,
ὡσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν, ἐπίγεται. 1070
- Αγ. α'. ἰὼ πόνοι τε, καὶ μάχαι, καὶ Λάμαχοι.

1053. ἰς τόνδ' ἀλάβαστον. Male excusum ἀλάβαστρον. Suidas in ἀλαβαστήριον hunc versum citat, et præfert ἰς τὸν ἀλάβαστον, ut perspicue scriptum est in A. C. Formam hanc reponere debebam. Nihil verius est Thomæ M. observatione: ἀλάβαστρον δίχα τοῦ ρ, Ἄσπαστοί· μιστὰ δὲ τοῦ ρ, Ἑλλησι. Qui eam impugnant, futilli utuntur argumento. Nam quod ἀλάβαστρον in exemplaribus quæ versamus Atticorum Scriptorum reperitur, id minime probat, eos formam illam frequentasse; id solum ostendit eam librariis altera notioris magisque familiarem fuisse. Thomæ opponitur hic Comici versus, in quo tamen duo codd. præter Suidam, Atticam formam adfirmant. Opponitur ei etiam alius versus in Lysistrata 947. ubi ἀλάβαστρον vulgo, et in hac etiam editione, legitur. Sed male. Testor in Regio cod. M. DCCXVII. liquido scriptum esse, ut in textu repositum, ἀλάβαστρον. Vide Maussacum ad Harpocratonem in ἀλαβαστήριον. Eustathius, quem ille laudat, p. 1161. l. 27. οἷσι λίξις ἰσθίσις

παροῦσαι τοῦ ρ, διὰ τραχύτητα ἰσθίσις, διμύσησι μιῶν—ἰμοισταῖς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἢ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μιανόρη ἂν τοῦ ρ κατὰ Ἄλιον Διονύσιον. καὶ παρ' Ἀθηναίων δὲ κύστα· Ἀλλήθως τὸ οὐ γὰρ ἰμοίσις ἔξ ἀλαβάστρον. Stultum esset arbitrari, testimonia tam diserta et præcisa convelli posse librariorum libidine. In hoc autem nostro versu legendum, flagitante sententia, ἰς τόνδ' ἀλάβαστρον, scilicet δικτακῶς, in hunc, quem tibi porrigo, alabastrum, non vero, ut est in aliis libris, ἰς τὸν ἀλάβαστρον. Recte verit Bergherus ex vi sententiæ in hunc alabastrum: sed ut græca fideliter sua redderet, debebat, in alabastrum.

1068. ἰς τοὺς χοῶς. Sic Nub. 1238. ἔξ χοῶς χορήνεται. Accusativus singularis, qui sæpius occurrit, est χοῶ, contractum ex χοῶς, a recto χοῶς; accusativus pluralis χοῶς, χοῶς. Nescio quid Dawesio persuadere potuerit scribendum esse χοῶς. Χοῶς nomen est festi, cuius accusativus Χοῶς occurrit v. 961. 1000. 1076.

- Λα. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;
- Αγ. α'. ἵεναί σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον,
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κάπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς εἰσβολάς. 1075
ὑπὸ τοὺς Χοῶς γὰρ καὶ Χύτρον αὐτοῖσι τις
ἤγγειλε ληστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
- Λα. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
- Δι. οὐ δεινὰ μὴ ἕξειναι με μὴδ' ἑορτάσαι;
ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν. 1080
- Λα. αἶμοι κακοδαίμων· καταγελαῖς ἦδη σύ μου;
- Δι. βούλει μάχεσθαι Γηρούνη τετραπτίλω;
- Λα. αἶ, αἶ·
οἶαν ὃ κήρῳ ἀγγελίαν ἤγγειλ' ἐμοί.
- Δι. αἶ, αἶ· τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
- Αγ. β'. Δικαιοπόλι.
- Δι. τί ἐστίν;
- Αγ. β'. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ 1085
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χοῶ.
ὃ τοῦ Διονύσου γὰρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνοι· δεῖπνεῖν κατακαλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα, 1090
στέφανοι, μύρον, τραγήμαδ', αἶ πόρνοι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμῶντες, ἰτρία,
ὄρχηστρίδες, τὰ φίλταδ' Ἄρμοδιου, καλάι.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε.
- Λα. κακοδαίμων ἐγώ.

1072. ἀμφὶ χαλκοφάλαρα. Duæ sunt voces, male vulgo in unam coalite.

1082. βούλει μάχεσθαι Γηρούνη τετραπτίλω. Hæc dicens ostendit Lamacho τετραπτιρωλλίδα, id est locustam, a quatuor alis ita dictam, ad quam vocem aludit voce τετραπτίλω, quam ponit pro τετραπομάτη aut τετρακιφάλω, quasi Geryon quadricorpor aut quadriceps fuerit, quem alias perhibent fuisse tricorporum aut tricripitem: simul respicit ad πτίλω in Lamacli galea. Hæc Bergherus e scholiis. Ceterum apud Suidam hunc versum citantem perperam legitur, βούλι διαμέχισθαι. Est hoc ex libriorum libidine, simplicia pro com-

positis, et composita pro simplicibus identidem supponentium.

1086. τὴν κίστην. Sic tres codd. In impressis, ut et apud Suidam in χοῶ, τὴν κίστην, quod perinde est. Hanc formam metri ratio respicit mox v. 1098. quam hic admittit, per se alioqui probam. Infra 1138.

τὸ δεῖπνον, ὡ παῖ, ἴθυσεν ἰσ τῆς κίστης.
1093. Ἄρμοδιον hic positum pro festivo convivio, cuius sub finem cani solebant scolia: simulque aludit ad notissimum Harmodii scolion, φίλταδ' Ἄρμωδι, οὗτος πον τῆς θηκας. Nullum hic agnosco hyperbaton: ὄρχηστρίδες καλάι, αἶ ἰσὶ τὰ φίλτατα τοῦ δεῖπνου.
T

- Δι. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα. 1095
 σύγκλειε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.
 Λα. παῖ, παῖ, φέρε' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
 Δι. παῖ, παῖ, φέρε' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
 Λα. ἄλλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
 Δι. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι. 1100
 Λα. θρίον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.
 Δι. κἄμοι σὺ δὴ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.
 Λα. ἔνεγκε δεῦρο τῷ πτερωτῷ τῷ κ τοῦ κρέανους.
 Δι. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
 Λα. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρουθοῦ πτερόν. 1105
 Δι. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
 Λα. ᾧ ἄνθρωπε, παῦσαι καταγελαῶν μου τῶν ὄπλων.
 Δι. ᾧ ἄνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν εἰς τὰς κίχλας;
 Λα. τὸ λοφέϊον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
 Δι. κἄμοι λεκάνιον τῶν λαγῶων δὸς κρεῶν. 1110
 Λα. ἀλλ' ἢ τριχόβρωτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
 Δι. ἀλλ' ἢ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκον κατέδομαι.

1097. Schol. γύλιος, σπερδάδες πλέγμα, ἐν δ' αὖτε σπερδάδες ἔχοντες εἰ σπερδάδες ἰσάδισον ἰσὶ πύλωμον. Perperam apud Hesygium legitur, γύλιος, ἀγγεῖον πλεπτόν. Vera scriptura per unicum λ adstruitur hoc Comici versu, infra 1137.

1101. θρίον ταρίχους οἶσε δῆρος, παῖ, σαπροῦ. Sic optime A. B. In C. inversum vocum ordine, οἶσε παῖ σαπροῦ δῆρος. Impressorum lectio mendosa et inconcinna est: θρίον ταρίχους οἶσε σαπροῦ δῆρος μοι. Qui metrum vacillare non animadvertunt, prosodice imperiti fuerunt. Primam in σαπροῦ nunquam produxisset Comicus.

1102. κἄμοι σὺ δὴ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Sic rursus optime codd. A. B. Rursus in C. transversis vocibus, κἄμοι δὴ σὺ παῖ—In impressis vero mendosissime: κἄμοι δὴ δὴ σὺ, παῖ, θρίον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ. Prudenter facere sibi visi sunt, quod θρίον excudi curarent παραφρονέως. Sed accentus, quomodocunque scribatur, syllabæ quantitatem non mutat. ΘΡΙΟΝ primam semper producit. Eq. 954.

1112. μίμαρκον. Sic in tribus codd. scriptum est. Hesygius: μίμαρκος, κελία καὶ ἄντρα του ἰσίου μὲν ἀίματος σκυλαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγῶων αὐτῆ ἰχθύωντος· ἰσὶ δὲ καὶ ἰσὶ ὄσ. ἰ δὲ Φερεκράτης παίζειν καὶ ἰσὶ ἰσὶ φησὶ.

quam codd. omnes retinent, debebat.

1105. ἢ στροθὸς hic manifesto τὴν στροθοκάρμηλον notat. Hesygius: στροθός, ἰ καταφθός, καὶ λάγος. Ἀστικοὶ δὲ, τὰς στροθοκαρμύλους. Omitti ad hanc glossam poterat Fullerii nescio cuius observatio. Liquido patet ex hoc Comici loco, Atticos στροθοκαρμύλους simpliciter vocasse στροθός: tum imperfecta et decurtata non esse Hesygii verba, ostendunt ista Eustathii ad Odys. p. 1411. l. 11. ὀπτασι δὲ οἱ σφαῖ καὶ ἰστροθὸς στροθός, οὐ μικρὸς ἰσίνος, ἀλλ' ἀληθὴς μεγάλος, ὡς δηλοῖ τὸ μεγάλος στροθός, ὃν γινώσκου ἦν καὶ τῆ Κορινθίῃ ἰλιγόντο δὲ αὐτοὶ, καὶ Λιβυκαὶ στροθός, καὶ στροθός δὲ καταμύνας. Confer not. ad Aves 874. quo in versu στροθός etiam στροθοκάρμηλον notat, absque adjuncto Μεγάλῃ, quod ad precedens substantivum non pertinet.

1111. Hesygius: τριχόβρωτες. θρίον, κρεμνίδιον τοῦς λόφους τῶν περιεμφαλαίων—ἀλλ' ἢ significat sane, profectio. Sed ἀλλ' ἢ interrogativum est, et valet num? Vide Valckenarii ad Hippol. 932.

1112. μίμαρκον. Sic in tribus codd. scriptum est. Hesygius: μίμαρκος, κελία καὶ ἄντρα του ἰσίου μὲν ἀίματος σκυλαζόμενα. μάλιστα δὲ καὶ ἐπὶ λαγῶων αὐτῆ ἰχθύωντος· ἰσὶ δὲ καὶ ἰσὶ ὄσ. ἰ δὲ Φερεκράτης παίζειν καὶ ἰσὶ ἰσὶ φησὶ.

- Λα. ᾧ ἄνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
 Δι. οὐκ' ἀλλ' ἐγὼ χεῖρ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
 βούλει περιδόσθαι, κῆπιτρέψαι Λαμάχῳ, 1115
 πότερον ἀκρίδες ἠδίων ἐστίν, ἢ κίχλαι;
 Λα. οἶμ' ὡς ὑβρίζεις.
 Δι. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
 Λα. παῖ, παῖ, καθελὼν μοι τὸ δόρυ, δεῦρ' ἔξω φέρε.
 Δι. παῖ, παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
 Λα. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσασθαι τούλυτρον. 1120
 ἔχ', ἀντέχου παῖ.
 Δι. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
 Λα. τοὺς κιλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
 Δι. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἐκφερε.
 Λα. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
 Δι. κἄμοι πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον. 1125
 Λα. ταῦτ' οὐ κατάγελας ἐστὶν ἀνθρώποις πλατύς;
 Δι. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
 Λα. κατάχει σὺ, παῖ, τούλαιον ἐν τῷ χαλκίῳ.
 ἐνοσῶ γέροντα δειλίας φευξοῦμενον.
 Δι. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἄνδ' ἄδ' εὐδῆλος γέρον 1130
 κλάειν κελεύων Λαμάχον τὸν Γοργάσου.
 Λα. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
 Δι. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἄμοι τὸν χοῦ.
 Λα. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
 Δι. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς ξυμπότας θωρήξομαι. 1135
 Λα. τὰ στρώματ', ᾧ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος·
 ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἶσω λαβῶν.
 Δι. τὸ δείπνον, ᾧ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος·
 ἐγὼ δὲ δοιμάτιον λαβῶν ἐξέρχομαι.

Pollucis codices eandem scripturam cum u in ultima syllaba tuentur, vi. 56. μίμαρκος δὲ, κελία καὶ ἄντρα μὲν ἀίματος σκυλαζόμενα, μάλιστα δὲ λαγῶων Gallice appellari possit le civet.

1121. καὶ σὺ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου. Hæc dicens veru famulo porrigit, infixas carnes extracturus. Ita Schollaster. Aliud quid tamen possit intelligi.

1129. ἐνοσῶ γέροντα. Sic B. C. In membr. ἰσῶ.

1130. γέρον κλάειν κελεύων. Sic optime B. Vulgo ineptissime, post γέρον posita maxima distinctione, κελίου legi-

tur. Dixerat Lamachus se in polita et nitida superficie clypei senem videre timiditatis causam dicturum. Huic Diæopolis in placentam, tanquam in speculum, intuens refert: Ego etiam hic video senis imaginem, plorare iubentis Lamachum. Facetum hoc est: at vide quam insulsum sit in Bergleri versione: Et hic apparet senis imago. Plorare iubet Lamachum. Absque codicis ope hic locus facile sanari poterat. Quod dedimus, id ipsum conjectura adsecutus fuerat Reiskius.

- Λα. τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βᾶδιζ', ᾧ παῖ, λαδῶν. 1140
 νίφει. βαβαϊάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
 Δι. αἴρου τὸ δειπνόν· ξυμποτικὰ τὰ πράγματα.
 Χο. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
 ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ἰδόν.
 τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ 1145
 σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
 τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης
 ὠραισιότατης·
 σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.
 Ημ. Ἄντίμαχον τὸν Ψακάδος 1150
 τὸν ξυγγραφεῖ, τὸν μελέων ποιητήν,

1146. σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν. Sic optime membr. Sic etiam B. nisi quod ῥιγῶν habet, quod perinde est. Hoc quoque voluit librarius cod. C. qui scripsit σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ περ—Pessime in impressis, σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν. De Dorica forma ῥιγῶν Atticis etiam usurpata vide not. ad Av. 935. Mirari subit Dawesium, de proprietate literæ ρ agentem Miscell. Crit. p. 160. hunc versum, prout vulgo legitur, citasse, nec animadvertisse ultimam in ῥιγῶντι contra canonem, quem ipse fixit, male produci ante literas περ. Alio laborabat hic versiculus incommodo, a quo studiose, et quantum potis est fieri, cavere solet Comicus, ne cæsura in dimetris anapæsticis post secundum pedem sit.

1147. Sic legitur hic locus in libris, quos vidi, omnibus.

τῷ δὲ καθεύδειν μετὰ παιδίσκης ὠραισιότατης, ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

His si sensus inest aliquis, est sane ineptissimus. Rem æstimes ex Bergleri accuratissima versione: Ille dormiet cum puella pulcherrima, quæ ei fricabit illud membrum. Itane? cum puella concumbet, nec puellam subiget, nec viri patrabit opus, et contentus erit, sibi membrum illud si perficitur? Stultum mehercle nebulonem! Ut appareat, quod Chorus vult ostendere, quam diversa sit illorum conditio, necesse est, contrarias hic duas res sibi opponi, ut supra in illis versibus:

τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ· σοὶ δὲ ῥιγοῦν καὶ προφυλάττειν.
 Quænam autem magis sunt contraria,

quam alterum, ut Comici verbis utar. βινῶν, alterum vero εἰφισθῆναι? Vide Conc. 705. Ran. 541. ubi eadem est oppositio. Jussis itaque plorare librariis omnibus, editoribus, criticastro, confidenter repono:

τῷδε καθεύδειν μετὰ παιδίσκης ὠραισιότατης·

σοὶ δ', ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα.

Vulgo male scribunt τῷ δὲ, novam partitionem inchoantes, cui deest membrum alterum. Oportet τῷδε, huic, cui opponitur in altero exinde versu σοὶ δὲ. Sæpius sic δὲ infertur, absente in priori membro correlativa particula μίαν. In unica hac voce diversum quid e codd. enotavi. Pro τῷ δὲ in C. scriptum est ἄδι. In ceteris, ut duo alii, cum impressis concinit. τὸ δεῖνα quid valeat, per se satis intelligitur. Veteris critici commentaria ad hunc locum descripsit Suidas in hac nota: εὐθυρήμων, εὐθυρήμων, ἰτυμολόγος, καὶ ῥῆμα εὐθυρήμων. ὅτι λίγυ Ἀριστοφάνης τὸ ΔΕΙΝΑ, τὸ ῥηθροῦ μινον ἀπὸ τοῦ ἰκφυῖντι εὐθῆως λίγυι, ἵνα μὴ εὐθυρήμωνση. Vide Hemsterhusium ad Pl. p. 405. et nos ad Lys. 921.

1150. Ψακάδος. In B. Ψακάδος, uti scriptum est etiam hoc nomen in Schol. ad Nub. 1018.

1151. τὸν μελίων ποιητήν. Sic bene tres codd. Impressi, τὸν μελίων τὸν ποιητήν: inepte repetito articulo, cum versus etiam labe. Trimeter est choriambicus catalect. ut γ. 1163. in antistrophe:

τὸν ξυγγραφεῖ | τὸν μελίων | ποιητήν.
 καὶ δ' ἴτερον | νυκτερινὸν | γίνετο.

- αἷς μὲν ἀπλῶ λόγῳ, κακῶς
 ἐξολέσειεν ὁ Ζεὺς·
 ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λή-
 ναία χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἀδειπνον· 1155
 ὃν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος
 δεόμενον· ἢ δ' ὠπτημένη
 σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζῃ κειμένη,
 ὀκέλλοι· κατὰ μέλ-
 λοντος λαβεῖν αὐτοῦ, κύων 1160
 ἀρπάσασα φεύγοι.
 Ημ. τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἐν·
 καὶ δ' ἕτερον νυκτερινὸν γένοιτο.
 ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ
 ἰππασίας βαδίζων, 1165
 εἶτα κατάξειέ τις αὐ-
 τοῦ μεθύων τῆς κεφαλῆς Ὀρέστῆς
 μαινόμενος· ὁ δ' αὖ, λίθον βαλεῖν
 βουλόμενος, ἐν σκότῳ λάβοι
 τῇ χειρὶ πέλεθρον ἀρτίως κεχρημένον· 1170
 ἐπάξειεν δ' ἔχων
 τὸν μάραρον, καὶ περὶ ἄμαρ-
 τῶν βάλου Κρατῖνον.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου, ΛΑΜΑΧΟΣ, ΔΙΚΑΙΟ- ΠΟΛΙΣ, ΧΟΡΟΣ.

Θε. Ω ΔΑΜΩΕΣ, οἱ κατ' οἶκον ἐστὲ Λαμάχου,

Similes sunt versus 1155. et 1167. quorum prior male vulgo habitus. Vocis Λήναια prima syllaba ad præcedentem versum pertinet. At bene in impressis est ἀπίλυσ', præ quo sperni debuit trium codd. lectio ἀπίλυσι.

1156. ὃν ποτέ γ' ἐπίδοιμι τευθίδος. Vulgo ὃν γ' ἐπ' ἴδοιμι. In codd. ὃν ἐπ' ἴπ—Mendose, ut ex antistrophici versus collatione liquet.

1168. ὁ δ' αὖ. Vulgo ὁ δὲ. Sæpissime commutari δ' αὖ et δὲ, observavi ad Vesp. 735. quod pueris etiam notum. Ut metra concinerent, illud præferri de-

buit:

ὃν ποτέ γ' ἐ | πίδοιμι τευ | θίδος
 μαινόμενος | ὁ δ' αὖ λίθον | βαλεῖν.
 λίθον βαλεῖν. Sic etiam A. C. In B. λαβῆν.

1170. πάλιδον. Repertum quidem in codd. A. C. σαλίιδον. Sed vera est, cod. B. et impressorum scriptura πάλιδον, extrito σ, quæ litera metrum hujus versus pessumdat. Est enim senarius iambicus.

1171. ἐπάξειεν δ' ἔχων. Sic A. B. Male vulgo ἐπαίξειεν δ' ἔχων, numeris non congruentibus.

ὕδωρ, ὕδωρ ἐν χυτρίδιον θερμαίνετε·
 ὀδόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
 ἔρι' οἰσπητῶν, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.

1175

1175. in χυτρίδιον. Sic optime Dawesius Misc. Crit. pag. 204. Vulgo, claudicante versu, in χυτρίδιον. Occurrit apud Comicum χυτρίδιον supra 463. Conc. 745. Pac. 202. χυτρίδιον vero nullibi. Boni commatis vox esse videtur. Ut enim χυτρίδιον et χυτρίδιον, sic χυτρίδιον et χυτρίδιον: nec affirmare ausim vocem esse nihili. Sed nihilo minus certum est eam hic a Comico adhibitam non fuisse, quia nusquam ille primam in χυτρίδιον producit.

1177. ἐρι' οἰσπητῶν. Sincera lectio, quam qui primus recentioribus editoribus reposuit, eum satis pro merito laudare nequeo. Conjecturam, si modo ita appellari debet, ipsa enim re certissima emendatio est, præter Scholiastam, adfirmare possit Pollux vi. 28. ἰριόπυλαι, ἰριόπυλαι, ἰριόπυλαι Ἀριστοφάνη. Suidas: οἰσπητῶν, ἰριόπυλαι, οἰσπητῶν, ἰριόπυλαι, ἰριόπυλαι, ἰριόπυλαι, ἰριόπυλαι. At codices omnes, editiones itidem omnes ab Aldina usque ad Frobenianam habent ἰριόπυλαι. An temeritatis reus agetur, qui sine ullius codicis auctoritate mendam illam e Comici textu sustulit? An stoliditatis damnabuntur insequentibus editores, qui furtim suppositam lectionem probarunt, prioremque, quam unicam agnoscunt veteres libri, non revocarunt? Quorsum, inquit aliquis, inepta hæc quaestio? Ineptane, ais? Audi et judica. In Apollonii Rhodii Argonauticorum i. v. 1132. legebatur olim:

πολλὰ δὲ τὴν γὰρ λιτῆσιν ἀποσφίξαι
 ΕΡΓΩΛΑΣ

Αἰσθητῶν γυνάξαι—

Vocem nihili ἰριόπυλαι ablegari, sinceramque poetæ manum restitui, ΕΡΓΩΛΑΣ. Sic legendum esse uno ore clamaverunt eruditi omnes. Crimini tamen mihi datum fuit, quod putida mendam poetam illum inquinari diutius non siverim. En Aristarchi nostratis iudicium in ERUDITORUM DIARIO ad mensam Maium 1781. Henri Estienne avois remarqué pareillement qu'il falloit lire ἰριόπυλαι, mais il s'étoit bien gardé d'insérer cette leçon dans le texte. Placide quiescant H. Stephani manes, cujus e laudibus nihil detractum volo. Sed illi duplices agendæ erant partes; Bibliopo-

la, et Critici. Quam librum quempiam pralo suo subjiciebat, omnis ei remota erat mora, ut nundinas præverteret. Ex hac præsertim, aliisque causis, factum est, ut ejus editiones non ita sint emendatæ, ut futuræ fuissent, si optimo inque primis erudito viro plus fuisset otii. Librum plerumque typis descriptum operis suis exprimentum dabat, contentus in notis ea corrigere, quæ mendosa ei viderentur. Sed hac nostra ætate, qua Criticæ lux tanto splendore effulsit, pro insigni bardo habendus fuisset, qui in Apollonii textu ἰριόπυλαι reliquisset, ludibriumque debuisset eruditis, quotquot sunt, omnibus. Sciendum est in recentium Græcorum pronuntiatione magnam esse soni adfinitatem inter literas ι et γ. Eadem observatur in Germanorum sermone. Nomen metzger, quod eis lamionem significat, ita a politissimis quibusque pronuntiat, ut qui in eorum literis non fuerit eruditus facile credat scribi dedere metzier. Sed istud obiter. Ex hac literarum adfinitate sæpissime contingit, ut ι et γ invicem permutarentur. Vide quæ in hanc rem notarunt Hesychiei interpretes ad glossam Καλλιγίνια, et hæc summi Hemsterhusii perpende verba ad Lucianum t. i. p. 287. "Causa corruptelæ "proxima recentioribus literarum γ et ι "pronuntiatio, quo mendæ genere vix "dici potest, quot adhuc veterum loca "laborent; ut in Hesychio, παῖον, ἀσφαλῆ, "βίβαιον" pro πάβιον. λαια, ἐλιδραῖα" pro "λοιγία. ἦγος et ἦις, ἀγών et αἰών in membris sæpe commutata. ΕΡΓΩΛΑΣ "NULLIUS PRETII VOCABULUM in A. "pollon. Rh. i. 1132. pro ΕΡΓΩΛΑΣ, "quod usurpat ipse iv. 1778. Sed ex "emplis parco." Hactenus vir post renatas literas græcæ doctissimus. Non tamen ista PUTEANUM permovere, ut agnoscat optimo jure ἰριόπυλαι Apollonio restitutum a me fuisse. Et forte nimis calidum fuit, nec satis meditatum Hemsterhusii effatum. Bis apud Comicum occurrit vox ἰριόπυλαι diversa potestate. Primo Eq. v. 511. ubi propria significatione adhibetur: tum Vesp. 1148. ubi facete senex Heliastes filio, qui ei lanam e molli lana, quam Ecbatanis textam

ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον,
 καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε,
 καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών, 1180
 καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.

πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακίδου πεσόν
 πρὸς ταῖς πτέραισι, δεινὸν ἐξήγδα μέλος·

Ω κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδῶν,
 λείπω φάος γε τοῦμόν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.— 1185
 τοσαῦτα λέξας, εἰς ὑδρορρόαν πεσών,
 ἀνίσταται τε, καὶ ξυναντᾶ δραπέταις,
 ληστὰς ἐλαύνων, καὶ κατασπέρχων δορί.
 οἳ δὲ καυτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.

Λα.

ἀτταπαττατά.

1190

στυγερά τάδε γε κρυερά πάδα.

τάλας ἐγὼ διόλλυμαι,

δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυτεῖς.

ἐκείνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',

οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι. 1195

Δικαιοπόλις γὰρ, εἴ μ' ἴδοι τετραμένον,
 κατεγγάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις.

Δι.

ἀτταπαττατά.

τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδάνια.

fuisse aiebat, et ἰριὸν τάλαντον βραδίας κατασπινκίαι, induere volebat, respondet, lanam illam non κωνάκη, sed ἰριόπυλαι, laniperdam, ut lepide reddidit Florens, appellari debere. Ibi ἰριόπυλαι adhibet, tanquam si vox esset composita ab ἰριὸν et ἄλλυμι, pro ἰριὸν ἐπύλλυμι. Quidni, obsecro, pari licentia fingere potuit Comicus vel noster, vel alius, vel quisvis scriptor, cui urbano esse licuit, nomen ἰριόπυλαι, quo signate notaretur sinistrum aliquod scriptum, cujus auctor operam ludos fecisset et chartam? Judicium illud, quod modo dicebam de Apollonii editione in ERUDITORUM DIARIO si quis ἰριόπυλαι appellare velit, hoc ego vocabulum contra doctissimos Hemsterhusii discipulos tuebor, et maximi pretii esse contendam.

1181. καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος. Supra v. 574. inelamatus a Choro Lamachus ait:

τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάματος;

Quis Gorgonem excitavit e theca? id est, quis me adigit ut chrypeum e theca educam? Bene se illic habet verbum ἐξήγειρε, quod inde huc male retractum videtur. Aliud enim quid sententia flagitat, ἐξήγειρε, effregit, vel similis potestatis verbum. Putida est Scholiastæ ad hunc versum nota.

1194. Hic et sequens versiculus in unum contribuiti sic exstant in A. C.

ἐκείνο δ' οὖν αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

In B.

ἐκείνο δ' οὖν αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι. Elegans est vulgata lectio, quæ si emendatori accepta referenda sit, venustum hominem sapit. Sed laborat prior versiculus, in brevem syllabam desinens, quam non adjuvat sequens versus. Scribendum igitur:

ἐκείνο δ' οὖν αἰακτὸν ἂν γ',
 οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

1199. τῶν τιτθίων. Pendet genitivus a suppresso admirandi adverbio ἄ.

- Φιλήσατόν με μαλθακῶς, ᾧ χρυσίω, 1200
τὸ περιπεταστὸν κάπιμανδαλωτὸν αὐ.
τὸν γὰρ χοᾶ πρώτος ἐκπέπωκα.
- Λα. ᾧ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰῶ, ἰῶ
τραυμάτων ἐπαδύνων. 1205
- Δι. ἰῆ, ἰῆ,
ᾧ χαιρε Λαμαχίππιον.
Λα. στυγερός ἐγώ.
Δι. μογερός ἐγώ.
Λα. τί με σὺ κυεῖς;
Δι. τί με σὺ δάκνεις;
Λα. τάλας ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς βαρείας. 1210
Δι. τοῖς Χουσί γὰρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;
Λα. ἰῶ ἰῶ, Παιᾶν, Παιᾶν.
Δι. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιῶνια.
Λα. λάβεσθ' ἐμοῦ, λάβεσθ' ἐ τοῦ σκέλους· παπαί,
προσλάβεσθ', ᾧ φίλοι. 1215
Δι. ἐμοῦ δέ γε σφῶ, τοῦ πῆους ἄμφω μέσου,
προσλάβεσθ', ᾧ φίλοι.

1201. Vulgo: τὸ περιπεταστὸν κάπιμανδαλωτὸν αὐ. Istud ἄν in fine non unus agnoscit cod. Omnes syllaba defectum versum exhibent. Scribo αὐ. Quid significet τὸ περιπεταστὸν, ipsa vis verbi declarat. ἱπιμανδαλωτὸν autem est ἄδης φιλήματος ἱρωτικοῦ, ἢ δι' ἀλλήλων τὴν γλῶσσαν τοῖς καταφιλοῦντας λέγειν. Hinc μαυδαλωτὸν appellatur quodcumque est molle et suavissimum. Mnesilochus in Thesm. 131. de Agathonis cantu: ὡς ἦδ' ἄν τὸ μέλος—
καὶ θηλοδράδες, καὶ κατεγλωττισμένοι,
καὶ μαυδαλωτίν.

1202. Vulgo sic legitur hic versus:
τὸν γὰρ χοᾶ νῦν πρώτος ἐκπέπωκα γι.
Voculae νῦν et γι non comparent in A. C. In B. sola est νῦν: quam minio subducta lineola eximendam esse indicat. Ineptis his fulcris, a mala manu additis, versus non indiget, qui asynartetus est ex monometro iambico et dimetro trochaico brachycaetal.

1209. κυεῖς. Perperam A. B. κίεεις.

1210. Versus asynartetus e dimetro iambico et dimetro trochaico brachyca-

tal. ut sunt in Vesp. xxv. continui a 248. Vulgo duo sunt versus:

τάλας ἰγὼ τῆς ἐν μάχῃ
νῦν ξυμβολῆς βαρείας.
Voculam νῦν non agnoscunt A. C. In tribus codd. unus versus est.

1211. ξυμβολὰς ἱπράττετο. Ludit in ambiguitate vocis, quae confictum, et symbolas significat, id est, pecunias quae conjectabantur ab iis qui communi sumtu erant una cenaturi. Nefas autem fuisse symbolam ab aliquo exigere qui ad solemne convivium, qualia in festis agitabantur, fuisse invitatus. Lepidi exstant hanc in rem Eubuli Comici versus in Excerptis Grotii p. 655.

ὁ πρώτος ἔργον τὰλλόστριμ διπυτίν ἀνήρ,
δημοτικὸς ἦν τις, ὡς ἴσκει, τὸνς τρέπους·
ἴσκει δ' ἐπὶ δῖπνον ἢ φίλον τιν' ἢ ξένον
καλίεας, ἱπρετα συμβολὰς ἱπράττετο,
φουγὰς γίνετο μηδὲν οἴκοθεν λαβῶν.

1215. προσλάβεσθ' ᾧ φίλοι. Et mox προσλάβεσθ' ᾧ φίλοι. Sic codd. recte. In impressis utrobique προσλάβεσθ' ἐμοῦ, quod in hoc tantum versu solus C. agnoscit. Dimetri sunt cretici.

- Λα. ἰλιγγιῶ κἀρα λίθῳ πεπληγμένος,
καὶ σκοτοδινιῶ.
Δι. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι, καὶ στύομαι, 1220
καὶ σκοτοδινιῶ.
Λα. Δύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τὸν Πιττάλου,
παιωνίαισι χερσίν.
Δι. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεὺς;
ἀποδοτέ μοι τὸν ἄσκόν. 1225
Λα. λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτή.
Δι. ἴρατε τουτοῖ κενόν. ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χορός.
ΤΗΝΕΛΛΑ δῆτ', εἶπερ καλεῖς, ᾧ πρέσβυ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Δι. καὶ πρὸς γ', ἀκρατον ἐγγέας, ἄμυστιν ἐξέλαφα.
Χο. ΤΗΝΕΛΛΑ νῦν, ᾧ γεννάδα· χῶρει λαβῶν τὸν ἄσκόν.
Δι. ἔπεσθε νῦν ἄδοντες Ω ΤΗΝΕΛΛΑ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ.
Χο. ἀλλ' ἐφόμεσθα σὴν χάριν
Τήνελλα καλλίνικον ἄ-
δοντές σε, καὶ τὸν ἄσκόν.

1221. καὶ σκοτοδινιῶ. Facetissime. Vulgo autem insulsiissime σκοτοδινιῶ. Perierat lepidus jocus, nisi opem tulisset cod. C. in quo perspicue scriptum id quod reposui. In membr. bini Diacopolidis versus omisi sunt librarii errore, cuius causa cuivis in oculos incidit. Sic supra omisit versus 1097. 1107. 1119. 1135. 1137. et 1138. 1142.

1222. ἐς τὸν Πιττάλου. Supple οἴκον. Vesp. 1432. παράτριχ' εἰς τὰ Πιττάλου. Nempe δάματα. Supra 1032. κλαῖν πρὸς τοῦς Πιττάλου. Scilicet οἴκον; vel μαθητάς. Vide Markland. ad Lysiam p. 392.

1226. ὀδυρτή. Vulgo ὀδυρτα. Prius habet Suidas, et Kustero praefendum merito videbatur. Λόγῃ ὀδυρτή, τούτῃσι θρῆνην ἱπρεταῖσα καὶ ὀδυρμίν.

1227. Τήνελλα vox est ab Archilochoficta ad imitationem citharae soni, qua ille hymnum in Herculeum inchoavit:

Τήνελλα καλλίνικι χαιρ' ἀναξ' Ἡράκλεις,
αὐτός τι καὶ ἴλαας, αἰχματὰ δύο, Τή-
νελλα.

Vide Scholiastem Pindari, et Erasmus Schmidium ad initium Olymp. ix.

1228. ᾧ πρέσβυ. Sic A. C. bene. In B. omisus est hic versus, qui in impressis claudicat, deficiente vocandi adverbio ᾧ. Infelix est Kusteri conjectura, cui reponi posse videbatur:

Τήνελλα δῆτ', εἶπερ καλεῖ, οὐ πρέσβυ, καλλίνικος.

1230. ᾧ γεννάδα. Sic tres codd. Mirum est per omnes editiones propagatam fuisse ineptissimam lectionem, quam metrum damnat, et inprimis sententia, ᾧ ἀγεννάδα. Quod ratio verum esse evincit, id reponere debebat Kusterus, nec priorum editorum mancipium esse. Nam haud facile credam portentum illud in cod. Vaticano-Palatino conspici, cuius collatione parum, ut videtur, fideli usus est. Quippe, ni me fallit memoria, perpaucam in notis ex illo codice protulit. In B. scriptum νῦν γ' ᾧ—Hic νῦν valet ὄν et nihilominus longum est, ut alibi saepissime.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
 ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
 ΚΟΡΑΙ θυγατέρες Τρυγαίου.
 ΕΡΜΗΣ.
 ΠΟΛΕΜΟΣ.
 ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
 ΧΟΡΟΣ Γεώργων Ἀθμονέων.
 ΙΕΡΟΚΛΗΣ μάντις.
 ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
 ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
 ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
 ΣΑΛΠΗΓΚΤΗΣ.
 ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
 ΔΟΥΤΞΟΟΣ.
 ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
 ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΤΜΟΥ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΕΙΡΗΝΗ.

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ, ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΚΟΡΑΙ, ΕΡΜΗΣ,
 ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ΧΟΡΟΣ.

Οι. α'. ΑΙΡ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανδάρω.
 Οι. β'. ἰδοῦ.
 Οι. α'. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ.
 Οι. β'. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδῖω φάγοις.
 Οι. α'. δὸς μᾶζαν ἐτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
 Οι. β'. ἰδοῦ μάλ' αἰδῖς.
 Οι. α'. ποῦ γὰρ, ἦν νῦν δὴ φερες; 5
 οὐ κατέφαγεν;
 Οι. β'. μὰ τὸν Δι', ἀλλ' ἐξαρπάσας
 ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.

3. καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδῖω φά-
 γοις. Jussus alter ab altero vernula
 atercus adferre scarabæo, quod ille μᾶ-
 ζαν facete appellat, officium istud hic
 execratus priori ait: Utinam tu nun-
 quam suaviorem hac mazam comedas! Pe-
 rierat lepos omnis, prava scriptura φά-
 γοι pro φάγοις. Frequentissimus hic li-
 brariorum error est, maxime in versuum
 fine.

4. ἐξ ὀνίδων. Suidas: ὀνίδες, τὰ τῶν
 ἰων ἀσπατάγματα.

5. νῦν δὴ φερες. Sic unicus recte Ber-
 glerus. Ut in Acharn. 157. μὴ φερες.
 Vesp. 86. δὴ κ' ἀθροιστ' ἰδίαι. Est au-

tem φερες pro ἴφεις, ut ἤμιλλος, ἡδονά-
 μνη, aliaque similia. Valet autem νῦν
 δὴ, quod modo monui ad Nub. 786.
 idem quod ἀρτίως. Suidas: νῦν δὴ, ἀρ-
 τίως, ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Vide Grævi-
 um ad Luciani Solécistam p. 125. Per-
 peram vulgo legebatur νῦν δ'. Pessime
 Cod. A. νῦν γ' ἴφεις. Eodem librarii
 errore scriptum fuit δ' ἴφεις, ac toties
 apud alios Poëtas, et apud Nostrum eti-
 am, Vesp. 665. δ' ἴφεις pro δὴ φερες.
 7. περικυλίσας. Sic scribi debuit.
 In B. περικυλίσας: in A. περικυλί-
 σας. Vulgo περικυλίσεσ.

- Οι. α'. ἀλλ' ὡς τάχιστα τριῖς πολλὰς καὶ πυκνάς.
 Οι. β'. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε, πρὸς θεῶν, 10
 εἰ μὴ με βούλεσθε ἀποπνιγέμεντα περιιδεῖν.
 Οι. α'. ἑτέραν, ἑτέραν δὲ παιδὸς ἡταιρηκότος.
 τετριμμένης γὰρ φησὶν ἐπιθυμεῖν.
 Οι. β'. ἰδοῦ.
 ἐνὸς μὲν, ὃ ἄνδρες, ἀπολελυσθαί μοι δοκῶ.
 οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
 Οι. α'. αἰβοῖ· φέρ' ἄλλην, χ' ἄτερον μοι, χ' ἄτερον, 15
 καὶ τριῖ' ἑτέρας γε.
 Οι. β'. μὰ τὸν Ἀπόλλω γὰρ μὲν οὐκ.
 οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
 αὐτὴν γ' ἄρ' οἶσω προσλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
 Οι. α'. νῆ τὸν Δι' ἐς κόρακας γε, καὶ σαυτὸν γε πρὸς.
 Οι. β'. ὑμῶν δέ γ', εἴ τις οἶδ', ἐμοὶ κατειπάτω, 20
 πῶθεν ἂν πριαίμην ῥίνα μὴ τετριμμένην.
 οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον,
 ἢ κανθάρω μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
 ὅς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
 φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος 25
 βρενθύεται τε, καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιῶ,
 ἦν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὄλης,
 ὥσπερ γυναῖκι, γογγύλην μεμαγμένην.

17. οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας. Ista sic interpretatur Hemsterhusius ad Lucianum T. i. p. 109. Ego enim tantum affirmatum subigendo non valeo, quantum ad istum scarabæum implendum sit satis. ratus scilicet nomine ἀντλίαν ipsum scarabæum notari. Sed quis unquam laboravit, ut sentinam impleret? solent navigantes eam exhaurire. Non ista mihi videtur metaphoræ ratio: melius, meo iudicio, Scholiastes: οὐ δύναμαι ἀντίχειν καὶ περιγίνομαι τῆς ἰσμῆς.—καὶ ἀντλίαν τὸ ἀγγεῖον λίγην, ἢ ἰθύση. V. seq. vulgo legitur αὐτὴν ἔρ' οἶσω. In B. αὐτὴν γὰρ οἶσω, unde dedi αὐτὴν γ' ἔρ'—Nunc vero legendum esse video αὐτὸν γ' ἔρ', hoc sensu: ipsum itaque scarabæum una cum sentina abreptum intro feram. Nam composito προσλαβὼν indicat duas res intro ferendas se sumpturum, tametsi unicæ in vulgata lectione mentio. αὐτὴν librarius scripsit pro αὐτὸν, quia ad ἀντλίαν referri

pronomen credidit. Istud autem αὐτὸν ostendit, cur poeta γ' ἔρ', non ἔρ', scripserit. Hæc dicens famulus scarabæum et vas stercore asinino plenum e scena domum infert, postea reversus cum conservo fabulatur.

25. φαύλως ἐρείδει. Il Pavale sans façons. φαύλως significat facile, ut Lys. 566. Thesm. 711. et alibi apud Comicum sæpe. φαύλως φέρον, leviter ferre, parvi facere. φαύλων πρῶγμα, levis momenti negotium, res nihili, Lys. 14. Mimnermus apud Stobæum p. 423. Florilegii Grotli:

ἰσμία δὲ φιλοῦσιν ἰστροὶ λίγην
 τὰ φαύλα μίζω, καὶ τὰ διεί' ὑπέρ-
 φοβα,

πυργονίτης αὐτοῦ.
 ἐρείδειν autem, ut παῖσιν, Acharn. 835. valet sustinere ἰσθίειν. Porco φαύλως ἐρείδοντι opponitur scarabæus βρειθώμι-
 νος, id est θροσπέμιτος, delicias faciens, male τρωγὸς ἀντιε superbo.

- ἀλλ', εἰ πέπαιται τῆς ἐδωδῆς, σκέψομαι,
 τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ. 30
 ἔρειδε, μὴ παύσαιο μήποτ' ἐσθίω,
 ἕως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς.
 οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
 ὥσπερ παλαιστῆς, παραβαλὼν τοὺς γομφίους·
 καὶ ταῦτα τὴν κεφαλὴν τε καὶ τὰ χεῖρέ πωσ 35
 ὠδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
 τὰ παχέα συμβάλλοντες εἰς τὰς ὀλκάδας.
 μιᾶρον τὸ χεῖμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βορόν.
 χῶπτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἢ προσβολῆ,
 οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὐ μοι φαίνεται, 40
 οὐ μὴν Χαρίτων γε.
 Οι. α'. τοῦ γ' ἄρ' ἔστ';
 Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως
 τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς καταϊθαίου.
 Οι. α'. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
 νεανίας δοκησίσοφος· Τὶδε πρῶγμα τί;
 ὁ κανθάρος δὲ πρὸς τί;—κατ' αὐτῶ γ' ἀνῆρ 45
 Ἴωνικός τις φησὶ παρακαθήμενος·
 Δοκέω μὲν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' ἀνίττεται,

32. ἴως σεαυτὸν ἂν λάθῃς διαρραγείς. Sic optime Dawesius. Vulgo facta cum scabie: τίως, ἴως σεαυτὸν λάθῃς διαρραγείς. Nusquam apud Comicum occurrit ἴως cum subjunctivo sine ἂν. Parum me movet Priscianus, apud quem in edit. H. Putschii p. 1206. leguntur ista: Attici τίως ἴως, quomodo et nostri interea dum. Aristophanes Εἰρήνη:

μὴ παύσαιο μήποτ' ἰσθίω
 τίως ἴως σεαυτὸν λάθῃς διαρραγείς.
 Virgil. in iii. Georgic.
 Sed fugit interea, fugit irreparabile
 tempus,
 singula dum capti circumvectamur
 amore.

Quid enim inde colligas, nisi mendam inveteratam esse, et jam ante Priscianum natam? Tum libri suspecta est fides: namque in Aldina edit. fol. 241. recto clumbis ille versus non legitur, immo ne mentio quidem ulla est particularum τίως ἴως.

40. Distinctæ personæ ad fidem codd.

Vulgo, posito interrogationis signo in fine præced. versus hic et seqq. duo alteri famulo continuantur. Notum est singulis deis singula animalia a veteribus attributa fuisse, quæ eorum ἀγάλματα vocabantur. Hoc designare videtur vernula nomine προσβολῆ, quia animal deo προσβάλλεται, vel, ut est in Av. 563. προσνίμαται.

προσνίμασθαι δὲ προσδόντος τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρθῶν, ὅς ἂν ἀρμύζῃ καθ' ἴκαστον.
 Scarabæum autem dicit Jovis Fulgeratoris esse ἀγάλμα, seu προσβολῆν, quia, ut fulmine nihil nocentius, ita hoc animali, cui spurcissimum pabulum præbere cogitur, nihil novit intolerabilius. Aliter hunc locum interpretatur P. Burmannus in Dissertatione de Jove Fulgeratore cap. vi.

44. τοῦ πρῶγμα, τί; Quid hoc rei est? Perperam vulgo τὸ δι—Præc. v. pro ἦν in Kusteri editiōne excusum fuit ἴδῃ, operarum errore.

- ὡς κείνος ἀναιδῶς τὴν σπατίλην ἐσθίει.---
 ἀλλ' εἰσιῶν τῷ κανθάρῳ δῶσω πιεῖν.
- Οι. β'. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις, 50
 καὶ τοῖσιν ἀνδρόισι, καὶ τοῖς ἀνδράσι,
 καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω,
 καὶ τοῖς ὑπερηγορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
 ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
 οὐχ ὄνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πᾶν. 55
 δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων,
 ὠδὶ κεχρηγῶς λοιδορεῖται τῷ Διῖ,
 καὶ φησὶν ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
 κατάδου τὸ κόρημα· μὴ κῶρει τὴν Ἑλλάδα.---
 ἔα, ἔα. 60
- Τρ. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
 Οι. β'. ὦ Ζεῦ, τί δρασεῖεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεῶν;
 Τρ. λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκίσας.
 Οι. β'. τοῦτ' ἔττι δῆτα τὸ κακὸν αὐθ' οὐγὰρ ἴλεγο.
 τὸ γὰρ παρὰδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε· 65
 ἃ δ' εἶπε πρῶτον, ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή,
 πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὐτὸν ἐνθαδί·
 Πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐδὺ τοῦ Διός;---
 ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
 πρὸς ταῦτ' ἀνέρριχάτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν, 70
 ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρύσεις.
 ἐχθρὸς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεῖς οὐκ οἶδ' ὅποι,

48. τὴν σπατίλην ἐσθίει. Hoc de Cleone, qui mortuus erat, quando exhibitā fuit hæc fabula, Ionicus homo dicere non potest. Legendum videtur ἡσθίειν. Suidas: σπατίλη, ἢ τῶν ἀνδρῶν κόνος· καὶ τὰ μικρὰ δέματα, τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ τῶν σκυτίων. σπατίλη γὰρ τὸ δέμα, παρὰ τὸ σπᾶσθαι. σπατοφάγος δὲ ὁ κλίον, ἢ καὶ βορροδίφης ἦν, καὶ μιστὰ κίπρου τὰς βύσσας ἐσθάζοντο.

52. καὶ τοῖς ὑπερτάτοις ἀνδράσιν φράσω. Sic optime A. Vulgo ὅτι τούτοις ἀνδράσι. Ad loquendi normam oportuisset ὅτι τούτους. In ἀνδράσι ultima brevis sequente tenui cum liquida numeros innumeros reddit.

59. μὴ κῶρει. Libri nostri μὴ κῶρει τὴν Ἑλλάδα: sed mendose. Vide Eusta-

thii locum, quem protulimus ad Nub. 44.

60. ἔα, ἔα. Has voces, quæ vulgo famulo continuantur, Trygæo tribuo.

63. λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκίσας. Sic bene duo codd. Solinus B. in margine adscripta impressorum mendosa lectio sicuti. Supra v. 32.

ἴσως σεαυτὸν ἂν λάθης διαίρημίς.

Nub. 242.

πίθειν δ' ὑπὸ χειρὸς σεαυτὸν ἱλαδὸς γινόμενος;

Notissima phrasid, nec aliud quid magis obvium, ut mirer editores mendam non deprehendisse. σεαυτῷ cum πόλεις conjunxit Berglerus: evertes imprudens urbes tuas.

67. πρὸς αὐτόν. Sic bene A. Vulgo πρὸς αὐτόν.

- εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κἀνθάρων
 κᾶπειτα τοῦτον ἵπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.
 καὶ τὸς καταψῶν αὐτὸν, ὥσπερ πωλίον, 75
 ὦ Πηγάσιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πατερόν,
 ὅπως πετήσει μ' εὐδὺ τοῦ Διός λαβών.---
 ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ, τῆδὶ διακύβας ὄψομαι.
 οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο, δεῦρ', ὦ γείτονες.
 ὁ δεσπότης γὰρ μου μετέωρος αἰρεται 80
 ἱππηδὸν εἰς τὸν ἄερ', ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
- Τρ. ἦσυχος, ἦσυχος, ἡρέμα, κἀνθάρων·
 μὴ μοι σοβαρῶς χῶρει λίαν,
 εὐδὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥύμη πύσσονος,
 πρὶν ἂν ἰδίης, καὶ διαλύσης 85
 ἄεθρων ἴνας πτερύγων ῥύμη.
 καὶ μὴ πνεῖ μοι κακὸν, ἀντιβολῶ σ'·
 εἰ δὲ ποιήσεις τούτο, κατ' οἴκου
 αὐτοῦ μείνον τούς ἡμετέρους.
- Οι. β'. ὦ δεσποτ' ἀναξ, ὡς παραπαίεις. 90
 Τρ. σίγα, σίγα.
 Οι. β'. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
 Τρ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
 τόλμημα νέον παλαμησάμενος.
 Οι. β'. τί πέτεει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις; 95
 Τρ. εὐφημεῖν χρῆ, καὶ μὴ φλαῦρον
 μηδὲν γρυζεῖν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
 τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,
 τούς τε κοπεῶνας καὶ τὰς λαυρας 100
 καιναῖς πλίνθοισιν ἀνοικοδομεῖν,
 καὶ τοὺς πρῶκτους ἐπικλείειν.
- Οι. β'. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἦν μὴ μοι φράσῃς,
 ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ.
- Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἦ
 ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν;
- Οι. β'. τίνα νοῦν ἔχων;
 Τρ. ἐρησόμενος ἐκείνον, Ἑλλήνων πᾶσι 105
73. Αἰτναῖον. Schol. ὑπερμεγίστην. μίγιστον γὰρ ἔρος ἢ Αἴτην.
 82. κἀνθάρων. Sic scarabæum appellat, nomine, quod proprie asinum significat, unde deductum κἀνθάρων, quia scarabæum ex asinino stercore nasci, naturæ rerum imperitum vulgus credebatur.

ἀπαξαπάντων ὃ τι ποιεῖν βουλευέσεται.
 Οι. β'. εἰ μὴ σοι καταγορεύσῃ;
 Τρ. γράψομαι
 Μῆδοισιν αὐτὸν προδιδόναί τήν Ἑλλάδα.
 Οι. β'. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.
 Τρ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλ'. 110
 Οι. β'. ἴου, ἴου, ἴου·
 ὦ παιδί', ὃ πατήρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
 ὑμᾶς ἐρήμους εἰς τὸν οὐρανὸν λάτρεα.
 ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὃ κακοδαίμονα.
 Κο. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἄρ' ἐτυμός γε
 δάμασιν ἡμετέροις φάτις ἦκει, 115
 ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων, προλιπὼν ἐμὲ,
 ἐς κόρακας βραδιεῖ μεταμάνιος;
 ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φιλεῖς με.
 Τρ. δοξάσαι ἐστὶ, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν,
 ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πᾶσπαν με καλοῦσαι, 120
 ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακᾶς ἦν πᾶνυ πᾶμπαν.
 ἦν δ' ἐγὼ εὐ πράξας ἔλθω πάλιν, ἔξετ' ἐν ἄρα
 κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.
 Κο. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
 ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν. 125
 Τρ. πτηγὸς πορεύσει πῶλλος. οὐ ναυσθλώσομαι.
 Κο. τίς δ' ἢ ἴπινοια σοῦ ἔστιν, ὥστε κἀνθάρον

114. Versus sunt dactylic.
 118. ἢ τι φιλεῖς με. Sic optime in B. ut legendum esse monuerat Dawesius. Vulgo ἔστι φιλεῖς με: sine sensu.
 ἢ τι φιλεῖς με. Certissimam lectionem, codicis fide nixam, Dawesius multis exemplis confirmavit. Hinc adstrui possit ejusdem acutissimi viri emendatio in Eq. v. 1275. quam, ut minus necessariam, admittendam non duxi. Sed e memoria citasse videtur versum in Thesm. 936. quem ad eundem modum corrigi, non habita ratione eorum, quae sequuntur, quorumque sensus ab illo versu pendet:
 ὦ Πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἦντιε φιλιῖς
 κοίλων πορευέσθαι, ἀργυρίου ἦν τις διδοῖ,
 χάρμη βραχὺ τι μοι.
 Insuper esset ibi legere ἦντιε φιλιῖς, qua ratione tota corrumperetur senten-

tia. Ceterum ἦντιε et ἦντιε, ὃ τι εἰ τι εἰ εἰ saepe ab imperitis festinantibusque librariis commutata fuerit. In Lysiae Orat. c. Eratosthenem p. 398. ubi mendose legitur: ἀνάσθηδ' οὐν μοι καὶ ἀπίνοια, ἢ τι εἰν εἰ ἰρατῶ. videt quicunque graeci sermonis usum habet, oratorem scripsisse, ὃ τι εἰν εἰ ἰρατῶ.
 126. πᾶσπαν. Sic duo codd. Male vulgo πᾶσαν. Eadem menda erat in Conc. 645. et alibi, si bene memini.
 121. ἀργυρίου μηδὲ ψακᾶς. Argenti ne ramenta quidem; ne pulvisculus quidem. ψακᾶς minutissimum quodvis significat. Incertus auctor Epigr. (Anal. t. iii. p. 158.)—
 ἴσον ἰπὶ ψαφαρῆν ἀντλιῖν ἄλα, κῆρὸ
 λιθίσσης
 ψάμμου ἀριθμητῆν ἀρτιάσαι ψακᾶν,
 ἴσον καὶ παιδῶν τέρψιν πῶδον.

ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεούς, ὦ παππία;
 Τρ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξημερέθη
 μόνος πετεινῶν ἐς θεούς ἀφιγμένος. 130
 Κο. ἀπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ, πάτερ,
 ὅπως κάκοσμον ζῶον ἦλθεν εἰς θεούς.
 Τρ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτὲ,
 ὡὰ ἔκυλινδων, κἀντιτιμωρούμενος.
 Κο. οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγᾶσου ζεύξαι πτερόν,
 ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. 135
 Τρ. ἀλλ', ὦ μέλε, ἂν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
 νῦν δ' ἄττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
 τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τούτον χορτάσω.
 Κο. τί δ', ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πῆσῃ βιάδος;
 140 πῶς ἐξολισθεῖν πτηγὸς ὦν δυνήσεται;
 Τρ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ὦ χρῆσομαι
 τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουγῆς κἀνθάρος.
 Κο. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
 Τρ. ἐν Πειραεῖ δῆπου ἔστι Κανθάρου λιμὴν. 145
 Κο. ἐκεῖνο τῆρε, μὴ σφαλῆς καταρῆνῆς

133. αἰτοῦ. Attice. Vulgo αἰτωῦ.
 134. ὡὰ ἔκυλινδων. Vulgo ὡ ἔκυλινδων.
 137. Vulgo legitur:
 ἀλλ', ὦ μέλιε, μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
 Veritit Berglerus: *At, ὃ miscellae, duplici cibo mihi opus fuisset.* Bene quidem ex vi sententiae. Sed non ita sonant Graeca: in illis est: *duplici cibo mihi opus erat.* Quis, nisi *κοκύνουσαι λημῶν*, non videt, particulam *ἐν* hic requiri, quam utique reposuissem, etiamsi nullus adstipulatus fuisset codex? Sed medicina mea non indiget Comicus. In utroque Regio liquido scriptum *ὦ μέλι' ἂν μοι*: unde edidi:
 ἀλλ', ὦ μέλι, ἂν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει.
 Scribi debuit *ὦ μέλιε*. Vide not. ad Lys. 56. et Benteleium ad Menandri fragm. p. 59. Unam e filiabus, eam quae cum eo sermonem miscet, adloquitur Trygaeus.
 142. πηδάλιον. Schol. *τὸ αἰδαῖον δεικνύουσι πᾶσι.*
 143. Ναξιουγῆς κἀνθάρος. Jocus in ambiguitate significationis. Schol. *πλοῖα ἦν οὕτω λεγόμενα, κἀνθάροι, ἢ Νάξου γινόμενα τῆ νήσο.* Athenæus p. 473.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ. Ἦν μὲν πλοῖου ὄνομα κοινόν. ἔστι δὲ καὶ ποσὴρῖόν τι οὕτω καλεῖσθαι. Post plurima alia harum significationum exempla, versus e Menandri Naucleo profert in hunc modum a Benteleio emendatos:
 ἦκει λιπὼν Αἰγαίου ἐλμυρὸν βιάδος
 Οἰφίλιος ἡμῖν, ὦ Στράταν. ὡς ἐς
 καλὸν
 τὸν οὐδὲν εὐτυχουῦντα καὶ σεσωμένον
 πρῶτος λίγω σοι, τὸν τι χρυσῶν κἀν-
 θαρῶν.
 Στ. πῶσον; Οἰ. τὸ πλοῖον, οὐδὲ γ' οἶσθας,
 ἔθλας;
 Στ. τὴν ναῦν σεσωσθαι μοι λίγεις; Οἰ.
 ἔγωγε μὴν
 τὴν ναῦν ἐκείνην, ἦν ἰσίοισ' ὁ Καλλι-
 κλῆς
 καλούμενος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρων
 Θούριος.
 Turpi vitio laborabat hic versus, quod miror a nemine correctam fuisse, adeo proclive erat reponere *τὸ δὲ πλοῖον ἔσται*, pro *τὸ πλοῖον δ' ἔσται*.
 145. Erant in Piræo tres portus, quorum unus a Cantharo herō appellatus. Vide Meursii Piræum cap. iii.

ἐντεῦθεν· εἶτα χολὸς ὦν, Εὐριπίδῃ
 λόγον παρὰσχῆς, καὶ τραγωδία γένη.
 ἔμοι μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλὰ χαίρετε.
 Τρ. ἡμεῖς δὲ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνοὺς ἐγὼ πονῶ, 154
 μὴ βδέϊτε, μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
 ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὧν ὀσφρήσεται,
 κατωκάρῃ ῥίψας με βουκολήσεται.
 ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
 χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων 155
 διακινήσας φαιδροῖς ὡσίν.
 τί ποιεῖς; τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
 τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
 ἴει σαυτὸν θάρβων ἀπὸ γῆς,
 κατὰ δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων, 160
 ὀρθῶς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,
 ἀπὸ μὲν κἀκκῆς τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
 ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
 ἀνδρῶπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
 ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρταις; 165
 ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
 κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,
 κἀπιφυτεύσεις ἐρπυλλον ἄνω,
 καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἦν τι πεσιῶν
 ἐνθ' ἐνδε πάδω, τοῦ μοῦ θανάτου 170
 πέντε τάλανθ' ἢ πῶλις ἢ Χίων
 διὰ τὸν σὸν πρῶκτὸν ὀφλήσει.
 οἴμ', ὡς δέδοικα, κούκετι σκώπτων λέγω.
 ὦ μηχανοποιε, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ.
 ἦδη στροφεῖ τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν. 175
 κεῖ μὴ φυλάξεις, χορτάσω τὸν κἀνδραρον.
 ἀλλ' ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἔμοι δοκῶ·
 καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.

147. Vide not. ad Acharn. 411.

163. ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων. Perperam libri, jugulato metro, σιτίων. Pejus adhuc in B. σιτίων ἀπάντων.

165. in Πειραιεῖ. Sic recte A. Vulgo Πειραιεῖ.

166. ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις. Sic bini codd. At editt. omnes antiquae habent, ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις.

semel tantum posito verbo, quod geminandum esse vidit Florens. Ab eo monitus Kusterus feliciter hunc locum restituit.

171. ἢ πῶλις ἢ Χίων. Allusio ad proverbium Χίος ἀποκατῶν, cujus originem et vim explicant patremiographi. καμῶν δὲ Χίους, ὡς ἐρηπρόκτους ἴστας, καὶ ἰσόμενος πρὸς τὸ ἀποκατῶν.

τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;
 Ερ. πῶθεν βρότῃ με προσέβαλ'; ὦ νᾶξ Ἡεράκλεις, 180
 τουτὶ τί ἐστὶ τὸ κακόν;
 Τρ. ἵπποκάνδαρος.
 Ερ. ὦ μιὰρὲ, καὶ τολμηρὲ, κἀναίσχυντε σὺ,
 καὶ μιὰρὲ, καὶ σαμμίαιρε, καὶ μιὰρώτατε·
 πῶς δεῦρ' ἀνήλθες, ὦ μιὰρῶν μιὰρώτατε;
 τί σοὶ ποτ' ἐστὶ τοῦνομ'; οὐκ ἐρεῖς; 185
 μιὰρώτατος.
 Τρ. ποδαπὸς τὸ γένος εἶ; φράζε μοι.
 Ερ. μιὰρώτατος.
 Τρ. πατήρ δέ σοι τίς ἐστίν;
 Ερ. ἐμοί; μιὰρώτατος.
 Τρ. οὐ τοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
 εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοῦνομ' ὅ τι ποτ' ἐστὶ σοι. 190
 Τρ. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελοργὸς δεξιὸς,
 οὐ συκοφάντης, οὐδ' ἐραστής πωραγμάτων.
 Ερ. ἦκεις δὲ κατὰ τί;
 Τρ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
 Ερ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες;
 Τρ. ὦ γλίσχρων, ὄρας
 ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιὰρώτατος.
 Ἰθὶ νῦν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'. 195
 Ερ. ἰή, ἰή, ἰή,
 ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν.
 Φροῦδοὶ γὰρ εἰσὶν ἐχθρὸς ἐξωκισμένοι.
 Τρ. ποῖ γῆς;
 Ερ. ἰδοῦ γῆς.
 Τρ. ἀλλὰ ποῖ;

180. πῶθεν βροτῶν με προσέβαλ'.—Subauditur ἐμὴ, vel φρονί.

187. ἐμοί; μιὰρώτατος. Sic bene distinctum in utroque cod. posito post ἐμοί interrogationis signum.

188. Vulgo legitur:

οὐτοι, μὰ τὴν γῆν, ἔσθ' ὡς οὐκ ἀποθανεῖ.

Poëtis Atticis verbo ne ἴσται quidem, necdum ἴσται: uti permissum est. Verba sunt Dawesii, optime reponentis ἴσθ' ἴσται, ut supra v. 102. οὐκ ἴσθ' ἴσται σι γῆσιν. infra 306. Pl. 18. 51. 139. 871.

Nub. 802. 1181. et passim.

193. δειλακρίων. Blanda miserentis compellatio. Vide ad Av. 143.—ὦ γλίσχρων. Male vulgo haec verba Mercurio continuantur, quae tum sententiae jussu, tum ex auctoritate Suidae in Trygaei partes transtuli. Sic ille: Ἀριστοφάνης, Εἰρήνη· ὦ γλίσχρων, ὄρας ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιὰρώτατος. ἀντὶ τοῦ, ἴσται-δυσχερῆ. παρὰ τὸ γλίσχρωσαι.

196. ὅτι οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν. Perperam vulgo ὅτ' οὐδὲ, et ἴσται pro ἴσται.

- Ερ.** ^{πόρρω πᾶν,}
 ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τούρανου τὸν κύτταρον.
- Τρ.** πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος; ²⁰⁰
- Ερ.** τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
 χυτρίδια, καὶ σανίδια, κάμφορεΐδια.
- Τρ.** ἐξωκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὐνεκα;
- Ερ.** Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἴτ' ἐνταῦθα μὲν,
 ἵν' ἦσαν αὐτοὶ, τὸν Πόλεμον κατώκισαν, ²⁰⁵
 ὑμᾶς παραδόντες δεῖν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
 αὐτοὶ δ' ἀνωκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
 ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι,
 μηδ' ἀντικολούτων μηδὲν αἰσθανοίαιτο.
- Τρ.** τοῦ δ' οὐνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἴπ' ἐμοί. ²¹⁰
- Ερ.** ὅτι πολεμῆν ἤρεΐσθ', ἐκείνων πολλάκις
 σπουδᾶς ποιοῦντων· κει μὲν οἱ Λακωνικοὶ
 ὑπερβάλοινο μικρὸν, ἔλεγον ἂν ταδί·
 Ναὶ τῶ σιῶ, νῦν Ἀττικίων δώσει δίκην.---
 εἰ δ' αὖ τι πράξαιντ' ἀγαθὸν Ἀττικωνικοὶ, ²¹⁵
 κἄλλοιοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πᾶρι,
 ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐδύς· Ἐξαπατώμεθα,
 νῆ τὴν Ἀθηᾶν· νῆ Δί, οὐχὶ πειστέον·
 ἤξουσι καυθῆς, ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον.---
Τρ. ὁ γοῦν χαρακτήρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων. ²²⁰
- Ερ.** ὦν οὐνεκ' οὐκ οἶδ', εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι

202. κάμφορεΐδια. Perperam vulgo κάμφορεΐδια. In vulgatis etiam libris κάμφορεΐδια recte excusum legitur Conc. 1119. Vide Dawesium Miscell. Crit. p. 214.

210. σὺ δ' οὐνεχ'—Perperam vulgo οὐνεχ'. Vide not. ad Pl. 329.

214. καὶ τῶ σιῶ. Ne tirones quidem monendi videntur, jurandi particula καὶ Dorienses uti eadem potestate, qua ceteris Græcis est ἤ. Nec quia versu abhinc quinto Mercurius ait Athenienses dixisse ἢ τὴν Ἀθηᾶν, ideo Lacones dicere debuerunt ἢ τῶ σιῶ. Audivī Germanum quemdam literatum Henrici Hoogeveeni opus de PARTICULIS, vili- oribus commissum chartis, popularibus suis nuper propinasse. Si sapuit, totum paragraphum ix. Sect. i. cap. xxx. omiserit. Non enim hic ἢ τῶ σιῶ legendum, non magis quam Vesp. 1438. ἢ τῶν κόραν, au Aetham. 730. ἢ τὴν φί-

λιον, et 742 ἢ τὸν Ἐρμῆν, ne alia memorem exempla, quæ suppedabit index. Multoque minus, quia id plane contra usum loquendi, et particulae potestatem esset, καὶ τῶ σιῶ.

219. ἦν ἔχωμεν τὴν Πύλον. Si Pylum retineamus. Id est, iterum atque iterum venient, quamdiu Pylum retinebimus. Contra manifestum verborum sensum verterat Berglerus: etiamsi Pylum habeamus.

220. Hic versus insulse vulgo Mercurio continuatur, qui dicere debuisset ὑμεδαπὸς, ut Florenti legendum videbatur, qui non animadvertit sic jam excusum esse in Venetis editt. sed sine auctoritate, et ex mera Zanetti conjectura. Bene se habet codd. scriptura, modo reponatur persona, quæ male omissa fuerat.

- τολοιοπὸν ὄψεσθ'.
- Τρ.** ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;
- Ερ.** ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
- Τρ.** εἰς ποῖον;
- Ερ.** εἰς τοῦτ' ἰδὲ κάτω. κἄπειθ' ὕρᾶς
 ὄσους ἀνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων, ²²⁵
 ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν;
- Τρ.** εἴπ' ἐμοί,
 ἡμᾶς δὲ δὴ τί ὄραν παρασκευάζεται;
- Ερ.** οὐκ οἶδα, πλὴν ἐν, ὅτι θυσίαν ἐσπέρας
 ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
- Τρ.** τί δῆτα ταύτη τῇ θυσίᾳ χεθήσεται; ²³⁰
- Ερ.** τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
 ἀλλ' εἴμι. καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμὴν,
 μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδον.
- Τρ.** οἴμοι δεῖλαιος·
 φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ἤσθόμηνη
 καυτὸς θυσίας φθέγμα πολεμιστηρίας. ²³⁵
- Πο.** ἰῶ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες·
 ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.
- Τρ.** ὦ· ναξ' Ἀπολλων, τῆς θυσίας τοῦ πλάτους.
 ὅσον κακὸν δὴ τοῦ Πολέμου καὶ βλέμματος. ²⁴⁰
 ἄρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν,
 ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
- Πο.** ἰῶ Πρασιαὶ τρισάθλια, καὶ πεντάκις,
 καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.
- Τρ.** τοῦτ' ἔστιν, ἀγδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμα πω.
 τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἔστι τῆς Λακωνικῆς. ²⁴⁵
- Πο.** ἰῶ Μέγαρα, Μέγαρ', ὡς ἐπιτρίψουσ' αὐτίκα,
 ἀπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.
- Τρ.** βαβαί, βαβαιάξ· ὡς μεγάλα καὶ δριμεία

239. Vulgo legitur:

ὅσον κακὸν καὶ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ βλέμματος.

Redundat syllaba. In A. posterius καὶ omissum, et sic constant numeri: sed sententia nulla est. Lego:
 ὅσον κακὸν δὴ τῶ Πολέμου καὶ βλέμματος.

241. ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν. Supplendum

videtur, ἰσθμὸς, βίβηκός, vel simile quid.

242. Πρασιαί, urbs Laconicæ dittonis in Peloponneso. Ejus præ aliis meminit, quia alludit ad πρᾶσον, quod in moretum immisceri solebat. Πόλεμος autem hic moretum confecturus inducitur: ideo mortarium in scenam effert, quo simulans se aliquid injicere, urbes et regiones nominat.

- τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐπέβαλεν τὰ κλαύματα.
 Πο. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι. 250
 οἷα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
 Φέξ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τάπτικόν.
 Τρ. οὔτος, παλαιῶ σοι μέλιτι χρῆσται ἔξω.
 τετράβολον τοῦτ' ἔστι· φείδου τάπτικου.
 Πο. παῖ, παῖ Κυδοιμέ. 255
 Κυ. τί με καλεῖς;
 Πο. κλαύσει μακρά.
 ἔστηκας ἀργός; οὔτοσὶ γὰρ κόνδυλος
 αἷς δριμύς.
 Κυ. οἴμοι μοι τάλας· ὦ δέσποτα,
 μῶν τῶν σκορῶδων ἐπέβαλες εἰς τὸν κόνδυλον;
 Πο. οἴσεις ἀλετρίθανον τρέχων;
 Κυ. ἀλλ', ὦ μέλε,
 οὐκ ἔστιν ἡμῖν. ἐχθρὸς εἰσφοκίσμεθα. 260
 Πο. οὐκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μεταδρέξει ταχύ;
 Κυ. ἔγωγε νῆ Δί· εἰ δὲ μὴ γε, κλαύσομαι.
 Τρ. ἄγε δὴ, τί δρωμέν, ὦ πόνηρ' ἀνδρωπία;
 ὄρατε τὸν κίνδυνον ἡμῖν αἷς μέγας.
 εἴπερ γὰρ ἦξει γε τὸν ἀλετρίθανον φέρων,
 265
 τούτω ταραξεί τὰς πόλεις καθήμενος.
 ἀλλ', ὦ Διόνυς, ἀπόλοιτο, καὶ μὴ ἴλθοι φέρων.
 Πο. οὔτος---
 Κυ. τί ἐστίν;
 Πο. οὐ φέρεις;
 Κυ. τὸ δεῖνα γὰρ,
 ἀπόλωλ' Ἀθηναίους ἀλετρίθανος, ὄραξ,
 270
 ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.

251. διακναισθήσεται. Harpocratio hunc versum citans in Κύει, sive cum memoria fefellerit, sive pravum codicem secutus fuerit, habet διακναισθεται.

253. In binis codd. sic scriptus est hic versus:

οὔτος, παλαιῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι δα-
 τίην.

Redundat syllaba. In impressis pronomen σοι abest. At locum hic habere non potest δατίην, altero, tanquam si de duobus definitis sermo esset: oportet

ἰτίην, absolute, alio. Scribendum itaque:
 οὔτος, παλαιῶ σοι μέλιτι χρῆσθαι
 τίην

258. In moretum allia immisceri solebant. Pugno percussus famulus herum facete percontatur, num moreto destinata allia in pugnum indiderit.

261. οὐκουν παρ' Ἀθηναίους σὺ μετα-
 δρέξει ταχύ; Pronomen σὺ, quod in li-
 bris omnibus excidit, metri ratio prorsus
 flagitat. In B. scriptum παρ' Ἀθη-
 ναίων.

- Τρ. εὔ γ', ὦ πότνια δέσποινα Ἀθηναία, ποιῶν
 ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, καὶν δέοντι τῇ πόλει,
 ἢ πρὶν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγγεῖαι.
 Πο. οὐκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαιμόνος μέτει,
 ἀνύσας τι;
 Κυ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'.
 Πο. ἦκε νῦν ταχύ. 275
 Τρ. ὦ ἄνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας.
 ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκη τυγχάνει
 μεμνημένος, νῦν ἐστὶν εὐχασθαι καλόν,
 ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τῶ πόδε.
 Κυ. οἴμοι τάλας· οἴμοι γε, κατ' οἴμοι μάλα. 280
 Πο. τί ἐστι; μῶν οὐκ αὐ φέρεις;
 Κυ. ἀπόλωλε γὰρ
 καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισι κακὸς ἀλετρίθανος.
 Πο. πῶς, ὦ πανοῦργ';
 Κυ. ἐς τὰπὶ Θεράκης χωρία
 χρήσαντες ἐτέροις αὐτὸν, εἴτ' ἀπόλεσαν.
 Τρ. εὔ γ', εὔ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκώρω. 285
 ἴσως ἂν εὐ γένοιτο· δαρρέϊτ', ὦ βροτοί.
 Πο. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ θέλιον·
 ἐγὼ δὲ δοῖδουκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.
 Τρ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἦκει τὸ Δάτιδος μέλος,
 ὁ δεφόμενος ποτ' ἦδε τῆς μεσημβρίας· 290
 ΩΣ ΗΛΘΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΤΕΡΠΟΜΑΙ, ΚΑΙ ΧΑΙΡΟΜΑΙ.

271. εὔ γ', ὦ πότνια δέσποινα Ἀθηναία, ποιῶν. Sic recte collocatae voces in A. quae absque codicis ope facile in ordinem reponi poterant. Vulgo foedissima cum metri labe: εὔ γ', ὦ δέσποινα πότνι' Ἀθηναία.

278. νῦν ἐστὶν εὐχασθαι καλόν. Schol. Apollon. Rh. ad I. 918. λήγονται γὰρ οἱ αὐτίθι μνησίντες ἰπακούσθαι εἰς ὃ ἐν εὐχωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ.

ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκη τυγχά-
 νει
 μεμνημένος, νῦν ἐστὶν εὐχασθαι καλόν.

δοκῶσι γὰρ μάλλον εὐχασθαι οἱ τὰ μυ-
 στήρια ἰδοῦσι. Vide Th. Gutberlethi
 Dissertat. de Mysteriis Deorum Cabi-
 rorum cap. x.

281. ἀπόλωλε τοῖς Λακεδαιμονίοισι ἀλε-
 τρίθανος. Brasidam innuit, qui periiit ad

Amphipolim in eodem praelio, quo Cleo occisus fuit an. 3. Olymp. lxxxix. qui erat belli decimus. Vide Thucyd. l. v. cap. 10.

287. ἀπόφερε τὰ σκεύη. Mendose in libris ἀπόφερε, quod quid sit, vel significare possit, ego cum ignorantissimis scio. Simplicis φέρω nulla significatio hic locum habere possit. Perperam vertit Berglerus: abluere haec vasa. Nihil erat, quod abluere necesse esset. Moretum, quod miscuerat Πόλιμος, quodque jam conterendum erat, sane projici non lebat. Mortarium itaque non poterat abluere. Ista domum intro ferri iubet, et servari, donec pistillum fecerit. Sic Simo initio Andriae: Vos isthac intro auferite.

νῦν ἐστὶν ἡμῖν, ὧ ἄνδρες Ἕλληνες, καλὸν ἀπαλλαγῆσαι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν, ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην, πρὶν ἕτερον αὐτοῦ δαῖδουκα καλυῦσαι τινά. 295
 ἀλλ', ὧ γεωργοί, κἄμποροι, καὶ τέκτονες, καὶ δημιουργοί, καὶ μέτοικοι, καὶ ξένοι, καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὧ πάντες λεῶν, ὡς τάχιστα ἄμας λαβόντες, καὶ μοχλοῦς, καὶ σχοινία. νῦν γὰρ ἡμῖν ἀρπάσαι πάρεσιν Ἀγαθοῦ Δαίμονος. 300
 Χο. δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐδὲ τῆς σωτηρίας. ὧ πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πῶποτε, τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν. ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἠδὲ μισολάμαχος. 305
 πρὸς τὰδ' ἡμῖν, εἴ τι χερὶ δρᾶν, φεράζε, κἀρχιπέλοισι. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον, πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν εἰς τὸ φῶς ἀνελκύσαι τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.
 Τρ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πρᾶγματι τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσῃ ἐνδοθεν κεκραγότες; 310

299. ἄμας, ligones. Vide Salmasium ad Hist. Aug. p. 337.

313. Vulgo sic legitur hic versus: ἰλασθεσθ' ἱκίνο τὸν Κίριον καὶ διδύττωσι.

Quidvis est hoc potius, quam tetrameter trochaicus. In B. scriptum est, imperfecto versu: ἰλασθεσθ' ἱκίνο τὸν Κίριον. Excidit vox, quæ facile e glossmate vulgatae lectionis eruitur. En molliter fluentem versum, ipsamque Comici manum:

ἰλασθεσθ' ἱκίνο, ἱκίνο διδύττωσι τὸν Κίριον.

Frustra hunc locum tentaverat Florens, cui reponi posse videbatur:

ἰλασθεσθ' ἱκίνο, καὶ τὸν Κίριον διδύττωσι.

Exemplis quidem defendi possit διδύττωσι, sed non ex Atticis scriptoribus, quibus διδύττωσθαι vel διδύττωσθαι, terrere, timorem injicere, non vero timere significat. Noster in Lys. 563.

ἴτριος δ' αὖ Θραξὶ πύλτην εἰὼν κἀκούσιον, ὅσπερ ἰ Τηρείς, ἰδιδύκωτο τὴν ἰσχυρόσπυλον, καὶ τὰς δουρῆσιν κατίπιν.

Mæris: διδύττωσι, Ἀττικῶς ἰσφοδῶν, Ἑλληνικῶς. ad quem locum Pierseus

hujus versus meminit, et proposita etiam sua conjectura, Florentis illa paulo meliore, nec tamen vera, malle se ait a melioribus libris medicinam expectare. Sic autem elegantissimo viro venerat in mentem:

ἰλασθεσθ' ἱκίνο νῦν, τὸν Κίριον τε διδύττωσι.

In illis emendationibus pronomen ἱκίνο quorsum spectet nescio. Florens refert ad τὸ κήρυγμα, quod minime procedit. ἰλασθεσθαι verbum est neutrum, significans *covere*. Sicubi apud Atticos cum accusativo constructum occurrit, nomen est rei malæ et damnosæ, contra quam adhibenda cautio. Sic Lys. 1215. ἰλασθεσθαι τὴν κύρα. At supra dicebat Chorus in versu, unde istud τὸ κήρυγμα repetunt:

ἀλλ' ἀκούσαντες τοιοῦτου χαίρομεν κήρυγματος.

Non ergo Trygæus illi dixerit, ἰλασθεσθ' ἱκίνο τὸ κήρυγμα. Hic vere neutralis obtinet significatio, ἰλασθεσθαι, *prenez garde à vous, φυλάττωσθαι*. Mæris: ἰλασθεσθαι, ἀντὶ τοῦ φυλάττωσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιστικῆς, Ἀττικῶς ἰλασθεσθαι, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.

Χο. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιοῦτου χαίρομεν κήρυγματος. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἦκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
 Τρ. εὐλαβεῖσθε νῦν, ἐκεῖνον δεδιότες τὸν Κέρβερον, μὴ παφλάζων καὶ κεκραγῶς, ὡσπερ ἦνικ' ἐνθάδ' ἦν, ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται, τὴν θεὸν μὴ ἐξελκύσαι. 315
 Χο. οὐτι καὶ νῦν ἐστὶν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται, ἦν ἀπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοῦ, ἰοῦ.
 Τρ. ἐξολεῖτέ μ', ὧ ἄνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε. ἐκδραμῶν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
 Χο. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττέτω. 320 οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον πωσαίμεθ' ἂν.
 Τρ. τί τὸ κακὸν; τί πάσχει', ὧ ἄνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.
 Χο. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι. ἀλλ' ὑφ' ἠδονῆς, οὐκ ἐμοῦ κινουόντος, αὐτῶ τῶ σκέλη χορεύετον. 325
 Τρ. μή τι καὶ νυνὶ γ' ἔτ' ἀλλὰ παῦε, παῦ ὀρχούμενος.
 Χο. ἦν ἰδοῦ, καὶ δὴ σέπαυμαι.
 Τρ. Φῆς γε, παῦει δ' οὐδέπω.
 Χο. ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἐλκύσαι, καὶ μηκέτι.
 Τρ. τουτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσεσθ' ἔτι.
 Χο. οὐκ ἂν ὀρχησάιμεθ', εἴπερ ἀφελήσασαι μὲν τι σε. 330
 Τρ. ἀλλ', ὀρᾶτ', οὐπω σέπαυσθε.
 Χο. τουτογί, νῆ τὸν Δία, τὸ σκέλος ρίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν.
 Τρ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.

317. Voces ἰοῦ, ἰοῦ, quæ vulgo Choro continuantur, Trygæo contributæ sunt in binis codd. Interjectiones tam sunt dolentium et indignantium, quam exultantium. Haud itaque mirer, eas librariorum alios Trygæo tribuisse, alios autem Choro. Postremum hoc verum esse comperio e v. 345. Proinde eas Choro reddi velim. Ad istas enim Choro exclamations, quibus lætitiæ suam significat, respiciunt Trygæi verba infra: ἔξασται τὸδ' ἄρ' ἰοῦ, ἰοῦ κεκραγίνομι.

319. ξυνταράξει. Vulgo συνταράξει.

323. διαφθείρητε. Sic bini codd. et primariae edit. Menda edit. Fracini, in Frobenianam recepta, διαφθείρητε, per alias deinceps propagata fuit, ne-

mine reclamante. In Farreana διαφθείρητε vidit Berglerus, nec animadvertit alterum in sermonis et metri legem offendere.

Atque hæc perinde sunt ut illius animus, qui ea possidet. Vide ad Acharn. 879.

327. ἦν ἰδοῦ. Vide ad Eq. 26. Sic in A. scriptum est. In B. ἦν ἰδοῦ.

328. ἰλασσαι. Verbum saltationis proprium. Nub. 540. οὐδὲ κέρδαχ' ἰλασσει, nec cordacem saltavit.

331. τουτογί, νῆ—In B. τουτογί νῆ—quod e nostra lectione depravatam est. In A. τουτο νῆ—Vulgo τουτοδὲ, νῆ—

333. Non male legereetur ὅσο μὴ λυπεῖν μ' ἔτι.

- Χο. ἀλλὰ καὶ τὰριστερόν τι μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἤδομαι γὰρ καὶ γέγηθα, καὶ πέπορδα, καὶ γελαῶ, 335
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδύς, ἐκφυγῶν τὴν ἀσπίδα.
- Τρ. μηκέτ' οὖν νυνὶ γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς.
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτήν, τηρικαῦτα χαίρετε,
καὶ βοᾶτε, καὶ γελάτ'· ἤ-
δη γὰρ ἔξεσται τόδ' ὑμῖν 340
πλεῖν, μένειν, κινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θραεῖν,
ἐστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συθαρίζειν,
ιοῦ, ἰοῦ κεκραγέαι. 345
- Χο. εἶδε μοι ταύτην ἰδεῖν γένοιτό ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην
πράγματά τε, καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κούκέτ' ἂν μ' εὖροις δικαστὴν δριμύν, οὐδὲ δύσκολον,
οὐδὲ τὲς τρόπες γε δῆπὲ σκληρόν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, 350
ἀλλ' ἀπαλὸν ἂν μ' ἴδοις
καὶ πολὺ νεώτερον, ἀ-
παλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀ-
πολλύμεθα, καὶ κατατετρίμμεθα, πλανώμενοι 355
ἐς Λυκείον, καὶ Λυκείου,
σὺν δορὶ, σὺν ἀσπίδι τε
ἀλλ', ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιούντες, ἄγε
φράζε'· σὲ γὰρ αὐτοκράτος·
εἶλετ' ἀγαθὴ τις ἡμῖν τύχη. 360
- Τρ. Φέρε δὴ κατῖω ποῖ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.
Ερ. ὦ μιαρὲ, καὶ τολμηρὲ, τί ποιεῖν διανοεῖ;

334. μοί 'στ' ἀναγκαίως ἔχον. Vulgo μ' ἴσ'. In B. pro τι est σοι. Ordo est: ἀλλὰ μοι ἴσιν ἀναγκαίως ἔχον καὶ βῆσαι τι τὸ ἀρίστου σῆλος.

339. Hic et sequens versiculus, ut eos exhibui, ita digesti et scripti sunt in B. Vulgo particula γὰρ omissa.

346. Hic versus tetrameter trochaeus esse debet, et suis nunc incedit pedibus. Vulgo soluti sunt numeri, quum sic legatur:

ἢ γὰρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτὶ.

In B. εἰ γὰρ γένοιτ' ἰδεῖν με ταύτην—

347. πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην. Versus est dimeter pæonicus, ut sunt quinque alii in hoc Chori cantico, nempe 351. 2. 4. 7. 9. quod qui percepit, statim animadvertit vitium vulgatæ scripturæ, πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην. In v. 351. male inserta particula γι metrum itidem pessundat. Eam non agnoscat cod. B. in quo scriptum, ut edidimus,

ἀλλ' ἀπαλὸν ἂν μ' ἴδοις.
Pessime in A. ἀπαλὸν γ' ἂν μ' ἴδοις.

- Τρ. οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικίων.
Ερ. ἀπόλωλας, ὦ κακοδαίμων.
Τρ. οὐκοῦν, ἦν λάχα.
'Ερμῆς γὰρ ὦν, κλήρω ποιήσεις οἶδ' ὅ τι. 365
ἀπόλωλας, ἐξόλωλας.
Ερ. ἐς τίν' ἡμέραν;
Τρ. ἐς αὐτίκα μάλ'.
Ερ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιδ', οὔτε τυρόν, ὡς ἀπολούμενος.
καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε.
Τρ. κατὰ τῷ τρόπῳ
οὐκ ἠσθόμην ἀγαθὸν τοσοῦτον λαβῶν;
Ερ. ἄρ' οἶσθα, θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς, ὃς ἂν 370
ταύτην ἀνορύττων εὔρεθῆ;
Τρ. νῦν ἄρ' ἐμὲ
ἄπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν;
Ερ. εὔ ἴσθ' ὅτι.
Τρ. ἐς χοιριδίον μοι νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς.
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με, πρὶν τεθνηκέναι. 375

363. οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικίων. Id est πάντ' ἀγαθὰ. Ad historiam adludit quam refert Scholiastes, et ex eo Suidas: ἐπὶ πονηρίᾳ ἰτιδρόβλητο ὁ Κιλικίων, ὃς προῦθως Μίλητον Περνηύσει πυνθανομένῳ δι' τινος πολλὰς αὐτοῦ, τί μίλλυ πωῖσι, ἴλιγι ΠΑΝΤΑ ΤΑΓΑΘΑ. καὶ ἴσι παρμῖα πάντ' ἀγαθὰ, ὡς ἴφη Κιλικίων. Vide Hesychium in Κιλικίων et in Δημοκλειδαῖς. In A, ut apud Hesychium scriptum, Κιλικίων, melius notato accentu, quam vulgo.

365. 'Ερμῆς γὰρ ὦν, κλήρω ποιήσεις οἶδ' ὅ τι. Male vulgo conjunctim ὅτι. Quum sortibus ducendis sis præses, scio quid facturus sis. Id est: spero propitium te mihi futurum esse. Schol. πωῖσι πρὸς τὸν 'Ερμῆν. ἰσιδὲ, ὅταν πολλοὺς κατὰ κλήρων οἱ Ἀθηναῖοι ἀποθάνειν, οὐκ εἰς μίαν ἡμέραν πάντες ἴθονόντο, ἀλλ' ἕκαστος ἐκλεροῦτο καθήμενος, καὶ τῷ κληρωθέντι θάνατος ἴσθη. καθήμενος οὖν εἰς μόνος ἰτελιότα. ἴσθη γὰρ ὅτι μετεμειλόντο, καὶ τοὺς λοιποὺς ἴσθηον. ἰσθὶ οὖν οἱ κλήρωι 'Ερμῆ, πωῖζων τούτο λίγη.

367. οὐδὲν ἡμπόληκα, ὡς ἀπολούμενος. Jocus in militiam, tanquam si ea esset certissimus percundi modus. Milites et

nautæ in expeditionem profecturi viatica sibi comparabant: quem morem equos etiam observasse facete narrat Chorus in Equit. 599.

370. Jocus est in ambiguitate verbi ἰσιτρίσθαι, contritus es, quo Mercurius significat eum jam peritisse: at obsceno sensu id accipiens Tygæus, respondet: Ego vero, quem subigi et pedicari aïs, quomodo non sensi me tanto bono affici?

373. ἄπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν. Sic bene scriptum in B. Vulgo ἀνάγκη γ' ἀποθανεῖν. Eadem observatur scripturæ varietas in formulis πολλὰ γ' ἀνάγκη: πολλὰ γ' ἀνάγκη; de quibus vide quæ notavi ad Euripidis Medeam 1012.

375. δεῖ γὰρ μυηθῆναί. Credebant enim melius post mortem sibi futurum, si in vita Cereris mysteriis initiati fuissent: quod diserte ait Chorus Initiatorum in Ran. 454.

μόνος γὰρ ἡμῖν ἦλιος
καὶ φέγγος ἰλαρόν ἴσθη,
ὅσοι μεμνημένθ', εὐ-
σιβῆ τι διήγομαι τρέσαν
πρὶς τι τοὺς ξίνους,
καὶ τοὺς ἰδιώτας.

- Ερ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα.
 Τρ. μῆ, πρὸς τῶν θεῶν,
 ἡμῶν κατείπης, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
 Ερ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι.
 Τρ. ναί, πρὸς τῶν κρεῶν,
 ἀγῶ προθύμως σοι φέρω ἀφικόμην.
 Ερ. ἀλλ', ὦ μέλε', ὑπὸ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι, 380
 εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
 Τρ. μὴ νῦν λακήσης, λίσσομαί σ', ὦ ἑμίδιον.
 εἴπ' ἔμοι, τί πάσχει', ὦ ἄνδρες; ἔσατ' ἐκπεπλημένοι.
 ὦ πόνηροι, μὴ σιωπάτ'· εἰ δὲ μὴ, λακήσεται. [385
 Χο. μηδαμῶς, ὦ δέσποτ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς,
 εἴ τι κεχαρισμένον
 χοιρίδιον οἶσα παρ' ἑμοῦ γε κατεδήδοκας,
 κείνο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωί τῷ πράγματι.
 Τρ. οὐκ ἀκούεις, οἶα θωπεύουσί σ', ὦ ἄναξ δέσποτα;
 Χο. ἡμῖν ἀντιβολουῖσιν, ὦ ἄναξ, μὴ γένη πωλίγκτος, 390
 ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
 ἀλλὰ χάρισαι, φιλαν-
 θρωπότετε, καὶ μεγαλο-
 δωρότατε δαιμόνων, [395
 εἴ τι Πεισάνδρῳ βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς,
 καὶ σε δυσίαισιν ἰε-

382. Observes Ἑμίδιον antepenultima longa, ut et infra 924. Α Σωκράτης sit Σωκρατίδιον antepenultima brevi. Quam analogia Ἑμίδιον ab Ἑρμῆς ejusdem syllabae quantitatem variet, vellem declarasset Dawesius, ubi de diminutivorum forma in ἴδιον agit.

383. τί πάσχει', ὦ ἄνδρες. Sic in A. Vulgo ἄνδρες.

384. μὴ σιωπάτ'. εἰ δὲ μὴ, λακήσεται, scilicet ἰ Ἑρμῆς, qui paulo ante, v. 381. dixerat λακήσομαι. Hic etiam active significat. Seq. v. cum μηδαμῶς, μὴ, μηδαμῶς supplendum etiam λακήσης.

388. In impressis et codd. τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων ἰν τῷδε τῷ πράγματι, quae mendosa est lectio, ut e corruptis numeris liquet. Versus est, seu potius esse debet, tetrameter trochaicus, quem vides in quinto pede claudicare. Legi possit:

τοῦτο μὴ φαῦλον νομίζων τουτωί τῷ
 πράγματι.

suppressa scilicet praepositione ἰν, quae pro glossa adscripta mendae originem dedisse videtur. Melius tamen ut in textu reposui.

390. Vulgo sic legitur hic versus, numeris foedissime corruptis:
 μὴ γένη πωλίγκτος τις ἀντιβολουῖσιν
 ἡμῖν γι.

In B. voculae τις et γι non comparent, quas a mala manu infertas fuisse, nemo non statim videt. Invenustus fuit homo, qui talem scabiem Comico affricuit. Compellatio ὦ ἄναξ a Choro repetita, quia jam erat in praecedenti versu, imprudens omisit librarius: eam si reponas, inque suum ordinem voces, elegantissimum habebis octonarium:

ἡμῖν ἀντιβολουῖσιν, ὦ ἄναξ, μὴ γένη πω-
 λίγκτος.

392. χάρισαι, φιλανθρωπότετα. In B. χάρισαι ὦ φίλ.—Vulgo χάρισ' ὦ φίλ.—Inutilis interjectio glossema est, et ejici debuit.

- ραῖσι, προσόδοις τε μεγά-
 λαισι διαπαντός, ὦ
 δέσποτ', ἀγαλούμεν αἰεί.
 Τρ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα, 400
 ἐπεὶ σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
 Ερ. κλέπται γὰρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον, ἢ πρὸ τοῦ.
 Τρ. καὶ σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
 ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
 Ερ. ἴθι δὴ, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ. 405
 Τρ. ἢ γὰρ Σελήνη, χῶ πανούργος Ἥλιος,
 ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πολὺν ἤδη χρόνον.
 τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
 Ερ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον;
 Τρ. ὅτι, νῆ τὸν Δία,
 ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν· τούτοισι δὲ 410
 οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
 βούλουτ' ἂν ὑμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
 ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
 Ερ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
 καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἀρματοπλίας. 415
 Τρ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
 ἡμῖν προθύμως, τήνδε καὶ ξυνέλκυσσον.
 καὶ σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν,
 πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
 Μυστήρι' Ἑρμῆ, Διιπόλει', Ἀδώνια· 420
 ἄλλαι τέ σοι σόλεις, πεπαυμέναι κακῶν,

399. δέσποτ', ἀγαλούμεν αἰεί. Sic recte A. ut edit. omnes veteres. In B. ἀγαλούμεν ἡμῖς αἰεί. Nescio unde istud ἡμῖς in Kusteri editione venerit, anne e Vat. cod. an ex Euripidis Scholiasta ad Medeam 1034. Undecunque sit, est a mala manu. Pæonicus hic versiculus dimeter est, ut reliqui omnes in hoc cantico pæonici.

409. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον. Sic bene scriptum in A. ut Aldus edidit. In B. ἵνα τι δὲ, quam mendosam lectionem imperite invexit Ant. Fracinus. In Bern. Juntae editione, salvo quidem metro, sed prava vocum collocatione, ἵνα δὲ τί τῶτο—

414. παρεκλεπτέτην, in tertia duali, ut sensus flagitat. Inepte vulgo παρι-
 κλίπτου. In utroque cod. verbum est in tertia plurali, syllaba deficiente, παρι-
 κλισσου.
 415. ὑφ' ἀρματοπλίας. Paronomasia pro ὑφ' ἀρματοπλίας. Schol. διὸν ἰσχυρῶς, ὑπὸ ἀμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἀμαρτάνουσι, ἵ-
 πιν ὑφ' ἀμαρτίας· ἀντὶ τοῦ, φηδόμενοι τῶν ἀρμάτων αὐτῶν ἄλλως. τῆς τῶν ἀρ-
 μάτων ἠνοχίας. Confer finem parabasis Nabium.
 420. Μυστήρι' Ἑρμῆ. Sic codd. et vett. edit. non interposita distincti-
 one. Ἑρμῆ est in tertio casu: nec mirum, si quod subscribi debuit, non est in primariis edit. quum perpetuo in codd. omittatur.

- Ἀλεξικάκῳ δύσουσιν Ἐρμῆ πανταχοῦ.
 χ' ἄτερ' ἔτι πόλλ' ἔξεις ἀγαθὰ. πρῶτον δέ σοι
 δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδῃεν ἔχης.
- Ερ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' αἰὲ τῶν χρυσιδῶν. 423
 ὑμέτερον ἐντεύθεν ἔργον, ὃ ἄνδρες· ἀλλὰ ταῖς ἅμαις
 εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
- Χο. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
 ἄττα χρῆ ποιεῖν, ἐφεστῶς φράζε δημιουργικῶς·
 ἄλλα δ' εὐρήσεις ὑπερβῆν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακοὺς. 430
- Τρ. ἄγε δὴ σὺ ταχέως ὑπέχε τήν Φιάλην, ὅπως
 ἔργῳ Φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
- Ερ. σπονδῆ, σπονδῆ·
 εὐφημεῖτε, εὐφημεῖτε.
- Τρ. σπένδοντες εὐχόμεσθα, τήν νῦν ἡμέραν 435
 Ἑλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κήγαδῶν
 χῶστις προθύμως ξηλλάβῃ τῶν σχοινίων,
 τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.
- Χο. μὰ Δι' ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάγειν με τὸν βίον,
 ἔχονδ' ἑταῖραν, καὶ σκαλεύοντ' ἄνδρακας. 440
- Τρ. ὅστις δὲ πύλεμον μάλλον εἶναι βούλεται,
 μηδέποτε παύσασθ' αὐτὸν, ὦ Διόνυσ' ἀναξ,
 ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.
- Χο. καί τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν, σοὶ φθονεῖ
 εἰς Φῶς ἀνελεῖν, ὦ πότνια γ', ἐν ταῖς μάχαις 445
 πᾶσχοι γε τοιαῦθ', οἷά περ Κλεώνυμος.
- Τρ. καί τις δορυξόος, ἢ κάπηλος ἀσπίδων,

432. ἔργῳ Φιαλοῦμαι. Sic Eustathius. Vide not. ad Vesp. 1348.—τοῖσιν θεοῖς. Sic bene A. quod absque codice etiam reponi poterat. Vulgo, claudicante versu, τοῖσι θεοῖς.

436. πᾶσι πολλῶν κήγαδῶν. Perperam in A. πᾶσι καλῶν κήγαδῶν. Vide ad Thesm. 351.

437. χῶστις προθύμως ξηλλάβῃ. Sic bini codd. Vulgo χ' ὅστις προθύμως ξηλλάβῃ. Per Atticam crasin καὶ ὅστις coalescit in χῶστις, ut καὶ δ in χῶ, καὶ ἔπος in χῶπος, aliaque hujus generis multa. Male infra 672. divisim excusum fuit χῶς τις, quod leve vitium e prioribus editt. remansit. Sic καὶ ἔπος

coalescit in χῶστις, quod reponendum in Thesm. 747.

σχιδὸν τσοῦτα, χῶσιν ἢ Διονυσίαν. Eadem, qua hic, menda, Kusterus ceciderat χ' ἔπος. Ego vero male e veteribus libris καὶ ἔπος.

443. Hesychius: ὀλέκρανα, οἱ σῆχεις, τὰ ἐπὶ τῶν ἀγκῶνων ὄστα. καὶ ὀλέκρανα, τὰ αὐτά.

447. δορυξόος. Sic in edit. Bern. Junta, et apud Suidam est, qui hunc versum citat in δορυξόος. Auct. Etymol. M. pag. 283. δορυξόος, ἢ τοῦ δόρου καὶ τοῦ ξίω. οὐδεὶς δὲ λέγει Ἑλλήνων δορυξόος, ἀλλὰ δορυξόος. καὶ κατὰ συγκρίσιν, δορυξός· ἔστι δὲ τόπος, ὅπου ζῶνται τὰ δόρατα.

- ἴν' ἐμπολᾶ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
 ληφθεῖς ὑπὸ ληστῶν ἐσθίοι κριθάς μόνας.
 κῆν τις, στρατηγεῖν βουλόμενος, μὴ ξυλλάβῃ, 450
 ἢ δούλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
 ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἔλκοιτο μαστιγούμενος·
 ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἢ Παιῶν, ἢ.
 ἄφελε τὸ παῖειν, ἀλλ' ἼΗ μόνον λέγε.
 ἢ, ἢ τοῖνον, ἢ μόνον λέγω. 455
 Ἐρμῆ, Χάρισιν, Ὠραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
 Ἄρει δέ.
- Τρ. μῆ, μῆ.
 Χο. μῆδ' Ἐνυαλίῳ γε;
 Τρ. μῆ.
 Χο. ὑπότεινε δὴ πᾶς, καὶ κάταγε τοῖσιν κάλας. 460
 ὦ εἶα.
 Ερ. εἶα μάλα.
 Χο. ὦ εἶα.
 Ερ. εἶα ἔτι μάλα.
 Χο. ὦ εἶα, ὦ εἶα.
 Ερ. ἀλλ' οὐχ ἔλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
 Τρ. οὐ ξυλλήψουσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. 465
 οἰμώξεσθ', ὦ Βοιωτοί.

447. In versus 1213. legitur δορυξόου, quod est a recto δορυξόος, contracte nominum pro δορυξόου.

448. ἴν' ἐμπολᾶ. Sic recte Cod. B. et libri impressi. Scriptum est ἐμπολῆ in A. et fuerit a themate ἐμπολίω, quod agnoscit quidem Henr. Stephanus in Thesaurō: sed illud vereor ut sit sincerum. ἐμπολᾶω est apud Comicum Thesm. 452. Vesp. 444. Sophoclem, Antig. 1037.

κρηθαίνεσθ', ἐμπολᾶντι τὸν πρὸς Σάρδειον ἥλιοντρον. Trachin. 93.

καὶ γὰρ ὑπέρο τό γ' εἶδ' ἐπράσσειν, ἐπὶ πύθιατα, κίρδος ἐμπολᾶ. Nescio an in poetis Atticis occurrit ἐμπολῆ.

ἴν' ἐμπολᾶ. Sinceram hanc lectionem, quam temere mutaveram, adstruunt Piersono observata ad Meridis glossam: ἐμπολήσαντες, Ἀπτικῶς· ὠνησάμενοι, Ἑλληνικῶς.

VOL. III.

450. κῆν τις μὴ ξυλλάβῃ. Solæce vulgo, καί τις μὴ ξυλλάβῃ.

451. Vide not. ad Nub. 7.

455. τοῖνον, ἢ. Sic B. ommissa quæ vulgo inseritur particula.

458. Perperam in A. ὑπότεινε δὴ πᾶς πᾶς.—τοῖσιν κάλας. Sic bene primariæ editt. Nescio cur Kustero placuerit κάλας. Est hoc quidem in binis codd. sed præsferri debuit Attica forma. In Ran. 121. ἀπὸ κάλα, non κάλου. Eq. 7:6. πάντα κάλων ἔξιναι.

465. οὐ ξυλλήψουσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'. Sic optime B. Dimeter est anapesticus. Male in A. ut in primariis editt. οὐχὶ ξυλλήψουσθ'; In recentioribus vero pessime οὐχὶ οὐ ξυλλήψουσθ';—Suidas: ὀγκύλλεσθαι, σφραγισθαι, καὶ ὀγκυλοσφραγισθαι, σφραγισθαι, ὀγκυλοσφραγισθαι. ἀπὸ τοῦ, οἷα σφραγισθαι μὴ τῶ σχοινίῳ, προσποιούμενοι ἔλκειν, οὐχ ἔλκειν δὲ ἢ, τὸν ὀγκον σφραγισθαι, καὶ ἀκωζονισθαι, καὶ ὑπερσφραγισθαι.

- Ερ. εἶα νῦν.
 Τρ. εἶα ᾧ.
 Χο. ἄγετον, ξυνέλκετον καὶ σφά.
 Τρ. οὐκουν ἔλκω, κᾶξαρθῶμαι, 470
 κᾶπεμπίπτω, καὶ σπουδάζω;
 Ερ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοῦθρον;
 Χο. ᾧ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδῶν κατῆμενος.
 οὐδὲν δεόμεθ', ᾧ ἄνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
 Ερ. οὐδ' οἶδε γ' εἴλκων. οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι, 475
 ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
 καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἀλφίτα.
 Τρ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ᾧ γὰρ', ἔλκουσ' ἀνδρικῶς.
 Ερ. ἄρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
 Χο. μόνου προθυμοῦντ'. ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἔσθ'. 480
 οὐδ' οἱ Μεγαρήϊς δεῶσ' οὐδὲν ἔλκουσιν ὀδῶμας
 γλισχρότατα σαρκάζοντες, ᾧσπερ κυνίδια,
 ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ, νῆ Δί', ἐξολωλότες.
 Τρ. οὐδὲν ποιῶμεν, ᾧ ἄνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
 ἄπασιν ἡμῖν αὐθις ἀντιληπτέον. 485
 Ερ. ᾧ εἶα.
 Τρ. εἶα μάλα.
 Ερ. ᾧ εἶα.
 Τρ. εἶα νῆ Δία.
 Ερ. ᾧ εἶα, ᾧ εἶα. 490
 Χο. μικρὸν κινῶμεν γ'.
 Τρ. οὐ δεινὸν
 τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
 πληγὰς λήψουσθ', ᾧ ῥγείοι.
 Ερ. εἶα νῦν.
 Τρ. εἶα ᾧ. 495

479. Optime hunc locum interpreta-
 tus est Palmerius, per eos qui ἔχονται
 τοῦ ξύλου intelligens ξυλωγγοῦς, qui ara-
 tra, ligones, rastros, et alia pacis et ara-
 tionis instrumenta faciebant, et ideo pa-
 cem expetebant, quia eorum artes in
 pace magis expetita et lucrosæ. At
 χαλκίδες, qui arma fabricabat, pacem
 impedire volebat, ne suum lucrum ces-
 saret: et ea expositio firmatur ex iis
 quæ satis facite ipsi artifices et fabri A-

thenienses in extrema fabula loquuntur.

481. Μεγαρήϊς. Perperam in B. Με-
 γαρήϊς hic et infra 500.

484. ᾧ ἄνδρες. Sic A. Vulgo ἄνδρες.

491. μικρὸν κινῶμεν γ'.—οὐ δεινόν.

Dimeter est anapesticus, ut strophicus
 versus 464. Hinc liquido patet mendo-
 sam esse vulgatam scripturam μικρὸν γε
 κινῶμεν.

493. Choro perperam vulgo continua-
 tur.

- Χο. ὡς κακόνου τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
 Τρ. ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ κιττῶντες
 τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως.
 Χο. ἀλλ' εἶσ', οἱ κωλύουσιν.
 Τρ. ἄνδρες Μεγαρήϊς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; 500
 μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη.
 παῖτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκοροῦδοις ἠλείψατε.
 καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω,
 ἐντεῦθεν ἐχομένοις, ὅθεν νῦν ἔλκετε.
 οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε, πλὴν δικάζετε. 505
 ἀλλ', εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελεύσασθαι,
 πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
 Χο. ἄγ', ᾧ ἄνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνου λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.

496. Sic in impressis legitur hic ver-
 sus absque ullo sensu:

ὡς κακόνου, εἰ τινες εἰσιν ἡμῖν.

In B. scriptum est: ὡς κακόνου εἰ τινες εἰσιν
 ἐν ἡμῖν. Quod quid sibi vellet diu qua-
 sivi. Latentem in ea scriptura veram
 lectionem tandem deprehendi. Voces
 male divisit librarius, quum scribere de-
 buisset:

ὡς κακόνου τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

In A. etiam, ut in primariis editis, est
 ἡμῖν; sed male. Verum est ἡμῖν, quod
 ex Fracini editione in novissimas mana-
 vit: at ille mendosissime dederat: ὡς
 κακόνου εἰσιν ἐν εἰσιν ἡμῖν. Emendatio-
 nem meam postea confirmatam reperi
 Suidæ testimonio, qui sic etiam apud
 Comicum legebat, et hunc versum pro-
 tulit in κακόνου. Integram notam adpo-
 nam: κακόνου. ἔχθροι, καὶ κακόνου τοῦν
 ἔχοντες πρὸς τὰ πράγματα. Ἀριστοφάνης

ὡς κακόνου τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.

καὶ αὐθις κακόνου φραζέονται οὐν γυ-
 νοῖσι καὶ τῖνοις τοῦτου Ἰλαθῆσαι. Ex-
 emplum illius apud Comicum sedes Ku-
 sterum latuit, qui postea Suidæ loco non
 usus est ad Comicum emendationem. Sin-
 gularis κακόνου apud Hesychium prostat.
 Apud Lysiam plus semel occurrit κακόνου.

Pene gemellus est locus p. 682.

edit. Reiskii: εἰ δὲ τινες κακόνου ἰγίναντο

εἰς τὰ ὑμῖντετρα πράγματα. Pag. 603.

ubi legebatur olim ὡς κακοὶ ὄντες τῶν

πληθῶν, vere et eleganter emendavit

Marklandus, ὡς κακόνου ὄντες, quod sin-
 cerum esse ostendit oppositum in eadem

periodo εἰσιν ὄντες τῶν πληθῶν. Ceterum

hic versus bene vulgo tribuitur Choro,
 cui continuari non debebant duo se-
 quentes.

498. τῆς εἰρήνης, σπᾶτ' ἀνδρείως. Di-
 meter anapesticus, ut strophicus versus

471. Hinc liquet mendosissimam esse

vulgatam lectionem σπᾶτ' ἀνδρικῶς. Ni-
 hil in metris intelligebant librarii, nec

illis peritiores multo fuere, quos ad hunc

dien nactus fuerat Comicus noster edi-
 tores. Promiscue adhibentur ἀνδρικῶς

et ἀνδρείως. Nihil referre arbitratus li-
 brarius alterum pro altero poneretur,

quod sibi in calamus venit, scripsit;

ut v. 491. μικρὸν γε κινῶμεν, pro μικρὸν

κινῶμεν γ', quæ ad sensum perinde sunt,

sed metrorum si spectes rationem, toto

celo differunt. ἀνδρείως occurrit infra

732. Ran. 372. Thesm. 656. et alibi

compluries. In Vespis roganti filio:

σταντοῦ ποῖον ἐν λίξαι δεκίς

πᾶν νόητος ἔργον ἀνδρικῶτατον;

Pater respondet v. 1200.

ἰκίτ', ἰκίτ' ἀνδρικῶτατον γε τῶν ἰμῶν.

Vides ἀνδρικῶτατον et ἀνδρείωτατον pro-
 miscue sumi: sed ea sedes permutare,

aut alterutrum eorum bis adhiberi, non

patere metri lex.

507. Ingeniosum est hujus loci acu-
 men, quo submonet Athenienses ut ma-
 ritimarum opum studio se applicent,

quod identidem eis suadere solebat The-
 mistocles.

508. λαβώμεθ'. Sic recte in B. Per-
 peram in impressis, metro reclamante,

λαβώμεθ'.

Ερ. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα πολλῶ μάλλον, ὡ' ἄνδρες, ὕμῖν.
 Χο. χωρεῖν τὸ πρᾶγμα φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προθυμοῦ. 510
 Τρ. οἱ τοι γεωργοὶ τοῦργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδέεις.
 Χο.

ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς
 καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἦδη.
 μὴ νῦν ἀνώμεν, ἀλλ' ἐπεν-
 τείνωμεν ἀνδρικότερον. 515
 ἦδη 'στὶ τοῦτ' ἐκείνο.
 ὦ εἶα νῦν, ὦ εἶα πᾶς.
 ὦ εἶα εἴ, ὦ εἶα εἴ,
 ὦ εἶα εἴ, ὦ εἶα πᾶς.

Τρ. ὦ πότνια βοτρυόδαρε, τί προσεῖπω σ' ἔπος; 520
 πῶθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον,
 ὅττω προσεῖπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἰκοδεν.
 ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
 οἶον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία.
 οἶον δὲ πνεῖς, ὡς ἦδὺ κατὰ τῆς καρδίας, 525
 γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
 μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλίου στρατιωτικοῦ;
 Χο. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἐχθιστον πλέκος.
 τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας.

309. χωρεῖ γε δὴ τὸ πρᾶγμα. Sic bene in A. ut est in primariis edit. In B. χωρεῖ γε τὸ—syllaba deficiente. Quod vulgo legitur χωρεῖ γέ τι τὸ—ex Ant. Fracini editione manavit.

511. οἱ τοι γεωργοί. Sic B. In A. τῶ οἱ γεωργοί. Vulgo νῦν οἱ γεωργοί, quod ex editoris nescio cuius conjectura est: nam primariæ tres edit. habent, metro vacillante, οἱ γεωργοί.

513. καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἦδη. Scilicet ἢ Εἰρήνη, quam e fovea extrahebant. Sic optime scriptum est in B. Vulgo καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἢδ' ἰγγύς. Acute vidit doctissimus Toupius Cur. nov. in Suidam p. 110. depravatam esse lectionem, in qua vox ἰγγύς nihil aliud est quam interpretamentum alterius ὁμοῦ, quod e margine vel interlineari glossa in textum se intrusit. Emendabat itaque ad nostram lectionem quam proxime:
 καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἦδη.

Hemsterhusii meminisse debebam, qui diu ante Toupium, Luciani T. i. p.

413. hunc locum emendaverat, accuratiusque tractaverat, prolata etiam e Vat. cod. nostra lectione.

518. Hic versus et sequens dimetri sunt iambici, ut is qui præcessit: horum in vulgata lectione metrum non agnoscas.

523. Opora et Theoria cum Pace ex antro educabantur. Mulierculæ autem erant meretricum more ornate.

529. κρομμυοξυρεγμίας. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ φίας. ὁμοίως γὰρ καὶ ἀπὸ φίας ἢ τοιαύτη ἰσχυρῆ. ἀπὸ τῶν κρομμύων οὖν καὶ τῆς ἰγγύς. τῆς καὶ τῆς ἰσχυρῆς συντίθειαι τὴν λέξιν. ταῦτα γὰρ εἰσάγει κρομμύων εἰς τὸν πλέκος. διὸ καὶ ὁ γύλιος ἐκ τούτου δυσώδης. ἢ καὶ ὅτι ἰσχυρῆ ἰσχυροτάτημος ὁ γύλιος ἐκ διαφόρων ἔφηνται καὶ ζωμῶν, ἔξιδος σύμμεκτον τινα ὁσμὴν ἔδωκε. Hæc Suidas e veteribus in Comicum scholiis. A sententia alienum est participium ἰσχυροτάτημος: aliquid quid auctor scripserat.

ταύτης δ', Ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίαν, 530
 αὐλῶν, τραγωδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
 ἐπυλλίων Εὐριπίδου---

Τρ. κλαῦσαι ἔρα σὺ,
 ταύτης καταψευδόμενος. οὐ γὰρ ἦδεται
 αὐτῆ ποιητῆ ῥηματίων δικανικῶν.
 Χο. κιττοῦ, τρυγοῖπου, προβατίων βληχωμένων, 535
 κάλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἰπνόν,
 δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοῦς,
 ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν.

Ερ. ἴδι νῦν, ἄδρει,
 οἶον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
 διαλλαγεῖσαι, καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, 540
 καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπαπισσόμεναι
 ἀπαξάπασαι, καὶ κυάλοις προσκείμεναι.
 Τρ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θραυμένων σκόπει
 τὰ πρόσωφ', ἵνα γινῶς τὰς τέχνας.

Ερ. αἰβοῖ τάλας,
 ἐκείνονι γὰρ τὸν λοφοποιὸν οὐχ ἔραξ 545
 τίλλωνδ' ἑαυτόν; ὁ δὲ γε τὰς σμινθᾶς ποιῶν
 κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινοῦ.
 Τρ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς, οὐχ ὄραξ, ὡς ἦδεται,
 καὶ τὸν δορυξόον οἶον ἐσκιμάλισεν;

531. τραγωδῶν. Hic forte melius legeretur τρυγοδῶν. Mirum enim, si artis suæ mentionem tam opportuno loco fecisset poeta; nec opus erat tragedorum meminisse, quum postea nominentur præstantissimi illius temporis duo.

536. εἰς ἰπνόν. Impressorum omnium menda εἰς ἰπνόν codd. non flagitabat ope. Hi autem longe diversam lectionem exhibent εἰς ἄγγον, quod hic retractum videtur e v. 552.

542. κυάλοις. Vide ad Lys. 444. 547. ξιφουργοῦ κεινοῦ. Sic in binis codd. et in primariis edit. Nescio qua libidine in novitiis excusum fuerit κεινοῦ elisa prima.

κατίπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινοῦ. Satin' verum est, quod paulo infra Chorus ait? πῶλλά γ' ἡμᾶς λανθάνει. Atqui ΠΕΠΑΡΔΕ vox græca non est. Thema est πείραμα: nam activa forma presentis apud Comicum non occurrit: præteritum

medium τίπερα, quod occurrit supra 335. et Nub. 392. plusquamperf. ἐπιπάρδην, Vesp. 1305. aor. 2. ἵπαρδην futur. 2. med. παρδίσσομαι. Composita sunt καταπίπαρδα et κατίπαρδην. Barbarum est ΠΕΠΑΡΔΑ. Impressorum omnium lectio est κατίπαρδην, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπίπαρδην ἄρτι. Est illud καταπίπαρδην eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat: sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui. Sic Vesp. 618.

βριμυσάμιος τοῦ σου δίου μήγα καὶ σπᾶσιον κατίπαρδην.

Item in Pluto v. 618.

καὶ τῆς Πίνιας καταπαρδῶν.

549. ἐσκιμάλισι, ἐφύβρισι, ἢ κατὰ κτύλοισι. ἐσκιμάλισι γὰρ ἴσθι κυρίως, τὸ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν περικτὸν τοῦ ἰσθίου βάλει. οὐ μόνον δὲ τούτοις· ἀλλὰ καὶ ὅταν,

- Ερ. Ἰθι νῦν ἀνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι. 550
 Τρ. ἀκούετε λεφ' τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι,
 τὰ γεωργικὰ σκευὴ λαβόντας, εἰς ἀγρὸν
 ὡς τάχιστ', ἀνευ δορατίου, καὶ ξίφους, κἀκοντίου·
 ὡς ἅπαντ' ἦδη ὅστι μεστὰ τάνδ' ἀδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
 ἀλλὰ πᾶς χῶρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. 555
 Χο. ὦ ποσεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
 ἄσμενός σ' ἰδῶν, προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους·
 τὰς τε συκάς, ἃς ἐγὼ φύτευον, ὧν νεώτερος,
 ἀσπᾶσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστὶ πολλοστῶ χρόνῳ. [560
 Τρ. νῦν μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον τῇ θεῷ,
 ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφείλε, καὶ τὰς Γορδύνας·
 εἰδ' ὅπως λιταρῆσθαι οἴκαδ' εἰς τὰ χωρία,
 ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταριχίον.
 Ερ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στίφος αὐτῶν φαίνεται,
 καὶ πυκνὸν, καὶ γοργόν, ὡσπερ μάζα καὶ πανδαυσία. 565
 Τρ. νῆ Δί, ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἂν ἐξαπλισμένη,
 αἶ τε θρίνακες διαστίλθουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
 ἡ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον,
 ὥστ' ἔγωγ' ἦδη πιδυμῷ καυτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν,
 καὶ τριαινῶν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γῆδιον. 570
 ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦ ἄνδρες,
 τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
 ἦν παρεῖχ' αὐτῇ ποτ' ἑμῖν,
 τῶν τε παλασίων ἐκείνων,

βουλόμην ἰφοδοῖσαι τιτὰ, τὸν μῖσον δάκ-
 πολον ἰστίοντες, δίζουσι αὐτῶν. Vide ad
 Acharn. 444.

552. εἰς ἀγρὸν. Sic A. Vulgo mendo-
 se εἰς ἀγρὸν, ut supra 536. εἰς ἰπνόν. In
 B. praepositio plane ommissa.

557. ἄσμενός σ' ἰδῶν. Sic optime A.
 In B. pronomen exhaust praecedens li-
 tera, ἄσμενός ἰδῶν, claudicante versu, cui
 ineptum fulcrum suppositum in impres-
 sis, ἄσμενός γ' ἰδῶν.

567. αἶ τι θρίνακες διαστίλθουσι πρὸς
 τὸν ἥλιον. Ineptie verterat Berglerus:
 et ventilabra refulgent ad solem. Quis
 fando audivit, aut vidit unquam fulgen-
 tia ventilabra? Tum quis ventilabri u-
 sus ad vitium et ficum conserendos
 ordines? θρίνακες sunt τρίανται, tridentes
 rastri, seu ligones: idem fere quod δικι-

λαι. Mox τριαινῶν εἴη δικέλλῃ. Vide
 Hesychium in θρίναξ. τριαινῶν est terram
 vertere, τὸ ἔνω κάτω ποῖν. Pro diruere,
 evertere, utitur Euripides in Bac. 344.

θάκουσ τούδ', ἢ ἰωνοσκοπί,
 μοχλοῖς τριαινῶν κηνάτριψον ἱμπαλιν,
 ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχίται ἡμῶν.

573. ἑμῖν. Sic A. Vulgo ἡμῖν.

574. τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Sic bi-
 ni codd. recte. Ita apud Hesychium e
 literarum serie excudi debuit, ubi nunc
 legitur: παλασία, (scr. παλασία) τὰ συ-
 γκεκομμένα σῦκα, καὶ διὰ τοῦ θ', παλά-
 δια (scr. παλάδια) καὶ παλάθη. Pho-
 tius ad hanc glossam citatus: παλάσια,
 τὰ συγκομμένα σῦκα, παλάθη λίγους,
 καὶ παλάδια. εἰσι δὲ ἐξ ἰσχυρῶν ἢ σῦκων
 κεικομμένοι βάλαι πλινθοειδείς. Male in
 impressis παλασίων.

- τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
 τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
 τῆς ἰωνίᾶς τε τῆς πρὸς
 τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
 ὧν ποδοῦμεν, ἀντὶ τούτων
 τήνδε νυνὶ 580
 τὴν θεὸν προσεῖπατε.
 χαῖρε, χαῖρ', ὦ φίλταθ', ὡς
 ἄσμενοῖσιν ἡμῖν ἦλθεσ.
 σὺ γὰρ ἐδάμημεν πόδιω,
 δαίμονα βουλόμενοι 585
 εἰς ἀγρὸν ἀνερούσαι.
 ἦσθα γὰρ τὸ μέγιστον ἡμῖν
 κέρδος, ὦ ποδομένη
 πᾶσιν, ὅπόσοι γεωργι-
 κὸν βίον ἐτρέβομεν. 590
 μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις.
 πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν
 πρὶν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα,
 κἀδάπανα, καὶ φίλα.
 τοῖς ἀγροῖκοισιν γὰρ ἦσθα 595
 χίδρα, καὶ σωτηρία,
 ὥστε σὲ τὰ τ' ἀμπέλια,
 καὶ τὰ νέα συκίδια,
 τᾶλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ,
 προσγελάσονται σε λαβόντ' ἄσμενα. 600

578. Hic versus et sequentes male
 vulgo digesti sunt.

583. ἡμῖνultima brevi, sic flagitante
 metro trochaico. Perperam vulgo ἡμῖν.
 V. praec. legi mallem χαῖρε, χαῖρ', ὦ φι-
 λτάτη γ', ὡς. Nec aliter credo Comi-
 cum scripsisse: nam ultima nominis
 φιλάτη elidi non potest.

593. ἀγροῖκοισιν. Sic recte A. Male
 vulgo ommissum, paragogicum. Versus
 est dimeter trochaicus.

599. Vulgo legitur τᾶλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ
 φυτὰ. qui versus dactylicus est, ut
 quartus hujus cantici. Sed quum praec-
 edant duo pæonici, facillimumque sit
 hunc versum ad idem metrum redigere,
 praetuli:

τᾶλλα θ' ὅσα γ' ἐστὶ φυτὰ.

Nec dubito, quin quartus etiam syllaba
 defectus sit: requiri enim videtur in eo
 pronomen, et multo melius omnia pro-
 cederent, si legeretur:

χαῖρε, χαῖρ', ὦ φιλάτη γ', ὡς
 ἄσμενοῖσιν ἡμῖν ἦλθεσ.
 σὺ γὰρ ἐδάμημεν πόδιω,
 δαίμονα σε βουλόμενοι
 εἰς ἀγρὸν ἀνερούσαι.

Quinque sunt dimetri acatalecti, quorum
 duo primi trochaici, medius ionicus a
 majore, duo ultimi pæonici sunt.

600. προσγελάσονται σε λαβόντ' ἄσμε-
 να. Sic bene A. et primariae edit. In
 B. προσγελάσονται, quod imperite inve-
 xit Ant. Fracinus, et ex Frobeniana in
 alias novitias manavit, reclamante ne-
 mine. Et sane miror editores illos,

- ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἦδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ᾧ θεῶν εὐνοῦσται.
- Ερ. ᾧ σοφώτατοι γεωργοί, τὰμὰ δὴ ξυνίετε
ρήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκούσαι τήνδ', ὅπως ἀπάλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ αὐτῆς ἤρξε Φειδίας πράξας κακῶς· 605
εἶτα Περικλῆς φοβηθεὶς μὴ μετάσχη τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικώς, καὶ τὸν αὐτοδᾶξ τροπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινόν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν·
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
ἐξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ 610
πάντας Ἑλλήνας δακρῦσαι, τοὺς τ' ἐκεῖ, τὲς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἀπαξ τοπρῶτον ἦκουσ', ἐψόφησεν ἄμπελος,
καὶ πῖδος πληγεῖς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πῖδω·
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσαν, ἦδε δ' ἠφανίζετο.
- Τρ. ταῦτα τοῖνον, μὰ τὸν Ἀπόλλω, γῶ πεπύσμη οὐδενός,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόν. [615
- Χο. οὐδ' ἔγωγε, πλὴν γε νυκί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὔσα συγγενῆς ἐκείνου. πολλὰ γ' ἡμᾶς λανθάνει.
- Ερ. κατ', ἐπειδὴ γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις, ὧν ἤρχεσθε,
ἠγγιωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας, 620
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβοῦμεναι,
κἀνπέπιδον τῶν Λακωνῶν τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ' ἄτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι,
τήνδ' ἀπορρήψαντες αἰσχροῦς, τὸν πόλεμον ἀνῆπασαν·
κατὰ τάκειναιον γε κέεθι τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά. 625
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὐτὴ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν τὰς κραάδας κατήσθιον.
- Χο. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεὶ τοι τὴν κορώνειον γ' ἐμοῦ
ἐξέκοψαν, ἦν ἐγὼ φύτευσα κἀξεθρεψάμην.

quī textui scholia subjecerunt, labem non animadvertisse. Nam diserte ait Scholiastes versum esse dimetrum anapesticum acatalectum: et talis est revera, nisi malis choriambicum trimetrum catal. eum appellare. Sed ad utrumvis metri genus referas, omnino legi debet προσγαλάσσουσα.

615. πιασύμην. Sic cum apostropha e-lisum augmentum indicant scriptum in B.

616. ἠκηκόν. Attice. Vulgo ἠκηκίον.

627. οὐδὲν αἰτίων περ ἀνδρῶν. Sic ad metri normam legendum. Mendose in

libris omnibus, οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γα.

In B. plane ommissa ultima particula, multo versu.

628. Suidas: κορώνειος, ὡς φιλόκλειος. ἔστι δὲ εἶδος σικκῆς. ταύτην δὲ καὶ κορώνειον λέγουσιν· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς κόρακι ἵσκει κατὰ τὸ χρωμα.

629. ἦν ἐγὼ φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Quis non videt sic legi debere? Mendosa est librorum omnium lectio, ἦν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην. Claudicat versus in quinto pede. Emendationem præceperat Dawesius, confirmatam Euripidis versu in Medea 1349.

οὐ παίδας, οὐς ἐφύσα κἀξεθρεψάμην.

- Τρ. νῆ Δί, ᾧ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον 630
ἐμβαλόντες, ἐξμεδίμνον κυψέλην ἀπάλεσαν.
- Ερ. κατὰ δ', ὡς ἐκ τῶν ἀγεῶν ξυνῆλθεν οὐργάτης λεῶς,
τὸν τρόπον παλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐλάνθανεν,
ἀλλ', ἄτ' ὦν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλιῶν τὰς ἰσχάδας,
ἔδλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γινώσκοντες εὐ 635
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας, κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐάθουν τὴν θῆδον κεκράγμασι,
πολλάκις φανείσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόδω·
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονοὶ τὰ Βρασιδίου. 640
εἴτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον, ὥσπερ κυνίδι, ἐσπαράττετε.
ἡ πόλις γὰρ ὠχρῶσα, κἀν φόβω καθημένη,
ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἦδιστ' ἦσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ἰρῶντες, ἄς ἔτυπτον, οἱ ξένοι
χρυσίω τῶν ταῦτα ποιοῦντων ἐβούον τὸ στόμα, 645
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους· ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δεῶν
βυρσοπώλης.
- Τρ. παῦε, παῦ, ᾧ δέσποθ' Ἐρμῆ, μὴ λέγε·
ἀλλ' ἔα τὸν ἀνδρ' ἐκείνον, οὔπερ ἔστ', εἶναι κάτω.
οὐ γὰρ ἔστ' ἐκείνος ἀνῆς ἡμέτερος ἔτ', ἀλλὰ σός. 650

630. νῆ Δί, ᾧ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, τὸν λίθον — Hic rursus versus turpiter in libris omnibus claudicat, in quibus ἐνδίκως δῆτ' γ', ἐπὶ κἀμοῦ—dactylo quintam sedem tenente. In B. sic scriptus est:
νῆ Δί, ᾧ μέλι' ἐνδίκως δῆτ', ἐπὶ κἀμοῦ λίθον.

Ad numeros quidem male: sed bene, immo optime factum, quod articulum τὸν omiserit: est enim longe ineptissimum, eumque, si sapuissem, in Morboniam amandassem. En, ni fallor, veram Comici manum!

νῆ Δί, ᾧ μέλ', ἐνδίκως δῆτ', εἴ γε κἀμοῦ, λίθον
ἐμβαλόντες, ἐξμεδίμνον κυψέλην ἀπάλεσαν.

635. ἔδλεπεν. Perperam vulgo ἔδλεπεν.

637. Suidas: δικροῖς, διφροῖς, ξύλοις, διακροῖς. Ἀριστοφάνης δικροῖς ἰάθουν τὴν θῆδον κειράγμασι. τὴν Εἰρήνην λέγων. ἴδει δὲ εἰσὶν ξύλοις, καὶ εἰσὶ κειράγμασι.

VOL. III.

ἰσπιδὴ αἱ ῥήτορες δαμνηγοῦντες, τῇ κραιωνῇ ἱππιδον μὴ ποιῆσαι εἰρήνην.

640. ὡς φρονοὶ τὰ Βρασιδίου. Sic recte et liquido pro φρονοῖ scriptum est in B. ut ad loquendi normam oportuit.

643. ἄττα διαβάλοι τις αὐτῇ. Mendose vulgo ἄττ' ἂν διαβάλοι. Facete autem verbo διαβάλοι usus est pro παραβάλοι.

648. βυρσοπώλης. Vulgo inepte ἰ βυρσοπώλης. Articulum, quem versus respuit, non agnoscit A. Et l'auteur de toutes ces manœuvres étoit un corroyeur. Non vero, ut Berglerus, coriarius ille, LE corroyeur.

650. Vulgo sic legitur hic versus, numeris foedissime corruptis:

οὐ γὰρ ἡμίτερος εἶσ' εἶσ' ἐκείνος ἀνῆς,
ἀλλὰ σός.

In codd. vero sic scriptus est. In A. οὐ γὰρ ἡμίτερος εἶσ' ἐκείνος ἀνῆς, ἀλλὰ σός.

In B.

2 A

ἄτ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκείνον,
 κεί πανούργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
 καὶ λάλος, καὶ συκοφάντης,
 καὶ κύκηθρον, καὶ τάρακτρον,
 ταῦθ' ἀπαξάπαντα νυνὶ
 τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.

- Ερ. ἀλλ' ὅ τι σιωπᾶς, ὦ πρόντια, κάτειπέ μοι.
 ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρὸς γε τοὺς θεωμένους.
 ὄργην γὰρ αὐτοῖς, ὡν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει.
 Τρ. ἦδ' ἀλλὰ πρὸς σέ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
 Ερ. εἴφ', ὅ τι νοεῖς αὐτοῖσι, πρὸς ἔμ', ὦ φιλότατη.
 ἴθ', ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
 εἶέν γ', ἀκούω.—ταῦτ' ἐπικαλεῖς;—μανθάνω.
 ἀκούσαδ' ὑμεῖς, ὡν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
 ἐλθοῦσα, φησὶν, αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλω
 σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
 ἀποχειροτονηθῆναι τρις ἐν τῇ κκλησίᾳ.
 Τρ. ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
 ὁ νοὺς γὰρ ἡμῶν ἦν τότε ἐν τοῖς σκύτεσιν.
 Ερ. ἴθι νῦν ἀκουσον, οἶον ἄρτι μ' ἤρετο·
 ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
 χῶς τις φίλος, κἄσπευθεν εἶναι μὴ μάχας.
 Τρ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακροῦ Κλεώνυμος.
 Ερ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ
 ὁ Κλεώνυμος;
 Τρ. ψυχὴν ἄριστος, πλὴν γ' ὅτι
 οὐκ ἦν ἄθ', οὐπερ φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός.
 εἰ γὰρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
 ἀποβολιμαῖος τῶν ὀπλων ἐγίγνετο.

οὐ γὰρ ἡμίτερος ἴσται κείνος ἀθῆς, ἀλλὰ
 οὐκ.

Non alia mendarum fecundior causa
 quam vocum repositio: singulis in
 suam sedem repositis, sponte enascitur
 venustus tetrameter:

οὐ γὰρ ἴσ' ἐκείνος ἀθῆς ἡμίτερος ἴσ', ἀλ-
 λά σός.

669. ὁ νοὺς γὰρ ἡμῶν ἦν τότε ἐν τοῖς
 σκύτεσιν. Facete: id est, coriarius Cleo
 rempublicam tum regebat.

675. ψυχὴν ἄριστος. Sic bene A. In
 B. ψυχὴν τ' ἄριστος, quod depravatam e

vulgato ψυχὴν γ' ἄριστος. Istud γι in-
 ficetum est: mox aptum est in πλὴν γ'
 ὅτι.

676. οὐπερ φησὶν εἶναι. Libri quidem,
 sed manifesta menda, οὐκ ἦν ἄθ', ὅστις
 φησὶν εἶναι, τοῦ πατρός. In B. ὅστις, ma-
 le pro οὐπερ, quod quum metro repositus
 naret, a sciolo mutatum fuit in ὅστις.
 Notissimus clypei abjector Cleonymus,
 in quem facetus hic est jocus e similitu-
 dine vocum petitus ἀποβολιμαῖος et ὀπα-
 βολιμαῖος.

- Ερ. ἔτι νῦν ἀκουσον, οἶον ἄρτι μ' ἤρετο·
 ὅς τις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ἐν τῇ Πυκί. 680
 Τρ. Ἰπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
 Ερ. αὐτῇ, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;
 ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖς, ὅτι
 αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
 Τρ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδὲν, ἀλλὰ νῦν 685
 ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὢν,
 τοῦτον τέως τὸν ἀνδρα περιεζώσατα.
 Ερ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾶ, τῇ πόλει.
 Τρ. εὐβουλότεροι γενησόμεθα τρόπῳ τινί,
 ὅτι τυγχάνει λυχνοποῖς ὢν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν 690
 ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα·
 νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχον βουλευόμεν.
 Ερ. ὦ, ὦ.
 οἶά μ' ἐκέλευσεν ἀναπτυθέσθαι σου.
 Τρ. τὰ τί;
 Ερ. πᾶμπολλα, καὶ τὰρχαῖ' ἂ κατέλιπεν τότε.
 πρῶτον δ', ὅ τι πρᾶττει Σοφοκλῆς, ἀνήγετο. 695
 εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θάυμαστον.
 Τρ. τὸ τί;
 Ερ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
 Τρ. Σιμωνίδης; πῶς;
 Ερ. ὅτι, γέρον ὢν καὶ σαπρὸς,
 κέρδους ἕκατι κἄν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
 Τρ. τί θαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν;
 ἀπέθανεν, 700

682. τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις; Bo-
 na haec lectio Ant. Fracino debetur. In
 B. πῶς abest. In A. ut in primariis c-
 dicit. τὴν κεφαλὴν σου περιάγεις.

689. γενησόμεθα. Sic A. Vulgo γινη-
 σόμεθα.

695. ἔτι πρᾶττει. Sic recte in B. In
 A. πρᾶττει. Vulgo ἔτι πρᾶττει.

699. ἐπὶ ῥιπὸς. Sic optime in B.
 ut et apud scriptores omnes, qui prover-
 bialem hunc versum laudarunt. Suidas:
 σαπρὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιού. Σιμωνίδης
 γέρον ὢν καὶ σαπρὸς κέρδους ἕκατι κἄν ἐπὶ
 ῥιπὸς πλέοι. Casaubonus ad Athenæum
 xiv. 21. Paulisper inque moralis senten-
 tia formam immutatam senarium hunc

profert Plutarchus de Pythia Oraculis
 p. 405. B.

Σιδῶ φίλοντος κἄν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
 Et sic emendate legitur in Excerptis
 Grotii pag. 933. Insulsissime vulgo a-
 pud Comicum ἐπὶ τῆς ῥιπὸς. Vide not.
 ad Plut. 1065.

700. τί θαί; Κρατῖνος. Sic optime
 scriptum in B. quod absque eo facile
 reponi poterat. Vulgo mendose τί θέ;
 tanquam si δῑ produci posset ante te-
 nuem et liquidam. Vide quæ notavimus
 ad Thesm. 169.—ἔστιν; vivitne? estne
 adhuc in vivis? Vide not. ad Euripidis
 Hecubam 312.

ὄθ' οἱ Λάκωνες ἐπέβαλον.

Ερ.
Τρ.

τί παθῶν;
ὄ τι;

ἀρακιάσας. οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ὄρων πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χ' ἄτρεα πῶς ἄττ' οἶσι γεγενῆσθαι τῇ πόλει;
ἄστ' οὐδέποτ', ἄ δέσποιν', ἀφεξόμεσθ' ἀ σου. 705

Ερ.

ἴδι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναικῶ σαυτῶ τήνδε· κἄτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικίῳν, ἐκποιοῦ σαυτῶ βότρυς.

Τρ.

ἂ φιλτάτη, δεῦρ' ἔλθε, καὶ δὸς μοι κύσαι.
ἄρ' ἂν βλαβῆται διὰ χρόνου τι σοὶ δοκῶ, 710

Ερ.

οὐκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν

Τρ.

ἀπάγαγε τῇ Βουλῇ λαβὼν, ἥσπερ ποτ' ἦν.
ἂ μακαρία Βουλῆ σὺ τῆς Θεωρίας, 715
ὅσον βοφήσεις ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν·
ὄσας δὲ κατέδει χολικὰς ἐφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ἂ φίλ' Ἐρμῆ, χαῖρε πολλά.

Ερ.

καὶ σύ γε
ἂ ἄνθρωπε, χαίρων ἄπιθι, καὶ μέμνησό μου.

Τρ.

ἂ κἀνάσ', οἰκαδ', οἰκαδ' ἀποπετώμεθα. 720

Ερ.

οὐκ ἐνθάδ', ἂ τάν ἐστι.

Τρ.

ποῖ γὰρ οἴχεται;

Ερ.

ὑφ' ἄρματ' ἔλθων Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.

Τρ.

πῶθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἔξει σιτία;

Ερ.

τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.

703. ἴδων. Sic bene A. Vulgo ἴδων. In eodem cod. bene v. seq. scriptum πῶς ἄττ'. Perperam vulgo spiritum aspero notatur postrema vocula.

711. τῆς Ὀπώρας κατιλάσας. In Conc. 1082.

ποτίρας προτίρας οὖν κατιλάσας ἀσπυλλῶν;

715. ἂ μακαρία Βουλῆ σὺ τῆς Θεωρίας. Fæda in omnibus libris menda, sed quæ facillime poterat elui. ἂ μακαρία σὺ Βουλῆ τῆς—spondeo quartam sedem tenente.

716. Ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν. Quia in triduum supplicationes decerni solebant.

717. κατιδί. Sic bene scriptum in B. Perperam vulgo κατιδί. Vide not. ad Conc. 595.

724. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται. Schol. ἀμβροσίαν ἀντὶ τοῦ, τὴν κόπρον. Nec apud deos manenti scarabeo suavius quidquam dari poterat, juxta illud, quod dixit famulus initio fabulæ:

ἴσταν δὲς παλὸς ἡσπυλλῶτος.
σιτημῆμῆς γὰρ φησὶν ἰσπυλλῶτος.

Τρ.

πῶς δῆτ' ἐγὼ καταθήσομαι;

Ερ.

θάρρει, καλῶς· 725

Τρ.

τηθὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν.
δεῦρ', ἂ κόραι,
ἔπεσθον ἄμ' ἐμοὶ θᾶπτον, ὡς πολλοὶ πάντων
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.

Χορός.

ἀλλ' ἴθι χαίρων ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκευὴ παραδόντες,
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῶζειν, ὡς εἰδώσει μάλιστα 730
περὶ τὰς σκηρὰς πλεῖστοι κλέπται κυπιάζειν καὶ κακοποιεῖν,
ἀλλὰ φύλαττε σὺ ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὐ τοῖσι θεαλαῖς
ἦν ἔχομεν ἰδὼν, λόγον εἴπωμεν, χῆσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε.

Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμωδοποιητῆς
αὐτὸν ἐπῆγει πρὸς τὸ θᾶπτον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίσεισι.
εἰ δ' οὖν εἰκὸς τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἀριστος
κωμωδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότητος γεγενῆται,
ἄξιός ἐῖναι φῆσ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος ἡμῶν.
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀνιπάλους μόνος ἀνθρώπων κἀπέταυσεν
ἐς τὰ ῥάκια σκώπλοντας ἀεὶ, καὶ τοῖς φθειροῖσι πολεμῆντας·
τῆς δ' Ἡρακλείας τῆς μάτλοντας, καὶ τῆς πεινῶντας ἐκείνης,
τοὺς φεύγοντας, κᾶξαπατῶντας, καὶ τυπιομένους ἐπίτηδες,
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος· καὶ τοὺς δούλους κατέταυσεν,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεὶ, καὶ τούτους οὐνεκα τοῦθι,
ἴν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ, τὰς πλεγὰς εἴτ' ἀνέροιτο·

725. θάρρει. Sic scribi debuit. Male vulgo θάρρει, quod Tragicis relinquentum.

728. ἰστυκότες. Perperam in A. ἰστυκότες. Frequens ista permutatio. Vide ad Thesm. 158.

733. ἦν ἔχομεν ἰδὼν, λόγον εἴπωμεν, χῆσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει γε. Sic plane scriptum in A. Vulgo λόγων reclamante metro, ommissaque in fine versus particula γε. Depravatissima in B. lectio, ἦν ἔχομεν ἰδὼν λόγον εἴπωμεν, ὅσα τε νοῦς ἔχει. Nomen ἰδὼν eleganter adhibent Græci pro modo et ratione cuiuscunque rei, ut observat Kusterus ad ista in Equit. 1015.

Φράζει, Ἐπιχθιδῆ, λογίω ἰδὼν—
Sed ibi quum versum hunc Pacis laudaret, animadvertere poterat numeris eum solutum esse, proinde falsam esse lectionem, nec in eo λόγων ἰδὼν eodem modo

construi posse, quo in Equitum versu λογίω ἰδὼν. Valet istud ἦν ἔχομεν ἰδὼν, qui ratione possumus, vel qua ratione solemus. Jam vero quid sibi vult Florens? Neque vero λόγων, qui est iambus, turbare debet. Nam magister Hephæstion testatur apud Tragicos et Comicos iambum inter anapestos locum habere. Dixerit ergo etiam magister ille in eodem anapestico versu locum habere iambum et molossum. Ad istum modum versum dime-tire:

ἦν ἔχο | μιν ἰδὼν | λόγων | εἴπωμεν |
χῆσα τε | νοῦς αὐ | τος ἔχει.

Mallem dixisset anapesticum metrum omnes pedes admittere, quod musicæ rudibus per esset commodum.

745. ἴν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πλεγὰς, εἴτ' ἀνέροιτο. Sic optime Dawesius. Manifesto vitio laborat versus in libris, nisi Hephæstio dixerit etiam σπυδ

Ἦ ακοδόαιμον, τί τὸ δέριμ' ἔπαθες; μῶν ὑστρίχης εἰσέβαλέν σοι
 ἐς τὰς πλευρὰς πολλὴ γράϊα, κἀδενδρολόμησε τὰ γῶτα; ---
 τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόβρον, καὶ βωμολοχεύματ' ἀλεννή,
 ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν, κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας
 ἔπεσιν μεάλοις, καὶ διανοίαις, καὶ σκάμμασιν ἐκ ἀλοραίοις,
 οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμωδῶν, οὐδὲ γυναῖκας. [750
 ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργὴν τιν' ἔχων, τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖ,
 διαβὰς βυρσῶν ὄσμας δεινὰς, κἀπειλὰς βορβοροθύμους.
 καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρχαρόδοντι,
 οὗ δεινότεταί μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτίνες ἔλαμπον,
 ἐκάλον δὲ κύκλω κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων ἐλιχμῶνλο
 περὶ τὴν κεφαλὴν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλεθρον τέλοκίας,
 φώκης δ' ὄσμη, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτες, πρῶκλον δὲ καμήλω.
 τοιέτων ἰδῶν τέρας οὐ κατέδεισ'. ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν πολεμίζων,
 ἀντίχον ἀεὶ, καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ἂν οὐνεκα νυνὶ 760
 ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς, καὶ μνήμονας εἶναι.
 καὶ γὰρ πρότερον πρᾶξας καλὰ νῆν, ἔχι παλαίσθρας περιουσίῶν
 παῖδας ἐπέειπον. ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς ἐχώρουν,
 παῦρ ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρασχῶν τὰ δέουσα.

πρὸς ταῦτα χρεῶν εἶναι μετ' ἐμοῦ 763

καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς παῖδας.

καὶ τοῖς Φαλακροῖσι παραינוῦμεν

ἔσπουδάξω περὶ τῆς νίκης.

πᾶς γὰρ τις ἐρεῖ, νικῶντος ἐμοῦ,

κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις. 770

Φέρε τῷ Φαλακρῷ, δὸς τῷ Φαλακρῷ

τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ φαίρει

γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν,

ἀνδρὸς τὸ μέτωπον ἔχοντος.

Tragicos et Comicos trochaum inter anapaestios locum habere. Sic enim vulgo legitur:

ἢ ὁ σύνδικος σκάψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς ἰκανίοντο.

Nihil apud Comicum frequentius occurrit, quam *ἴτα* sic inter participium et verbum positum, qua de structura videndus Kœnius ad Corinthum de Dial. Att. §. lxxiv. Distinctionem in hoc versu male posuit typheta.

752. Recitati jam fuerant hi versus in *Vesparum* parabasi, unde huc eos transtulit Comicus.

756. οἰμωξομένων. Perperam in A. οἰμωξομένων, ut vulgo legebatur in Vesp. 1035.

760. ἂν οὐνεκα. Perperam vulgo ἴτα.

761. ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς. Sic recte in B. collocata voces, quas transpositas impressi exhibent cum versu labe, *εἰκὸς ὑμᾶς*. In A. idem binarum vocum ordo; sed aliqui male mulcatus versus: ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς δὴ, καὶ μνήμονας εἶναι.

764. Perperam vulgo hic versus in duos divisus.

Ημ.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους

ἀπωσαμένη, μετ' ἐμοῦ

τοῦ φίλου χόρευσον,

κλείουσα θεῶν τε γάμους,

ἀνδρῶν τε δαίτας,

καὶ θαλίας μακάρων. 780

σοὶ γὰρ τὰδ' ἐξ ἀρχῆς μέλει.

ἦν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν

ἀντιβολῆ μετὰ τῶν

παιδῶν χορευῆσαι,

μηδ' ὑπακούσης, μήτ' ἔλ-

θης συνέριδος αὐτοῖς. 785

ἀλλὰ νόμιζε πάντας

ὄρτυγας οἰκογενεῖς,

γυλιαύχενας ὄρχηστὰς

ναννοφυεῖς, σφουβάδων 790

ἀποκνίσματα,

μηχανοδίφας.

καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατήρ,

ὁ παρ' ἐλπίδας

εἶχε τὸ δρᾶμα, γαλῆν

τῆς ἐσπέρας ἀπάγξαι. 795

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων

δαμώματα καλλικόμων

τὸν σοφὸν ποιητῆν

ὑμνεῖν, ὅταν ἦρινά μὲν 800

783. ἀντιβολῆ μετὰ τῶν παιδῶν χορευῆσαι.

Sic scripti et distincti hi versus in codd. recte. Vulgatum ἀντιβολῆ solæcum est.

789. γυλιαύχενας. Suidas: τοὺς μακροτραχήλους. Sic figura magis erant ridicula, si exiguum staturam longum exciperet collum.

790. Hesy chius: σφουβάδες, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ σφουβάτων εἰ δὲ, σφουβάδας. Vide Piersonum ad Marin in σχινδαλίος.

797. Versus sunt Stesichori in Orestia:

ταῦδ' ἔχρη Χαρίτων
 δαμώματα καλλικόμων ὕμνῳ,
 Φρὺγιον μίλος ἔξυρὸνδ', ἀδρῶς
 ἦρεσ' ἰσπερχομένου.

Hesy chius: δαμώματα, κοινώματα, ἐρμωσιώματα. Carmina quæ publice cantantur.

800. ἦρινά. Sic bene scriptum in his codd. Neutrum est plurale adverbialiter adhibitum. Perperam vulgo et metro reclamante ἦρινά, quod cum φωνῇ tanquam epitheton conjungunt. Ordo est: ὅταν μὲν ἦρινά χελιδόνι ἔξερνῃ, κίλαδ' ὦ φωνῇ. Ut hic ἦρινά vetero tempore, sive in Antipatri Sidonii Epigr. xxvi. ἔθρινά sub *auroram* significat, quod vocabulum gemella menda in vulgatis anthologiae libris invaserat: legebatur enim ἔθρινά. Integrum epigramma proponam:

Κερίδα, τὰν ἔθρινά, χελιδόνιδον ἄμα φωνῇ.

Φωνῆ χειλιδῶν
 ἐξομένη κελαδῆ,
 χορὸν δὲ μὴ χῆ Μόρσιμος,
 μηδὲ Μελάνδιος· οὐ δὴ
 πικροτάτην ὅπα γη- 805
 ρύσαντος ἤκουσ',
 ἤνικα τῶν τραγωδῶν
 τὸν χορὸν εἶχον ἀδελ-
 φός τε καὶ αὐτὸς, ἀμφω
 Γοργόνες ὀψοφάγοι, 810
 βατιδοσκόποι, ἀρπυιαί,
 γραυσόβαι, μιαρὸι,
 τραγομάσχαλοι,
 ἰχθυολύμαι·
 ὧν καταχρεμψαμένη 815
 μέγα καὶ πλατὺ,
 Μοῦσα θεὰ, μετ' ἐμοῦ
 ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΟΙΚΕΤΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

Τρ. ΩΣ χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐδὺ τῶν θεῶν.
 ἔγωγέ τοι πεπύνηκα κομιδῆ τῷ σκέλη. 820
 μικροὶ δ' ὄραν ἄνωθεν ἦσ' ἔμοιγέ τοι·
 ἀπ' οὐρανοῦ φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ·
 ἐντευθενὶ δὲ πολὺ τι κακοηδέστεροι.
 Οἱ. ὦ δέσποδ', ἦκεις;
 Τρ. ὡς ἐγὼ πυνθόμην τινός.
 Οἱ. τί δ' ἔπαδες;
 Τρ. ἤλγουν τῷ σκέλη, μακρὰν ὁδὸν 825
 διεληλυθώς.

μυλομένην, ἴσων Παλλάδος ἀκρόναι,
 τὸν τι κρηταρίοντα πολυροϊσθηται ἄ-
 τρακτον,
 κλωστήρα τριπτάς εὐδρομον ἀρπυϊό-
 ναι,
 καὶ πῆνας, καὶ τὸνδε φιληλάκων κα-
 λαθίσκον,
 εἰσμένος ἀσκητοῦ καὶ τολῆπης φύλα-
 κα,

παῖς ἀγαθοῦ Τιτίλλου Διοκλῆος, ἁ φι-
 λοργός,

ἱεροκλῆων Κούρα θήκατο διασπείδι.
 Κύρα ἱεροκλῆων διασπείδι est Minerva.
 Male in Analectis nostris excusum fuit
 κόρα.

820. τῷ σκέλη, ut mox quinto abline
 versu et Thesm. 24. Vulgo minus bene
 hic legitur τὰ σκέλη.

Οἱ. ἴδι νυν, κάτειπέ μοι.
 Τρ. τὸ τί;
 Οἱ. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
 πλανώμενον, πλὴν σαυτὸν;
 Τρ. οὐκ, εἰ μὴ γε που
 ψυχὰς δὺ ἢ τρεῖς διδυραμβοδιδασκάλων.
 Οἱ. τί δ' ἔδραν;
 Τρ. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώμεναι, 830
 τὰς ἐνδιαεριανερηνιχέτους τινάς.
 Οἱ. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἄ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
 ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
 Τρ. μάλιστα.
 Οἱ. καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
 Τρ. Ἴων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι 835
 ἐνθάδε τὸν Αἰῶνα ποδ', ὥστε γ' εὐθέως
 Αἰῶνα αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ΑΣΤΕΡΑ.
 Οἱ. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
 οἱ καόμενοι θέουσιν;
 Τρ. ἀπὸ δειπνοῦ τινὲς
 τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων, 840
 ἱπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἱπνοῖσι πῦρ.
 ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβῶν,
 καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ δέρμαιν ὕδωρ·
 στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῆδε κουρίδιον λέχος.
 καὶ ταῦτα δράσας ἦκε δεῦρ' αἰθῆς πάλιν 845
 ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῆ Βουλῆ τέως.
 Οἱ. πῶθεν δ' ἔλαβες ταῦτα;
 Τρ. πῶθεν; ἐκ τῶν οὐρανοῦν.

830. ξυνελέγοντ'. Sic libri. Non mi-
 nus apte quadraret activa forma ξυνέλι-
 γον. Acharn. 378.

835. De Ionis Chii memoria optime
 meritus est Criticorum princeps Rich.
 Bentley in Epist. ad Jo. Millium.
 Fecerat Ion dithyrambum cujus initium
 a Scholiasta et Suida in διδυραμβοδιδά-
 σκαλι prolatum:

ἄων ἀμειβομένων ἀστὴρα μίναμιν,
 Ἄσιλον λινοκρίνονα κρέζωμον.
 VOL. III.

Inde Comici jocus.

847. Vulgo sic legitur hic versus:
 πῶθεν δ' ἔλαβες ταῦτα σὺ;

πῶθεν; ἐκ τῶν οὐρανοῦν.
 Inepta lectio. Quid sibi vult ταῦτα?
 has res, negotia ista? ces choses là. En
 unquam duas mulieres designans sic a-
 liquis locutus est? Scripserat Comi-
 cus:

πῶθεν δ' ἔλαβες ταῦτα;
 πῶθεν; ἐκ τῶν οὐρανοῦν.
 ταῦτα dualis est, ultima longa. Unde
 nam vero has accepisti mulierculas? Quum
 accentum male notasset incautus libra-
 rius, metrum vacillare animadvertens
 2 2

- Oι. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον,
εἰ πορνοβοσκοῦσ', ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
- Τρ. οὐκ' ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτων τινές. 850
- Oι. ἄγε νυν ἴωμεν. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτη τι;
- Τρ. μηδέν. οὐ γὰρ ἐδέλησκει φαγεῖν,
οὔτ' ἄρτον, οὔτε μᾶζαν, εἰωδυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
- Oι. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεικάνην σκευαστέον; 855
- Xo. εὐδαιμονικῶς ὁ πρῆσ-
βύτης, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν ὅτε πρᾶττει.
- Τρ. τί δῆτ', ἐπειδὴν νυμφίον μ' ὄρατε λαμπρὸν ὄντα;
- Xo. ζηλωτὸς ἔσει, γέρον, 860
αὐδῆς νέος ἂν πάλιν,
μύρω κατάλειπτος.
- Τρ. οἴμαι. τί δῆτ', ὅταν ξυῶν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;
- Xo. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.

sciolus fulerum infersit eò, quod ille si-
bi habeat: nos eo non indigemus.

ταύτη, dualis feminini generis, ut A-
charn. 527. πῆρα.

855. λείχειν; ἄρ' αὐτῇ καὶ λεικάνην
σκευαστέον; Hæc est optima lectio. Ma-
le autem olim excusum καὶ κανᾶ, quod
certe depravatam est. Quid enim, obse-
cro, canistris usus est Oporæ, cui Trygæus
nec panem, nec mazam, nec aliud quic-
quam apponendam esse dixerat, quia
ambrosiam apud superos *lingere* solita,
mortales cibos fastidit? Quis unquam
conjectura ariolari potuit, cur famulus
querat, an ei *canistra* parare debeat?
Nonne hic versus pro insulsissimo habe-
ri debuit? Non aliter eum exhibent A. et
princeps editio. In secunda excusum, καὶ
κανίσκουστίον, sic conjunctim, ut procul
dubio scriptum reperit in codice quo usus
est Bern. Junta. In B. scriptum, ἄρ'
αὐτῇ κανᾶστίον σκευαστέον; Demum Ant.
Fracinus edidit, ἄρ' αὐτῇ καὶ κανᾶστίον
σκευαστέον; quam ineptissimam lectio-
nem receperunt Veneti, et tanto proba-
vit opere Berglerus, ut eam in versione
expresserit. *Lingere, inquis? ergo ei hic
etiam paranda erit.* Ambrosia scilicet.

Scitum profecto coquum, qui ambrosiam
etiam parare potuerit! Sunt ista omnia
nihil aliud quam librariorum alucinatio-
nes, perinde spernendæ. Serus quidem,
sed non falsus acuminis fuisse mihi vi-
deor, qui veras lectionis vestigia tandem
deprehenderim, salsumque Comico red-
diderim jocos, ex illo genere, quo ma-
xime delectatur. Est autem nequissi-
mus. Quo Trygæus usus fuerat verbo
λείχειν, id alio sensu accipit famulus,
nempe pro *medias lambere viros*: ideo-
que percontatur, an mulieri pelvim pa-
rare debeat, in quam τὴν ἀπόστρωτον
δρόσον, inmundum expuat rorem, et
sumta aqua spurcitiam oris abluat.
Sensui hujus versus declarando pæne
suffecerit Martialis distichon, quod ex-
hibuimus ad Ran. 1308.

856. Vulgo legitur perquam inficete:
εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρῆσ-
βύτης, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν,
τανῦν τᾶδε πρᾶττει.

Particulam γι in primo versiculo inser-
tam non agnoscit A. Reliquas sordes
ipsi purgavimus. Ordo est: ὁ πρῆσβύ-
της ὄρα, ὅσα γ' ἔστ' ἰδεῖν, εὐδαιμονικῶς τα-
νῦν πρᾶττει.

- Τρ. οὐκουν δικαίως; ὅςεις, εἰς ὄχημα κανθάρου βᾶς, 865
ἔσωσα τοὺς Ἑλληνας, ὥστ' ἐν τοῖς ἀγεῦσιν αὐτοὺς
ἀπαντας ὄντας ἀσφαλῶς κινεῖν τε καὶ καθεύδειν.
- Oι. ἡ παῖς λέλουται, καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλὰ
ὁ πωλακοὺς πέπεπται, σησαμοὺς ξυμπλάττεται,
καὶ τᾶλλ' ἀπαξάπαντα· τοῦ πῆους δὲ δεῖ. 870
- Τρ. ἴδι νυν ἀποδώμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ Βουλῇ.
- Oι. τίς ἔσθ' αὐτῆ; τί φῆς;
- Τρ. αὐτῆ Θεωρία ἔστιν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶναδ' ὑποπεπωκότες·
σάφ' ἴσθι, κἀλήφθῃ γε μόλις. 875
- Oι. ὦ δέσποτα,
ὄσσην ἔχει τὴν πρᾶκτοπεντετηρίδα.
- Τρ. εἶεν· τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος; τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ Βουλῇ λαβῶν;
οὗτος, τί περιγράφεις;
- Oι. τὸ δεῖν, ἐς Ἰσθμια
σκηνὴν ἑμαυτοῦ τῶ πῆει καταλαμβάνα. 880
- Τρ. οὐπα λέγεθ' ὑμεῖς, τίς ὁ φυλάξων; δεῦρο σύ.
καταθήσομαι γὰρ εἰς μέσους αὐτοὺς ἄγων.
ἐκείνοσὶ νεύει.
- Oι. τίς;
- Τρ. ὄστις; Ἀριφραδῆς,
ἄγειν παρ' αὐτὸν ἀντιβολῶν.
- Oι. ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζῶμον αὐτῆς προσπεσῶν ἐκλάψεται. 885
- Τρ. ἄγε δὴ σὺ κατάδου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
Βουλῇ, Πρυτάνεις, ὄρατε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐδέως ἄραντας ὑμᾶς τῶ σκέλη

869. σεσαμοῦς. Sic legendum: non,
ut vulgo, σησαμῆ. In A. scriptum ση-
σάμοις.

874. ὑποπιστικῶτες. Sic bene A. quod
e Scholiastæ expositione in textum me-
rito revocavit Berglerus. In aliis libris
est ὑποπιστικῶτες, quæ sæpissime per-
mutari observavi ad Lys. 395. Conc.
140.

876. πρᾶκτοπεντετηρίδα. Quia Brau-

roniu quinto quoque anno agitabantur.
Vide Meursium in Græcia Feriata.

879. Locus paulo obscurior, Berglerio
neutiquam intellectus. Conspecta The-
oria, famulus libidine inflammatus, ne
rumpatur tentigine, manu utitur amica.
Inde facile omnia explicantur.

885. Vide secundam parabasin Equi-
um v. 1274.

ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν. 890
 τουτὶ δ' ὄρατε τούπτανιον ὑμῖν καλόν.
 διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' ἐνταῦθα γὰρ
 πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ Βουλῇ ποτ' ἦν.
 ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθύς ἔξεσται ποιεῖν
 ταύτην ἔχουσιν αὖριον καλὸν πᾶν, 895
 ἐπὶ γῆς παλαιαῖν, τετραποδηδὸν ἐστάναι,
 καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
 παλῖν, ὀρύττειν, πῦξ ὁμοῦ καὶ τῷ πῆει·
 τρίτη δὲ μετὰ ταῦθ' ἵπποδρομίαν ἄξετε,
 ἥνικα γε κέλης κέλητα παρακλητηεῖ, 900
 ἄρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα,
 φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται·
 ἔτεροι δὲ κείσονται γ' ἀπεψωλημένοι
 περὶ ταῖσι κάμπαις ἥνιοχοι πεπτωκότες.
 ἀλλ', ὦ Πρωτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν. 905
 ἴδ', ὡς προθύμως ὁ Πρωτανὶς παρεδέξατο.
 ἀλλ' οὐκ ἂν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
 ἀλλ' εὖρον ἂν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.
 Χο. ἡ χρυσὸς ἀνῆς πολί-
 τῆς ἐστὶν ἅπασιν, ὅσ-

890. ἀνάρρυσιν vocabatur secundus
 Apaturiorum dies. Sed obscena in his
 est allusio ad τὴν τοῦ σπέρματος βύσιν.

891. τούπτανιον ὑμῖν καλόν. Sic bene
 A. omisa particula ὡς, quæ vulgo, me-
 tro reclamante, inseritur. ἵπτανιον co-
 quinam significat. Sed impudentissimus
 iste obscenas interea partes Theoriae mon-
 strat. Propterea dixit κικᾶσται. Nam
 pars illa tanquam fumo nigra est, διὰ τὰς
 τρίχας. E notis Florentis.

892. διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικεν ἄρ' ἐν-
 ταῦθα γὰρ. Monui ad Pl. 815. versum
 hunc sic legendum esse. Vulgo κικᾶ-
 σται ἄρ'. Sed Secunda in κικᾶσται brevis
 est: proinde claudicat versus ex illa
 scriptura.

900. ἥνικα γι. Sic bene A. In B.
 ἥνικα δὲ, reclamante metro: vulgo ἥνικα
 ἢ contra loquendi usum.

906. ἴδ', ὡς προθύμως. Perperam
 vulgo ἴδ' ὡς προθύμως. In B. scriptum,
 θίασ' ὡς—glossa scilicet pro genuina lec-
 tione, quam reposuimus. Nihil est in
 superioribus, quod facile non intelliga-

tur e notis in precedentiibus fabulas. τε-
 τραποδηδὸν ἱστᾶναι schema innuit, de quo
 ad Lys. 231. et ad Eq. 1386. κίλιν in
 re venerea quid sit, declaratum in nota
 ad Lys. 60. Faceta in metaphora per-
 gens, ἄρματα v. 901. dicit pro σώματα.
 Explicatur προσκινήσεται e Lysistratæ v.
 227.

κακῶς παρῆξιν, καὶ χεῖρ προσκινήσεται.
 Denique languentis penis post rem po-
 ractam imago postremis versibus depin-
 gitur.

907. Prytanum avaritiam carpit, ut qui
 gratis petitorum nullum in Senatuum admit-
 terent, indiciarum forensium nomen præ-
 tezentes. Vulgo enim dicebant: ἱερχομεῖν
 ἔστιν, οὐ δυνάμιθα εἰσάγειν. Etsi non tam
 amarent ἱερχομεῖν, quam τοὺς ἔχοντάς τε
 ἢ τὰς χεῖρας. Verba sunt Sam. Petiti
 ad Leg. Att. p. 273. Alludit etiam ad
 ἱερχομεῖν τὴν χεῖρα, quod προτίθειν dixit
 in Thesm. 937.

ὁ Πρωτανὶς, περὶ τῆς διέξαις, ἥσπερ Φιλῆς
 κολίτην ποσειδῶν, ἀργύριον ἦν τὸ ἴδιον.

τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.
 Τρ. ὅταν τρυγᾷτ', εἴσεσθε πολλῶ μάλλον οἶός εἰμι.
 Χο. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
 σωτήρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
 θρώποις γεγένησαι. 915
 Τρ. φήσεις, ἐπειδὴν ἐκπίης οἴνου νέου λεπαστήν.
 Χο. καὶ, πλὴν γε τῶν θεῶν, αἰεὶ σ' ἠγησόμεσθα πρῶτον.
 Τρ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
 Τρυγαῖος ὠθμονεύς ἐγώ,
 δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων τὸν δημότην ὄμιλον, 920
 καὶ τὸν γεωργικὸν λαόν, Ἵπέρβολόν τε παύσας.
 Χο. ἄγε δὴ, τί νῶν ἐντευθενὶ ποιητέον;
 Τρ. τί δ' ἄλλο γ', ἢ ταύτην χύτραις ἰδρυτέον;

916. φήσεις, ἰσιδᾶν ἱερχομεῖν οἴνου νέου
 λεπαστήν. Olim legebant φήσεις, τί δὴτ'
 ἰσιδᾶν ἱερχομεῖν οἴνου νέου λεπαστήν. Sic ve-
 ro versus justo longior est, in quo pes
 totus redundat. In A. vox νέου omisa:
 in B. vocula τί δὴτ' omisa, sententia
 affirmativa, absque interrogationis signo
 in fine. Verum hoc est et sincerum.

φήσεις, ἰσιδᾶν ἱερχομεῖν οἴνου νέου λεπαστήν.
 In duabus primariis editt. legitur hic
 versus, ut scriptus est in A.

φήσεις τί δὴτ', ἰσιδᾶν ἱερχομεῖν οἴνου λε-
 παστήν;

mendose, quia spondeus est in sexta se-
 de. Ant. Fracinus vocem νέου e codice
 inseruit; recte quidem: nam in ea vis
 major est sententiæ: sed spurias voces,
 quæ ejiciendæ erant, male retinuit. Le-
 ctionem ab eo inrectam exhibent novis-
 simæ editiones, juxta quam versus justo
 longior est, toto pede extra numerum
 excurrente. Vera est ea, quam in cod.
 B. serius quam par fuerat animadver-
 sam, reponimus. Nec tamen codices
 excutiendi erant, ut ex illis erueretur
 hæc lectio. Si vel Kusterus vel ego
 editiones diligentius inspexissemus, eam-
 pse, plane ut hic proposita est, reperis-
 semus in Frobeniana et in binis minori-
 bus Batavis. Scilicet vidit Gelenius,
 qui sic e conjectura emendavit, voculas
 τί δὴτ' a mala manu huc revocatas fuisse
 e v. 863. Eadem sententia sic affir-
 mative sine interrogatione expressa est
 Equit. 1388.

918. Τρυγαῖος ὠθμονεύς ἐγώ. Hic et
 sequens versiculus in unum vulgo con-
 juncti sunt, omisso nomine Τρυγαῖος.

Ut eos exhlbul, sic scripti et digesti sunt
 in B. Metri autem ratio requirit, ut
 scribatur, ὠθμονεύς quod cod. B. exhibet
 ὠθμονεύς.

Prima in Ἀθμονεύς corripitur. Dicitur
 autem per crasin Atticam ὠθμονεύς pro
 ὠθμονεύς, ut ὄρχων, ὠττοκός, ὠττοκί-
 στων. Vide ad Nub. 1274. Hujusmodi
 occurrunt infinita. Sic vero scribi in
 senario ex metrica ratione minime ne-
 cesse erat, et optime constat metrum in
 vulgata lectione:

πολλῶν | γὰρ ὦ | μιν ἄξ | ιος Ἀθ | μο-
 νευ | ὠθων.

Alibi occupatum animam habebat Daw-
 esius, quando numeros illos vitii dam-
 navit. Quod autem pro ἄξιος reponat
 αἰτίος, ut in Acharn. v. 633. id non ita
 hic probō, ut in altero loco. Illic sen-
 tentia ex ipsa colligitur Chorum signifi-
 care velle, poetam suum Atheniensibus
 bonorum multorum causam existisse:
 φρεῖν δ' ἴσκει πολλῶν ἀγαθῶν αἰτίος
 ὅμιν ὁ ποιητής.

Hic vero πολλῶν ἄξιος sententia satis
 aptum est, ut locum tueri possit: nec
 video cur πολλῶν ἄξιος, ut πολλῶν ἄξιος,
 græce non dicatur. Hoc forte observo
 in Lysia: orat. contra Theomnestum in-
 itio: νυνὶ δὲ αἰσχρόν μοι εἶναι δοκεῖ, περὶ
 τοῦ πατρὸς, οὕτω πολλοῦ ἄξιου γαργυρημέ-
 νου καὶ ὑμῖν καὶ τῇ πόλει, μὴ τιμωρόσα-
 σθαι τὸν ταῦτ' ἰερῆτά. In πολλῶν ἄξιος
 ellipsis est substantivὶ τιμῶν, vel similis
 alius.

923. Vide Suidam in χύτραις ἰδρυ-
 τέον.

- Χο. χύτραισιν; ὡσπερ μεμφόμενον Ἐρμίδιον;
 Τρ. τί δαί δοκεῖ; βούλεσθε Λαρινῶ βοῖ;
 Χο. βοῖ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποῖ δέοι.
 Τρ. ἀλλ' οἱ παχείαι καὶ μεγάλη;
 Χο. μὴ, μὴ.
 Τρ. τίη;
 Χο. ἵνα μὴ γένηται Θεαγένους ὑπνία.
 Τρ. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν;
 Χο. οἱ.
 Τρ. οἱ;
 Χο. καὶ μὰ Δι'.
 Τρ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ' Ἴωνικὸν 920
 τὸ ρῆμά γ'.
 Χο. ἐπίτηδές γ', ἴν', εἰ τῇ κλησίᾳ
 ὡς χρηὴ πολεμεῖν λέγοι τις, οἱ καθήμενοι
 ὑπὸ τοῦ δέους λέγασ' Ἴωνικῶς Οἱ.---
 Τρ. εὖ τοι λέγεις.
 Χο. καὶ τὰλλα γ' ὧσιν ἦπιοι.
 ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀνοῖ τοὺς τρόπους, 925
 καὶ τοῖσι συμμαχοῖσι πρῶτοροι πολυ.
 Τρ. ἴδι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβάν.
 ἐγὼ δὲ ποριῶ βωμὸν ἐφ' οὔτου θύσομεν.
 Χο. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ γε, χ' ἢ Τύχη κατορθοῖ,
 χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἔτερον δ' ἑτέρῳ 940

926. βοῖ—βοηθεῖν. Jocus e paronomasia. Sunt apud Romanum Comicum talia innumera: sed apud eum non meminimus exemplum legere, quod ad hunc versum laudat Berglerus, *pernis pernicis veniet*. Nescio an ille Plauti locum mendae suspectum habuerit, volueritque emendare, quod moniturus fuisse pro suo more videtur. Est ergo *μημοικὸν ἀμύρομα*. Leguntur in Captivis iv. 3. hi versus:

Quanta pernis pestis veniet! quanta labes larido!
 quanta sumini absumedo! quanta callo calamitas!
 quanta laniis lassitudo! quanta porcinariis!

Simile est istud in Men. iv. 2. 46. *palla pillaena invenit*.

929. τί δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν.

Legendum mihi videtur τῷ δὴ, id est τῶν δὴ—Istud τῶν male repetitum e v. 925. Post scriptam hanc notam, aliud in Fracini editione quaerens, forte animadverto eum sic edidisse, τῷ δὴ—et ex eo Frobenium, ita ut mirer bonam illam lectionem in Kusterianam non immigrasse.

932. ἴν', εἰ τῇ κλησίᾳ ὡς χρηὴ πολεμεῖν λέγοι τις—Sic scripserat Comicus. Ex interlineari glossa irrepsit in textum ἴν', et ἴν', quo sententia carere non potest, extrusit. Inepta est vulgata lectio:

ἐπίτηδός γ', ἴν' ἐν τῇ κλησίᾳ ὡς χρηὴ πολεμεῖν λέγοι τις.
 Nihil frequentius ellipsi ista praepositionis ἴν'. Perinde est λέγειν τῷ δήμῳ et ἴν' τῷ δήμῳ, λέγειν τῇ ἐκκλησίᾳ et ἴν' τῇ ἐκκλησίᾳ.

- τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.
 Τρ. ὡς ταῦτα δῆλὰ γ' ἔσθ'. ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δῆ.
 Χο. ἐπέιγτε νῦν, ἐν ὅσῳ
 σοβαρὰ θεῶδεν κατέχει πολέμου
 μετὰ τροπος αἰῶρα. 945
 νῦν γὰρ δαίμων φανεροῦς
 εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάσει.
 Τρυγαῖος.
 τὸ κανοῦν πάρεστιν, ὀλὰς ἔχον, καὶ ζέμμα, καὶ μάχαιραν,
 καὶ πῦρ γε τουτὶ, κούδεν ἴσχει, πλὴν τὸ πρόβατον, ἡμᾶς.
 Χο. οὐκουν ἀμιλλήσεσθον;
 ὡς, Χαίρις ἦν ὑμᾶς ἴδη,
 πρόσεισιν αὐλήσων ἀκλή-
 τος, κᾶτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ,
 φυσῶντι καὶ πανουμένῳ
 προσδώσετε δήπου. 955
 Τρ. ἄγε δὴ, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χερνίβα,
 περὶ ἴδι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.
 Οἱ. ἰδοῦ λέγοις ἂν ἄλλο. περιελήλυθα.
 Τρ. φέρε δὴ, τὸ δαδίον τοῦ ἐμβάψω λαβών.
 σεῖου σὺ ταχέως. σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν, 960
 καὶ τὸς τε χερνίπτου, παραδοῦς ταύτην ἐμοί,
 καὶ τοῖσι θεαταῖς ρίπτε τῶν κριθῶν.

942. θύρασι. Vide not. ad Thesm. 69.

947. Post hunc versum in codd. meis et in primariis editt. lacuna est usque ad v. 1012. Qui deerant versus lxiv. primus ex integriori codice protulit in Lucem Ant. Fracinus.

951. ὡς, Χαίρις ἦν ὑμᾶς ἴδη. Sunt hi versus omnes iambici, quorum labem Fracinus non animadvertit. Turpiter claudicat: ὡς, ἦν Χαίρις ὑμᾶς ἴδη.

953. τος, κᾶτα, τοῦτ' εὖ οἶδ' ἐγὼ, φυσῶντι—

Contra vero in metricam legem peccat, si in pyrrichium ἔσι, ut vulgo, desinat.

957. ἐπιδέξια, una voce. Vide Valckenarium ad Hippol. 1360. Male Fracinus, et ex eo reliqui, divisim ἰπὶ δεξιά.

959. τὸ δαδίον. In Fracini editione

δαδίον, depravatum ex δαλίον. Vulgatisimum est, quod alibi observavi, proclivem lapsum in permutatione literarum Δ. Α. multis mendis ortum dedisse. Suidas veram hujus loci lectionem adfirmat. δαλίον. οὗτως οἱ Κομικοὶ διὰ τὸν λ. Φέρε δὴ τὸ δαλίον τοῦ ἐμβάψω. ἰδοῦ καὶ καθάριον ἀποβάπτοντες τοῦ πανουμένου. Erudita est ad illum Suidae locum Kusteri nota. Hesychius: δαλίον. δαλίον. ἐν ταῖς ἱεροποιαῖς εἰσάγει τὸν δαλίον ἐμβάπτετον εἰς τὸν χερνίβα, καὶ περιβάλλει τὸν βωμόν. Hujus moris mentio est apud Comicum in Lys. 1129.

ὁ μῦθος ἐν χερνίβῳ
 βωμὸς περιβάλλωντες—
 Et apud Euripidem Hercule Fur. 930.
 μέλλων δὲ δαλίον χερνίβῳ δεξιᾷ φέρον,
 εἰς χερνίβῳ ὡς βάψω, Ἀλλκμήτης τάχως.

- Οι. ἰδοῦ.
- Τρ. ἔδωκας ἤδη;
- Οι. νῆ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων, ὅσοι περ εἰσὶ, τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις οὐ κριθῆν ἔχει. 968
- Τρ. οὐχ αἱ γυναῖκες ἔλαβον;
- Οι. ἀλλ' ἐς ἐσπέραν
δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες.
- Τρ. ἀλλ' εὐχόμεθα.
- Οι. τίς τῆδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;
- Τρ. τούτοις φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί. 970
- Οι. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας;
- Οι. οὐ γὰρ, οἱ τινες,
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί,
ἐς ταυτὸ τοῦθ' ἔστασ' ἴοντες χωρίον;
- Τρ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχόμεθ', εὐχόμεσθα δὴ.
ᾧ σεμνοτάτη βασιλεία, θεὰ
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
- Χο. δέξαι δῆτ' ᾧ πολυτιμήτη,
νῆ Δία, καὶ μὴ ποίει γ', ἄπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. 980

965. Jocus est in ambiguitate significationis. κριθῆ enim, ut ἐρίβητος, virile membrum notat. Suidas: κριθῆ, τὸ πῦρ ἀνδρῶν αἰδέων· τὸ δὲ γυναικῶν, μύρον· καὶ κριθῆν ἐπισημαστικῶς. Pro μύρον in scholis a Fracino editis est βύσσον. Vide Hesychium in βύσσον.

966. ἰς ἰστίαν. Hic, ut Conc. 1047. edere debebam ἰς ἰστίαν.

967. δώσουσιν αὐταῖς ἄνδρες. Sic; ut congruat cum præcedenti αἱ γυναῖκες.

968. Nescio cur recentiores editores a Fracino desciverint, cujus lectionem revocavimus, mutata tamen interpunctione, quam ille pessime statuerat. Adludit ad sacrificiorum ritum, in quibus præco clamabat εἰς τῆδε; Respondere vero sacris operantium turba, πολλοὶ κἀγαθοί. Ideo Trygæus dicit:

εἰς τῆδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;

At in Kusteri editione Trygæo tribuuntur hæc verba sensu cassâ: εἰς τῆδε ποῦ ποτ' ἰστί; huicque famulus respondet, πολλοὶ κἀγαθοί.

969. τούτους; Fracinus τοῖσιν. Perperam nam articulum ἐ loco pronominis demonstrativi non adhibent Comici. Vide ad Plutum 44.

971. ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονί. Sensus paulo obscurior. Vult Schollastes Trygæum cum famulis Chori personas aqua perfudisse ridiculi causa. καταχεῖν δὲ αὐτῶν (τῶν χορευτῶν) ὕδωρ ἐπὶ γέλωτι, πρὸς εἰδὴν ἰστίαν. Qua in explicatione præter ipsam explicationem nihil est ridiculi. Non enim quæ præcedunt ad χορευτῶν referuntur, sed ad ipsos spectatores. καταχεῖν ὕδωρ metaphorice idem significat, quod πλύνειν Acharn. 381. Epul. iv. πλύνειν ποῖν, Pl. 1061. id est ἀκαθάρτων.

- καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν
κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν·
- κἄτ', ἣν ἀπίη, παρακύπτουσιν. 985
- τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτῆν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἱ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρεῖς καὶ δέκ' ἔτη. 990
- λύσον δὲ μάχας καὶ κορορυγὰς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
σαῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμηνους, αἷς στωμυλλόμεθ'·
εἰς ἀλλήλους· μίξον δ' ἡμᾶς 995
- τούς Ἑλλήνας πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῶ, καὶ ξυγγνώμη
τινὶ πραιοτέρῳ κέρασον τὸν νοῦν.
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι, μεγάλων σκοροῶδων, 1000
- σικύων πρῶτων, μῆλων, ροιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
καὶ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπαίδων ἐλθεῖν σπυρίδας, 1005
- καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάξουσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένδαις πολλοῖς. κἄτα Μελάνθιου

981. Quod meretricum hic describitur artificium, id mulieribus laudi vertitur in Thesm. 797.

κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς.

κἄτ' ἰστίαν παρακλίνασαι, κἄτ' ἰστίαν παρακλίνασαι, κἄτ' ἰστίαν παρακλίνασαι.

κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς.

κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς.

κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς, κἄν τις προσέχη τὸν νοῦν αὐταῖς.

est Olymp. xc. an. i. Archonte Astyphilo. In σὺ τρυχόμεθ' subauditur πᾶσθαι. E notis Palmerii.

991. κορορυγὰς. βλάς, τεραχῆς, δεύκουσ. Lys. 490.

οἱ ταῖς ἀρχαῖς ἰστίοντες, αἱ εἰς τὴν κορορυγὴν ἰστίοντες.

ἀπὸ τῆς τεραχῆς ἰστίοντες.

992. In Lysistrata 554. οἱμαὶ ποτὶ Λυσιμάχην ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἑλλήνοισι καλῶμεθα.

990. Ex hoc loco manifesto liquet prodiisse hoc drama anno belli xiii. id est 427.

3 e

- ἦκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν 1010
 τὰς δὲ πεπεράσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν·
 εἶτα μονωδεῖν ἐκ Μηδείας,
ΟΛΟΜΑΝ, ΟΛΟΜΑΝ, ΑΠΟΧΕΙΡΩΘΕΙΣ
 τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
 τοὺς δ' ἀνδράποους ἐπιχαίρειν. 1015
 ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.
 λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἴθ' ὅπως μαγειρικῶς
 σφάζεις τὸν οἶν.
 Οἱ. ἀλλ' οὐ θέμις.
 Τρ. τί τὶ δῆ;
 Οἱ. οὐχ ἦδεταί δῆπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
 οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρον, 1020
 δύσας, τὰ μηρῖ ἐξελών δεῦρ' ἔκφερε,
 χ' οὕτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.
 Χο. σὲ δὴ θύραισι χρῆ μένοντα νῦν
 σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
 τὰ τε πρόσφορ' ἅπαντ' ἐπὶ τούτοις. 1025
 Τρ. οὐκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;
 Χο. πῶς δ' οὐχί; τί γὰρ σε πῆφενγ', ὅσα χρῆ
 σοφὸν ἀνδρα; τί δ' οὐ σὺ φρονεῖς, ὅποσα
 χρεῶν ἐστί τὸν σοφῆ δόκιμον
 φρενί, πορίμω τε τόλμῃ; 1030
 Τρ. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,

1014. τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Id est, ut Acham. 894. dixit, τὰς ἐντετυτλαυμένας.

1018. τὸν οἶν. Sic duo codd. et primariae editt. e quibus a Berglero bene revocatum fuit. In Frobeniana τὸν οἶν, typhotheta, ut videtur, errore. Nomina ista permutata fuerant etiam in Av. 566.

1029. Multa in horum versuum vulgata lectione scabies:

ἐπὶ χρεῶν τὸν γὰρ σοφῆ δόκιμον
 φρενί καὶ πορίμω τῇ τόλμῃ.

Ineptum est γὰρ in priori versiculo: ineptior adhuc articulus τῇ in altero. Absolute πορίμω τόλμῃ dicere debuit Comicus, ut σοφῆ φρενί. Horum uni non magis articulus adjungi debuit, quam alteri. Imperitium Grammaticum hæc redolent, ad præceptam auiuo formam

metra redigentem. Sunt vero versiculi isti iambici, sic optime scripti et digesti in B.

χρεῶν ἐστὶ τὸν σοφῆ δόκιμον
 φρενί, πορίμω τῇ τόλμῃ.

χρεῶν in unam syllabam coalescit.

1031. τὸν Στιλβίδην. Fuit Stilbides haruspes celebris, quem Athenienses ad expeditionem Siculam secum duxerunt. Illius meminit etiam Eupolis in versibus a Scholiasta prolatis:

τίς οὐν μετίλδω δῆτά σοι τῶν μά-
 τιν;

πότιρος ἀμείων ἀμφοτέρων; ἢ Στιλ-
 βίδης;

Dixerat paulo ante Trygæus: Nonne tibi video, ut peritus haruspes, cremia ponere? Nunc vero in eodem persistens joco ait: Incensi ligni fumus haruspicem ledit. Sed pro haruspice Stilbidem nominat. Nulla

- καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
 Χο. τίς οὐκ ἂν ἐπαινέσει-
 ἐν ἀνδρα τοιοῦτον, ὅς-
 τις πόλλ' ἀνατλάς, ἔσω- 1035
 σε τὴν ἱερὰν πόλιν;
 ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὦν
 ζηλωτὸς ἅπασιν.
 Οἱ. ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τῶ μηρῶ λαβῶν·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχχ' εἶμι καὶ θυλήματα. 1040
 Τρ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἦκειν ἐχρῆν.
 Οἱ. ἰδοὺ πάρεμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
 Τρ. ὅπτα καλῶς νῦν ταῦτα· καὶ γὰρ οὕτως
 προσέρχεται δάφνη τις ἐστεφανωμένος.
 τίς ἄρα ποτ' ἐστίν;
 Οἱ. ὡς ἀλαζῶν φαίνεται· 1045
 μάντις τις ἔστιν.
 Τρ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἴεροκλέης.
 Οἱ. αὐτός γέ που 'σθ' ὁ χρησμολόγος, οὐξ Ὀρσοῦ.
 τί ποτ' ἄρα λέξεις;
 Τρ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ', ὅτι
 ἐναντιώσεται τι ταῖς διαλλαγαῖς.
 Οἱ. οὐκ' ἀλλὰ κατὰ τὴν κνίσσαν εἰσελήλυθε. 1050
 Τρ. μὴ νῦν ὄραν δοκῶμεν αὐτόν.
 Οἱ. εὔ λέγεις.
 Ιε. τίς ἡ θυσία ποθ' αὐτῆ, καὶ τῷ θεῶν;
 Τρ. ὅπτα σὺ σιγῆ, κάπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
 Ιε. ὅτω δὲ θύετ', οὐ φράσεθ';
 Τρ. ἡ κέρκος ποιεῖ
 καλῶς;
 Οἱ. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη. 1055
 Ιε. ἄγε νῦν ἀπάρχου, κάτα δὸς τὰ πάργματα.
 Τρ. ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον.
 Ιε. ἀλλὰ ταυταγὶ
 ἤδη 'στὶν ὀπτά.
 Τρ. πολλὰ πρᾶττεις, ὅστις εἶ.

hic allusio ad εἰλξιν splendens, quod esset perpol quam frigidum.

1037. In binis codd. male οὐχὶ μὴ

παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς—

1055. ποίη καλῶς; Sic, ut in B. interrogative:

- κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.
 ἢ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. 1060
- Ιε. μεμνήμεθα.
 Τρ. ἀλλ' οἷσθ' ὁ δεῖξον;
 ἢν φράσῃς.
 Ιε. μὴ διαλέγου
 Τρ. νῶν μηδέν· Εἰρήνη γὰρ ἱερᾷ δύομεν.
 Ιε. ὦ μέλεοι ἄνητοί, καὶ νήπιοι---
 Τρ. ἐς κεφαλὴν σοι.
 Ιε. οἱ τινες, ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ αἰοντες,
 συνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις--- 1065
 Οἱ. αἰβοῖ, βοῖ.
 Τρ. τί γελᾷς;
 Οἱ. ἦσθην χαροποῖσι πιθήκοις.
 Ιε. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
 ὦν δόλιαι ψυχαι, δόλιαι φρένες.
 Τρ. εἶθε σου εἶναι
 ὄφελεν, ὦ λαζῶν, οὕτωςι θερμοῦς ὁ πλεῦμων.
 Ιε. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιον ἐξαπάτασκον, 1070
 μηδὲ Βάκις θνητοῦς, μηδ' αὐ Νύμφαι Βάκιον αὐτὸν---
 Τρ. ἐξώλης ἀπόλοι, εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.
 Ιε. οὐπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμη ἀναλῦσαι,
 ἀλλὰ τότε πρῶτον---
 Τρ. τοῖς ἀλσί γε παστέα ταυτί.
 Ιε. οὐ γὰρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι 1075
 φυλοπίδος λήξαι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεινοῖ
 ἕως ἢ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
 χ' ἢ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
 τουτάκις οὐπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.

1060. Hic ut in aliis impressis omnibus, ita etiam in binis codd. distinctae sunt personae pessimum ad modum. Eas e manifesta loci sententia in ordinem optime restituit in versione Berglerus, quem et nos secuti sumus. In binis codd. scriptum in v. 1062. ἱερᾷ, non, ut vulgo, ἱερό. Sanctae Faci sacra facimus.

1066. αἰβοῖ, βοῖ. Sic optime scriptum in A. Vulgo αἰβοῖ, αἰβοῖ. pessundato, ob redundantem syllabam, versu.

1067. ἀλωπεκιδεῦσι. Sic bini codd. et praece editi. recte. Nescio unde in recentiores venerit ἀλωπεκιδεῖσι. Sin-

cera forma est ἀλωπεκιδεῖς, ut *πυλαργιδεῖς* Av. 1356. *πυροστριδιῖς* apud Suidam in *Χαιριδῖς*. Vide *Valckenarium* in *Annotat. ad Theocriti Adoniaz.* 121.

1077. ἕως ἢ—Sic scriptum oportuit, non, ut vulgo, ἕως ἢ. Nullibi ἕως adhibetur pro *usque*, dum, donec, quamdiu. Apud Homerum *Il.* v. 539.

ἕως ἢ τῆς πολέμου μένου, ἔτι δ' ἄλλοτε νικῶν.

Eodem modo heroicis praece poetis *usque* si pes erat spondens, coalitis in unam duabus primis syllabis.

- Τρ. ἀλλὰ τί χρῆν; ἡμᾶς οὐ παύσασθαι πολεμῶντας, 1080
 ἢ διακαυνιάσαι, πότεροι κλαυσοῦμεθα μείζω,
 ἔξον σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἀρχεῖν;
 Ιε. οὐ ποτε ποιήσεις τὸν καρκίον ὀρθὰ βαδίζειν.
 Τρ. οὐ ποτε δειπνήσεις τοῦ λοιποῦ γ' ἐν Πρωτανείῳ,
 οὐδ' ἐπὶ τῷ παραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν. 1085
 Ιε. οὐδέποτ' ἂν δείξῃς λεῖον τὸν τραχὺν ἐχίνον.
 Τρ. ἄρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
 Ιε. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆξα θεοῖσιν;
 Τρ. ὄνπερ κάλλιστον ὀήτου πεποίηκεν Ὀμηρος
 Ὡς οἱ μὲν, νέφος ἐχθρὸν ἀπώσαμενοι πολέμοιο, 1090
 Εἰρήνην εἴλοντο, καὶ ἰδρύσανθ' ἱερεῖω.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαυτο,
 ἔσπενδον δεπέασσιν· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεμόνευον
 χρησμολόγω δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώδωνα φαεινόν.
 Ιε. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα. 1095
 Τρ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι, νῆ Δί', Ὀμηρος δεξιὸν εἶπεν
 Ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυβέντος.
 Ιε. φράξο δὴ, μὴ πως σε δόλω φρένας ἐξαπατήσας
 ἰκτινος μάρψῃ. 1100
 Τρ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάττου,
 ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχχοις ἐστὶν ὁ χρησμὸς.
 ἔρχει δὲ σπονδὴν, καὶ τῶν σπλάγγων φέρε δευρί.
 Ιε. ἀλλ', εἰ ταῦτα δοκεῖ, κάγω μ' αὐτῷ βαλανεύσω.
 Τρ. σπονδῆ, σπονδῆ.

1081. διακαυνιάσαι. Hesychius: διακαυνώσασθαι. καυρὸς γὰρ, ὁ κληρὸς. Vide Interpp. ad mendosam glossam *διακαυνιάσαι*.

1097. Versus sunt Homeri ex *Iliadis* i. 63, 64.

1099. μή ποτε σὶ δόλω φρένας ἐξαπατήσας ἰκτινος μάρψῃ. Male haec veritit Berglerus: Ne dolo aliquo mentem tuam decipiens TE nullius prehendat. Nempe constructionem sic instituebat: μή ποτε σὶ ἰκτινος μάρψῃ, φρένας ἐξαπατήσας δόλω. At vero ordo est: μή ποτε σὶ ἐξαπατήσας φρένας δόλω ἰκτινος μάρψῃ—Quid? τὰ σπλάγγχνα, de quibus est sermo. Prodigiosum, si miluus Trygaeum unguibus prehensum abrepturus fuisset. *ἐξαπατήσας* est pro *ἐξαπατήσας σου φρένας*.

κας. Elegantis hujus constructionis exempla apud quosvis poetas obvia. Noster Av. 497.

—καὶ λαποδότης παῖσι βράχην μὲ τὸ ἰώγον.

985.

—χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλιυρῶν τὸ μέταξυ.

Ach. 1029.

ἰκαλιφον εἰρήνη μὲ τὸ ὄφθαλμὸν τραχὺ. Vide quae notavimus ad *Aeschylus* S. Th. 836. Ceterum post *μάρψῃ* punctum, quod est signum absolutae sententiae, poni non debuit. Imperfectus enim est Hieroclis sermo, quem percussus his vocibus *ἰκτινος μάρψῃ* Trygaeum abruptum. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat—TR. Istuc tu cave.

- Ιε. ἔγχει δὴ καί μοι, καὶ σπλάγχων μοῖραν ὄρεξον. 1105
 Τρ. ἀλλ' οὐπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν
 ἀλλὰ τὸδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
 ὦ πόντι Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.
 Ιε. πρόσφερε τὴν γλαῦτταν.
 Τρ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκε.
 Ιε. σπονδῆ.
 Τρ. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς λαθεῖ θάπτον. 1110
 Ιε. οὐδεὶς δώσει μοι τῶν σπλάγχων;
 Τρ. οὐ γὰρ οἶόν τε
 ἡμῖν πρὶν διδόναι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
 Ιε. καὶ πρὸς τῶν γονάτων.
 Τρ. ἄλλως, ὦ τὰν ἰκετεύεις
 οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τραχὺν ἔχινον.
 ἄγε δὴ, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε 1115
 μετὰ νῶν.
 Ιε. τί δ' ἔγωγε;
 Τρ. τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε
 Ιε. οὐ τοι, μὰ τὴν Γῆν, ταῦτα κατέδεδον μόνω,
 ἀλλ' ἀρπάσομαι σφῶν αὐτά. κεῖται δ' ἐν μέσῳ.
 Τρ. παῖ, παῖε, παῖε τὸν Βάνιν.
 Ιε. μαρτύρομαι.
 Τρ. κἄγω γ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κάλαζαν ἀνήρ. 1120
 παῖ αὐτὸν, ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζονα.
 Οἰ. σὺ μὲν οὖν ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κωδίων,

1112. *πρὶν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.* Sic liquido scriptum est in B. cum levi tamen in accentu menda, *πρὶν κεν*—Satis temere, ne gravius dicam, auctor *Doctrinae Particularum* p. 1099. Devarium reprehendit, vere asserentem *πρὶν ἐν* cum subjunctivo semper construi; quod ille ut falsum esse evincat, priorem illum adducit Comici versum, in quo *ὑμεναιοῖ* optativum esse ait. Nescio quibus graecae linguae rudimentis optimus ille vir eruditus fuerit: at ego, qui Clenardi Institutionibus, Caninii Hellenismo, Welleri Grammatica usus sum, ubique vidi subjunctivi verborum in *ἰω*, seu tertiae conjugationis contractorum, secundam et tertiam singularem contrahi in *ω*. *χρυσός, χρυσά. χρυσή χρυσά.* Proinde *φρυσάω, ὑμεναιοῖ.*

1119. *παῖ, παῖ, παῖ τὸν Βάνιν.* Sic

optime Dawesius. Excidit in libris omnibus prima hujus versus syllaba.

1122. *τουτονὶ* eundem haruspicum notat, ipsum Hieroclem. Nescio quid Berglerus de alio sacerdote Hieroclem comitante somniaverit, fretus loco in *Ranis* pessime ab interpretibus accepto, aliisque aliarum fabularum locis, in quibus compellantur famuli, quos *nemo antea putasset adfuisse.* Nimirum quia personae mutae sunt, eorum in personarum syllabo mentio facta non fuit; sed per se satis intelligitur eos in scena adfuisse. Hic vero nullus alius est in scena sacrificus praeter Hieroclem, qui prodierat pelilibus aliquot involutus, quasi nempere sacris quibus eodem die praefuisse fingitur, abstulerat, juxta morem ad Thesm. 758. et Pl. 1185. observatum.

- ἀ λάμβαν' αὐτὸς ἔξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
 οὐ καταβαλεῖς τὰ κῶδι', ὦ θυπόλε;
 ἦκουσας; ὁ κόραξ οἶος ἦλθ' ἐξ Ὀρεοῦ.
 οὐκ ἀποπετήσει θάπτον εἰς Ἐλύμνιον;
 Ημ. ἦδομαι, ἦδομαι,
 κρᾶνους ἀπὴλλαγμένους,
 τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
 οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
 ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων 1125
 μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
 συγκέας τῶν ξύλων, ἄτ' ἂν ἦ
 θανάτοτα τοῦ θέρους
 ἐκπεπιεσμένα,
 κἀνδρακίζων τοῦ ῥεβίνθου, 1133
 τὴν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
 χᾶμα τὴν Θράτταν κυνῶν,

1132. *μὲν' ἀνδρῶν ἑταίρων.* Sic bini eodd. recte, et ad sensum, et ad metrum, ut ex collatione antistrophici versus 1164. liquet. Perperam vulgo *ἐταίρων.*

1133. Vulgo legitur *οὐκ ἔστι τῶν ξύλων, ἄτ' ἂν ἦ*—sine ullo sensu. Pejus in A. si quid pejus esse potest, *οὐκ ἴδον τῶν ξύλων.* Manifesta sinceræ lectionis vestigia. ΣΤΓΚΕΑΣ ab imperito librario mutatum fuit in ΟΤΚ ΕΑΣ. Certum est scripsisse Comicum vel *ἰγκίας* vel *συγκίας.* Hoc, quod praetuli, ad depravatam lectionem propius accedit. *Comburcus ligna aridissima.* De hoc participio vide Piersonum ad Mærin p. 231. *ἰγκίας,* esset in camino urens. Hoc fere adsecutum fuisse Berglerum video, qui conjecit *ἐκίας.* Vim verbi *διέλκων* explicat Toupius ad Suidam iii. 285.

1138. *χᾶμα τὴν Θράτταν κυνῶν.* Male olim legebant *κυνῶν.* Versus enim hic trochaicus est, vel esse debet, dimeter catalect. ut antistrophicus 1170. At vero claudicaret, spondeo tertiam sedem tenente, siquidem prima in *κυνῶν* longa est. Eadem huic versum invasit corruptela, quam primus observavi in Ran. 543. ubi pro *κυνῶν ἰσχυροῦσιν*, statui reponendum esse *φίλων ἰσχυροῦσιν.* Nec me illius emendationis admodum pœnitet. Certum est enim *φίλων* eo quo dixi sensu a Graecis usurpatum fuisse. Sic Latini etiam *amare* adhibent. In Plauti *Rudente* ii. 6, 7. percontanti See-

pamionem lenoni quam facie essem mulierculæ, quas in fano Veneris sederat, respondet ille:

Scitula.

vel ego *AMARE* utramvis possim, si probe appotus siem.
 Quin vero *φίλων* hic etiam reponam obstat codicis B. scriptura, ad quam olim non adverteram, quamque nunc primùm deprehendo. Liquido exhibet *τὴν Θράτταν κυνῶν.* Quum sæpissime librarius illius codicis literas *i ei v* commutarit: quod et plerisque omnibus solemne est, haud affirmarim in *Ranarum* loco, ubi distincte *κυνῶν* scripsit, scribere etiam *κυνῶν* eum debuisset, ut nec satis scio an ex errore hic *κυνῶν* scripserit, quum ob oculos habuisset *κυνῶν.* Ut ut ista sunt, certum est *κυνῶν* hic metrum respicere, *κυνῶν* vero, *οσκίλων,* et metro et sententiae apprime convenire. Alibi etiam verba illa commutata vidimus. In Acharn. 1209. ubi bene vulgo legitur, ad stipulante eodem codice:

τί με σὺ κυνῶν;—τί με σὺ δάκνεις;
 alii duo Regii habent *κυνῶν,* quod pravum esse, sententia, maxime vero metrum ostendit. Est enim versus ille dimeter iambicus, cujus in secundam sedem spondens recipi non potest. *Ne* reluctabor, si quis in *Ranarum* supra dicto versu pro *κυνῶν* vel *φίλων,* reponendum censet *κυνῶν,* e quo probabilius est vulgatum ortum fuisse, quam e glos-

τῆς γυναικὸς λουμένης.

οὐ γὰρ ἔσθ' ἠδίων, ἢ τυχεῖν μὲν ἦδη Ἰσπαρμένα, 1149
τὸν θεὸν δ' ἐπιψεκάζειν, καὶ τιν' εἰπεῖν γείτονα·

Εἰπέ μοι, τί τῆνικαῦτα δεῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δεῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἀφαυε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μίξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἐξέλε, 1145
τὸν τε Μανῆν ἢ Σύρα βωστροσάτω τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἶόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον,
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παραδακὸν τὸ χωρίον·
καὶ ἔμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὰ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυρός τις ἔνδον, καὶ λαγῶα τέτταρα, 1150
εἴ τι μὴ ἔξημεγκεν αὐτῶν ἢ γαλή τῆς ἐσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἄττα, καὶ κυδοιόδοπα·
ὦν ἐνεγκ', ὦ παῖ, τρι' ἡμῖν, ἐν δὲ δοῦναι τῷ πατρί.
μυρρίνας αἰτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χάμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω, 1155

ὡς ἂν ἐμπίη μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος, κῶφελουῦντος
τοῦ θεοῦ τὰ ρέματα.

Ημ.

ἦνικ' ἂν ἀχέτας
ἄδη τὸν ἠδὺν νόμον, 1160
ὀϊασκοπῶν ἠδομαι
τὰς Δημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἠδῆ·
τὸ γὰρ φίτου πρῶτον φύει·
τὸν τε Φήληχ' ὄρων οἰδαίνοντ'. 1165

sa, ut alioquin haud inepte conjece-
ram.

1140. ἔσθ' ἠδίων. Sic recte in B. Vulgo claudicante versu, ἔστιν ἠδίων.—ἢ τυχεῖν Ἰσπαρμένα, nimirum τὰ σπίνωματα, quod perinde est ac si dixisset ἢ Ἰσπαρθέαι μὲν ἦδη. Nullam causam video cur Marklandus ad Iphigeniam A. 254. legerit ἢ Ἰσπαρθέαι, pro ἢ Ἰσπαρθέαι.

1142. τῆνικαῦτα. Sic ad metri legem scriptum oportuit. Vulgo τῆνικαῦτα. Ilud rursus occurrit 358. et infra 1171. 1176. Pejus in A. εἰπέ μοι τί δ' ἂν τῆνικαῦτα—

1148. παραδακὸν, λινυρον. Ita Scholiae et Hesychius.

1158. τοῦ θεοῦ τὰ ρέματα. Versiculus hic est et esse debet dimeter trochaicus catalecticus, ut et ultimus alterius epirrhematici, quicum hunc congruere necesse est. Kusterus istud si animadvertisset, nunquam venisset illi in mentem, depravatam esse lectionem, scribendumque τὰ ρέματα. Vide, si tanti est, illius iudicium in ἐρῶματα.

1164. τὸ γὰρ φίτου πρῶτον φύει. Scholiastes legisse videtur παρῶν φύει, quod exstat in Vesp. 264. τῶν καρπίμων ἄττα μὴ ἔστι παρῶν. Istud παρῶν pro scripturae compendio accepit librarius codicis A. pleneque scripsit παρῶν.

εἶδ' ὀπόταν ἢ πέπων,
ἔσθ' ἰω, καπέχω,
χάμα φῆμ', Ὄραι φίλαι· καὶ
τοῦ δύμου τρίβων κυκῶμαι·
κατὰ γίγνομαι παχὺς
τῆνικαῦτα τοῦ θέρους

1170

μᾶλλον, ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα, καὶ φοινικῖδ' ὄξειαν πάνου,
ἦν ἐκείνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·
ἦν δὲ που δέη μάχεσθαι ἔχοντα τὴν φοινικίδα, 1175
τῆνικαῦτ' αὐτῇ βέβαιται βάμμα χειζικηνικόν·
κατὰ φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουδὸς ἰππαλεκτρῶν,
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτῶμενος.
ἦνικα δ' ἂν οἴκοι γένωνται, δεῶσιν οὐκ ἀνασχετὰ,
τὲς μὲν ἐγράφοντες ἡμῶν, τὲς δ' ἄνω τε καὶ κάτω 1180
ἐξαλείφοντες δις ἢ τρεῖς. Αὐρίων γ' ἔσθ' ἢ ἔξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'. οὐ γὰρ ἦδειν ἐξίων·
εἶτα προστάς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίωνος,
εἶδεν αὐτὸν, ἀπορῶν ἔδει κακὸν βλέπων ὀπόν. [1185
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀλροίκους δεῶσι· τοὺς δ' ἐξ ἄσσεος

1171. Sententia cum hoc versu non absolvitur: quod sequitur μᾶλλον refertur ad v. 1161. ἠδομαι ὀϊασκοπῶν τὰς ἀμπέλους μᾶλλον, ἢ προσβλέπων ταξίαρχον. Perperam hujus versus in fine punctum vulgo positum; sed quod longe inceptus est, titulus cubitum longis literis excensus sententiam intersecat, ejusque nexum lectorem non sinit animadvertere.

1175. φοινικῖδ' ὄξειαν πάνου. Berglerus vertit: rubram galeam acutam admodum. Quam concinnum sit hoc et elegans, viderit Burmannus. Ego absurdum esse aio. φοινικῖς nunquam galeam significavit. Vide Pl. 731. 735. ubi Pluti caput galea non erat involutus. Neque Periclidias Lacon, quum ad aram sederet ὡχρὸς ἐν φοινικῖδι, (Lys. 1140.) galeam habebat in capite. φοινικῖς hic, ut in Lysistrata loco, militare sagum, seu chlamydem significat, quæ plerumque apud alias gentes, apud Lacedæmonios semper, punicea erat. ὄξειαν autem neutiquam significat acutam. Ad colorem refertur, vividumque, saturum et intentiorem notat. Vide Salmasium ad

VOL. III.

Hist. Aug. p. 398.

1175. μάχεσθαι ἔχοντα. Sic melius scribitur, quam, ut vulgo, μάχεσθ' ἔχοντα.

1176. βάμμα χειζικηνικόν. Vulgo Κοζικηνικόν, frigide et inepte. Perierat facetus jocus, quem ingeniose restituit acutus Britannus, Jer. Markland ad Euripides Suppl. 1181. Probe jam intelligitur quam ridiculus sit Berglerus cum sua galea, quam hic etiam ingeminat. Si cui forte e subito metu profuatur alvus, fæda tinctura infici possit ejus chlamys, non vero galea. Perperam vulgo αὐτός pro αὐτῇ, scilicet ἢ φοινικῖδι, quam prius dicebat ille εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν, at postquam conspecto hoste pugnare oportet, αὐτῇ βέβαιται βάμμα χειζικηνικόν.

1184. ἔδει κακὸν βλέπων ὀπόν. Sic optime A. Vulgo solæce, et repugnante metro τὸ κακόν. Est autem κακὸν ὀπὸν βλίπτειν idem quod βλίπτειν νέπυ, βλίπτειν κάρδαμα, aliaque hujus generis apud Comicum frequentia. Vide ad Acharn. 254.

ἦττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
 ὣν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἦν θεὸς Δέλη.
 πολλά μὲν δὴ μ' ἠδίκησαν,
 ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
 ἐν μάχῃ δ' ἀλύπεκες.

1190

ΤΡΥΓΑΙΟΣ, ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ, ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ,
 ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ, ΣΑΛΙΠΓΚΤΗΣ, ΚΡΑ-
 ΝΟΠΟΙΟΣ, ΔΟΥΥΞΟΟΣ, ΠΑΙΣ ΛΑΜΑ-
 ΧΟΥ, ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΤΜΟΥ, ΧΟΡΟΣ.

Τρ. ΙΟΥ, ἰού.
 ὅσον τὸ χεῖμ' ἐπὶ δειπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
 ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτήϊ.
 πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελος ἔστ' αὐτῆς ἔτι.
 ἔπειτ' ἐπέσφερε τὰς ἀμύλθας καὶ τὰς κίχλας, 1195
 καὶ τῶν λαγῶων πολλὰ, καὶ τοὺς κολλάδους.
 ποῦ, ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν;
 ἀναβράττω κίχλας.
 Δρ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τὰγαδὰ
 δέδρακας, εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
 οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύθου· 1200
 νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὐτ' ἐμπολῶ.
 ὀδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους εἰς τοὺς ἀγρούς.
 ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε,
 καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει, προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου.

1193. ταυτήϊ. Papepigraphie est ad hunc versum: *πικριφαλαίων δίδωμι, ἵνα τοῖς λάφοις ἀπαμάτῃ τὴν τραπέζαν.*

1193. ὅσ', *quodlibet*. Vulgo *ὅς, qui*.

1201. Vulgo legitur claudicante ver-
 su:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ.

Nullibi præterquam hoc in versu, et in *Plauti* 1019. occurrit apud Comicum nomen *δραχμῶν*, priori longa. Manifestum est librariorum culpa syllabam excidisse. *Dawesius* Misc. Crit. p. 203. conjecerat:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐγὼ ἔμπολῶ.

Probabilis mihi videtur id quod reposui:

νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὐτ' ἐμπολῶ.

αὐτὰ, id est τὰ δρέπανα. Personne n'aurait voulu d'une faux pour un morceau de pain, et maintenant je les vends un louis.

1204. In A. sic scriptus et distinctus

hic versus:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα. καὶ ταυτὶ δέχου.

Eadem est in B. scriptura, sed sine interpunctione. Perperam vulgo:

καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει. προῖκα γὰρ ταυτὶ δέχου.

ἄφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμυσθα, κἀκερδαίνομεν, 1205
 τὰ δῶρα ταυτὶ σοὶ φέρομεν εἰς τοὺς γάμους.
 Ἴθι νυν, καταδέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ', εἴσιτε
 ἐπὶ δειπνον ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ οὗτος
 ὄπλων ἀπτήλος ἀχθόμενος προσέρχεται.
 οἴμ', ὡς προβέλυμνον μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας. 1210
 τί δ' ἐστίν, ὦ κακόδαιμον; οὐ τι που λοφῶξ;
 ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
 καὶ τουτουῖ, καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινοῦ.
 Τρ. τί δῆτα τουτουῖ καταλῶ σοὶ τοῖν λόφοι;
 Λο. αὐτὸς σὺ τί δίδως;
 Τρ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι; 1215
 ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμα πολλὸν ἔχει πόνον,
 δόην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
 ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τραπέζαν τουτουῖ.
 Λο. ἔνεγκε τοῖνυν εἰσιῶν τὰς ἰσχάδας.
 Τρ. κρεῖττον γὰρ, ὦ τάν, ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν. 1220
 ἀπόφερ', ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
 τριχορρυεῖτον, οὐδὲν ἐστὸν. τῷ λόφῳ
 οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.
 Θω. τί δαὶ δεκάμην τῷδε θύρακος κύτει
 ἐνημμένῳ κάλλιστα χρῆσομαι τάλας;
 Τρ. οὗτος μὲν οὐ μὴ σοὶ ποιήσῃ ζημίαν. 1225
 ἀλλ' αἰρέ μοι τουτόν γε τῆς ἰσωνίας.
 ἔναποπατεῖν γὰρ ἐστ' ἐπιτήδειος πᾶν---
 Θω. παῦσαι μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασι.
 Τρ. ὠδὶ, παραδέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς; 1230

In Aldina punctum non ante, sed post *προῖκα* positum, unde pronum erat colligere γὰρ male scriptum fuisse pro καί.

1205. ἄφ' ὧν γὰρ—Sic bene uterque cod. Perperam vulgo γ' ἔρ—

1213. τοῦ δορυξοῦ κεινοῦ. Sic in binis codd. scriptum, ut est in primariis editt. In recentioribus *κεινοῦ*, ut supra v. 547.

1215. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι; Sic bene scriptum et distinctum in utroque cod.

1216. ὅτι τὸ σφήκωμα πολλὸν ἔχει πόνον. Quis dubitet numerosam illam compositionem a poeta esse? Vulgo ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολλόν.

1217. δόην ἂν αὐτοῖν. Sic in A. In B. αὐτῶν. Vulgo αὐτῶν.

1222. Perperam vulgo interpunctus est hic versus. Accusativi τῶν λόφῳ pendet a verbo *πριαίμην*.

1230. παραδέντι τρεῖς λίθους. Lappillis usos fuisse veteres abstergendis natibus, postquam alvum exonerassent, ostendit etiam hic *Plauti* locus, v. 817.

ἀποφύμεσθα δ' οὐ λίθους ἔτι,
 ἀλλὰ σφροδῖους ὑπὸ σροφῆς ἰκάζοι.

Proverbium ad hunc locum profert Scholiastes:

σευῖς εἰσὶν ἰκανοὶ προκετὸν ἰμάξαι λίθους, ἂν ὡς τεμαχίαι: ἂν δὲ λίθαι, τίτταται.

- Θω.** ποία δ' ἀποψήσει ποτ', ὦ μαδέστατε;
Τρ. τηδί, διεις τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμίας,
καὶ τῆδ'—
- Θω.** ἄμ' ἀμφοῖν δῆτ';
Τρ. ἔγωγε, νῆ Δία,
ἵνα μὴ γ' ἀλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεῶς.
Θω. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνω χεσεῖ καθήμενος;
Τρ. ἔγωγε, νῆ Δί, ὦ πίτριπτ'. οἶει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλίων δραχμῶν;
Θω. ἴδι δὴ ἔξενεγχε τὰργύριον.
Τρ. ἀλλ', ὦ γὰρ δέ,
θλίβει τὸν ὄρρον· ἀπόφερ', οὐκ ἀνήσομαι.
Σα. τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῆ σάλπιγγι τῆδε χρήσομαι;
ἦν ἐπριάμην δραχμῶν ποδ' ἐξήκοντ' ἐγώ;
Τρ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχείας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ράβδον ἐνδεις ὑπόμακρον,
γενήσεται σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
Σα. οἴμοι καταγελαῖς.
Τρ. ἀλλ' ἕτερον παραιέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον·
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἤρτημένην
πλάστιγγα πρόσθετες, καυτὸ σοι γενήσεται
τὰ σὺκ' ἐν ἀγρῶ τοῖς οἰκέταισιν ἰσάναι.
Κρ. ὦ δυσκάδαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπάλεσας,
ὄτ' ἀντεδάκ' ἄντ' τῶνδε μῶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὐτ' ἀνήσεται;

Post verba *τρεῖς λιβους* plene in A. distinctum. Tunc post *ὠ διεως* positum interrogationis signum: ut locum hunc interpungi debere intellexit Berglerus, quod ostendit ejus versio.

1232. *Θαλαμίας ἴσαι* vocabantur in inferiore navi foramina, per quæ exerebantur remi. *Θαλαμίας* autem per jocum appellat thoracis laterum aperturas, per quas exserantur brachia, occasione captans Trierarchorum avaritiam perstringendi, qui navium aliquot foramina obturare solebant, ut remigum stipendia lucrifacerebant.

1233. *καὶ τῆδ'*—Dux tantum ille vocula Trygeō tribuenda erat: sermonem ejus abruptum loricarius, quærens: *ἄμ' ἀμφοῖν δῆτ'*; Vulgo vocula *ἄμ'* Try-

geo male continuatur.

1240. *τί δ' ἔγωγ' ἄρα τῆ σάλπιγγι τῆδε χρήσομαι*; Sic A. Vulgo *τί δ' ἄρα τῆ*—

1242. *μόλυβδον*. Sic A. et mox quarto versu. Vulgo *μόλυβδον*. Nescio cur Dawesius *ἰσχίαις* mutari voluerit in *ἰσχίαις*. Debebat ergo etiam seq. v. pro *ἰδίαις* reponere *ἰσθίαις*.

1244. *τῶν κατακτῶν κοττάβων*. Quid hoc nomine intelligendum sit præter Scholiastam doceat Athenæus initio libri xv. Pollux vi. 109. et Meursius in *Græcia Ludibunda voce κοττάβων*.

1250. *ὡς μ' ἀπάλεσας, ut me perdidisti!* Male vulgo *ἴς*—Sic Nub. 1265. *ὦ Παλλὰς, ὡς μ' ἀπάλεσας*.

- Τρ.** πῶλοι βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις.
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.
Δο. οἴμ', ὦ κρονοποι', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.
Τρ. οὗτος μὲν οὐ σέπονθ' οὐδέν.
Κρ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὃ τι τις χρήσεται;
Τρ. ἂν τοιαυτὰσὶ μάδη λαβῆς ποιῶν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὐτ' ἀποδώσεται πολύ.
Κρ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ.
Τρ. μηδαμῶς, ἐπεὶ
τούτῃ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ἀνήσομαι.
Δο. πόσον δίδως δῆτ';
Τρ. εἰ διαπρισθεῖεν δίχα,
λάβοιμ' ἂν αὐτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.
Δο. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ τὰν, ἐκποδῶν.
Τρ. νῆ τὸν Δί, ὡς τὰ παῖδια γ' ἤδη ἔέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα,
ἄττ' ἄσεται, προαναβάληταί, μοι δοκεῖ.
ἀλλ' ὃ τι περ ἄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν, πρότερον ἀναβαλοῦ ἵθαδί.
Πα. α' Νῦν αὖθ' ὑπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχόμεθα---

1265. *οἴμ', ὦ κρονοποι'*. Sic emendate scriptum est in A. Perpetum in prioribus edit. *οἴμοι, ὦ κρονοποι'*.

1256. *ἀλλὰ τί*—His verbis mallet præponi Hastarii personam. Ad illum enim directæ præcedenti Trygæi verba, quibus par est ipsum aliquis regerere. Alioquin diceret mox Trygæus *μάθη* et *ἀποδῶσι*, tametsi tertie illæ personæ ad indefinitum *τις* possunt referri.

1258. *τοιαυτὰσὶ*. Operarum errore in Frobeniana excusum *τοιαυτὰσὶ*, quod in Kusterianam migravit.

1260. *ὦ δορυξέ*. Per metrum liceret legere *δορυξέ*: et forte sic scripserat Comicus. Vide supra ad v. 447.

1264. *ὑβριζόμεθα*. Sic recte A. Vulgo, reclamante metro, *ὑβριζόμεθα*, quæ munda sine codicis ope sustolli poterat.

1267. *μοι δοκεῖ*. Sic codd. et prima riæ edit. Nescio cujus libidine in recentioribus *μοι δοκεῖ*. Vide supra ad 1213.

1270. Initium est versus iste

νῦν αὖθ' ὑπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχόμεθα, Μούσαι,

Erigonorum, non, ut ait Scholiastes, Antimachi; sed longe antiquioris poetæ, Homeri scilicet ipsius, vel saltem Homeridarum alicujus. Antimachus Colophonius, quem Platone priore ætate fuisse ait Suidas, *Thebaidem* fecit, quæ si Athenis, quum Comicus noster tabulas suas docebat, nota fuit, non tamen ita erat perurgata, et tantū habita, ut eam pueri etiam discerent. *Erigonorum* vero quisquis fuerit auctor, ex Herodoto constat antiquissimum fuisse. Bene autem poeta ille secundi belli Thebani duces, eorum, qui in priore bello occubuerant, filios, *ὑπλοτέρους* appellat, eo sensu, quo nomen istud apud Homerum occurrit frequentissime, id est *νέους καὶ ἔπλα αἰετὶν δυναμίσους*. Quia vero ab *αἰμῖς*, *ἔπλα*, ducta est vox illa, eam Trygæus abominatur. Scholiastes: *παρὰ τὸ ὑπλοτέρων παλαιοῦ*. Facetum hoc est et comicum. Frustra Dawesius optimam lectionem sollicitat, reponen-

- Τρ. παύσαι
ὀπλοτέρους ἄδων, καὶ ταῦτ', ὧ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὐσης· ἀμαδῆς γ' εἶ καὶ κατάρατον.
- Πα. α'. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον βίνους τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
- Τρ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένος ἀσπίδας ἡμῖν; 1275
- Πα. α'. Ἐνθάδ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολή πέλεν ἀνδρῶν.
- Τρ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαίσει, νῆ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ἄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
- Πα. α'. ἀλλὰ τί δὴτ' ἄδω; σὺ γὰρ εἰπέ μοι, οἷς τισι χαίρεις.
- Τρ. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ ταιαυτῶν. 1280
Ἄριστον προτίθεντο, καὶ αἴτ' ἤδιστα πάσασθαι.
- Πα. α'. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ χένας ἵππων
ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρσεθιν.
- Τρ. εἶεν ἐκόρσεθιν τοῦ πολέμου, κατ' ἤσθιον.
- Πα. α'. Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ χένας ἵππων
ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρσεθιν. 1285
ταῦτ' ἄδε, ταῦτ', ὡς ἤσθιον κεκορσεμένοι.
- Πα. α'. Θωρήσονται ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι.

dumque statuit ὀμφαλοέσσας et ὀπλοτέρους, quod, ut mollissime dicam, nimis quam frigidum est. Sane antiquus poematis auctor, ex quo hic versus desumptus est, Epigonorum historiam exordiens, ὀμφαλοέσσας eos non indigetasset nomine, quo nec a prioribus ducibus, qui etiam ὀμφαλοέσσαι erant, nec a quibusvis aliis bellatoribus distincti fuissent. Versum illum tanquam ex Homeri Epigoni profert auctor certaminis Homeri et Hesiodi, edit. Th. Robinson p. 243.

1272. εἰρήνης οὐσης. Perperam vulgo inseritur particula γε.

1273. Versus quos cantat puer sunt omnes ex Homero expressi. In Iliadis ὄ. legitur v. 446.

οἱ δ', ὅτε δὴ ῥ' ἴς χῶρον ἴσα ξυιόντες ἴκοντο,
σύν ῥ' ἔβαλον βίνους, σὺν δ' ἴγχια, καὶ βίνας ἀνδρῶν
χαλκιοδωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
ἵπλων· ἀλλήλοισι, πολλὰ δ' ἰερμαγῶδες ἰζώρει.

Hi versus totidem verbis repetuntur Iliadis ὄ. 60. Forte Aristophanis ætate altertro in loco ad eum modum, quo hic leguntur, contracti erant.

1281. καὶ αἴτ' ἤδιστα πάσασθαι. Sic optime A. Vulgo μάσασθαι. Homericam est, quod reposuimus.

1284. ἴων ἐκόρσεθιν τοῦ πολέμου, κατ' ἤσθιον. Sic liquido scriptum in A. Editt. omnes, præter novissimam, habent κατ' ἤσθιον. Mendam sustulit Berglerus, sine libri veteris ope, quæ minime erat necessaria. Sic illi: κατ' ἤσθιον. Ita emendo. Omnes, quos vidi, κατ' ἤσθιον. Certissimam esse emendationem evincit, non codicis quæ nunc accedit auctoritas, sed res ipsa, sensus et metrum. Ita scribendum esse monuerat etiam Dawesius. Qui solito acutius hic vidit, turpiter lippit Berglerus ad Aetium 825. Sed bouam ibi lectionem reposuerat Kusterus, cui obloquendi fere nullam occasionem negligit Transilvanus: et veterem lectionem procul dubio hic revocasset, si mendam prior sustulisset Kusterus.

1285. ταῦτ' ἄδε. Perperam in B. ut in primariis editt. ταιαυτῶν. In A. ταυτὰ δέ. Zanettus e facili conjectura edidit ταῦτ' ἄδε, emendata ad metri legem, et ex vi sententiæ, scriptura, ut reponendum esse vidit etiam Dawesius, et ex Farreana sua, cui falso gloriam huius emendationis tribuit, reposuit Berglerus—κακορμημένοι, pro vulgato κακορμημένοι, ex analogia scribendum esse monuit Dawesius.

1286. πικραμίνοι. Scilicet τῆ ἰδωδῆς, quod manifestum est. Sic libri omnes.

- Τρ. ἄσμενοι, οἶμαι.
- Πα. α'. Πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοῆ δ' ἄσβεστος θρώρει.
- Τρ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ἄδεις, πλὴν πολέμου. τοῦ καὶ ποτ' εἶ;
- Πα. α'. ἐγώ;
- Τρ. σὺ μέντοι, νῆ Δί.
- Πα. α'. υἱὸς Λαμάχου. 1290
- Τρ. αἰεοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε, καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ἄδ' ἴον.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου ἴστί παιδίον;
ἄσον, πρὶν εἰσιέναι, τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ἄσι· σῶφρονος γὰρ εἶ πατρός.
- Πα. β'. Ἀσπίδι μὲν Σαίαν τις ἀλλάξειαι, ἣν παρὰ θάμνω
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.

Florentis conjecturam maximo Dawesius probavit opere, et adstruere conatus est, πικραμίνοι, quam ego, licet ingeniosam, nec recepi, nec vellem recepisse. Minime necesse est ut semper argutus sit poeta noster: ubi argutias captavit, eas contenti simus, si probe intelligamus, quod plerisque interpretibus, licet a veteri Scholiaste monitis, hic non contigit. Acumen non persensit Dawesius, quod est in ambiguo sensu verbi θαυμάζουμαι, significantis armari, thoracem induere, καθοπλισθαι, et inebriari, ἐμπότισθαι εἶναι. Vide Etymol. M. p. 460. Ex hac ambiguitate petitus lepidus jocus in Ach. 1135. ubi quum Lamachus sibi thoracem afferri jussisset, dixissetque: ἰς τῶδε πρὸς τοῦς πολέμους θαυμάξομαι, congium Dicæopolis sibi dari jubet, aitque:

ἰς τῶδε πρὸς τοῦς συμπότας θαυμάξομαι. Hic vero puer quum dixisset heronas facto ostendi sine, θαυμάξομαι, intelligit Trygæus majoribus eos sese poculis invitasse, ideoque addit ἄσμενοι, οἶμαι.— In impressis omnibus deest ultimus pes huius versus. Reponendum esse conjecterunt alii οὐτως, alii εἶναι, vel ὦ σὺν, quorum omnium nullum verum est. Bini codd. optime ἄσμενοι, οἶμαι. Vide autem quam longe evagati fuerint interpretes, ut quaererent, quod erat ipsis in ποτῶ, sub oculis positum, quodque habe-

bant in manu. Non interpretationem solum nostram, sed lectionem etiam exhibet vetus Scholiastes, cuius verba in recentioribus editt. a typhotetic male fuere distracta. Scripserat ille, ut est in primariis editt. ἄσμενοι οἶμαι. πρὸς τοῦς πικραμίνοι, οὐ πρὸς τοῦς θαυμάζουσαι. εἰ μὴ εἶσι ὀμνήμας θαυμάζουσαι ἴλιγον καὶ πρῶν, παρὰ τὸν θάμνωκα, ὅτι αὐτῶ τὸ ὄργον λίγεται εἶναι. Vocem textus οἶμαι, in Critici interpretationem transtulerunt. Vere autem ἄσμενοι ad θαυμάζουσαι refertur, quod primo negatum, agnoscit postea Criticus, modo θαυμάζουσαι accipitur pro ἴσμενοι, quo sensu id revera accipit Trygæus. Bene Berglerus: ἄσμενοι propterea dicit, quia præcedens θαυμάζουσαι pro INEBRIARI, ut in Achæm. v. 1135.

1291. εἰ σὺ μὴ εἴης. Miror, ni tu esses. Sic Dawesius recte. Vulgo εἰ σὺ μὴ ἦς, mutilo versu. In A. εἰ σὺ μὴ ἦσθα.

1297. οὐ πράγματ' ἄσι. Perperam vulgo ἄσι. Vide ad Vespas 1228.

1299. Distichon est Archilochi, quod exstat apud Strabonem, Plutarchum, Sextum Empiricum. In pentametro male vulgo legitur ἴστί, tanquam si adverbium esset. Scribi debuit ἴστος, quod nomen in singulari parum usitatum: plurale ἴστια apud quosvis Poëtas frequens.

Τρ. εἶπ' ἐμοί, ὦ πόσθων, εἰς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ἄδεις;
 Πα. β'. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα--- [1300
 Τρ. κατήσχυνας δὲ τοκήων.

ἀλλ' εἰσάωμεν· εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς,
 ὅτι ταυθ' ὅσ' ἦσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος,
 οὐ μὴ πιλᾶθη ποτ', ὡν ἐκείνου τοῦ πατρός.
 ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη ἵναυθὰ τῶν μενόντων 1305
 φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν, καὶ μὴ κενὰς παρελκεῖν·
 ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον,
 καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθων.

οὐδὲ γὰρ, ὦ πόνηροι,
 λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσ', ἦν μὴ τι καὶ μάσωνται. 1310
 Χο. ἡμῖν μελήσει ταυτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φεράζων.
 Τρ. ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινωῦντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγύων·
 ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
 πωλακοῦσιν ἐστὶν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρῆμοις.
 πρὸς ταῦτα βρούκει', ἢ τάχ' ὑμῖν φημί μείαμελήσειν. 1315

1300. ὦ πόσθων. Photius ab Hesychii interprete citatus: πόσθων, κυρίως λίγιται παιδάριον. οὕτως γὰρ ὑποκειζόμενοι ἔλιγον, ἀπὸ τοῦ αἰθίου. πόσθων γὰρ τοῦτο καλοῦσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα, κατὰ μεταφοράν.

1301. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Initium est sequentis Archilochi distichi:

Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα φυγῶν. ἀλλ' ἀσπίς
 ἰκίην

ἰρῆται, ἢς αὐτὸς κηρύσσει οὐ κακίω.
 Apud Sextum p. 181. edit. Jo. Alb. Fabricii aliter legitur hexametri initium:
 αὐτὸς δ' ἐξίφυγον θανάτου τίλος. ἀσπίς—

—κατήσχυνας δὲ—In B. ut vulgo, κατήσχυνας τε, et huic particulae alia superscripta γι. Neutra hic locum habet. Cum praecedente versu desinit haec fabula in A.

1306. Perperam vulgo hic versus in duos divisus est.

1307. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον. Sinceram hanc lectionem exhibent codex et primariae edit. ἐμβάλλετον in minori Batava anni 1624. primum reperio, forte e Porti prava emendatione. ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον. Dimeter est iambicus, ultimo pede claudicans, quum in pyrrichium desinat.

1308. σμῶχετ'. Sic cod. et Suidas, cu-

jus locum mox proferam. Vulgo σμῆχετ'.

1309. οἶδ' ἔγωγε, ὦ πόνηροι. Dimeter iambicus catalecticus, in primo pede claudicans, qui trochaeus est. οἶδ' scribendum esse monuerat Florens, cui obtemperare debebam. Et sic est apud Suidam in σμῶχετ', ubi hi versus proferruntur. σμῶχετ', ἀντὶ τοῦ μασσῶνθαι. Ἀριστοφάνης. ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον, καὶ σμῶχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθων. οἶδ' ἔγωγε, ὦ πόνηροι, λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσται, ἢ μὴ τι καὶ μασσῶνται. Nec minus quam metrum sermonis ratio οἶδ' ἔγωγε flagitat: nihil enim praecessit, ad quod referatur οἶδ'. Oportet vel absolute οὐ γὰρ ἔργον ἔσται, vel οἶδ' ἔγωγε ἔργον ἔσται. Utriusque formulae exempla passim apud Comicum obvia. Iys. 424. ἀλλ' οἶδ' ἔργον ἔσται. Plut. 1154. οὐκ ἔργον ἔσ' οἶδ' ἔργον. Iys. 614. οὐκ ἔσ' ἔργον ἔσται. Av. 1308. οὐκ ἔσ' ἔργον ἔσται.

1310. Hic versus perperam vulgo in duos divisus est, quorum prior sic habet:

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔσται.
 Scilicet dimeter est hypercata. quo metri genere nusquam utitur Comicus in regularibus systematibus, quale est hocce. Unus in cod. versus est: sed perperam plene scriptum ἔσται, cuius ultima elidi debebat.

εὐφρημῖν χερὶ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινα δεῦρο κομίζειν,
 δᾶδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεῖων ἐνυχαίρειν, καὶ πικρὸς ἐλεῦειν,
 καὶ τὰ σκευὴ πάλιν εἰς τὸν ἄγρον συνὶ χερὶ πάντα κομίζειν
 ὀρχησαμένους καὶ σπείσωντας, καὶ ὑπέρβολον ἐξελάσαντας·

κάπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς 1320
 διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἑλλησιν,
 κριδάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς,
 πάντας ἰμοίως, οἶνόν τε πολὺν,
 σῦκά τε τρώγειν·

τάς τε γυναῖκας τίπτειν ἡμῖν· 1325
 καὶ τὰ γὰρ ἅπαντα, ὅσ' ἀπωλέσαμεν,
 ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς·

λήξαι δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 δεῦρ', ὦ γυναῖ, εἰς ἀγρὸν,
 χῶπως μετ' ἐμοῦ καλῆ 1330
 καλῶς κατακείσει.

Χο. Ὑμῖν, Ὑμέναι' ὦ Ὑμῖν, Ὑμέναι' ὦ.
 ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως
 τὰ γὰρ ἅπαντα νῦν ἔχεις.

Ὑμῖν, Ὑμέναι' ὦ Ὑμῖν, Ὑμέναι' ὦ. 1335
 τί δράσομεν αὐτήν;
 τί δράσομεν αὐτήν;
 τρυγήσομεν αὐτήν.
 τρυγήσομεν αὐτήν.

ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν, 1340
 οἱ προστεταγμένοι,

1320. κάπειτ' εὐξαμένους τοῖσι θεοῖς. Dimeter anapaesticus. E librarij libidine legitur vulgo, jugalato versu, ἰσχυραμένους. Vide not. ad Acharn. 78.

1321. τοῖς Ἑλλησιν. Perperam vulgo omissum ἢ paragogicum, quia ultima brevis produci non potest vi tenuis et liquidae initio sequentis versus.

1330. χῶπως. Sic bene cod. et primariae edit. Perperam in recentioribus χ' ὄπως. Vide supra ad v. 437.

1341. οἱ προστεταγμένοι. Vulgo adduntur hae voces, οἱ χερσεταὶ ἀναλαβόντες. In codice inter lineas scriptae illae sunt minio, tanquam glossa, seu περιγραφή. Quum in alio quopiam codice lateri adscriptae fuissent, inde facile in

textum se intruserunt. Eas delevi, multoque melius facturum me fuisse opinor, si priores illas etiam οἱ προστεταγμένοι ejecissem: nullus enim dubito, quin ad περιγραφήν quoque pertinere, quae sic olim concepta fuisse videntur: οἱ προστεταγμένοι τῶν χερσετῶν ἀναλαβόντες τὸν τρυγαῖον φέρουσι. Sane verba illa οἱ προστεταγμένοι, illi quibus mandatum hoc est, sive cum Dawesio legas, οἱ προστεταγμένοι, et quocunque modo interpreteris, inepta sunt. Optime vero absque iis procedit sententia: ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν τὸν νυμφίον, ὦ ἄδεις. In codice sic scripti sunt isti versus:

ἀλλ' ἀράμενοι φέρωμεν
 οἱ προστεταγμένοι.

τὸν νομφίον, ὦ ἄνδρες.
 Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ.
 * * * * * λείπει. * * *

Xo. οἰκήσετε γοῦν καλῶς,
 οὐ πρᾶγματ' ἔχοντες,
 ἀλλὰ συκολογούντες. 1346

Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ.
 τοῦ μὲν μέγα καὶ παχὺ,
 τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
 φῆσεις γοῦν, ὅταν ἐσθίης,
 οἶνόν τε πῆγς πολύν. 1350

Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ· Ὑμῶν, Ὑμέναι' ὦ.
 * * * * * λείπει. * * *

Xo. * * * * * πλακοῦντας ἔδεσθε.
 * * * * *

Prioris ad latus, tanquam si versiculus etiam esset, ad textum pertinens, scriptum primo fuerat: ἐντὶ ζεύγους αἰνοῦσιν αὐτῶν. Lituram induxit librarius, eademque illa verba minio superscripsit priori versiculo: posteriori superscripta altera, quam dixi, glossa: οἱ χειροῦται ἐκαλεῖόντες. Manifestum est in fine hujus dramatis plurimos excidisse versus. Depravata illa verba ἐντὶ ζεύγους αἰνοῦσιν αὐτῶν, recte olim scripta cohaesisse videntur cum quatuor illis versiculis 1356-9. quos in nonnullis exemplaribus non comparuisse testatur Scholiastes; tametsi eos non minus a Comico esse quam reliquos omnes arbitror. Sed ante et post illos nunc hiat sententia. Codex quem adhibuit Ant. Fracinus integer fuit nostris, illisque quos nacti fue-

rant Aldus et Bern. Junta. Forte delitescit alicubi codex alius melioris adhuc notae, qui, si aliquando e tenebris eruatur, locum hunc redintegret. Interea nihil immutare volui, nec Dawesii crisis sequi. Quum tamen maximam partem iambicum esse videatur choricum hoc systema, versus ad hunc modum melius digeri poterant.
 1329. διῶς, ὦ γύναι, ἐς ἀγρόν,
 1333. ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικί-
 ως τὰ γὰρ εὖ νῦν ἔχεις.
 Dimetri sunt brachycatal.

1343. Post hunc versum lacuna est in cod. vacuo relicto spatio semipaginæ, id est sex vel septem versuum. Alias, sententiis non coherentibus, res ipsa clamat quædam intercidisse.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ.

ADDENDA Notis in Aves.

V. 118. κατὰ γῆν. Male tres codd. habent καὶ γῆν.

291. Nulla habenda est ratio Kusterianæ emendationis: ἀλλὰ τίς παθ' ἢ λήθουσι ἴσθιν ἰπὶ τῶν ἰσθίων; Quod membr. exhibent ἴσθ' e glossa ortum est; ἰσθ' ab imperito librario e sequenti versu huc retractum: præpositio illa locum hic non habet.

333. Hic et sequens versus sunt etiam tetrametri pæonici, quorum posterior claudicat. In vulgata lectione non consentiunt codices. In C. ut in impressis ὅστις ἔξοτ' ἰγίνετο γ' ἰπ' ἰμαί—In A. B. ὅστις ἔξοτ' ἰγίνετο ἰπ' ἰμαί (mendose in A. ἰπ' ἰμοῦ). Apud nos igitur, ut in textu legendum. Non aliter enim numeri constare possunt, nec versus hic antistrophico, scil. v. 350. congruere. Inepti hic, ut fere ubique, Graculus, metrorum enarrator, catalecticis vocans tetrametros, qui sunt aeata lecti. Fieri tamen possit, ut menda sit in scriptura.

368. ἔγγυαί. Sic libri omnes: nec ulla causa est cur mutetur, tamen quia forma contracta Atticis usitator, cui metrum hic non reluctatur, suspicari quis possit scripsisse Poëtam ἔγγυαί.

520. Perperam in libris omnibus, ἄμυνε ε' οὐδὲς τίς ἀνθρώπων θύει, iambo rursus in tertia sede posito. ἄμυνε vero respicit Atticismus: in textu igitur reponendum ἄμυν.

1497. καὶ τὸν Δί'—in membr. et B. καὶ Δί', omisso τὸν, quomodo præstat legi, quia sic modulatio est versus.

1524. At si ἴνα adverbium est loci, tum particula εἰ optativo jungi debet: ἴ' εἰσάγαντ' εἰ σπλάγχνα, quo importari possint. Utramlibet lectionem prætulcris, vulgata meliorem habebis.

ADDENDA Notis in Vespas.

V. 201. πρὸς θεοῖς. Tota librariorum cohors πρὸς θεοῖς sed mendose, cum in imperativo multo vividius est, et ipsa etiam sententia requirit. Cum πρὸς θεοῖς vero, jubetur famulus magnum mortarium vecti adolvere, postquam illud jam adposuisset; et imperativo προσκύλις duo adjungerentur participia nullo nexu coherentia.

538. εἰ ἂν λίσσῃ γ'. In A. εἰ ἂν λίσσῃς.

1050. εἰ παρλαίων. Nec aliter Scholiastam legisse ex illius interpretatione liquet. Perperam vero libri omnes εἰπερ ἰλαίων. Vide not. ad Conc. 513.

1107. ἐλλεγίνεις. Libri omnes ἐλλέγονεις, sed mendose.

Corrigendum in Thesmophoricæusas.

V. 528. Pro "Ἀγαυὸν lege" Ἀγαυοί, tum in textu, tum etiam in nota.

IN EQUITES.

COLLATA fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN ACHARNENSES.

COLLATA fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN PACEM.

COLLATA fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat.

ARISTOPHANIS
DEPERDITARUM COMÆDIARUM
FRAGMENTA.

IN EQUITES.

COLLATA fuit hæc fabula ad eosdem tres codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN ACHARNENSES.

COLLATA fuit hæc fabula ad eosdem codices, quorum syllabus præmissus est notis in Aves.

IN PACEM.

COLLATA fuit hæc fabula ad Mss. codices duos, quorum præmissus syllabus notis in Vespas. Argumentum in neutro exstat.

ARISTOPHANIS
DEPERDITARUM COMÆDIARUM
FRAGMENTA.

CATALOGUS

DEPERDITARUM COMÆDIARUM

ARISTOPHANIS.

- ΑΙΘΑΟΣΙΚΩΝ.** Athen. Poll. Platonius de differentia comædiarum, qui testatur hanc fabulam mediæ comædiæ formam, et nulla *χωρὴν μίλη* habuisse. Per filium suum Ararotem docuit et hoc drama et ΚΩΚΑΛΟΝ Aristophanes, ut notatur in argum. *Pluti*. Allegatur etiam in scholiis ad *Pacem* 740. Suidæ in *ἄγοράται*, et ab Hephæstione in Enchir. Acta post *Plutum*, adeoque post Olymp. xcviij.
- ΑΙΘΑΟΣΙΚΩΝ Β.** Athen. lib. ix. p. 372.
- ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.** Hephæst. Harpocr. Poll. Suid. Athen. Apostolius, Erotianus in *λεῖτηρις*. Etymol. M. Ælianus H. A. xii. 9. Schol. ad *Nubes, Ranas, Pacem*. Hoc drama per Philonidem docuit, ut legitur in argum. *Avium*.
- ΑΝΑΓΓΡΟΣ.** Vide Pollucem vii. 164. et qui ibi laudatur, Casaubonum: Athen. Suid. Etymol. M. Schol. ad *Aves*.
- ΑΤΤΟΑΤΚΟΣ.** Erotianus in *Ἄρμεν*. Schol. ad *Vespas* 1020.
- ΒΑΒΤΑΩΝΙΟΙ.** Suidas et Apostolius in *Σαρμίων ἰθύμος*, quorum locis adde Meursium Attic. Lect. iii. 21. Laudant et Aristoteles Rhet. iii. 2. Stephanus Bysant. Poll. Athen. Harpocr. Ammonius in *χολάδες*: Hesych. Etymol. M. Zenobius proverb. *ἄνδ' Ἐρμίωνος*, Suidas in *σιμάς*: auctor vitæ Aristophanis: Schol. ad *Aves* et *Achærenses* et in argum. *Pacis*. Vide et Casaubonum ad Athen. iii. 10.
- ΒΟΗΘΟΙ.** Priscianus lib. xvij.
- ΓΕΩΡΓΟΙ.** Plutarchus in Nicia, quem hoc dramate perstrinxerat. Hephæst. Priscianus libro xviii. Etymol. M. Athen. Poll. Harpocr. Stobæus, et Zenobius in proverb. *ἀντὶ μιλητίων*. Schol. Comici et Theocriti.
- ΓΗΡΑΣ.** Priscianus lib. xviii. Etymol. M. in *μερμελοκίτων*: Suidas in *στλιγγίς*, schol. ad *Equites*. Athen. Poll. Harpocr. Phrynichus in *Διονύσειον*: Schol. Nicandri Theriac. Laërtius.
- ΓΗΡΤΤΑΔΗΣ.** Erotianus in *γαργαλισμῶν* et *ἐκλαπήνισται*. Hesych. Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Schol. ad *Vespas*. Schol. ad Sophoclis *Electram*.
- ΓΑΑΤΚΟΣ.** Pollux iii. 43.
- ΔΑΙΔΑΛΟΣ.** Suid. Athen. Poll. Hesych. Phrynichus in *κάκκαλον*. Erotianus in *ἐνικῆς*: Clemens Strom. vi. p. 628. ubi ait Platonem Comicum et Aristophanem *Dædalo* sua invicem suffurari.
- ΔΑΙΤΑΔΕΙΣ.** Athen. Poll. Harpocr. Etymol. M. Phrynichus et Thomas Mag. in *ἐκισῆς*: Galenus in proœmio Lex. Hippocr. Suidas.
- ΔΑΝΑΙΔΕΣ.** Pollux tum alibi, tum vii. 199. ad quem locum vide. Athen. Suidas in *Κλυταγόρα*. Schol. ad *Plutum* et *Pacem*: Etymol. M. in *ἀταλαίπωρον*.
- ΔΗΑΙΑ.** Athen. lib. ix. p. 373.

* ΔΙΣ ΝΑΤΑΤΟΣ. Pollux x. 33. ubi mendose scriptum ΔΙΟΝΑΤΑΤΟΣ. Non minus incertus est Dramatis auctor quam titulus.

ΔΡΑΜΑΤΑ. Videndus Casaubonus ad Athen. vii. 14. ubi suspicatur quatuor Comœdias, de quarum auctore Aristophane an Archippo (vide Anonymum in Comici vita scholii præfixa) Criticis non constabat, Nioben, Centaurum, Inulas et Ροῦσιν ab aliquo in unum corpus conjectas, et titulum ΔΡΑΜΑΤΑ ei inscriptum fuisse; et enim non de Centauro, sed de Ναυαγῷ dubitant veteres Critici. Apud Hesych. in βόρταν male in ἀράματα: pro in δράματα.

ΕΙΡΗΝΗ Β. Jam Eratosthenis ætate non exstabat, qui dubius hæret, an Aristophanes Pacem, quæ etiamnum habetur, bis docuerit, an binas hoc titulo conscripserit, ut innuit Crates Grammaticus apud auctorem argumenti Pacis.

ΕΡΕΧΘΕΤΣ. Eustathius in Odysseam p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ. Laërtius viii. 34. Athen. Poll. Suid. Schol. ad Aves: Stephanus Bys. in Ἄγρος. Etymol. M. in πίνω.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΤΣΑΙ seu ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΣΑΣΑΙ, ut secundas Thesmothoriatuas Aristophanis inscribit Demetrius Træzenius apud Athen. lib. i. Suidas in λακωνίζω et λόσος ἵχθυον. Clemens Pædag. iii. 12. Pollux vii. 95.

* ΚΕΝΤΑΤΟΣ. Poll. Hesych. Athen. Suidas in περιδικον. Vide et supra in ΔΡΑΜΑΤΑ. Solet enim allegari Aristophanes in Δράμασιν ἢ Κενταύροι.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ. Hesych. in φίλιος.

ΚΩΚΛΑΟΣ. Erotianus in φῶδης, Athen. Hesych. Poll. Harpocr. Zenobius in proverb. χροῦς ἢ Καλοφῶνιος: Macrobius v. 18. Acta est hæc Comœdia post Plutum, adeoque post Olymp. xvii. et post decretum, ne quis nomine tenus in theatro perstringeretur. Vide Scriptorem vitæ Aristophanis, et quæ supra in ΑΙΟΛΟΣΙ-ΚΩΝ. Porro Philemonem in Ἐποδολομῶν suo hoc Comici drama æmulatum notat Clemens Stromat. vi. p. 628. Gellio xix. 13. laudatur hæc fabula, ubi pro Κώκκλος male in libris scriptum ΑΚΑΛΗΣ vel ΑΚΑΛΕΣ.

ΔΗΜΝΙΑΙ. Ammonius in τίρανον, Harpocr. Athen. Poll. Etymol. M. Suid. Hesych. in δραμαλλῆς.

* ΝΑΤΑΤΟΣ. Idem forte quod ΔΙΣ ΝΑΤΑΤΟΣ. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΕΦΕΑΙΑΙ, sive Nubes priores, actæ Archonte Isarcho, Olymp. lxxxi. 1. in Lenæorum festo. Vide Argum. Nubium, quæ exstant.

* ΝΗΣΟΙ. Etymol. M. Poll. Schol. Euripidis: Stobæus, Suid. Hesych. Ab aliis relata est ad auctorem Archippum. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΝΙΚΑΙ. Schol. ad Lysistratam, et ex eo Suidas in σμῆς. Sed suspitione non vacat hic titulus.

* ΝΙΟΒΗ. Ab aliis tributa Archippo. Poll. Schol. Euripidis ad Phœniss. ubi allegatur Ἀριστοφάνης in δράματι Νιόβης. Forte legendum, in Δράμασιν ἢ Νιόβη. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΟΑΚΑΔΕΣ. Schol. Comici, Hesych. Suid. Harpocr. Stephanus Bys. Galenus i. de aliment. facult. tom. iv. p. 316.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ. Schol. ad Phlutum et Vespas: Athen. Harpocr. Poll. Thomas Mag. in σμῆν.

ΠΕΡΙΑΓΗΣ. Schol. ad Aves, ubi male Περιμαγῆ legitur pro Περιαγῆ.

ΠΑΟΤΤΟΣ Α.

* ΠΟΑΣΤΡΙΑΙ. Schol. ad Aves. Vide Casaub. ad Athen. iii. 27. sed errore illius, qui Scholia descripsit, verum auctoris nomen excidisse videtur, qui fuit Phrynichus. Vide Poll. vii. 23. et x. 159.

* ΠΟΙΗΣΙΣ. Ab aliis tributa Archippo. Vide supra in ΔΡΑΜΑΤΑ.

ΠΟΛΤΕΙΔΟΣ. Etymol. M. Poll. Suid. Stob. Apostolius.

ΠΡΟΑΓΩΝ. Athen. Poll. Suid. in σαθιρέν.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ. Athen. lib. iv. p. 161.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΑΜΒΑΝΟΤΣΑΙ. Athen. Harpocr. Hesych. in σπιτιστάσις, ad quem locum vide eruditum interpretem; Poll. Etymol. M. Schol. ad Equites. Alii hoc drama Platoni Comico adscripserunt. Vide Athen. p. 628. E.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ. Schol. ad Nubes 360. Ranas 295. et alibi; Athen. Suid. Poll. Harpocr. Etymol. M. Apud Suidam in ἔλις ἀφύς male olim Ἀναγωνισταῖς legebatur pro Ταγηνισταῖς, quod e Mss. reposuit Kusterus. Eadem medela sanandus Pollux vii. 168. ubi Ἀγωνισταῖς in Ταγηνισταῖς mutandum, et auctor Etymol. M. in ἀδούρατος, ubi pro Πλαταισταῖς idem nomen reponendum.

ΤΕΑΜΙΣΣΕΙΣ. Hesych. in πόλαι, ubi videndus interpres; Poll. Athen. Etymol. M. Aristid. Orat. i. sacra tom. i. p. 486. Stephanus Bys.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ. Athen. Harpocr. Poll. Hesych. Suidas in τῶν τριῶν κακῶν ἢ. Constantinus Porphyrog. c. 23. de administrando Imperio.

ΦΙΛΩΝΙΑΔΗΣ. Athen. lib. xi. p. 472.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. Athen. Poll. Suid. in ἀκαλήθη.

ΩΡΑΙ. Hesych. Athen. Poll. Schol. ad Aves. Ammonius in διάρρηματι, ubi pro Ωραι male Κόραι legitur.

SUPERIOR Catalogus ex eo concinnatus est, quem Jo. Alb. Fabricius Bibliothecæ Græcæ inservit tom. i. p. 675. Multa passim accuratius exhibemus, suppressis Dramatum titulis compluribus, quæ sive alios quam Comicum nostrum auctores habuere, sive nunquam existere, quibus comminiscendis occasionem dedere veterum Scriptorum loca aut depravata, aut male intellecta. Sunt autem Dramatum tituli, quos amovimus, isti:

Ἀγῆρος. E Polluce vii. 164. ubi hodie recte legitur ἢ Ἀναγύρο.

Ἀγωνισταῖ. E Polluce vii. 168. Vide Catalogum in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀκλαῖς. E Gellio. Vide Catal. in ΚΩΚΛΑΟΣ.

Ἀμτρος et Τετραμτρος. E Zenobii Proverbiorum collectione in Ἀκισίας ἰδαντα, ubi non definitur utrum laudatus auctor Aristophanes Comicus sit, nec ne. Illum etiamsi intellexisset excerptor, non tamen in Τετραμτρος accipiendum esset pro Dramatis titulo.

Ἀναγωνισταῖ. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Ἀσκληπιός. E perperam intellecto, et ridiculum in modum converso Pollucis loco ii. 59.

Γηρόγαρδός, Γηρόλορδός, γηρόλορδός, sunt voces nihili. Drama unde χροῦν profert Ælianus H. A. xii. 9. est ΓΗΡΑΣ, quod e Medic. Cod. scriptura acute et erudite conjecit novissimus Æliani Editor.

Γόντις. Auctorem habuit Aristomenem, non Aristophanem. Citatur a multis. Vide Fabricium in notitia Comitorum deperditorum.

Διόνσος. Eiusdem est Aristomenis.

Ἠνίοχος. E prava in Polluce scriptura x. 119. ubi hodie recte legitur ἢ Νιόβη.

Κιθαριστής. Est Antiphani, cui etiam tributa in Athenæo p. 681. C. licet ex hoc ipso loco Aristophani in indice adsignetur. Sæpius ob scripturæ compendia confusa adfinita nomina Aristomenes, Antiphanes, Aristophanes.

Κόραι. Hoc titulo fabulam scripsisse Aristophanem Valckenario ad Ammonium videtur. Ego potiorum sententiam eorum esse existimo, qui titulum illum ex Ωραι depravatam censent.

Κόνυλος. Restitutus ad Codd. fidem Pollucis locus olim corruptissimus x. 85. titulum hunc e dramatum Aristophanis catalogo amandavit.

Όφριμος. Est Antiphani, cujus nomen e Codd. repositum in Pollucis emendata editione x. 22.

Πιλαργοί, Πιλάσιοι, Περιμαγῆς. Nihil aliud sunt quam sordes librariorum.

Πλαταισταῖ. Vide Catal. in ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

Πόλις. Est Philyllii, cui diserte tribuitur ab Athenæo p. 104. in fine, et a Polluce sæpius.

Σίρφοι. Est Cratini; nec, ubi laudatur hæc fabula in Schol. ad Vespas 74. Aristophanii tributa est.

Σκηναί. Non est dramatis titulus, nisi decurtatus. Integer est Σκηναίς καταλαμύσσουσα.

Σκῆλαι ἢ Ταῦροι. Est Antiphani, cui tribuitur a Polluce, tam lib. x. 168. quam vii. 59.

Φοῖλαι. Putida in Harpocrate menda v. Ξουρί, jamdudum sublata. Nubium respexit v. 70.

ARISTOPHANIS
DEPERDITARUM FABULARUM
FRAGMENTA.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

- I. Καὶ μὴν, τὸ διῖν', ἀκροκάλλι' γι σοι τίτταρα
ἤψησα τακιδά.
Athen. p. 93. F.
Apud Athenæum pro γι male est δι'. In ceteris, quæ optime habent, nihil immutavi. Casaubonus, non perspecta venustate interjectionis τὸ διῖνα, ver- sum hunc pervertebat, reponens : καὶ μὴν ἰς τὸ διῖπτον ἀκροκάλλι' σοι τίτταρα ἤψησα τακιδά.
- II. Εἶτα πῶς διανήσομαι τσαῦτα δῖπτα ἴσως διὰ νυκτὸς, ὡς ἔχαρις 'Αριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκῳ ἴπτιν, οὕτως λίγων, οἰοῖ δι' ἄλλης νυκτὸς.
Athen. p. 276. C. In his ex Aristophane deprompta sunt saltem ista διὰ νυκτὸς, quibus interpretationem Grammaticus subjungit, δι' ἄλλης νυκτὸς. Comi- cum autem reliquisse suspicor
εἶτα πῶς
διανήσομαι διὰ νυκτὸς ;
Sciat autem lector in Regio Athenæi codice εἶτα πῶς scriptum esse ; non, ut vulgo, εἶ πῶς.
- III. 'Αριστοφάνης Αἰολοσίκῳ διευτέρῳ
τῶν δι' ἡθῶν
ρίζας ἰχθύσας σκοροδομήματων φύσιν.
Athen. p. 372. A. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam i. 6.
- IV. 'Αλλ' ἄουσον· οὐ μιλλίην ἰχθῆν. ὡς ἀγοράσω
ἀπαξάστωσ' ἢ, ὅπως κελύεις, ἢ γύναι.
Suid. in ἀγοράσαι. Jo. Toup. ibidem.
- V. Κοιτῶν ἀπάσαις υἷς, πύλιος δι' μί' ἀρήσις.
Pollux i. 79.
- VI. ὅστις ἦν λοιπὸν μόνον
ἐν τῇ γνάθῳ διώβελόν μου γίγνεσθαι.
Idem ix. 63. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 7.
- VII. 'Εν μίντοι τῷ Αἰολοσίκῳ τὸ μὴ ἔχῃν κίεματα ΑΚΕΤΜΑΤΙΑΝ ἀνόμασι.
Idem ix. 89.
- VIII. 'Εν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῆς τῆς κλιθῆς εὐρηκαμιν' παραδ' ἐν
'Αριστοφάνῃ ἐν Αἰολοσίκῳ καὶ ΚΑΕΙΔΙΩΝ.
Idem x. 23.
- IX. 'Ἡ δὲ ὅπῃ ἴσθηται ἐν Αἰολοσίκῳ 'Αριστοφάνους
καὶ δι' ὅπῃ, κῆπι' τίγους.
Idem x. 25.

FRAGMENTA.

- X. Δοῖδ' ἔθ' ἑοία, τυρόκνησις, ἰσχύρα.
Pollux x. 104.
- XI. Κῆργὸν διασίλῃσ' ἰρῶ μιν, ὡσπερ ἐν
καυτῷ λυχνούχῳ, πάντα τῆς ἰζωμίδος.
Idem x. 116. emendatus a Jo. Toup, ubi supra. Ipsa Viri eruditissimi verba lectori ob oculos ponam : " Nescierunt interpretes quid sit διασίλῃσιν τῆς ἰζω-
μίδος : quod miror. Græca ita sunt vertenda : Et video quidem omnia per
" exomidem, ut in nova laterna, pellucentia. Verba sunt nebulonis de mulier-
" cula, quæ, quod venale habebat, lubenter ostendebat."
XII. "Ὅταν δ' ἴσῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκῳ 'Αριστοφάνης ΔΤΟΙΝ ΑΤΧΝΙΔΙΟΙΝ, ἦλον, ὅτι
λυχνία ἴσθηται, ἀλλ' οὐ λύχνους μικροῦς.
Idem x. 118.
- XIII. Οὐκ ἴσθ' ὦ γυναικίς,
πῶς κακίσει ἡμῶς
φλώσις ἰκάσθ' ἄνδρες.
διὰ γὰρ ἴσθα δρώσαι
λαμψανόμοσ' ὑπ' αὐτῶν.
Hephæstion in Enchiridio, de metro choriambico.

ΑΜΦΙΑΡΑΟΣ.

- I. "Ὅστις φακῆν ἦδισον ἔψων λαδορεῖς.
Athén. p. 158. C.
- II. "Ὅσφον δ' ἔξ ἄκρον διακίχλισον, ἥσπερ κίχκλον,
ἀνδρὸς περιστότου· τιλίσι δ' ἀγαθὴν ἰσκαμίδην.
Ælianus H. A. xii. 9.
Vide Hesychium et interpretes ἐν διακίχλισον. Postrema verba licet nemini vitii suspecta fuerint, nec prorsus ineptum sensum fundant : efficit hoc bonam inuentionem ; nullus tamen dubito, quin depravata sint, scripseritque Comi- cus, τιλίσι δ' ἀγαθὴν ἰσκαμίδην. Bonam rependit gratiam. Quippe senex, cui multum diuque agitati lumbi fuerint, ad opus venereum tandem paratior factus, præstitam a muliercula operam pulchro remuneratur munere.
- III. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσαν ἴσ' ;—ἡ λικτρῶν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν.—οἰμώζουσά γι.
Schol. ad Nubes 663.
- IV. Πέδιν ἂν λάβωμι βύσμα τῷ τρακτῷ φλίον ;
Idem ad Ranas 246. et ex eo Suidas ἐν φλίῳ, ubi perverse legitur.
- V. καμψιδιὸν ἔγνων μερμελυκίον.
Idem ad Pacem 473.
- VI. Τὸ δὲ ἰπτιγίσειν τὸ αἰδοῖν τῶν χειρῶν, ΑΝΑΦΛΑΝ, καὶ ΑΝΑΚΛΑΝ 'Αριστοφάνης ἐν
'Αμφιαράῳ λέγει.
Pollux ii. 176.
- VII. "Ἐπιτ' ἰρεῖς, ἰπιθαλοῦ' ἡμου πείσας.
Idem vii. 181. quæ ad metri et sensus ductum sic constituenda :
ἰπιτ' ἰρεῖς, ἰπιθαλοῦ' ἡμου
πείσας.
- VIII. Καὶ σπυρίδα δι' ὀφωνιδόκον, πλικτὴν σχοῖνον, ἐν 'Αμφιαράῳ 'Αριστοφάνης ἴφῃ.
Idem x. 92.
- IX. κνίβαλον ἄμα
καὶ προσκίφαλαιον τῶν λινῶν.
Idem x. 40.
- X. καὶ τῶν μιν ὄρει, οὗ, ἰπιτιμπίς,
ἐν κίση σου κατασήμεναι, καὶ παῦσαι φαρμακωτῶν.
Idem x. 180.
- XI. Ταυτὶ τὰ κεί' αὐτῷ παραδ' ἡμῶν τῶν φίλων.
Suidas in τῶν.

- XII. "Ω μισρὶ καὶ Φρονῶνδαι, καὶ ποιητὴ σὺ.
Suidas in Φρονῶνδαις.
- XIII. Νῆσφι βιασθῆεις, ἢ φίλων ἀχρησίφ.
Idem in ἀχρησία, ἀπορεία.
- XIV. Λαμπροὺς ἔγωγι τῶν κάτω.
Harpocration in Λαμπροῖς.
- XV. ΡΟΠΤΡΟΝ—τὸν τῆς Δύρας κείνου λίγαι, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφικράτης.
Idem in βόστρον.
- XVI. Οἶδα μὲν, ἀρχαῖόν τ' ἰδὼν
οὐχὶ λίληθ' ἱμαυτίον.
Hephæstion in Enchiridio de metro choriambico.
- XVII. ΗΝΤΕΒΟΛΗΣΕ, παρὰ Ἀριστοφάνη in Ἀμφικράτη, δύο κλίσεις ὑπέστη. Auctor
Etymol. M. in ἀντιβολῶν p. 112.
- XVIII. ΛΕΒΗΡΙΑΔΕΣ. ὑμνωδῆ ἀποσώματα, ὅστις ἐστὶ τὸ τῶν ὄφθαλμοι λεγόμενον γῆρας, ὡς
καὶ Ἀριστοφάνης in Ἀμφικράτη.
Erotianus Lexic. Hippocr.
- XIX. Ἰασώ. παρὰ τὸ ἰασθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης, καὶ Ἀμφικράτης Ὀυγκρία ἰδου
Ἰασώ. Hesychius. Comici versum ipsum, quo respexit Grammaticus, pro-
ferti Scholiastes ad Plutum 701. emendatus et illustratus ab Hemsterhusio, cui
extra dubium positum videtur, versum illum ex ipsa Amphiarao fabula de-
cerptum esse. προσῆναι τῶν Ἀσκληπιῶν ἢ Ἰασώ παρὰ τὴν ἰασθαι ἀνομοκρίτην. ἀλλὰ
καὶ Ὀυγκρία τοῦ Ἀμφικράτου αὐτὴν ἴσθαι ἐκείνου.
ἀλλ', ὃ Ὀυγκρία, ἔλεξά ται σοὶ περιουσίης.

ΑΝΑΓΤΡΟΣ.

- I. πρὸς Διὸν ἱερεῖς
τίττιγμα φαγῆν καὶ κικλάσθην,
Σηρισμαμένη καλὰ μὲν λιππῆ;
Athen. p. 133. B.
- II. οὐχ ἰψητῶν λοπάς ἐστιν.
Idem p. 301. A.
- III. Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὄψαριος ἐκάσσει.
Idem. p. 385. F. παραμυθεῖ est 2. pers. Attica pro παραμυθεῖ. Apud Dipne-
sophistam legitur παραμυθεῖ.
IV. πλὴν ἀλιούρου καὶ βόας.
Idem p. 650. E. Vide infra in ΓΕΩΡΓΟΙ. xv.
- V. Ὅτι δὲ τῶν Θεσσαλικῶν ἰσπανοῦν τινὲς ἰκαλοῦντο βουκίφαλοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης in
Ἀναγύρῃ.
Μὴ κλαι' ἰγῶ σοι βουκίφαλον ἀνήσθημαι.
καὶ πάλιν—
ψήχει ἡρίσκον
τὸν βουκίφαλον καὶ κοσπατίαν.
Auctor Etymol. M. in βουκίφαλος.
- VI. Ὡς δ' ὀρθοσπλῆξ πύφουσι, καὶ δυσγάργαλις.
Suidas in ὀρθοσπλῆξ ἰσπανοῦν, ὀρθοῖς ἰσπανοῦν καὶ σπλῆξων.
- VII. Καὶ ξυνήνοφι, καὶ χιμίριμα βροντῆ μάλ' ἰδ.
Idem in ξυνήνοφι.
- VIII. Ὅρμου παρόντος, τῆν ἀτραπὸν κατηρήσθην.
Idem in ὄδου παρόντος.
- IX. Ἀλλὰ πάντας χερὶ παραλούσθαι, καὶ τοὺς σπύγγους ἰεῖν.
Idem in παραλούσθαι.
Ad quem locum ita Kusterus: Est versus trochaicus, sed cui deest syllaba. At fal-
litur. Inserta enim syllaba brevi post χερὶ, quod procul dubio volebat ille, in
quinta sede nihilominus esset spondeus, quod metri lex non patitur. Rescri-
bendum itaque:
Ἀλλὰ παραλούσθαι τι πάντας, χερὶ τι τοὺς σπύγγους ἰεῖν.
Muc forte respicit Eustathius ad Odys. p. 1604. l. 18.

- X. ΑΜΦΙΑΝΑΚΤΙΖΕΙΝ—in Ἀναγύρῃ.
Suidas in voce.
- XI. Ἐκ δὲ τῆς ἡμῆς χλαυίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.
Idem in ἀπληγίαις. Observa mediā in χλαυίδος semper corripit. Itaque, ut
constet metrum, legendum:
χλαυίδος δὲ ποιῶν ἐκ τῆς ἡμῆς
ἀπληγίδας τρεῖς.
Lenior adhibenda erat medicina:
ἐκ τῆς ἡμῆς γὰρ χλαυίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.
Tetrameter est trochaicus omnibus numeris absolutus.
- XII. ΑΡΓΕΙΟΙ ΦΩΡΕΣ. ἐστὶ τῶν προδῆλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κα-
μαδοῦνται. Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῃ.
Suidas in voce.
- XIII. Καὶ μὴν χθρὶς γὰρ ἦν Πιέδιξ χωλός.
Schol. ad Aves 129v. Sic ultimo pede mancum senarium habebis:
Καὶ μὴν γὰρ ἐχθρὶς χωλός ἦν Πιέδιξ—
- XIV. ΑΝΑΧΤΡΩΤΟΝ δὲ τὸν σπλὸν Ἀριστοφάνης in Ἀναγύρῃ λέγει.
Polux vii. 164.
- XV. Ἐν τῷ στόματι τριμυωβόλιον ἔχων.
Idem ix. 64.
- XVI. Τούτ' αὐτὸ πρῶτον διωβόλου, καὶ σύμβολον
ὕπερ τῶν πικλιότερων μῶν τις αὐτ' ἀνίλιτο;
Idem x. 72. Ad quem locum operæ pretium erit legisse Hemsterhusii notas.
Exstant hi versus apud Pollucem ix. 72. Corrige tythothetæ errorem, alium-
que librariorum. Oportet enim διωβόλου, genitiuus pretii. Id ipsum facio di-
oboli pretio. Antipater in Epigr. vi.
δραχμῆς Ἐυδῶσθη τὴν Ἀσθῆνα, μήτι φοβηθεῖς
μηδῆα, μήτ' ἄλλως ἀντιλίγουσαι ἔχῃ.
- XVII. Καὶ γὰρ τὸν ΠΙΝΙΓΕΑ ἐπὶ Ἰσπανοῦ Ἀριστοφάνης in Ἀναγύρῃ λέγει.
Idem x. 54.
- XVIII. Τὴν δὲ ΨΗΚΤΡΑΝ Ἀριστοφάνης in Ἀναγύρῃ εἰρηκεῖν.
Idem x. 55.
- XIX. ΣΤΟΜΙΑ δὲ ΠΡΙΟΝΩΤΑ ἴση in Ἀναγύρῃ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 56.
- XX. Καὶ ΣΚΑΦΗΝ ἴσθαι in τῷ Ἀναγύρῃ Ἀριστοφάνης.
Idem x. 76. additis Comici verbis, sed ita depravatis, ut nihil sani ex iis eli-
cere queamus. Vide Hemsterhusii notam.
- XXI. Τὸ ὑπέδθημα τοῦ ἔλμου, ΤΦΟΛΜΙΟΝ, ὡς Ἀριστοφάνης in Ἀναγύρῃ λέγει.
Idem x. 114.

ΑΥΤΟΛΥΓΚΟΣ.

Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Κομικὸς ἐν Αὐτολύγκῃ φησὶ ἐπὶ καινοτέραις ἰδίαις Ἀσίδιον ὁ μαχ-
θρὸς ἱερεὺς πῶσφι πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμκωνας περιέλιξας. Τούτῳ τὰ περὶ
τοῦ ἄμκωνας χιτῆρα.
Erotianus in Lex. Hippocr. v. ἄμκων. Quorum partem etiam profert Galenus
Comment. in I. Hippocr. περὶ ἄρθρων. p. 584.
Τοιαύτη δὲ ἐστὶν ὁ ἄμκων, εἴη κατὰ τῶν λοπάδων πῶσφι τὸ ἄνω γίνεσθαι πρὸς τὴν
ἰντὴν ἱεραμμίην καλιόνητα. καὶ τις τῶν Κομικῶν ἐπίσταν ἰσπανοῦστων, τινὰ δὲ
τῶν λοπάδων τοὺς ἄμκωνας περιέλιξιν.
Lacera hujus fragmenti verba non facile in numeros redigas. Probabile est a
Grammatico scribi debuisse: ὁ μαχθρὸς τὸν ἱερεῖα; πῶσφι μᾶλλον τῶν λοπάδων
τοὺς ἄμκωνας περιέλιξας;

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

- I. Ἐστὶ δὲ ἰσσοκριμῆς, ὃς ἴλασεν ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν ἄσσιο καὶ ἁρισφάνης ἐπέστει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ μὲν χρυσοῦ, χρυσοῦ δ' ἀντὶ ἁρισφάνης ἐπέστει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ δὲ λαδοῦ, λαδοῦ δ' ἀντὶ ἁρισφάνης ἐπέστει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις, ἀντὶ δὲ νοσημάτων. Aristoteles de Rhetor. lib. iii. cap. 2. extremo.
- II. Ἀνίχασμοι εἰς ἵκαστος ἡμετέριστα ἰσσοκρίμης κήρυξις ἐστὶ τῶν ἀνδράκων. Athen. p. 86. extrema.
- III. Κἄν τοῖς Βαβυλωνίοις ἐν τοῖς ἁρισφάνης ἀπευθόμενα ποτήριον ἐξὺς αὐτοῦ, ὅταν ἡ Διόνους λέξη περὶ τῶν Ἀθηναίων δημοκρατῶν, ὡς αὐτὸν ἦσαν ἐπὶ τῆν δικῆν ἀπειλόδοτα ἐξὺς αὐτοῦ δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἠγνῆται εἶναι, ἢ ὅτι ἰσσοκρίμης ἦσαν. Idem p. 494. D.
- IV. ΚΟΤΤΑΟΣ. ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Idem p. 478. C. Vide infra xi.
- V. Ὅς δὲ αἰτούντες ἀρχὴν πολέμου πορίσιν μετὰ Πισιάδου. Schol. ad Aves 155b. Decerpta hæc sunt e tetrametris anapesticis, et sic ordinanda:
- αἰτούντες δὲ ἀρχὴν πολέμου πορίσιν
μετὰ Πισιάδου.
- Eodem respexit Schol. ad Lysistr. 491.
- VI. Ἰσσοκρίμης ἐπέστει ἐπὶ τῆν δικῆν. Schol. ad Lysistr. 282. et Suidas in ἀσσοκρίμης.
- VII. Μίσση ἰσσοκρίμης ἐπὶ τῆν δικῆν καὶ πλάτυ. Idem ibid. 288. et Suidas in σιμῆς.
- VIII. Τοῖς δὲ ἀπὸ μίγνυστας, οἱ παλαιὸι μίγνυσις εἶλον, οὗς εἰ νῦν δυσέργους. ἁρισφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις ΔΤΣΙΓΟΣ εἶρηκε. Pollux iv. 186.
- IX. ΝΑΤΑΟΧΙΟΝ. ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Idem x. 28.
- X. Εἰς ἄχουα καὶ χιού. Idem x. 38.
- XI. διὲ διακοσίον δραχμῶν.— πῶθεν οὖν γίνονται ἄνι—τὸν κότυλον τοῦτον φέρε. Idem x. 85. Mallem legi γίνονται ἄνι.
- XII. ΠΟΔΑ ΒΑΑΝΤΙΟΤ. ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἶρηκεν. Idem x. 152.
- XIII. Πότους ἔχει τρωτῆρας ἀνδρῶν οὐτοσί; καὶ αὐτῶν.— ὡς οὐ καλυμματίος τὸν οἶκον ἤρῃσι. Idem x. 173. Ad priorem versum respicit Harpocr. in τρωτῆρας.
- XIV. Ῥοδιάζειν δὲ, τὸ ἰσσοκρίμης Βαβυλωνίοις. κατὰ γοῦ ροδιάζων. καὶ πάλιν.— ταῦς ὅταν ἐκ πινύλων ροδιάζει σάφρονι κόσμη. Suidas in ροδιάζουσι.
- XV. Σαμίον ὁ δὴμῶς ἐστίν, ὡς πολυλογίματος. Hesych. in Σαμίον, ubi vide interpretem.
- Huic fabulæ nomen fuit a servis Babylonis molitoribus, qui inducebant ora notis compuncti. Vide Sam. Petiti Miscellan. i. 3. Hos quum Bacchus, cujus præcipuæ erant partes, videret, vel quivis alius, exclamabat: Samiorumne video populum? quam multis notis compuncti sunt! salse adludens ad Periclis crudelitatem erga Samios, quos sex ante annis prælio vicerat, quorumque captivum innotis notis signaverat. Rem narrat Plutarchus in Periclis vita, p. 367. ubi versum hunc profert et illustrat, quem ridicule vertit interpres: Samii periti literis quam plurimum.
- XVI. ΕΣ ΤΟΝ ΑΙΜΕΝΑ. ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παραμίαια, ἄσσοκρίμης ἐς λυμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόμως ἤλαυνον καταπλιόντες, διὰ τὸ Διωμαῖοι ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς.

- Hesych. in voce.
- XVII. ΙΣΤΡΙΑΝΑ. ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκιστῶν φησὶ, ἐπὶ ἰσσοκρίμης εἶναι.— Idem in voce, apud quem reliqua vide.
- XVIII. Εἰ γὰρ ἐξικαλύμηναι ἐπιβάτης, ὡς ἐξοῖσαν ἐπίγυον. Harpocr. in ἐπιβάτης. Scripturam per u confirmant lexicographi omnes in ἐπίγυον. Grammaticus qui hanc χεῖρην profert, quædam omisit. Apud Comicum forte sic dispositæ erant voces:
- Εἰ γὰρ ἐξικαλύμηναι ἐπιβάτης—
ὡς ἐπίγυον ἐξοῖσαν.
- XIX. ἁρισφάνης ἐπὶ τῆν δικῆν ἐπὶ τῆν δικῆν ἐπὶ τῆν δικῆν. Auctor Etymol. M. in ἐπὶ τῆν δικῆν.
- XX. Ἡ βοῦδαριον τις ἀπὸ τῆν ζεύγους, χολίκων ἐπιδωμῶν. Ammonius in χολιάδης.
- XXI. ΑΝΘ' ΕΡΜΙΩΝΟΣ. εἶρηται ἡ παραμίαια ἐπὶ τῶν σωζόντων τοῦς ἰκίτας. μίμηται ταῦτες ἁρισφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. Zenobius Proverb. ii. 22.
- XXII. Ἐπιτάμι με φεύγει οἰκῆς. Nos quoque similiter: annuit me fugere domum. Priscianus lib. xviii. fol. 231. verso Editionis Aldinæ, anni 1527. in 8.
- XXIII. Καὶ λακωνίζω, καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΑΖΩ, ὡς ἁρισφάνης Βαβυλωνίοις. Stephanus Bys. in Λακωνισμῶν.

ΒΟΗΘΟΙ.

- I. Præpositiones est quum abundant, est quum deficient; est quum aliæ pro aliis ponuntur, tam apud Græcos, quam apud nos. Abundant—Aristophanes, Βοηθῶς.
- Εἰ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλωμαι πῶς ἴσθαι ὅπως μετ' ἡμοῦ ζήσῃς. Priscianus lib. xvii. fol. 202. verso Editionis Aldinæ. At in Editione Heliæ Putschii legitur: εἰ γὰρ εἰσπράττειν σε βούλωμαι. πῶς λίγεις; ὅπως μετ' ἡμοῦ ζήσῃς. quæ sic melius digeri possunt:
- Εἰ γὰρ σε πρᾶττειν βούλωμαι.—τῶς πῶς λίγεις;— ὅπως μετ' ἡμοῦ ζήσῃς.
- Abundat præpositio μετὰ, quum simplicius dici possit ἡμοῦ ζήσῃς. Laudatur a veteri Scholiasta ad Acharn. 3. Aristomenis Fabula Βοηθῶς, unde mutilus versus profertur, quem integrum citat Macrobius Saturn. v. 40. Aristomeni item tributum, sed in dramatis titulo mendose exscriptus: Aristomenes ἐν Μύδοις, ἴδον γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἀνδρῶν γάργαρα.
- Scripserint Comicus uterque fabulam eodem titulo? non opinor. E solo Prisciano tribuitur Aristophani, quod in librorum errorem conferendum est, ad literarum compendia non satis advertentium, mde sæpe contigit, ut nomina illa ἁρισφάνης ἁρισφάνης confunderentur. Vide Pollucis interpretem ad vii. 211. Ex eodem errore tributa fuerat Comico nostro alia fabula ΓΟΗΤΕΣ, quam Aristomenis esse constat. Prisciano ipsi p. 1202. citatur Aristomenes Βοηθῶς.
- αὐτοὶ γὰρ ἦδη τοῦς Πρωτάνης προσήλασαν.
- Eximatur itaque fabula hæc ΒΟΗΘΟΙ e catalogo dramatum Aristophanis.
- II. Ὅτι λίγεις με, pro εἰς ἡμέ. Aristophanes Βοηθῶς.
- Μισῶ σε ἐπιτὴ λίγεις μετὰ τὰ αἰσχροῦ.
- Huic simile est illud Terentii in Andria: Quid me fiat? pro in me fiat. Idem lib. xviii. p. 1194. Edit. Putschii. Quærenti δὲ τί με μισεῖς; respondebat apud Comicum aliquis:
- Ὅτι λίγεις με ταῖς χεῖρά.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

- I. 'Εσίλω γεωργίην.—ἴσα τίς σε καλύει;—
ὁμίς· ἱπὶ δίδωμι χιλίας δραχμάς,
ἴαν μὲ τῶν ἀρχῶν ἀφῆτι.—διχόμεθα.
δισχίλια γὰρ ἴσι σὺν ταῖς Νικίαι.
Plutarchus in Nicia p. 215. Edit. Londinensis.
- II. Εἰρήνη βαδύπλουτι, καὶ ζευγάριον βοῖδῶν,
εἰ γὰρ ἱμοὶ παυσαμίην τοῦ πολέμου γίνετο
σκάψαι τ', ἀπαυλάσαι τι, καὶ λουσαμίην διελύσαι
τῆς στυγῆς, ἄρον λιπαρὸν, καὶ ῥάφανον φέροντι.
Stobæus in Floril. tit. de Pace, edit. Grotii p. 209. Diversam a vulgata lectio-
nem in 3. versu amplexus sum, quam exhibet Ms. codex.
- III. "Ὅταν δοκῇ σοι διῶν μάλα τῆ σίλι;—
τὸν μολγὸν ἱμοῦ λίγοντος οὐκ ἀπίκασαι;
Schol. ad Equites 959. Ita hos senarios emendavi, qui vulgo perquam deprava-
ti leguntur.
- IV. σικῆς φυτιῶν, πάντα πλὴν Λακωνικῆς.
ταῦτο γὰρ τὸ σικὸν ἰχθῦν ἴσι καὶ τυρανικόν.
εἰ γὰρ ἦν ἂν μικρὸν, εἰ μὴ μισοδημον ἦν σφῆδρα.
Athen. p. 75. A.
- V. Εἴτ' ἄρον ἰσπῶν τυγχάνει τις ἰδαλίαν.
Idem p. 111. B. ubi male ἄρων ἰδαλίην. Emendationem nostram confirmat
scriptus cod. e Bibl. Regia.
- VI. "Ὅσπερ κυλικίου ταύθῳσιον προπίτταται.
Idem p. 460. E.
- VII. Γλιχόμενος, καρσιῶν, ἢ ἰσιθυμῶν. 'Αριστοφάνης ἐν Γεωργίῳ·
τί ὄντα ταύτων τῶν κακῶν, ὡ παῖ, γλιχίει;
Auctor Etymol. M. p. 234. l. 35.
- VIII. "Ὡ πόλι φιλῆ Κίκερος, ἀνταφῆς 'Αττικῆ,
χαῖρα λιπαρὸν δάπιδον, οὐδ' ἄρα ἀγαθῆς χροῖς.
Hephæstion in Enchiridio, de metro prœonico; ubi duobus his versibus tertius
subjungitur, qui non est ex Agricolis, sed Vesparum 1273.
- IX. 'Ἐν ἀγορῇ δ' αὐ πλάτανον εἰ διαφυτῖσσομεν.
Idem ibidem.
- X. Ἀυτῶ μιλητίον, ἀλλ' ἱπὶ τὸν οἶκον.
Zenobius in Proverb. ii. 27.
- XI. ΚΩΔΙΑ. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. 'Αριστοφάνης Γεωργίῳ·
'Αγαθὴν γι κωδία.
Harpoer. in voce.
- XII. ΠΟΡΝΕΤΤΡΙΑΝ δὲ ἐν ταῖς Γεωργίαις 'Αριστοφάνης τὴν πύρην εἴπει.
Pollux vii. 201.
- XIII. 'Ἐξ ἄστως οὐν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δι' ἡμᾶς ἱκίῃ τῶ χαλεπῷ ἰλλουσαμίνοι
κολάζειν.
Idem ix. 69. Misere corruptum et mutilum hoc fragmentum, quod parum felici-
titer tentavit Kühnius. Initium sic digerendum erat:
ἰξ ἄστως
οὐν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς ἱκίῃ πάλαι—
- XIV. ἡ ΤΡΑΠΕΖΟΦΟΡΟΣ, ἱπὶ τῶ τὴν τράπεζαν φέροντος, ἢ ἰσῆσαν τοῖς ἀρχουσιν αἱ
μυρίαι.
Idem x. 69.
- XV. 'Αντιφῶν δ' ἐν τῶ περιῖ γεωργικῶν, φωνίδας φησὶν εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥῶν δὲ σκλη-
ροκόκκων. τῶν γὰρ ἀστρεψῶν 'Αριστοφάνης ἐν Γεωργίαις μνημονεύει, καὶ ἐν 'Αναύρα·
πλὴν ἀλιέρευ καὶ ῥῶς.
Athen. p. 650. E.
- XVI. ΕΑΑΙΖΕΙΝ. τὰς ἰλαίαις ἐργάζεσθαι. Γεωργίῳ 'Αριστοφάνης.
Auctor Etymol. M. p. 326. l. 20.
- XVII. 'Αριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν ΜΕΤΟΡΧΙΟΝ ἰκαλίει ἐν τοῖς Γεωργίαις.
Idem ἐν ἑρχατος. Quæ repetit Schol. ad Theoc. i. 48. nisi quod μεταέρχιοι
male habet. Vox μετέρχιοι occurrit etiam apud Comicum Pace 568.

XVIII. Εἴ γι Κιλικίας αἶμα ἰζολόμην, φαίη λίγων.
Priscianus lib. xviii. p. 1212. Edit. Putschii.

XIX. ΣΗΡΑΤΤΙΟΝ. χωρίον τι τοῦ Πιερικίου οὕτως ἰκαλίτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ
'Αριστοφάνης ἐν Γεωργίαις.

ΓΗΡΑΣ.

- I. ΚΡΙΒΑΝΙΘΗΣ. ταῦτον μνημονεύει 'Αριστοφάνης ἐν Γῆρα. ποιεῖ δὲ λίγουσαν ἀργύ-
ρωλον, διηρασαμίνοι αὐτῆς τῶν ἄρων ὑπὸ τῶν τῶ γῆρας ἀποκαλίτων.
Τοῦτο τί ἦν τὸ πρῶγμα;—Θεμεύς, ὡ τίκων.—
ἀλλ' ἢ παραφροσύνη;—κρίβανιθας δὲ πᾶν
λευκός.
Athen. p. 109. F.
De hujus fabulæ argumento videndus Casaubonus ad Athenæum p. 209. Pri-
mum fragmentum male constitutum esse tam metrum, quam sententia arguit.
Interloquuntur mulier panes vendens ἀροσπῶλις, et recoctus senex. Illa, cujus
mercimonium diripiebatur, quum injuriam expostularet, dicereque panes sibi
perisise illius generis, quos Θεμεύς appellabant, qui in secundis mensis appo-
nebantur, senex respondebat: Num vero deliras? in furno coctos dic, eosque non
admodum candidos. Secundus versus totus est senis: male eum duabus per-
sonis diviseram. Sic legendum est:
Γ. ταυτί τί ἦν τὸ πρῶγμα; Α. Θεμεύς, ὡ τίκων.
Γ. ἀλλ' ἢ παραφροσύνη; κρίβανιθας γ', εὐ πᾶν
λευκός.
II. "Ὡ περιβύστα, πότερα φιλεῖς τὰς δευπῆταις
ἰταίαις, ἢ τὰς ὑποσπαρδίνους ἀλμάδας,
ὡς ἰλάας τειφρός;
Idem p. 133. A. Forte scribendum τὰς δευπῆταις. Vide Pierson ad Marvini
p. 121.
- III. Ταῖς πολύχρωσι βεμβράσι τετραμῖνι.
Idem p. 287. D. Piscis nomen scribitur etiam per μ, ut in Vespris 493.
- IV. Εἰ παιδικίαις ἀκλουδαῖν δι' σφαῖραν καὶ σκληγγίδ' ἔχοντα.
Schol. ad Equites 577. et Suidas ἐν σκληγγίς.
- V. "Ὀφθαλμιάσας πύρρον, εἴτ' ἴσχον κακῶς,
ἴσιθ' ὑπαλιθόμενος παρ' ἰατροῦ.
Pollux iv. 180.
- VI. "Ὀξωτὰ, σιλφωτὰ, βέλκος, τίτυλιον,
περικιμμά, θροῖν, ἰγκίφαλος, ἰρίγανον.
Idem vi. 69. Eo respexit Diogen. Laërt. iv. 18. addito insuper versu qui ex ea-
dem fabula deproptus esse videtur:
καταπυροσύνη ταυτὰ ἴσι πρὸς κρίας μίγα.
VII. 'Ἐπὶ τοῦ περιβόρου εἶσα τῆς ζυνοικίας.
Idem vii. 125. et ix. 39.
- VIII. ΚΑΗΡΩΤΗΡΙΟΝ. εἰ γὰρ καὶ ἱπὶ τῶ σόπου ἴσικον εἰρησθαι τοῦτομα ἐν τῶ Γῆρα
'Αριστοφάνης, ἀλλὰ καὶ ἱπὶ τῶ ἀγγίον ἂν ἰναρῶσαι.
Idem x. 61.
- IX. ἰθ' ὄδριαν δανίειν πινοσίχου, ἢ μίξονα.
Idem x. 74. Tetrameter trochaicus, cui deest primus pes.
- X. Idem x. 104.
ποπίδι τῶν μαγειρικῶν.
- XI. Idem x. 173.
πτοχικῶ βακτηρίου.
- XII. 'Αριστοφάνης ἐν τῶ Γῆρα, γυναικᾶ ποιήσας ἱπὶ ζεύγους ὄνων ἔχουμένην, παραγῆμι
τινὰ ἰρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἰριθίονα φησὶ πρὸς αὐτόν.
ἀπασπασίαν
ἱπὶ νυμφίον ἴσικον, ἢ γαμοῦμαι τήμιρον.
Schol. Nicandri ad Theriac. 295. emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 62.

A veteri scriptura ἀπίπλις τῶν, quam minime recedit istud ἀποσπαστικῶν sagaciter excogitatum. Sed nescio an bene hoc verbo utatur muliercula curru vecta. Mallem sane ἀποσπαστικῶν, vel ἡμῶν σπαστικῶν.

Jo. Toupii, viri eruditissimi et admirandi acuminis, emendationem in controversiam non vocassem, si ipsum Nicandri Scholiastem consulissem; sed tum non erat ad manum. Ad Poëtæ versum in Theriacis 295. in serpentis hæmorrhoi descriptione,

μισσοῦ δ' ἐκ νότου βαιὸν πλεῖον αἶν ὀκίλλαι.

Scholiastes hæc adnotat: βαιὸν δὲ πλεῖον, ὡς τὴν ἀδὸν τὴν πεζὴν, τὴν πορείαν. αὐτὸν γὰρ καὶ Ἀντίμαχος εἶπε,

ταῖσι δ' ἀ' ἰλιόντα διὰ πλεῖον ἰερχομένηισιν.

ὡς δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῇ Γέφῃ, γυναικὰ ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄντων ἰχθυομένην, παρὰ γὰρ τινὰ ἰλιόντα αὐτῆς; ἢ καὶ ἰλιόζουσα φησὶ πρὸς αὐτόν.

ἀποσπαστικῶν

ἰπὶ νυμφίον ἰσθί, ᾧ γαμοῦμαι τήμερον.

Vides Aristophanis χερσὶν ἰδίοιο adductam, ut ostenderetur πλεῖον navigare, πλεῖον navigationem, de pedestri etiam itinere a poetis adhiberi. Itaque de veritate hujus lectionis non ambigendum est.

XIII. Τίς ἂν φράσει πρὸς τὸ Διονύσιον,

ἔπου τὰ μορμολυκία προσκεκράνεται;

Phrynichus in Διονύσιον. Eo respexit etiam auctor Etymol. M. in μορμολυκίῳ.

XIV. Attici ἄλλῃσι ἡμέρας pro ἐν ἄλλῃσι ἡμέραις. Aristophanes Γέφῃ. Σὺ δ' οὐχ ἄλλῃ μ' ἐν δὲ ἄλλῃσι ἡμέραις.

Priscianus lib. xviii. p. 1191. Edit. Putschii.

XV. Ὅτι δὲ τὸ ΣΚΑΦΙΟΝ εἶδος πλοῦ, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γέφῃ.

Harpocr. ἐν σκαφίον.

XVI. ΤΗΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ, τούτω τῷ ἔτι—Ἀριστοφάνης Γέφῃ.

Idem in voce. Occurrit hoc adverbium Nub. 624. Acharn. 15. Vesp. 400.

XVII. Λαζοῦ ἐιγκλιόεταν ῥυθμῶν.

Ælianus H. A. ix. 9.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

- I. ἄρτοι, κάρabeti. ἀεροκάλια
Athenæus p. 95. F.
- II. Θεράπει, καὶ χέρταξι τῶν μοιηδῶν.
Idem p. 99. F.
- III. Ἦκω Θεαρίωνος ἀεροκάλιον
λιπῶν, ἵ' ἰσθὶ κρεῖανον ἰδάλια.
Idem p. 112. F. emendatus a Jo. Toup ad Suidam i. 6. et iv. 132. Citantur etiam hi versus ex Æolosicis.
- IV. Πισσῆν διδάσκεις αὐτὸν ἐφ' ἡμῶν ἢ φακῆν;
Idem p. 158. C.
- V. Ψωμοκόλλας δὲ μνημονεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ, αὐτῶν:
Ψιδυρὶς τε καλοῦ, καὶ κίλαξ, καὶ Σανυρίων.
καὶ φθίριος δ' ἰστίεισσι ψωμοκόλλας;
Idem p. 261. F.
- VI. Ἄρ' ἴδον ἀνδρῶν κερσίον ἀποικία;
ὡς μὴν γὰρ εἶσι νησιδῆς γηγνώσκοντες.
Idem p. 307. F.
- VII. Ἐν ταῖσι συνδείσιν ἐπαινῶν Διοχύλων.
Idem p. 365. B.
- VIII. Ἦν δὲ τὸ πρῶτον ἰσθὶ, περιήφρι δ' ἐν κύκλῳ λιπαρῶν ἡμῶν καὶ προσφίλων
παῖς; ἰνίχου τε σφόδρα κωνοβουδῆ. — Τὸ βάθος παρῆσθην ὁ Κομικός τῷ ποίητι.
Idem p. 487. B. et Pollux x. 75. Nemini facile visum fuit Comici verba in numeros redigere.

IX. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λιπαρῶν τοῦτοδι καταλίγμι, οὗ καὶ περιήφρις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησὶ ἐν Ἄδου πῆμισθαι πρὸς τοὺς ἐκεί ποιοῦσας, λίγων αὐτῶν.

Καὶ τίς νεκρῶν κινεμένων καὶ ἐκείτου πύλλας
ἴσθη καταλίγμι; — ἴσα γ' ἀφ' ἐκείτης τῆς τίχης
εἰλημῆθα κοινῇ γενεμένης ἰκαλησίας,
οὐ σώματ' ὄντας, ἀ' ἰδοφίτας, καὶ θαρμῶ
ἐκείσι φιλοχρεούτας; — ἰσθὶ γὰρ τινες
ἄρτοι πρὸς ἡμῶν ἀ' ἰδοφίται; — ἢ Δία
μάλιστα δ' οἶπερ Θερακοφίται. πάντ' ἔχουσ.—
καὶ τινες ἂν εἴν; — πρῶτα μὲν Σανυρίων
ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν. ἀπὸ δὲ τῶν τραγῳδικῶν χερσῶν,
Μίλιτος; ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων, Κισσίου.

ἐν ἔξῃ φησὶν

ὡς σφόδρ' ἰπὶ λιπαρῶν ἐπιπῶν ἐχέουσ' ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὰς ἐνὶ λῆθῃ, ἐξολλὰς
ὁ τῆς διακοίας ποταμοῦ ἐξοχίονται.

Athen. p. 551. B. confer Jo. Toup ad Suidam iii. 283. et Bentley in Phalarid. Dissertat. de Origine Tragediæ p. 167. versionis latinæ. In antepenult. v. male vulgo legitur ὡχίος δ' ἄρα. Tempus præsens requirit sententiā, ut Equit. 1244.

X. λιπαρῶν τις ἐπιπῶν ἐσθ', ἰσθ' ἢς ἐχέουσιν.

KATAΠΙΑΣΜΑ. ἐν Γηρυτάδῃ.

Poll. iv. 181. περιῖατρικῶν ἐργαλίων.

XI. Τότε μὲν σου κατακοπτάζου, νυνὶ δὲ κατιμῶσι; τάχα δ' εὐ οἶδα ὅτι καὶ καταχίονται.

Idem vi. 111.

XII. ΣΤΗΝΤΕΧΝΟΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ.

Idem vii. 7.

XIII. ΟΙΚΟΔΟΜΟΣ. Ἀριστοφάνης γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἶρηκε τοὺς οἰκοδόμους.

Idem vii. 117.

XIV. Τὰ δὲ ΚΑΡΠΕΙΑ ἐν τῇ Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνης εἶπε.

Idem vii. 149.

XV. Πόλος τοῦτ' ἰσθὶν. ἰκασταπόσθην ἦλιος

τίτραπται;

Idem ix. 46.

Misere depravatam est hoc fragmentum. ἰκασταπόσθην vox est nihili et plane barbara. Si præter integritatem metri nihil esset quod desideraretur, proclive erat pro τοῦτ' reponere τὸδ'. Videndus Salmasius in Plin. Exercit. p. 446. ubi emendat:

τοῦτ' ἰσθὶν ἰκαστῶν δὲ, ποσθὴν ἦλιος

τίτραπται;

XVI. Τὴν μάλλιν ἐκ τῶν γραμματικῶν ἦσθιν.

Idem x. 59.

XVII. Ἄλλος δ' ἐσθίφρις πλεκτῶν κωνοβουδῆ ἄρτων περιήφρις θρῦματα.

Idem vii. 176. et x. 91. Kühnius ita versus distinxit:

Ἄλλος δὲ πλεκτῶν ἐσθίφρις κωνοβουδῆ

ἄρτων περιήφρις θρῦματα.

Hiatus in primo versu Aristophanem minime redolet. Grammatici Poëtarum χερσῶν excerptes, brevitatis causa ea omittebant, quibus non confirmabatur id quod adstruere volebant. Inde fit ut plurima Poëtarum fragmenta a Grammaticis servata numeris suis restitui nullo modo possint.

XVIII. ΑΞΚΟΓΤΑΛΚΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Γηρυτάδῃ.

Idem x. 160.

XIX. Ἐν δὲ τῇ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀριστοφάνης λίγμι ΦΟΡΜΩ ΣΧΟΙΝΙΝΩ.

Idem x. 169.

XX. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ ΠΕΡΙΘΕΤΟΝ.

Idem x. 170. Confer Jysist. 258. ubi κεφαλή περιθετός.

XXI. Καὶ πῶς ἰσθὶ Σθενίλου φάγωμι ἂν ἴματα,

εἰς ἕως ἰκασταπόσθην, ἢ ἕρως; ἄλλας;

Schol. ad Vespas 1303.

- XXII. ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΤ. γάργυλος, καὶ γαργάλη λέγεται ἰμθισμός, ἀπὸ τῶν πασχουσῶν γυναικῶν εὐλημίνης τῆς λίξιως ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Erotianus in voce.
- XXIII. ΕΚΛΑΠΗΣΕΤΑΙ. ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφῆσθαι, καὶ ἐκγινθῆσθαι ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησὶ· Φήμαις εὖν ἰγῶ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήσται. — Ἄπαξ ἐξηγῆται, καὶ παρ' ἡμῶν ἐξηγῆται μόνον. Idem in voce. Comici verba trochaicum tetrametrum effecisse videntur, cujus in fine vox ipsa erat a Grammatico proposita. Vide an tibi satisfaciatur hæc conjectura: Φημί γυνὴ ἰγῶ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπήσται. Futurum medium, cui passivam significationem tribuisse videtur Grammaticus, ego active accipio.
- XXIV. Χαριντζίσις, καὶ κατασπαίξις ἡμῶν, καὶ βαμολοχίσις. Harpocr. in βαμολοχίσις, et auctor Etymol. M. in χαριντζίσις.
- XXV. ΕΡΜΑΣ, ὕψαλος τίτρα. ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Harpocr. in voce.
- XXVI. ἦσαν ἰδῶν τοῦ Διονυσίου. — ἀντὶ τοῦ ἰσορῶντος. Auctor Etymol. M. in ἦν. p. 420.
- XXVII. ΑΤΤΟΙ ΘΤΟΜΕΝ. ἀντὶ τοῦ, αὐτοὶ πίνομεν. Hesyck. in voce.
- XXVIII. ΣΚΟΜΒΡΟΣ. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Athenæus p. 321. A.
- XXIX. ὁ δῦσθιν μίσσημα. Electræ verba sunt apud Sophoclem v. 289. ad quæ Scholiastes: καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῶνθαι ἐν Γηρυτάδῃ.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

- Καλύψας καλύμματος τριβωνίου διαπαρδίνουσα. Pollux iii. 43. ubi recte docti Viri emendant καλύμματι τριβωνίου. Sed in Comici versibus probabile est sic ordinata fuisse verba: τριβωνίου καλύμματι διαπαρδίνουσα.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

- I. Ὁ μηχανιστοὶς, ὅπου βούλι τὸν τραχὺν ἰῶν ἀνικᾶς, λίγα· Καίρι, φήγγος ἡλιου. Erotianus in ἀνικᾶς. Trimetri sunt iambici, ut nemo non videt, quod tamen Coddæo illi, qui Augiæ stabulum se repurgasse gloriabatur, non suboluerat. At ille revera Augiæ stabulum repurgandum reliquit.
- II. ΠΟΔΙΠΟΤΣ.—τὴν δὲ αἰτιατικὴν πολύπου φασίν, ὡς καὶ Ἀλκίνοου, καὶ Οἰδίπου—τὸ δὲ πόλυπον λίγην, Διελιπῶν. Ἀστικὰ δὲ πολύπου λίγουςιν. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Ταῦτ' ἔχοντα, πουλύπου, καὶ σπησίας. καὶ πάλιν, τὸν πουλύπου μὲ ἴθνησι. πάλιν Πληγαὶ λίγουςιν πουλύπου πολυμῶν. Athen. p. 316. A. Probare vult Dipnosophista Atticos dixisse πολύπου et πουλύπου: non πόλυπος et πόλυπον. Sed tibi metri ratio primam produci flagitare, Comicis etiam licuit πουλύπου dicere, quod multis exemplis ex eodem Athenæi capite confirmatur, licet in plerisque simplicem vocalem pro diphthongo exhibeant impressi libri. Alcæi versum e Sororibus vititatis emen-

- datit Toupius ad Suidam v. 4. Ameipsia: versus e Lurcone sic legendus videtur: Πολλῶν μὲν, ὡς ἴσκι, δι' μαι πουλύπου. Diphlili tetrameter trochaicus e Mercatore sic legendus: Πουλύπου ἔχον ἅπασας ἐλευθείας τὰς πλεικτάνας. Prima χρεῖσις e Nostro prolata, est pars tetrametri trochaici; posteriores duæ sunt e senariis iambicis.
- III. Πάσαις γυναιξίν ἐξ ἱνὸς γί του τρίτου, ὡςτις παροψίς μοιχὸς ἰσικουκμίνας. Idem p. 367. D.
- IV. Οἰόπομας δ' ἐν Εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξι τὸν ἀλεικτρούνα—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Ἐὸν μίγιστον τίτικον ὡς ἀλεικτρούνα. καὶ πάλιν Πολλὰ δὲ τῶν ἀλεικτρούνων ὑπνήμια τίτικουσι ὡς πολλὰκίσις βίη. Idem p. 374. C. Confer supra Amphiarai iii. Suidas in ὑπνήμια eandem adhibet χρεῖσιν duobus integris senariis inclusat: Ἐνίστι πολλὰ τῶν ἀλεικτρούνων βίη ὑπνήμια τίτικουσι ὡς πολλὰκίσις. Quam veram esse lectionem censet Jo. Toupius ad Suidam iii. 260. Sed ἐνίστι et πολλὰκίσις simul stare non possunt; nec mihi bene reddi videtur πολλὰκίσις per multa. Aliam itaque rationem inii. In fine primi senarii desunt vocæ aliquot, quæ, salva sententia, omitti poterunt: metro suadente, δι' inserui.
- V. ΚΟΓΧΥΤΑΙΑΣ ΑΙΘΟΣ. ἐν Ἀριστοφάνους Δαιδάλῳ. Pollux vii. 100.
- VI. ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΕΙΝ. Ἀριστοφάνης ἔφη ἐν Δαιδάλῳ. Idem vii. 117. Occurrit etiam hoc verbum, sed tropice adhibitum, in Pace 305.
- VII. πηρὶ τοῦ γὰρ ὁ πόλιμας ὦν ἴσθιν ἡμῖν;—πηρὶ οὐο σκιάς. Suidas in οὐο σκιά. Confer Vesrus 191.
- VIII. Εὐρύδατος, παρηγῆς—καὶ Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ, ὑποθέμινος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἱαυτὸν μεταβάλλοντα, καὶ πλουταῦντα, καὶ πανευγενῆντα. Εἰ δὲ τις ἡμῶν ἴδεν Εὐρύδατον Δία. Suidas in Εὐρύδατος.
- IX. ΔΟΡΤΦΟΝΟΝ, τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. Hesyck. in voce.
- X. Vide in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΤΣΑΙ. I.

ΔΑΙΤΑΛΕΙΣ.

- I. ΔΑΙΤΑΛΕΤΣ, ὁ ἐμωχητῆς· ἀφ' οὗ δράμα Ἀριστοφάνους ἀνίμασται Δαιταλεῖς. Auctor Etymol. M. in voce. Attico more scribendum Δαιταλῆς. Cum auctore Etymol. M. sentit Orion Thebanus de significatione hujus nominis. En notam ex illius Etymologico, quam mecum communicavit familiaris meus eruditus LACHERUS. Δαιταλεῖς, δαῖς δαιτῆς δαιταλεῖς. ἢ μίλιανος μιλιανῆς· λείψης λειψῆς· ἢ πλοισμαμῶ τῆς αλ. δαιταλεῖς δαιταλεῖς. ἢ Δαιταλεῖς, δράμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλείου δαιταλοῦντες καὶ ἀνασάντες, χροεὶ ἰγίνοντα. Sicut postrema ista verba ex ipso dramate excerpta, an ad argumentum pertinent, in medio relinquam.
- II. Τὸ πῶσθιν δράμα γράψας ὁ ποιητῆς ἐξἴθνη τὰς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μισράκιον ἰσάγκη, καὶ ἴτιρον, ἄχρηστον. εὐδοκίμησι δὲ σφῶρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. Schol. ad Nubes 529.
- III. Νομίζω δὲ σοὶ τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρτίσιν, τὰ ἐκ τῶν ΔΕΤΑΛΕΩΝ, ὧδὶ πως ἔχοντα. "Πρὸς ταῦτα εὖ λέξον Ὅμηρον γλώττη σὶνι καλοῦσι κέρυκα." προεβάλλει VOL. III.

γὰρ ἐν ἑκείνῃ τῷ δράματι ὁ ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΤΩΝ ΔΕΤΑΛΕΩΝ περιούτης τῷ ἀκολάστῳ υἱί, πρῶτος μὲν, τὰ κέρυκα τί ποτ' ἴστιν ἐξηγήσασθαι· μετὰ δὲ τοῦτο, "Τί καλοῦσι ἀμεινὰ κέρυκα;" κηκίσιος μάλιστα ἀντιστρέφεται τὸν ἐν τοῖς Σόλωνος ἔξῃσι γλωσσῶν εἰς δικὰς διαφίρεσας ὡς τις. "Ὁ μὲν οὖν σὸς, ἡμῶς δὲ οὗτος ἀδελφός φρασαίτω, τί καλοῦσι ἰδοῦσι τι." Ἰφιζῆς προσέειπε· "Τί ποτ' ἴσθι τὸ εἶπε σὺν;"—δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταυτῇ δράματι διὰ τῶνδ'. "Ἄλλε, εὐέλπ', καὶ μῦρον, καὶ ταινία." εἶτα ὁ περιούτης ἰσχυροῦται. "Ἦδου σφίλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου." πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱὸς εἰπόντος· "Ἡμεῖν ἴσως οὐ καταπληθήσῃ τῇ χροίῃ;" καὶ τοῦδ' υἱοῦ ὁ περιούτης ἰσχυροῦται λέγει· "Τὸ καταπληθήσῃ τοῦτο παρὰ τὸν βροχόν;" εἶτ' αὖτις ἰκίουσι φάντες· "Ἀποθήσεται σοὶ ταῦτα ποί τὰ ῥήματα;" πάλιν ὁ περιούτης καὶ τοῦτο σαωπτει· "Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποθήσεται;" καὶ μὲν γὰρ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παύσιμος οὐδὲ ἀδύνατος τὸν γέροντα, φησὶ· "Τί ὑπετιμμήσῃ καὶ κακοὺς λίγους κακοῦ λαχάρων ἀσκούντας;" εἶτα ὁ περιούτης· "Ὀϊμα, ὦ Θεασίμαχε, τίς τούτων τῶν ζυνηγέρων τριούται."

Galenus in Proemio libelli qui inscribitur τῶν Ἰσσοκράτους γλωσσῶν ἐξηγησις. Multa in his depravata, quorum ad emendationem, quum sulitaria opera et admodum festinans fragmenta haec recolligam et disponam, pauca sunt, quae in praesens conferre valeam. Legendum: ἀντιστρέφεται τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἔξῃσι γλωσσῶν εἰς δικὰς διαφίρεσας τινὰς ἀδί πως.

Ὁ μὲν οὖν σὸς υἱός, ἡμῶς δ' ἀδελφός οὗτος φρασαίτω, τί καλοῦσι—

Quid pro ἰδοῦσι τι reponi debeat, in mentem non venit. Postea Aristophanis duo versus sic legendi:

Ἄλλε σφίλλη καὶ μῦρον, καὶ ταινία.

Verba sunt adolescentis, cui respondet senex:

Ἦδου σφίλλη· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.

Vide Hesych. in σφίλλη. In duobus sequentibus senariis scribendum καταπληθήσει. Mox

Παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο ἀποθήσεται.

id est τοῦτο τὸ ἀποθήσεται. Quae sequuntur facile numeris suis restituntur, sed eorum sententiam, quae partim ab iis, quae suppressa sunt, pendet, non ita proclive est assequi.

Τί δ' ὑπετιμμήσῃ ἂν σὺ, καὶ κακοὺς λίγους

ἄνδρας καλοκαχάρων ἀσκούντας;

Ὀϊμα, ὦ Θεασίμαχε, τοῦτο τῶν ζυνηγέρων

τίς γηρύται;

Ceterum mendosa est apud Galenum scriptura Διταλίων: et si genuina sunt ista, ὁ ἐκ τῶν δῆμων τῶν Διταλίων, aliter accipi debent, quam a Casaubono ad Athen. iii. 32. intellecta iuere. Nullus enim adhuc innotuit Atticae Pagus, cui nomen Διταλίαι. Aliunde noti sunt Δαιδαλίδαι, a quibus fabulae titulum inscriptum fuisse conjicit Nannesi ad Phrynichum in ἀκισθίς. Sed conjectura illa jam dudum explosa fuit. Δαιταλίαι sunt κοινίαι, ἐπιλονοί, quorum unus, homo plebeius, ἀπὴρ ἐκ τῶν δῆμων, cum duobus suis filiis, moribus et indole diversis, colloquebatur.

"Πρὸς ταῦτα οὐ λέξον Ὀμηροῦ γλώττη τίσι καλοῦσι κέρυκα." Eundem Comici locum innuit Pollux ii. 109. sed immutata verba proferens. ἀλλὰ τὰς πυνητικὰς φωνὰς, γλώττας ἰκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης Πρὸς ταῦτα λέξον Ὀμήρου γλώττα τί καλίται κέρυκος. Saniora haec sunt quidem, non ita tamen, ut ad numeros revocari queant.

IV. Οὐκ ἀεχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτοῖν πλύνον ἄπασιν ὅσα σὺνιδ' αὐτῷ κικιά.

Athen. p. 119. C.

V. ΚΟΝΑΡΟΝ δὲ εἰρηκὶ τὸ ῥόφημα Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλιῶσι οὕτως· Ἡ χόντρον ἰψῶν, εἶτα μύϊαν ἱμβυλῶν ἰδοῦ βροχίῶν ἂν.

Idem p. 127. C.

VI. Vide infra in ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΑΜΒΑΝΟΤΣΑΙ. I.

VII. Τῷ ΤΡΙΦΩΝΟΤ, μουσικοῦ ὀργάνου, μηχανοῦ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλιῶσι. Idem p. 183. E.

VIII. "Ὅστις δ' αὐτὴν ἀλοῖς καὶ λύραις κατατίρομαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κιλύσις;

Idem p. 184. F. Luxatum metrum male insertis oculis δ' αὐτὴν, quarum posterior sensum etiam turbat; et omissa alia quavis particula. Sic χρεῖσιν constituo:

"Ὅστις ἀλοῖς καὶ λύραις νῦν κατατίρομαι χρώμενος, εἶτά με σκάπτειν κιλύσις;

IX. καὶ λύραις, ὄσπερ ἰγγίλιος.

X. καὶ διλοφάκιον ἀπαλῶν κωλαί, καὶ χιανωμάτια πτερόεντα.

XI. Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθόσσομαι.

XII. Ἄλλ' οὐ γὰρ ἰμάθιτι ταῦτα ἰσοῦσι πύμοι; ἀλλὰ μάλλον πίνεις, ἴστιν ἔδειν κικιάς Συρακουσίαν τρέπιζαν, Συβαριτίδας τ' ἐνωχίας, καὶ Χίον ἐκ Λακαονίαν κυλίκαν μίθρον ἠδίας καὶ φίλους.

Idem p. 527. C. et 486. F. E chorico cantico haec desumpta sunt, sed hiulca et corrupta.

XIII. ἰγὼ δὲ σοὶ πύμψον πλακοῦν' ἐς ἰσπίαν χαιρίσιον.

Idem p. 646. B. Suidas in ἀνάστατοι et ἰ. χαιρίσιον, ad quem locum confer Jo. Toup iii. 306. e conjectura repositi ἰγὼ δὲ σοὶ. Vulgo legitur δὲ νῆν.

XIV. ἰγὼν' ἰγὼ δὲ χάλκιον. τῶν' ἰγὼ κοττάβιον ἰσάναι καὶ μυρίνας.

XV. Φίρ' ἰδου, τί σοὶ δῶ τῶν μύρων; ψάγδα φιλίτι;

XVI. Ἄσον δὴ μοι σκολιὸν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρίοντος.

Idem p. 693. l. ult. κἀνακρίοντος, Attica crasi, ut Thesoph. 161.

XVII. Εἰς τὰς τρήεις δὴ μ' ἀγαλὼν ταῦτα, καὶ τὰ τέιχη.

XVIII. Τὸν Ἐριχθία μοι, καὶ τὸν Αἰγία κάλι.

XIX. ΡΑΓΔΑΙΟΣ, σφοδρὸς, βίαιος. ἐν Δαιταλιῶσι Ἀριστοφάνους.

XX. Ἔστιν, ἦτον χρέμμασ', ἠπίλου, πάλιν ἰσχυροῦται.

Idem in σῖσαι, τὸ συκοφαντῆσαι. Eodem significato occurrit hoc verbum Ρασε 639.

XXI. Οὐδ' ἴσθι αὐτὴν στλιγγίς οὐδὲ λήκιδες.

Schol. ad Equites 577. et Suidas in στλιγγίς.

XXII. Ταχὺ νῦν πίτου, καὶ μὴ τρεπίαν εἶναι φῖες.

Suidas in τρεπίαν εἶναι, emendatus e Photii Lexico inedito. Vide Jo. Toup ad Suidam iii. 228. ubi legendum existimat τάχυνον, πίτου. Sed non attendit Vir longe eruditissimus huic lectioni obstare metricae in τάχυνον syllabae modulum. In Suidae editione principie excensum ταχὺ νῦν.

XXIII. Λυροσοῖς, λυροσοῖαι—Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαιταλιῶσι καὶ ΑΤΡΩΝΙΑΝ που λίγι.

Pollux vii. 155.

XXIV. Ἐψυχρολουτρήσμεν. Idem vii. 168.

XXV. Εἰ μὴ δικῶν τι γύργαδος, ψηφισμάτων τι θαμέος.

Idem vii. 176. et x. 158. Θαμὸν e Comici Babylonii enotavit Moeris in voce, p. 190.

XXVI. Οὐδ' ἀργυρίον ἴσιν κικιματισμένοι.

Idem ix. 88.

XXVII. ΚΑΙΝΑΡΙΟΝ. ἐν Δαιταλιῶσι. Idem x. 32.

XXVIII. Οὐκ' ἀλλὰ ταῦτά γ' ἰσχύσει τῷ χαλκίῳ.

Idem x. 92. et 109.

XXIX. τῆς μυρηκῆς ληκίδου πρὶν καταλάσαι τὴν σπαθίδα, γύσασθαι μύρου.

- Pollux x. 120. et 119. ἄγην μνηρᾶ. Ad quem locum vide Hemsterhusii notam. Confer eundem Poll. vii. 177.
- XXX. ΘΥΑΚΚΕΚΟΝ. ἰν Δαιταλιῶσιν Ἀριστοφάνης.
Idem x. 172.
- XXXI. Ἐν ἀλιπιδῶν. Ἀριστοφάνης Δαιταλιῶσιν.
Harpor. in ἀλιπιδῶν.
- XXXII. Ἦν μὴ μεταλόη τοῦτίσιμπτου, κλαίτω.
Idem in ἰστίμπτου.
- XXXIII. Αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι ΚΙΓΚΑΙΔΕΣ ἰκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλιῶσιν.
Ὁ δ' Ἠλιασθῆς ἐρεῖσι περὶ τὴν κιν-λίδα.
- XXXIV. Ἰδὲν ἰν κικαλίς. Occurrit hoc nomen Vesp. 124. 773. Equit. 641.
βᾶλας τὴν κώπην εἰδὸς ἰσλίνα
πρὸς Ναυτοδίκας οἱ τῆς ξηρίας ἰδικάζου.
- Idem in Ναυτοδίκαι, emendatus e Suida ἰν βᾶλας.
- XXXV. Ἐστὶ μὲν ΗΠΗΣΑΣΘΑΙ ἄπαξ παρ' Ἀριστοφάνη ἰν Δαιταλιῶσιν, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑπεθῆκας.
καὶ κῆκενον ἠπάσασθαι.
- Phrynichus in ἀκισσῆς. Thomas Mag. in eadem voce.
- XXXVI. Ὡ προνοία καὶ ἀναδίαι. Ἀριστοφάνης Δαιταλιῶσιν.
Eustathius ad Odys. II. p. 1579. l. 30.
- XXXVII. Τῆ δαί; κενίδιον σὺ λατρὸν ἰστίω σῆ θειῆ
εἰς τὰς τριάδας;
Schol. Theocriti ii. 12. emendatus partim a Jo. Toup. σὺ omnino inseri debuit, quia ἰν λατρὸν prior syllaba corripitur, ut et prima ἰν ἰστίω.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

- I. Ὁ χορὸς δ' ἀρχῆντ' ἂν ἰν κῆκενον δάπιδας καὶ στεμματῶδισμα, διαμασχάλισας αὐτὸν σχιλίον, καὶ φύσκαϊς, καὶ βαφανίσι.
Athen. p. 57. A.
- II. Αἰγύπτου δὲ τὸν ὑπεθῆζοντα ἔσταν ΚΥΛΛΑΣΤΙΝ καλοῦσι. μνημονίῳ δ' αὐτοῦ Ἀριστοφάνης ἰν Δαναίσι.
καὶ τὸν κύλλασιν φθίγγου καὶ τὸν πιτόσιριν.
Idem p. 114. C.
- III. Καὶ ταῦτ' ἴχοντα σπησίας καὶ πουλύτους.
Idem p. 323. C. Male vulgo πολύτους. Vide supra ἰν ΔΑΙΔΑΛΟΣ. ii.
- IV. τραπέζιμον ἰς ταῦτον λαδίον
δουλίαι, καὶ μαινίδια, καὶ σπηδία.
Pollux ii. 76. ubi Aristophanes nude citatur, sine Dramatis nomine, quod ex Athenæo p. 324. B. notum. δουλίαι est neutrum plurale, et diminutivum formatum ab δουλίη. Vide Hesychii interpretes ad hanc vocem. Male apud Pollucem editum δερμυλίαι, quam formam metri lex non admittit.
- V. λύσας ἴσας ἂν τὸν λαγὸν
ἡμῶν ξυραπάσιιν.
Athen. p. 400. A. In Reg. Cod. scriptum ξυραπάσιιν ἡμῶν. Quare voces illas transposuerim statim videt qui metri non prorsus est imperitus.
- VI. Ἦδη παροιμίς εἰς ἡμὶ πρὶν διδασκάναι.
Idem p. 422. F. Male vulgo et contra linguæ indolem εἰς omissum. Præpositionem, sine qua versus stare non potest, absorbit præcedens syllaba.
- VII. Ἀριστοφάνης δ' ἰν Δαναίσι καὶ ποιητῆν φησὶν αὐτὸν ἴσαι ἰν τούτοις.
Μῆδ' ἄρα ἴσαι ἰγκυδοσῶλιν.
Idem p. 645. E. quæ prorsus corrupta sunt. Eo respexit Pollux vii. 199.
- VIII. οὐδὲν βεβαλάνουκ τὴν θύραν.
Pollux x. 26. Finis est tetrametri trochaici.
- IX. Τῶν χειρῶν ἔργα μνησῆ ἰστίιν.
Idem x. 39.

- X. Προσωπίς, καὶ, ὡς ἰν Δαναίσι Ἀριστοφάνης, ΠΡΟΣΩΠΙΔΙΟΝ.
Pollux x. 127.
- XI. Κακῶν τοσούτων ξυλλίγη μοι σῶρακας.
Idem x. 130.
- XII. Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἐρκίου χύτρας,
παρ' αἰς ὁ βωμὸς αὐτὸς ἰδρῶδη ποτί.
Schol. ad Plutum 1199. et ad Pacem 922. et ex eo Suidas, apud quem ἰν χύτραϊ ἰδρῶτην legitur posteriori versu μινδ' ὅν ὁ βωμὸς.
- XIII. Κλειταγόρα, ποιήτρια Λακωνικῆ, ἧς μίμνηται Ἀριστοφάνης ἰν Δαναίσι.
Idem ad Lysistr. 1239. et ex eo Suidas.
- XIV. ΑΡΓΥΡΤΙΟΝ δὲ τὸ λιπτόν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναίσι.
Suidas ἰν ἀργύριος φαυρός.
- XV. Ἀταλαιπώρους, βαθύμους, ὀλιγώρους. Ἀριστοφάνης Δαναίσι.
Οὗτος αὐτοῖς ἀταλαιπώρους ἢ ποίσις δίκικου.
Suidas et Etymol. M. ἰν ἀταλαιπώρον.
- XVI. Πρὸς τὸν τροφία τῆς σὺλλίας ἰχίνου κίφαλην κατορύττει.
Suidas ἰν αὐλλίας.
- XVII. Λυγκίως, ὡς Ἀριστοφάνης ἰν Δαναίσι φησὶν, υἱὸς Αἰγύπτου.
Schol. ad Plutum 210. et ex eo Suidas ἰν Λυγκίως ἔξυραπίσιρον βλίτσις. Sed ἡμωνίμους heros confuderunt Grammatici, cuius erroris suspicio in Comicum cadere nequit.
- XVIII. Ἄλλ' εἰσθ', ὡς τὸ πρῶγμα λίξαι βούλομαι
τουτί' πρὸς τὸν γὰρ κακοῦ του μοι δοκέι.
Suidas ἰν τοῦ.

ΔΗΛΙΑ.

Ἐπί δὲ καὶ ἔστιν ἰστίω καὶ κολυμπταῖς καὶ ἄλλοις κιστοῖς λαχάνοις· οὗτω δ' ἰστίω Ἀριστοφάνης ἰν Δηλίῳ τὰ σύγκοπτα λάχανα.
Κιστὰ, ἢ στίμφυλα.
Athen. p. 373. A.

ΔΙΣ ΝΑΤΑΓΟΣ.

Καλιῖται δὲ τὸ κινίδιον, καὶ ΚΑΙΝΘΡΠΙΟΝ, ὡς ἰν Δίσι νεαυγῶν Ἀριστοφάνης.
δ' ποιητῆ σὺ.
τί μ' ἔξερξίεις, ὡς πρὶν κινιστήριον;
Pollux x. 33. emendatus a Jo. Toupio ἰν Præfatione Curarum novissimarum ἰν Suidam.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

- I. Ἀριστοφάνης Δράμασιν ἢ Νίβη.
Οὐδὲν, μὲ δ', ἰστίω λοπάδος ἰστίων.
Athen. p. 301. B.
- II. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἰστίων. Ἀριστοφάνης ἰν Δράμασιν.
πάντες δ' ἰστίω πιταχνοῦνται.
Idem p. 496. A. Posterius est comma tetrametri anapaestici. Confer Hesych. ἰν πῖσικον, et ἰν proxime antecedenti glossa.
- III. Τὸν δ' ΑΠΟΚΙΝΟΝ καλοῦσιν ἔρχησιν, ἧς μνημονίῳ Ἀριστοφάνης ἰν Κενταύρω.
Idem p. 629. C.

- IV. Τῶν δὲ περὶ ἀρετικῆς ἀθρία ἰν' Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ· πτίσσω, βράττω, μάττω, δύνω, πτίττω, καταλάω.
Pollux vii. 24. Locum proposui, ut scribendum cum esse censeo.
- V. Ἀριστοφάνης γούιν ἰν' μὲν Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ·
Ἐν κωμῆσιν καπύλοισ τ' ἐπίχρατον.
Idem ix. 36.
- VI. Καὶ δ' Ἀριστοφάνης ἰν' Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ·
Αἰῶς δικατάλαντος.
Idem ix. 53.
- VII. Ἀριστοφάνης γούιν ἰν' Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ ἰρηκί·
Ἐκπροσεμίνους τοὺς πύδακας.
Idem x. 79.
- VIII. Οἱ ἀνάθεσμαι τῆς κλίμακος, ΚΑΙΜΑΚΤΗΡΕΣ, ὡς ἰν' Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ. Idem x. 171.
- IX. Οὐ μίντοι οἱ κισαμίς τῆς πλίνθους Ἰπλαττοι, ΠΑΙΝΘΕΙΟΝ καλιῖ τόποι ἰν' Δράμασιν ἢ Νιδῶν Ἀριστοφάνης.
Idem x. 185.
- X. Τοῖς δὲ κινύσιν εἰ βούλοισ τις προσαρθμῖν και ΚΑΔΟΝ ΠΙΤΤΙΝΟΝ, ἴξιστι, Ἀριστοφάνους ἰν' Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ ἰπόντος·
Ἄλλ' εἰς κάδοι λαῶν τιν' εὐρεῖ πτίττω.
Idem ibidem.
- XI. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιδῶν·
ἄλλ', ὡςπερ λύχτες,
ἰμοῖσται ἰκάθιδ' ἰπὶ τοῦ λυχνιδίου.
Idem x. 119.
Apud Pollucem scriptum ἰμοῖσται κάθιδ', quod manu levisima emendandum erat, mutato solum accentu, ἰμοῖσται κάθιδ'—Vide not. ad Thesm. 479.
- XII. ΚΑΤΤΣ, δευμάτιον ἰντιθίμινον τῆ σμινῆ, ὅταν ὁ σίλιχος ἀραιὸς ἦ. και ἴρι τοῦ νομα ἰν' τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιδῶν. Idem x. 166.
- XIII. Ἐγὼ γὰρ, εἴτε σ' ἠδίκηκ', ἰθίλω δίκην
δύναι προδίκον ἰνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν.
Suidas ἰν' πρῶδικον, emendatus a Jo. Toupio v. 118.
- XIV. Μίον λίγουνι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατοῖρια δὲ ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφανῆναι τοὺς φράττας· ἰπὶ τοῦ σαδμοῦ τοῦ ἱερίου, Μίον, Μίον. ὅτι δὲ ἴσταντα, Ἀριστοφάνης ἰν' Δράμασιν (male vulgo Δράματι) διδῆλωκε. τοῦτο δὲ κί κληται Κουαῖον ἀπὸ τῶν κούων, ὑπὲρ ὧν ἰθύντο. Μίον δὲ, διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. και ἐπιζήμιον τι τοῖς ἴσταν εἰσάγουσιν ἀπιθίδουκε, καθάπερ αὐτὸς φησιν Ἀριστοφάνης.
Ἄλλ' εὐχόμεαι γων' ἰκύνσαι σε τὸν σαδμόν,
ἵνα μὴ με προσστρέττωσι γρηῖν οἱ φράττες.
Schol. ad Ranas 810. ubi male legitur in fine prioris senarii τὸν σφυγμόν, quod admodum ineptum est.
- XV. ΒΥΡΞΑΝ, τὴν πόλιν Ἀθηνῶν Ἀριστοφάνης ἰν' Δράμασι παύλων ἴφη. Hesych. ἰν' voce.
- XVI. ΚΤΑΛΟΤ ΠΗΡΑ, ζητοῦσι διὰ τί τὸ προεῖον, Κύλλου πῆραν Ἀριστοφάνης ἰρηκί ἰν' Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ·
Τὶ δὲ προεῖον Κύλλου πῆρα.
ἴρι γὰρ χωρίον Ἀθηνῶν ἰρηκίφίς, και κρήνη. ἀπὶ δὲ τοῦ πῆραν, πῆραν ἴφη. Idem ἰν' voce.
- XVII. Ἀριστοφάνης ἰν' Δράμασιν ἢ Κινταύρῃ·
χωρί δ' ἀκλήτος ἀπὸ διισπῆσων· εὐ γὰρ ἀκαυδαί.
Idem ἰν' εὐ γὰρ ἀκαυδαί. Tetrameter est anapaesticus, cui deficit pes primus.

ΕΙΡΗΝΗ Β.

- ♦ITT, ὁ δηλοῖ φυτόν, ἢ φύτικμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνη.
Πάθιν τὸ φῖτυ; τί τὸ γίνος; τίς ἡ σπαρά;

Eustath. ad Iliad. p. 129. l. 261. Hic versus in Pace quae exstat non legitur, quia in fabula occurrit nomen φῖτυ v. 1165.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Ἐν μίντοι τῶ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ Γραμματικῆ Ἀριστοφάνους φέρεται, ὅτι ἀπίχθους, κατὰ τινας, οἱ μὴ ἰσθιόντες ἰχθῦς. και φέρεται ἰκίνοσ χρεῖσιν ἰξ' Ἀριστοφάνους ταύτην·

Τοῦθ' ἰνὸ ἀπίχθους βαρβάρους εἰκίιν δακῶ.
Eustathius ad Odysseam M. p. 1720. l. 25.

ΗΡΩΕΣ.

- I. Οὐκ ἠγέρινον· αὐτὸς ἴσ'· οὐκ Ἀργέλας,
μὰ τὸν Δί', οὐδ' Ἕλληνας, ὅσον ἱμοὶ φαίνονται.
Stephanus Bys. ἰν' Ἄργος, ubi depravati leguntur hii versus, quorum cuivis facilis erat emendatio.
- II. Τρίχ' εἰς τὸν αἶον, ἀμφορία κινὸν λαῶν,
τὸν ἰνδοθιν, και βύσμα, και γιστήριον,
κῆπιτα μισθαῦ σαυτὸν ἀμφοροαφορίν.
Suidas ἰν' ἀμφοροαφορίας: et Pollux x. 75. vi. 99.
- III. Ἀριστοφάνης δι, τῶν ἡρώων φησὶν ἰναὶ τὰ πῶπτοστα, λίγων ἰν' τοῖς Ἡρωσι·
Μὴ γυῖσεθ' αὐτ' ἂν καταπίση τῆς τραπίζας ἰκτίς.
Diogen. Laërt. ἰν' Pythagora viii. 34.
- IV. Ἀριστοφάνης δ' ἰν' Ἡρωσι ΧΕΡΝΙΒΙΟΝ ἰρηκί.
Athen. p. 409. C.
- V. ΠΥΡΑΙΔΑ, τὸ ὄφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκειον. Ἀριστοφάνης Ἡρωσιν.
Harpocration ἰν' voce.
- VI. Πῶς πῖμαί; ἰρηκί.
Ἀριστοφάνης ἰν' Ἡρωσι. Auctor Etymol. M. ἰν' πῖμα.
- VII. Ἐμπόλων Διοσκουῆρ.
Pollux vii. 15.
- VIII. Ἀνδραποδῶνης.
Idem vii. 16.
- IX. Ἀρεσποῖα.
Idem vii. 21.
- X. Ὁ μισθός, κόμιστρον. Ἀριστοφάνης δ' ἰν' τοῖς Ἡρωσι δοκί τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἴσθις ἰρηκίκαὶ ΦΟΡΑΝ, ὅταν ἴσθι·
ἴσολῶν δ' ἴσθις
τιττάων και τῆς φορῆς.
Idem vii. 133.
- XI. Τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρίον, ὡς Ἀριστοφάνης ἰν' Ἡρωσι·
Μήτ' ἀπίστρον θύμαξ' ἰρηκίται, μηδὲ λουτρίον.
Idem vii. 167. Confer Hesychii interpretem ad λουτρίον.
- XII. Τὸ κνίος, ἢ τοὺς πῶδας ἰναποισσόμεθα, καλιῖται ποδανιστήρ· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ, ἰσπῆσος, ἢ λουτρίον, ἢ ΠΟΔΑΝΙΠΤΡΟΝ, ὡς ἰν' Ἡρωσι Ἀριστοφάνης λίγι.
Pollux x. 78.
- XIII. Τὸν γὰρ ἴλων, και ΠΑΙΣΚΟΝ ἰν' Ἡρωσι Ἀριστοφάνης κίκληκε.
Idem x. 61.
- XIV. Παισικῆσθ, ἢν και ΚΑΡΑΟΠΕΙΟΝ ὀνόμαζον, ὡς ἰν' Ἡρωσι Ἀριστοφάνης·
ἢ καρδοστίων περισπῆ τὸν αὐχίνα.
Idem x. 112.
- XV. Ἰ9ῖ δὲ, λαῶν τὸν βέμμεον, ἀνικαυδῶσιον.
Idem x. 173.

XVI. — κἀπὸ τῆς Διτρεφούς τραπέζης. Schol. ad Av. 799. Finis est tetrametri iambici.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

- I. "Ὅτι Ἀρισφάνους τὰς δεύτερας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ἢ Τρωζήνιος Θεσμοφοριαστάς ἐπιγράψαι. ἐν ταύτῃ ὁ Κομικός μὲνηται Πιπταρηθίου οἴνου... Athenæus p. 29. A. Eo respexit Hesychius in Ἴμβολον. II. Athenæus p. 104. E. et 324. B. Ad versum hujus fragmenti 6. respexit auctor Etymol. M. in ἦτρον. III. "Ὅτι δὲ διαβόηται ἢν τὸ τῷ Κράτῃτος ΕΛΕΦΑΝΤΙΝΟΝ ΤΑΡΙΧΟΣ, μαρτυρεῖ Ἀρισφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ ταύτων... Idem p. 117. C. In 2. v. cod. Re. h. habet ἢν Κράτῃτι τε τάριχος, unde novam lectionem concinnavi, ἢν Κράτῃς γι τάριχος: et in fine ἰνόμεσαν dedi, pro vulgato ἰνόμεζεν, quod respuit metri trochaici lex. In ἰλεφάντινον penultimam producit, quam alibi corripit, Ροῖτα. Idem p. 690. D. Eo respexerunt Pollux, cujus hæc sunt verba x. 137. ἴνα δὲ ἀποσθίνονται αἱ ἰσθῆτες—καὶ φάσκαλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις: et Erotianus in Βάσκαρος. IV. Athen. p. 619. A. Ω Ζεῦ πολυμήνῃ, ὅν ἴππυον ἐ μισρὸς φάσκαλος ἰσθῆς λυόμενός μοι τοῦ μύρου, καὶ βακκάριδος. V. "Ἡ δὲ καὶ κισμὸς, καὶ ΟΚΛΑΣΜΑ. οὗτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομαζέσται τὸ ἄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. VI. Pollux iv. 100. περὶ ἰσθῆσις. In Thesmothoriazasis quæ exstant, salutationis Persicæ mentio fit v. 1175, sed ibi nomen ὀκλασμα non reperitur. Est igitur e posteriori fabula desumptum.

- VII. "Ἀντικεῖ δὲ τὸ ἴν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῆσδ᾽ ἰσθῆτων ἴσθῆς ἢ ὀνομαζέμενον ΑΠΟΔΕΣΜΟΝ, ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀρισφάνους: τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου, καὶ τῶν ἀποδῆμων, ὡς ἴνῃ τὰ τριθῖα. Pollux vii. 66. Male vulgo legitur παραλύσασα, reclamante metro. Nec melius in fine 2. v. ἰσθῆ τριθῖα. Articulum hic omnino requirit linguæ ratio. Confer fragm. seq. versum 14. VIII. Πάνυ γοῦν ἰσιφύγως πάντα τὸν γυναικίον καταλεγόμενος ἄσμον Ἀρισφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδίκουσι. παραθέσμαι δὲ αὐτὰς τοῦ Κομικοῦ τὰς λέξεις διληγχοῦσας ἀπερῶς τὸ φρετικὸν ἴμῳ τῆς ἀπειραγαθίας. Πύρον, κάπτετρον, ψαλίδα, κροσθῆ, λίτρον, προκόμιον, ἀχρῖδοις, μίτρας, ἀναθήματα, ἀγχουσα, ἑλεθρον τὸν βαθῖν, ψιμῶδιον, μύρον, κισσοῖν, σείφιον, ἰσπεδοσφιδόνην, κάλυμμα, φουκας, περιθῆραι, ὑπογεγμμάτα, τρυφοκαλίσειν, ἰλλίσερον, κικροφάλοιν, ζῶσῃ, ἀμπίχρον, σίρπημα, παρῶφις, ζυστίδα, χιτῶνα, βάραθρον, ἴγκυκλον, κομμάσειον: τὰ μίγισα δ' οὐκ ἴσηκα τούτων.—ἴτα τί:—ἴσρα γ', εἰ οὐδὲς μνημονεύειν ποτ' ἐν. διάσπας, διὰλιδον, πλάστρον, μαλάκιον, βότρον, χιλιδάνα, πωρόσας, ἀμφιδίαι, ἴσμου, σῖδας, σφραγίδας, ἀλίσαις, δακτυλίους, καταπλάσματα, σφοδρίλους, ἀποδῆμους, ἑλισσοῦς, σάδια, ὑποδιδάας, ἰλικτηρας. ἀλλ' οὐδ' ἂν λίγων ἀνύσαιμ.— Clemens Alex. p. 245. editionis Potteri; Pollux vii. 95. Salsasius in Plinianis Exerit. p. 808. Ad 12. hujus fragm. v. respexit Harpocr. in ἀμφιδία: ad 11. Hesych. in βοτρυθια, seu, ut male apud eum legitur, βοτρυθία: ad 14. Mæris in πικρόφλυγας. In primo hujus fragmenti versu male scriptum ἴστρον. Vide not. ad Ran. 712. IX. Ἀμφιδὸν ἰσθῆν αὐτῷ τριθῖσθαι τούνομα. Idem ix. 36. Confer Etymol. M. in Ἀμφιδόν. X. Idem ix. 69. τὸ χαλκίον θρημάσται. XI. Σακίον, ἐν ὄσπερ τάρχηρον ταμνύεται. Idem x. 152. Fallitur Jungermannus dicens non constitutum versiculum nisi scribatur uno x σακίον. Utravis scriptura eligatur, perinde stabit versus: sed codicum lectio præferenda erat. σακας, unico x, occurrit Lysistr. 1211. Acharn. 822. Nec necesse est legere ἐσπερ. Præcedebat aliud adfinis significationis substantivum, ad quod, ut et ad σάκιον, refertur plurale ὄσπερ. XII. "Ὅς ἢ περιεργ' αὐταῖς τῶν φρεμάτων, κίμαιαι περιπέττουσι αὐτὰς προσθῖταις. XIII. Scholiastes ad Plutum 159. emendatus à Jo. Toupio ad Suidam iii. 38. ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πύλῃ ἢκιν φέροντας φασὶ τὰς Πυλαγῶρας, καὶ τὸν ἱερηνήματα. Idem ad Nubes 623. Eo respexit Harpocraton in Πύλαι. XIV. Δία ταῦτο τοῦσπος, οὐ δύναμαι σκίῃ φέρον. καὶ τὸν ἄμον θλίβεμαι. Idem ad Ranas 3. Ἀμα δ' ἠπάκαλος περιετῷ πρὸδεσμος. XV. Idem ad Vespras 1033. Οἶμαι κακώδιμον τῆς σῶσ' ἡμέρας, ὅτι ἴσπῃ μ' ὁ κήρυξ. Οὗτος ἀλφάνης. XVI. Suidas in ἀλφάνης, εὐρίσκυ. XVII. ΛΑΚΩΝΙΖΕΙΝ, παιδικαῖς χρεῖσθαι. Ἀρισφάνης Θεσμοφοριαζούσαις B. Idem in λακωνίζω.

- XVIII. ΑΤΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ. 'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσης Β.
Suidas in voce.
- XIX. Φασκάλιον, ἱματίων φορέϊον. ΦΑΣΚΩΛΟΝ δὲ πῆρα τις οὕτως ἰκαλίτε παρ'
αὐτοῖς.—'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσης.
Harpocration in φασκάλιον. Respicit forte ad eos versus, qui supra fragm. v.
- XX. ΒΑΡΒΟΣ· μύτην. ἰν Θεσμοφοριαζούσης.
Hesych. in voce.
- XXI. ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ· χιτῶν πλατύσημος—ἴσιν δὲ λινοῦ καὶ ποδῆρη χιτῶνιον ἰσχυρῶν.
'Αριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσης.
Idem in voce. Non aliud est forte καλάσιρις, ac τρυφικαλάσιρις, quod nomen
reperitur supra in fragm. viii.
- XXII. Μῆτι Νούσας ἀνακαλῖν ἰλιθοσφύχους,
μήτι Χόριτας βούην ἰς χροῶν 'Ολυμπίας.
ἰδὲ δὲ γὰρ ἴσιν, ὡς φησὶ ὁ διδάσκαλος.
Hephestion in Enchiridion, de metro παρῶνικο, ubi pro προτίρις Θ. legendum
δευτίρις. Vide Hemsterhusium ad Pollucem p. 1336.

ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ.

ΣΤΕΙΛΕΑΝ, τὴν μακρὴν ῥάβδον. 'Αριστοφάνης ἰν Κίθαρηδῶ.
Hesych. in voce.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

- I. Τὸν μῖνον Κώκαλον, τὸν ποιηθῆντα 'Αρσπότι τῷ 'Αριστοφάνους υἱῷ, Φιλῆμων ὁ Κα-
μικός ὑπέλλαξας ἰν 'Ἐποδολομαῖν ἰκαμώδησιν.
Clemens Alex. p. 752. emendatus ab Is. Gusaubon, cujus nota legenda.
- II. 'Αλλ' ἴσιν, ὡ πάσις, κομῆδῃ μισημέρεια,
ἐπὶνικα τοῦς κωτίρους δεσποῖν χροῶν.
Athen. p. 156. C. Male vulgo et profligato metro legitur in posteriori versu
ἠνικα καὶ τοῦς—
- III. ΚΟΤΤΑΗ. 'Αριστοφάνης Κωκάλῳ.
'Αλλὰ ὑπερεσπύτηται γράσις Θεσίου μίλανος μιστὸν κερμυνομαῖνας ποτύλαις μι-
γαλαῖς ἰγχιον ἰς σφῆτιρον δίμας οὐδὲν ἔκρομον, ἰρωτι βιαζόμεναι μίλανος ἰνὸν
ἄκροτον.
Idem p. 473. D. quæ partim ita recte emendavit et numeris suis restituisse sibi
visus est Jo. Toupius ad Suidam iii. 72.
ἔλλασι
ὑπερεσπύτηται γράσις Θεσίου μίλανος μιστὸν κερμυνομαῖνας ποτύλαις μι-
γαλαῖς ἰγχιον ἰς σφῆτιρον δίμας οὐδὲν ἔκρομον.
Quæ sequuntur, vel Scholiastæ vel Athenæi verba esse Toupio placet, quod
mihi non admodum probabile est: nec in scabritie ultimi tetrametri Aristophaneam
facilitatem agnosco.
- IV. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τίγος οὐ μόνον οἱ τῶν ΚΕΡΑΜΟΝ ὀνομάζουσι, ἀλλὰ καὶ 'Αριστοφάνης
ἂν ἰσικὸν καλῖν, ἰσῶν ἰν Κωκάλῳ.
Κοφίους δὲ λῖθων ἰκίλιον ἡμᾶς ἰσὶ τὸν κίραμον.
Pollux vii. 162. Quæ sic in anapestos digessit Kühnius:
κοφίους δὲ λῖθων
ἰκίλιους ἰμᾶν ἰσὶ τὸν κίραμον.
Sed, si bene mentiri, verbum ἰμᾶν apud Comicum primam semper producit,
quæ ut observetur prosodia, legendum ἰκίλιον ἰμᾶν. Si vero rite corrigi potest,
nullam ἰκίλιον ἰμᾶν, quod ad corruptam scripturam propius accedit.

- V. ἰκδῶν δὲ τις
καὶ ψηφολογίῳ ἄδι καὶ δίφρω δύο.
Suidas in ἄδι, ubi male ψηφολόγον, cujus in locum ψηφολογίον a Photio in
Lexico inedito subministratum, reponendum esse vidit Kusterus. Sed quas
paratas habebat opes, iis nescit uti. Vide enim quam bellum inde versum ille
excudit:
'Εκδῶν τις ψηφολογίῳ ἄδι καὶ δίφρω δύο.
In quarta sede istius trochaici, ut rebatur, tetrametri, pes est amphibrachys, cui
in hoc metro nullus est locus.
- VI. ΠΩΜΑΛΑ. ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.—'Αριστοφάνης ἰν Κωκάλῳ.
'Ἡ λαδῶρια τις ἰγίσιδ' ἡμῖν ἰ—πᾶμαλα.
οὐκ ἴσιν οὐδὲν οὐδὲν.
Harpocration in voce, emendatus a Jo. Toupio ad Suidam iii. 71. Confer Sui-
dam in eadem voce.
- VII. ΦΩΔΕΣ—τὰ ἰν τοῦ πυρὸς γινόμενα, μέλιστα δὲ ὅταν ἰν ψύχους ἰν τῷ πυρὶ
καθίσωσι, στρογγύλα ἰσφολογίσματα.—καὶ 'Αριστοφάνης ἰν Κωκάλῳ φησὶ
Παῖσις κατῆριον ἰμάτια. κᾶπτισα τῶς
φῶδας τσαῖσας ἰχί τὸν χιμῶνικουλον;
Erotianus in voce. Hæc corruptissima esse facilius est decernere, quam emen-
dare.
- VIII. ἡμουν ἄγριον βόρος.
ἴτιρι γάρτοι μ' οἶνος οὐ μινγίσι πάμα
'Αχιλάῳ.
Macrobium Saturn. v. 18. Hujus etiam χροῖσις initium medelam flagitat.
- IX. ΧΡΤΣΟΣ Ο ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΣ. Μήνηται ταύτης 'Αριστοφάνης ἰν Κωκάλῳ. ἰρηται
δὲ, παρῶσις οἱ Κολοφῶνιοι τὸν κάλλιστον χροῦσὸν ἰργάζισθαι νομίζονται.
Zenobius Proverb. vi. 47.
- X. ΠΙΝΟΣ.—'Αριστοφάνης δὲ ἰν Κωκάλῳ καὶ τὸν κορῶνα οὕτως ἴσιν.
Hesychius in voce. Confer Pollucem v. 91.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

- I. Οὐκ ἰγχιλον Βοιωτία, οὐ γλαῦκον, οὐχ' ὀνυον ὑπογάστριον.
Athenæus p. 299. B. et 302. D. quæ sic in numeros redigi possunt:
Βοιωτία, οὐ γλαῦκον, οὐχ' ὑπογάστριον
ὀνυον.
Sed aliter in Poëtæ versibus fuisse puto.
- II. Οὐ κρηῖον λήζερκος, οὐχ' ἀραῦον πρῆσθαι.
Idem p. 311. D.
- III. Ἀῆμος κῶμας σφίφουσα τακίρους καὶ καλῆς.
Idem p. 366. D.
- IV. ΝΑΤΦΤΑΞ. 'Αριστοφάνης ἰν Λημνίαις.
Pollux vii. 139.
- V. Καὶ ἰ μὴν πρὸ ἄρας πιπαιόμενος καρπὸς, ΠΡΩΛΙΜΟΣ ἰν Λημνίαις 'Αριστοφάνης, καὶ
πρῶν δὲ καρπία ἰ αὐτὸς ἰρηται.
Idem vii. 152. πρῶμος occurrit Vespris 264. πρῶος, Pace 1164.
- VI. Τὰ δὲ φτυιτήρια τῶν σύλων, ΣΤΚΙΔΑΣ 'Αριστοφάνης ἰν ταῖς Λημνίαις.
Idem ibidem.
- VII. 'Αλλ' ἄρτίως κατῆλιπον αὐτὴν σρωμίνην
ἰν τῇ πύλῳ.
Idem vii. 166.
- VIII. Τὸ δὲ ῥῆμα, τὸ πινταλῖζικ, ἴσιν ἰν ταῖς 'Ερμίππου Θεοῖς' τὸ δὲ ὄνομα, ΠΕΝ-
ΤΑΛΙΘΑ, ἰν ταῖς 'Αριστοφάνους Λημνίαις'.
Πινταλῖθι δ' ἰμῶν λιτάνης παραδραμόμασι.
Idem ix. 126.

- IX. Pollux x. 25. — μέγλωσον τὴν θύραν.
- X. 'Ανδρῶν ἰσικτῶν πᾶσ' ἰγάργεμ' ἰστία.
Schol. ad *Acharn.* 3. et ex eo Suidas in ψαμμοκοινογάργεμα, emendati a Jo. Toupio in Suidam v. 148.
- XI. Τοὺς ἀνδρας ἀτιχρήσαντο τοὺς παιδοπατέρας.
Suidas in ἀτιχρήσαντο, ἀτίκτιμι. Pollux ix. 153.
- XII. Ω ΝΤΝ ΘΕΡΜΟΙ ΒΩΜΟΙ. ἰπὶ τῶν διὰ χρένου σπουδῆς τυγχάνοντων. 'Αριστοφάνης δὲ ἐν Ἀημίαις.
τὴν κρατίστην δαίμον', ἦς νῦν
θερμός ἐσθ' ὁ βωμός.
Suidas in voce.
- XIII. Αἴγρουσι δὲ ποτι καὶ ΧΡΗΣΘΑΙ, ἀπὸ τοῦ δι'. — 'Αριστοφάνης Ἀημίαις.
'Ἡ καρδία τις. ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποτιῖν;
Idem in χρῆθ.
- XIV. Ἐπιταῦθ' ἰτυράννιν ποθ' ἴψιπύλης πατήρ
θίας, βραδύτατος τῶν ἐν ἀνδρώσεσι θεαμίῶν.
Ammonius in τυράννοι, ubi in priori versu librarius voculam ποθ' omisit, et in posteriori male βραδύτατος pro βραδύτατος scripsit.
- XV. 'Ὅτι δὲ αἱ ἀρκετιύμναι παρθίνοι, ΑΡΚΤΟΙ καλοῦνται. — 'Αριστοφάνης Ἀημίαις καὶ Ἀουεργάτη.
Harpocr. in ἀρκετιύσαι. Respicit ad *Lysistr.* 645.
- XVI. ΜΕΤΑΤΑΟΣ ἴσται ἢ ἴσται ἀλιγομένη αὐλή, οὐ ἔρηθις ἦσαν. 'Αριστοφάνης Ἀημίαις.
Idem in voce.
- XVII. ΔΟΡΙΑΛΑΟΣ. λέγεται καὶ ΔΟΡΙΑΛΟΣ. 'Αριστοφάνης.
Αἱ γυναῖκες τῶν Δοριαλλῶν φερόγυνται.
'Ἔστι δὲ τὸ γυναικίον αἰδοῖον. Etymol. M. in voce p. 283. l. 45. omisso dramatis titulo, quem ex Hesychio *Leptias* esse novimus. En illius verba: ΔΟΡΤΑΛΑΟΣ. τὸ τῶν γυναικῶν μέριον—οὐ μέμνηται ἐν Ἀημίαις. Apud Suidam ΔΟΡΙΑΛΟΣ. Et veram eam esse hujus nominis scripturam credo, qua in opinione me confirmat ipsa Aristophanis χεῖρας, quæ pars est tetrametri trochaici:
Αἱ γυναῖκες τῶν δοριαλλῶν ἔρτι φερόγυνται.
quod inserui, ἔρτι a Grammatico omitti potuit, aut librarii culpa excidere.

ΝΕΦΕΛΑΙ Α.

- I. Ἐροπίθης δ' ὁ τὰς τραγωδίας ποιῶν
τὰς περικαλήσους οὐτός ἴσται τὰς σαφείς.
Diogen. Laërt. in Socrate ii. 18. ad quem locum ita Menagius: 'Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Δυντήρας scilicet: hæc enim in *Nebulis* prioribus non comparant. Oscitanter ista scribebat vir ingeniosus et valde eruditus. Sunt enim hi versus e *Nebulis* prioribus, quæ non exstant. Eundem errorem erravit Coddæus, quod magis miror: non quod illum Menagio doctorem vel diligentorem fuisse credam; sed quia id, quod aliunde notissimum est, posteriores eas esse *Nubes*, quas habemus, priores vero intercidisse, ex Athenæo discere poterat, qui diserte ait ἐν δυντήραις Νεφέλαις esse duas χεῖρας, quas profert p. 299. B. et 345. F. quæque in nostris *Nubibus* leguntur v. 559. et 983. quas tamen ille inter deperditi dramatis fragmenta retulit.
- II. ΠΗΝΙΟΝ. ζῶν ἴμοιον κῶνωσι. 'Αριστοφάνης Νεφέλαις.
Κείσασθαι ἄσπερη πηνίω βινουμίνω.
Suidas in voce.

ΝΗΣΟΙ.

- I. 'Ὁ μῶρι, μῶρι, ταῦτα πάντ' ἐν σπῆ' ἐν.
εἰκὴν μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦτον, ἐν τῷ γηδίῳ,
ἀπαλλαγίνα τῶν κατ' ἀγορὰν παραγμάτων,
κεκτημένον ζευγῆριον οἰκίον βοσῖν,
ἔπιπ' ἀκαῖνον προεστίον βληχρωμίνων,
τρυγῆς τε φωνῆν εἰς λακάνην ὠθευμένης,
ἔψω τε χρῆσθαι, σπινθίδις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἕξ ἀγορᾶς ἰχθυῖδια
τριτάτη, πολυτήρητα, βίβασανισμῖνα
ἰπ' ἰχθυοπώλου χρεῖ παρανομοσῖατη.
Stobæus titulo de Pace, editionis Grotij p. 213.
In hujus fragmenti v. 7. inepte scriptum πηνίδις. Pollux vi. 52. κίχλαι, κέσσοφοι, σπινθίδια, ἀλικερυθῖος, &c. His versibus apud Stobæum subjuncti sunt Comici nostri duo versus e Pace, 520. 1. quorum alter melius illic legitur, numeris concinnioribus:
πῶδιν λάβοιμ' ἂν ἦμα μυριάφορον;
σπίνας, cujus diminutivum est σπινθίδιον, nomen est aviculæ, quod occurrit Av. 1079. Pace 1149. Gallis appellatur pinson.
- II. αἰδὶ κατ' αὐτῆν, ἢν βλίπτεις, τὴν ἰσσοδον.
Schol. ad *Aves* 297.
- III. 'Ἔσκει δὲ Παναίτιον κομῶδιν, δὲ καὶ ἐν Νήσοις.
Καταλιπὼν Παναίτιον πιδηκαν.
ἴδα καὶ μαγίρεον πατρός αὐτῶν λίγει. πιδηκαν δὲ αὐτῶν ἴσται διὰ τὸ πανούργον.
Idem ibid. 440. et ex eo Suidas in διαδῆκον διαδῶμιδα.
- IV. ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ. κωλέριον τι παρομιώδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον,
ὅταν ἰσπίθη ψύχους ἔντος. 'Αριστοφάνης Νήσοις.
λίξις ἄρα,
ἄσπερη τὰ παιδί', 'Ἐξέχ' ὦ φίλ' ἦλιε.
Suidas in ἰξίχιν τὸν ἦλιον. Vide quam facile erat Poëtæ verba in versus digerere.
- V. 'Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ζυνοσοφία βαδίζει.
Idem in ζυνοσοφίῳ. Confer Eustathium ad Hom. p. 881. l. 42.
- VI. Μημηνοῖν τῶν ΘΛΑΣΤΩΝ ἰλαίων 'Αριστοφάνης.
Θλαστῆς ποῖν ἰλάας —
πάλιν,
Ὁ δὲ ταῦτόν ἴσται ἀλμάδες καὶ στίμφολα.
καὶ μισ' ἰλίγα.
Θλαστῆς γὰρ ἴσται κριτῶν ἴσται ἀλμάδες.
Athenæus p. 56. B. absque dramatis titulo. Sed ex *Insulis* ista esse desumpta scimus ex Polluce, cujus hæc verba sunt vi. 45. Θλαστῆς ἰλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὐροῖς 'Αριστοφάνους.
- VII. 'Ὡς δ' ἰπὶ τῶν κερμάτων εἰ ἀρχαίαι Ἀστικαὶ ἦμισσα τῷ ἰσικῷ ἰχρῶντο, οὕτως δ' ἰπὶ τῷ ἀργυρίῳ, τῷ πληθυντικῷ. Ἰ' ΑΡΓΥΡΙΑ γὰρ ἰπὶ τοῦ ἀργυρίου σπασίως ἂν τις εὐροῖ παρ' αὐτοῖς. ἰγῶ δ' εὐρον ἐν ταῖς Νήσοις 'Αριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποκατείσταται τὸ ἄραμα, ὡς 'Αριστοφάνους οὐ γνήσιον. Poll. ix. 89. Quod et profert vii. 104. absque suspitione circa dramatis auctorem. 'Αργυρίον, τὸ νόμισμα. ἰεργται δὲ καὶ ΑΡΓΥΡΙΑ ἐν 'Αριστοφάνους Νήσοις.
- VIII. Θράνοι, Θρασία, ΘΡΑΝΙΔΙΑ ἐν Νήσοις 'Αριστοφάνους.
Idem x. 47.
- IX. ΕΑΤΜΟΣ. σπῆρα τις, δ' ἰψῶντες οἱ Λάκωνες ἦσθιον. 'Αριστοφάνης Νήσοις. Auctor Etymol. M. in voce.
- X. ΕΝΔΗΜΟΣ, δ' ἐμὴ ἀποδημῶν. ΕΠΙΔΗΜΟΣ δὲ, ἐκ ἀποδημῶν ζῆτος. καὶ παρὰ 'Αριστοφάνου ἐν Νήσοις.

- ἰατῆρος ὄν.
λίγισται δὲ πρὸ τοῦ Πουσιδῶνους, ὅτι οὐκ ἰατῆρμαί Ἰσθμοῖ. κυρίως ἰσημίον. οὐχ
οὐδὲν γὰρ Ἰσθμῖος ὁ θῆς, ὡς διαπαντὸς ἰατῆρμαί. Idem in voce.
- XI. Θύρας. αὐλητὴς ἢ, γυναῖκα ἔχων ἰατῆραν. ΘΡΕΨΟΤ ΚΤΝΗ. Ἀριστοφάνης
ἐν Νήεσι, οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονίου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα ἰατῆρ καὶ κλάδου. Hes-
ych. in voce.

NIKAI.

Τουτὶ προσωκῆσαι τὸ σιμὸν αἰί.
Schol. ad *Lysistr.* 288. et ex eo Suidas in σιμάς.

ΟΛΚΑΔΕΣ.

- I. Δαφάττοια, μιστῶλλοντα, διαλίχοντά μου τὸν κάτω στατάγγην.
Athen. p. 91. C. In Dramatum catalogo nescio quo casu omissum fuit Athe-
naei nomen, quod juxta Fabricianum exemplar primo loco poni debuit.
- II. Καὶ κολλῶσαν τῶσι περῶνιν, διὰ τοῦν Μαραθῶν τρέπαιον.
Idem p. 111. A. ubi triplex menda metrum corruptit. Tetrameter est anapa-
esticus. κολλῶσα species est panis cujus occurrit mentio apud Comicum *Pace*
123.
- III. Μνημονίου δὲ τῶν ΜΤΑΛΩΝ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσει.
Σκέμμεροι, κίλμαι, λίτσι, μύλλοι, σαπίρδα, θυνίδης.
Idem p. 118. D.
- IV. Ὡ κακοδαίμων, ὅστις ἐν ἀλμῃ πρώτων τριχίδων ἀπὸ βάρθῃ.
Idem p. 329. B. ubi male κακοδαίμων legitur.
- V. Ἰὼ λακιδάμων, τί ἔρα πρῶσι τήμερα;
Schol. ad *Nubes* 699. male descriptus a Suida in Τήμερος.
- VI. Παῖδες ἀγνῆτοι, Στρατῶν —
Idem ad *Acharn.* 122.
- VII. Ἔστι τις πονηρὸς ὑμῶν τοξότης ζηνήγορος,
ὡσπερ Εὐαθλὸς παρ' ἡμῶν τοῖς νόμοις.
Suidas in Εὐαθλὸς δίκαια, quae hausit ex integrioribus scholiis ad *Acharn.* 710.
et *Aves* 590.
- VIII. Ἦα, διουλλῆτος, τὸ ἰσχυρῶν. — Ἀριστοφάνης Ὀλκάσει.
Ἔπει δ' ἰγνῶμην, εἴπερ ἦ, ἰπὶ ζῶλα.
Idem in voce.
- IX. Τὰ προσωκῆσαι, ΕΠΙΓΤΑ ἴλιγον. κίχρηται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κο-
μῶδίας ποιῆται, Ἀριστοφάνης Ὀλκάσει.
Harpoer. in ἰπῆρον. Confer supra in *Babyloniis* xviii.
- X. Τὸ δραχμῆς ἄξιον, ΔΡΑΧΜΙΑΙΟΝ, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὀλκάσει.
Pollux ix. 60.
- XI. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγαίαις τάττοισι ἀν καὶ ἄς ἴσηκαν Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσει ΤΡΥΧΑΣ
ΟΙΝΟΤ.
Idem x. 73. Occurrit nomen ἄρχαι *Vesp.* 676.
Hujus loci meminisse debebam in nota ad *Vespas* 676. quem ad versum
Pollux respexisse non videtur, siquidem ἄρχαι οἶνου diserte ex *Holcadibus*
citat.
- XII. ΜΑΖΟΝΟΜΕΙΑ. Ἀριστοφάνους ἰσπόντος ἐν Ὀλκάσει.
Idem x. 84.

- XIII. Καὶ ΣΚΑΦΙΔΑ δὲ τὴν σκάφην ταύτην (ἦγον τὴν κάρησον) ἐν Ὀλκάσει λίγισται,
συντάξας αὐτὰ.
Σκαφίδας, μάκτρας —
Idem x. 102.
- XIV. Λόγχοι δ' ἰκαυλίζοντο καὶ ζυστὴ κάμαξ.
Idem x. 144.
- XV. ΚΩΡΤΚΙΔΑ. ἐν ταῖς Ὀλκάσει Ἀριστοφάνους.
Idem x. 172. Vide *Fragm. incert.* cxaxiv.
- XVI. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λίγισται ἐν Ὀλκάσει ἢ ΠΑΤΤΑΛΟΤΣ ΕΓΚΡΟΤΕΙΝ,
καὶ ΣΚΡΤΑΛΟΝ ΤΠΟΣΙΔΗΡΟΝ, καὶ ΣΜΙΝΤΔΑΣ, καὶ ΑΓΚΑΛΙΔΑΣ.
Idem x. 173.
- XVII. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου, καὶ οἰκίστος παρ' Ἀριστοφάνη, περιδοκροφῆϊον, οἶον
Τὶ δὲ τὸν ὀρνίθιον οἰκίσκου φέρεται;
Eustath. ad *Odys.* A. p. 1423. l. 4. Initium est tetrametri trochaici. Desum-
tam autem esse ex *Holcadibus*, hanc χρῆσιν ostendit Hemsterhusius ad *Pollu-*
cem x. 159. Ea Grammatici verba: καὶ οἰκίσκου δὲ ὀρνίθιον (sic ex Eustathio
et ad metri legem scribendum; male vulgo ὀρνίθιον) καὶ οἰκίσκου περιδοκροφῆϊον Ἀρι-
στοφάνης ἐν Ὀλκάσει ἔφη. Si τί δαί legeris, integer erit senarius; nec tamen co-
minus necesse erit ὀρνίθιον retinere.
- XVIII. Ἀράκου, πωρῆς, πσιάνην, χρόδον, ζυῖς, αἴρας, σεμῖδαλιν. Galenus πρὸς τρο-
φῶν δυνάμεις, tom. iv. p. 316. in fine. Tetrameter est anapaesticus, unde liquet
male apud Galenum πσιάνην legi.
- XIX. ΑΠΕΣΦΑΚΕΙΣΕΝ. ἰσάση. οἱ δὲ ἰατροί, τὴν ἐκ τῆς σήφιας μελανίαν, σφάκι-
λον λίγισται, ἢ ἀντὶ τοῦ παρισπᾶσθῃ. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσει. ἢ αἰφυδίας ἀπί-
θαιον.
Hesychius in voce. Eodem respexit Suidas in ἀπισφακίλαιον, ubi Comicum
laudat omisso Dramatis titulo: ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπισπᾶσθῃ.
- XX. Φάσις, πῶλις — τὸ ἰσχυρῶν φασισίαις. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀλκάσει.
Stephanus Bys. in voce.
- XXI. Ἀδαξῆσαι, τὸ κῆσαι. οὐκ ἐν τῷ οὐδαξῆσαι. καὶ ΑΔΑΧΕΙΝ, τὸ κηθῆν. Ἀδα-
χῆ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχώρα ἐκλίγει τ' αἰί.
Ἀριστοφάνης. Suidas in ἀδαξῆσαι. Confer Hesychii Interpretem in ἀχώρατον,
et *Etymol. M.* in ἀχώρα p. 182. ubi additæ voces istæ ἐκ τοῦ γινῆου. Pro ἐκλί-
γει *Proëta* scripsisse arbitror ἐκλίπειν, et sic χρῆσιν hanc in versus digeri
posse:
Ἀδαχῆ γὰρ αὐτοῦ ἐκκλιπῆζι τοὺς ἀχώρας αἰί
ἐκ τοῦ γινῆου.
- XXII. Ἐρασιπῆς. κυρίως ὁ τοῦ ἱερῶν μιτήρων, καὶ τὴν φορὰν, ἢν ἰκάστου μνηστὸς ἴδει
καταβάλλειν, εἰσφέρειν. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσει.
πρῶτον ἱερασιπῆς ἰσπῶν ἢ ψῆ ἴσπας.
Lexicon Ms. Bibliothecæ Regiæ MIBSCLIX. e quo notam hanc excerptis, mi-
hique familiariter submitit vir optimus et perquam eruditus LARCHERUS.
Male in cod. scriptum ἰσπῶν ἴψησα, ἴσπῶν τινα, comitibus excipere aliquem: *Lys.*
1058. *Nub.* 1213. 1560. ἰσπῶν πόρακας, pascere corvos: *Thesm.* 942.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

- I. Ἦν γὰρ ἴνα ἄνδρα ἀδικοὺν συνδιώκῃς, ἀντιμαρτυροῦσι δώδεκα τοῖς ἰσπῶν ἰσπῶσιον.
Athenæus p. 247. A.
- II. Κεφαλὰς τ' ἀγῶν, κωλὰς ἐρίφων.
Idem p. 368. E.
- III. Ἀπτάγας, ἦδισται ἰψῶν ἐν ἰσπῶν κρείας.
Idem p. 387. F.
- IV. ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ φαίης ἂν ἐν μίρῃ τῶν σκυῶν — ἰσπῶντος Ἀριστοφάνους ἐν Πιλαργῶσι.
Χαλκώματα, προσωκῆσαι.
Pollux x. 174. Idem vii. 105. Χαλκώματα δὲ Ἀριστοφάνους ἐν Πιλαργῶσι καὶ
Σφῆζῃν ἴσηκε. Respicit *Vespasianum* versum 1214.

- V. Ἐκάλων δὲ εἰ Ἀττικοὶ τὸ ὄψ' ἡμῶν λεγόμενον ἐπιδοτοφῶν, ΟΙΚΙΣΚΟΝ. Ἄριστοφάνης Πιλαργαῖος.
Harpocration in Οἰκίσκῳ. Confer supra *Holcadum* xvii.
- VI. Περὶ Πατροκλίου ἐν Πιλαργαῖς εἴρηται. Ὅς τις ἵκεν τῆς Φιδωλίας οὐδὲν προσέειπαι ἴα, φυλακῆς ἵκα τῶν χρημάτων καὶ γλισχροῦ βίου. Schol. ad *Plutium* 84.
- VII. Περὶ Νικαλίδου ἐν Πιλαργαῖς εἴρηται, ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.
Idem *ibid.* 665.
- VIII. Ὅ μιν ἦδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μύρριν
ἢ δ' αὐτὸν ἀνάγκαζεν Ἀεμοδίου μίλος.
Idem ad *Vespas* 1231.
Insignis fatuus fuit Desid. Erasmus, quem doctas agentem nugas vide in *Adagiorum opere*, alioquin haud illaudato, *Chil.* ii. cent. vi. 21. in proverbio *Canere ad Myrtum*. Non minus ineptiunt veteres Critici cum alibi, tum in scholiorum loco, unde prolatum fuit hoc fragmentum, et ad *Nub.* 1364. Ista longe melius intellexit P. Burmannus, cujus doctam et elegantem præfationem serius, quam oportuerat, legi. Monet ibi peritissimus ille græcarum venustatem iudex *Μυρρίνην scribendum cum litera majore*; nomen enim esse celebri apud Græcos meretricis. Estque certo in isto *Pelargonium* loco ejusdem illius meretricis Comicum meminisse. Nam in scholiis ad *Pluti* v. 149. ubi recensentur nobiles aliquot Corinthiæ meretrices, pro mendoso *Μυρρίνη*, verum nomen restituit Hemsterhusius *Μυρρίνη*. Ergo ubicunque occurrit convivantium mentio πρὸς μύρριν canentium, intelligendum est eos meretricem illam accubuisse, et illi cantilenam cantasse. Si mihi prius innotuisset egregia illa observatio, Bergleri correctissem versionem in *Nubium* loco modo citato:
Ἔστινα δ' ἰκίλινο' αὐτὸν, ἀλλὰ μύρριν λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τι μοι.
Ad eum locum Scholiastes: εἰ τι γὰρ ἄδοντες ἐν ταῖς συμποσίαις ἐκ παλαιῆς τινος παραδοσιαίας κλῶνα δάφνης ἢ μύρριν λαβόντες φθουσι. Sunt ibi meretricum nomina Δάφνη et Μύρριν. Per κλῶνα autem intelligere possis, quod Philocleo in *Vespis* 1377. appellat δῶρον τῆς δάφνης ἐξίχοντα.
- IX. ἀπιστημονίαν
τῆς τῶν κακοεργῶν οἰκίας.
Thomas M. in *σημείω*.
- X. ΒΑΑΝΕΤΣ, παρὰ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Πιλαργαῖς. *Maris* in voce.
Probabilis est Piersoni conjectura, auctorem scripsisse Βαλανίς.

ΠΛΟΥΤΟΣ Α.

τῶν λαμαρκαδηφόρων τε πλείστοι αἰτίαι
ταῖς ὑστάταις πλατυῶν.

Schol. ad *Ranas* 1125.

ΠΟΛΥΤΕΙΔΟΣ.

- I. Ἴδὸν δίδωμι τήνδ' ἰγὴν γυναικῆά σοι
φαιδράν· ἰσὶ πῶς δὲ πῶς ἔωχ' ἤξιν ἄγων.
Stobæus *lit.* lxxvi. Floril. Grotii p. 281.
- II. Ἐλλμινίζεις ἢ δικατεύεις;
Pollux ix. 31.
- III. ΠΡΟΣΕΜΦΕΡΗΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Πιλαργαῖς.
Idem x. 130.
- IV. ΑΝΑΡΙΣΤΟΣ. μᾶλλον δὲ ΑΝΑΡΙΣΤΗΤΟΣ. Ἀριστοφάνης Πιλαργαῖς.

διὰ τῆς ἀγορῆς ἀναρίστητος δὲ

τρίχου.

- Suidas in voce.
- V. ΕΡΗΜΟΝ ΕΜΒΑΕΠΕΙΝ. ἀκίνητος καὶ ναθρόν· ἴον ὅταν εἰς ἱερμίαν ἢ πύλαγον μίγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλίσωμι. Ἀριστοφάνης Πιλαργαῖς.
Idem in voce, *Etymol. M.* in ἱερμῆς, Zenob. Proverb. ix. 9.
- VI. ΘΗΣΕΙΟΘΡΙΨ. ἰ ἐν τῷ Θησίῳ διατρέψας. Ἀριστοφάνης Πιλαργαῖς.
Etymol. M. in voce.
- VII. Οὐκ ἀπέχευ, ἀπὲρ τοῦ οὐκ ἀπίχρη. Ἀριστοφάνης Πιλαργαῖς.
Maris p. 286.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

- I. Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θύραυ ἰδὸν ποσι,
ἴτραν' ἴνα κάμνοι οὐκα τῆς μισσηβρίας.
Athenæus p. 80. A.
- II. Ἐγυσαμένη χορδῆς ὁ δούστος, τίκνον.
πῶς εἰσὶν ἄλλοις περιεκαυμένον;
Idem p. 95. D.
- III. Τί οὐκ ἰκίλινας παραφρίην τὰ ποσθήμα;
Idem p. 380. D.
- IV. Ὄρα βαδίζην μοι στί πρὸς τὸν διασπῆνη,
ἦν γὰρ αὐτῶς οἴμασι δεδιπνῆται.
Idem p. 422. F.
- V. Ὅ δ' ἀλφίτων περιήμενος τρεῖς χόινικας κατύλης διούσας εἴκασι ἀπολογίζεσθαι.
Idem p. 478. F. Pro οἴκασι, quod olim editum erat, Casaubonus εἴκασι reposuit. Utrum sententiæ magis aptum sit, non facile est discernere: at metra non constant. Scribendum:
ὁ δ' ἀλφίτων τρεῖς χόινικας
κατύλης διούσας περιήμενος, ἀπολογίζεσθαι
εἴκασι.
Partem hujus *χρήσιος* profert Eustathius ad *Iliad.* p. 1282. l. 52.
- VI. Οἴμοι τάλας, τί μοι στίφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας· πῶδιν ἂν λάσανα γίνουτό μοι;
Pollux x. 44.
- VII. Σταθιρὰ δὲ κάλυξ νιαρῶς ἤεν.
Suidas in *σταθιρῶν*.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΙ.

Τί, πρὸς θιῶν, οἴμιδα σοὺς πάλαι ποτὶ,
ταῖς Πυθαγορεῖστας γηομίνας, οὕτως ἴσα
ἰόντας, ἢ φορῶν τρέκωνας ἠδίας;
οὐκ ἴσθι ταύτων οὐδὲν, ὡς ἰμοὶ δεκεῖ;
ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, οὐκ ἔχοντες οὐδὲ ἴν,
τῆς ἐπιτελείας πρόφασιν ἐνόντες καλῆν,
ἔρουε ἴπῃσαν ταῖς πίνουσι χροσμίους.
ἰσὶν παραδῆς αὐτῶν ἰχθῆς ἢ κείας,
κῆν μὴ κατὰδῶσι καὶ τοὺς δακτύλους,
ἰσὶν κριμασθαι δικάκεις.

Athenæus p. 161. F. In secundo versu lectionem Regii cod. representavi.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

- I. Τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας ΚΑΚΚΑΒΗΝ ἱερῆκεν οὕτως:
 Τὴν κακκάβην γὰρ καὶ τοῦ διδασκάλου.
 καὶ Δαιταλιῦσιν
 καὶ γινέει κακκάβην.
 Athen. p. 169. C. In Reg. cod. scriptum Σκηνᾷ κ. non, ut vulgo perperam, Σκηνᾷς. Vide Casaubonum iv. 20. Præterea ejusd. cod. scriptura γὰρ κάτρου διδασκάλου, proprius ad emendatam lectionem accedit, quam e Polluce x. 106. dedi, quo lectorem remitto. Pollux vero apud Comicum non χύτραν, sed λοπάδα significare ait τὴν κακκάβην. Ad posteriorem χύτραν forte respexit Phrynichus in hac nota: κακκάβου. διὰ τοῦ η κακκάβην λίγη. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἄμαθις. καὶ γὰρ Ἀριστοφάνης ἐν Δαίδαλῳ (legendum videtur ἐν Δαιταλιῦσι) χύτραν διὰ τοῦ η. Confer Merin in hac voce et Ælium Dionysium apud Eustathium a Piersono laudatum.
- II. Ἄλλ' ἔχουσα γαστέρα μιστὴν βοάκων ἀπιβάδιον οἰκάδι.
 Idem p. 286. l. ult. et auctor Etymol. M. in βῶξ.
- III. Ὡστ' εἴ τις ἐρχοῖτο εὐ, θίμα' ἦν ἢν δι' ἐρῶσιν οὐδὲν ἄλλ' ὄσπερ ἀπόσπληκτοι σάβην ἱστῶσις ὠροῦνται.
 Idem p. 628. F. quæ facili opera sic in versus digeruntur:
 Ὡστ' εἴ τις ἐρχοῖτο εὐ, θίμα' ἦν. ἀλλὰ νῦν οὐδὲν γι' ἐρῶσιν. ἄλλ' ὄσπερ ἀπόσπληκτοι σάβην ἱστῶσις ὠροῦνται.
 Καὶ τῶν πλατυλόγων διδολίαν ἀνοτίων.
- IV. Pollux vii. 157. et x. 144.
- V. Τὴν πίδαλιν καλοῦσι τὴν καταβάδα.
 Idem vii. 202.
- VI. ὄσπερ ἐν Καλλιπιδῷ
 ἐπὶ τοῦ κορήματος καθίζουσι χιμαί.
 Idem x. 29. Sed manifestum est legi debere ὄσπερ ἐν Καλλιπιδῷ, vel ὄσπερ ἐν Καλλιπιδίου. At præcipue prius.
- VII. τὴν λήκυθον
 τὴν ἱστακάτυλον, τὴν χυτραίαν, τὴν καλὴν,
 ἢν ἐφερόμεν, ἢν ἔχουσι συνδιατρίαν.
 Idem x. 67.
- VIII. Ὡσπερ κόσκινον αἰθέριον τίτρηται.
 Idem x. 114.
- IX. Τάχον μαχλίσκον σαλίον.
 Idem x. 147.
- X. Τὴν δὲ πύραν ΠΗΡΙΑΔΙΟΝ εἶποις ἂν, ὡς ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας Ἀριστοφάνης.
 Idem x. 172.
- XI. Ἄλλὰ συσπᾶσθαι δι' τὰς κοχώνους.
 Schol. ad Equites 422.
- XII. Ὅτι δὲ ἠνιχυρίαζον οἱ Δῆμαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας.
 Harpocr. in Δῆμαρχος.
- XIII. οὐδ' ὡς
 ἀντίλιγος τούτω τῷ διπνίῳ οὐ γὰρ ἔκασθαι.
 Hesych. in οὐ γὰρ ἔκασθαι. Confer Suidam in eadem voce.
- XIV. ΤΡΙΤΟΣΤΑΘΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνᾷ καταλαμβάνουσας.
 Hesychius in voce.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

- I. Ἄλλις ἀφῆς μοι. παρατίταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κἀπτων. ἀλλὰ φέρεται ἀπόδειξιν, ἠπάσιν, ἢ καπνίδιον νέου κέλλοσά τινα· εἰ δὲ μὴ, πλιυρόν, ἢ γλωτταν, ἢ σπλῆνα, ἢ νῆσιν, ἢ δίλφακος ἰστωρίης ἠστειλίαν φέρεται διῶρα μετὰ κολλάδων χλιεῶν.
 Athenæus p. 96. C. 107. F. 110. F. 374. F. Cod. Regius dedit ἢ νῆσιν, quod

- verum est. Eo respexerunt auctor Etymol. M. in ἤτρον, qui veram lectionem ἠστειλίαν servavit: Schol. ad Acharn. 640. Equites 642. descriptus a Suida in ἄλλις, in ἀφῆς, in Στωπίου, et in παρατίταμαι.
 Λαμβάνεται κόλλας ἱκαστος.
 Athenæus p. 110. F.
- II. ΟΥΩΝΗΝ δ' ἱερῆκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων
 Ὡς οὐκ ἐφῆνης διατρίσειν ἡμῶν τὸ ἔριστον ἴουκι.
 Idem p. 171. A.
- IV. Μυθὶ τὰ μικρὰ τὰ Φαληρικὰ τὰδ' ἀφιδία.
 Idem p. 285. E.
- V. Φέρεται, καί, ταχίως κατὰ χιμῆς ὕδαρ,
 παρατίταται τὸ χιμῆμακτρον.
 Idem p. 410. B.
- VI. Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δῶνα καὶ τὰ Θισσαλῶν;
 καὶ
 Τὰ Θισσαλιῶν μὲν πολὺ καπακικώτερα.
 Idem p. 418. D. Quæ apud Dipnosophistam sequuntur, ipsius sunt, vocem καπακικώτερα explicantis, non Comici, cui inepte tributa ab interprete.
- VII. ΗΡΗΣΤΑΜΕΝ ἱερῆκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.
 Idem p. 422. F.
- VIII. Τὸν ποιῶμεν; χλαυιδ' ἱερῆκεν λιυκὴν λαυῖν
 εἴτ' Ἰσθμιακὰ λαβόντες, ὄσπερ οἱ χοροί,
 ἦδουμεν εἰς τὸν δισπόστην ἰγκώμιον.
 Idem p. 677. C.
- IX. Τὸ δὲ ἰκαρσίον, ἐν Ταγηνισταῖς Ἀριστοφάνης εἶπε ΚΑΡΠΙΕΤΕΙΝ.
 Pollux vii. 149.
- X. ΠΑΡΑΛΟΥΤΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.
 Idem vii. 168.
- XI. Βάθρα, ΒΑΘΡΑΔΙΑ, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς.
 Idem x. 47.
- XII. ΚΤΑΙΚΝΑΣ δὲ ἀγγεῖον ἐφοβέρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξιν ἂν Ἀριστοφάνης λίγιν, ἰσῶν
 Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κολίχλαις τούτ' εἰρημόν, καὶ τούτο παφλάζον.
 Male scriptum ἔτνος ἐν—τούτ', versu duobus claudicante pedibus. In primo pede tribrachys erat. τούτ', quod metri lex flagitat, est etiam in veteri Pollucis codice.
 Idem x. 88.
- XIII. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ἀνόμασταί τι ΜΕΛΙΘΡΙΑΝ ΑΓΓΟΣ.
 Idem x. 93.
- XIV. Καὶ μὴν ἰσχυράν εἶποις ἂν τὸ ἀνδρακίον τούτο, καὶ ἰσχυρίον, Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ταγηνισταῖς ΕΞΧΑΡΙΑ.
 Idem x. 101.
- XV. ΜΤΡΙΑΔΙΟΝ ἱερῆκεν τὸ μύρον Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς.
 Idem x. 119.
- XVI. Ὁ δὲ λύων κύστιν ἴσαν, κῆξαιραν τοῦς Δαρικούς.
 Idem x. 151.
- XVII. Νεβρῆς, καὶ λίδους παρῶνους, καὶ κηρύκιον.
 Idem x. 173.
- XVIII. Τὸν ἄνδρα τούτου βιβλίον διέφθορεν,
 ἢ Πεδῆκος, ἢ τῶν ἀδελφῶν εἰς γί τις.
 Schol. ad Nubes 360 et ex eo Suidas in Πεδῆκος. Sic autem legendi sunt isti versus, quos emendando magis adhuc corripuit Kusterus, in βιβλίον et in ἀδελφῶν primam corrigiens, quæ in utraque voce longa est. Vide Aves 1288. Nubes 1480. 1485. sed minimam ille sui studii partem rei metricæ impenderat, etiamsi Aristophanis editorem non deceat cum Strepsidae quaerere,
 Τί δὲ μ' ἀφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τῆλφισα;
 Ἐνοι δὲ τὴν αὐτὴν σῆ' Ἐκάτη τὴν Ἐμπουσαν φασιν εἶναι, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς
 Χθονίας Ἐκάτης πείρα σεφῶν ἱξιλιζομένη.
 ἴτα ἱσφίρει.

- Τί καλῶς τὴν Ἐμπούσαν;
Idem ad *Ranas* 295.
- XX. ΑΠΑΣΚΑΡΙΖΕΙΝ. Ἀριστοφάνης Ταγηνισαῖς.
Ἀπασκαρίζειν, ὡσπερὶ πώγων χαμαί.
Suidas in voce.
- XXI. Ἀλλὰ σφάουσαι. καὶ γὰρ ἠλιπίαν ἔχουσιν
ἀποχρῶσαν ἦδη.
Idem in ἀποχρῶσαν.
- XXII. πάντα θῆ κελαινῆται.
Ἀριστοφάνης Ταγηνισαῖς. Idem in παραίξουσαν, suppletus et illustratus a Jo. Toupio, *Emendationum* tom. iii. p. 11. Mich. Apostolius *Proverb.* xv. 60. Integrum autem e Comici *Tagenistis* versum quo respererunt isti Grammatici extare arbitror in Scholis ad *Concinantes* 109. descriptis a Suida in θῆ.
Ὡ δ' ἀργύριον ἢ, πάντα θῆ κελαινῆται.
Οὐ μὴν ἔστι σὺ ἀδελφὸς οὐ ἀπιλάχραν.
- XXIII. Harpocr. in ἀπολαχίῳ.
- XXIV. ΚΤΠΑΣΣΙΣ. Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισαῖς.
Idem in voce.
- XXV. Ἴς ἀπαλλαγῶμι ἀνδρὸς ἀρπαγιστάτου.
Etymol. M. in αἰδοιστάτος.
- XXVI. ΚΩΝΗΣΑΙ, κυρίως τὸ κίραμον πισθῆσαι, κοινῶν γὰρ τὸ σφίφιν. καὶ τοὺς βίμικας, κῶνους λέγουσι. καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Ταγηνισαῖς τὸ περιτριγυρίῃ, κοινῶς λέγει.
Etymol. M. in voce.
- XXVII. Ἀμφιδέξον Εὐραπίδης ἱερῆσι σίδηρον, τὸν ἱερατῆραδιν μὲν τίμνοντα· περιδέξιν δὲ τὸν Ἀριστοφάνη Ὀμηροῦ, τὸν ἀμφοτέρωσι ταῖς χερσὶν ἰμοῖος χροῦμαι, ὡς εἶ καὶ ἀμφοτεδέξιν ἱερῆσι. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρίτον, ΑΜΦΑΡΙΣΤΕΡΟΝ Ἀριστοφάνης ἴππιν ἐν Ταγηνισαῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωδιν ἀρίστηρον.
Galenus *Comment.* v. in Hippocratis *Aphorismos* p. 322.

ΤΕΛΜΙΣΣΕΙΣ.

- I. ΤΕΛΜΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· ὡς δὲ Φίλων καὶ Στραβῶν, Λυκίας.—ὁ πωλίσις Τελμισσιεύς· καὶ δῶμα Ἀριστοφάνους, Τελμισσιεύς. λέγεται δὲ τετρασουλλεύς Τελμισσιεύς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ.
Ὡς ἂν τις ἂν οὐδ' ἐτι πωλίσις, ὡς Τελμισσιῆς—
καὶ πάλιν
Φίλι δὲ τοῖνον, ταῦθ' ἔταν ἰλθθ, τί ποῦν χροῖ μ', ὃ Τελμισσιῆς. ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀνακταστικὸν τετραμέτρον καταληκτικόν, οὗ πρὸς τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιτος τάσσεται, σπανιότατα δὲ σπανίως.
Stephanus Bysant. in voce. In Comici versibus formam Atticam, ejus fuit observantissimus, Τελμισσιῆς, restitui: aliasque scripturæ mendas clui. Præterea observandum in dramatibus quæ supersunt non unicum reperiri tetrametrum anapaesticum, in quo syllaba catalectica spondeo subjecta sit.
- II. Athenæus p. 308. F. μιλινοστειρόγων κερακίωιν.
- III. Μισαπίσκου οὖν ταῦτα σπουδῆ, καὶ μύρον, εὐρημα Μεγάλλου. Hesyeh. in Μετάλλω μύρον, ubi Aristophanem laudat, omisso dramatis titulo. Ἐ Τελμισσενσὺν hunc desumptum esse ex Athenæo novimus, qui sic legendus p. 690 F. ὡς καὶ τὸ Μεγάλλωιν. ἀνιμάσθῃ γὰρ καὶ ταῦτα ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτη· εἰ δ' Ἀθηναίων φασιν ἴσθαι τὸν Μεγάλλον. μνημονίῳ δ' αὐτῷ Ἀριστοφάνης ἐν Τελμισσιεύς. Adeat lector Hesyehii interpretes, quorum inter notas locus coniecti non deberat ineptæ Heinsii conjecturæ, qui non vidit numeris suis omnibus absolutum esse hunc versum. Pro optimo tetrametro anapaestico nescio quos ille versus effinxit, in quibus nec pes nec caput. Confer Etymol. M. in Μετάλλωιν.

- IV. Καὶ πῶθεν ἰγὼ τρίτον τράσιζαν λήφομαι;
Pollux x. 80. quo respicit . tiam vi. 83.
- V. Ἀριστοφάνης δ' ἴακι διακρίν τινος ἀπύρου καὶ ἱμπύρους πινακίους, ὡς ἔταν φῆ ἐν Τελμισσιεύς.
Πινακίον ἔπυρον ἰχθυηρόν.
Idem x. 82.
- VI. Οἶνον τι Χίου τῆμον ἦσιν καὶ μύρον.
Idem x. 72.
- VII. ΠΤΑΑΙ. Ἀριστοφάνης Τελμισσιεύς, ἀπὸ τῶν θυτῶν λέγει. ἰκίνοι γὰρ ἰσιπὲς πτανοὶ τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος, καὶ τὰς φλίβας.
Hesyeh. in voce.
- VIII. Σιτηρὸν ἀγγυίον ἴστιν ἡ σιπύα. ἴστι δὲ πολλὰκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Κομικοῖς—
Ἀριστοφάνης Τελμισσιεύς.
Harpocration in σιπύα. Occurrit hoc nomen *Pluto* 806. *Equibus* 1296.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

- I. Τριφάλης, Τριφάλητος. ὄνομα κύριον παρὰ Ἀριστοφάνη.
Suidas in voce. Confer eruditissimum Toupio in addendis ad Theocritum p. 409.
- II. ἰγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμίους
ἴδοικα τὰ τρία ταῦτα.
Idem in τῶν τριῶν, ubi contra metri legem ταυτι, nisi sic transponantur voces: ταυτι τὰ τρία ἴδοικα.
- III. Ἐπιθ' ὅσοι παρῆσαν, ἐπίσημοι ζῆνοι
ἰσηκλούδου, κηνητιέλου προσηκίμειοι
ὅπως ἄγον τὸν παῖδα πωλήσει ἴς Χίον,
ἴτιρος δ' ὅπως ἴς Κλαζομίνας, ἴτιρος δ' ὅπως
ἴς Ἐφσον, εἰ δ' ἴς Ἀκρόον· ἦν δὲ πάνθ' ἰδῶ
ἰκίνα.
Athenæus p. 525. A. emendatus a Jo. Toupio loco supra laudato. Non tamen ille Casaubono melius, quid sub πωλήσει lateret, indagavit; certissime reponimus πωλήσει ἴς Χίον. Pars est narrationis factæ alicui, qui rei narratæ non interfuerat: proinde tertia persona requiritur.
- IV. Ἐν δὲ τῇ Τριφάλῃτι Ἀριστοφάνης καὶ ΑΡΓΤΡΙΑΔΙΟΝ εἴρηκιν
ἦτον τι τὰς γυναικας ἀργυροῖδιον.
Pollux ix. 90. Diminutivum illud occurrit in *Lysistr.* 1051. et in *Pluto* 147. 240.
- V. Οὐδ' ἐγκρινται κὶ ἀλλάσασται, ταῦτα τὰ σκυῖα ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων, Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃτι ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΘΗΚΑΣ ἴφη.
Ἀλαβαστοθήκας τρεῖς ἔχουσιν ἰκ μίῃς.
Idem x. 121.
- VI. Ἐσσιτ' ἰπὶ τοῦ ψον ἦσι, τὴν σπερδα λαβῶν,
καὶ θολακίους, καὶ τὸ μίγα βαλάντιον.
Idem x. 151.
- VII. Καὶ ΚΤΡΒΑΣΙΑΝ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃτι ἱερῆσι·
Καὶ τὴν κοινὴν ἴχριν μι κυρβασίαν ἱερῆς.
Idem x. 162. ubi male editum καὶ τὴν κοινὴν. Huic lectioni quam metri lex omnino respuit, patrocinantur quidem codices, sed corrupti; sensumque in ea frustra quaerit Hemsterhusius. Certissima est Casauboni et Salmasii emendatio κοινῆ. Graeca autem sic vertenda: et *galerum hunc, quem gesto, dices me cyrbasian habere*: vel, et *impositum capiti meo galerum, cyrbasiam appellabis*. Planus et perspicuus sensus.
- VIII. ἸΑΛΩΝ. ἦρος, Ποσειδῶνος υἱός, ἐφ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃτι. ἸΑΛΩΝΑΣ ἴφη ΤΟΤΕ ΦΑΛΗΤΑΣ, μεταφῆρον, ὡς ὑπερέβαλλοντας τῇ μεγίθι· ὡς εἰ ἴλησι Τισυῶς, ἢ τινος τισυῶτος. Hesyeh. in voce.

- IX. ΕΡΜΗΣ ΤΡΙΚΕΦΑΛΟΣ. Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃσι.
Hesychius in voce.
- X. Μανθάνοντες τοὺς Ἴσθρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι.
καὶ
Τοὺς Ἴσθρας οὖς χορηγῆς μοι βοῦθῆσαι θέλω.
Constant. Porphyrog. de Adm. Imp. cap. xxiii.
- XI. Τριῶν ὄτων τιχῶν ἐν τῇ Ἀσπιῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶ ἐν Τριφάλῃσι, τοῦ
ἐν Βορείῳ, καὶ τοῦ Νοτίῳ, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μίσου τούτων ἰλίγιστο τὸ Νότιον.
Harpocration in διὰ μίσου τίχως.

ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

Τοιγαροῦν ἰμοὶ μὲν ἀστῆς ὁ διαστῆς
δι' ἀσπὴν τῶν Σηρικλίων ἐκκύλωται ἀσπίδα.
ὑπερβαλλέουσιν, τρυφῶσαν, ἴσον ἴσῳ κισσαμένῃ,
προσφίρον ἴδιον, ὀμοῖα, χορηστέως οὐκίκα,
ἴσ' ἰλιθίαν ἀφῆκεν βαπτίνας ἰρρομίνας.

Athenæus p. 472. C.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

- I. Εἰκὸς δῆπου πρώτων ἀπάντων ἴφρα φῖνας, —
καὶ τὰς κριναῖς ἀκαλήφας.
Athenæus p. 62. D. 90. A. Suidas in ἀκαλήφῃ.
Male fecisti sunt hi anapæsti, in quibus nihil omnino deest. Sunt e dime-
tris, et quidem, ut videtur systematis clausula:
εἰκὸς δῆπου πρώτων ἀπάντων
ἴφρα φῖνας,
καὶ τὰς κριναῖς ἀκαλήφας.
E Snida petenda erat vera hujus χρήσιως scriptura, unde emendandus est
Athenæus, apud quem utroque in loco ejicienda glossematicæ voces ἴσ' ἰξῆς,
et in posteriore scribendum: ἴσι τὴν Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως ἴχει Εἰκὸς
δῆπου — ut supra. In sensu hujus fragmenti exponendo egregie nugatur Bur-
mannus præfationis p. 30. ubi insuper suæ in metris peritiæ specimen prodiit,
versus sic disponendo:
τὸ πρώτων πάντων ἴφρα φῖνας,
ἴσ' ἰξῆς τὰς κριναῖς ἀκαλήφας.
Male fecit, quod non addiderit ejusnam metri essent isti versus.
ἴσι τὴν Ὀδύσειον δὲ παῖδι, διαπύχῳ κῆρῳ,
ἴσι κατῆσεν ἴσ', εἰ γὰρ μοισμάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἴσῳ.
Athenæus p. 154. E. ubi vulgatur ἴσι Ὀδύσειον ΔΕΤΤΑΙ ΔΕ absque ullo sensu.
Felicissime, TT tantum in Π mutatis, restituit Adr. Heringa, laudatus a Valcke-
nario ad Euripidis Phœnissas p. 461.
- III. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις ΘΕΑΤΡΟΠΩΛΗΣ, ὁ θῖαν ἀπομοιθῶν.
Pollux vii. 199.
- IV. Ὅταν δὲ τὰ σκευὴ ἐκαμίζετο, ΣΚΕΤΟΦΟΡΙΟΝ μὲν ταῦτο Ἀριστοφάνης καλεῖ τὸ
ξύλον — ἀλλὰ μὲν καὶ ΑΝΑΦΟΡΟΝ ἴσῳ ἂν τούτῳ εἰρημίον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινί-
σαις.
καὶ τὸν ἰμάντα μου
ἴχουσι, καὶ τὰν ἀφορον.
Idem x. 17. hac voce usus est Comicus Ranis 3. Concion. 836.

- V. Ἀριστοφάνους ὃ ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντας:
Στίλβη θ' ἢ κατὰ νόκτα μοι φλογάνας ἱρανίζεις ἰσὶ τῷ
λύχνῳ.
οὐκ ἀφραῖς ἴσι καὶ ἡ στίλβη, λύχνου τι εἶδος.
Pollux x. 119.
- VI. ΓΑΛΕΑΓΡΑ. Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κίχρηται τῷ ἐνόματι.
Idem x. 155.

ΩΡΑΙ.

- I. Ὅψι δὲ χιμῶνος μίσου σικίους, βότρως, ὀπώραν, σιφάνους ἴσι, κοιρατὸν ἐκτυ-
φλοῦντα. αὐτὸς δ' ἀνὴρ παλιὴ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνιας, ἰλάας, πύου, χόρια, χιλι-
δόνια, τίστιγας, ἰμβροῖα ὑρῖσσαις δ' ἴσῳ ἂν νηρομίνας σύκων ἰμοῦ τι μύρων
ἴσιτα καλοῦντας ἰμοῦ ταῖς γογγυλίαι ἀροῦναι ἄσπ' οὐκίκα οὐδὲς εἰδ' ὀσπνίς ἴσῳ
τοῦ ἵκαστοῦ. — Μίγιστον ἀγαθὸν, ἴσι τῷ ἴσῳ ἴσῳ, ὅσῳ τῆς ἐπιθῆμι, λαδίῳ. —
Κακὸν οὖν μίγιστον ἢ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπιθῆμι, οὐδ' ἂν ἰδασιτῶντο. — Ἐγὼ δὲ
τούτων ἄλιγον χρόνον φῆσας ἀφιλόμεν ἂν κῆγωγαί ταις ἄλλαις πόδισι δρῶν ταῦτα,
πλὴν Ἀθηναίων. τούτοις ὑπάρχει ταῦτ' ἰσιτῆ τούτῳ θιούσι σίβουσι. — Ἀπίλους
ἔρα σίβουσι ἰμοῦ, ὡς εὐ φῆς. τίη τί Ἀίγισται αὐτῶν τῆν πόδισι πεσοίπκας ἀντ'
Ἀθηναίων;
Athenæus p. 372. B. Vide Casaubonum p. 644. Χρῆσιν hanc ad numeros re-
vocare ne quidem periclitatus est, qua in re profecto operam lussisset. Locus
est enim mutilus et interpolatus. Versus olim fuerunt iambici tetrametri,
e quibus isti facile agnoscuntur.
Ὅψι δὲ χιμῶνος μίσου σικίους, βότρως, ὀπώραν,
σιφάνους ἴσι, κοιρατὸν ἐκτυφλοῦντα. ὃ δ' αὐτὸς ἀνὴρ
παλιὴ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνιας
ἴσιτα καλοῦντας ἰμοῦ ταῖς γογγυλίαι ἀροῦναι.
ἰσὼ δὲ τούτ', ἄλιγον χρόνον φῆσας, ἀφιλόμεν ἂν.
κῆγωγαί ταις ἄλλαις πόδισι δρῶν ταῦτα, πλὴν Ἀθηναίων.
τούτοις ὑπάρχει ταῦτ', ἰσιτῆ τούτῳ θιούσι σίβουσι.
ἀπίλους ἔρα σίβουσι ἰμοῦ, ὡς εὐ φῆς. τίη τί
Ἀίγισται αὐτῶν τῆν πόδισι πεσοίπκας ἀντ'
Ἀθηναίων;
Istuc respexit Athenæus p. 653. F. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθηναῖς διηγητικῆς ἦσαν αἱ ὀπώ-
ραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀραις.
II. κρᾶτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θεσπίον δραμῆν,
καὶ δ' ἴσι ἂν πρώτων εὐρωμῖν, μίντιν.
Pollux vii. 13. ubi editum εἰ μοι κρᾶτιστόν. Casaubonus, loco supra citato, legit
εἰ μὴ; Kühnio placebat ἢ μὴν. Tres illæ lectiones perinde falsæ sunt. Dede-
rat Poëta ἡμῖν, quod manifesto ostendit ultimus versus, in quo scripti et olim
impressi libri habent ἴσι ἂν εὐρωμῖν πρώτων. Textum corruptum, non restituit
Kühnius, e futilli conjectura supponens εὐρω. Facilis et prompta erat medela,
binis vocibus sedes suas commutare jussis.
- III. ΧΟΙΡΟΠΩΛΑΙ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀραις.
Idem vii. 187.
- IV. ΑΣΚΟΠΗΡΑ. ἐν ταῖς Ὀραις Ἀριστοφάνους.
Idem x. 160.
- V. Φεργῶν θιός ὁ Διόνυσος. καὶ ἐν Ὀραις,
τὸν Φεργῶν, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβῆζιον.
Scholiastes ad Aræ 874.
- VI. ΑΡΑΣ ἸΕΡΟΝ. Ἀριστοφάνης Ὀραις.
Hesychius in voce.
- VII. ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὀραις, τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μίνοτα ἴσῳ
ἐλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἰδίδοτα.
Idem in voce. Judicialis illius mercedis mentio apud Comicum Vespiis 684.
690. Confer Scholiastem ad Ranias 140.

VIII. 'Αριστοφάνης' Ἦρως καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τῷ Ζεύει ἴδαν· ΖΕΤΤΟΣ ΤΡΙΑΟΤΑΟΝ.

Idem in Ζεύος τριπέδιον.

IX. διόδορος

τὸν ἄρκον ἡμῶν.

Ammonius in διόδωρος, ubi citatur 'Αριστοφάνης Κίρκης. Confer Eustathium. ad Iliad. p. 191.

EX INCERTIS COMŒDIIS

FRAGMENTA.

COL. COLL.
LIBRARY.
N. YORK.

- I. 'Ο Περαιῖος οἶνος οὔτε γλυκὺς ἴσται, οὔτε παχύς, ἀλλ' ἀσπρὸς καὶ σκληρὸς, καὶ δύναμις ἔχων διαφίευσαν' εἴη 'Αριστοφάνης οὐχ ἠδισθαί 'Αθηναίους φησί, λίγων τὸν 'Αθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἠδισταὶ σκληροὶ καὶ ἀσπιμφίτοι, οὔτε Περαιῖος σκληροὶ οἶνοι, συνάγουσι τὰς ἄφρῦς τι καὶ τὴν κοιλίαν' ἀλλ' ἀνδοσμῖα, καὶ πίπτου νικταροσταγί.
- Athenaeus p. 30. C. Facile Comici verba in senarios redigas:
Σκληροὶ ὁ δῆμος οὔτε ποιηταῖς ἠδισταὶ
ἀσπιμφίτοι τε καὶ γὰρ οἶνοι Περαιῖος
συνάγουσι τὰς ἄφρῦς τι καὶ τὴν κοιλίαν
ἀνδοσμῖα δὲ τίσται, νικταροσταγί.
- E cujusdam Dramatis Parabasi χρῆσιν hanc desuntam esse ratus forte Hugo Grotius eam in tetrametros digere sic aggressus est:
τῶν 'Αθηναίων ὁ δῆμος οὔτε σκληροὶ ἠδισταὶ
οὔτ' ἀσπιμφίτοι ποιηταῖς, οὔτε σκληροὶ Περαιῖος
οἶνοι, συνάγουσι τὰς ἄφρῦς τι καὶ τὴν κοιλίαν,
ἀλλὰ τῶ ἀνδοσμῖα, καὶ πίπτου νικταροσταγί.
- Qui sane versus pessimi sunt. Secundus incipit a spondaeo, qui ejusdem et primi quintam sedem occupat. A sensu loci alienissimum est ἄσπιμφίτων οἶνοι. Hiatus quartum deturpat, nec habent quo referantur epitheta duo πίπτου et νικταροσταγί.
- II. "Ὅστις ἐν ἡδύομαις στρώμασι παννυχίζων, τὴν δίσποιναν ἱριδίει.
- Idem p. 43. C. et Eustath. p. 1570. l. 5.
- III. Τράπεζαν ἡμῖν φέρε
τρεις πόδας ἔχουσαν· τίσσαρας δὲ μὴ χίτω—
καὶ πόδιν ἐγὼ τρίσπον τράπεζαν λήψομαι:
- Athen. p. 49. C. Confer Eustathium ad Hom. p. 867. l. 23. 1398. l. 17.
- IV. 'Εκφίετι πύκας κατ' Ἀγαθῶνα φωσφόρους.
- Idem p. 701. B.
- V. Πύθου χιλιδὸν πηνί' ἄττα φαίνονται.
- Harpocration et Etymol. M. in ἄττα. Vide quae notamus ad Aves 1514.
- VI. Κυρίως μὲν ΚΕΑΕΟΝΤΕΣ εἰσὶν οἱ ἰστίποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνη δῶλον τῶ κωμικῶ.
- Harpocration in voce.
- VII. ΚΡΑΣΤΙΣ ἴσται ἢ πῶα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.
- Idem in voce. Confer Etymol. M. in eadem voce.
- VIII. Τὸς δὲ ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χριστήνας, οὐκ ἀγαλματοποιούς μόνον, ἀλλὰ καὶ ΘΕΟΠΛΑΣΤΑΣ εἶπαι ἔει, ὡς Ἀριστοφάνης.
- Pollux i. 13.
- IX. Αἶγιτα δ' ἐν παχυῶ ναῦς—καὶ ΔΡΟΜΑΔΕΣ ΟΑΚΑΔΕΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
- Idem i. 83. Ex Holcadibus petatum videtur.

- X. ΑΝΘΡΩΠΙΖΕΤΑΙ φησὶν Ἀριστοφάνης.
Pollux ii. 5.
- XI. Τὸ δὲ κύημα, καὶ ΚΤΟΣ Ἀριστοφάνης κίκληκιν
ἢ τις κύνου ἴφην κύε τσοουτοῖ.
Idem ii. 6.
- XII. ΓΕΡΟΝΤΕΙΑΙ ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΙ. παρὰ Ἀριστοφάνη.
Idem ii. 13.
- XIII. Παρθένης, ἀραία γάμου. Ἀριστοφάνης δὲ ΚΤΑΜΙΖΕΙΝ τὰς ἀμαζώνους ἴφη
ἄλλαι δὲ κυμαίζουσι αὐτῶν—
ἦγουν
Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπεσῆσθαι σχιδόν.
Idem ii. 18.
- XIV. Ἀριστοφάνης δὲ ΝΕΑΝΙΕΤΕΣΘΑΙ τὸ τολμῶν ἴφη—ἀνδρίζεσθαι δὲ, εἶπεν ΑΝ-
ΔΡΟΣΘΑΙ.
Idem ii. 20.
- XV. Λούσησθε, καὶ κτενίσθησθε πρὸς τὸν ἥλιον.
Idem ii. 34.
- XVI. Καλιῦται δὲ ἡ κεφαλὴ—παρὰ Ἀριστοφάνη ΣΚΛΦΙΟΝ
ἴνα μὴ καταγῆς τὸ σκάφιον, πληγίς ξύλῳ.
Idem ii. 39. ubi perperam omisus articulus τὸ. Media in καταγῆς longa est,
et prima in σκάφιον brevis. Eodem significato occurrit hoc nomen Thesmorph.
838. An. 806.
- XVII. Τὸ δὲ ὑπὸ μείδης κερκαρεῖν, ΚΑΡΗΒΑΡΙΑΝ Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 41.
- XVIII. ΕΤΕΡΕΓΚΕΦΑΛΑΝ. Ἀριστοφάνης, τὸ παραφρονεῖν.
Idem ii. 42.
- XIX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΒΑΕΠΟΣ ἐκάλει, καὶ ΒΑΕΠΗΣΙΝ.
Idem ii. 56. Occurrit βλίπτος Nub. 1176. sed alio significato. Suidas: ΒΑΕ-
ΠΟΣ, ἀντι τοῦ βλίμμα. οὕτως Ἀριστοφάνης.
- XX. ΚΑΧΤΗΠΟΠΤΟΣ, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 57. In Ian. 958. habemus κάχ' ὑποσημαίνονται, quæ voces in unam
vulgo coaluere.
- XXI. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΛΩΤΤΟΝ, τὸν εἰπὺν ἀδύκοντο.
Idem ii. 108.
- XXII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝ εἶπεν.
Idem ii. 150.
- XXIII. ΝΩΤΟΠΑΗΓΑ, τὸν μαστιγίαν Ἀριστοφάνης ἐκάλει.
Idem ii. 180. Hac voce ante Aristophanem usus fuerat Pherecrates, e cujus
fabula Cynatallis versum hunc profert Suidas:
Καὶ νωτοπληγὰ μὴ ταχίως διακονεῖ.
XXIV. Ἡ μίνται κομῶδία ἢ τὴν ἀλιτρίδα ΜΤΑΑΚΡΙΔΑ καλεῖ, ἢ ζῶντι ἐν τῷ μύλωνι
γινόμενον, ὡς Ἀριστοφάνης λίγυ.
ἴνα ξυνῶσιν ὅστις ἦδισθαι βίαι,
σκάλλικας ἐθίζοντι, καὶ μυλακρίδας.
Idem ii. 189. Confer vii. 19.
- XXV. Τὰ δὲ ὑπὸ τούτοις δακτύλους κρούματα, πταίσματα Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΕΠΙ-
ΠΤΑΙΣΜΑΤΑ αὐτὰ καλεῖ.
Idem ii. 199.
- XXVI. ΑΝΟΗΣΙΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem ii. 228.
- XXVII. Ὡς οὐχ ἴτιον ἄνδρα σάρινον.
Idem ii. 233.
- XXVIII. Ἀριστοφάνης δὲ ΑΓΤΝΟΝ, τὸν ἀγόνον.
Idem iii. 48.
- XXIX. Ἀἰθαδία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΑΘΑΘΕΤΙΑ.
Idem iii. 140.
- XXX. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΗΣ εἶρηκε.
Idem iii. 146.
- XXXI. ΠΤΗΙΔΙΟΝ, παρὰ Ἀριστοφάνη.
Idem iv. 18. Confer x. 60.

- XXXII. Αὐρίζων, κισθρίζων, ψάλλων. καὶ, ὡς Ἀριστοφάνης, ΒΑΒΙΤΙΖΕΙΝ.
Pollux iv. 63.
- XXXIII. ΚΑΛΑΜΙΝΗΝ ΣΤΡΙΓΓΑ εἶρηκεν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 67.
- XXXIV. ΠΡΟΣΧΟΡΟΝ δὲ, καὶ ΣΤΥΓΧΟΡΕΤΤΡΙΑΝ εἶρηκε τὴν χορεύουσαν Ἀριστοφάνης.
Idem iv. 106.
- XXXV. Παλλαχάδην, πανταχάδην, πάντοθεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἴφη καὶ ΠΑΕΙΣΤΑ-
ΧΟΘΕΝ.
Idem iv. 163.
- XXXVI. Ἔστι δὲ τὸ ΑΚΡΑΤΙΣΑΣΘΑΙ καὶ παρὰ τοῖς πελαγοῖς, καὶ παρὰ Ἀριστο-
φάνη.
Idem vi. 24.
Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἠκροτίσω;
- XXXVII. Μῆλα τῶν Ἐσπερίδων, μῆλα τῶν Ὀρκίων, ΚΤΑΩΝΙΑ μῆλα, ὡς Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 47. Papillis tributum hoc epitheton Acharn. 1199.
- XXXVIII. Τὸν εσπερίδην ἀποτίλαι χρῆ, καὶ καταπλύναι, καὶ πατικπλύναι, καὶ δια-
πλύναι.
Idem vi. 49.
- XXXIX. Χερδαί, φύσκει, πάσκει, ζωμοί, χέλιπες.
Idem vi. 56.
- XL. Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ΠΟΛΦΩΝ μνημονεύει.
Πολφούς δ' οὐχ ἦψον ἡμεῖς βολβοῖς.
Idem vi. 62.
- XLI. Εἰς ἕως ἰμβασπτόμενος, ἢ λαπτοῦς ἔλας.
Idem vi. 65.
- XLII. Τὰ δὲ ἐπιδηροσίματα Ἀριστοφάνης μὲν ΕΠΙΦΟΡΗΜΑΤΑ καλεῖ.
Idem vi. 79.
- XLIII. Ὄξυγλυκίαν τ' ἔρα κοκκίς ῥοάν—
Ταυτὸ δὲ τὸ ἰαμύδιον Ἀριστοφάνης, οὐκ ἴδιον ὄν, εἶρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου.
Idem vi. 80.
- XLIV. Ἀριστοφάνης ΛΕΚΑΝΙΣΚΗΝ.
Idem vi. 86. Qui deinde in Onomastico sequitur a Salmasio et Jungermanno
malè acceptus senarius, est in Acharn. 1110.
- XLV. Μίμνηται δὲ Ἀριστοφάνης καὶ ΚΡΕΩΣΤΑΘΜΗΣ.
Idem vi. 96.
- XLVI. Τὸ Ὀρκικόν, Ἀμείλιπτος. σκληρότερον γὰρ ὁ Ἀστυφίης. καὶ οὐτελίστερος, ὁ Ἡρα-
δότου Ἀκρημανίης. καὶ κομικώτερον, ὁ Ἀριστοφάνους ΘΤΜΑΓΡΟΙΚΟΣ.
Idem vi. 125.
- XLVII. ΣΤΗΘΕΑΤΡΙΑΝ δὲ, καὶ ΣΤΑΛΗΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΣΤΥΓΚΟΙΤΟΝ Ἀριστοφάνης
ἴπεν.
Idem vi. 158. Συνθεσίστην exstat supra in Σηνὰς κατ. vii.
- XLVIII. ΗΜΙΦΩΣΩΝΙΟΝ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 161.
- XLIX. ΠΑΓΚΤΦΟΣ ΕΛΑΙΑ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 163.
- L. ΤΡΙΚΑΤΣΤΟΣ, Ἀριστοφάνης.
Idem vi. 165.
- LI. Ἀριστοφάνης δὲ, ΦΙΑΟΚΗΑΝ ΛΟΓΟΝ.
Idem vi. 167.
- LII. Τὸν μίνται μὴ ἀκριβοῖς τεχνίτας, ΦΑΤΑΟΤΡΟΤΣ κατὰ Ἀριστοφάνη λίγυ.
Idem vii. 7.
- LIII. ΑΡΤΟΣΤΡΟΦΕΙΝ Ἀριστοφάνης λίγυ.
Idem vii. 22.
- LIV. Τὴν χύτραν ἐν ἣ τὰ κριάδι' ἦψεν ἰζομεμμένα.
Idem vii. 26. Tetrameter est trochaicus. Mendose vulgo editum ἴψις. Pol-
lucis interpres senarios sibi habeat, in quos χρῆσιν hanc digessit.
- LV. ΕΞΑΙΝΕ ΤΩΝ ΕΡΙΩΝ. Ἀριστοφάνης ἴφη.
Idem vii. 30.
- LVI. ΣΤΗΜΟΝΑ ΕΞΕΣΜΕΝΟΝ, τὸν ἰσχυρὸν καὶ λίον Ἀριστοφάνης λίγυ.
Idem vii. 32.

- LVII. τὸν δὲ ΧΟΡΤΑΙΟΝ (χρῆσιμα) τοὺς προκόλους φορεῖν, ὡς ἀγοραῖον, Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Pollux vii. 60.
- LVIII. ἀνήσω κρεκίδα μυστιγομένην.
Idem vii. 64.
- LIX. τὸ μὲν γυναικίον ζώνιον—καὶ ΣΤΡΟΦΙΟΝ ἀνόμαζον, ὡς Ἀριστοφάνης·
ἀλλὰ τὸ σρόφιον λοδῖν,
τὰ κέρυά μου ἔξιπαστιν.
Idem vii. 67. Vide *Lys.* 931. *Thesm.* 139. 255. 638.
- LX. τοὺς δὲ μεταλλίας ΘΥΛΑΚΟΦΟΡΟΣ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 100.
- LXI. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκίωσιν ἴθες ἢ γίλοιά τινα καταρσῶν, ἢ ἰσπυλά-
σιν, ἰπὶ φθόνου ἀπαρσῶν. ἰκαλιῖτο δὲ ΒΑΣΚΑΝΙΑ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἴφθ·
ἰπὴν εἰ πρῶτα βασκανίου τις διόμιονος,
ἰπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκίως.
Idem vii. 108. ubi transpositis vocibus metrum laxatum.
- LXII. ΝΕΙΝ ΕΞ ΤΗΤΙΑΣ, μάθημα κολυμβητῶν, Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 138.
- LXIII. Νεῦσαι. ὡς προσήκει καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνου ΝΑΥΤΡΙΑΙ.
Idem vii. 139.
- LXIV. ΒΩΛΟΚΟΠΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 141.
- LXV. τὴν δὲ σμίνον, ΣΜΙΝΤΑΙΟΝ Ἀριστοφάνης καλιῖ.
Idem vii. 148.
- LXVI. Ἀριστοφάνης δὲ γυναικῶν ΘΕΡΙΣΤΡΙΑΝ, καὶ ΦΡΥΓΑΝΙΣΤΡΙΑΝ.
Idem vii. 150.
- LXVII. κισσῶν
κισσῶν ἔξροον.
ἀντὶ τοῦ μύδων, Ἀριστοφάνης λέγει. Idem vii. 162.
- LXVIII. ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 177. In *Concion.* mentio fit mulierum μυροπωλίδων, v. 841.
- LXIX. ΒΟΗΛΑΤΕΙΝ, καὶ ΟΝΗΛΑΤΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 187.
- LXX. ΣΤΡΟΓΓΥΛΑΝΑΤΤΑΙ. Ἀριστοφάνης.
Idem vii. 190.
- LXXI. Κεράντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖσι πίνουσιν.
Idem vii. 195.
- LXXII. ΔΙΒΑΝΩΤΟΠΩΛΕΙΝ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem vii. 196.
- LXXIII. ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ, παρ' Ἀριστοφάνου.
Idem vii. 210.
- LXXIV. Ἄλλ' ὁ μὲν μεγάλης πόλιος πόλιτος, μεγαλοπολίτης ἢ λέγοιτο· ὁ δὲ μικρῶς,
μικροπολίτης. ἴθες καὶ Ἀριστοφάνου ἴφθαι τὸ ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ.
Idem ix. 25. Recte H. Stephanus *Thes.* T. iii. col. 474. nomini μικροπολίτης
auctorem Aristophanem adsignat: exstat enim *Equit.* 817.
- LXXV. Διστάζιν. ἰπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ ΕἰΚΟΒΟΛΕΙΝ, Ἀριστοφάνους ἰσπόντος·
Εἰκοβολούντες καὶ πλάττοντες.
Idem ix. 154.
- LXXVI. Εὐσιτῶς, καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνου ΕΥΚΟΠΩΣ.
Idem ix. 162.
- LXXVII. Βαλανὶς δ' ὠδὲι ταῖς ἀρσταιναις.
Idem x. 63. Nomen ἀρσταινα occurrit *Equit.* 1091.
- LXXVIII. ΚΑΛΑΜΙΝΟΣ ἈΤΑΟΣ Ἀριστοφάνης ἴφθ.
Idem x. 153.
- LXXIX. Ἀριστοφάνης δὲ χρησμὸν τινα παύζει·
Μὴ μοι Ἀθηναίους αἰνοῦν· ἂν· μελλογὸ ἴσονται.
Idem x. 187. Confer *Schol.* ad *Equit.* 959. unde χρῆσιν inter fragmenta *Agrivou-*
larum protulimus, ad quod drama hic versus etiam pertinere videtur.
αἰνοῦν· ἂν. Sic in *Polluce* scriptum oportuisse, miror non animadvertisse in-
terpretem, qui e conjectura reposuit αἰνοῦν· ἂν, pro αἰνοῦντα. Ceterum quae *Pol-*
lux de significatione nominis μελλογὸς habet, aut nullam, aut valde exiguam lu-

- cem fuerantur *Equitum* loco, v. 963. quem ipse nescio an aliis melius inter-
pretatus fuerim. *Dabium* non est, quin ad quaedam illis temporibus nota ora-
cula adhibuit *Comicus*. Sed fuerintne in eis voces μελλογὸς et ψωλὸς, et quo
sensu accipiendae venerint, vix est ut hodie decerni possit.
- LXXX. Ἔστι δὲ ΑΓΚΤΡΑ καὶ σκυῖος ἀγρευτικὸν σκύων. Ἀριστοφάνης.
Suidas in ἀγκύρισμα, emendatus ex *Hesychio* in ἀγκυρα.
- LXXXI. ΑΝΑΣΗΚΩΣΑΙ. ἀναποδοῦναι, ἢ ἀναλαθεῖν, ἄσκησιν οἱ ἰσάντες. δὴν ἐξισῶσαι
τῷ λίσσονται ἢ πλοισιάζοντι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Suidas in voce.
- LXXXII. Ἦμαρτά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἰπιδικύναι,
πάν' ἀπ' ἀεροφυσίων, κῆρτο κινεδυμῶτων.
Idem in ἀπ' ἀεροφυσίων. Versus sunt *paenonici*.
- LXXXIII. ΑΠΕΣΚΟΤΩΜΕΝΑ. ἰσκαρχαφημίνα, κισχρωμίνα—οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
- LXXXIV. ΑΤΑΙΝΕΤΑΙ. ξηραίνονται. Ἀριστοφάνης·
Ἐνταῦθα δὲ παιδιῶν ἐξουαίνονται.
καὶ ἰτέρωδε·
ὄστ' ἔγωγ' ἠκινώμεν
θιόμενος.
LXXXV. ΑΦΑΙΡΕΙΝ ΚΡΟΚΙΔΑΣ. ἰπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἴνικιν κολακίας. Ἀρι-
στοφάνης·
Ἐἴ τις κολακίαν παρῶν, καὶ τὰς κροκίδας ἀφαιρῶν.
Idem in voce.
- LXXXVI. ΤΥΦΑΟΤΕΡΟΣ ΑΕΒΗΤΙΔΟΣ. Ἀριστοφάνης.
Zenobius *Proverb.* ii. 95. Suidas in γυνώτεςος Ἰαλίμου. Confer *Amphiarai*
fragm. ultimum. Ad unum eundemque *Comici* locum pertinent forte diversi-
rum *Grammaticorum* notae, et proinde ad *Amphiaraium* fragmentum hocce re-
ferri possit.
- LXXXVII. Διζὼν εἰς ὑπόδημα, ἀκιστρὸν εἰς ποδάκνιστρον.
Ἀριστοφάνης. ἰπὶ τῶν ἀρμόδιος τοῖς πρῶγμασι κισχρημίων.
Suidas in voce. Nomen ποδάκνιστρον exstat supra in *Heroibus*, p. 247.
- LXXXVIII. Ἐλίσον δὲ καὶ τὸ βλάψαι, ΚΑΤΑΧΥΤΡΙΣΑΙ, ὡς Ἀριστοφάνης. Suidas
et *Etymol. M.* in ἰγχυτρίσσαι.
- LXXXIX. Ἀπίμακτρα σκυτάλων ἰσκιωτροφημίνα.
Suidas in ἰσκιωτροφημίνα, ubi nugae agit *Kusterus*. In σκύταλον, quam vocem
hic obsceno sensu adhibuit, primam aliis in locis corripit *Comicus*. *Concion.*
73.
Τούτ' ἴσ' ἰκίνο τῶν σκυτάλων, ὧν πείθεται.
Corripitur etiam in σκυτάλη. Vide *Lysistr.* 991, 992. Quoad sensum autem
hujus fragmenti, ut a librariis perversum fuit, sane nihil certi definiri potest:
vide tamen quid sub hac corruptela latere possit. Conjicio,
ἰσκιωτροφημίνα
σκυτάλων ἀπομάκτραται.
XC. ΕΥΘΕΤΗΣΑΙ. κοσμήσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Forte addendum τὰς τρίχας, ut apud *Pollucem* ii. 31.
- XCI. ΔΟΓΑΡΙΑ, εἰ λόγος Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer *Pollucem* ii. 122.
- XCII. ΜΕΤΡΕΙΤΩ, παρασχίστω. Ἀριστοφάνης·
πυροῦς πεινῶς μετρεῖτω.
Idem in voce.
- XCIII. ΜΗΛΩΣΑΙ. τὸ καθίναί τι εἰς βέδρος. καὶ τὴν φάεργγα μελλῶσαι, τὸ διαχρῆσαι
τῷ δακτύλῳ. καὶ Ἀριστοφάνης·
τὴν φάεργγα μελλῶσαι, δύο δραχμὰς ἕξι μόνιας.
Idem in voce.
- XCIV. ΝΥΚΤΙΑΩΝΟΙ, ληθαί. καὶ νυκτὶ περιελανῆς, παρὰ Ἀριστοφάνου.
Idem in voce.
- XCv. ΟΝΥΧΙΖΕΤΑΙ, ἀκροβαλεῖται. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
- XCVI. Τὸ πρῶγμα ταῦτο συλλαβῶν ὑπίσχυμαι.
Idem in περιελανῆς.

- XCVII. ΣΧΕΔΙΟΝ. ἰκ τοῦ ἰσίου. καὶ Ἀριστοφάνης·
ταῦτα δὲ
σχέδιος ἴσκι.
Idem in voce.
- XCVIII. ΑΛΕΙΣΟΝ. λίγεται ἀρσινικῶς, ὡς ἴνωση τὸν ἄλιον καὶ τὰ γράμματα.
Auctor Etymol. M. in voce. Comici versus sic forte olim legebatur:
ἴνωση ἄλιον τὸνδὲ καὶ τὰ γράμματα.
- XCIX. ΑΝΑΣΤΓΩΣΑΙ, τὸ θύρας ἀναπτάσαι. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem x. 26.
- C. Κατ' οἴκον ἰερῶφᾶτο μισθός.
Idem in βάρβαρ.
- CI. ΒΕΑΕΚΟΙ. ἰσπρια. Καὶ τῶν βελίκων. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
- CII. ΒΡΟΤΑΧΟΣ. τὸν βάτραχον ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης.
Idem in voce.
- CIII. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ὄσας τοῦ ἱματίου, ΓΕΙΣΑ ἰσπι.
Idem in γυνίποδος.
- CIV. ΓΑΤΣΩΝ, ὁ γλυκύτερος παρὰ Ἀριστοφάνη—Γάσσονα σῦκα.
Idem in voce.
- CV. ΔΙΑΣΤΑΤΟΤΜΕΝΟΣ, ἀδερνόμενος, καὶ διαθροπτόμενος. Ἀριστοφάνης.
Ὁρῶ γὰρ ὡς ἄμφακα διασουλόμενος.
Idem in voce. Aristophanis χροῆσις perperam vulgo subjicitur explicationi
praecedentis vocis.
- CVI. Καταντιβόλιτον αὐτὸν ὑποστιατικίτις—
Ἐκβαίνον τὸν πατήρα τοῖς ἰσρημασι.
Idem in διώκισον.
Nemini auctor fuerim, ut ex hoc loco auctoritatem arcesat composito verbo
καταντιβόλιτον, cujus exemplum ubi exstaret ignorabat Heur. Stephanus. Ex
Etymologico enotatum fuit a veteris Lexici auctore, sed mendosus in Comici
χροῆσι scriptura decepto. Oportuit κατ' ἀντιβόλιτον. Frequens menda, quam
saepius observavi in notis.
- CVII. Καὶ τῶν πρὸς ἰλιθὴν ἰσθμίων ἀπτημίνας.
Idem in ἰλιθ.
- CVIII. ἰκτινα παντόφθαλμον ἄσπαγα τρίβων.
Idem in ἰκτινα.
- CIX. ΚΟΛΛΟΠΕΣ—λίγεται δὲ καὶ τὸ ἰσπιαῖον δίεμα, διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἔξ αὐτοῦ γί-
νεσθαι. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὴν σκληρότητα Διοχύλου ἰνδικνύμενος ἔφη· Ὀἶμαι γὰρ
αὐτὸν κόλλοσι ἰσπιαίνας.
Idem in voce. Sed luxatum metrum, quod sic constare potest:
Ὀἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοσι προσπιαίνας.
Ut melius constet metrum, legendum:
Ὀἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοσι προσπιαίνας.
Nam ἰσπιαίνας apud Comicum occurrit, ubi altera forma Atticis adamata, ἰκίνας,
metro reluctatur. Vide not. ad Nub. 185. At in senariis rarissime, si modo
unquam, vocalis brevis vi tenuis et liquidæ producitur. Nec in exemplum
trahi debet senarius in superiori fragmento, de quo alibi agam. In Etymolo-
gico, quod centies contigisse observavi, verbum simplex pro composito a festi-
nante librario scriptum fuit.
- CX. ΚΡΟΑΙΝΩ, τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης, τὸ ταῖς ποσὶ σκιετῶν καὶ κρετῶν.
Idem in voce.
- CXI. Πεὶ κῆχος ἰ—εὐθὺς Σικελίας.
Idem in ποῖ κῆχος. Confer Hesych. in voce.
- CXII. ΤΑΡΡΩΜΑ, τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in ταρρῶ.
- CXIII. ΤΕΤΡΑΧΙΖΕΙΝ, ὡς ἰσπὶ τετάρτῃ μίσει τι ποιεῖν. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Hesychium.
- CXIV. ΤΠΟΖΤΓΩΔΕΣ ΠΡΑΓΜΑ. Ἀριστοφάνης.
Idem et Suidas in ὑπερυγιώδης ἀνδραπος.
- CXV. ΤΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗ, ἰσπιαίμενη. Ἀριστοφάνης.
Idem in ὑπόγραμμα. Confer Hesych. in ὑπογράμματα.

- CXVI. ΤΠΟΞΤΑΟΣ, ὁ κιάδης, ὡς ὑπέκαλλος. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Confer Pollucem iii. 56.
- CXVII. ΦΑΤΣΙΓΓΕΣ, οἱ ἐκ τοῦ πυθῆος ἰν ταῖς κνήμαις σπῖλοι. οὕτως Ἀριστοφάνης.
Idem in φούστιγγες, ut perperam excusa hæc vox. Confer Perserionum ad
Merin p. 397.
- CXVIII. ΧΕΙΡΟΝΗΠΤΡΟΝ, τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ. Ἀριστοφάνης.
Idem in voce. Usum hujus nominis confirmat ex Euripolide Pollux vi. 92. et
x. 90.
- CXIX. Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐρηπίδου φησὶ·
Χρόμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ σίματος τῷ ερογγύλῳ.
Plutarchus de audiendis Poëtis p. 30. D.
- CXX. Δύναται γὰρ ἴσον τῷ ὄρῳ τὸ νεῖον.
Clemens Alex. p. 749.
- CXXI. Βίβαιο ἔχει τὸν βίον δίκαιος ἄν,
χρεῖς τι θροῦβου καὶ φέου ζῆσις καλῶς.
Idem p. 751.
- CXXII. Δισχρὸν εἶς γυνικὴν περισσότης ἀνή.
Idem p. 745.
- CXXIII. Πολλὰ γὰρ, φασὶν, εἰσὶ συνήθειαι. καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακιδαι-
μονίων. καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφύρουσα μὲν ἡ παλαιὰ· ἑλληλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ
οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἰσπιαῖον διατρούοντων. παρ'
δὲ καὶ ὁ κομικὸς λίγει· Ἀριστοφάνης·
Διάλειπον ἔχοντα μίσην πόλιος,
οὐτ' ἀσπίαν ὑποδηλυτῆρας,
οὐτ' ἀνιεύθρον ὑπαγροικότερας.
Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 264.
- CXXIV. Ἐπὶ τῷ ταρξίχῳ τὸν γίλωτα κατῖδομαι.
Eustathius ad Homerum p. 73.
- CXXV. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς εροῦθου καὶ ΣΤΡΟΤΘΙΖΕΙΝ, τὸ εἰσιλιῶς πως ἔδειν, δηλοῖ καὶ
ὁ Κομικὸς.
Idem p. 928. et 1411. l. 15.
- CXXVI. Φεῖρι δὲ καὶ ἀπὸ χροῆσις τοῦ Κομικοῦ τὸ ΠΑΛΙΜΒΟΛΟΣ ΤΡΙΠΡΑΤΟΣ, καὶ
πολλὰς ἀσπιασολήμιος.
Idem p. 725. l. 32. Confer Etymol. M. et Hesychium in παλιμβολος.
- CXXVII. Τὸ δὲ ΣΩΣ εἴρηται, φασὶν, καὶ Δηλοκῶς. Ἀριστοφάνης·
Ὅττω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιςα σὺς ἄν εἴη.
λίγεται δὲ καὶ ΣΛ, τὰ σῶα, οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ΣΛ, ἡ σῶα. Ἀριστοφάνης·
Ἡ μάλιςα γὰρ σῶ, καὶ τὰ κρεῖα, χρ' ἀκράτος.
Idem p. 959. l. 41.
- CXXVIII. Ὅτι Χάριτος ἔρῳ δ' ἴσπιας λίγεται.—ἄλλοι δὲ αἰνίσσονται φασὶν τὸ συμβαί-
νον ὡς ἰσπὶ πολὺν περὶ τοῦς τυχόντας χροῆτων. κατὰ γὰρ τὸν Κομικόν, παρὰ τισιν
Ἄμω τιτίλισται καὶ τίθνηται ἡ χροῆσις.
ἢ καὶ οὕτως,
Ἄμ' ἠλίθια, καὶ τίθνηται ἡ χροῆσις.
Idem p. 982. l. 43.
- CXXIX. Ἐκ τοῦ ἀθροῦς γίνονται ΑΘΡΟΤΣ. ὡς Ἀθροῦς ἰσπιαῖον δὲ ερατηγὸς, ἤγουν
ὄν ἔλμ τῷ ερατιύματι. καὶ Ἀριστοφάνης·
Ἐρῶτας, ὡς πρὸς τοῦς θεοκώρους ἄθροῦς.
Idem p. 1387. l. 4. Confer Meridis interpretes p. 19.
- CXXX. Πέθιν δ' ἰγῶ σοι συγγινῆς, ὡ φαρμακί;
Idem p. 1415. l. penult.
- CXXXI. Δικαστήριον ἰσπιαῖον Ἀθήνησι ἰσπιαῖον τῆς Παλλάδος. Ἀριστοφάνης·
Ἄκων κτινῶ σι, τίκων.
δ' ὁ ἀκτινῶτατος
Ἐπὶ Παλλάδι, παρ' ὧ, πάτις, δόσις δίκην.
Idem p. 1419. l. 52.
- CXXXII. Ὅτι τὸ ἀντίον ἦδα, ταυτὸν ἰσπιαῖον τῷ ἀντικρῷ καὶ ἀνθην πρὸς ἄπρῃ ἠκουσὶ τις
ἐκ τοῦ προελαλήσαντες. καὶ ἴσπιας ἦκειον τῷ ΤΠΑΝΤΑΞ, οὐ μίμνηται Ἀλῆσις
Διονύσιος, λίγων, ὡς δηλοῖ τὸ ἑξισαντίας, φέρον εἰς χροῆσι ἔξ Ἀριστοφάνους τὸ,
Ἐφῆνυγι, κρῶ τῆς ὑπαντᾶς εἰσχομένη.
Idem p. 1442. l. 2.

CXXXIII. Ἐκάτης ἀγάλματα, αἱ κόνας. ταύτη γὰρ φασὶ θύονται ἢ καὶ κοινοῦσι-
πον διαπλάττονται. Ἀριστοφάνης.

καὶ κίων ἀκράχελος
Ἐκάτης ἄγαλμα φασὶ θύονται.

Eustathius ad Homerum p. 1467. l. 35.

CXXXIV. Κόρυκος, τὸν θύλακον λέγουσι—εἰ δὲ παλαιὸν, καὶ ΚΩΡΥΚΙΑΔΑ τὸ τοιοῦτον
σκίθος καλεῖται, περὶ γένους καὶ Ἀριστοφάνους χερῶν ταύτην
Σταυρὸς οὐ μικρὰ, καὶ κορυκὸς ἢ τοῦς μάττοντας ἰγίρει.

Idem p. 1534. l. 47. Conifer *Holcadum fragum*. xv. qua ex fabula hęc χερῶν
desumta videtur.

Comici versus ab Eustathio prolatus tetrameter est anapaesticus, qui mea aut
typhoteta culpa claudicat, vocula omissa. Repone, ut apud Eustathium legitur:
σπυρὸς οὐ μικρὰ, καὶ κορυκὸς, ἢ καὶ τοῦς μάττοντας ἰγίρει.

CXXXV. Εἰ δὲ τοῦ ἀρκτου ὑπερβαίνειν τοῦ σ, οὐ γίγνεται σημασίας ἰναλλαγῆ, οὐ μὲν
οὐδὲ γιλοισμός, ἀλλ' ὁ Κομικός τὸ κ ἰξιλῶν, γίλωτα ἰκίνησεν, ἰπῶν οὕτω

ψιλῶν ἰσσι, καὶ καλι
τὴν ἄρκτον, ἄρκτον τὴν δὲ Τυρῶ, τροφαλλίδα
τὸ δ' ἄσσ, σκα.

Idem p. 1535. l. 20.

CXXXVI. ΣΤΙΓΩΝ, καὶ ΠΕΔΩΝ, δῶδλος ὁ σιγματίας καὶ πιθότης, παρὰ Ἀριστοφάνη.
μὲν ὀλίγα λίγη ἔτι τριπλῶν, ὁ στίδουλος.

Idem p. 1542. l. 48. ubi depravata est scriptura, quam emendavimus. Vide
Hesychii interpretem ad σιγῶν, a quo docemur hac voce usum fuisse Comicum
in *Bibliothecis*.

CXXXVII. Τὸν δὲ ἐκ ξύλων τιμημένον σύνδισον τοῦ, εἴτι φανῶ, εἴτι λύχρον, δηλοῖ,
φασὶ, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ

τῶν ἀκοντίων
συνδύντες ἑρθὰ τρία, λυχνίῳ χρομίθω.

Idem p. 1571. l. 17. ubi posthabita metri ratione legitur λυχνίῳ.

CXXXVIII. Καὶ τὸ ἱπποκκάζειν ὄρει, ἢ κατὰ τινος, ἱπποκκάζειν ὄρει παρὰ Ἀρι-
στοφάνη τὸ, ΑΟΙΔΟΣ ΕΠΗΚΟΚΚΑΣΤΡΙΑ.

Idem p. 1761. l. 26.

CXXXIX. εἴτα δὲ
οὐ γ' εἰς πόλιν ἄξις τῆδε τὴν ἰνώδα;

ὄνομα βοτάνης ἢ ΟΝΩΝΙΣ, δι' ἧς ἐστ' ἀλογία ἴσως ὁ Κομικός τινος σκάπτει καὶ βυ-
θουρίῳ.

Idem p. 1788. l. 21.

CXL. Ἐν δὲ ἀνωμόνῳ ῥητορικῷ λεξιῶν γράφεται καὶ ἔτι ἔξωτός καὶ συνισταμένους ΟΑΙ
ἰματίων. φέροι δὲ καὶ χερῶν τοῦ Κομικοῦ, τὸ,
Ὅτι τὰς ἰσσι ἰσσι.

CXLI. Ὀμνη δ' ἰγίρει Κυκλοῶρον κατίνας.

Schol. ad Eq. 137. ubi perperam ἰγῶ pro ἰγῶγι, turpiter in duobus pedibus
claudicante versu.

CXLII. Καὶ σὺ γὰρ κυρησιπῶλα Εὐκράτες εὐσκαῖ.

Idem ibid. 254. ubi male σὺ pro εὐγῆ, labante versu.

CXLIII. Κνίτριμα. τὰ νεκρῶν κνίτριμα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Οὐκ ἴσθ' ὁ
κνίτριον ἔταν θύης τι, καλιῖ με. καὶ ἡ ἀγορὰ δὲ, ἵπου πωλείται τὰ τοιαῦτα, κνί-
τριμα καλιῖται.

Erotianus in Lexico Hippocrat. Aristophanis fragmenti pars latet in scholiis
ad Av. 538. Sic autem cum Adr. Heringa Observat. cap. 24. legi potest.

οὐκ ἴσθω κνίτρι' ὅσταν δὲ θύης τι, καλιῖ με.

Pars est tetrametri anapaestici.

CXLIV. Ἐρδὸς τὸ γυναικίον τοδὲ χιτῶνιον.

Eustathius p. 1166. l. 52.

CXLV. Ἐρῶ δ' ἰσσι τὸν ἄρκτον.

ἄσσι τὸν προσηῶ. *Præibo verba jurisjurandi*. Ammonius in ὑσάγην, emendatus
a Valckenario Animadv. p. 218.

Kusterus ad *Acharnensium* v. 554. observavit vocem ἰγῶγι occurrere in frag-
mento Aristophanis apud Plutarchum *de Musica* p. 1142. sed fallitur ille, aut ego.
Qui tanquam Aristophanis laudantur ibi versus, illius non sunt, sed Pherecratis, su-
perioribusque hujus poetæ adhererent, nisi librorum culpa, qui partem illam
Plutarchi operum iniris modis corruerunt, locus esset luxatus. Eum totum propo-
na, siquæ ne illis quidem versibus Aristophani falso adscriptis carebit hæc nos-
tra farrago.

Τὸ παλαιὸν συμβαίνει τοῖς ἀλλήτοις παρὰ τῶν ποιητῶν λαμβάνει τοὺς μισθοὺς,
πρωταγωνιστοῦσι δηλονότι τῆς ποιήσεως, τῶν δ' ἀλλήτων ὑπερσεούτων τοῖς διδασκαλοῖς.
Ἵπρον δὲ καὶ τοῦτο διαφάση, ὡς καὶ Φειρεκράτην τὸν Κομικὸν εἰσαγωγῆν τὴν Μουσικὴν
ἐν γυναικίῳ σχήματι, ἔλην κατακλιμένην τὸ σωμα. ποιεῖ δὲ τὴν Δικαιοσύνην διαπυρ-
νεμένη τὴν αἰτίαν τῆς λύσης, καὶ τὴν Μουσικὴν λίγουσαν.

Λίγω μὲν οὐκ ἄκουσα. σοὶ τε γὰρ κλίει,

ἴμοι τι λίξαι θυμὸς ἔδονη ἴχμι.

ἴμοι γὰρ ἦρξαι τῶν κακῶν Μιλαντισπίδης

ἐν τοῖσι πρώτοις, ὅς λαλῶν ἀνήκι με,

χαλαρωτήσαν τ' ἰσσίσι χροδαῖς δώδεκα.

ἀλλ' οὐν ἔμοις οὕτως μὲν ἢ ἄσχαρῶν ἀνή

ἴμοις πρὸς τὰ νῦν κακὰ—

Κινσίας γὰρ ὁ κατάρατος Ἀσπίδης,

ἔξαρμόνιος καμπῶς πωῖν ἐν τοῖς τριπλοῖς,

ἀποκάλει μ' οὕτως, ὅσταν τῆς ποίσεως

τῶν διδυρῶν, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσπίσι,

ἀριστίῳ αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιά.

ἀλλ' οὐκ ἂν ἴσσις. ἄμεις οὕτως ἢ ἔμοις.

Φρόνις δ' ἴδων στίβου ἰμβραλῶν τισι,

κάμπων με καὶ τριπλοῖ, ἔλην διφθόρου,

ἐν τῶντι χροδαῖς δώδεκα ἄρμονίῳ ἴχων.

ἀλλ' οὐν ἴμοις χ' οὕτως ἢ ἀσχαρῶν ἀνή.

εἰ γὰρ τι κνίτριμασιν, αὐδῆς ἀνιλαθεῖ.

ὁ δὲ Τιμόθεις μ', ὡ φιλότατη, καταρῶν χι,

καὶ διακίναϊκ' ἀσχαρῶν. ΔΙ. ποῖος οὕτως

Τιμόθεις ἴσσι; ΜΟΤ. Μιλῶνίς τις πωῖνίς.

κακὰ μοι σαρῶν. οὕτως ἔπαντας, οὐς λίγω,

παραλλήλῳ, ἔγωγ ἰσχαρῶν μωρημῶν.

κῆν ἰσχύοι σου μοι βαδίζουσι μόνη,

ἀπίλως, κνήλως χροδαῖς δώδεκα

ἔξαρμόνιος ὑπερβαλῶν τὸ ἀνοσίως

καὶ νυλάροι, ὅσταν γὰρ τὰς βαφῶν ἔλην

κάμπων με κατιμῶσι.

ἢ δὲ Μουσικὴ λίγη ταῦτα. καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Κομικός μετρησίου Φιλοξένου, καὶ φησὶ
ἔτι εἰς τοῖς κνίτρις χροδαῖς μίλην ἰσηνίκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κομῶδοισι ἴδειαν τὴν
ἀνοσίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακλιμακτικῶν.

Horum versuum tres ultimi sunt ii, quos Comico nostro adscribere librarii. Nimis
quam manifestum est depravatos eos esse. Quænam possit eorum esse constructio,
non video, nisi ad hunc modum legantur:

ἔξαρμόνιος, ὑπερβαλῶν, ἀνοσίως

με νυλάροι, ὅσταν γὰρ τὰς βαφῶν ἔλην

κάμπων, κατιμῶσι.

Præterea Pherecratis versum 13. sic personis dividendum et legendum esse opinor:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἴσσις ἄμεις οὕτως. ΜΟΤ. ἢ γ' ἔμοις.

Vel sic forte melius:

ΔΙ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἴσσις. ΜΟΤ. τληπὸς οὕτως ἢ ἔμοις.

At contrario modo Aristarcho falso adscribitur, quod ex Aristophane enotatum
servavit Hesychius:

ΕΠΙ ΦΑΛΗΝΙΟΤ. Τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐπὶ Φαληνίου γιγανθῶσαι,

σκάπτειν παρὰ τὸν φάληνα. ἴσ' ἀνοσίως γὰρ ὁ φάλην.

Quam multos pepererit errores mos librorum e festinatione nomina propria
literarum compenditis exarantium, nemini non notum. In plerisque Comici nostri
fabulis politici argumenti, offerri se debuit occasio Alcibiadis perstringendi; estque
iste in cum jocus salsus et facetus, soccum redolens, non Grammatici stylum.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Nihil apud veteres Grammaticos enotatum ex Aristophanis Dramate, cui titulus fuit ΠΟΙΗΣΙΣ, quod tamen a Prisciano citatum reperio, cum *χρῆσι* ex eo prolata. Multum in eo loco differt H. Putschii editio ab Aldina, qua uti soleo, et in qua nihil horum comparet: in posteriori autem hæc leguntur p. 1198. Attici *παρὰ σι* pro *παρὰ σοι*, quomodo et nos, *apud te*. Aristophanes ΠΟΙΗΧΕΙ (scr. ΠΟΙΗΣΕΙ). *Γυναικαὶ δὲ ἐρωδοῦντι, ἴνα δ' αἰσῶν, ἢ ἴσῃ, ἴνα δὲ παρὰ σι.*

Sunt hæc corruptissima, quæ ideo tantum profero, ut qualicunque auctoritate hæc fabula Aristophani adseratur.

 I N D E X.

INDEX

Verborum, nominum propriorum, phrasium, et præcipuarum particularum,

IN ARISTOPHANEM.

ΑΓ.

ΑΒΑΤΟΣ, Α 482. 809.
 ἀειλίπτερος, Θ 290. Εκ. 768. Ν 1201.
 ἀείωντος βίος, Π 969.
 ἄευσσαι ἀργύριον, Α 174.
 ἄευσσας λιμνη, Β 153.
 ἀγαθὰ, bona, divitiæ. πάντ' ἀγαθὰ τῶδε περιζήται, Α 978. ἴχοντας πάντ' ἀγαθὰ, omnibus bonis affluentes. Α 982. ἀγαθὰ πολλὰ γίνωσθ' εἰ, Εκ. 1067. ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ποσιῶν, Ο 754. ἀγαθὰ pro lautiore cibo et potu. Latini res bonas vocant. Εκ. 839. 1140. Σ 1304. Α 873. Ει. 423.
 Ἀγαθῶν, Tragicus pœta, Θ 29. et passim in primo fabulæ actu. Β 83.
 ἀγάλλειν, Θ 128. Ει. 399.
 ἀγάλλισθαι, Ει. 1298.
 ἀγάλμα Αἰδούς, Ν. 995. ἀγάλματ'α, Ν. 306.
 ἀγαμαι cum genitivo, Α 488.
 Ἀγαμέμνων, Ο 509.
 ἄγαν, adverbium, ultima semper longa, Ν 199. 1120.
 ἀγανακτεῖν, Σ 287. 1003.
 ἀγανός, Σ 1467. Α 1109.
 ἀγανόφρων, Ο 1321.
 ἀγανώστερον βλίσσειν, Α 886.
 ἀγασπῆ, acquiescere, Σ 684.
 ἀγασπητὴ παῖς, Α 702. Θ 761.
 ἀγαστὴ, ἀγαθός, Lacon. Α 1301.
 ἀγγιλίαν ἀγγίλλειν, Α 1083.
 ἀγγίλλειν, Π 268. 641. Α 1070. 1084.
 ἀγγίλει, Π 632. Ο 1119.
 ἄγγος παράχρηστος, Α 936.
 ἄγι, adv. adverbialiter. Ει. 338. 508.
 ἄγι δὴ, Π 56. Ει. 431. 922. 956. Ο 685.

VOL. III.

ΑΓ.

ἄγι νυν, Ει. 851. Ι 1011.
 ἀγίνιος, imberbis, Ι 1373.
 ἀγινής, Ει. 748.
 Ἀγίνωρ, nom. propr. Β 1226.
 ἀγίζην εἰς σάκταν, Π 681.
 ἄγιος, Ο 522.
 ἀγκάλη, Β 704.
 Ἀγκυλίον, nom. propr. Σ 1397.
 ἀγκυλοχεύλης, Ι 197. 204.
 ἀγκυλοῦσθαι, Ο 1180.
 ἀγκυρῆζειν, Ι 264.
 Ἀγλαυρός, Θ 533. Vide notas.
 ἀγλαῖς, Α 640.
 ἀγλιῖδες, Α 763. Σ 680.
 ἀγνύειν, Α 1182.
 Ἀγνοια, Ο 577.
 ἀγνώς, ὄτις, Β 926. Εκ. 640.
 ἄγομαι, φέρομαι, Ν 241.
 ἀγορὰ, Π 787. Ν 1003. 1055. et passim. ἔξ ἀγορᾶς εἶναι, Ι 181.
 ἀγορᾶζειν, emere. Π 984. Α 625. in foro venari. Α 653. Α 720. pro διαβουλεύσθαι, Ι 1373. 1374. mercari. Α 750.
 ἀγορῆσις, Β 1015. Ι 218. ἀγορῆια σκόμμασα, Ει. 750.
 Ἀγορᾶκριτος, nom. propr. Ι 1157.
 ἀγορᾶκίμος, Σ 1407. Α 723. ubi vide notam. 824. 968.
 ἀγορεύω, dico. Π 102. Ν 1456. pro concione verba facio. Θ 379. Εκ. 150. Α 45.
 ἀγορητὴς, Ν 1057.
 ἀγροῖος, rusticus. Θ 160. Ν 655.
 ἄγριος, Ν. 349. ἄγριος μοχλιωτής, Ν 368.
 ἄγρια λάχανα, Π 298. Θ 456. ἄγρια κακὰ ὄρεν, Θ 455.

B

ἀγροίκοις, B 837.
 ἀγροῦσθαι, γλῶσσα ἡγροῦσθαι, B 898. ἀ-
 γροῦσθαι ἰπ' ἀλλήλους, Εἰ. 620.
 ἀγροίος, Σ 703.
 ἀγροίκοις, Π 705. N 47. 828. 646. 1457.
 ἀγροικός βίος, N 43. ἀγροίκοις ἄρχην, I 41.
 ἀγροικότερον μίλος, A 674.
 ἀγροίκοις, Σ 1320.
 ἀγροῦσθαι, Θ 58.
 ἀγροί, Π 224. O 579. ubi vide not.
 ἀγροστία, epithetum Dianæ. Θ 116. A
 1262. I 660.
 ἀγροστία, A 27. 761.
 ἀγροῦσθαι, O 1293. I 1320.
 ἀγροῦσθαι, Θ 489. Σ 875.
 ἀγρομυσία, B 1082.
 Ἀγροῦσθαι, nom. propr. Π 176. ubi vide
 notas. Εκ. 102. 184.
 ἀγροῦσθαι, B 463. I 775. Εκ. 638. O 1348.
 1352. 1575. 1578. Σ 1030. ἀγροῦσθαι
 σαύρον, A 81.
 ἀγροῦσθαι, O 1661.
 ἀγροῦσθαι, A 125.
 ἀγροῦσθαι, A 48. ubi vide notas.
 ἀγροῦσθαι, O 1293. I 1320.
 ἀγροῦσθαι, B 785. ἀγροῦσθαι κρι-
 νῶν, B 873.
 ἀγροῦσθαι ἀγροῦσθαι, A 481. ἀγροῦσθαι
 παρὶς ἴσθου, B 884. ἴσθου ἀγροῦσθαι,
 Εἰ. 276. ἀγροῦσθαι σπῆψιν οὐκ ἰσθίξεται, A
 392. ἀγροῦσθαι μουσικῶν ἀγρομυσικῶν, Π 1163.
 ἀγροῦσθαι, I 688.
 ἀγροῦσθαι, B 294.
 ἀγροῦσθαι, Εἰ. 594.
 Ἀγροῦσθαι, nom. propr. B 1513.
 ἄδου, de gallo dicitur. Σ 100. 817. O
 489. 495.
 ἄδειστος, A 1155.
 ἄδειστος, I 301.
 ἄδειστος, N 47.
 ἄδειστος, B 60.
 ἄδειστος, Σ 359.
 ἄδειστος, B 69. 118. ἄδειστος διακρι-
 νῶν, Σ 763.
 ἄδειστος. ἄδειστος ἴσθου, Θ 716.
 ἄδειστος, I 730. Π 459. ἄδειστος, Π 457.
 ἄδειστος, neutraliter. A 1147. 1148. ἀ-
 δειστικός. Bæotice, pro ἄδειστικός,
 ni scribendum sit ἄδειστικός, pro ἄδει-
 στικός, ab ἄδειστος.
 Ἀδμήτου λόγος, Σ 1258. Πι. 8.
 Ἀδμήτου λόγος, N 1485.
 Ἀδμήτου λόγος, N 1480.
 Ἀδμήτου, O 632. Ἀδμήτου ἰσθίου, A 169.
 Ἀδμήτου, B 1099.
 Ἀδμήτου λόγος, N 1077.
 Ἀδμήτου, I 1016.
 Ἀδμήτου, Εἰ. 420.
 Ἀδμήτου, A 389.
 Ἀδμήτου, A 393. 396.
 Ἀδμήτου, N 1458. οὐκ ἄδειστος κατὰ δυνάμιν,

non pergent comedere. Sic nos Galli:
 ne mangeront pas toujours, O 590.
 ἄειστος, A 1243. in Laconis sermone.
 ἄειστος, A 256.
 ἄειστος, N 275. ἄειστος κόμματα, B
 1309.
 ἄειστος, O 1389. N 337.
 ἄειστος, N 225. 1508.
 ἄειστος, O 1385.
 ἄειστος, N 337.
 ἄειστος, B 1292.
 ἄειστος, Attice pro αἰστός, A 694. Σ 15.
 O 633. et passim. αἰστός, lectum tem-
 pli, O 1110.
 ἄειστος, Π 272.
 ἄειστος, O 1139.
 ἄειστος, B 683.
 ἄειστος, N 264. O 694. et passim.
 ἄειστος, B 204.
 Ἀειστικός, nom. propr. N 257.
 Ἀειστικός, prima brevi semper, nisi ex
 licentiā in anapæstis et melicis con-
 cessa, B 629. O 688. 1224. A 53.
 Ἀειστικός, Π 694. Ἀειστικός χύτρος, Π 673.
 683.
 Ἀειστικός, Εἰ. 1097.
 Ἀειστικός, Π 491. 496. Ἀειστικός, Θ
 671. Ἀειστικός ἴσθου, Θ 721.
 Ἀειστικός, Π 881.
 Ἀειστικός, O 1653. Ἀειστικός Πελοῦχος,
 N 602. Ἀειστικός τῆς πόλεως μεδίοντος,
 I 763. Ἀειστικός Πελοῦχος, O 828. γλαυ-
 κώπης, χρυσόλογος, Θ 318. Καλλιό-
 κης, A 1500. 1521. Vide in Παλλῆς.
 Ἀειστικός ἴσθου, I 1037. ἴσθου, I 1323.
 1529. Ἀειστικός, I 1323. 1347. λιπαροῦ, I
 1329. A 639. κραναῖοι, O 123. ἰσθίου-
 μοις, I 159. ubi vide notam.
 Ἀειστικός, N 413. 609. B 807. I 563.
 811. 832. Ἀειστικός καλῶν, A 144. τα-
 χύσουλαι, A 630. μετὰ σουλαι, A 632.
 ἴσθου, A 637. ἰσθίου δυνάμιν, O 41.
 Ἀειστικός, Π 585.
 Ἀειστικός, Π 118. 266. 825. Ἀειστικός,
 A 420. 422. Ἀειστικός, Π 654. B
 1187. A 384.
 Ἀειστικός, A 1255. Ἀειστικός διακί-
 μινος, Π 80.
 Ἀειστικός, nomen gentile. Εἰ. 190. 919.
 Ἀειστικός, N 731. Θ 607. prima semper bre-
 vi. Vide in διακίμινος.
 Ἀειστικός, N 965. O 529. Σ 1334. A 26.
 Εἰ. 1006.
 Ἀειστικός, Fr. 129. Vide not. ad A. 26.
 Ἀειστικός, A 709.
 Ἀειστικός, N 1413.
 αἰστικός, A 1194.
 αἰστικός, interjectio. N 102. 829. Σ 973.
 I 891. αἰστικός βοῦ, Εἰ. 1066.

Ἀειστικός, B 665.
 Ἀειστικός, I 1067.
 αἰστικός, Σ 110.
 αἰστικός, Sic Pallas dicitur. N 602.
 αἰστικός, avis. O 888.
 Ἀειστικός, B 363. Σ 122. A 653.
 αἰστικός, Θ 922.
 αἰστικός, Πιλοφόρος, O 1133.
 Ἀειστικός, Π 178. B 1406. Εἰ. 1253.
 Ἀειστικός, Θ 856. N 1130. O 504. nom.
 propr. viri, B 1206.
 αἰστικός, N 978. παίδων διασθῆσαι, Σ 578.
 Ἀειστικός, A 390.
 αἰστικός, N 978. παίδων διασθῆσαι, Σ 447.
 αἰστικός, A 879. ubi vide not.
 αἰστικός, id est dei. O 688. αἰστικός, Dor.
 pro αἰστικός, A 1267. A 751. vide not.
 αἰστικός, I 1087. O 515. 979. ἰσθίου,
 I 1013. O 978.
 αἰστικός, O 776.
 αἰστικός, N 380.
 αἰστικός, O 1593.
 αἰστικός, pro ἄειστος, N 570. αἰστικός λαμπρότης,
 N 265. ἄειστος, Θ 43. 51. αἰστικός, B 100. 311.
 αἰστικός, B 100. 311.
 αἰστικός, N 285.
 αἰστικός, O 246.
 αἰστικός, O 778.
 αἰστικός, Π 1129. penult. brevi. N 571.
 penult. longa. αἰστικός in Scythæ bar-
 baro sermone. O 1001.
 αἰστικός, Θ 369. I 48.
 αἰστικός, Εἰ. 663. αἰστικός βλίπιν, O 1671.
 αἰστικός, I 83.
 αἰστικός, I 198. 208.
 αἰστικός, B 471.
 αἰστικός, B 476.
 αἰστικός, I 687.
 αἰστικός, A 1269.
 αἰστικός, B 61.
 αἰστικός, O 970. I 196. 1085.
 αἰστικός, Π 294. N 71.
 αἰστικός, nomen gentile, Σ 895.
 αἰστικός, B 248.
 αἰστικός, nom. propr. B 863.
 αἰστικός, O 255. Εἰ. 1. 1227. αἰστικός, τινα,
 laudibus extollere, B 378. αἰστικός, τι-
 nus portandum in humeros sustollo, B
 32. 437. 502. 596. Σ 1440. A 953.
 αἰστικός, ὄνειδος καὶ μάχη, A 913.
 αἰστικός, ὄνειδος ἰπ' ἀλλήλους, A 50.
 αἰστικός, τινα κλιπτόντα, I 829. ὄνειδος καὶ
 κλιπτόντα, N 591.
 αἰστικός, N 582. Σ 668.
 αἰστικός, I 84.
 αἰστικός, nom. propr. Εκ. 208.
 αἰστικός, nom. propr. Εἰ. 1154.
 αἰστικός, O 825. Σ 1220. ἰσθίου, Σ 477.
 αἰστικός, Σ 1243.
 αἰστικός, Π 590. αἰστικός, Σ 787.

αἰστικός, N 992.
 αἰστικός, I 623.
 αἰστικός, A 183. Θ 134. B passim. N
 1363, 1366. O 807. A 10.
 αἰστικός, Π 158. 981. 963. 1077. αἰ-
 στικός, O 903.
 αἰστικός, I 1353.
 αἰστικός, Εκ. 484.
 αἰστικός, Σ 1259.
 αἰστικός, Σ 1401. 1446. οὐδ' αἰστικός
 πικρῆς, O 471.
 αἰστικός, O 651. Εἰ. 129. γλῶσσος,
 Σ 566.
 αἰστικός, Π 156. 158. 240. αἰστικός, N 1137.
 αἰστικός, Π 469.
 αἰστικός, Θ 473. 732. B 650.
 αἰστικός, Εἰ. 120.
 αἰστικός, Π 182. ἀειστικός, Π 547.
 883. πολλῶν ἀειστικός, A 641.
 αἰστικός, O 926.
 αἰστικός, Εἰ. 73.
 αἰστικός, I 79.
 αἰστικός, N 1166. prima longa. Item,
 intelligo. ἄειστος ὄνειδος αἰστικός, Εἰ.
 1064.
 αἰστικός, N 1005.
 αἰστικός, avis nomen per jocum Dianæ
 tributum, O 871. canis nomen, B
 1078.
 αἰστικός, A 549. Σ 884. I 422. Φων. 1.
 αἰστικός, N 285.
 αἰστικός, B 667. Σ 969.
 αἰστικός, Σ 701.
 αἰστικός, N 406. οὐδ' αἰστικός, O
 1649. Σ 541.
 αἰστικός, Π 244.
 αἰστικός, N 1229.
 αἰστικός, I 762.
 αἰστικός, Αἰολ. 7.
 αἰστικός, nomen propr. Σ 1221. ubi vide
 not.
 αἰστικός, Εἰ. 443.
 αἰστικός, B 899.
 αἰστικός, O 944. αἰστικός, A 853.
 αἰστικός, Π 256. αἰστικός, Εκ.
 720.
 αἰστικός, O 1227.
 αἰστικός, N 1348. αἰστικός, ὄνειδος
 αἰστικός, Π 1049.
 αἰστικός, A 398.
 αἰστικός, Π 13. 757.
 αἰστικός, O 73. Εκ. 593.
 Εἰ. 730.
 αἰστικός, congruens, A 438.
 αἰστικός, A 563. Εἰ. 555.
 αἰστικός, N 44.
 αἰστικός, id est περιεπίστος, Θ 164.
 αἰστικός, A 1000.
 αἰστικός, Σ 477.
 αἰστικός, A 96.

ἀκρατίς γίμνη, B 838.
 ἀκρατίζεσθαι, Π 295. Fr. 36.
 ἀκρατος οἶνος, 185. 87. 105. 354. A 75.
 ἀκράχολος, I 41. Fr. 133
 ἀκριβής, N 130. ἀκριβοῦν, Ek. 162. 274.
 B 1483. ἀκριβοῦς, N 100. secunda
 semper longa.
 ἀκριβής, A 1116. 1117.
 ἀκροῦσθαι τῶν κριτόνων, O 1228. τί
 γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῦμαι, Ek. 91.
 ἀκροῦσθαι, A 176. 179. 263. 483.
 ἀκτινίς, N 572. Κύννης ἀκτινίς, Σ 1032.
 Et. 755. ἀκτινίς ἀπὸ ἀκτίνος, O 1009.
 ἀκτινισία, O 1711.
 ἀκρόνους, A 485.
 ἀλάσκατος, A 1053. ubi vide not.
 ἀλάδαιμος, O 1395.
 ἀλαζονία, I 290. 903. B 919.
 ἀλαζονεύεσθαι, B 280. O 325.
 ἀλαζονεῖν, A 63. 87.
 ἀλαζών, B 909. N 102.
 ἀλαλαί, ἡ παῖδων, O 1763. A 1291. ἀ-
 λαλῶν, O 953.
 ἀλαῶσθαι, O 942.
 ἀλαγνύ, Π 23. ἀλαγνύ τὸν ἄμυν, A 254.
 ἀλαγνίς, O 147.
 ἀλαγνός, Σ 1117.
 ἀλγός, Π 1034.
 ἀλδω. χθὼν παρῶν ἀλδομένη, N 282.
 ἀλῖα, color, Ek. 541. ἀλῖαινι, caleferi,
 Ek. 540.
 ἀλῖν, molere. γυναικ' ἀλῖσαι, N 1358. pro
 συντρέχειν, κινῶν, N 1299. ubi vide
 not.
 ἀλίσθιν τὸ πῶδῃ, Σ 608.
 ἀλίσθισθαι, N 836. 977.
 ἀλικτρυμνα, N 666. 851.
 ἀλικτρυών, pas, N 4. 661. 663. Σ 100.
 ἀλικτρυόνος κυλῖα, Σ 794. gallina, N
 662. in not.
 ἀλίκτης, N 666. 851.
 Ἀλῖξανδρος, Pitami filius, O 1104.
 ἀλῖξικακος, N 1372. Σ 1043. ἀλῖξικακος
 Ἐρμῆς, Et. 422.
 ἄλις, A 760. ἄλις θυμῆται, A 772. 1099.
 ἄλοῖ πᾶσιν, Et. 1074. ἄλοῖ διασμή-
 χιν, N 1237. ἄλων χόνδρος, A 521.
 ἀλιτρίσκας, Et. 259. 265. 269. 282.
 ἀλιτρίεις, A 643.
 ἀλιωρή βελῶν, Σ 615.
 ἀλιπθεις, adverbium ironice interrogandi,
 B 840. ubi vide not. O 174. 1606. et
 passiv.
 ἀληθής, Π 252. 289.
 ἀληπίστος, O 891.
 ἀλημιθον, Neptuni epitheton, O 323.
 Ἀλημιθός, O 1400.
 Ἀλημιθός, pagus Att. O 496.
 ἀλιπθῆσαι ἰσθῶν, B 904.
 ἄλις, Ταρην. 1.

ἀλίσκομαι, aor. 2. per omnes modos.
 Vide not. ad A 945.
 ἀλιτήριος τῆς θεοῦ, I 445.
 ἀλιτρία, A 907.
 Ἀλκαίος, O 162.
 Ἀλκαϊάδης, B 1422. Σ 44. 46.
 ἄλκιμοι Μιλήσιοι, Π 1002. 1075. ἄλκι-
 μοὶ ἰν χερσὶ, Σ 1060.
 ἀλκυονίδες ἡμίμαι, O 1594.
 ἀλκυών, O 251. B 1309.
 ἀλλὰ, impt, O 260. saltem, O 424. N
 1364. 1369. ἀλλὰ γυν, saltem, at sal-
 tem, O 250. ἀλλὰ καὶ, quin etiam.
 O 259. ἀλλὰ γὰρ, O 384. ἀλλ' οὐ
 γὰρ, O 531. ἀλλ' ἴμως, N 1363. A
 403. ἀλλ' οὐδὲ, ne quidem, N 1396.
 ἀλλὰ, ἰgitur, age ἰgitur, quare age, Π
 539. O 216. 598. 924. Et. 426. 510.
 ἀλλ' ἦ, num? ἀλλ' ἦ, profecto, sane,
 A 749. 928. A 1111. ubi vide not.
 ἀλλ' ἦ, nisi, Et. 476. Σ 984.
 ἀλλαντοπωλίη, I 1242. 1246. 1398.
 ἀλλαντοπόλις, I 143. et passim in ea-
 dem fabula.
 ἀλλῆς, ἀλλῆντος, I 161. A 146.
 ἀλλῆ, aliō, Ek. 913.
 ἀλλοκοτος, Σ 47. ἀλλόκοτος νόσος, Σ 71.
 ἀλλότριος, B 481. 1048.
 ἀλλως, frustra, I 11. Et. 1113.
 ἀλλως τε, aliōqui, O 290.
 ἄλυσθαι, Σ 1515.
 ἀλοῦν μητέρα, matrem verberare, B 149.
 pro πλανᾶν, O 2.
 ἀλοκίζεῖν, Σ 850.
 ἀλοξ pro ἀλλαξ, O 234.
 Ἀλόπη, nom. propr. O 559.
 ἄλοπος, ἡ, ἦ, A 736. 737.
 ἀλοργίς κατ' ἄσπαστος, I 967.
 ἄλουτος, I 1061. A 280. 881. ἄλουτος
 λίμνη, O 1554.
 ἄλοχος, A 1286. B 1050.
 ἄλως, τὸ, O 1149.
 ἄλυτον, Σ 111.
 ἄλυκος, Neptuni epitheton, A 403.
 Ἀλυκὸν πῆλον, O 1121.
 ἄλφισα, Π 219. 628. N 106. et passim.
 ὠφιλίη πρὸς τάλφισα, N 648. μετρίη
 τάλφισα, I 1009. ἀλφισον ἄσπεριν, Et.
 636.
 ἀλφισμασίδες, N 640. Ek. 424. O 491.
 ἀλφισπάλως τὰ, Ek. 686.
 ἀλῶ, ἀλῶς, ἀλῶ, aor. 2. verbi ἀλίσκομαι,
 A 662. Et. 1234. B 594. Π 481. Σ
 893. Ek. 287. ἄλῶναι, O 790. ἄλῶνς,
 N 1079. Σ 1177.
 ἀλωπικιδεύς, Et. 1067.
 ἀλωπικίζεῖν, Σ 1241.
 ἀλωπίων, I 1076. 1078.
 ἀλώπηξ, O 652. Et. 1190.
 ἀλώσομαι, passive, condemnabor, Σ 893.

ἄμα, N 292. O 855. cum dativo, O
 148. B 521.
 Ἀμαθῆς, A 678.
 ἄμαθῆς, N 135. I 193. ἀμαθίστην καὶ
 σαφίστην, B 1445.
 ἄμαθῶς, A 1117.
 ἀμαλδόνισθαι, Et. 380.
 ἀμαθῆς ἀλλότριον, I 392.
 ἄμαξ, Π 1014.
 ἄμαξίς, N 864. 880.
 ἄμαξουγός, I 464.
 ἀμακράνιν τῆς ὁδοῦ, Π 961.
 ἀμαρυγή, O 925.
 ἄμα τῷ λύχνῳ, Σ 246.
 ἀμαυρόδωτος, O 685.
 ἄμαχος, A 253. ἀμαχῶντος, A 1014.
 ἀμαῶτα, Dor. pro ἀνάσσει, A 732.
 ἀμβροσία, I 1095. A 196. ἀμβροσίαν σι-
 τίσθαι, Et. 724. λείχην, Et. 854.
 ἀμβροσία μίλη, O 749. ἀμβροσίαι Κάρι-
 τος, O 1320.
 ἀμύροτος, O 1749.
 ἀμίγαστος, O 1049.
 Ἀμιψίας, B 14.
 ἀμίλιχιν τοῦς ζῆνους, I 326.
 ἀμίλις, Π 516. N 939. ἀμίλι, A 172.
 A 368. et passim adverbialiter.
 ἀμινθός, O 686.
 ἀμ' ἰμοῖ, B 512.
 ἀμῖς, Dor. pro ἡμῖς, A 1162. ἀμῖν pro
 ἡμῖν, A 1081.
 ἀμῖ, pro ἡμῶς, A 1099. ἄμμι, A 1265.
 ἀμῖτητος, N 264.
 ἄμν, O 1145. Et. 299. 426.
 ἀμνησίση, A 608.
 ἄμης, πτος, Π 999.
 ἀμνηχάνιος, O 475.
 ἀμνηχάνιος, B 1429. I 759.
 ἄμμιλα, I 556.
 ἀμμιλλᾶσθαι, Et. 950.
 ἀμῖς, B 544. Σ 807. 935.
 Ἀμμων, Jupiter, O 618. 716.
 ἀμνοὶ τοῦς τρόστους, Et. 935.
 ἀμνοκῶν, I 261.
 ἀμύρογινον χροῦνιον, A 150.
 ἀμύρογίς, ἰδος, A 735. 737.
 ἀμύροτος, O 159. Σ 1074.
 ἀμυράλλιον, A 1310. B 1358.
 ἀμυτίλια κικρομῖνα, A 512.
 ἀμυτίλις, A 995. avis quaedam, O 304.
 ἀμυτίλιος, N 1119. 1124. Σ 1291. A
 183.
 ἀμυτιουγός, Et. 190.
 ἀμυτίχισθαι, indutum esse vestibus, Π
 897. A 1024.
 ἀμυτίχιν, A 1156. Σ 1153. B 1063.
 ἀμυτίχισθαι, O 1090. ἀμυτίχισθαι,
 Ek. 532. 540. Σ 1150.
 ἀμυστάμνος, Dor. pro ἀνασταμίνοιο, A 106.
 Ἀμύκλαι, urbs, A 1299.

ἄμυλος, ἡ, Et. 1195. A 1092.
 ἄμυνάθειν, N 1323. ubi vide not.
 ἄμύνειν, Π 256. Σ 197. ἄμύνειν φίλοις,
 Ek. 573. τῇ πολεμῇ, I 577. τῷ δῆμῳ,
 I 790. ἄμύνεσθαι, I 244. N 1428.
 Ἀμύνιος, nom. propr. N 31. 686. et
 saepe in eadem fabula, Σ 74. 1267.
 ἄμύνιος θυμῶς, I 570.
 ἄμύνειν τὸ πρῶτον ἰσθῶν, A 661.
 Ἀμύνων, nom. propr. Ek. 365.
 ἄμυσος, A 1229.
 ἀμφήκης γλώσσα, N 1160.
 ἀμφιδόμια, A 757.
 ἀμφίνυμι, Π 936. ἄμφισμῖνος, Σ 1172.
 Ek. 879. 1057. O 91.
 ἀμφιδόμια Ἐρως, O 1737.
 Ἀμφιδόμος, nom. propr. A 46, 47. 129.
 ἀμφιδόμοιοι χεῖλαι, B 679.
 ἀμφιδόμοιοι, I 882.
 ἀμφιστολῆ, B 1238.
 ἀμφιστολίζεῖν, O 235.
 Ἀμφίον, O 1247.
 ἀμφορέδιον, Et. 202. Ek. 1119.
 ἀμφορέτις, Π 807. ἀμφορέτις νηπιμένιοι, N
 1203.
 ἀμφορέτις, Et. 1299.
 ἀμφορέτις, O 429.
 ἀν, ἰάν, ἦν, εἰ, cum subjunctivo con-
 struuntur, O 693.
 ἀν eleganter genitivus, O 196. B 572.
 581. N 1396. A 218.
 ἀν, potentiale cum pres. indicativi, Π
 885. I 1131. A 873. Cum fut. indi-
 cativi, N 465. 1157.
 ἀν, potentiale a librariis male omissum,
 A 301. O 593. B 81. 428. 541. 866.
 1195. Π 374. 511. Ek. 82. 255.
 484. 772. 857. O 956. Σ 709. 1431.
 Et. 137.
 ἀν, potentiale male verbo adhaerens tan-
 quam propositio, Π 453. Ek. 57. A
 384. 912. Σ 269.
 ἀν, a librariis mutatum in ἀν, A 1036.
 O 344.
 ἀναβάδην, A 399. 410. ἀναβάδην ἀνα-
 παύομαι, Π 1123.
 ἀναβῆται, I 119.
 ἀναβάλλομαι, differo, Ek. 983. N 1139.
 rejicio vestem, Ek. 97. induo, Σ 1132.
 1135. 1152.
 ἀναβάλλομαι, de canentibus, Et. 1269.
 ἀναβῆται, B 177.
 ἀναβῆται, Π 95. 117. 126. suspicere,
 sursum cernere, Π 676. N 346.
 ἀναβῆται, Π 639.
 ἀναβῆται, exordium, O 1385. 1386. Et. 830.
 ἀναβῆται, Ek. 453.
 ἀναβῆται, B 553.
 ἀναβῆται, Dor. pro ἀνασταμίνοιο, A 1065. Et. 1197.
 ἀνάγειν ἐπὶ σκίλος, O 383.

ἀνάγειν, e portu solvere, A 607.
 ἀναγύσαι, N 523.
 ἀναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω, lego, legom, B
 52. I 118. 1011.
 ἀναγκάω, Eι. 334.
 ἀνάγκη με πιίξει, N 437. ἀνάγκη με 'ε',
 Eκ. 1006. 1029.
 ἀναγιγνώσκω, agnoscere, B 557.
 ἀναγυζών, N 945.
 Ἀνάγκη, nom. propr. A 68.
 Ἀναγκυροστέθιν, A 67.
 ἀναδύει τινα ἰσχυρίαν, Π 764. τοὺς υ-
 κῶντας, Π 589.
 ἀναδύειν, B 1106.
 ἀναδιδάσκω, Π 563.
 ἀναδύειν, refugere, B 860.
 ἀναζήτιον, A 26.
 ἀναίδια, N 1236. I 409.
 ἀναίδη. λόγοι ἀναίδων ἀναίδετοι, I 384.
 ἀναιδύειν, I 397.
 ἀναίδω, Eι. 48.
 ἀναίσχυοντι, A 460. © 708.
 ἀναίσχυοντι, © 702.
 ἀναίσχυοντι, N 909. B 465. © 531. A 490.
 ἀνακάπτω, O 579.
 ἀνακραννύειν οἶνον, B 511.
 ἀνακίειν. τάδε πᾶντ' ἐπί σοι ἀνάκωμαι,
 O 637.
 ἀνακροῦντι, Π 585.
 ἀνακογχυλάζω, Σ 589.
 ἀνακοινῶν τινί τι, A 1177. ἀνακοινῶσαι,
 N 470.
 ἀνακοιλίζω, © 1174. ubi vide not.
 ἀνακοιλίζω, Eκ. 431. © 511. Σ 1311.
 ἔξ ἴνδ' ἰσχυροῦ, I 670.
 Ἀνακροῦν, © 161.
 ἀνακροῦντι, I 651. Σ 1314. ἀνακροῦντι
 τῷ χεῖρι, Π 739.
 ἀνακοινῶσαι πρῶτον, Σ 399.
 ἀνακοιλῶν, Π 302. 309. A 671.
 ἀνακροῦντι, B 1068.
 ἀναλαμβάνω, O 449. I 632.
 ἀναλῆθι, Σ 1045.
 ἀναλίπκω μᾶλλον, © 1131. ἴση πολλὰ,
 A 467. ἀναλίπκω τῶν σαυτοῦ, I
 913. ἀναλῶν, Π 248. ἀναλώσας, Π
 381. ἀναλῶν οὐκ ἰβίζω, I 915.
 ἀνάλλω, A 668.
 ἀναλῶν, Eι. 1073.
 ἀναμῆσθαι, Σ 783.
 ἀναμῆσθαι, N 676.
 ἀναμῆναι, expecto, B 175. Π 1100. Σ
 775. Eι. 723.
 ἀναμῆναι, B 1084.
 ἀναμῆσθαι γῆν, N 203.
 ἀναμῆσθαι, Eκ. 552.
 ἀναμῆσθαι ἑαυτὸν, B 592.
 ἀναμῆναι, A 126.
 ἔναξ Ἀπολλων, Π 438. ἔναξ Ἑρακλῆος, A
 94. ἔναξ Ἰσπανία, Π 748. N 264. Σ 875.

ἀναπαύειν, I 1099.
 ἀναπαύω, I 504. Eι. 735. O 684.
 Anapaest. tetram. caesuram non habent
 post quartum pedem, B 369. 1019.
 Π 532. 583. I 1324. O 481. 600.
 A 645. Anapaesti solutos amant pe-
 des, Eκ. 518.
 In anapaesticis tetram. syllaba catale-
 ctica anapaesto semper subjicitur,
 © 56. Σ 349.
 Pes anapaestus in paribus locis senarii
 comici versum quandoque modulatio-
 nem facit, B 286. 772. 1475.
 Anapaestus post tribrachyn versum mi-
 nus modulatum facit, © 730.
 ἀναπαύω, B 113. 185. 195.
 ἀναπαύω, Π 695.
 ἀναπαύω, N 96. I 68. 473. ἀναπαύειν
 τινὰ χεῖρα, Eι. 622. ἀναπαύω, Π
 507. ἀναπαύω, Σ 101. τὴν
 οὐκ ἰσχυρὴν ἀναπαύω, O 460.
 ἀναπαύω, A 1007.
 ἀναπαύω, N 875.
 ἀναπαύω, © 585. 1045.
 ἀναπαύω, Eκ. 543.
 ἀναπαύω, B 566.
 ἀναπαύω, N 1043.
 ἀναπαύω, N 627.
 ἀναπαύω, I 357.
 ἀναπαύω, expecto, O 1621.
 ἀναπαύω τινα λόγους, O 1449. ἀναπαύ-
 ων πᾶν τὸ σῶμα, A 669. ἀναπαύω-
 σαι, O 433. 1439. 1445.
 ἀναπαύω, Eι. 693.
 ἀναπαύω, N 908.
 ἀναπαύω, Σ 17.
 ἀναπαύω, I 626.
 ἀναπαύω εἰς τὸν οὐρανόν, Eι. 70.
 ἀναπαύω, Eι. 890.
 ἀναπαύω, A 347.
 ἀναπαύω, Σ 61.
 ἀναπαύω, Eκ. 940.
 ἀναπαύω, © 666. B 978.
 ἀναπαύω, Eκ. 827.
 ἀναπαύω τὴν χεῖρα, Π 691. τὸ μῦθον,
 I 631. τοὺς ῥήτους, Σ 382.
 ἀναπαύω, B 385. ἀναπαύω, A
 706.
 ἀναπαύω τὰ χεῖρα, Eκ. 268.
 ἀναπαύω, © 985.
 ἀναπαύω, ἡσυχάζω, N 1363. 1373.
 I 537. A 709.
 ἀναπαύω, Π 419. 898. I 1305. A 618.
 ἀναπαύω, Eι. 1179.
 ἀναπαύω, A 141.
 ἀναπαύω, Eκ. 1020.
 ἀναπαύω τὸ χεῖρι, O 622. τὸ σκεῖλον, O
 1254.

ἀνατίλλω, oriri, N 734.
 ἀνατίθειν, dedicare, consecrare, I 849.
 Π 844. 1089. imponere. ἀνατίθειν
 τινα ἐπὶ κρημνῶν, Π 69. ἀνατίθειν ἄ-
 χθος, I 1056. ἀνατίθειν τινα πρᾶγμα,
 negocium alicui committere, N 1453.
 ἀνατίθειν, Eι. 1035.
 ἀνατίθειν τὸ δῶμα, A 1149.
 ἀνατίθειν, A 983. Eι. 901.
 ἀνατίθειν, B 944.
 ἀνατίθειν, Π 723.
 ἀνατίθειν, I 311.
 ἀνατίθειν μετὶ τὸν οὐρανόν, O 745. ἀνατίθειν
 τινὰ, I 950. ἀνατίθειν, © 460.
 ἀνατίθειν, O 1625. ἀνατίθειν, O 840.
 ἀνατίθειν, O 916.
 ἀνατίθειν, Ἀμφ. 6. ἀνατίθειν, i. c.
 τυφλῶν, A 1099.
 ἀνατίθειν, B 427. Eκ. 979.
 ἀνατίθειν, terre, Σ 670.
 ἀνατίθειν, Phan. 4.
 ἀνατίθειν, N 410.
 ἀνατίθειν, I 641.
 ἀνατίθειν, O 502.
 ἀνατίθειν, A 791.
 ἀνατίθειν, © 994.
 ἀνατίθειν εἰς τοὺς οὐρανούς, Π 1208.
 ἀνατίθειν, Π 191.
 ἀνατίθειν, Π 521. 522. © 318. I
 1030.
 ἀνατίθειν, A 517.
 ἀνατίθειν, B 609.
 ἀνατίθειν, Eι. 498. ubi vide not.
 ἀνατίθειν, © 392.
 ἀνατίθειν, signum, statua, Eι. 1183.
 ἀνατίθειν, © 1204. I 599. Σ 153. 450.
 ἀνατίθειν, Σ 1090. ἀνατίθειν, I 81.
 ἀνατίθειν, Eκ. 149.
 ἀνατίθειν, B 1264.
 Ἀνατίθειν, nom. propr. Σ 1187.
 Ἀνατίθειν, B 53. © 1012. 1070.
 ἀνατίθειν, Eκ. 676.
 ἀνατίθειν, B 370.
 ἀνατίθειν, Σ 369. ubi vide not.
 ἀνατίθειν τῆς βοῆς, Eι. 318.
 ἀνατίθειν, O 1084. Σ 1497. A 11. Eι.
 450.
 ἀνατίθειν στεφάνου, coronas noctere, A.
 1006.
 ἀνατίθειν, Σ 13.
 ἀνατίθειν, Π 591.
 ἀνατίθειν γλώσσα, B 827.
 ἀνατίθειν, A 687. Eι. 307.
 ἀνατίθειν, N 404. ἀνατίθειν, O
 1396.
 ἀνατίθειν, O 697.
 ἀνατίθειν, interrogo, Eκ. 57. N 144. Eι.
 695. 745.
 ἀνατίθειν εἰς ἀγρόν, Eι. 586.

ἀνατίθειν, O 1562.
 ἀνατίθειν, Π 499.
 ἀνατίθειν, Π 738.
 ἀνατίθειν, I 1268. Eι. 1097.
 ἀνατίθειν, © 948. ἀνατίθειν, Σ
 1326.
 ἀνατίθειν, A 668.
 ἀνατίθειν, © 486. N 982.
 ἀνατίθειν, pro aliquis, N 1214. item eo sensu
 quo gallice dicimus, par là vous devien-
 dret un homme, N 823. I 1255. ἀνατίθειν
 primam quandoque producit, Σ 269.
 ἀνατίθειν, O 474.
 ἀνατίθειν, N 897. 962. I 530.
 ἀνατίθειν, A 369.
 ἀνατίθειν, A 992.
 ἀνατίθειν, B 449.
 ἀνατίθειν, O 1093. ἀνατίθειν, B 351.
 ἀνατίθειν, B 1389.
 ἀνατίθειν, N 1027.
 ἀνατίθειν, Π 807. B 1150.
 ἀνατίθειν, B 441.
 ἀνατίθειν, A 340.
 ἀνατίθειν, I 780.
 ἀνατίθειν, Eι. 1156.
 ἀνατίθειν, A 34. 213. 332. ἀνατίθειν
 Περσῶν, A 348.
 ἀνατίθειν, N 947.
 ἀνατίθειν, Σ 1080. 1107.
 ἀνατίθειν, Π 416.
 ἀνατίθειν, B 1058.
 ἀνατίθειν, Σ 1179.
 ἀνατίθειν, Eι. 266.
 ἀνατίθειν, Eι. 751.
 ἀνατίθειν, Π 434.
 ἀνατίθειν, Π 538. Eι. 764. A 593. I 349.
 ἀνατίθειν, Π 561. ἀνατίθειν, N 1162.
 ἀνατίθειν, A 809.
 ἀνατίθειν, B 1462. ἀνατίθειν, B 700.
 ἀνατίθειν, N 125.
 ἀνατίθειν, ἀνατίθειν, O 1384. Vide
 not. ad O 43. 90. 1206.
 ἀνατίθειν, A 834.
 ἀνατίθειν, A 929. Σ 284.
 ἀνατίθειν, τὰ, i. c. ἀνατίθειν, N 417.
 ἀνατίθειν, A 572. ἀνατίθειν, B 530.
 ἀνατίθειν, A 518.
 ἀνατίθειν, ἀνατίθειν, Π 1102.
 ἀνατίθειν, O 1351. Eι. 207.
 ἀνατίθειν, Eι. 100.
 ἀνατίθειν, © 1022.
 ἀνατίθειν, A 898.
 ἀνατίθειν, I 1344.
 ἀνατίθειν, O 602. Eι. 372.
 ἀνατίθειν, Π 415. ἀνατίθειν, B 850.
 ἀνατίθειν, B 1072.
 ἀνατίθειν, A 527.
 ἀνατίθειν, © 722.
 ἀνατίθειν, A 326.

ἀνταποδοθῆναι, N 293.
 ἀνταρξίη, I 540.
 ἀνταρξίης κόρα, Θ 902.
 ἀντικαθίζω, Σ 1311.
 ἀντιπῆν ὑπὲρ τινος, Θ 545.
 ἀντισηφίαι, A 654.
 ἀντικαλίπτω, A 527.
 ἀντισηφίαι, B 1042.
 ἀντισηφίαι, A 230.
 ἀντισηφίαι, I 733.
 ἀντισηφίαι, Ek. 249. N 1079. A 702.
 ἀντισηφίαι, Π 102.
 ἀντισηφίαι τινος, A 1121. τῶν θυρῶν,
 A 161. τῶν πατρῶν χρημάτων, O
 1638.
 ἀντισηφίαι, B 202.
 ἀντισηφίαι, I 767.
 ἀντισηφίαι, Π 103. 444. N 110. I 109.
 ἀντισηφίαι, N 472.
 ἀντισηφίαι, Σ 1410.
 ἀντισηφίαι, O 1231.
 ἀντισηφίαι, N 776.
 Ἀντισηφίαι, nom. propr. Θ 898.
 ἀντισηφίαι, Π 784. B 126. I 907. A
 219.
 ἀντισηφίαι, proptus, omnino, Π 134. 328.
 384. O 962. Θ 442. ταυτὰ ἀντισηφίαι
 ἴμαι πῆσαι, Ek. 339.
 ἀντισηφίαι, Ei. 613.
 ἀντισηφίαι, Ei. 485. τῶν θυρῶν,
 B 777. 787. τῆς φλογος, Θ 242.
 ἀντισηφίαι, A 806. B 878. I 930.
 Ἀντισηφίαι, I 1044.
 ἀντισηφίαι, N 1173.
 Ἀντισηφίαι, Ek. 392.
 ἀντισηφίαι, Σ 1453.
 Ἀντισηφίαι, nom. propr. N 1022. A
 1150.
 ἀντισηφίαι, Θ 362.
 ἀντισηφίαι, A 818.
 ἀντισηφίαι, Θ 17.
 ἀντισηφίαι, Θ 822.
 ἀντισηφίαι, B 365. 1027. Ei. 739.
 ἀντισηφίαι, A 528.
 ἀντισηφίαι, Ei. 492.
 ἀντισηφίαι, A 967.
 ἀντισηφίαι, B 816.
 ἀντισηφίαι, I 353.
 ἀντισηφίαι, Ei. 134. 626.
 ἀντισηφίαι, N 1424.
 ἀντισηφίαι, I 813. 818.
 Ἀντισηφίαι, nom. propr. Σ 1270. 1301.
 ἀντισηφίαι, Ek. 423.
 ἀντισηφίαι, O 218.
 ἀντισηφίαι, I 434. Ei. 17. 18.
 Ἀντισηφίαι, O 977. 1155. ubi e vett. editt.
 legendum ἀντισηφίαι, pro quo male in-
 terpresit ἀντισηφίαι.
 ἀντισηφίαι, Θ 55.
 ἀντισηφίαι, Θ 1039.

ἀνταρξίη, Σ 544. 1041.
 ἀνταρξίη, B 649. participium ἀνταρξίη cum
 imperativo junctum, valet cito, celeriter,
 Π 229. 349. 648. 974. N 181.
 506. 1253. I 71. 119. A 570. Σ 202.
 398. 847. 1159. ἄνω, ἄνω, cum
 participio itidem redditur per cito, ce-
 leriter, Π 413. O 241. Σ 1168.
 ἀνταρξίη τι, consequi aliquid, Π 196.
 ἀνταρξίη, Σ 587.
 ἀνταρξίη, N 103. 363.
 ἀνταρξίη, I 607.
 ἄνω καὶ κάτω, I 866. A 21. A 709. ubi
 excudi debuit: ποῖ μ' ἄνω, περι-
 πατιν τ' ἄνω κάτω.
 ἀνταρξίη, O 1715.
 ἀνταρξίη, gloria patria, Θ 859.
 ἀνταρξίη, obscurum nomen, A
 834.
 ἀνταρξίη, si pro
 merito tractaretur, O 1223.
 ἀνταρξίη, I 506.
 ἀνταρξίη, τί σοι ζῆν ἄνω; N 1074. ζῆν οὐκ
 ἄνω ἡμῖν, si μή—O 548. ἄνω ἔστι, con-
 venit, par est, I 616. ἄνω Ἑλλάδι,
 A 8. σὴ πάλω, A 205. παντός ἔστι
 ἄνω, O 797. ἄνω ἴμαι πηληγῆς λαοῖν,
 Ek. 324. ἄνω, de re villis pretii, I
 645. 672. Σ 491.
 ἀνταρξίη, I 182. 342. 576.
 ἀνταρξίη, Ek. 106.
 ἀνταρξίη, O 457.
 ἀνταρξίη, Ei. 836. 837.
 ἀνταρξίη, B 1028.
 ἀνταρξίη τὸν ἴσον, N 32. σιαυτὸν ἰσοῦν,
 B 833. ἀνταρξίη μακαρίαν, I 1151.
 ἀνταρξίη, Ei. 1053.
 ἀνταρξίη, A 169.
 ἀνταρξίη, cruciari, agnitudine adficere,
 Σ 686. suffocare, N 1385. Ei. 796.
 ἀνταρξίη, suspendere se, N 780. suf-
 focari iadid, vel dolore, N 988.
 ἀνταρξίη, O 1502.
 ἀνταρξίη, N 1150.
 ἀνταρξίη, N 729.
 ἀνταρξίη, ἀνταρξίη, A 539. Ek. 818.
 ἀνταρξίη τινά τινος, facere, ut aliquis
 ab aliquo obscedat, Ek. 1046. ἀνταρξίη
 λάττω τινά τινος, Ei. 920. τῆς ὀ-
 φθαλμίας, Π 115. ἀνταρξίη ἂν κα-
 λῶς τὸ μισθῶν, Ei. 563. ἀνταρξίη
 τινά, abire, discedere, Σ 484. Π 66.
 N 1194. ἀνταρξίη ἀπαλλάττω, im-
 prunc abire, Π 271. ἀνταρξίη ἀπαλλάττω
 παραμάτω, Ei. 293. κακῶν, Ei. 303.
 A 201. δυσκόλου βίου, Π 263. πονη-
 ρῶν τρώων, Σ 504. ἀνταρξίη τις
 συμμάτω, missa facientes, Π 316.
 ἀνταρξίη, Ek. 902. ἀνταρξίη, Θ 192.
 ἀνταρξίη τὰς μῦσαι, Σ 597.

ἀνταρξίη, B 506.
 ἀνταρξίη, Ek. 1121.
 ἀνταρξίη εἰς τόπον, A 13.
 ἀνταρξίη, Π 111. 206. Θ 515. 550.
 ἀνταρξίη, O 183. 342. Σ 1129. A 307.
 ἀνταρξίη, A 279.
 ἀνταρξίη, Ei. 1036.
 ἀνταρξίη, Π 388.
 ἀνταρξίη, I 921.
 ἀνταρξίη, B 1241.
 ἀνταρξίη, A 244. Ei. 1056.
 ἀνταρξίη ἄγων, sejunare, N 621.
 ἀνταρξίη, Θ 558. A 146.
 ἀνταρξίη, B 369. I 1072.
 ἀνταρξίη, O 26. ἀνταρξίη, B 984.
 ἀνταρξίη, Π 88.
 ἀνταρξίη, abido, Π 70. ἀνταρξίη, abidimus,
 Σ 255.
 ἀνταρξίη, Ei. 306. A 778.
 ἀνταρξίη, O 119.
 ἀνταρξίη, A 869.
 ἀνταρξίη, pro ἀνταρξίη. Inde ἀνταρξίη,
 A 1001.
 ἀνταρξίη, futurum Att. pro ἀνταρξίη,
 Ek. 688. vide not. ad B 202. 298.
 ἀνταρξίη, A 374.
 ἀνταρξίη, N 3. 393.
 ἀνταρξίη, O 1154.
 ἀνταρξίη, animum despondere, A 163.
 ἀνταρξίη, B 839.
 ἀνταρξίη, N 156.
 ἀνταρξίη, abire. ἀνταρξίη, i in malam rem,
 Ei. 1294. N 783. Ek. 1029.
 ἀνταρξίη, N 1216.
 ἀνταρξίη, O 893. 948. A 689. 691.
 ἀνταρξίη, Θ 714.
 ἀνταρξίη τὴν βίαν ἀπὸ κάκους, Ei. 162.
 ἀνταρξίη, abstinere, A 146.
 ἀνταρξίη, Π 910.
 ἀνταρξίη, A 699.
 ἀνταρξίη, A 1136. A 161. Ei.
 903.
 ἀνταρξίη, percolare, B 943.
 ἀνταρξίη, O 110.
 ἀνταρξίη, N 974.
 ἀνταρξίη, abire, Σ 458.
 ἀνταρξίη, B 1447.
 ἀνταρξίη, A 770.
 ἀνταρξίη, B 1443. 1444.
 ἀνταρξίη, Αναγ. 11.
 ἀνταρξίη, Π 1158. ἀνταρξίη λέγει, A
 1152.
 ἀνταρξίη, A 873. Σ 558.
 ἀνταρξίη, Ei. 758. Σ 1035.
 ἀνταρξίη τὴν οὐσίαν, Ek. 811.
 ἀνταρξίη, Σ 1163.
 ἀνταρξίη εἰς τὸν ἀγῶνα, A 32.
 ἀνταρξίη, Ek. 726.
 ἀνταρξίη, O 498.
 ἀνταρξίη τὸν ἴσον, Ei. 678.
 VOL. III.

ἀνταρξίη, O 1066.
 ἀνταρξίη, verberibus cadere, Σ 1286. ubi
 mendose ἀνταρξίη. Vide in δαίρω.
 ἀνταρξίη, Σ 983.
 ἀνταρξίη, reddo, officio, Π 210. μισ-
 θηροτάτους ἀνταρξίη, B 1011.
 ἀνταρξίη, A 739. 740. 953.
 ἀνταρξίη, B 48. N 371. νους παρὰ ἀνταρξίη,
 I 1120.
 ἀνταρξίη, reddere, B 270. Θ 748. N
 1246.
 ἀνταρξίη, vendere, B 1235. A 817.
 830. I 394. Σ. 169. 172. Ei. 1205.
 1237. 1259. O 17.
 ἀνταρξίη, aufugere, A 719. Θ 711.
 B 468. Σ 1310.
 ἀνταρξίη τὸν ἐκ τῆς οἰκίας, N 1296.
 ἀνταρξίη, O 712. Ek. 668. 670.
 ἀνταρξίη, Π 930. B 715. ἀνταρξίη
 τὰς ἱκέτους, Σ 1158. vestes exuere,
 B 641. ἀνταρξίη, exire, Θ 214. 731.
 ἀνταρξίη. ἀνταρξίη, I 284.
 ἀνταρξίη, A 158.
 ἀνταρξίη τῆς οἰκίας, N 997.
 ἀνταρξίη, Ek. 392.
 ἀνταρξίη, B 83.
 ἀνταρξίη, Ei. 1218.
 ἀνταρξίη, promulgare, O 1263.
 ἀνταρξίη, N 836.
 ἀνταρξίη, B 1108.
 ἀνταρξίη, I 20. Δραμ. 3.
 ἀνταρξίη, Σ 564.
 ἀνταρξίη ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, Σ 601.
 τὴν πόλιν μοχλοῖς, A 487. ἀνταρξίη
 τὸν πολῶν, A 423. ἀνταρξίη τι-
 να, excludere, Σ 775. ἀνταρξίη τὰς
 θύρας, Σ 334. sed suspecta est lectio.
 ἀνταρξίη, B 1340.
 ἀνταρξίη, Σ 681. Ei. 1087.
 ἀνταρξίη, Ei. 791.
 ἀνταρξίη, Σ 213.
 ἀνταρξίη, N 1125.
 ἀνταρξίη, N 1245. ἀνταρξίη, imp.
 Π 902. N 345. B 1008. ἀνταρξίη
 τινά οὐδὲ γὰρ, Π 17.
 ἀνταρξίη. Particip. ἀνταρξίη;
 A 459.
 ἀνταρξίη μῦθον, Π 343.
 ἀνταρξίη, A 1003.
 ἀνταρξίη, N 811.
 ἀνταρξίη, O 1358. ἀνταρξίη, Ek.
 496. Θ. 1008. Π 236. N 1231.
 ἀνταρξίη, B 83.
 ἀνταρξίη τὸν σπῶν, I 525.
 ἀνταρξίη, O 673.
 ἀνταρξίη, O 1467.
 ἀνταρξίη, A 968.
 ἀνταρξίη, delabor, A 678.
 ἀνταρξίη, N 1253.
 ἀνταρξίη, ἀνταρξίη τὸν ὄφθαλμόν, A
 C

1027. ἀπολιπὼς ἄπαντα, Π 857.
futur. ἀπολιπὼ, Π 65. 68. ἀπολιπύμαι,
N 792. κἀκίστ' ἀπολιπύην, B 579. A
151. 476. ἀπολιπύμην κἀκίς, A 865.
κἀκίστ' ἀπολιπύμην, A 924. κἀκίς
ἀπολιπύμην, A 952. κἀκίς ἀπόλοις, O
85.
Ἀπόλλων, Π 81. B 659. O 516. ἀποτρέ-
σαις, Π 359. 854. Σ 161. Λύσις, I
1240. ἰατρὸς, O 534. χρυσεόλαβος, O
315. ἰδύρα, O 969. μαντίος, O
722. ἰαίεργος, O 972. φαρμική, B
232. δ' Ἀρύκλαις σίς, A 1299.
ἀπολογιεύσθαι, Σ 778. 816.
ἀπολύειν, Attice pro ἀπολύειν. Inde ἀπί-
λου, Σ 118.
ἀπολύειν, absolvere, Σ 933. 992. 1000.
ἀπομαρτυρία, I 414.
ἀπομαρτυρεῖσθαι Ἀχαιῶν, I 819. ἀπο-
μαρτυρήσθαι, B 1040.
ἀπομαρτυρία, Σ 5.
ἀπὸ σμικρῆς διαπάνης, modico sumtu, I
533. ἀπὸ σμικροῦ, idem, Π 377. ἀπὸ
μικρῶν δωκιμασίων, I 788.
ἀπομύνηται τοῖς θεοῖς, I 424. N 1232.
ἀπομύνηται, A 903.
ἀπομύνησθαι, A 695. 706. ἀπομύνησθαι
τὴν ἑρῆν, Σ 560.
ἀπομύνησθαι, I 910.
ἀπομύνηται, Σ 608.
ἀπομύνησθαι, Σ 1217. O 1163.
ἀπομύνηται, A 616.
ἀπομύνηται, I 709.
ἀπομύνηται, O 215. 1043.
ἀποπαύειν, Π 1184. Ek. 354. ἰσοπῶν
ἀποπαύειν, Ek. 851. ἀποπαύειν,
Ek. 326.
ἀποπαύειν, A 81.
ἀποπαύειν τῆς γνώμης, N 477. ἀπο-
παύειν τινος, B 648.
ἀποπαύειν, O 1156.
ἀποπαύειν τινὰ, Π 12. N 1244.
ἀποπαύειν, Π 699. B 10. Σ 394. I 639.
ἀποπαύειν, O 1369.
ἀποπαύειν, B 126.
ἀποπαύειν, ἀπέχεσθαι, de pedestri itinere,
B 1480. Γήρ, 12.
ἀποπαύειν τὰς γνώμης, Σ 948.
ἀποπαύειν, A 218.
ἀποπαύειν, Σ 1039. 1134. I 893. N
1389. 1504.
ἀποπαύειν, O 245.
ἀποπαύειν, B 1227.
ἀποπαύειν, ἀποπαύειν, O 90. Ek. 1121.
ubi legendum ἀπίστω.
ἀποπαύειν τι, Ei. 528.
ἀποπαύειν δόξης, I 1285.
ἀποπαύειν, I 697.
ἀποπαύειν, A 203.
ἀποπαύειν, Ek. 664. ἀποπαύειν, Π 531.

ἀπορία, B 1465. σοφῶν ἀνδρῶν, B 806.
ἄπορος, N 629. τὸ ἄπορον, N 703. ἄπορον
περίγματα, Σ 1474.
ἀπόρησεν, I 648. τὰ πόρημα, B 362. I
232.
ἀπορήσας Ἐρινόν, A 812.
ἀπορῶν τὸν λύχρον, Π 668.
ἀπορῶσθαι λύπης, B 346. τὸ γῆρας, A.
670.
ἀπορῶσθαι, B 703. 833.
ἀπορῶσθαι, Σ 160.
ἀπορῶσθαι, O 1032. 1258. Σ 460. τοῖς
ῥήτορας, I 60. ἀπορῶσθαι τὸν γίλαν,
B 45.
ἀπορῶσθαι ἀπὸ τοῦ φρονεῖν, B 962.
ἀπορῶσθαι, O 8.
ἀπορῶσθαι φίλων, O 312.
ἀπορῶσθαι Δωμῶν, A 1084.
ἀπορῶσθαι, Π 373. N. 487. 1072. 1305.
ἀπορῶσθαι τὰ χεῖρα, N 1464. τινὰ
τινός, O 1605.
ἀπορῶσθαι τοῦ νοῦ, N 728. 747.
ἀπορῶσθαι γνώμης, N 730.
ἀπορῶσθαι, I 580.
ἀπορῶσθαι τινος, Ei. 683.
ἀπορῶσθαι, A 455. I 265. Ek. 279.
ἀπορῶσθαι, I 259.
ἀπορῶσθαι, A 327.
ἀπορῶσθαι τινὰ τοῦ λόγου, N 1408.
ἀπορῶσθαι, O 1576.
ἀπορῶσθαι, I 1220.
ἀπορῶσθαι, I 1219.
ἀπορῶσθαι, A 578. Ek. 724.
ἀπορῶσθαι, Π 1059. ἀργῶν, Σ 1355.
1424. εἶναι χρῶ, Ek. 45.
ἀπορῶσθαι, ulcisci, punire, O 685.
ἀπορῶσθαι, O 1203. 1214. N. 1005,
ἀπόρῶσθαι, Ek. 792.
ἀπορῶσθαι, B 367.
ἀπορῶσθαι τὰ κάλλια, I 497.
ἀπορῶσθαι, B 845. argumentis demonstrare,
Π 468. 547. A 314. ἀπορῶσθαι, N
368.
ἀπόρῶσθαι, A 1054. ἀπόρῶσθαι ἐς κόρακας, Ei.
1221.
ἀπορῶσθαι διάν, N 167. 1151. Σ 579.
ἀπόρῶσθαι, Σ 558. 562. 645. ἀπόρῶσθαι
δικῆς, N 874.
ἀπορῶσθαι τὴν φρονίδα, N 762.
ἀπορῶσθαι, Ei. 667.
ἀπορῶσθαι, Ei. 1013.
ἀπορῶσθαι, sufficere, Π 484. ἀπόρῶσθαι,
O 1603.
ἀπορῶσθαι, A 456. Ek. 890.
ἀπορῶσθαι, A 1035.
ἀπορῶσθαι, Π 817. B 490. I 572. Ei.
1231. περί τὴν κηφῶν τινος, I 910.
ἀπορῶσθαι τὸν χοῖρον, O 538. ἀπορῶσθαι
τὸν λύχρον, A 827.
ἀπορῶσθαι, A 592.

ἀσπασαί, Σ 235. ἀσπασαί, Σ 309.
ἀσπασαί, N 1007.
ἀσπασαί, I 263. ἀσπασαί τόπος, O
44.
ἀσπασαί, A 352.
ἀσπασαί φρονεῖν, I 1237. ἔργου, Ek. 581.
ἀσπασαί, accendi. Inde ἡμίσιος, Π 301.
ἀσπασαί, O 637.
ἀσπασαί, B 838.
ἀσπασαί, I 1023.
ἀσπασαί. ἀσπασαί, Σ 1085.
ἀσπασαί, A 430.
ἀσπασαί, Π 674.
ἀσπασαί, N 839.
ἀσπασαί, N 771.
ἀσπασαί, particula in senariis locum
non habet. O 248.
ἀσπασαί, particula interrogandi, O 1. 8. 260.
263. et passim in omnibus fabulis.
ἀσπασαί, O 166. Σ 664. Hoc sensu
occurrit etiam ἀσπασαί, Σ 839. O 91. et
passim.
ἀσπασαί, an, num? Π 546. 641.
ἀσπασαί, O 350.
ἀσπασαί, Ek. 977.
ἀσπασαί, N 451. ἀσπασαί, Π
1. ἀσπασαί, O 783. ἀσπασαί,
ἀσπασαί, A 764. ἀσπασαί, I
973. ἀσπασαί (εἰσὶν), difficile dictu,
Σ 1279.
Ἀργίος, Ek. 201. Ἀργίος, Ei. 475. I
466.
Ἀργίος, Σ 672.
Ἀργίος, O 1747.
Ἀργίος, εἰ, ἦ, N 53. Ek. 880. B 1498.
Ἀργίος, urbs, Π 601. I 813. B 1208.
Ἀργίος, navis. Ἀργίος, B 1582.
Ἀργίος, Τριφυλ. 4.
Ἀργίος, Π 154. 156. 158. N 756.
1249. τὰ Ἀργίος, O 600.
Ἀργίος, I 1071.
Ἀργίος, I 96.
Ἀργίος, O 274.
Ἀργίος, cum accusativo personae, Π
353.
Ἀργίος, O 696. Π 476.
Ἀργίος. Ἀργίος, μετὸν, B 1021.
Ἀργίος, O 835. ubi vide not.
βλέπειν Ἀργίος, Π 328.
Ἀργίος, nom. propr. I 1278.
Ἀργίος, I 1329.
Ἀργίος, I 570. ubi vulgata lectio opti-
ma est.
Ἀργίος, pro homine nullius pretii, N
1203.
Ἀργίος, I 1325.
Ἀργίος, A 633.
Ἀργίος, O 125.
Ἀργίος, O 806.

Ἀργίος, prandium, prima longa et in deri-
vatis, N 416. Ἀργίος, I 815. Ἀργίος,
prandium dare, prandio excipere,
O 659. I. 538.
Ἀργίος, N 1048.
Ἀργίος, nom. propr. Π 314. Ek.
647.
Ἀργίος, Ek. 129. Σ 1280. I 1281.
Ei. 883.
Ἀργίος, I 798. 801.
Ἀργίος, A 645.
Ἀργίος, A 790.
Ἀργίος, B 1403. Ei. 901. Ἀργίος, I 69.
Ἀργίος, A 70.
Ἀργίος, Ei. 415.
Ἀργίος, Σ 1225. I 786. A 980. 1095.
Ek. 682.
Ἀργίος. Ἀργίος, Σ 872.
τὰ ὑπόδημα, O 263.
Ἀργίος, N 968. Ἀργίος, I 533.
Ἀργίος, I 989.
Ἀργίος, N 730.
Ἀργίος, Π 893.
Ἀργίος, B 1034.
Ἀργίος, B 840.
Ἀργίος, B 1333.
Ἀργίος, I 802. 1202. Ἀργίος, Ek.
866.
Ἀργίος, A 331.
Ἀργίος, I 137. τὸν Ἀργίος, N 351.
Ἀργίος, Ei. 811.
Ἀργίος, A 182.
Ἀργίος, N 659. 682. Ἀργίος, Ek.
594.
Ἀργίος, A 642.
Ἀργίος, O 1309.
Ἀργίος. Ἀργίος, Σ 572. Ἀργίος, B
847.
Ἀργίος, O 125.
Ἀργίος, Dor. A 1262. Ἀργίος, A
1251. pro Ἀργίος et Ἀργίος.
Ἀργίος, B 1274. 1359. Ἀργίος, O
871. Κορινθίος, 872. Ἀργίος. Ἀργίος,
O 970. Ταυροπό-
λις, A 447. Ἀργίος, Lacon. pro
Ἀργίος, A 1262. Ἀργίος, Ἀργίος, O 320. Ἀργίος, A 1272.
Ἀργίος, nom. propr. A 675.
Ἀργίος, nom. propr. A 850.
Ἀργίος, A 71. Ek. 40. 552. O 922. Ei. 670.
679. Ἀργίος, modo, B 433. N 1149.
A 1170. Σ 11. 13. 744. 836. O 81.
jat nuc, N 726.
Ἀργίος, Π 816.
Ἀργίος, B 112.
Ἀργίος, B 658. Σ 238.
Ἀργίος, I 1094.

ἀρόστριος, Σ 855.
 ἀρόστριον, Fragm. 77.
 ἀρόστριον, N 272.
 ἀρχαία φρονίη, N 821.
 ἀρχαίος, τό, sors, N 1156.
 ἀρχαίος, μορῆς, stultus, N 984. 1357.
 1469. Π 323.
 Ἀρχιδήμος, nom. propr. B 417. 588.
 ἀρχίη, Ζεύς ἀρχὴ τῶν θεῶν, Π 130. ἡ-
 μίρα ἀρχουσα πολλῶν ἀγαθῶν, Εἰ.
 435.
 ἀρχίλος, I 164.
 Ἀρχίνομος, nom. propr. B 1507.
 Ἀρχιπύλλιμος, nom. propr. I 794.
 ἀρχὴ νία, Σ 885. ἀρχὴν ἀρχιν, Σ 557.
 619. ἀν' ἄλλης ἀρχῆς ἴσι, Εκ. 587.
 ἀρχίδιον, O 1111.
 ἀρχιτικτονίη, Δαδῆλ. 6.
 ἀρχικμαι, incipio, O 174. Εἰ. 66.
 Ἀρχων, summus magistratus Athenis, Σ
 304. 1108. 1441.
 ἀρωγὴ, B 1265. 1277.
 ἀρώματα, pro ἀροτριάσματα, Εἰ. 1158.
 ubi metri ratio ἀρώματα non admittit.
 ἀρωμαίοι μύς, A 762. pro ἀρωμαίοι, Dor.
 ἀσκαλαμίνας, B 204.
 Ἀσάνη, Lacon. pro Ἀθήνη, A 1300. Ἀ-
 σάνη, pro Ἀσπῆνη, A 980. Ἀσαναίοι,
 A 170. 1244. 1250.
 ἄσβιστος βῆθ, Εἰ. 1287.
 ἄσβολος, O 245.
 ἄσιβίη, O 367.
 ἀσιγῶς, immodic, supra modum, Π
 560.
 ἄσθινῆς, Π 258.
 Ἀσπίς, i. e. lyra, vel cithara, O 120.
 ἀσκαλαβῶντης, N 170.
 ἀσκάωντης, N 633.
 ἀσκαρῆμικτος, I 292.
 ἀσκιὴ μὴν ὕμῳ, Π 50. τὸν ἰσχυρίων
 τρέπον, Π 47. λαλιὰν, N 931.
 ἀσκιπτον, Εκ. 258.
 ἀσκητικὸς ἴσημα, A 1085.
 ἀσκιδίων, Εκ. 506.
 Ἀσκληπιοί, Π 411. 621. 636. 640. Σ
 123.
 ἀσπὸς, A 549. 1230. O 733. ἀσπὸν δαί-
 ρυν, N 442. ἀσπὸς Κρησιφωτοῦς, A
 1002.
 ἀσπυλιῶν, Π 1129.
 ἀσπυμα, A 97. B 364.
 Ἀσπύνας, nom. propr. Σ 1191. 1383.
 ἀσματοκάμπτῃς, N 333.
 ἄσμενος, Εἰ. 583. 600. 1286.
 ἄσμαι, futurum verbi ἄσθω. Activa for-
 ma ἄσθω non utitur Comicus. Σ 1228.
 A 980. Εἰ. 1267.
 ἀσπάζομαι, Π 324. 752. 1042. N 1145.
 Σ 607. O 1377.

Ἀσπασία, nom. propr. A 527.
 ἀσπασποδῆς, Σ 592.
 ἀσπῆς, Π 450. N 989. B 928. I 846. A
 58. 539.
 ἀσπῆς ἰμφαλοῖσσα, Εἰ. 1274. ἀσπῆδα ἀσπ-
 ῆθῆλιν, Σ 19. 23.
 ἄσπον, I 1306.
 ἀσπάρτος, O 169.
 ἀσπίον, Π 1150. B 5. 901. N 204. 1064.
 ἀσπινακτὴ, Εκ. 464.
 ἀσπρησθῆ, O 1746. 1748.
 ἄσπῆ, O 541.
 ἄσπῆ διατρέχων, Εἰ. 838.
 ἄσπῆς, O 32. 34. A 638. A 503.
 ἀσπράγγος, Σ 295.
 ἀσπρασθῆ, N 533. βλίστιον ἀσπρασθῆς, A
 506.
 ἀσπρασθηροῖη, Εἰ. 722.
 ἀσπρασσειν, Σ 625. A 531.
 ἀσπρασσία, I 443. Εἰ. 526.
 ἀσπράντιος, Σ 1117.
 ἀσπρονομίη, N 194.
 ἀσπρονομίη, N 201.
 ἄσπῆ, ἄσπῆς, A 33. N 47.
 ἀσπύρατος, N 1367.
 Ἀσφάλις, Neptuni epithet. A 692.
 ἄσφατῆ, ἄσφατῆ, exclamatio dolentis,
 O 223.
 ἄσφατῆται, O 1005.
 ἄσφατῆται, A 217.
 ἄσφικτος δαίμων, O 1047.
 ἀσφικταί, O 170.
 ἄσφῆς, Σ 730.
 ἀσφῆκων, Σ 730. A 181.
 ἄσφῆς, Attice ἰσφῆς, Σ 138. 841. Do-
 ribus est simpliciter ἰσφῆς, A 813.
 ἀσφῆκῶς, media semper brevi, Π 109.
 362. N. 408. 425. 1174. B 106. O
 605. 820.
 ἀσφῆκῶτατον κακὸν, Σ 1299.
 ἄσφῆς, B 692. O 766. ἄσφῆς ἴργον, O
 166.
 ἄσφῆκῶν, Εἰ. 743.
 ἀσφῆς, B 1372. A 349.
 ἄσφῆς πῶδος, ingens desiderium, Εκ.
 936.
 ἄσφῆκτος, A 568. 571. λίου μίγῆς, B
 1347.
 ἀσφῆκῶν μύρμηκος, O 100.
 ἀσφῆκῶς, N 76. O 22. B 123.
 ἀσφῆκῶς, ἀσφῆκῶς ἴχθυς, O 230. B 339.
 N 261. 743. O 1200. 1244. 1572.
 Ἀσφῆς, B 1269.
 ἀσφῆκῶς ἄλς, Σ 1521. λίμνη, O 1338.
 ἄσφα et ἄσφα saepe confusa, B 173. 925.
 ἀσφαγῆς, O 249. 297. 761. Σ 257. A
 875.
 ἀσφαλακτατῆ, vox letantis, A 1198.
 ἀσφαπατατῆ, vox dolentis, A 1190.

Ἀττικῆ, Attica regio, O 1704.
 Ἀττικῆ adjective, i. e. βραδύνοσα, A 56.
 Ἀττικῶν, Εἰ. 214. Ἀττικωνικός, Εἰ. 215.
 diminutiva ab Ἀττικῆς.
 ἀτουχίη, N 427.
 ἄττω, N 1299. Σ 120. I 485.
 αὐ, αὐ, vox canum, Σ 903.
 αὐ, contra, A 903. ἴτεμ, I 207. τινυς,
 O 703. αὐθῆς αὐ, O 552. 862. B 304.
 1077. 1234. A 854. O 59. 789. 792.
 796. αὐθῆς αὐτι, O 1326. αὐ πάλιν,
 O 434. αὐ πάλιν αὐθῆς, N 975.
 Αὐαῖνον λίθους, B 194.
 αὐγῆ, ἰσ' αὐγῆς, O 500.
 αὐθαδία, O 704.
 αὐθαδικῶς, A 1116.
 αὐθαδικῶς, B 837.
 αὐθαδῆς, B 1020.
 αὐθῆμερον, O 813. A 114. A 522.
 αὐλαξ, O 782. αὐθῆς αὐλακα τίμηνι,
 O 1400.
 αὐλία θύρα, janua vestibuli, Εἰ. 902.
 αὐλή, Σ 131.
 αὐλήματα Κερκῆς, B 1302.
 αὐλητής, A 862.
 αὐλητής, B 513. Σ 1219. A 551.
 αὐλίον, τό, A 721.
 αὐλῆς, A 752. αὐλῶν πνοή, B 154. 313.
 αὐλῶν, ὄνος, O 243.
 αὐλῶνισθαι, ηὐλῶνισθαι, Σ 638.
 αὐλῶς, senio confectus, A 585.
 αὐρα μισέτροπος, Εἰ. 945.
 αὐστῆν, A 717.
 αὐτίκα, exempli gratia; ac primo quidem;
 atque ut inde ordiar, O 151. O 166.
 378. 574. 1000. Π 130. αὐτίκα δὴ
 μάλα, Π 942.
 αὐτοδῶξ ἀργισμῶνος, A 687. ὁ αὐτοδῶξ
 τρέπος, Εἰ. 607.
 αὐτόθι, I 119. αὐτόθιν, I 330.
 αὐτόκομος λαφῆς, B 822.
 αὐτοῖ ἰσμίη, soli sumus, A 504. O 472.
 αὐτοκράτωρ, Εἰ. 359. αὐτοκράτορες πρί-
 σθῆς, A 1010. O 1595.
 αὐτόματος, Π 1190. Σ 1282. αὐτόματα
 ἀγαθῆ, A 978.
 Αὐτομῆτις, nom. propr. Σ 1275.
 αὐτομολιῆν, Π 1150. I 26. Εἰ. 451.
 αὐτόσπρηνες, B 902.
 αὐτὸς, ἴσος; κατ' ἴσχυρην, N 219. αὐτό-
 τας, ἰσισσισμῶς; Π 83.
 αὐτὸς, ἴλλυς, A 873.
 αὐτῶν, adverb. hic, illic, B 626. O 663.
 1200. Εἰ. 89. 1269.
 αὐτόφρων, ἰσ' αὐτόφρων εὐλημῆτες, Π 455.
 αὐτόχρη, A 269. O 1135.
 αὐτόχρησι, A 1082. Σ 1076.
 αὐτόχρημα, I 78.
 αὐχῆν, A 681. αὐχίνα παρασχιῆν, A 492.
 φῆμον ἔζην, N 592.

αὐχμῶν, Π 84. N 442. 920.
 ἀφαιρίη, B 518. 657. 941. A 36. 1208.
 Εἰ. 561. Π 22.
 ἀφαιρίσθαι, O 844. 935. B 526. 586.
 600. ἀφαιρίσθαι τὸν σίφονον, N 625.
 ἀφάλλομαι, N 147.
 ἀφανῆς πλοῦτος, Εκ. 603.
 ἀφανίζω, Π 741. N 759. ἀφανίζω Μού-
 σης, N 972.
 ἀφανιστῆς, I 1062.
 ἀφασία, O 904.
 ἀφαστος, A 193. 1148. O 422.
 ἀφασκῶν. ἀφασκῶνισθαι δίψη, Εκ.
 146.
 ἀφασίον, I 394. ἀφασίον φασίλους. Εἰ.
 1144.
 ἀφικτία, Attice pro ἀφικτίον, A 122.
 ἀφίλις πιδίον, I 527.
 ἀφίλιον, O 503.
 ἀφίλιον, A 1120.
 ἀφῆν, O 216. 236. 590. τὴν ἰσασθῶ-
 σαν τρέχα, Εκ. 13.
 ἀφῆν, 1321. 1336.
 ἀφῆν γίνος μακάρεω, O 702.
 ἀφῆν μῆνισθαι, O 689.
 ἀφῆν πάντα παρῆχον, Εκ. 690.
 ἀφῆν, omitto, rilingio, A 157. omitto,
 Εκ. 745. remitto debitum, condono, N
 1139. 1426.
 ἀφικταί, Π 265.
 ἀφιστάται, ad defectionem impellere, I
 238.
 ἀφῆσπλαγχτος, B 496.
 ἀφῆσ φῆν, O 1376.
 ἀφῆσ, Εκ. 1059.
 ἀφῆσθαι, N 697.
 ἀφῆσθαι, Εἰ. 1064.
 ἀφῆστος, incautus, O 381.
 ἀφῆστος, Εἰ. 1097.
 Ἀφῆσθαι, A 792. 794. A 208. Κυπροσθ-
 ναι, A 551. Παφῆς, A 556. Κεφῆσθαι
 καὶ Πάφον μῆνισθαι, A 833. Ἀφῆσθαι
 τρέσαι, Εκ. 8. εἰδὶν ἰσῆν σοι τῆς Ἀφῆ-
 σθῆς, B 1045.
 ἀφῆς, A 1257.
 ἀφῆς, I 645. 649. 666. 672. Σ 496.
 Φαληρικῶν, O 76. 77. A 901. 902.
 ἀφῆν τιμὴν περιάσται, A 640.
 ἀφῆν, Ταγην. 1.
 ἀφῆστος, N 1047. ἀφῆσται λίγος, I 757.
 ἄφῆστος, N 1320.
 Ἀφῆς, Ceres, A 709.
 ἀφῆσθαι σῆρα, B 838.
 ἀφῆν, A 103. 109.
 ἀφῆσθαι εἰς, O 156.
 ἀφῆσθαι, Σ 451.
 Ἀφῆσθαι, A 322.
 Ἀφῆσθαι, A 180. 529. Ἀφῆσθαι, O
 563.
 Ἀφῆσθαι σῆρα, B 471.

ἐχίνας, cicada, O 1095. Ei. 1159.
 ἀχνηία, ἀσπορία, Αμφ. 13.
 ἄχθωμα, Π 234. 899. Β 1481. Ν 865.
 Α 62. 1100. Εκ. 174. ἄχθισθαι ὑπὲρ
 τινος, Α 10.
 ἄχθος, I 1056.
 Ἀχιλλεὺς κρηδαί, I 819.
 Ἀχιλλεύς, Β 912. 992. 1264. 1400.
 ἄχνη, Σ 92.
 ἄχνης, Β 1553.
 Ἀχραδύσιος, nom. gentile, Εκ. 362.
 ἀχρᾶς, Εκ. 355.
 ἄχρη τῶν ἀσπῶν, Α 508.
 ἀχρῶν, ὄνος, Σ 1310.
 ἀψάλακτος, Α 275.
 ἀψήκτος κώδωνος, Α 657.
 ἀψήκτος, Σ 752.
 ἀψήκεις ἰσπῶν, Θ 53.
 ἀψυχος ψυχῶν, Β 1334.
 ἀραία, Α 23.
 ἀραὶ νεκρῶν, Εκ. 741.
 Accusativus personae pro genitivo, cum
 accusativo rei, Εκ. 1099.
 Adjectivum neutrum singulare, cum
 substantivo mascul. aut femin. etiam
 plurali, per ellipsis nominis χρέμα, Β
 1452. Εκ. 236. Π 782. et passim.
 Articulus praepositivus nunquam vice
 pronominis οὗτος vel αὐτός, nec vice
 relativi ἕ; apud Comicum occurrit, Π
 44. Εκ. 275. Ει. 968.
 Aspiratio nominis in articulum transit,
 quando fit crasis articuli et nominis:
 Ζῶπλα, Ζοῦδατος, Ζήμιση, Ζήμιτεςον, Ο
 449. Α 116. 137. 370.
 Augmentum omittitur in verbis a du-
 plici consonante incipientibus, Α 291.
 ἱερατισμίνος, ἱεραμολμίνος, ἱεραμωμίνος,
 πειρατισμίνος, Β 1113. 1160. 1388.
 Α 507.
 Augmentum verba quaedam composita tam
 a medio, quam a praepositione: κα-
 θῆναι, καθῆστο et similia, Θ 479. Ο
 495.

BABAI, Ει. 248. Α 1078. Ο 272. 610.
 βαβαιάζ, Β 63. Α 64. 1141. Ει. 248.
 βαβυλων, Ο 552.
 βαβυλ, Α 535. ἡγιῶσθαι βαβυλ, Α 254.
 βαβίξιν, Π 227. 278. βαβῶν βαβίξιν, Ο
 42. futur. βαβιόμην, Εκ. 625. 853. Π
 495. βαβιόμην, Π 90.
 βαβίσις, Π 334. Σ 1171.
 βαβιστία, Α 394.
 βαβιστιεύς, Β 128.
 βαβος, pro ὄψος, Ο 1715.
 βαβὺν ὄψος, Σ 216. βαβὺ τῆς ἡλικίας,
 Ν 514.

βαβὺς, rarius, Ν 1013. Α 2.
 βαβίξιν, Ει. 1072.
 βάβις, I 123. 124. 1003. 1004. Ο 962.
 970. Ει. 1070. 1119.
 βακτηρίον πτωχικόν, Α 448.
 βακτηρία, Π 272. Εκ. 74. 150. 276.
 543. 546. Σ 33. 1296. Α 682.
 βάκχι, Α 1312. Ν 605.
 Βακχίσακχος, I 408.
 Βακχίσιος, Α 1283. Βακχίσιος ἀναξ, Β
 1259. διασότης κισσοφόρος, Θ 988.
 Βακχίσιον, τὸ, Α 1. γλώττης Βακχίσι,
 τὰ, Β 357.
 Βάκχιον ἄμα, Εκ. 14.
 βαλανίον, Π 535. 616. 952. Β 1279. Α
 574. Ν 837. 991. 1034. I 1401.
 βαλανίου, Α 337. βαλανίου ἰανυῖ, Ει.
 1103.
 βαλανύς, Π 955. Β 710. I 1403.
 βάλανος, glans, Α 410. 413. pessulus, Σ
 155. 200.
 βαλανῶν, pessulum obdere janua, Ο 1159.
 ἀναξ. 8. metaphoric de obstructione
 alvi, Εκ. 361. 370.
 βαλάντιον, I 707. 1197. Ο 157.
 βαλαντινίτες, Β 772.
 βάλε. ἀπὸ βαλεῖν, Σ 548. ἄφες ἀπὸ
 βαλεῖν, I 1159.
 βάλλιν. Futur. Att. βαλλήσω, Σ 222.
 βάλλιν ψήγῃ, Θ 895.
 βάλλ' ἕς ἀρακας, Θ 1079. Π 782. Σ
 835.
 Βαλλήναδι βλίπιν, Α 234.
 βάμμα Σαρδιακόν, Α 112. Ει. 1174.
 χιζικηνικόν, Ει. 1176.
 βάπτισθαι βατραχίσιος, I 523.
 βαπτὸς ὄφης, Ο 287. βαπτὰ ἱμάτια, Π
 530.
 βάραθρον, Β 574. Π 431. 1109. Ν 1450.
 I 1362.
 βάρεσος, Β 724. Ν 492. Ο 199. Α 77.
 107. οἱ βάρεσος θιά, Ο 1520. βαρεσ-
 οῦτατος, Ο 1573.
 βάρεσις, Θ 137.
 βαρίσις φέγει τι, Θ 385. Β 803. Εκ. 174.
 Σ 114.
 βαρυαχὴς Ὠκεανός, Ν 278.
 βαρυέρομος πόντος, Ν 284. βαρυέρομος
 Μυσα ἀλλῶν, Ν 313.
 βαρυδαίμων, Εκ. 1102.
 βαρυδαίμωντι, I 558.
 βαρύνεται τὸ σκέλος, Α 220.
 βαρύσαμος, Β 1397.
 βασανίξιν, Β 616. 618. 625. 802. 1121.
 Εκ. 523. 748. Σ 547. Α 110. 647.
 βασανίστρια, Β 826.
 βάσανος, Θ 800. βάσανον δούνη, Θ 801.
 βασιλία, τὰ, Α 80.
 Βασιλία, Ο 1556. 1537. 1634. 1637.
 1730.

βασιλία καρποφόρος, Ceres, Β 382.
 βασιλῆος στοά, Εκ. 685.
 βασιλεύς (κατ' ἔγχρη), Rex Persarum, I
 478. Α 647. βασιλεύς ὁ μίγας, idem,
 Π 170. Α 65. Ο 486.
 βάσις χρεῖσις, Θ 968.
 βάσανος, Π 571. I 103.
 βάσανος, nomen avis, Ο 885.
 βάσκιν, pro βίαιιν, Θ 783.
 βαστάξιν, pro δοκιμάξιν, εἰρησται, Θ
 437.
 βατίς, nomen piscis, Σ 510.
 βατιδοσκίσις, Ει. 811.
 βατραχίον, genus coloris, I 523.
 βατραχίς, I 1406.
 βάττις, nom. propr. Βάττου σίλφιν, Π
 925.
 βαῦξιν, Θ 173. 895.
 βδύι, Ει. 151. δρυμόστρον γαλιῆς, Π 693.
 μηδὴν ἦστον γαλιῆς, Α 255. βδύι λιθα-
 νωτῶν, Π 703.
 βδελύττισθαι. Π 700. I 252. 1288. Α
 586. 599. βδελύττισθαι τὰς γυναίκας,
 Α 794.
 βδελυρός, Π 993. 1069. Ν 446. I 193.
 βδελυρόστρον, I 134.
 βδύλλιν, Α 354. I 224.
 βδύσις φίλος, Π 836. βδύσις φίλη, Α
 1017.
 βικουσίληνος, Ν 398.
 Βιλλεροφόντης, Β 1051. Α 427.
 Βιλλεροφόντης, nom. propr. Π 175.
 βίλιος Διός, fulmen Jovis, Ο 1714.
 βιλίσιον, Π 105. 538. 576. 595. 1149. et
 passim.
 βιλίσιον γηγινῆσθαι περὶ τινα, I 765.
 ὡ βιλίσιον, Π 1172.
 βιμικίσιον, Ο 1465.
 βιμικίξιν, Σ 1517.
 βιμικίξ, Ο 1461. 1462. Σ 1531.
 βιμικός, Β 667.
 βιμικίσιος, I 635.
 βίμια, τὸ tribunal, Π 382. Εκ. 677. ras-
 nis, I 77.
 βίπια, litera, Εκ. 684.
 βίπτιον, iussire, Εκ. 56.
 βία. πρὸς βίαν, Α 163. Β 1457. Α 73.
 βιάζομαι, Π 1092. Θ 890.
 βιβλίον, Ο 974. 976. 1057. 1288. Β 1114.
 βιβί, Β 740. Εκ. 228. 525. 1090. Ο
 560. Α 1052. Θ 35. 50. 206.
 βιβίσκιν, I 1242.
 βιβιστήν, Α 715.
 βιαδριμῶν, Ν 570.
 βίσις, facultates, opes, Π 34. victus, Π
 534. βίσις παρὶσιαι τινι, Σ 706. ἀφαιρέσθαι
 τινος τὸν βίον, Εκ. 563. βίσις γυναικίς,
 Σ 506.
 βιότιον, Π 1165.
 βίσιος, Εκ. 594.

βιωτὸς βίσις, Π 197.
 βλάβη, ἡ, Σ 1407.
 βλάβος, τὸ, Β 1151.
 βλακικῶς διακονεῖν, Ο 1325.
 βλάπτιν, Β 1064. 1428. Ο 1642.
 βλασάνιν, Α 384. Vide not. ad Π 455.
 Ν 1124. Ο 696. βλασάνι ἀπὸ τινος
 βούλιμα, Α 406.
 βλαυτίον, I 839.
 βλίμμα, Π 367. μαλακόν, Π 1022.
 βλίπτιν cum variis substantivis, aut infi-
 nitivis per cognata adverbia reddend-
 is, Ο 1169. 1671. Α 254. Ει. 1184.
 βλίσιος Ἀττικόν, Ν 1176.
 βλιφαρις, Εκ. 402. βλιφαρίδης, I 573.
 βλιφαρον, Π 721. 730. 736. 822. Β 1441.
 βληχῶσθαι, Π 293. 297. Σ 570. Ει. 553.
 βληχῶν, Α 89.
 βληχωνίας κικαδῶν, Ει. 712.
 βλμάξιν, Ο 530. βλμάξιδος, Lacon.
 pro βλμάξομαι, Α 1164. ubi vide
 not.
 βλιτιμῶμας, Ν 1001.
 βλίτιον, I 794. Α 475.
 βόπ, Π 275. βόπιν τὸν διασπῆν, Ο 60.
 βόσθαι τὴν ὑπὲρ τὸν βόαν, Ν 1154. τὸ
 πρὸς αὐτὸν βόσθ, Σ 921.
 βόσια ἤματα, Β 924.
 βόθ, res clamore digna, Π 637. βόθιν ἐσθῆ-
 σασθαι, Θ 696.
 βοδρημίη, Σ 433.
 βοδρεῖν τοῖς νόμοις, Π 914. τοῖς ἀδικουμί-
 νοις, Π 1026.
 βοιδάρον, Ο 585. Βαβυλ. 20.
 βοιδιον, Α 1036.
 βοιωτία, regio, Α 160. gentile, Α 86.
 βοιωτίαν, Α 872.
 βοιώτιον ἄδιον, Α 14. βοιώτιος, Α 1077.
 βοιωτοί, Ο 139. I 479. Α 873.
 βοιόδης, Ν 188. Εκ. 1092.
 βοιότινος, Β 295.
 βόλιτος, I 658. Α 1026.
 βομμάξ, Θ 45. βομκαλομάξ, Θ 48.
 βομκαλίσι, Α 866.
 βομκίσι, Π 538.
 βομκίσις, Σ 107.
 βορῶ, Θ 1053. κενὸς βορῶ, I 416.
 βορῶρος, Β 145. 273. Σ 259. I 866.
 βορῶροδωμος ἀπειλή, Ει. 753.
 βορῶροτάραξιν, I 309.
 βορῶσις, Ο 1399. Σ 1124. Α 922.
 βορῶσιον, Σ 265.
 βορῶσις, Ει. 38.
 βορῶσις, Ν 331. I 256. 1258. Σ 315.
 βορῶσιαι ἤματα, Ο 1099.
 βορῶσημ, Β 892. βορῶσημια, pecudes,
 Α 811.
 βορῶσημιας, Ν 536. Εκ. 955.
 βορῶ, pecudes, Ν 1427.
 βορῶροδωμος Ειρήνη, Ει. 520.

βότρυς, Β 1321. Σ 449. βότρυς τρώγιον, I 1077.
 βουδωνιά, Α 987. Σ 277. βουδωνίον τὸ νεφρῶν, Β 1280.
 βουδυντίον, Π 819.
 βούδυτος ἰσχυράς, Ο 1232.
 βουκίφαλος, Αναγ. 5.
 βουκολίον, Σ 10. decipere, Εκ. 81. Ει. 153.
 βουλία, mutus senatorium, Θ 809.
 βούλευμα, I 103.
 βουλευμάτιον, I 100.
 βουλευτήριον, I 395.
 βουλυτις, senator, Θ 803.
 βουλυτικόν, τὸ, Ο 794.
 βουλύιον, senatorium, Εκ. 444. βουλύι-
 σθαι χρῆσθαι τι, I 86.
 βουλή, Π 949. I 629. 612. Ει. 872. et
 passim.
 βούλημα, Π 493.
 βουλημίαν, Π 873.
 βουλόμαχος, Ει. 1293.
 βουλόμακται. ἴδεν τί βούλονται προμακτὸς χι-
 ζητιῶν, Εκ. 363. ἢν τε βούλη γ', ἢν τε
 μή, Α 939. Εκ. 981. τί βουλόμακται
 κατέλαβον, quo consilio occurrunt, Α
 480. 487. Iut. βουλόμακται, Π 290.
 319.
 βουλυτός, Ο 1300.
 βούνομος, Β 1383.
 βούπαις, Σ 1206.
 βούπαλις, nom. propr. Α 361.
 βούτομον, nomen herbae, Ο 662.
 βουφόνα, Ν 983.
 βραδύνιον, Εκ. 493. 1140. Σ 230.
 βραδύς, Β 1091. Ν 129. Ο 1336.
 βρασιδάς, nom. propr. Σ 475. Ει. 640.
 βραυμίαν, pagus Att. Ει. 874. βραυμίαν,
 Α 645.
 βραχία πυθίσθαι τινός, Ν 482.
 βράχιστον τοῦ λόγου, Α 713.
 βραχίον, Εκ. 267.
 βραχύνθαι, Θ 998.
 βρενθύνθαι, Α 887. Ει. 26. Ν 362.
 βρέτας, Α 262. I 51, 32.
 βρεμῶσθαι, I 835.
 βρέμιος, Bacchi epitheton, Θ 991. βρε-
 μία χάρις, Ν 511.
 βροντῆν, Ν 374. 580. Α 531. τὸ δισταστή-
 ριον βροντῆς, Σ 624.
 βροντῆ, Ν 394. χθονία, Ο 1745. μυκη-
 σαμίση, Ν 992.
 βροντοκίεμνος, Ν 265.
 βροτοί, I 601. Ει. 236.
 βροχίος, Ο 527.
 βρούν μελίτταις, Ν 45. εἴφαιον βρούντα
 μέτρων, Β 329.
 βρούν, Α 501. 367. Ο 26. Ει. 1315.
 βρούλλιον, I 1126.
 βρούν, Ν 1382.

βρουχῶσθαι, Β 823.
 βρωμῶσθαι, γινώσκω, Σ 618.
 βύβιον. χυρτίδιον σφογγίον βίδυμίνιον, Α
 463. παυδίον κρηύ βιδυμίνιον, Θ 506.
 βύβιον τὸ σέμα χροσίον, Ει. 643.
 Βυζάντιον, Ν 249. Σ 236.
 βυθός, Β 247. I 607. 609.
 βύσσα, I 104. 569. βύσσης ἔξιν, I 892.
 Σ 38. βύσσιν ἰσμή, Ει. 753.
 βυρραίτας, I 197. 203.
 βυρραίν, I 59. 449.
 βυρραδιψίον, Π 167.
 βυρραδιψίης, Ν 581. I 44.
 βυρρασαφλαγόν, I 47.
 βυρραπαλάς, I 136. 740. 832. Ει. 270.
 648.
 βύσμα, Αμφ. 4. Πρ. 2.
 βωμολόχιμα, I 902. Ει. 748.
 βωμολόχισθαι, Ν 969.
 βωμολόχος, Ν 910. Β 1085. 1321. I 1356.
 βωμολόχον τι, I 1194. βωμολόχους
 ἴπποι χαίρειν, Β 338.
 βωμῶς, Π 660. 679. πειθῆσι τὸν βωμῶν
 ἰπιδόξην, Ει. 957. βωμῶς πειρασίην,
 Α 1130. οὐ βωμῶς, οὐ πεισί, οὐδ' ἔρκος
 μίνι, Α 306.
 βωσάτω, pro βωσηάτω, Ει. 1155.
 βωστρεῖν, Ο 274. Α 959. Ει. 1146. τὸς
 δημότας, Α 685.

Γ.

ΓΑ, Dor. pro γι, Α 82. 105. 1243. et
 passim, Α 748. 860.
 γάλα ὀρνίθων, Ο 733. 1673. Σ 508. Κω-
 λακρίτου, Σ 724.
 γαλιώτης, Ν 173, 174.
 γαλή, mustela, Π 693. Α 255. Θ 559.
 Σ 363. 1182. 1185. Ει. 795. Εκ. 924.
 εἰ διχῆσθαι γαλή, Εκ. 792. ἐν κμαῶν
 γαλήν ὄρω, Β 304.
 γαμίον, Ν 42. 46. 49. 1063. Θ 412. γῆ-
 μαι γάμον, Ο 1724.
 γαμήλιον λίχος, Ο 1758. Θ 1122. γα-
 μήλιος παιών, Θ 1034.
 γαμικὴ χλανίς, Ο 1693.
 γάμος· μύρον οὐκ ἔχον γάμων, Α 943.
 γάμος ἀνοσιος, Β 350.
 γαμφηλή, I 198.
 γαμφός, Ν 337.
 γαμφώνυξ, Ο 359. γαμφώνυχις τρέπος,
 Ο 1306.
 γάνος ἀμπίλου, Β 1320.
 γανούσθαι. ἰγανάθη, Α 7.
 γάνωμα, Σ 612.
 Γανυμήδης, Ει. 724.
 γὰρ aliquando significat scilicet, nimirum:
 ut Α 379. Π 273. 376. 442. Ο
 471. Α 598. 607. Aliquando, igitur,

et sic semper in interrogatione, ut Π
 403. Ν 1179. Α 594. Εκ. 786. Ο 74.
 102. 1523. Α 489. Non redundat in
 άλλα γὰρ, sed valent istae particulae
 at enim, Π 425. ubi nugatur Scholia-
 stes, Α 463. Θ 531. 954. Α 40. 175.
 738. Σ 1114.
 γάργαλος, Θ 135. Γηροτ. 32.
 Γαργηπόδιον, c Gargello, qui pagus est
 Au. Θ 898.
 γαστριδίον, Ν 392.
 γαστρίδιον, I 273. 454. Σ 1529.
 γάστρις, gulosus, Θ 816. Ο 1604.
 γαστρώδης, Π 560.
 γάστρων, Β 200.
 γαύλος, Ο 598. 602.
 γαύρος, Β 282.
 γιγνώσκω, νύκτα, Α 641.
 γιγνώσκω, vicinus sum, Εκ. 327.
 γίτων. ἢ ἐκ τῶν γιγνώσκων, Π 435. τὴν
 ἰταίαν ἐκ τῶν γιγνώσκων, Α 701.
 Γίλα, urbs Sicilia, Α 606
 γίλας aliquando cum dativo construitur,
 ut ἰγίλασα ψολοκομασίης, I 696. ὅτις
 οὖν τοῦτοιοι γίλας, Ν 560. aliquando
 additur praepos. ἐπὶ, ut ἐπ' οἷς γίλας.
 εἰς οἱ Σιωνίται, Β 2.
 γίλιος, seu γιλίος, Π 697. Β 6. 541. Ν
 1241. Ο 99. Α 1038. γιλιώτινος, Ο
 802.
 γίλιος Μηγαρίθην κικλιμίνιος, Σ 37.
 πρῶγμα εἰς γίλιον εἰρήψαι, Σ 1260.
 ἀποσεύσαι τὸν γίλιον, Β 45. γίλιωτα
 ἐφλισκάνειν, Ν 1035.
 γιναι ἀδελφῶν, Ο 609.
 γιναιῶν, Εκ. 145.
 γίνιον καὶ κίρατος, Ο 902.
 Γειτυλλίς, Α 2. Ν 52. Γειτυλλίδης, Θ
 130.
 Genitivus pretii, Π 519. Ν 876. Α
 812. 1055. Αναγ. 16.
 γίνακα θηρών, Ο 1063.
 γινάδας, Β 179. 640. 738. Εκ. 304. I'
 240.
 γιναιῶν βούλημα, Π 493.
 γιναικοπρίπαις, Ει. 986.
 γιναικώτατον κρείας, I 457.
 γίνος, vos, Α 1257. γίνος ζουθῆ, Ο 214.
 744. πολυφάγος, Ο 1065.
 γιραῖος, scire, Α 419. γιραῖτος, νύκτα
 παῖστον, scire, I 1004. 1301. Εκ. 473.
 Α 1126. γιραῖτατος, Α 286.
 γιραῖριον φωνῆ, cum celebrare, Θ 961.
 Γεραῖστος, Neptuni epithet. I 561.
 γίρανος, Ο 1137. κρωῖσσα, Ο 710.
 γίρας πατράων, Β 1146. 1148.
 γίρας προφίτιον, Θ 113.
 Γίρας, nom. propr. Εκ. 352. Α 605.
 γιροτογωγιῶν, I 1199.
 γιρόντιον, Ν 790. I 42. Α 993.
 VOL. III.

γίρων, Π 258. Ν 129. δις παιδὶς οἱ γί-
 ροντες, Ν 1417.
 γιρωσία, Dor. pro γιρωσία, Α 980.
 γίται, Π 494. Σ 934. 1146.
 γίωσθαι τῆς θύρας, Β 462.
 γίωμα, Α 187.
 γιωματρεῖν, Ο 995.
 γιωματρία, Ν 202.
 γιωργίον πολλῆν, Εκ. 592. subaud.
 γῆν.
 γιωργίος λιός, Ει. 921. γιωργικά σκίση,
 Ει. 552.
 γιωργός, Ει. 551. Π 903.
 γηγηθῆς, Ν 853. γηγηθῆς φύσημα, Β 825.
 γῆθιον, Ει. 570.
 γῆθιον, Αιολ. 3.
 γῆθια. γίγηθα, I 1317. Ει. 335. Θ 510.
 γῆν πρὸ γῆς διώκειν, Α 235.
 γῆρας, Σ 441. ἀφίκεσθαι εἰς γῆρας, Ο
 606. τὸ γῆρας ἐκδύς, Ει. 336. ἰκκα-
 κῶ τὸ γῆρας, Α 364. ἀποσιύσθαι τὸ
 γῆρας, Α 670.
 Γηράκιον, Α 593.
 γηροσεσκύ, Α 678.
 γηρούς, Ει. 805.
 γῆρον μαλθακὸν ἵνασι, Ο 233.
 Γηροῦνης, Α 1082.
 γῆς πίδον, Ν 573.
 γῆτιον, ἀμπιλόσρασον. ἴδως βόλάνης παρ-
 οίκος πρῶτος, Β 622. Σ 496. 498. I
 677.
 γίγαρτα, τὰ, Ει. 634.
 γίγινοσθαι. τούτων γινού μοι, Ν 107. γί-
 γνι pro γίνησι, I 177. Vide not. ad
 Β 52.
 γιγνώσκω. Vide not. eandem. γινώσο-
 μαί, Ν 536. 842. ἴγνων ἠττημίνας,
 I 638.
 γλάμων, Β 588. Εκ. 254. 398.
 Γλάνης, nom. propr. I 1004. 1035. 1097.
 Γλαυκίτης, nom. propr. Ει. 1008. Θ
 1083.
 γλαυκὴ ἄλις, Β 666. γλαυκὴ λίμνη, Ο
 1339.
 γλαυκῆ, I 1093. Ο 516. Σ 1086. γλαυκῆ
 Ἀθήναξ, Ο 301. γλαυκὸς Λαριωντι-
 καί, Ο 1106.
 γλαυκὸν κῆμα, Θ 45.
 γλαυφρώτατος, Ο 1272.
 γλαυχῶ, Α 874. γλαυχῶν, Α 861. 869.
 γλίχσοσθαι, ἐπιθυμῆν, Γιωργ. 7.
 γλισχρῶς, Α 452. γλισχρότατος, Ει. 482.
 γλισχρῶν, Ει. 193.
 γλοις, Ν 449.
 γλόκις, Θ 1192.
 Γλόκη, nom. propr. Β 1344.
 γλυκῶδεμος Ἔρως, Α 551. ὕπνος, Ν 706.
 γλυκῶτερος, Ο 1342.
 γλυκῶτατος, Εκ. 1046. Α 462. 467. Α
 872.
 D

Γλώκων, nom. propr. Ek. 985.
Glossa pro voce authentica, B 874. Ek. 1073. N 1319. A 997. et passim in notis.
γλώττα βιαῖα, N 1013. εἴσορος, I 637. λίσση, B 826. ἐπισκῆσασα ἴδια τῆς φωνῆς, B 102. ἡ γλώττ' ἐμώμοκι, B 1471. Θ 276 γλώττα χωρεῖς τίμνεται, O 1705. Eι. 1060. τῶ κήρυκι τίμνεται, Π 1110. γλώττη διεξίξιν εἰ τεργῆν, O 1697.
γλωττοστασίον Σ 1283.
γλωττοστροφίδιον, N 792.
γνάθος, N 1109. 1324. γνάθου πατάσσειν, B 149. A 635. 657. θίνου, A 821. ἐπάγειν, Σ 370. μισὴν χαλκῶν ἔχειν, Ek. 818. τὰς γνάθους ἀλγίειν, Eι. 237. διαγνύειν, Ek. 852. ἀμφὸν ταῖν γνάθων ἐμάχων, Eι. 1308.
γναφίδος, Atticum, non κναφίδος, Σ 1126. Ek. 415. γναφίδιον, Π 166. ubi vide not.
γνήσιος, O 1650. 1654. 1662.
γνώμη. ὁπότινα τὴν γνώμην ἔχεισι πῆγμα sentis? N 157. γνώμην Πανδολίτιος, N 924. μεγάλη, N 169. 433. B 1039. γνώμην ἐμὴν, mea sententiā, ut mihi videtur, Σ 983. Eι. 232. Ek. 349. γνώμην προσέχειν, Ek. 600. γνώμην ἑαυτοῦ ἀναπαύειν, animum inducere, O 460. γνώμη βουλεύειν τι, O 637.
γνωμίδιον, N 321. I 100.
γνωμοτυπίος, Θ 55.
γνωμοτυπίος, I 1379.
γνωμοτυπίος μίσηται, N 952. ἄνδρες, B 877.
γνωμομαχίον, O 555.
γναῖθαι, Θ 1036.
γογγύλη, Θ 1185. μιμαγγέλην, Eι. 28.
γογγυλίον, Θ 56.
γομφίος, dens molaris, Π 1059. B 572. Eι. 34. dens clavis, Θ 423.
γομφοσαγή ῥήματα, B 824.
γοναί, Ek. 3.
γονίτις, N 994.
γόμος ποιητής, B 96. 98.
γόνυ. πάλλεται γόνυ, B 345. ὑπολύεται γόνυτα, A 216. κόπτος αἰεὶ τὰ γόνυτα, A 542. πρὸς τὸν γονάτων ἀντιβελῶσι, A 414.
Γόργασος, nom. propr. A 1131.
Γοργίας, nom. propr. Σ 421. O 1701.
γοργολόφος, εἰ, A 567. γοργολόφος, ἡ, I 1181.
γοργόνωτος κύκλος ἀσπίδος, A 1124.
γοργός, Eι. 565.
Γοργών, A 574. 1181. Eι. 561. A 560.
Γοργόνα πάλαιον, A 965. ἐπιγράφεται, A 1095. Γοργόνες ὀφθαλμοί, Eι. 810. Τεθράσιαι, B 477. Γοργόνος κέρα, Θ 1101.

γραῖα, apus, Θ 1024.
γραῖδιον trisyllabum, Θ 1194. Π 674. 688. 1095. Ek. 949. 1000.
γραῖδιον, Π 536.
γράμμα. ἐν πολλοῖς γινώσκονται γράμμασι, Π 1167. τὸ γράμμα λαχίον, Π 277. λαχούσ' ἴστιν ἐν τῷ γράμματι, Π 972. ἰσὸς ἐν ὅποιον γράμματι διπνίει, Ek. 683. ὅτι τὸ γράμμα μὴ ζῆλκυσθῆ, Ek. 687. γράμματα ἐκτίθειν, N 772.
γραμματίον, N 19.
γραμματισίον, Θ 374.
γραμματισίος, Θ 432. B 1084. N 770.
γραμμῆ, pro βολῆς, A 483.
γρασοῦσαι, Eι. 812.
γραῦς, A 797. 826. Θ 896. spuma, quae ferventi aquae superat, Π 1206.
γράψιν, πῆγερε, A 679. B 958. Ἔρωσ γογραμμίος, A 992.
γραψίδαι, dicam scribere, acc. sare, Σ 894. 907. Eι. 107. εἰ γραψάμιος, actor, accusatur, Σ 880. γράψω σε μνηρίας δραχμῶν, O 1052. suspecta lectio.
γραψίδος, Ek. 995.
γραψῆ, ἰσάγειν γραψῆν, Σ 842. φύγειν γραψῆς ἐκατονταλάντους, I 442. ἰμὲλλαι τινὰ εἰς γραψῆς, A 679. γραψῆν γράψιδαι, N 1481.
γραψοῦσαι, Ek. 32. τὸ πῆγε ἰγραψοῦσαι, A 306.
γρῆφος, Σ 20.
γρῆ, Π 17.
γρῆζιον, B 913. Π 454. 598. N 963. Σ 374. 741. Eι. 97. γρῆκτὸν, A 656.
γρῆλλῆζιον, Π 307. A 746.
γρῆπαίτας, B 929.
Γρῆττος, nom. propr. I 877.
γρῆται, O 230. 996.
γρῆτα, τὰ, Θ 110.
γρῆταχῆν, Eι. 789.
γρῆτα, A 1097. 1137. Eι. 527.
γρῆταδῆμαι, Lacon. pro γρῆταζῆμαι, A 82.
γρῆτασίον, N 417. 1002. O 140.
γρῆταστικῶς, Σ 1212.
γρῆτακὸν ἀγῶνες, Π 1163.
γρῆτα, Π 244. Eι. 686.
γρῆτακίον φύλον, Θ 786. γρῆτακίον δρῆματα, Θ 151.
γρῆτακίον, Θ 268.
γρῆτακίον, Θ 863.
γρῆτακομανίον, Θ 576.
γρῆτακόπος, Θ 192.
γρῆτακίον, Θ 414.
γρῆτακίον, Θ 792.
γρῆτακίον, εἰ, Θ 136.
γρῆτακίον, I 793.
γρῆτακίον, Δαιτ. 25.
γρῆτα, O 891.

γῶν, Dor. pro γῶν, A 155.
γῶνία, Σ 910.
γῶνισμοῖ ἰσῶν, B 956.

Δ.

ΔΑ, Dor. pro γῶ, A 198.
δαῖ particula adversativa saepe occurrit cum τί, πῶς, B 558. 1454. Π 905. N 1266. Σ 1212. A 764. 912. et passim.
Δαίμονας, Θ 1054.
δαίμονος. ὁ δαίμονος, B 44. 175. N 38. 1138. Σ 962. 998. ὁ δαίμονος ἀνδρῶν, B 835. Ek. 564. 784. ὁ δαίμονος, A 883. 945.
δαίμονος, valde, Π 675. N 76. Eι. 541.
δαίμων, Π 81. 123. δαίμων ἀγαθός, I 85. 106. Eι. 200. Σ 525. κατὰ δαίμονα, O 544. δαίμων πρῆμιος, I 107. δαίμων μίσηται, Θ 1047.
δαίμων, Ποιηται, Π 7. 853. N 1264.
δαίμωνος κρία, Eι. 1280.
δαίμων, B 1022. δαίμων ἐμῶν, N 335. δαίμων ὄδῳ, B 897.
δαίμων, δῆμα, τίπτω, N 442. ubi vide not.
δαίμων, δαίμων, Eι. 779.
δαίμων, τὰ, O 1069.
δαίμων, I 496. δαίμων γ' ἰμαντῶν, B 43. ἰτομός ἐμὶ δαίμων, B 860. δαίμων τὴν καρδίαν, Σ 374. ὅσα διδῆται καρδίαν, A 1. ψῆφον δαίμων, A 376. δαίμων τὸν θυμῶν, N 1369. δαίμωνος ὑπὸ κοινῆς τὰς ἑρῶν, A 18. δαίμωνος ὑπὸ τῆς δαπάνης, N 12. οὐ δαίμων ἐστὶ τοῦτο, non te hujus rei cura angit, Σ 253. δαίμων de fumo vel igne, oculos mordente, Π 322. A 298.
δαίμωνος, Σ 978. Eι. 611. ἀποδαίμωνος, Σ 983.
δαίμωνος, digitulus, A 417.
δαίμωνος, Π 884. 1036. 1037. I 947. 951.
δαίμωνος, I 874. Σ 95. 1165. κατὰ δαίμωνος, genus rythmi, N 651. 652.
δαίμων, Eι. 959. ubi vide not.
δαίμωνος, Θ 912.
δαίμωνος τῶν τινῶν, Eι. 584.
δαίμωνος, Π 872. ubi vide not.
δαίμωνος, Eι. 798.
δαίμωνος, Θ 842. Eι. 374. δαίμωνος, N 1306. 1465. δαίμωνος, N 756.
δαίμωνος, Eι. 1134.
δαίμωνος, Π 588.
δαίμωνος, N 13. 52. δαίμωνος ἰματίων, Π 530. ἀπὸ σμικρῆς δαπάνης, I 538.
δαίμωνος γῆς, B 515. ἀνδρῶν, ἴλιον, B 251.

δάσις, τὰσις, Π 528. Ek. 840. Σ 676.
δασι. 1.
δασις, Σ 1371.
δασις, N 711. δασις, με πῆθος, B 66.
δασις, Ek. 602.
δασις, B 1028. O 484.
δασις, Π 1041. 1052. N 543. 612. 1494. Ek. 978. 1150. Θ 238. δασις ἡμίονο, N 1490. Π 1194. δασις καίσις, Σ 1372. δασις, Π 425. δασις φῆσιν, Eι. 1317.
δασις, Θ 997.
δασις, hirsutum fieri, Ek. 66.
δασις, A 389.
δασις, Θ 33.
δασις, Θ 160.
δασις, Ek. 61.
δασις, Eι. 288.
Dativus personae, pro genitivo cum substantivo χῆρον: σοί, pro σοῦ χῆρον, A 1277. B 615. Ek. 226. 724.
Dativus pro genitivo: schema Colophonium, A 1299. Θ 1054.
δ' ad et δι saepe commutata, A 563. vide not. ad O 579. Σ 735. A 1168. δ' ad infinitis in locis occurrit, ut O 504. 582. 616. 993. et passim.
δάσις, Π 1114. Ποιηται, Π 213.
δάσις, Eι. 1044.
δ' pro γὰρ, O 84. 1027. et sic saepe usurpatum videri possit.
δ' δ', A 372. Π 264. O 415.
δάσις, nouo vero significat metuo, Eι. 313.
δάσις, A 1059.
δ' δ', Eι. 434.
δ' δ', cum accusativo personae, A 605.
δάσις, I 979. τοῦ βίου, A 977.
δάσις, Σ 373. I 250. δάσις, I 224. δάσις, Σ 1036. δάσις, Π 199. 354. δάσις, με πῆθος, I 112. ὅπως γινώσκονται, Π 200.
δάσις, penultima correpta, Π 850. Σ 165. et sic saepe.
δάσις, Π 973.
δάσις, O 143. Eι. 193.
δάσις, Π 207. A 1129.
δάσις, A 664. δάσις, Π 123. 203. N 554. ὁ δάσις, Π 439. O 87.
δάσις. ἀφίλει τὰ δάσις, B 688.
δάσις, terrere, B 144.
δάσις, B 918. ἡ, Θ 625.
τὸ δάσις, pro τὸ αἰθεῖον, A 1149. τὸ δάσις, interjectio, perii, malum, A 921. ubi vide not. et sic occurrit saepe, ut O 648. Σ 524. Aiol. 1.
δ' δ' καὶ σοφῆ, Ek. 245.

δινός. δινός τὴν τέχνην, Εκ. 364. δινός λίγην, Α 429. φαγῖν, Ν 243. δινά δρῶν, Π 453. δινότατα δρῶν, Π 429. δινότατον ἔργον, Π 445. δινότατα πάντων πραγμάτων, Π 1112. δινότατα θηρία, Β 145. δινὰ κίκαριν, Ν 389. βίβιντι τὰ δινόν, Β 593. οὐχὶ δινὰ ταῦτα; Β 610. ταῦτα δῆτ' οὐ δινά; Σ 417. οὐ δινόν ἴσιν; Ο 27. δινότατα ἔργον διδρακιν ἰμί, Σ 908. δινὰ καὶ διδρακιν, Ο 13. δινὴ ἄσπις, Ει. 753. δινότατον εἶμα, Β 880. δινός εἰς τὰ πάντα, Β 968. δινὰ κατηγόρησαι, Β 996. δινὰ ποίην, Β 1093. Ν 388. 583. πάσχειν, Ν 610. δινὸν ἀγγίλλειν τι, Α 1070.
δινόν γο, aliquando verti potest mirum est, ut Ο 1269.
διστήν, Β 1478.
διστηρικῶς, Α 1016.
δίσκον κατὰ μὲν ἀποτίμωσιν, Π 596.
δίσσαι. ἢν σου τὴν δῶν, Σ 292. πωθίσθαι παρ' ἑαυτοῦ δίσκον, Ο 47. δισκίονος ἰς κερκασ ἰλθῖν, Ο 27. δίσσαι λέγει τὸ τι, cupit aliquid dicere.
δικάκωνος, Ει. 1224. 1235.
δικάπαλαι, Ι 1154.
δικάπου σελήν, Εκ. 652.
δικάτη παδαρίου, Ο 494. δικάτην θύειν, Ο 922.
δικίωμα, Ι 789.
δίλτα, pudendum muliebri, Α 151.
δίλτα σινάκων, Ο 778.
διλφάκων, Ο 237. Α 1061.
διλφάκων, Α 786.
διλφίδης Βάκχας, Ν 605.
διλφίς φίλας, Β 1317. διλφίον μεδίον, Neriopus, Ι 360. διλφίνας μετιωρίζεσθαι, Ι 762.
Διλφοί, Ο 618. 716. Σ 159. 1446.
δινοκέμοι κορυφαί ἔριον, Ν 230.
διόδρος, τὸ, unde διόδοσι, Ο 1066.
διόδοσι μὲν τὰ πάντα, Ει. 747.
διζῶν ἰερεῶν τινὶ, Β 754. 789. ἰε διζῶν, Ι 639.
Διζῶσις, nom. propr. Α 14.
Διζῶσις, nom. propr. Π 800.
διζῶς, Ν 428. 834. 1111. διζῶν καὶ χηρῶν, Π 387. διζῶν πρὸς ἀνδρὸς ἴσιν, Β 540. διζῶς διακίης, Ν 521. ποιητής, Β 71. διζῶν τι, Ν 757. Ι 96. διζῶντατος ἀνδρῶν, Ι 753. διζῶντατα, Ν 148. διζῶντατα εἰσίν, Εκ. 159.
διζῶς opponitur τῷ σκαῖος, Σ 1265.
διζῶσις, Β 1009. Ι 719.
διζῶσθαι, Π 753.
διζῶς, Ο 9.
διον. εἰς τὸ διον ἀπάλλα, Ν 859.
διον, absolute, pro quum oportet, Ν 988.
διος, timor. διὸ ἀποκρίνεται τινὰ, Ο 85.

ὕπὸ τῷ διους, pra timore, Α 350. 561. οὐχὶ διος μὴ, non timendum est ne, Εκ. 650.
δίπας, Ει. 1093.
δίρειν, Β 619. Σ 485. Ι 370. κύνα δίρειν διδαρμίνην, Α 158.
δίροισθαι φῶνα. Β 1316.
Διρῖτης, nom. propr. Α 1028.
Διρῖτες, nom. propr. Σ 78.
δίρμα, Ι 27. 29. δίρμα βοῖς, Ι 316.
δίρματα, Π 644. 738. Ν 356.
δίρπῶνος, Ο 42.
δίρπῶσις, Π 2. 67. ὃ δίρπῶν ἄναξ, Σ 875.
δίρπῶσις τῆς δυνάμειος, compos tententia, Π 201.
δίρπῶσις Attice pro διῶρα, Εκ. 1074. 1084.
δίρπῶσις καὶ διος ἑκείν' αὐ, Β 1077.
δίρπῶσις αὐ, pro ἑαυτοῦ, Α 1135.
δίρπῶσις, Π 265. 281. Α 1063. τὰ τῶν καὶ τὰ διῶρα, Ο 666.
δίρπῶσις, Εκ. 634.
δίρπῶσις σοφίης, Β 1519.
δίρπῶσις, Εκ. 709. Ι 24. 29. Ει. 290.
δίρπῶσις, καὶ δι, Ο 214. Π 227. et passim.
διρπῶσις perperam scriptum pro διρπῶσις, Β 911. Α 934.
διρπῶσις, Εκ. 195. 315. 827. Σ 121. et passim.
διρπῶσις σκαφῶντος, Π 885.
Δίρπῶσις, Apollinis epithet. Ν 596.
δίρπῶσις, Α 136. ubi vide not.
δίρπῶσις, Π 48.
Δίρπῶσις, insula, Ο 316. Β 659.
δίρπῶσις. διρπῶσις ἴσιν ἴσιν, Π 533. Ει. 1048, διρπῶσις, Π 269.
διρπῶσις, Β 419. Ν 1093.
διρπῶσις, Ι 191.
διρπῶσις, Ι 217.
διρπῶσις, Ι 823.
διρπῶσις, Ν 37.
διρπῶσις, Εκ. 111. Ι 956.
Διρπῶσις, Β 886. Α 47. μὴ τὴν Διρπῶσις, Π 64. 364. Ν 121. ἢ τὴν Διρπῶσις, Β 1067. Διρπῶσις κόρα, Β 337.
Διρπῶσις καρποφόρον, Β 382. Διρπῶσις ἀγῶν ἔργων ἀνασσα, Β 384. πολυτιμῶσις, Ο 286.
Διρπῶσις, nom. propr. Ν 684.
διρπῶσις, Ι 726. 1199.
διρπῶσις, Σ 699.
διρπῶσις, Σ 659. Ι 103.
διρπῶσις, Εκ. 81.
διρπῶσις, Α 407. Ι 650. Ει. 297.
διρπῶσις, Ει. 429.
διρπῶσις, Εκ. 945. Α 642.
διρπῶσις, Π 949. Ο 1370. Α 618.
διρπῶσις, Β 952.
διρπῶσις, Β 1085.
Διρπῶσις, nom. propr. Σ 98.

διρπῶσις, pingua bubulum, Σ 40. 1954.
διρπῶσις, Α 1030.
διρπῶσις, τὸ. ἐφίλει τῷ δημοσίῳ, Α 581. τὰ δημοσία, Ο 812.
διρπῶσις, Α 436. δημοσίους τρέφειν, Ι 1136.
διρπῶσις, Π 254. 322. Α 683. δημοσίους ἄμλους, Ει. 920.
διρπῶσις, Ο 1584. δημοσίῳ γνώμη, Εκ. 631. δημοσιότατοι λόγοι, Εκ. 411.
διρπῶσις τὴν χώραν, vulture regionem, Α 1146.
Διρπῶσις, Ceres, Π 515.
διρπῶσις, Π 261. 491. 519. 582. et passim.
διρπῶσις, Π 140. Ο 187. Σ 296.
διρπῶσις, Π 44. 374. 483. Ο 613. ἄρα διρπῶσις, Σ 463. μὴ διρπῶσις, ne quare, Π 937. Ο 540. 751. οὐ διρπῶσις, Π 1070. Ο 1391. οὐκ οὐ διρπῶσις, Ι 810. 878. πῶς διρπῶσις, Ν 79.
διρπῶσις cum accusativo aliquando per significat, Π 93. 130. 131. 145. 160. Εκ. 693. 741. Α 489. Ο 1346. 1752.
διρπῶσις, Α 60. Σ 688. Ι 77.
διρπῶσις, Π 204. Ι 64. 711. decipere, Ο 1214. Ο 1648.
διρπῶσις, Ο 486.
διρπῶσις, Ν 178. Ο 1003.
διρπῶσις, Ι 7. 491.
διρπῶσις, Ι 45.
διρπῶσις, Ι 646.
διρπῶσις τὸν βίον, Ν 464. Εκ. 240. οὐκ οὐ διρπῶσις, Β 457.
διρπῶσις, Ο 45.
διρπῶσις, Π 91. 578. 579. Ι 518. ubi praepositio abundat.
διρπῶσις, Β 320. Μήλιος, Ο 1073.
διρπῶσις, dclere, Α 676. διρπῶσις διρπῶσις, Ν 774.
διρπῶσις, Β 931.
διρπῶσις περὶ τῆς τέχνης πρὸς τινα, Β 793.
διρπῶσις, Β 1014.
διρπῶσις, Α 601.
διρπῶσις, clabi, Σ 281. 396.
διρπῶσις, Σ 352. διρπῶσις, Ο 712. διρπῶσις, Σ 212.
διρπῶσις, Π 906. Ο 1434.
διρπῶσις, λόγοι εἰς διρπῶσις, Ο 439.
διρπῶσις, Σ 584. 589. διρπῶσις διρπῶσις, τινὶ, Ο 439.
διρπῶσις, Ν 326. ubi vide not. 700. Ο 658. Ι 543.
διρπῶσις, Β 1100. Ν 742.
διρπῶσις, Β 114. Εκ. 673. ἰμῖν τῇ διρπῶσις, stare arbitrio, Σ 524.
διρπῶσις, Εκ. 847.
διρπῶσις, Ει. 1081.
διρπῶσις. τὰ κενώρια διρπῶσις, Σ 1313.
διρπῶσις, Π 500. Ν 961. διρπῶσις

διρπῶσις, Π 80.
διρπῶσις, Α 453.
διρπῶσις, Σ 929.
διρπῶσις, Σ 789.
διρπῶσις, Αμφ. 2.
διρπῶσις τῷ σώματι, Σ 688.
διρπῶσις. διρπῶσις ἰωνικῶς, Ο 163.
διρπῶσις, Β 1228. πρὸς διρπῶσις ἰ. χυμι, Εκ. 957. διρπῶσις, contenti, perdi, Ει. 251. διρπῶσις τὸ χεῖμα, Ν 120.
διρπῶσις, Α 1017.
διρπῶσις, Π 1170.
διρπῶσις, Εκ. 1116. Ο 73. 74. 1253.
διρπῶσις, Ο 480.
διρπῶσις, Ν 387.
διρπῶσις, Ο 307. διρπῶσις τινὶ, clamoribus certare cum aliquo, Ι 1403.
διρπῶσις, secreti, Ο 13.
διρπῶσις, Ι 748. 749. ἄρα διρπῶσις τῶν, Σ 763.
διρπῶσις, Σ 1223.
διρπῶσις, Εκ. 930.
διρπῶσις, Α 410.
διρπῶσις ἡμέρα, Π 744.
διρπῶσις. ἀνακαθάρσει, Α 720.
διρπῶσις, de concubitu, Π 1082. Εκ. 890.
διρπῶσις, Ι 1034. τὰς χύτρας, Σ 904.
διρπῶσις, Εκ. 1090.
διρπῶσις, Ν 317.
διρπῶσις, Ν 1496.
διρπῶσις, Ν 161.
διρπῶσις, Α 984. 1101. 1114. Ο 1532. Σ 472. Α 989.
διρπῶσις, Σ 1394. 1395. 1421. Ο 1601. 1640. 1683. διρπῶσις τινὶ τινὶ, Α 628.
διρπῶσις τὸν πόλεμον, Α 569.
διρπῶσις, Β 1062. διρπῶσις τινὶ ἰμῖνος, Β 59. διρπῶσις τὸ νόμισμα τῶν κοτυλῶν, Ο 348. τινὶ τινὶ κοτυλίαις, Π 436.
διρπῶσις, Ν 669.
διρπῶσις, Ο 494.
διρπῶσις, Ο 463. Ι 1105.
διρπῶσις, Π 448. πρὸς τινα, Ι 337.
διρπῶσις, Β 801.
διρπῶσις, Ο 669. 706. 1254.
διρπῶσις, Ι 1917.
διρπῶσις, Ο 100.
διρπῶσις, Σ 1315.
διρπῶσις, Π 510.
διρπῶσις, Εκ. 769. Ει. 362. Ο 1421.
διρπῶσις, Α 578.
διρπῶσις, Ι 781.
διρπῶσις, Ι 573.
διρπῶσις, Ι 371.
διρπῶσις, Α 751.
διρπῶσις, Β 364.

διαπινάνουμι, Α 732. 733.
 διαπνῶν, Α 1178.
 διαπνῶν πανταχῶ, Ι 695.
 διαπνῶν, Ο 754.
 διαπνῶν, Π 217. Ι 93.
 διαπνῶν, διαπνῶν, Ι 768. διαπνῶ-
 σθαι δίχα, Ει. 1262.
 διαπνῶν, de navi, Β 1382.
 διαπνῶν, Ο 1622.
 διαπνῶν, Σ 1156. διπνῶν χιλιῶν, Ν 873.
 διαπνῶν, διαπνῶν, Β 255. Ι
 340. διαπνῶν, Π 279. 892. Ο 2.
 διαπνῶν, Σ 162. Εκ. 803. διαπνῶν-
 ναι, Β 955. Ι 341. διαπνῶν, Ει. 32.
 διαπνῶν ἕμμη πανταχῶ, Ο 665.
 διαπνῶν, Σ 1169.
 Διαπνῶν, Ν 408. 864.
 διαπνῶν, Ι 19.
 διαπνῶν, Futur. διαπνῶν, Ο 1053.
 διαπνῶν, τούτων διπνῶν, Β 836.
 ἕμμη πάντα διπνῶν καλῶς, Θ 687.
 διαπνῶν, Ο 660. Ει. 1161.
 διαπνῶν, Ο 1619.
 διαπνῶν, Β 477.
 διαπνῶν, Β 474.
 διαπνῶν, Εκ. 939.
 διαπνῶν, Α 774.
 διαπνῶν, Απολ. 11. πρὸς τὸν ἥλιον, Ει.
 567.
 διὰ στόμα ἔχιν τι, Α 855.
 διαπνῶν, Ο 177. Ι 175. Α 15.
 διαπνῶν, Σ 1072.
 διαπνῶν, Β 1517.
 διαπνῶν, Σ 360.
 διαπνῶν, Ι 768.
 διαπνῶν, Ι 818.
 διαπνῶν κηρῶν, Ν 149.
 διαπνῶν, Α 895. Ο 1331. εἰ διαπνῶ-
 νται, Ο 1692.
 διαπνῶν, Σ 329.
 διαπνῶν, Ο 18.
 διαπνῶν ἀσπίδος, Ει. 838.
 διαπνῶν, morari, cunctari, Π 413. 622.
 Β 462. Ν 199. Εκ. 790. 1151. Ι 515.
 541.
 διαπνῶν, Α 193. occupatio, Π 928. Β
 1498. Ν 1055.
 διαπνῶν μύρου, Α 943.
 διαπνῶν, Ο 655. Σ 164. 367.
 διαπνῶν, Εκ. 792.
 διαπνῶν, Ο 292.
 διαπνῶν, Ν 767. διαπνῶν χιτώνων,
 Α 48.
 διαπνῶν, contendere, Α 1172.
 διαπνῶν, Ι 610.
 διαπνῶν, Α 331.
 διαπνῶν, Ο 537.
 διαπνῶν, Ι 294. Ο 338. 355.
 διαπνῶν, Ο 193.

διαπνῶν, Ι 533.
 διαπνῶν, pro χεῖρσθαι, vacante præ-
 positione, Εκ. 609.
 διαπνῶν, Ο 14.
 διαπνῶν, Ο 1717.
 διδάσκαλος, Π 797. Α 628. Ι 1255. Β
 1055.
 διδάσκαλος, subulus docere, Β 1026. χεῖρσθαι
 διδάσκαλος, Β 687. 1035. τὸ ποιητὴν μὴ
 διδάσκαλος, Β 1054.
 διδάσκαλος, se ipsum, vel alterum docen-
 dum alicui tradere, Ν 127. 1338.
 διδάσκαλος, Α 1281.
 διδάσκαλος, Β 975. Ν 168.
 διδάσκαλος, διὰ, transibis, Α 845. τὸ δὲ μῦθος
 διδάσκαλος, Β 920.
 διδάσκαλος, Ει. 623.
 διδάσκαλος, Π 283.
 διδάσκαλος, διαπνῶν certare mero, Ει. 1131.
 διδάσκαλος, τὸ πῶς, Θ 648.
 διδάσκαλος, διαπνῶν, Γιωργ. 2. διδάσκαλος
 διὰ δακτυλίου, Π 1036.
 διδάσκαλος, perfundens, Π 720.
 διδάσκαλος, Α 973.
 διδάσκαλος, Ν 166.
 διδάσκαλος τῆ βακτηρίας, Εκ. 150.
 διδάσκαλος, Ν 337. διδάσκαλος, Ο 213.
 διδάσκαλος, μακρὰν ὄδον, Ι 621.
 διδάσκαλος, Π 1082.
 διδάσκαλος, Ο 198.
 διδάσκαλος, Β 1285.
 διδάσκαλος, Ει. 829.
 διδάσκαλος, Ο 1388.
 διδάσκαλος, διὰ τὴν χεῖρα, Ει. 1232.
 διδάσκαλος, Ει. 420.
 διδάσκαλος, διπνῶν, Σ 1086.
 διδάσκαλος τὸν δῆμον, Σ 41.
 διδάσκαλος, nom. propr. Q 798. 1442.
 Ηε. 16.
 διδάσκαλος, Π 277. Ν 620. διδάσκαλος, δικασ-
 τας, Σ 414. 801. δικασθῆναι τι, Ν 1141.
 δικασθῆναι, justu conditio, Ο 1598. 1599.
 δικασθῆναι, Π 219. 475. πρὸς τὴν πύλιν, Π
 568. δικασθῆναι, Π 10. δικασθῆναι κῆ-
 ραίου, Ο 1435. δικασθῆναι ἴμι, dignus sum,
 aut jus habeo aliquid facere, Π 1030.
 1283. 1434.
 δικασθῆναι κῆρκα, Π 233.
 δικασθῆναι βημάτια, Ει. 534.
 δικασθῆναι, Θ 78. Σ 624. Ι 308. τὰ δι-
 κασθῆναι συγκλίειν, Ι 1317.
 δικασθῆναι, Π 916. Ν 208. Ι 1359.
 δικασθῆναι, Η, Ει. 570.
 δικασθῆναι, δικασθῆναι τι, Π 433. 947. Ν
 699. Σ 453. Ι 710. ἀποφύγειν, Π
 1181. Ν 167. 1151. εἰσάγειν, Σ 826.
 Ν 782. καταγγιγνῶνται, Ι 1360. κα-
 λῶν, Σ 825. 1441. νικῶν, Σ 581. Ι

93. ἀποφύγειν, Ν 776. δικασθῆναι μακρὰν
 λήγειν, Σ 777. δικασθῆναι ἄφελος τινι,
 Εκ. 655. δικασθῆναι ἄφελος, Ν 34. δι-
 κάσειν, Σ 414. 801. δικασθῆναι γραφισθῆναι,
 Ν 770. δικασθῆναι πινυτάλανας, Ν 774.
 πρὸς δικασθῆναι καλίεθαι, Ν 780. δικασθῆναι ἰα-
 γράφειν τίμημα, Π 480. δικασθῆναι ἔξου-
 φραγῆναι, Σ 1367. διορίσασθαι τὴν δικασθῆναι,
 Α 364. καταπνῶν δικασθῆναι, Ο 1429.
 δικασθῆναι, Ν 1109. 1347. δικασθῆναι σμικρῶν,
 Σ 511.
 δικασθῆναι, Ν 1483. Ο 1435.
 δικασθῆναι, seu δικασθῆναι, Ει. 636.
 δικασθῆναι, Ο 528. Σ 131. 164. πρόμνημα ἐν
 δικασθῆναι, Α 550. πρὸς τὴν δικασθῆναι
 ἐν δικασθῆναι, Ο 1083.
 δικασθῆναι, Σ 368. Β 1359.
 Dimetrum in regulicibus systemati-
 bus ultima syllaba non est indiffe-
 rens, Β 984. Ι 443.
 δικασθῆναι, Θ 122. ubi vide not.
 δικασθῆναι, διὰ ἀνυμῶν, Ο 697.
 δικασθῆναι, Ν 380.
 δικασθῆναι, Ο 1263.
 δικασθῆναι, Εκ. 693. δίδον αἰτίσθαι,
 Ο 189.
 δικασθῆναι, Ν 168.
 δικασθῆναι, peric, Θ 609. Εκ. 393.
 δικασθῆναι, Α 774.
 δικασθῆναι τοὺς χεῖρσθαι, Ν 434.
 δικασθῆναι, Α 1192.
 δικασθῆναι, Β 651.
 δικασθῆναι, Α 605.
 δικασθῆναι, Ο 747. Α 195. 202. 250. Ει.
 530.
 δικασθῆναι, Π 550.
 δικασθῆναι, Β 300. et passim. Ν 103. κα-
 μασθῆναι, Ν 606. ἴσθαι, Θ 990. Σιμί-
 λης παῖς, Θ 991. ὄφρασι καὶ νύκτων
 δικασθῆναι καθαρῶν, Β 1211. Διόνυσον ἰμ-
 νῶναι, Σ 1046.
 δικασθῆναι, nom. propr. Ι 1035. Σ 380.
 Ο 988.
 δικασθῆναι, Α 435.
 δικασθῆναι, Α 364.
 δικασθῆναι, Σ 350. τοὺς τοῖχους, Π 565.
 τὸν πρῶτον, Ν 714.
 δικασθῆναι, Σ 1481. 1499.
 δικασθῆναι, Α 171.
 δικασθῆναι, Β 439. Εκ. 828.
 δικασθῆναι, Εκ. 1069. Ει. 285.
 δικασθῆναι, secunda brevi, Ο 55.
 δικασθῆναι, Ο 1578.
 δικασθῆναι, Α 982.
 δικασθῆναι, Α 1243.
 δικασθῆναι, Ν 984.
 δικασθῆναι λαμπάδες, Β 1361.
 δικασθῆναι, nomen famuli, Β 608.
 δικασθῆναι, Σ 444. δικασθῆναι ἰνυμῶν, Εκ.
 80. Ν 72.

δικασθῆναι, Εκ. 708.
 δικασθῆναι αἰθῆρας νῶπα, Θ 1067.
 δικασθῆναι, Ν 31.
 δικασθῆναι, Ο 1532. Ι 1164.
 δικασθῆναι, Εκ. 734.
 δικασθῆναι, Ο 1552.
 δικασθῆναι, Ει. 1262.
 δικασθῆναι μισθοφορῆναι, Ει. 477.
 δικασθῆναι, Ν 640.
 δικασθῆναι, Ν 441.
 δικασθῆναι, τὰ, Εκ. 146. Ι 534.
 δικασθῆναι, Ν 1482. Σ 1203.
 δικασθῆναι, Ι 246. 251. 969. διώκειν τινὰ λα-
 δικασθῆναι, Σ 1207. διώκειν τινὰ διώκειν,
 Ι 568.
 δικασθῆναι, actor, Σ 902.
 Diphthongi eli untur, Θ 217. 594. 916.
 Β 692. Ν 988.
 δικασθῆναι, Α 887. 1174.
 δικασθῆναι, Σ 1172.
 δικασθῆναι, Π 711. Σ 938. Ι 984. Ει. 288.
 295. Απολ. 10.
 δικασθῆναι, didoceri, verideri, Σ 726. εἰ δι-
 δικασθῆναι ἴμμη, Εκ. 763. τὰ δὲ μῦθος,
 Εκ. 553. δικασθῆναι, προσποιεῖσθαι, faire
 semblant, Π 837. ubi vide not. Α 179.
 Ι 1146.
 δικασθῆναι, Ει. 44.
 δικασθῆναι παῖδας, Σ 578.
 δικασθῆναι, Η, Σ 201.
 δικασθῆναι, Ο 451.
 δικασθῆναι, Ερμῆς, Π 1157. δάλια κερδῶν, Ι
 1068. δάλια ψυχῆς, δάλια φρένας, Ει.
 1068.
 δικασθῆναι, Β 1143.
 δικασθῆναι, Ι 1067. 1081.
 δικασθῆναι, Dor. pro δύναι, Ο 930. 973. ἀπο-
 δύναι, Α 1163.
 δικασθῆναι ὑπολόγους, Β 233.
 δικασθῆναι, prima brevi, quæ in dinit longa
 est. ἕμμη με δύναι, Εκ. 954. αἰθῆρας δε-
 νῆται, Ο 1183. vide not. ad Θ 324.
 δικασθῆναι, Ει. 119.
 δικασθῆναι, Ει. 553.
 Dorica forma futuri medii Atticis poetis
 usitata, Β 1221.
 δικασθῆναι, Σ 103.
 δικασθῆναι, Ι 52.
 δικασθῆναι, Α 1118. 1120. αἰθῆρας δόρου, Α 50.
 δικασθῆναι, Α 1188. δικασθῆναι, Α 1193. ἔμμη δικασθῆναι,
 ἔμμη ἀσπίδι, Σ 1081. Ει. 337.
 δικασθῆναι, Ει. 447. 549. 1213.
 1260. ubi male δορυξί pro δορυξί.
 δικασθῆναι, Ι 448.
 δικασθῆναι, Θ 537.
 δικασθῆναι, Β 543.
 δικασθῆναι ἴσθαι, Ο 1128.
 δικασθῆναι, Ι 318.
 δικασθῆναι, nom. propr. Εκ. 293.
 δικασθῆναι, nom. propr. Σ 157.

Δράκουλός, nom. propr. A 612.
 δράκων, I 198. 206.
 δράμα, B 920. 947. 1021. A 415.
 δραμίδι δρόμον περιΐ Ψυχῆς, Σ 376. δρα-
 μών, Π 222. Σ 832.
 δράν, Π 4. 57. 87. τάναντίον, Π 14.
 πολλά παύεργα, I 823. δράν τινά τι,
 Π 868. Σ 598. δινώτατα ἔργων δι-
 δρακί με, Σ 908. οὐδὲν δράσεις, nihil ef-
 ficies, frustra eris, Ek. 704. δράν τούτῳ
 τι, aliquid rubrum cacare, Ek. 1061.
 Imperativus δρά, Ek. 470. O 1163.
 δραπίτης, prima longa, A 1187. ἱστιγμί-
 νος, O 760.
 δρασίον, Ei. 62. Σ 168.
 Δρασιππίτης, nom. propr. Σ 185.
 δραχμή, Π 884. B 173. N 612. A 66.
 Ei. 1263. prima semper correpta.
 Vide not. ad Π 1019. Ei. 1201.
 δρίπανον, B 576. Ei. 1900.
 δρεπανουργός, Ei. 548.
 δρίπτιν λιμώνα Μουσῶν, B 1300.
 δριμύς, I 808. δριμύς πρίστος, O 255.
 κόνδυλος, Ei. 257. δικαστής, Ei. 349.
 βλίπτιν δριμύ, B 562. δριμύτιρον, Π
 693. δριμύτατος, Σ 277. δριμύτατος
 καπτός, Σ 146.
 δρομαίον ἱερῶν πόδα, B 478.
 δρόμος, N 25. 28. Σ 376.
 δροσρός, Π 298. N 277. 338.
 δροσίσιον, B 1312.
 δρόσος, N 350. 978. δρόσος ἀπίπτουσα, I
 1285. δρόσος pro aqua, B 1339.
 δροκαλάτης, O 480. 979.
 δρογίνα ἄρη, O 114.
 δρόσχοι, O 52.
 δροπίτης, A 564.
 δρύς, N 402. I 528.
 δρύφατος, Σ 386. 552. 830. I 675.
 δρῶ pro δράσω, Σ 457. B 130. N 694.
 δύναιμι, τί δύναται τοῦτο; quid hoc sibi
 vult? Π 842.
 δύνατος λίγιν, I 350. ποιῶν, Π 186.
 δύο usurpant Attici, nunquam δύο, B
 1405. Π 441. N 483. 1060. Σ 928.
 I 133.
 δύομαι, Σ 148.
 δύσαμιοι, B 1287.
 δύσαμιοι ἀνήρ, Ek. 180.
 δύσβουλία, N 587.
 δύσαργυλός, Αναγ. 6.
 δύσγινός, B 1219.
 δύσδαίμων, I 1249.
 δύσαθάρατος, Ei. 1250.
 δύσκαλόν, N 36. A 887.
 δύσκαλιός, Σ 106.
 δύσκαλιόκαπτος, N 971.
 δύσκαλιόκατος, N 420.
 δύσκαλος, Σ 942. δύσκαλος βίος, Π 263.
 δύσκαλον γιγόντιος, I 42.

δυσκολώτερος, Σ 1105. δυσκολώτατος
 χρίστος, N 240.
 δυσκρίτως ἔχιν, B 1433.
 δυσκράθης, N 646.
 δυσμνήτης, O 737.
 δύσμορος, O 7.
 δύσπινός, A 426.
 δύσπατριος, A 419.
 δύσπηνος, O 354. δύσπηνος ἄνθρωπος, B
 1332.
 δύσπαινός, B 1423.
 δύσπαινός, B 1449.
 δύσπαινός, O 73. B 922.
 δύσπαινός, B 1327.
 Δωδώνη, O 716.
 δωμάτιον, concluse, A 160. δωμάτιον Διός,
 B 100. 511.
 δῶρα κρείττω τῶν Ἀλεξάνδρου, O 1104.
 δωριτί, I 989.
 δωροκλήν, O 510. 513. Σ 669. I 66.
 802. 834.
 δωροδοκῆσι, I 996.
 δωροδόκος, I 403.
 Δωροὶ συκοπιδήλα, initium cantici, I 529.

Ε.

EA, interjectio, O 1105. O 1495. Ei.
 60.
 ea terminatio accusativi in unam sylla-
 bam coalescit, B 76.
 εἶν, ἴσασ, Ek. 10. 9. ἴω, ἴα, in unam
 syllabam coalescunt, A 734. ἴα ἔστ,
 ἴα ἔστω, A 945. B 1243.
 ἴσα, N 30.
 ἴσθρος ποταμός, O 774.
 ἰγγίγνεται, licet, facultas est, B 690.
 ἰγγλωττογλάστρας, O 1698. 1702.
 ἰγγλωττοτυπῶν, I 782.
 ἰγγράφισθαι, I 1371. εἰς τοὺς πλουσίους,
 I 926.
 ἰγγυῶσθαι, Π 1202.
 ἰγγυπῆς καταστῆσαι, Ek. 1064.
 ἰγγυπῆς τῶν γένους, O 1665.
 ἴγγιρον, B 340.
 ἰγκαθαριάζειν ἀρχίνα εἰς τετραμίον ζύ-
 λον, A 681.
 ἰγκαθίζεσθαι, B 1523. O 184.
 ἰγκαθιζέμεν, A 614.
 ἰγκαθίμι, A 708.
 ἰγκαθίζεσθαι, Ek. 23. 98.
 ἰγκαλόν, O 1435.
 ἰγκαλόντι, B 911. ἰγκαλόντισθαι, Π
 710. O 500. N. 11. ἰγκαλύψασθαι,
 Π 707. N 735.
 ἰγκάμην, I 105.
 ἰγκάστειν, Σ 791.
 ἰγκατακίματος, Π 742.
 ἰγκατακλίσειν, Π 621. O 122.

ἰγκατακρούειν, de saltantibus dicitur, B
 831.
 ἰγκαταμυγῶν, A 581.
 ἰγκαισθαί τι, A 309.
 ἰγκαισθολομῆτες, N 10.
 ἰγκαισθός, Σ 427. 1073.
 ἰγκίθαλος. σπυρίσαι τὸν ἰγκίθαλος, N
 1276. ἰγκίθαλου θείω δύο, B 134.
 ἰγκίθαδος, B 479. Σ 626.
 ἰγκιγῆν κρατήρας, Ek. 841.
 ἰγκισυῶσθαι, N 48.
 ἰγκλησάζειν, I 265.
 ἰγκοῖν, Π 255. Ek. 489. O 1324. Σ
 240. A 1088.
 ἰγκοῖν, Lacon. pro ἰγκοῖν, A 1311.
 ἰγκρέζειν, Π 428.
 ἰγκροῖν, de saltantibus, B 374.
 ἰγκροῖν, impingere, Σ 130.
 ἰγκρόστω, O 1608.
 ἰγκροφιάζειν, I 822.
 ἰγκυκῶσθαι, A 939.
 ἰγκυκλῆν, Σ 699.
 ἰγκυκλον, genus vestis muliebris, A 113.
 1162. O 261. 499. Ek. 536.
 ἰγκυκλόν, Σ 395.
 ἰγκυκστειν. ἰγκυκφῶς, B 425. ἰγκυκφῶ-
 σις, N 191. ἰγκυκφῶς κάτω, B 804.
 ἰγκυκφῶσα, O 790.
 ἰγκυκῶν, N 1205.
 ἰγκυκῶν, Σ 774.
 ἰγκυκῶν, A 221. Σ 1006. 1349. ἰγκυκῶ-
 νων τῆ πόλις, I 1313. οὐ ζῶντος ἰμοῦ
 ἰγκυκῶνται, A 272. ἰγκυκῶν, N 1436.
 ἰγκυκῶν, Σ 721.
 ἰγκυκῶν, I 118. 121. ἰγκυκῶν, Σ 906.
 ἰγκυκῶν, Π 717. N 476. A 365.
 ἰγκυκῶν, O 257.
 ἰγκυκῶν, A 1043.
 ἰγκυκῶν, ἰγκυκῶν, N 559. I 864. A
 880. A 36.
 ἰγκυκῶν, A 702. Σ 510. A 889.
 ἰγκυκῶν, Σ 289.
 ἰγκυκῶν, I 577.
 ἰγκυκῶν, Π 147. 270. et passim. Pro
 affirmatione ita, vel sic, N 826.
 ἰγδ ὄ saepe male scriptum pro ἰγωγ, A
 739. Ek. 173. 728. Σ 1188.
 ἰγδα, O 502. Ek. 797.
 ἰγδ εἰ, pes iambus, Σ 1224.
 ἰγδα, O 442.
 ἰγδονα Dor. pro ἰγωγ, A 986. 990. A
 754. 764.
 ἰγδα, κατίδημι, temporis futuri, Ek.
 595. N 121. O 26. 588. Ei. 717.
 ἰγδα, I 362.
 ἰγδα, I 1405. ἰγδα καταλαβῶν, Ek. 21.
 86. ἰγδα ἰγδα ἰγδα, O 79. ἰγδα συμ-
 βῆρας, O 889. ἰγδα ἰγδα, N 1507.
 ἰγδα, culus, O 133.

VOL. III.

ἰγδα, O 664.
 εἰ cum imperfecto vel aoristo indicat.
 praecedente vel sequente in altero
 membro ejusdem temporis et modi
 verbo cum particula εἰ, B 1574. Π
 583. Ek. 140. 191. 219. 407. 423.
 N 1056. O 1223. Vide not. ad A
 149.
 εἰ cum optativo praecedente aut sequente
 in altero membro verbo optativo cum
 particula εἰ, A 111. B 533. 585. Π
 1037. Ek. 791. 794. N 870. O 163.
 197. Σ 1405. A 1196.
 εἰ cum fut. indicat. posito in altero
 membro verbo optativo cum particula
 εἰ, Ek. 162.
 εἰ cum subjunctivo non construitur, B
 594. Π 216. Σ 190.
 εἰ terminatio 2. pers. passivae locum habet
 tantum in indicativo, A 194. 939.
 εἰ τις et εἰς saepe commutata, Ei. 118.
 εἰς, interjectio, Π 292. 316. Ei. 459.
 et passim.
 εἰδία, O 436.
 εἰδίας. εἰ τις γ', ὅστις κάμει γ' εἰδίας, non
 quod sciam, O 34. N 1252.
 εἰδός, τὸ, O 267.
 εἰδωλόν, O 1393. εἰδωλόν τῆς ἡῶς, N
 976.
 εἰς, interjectio, O 407. B 607. ubi vide
 not. Ei. 877.
 εἰς, utinam. εἰς ἔξω, Ek. 938. εἰς λα-
 κόμα, Ek. 947.
 εἰσάεις, N 17.
 εἰσάεις ἡκαστα, N 350. I 1076. Σ 1308.
 ἡκαστῶν, O 807.
 εἰσάεις, O 687.
 εἰσάεις Dor. pro εἰς, A 775. ubi vide
 not.
 εἰς, similis est, O 1298. εἰσάεις, N 185.
 εἰσάεις, O 697.
 εἰσάεις, B 900. A 703. εἰσάεις, A 692.
 εἰσάεις ἔχιν, O 207.
 εἰσάεις, εἰσάεις, B 906.
 εἰσάεις, εἰσάεις, N 559.
 εἰσάεις, A 742. Ek. 369.
 εἰς, Σ 772.
 εἰσάεις, B 1314. 1348.
 εἰς, ἴδο, Π 605. O 1690. A 484.
 εἰς. οὐκί' εἰς ἰγδ, A 1185. οὐκ ἔστιν
 ἰς αὐτοῦ, cui non est corpus, Σ 642.
 οὐκί' εἰς ἔρα, nullus sum, Σ 997. οὐκί'
 εἰ, Ek. 144. εἰς μετὰ γυναικός, consue-
 tudinem habere cum muliere, Π 1081.
 εἰςκα Atticis poëtis inusitatum: ubi
 producta prima opus est, adhibent
 οἰσκα, A 74. Π 529. Ek. 639. Ei.
 210.
 εἰσας, similes sunt, N 341. 343. videntur,
 O 96. 383. εἰσας, similes eris, N 1001.

Σ

εἰπέ μοι, cum verbo plurali, directo ad plures sermone, adverbialiter, ΕΙ. 383. Ο 366. Α 328.
 εἰπὺν τινα φλαῦρον, Ν 834. εἰπὺν τινα κακὰ πολλά, Α 649.
 εἶργον, Σ 334. 384.
 εἶργον, Α 330. Ο 1082. 1085.
 εἰσειών, Π 1054. Σ 399. Ι 728.
 εἰρηναῖος, Ι 805.
 εἰρήνη, Α 32. 39. 652. et passim. εἰρήνην ἔργον τῆν, Ο 386. εἰρήνην ἄδολον ἔργον, Α 169. εἰρήνην φιλόδοτος, Θ 1147. λυσιμάχῃ, ΕΙ. 992. δόσποινα χειρῶν, γάμων, ΕΙ. 976.
 εἶρον, Ν 449.
 εἰρωνεύσθαι, Ο 1211.
 εἰρωνεύς, Σ 174.
 εἶς et ἐπὶ commutata, Β 620. 1381.
 εἰσαγγέλλομαι, Θ 597.
 εἰσάγω, ΕΙ. 983. Ν 1149. Α 11. ἀδικημα, Σ 840. πόν νῶν εἰς τοὺς φερόμεναι, Ο 1669.
 εἰσαίρωμαι, εἰσφέρωμαι, Β 518.
 εἰσάπτω, Ν 543. 996.
 εἰσβάλλω, ΕΙ. 746. νόματα εἰς τὰς κωκυτοὺς, Σ 1036.
 εἰσβιάζωμαι, Ο 32.
 εἰσβολή, εἰσβολή, Β 956. 1104. Ι 597. 857. Α 1075.
 εἰσδύς, Π 204.
 εἰσδύθω, Π 237. 242.
 εἰσδύων εἰς τὸ βουλευτήριον, Α 379.
 εἰσέρρω. εἰσέρρηκται, Θ 1075. εἰσέρρησι, Ι 4.
 εἰσγίγνομαι, introducere, Ο 647.
 εἰσιών, Π 234.
 εἰσιόλω, Θ 877.
 εἰσκηρύνω, Α 135.
 εἰσκηρύνω. εἰσκηρύνωμαι, intuli, Σ 616.
 εἰσκυλίω, Θ 265. Σ 1475.
 εἰσκυλίω εἰς πράγματα, Θ 651. 767.
 εἰσκυλίωμαι, ΕΙ. 260.
 εἰσμαι, sciam, Ν 1144. Σ 1224. Α 332. Α 1114. εἴσω, scies, Π 647. εἰσμέδω, Ο 53.
 εἰσορῶ, Θ 1151.
 εἰσορῶν, Ι 599.
 εἰσορῶναι, Β 1386. 1405.
 εἰσφίρω, Α 651. εἰσινυγάτω, Π 228.
 εἰσινύκω, Α 650.
 εἰσινύτω, Ι 1033.
 εἰσφορὰ, Ι 924. εἰσφορὰς ἀντισφίρω, Α 654.
 εἰσφρῶ. εἰσφρῶμαι, Σ 892. vide not. ad Ο 193.
 εἴσω εἰσίναι, Π 231. 1088.
 εἴτω in interrogazione absurditatem dicti vel facti arguit, Β 76. ΕΙ. 132. 335. 529. 535. Α 1024. 1026. Π 45. 79. Ν 3-7. 1214.

εἴτω abundans inter participium et verbum, ΕΙ. 745. ubi vide notam, et ad Α 654.
 εἰάριος, Apollinis epithet. Θ 972.
 εἰάριος, Π 818. 980.
 Ἐκάτιος, Ἐκάτιος, Β 366. Σ 804. Α 64.
 Ἐκάτη, Α 700. Π 594. φασφίρας, Θ 858. Α 443. διπύρου ἀνίχουσα λαμπάδα, Β 1361. τὴν Ἐκάτην, Π 764. μὰ τὴν Ἐκάτην, Π 1070.
 ἔκαστι, Α 306. ΕΙ. 699.
 ἔκαστομύθω, Dorice, Ν 336.
 ἔκαστομύθω, Β 473.
 ἔκαστομύθω, Ι 442.
 ἔκαστομύθω, Ο 1151. suspecta lectio, Σ 658.
 ἔκαστος. ὑποχρῶς, ἐκδύωμαι τὸ πᾶν, ΕΙ. 505.
 ἐκβάλλω, Π 430. 463. 464. Θ 401. τὴν ἔδωσαν, Ι 404.
 ἐκβάλλωμαι, exigi, de poeta, cujus fabulae populo non probantur, Ι 525.
 Ἐκβάτω, Σ 1143. Ι 1089. Α 64. 613.
 ἐκβάτω, Ο 660. 662.
 ἐκβολίζω, ΕΙ. 1123.
 ἐκγίγνομαι, licet, Ι 851.
 ἐκγῶν, Ι 786.
 ἐκγράφω, Β 151. Ο 982.
 ἐκδύω, Σ 450.
 ἐκδύων, Β 64. 1019.
 ἐκδύω, Ι 50.
 ἐκδύωμαι, Σ 126.
 ἐκδύω, Θ 1635.
 ἐκδύωμαι, crepere, exire, Σ 141. ἐκδύω, Σ 351.
 ἐκδύωμαι, se exuere vestibus, Α 662. 686. 920. 925.
 ἐκδύω, κατ' ἔχρη, ut ἀνδρῶν, Ν 195.
 ἐκδύω, ΕΙ. 908.
 ἐκδύω τὸν πόλεμον, ΕΙ. 310.
 ἐκδύω, Α 456.
 ἐκκαλῶμαι, Σ 381. 609.
 ἐκκαλῶ, Α 850. 875. Θ 65. Σ 271.
 ἐκκαλύπτω, Ο 1503.
 ἐκκαλύπτω, Ι 825.
 ἐκκαλύπτω, Β 1070.
 ἐκκλησία, Π 171. 330. 725. 950. Ι 76. κυρία, Α 19. λίλυται, ΕΙ. 377. πληρομήνη, ΕΙ. 89. ἐκκλησίαν ποιῶν, Ι 746. Α 169. λίλυ, Α 173. ἐκκλησία, concio, βίττω, Ο 1030.
 ἐκκλησιάζω, Θ 84. 90. Ο 1027. Σ 32.
 ἐκκαλιπύω, Ι 270.
 ἐκκαλιπύω, Α 364. 448. Α 1179. ΕΙ. 63.
 ἐκκαλιπύω τὸν ἔφθαλμόν, Ο 1613. Α 92.
 ἐκκαλιπύω τοὺς ἔφθαλμούς, Ο 343. Ν 24.

ἐκκαλῶ, τὴν κίρην ἀφαιρῶμαι, Θ 760.
 ἐκκαλῶ, ΕΙ. 59.
 ἐκκαλῶ, Ι 1363.
 ἐκκαλιπύω, Θ 96. Α 408. 409.
 ἐκκαλιπύω, ΕΙ. 134.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 1052.
 ἐκκαλύπτω, clamoribus obtundere, Ι 312.
 ἐκκαλύπτω, Θ 1071.
 ἐκκαλύπτω, Σ 1492. 1525.
 ἐκκαλύπτω, Ο 1712.
 ἐκκαλύπτω, Α 1229. ἐκκαλύπτω ζωμόν, ΕΙ. 885.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 1283.
 ἐκκαλύπτω, Θ 514.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 965.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 244.
 ἐκκαλύπτω, seminis fluxu pollui, Β 753.
 ἐκκαλύπτω, Α 430.
 ἐκκαλύπτω, Π 981. ἐκκαλύπτω, Π 992.
 ἐκκαλύπτω τινὸς τι, percantari aliquid ex aliquo, Ι 1234.
 ἐκκαλύπτω, Θ 501. Π 821.
 ἐκκαλύπτω, Ο 768.
 ἐκκαλύπτω, Ι 1347.
 ἐκκαλύπτω, Ο 1355.
 ἐκκαλύπτω, Β 578.
 ἐκκαλύπτω, Ι 700. τὴν ψυχὴν, Ν 712. futur.
 ἐκκαλύπτω, Α 199.
 ἐκκαλύπτω, Π 244. Ι 532. ΕΙ. 906.
 ἐκκαλύπτω, Β 144. Π 673.
 ἐκκαλύπτω, Π 1062. 1064. τὴν οἰσώτην, Α 575.
 ἐκκαλύπτω, Β 853. Σ 949. 1325. Ι 957. 1151. ΕΙ. 134. 507. ΕΙ. 1264. Α 240. 305.
 ἐκκαλύπτω τὰς ποκάδας, Θ 567.
 ἐκκαλύπτω, Α 421. Σ 365. 859. 1113.
 ἐκκαλύπτω, evolvit, Σ 208.
 ἐκκαλύπτω, Π 60.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 447. Σ 677. Α 74.
 ἐκκαλύπτω, Α 576.
 ἐκκαλύπτω, Ι 360.
 ἐκκαλύπτω, Α 344.
 ἐκκαλύπτω, Α 1028.
 ἐκκαλύπτω, Ι 795.
 ἐκκαλύπτω, Θ 510.
 ἐκκαλύπτω, Θ 277.
 ἐκκαλύπτω, Ν 554. τὰ βλίττω, Π 721. τὸν τρέπω, Ν 88.
 ἐκκαλύπτω, Β 575. Ι 374.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 547.
 ἐκκαλύπτω, Ν 772.
 ἐκκαλύπτω, Β 1190. Ν 531.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 656. 663.
 ἐκκαλύπτω, Π 34.
 ἐκκαλύπτω, Ο 1474.
 ἐκκαλύπτω, Α 705. ἐκκαλύπτω, Π 70. Ν 1501.
 ἐκκαλύπτω, Π 837.

ἐκκαλύπτω, Β 1432. Ν 532. 1380.
 ἐκκαλύπτω, Β 113.
 ἐκκαλύπτω, furim exire, ΕΙ. 337.
 ἐκκαλύπτω, Σ 155.
 ἐκκαλύπτω, Β 1195. Π 301.
 ἐκκαλύπτω, Α 824.
 ἐκκαλύπτω, Β 170. ἐκκαλύπτω, Β 168.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 754.
 ἐκκαλύπτω, Σ 160. Ι 253. ἐκκαλύπτω, Σ 157.
 ἐκκαλύπτω, egredi, ΕΙ. 72.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 608.
 ἐκκαλύπτω, Π 1008. 1138. ΕΙ. 926. οὐδὲμ' ἐκκαλύπτω λόγῳ, Θ 472.
 ἐκκαλύπτω, vel ἐκκαλύπτω, Σ 125. 156. 162. ubi pro ἐκκαλύπτω legendum videtur ἐκκαλύπτω.
 ἐκκαλύπτω, Ν 695. 697.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 610.
 ἐκκαλύπτω, effutire, Θ 554. ἐκκαλύπτω, in latitiam effutire fui, Σ 1469. πύργῳ ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 1287.
 ἐκκαλύπτω, Atticum, non ἐκκαλύπτω, Β 988. 995. Ο 617. Σ 450.
 ἐκκαλύπτω, Σ 712.
 ἐκκαλύπτω, Α 998.
 ἐκκαλύπτω, avis, Ο 886.
 ἐκκαλύπτω, ἔπη, Ι 626.
 ἐκκαλύπτω, genus placentae, Ι 1182. Α 246.
 ἐκκαλύπτω, ἔπασον, Ι 1266.
 ἐκκαλύπτω, Ν 69. ἔπασον, Ν 1272. ναῦς, Ι 1182. τὸν δρόμον, Ν 25. 28. 29. ἔρχω, Α 995. γυναικῶν, ΕΙ. 39. ἐκκαλύπτω, remigare, Β 205. οὐτι Σίωται, οὐτ' ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 109. ἐκκαλύπτω, futurum, Β 203. Ν 1298. ἐκκαλύπτω, Ι 243.
 Ἐλάφιον, nom. propr. Θ 1172.
 Ἐλάφιον, Ν 554.
 ἐκκαλύπτω, Α 218.
 ἐκκαλύπτω, Ι 793.
 ἐκκαλύπτω, avis, Ο 302. 885.
 ἐκκαλύπτω, Ο 217.
 ἐκκαλύπτω, Β 857. 960. 961. Ι 1232. Π 574. ἐκκαλύπτω πᾶν, ΕΙ. 485.
 ἐκκαλύπτω. ἐκκαλύπτω ποιῶν, Β 784. ἐκκαλύπτω πάντας προσφίρω, Α 484.
 ἐκκαλύπτω, Ι 531. ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 400. ἔλπω, Α 706.
 ἐκκαλύπτω. ἐκκαλύπτω ἰσθμῶν, Α 413.
 ἐκκαλύπτω, Θ 1063.
 ἐκκαλύπτω, ΕΙ. 425.
 ἐκκαλύπτω, Β 1063.
 ἐκκαλύπτω, Β 352. Ο 243.
 ἐκκαλύπτω, Ο 364.
 ἐκκαλύπτω, Ο 213.
 Ἐλίω, Α 155. Θ 850. 909.
 ἐκκαλύπτω, τὰ mensa coquinaria, Ι 152. 169.
 ἐκκαλύπτω, Θεομ. ii. 3 in notis.
 ἐκκαλύπτω, φέμεν, Ο 218.

ἰαυδοῦν, A 1155.
 ἰαδὸν aliquando redundat apud Atticos,
 ut N 89. 815. Σ 789. © 481.
 ἰανόν, © 58.
 ἰλξ βόνου, B 1321. κισσοῦ, © 1000.
 ἰλκιν πάσας προβάτους, A 726.
 ἰλκιν, N 1218. ἰλκισθαι, in jus trahi,
 N 1004. ἰλκισθαι τῶν ἑρχισίδων, I
 772. ἰλκιν, bibere, I 107.
 ἰκῶδρον, I 907.
 ἰκῶν, de saltantibus dicitur, E. 328.
 Ἑλλάδιος Ζεύς, I 1253.
 Ἑλλάς, Π 463. A 531. et passim.
 ἰλιβάρου, Σ 1489.
 ἰλλίστιν οὐδὴν, A 673. ἰλλίστιν, deficere,
 Π 859.
 Ἑλληνας, Π 584. 878. N 413. Ἑλληνας
 καὶ βάρβαροι, B 74. Ἑλλήνων νόμος,
 A 773.
 Ellipsis nominum ὄμιος, οἶκος, γαίης. A
 407. © 89. 795. Π 84. A 1222.
 Ellipsis participii ἔργον, I 783.
 Ellipsis prepositionis in cum locorum
 nominibus, A 1299. © 806. I 781.
 E. 932.
 Ellipsis prepositionis σύν, B 560. Σ 170.
 E. 1288. I 3. 7.
 ἰλπίς λιπτή, I 1244. ἰλπίδ' ἀγαθὴν ἴ-
 χτιν, Π 212. τὰς ἰλπίδας προδίδόναι,
 N 1500.
 ἰλπίων etiam de malo dicitur, ut O 956.
 ἰλπίν Lacon. pro ἰαδίῳ, A 105. 118.
 1081.
 Ἑλύμων, nomen loci, E. 1126.
 ἰλπτον τοῦ ἄρκτου, A 1120.
 ἰμκα, pro ἰμκαθι, B 377. E. 478.
 ἰμβάδια, Π 847. 941. Σ 600.
 ἰμβάλλειν, de remigantibus, B 206. I
 602. ἰμβάλλειν οἰκίαν, A 511. ἰμβάλλ-
 λειν τῷ χιτῶνι, Σ 554. διζῶν, B 754.
 789.
 ἰμβάστιν εἰς τὸν κρηδόν, N 150.
 ἰμβάς, Π 739. E. 314. 342. 633. 850.
 N 719. 858. Σ 103. 274. 447. 1158.
 I 321. 870. 872.
 ἰμβραχου, © 390. Σ 1120.
 ἰμβρόντης, E. 793.
 ἰμβύων, obturare, Σ 128.
 ἰμμίλια λόγων, B 897. ἰμμίλια κοῦδ-
 λου, Σ 1503.
 ἰμμιλίστερον, E. 807.
 ἰμὸς αὐτοῦ βίος, Attice pro ἰμοῦ αὐτοῦ, Π
 33. sic A 93. τὸν δὲ τῶν πρὸς βίος.
 ἰμοῖς, Boeotice pro ἰμοῦ, A 910.
 ἰμοπαῖζεν τοῖς χερσίν, © 973.
 ἰμοπίδω, A 211. 233.
 ἰμοπυρία, E. 115.
 ἰμοπύριον, ἰμπίγο, ἰμοπυρμίνος κείας, A 796.
 ἰμοπύριον. ἰμπίσχυι, passive, A 1226.

ἰμοπύριον, E. 1156.
 ἰμοπύριον, A 235. Σ 603. 911. 1304.
 ἰμοπύριον pro ἰμοπύριον, O 1510. οὐδὲ
 ἂν ἰμοπύριον, A 236. ἰμοπύριον, E.
 56. Σ 424. 1127. I 935.
 ἰμοπύριον, A 311. 322. © 749. B 859.
 N 399. 1484. A 918.
 ἰμοπύριον τινι, in caput alicujus incidere,
 Π 180. ἰμοπύριον λόγος πρὸς τινος, A
 858.
 ἰμοπύριον, N 157. 160. 165. ἰμοπύριον ἔξοστο-
 μαι, O 244. ἰμοπύριον Τριχομυρία, A 1032.
 ἰμοπύριον, © 1032.
 ἰμοπύριον, spirare, © 926.
 ἰμοπύριον, O 965. ἰμοπύριον, I 755.
 ἰμοπύριον, A 531.
 ἰμοπύριον, Σ 247. E. 473. ἰμοπύριον γίγνη-
 σθαι τινι, E. 315.
 ἰμοπύριον, O 1301.
 ἰμοπύριον, Π 1155. A 816.
 ἰμοπύριον, © 452. Σ 444. E. 367. 448.
 563. 1201.
 ἰμοπύριον, A 930.
 ἰμοπύριον, eundem est, A 480.
 ἰμοπύριον, O 718. κερδάλια, O 394.
 ἰμοπύριον χρέματα, A 973.
 ἰμοπύριον, Π 321. 904. 1179.
 ἰμοπύριον, B 293. 305. E. 1056.
 ἰμοπύριον, A 269. © 749. ἰμοπύριον
 ὄψις, Σ 36.
 ἰμοπύριον, E. 1137.
 ἰμοπύριον, Σ 733.
 ἰμοπύριον, A 512.
 ἰμοπύριον, N 502. ἰμοπύριον, Σ 1103.
 ἰμοπύριον. ἀλλοτρίοις ἰμοπύριον, Σ 1219.
 ἰμοπύριον, O 861.
 in prepositio quandoque abundat, Π
 765. I 394. 705. A 986. 1026. in ἄν-
 δρῶν, inter viros, in actu virorum, Σ
 1185.
 ἰμοπύριον, Π 1161.
 ἰμοπύριον ἰσχυρὸν τῷ πῶδι, N 983.
 ἰμοπύριον, B 39. Σ 1305.
 ἰμοπύριον, I 342. μαρτύριον, E. 448. 451.
 τῷ παιδίῳ, A 907.
 ἰμοπύριον, O 385. ταῖς διαλλαγαῖς,
 E. 1049.
 ἰμοπύριον, E. 1228.
 ἰμοπύριον χρέματα, O 38.
 ἰμοπύριον, committo, coagmento. θώρακος
 πύγας ἰμοπύριον κάλλιπτα, E. 1225.
 ἰμοπύριον, Σ 50.
 ἰμοπύριον, I 1173.
 ἰμοπύριον, A 413.
 ἰμοπύριον, A 368.
 ἰμοπύριον, oi, undecimviri, Σ 1108.
 ἰμοπύριον, © 1129.
 ἰμοπύριον τοῖς ἀρχαίοις ἔθισι, E. 585.
 ἰμοπύριον ἑαυτὸν τινι, alicujus potestati et

permittere, Π 781. ἰμοπύριον λαβὴν, A
 672. I 847. ἰμοπύριον μαλακόν, Π 488.
 ἰμοπύριον, N 1379.
 ἰμοπύριον, Π 228. 964. N 1164. © 794. Σ
 833. 861. A 805.
 ἰμοπύριον τινι, © 1044.
 ἰμοπύριον, © 253. ἰμοπύριον τέλημα,
 E. 288.
 ἰμοπύριον, I 970. © 742. B 1299.
 ἰμοπύριον, B 1179.
 ἰμοπύριον, ἰμῶν, Σ 913.
 ἰμοπύριον, E. 567. N 35. 241.
 ἰμοπύριον, Π 451. E. 755.
 ἰμοπύριον. παρὶν εἰς ἰμοπύριον, A 172. ἰμοπύριον
 E. 796. ἰμοπύριον καὶ ἰμοπύριον, dies ultimus men-
 sis, N 1134. 1178. 1197. 1222.
 ἰμοπύριον, accensus, E. 1031.
 ἰμοπύριον, indutus, E. 80. N 72. O
 1250.
 ἰμοπύριον αὐτοῦ, Σ 765. Π 1187.
 ἰμοπύριον, Π 34. A 1010. E. 885. ubi
 vide not.
 ἰμοπύριον αὐτοῦ, A 116.
 ἰμοπύριον, I 404.
 ἰμοπύριον, I 51.
 ἰμοπύριον τινι, © 341.
 ἰμοπύριον, B 40.
 ἰμοπύριον παλαιῶν, B 348.
 ἰμοπύριον, A 268.
 ἰμοπύριον, O 1108.
 ἰμοπύριον φροντίδης, I 290.
 ἰμοπύριον. κατ' ἰμοπύριον, genus rhythmi,
 N 631.
 ἰμοπύριον παῖς, I 1385. ἀνήρ, A 661. σί-
 φος, O 569.
 ἰμοπύριον, A 402.
 ἰμοπύριον. ἰμοπύριον, Π 846.
 ἰμοπύριον, A 1096. ἰμοπύριον, A
 384. 436.
 ἰμοπύριον, Σ 702.
 ἰμοπύριον, A 1034.
 ἰμοπύριον πρὸς τινι, A 268.
 ἰμοπύριον, A 4. 568. 570. © 225. B 273.
 Π 225. 608.
 ἰμοπύριον, A 663.
 ἰμοπύριον τὴν ἀρμασίαν, N 968.
 ἰμοπύριον μισθός, I 367.
 ἰμοπύριον, A 192.
 ἰμοπύριον, N 160. ἰμοπύριον, I 1184. A 367.
 B 476.
 ἰμοπύριον, I 1185.
 ἰμοπύριον ἰσχυρὸν, Σ 651.
 ἰμοπύριον, O 10. E. 922.
 ἰμοπύριον, A 894.
 ἰμοπύριον, I 717.
 ἰμοπύριον, A 553.
 ἰμοπύριον, A 351.
 ἰμοπύριον, A 666.
 ἰμοπύριον, imperativ. ab ἰμοπύριον, I 51.
 © 612.

ἰμοπύριον, B 1070.
 ἰμοπύριον, E. 732. 904. A 149.
 ἰμοπύριον, I 1189.
 ἰμοπύριον τινι, B 283. O 1490. E.
 1314.
 ἰμοπύριον, Π 692. N 987.
 ἰμοπύριον, Σ 459.
 ἰμοπύριον, E. 457.
 ἰμοπύριον, © 719.
 ἰμοπύριον ἰδῶν, Σ 25.
 ἰμοπύριον, e domo mea, E. 1149.
 ἰμοπύριον, E. 259.
 ἰμοπύριον, A 1133. χορείαν, © 981.
 ἰμοπύριον, E. 316.
 ἰμοπύριον, Π 353. N 352. 387.
 ἰμοπύριον νόμον, B 1033.
 ἰμοπύριον, I 1080.
 ἰμοπύριον, A 1063.
 ἰμοπύριον, I 877. E. 1181.
 ἰμοπύριον, ἰμοπύριον, N 32. 33.
 ἰμοπύριον, A 367.
 ἰμοπύριον, Π 915. N 1402. Σ 515.
 ἰμοπύριον φροντίδα, N 137. 139.
 ἰμοπύριον, A 289.
 ἰμοπύριον, O 377.
 ἰμοπύριον, I 1241.
 ἰμοπύριον. οὐκ ἰμοπύριον ἔργον, E.
 702.
 ἰμοπύριον, A 43.
 ἰμοπύριον, A 391.
 ἰμοπύριον, O 521. Σ 60. I 1103. 1117.
 A 114. E. 1070. A 932. 960. © 343.
 892.
 ἰμοπύριον, I 1144. A 657.
 ἰμοπύριον, Π 336. 339.
 ἰμοπύριον, Σ 379.
 ἰμοπύριον, © 704. N 1373. I 641. A
 1181. ubi vide not.
 ἰμοπύριον, I 524.
 ἰμοπύριον, B 377.
 ἰμοπύριον, N 1172.
 ἰμοπύριον, Π 241. N 1230.
 ἰμοπύριον, I 708. E. 6. Σ 837. ubi
 vide not.
 ἰμοπύριον, E. 470. ἰμοπύριον πύγωνα,
 E. 494.
 ἰμοπύριον, Π 221. 866. 1113. B 591.
 ἰμοπύριον, Π 733. B 567.
 ἰμοπύριον δινὸν μέλος, A 1183.
 ἰμοπύριον, N 1104.
 ἰμοπύριον, B 51.
 ἰμοπύριον, O 1415.
 ἰμοπύριον τούτων, I 1032.
 ἰμοπύριον, Σ 925.
 ἰμοπύριον χώρα, O 275.
 ἰμοπύριον. ἰμοπύριον, I 230.
 ἰμοπύριον, exibo, I 760. ἰμοπύριον, pro ἰμοπύριον,
 633.
 ἰμοπύριον, O 454.
 ἰμοπύριον θύραξ, A 825.

ἔξιτον, Σ 423. I 378.
 ἔξλα, futurum, Σ 1230. item ἔξλα, N
 123. 802. I 565. et passim. ἔξληλα-
 κός, N 828.
 ἔξλιγγιν, B 960. N 1062.
 ἔξλων, Ει. 315. 506.
 ἔξμιον, B 11. I 1148. A 6. 586.
 ἔξπαιριν τινά, A 623.
 ἔξπίσθης, Π 916.
 ἔξπίστασθαι τι, Σ 1249.
 ἔξρη, Σ 998. A 341.
 ἔξρημύσθαι, Ει. 647.
 ἔξριστιν, N 710. I 607.
 ἔξρισθαι, O 512. A 240.
 ἔξριάζειν, O 437.
 ἔξριση, sciennis, N 862.
 ἔξριον, B 406. Σ 85. I 145. 1194. ἔξρι-
 ρμίνος, active, A 119.
 ἔξρισμα σοφόν, Εκ. 577.
 ἔξριστιν, I 800.
 ἔξριχιν ἔλα, Σ 771.
 Ἐξρησιδης, nom. propr. O 11. 764.
 1527.
 ἔξρησιπύτιον, A 840.
 ἔξριον εἰς δομάτιον, O 791.
 ἔξριμα, I 756.
 ἔξριμισθαι, B 1176.
 ἔξριπύ, A 291.
 ἔξρισθαι τοῖς χοροῖς, B 354. 670. ἔξρισω,
 imperativus, A 617.
 ἔξρισωσι, B 688.
 ἔξριδμνος, Ει. 631.
 ἔξριον αὐλίον, Σ 582.
 ἔξριος, expeditio bellica, N 579. Ει. 1131.
 χαλεπή γυναικῶν ἔξριος, A 16.
 ἔξριζισθαι, Ει. 197. 203.
 ἔξριδομαῖον, O 1124.
 ἔξριδομαῖον, Εκ. 286. Ει. 141. τὰς δια-
 βολὰς, I 491.
 ἔξριλλομι. ἔξριλλω, Π 418. 879. ἔξριλλῶ, Σ
 1229. N 1156. ἔξριλλῶν, I 143. ἔξριλλῶ-
 σις, A 1153. Π 592. ἔξριλλωλας, Ει.
 366. ἔξριλλωλότις ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, Ει.
 483.
 ἔξριμματῶνθαι, Π 635.
 ἔξριμύσθαι, A 843.
 ἔξρισθαι, B 286. I 22.
 ἔξριμῶν κούφον πίδα, O 659.
 ἔξριμῶν ζών, Π 443. κακόν, Εκ. 1053.
 1070.
 ἔξριμῶν ἀπέλοι, Ει. 1072.
 ἔξριμῶν τὸν βραχίονα, Εκ. 267.
 ἔξριμῶν, A 662. 1021. Σ 444. Αιολ. 11.
 ἔξριμῶν, Εκ. 1026.
 ἔξριμῶν, O 881. 884.
 ἔξριμῶν, A 1079.
 ἔξριμῶν, O 365.
 ἔξριμῶν, Εκ. 575.
 ἔξριμῶν, N 630. Σ 516.
 ἔξριμῶν, Lacon. pro ἔξριμῶν, A 198.

ἔξριμῶν, Π 745. I 460. 595. οὐκ ἔξριμῶ
 ἔξριμῶν ἔξρι, A 70. adentior, approbo,
 O 1616. benefici oblati gratiam facio, B
 508.
 ἔξριμῶν, I 526.
 ἔξριμῶν τινά, impellere, N 42. 1457. B
 1041. O 1657. ἔξριμῶν σαυτῶν, A 937.
 Σ 996. ἔξριμῶν, εἰς, A 937.
 ἔξριμῶν, O 628. N 274.
 ἔξριμῶν, A 72.
 ἔξριμῶν, B 1357.
 ἔξριμῶν, I 169.
 ἔξριμῶν τὰ ἰμάτια, Εκ. 276.
 ἔξριμῶν, Π 292.
 ἔξριμῶν, Π 525. 533. 799.
 ἔξριμῶνθαι, O 1072.
 ἔξριμῶνθαι, surge, I 784.
 ἔξριμῶνθαι, O 648.
 ἔξριμῶνθαι, N 803. 843. Εκ. 790.
 ἔξριμῶνθαι, N 1375.
 ἔξριμῶνθαι, B 1102.
 ἔξριμῶνθαι, I 152.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 148.
 ἔξριμῶνθαι, O 1175.
 ἔξριμῶνθαι, A 461.
 ἔξριμῶνθαι, interrogo, B 435.
 ἔξριμῶνθαι, N 978. 1174. ἔξριμῶνθαι σαλαί
 τριχίς, Σ 1065. ἔξριμῶνθαι τοῖς μήλοις τὸ
 σφύριον, Εκ. 903.
 ἔξριμῶνθαι, Εκ. 13.
 ἔξριμῶνθαι, A 670.
 ἔξριμῶνθαι, O 1584. ἔξριμῶνθαι, im-
 perativus, Π 539.
 ἔξριμῶνθαι, A 529.
 ἔξριμῶνθαι πράγματι τινι, A 615.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 402.
 ἔξριμῶνθαι τοῖς διμῶνις, Π 830.
 ἔξριμῶνθαι σοφία, N 1025.
 ἔξριμῶνθαι, A 1171.
 ἔξριμῶνθαι, O 628.
 ἔξριμῶνθαι, unde ἔξριμῶνθαι, B
 1089.
 ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶνθαι, B 940.
 ἔξριμῶνθαι, O 83.
 ἔξριμῶνθαι, I 493.
 ἔξριμῶνθαι, A 1070.
 ἔξριμῶνθαι, A 258. N 688. B 660.
 ἔξριμῶνθαι, pes iambus, A 273.
 ἔξριμῶνθαι, ἔξριμῶνθαι commutantur sce-
 pissime, Εκ. 772. O 1011. Σ 749.
 1027.
 ἔξριμῶνθαι, Π 805.
 ἔξριμῶνθαι, I 363.
 ἔξριμῶνθαι, O 1164.
 ἔξριμῶνθαι aliquando interrogat, Π 1148. N
 226. 1249. O 637. et commode reddi
 potest per hanc? Interdum significat
 iamen, ut O 884. O 29. A 126. 498.
 Interdum reddi potest per atri, ut Π
 938.

ἔξριμῶνθαι, I 701.
 ἔξριμῶνθαι ἀνδρικώτερον, Ει. 514.
 ἔξριμῶνθαι, B 1118.
 ἔξριμῶνθαι, B 1102. ταῖς βρακτηρίαις,
 Εκ. 277.
 ἔξριμῶνθαι, interrogabo, A 98. ἔξριμῶνθαι-
 τος, Π 32.
 ἔξριμῶνθαι τι σαφῶς τινι, aliquid clare
 alicui exponere, I 618. ἔξριμῶνθαι
 πάντα, omnia oratione persequi, Σ 636.
 ἔξριμῶνθαι τινι, Π 308. μετὰ τινος, Π 825.
 ἔξριμῶνθαι, O 1164.
 ἔξριμῶνθαι τὴν φύσιν, I 518.
 ἔξριμῶνθαι τοῖς, Σ 388.
 ἔξριμῶνθαι, ut admoere, Ει. 1167. prebere:
 πῶν ἔξριμῶν, N 1382. ἔξριμῶν ταῖς
 ἀρχαῖς, A 490. ἔξριμῶν, B 851. I
 847. τοῦ τόκου, A 742. τοῦ δρόμου, O
 1200.
 ἔξριμῶνθαι, O 1157.
 ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶν χρυσοῦ, O 154. κατὰ
 ἔξριμῶν πᾶσι καὶ θιακοῖς, O 445.
 ἔξριμῶνθαι εἰς οἰκίας, in domibus, Σ 801. ἔξριμῶν
 κάτων ἔξριμῶν, B 199. Cum accusativo
 interdum significat propter vel causa:
 ut κατὰ ἔξριμῶν ἔξριμῶν, B 1418. ἔξριμῶν
 εἰς πάρεσσι: cuius rei gratia adestis?
 A 1101. ἔξριμῶν εἰς ἔξριμῶν ζυγαλιῶν, A
 22. Vide etiam A 481.
 ἔξριμῶνθαι, N 1299.
 ἔξριμῶνθαι τὴν χύμας, A 440. σύμβολον,
 O 1215. ἔξριμῶνθαι, Εκ. 536.
 ἔξριμῶνθαι τινι, B 48.
 ἔξριμῶνθαι, mulctis, Σ 769.
 ἔξριμῶνθαι, Π 370. 1111.
 ἔξριμῶνθαι, B 680.
 ἔξριμῶνθαι τὸ σῶμα, Π 379.
 ἔξριμῶνθαι, nom. propr. Εκ. 931.
 ἔξριμῶνθαι, I 136.
 ἔξριμῶνθαι, A 37.
 ἔξριμῶνθαι, nom. propr. Εκ. 167.
 ἔξριμῶνθαι, A 1095. προστάτην ἔξριμῶν
 τῶν, Εκ. 684.
 ἔξριμῶνθαι, B 364.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 881.
 ἔξριμῶνθαι, ostendere, A 765.
 ἔξριμῶνθαι, artis sua specimen publice
 edere, B 771.
 ἔξριμῶνθαι εἰς ἔξριμῶν ἔξριμῶνθαι τινι, N
 269.
 ἔξριμῶνθαι, I 1140.
 ἔξριμῶνθαι, τὰ, O 1493. περιῖδι τὸν βυρῶν
 ἔξριμῶνθαι, Ει. 957.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 1440.
 ἔξριμῶνθαι εἰς κλίμας, Εκ. 661.
 ἔξριμῶνθαι, O 40.
 ἔξριμῶνθαι πάλιμος, Ει. 1098.
 ἔξριμῶνθαι, B 1038.
 ἔξριμῶνθαι, I 701.
 ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶνθαι τι, Σ 1249.
 ἔξριμῶνθαι, A 321. O 468.

ἔξριμῶνθαι τὸν διδάσκαλον, N 1147.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 1391.
 ἔξριμῶνθαι, Π 1116.
 ἔξριμῶνθαι σοφίας, N 412. κίρης, Εκ. 611.
 618.
 ἔξριμῶνθαι, Π 185.
 ἔξριμῶνθαι, B 1046.
 ἔξριμῶνθαι, Ει. 663.
 ἔξριμῶνθαι, I 252.
 ἔξριμῶνθαι, Ει. 1317.
 ἔξριμῶνθαι, O 68.
 ἔξριμῶνθαι τινι, O 336. 1163.
 ἔξριμῶνθαι, O 1063.
 ἔξριμῶνθαι, B 683.
 ἔξριμῶνθαι, Ει. 101.
 ἔξριμῶνθαι, O 1653. Σ 583. 589.
 ἔξριμῶνθαι, Ει. 1266.
 ἔξριμῶνθαι τὴν θύραν, claudere januam, Εκ.
 420.
 ἔξριμῶνθαι, A 575.
 ἔξριμῶνθαι, Εκ. 907. Αναγ. 16.
 ἔξριμῶνθαι, O 533. 1582. 1586.
 ἔξριμῶνθαι, O 1059.
 ἔξριμῶνθαι, I 1319.
 ἔξριμῶνθαι, nom. propr. Εκ. 644.
 ἔξριμῶνθαι, A 767. τινός, B 266.
 ἔξριμῶνθαι, nom. propr. Εκ. 71.
 ἔξριμῶνθαι, I 1051.
 ἔξριμῶνθαι, O 1004.
 ἔξριμῶνθαι, O 780. τοῖς πᾶσι, Εκ. 483.
 ἔξριμῶνθαι, O 239.
 ἔξριμῶνθαι, A 982.
 ἔξριμῶνθαι, A 231.
 ἔξριμῶνθαι τινος, A 596.
 ἔξριμῶνθαι, Π 466. N 835. ἔξριμῶν
 λήμνη, Σ 605.
 ἔξριμῶνθαι, I 418.
 ἔξριμῶνθαι, deficere, Π 554. τὸ πῶς τοῖς
 περιεῖστας ἔξριμῶνθαι, Εκ. 620.
 ἔξριμῶνθαι, N 129. 483. 629.
 ἔξριμῶνθαι πράγματι τινι, Σ 1469.
 ἔξριμῶνθαι, A 1201.
 ἔξριμῶνθαι, N 495. Σ 1437.
 ἔξριμῶνθαι, Π 907.
 ἔξριμῶνθαι, Σ 934.
 ἔξριμῶνθαι, Εκ. 838.
 ἔξριμῶνθαι, A 115.
 ἔξριμῶνθαι, Εκ. 1181.
 ἔξριμῶνθαι, O 338. I 884.
 ἔξριμῶνθαι, Π 45. ἔξριμῶνθαι, I 539. γνώ-
 μης, Εκ. 574. ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶνθαι
 ἔξριμῶνθαι, I 1322. κατὴν ἔξριμῶνθαι
 ἔξριμῶνθαι, Σ 346. λαοφῶνθαι εἰς ἔξριμῶνθαι,
 190. τὴν ἔξριμῶνθαι ἔξριμῶνθαι; O 405.
 τίς ἢ ἔξριμῶνθαι σου; Ει. 127. ἔξριμῶνθαι
 τὴν ἔξριμῶνθαι, Εκ. 589.
 ἔξριμῶνθαι, mensa coquinaria, A 318. 355.
 358. 365. 366.
 ἔξριμῶνθαι, ἔξριμῶνθαι, A 31.
 ἔξριμῶνθαι, B 102. N 402. Εκ. 1160. O
 1609. I 298. 428.

ἰσίορος, N 997. 400. B. 275. ἰσίορον
 ἵερον ἄριστον, B 150.
 ἰσίορον ἱλπίς, Θ 870. ἡμίρα, Ek. 105.
 ἰσίορα, I 105. 1089.
 ἰσίοραται, O 48. 1471.
 ἰσίορατον κμήρον, N 550. ἀγρίως τῶ, Σ
 705.
 ἰσίορον, I 354.
 ἰσίορατος, Π 1207.
 ἰσίορος, B 1370.
 ἰσίορον, N 1294.
 ἰσίορατον, Σ 705.
 ἰσίορον, Σ 704.
 ἰσίορατον. τὰ τρίτ' ἰσίοραταμίνα, A
 613.
 ἰσίορατον, I 1173. 1186.
 ἰσίορατος, O 1022.
 ἰσίορατον ξυλόγος, B 823.
 ἰσίορα, Θ 389.
 ἰσίοραται, O 1432. Σ 959.
 ἰσίοραται, Θ 373.
 ἰσίορατος, Ek. 10. ἄλλα, O 436.
 ἰσίοραλλον, mandare, N 608.
 ἰσίορατον, I 845.
 ἰσίορατον τῶ, O 1322. ἰσίορατονταί,
 Σ 11. 1194.
 ἰσίορατον βύθου, B 1383.
 ἰσίορατος, Ek. 79. Eι. 1228. 1254.
 ἰσίορατος, Ek. 116. Σ 391. I 893. 1135.
 1184. Eι. 142.
 ἰσίορατον τι, N 1015. B 1069.
 ἰσίορατον, I 1031.
 ἰσίοραται, B 621. 888. Σ 96.
 ἰσίορατος, B 702.
 ἰσίορατος, funiculus, quo lectus intendi-
 tur. A 923.
 ἰσίορατον, Π 915. 1078. N 799. ἰσίορα-
 τῶν τῶν, arbitrio alicuius permittere,
 Ek. 179. Σ 521. A 1115.
 ἰσίορατον, perire, N 243. 438. B 571.
 Π 120. eueare, B 1018. verberibus
 contundere, N 1376. τυπόμενον ἰσίορα-
 τῶν. N 972. 1407. ἰσίορατον, A 1022.
 ἰσίορατονταί, perdi, Π 351. 1119. Ek.
 1068. Eι. 369. A 1090. ἰσίορατον
 πῶρα, A 888.
 ἰσίορατονταί, A 876.
 ἰσίορατος, Π 275. 619. A 557.
 ἰσίορατον τὸν ἄλλον, I 212. 426. 949.
 ἰσίορατον τῶν, in aliquem incidere, N
 195. 535. ἰσίορατον τῶν, Π 245.
 ἰσίορατονταί, A 221.
 ἰσίορατον, I 1274.
 ἰσίορατον, Eι. 167. 225.
 ἰσίορατονταί, B 92.
 ἰσίορατον, Eι. 1015.
 ἰσίορατον, N 422.
 ἰσίορατος ἀσπίς, Σ 18.
 ἰσίορατονταί, imperativus, Boeotice pro
 ἰσίορατον, A 884.
 ἰσίορατονταί, A 867.

ἰσίορατον. Futurum ἰσίορατονταί, A 440,
 441. Ek. 640.
 ἰσίορατον, I 814.
 ἰσίορατος, τὰ, Σ 581.
 ἰσίορατον, B 81. Ek. 429.
 ἰσίορατονταί, A 1287.
 ἰσίορατον, Ek. 890.
 ἰσίορατος τρίτος, Π 47. ἰσίορατον, Π
 342. N 1173. A 523. 832.
 ἰσίορατονταί, Eι. 1141.
 ἰσίορατος, O 1307.
 ἰσίορατον, Θ 1048.
 ἰσίορατον, O 783. I 616.
 ἰσίορατον, N 1120.
 ἰσίορατον, N 1227. ἰσίορατονταί, Π 725.
 ἰσίορατος, O 58.
 ἰσίορατον, B 745. 1143. ἰσίορατονταί
 τῶν κρήνη, B 1126. 1138.
 ἰσίορατος, Π 268. I 39. ἰσίορατος παραβλάστος,
 A 315. ἰσίορατος πρὸς ἰσίορατον, N
 1375. οὐδὲν πρὸς ἰσίορατον, Ek.
 751. versus, O 412. verbum, i. e. pro-
 verbum, O 507.
 ἰσίορατον, secundo vento prochi, Θ 1226.
 ἰσίορατος, equo insidens, A 677.
 ἰσίορατος, A 771. O 47. et passim in eadem
 fabula.
 ἰσίορατονταί, B 1017.
 "Ἐπεὶ ἰσίορατος, Drama Aeschylus, B
 1021.
 ἰσίορατος, A 698.
 ἰσίορατος, B 418. ἰσίορατος, Θ 480.
 ἰσίορατον, B 942. A 398. ἰσίορατονταί, Eι.
 πῶρα, Eι. 532.
 ἰσίορατονταί, A 1205.
 ἰσίορατονταί, de avibus, O 266.
 ἰσίορατονταί, Π 1164.
 ἰσίορατος, ato, Σ 751.
 ἰσίορατος, B 957. Π 179. ἰσίορατος φαγῶν, O 76.
 A 146. τοῦ δικαίου, Σ 89. ἀκούσαι,
 Π 1009. τάλαντωνταί, O
 135. κακῶν, O 143.
 ἰσίορατος, Oλκ. 22.
 ἰσίορατος, amabilis, A 1297.
 ἰσίορατος, A 651. A 615. παπῶνος, A
 653.
 ἰσίορατονταί, B 1196.
 ἰσίορατος, N 976. Π 154. I 732. ἰσίορατος
 παραβλάστος, i. e. πολυπράγμων, Eι.
 191. ποικίλωνταί, N 1459.
 τοῦ τῶν, Π 254. χῶρος τῶν, O
 1279.
 ἰσίορατονταί τῶν κακῶν, Π 73. 465. ἀσχι-
 στα ἰσίορατονταί τῶν, Σ 787. ἀσχιστα
 ἰσίορατον, B 1474. ἰσίορατονταί ἰσίορατον,
 A 445. O 1430. ἰσίορατονταί πολλὰ
 χῶματα, magnas opes acquirere, I 840.
 τοῦτον ἰσίορατονταί ἰσίορατονταί, I 840.
 ἰσίορατονταί, imperativus, Boeotice pro
 ἰσίορατονταί, A 128. ἰσίορατονταί ἰσίορατονταί,
 O 1175. τὸ χῶμα ἰσίορατονταί, Ek. 148.

ἰσίορατονταί, B 1034.
 ἰσίορατονταί, nom. propr. Σ 1201.
 ἰσίορατονταί, I 744.
 ἰσίορατος, A 611. ἰσίορατος λιὸς, Eι. 632.
 ἰσίορατος, Π 1154. οὐδὲν ἰσίορατονταί
 ἰσίορατονταί, Π 1154. οὐδὲν ἰσίορατονταί
 ἰσίορατονταί, A 424. οὐδὲν ἰσίορατονταί
 ἰσίορατονταί, Eι. 1309. ubi vide not.
 οὐκ ἔστιν ἰσίορατονταί, A 614. οὐ δό-
 λου ἰσίορατονταί, nunc non est opus dolo,
 Π 1158. ἰσίορατονταί ἰσίορατονταί, Θ 1172. σὺν
 ἰσίορατονταί, A 381. N 1494.
 ἰσίορατονταί, Σ 1431.
 ἰσίορατονταί, Ek. 45. 606. N 1396. Eι. 1136.
 membrum virile, B 545. A 801.
 ἰσίορατονταί, N 192.
 ἰσίορατος, τὸ, O 693, 694.
 ἰσίορατονταί, A 475. ζῶν ἰσίορατονταί, Σ
 1104. ἰσίορατονταί φῖμαλος οὐρα βί-
 σιδι, A 668.
 ἰσίορατονταί, N 312.
 ἰσίορατονταί τῶν, N 558. κατὰ τῶν, I
 627. κηρυκῶν, I 628. ἰσίορατονταί μι-
 λῶν, B 914. τῶν, Eι. 25. 31. pro
 βῶν, O 488. Eι. 616. ἰσίορατος πρὸς ἰσίορατονταί,
 ἰσίορατονταί, N 1375.
 ἰσίορατονταί, Aph. 7.
 ἰσίορατονταί, I 476. ζῶνταί δ' ἰσίορατονταί, Π 114.
 ἰσίορατονταί, I 1294.
 ἰσίορατονταί τῶν, percontari de aliquo, O 167.
 ἰσίορατονταί, I 542. Σ 1097.
 ἰσίορατονταί πρὸς ἰσίορατονταί, O 1110.
 ἰσίορατονταί, I 1015. 1030.
 ἰσίορατονταί, I 1022. Σ 1097.
 ἰσίορατονταί, Σ 634. Ek. 885.
 ἰσίορατονταί, A 787. Σκωτῶν, A 704. λύγων,
 O 1484.
 ἰσίορατος, Π 447.
 ἰσίορατονταί, B 814.
 ἰσίορατονταί, Π 423. ἰσίορατονταί ἀπορῶς, A
 812.
 ἰσίορατονταί, A 571. N 50. τὰ ἰσίορατονταί, B
 1397. Ek. 215. ἰσίορατονταί πῶρα, N
 343. ὄλα, B 1067. Μιλῆσια, A 729.
 οἰσυνῶνταί, A 1177. ἰσίορατονταί κα-
 ταπίνου, Σ 1147.
 ἰσίορατονταί, B 1386.
 ἰσίορατονταί, B 1144.
 ἰσίορατονταί τρίτος, I 1016.
 ἰσίορατονταί, I 511. Σ 1148. Vide not. ad A
 1177.
 ἰσίορατος, O 528.
 ἰσίορατος, ato, O 1429.
 ἰσίορατονταί, N 1234. O 572. Σκωτῶν, Π
 1153. ἰσίορατονταί, Π 1155. A 816.
 Δάλοιο, Π 1157. Θ 1202. ἰσίορατονταί,
 Π 1159. ἰσίορατονταί, Π 1161. ἰσίορατονταί,
 Eι. 422. Xθῶν, B 1126. 1145.
 ἰσίορατονταί, B 1144. ἰσίορατονταί, I 297.
 ἰσίορατος, Θ 977. ἰσίορατονταί ἰσίορατονταί,
 Eι. 385. ἰσίορατονταί ἰσίορατονταί, N 1478.

ἰσίορατονταί, Eι. 382. 924.
 ἰσίορατος, nom. propr. N 557.
 ἰσίορατονταί, A 1094.
 ἰσίορατος, Ek. 973. Λατοῦς, i. e.
 Diana, Θ 321.
 ἰσίορατος, interrogatio, N 345. ἰσίορατος, inter-
 rogatio, N 1409.
 ἰσίορατος, Σ 552. ἰσίορατος ἰσίορατος, A 129.
 I 673.
 ἰσίορατος, O 1069.
 ἰσίορατονταί ἰσίορατος, Σ 272.
 ἰσίορατος, Eι. 168.
 ἰσίορατος, ire, abire, A 336. ἰσίορατος, abibit,
 A 1240. Σ 1329. οὐκ ἔστιν ἰσίορατος ἰσίορατος,
 Eι. 500. ἰσίορατος, B 1192.
 ἰσίορατος, Π 546.
 ἰσίορατος, avis, O 303.
 ἰσίορατος, N 539. A 787. ἰσίορατος θάλατ-
 τα, O 145. I 1083.
 ἰσίορατος δώματα, Θ 871.
 ἰσίορατος, nom. propr. B 934.
 ἰσίορατος, aliquando significat ire, abire,
 ut O 485.
 ἰσίορατος, avis, O 886. 1142.
 ἰσίορατος, Cupido, Amor, O 574. 696. 700.
 A 991. ἀμφιδάλως χερσῶνταί, O
 1737.
 ἰσίορατος Atticum quam ἰσίορατος, A 1. 972.
 ἰσίορατος, Ek. 983.
 ἰσίορατος, Σ 147. Vide ἰσίορατος.
 ἰσίορατος, O 1169.
 ἰσίορατος, Eι. 14. 31. ἰσίορατος, dolore se ma-
 cere, Σ 287.
 ἰσίορατος, τὸ, O 943.
 ἰσίορατος. Sic Attici semper; nunquam
 ἰσίορατος, Π 394. B 187. 607. N
 646. O 28. Σ 852. 982. Eι. 19.
 ἰσίορατος ἰσίορατος, Π 604. βάλλ' ἰσίορατος
 ἰσίορατος, Π 782. N 133. ἰσίορατος
 ἰσίορατος. Σ 51. πῶρ' ἰσίορατος, A
 864. ἰσίορατος ἰσίορατος, N 123. ἰσίορατος
 ἰσίορατος ἀπορῶνταί, N 789. ἰσίορατος
 ἰσίορατος, Eι. 117. ἰσίορατος ἰσίορατος,
 Eι. 500.
 ἰσίορατος, exameu arum, Σ 1107. ἰσίορατος
 ἰσίορατος, A 353.
 ἰσίορατος, I 545.
 ἰσίορατος, Θ 126.
 ἰσίορατος, O 1508. Eι. 896. ἰσίορατος,
 stabo, A 634.
 ἰσίορατος, Π 795. Σ 844. ἀφ' ἰσίορατος ἀρχι-
 σταί, Σ 846. ἰσίορατος τῶν ἰσίορατος, O 864.
 ἰσίορατος τῶν, convivio accipere aliquem, Oλκ.
 22. τῶνταί, N 1360. ἰσίορατος γάμος,
 celebrare nuptias, O 132. ἰσίορατος, N
 1354. ἰσίορατος ἰσίορατος, Σ 1218.
 ἰσίορατος, O 865.
 ἰσίορατος, A 888. Σ 938. O 1232. Λολ.
 10. τὰς ἰσίορατος κῶν, de cumilingo, I
 1286.

ἰταῖραι Κορίθιαι, Π 149.
 ἰταῖραι. παῖς ἰταίρηκος, Εἰ. 11.
 ἰταῖρος, Π 303. 310.
 ἰτιόν, *quis, sodes, amabo, semper est in interrogatione*, I 32. 733. N 35. 93. 820. 1502. Σ 8. 184. 836. A 322. 609. Εκ. 376.
 ἴτιρος pro ἄλλος, Εἰ. 11. 15. 253. I 949. 952. A 422. N 34.
 ἰτιρότροπον κακόν, Θ 724.
 ἰτίρωσι, A 828.
 ἰτήτυμος, Εἰ. 119.
 ἰτήτυμοις, A 245.
 ἴτιος, B 62. 506. A 246. O 78. Εκ. 845. ἴτιος πῖσινο, I 1171.
 ἴταιμος δῆρ᾽ ἄν τι, N 807.
 ἴταιμος φάτις, Εἰ. 114. ἴτάμωσι, Εἰ. 118.
 ἰταγγίλια ἀναδησαί τινα, Π 765. στιφάνου, I 647. ἰταγγίλια θύειν, I 656.
 ἰταγγιλίζεσθαι, I 643.
 ἰτάγητος, N 277.
 Εἰάθλας, nom. pr. Σ 592. A 710.
 ἰτάι, exclamatio, A 1294. Εκ. 1180.
 Εἰάτιον, nom. propr. Εκ. 408.
 ἰταῖροι γῆ, N 300.
 ἰταυθάς, B 373. N 1002.
 Εἰθάνα, N 211. Σ 715.
 Εἰθέουλη, nom. propr. Θ 808.
 ἰτέουλιον, O 1539. A 1008.
 ἰτέουλίτιρος, Εἰ. 689.
 ἰτήγητος ἀϊδά, B 213.
 ἰνγλωττία, I 837.
 ἰνγλωττος, N 445.
 Εἰθάμος, nom. propr. Π 884.
 ἰνθαμονεῖν, B 1217. 1417. A 457. I 94. 151.
 ἰνθαμονικῶς, Εἰ. 856.
 ἰνθαμονοί, Π 802.
 ἰνθαμόν, B 1182. 1195.
 ἰδ᾽ ἄρ᾽ ἄν τινα, N 615.
 ἰδῆρος τίσις, O 245.
 ἰδῆργιτινῆ, Π 835. 912.
 Εἰδῆργιδης, nom. propr. Σ 234.
 ἰδῆρος, O 121.
 ἰδῆρος, Εκ. 137. 227.
 ἰδῆρικῶς, Εκ. 521.
 ἰδῆμοιρον πῆσινο, O 1322.
 ἰδῆκαλις καρτοί, O 1062.
 ἰδῆσιος, A 859. Θ 396.
 ἰδῆν cum verbis motus et genitivo personæ aut rei, I 254. O 1421. Εἰ. 68. 77. 301. 819. Γῆνω. 26.
 Εἰδυμίνης Ἀρχων, A 67.
 ἰδῆνυῖν ἠνίας, O 1738.
 ἰδῆνυῖν. δῆνυῖν ἰδῆνυῖν, Εἰ. 1187.
 ἰδῆνυῖν ἀποδῆσαι τινα, Σ 571.
 ἰδῆος, statim, Π 238. A 924. Εἰ. 217.
 ἰδῆος ἀπ' ἀρχῆς, Εἰ. 84.
 Εἰδῆος, Θ 990. 994.
 ἰδῆος δ᾽ ἄν τι, Π 183. Εἰ. 373.

ἰδ᾽ καὶ μιανῶς, I 800.
 ἰδῆκαλις, N 312.
 ἰδῆλαια, N 997.
 ἰδῆλας, B 82. 359.
 Εἰδῆλας, nom. pr. A 103. I 254.
 ἰδῆκαίαι ἰδῆλαι, O 1060.
 ἰδῆκαλις χροῖα, Θ 968.
 ἰδῆλάτιον, O 376.
 ἰδῆλαδῖσθαι, φυλάττεισθαι, Εἰ. 313. A 95. I 253. A 1277. ἰδῆλαδῖσθαι τῆν κῆρα, A 1215.
 ἰδῆλαγῖν, Εκ. 454. I 565. A 372. ἄξιος ἰδῆλαγῖσθαι, I 596.
 ἰδῆλαγῖα, Εἰ. 738.
 ἰδῆλας, Apollinis epithet. Θ 969.
 ἰδῆλαροι Μούσαι, B 229.
 ἰδῆλαγῖθης, Π 543.
 ἰδῆλας, Π 636.
 ἰδῆλάχωνος, I 759.
 ἰδῆμοιοι τιμαί, Θ 112.
 ἰδῆ, lectus, Εκ. 958. 966. I 605. ἴρειν ἰδῆ, Σ 552.
 ἰδῆνῖν τι, N 1410, 1411.
 ἰδῆναι, Π 785.
 ἰδῆραία, O 1540.
 ἰδῆρος ἄν τι, Π 25. ἰδῆροστας, I 874.
 ἰδῆροχῆς, A 117. 121.
 ἰδῆραία, B 1528.
 ἰδῆ, exclamatio, A 1294. Εκ. 1180.
 ἰδῆσπας, A 592.
 ἰδῆροι, Π 61.
 ἰδ᾽ παθῶν ὑπό τινας, Π 1029.
 ἰδῆραδῖα, Σ 1512.
 ἰδῆραις, Π 639.
 ἰδῆραλαμοὶ ἕμνοι, I 530.
 ἰδῆραλόγωγις, I 1115.
 ἰδῆραλας, Θ 1000.
 ἰδῆραστος ἴχθυς, Θ 105.
 Εἰδῆραλις, N 553.
 ἰδῆραρος, Π 532. ἰδῆραρος γλωττα, I 657.
 ἰδῆραράτατος, Σ 1112. ἰδῆραράτατος πορίζειν χρήματα, Εκ. 236.
 ἰδ᾽ πῆρασται, Π 490. 783.
 ἰδῆραπῆς νανίας, Εκ. 427. ἰδῆραπῆς ἰδῆν, Θ 192.
 ἰδῆραόσωπας, Π 976. B 410. Θ 191. Εἰ. 617.
 ἰδῆραπῆς γυνῆ, N 800.
 ἰδῆρ᾽ παταῖ, O 1258.
 ἰδῆρασιπῆς, N 447.
 Εἰδῆραπῆς, secunda semper longa, B 67. 80. 771. et passim, N 1371. 1377. I 18. A 368. Θ 4. 77. et passim. A 394. et deinceps, Εἰ. 147. 532. Σ 61. 1414.
 Εἰδῆραπῆς, diversus a Tragico poeta, Εκ. 825, 826. 829.
 Εἰδῆραπῆς, A 404. 475.
 ἰδῆραπῆς, B 806.
 ἰδῆραμος, Θ 985. Π 759.

Εἰφυκλῆς, nom. propr. Σ 1019.
 ἰδῆραπῆς, Σ 1070. A 843.
 ἰδῆραπῆτος, Θ 200. N 1084, 1085. 1090. 1099. A 716.
 ἰδῆραπῆς ἴχθυς, A 419.
 Εἰδῆραπῆς, fluvius, A 1302. 1309.
 ἰδῆραπῆς, N 44.
 ἰδῆραπῆς, A 351.
 ἰδῆραπῆς, Εκ. 2.
 ἰδῆραπῆς ἀγρῶν γῆς, O 230.
 ἰδῆραπῆς θύρας, N 308.
 ἰδῆραπῆς, I 1236.
 ἰδῆραπῆς, Σ 1210.
 ἰδῆραπῆς, N 799.
 ἰδῆραπῆς, Σ 424. ἰδῆραπῆς πόλις, O 829.
 ἰδῆραπῆς βαδίζειν, N 964.
 ἰδῆραπῆς, εἰς ἰδῆραπῆς συγγιγγραμμῆς, O 805. ἰδ᾽ ἰδῆραπῆς, B 404.
 ἰδ᾽ ἄν τι, B 1480.
 ἰδῆραπῆς, A 674.
 ἰδῆραπῆς, Π 1095.
 ἰδ᾽ ἄν τι, ἴδῆ, Π 216.
 ἰδῆραπῆς, Σ 469.
 ἰδῆραπῆς, Π 626.
 ἰδῆραπῆς, I 151.
 ἰδῆραπῆς, Π 758. N 263. 297. A 237. Εἰ. 96. 434. 1316.
 ἰδῆραπῆς, O 959. Θ 295.
 Εἰδῆραπῆς, nom. propr. Σ 599.
 ἰδῆραπῆς, Θ 39. ἰδῆραπῆς τόμα, O 1719.
 Εἰδῆραπῆς, nom. propr. A 612.
 ἰδῆραπῆς, A 591. A 5.
 ἰδῆραπῆς, Εκ. 713.
 Εἰδῆραπῆς, nom. propr. Σ 680.
 ἰδῆραπῆς ποιῆσαι κατὰ τινας, I 661.
 ἰδῆραπῆς, Εἰ. 1276.
 ἰδῆραπῆς, A 80.
 ἰδῆραπῆς, homo colore praditus, A 205. Θ 644. I 1171.
 ἰδῆραπῆς, O 1067.
 ἰδῆραπῆς, Σ 341. ἰδῆραπῆς, A 1224. Π 614. Εκ. 664. 717. Σ 1306.
 ἰδῆραπῆς, A 1009. μακάρων ἰδῆραπῆς, B 85.
 ἰδῆραπῆς, Π 728.
 ἰδῆραπῆς, B 792.
 ἰδῆραπῆς, O 774.
 ἰδῆραπῆς, Θ 675.
 ἰδῆραπῆς, Π 675.
 ἰδῆραπῆς, N 598.
 ἰδῆραπῆς, Σ 1278.
 ἰδῆραπῆς, Σ 955.
 ἰδῆραπῆς, O 687. ἰδῆραπῆς, N 225.
 ἰδῆραπῆς, A 132.
 ἰδῆραπῆς, I 1178.
 ἰδῆραπῆς, unde futurum ἰδῆραπῆς, Σ 1348. Εἰ. 432.
 ἰδῆραπῆς, O 1160.
 ἰδῆραπῆς, Π 1024. A 53.
 ἰδῆραπῆς, Σ 268.

Ἐφουδῖον, nom. propr. Σ 1191. 1383.
 ἰδ᾽ ἄν cum infinitivo, Π 1000. 1141. Θ 1162.
 ἰδῆραπῆς, sic se res habet, Π 110.
 ἰδῆραπῆς, neutraliter, B 704. Εκ. 531. ἰδῆραπῆς, Θ 854. κατὰ χάριαν, B 793.
 ἰδῆραπῆς, A 376. 610. Εκ. 333.
 ἰδῆραπῆς pro δύναισθαι, Θ 554. B 1251. Εκ. 333.
 ἰδῆραπῆς, Θ 616.
 ἰδῆραπῆς cum participio, Θ 709. Εκ. 355.
 ἰδῆραπῆς saepe abundat, Θ 473.
 ἰδῆραπῆς, divites, Π 596. I 1295.
 ἰδῆραπῆς cum genitivo,prehendere, retinere: Π 101. A 445. Εἰ. 863. Σ 1343.
 ἰδῆραπῆς, B 1425.
 ἰδῆραπῆς, O 370.
 ἰδῆραπῆς, A 227.
 ἰδῆραπῆς. δι' ἰδῆραπῆς γινέσθαι τῶν, B 1412.
 ἰδῆραπῆς. ἀπ' ἰδῆραπῆς μαρδάνειν, O 375. 382.
 ἰδῆραπῆς, B 473.
 ἰδῆραπῆς, A 897. Εἰ. 1086. 1114. Σ 1436. 1437.
 Ἐφουδῖος, nomen loci, A 1169.
 ἰδῆραπῆς, I 745. B 505. Εκ. 845. Σ 239.
 ἰδῆραπῆς, I 770. λῆραπῆς, Σ 280.
 ἰδῆραπῆς, Σ 679.
 ἰδῆραπῆς, O 375. 494. Π 1121. N 1195. Θ 147. A 278.
 ἰδῆραπῆς, Θ 2. A 20.
 ἰδῆραπῆς, ἰδῆραπῆς commutata, Θ 32.
 ἰδῆραπῆς, aurora. ἰδῆραπῆς, Εκ. 85. πῆραπῆς, Εκ. 312.
 ἰδῆραπῆς, donec, dum, cum subjunctivo nunquam constructur sine particula ἄν, Εἰ. 32.

ΖΑΘΕΟΙ ποταμοί, N 283. ζῆραπῆς μολπαί, B 383.
 Ζακύνθιοι, A 594.
 Ζᾶν pro Ζῆος, O 570.
 Ζαγγάριον, O 582.
 Ζυγῆραπῆς κάδραρον, Εἰ. 128. Πηγάσου ποταμοί, Εἰ. 135.
 Ζῆραπῆς ἰδῆραπῆς, I 872.
 Ζῆος, N 827. 1470. ἰδῆραπῆς καὶ Ζῆοι, Π 1. ἰδῆραπῆς βασιλεῦ, N 2. 155. Σ 625. Ζῆος Σωτήρ, Π 877. 1175. 1186. 1189. B 738. 1433. Πατῆρῆς, N 1468. Ὀμόρηος, B 750. Ἀργαίος, I 410. 500. Ἐλλάτιος, I 1253. μεγαλήτωρος, Θ 315. παγκρατῆς, Θ 368. δῆραπῆς καὶ κατόπτης, A 435. Κατακῆραπῆς, Εἰ. 42. κεραινορέντης, Εἰ. 376. Ζῆων τύραννος, N 564. Ζῆραπῆς pro Δῆραπῆς, A 717. Ζῆραπῆς

pro Διός, O 1470. τί γὰρ ὁ Ζεὺς παύει; quem est coli tempestas? O 1501.
 Ζαλόττος, Π 1016.
 Ζηλοῦν. Ζηλῶ σε τῆς εὐδουλίας, A 1008.
 τῆς εὐτυχίας, Σ 1450. τῆς παιδιούσιος, O 175. τῆς ὑγλωττίας, I 837. Ζηλοῦντες, N 1210.
 Ζηλωτός, Σ 451. Ζηλωτότατος βίος, N 463.
 Ζημίς, Π 1124. A 737.
 Ζημιούν, A 717.
 Ζῆν, B 1082. 1477. Ζῆν ἀπό τιος, Eι. 850. Ζῆν ἐκ ταυταῦ, Eκ. 591. τῶν κορῶν παρηγία, O 868.
 Ζηπῆν pro conari, studere, Π 573. 590.
 Ζῆγος, sc. ἵσπος, N 122.
 Ζυγόν, τὸ lorium, calcei, corrigia, A 417.
 Ζυγοδρέζιν, N 745.
 Ζωμύματα, I 279.
 Ζωμίδιος, N 389.
 Ζωμός, N 386. I 337. 360. 1174. Eι. 716. 885.
 Ζωνίον, A 72.
 Ζωπυρεῖν, A 682.

Η.

Ἡ interrogativum, αν? N 248.
 ἦ pro ἦν, εταν, A 643. Π 77. I 1339. O 1363. Σ 1091.
 η cum sequente vocali aut diphthongo in unam syllabam coalescit: A 128. B 695. O 288. 476. A 458. 769. N 1084.
 ἦσεν, B 1055. Σ 357.
 ἦσεν, N 976. Σ 236. ἦσεν, I 524. ἀπολαύσαι τῆς ἡσεν, A 591.
 ἦσουλῶν, B 516.
 ἦσυνθαι τινι, O 675. τοῖς τυφλοῖς, Π 15. τοῖς παραδοταῖς, Π 299.
 Ἡγίλοχος, nom. propr. B 303.
 Ἡγμονεύων ὄδον, Eι. 1093.
 Ἡγμονίος, Π 1159.
 Ἡδεν, 3. persona, Σ 558. 635. Eι. 1182.
 Ἡδενθαι, Π 288. Eι. 291. Ἡδενθαι τινι, I 623. 633. Ἡδενθαι cum participio, Eκ. 1009. Eι. 1127. 1161. A 635. N 1171. O 325.
 Ἡδίας Ζῆν, Π 262.
 Ἡδην, N 386. 766. Eκ. 316. μετὰ τοῦτ' ἦδην, O 635. ὡς πάχιστ' ἦδην, O 662. cum futuro, διέξει τ' ἦδην, O 673. ἦδην ποτι, N 346. Σ 222.
 Ἡδην, ἦδης, ἦδησθαι, ἦδην, O 554. Eκ. 551. N 329. O 511. A 35.
 Ἡδίων, Eι. 3. 1140.
 Ἡδονῆ, N 1072. αἰσχροῖ ἦδοναί, I 1284. ὄψ' ἦδονε, Π 289.
 Ἡδ' ὄς, A 514. Σ 795.

Ἡδουμῆς, O 659.
 Ἡδυσμα, Σ 496. 499. I 678.
 Ἡδῶς, ἄδης, Eκ. 151. O 271.
 Ἡκιστα, Π 203. Ἡκιστα πάντων, Π 440.
 Ἡκίσιος, O 149.
 Ἡκιστρα, N 534.
 Ἡκιστρι, I 532.
 Ἡλιάζω, A 380. Ἡλιάζεσθαι, Σ 772. I 799.
 Ἡλιαία, I 897.
 Ἡλικιστός, O 109. Σ 206. 891. 1340. I 255.
 Ἡλιαστικὸς ἰσολδῆ, N 863.
 Ἡλιόκατος Θρόνος, O 1732.
 Ἡλιδιάζα, I 1124.
 Ἡλιθιος, O 290. B 917. N 872. O 525. A 443. Ἡλιθιώτατος, Eκ. 765.
 Ἡλικιώτης, N 1006.
 Ἡλικός, B 55.
 Ἡλιξ, Σ 245. A 236.
 Ἡλομανή, O 1096. ubi vide not.
 Ἡλιος, N 584. 1230. ἱπιδῶν Ἡλιος τραστῆ, Eκ. 416.
 Ἡλύγη, A 684.
 Ἡμιδαπῆς, Eι. 220.
 Ἡμιεν pro ἦμιεν, Π 659. Eκ. 490.
 Ἡμιεν, Dor. pro ἴμαι, A 741. 771.
 Ἡ μὴν, Π 608. Σ 277. 643. 1332.
 Ἡμέρα. μετ' ἡμέραν, Π 930. ἡμέρα ἐξελμψεν, Eι. 304. ἡ ἴν ἡμέρα, Eι. 435.
 ἡμερῶν τριῶν, per tres dies, Eι. 716.
 Ἡμερῶν, Eι. 163.
 Ἡμερῶν, A 997.
 Ἡμεροσκόπος, A 849. O 1174.
 Ἡμιστρα κίθη τῶν σοφῶν, pro κίθη ἡμῶν τῶν σοφῶν, N 1202. Vide ἡμῶν αὐτοῦ βίος.
 Ἡμῖ, φημί, B 37. N 1145.
 Ἡμιδαλοῖδιον, Eκ. 318.
 Ἡμισκίσιος, N 643. 645.
 Ἡμιθιος, B 1060.
 Ἡμιθῆς, N 504.
 Ἡμικάσιος, O 449.
 Ἡμικραμια, O 227.
 Ἡμιν, ἡμιν, ultima correpta, A 124. Π 286. Eι. 390. 583.
 Ἡμισυ. εὐδ' εἰς ἡμισυ, O 452.
 Ἡμισυθῆν, Π 729.
 Ἡμισυδαμῖαν, B 554.
 Ἡν pro ἦσαν, A 1260.
 Ἡν, ἦν, ἦν ἰδοῦ, I 26.
 Ἡνία, O 1738. Ἡνία τῆς πόλεως, Eκ. 466. τῆς Πηνελόπης, I 1109. Ἡνία Λακωνικαί, Iora, quibus solea Λακωνικαί appellata adstringebantur, Eκ. 508.
 Ἡνικα, Π 107. 248. N 607. 618. 622. O 714. Eι. 1159.
 Ἡνικῆν Μουσῶν στήματα, Σ 1022.
 Ἡνιοχος, Eι. 904. Ἡνιοχος αἰγιόδη, Pallas, N 602.

Ἡσσι, Iaconice pro ἦσι, A 1257.
 ἦν τι βούλοσθ', ἦν τι μὴ, Π 633. Vide in βούλομαι.
 ἦν τι πάθω, si moriar, Eκ. 1105.
 Ἡυερρον, I 356. 1179.
 Ἡπειρος, A 534.
 Ἡπιαλίην, A 1164.
 Ἡπιαλός, Σ 1038.
 Ἡπιοσ, Σ 879. Eι. 934.
 Ἡπου, O 63. Π 700. 832. 970. Σ 725.
 Ἡρα, Bwoice pro ἦρα, A 913.
 Ἡρα, O 1633. 1731. 1741. Τιλαία, O 973.
 Ἡρακλιαν, τὰ, Herculis festum, B 651.
 Ἡρακλιαν λουστὰ, N 1051.
 Ἡρακλιδα Παμφίλου, Π 385.
 Ἡρακλιαν, vocativus, O 1574. 1586. Π 374. 417. N 181. Ἡ "ναξ' Ἡρακλιαν, A 94. Ἡ παλιόμηνσ' Ἡρακλιαν, A 807.
 Ἡρακλιαν ὀργὴν ἔχον, Σ 1030. Eι. 752.
 Ἡρακλιαν, B 282. N 1050. O 567. ἢ τὸν Ἡρακλιαν, O 26. Ἡρακλιαν ζῆνίζεσθαι, A 928. Ἡρακλιαν τὸ δῖον ἔκαστατόμηνος, Σ 60.
 Ἡρῆμα, B 315. Eι. 82.
 Ἡρῆνός, O 683. 714. Ἡρῆνὰ, neutrum plur. pro adverbio, Eι. 800.
 Ἡρῆναι, N 315.
 Ἡρῆναι, Σ 819.
 ης, terminatio Ionica dativi pluralis, B 1211. O 659. I 1327.
 Ἡσιόδος, B 1033.
 Ἡσυχα, N 324.
 Ἡσυχη, Π 692. 735.
 Ἡσυχία. κατ' Ἡσυχίαν, A 1224. Ἡσυχίαν ἔχον, Π 921. ἄγιν, B 321.
 Ἡσυχος. ἔχ' Ἡσυχος, Π 127. N 1244.
 μὴν Ἡσυχος, O 925. O 1199. Ἡσυχον ἔχον τινι, Σ 190.
 Ἡσῆμα, ἡ ἱσῆμα, A 85. 90. 736.
 Ἡσεν τῆς χυτρεας, O 509.
 Ἡστῆσθαι, Π 482. I 1230. Ἡστῆσθαι τινος, O 70.
 Ἡστητία, A 450.
 Ἡσταν κίθους, Π 363. Ἡσταν, N 1031.
 Ἡσταν σῆς, Π 944. Ἡσταν λόγος, N 1133. 893. 1038.
 Ἡφαιστας, Π 661.
 Ἡχῆν, N 164.
 Ἡχῶν, O 996. 1059. O 215.

Θ.

ΘΑΚΟΣ, B 1515. 1522. N 993.
 Θαλάμαζ, B 1074.
 Θαλαμία (ὀσῆ), Eι. 1239. Θαλαμία (κῶσαι), A 553.
 Θαλαττα, N 1290. O 146. ἄγιν ἐπὶ Θαλαττα, Π 656. Θαλαττη γῶμηνος, Π 658.

Θαλαττασιῶν, I 850.
 Θαλιρὰ δάκρυα, I 1271.
 Θαλίς, N 180. O 1009.
 Θαλίος, O 733. N 309. Θαλίος μακάρων, Eι. 780.
 Θαλλῆς, Eκ. 743.
 Θαλλοφῆρος, Σ 544.
 Θαλπειν, O 1092. Θαλπειν τινὰ λόγους, I 210.
 Θαλπος μασσημενῆς, O 1096.
 Θαρῶν, O 234.
 Θαμβῶς αἰεὶ τινι, O 781.
 Θαμνῶν, Π 292.
 Θαμνος, O 614. Eι. 1298.
 Θάνατος οὐ δῶρον ἰσθ', B 1392. βαρύτατον κακῶν, B 1394. τῶ θανάτῳ μίλημα, Eκ. 905.
 Θάπτειν, O 396. τῶ ἰσθ' ἰσθ' ταφῆναι, Eκ. 592. καταλίσειν μὴ ταφῆναι, Π 556.
 Θάρρη, Π 328. 452. 1091.
 Θάρρην πρὸς ἑαυτὸν, animum colligere, Eκ. 1060.
 Θασῶν, Dor. pro θασῶν, A 770.
 Θάσιος ὄνος, Π 1021. Θάσιον φαρμάκον, A 1916. ἀμφορειδίον, Eκ. 1119. Θάσιον, sub. ἄλμα, A 671.
 Θασῆν, τῶ ἱσθῆν, Eκ. 498. ubi subauditur ὀρθαλμα.
 Θαυμά μ' ἰλάμωσεν, O 511. Θαυμα σὸν, nihil mirum, Π 99.
 Θαυμάσιος, O 463.
 Θαυμάσιος, N 1240.
 Θαυμαστός, B 207. Π 340. Σ 13.
 Θαψήνη γυνή, Σ 1413.
 Θεαγίνης, nom. propr. A 63. O 822. 1127. 1295. Eι. 928. Σ 1183.
 Θείμα, O 1716.
 Θείσθαι τιθῆσθαι, O 797. imperativus θείω, B 131. A 262. εἰ θείωμην, spectatores, B 1475. N 518. Π 798.
 Θειάτης, O 753. διέξω, I 228.
 Θειάτρην, I 508. διέξω, I 233.
 Θείσθαι, Θείσθαι, Bwoice, A 862. 868. 911.
 Θείκλιος, pro θεοκίλιος, A 1252.
 Θείν, currere, Π 259. A 564. futurum θείσομαι, I 485. θείσονταί θεῶμα, O 205.
 Θείος, κατὰ θείον, I 147.
 Θείος, avunculus, O 1648. N 124.
 Θειλίος λῆσος, O 1137.
 Θείμος. εὐ θείμος, N 140. καὶ θείμος, καὶ μὴ θείμος ἰσθ', N 295.
 Θεισοκλήν, I 84. 812. 813. 818. 884.
 Θειτόν, O 1151.
 Θείων, B 855. I 640. A 564. Σ 1384. O 54. 1613. θείων τὴν γνάθον, A 821.
 Θείωνος, O 170. A 11. 140.
 Θείωνος, A 605.
 Θειομῆς, O 1548.

Θισίον, Θ 897.
 Θισός. ἰβλ νεμίζεις ἐν Θισίῳ, I 1538. εἰ δὲ
 Δικα Θισί, O 95. μὰ τοὺς δάδικα Θεός,
 I 255.
 Θισσιδής, Π 28. O 897.
 Θισσιππος, N 292.
 Θισσιχθρία, Σ 418.
 Θισφίλης ἱερῆ, B 443.
 Θισραπίτιον, I 59. 1261.
 Θισράπων, Π 3. 5. O 516. Θισράπων ἱερ-
 ρός, O 910.
 Θισραδαί, Π 953.
 Θισροῖν, Lacon. pro Θισρίζειν, A 947.
 Θισρίζειν, O 506. Π 515.
 Θισραιῖνι σπλάγχχνα κότῃ, B 844.
 Θισραβούλος πρακτός, A 119.
 Θισρὸς ἀνή, Σ 918. Θισρὸν ἔργον, Π 415.
 Θισρὸς ἀλλότριον ἄμην, I 392.
 Θισραῖον. τιθισραῖοσθαι, A 1079.
 Θισσις γιγνόμεναι τῆ νομικῆς, N 1191.
 Θισθαί τῆ ὄνομα, N 65. 67. O 810. 817.
 923.
 Θισμοδίτης, Εκ. 290. Σ 775. 935.
 Θισμὸς ἀρχαῖος, O 331.
 Θισμοφόριον, τὰ, Θ 278. 880. Θισμοφί-
 ρια, τὰ, Θ 182. Εκ. 223. O 1519. ἢ
 μίση τῶν Θισμοφορίων, Θ 80. 375.
 Θισμοφόρος, αἰ, Ceres et Proserpina, Θ
 282. 297. 1156. ἰν, ἰκ Θισμοφόρου, Θ
 83. Εκ. 443.
 Θισπας, O 977.
 Θισπις, Σ 1479.
 Θισπιωδὴν ἰκ τριπλῶς, Π 9.
 Θισφατον, I 1253. 1248. Ει. 1073,
 Θίσις, N 1067.
 Θισταλὴ φαρμακίς, N 749.
 Θισταλία, Π 521.
 Θισταλοὶ, Σ 1273. A 1152.
 Θισρία, Σ 1005. Ει. 523. 713. 871.
 Θισρος, nom. propr. N 400. Σ 42. 418.
 599. 1220. 1236. I 608. A 134. 155.
 Θισραῖοι, B 1023.
 Θισρὸν ἰδόντας, B 815. Θισρὸν ἰδόντα, A
 1256.
 Θήλια, N 662. 671. Θήλια φρήν, A 708.
 Θήλια ὀνόματα, N 682.
 Θηλυδριώδης, Θ 131.
 Θηλύφρων, Εκ. 110.
 Θηραμίνης, B 540. 967.
 Θηρασθαι τὰς ἰγχιλίαις, I 864.
 Θηρατὸς λόγων, N 358.
 Θηρις, O 1064.
 Θηριωτικαὶ κύνες, Π 157.
 Θηροφόνος, Dianæ epithet. Θ 320.
 Θησαυρός, O 599. 601.
 Θησιῶν, Thesi templum, I 1312. τὰ Θη-
 σία, Thesi festum, Π 627.
 Θησιός, B 142.
 Θήσας, Θ 41. B 156.
 Θησώτης, B 327.

Θύα παράστειν, Σ 696. Θύ' ἄλλος ἀπερ-
 γήτοι, Σ 1521.
 Θύλιον, Ει. 1239. A 314.
 Θύνησκω. τιθνήξει, Σ 654. A 590. τιθνή-
 ζων, A 325. τὸ τραβλίον τίθνηκί μου, B
 985. τιθνήκωι, B 1012. τιθνήκωι, B
 1028. τιθνηκός, B 67.
 Θυα ἵπτοι, B 1233. I 1266. Θυαί τρι-
 ρεις, I 554.
 Θυραπίτιον, Εκ. 431. I 666.
 Θυραπτικόν, I 1380.
 Θυραβός λαπαίτης, I 547. τραβιτων, A 546.
 Θυρακιδίης, Σ 947. A 703. 703.
 Θυραμνις, nom. propr. I 1268.
 Θυραμνις, N 332.
 Θυραμνις, B 1289. I 757.
 Θυραμνις, nom. propr. I 1103.
 Θυραμνις, Σ 1302. 1314. 1316.
 Θυραμνις, A 153. 155.
 Θυραμνις, A 136. 138. 602. Σ 289. 1369.
 Ει. 283. A 103. O 1369.
 Θυραμνισθαι, I 569.
 Θυραμνισθαι, B 121.
 Θυραμνισθαι, A 162.
 Θυραμνισθαι, Π 545.
 Θυραμνισθαι, A 318. I 331. 637.
 Θυραμνισθαι, Π 550. Εκ. 205. 356.
 Θυραμνισθαι, B 846.
 Θυραμνισθαι, O 280. 293. Σ 828. A 273. Ει.
 1138.
 Θυραμνισθαι, O 466.
 Θυραμνισθαι, N 1264.
 Θυραμνισθαι, A 369. Χαρίτων Θυραμνισθαι,
 Εκ. 973.
 Θυραμνισθαι, Π 290. 296.
 Θυραμνισθαι, I 17.
 Θυραμνισθαι, B 681.
 Θυραμνισθαι, N 1260. De flebili lusciniæ can-
 tu, O 211.
 Θυραμνισθαι, B 1303.
 Θυραμνισθαι, Θ 58. 60.
 Θυραμνισθαι, e Thria, pago Attico, O 645.
 Θυραμνισθαι, ἢ, Ει. 567.
 Θυραμνισθαι, ἢ, Ει. 567.
 Θυραμνισθαι, de re nullius pretii,
 B 614.
 Θυραμνισθαι, B 134. παρῆσαι, A
 1101. Θυραμνισθαι, I 954. Θυραμνισθαι
 σουπῆς, Εκ. 707. τοῦ τριδῶτος, Σ 1312.
 Θυραμνισθαι, Σ 436.
 Θυραμνισθαι, ἢ, τοὺς Θυραμνισθαι, I 440.
 Θυραμνισθαι, Θ 427.
 Θυραμνισθαι, B 1276.
 Θυραμνισθαι, B 765. 769. 777. ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, ἢ,
 1732.
 Θυραμνισθαι, N 59. 585. Σ 251. A 826.
 874. 916.
 Θυραμνισθαι, I 348.
 Θυραμνισθαι, I 1163.
 Θυραμνισθαι, B 124. N 676. Σ 924. Εκ.
 228. 230. 235. 238. Αἰολ. 10.

Θυαδίων, Π 710.
 Θυαί, Π 133. 143. Θυαί ψαίον, Π 138.
 κριθὰς, O 565. πυρός, O 566. μιλιού-
 τας, O 567. ἀπαρχὰς, B 1241. δικά-
 σην, O 922. ἰαγγίλια, I 656. χείρον
 Ἀφροδίτη, A 792. Θυαί, interherere,
 sine respectu ad sacra, A 1062.
 Θυαίλλα περιμάουσα, N 336.
 Θυαίτια βῆκη, A 433.
 Θυαίλη, O 1520.
 Θυαίπολις, Ει. 1124.
 Θυαίπολις, B 1203. Σ 314.
 Θυαίπολις, Π 763. Εκ. 382. 733. 820. O
 533. Σ 1087. I 370.
 Θυαίπολις, Ει. 1040.
 Θυαίπολις, O 901.
 Θυαίπολις, N 610. 1478.
 Θυαίπολις, Θ 729. A 321.
 Θυαίπολις, N 421.
 Θυαίπολις, A 254.
 Θυαίπολις, O 1716.
 Θυαίπολις, Σ 878.
 Θυαίπολις, A 772. 1099.
 Θυαίπολις, Σ 1138.
 Θυαίπολις, nom. propr. B 1041.
 Θυαίπολις, thymus, prima brevi, Π 253. 283.
 Ει. 1169.
 Θυαίπολις, prima longa, A 480. Συ-
 μὸς ἀμύνας, I 570. ἔστις, Σ 1082.
 Θυαίπολις, Σ 1280.
 Θυαίπολις, N 877.
 Θυαίπολις, B 584.
 Θυαίπολις, B 1006. Θ 518.
 Θυαίπολις, Σ 1087.
 Θυαίπολις, τὰ, I 354.
 Θυαίπολις, I 313.
 Θυαίπολις. βαδίζω ἰπὸ τὴν Θυαί, Π 1007.
 Θυαίπολις, B 460. Π 1097. ἀρά-
 τωι, Εκ. 977. πατάσσω, B 38. κρύβωι,
 Εκ. 990. λακτιζωι, N 136. κύνωι, Θ
 481. ἰπὸ Θυαίπολις, Εκ. 997. εὐα ἰσχυρὴ ἢ
 Θυαί, A 127. Θυαί, tropice pro podice,
 Εκ. 316. 361. Θυαίπολις, foris, foras, A
 553. O 69. 792. Εκ. 993. Σ 891. Ει.
 942. 1023.
 Θυαίπολις, foras, foris, B 752. Π 244. 955.
 I 365. A 359.
 Θυαίπολις, O 26.
 Θυαίπολις, Θ 797. Σ 379.
 Θυαίπολις, Σ 1254.
 Θυαίπολις, O 613.
 Θυραμνισθαι, Lacon. pro Θυραμνισθαι, A 1313.
 Θυαίπολις, Ει. 1052.
 Θυαίπολις, A 784.
 Θυαίπολις, O 1237.
 Θυαίπολις, I 890.
 Θυαίπολις, I 43. 1116. A 635. 657.
 Θυαίπολις, Σ 563.
 Θυαίπολις, I 783.
 Θυαίπολις, A 1037.

Θυραμνισθαι, Π 450. Σ 1194. 1195. A 1132,
 1133. Θυραμνισθαι, Ει. 1224.
 Θυραμνισθαι, Ει. 1286. A 1134. 1135.
 Θυραμνισθαι, B 363. 381.
 I.
 ΙΑΚΚΕΙΝ, O 772.
 Ἰακχος, B 316. 342. 398.
 Ἰακχίον, B 1133. 1204.
 Ἰακχος, B 661.
 Ἰακχίον, A 104.
 Ἰακχίον, A 106.
 Ἰακχίον, N 993.
 Ἰακχίον, O 945.
 Ἰακχίον, Π 701.
 Ἰακχίον, Π 11. 406. Εκ. 365. O 564.
 Ἰακχίον, N 332.
 Ἰακχίον, B 649. N 707.
 Ἰακχίον, I 1.
 Ἰακχίον, B 1029.
 Ἰακχίον, B 216. I 1016.
 Ἰακχίον, O 1296.
 Ἰακχίον, O 161.
 Ἰακχίον, B 1356.
 Ἰακχίον, N 547. Ἰακχίον, B 382. βουλή-
 ματος, O 993. pro ἴδος, species cor-
 poris, Π 559.
 Ἰακχίον, scorsim a mente, B 102.
 Ἰακχίον, sudare, Ει. 85. Ἰακχίον, ἢ
 237.
 Ἰακχίον, B 891.
 Ἰακχίον, privatus, I 776. Ει. 751.
 Ἰακχίον, forma poetica, a scenicus non ad-
 hibetur, nisi in melicis, A 739. 1099.
 O 909. B 356.
 Ἰακχίον. Interdum adhibetur, quum stulte,
 vel inepte et intempetive dictum a-
 liquod reprehenditur et damnatur:
 ut I 87. 344. 703. Ει. 198. Εκ. 133.
 O 206. interdum valet: Ecce factum
 est, quod jussisti; ut B 1378. 1390.
 Ει. 962.
 Ἰακχίον, Ει. 1283.
 Ἰακχίον, Ἰακχίον, Π 1153. 1191. 1198.
 Ει. 923. 1091.
 Ἰακχίον, A 696. bona sudore et labore parata,
 Εκ. 750.
 Ἰακχίον. prima brevi, nisi in temporibus
 quæ augmentur, Εκ. 346. I 674. 1395.
 Ει. 1296.
 Ἰακχίον, O 1112.
 Ἰακχίον, O 303. 516. I 1052.
 Ἰακχίον, O 758.
 Ἰακχίον, victima, A 84. Π 1115. 1180. ●
 890.
 Ἰακχίον, ἢ, ἢ, ἢ, N 359.
 Ἰακχίον, O 1267.
 Ἰακχίον, Ει. 1046.

ἰεραμηνεῖν, N 624.
 ἰερός. ἄνθρωπος ἰερός, B 652. τὰ ἰερά,
 sacra, Θ 629. Σ 831.
 ἰεροσουλῆ, Σ 845.
 ἰερούλος, Π 30.
 Ἰέρων, nom. Praconis, Ek. 757.
 Ἰερώνυμος, Ek. 201. A 588.
 Ἰζω, scideo, B 199.
 ἰη, ἡ παιδῶν, E. 453, 454, 455. Θ 311.
 O 1763. ἡ παιδῶν, A 1291. ἡμῶν παιδῶν,
 Σ 874.
 ἰηκαστος ἀρωγῆ, B 1265. 1277.
 ἰημι primam semper producit, A 157. B
 1462. Π 42. 45. O 946. infinitivus
 ἴημι, B 133.
 ἰηπαιωνίζω, I 408.
 Ἰθακός, Σ 185.
 Ἰθω, age. Ἰθω δὲ, B 1283. Ἰθω, age ergo,
 B 494. E. 670. 706. 871. 937.
 ἰκανός, Π 483.
 ἰκτινίος, Θ 66. 751. B 745. N 696. Σ
 555.
 ἰκτινὴν καθίζουσαι ἐπὶ τοῖς βομοῖς, A
 1139.
 ἰκτινρία, Π 383.
 ἰκμάς τῆς φροντίδος, N 233.
 ἰκρίων, Θ 393.
 ἰκτινος, O 499. 502. 713. 865. 1624. E.
 1100.
 ἰκτίς, ἰδος, A 880.
 ἰλαος, Θ 1148.
 ἰλιγκιῶ, A 581. 1218.
 ἰλλός, Θ 846.
 Ἰλλυριοί, O 1521.
 ἰμάς, Ek. 785. ἰμάς κύνιος, Σ 231. ἰμῶν-
 τες ἐκ λιπρῶν, A 724.
 ἰμάστιον, prima semper longa, Π 530.
 540. N 179. Ek. 535. 633. O 973.
 Θ 656. B 1061. θομάστιον, Π 881.
 926. N 54. θομάστια, A 1093. Σ
 408.
 ἰματίδιον, prima semper longa, Π 985. A
 470. θοματίδιον, A 401.
 ἰμίριον, N 435.
 ἰμίριος, A 552. B 59.
 ἰμοιὴν ἀπασπαιῖν, Ek. 351.
 ἰμοιοστέρου μίλη, B 1297.
 Imperativi Dorici in η a verbis in ἰω, A
 990. A 800.
 ἰνα cum indicativo, B 919. in notis. Ek.
 152. 426. Σ 961. N 539.
 ἰνα cum optativo constructur, præcede-
 nte verbo temporis præteriti; cum
 subjunctivo, præcedente verbo tem-
 poris presentis vel futuri. A 488. B
 24. 1064. O 73. 1524. I 880. 893.
 1393. ἰνα σί; N 1162. Ek. 719. E.
 409.
 ἰνδάλλισθαι, Σ 188.
 ἰνὸς ἀρθρῶν, E. 86.

ἰνός, Σ 1414. A 434.
 ἰόλαος, A 867.
 ἰοσίφανος Ἀθήναι, I 1323. 1329. A 637.
 ἰού ἰού, O 305. 1170. Π 276. 478. E.
 317.
 Ἰούλιος, I 407.
 Ἰοφῶν, B 73. 78.
 ἰόνος, O 436. Σ 139. 837. E. 556.
 841.
 Ἰπος, Π 815.
 ἰπούσθαι, pecti, I 924.
 ἰππαγωγός, I 599.
 ἰππαζίνθαι, N 15.
 ἰππαλικτρῶν, B 932. 937. O 800. E.
 1177.
 ἰππαπαι, I 602.
 ἰππαρχος, O 799.
 ἰππασια, A 1165.
 ἰππαστος, N 74.
 ἰππιμα μακρὸν δώκιον, Θ 1066.
 ἰππῆδον, E. 81.
 ἰππαλατιῶν, O 1443.
 ἰππασίας, A 618. Σ 502.
 ἰππικῆ, N 27. 107. 1226. 1401. ἰππικῆ
 ἰόσος, N 243. σολῆ, Ek. 846.
 ἰππικώτατος, A 677.
 ἰππτος, Neptuni epith. N 83. I 551.
 ἰπποδρόμιον ἵμακα, B 821.
 ἰπποδρόμιος, B 429.
 ἰπποδρόμος, I 327.
 ἰπποδρόμιος, E. 899.
 ἰπποκάνθαρος, E. 181.
 ἰπποκομῆν, E. 74.
 ἰπποκράτης, Θ 273. N 1001.
 ἰπποκρημα ἵμακα, B 929.
 ἰπποκτικός, nom. propr. O 283.
 ἰππονώμας, Solis epith. N 571.
 ἰππος, Π 157. I 595. ἰππος ἰλαύνειν, N
 1272.
 ἰπποστότης, O 1179.
 ἰππωλός, nom. propr. Σ 1301.
 ἰππῶνός, B 661.
 ἰππῶ, O 575. 1204.
 ἰππῶ, scitit, Ek. 251. O 600. ἰσθι, scito,
 Π 962. σάφ' ἰσθι, B 918.
 ἰσθμια, τὰ, E. 879.
 ἰσθμός, Θ 647.
 ἰσθμῖος, nom. propr. A 697.
 ἰσθμῖος, A 861.
 ἰσθμῖος, A 954.
 ἰσος, prima semper brevi, Π 225. 1132.
 ἰσον ἴση φέρον, A 354. ἰσον ἴση κατα-
 μένος, Φίλων. κἄν ἴσαι γίνονται, sub-
 ἴηθαι, B 685. ἴσα pro ἴσον, O 1167.
 ἴσως, A 993. N 1319.
 ἰσθῆται, appendere, Σ 40. E. 1249.
 ἰσθῆτιον σαπρὸν, I 918. ἰσθῆτιος ἀκροῦ χροῖ-
 σθαι, B 1000.
 ἰσθῆτιος, Θ 935.
 ἰσθῆτιον πινίσματα, B 1315.

ἰσχυρῆ, ἄδος, Π 191. 677. 801. 1122. I
 755. A 802. 809.
 ἰσχυρῶν, Π 798.
 ἰσχυρόστωλος, A 564.
 ἰσχυρῶν, impedito esse, morari, A 127.
 E. 949.
 ἰσχυρῶν, B 941.
 ἰσχυρῶν, Π 561. A 469.
 ἰσχυρῶν, O 488. 1607. Σ 357.
 ἰσχυρῶν, media longa, Π 946. A 591.
 ἰσχυρῶν, A 591.
 ἰσωνία, E. 1227.
 ἰταμια κύνιος, B 1292.
 ἰτης, N 445.
 ἰτησιος, cundum est, N 131.
 ἰτησία, A 1092.
 ἰττω, Boeotice pro ἰττω, A 860. 911.
 ἰττω, O 212.
 ἰττω, τῆ σῆ κροθίνος ἰττω, A 1110.
 ἰττω, plus agreste, Θ 910. Φων. 1.
 ἰχθυος πινισκίος, Π 814.
 ἰχθυοδρόμος, E. 814.
 ἰχθῶν. παρὰ τοὺς ἰχθῶν, ἡ τοῖς ἰχθῶν,
 de foro piscario, B 1068. Σ 789.
 ἰχθυῖος, I 808.
 ἰχθῶν, N 831.
 ἰχθῶν, Boeotice pro ἰχθῶν, A 897.
 ἰώ μοι, Σ 749.
 ἰωνία, E. 577.
 ἰωνικός ἀνήρ, E. 46. ἰωνικός ἵμακα, E.
 930. μιλιθῶν, Ek. 883. ἰωνικός, Θ
 163.
 ἰωνὸς ἡ Χῆος, E. 855.

K.

KA, Dorice pro αἰ, producitur, A 117.
 A 737.
 καθίος, Σ 321. 353.
 Κάδμος, B 1225.
 κάδος, Ek. 1002. O 1032. 1053. A 549.
 E. 1202.
 κάσθαι τὴν καρδίαν, A 9.
 καθάγιζω, A 238. O 566.
 καθάματον βομῶν, Θ 695.
 καθάριον, Σ 118.
 καθάριον ἀχθῶν, B 10. τὴν εὐλόγη, N
 750.
 καθάριος, B 1212.
 καθάριον γνάμ, B 355.
 καθάριον, Π 454. A 44.
 καθάριον, verum, quod libere et aperte di-
 citur, Σ 1015.
 καθάριος. ἐν καθάρῳ, in loco puro, secreto,
 Ek. 320. καθάριος Τίμων, purus putus
 Timon, O 1549.
 καθάριος, Σ 1043.
 καθάριος γνάμ σι, Σ 1045. καθάριος λί-
 γων, Σ 631.
 καθάριος. καθιδί, B 200. καθιδίται,
 VOL. III.

A 841. καθιδύονται, Ek. 617. καθι-
 δύομαι, Π 382.
 καθίγρην, Σ 70. N 751.
 καθίλκω, lancem libra pondere suo de-
 primere, B 1398. καθίλκω ναῖς, A
 544.
 καθίλκω, I 1315.
 καθίπρωξιν, B 129. 485.
 καθιστάτος νόμος, N 1400.
 καθιδύειν παρὰ γυναικί, Ek. 700. 1039.
 καθιδύειν ἐπὶ ζῆλου, de gallinis dicitur,
 N 1431.
 καθίψιν ἀργύριον, Σ 795.
 καθίψθαι ἐπὶ τοῖς θύραις, N 469. ἰσ' ἔ-
 κρον τῶν πυλῶν, A 638. ἰσ' τοῖς
 κούρισι, Π 338. optativus καθίψθαι,
 A 149. B 919.
 καθίψθαι πῶγωνα, barbam promittere, Ek.
 100. κῆμας, Θ 841. γνάμ, Ek. 397.
 πῆρπον, Σ 174.
 καθίψθαι ἐπὶ κῶπην, B 197.
 καθίψθαι, Σ 379. 326.
 καθίστασθαι. κατασπόμενος, Σ 16.
 καθίσταται ἰγγυτῶν, Ek. 1064. δικασῶν,
 Π 917. καθίστασθαι νόμος, Ek. 1041.
 καθίστασθαι ἐς τὰς χεῖρας, I 1387. Φυ-
 λακκί καθίστασθαι, custodes statuti sunt,
 O 1161. καθίστασθαι καὶ λίων πινίμα,
 B 1003. imperativus καθίστα, Ek. 743.
 καθίστασθαι, B 876. N 326. I 803.
 καθίστασθαι βομῶν, Π 661.
 καθίστασθαι, I 722. A 631.
 καθίστασθαι, O 825.
 καί, atque, Ek. 977.
 καί δὲ, Θ 769. O 530. Π 227.
 καί μὴν δὲ καί, Θ 805.
 καί μὴν δὴ καί, Θ 819.
 καί μὴν, atque, Θ 1126. Π 95.
 Κακίας, ventus, I 437.
 Κακίος, locus in foro, Σ 120.
 κακοσμία, Ek. 584. Σ 876.
 κακός, Π 255. Ek. 576.
 κακα κακῶς, I 189.
 κάκω, O 541.
 κάκωσθαι ἀπολούμενος, Π 456. 715.
 κακακίζω, tutubare, A 761.
 κακακί, N 1384. 1390.
 κάκω, ἡ, E. 162.
 κακοδαίμων, Π 572.
 κακοδαίμων, Π 501.
 κακοδαίμων, Π 386. 416.
 κακοεργίον πῆρπον, N 994.
 κακοεργῶν, E. 822. κακοεργῶν, E.
 823. κακοεργῶν κλιδίων, Θ 422.
 κακόνομος, E. 671. κακόνομος, E. 496.
 κακοεργῶν πῆρπον, Θ 896. A 577.
 κακός. οὐ κακός ὑποεργίον, E. 430. ἔσαν
 κακός, A 909.
 κάκωσθαι, E. 38. 132.
 κακοεργίον, N 1175.

- ἰεραμεμμονῖν, N 624.
 ἱερός, ἄνθρωπος ἱερός, B 652. τὰ ἱερά, *sacra*, Θ 629. Σ 331.
 ἱερασολεῖν, Σ 845.
 ἱερόσολος, Π 30.
 ἱέρων, nom. Praeconis, Ek. 757.
 ἱερώνομος, Ek. 201. A 588.
 ἱζω, *sedeo*, B 199.
 ἰδῆ, ἢ παῖδων, Ei. 453, 454, 455. Θ 311. O 176S. ἢ παῖτων, A 1291. ἰδῆ παῖδων, Σ 874.
 ἰήκωτος ἀρωγὰ, B 1265. 1277.
 ἱημι primaem semper producit, A 157. B 1462. Π 42. 43. O 946. infinitivus ἱημι, B 133.
 ἰηπαιωῖζεν, I 408.
 ἱσάκος, Σ 185.
 ἱθῆ, age. ἱθῆ, B 1283. ἱθῆ, age ergo, B 494. Ei. 670. 706. 871. 937.
 ἱκανός, Π 483.
 ἱκιστός, Θ 66. 751. B 745. N 696. Σ 553.
 ἰκίστην καθίζουσαι ἐπὶ τοῖς βομαῖς, A 1139.
 ἰκιστήρια, Π 383.
 ἰκμάς τῆς φροντίδος, N 233.
 ἰκρίον, Θ 393.
 ἰκτινος, O 499. 502. 713. 865. 1624. Ei. 1100.
 ἰκτίς, ἰδος, A 830.
 ἱλκος, Θ 1148.
 ἰλαγκιῶ, A 581. 1218.
 ἰλλός, Θ 846.
 ἱαλλομαί, O 1521.
 ἰμάς, Ek. 783. ἰμάς κύστιος, Σ 231. ἰμῶν-
 τες ἐκ λιστῶν, A 724.
 ἰμάτιον, prima semper longa, Π 530. 540. N 179. Ek. 535. 653. O 973. Θ 656. B 1061. Θαμάτιον, Π 881. 926. N 54. Θαμάτια, A 1093. Σ 403.
 ἰματίδιον, prima semper longa, Π 985. A 470. Θαματίδια, A 401.
 ἰμαίριον, N 435.
 ἰμερος, A 552. B 59.
 ἰμονιὰν ἀποπατῖν, Ek. 351.
 ἰμυνοστρέφου μίλην, B 1297.
 Imperativi Dorici in η a verbis in ἰω, A 990. A 800.
 ἴνα cum indicativo, B 919. in notis. Ek. 152. 426. Σ 961. N 539.
 ἴνα cum optativo construitur, praecedente verbo temporis praeteriti; cum subjunctivo, praecedente verbo temporis praesentis vel futuri. A 488. B 24. 1064. O 73. 1524. I 880. 893. 1393. ἴνα τί; N 1162. Ek. 719. Ei. 409.
 ἰνδάλισθαι, Σ 188.
 ἰντς ἀρῶρων, Ei. 86.
 Ἴνῶ, Σ 1414. A 434.
 Ἴόλιος, A 867.
 ἰοσιφάναι Ἀθήναι, I 1323. 1329. A 637.
 ἰοὺ ἰοῦ, O 305. 1170. Π 276. 478. Ei. 317.
 Ἰούλιος, I 407.
 Ἰούλων, B 73. 78.
 ἰσνός, O 436. Σ 139. 837. Ei. 556. 841.
 ἴσως, Π 815.
 ἰσῶσθαι, *metri*, I 924.
 ἰσπαγωγός, I 599.
 ἰσπαζισθαι, N 15.
 ἰσπαλακτεῦσαι, B 932. 937. O 800. Ei. 1177.
 ἰσπασαί, I 602.
 ἰσπαρχος, O 799.
 ἰσπασία, A 1163.
 ἰσπασος, N 74.
 ἰσπασμα μακρὸν διόκτιν, Θ 1066.
 ἰσπασθῶν, Ei. 81.
 ἰσπασατῖν, O 1443.
 ἰσπασίς, A 618. Σ 502.
 ἰσπασίη, N 27. 107. 1226. 1401. ἰσπασίη νόσος, N 243. σολῆ, Ek. 846.
 ἰσπασίωτος, A 677.
 Ἰσπασίς, Nepuni epith. N 83. I 551.
 ἰσπασίμονα βήματα, B 821.
 ἰσπασίμος, B 429.
 ἰσπασμας, I 327.
 ἰσπασομαί, Ei. 899.
 ἰσπασάνθωρος, Ei. 181.
 ἰσπασομαί, Ei. 74.
 ἰσπασομάτης, Θ 273. N 1001.
 ἰσπασομαί βήματα, B 929.
 ἰσπασίμος, nom. propr. O 283.
 ἰσπασίωτος, Solis epithet. N 571.
 Ἰσπος, Π 157. I 595. Ἰσπος ἰλαύνειν, N 1272.
 ἰσποτοξέτης, O 1179.
 Ἰσπουλος, nom. propr. Σ 1301.
 Ἰσπώνιαξ, B 661.
 Ἰσπῶ, O 573. 1204.
 Ἰσπῶ, *scimus*, Ek. 251. O 600. Ἰσπῶ, *scito*, Π 962. σάφ' Ἰσπῶ, B 918.
 Ἰσθμια, τὰ, Ei. 879.
 Ἰσθμός, Θ 647.
 Ἰσθμνία, nom. propr. A 697.
 Ἰσθμνίας, A 861.
 Ἰσθμνίχος, A 954.
 Ἰσος, prima semper brevi, Π 225. 1132.
 ἴσον ἴσῳ φέροι, A 354. ἴσον ἴσῳ κερκα-
 μένος, Φίλων. κἄν ἴσαι γίνονται, sub.
 Ἰσθοί, B 685. ἴσα pro ἴσῳ, O 1167.
 ἴσως, A 993. N 1319.
 ἰστίαναι, *apprehendere*, Σ 40. Ei. 1249.
 ἰστίον εσπεῖν, I 918. ἰστίος ἀκροῖς χρῆ-
 σθαι, B 1004.
 ἰστορήφορος, Θ 933.
 ἰστορῆται, B 1315.

- ἰσχάς, ἀδες, Π 191. 677. 801. 1122. I 755. A 802. 809.
 ἰσχάδιον, Π 798.
 ἰσχυρόστωλος, A 564.
 ἴσχυρι, *impedimento esse, morari*, A 127. Ei. 949.
 ἰσχυραῖν, B 941.
 ἰσχυρός, Π 561. A 469.
 ἰσχυρίν, O 488. 1607. Σ 357.
 ἰσχυρός, *media longa*, Π 946. A 591.
 ἰσχυς, A 591.
 ἰσωνία, Ei. 1227.
 Ἰσωμαί κύνες, B 1292.
 Ἰσως, N 445.
 ἰσητίον, *cumdam est*, N 131.
 ἰσρία, A 1092.
 Ἰστω, Beotice pro ἴστω, A 860. 911.
 Ἰστος, O 212.
 ἰσγξ. τῆ σῆ ληφθίντες ἰσγγι, A 1110.
 ἴσφον, *olus agreste*, Θ 910. Φων. 1.
 ἰχθυοσφῆς πικακίστος, Π 814.
 ἰχθυοσφῆς, Ei. 814.
 ἰχθύς, *para* τοῖς ἰχθύς, ἐν τῷ ἰχθύσι, *de foro piscario*, B 1068. Σ 789.
 ἰχθυίον, I 808.
 ἰχθυος, N 831.
 ἰώνγα, Beotice pro ἴωγα, A 897.
 ἰώ ροι, Σ 749.
 ἰωνία, Ei. 577.
 Ἰωνικός ἀνήθ, Ei. 46. Ἰωνικὸν βῆμα, Ei. 930. μιλιόριον, Ek. 883. Ἰωνικός, Θ 163.
 Ἰων ὁ Χίος, Ei. 835.
 K.
 KA, Dorice pro ἄν, *producitur*, A 117. A 737.
 καθίσκος, Σ 321. 353.
 κάδμος, B 1225.
 κάδος, Ek. 1002. O 1032. 1053. A 549. Ei. 1202.
 κάτεθαι τὴν καρδίαν, A 9.
 καθαργίξεν, A 238. O 566.
 καθαρματοῦν βωμόν, Θ 695.
 καθαρῖν, Σ 118.
 καθαρῖν ἄχθος, B 10. τὴν σιλήνην, N 750.
 καθαρτῆς, B 1212.
 καθαρτίον γνώμη, B 355.
 κάδαρμα, Π 454. A 44.
 καθάρων, *verum, quod libere et aperte dicuntur*, Σ 1015.
 καθάρως. ἐν καθάρῳ, *in loco puro, secreto*, Ek. 320. καθάρως Τίμων, *purus putus Timon*, O 1549.
 καθαρτῆς, Σ 1043.
 καθαρῶς γινώσκει τι, Σ 1045. καθαρῶς λί-
 γνι, Σ 631.
 καθίζομαι. καθίδι, B 200. καθιδίται,
 A 841. καθιδύονται, Ek. 617. καθι-
 δύομαι, Π 382.
 καθίξην, Σ 70. N 751.
 καθίξην, *lancem librae pondere suo de-
 primere*, B 1398. καθίξην κῦς, A 544.
 καθίλλομαι, I 1315.
 καθιστάξην, B 129. 485.
 καθιστάσθαι νόμοι, N 1400.
 καθιστῖν *para* γυναικί, Ek. 700. 1039.
 καθιστῖν ἐπὶ ζῆλον, *de gallinis dicitur*, N 1431.
 καθίστην ἀργύριον, Σ 795.
 καθίστηναι ἐπὶ ταῖς θύραις, N 469. ἰπ' ἄ-
 κρων τῶν πυγιδίων, A 638. ἰπὶ τοῖς
 κούραισι, Π 538. optativus καθίστην,
 A 149. B 919.
 καθίναται *para* γωνια, *barbam promittere*, Ek.
 100. κῦμας, Θ 841. γυνάμας, Ek. 397.
 κῆρσιν, Σ 174.
 καθίζην ἐπὶ κῶσπην, B 197.
 καθίμην, Σ 379. 326.
 καθίστασθαι. *καταπατόμενος*, Σ 16.
 καθίσταται ἰγγυτῶς, Ek. 1064. δικατῶς,
 Π 917. καθίστασθαι νόμοι, Ek. 1041.
 καθίστασθαι ἐς τάχιστα, I 1387. φυ-
 λακαὶ καθίστασθαι, *custodes statutis sunt*,
 O 1161. καθιστῆς καὶ λίον πνιύμα,
 B 1003. imperativus καθίστη, Ek. 743.
 καθιστῆς, B 876. N 326. I 803.
 καθιστοῦν βωμόν, Π 661.
 καθιστῆξεν, I 722. A 631.
 καθισπερακοντίξην, O 825.
 καί, *atque*, Ek. 977.
 καὶ δὲ, Θ 769. O 530. Π 227.
 καὶ μὴν δὴ καὶ, Θ 805.
 καὶ μὴν δῆπου καὶ, Θ 819.
 καὶ μὴν, *atque*, Θ 1126. Π 95.
 Καίσιος, *ventus*, I 437.
 Καίσιος, *locus in foro*, Σ 120.
 καινοσμεῖν, Ek. 584. Σ 876.
 καιρός, Π 255. Ek. 576.
 κακὰ κακός, I 189.
 κάκη, O 541.
 κάκιστ' ἀπολοῦμενος, Π 456. 715.
 κακκαῖξεν, *tutubare*, A 761.
 κακκαῖν, N 1384. 1390.
 κάκκη, ἦ, Ei. 162.
 κακκοδαμονῶν, Π 372.
 κακκοδαμονία, Π 501.
 κακκοδαμονῶν, Π 386. 416.
 κακκογῖν *περὶ τινα*, N 994.
 κακκοθήνης. Ei. 822. κακκοθήνης, Ei.
 823. κακκοθήνατον κλειδίον, Θ 422.
 κακόνους, Ei. 671. κακόνου, Ei. 496.
 κακοῖσθαι τινα, Θ 896. A 577.
 κακός. οὐ κακός ἵσχυογῖν, Ei. 430. ἄπαν
 κακόν, A 909.
 κάκοςμος, Ei. 38. 132.
 κακογῖν, N 1175.

κακῶς λίγειν τιὰ, Θ 182. A 503. κακῶς
παρέχιν, maligne praebere, A 227. κα-
κῶς παρέσθιν, Π 29. 504. 861. κα-
κῶς κακὸν ἀπολῶ, ἔξωλῶ, Π 65. 418.
879.
κᾶλα, τὰ, ligna, i. e. naves, A 1253.
καλαδίσκος, A 535. 579. Θ 892.
κάλαδος, O 1325.
καλαμίνθη, Εκ. 648.
καλαμίσκος, A 1034.
κάλαμος λινυίς, N 1006.
καλαμόφθογγος, B 251.
καλίη. καλίωσαι, in jus vocare, Σ 1416.
1445. N 1221. Εκ. 864. καλίωσαι
τινα ἕρως, O 1046. καλίη θιά, B
479.
καλή καλῶς, Εκ. 730. A 253.
κάλλαια, τὰ, I 497.
Καλλίας, B 428. Εκ. 810. O 283, 284.
καλλίως ἀλλῶς, O 682.
Καλλιγίσιος, nomen Dae, Θ 299.
καλλιπής, Θ 49. 60.
καλλιπείσθαι, Π 1181.
καλλίπικρος, Ει. 798.
Καλλίπικρος, Εκ. 809.
καλλίπικρος, O 1764. I 1254. A 1227.
κάλλιον, Π 938. O 63.
καλλιστέρειν βραί, Θ 855.
Καλλιστίδης, nom. propr. N 64.
καλλίστογγος, N 1024.
κάλλιστος, blande recusandi formula, B
508.
καλλιχρόστικτος, B 451.
καλλωπίσθαι, A 44. 219.
Καλοίγη, A 6.
καλῶς, prima apud poetas Atticos om-
nes semper correpta, Εκ. 70. 625. 628.
630. Δῆμος καλῶς, Σ 98. Ἀθηναῖοι
καλοί, A 144. καλόν, commodum, or-
poratum, conveniens, A 911. Ει. 292.
νῦν ἴσθαι ἕξασθαι καλόν, Ει. 278. ἰν
καλῶ, Θ 292. Εκ. 321.
καλῶς κήραθῶς, N 101. 797. B 728.
1236. I 185. 735.
κάλας, A 338. 370. 400. 539. B 1339.
κάλυμμα, A 530. 532.
κάλυξ, O 1065.
καλυπτός φάρις, Θ 890.
καλάδιον, Σ 379.
κάλας, finis, Attice, non κάλας, Ει. 458.
πάντα κάλων ἔξιναι, proverbium, I
756.
καλῶς ἴσθαι, Π 1188. καλῶς ἔχῃ σοι, A
946. καλῶς, formula blande recusandi,
B 512. 888.
Καμαρίνα, A 606.
καματῶδες κότες, A 542.
κάμωμαι, morbo laborare, Θ 405. defatiga-
ti, οὔποτε ἂν κάμωιμ' ἄρχουμένη, A 541.
ἔκαμον τῶν τύλων κακῶς, A 860.

κάμπαι, αἱ, Ει. 904.
κάμπαι καμπήν, N 969. ἀψίδας ἴσθαι,
Θ 53. κάμπαι περι ἄκραν, A 96.
κᾶν δῆν, B 265. Vide not. ad Π 216.
καμφερεῖν, A 646. 1194. Εκ. 732.
καμφερός, ἡ, O 1551.
κάνθαρος, Σ 1448. Ει. 1. Ναξουεργῆς κᾶν-
θαρος, Ει. 143.
Κανθάρου λιμὴν, Ει. 145. κᾶνθαρος ἐστὶν
μαυίσουμαι, proverbium, A 694.
καιθῆλιος, A 290. καιθῆλια, τὰ, cithelle,
Σ 170.
κᾶνθων, Σ 179. Ει. 82.
κάννα, Σ 394.
Καννῶνος ψήφισμα, Εκ. 1089.
κανόν, τὸ, O 43. 850. 863. A 244. 253.
Ει. 948. 956.
κανόν, Θ 822. 825. mathematicum in-
strumentum, O 999. 1004.
καπηλίον, A 427. Εκ. 154.
καπηλικῶς ἔχῃν, Π 1063.
καπηλῆς, Θ 347. Π 435. 1120.
κάπηλος, Θ 347. O 1292. ἀσπιδων, Ει.
447. ἴσθαι, Ει. 1209.
κάπηνη, ἡ, Σ 143.
Καπνίας, nomen fictum, Σ 151.
καπνίζῃν, Ει. 892.
καπνός, N 330. A 275. δάκνον τὰ βλαί-
φωρα, Π 822. πολίμου καπνός, Ει.
610. καπνοῦ στικτάνη, O 1717.
κάπτα, litera, Εκ. 636.
κάπτος, A 202. 1255. Π 504. Σ 1202.
καπτοῖσα γρηῦν, Π 1024. Εκ. 927.
κάπτειν, Εκ. 687. O 245.
κάρα, coram, A 1218.
καρδοκίον εἰς τινα, I 663.
καρδοκία, τὰ, Θ 616. N 234. 236. βλαί-
στιν κάρδομα, Σ 455.
καρδομαζῆν, Θ 617.
καρδομαζήφορος, Σ 1357.
καρδία, A 1. 12. ἰε τῆς καρδίας φιλιῶν
τινα, N 86.
Καρδία, nomen urbis, O 1474. ubi jocus
est in ambigua significatione.
καρδόσθη, N 678. 1251.
καρδόστος, N 669. et deinceps, B 1159.
Καρδοσίω, nom. propr. Σ 1178.
Κᾶρ δούλος, O 764.
Κᾶρις, O 292.
Κᾶρις, I 173.
κᾶριδες, genus piscis, Σ 1522.
Καρικὰ ἀυλάματα, B 1302.
Καρίων, nomen famuli, prima longa, Π
1099. ubi vide not.
Καρκινίτης, Σ 1505.
Καρκίνος, nom. propr. N 1261. Σ 1501.
1512. Ει. 782. 864.
καρκίνος, cancer, I 608. Ει. 1083. Σ
1507.
καρχάλλοι ποδῆς, Θ 956.

κάρσιμος, Ει. 1154. τὰ κάρσιμα, Σ 264.
εἰ κάρσιμοι τῶν ζῴων, I 326.
καρσὶς Διῶς, Π 515.
καρπούσθαι, A 837. τὴν Ἑλλάδα, Σ
520.
καρποφόρος, B 382.
κάρτα, A 544.
καρτίρις. καρτιρὰ ψυχῆ, A 393. καρτιρὸν
καί μέγα, B 1393. κατὰ τὸ καρτιρὸν,
A 622.
καρποστοῖν, I 545.
κάρου, Π 1036. Σ 58.
Καρύστιος, A 1038. 1181.
κάρφος, Σ 249. O 642. μηδὲ κάρφος κί-
νῃν, A 474.
καρχαρόδου, Ει. 754. I 1017.
κασαλτζῆν, I 355.
κασαλῶς, Εκ. 1106.
κασαύριον, I 1285.
κασίγγιτος, Θ 900.
Κάστωρ. γαί τὸν Κάστωρα, A 206. 988.
κᾶτα et κατὰ a libraris sepiissime com-
mutata, Θ 482. B 938. 1440. Π 69.
Εκ. 682. N 1076. O 825. Σ 1162. I
716. A 295. 486. Ει. 1284. Fragm.
106.
κατὰ cum accusativo aliquando valet
propter: ut κατ' ἔχθραν, Ει. 133. κα-
τὰ τὴν κνίσσαν ἰσιλήλυθαι, Ει. 1050.
κατὰ τί; quare? Εκ. 559. 604. N
259. Ει. 192.
κατέα, pro κατέσθαι, B 35. Σ 979.
καταβᾶν, A 411.
καταβᾶναι, A 409. καταβᾶσθαι, Σ 981.
καταβᾶθαι, A 873. καταβᾶτιον, A 884.
καταβάλλιν, A 163.
καταβῶν, I 286. A 711.
καταβρίχῃσθαι, N 267.
καταβροχθίζῃν, O 505. I 357. 826.
καταβίλατος, Θ 226. B 480.
κατάγιλος, ἰρῆσις, A 76. κατάγιλος
πλατῆς, A 1126. κατάγιλων παρα-
σχίζῃν τινι, alicui esse derisivi, I 319.
καταγηράσκῃν, I 1308.
καταγιγατῆσις, A 275.
καταγιγνώσκῃν, καταμανθάνῃν, I 46. δι-
κη, causam damnare, I 1360.
καταγιγνώσκῃν τινὸς ψυδῆ, A 380. καί-
γλωσσῆσις, Θ 131. I 352.
καταγιγνώσκειν, N 51.
κάταγμα, τὸ, A 583.
κατάγνιμι, ἴσθαι, κατὰ γνῆς κίφαλῆς,
Σ 1428. καίμαζ' ἔχῃν, Σ 1436. καίμα-
ζῆν ἡ χύσθαι, Θ 403. κατὰ γνῆς κί-
φαλῆς, A 1166. οὐκ ἂν καταγίη, A
944. ἴνα μὴ καταγῆ, A 928. ἔπος ἂν
μὴ καταγῆ, A 951. κατὰ γῶς, Π 545.
καταγιγνώσκῃν, Ει. 703.
καταγιγνώσκῃν, Σ 932. Ει. 107.
καταδακτυλικῆς, I 1381.

καταδαρθάνῃν, Π 300. 527. N 38. Εκ.
37. παρὰ τινι, Εκ. 628.
καταδίδοι, Ει. 759.
καταδικύναι, B 1032, 1062. 1079.
καταδακτυλιεῖσθαι, Σ 1284.
καταδύειν. καταδύεσθαι, Σ 140. κατα-
δύσαι ναῦς, B 49.
καταδοροακίς, Σ 1036. καταδοροακί-
σθαι, B 361.
καταδύειν Ζίδι, Ει. 42.
καταδύειν τινα, N 1468.
καταδίδοι, O 1242. 1248. 1261.
καταδίδοι, Θ 727. 730.
καταδύειν τινα, N 1220. O 1451.
κατακᾶπτειν στροφᾶς, Θ 68.
κατακᾶπτῃν, B 489. A 985.
κατακᾶπτῃν, Π 206.
κατακᾶπτῃν, O 1273. B 207.
κατακᾶπτῃν, ἴσθαι, Σ 154.
κατακᾶπτῃν τινα, Π 411. 662. παδῖον,
A 18. κατακᾶπτῃν, Σ 1208. 1210.
1211. A 904. 906. κατακᾶπτῃν ἰπ-
ταῖς κόπταις, Σ 1040. futurum κατα-
κᾶπτῃν, I 93.
κατακᾶπτῃν, I 771. Σ 965. Π 973.
κατακᾶπτῃν, Θ 46.
κατακᾶπτῃν, A 730.
κατακᾶπτῃν, B 312.
κατακᾶπτῃν τινα, I 287.
κατακᾶπτῃν, N 377.
κατακᾶπτῃν τινα, I 1020.
κατακᾶπτῃν, Ει. 1244.
κατακᾶπτῃν, A 1088.
κατακᾶπτῃν, B 752.
κατακᾶπτῃν, A 242. 263. ἴσθαι, Εκ.
21. 86.
κατακᾶπτῃν στρατιώταις, A 1065.
κατακᾶπτῃν, Π 556. Ει. 200. 694.
κατάλιπτος μῆρς, Ει. 862. ἴσθαι, I
1332.
κατακᾶπτῃν, B 828.
κατακᾶπτῃν, A 285.
κατακᾶπτῃν, I 1580.
κατάλιψῃς, N 318.
κατακᾶπτῃν, O 1588.
κατάλιπτος. ἰσθῆσις ἰν κακᾶπτῃν, I
1369.
κατακᾶπτῃν τὸν βίον, N 838.
κατακᾶπτῃν, Ει. 743. τὸν πόλεμον, A
112. τὸν δῆμον, Εκ. 453. τὴν δημοκρα-
τίαν, Π 948. ἴσθαι, B 359.
κατακᾶπτῃν, O 224.
κατακᾶπτῃν, I 1150.
κατακᾶπτῃν, I 1352.
κατακᾶπτῃν, Σ 92.
κατακᾶπτῃν, Ει. 247.
κατακᾶπτῃν, N 965. A 138.
κατακᾶπτῃν τῶν προπαίων, Εκ. 87.
κατακᾶπτῃν, Σ 483.
κατακᾶπτῃν εἰς φωνικῆς, A 320.

καταπαλαίω, Α 7107.
κατάπατος, 1968. στίφάνος, 1502.
καταπαττί, 199. τίφραν κατά τις τρα-
πίδες, Ν 177. καταπαττίμιοι, Ν
362.
καταπαύειν τὰς πόδας, facere ne ulla
amplius sint scorta, Εκ. 718.
καταπαυλάξισθαι, Α 160.
καταπίδου τιός, Π 618. Σ 618.
καταπιάνουμι, Π 731.
καταπίω, Β 1466. καταπιπικός, Ο
1137. 1429.
καταπίπτειν ἀπόου, Ν 1273.
καταπιπτόν, Εκ. 829. 1109.
καταπίπτι, Π 721. 724. καταπι-
πτασμένη ψυχή, Εκ. 878.
καταπλάσθι φάρμακον, Π 717.
καταπροδόνει, Σ 1044.
καταπροξίμαι, Θ 366. Ν 1240. Σ 1366.
1369. 1435.
καταπύειν, Β 1179.
καταπύω, Ο 200. Ν 529. 909. Σ 84.
687. 1639. Α 79. καταπυγνήεις, Α
776.
καταπυγούση, Ν 1023.
καταπυροπιδάει, Θ 243.
καταράκτης, avis, Ο 887.
καταράσθαι τινι, Α 315. Β 716. Ν 871.
Σ 14.
κατάρατος, Α 530. Θ 1048. Ει. 53.
κατάρατιν τινά, Α 658.
καταρουν τὴν γῆν, Ο 582.
καταρῆν, Α 26. καταρῆνις, Ει. 71. κα-
ταρῆς, Ει. 146.
καταρῆνυσθαι. καταρῆνυσι δὲ σέλιμος, 1
644. Α 528.
κατάρατιν λόγων, Α 638.
κατάρασθαι τοῦ ἱερίου, Ο 959.
καταρῆσιςθαι. καταρῆσιςθαι, Π 1035.
καταρῆσιςθαι, Σ 911.
καταρῆσιςθαι, Ο 536.
κατάρατις λόγος, Α 965.
κατάρατος τὸν λόγον, Θ 588.
καταρῆν τινι τῶν τριῶν, Α 725. κα-
ταρῆν, deglutire, 1718.
καταρῆνυσθαι, 1728.
καταρῆνυσθαι κατὰ τὴν κεφαλῆς, 1094.
καταρῆνυσθαι τινά δορῆ, Α 1188.
καταρῆνυσθαι πικρῆ, Θ 560.
καταρῆνυσθαι, Θ 256.
καταρῆνυσθαι. ὅταν ἡ λήμη καταρῆνυσθαι, quan-
do lacus est tranquillus, 1865.
καταρῆνυσθαι τὴν πόλιν, 1274. καταρῆν-
υσθαι τοὺς ἱερατεῖς, Σ 1092.
καταρῆνυσθαι, Θ 461. καταρῆνυσθαι, Β
1160.
καταρῆνυσθαι, Β 403.
καταρῆνυσθαι, 1769.
καταρῆνυσθαι. ὑπὸ τοῦ ἄλλου καταρῆ-
νυσθαι, maxore contabui, Π 1034.

καταρῆνυσθαι μισθόν, Ν 246. τί καταρῆ-
νυσθαι τούτου, quodnam pretium pro hoc
soluim? Ει. 1214. καταρῆνυσθαι τῆ
πόλιν τὴν πιντακιστιῶν, Εκ. 1007.
τις τὸ μισθόν, Εκ. 602.
καταρῆνυσθαι τινος, Β 366. Εκ. 330. Ο
1054. καταρῆνυσθαι, Ο 1117.
καταρῆνυσθαι, Ν 944.
καταρῆνυσθαι, vox conica licentia
conhicta, 1391.
καταρῆνυσθαι, Ει. 355.
καταρῆνυσθαι, Α 809.
καταρῆνυσθαι, 1361. Ει. 6.
καταρῆνυσθαι, 1943.
καταρῆνυσθαι, Α 955.
καταρῆνυσθαι, Β 1109.
καταρῆνυσθαι, Ν 857.
καταρῆνυσθαι, Ν 396.
καταρῆνυσθαι, Εκ. 482.
καταρῆνυσθαι, Ν 173, 174.
καταρῆνυσθαι τινος τι, 11091. Α 1040. κα-
ταρῆνυσθαι, εἴρησε, Α 1128. καταρῆνυσθαι
γλυκύ τι κατὰ τὴν κέραν, Σ 7.
καταρῆνυσθαι, ἡ, Εκ. 631. Σ 575, 576.
καταρῆνυσθαι τινι λίθου, Α 295.
καταρῆνυσθαι τινος, Ει. 815.
καταρῆνυσθαι, tropice, pro laudibus ot-
tine, Εκ. 826.
καταρῆνυσθαι, Π 768. 789. 794. Ο 535.
1637.
κατὰ χώραν ἔχου, Π 567.
καταρῆνυσθαι, Ει. 75.
καταρῆνυσθαι, Π 325.
καταρῆνυσθαι τινος τυχῆς, Α 1197.
καταρῆνυσθαι, Σ 838.
καταρῆνυσθαι, comedam, Εκ. 595. Ει. 717.
1117.
καταρῆνυσθαι, Α 127.
καταρῆνυσθαι, Α 722.
καταρῆνυσθαι, pro simpliciter, Ει. 20. 657.
826. Π 86. Ν 155. 224.
καταρῆνυσθαι τινος, Θ 340. Ει. 277.
καταρῆνυσθαι γυναικός, Εκ. 1082. Ει. 711.
καταρῆνυσθαι, incolitis, Σ 662.
καταρῆνυσθαι, Εκ. 247. 1933.
καταρῆνυσθαι, Σ 649.
καταρῆνυσθαι, Σ 1151.
καταρῆνυσθαι, Σ 1294.
καταρῆνυσθαι χύτραι, Β 505.
καταρῆνυσθαι τινι λίθου, Β 901.
καταρῆνυσθαι, Σ 601.
καταρῆνυσθαι, Β 1128.
καταρῆνυσθαι, dicam, Ν 518.
καταρῆνυσθαι, Ει. 627. τὰ κοινά, 1258.
καταρῆνυσθαι, Εκ. 510.
καταρῆνυσθαι τῆ βοῆς, Εκ. 434. καταρῆνυσθαι
γῆς πίδα, de Sole, Ν 572. καταρῆνυσθαι
πίπτον Παρασίαν, de Baccho, Ν
603.
καταρῆνυσθαι, Π 376. 917. 1039.

κατὰ λῆψιν, Β 566.
κατὰ λῆψιν, Β 1477.
κατὰ λῆψιν, Β 274. 410. 1170.
κατὰ λῆψιν τινά, Ει. 205. πόλιν, Ο 196.
κατὰ λῆψιν, Θ 1107.
κατὰ λῆψιν, Β 305. Εκ. 158.
κατὰ λῆψιν, Εκ. 917.
κατὰ λῆψιν, Σ 471.
κατὰ λῆψιν, Π 13. 757. 1094. 1209. Ο
1150. 1497. 1625.
κατὰ λῆψιν, Θ 140. Ν 752.
κατὰ λῆψιν, Β 735. Π 350. Εκ. 172. Ει.
939.
κατὰ λῆψιν, Θ 569. Π 238. Ο 394.
κατὰ λῆψιν τινος, permingere aliquem, Εκ.
832.
κατὰ λῆψιν, 1315. 369. Σ 1161.
κατὰ λῆψιν, 1314.
κατὰ λῆψιν, id est apud Inferos, Ει. 649. κατὰ
τῆς γῆς κατὰ λῆψιν, Π 233.
κατὰ λῆψιν βίπτειν τινά, Ει. 153. κρημ-
νισθαι, Α 945.
κατὰ λῆψιν, δουλικὸν ἱμάτιον, Α 1151.
1155. Εκ. 724.
κατὰ λῆψιν, avis, Ο 288.
κατὰ λῆψιν, 1824. 894.
κατὰ λῆψιν, Σ 1137. 1149.
κατὰ λῆψιν, avis, Α 68.
κατὰ λῆψιν, Εκ. 849.
κατὰ λῆψιν, Ν 1336. Σ 1306.
κατὰ λῆψιν, τὸ κέραν εἰσφράσθαι, Α 5.
κατὰ λῆψιν, avis, Ο 303.
κατὰ λῆψιν, Θ 553.
κατὰ λῆψιν, ἴδου, Θ 486.
κατὰ λῆψιν, κίραται σισῶν, Εκ. 962. Ν 126.
κατὰ λῆψιν, κίραται σισῶν, Π 914. κίραται σισῶ-
ν, Ν 550.
κατὰ λῆψιν, κίραται σισῶν, Α 849.
κατὰ λῆψιν, ἡ, Ο 816.
κατὰ λῆψιν, avis, Ο 299, 300.
κατὰ λῆψιν, πανουργίας, 1685.
κατὰ λῆψιν, Σ 930.
κατὰ λῆψιν, Ει. 637.
κατὰ λῆψιν, 137. 304.
κατὰ λῆψιν, Σ 596.
κατὰ λῆψιν, 1055.
κατὰ λῆψιν, φιλῆ, Ο 1407.
κατὰ λῆψιν, Π 773. Ν 301. Σ 438.
κατὰ λῆψιν, Θ 138. 257.
κατὰ λῆψιν, Β 1527. De hirundine, Β 683.
Ει. 802. De marino fluctu, Θ 44. Ν
284.
κατὰ λῆψιν, Ν 283.
κατὰ λῆψιν, ὄρεθρα, Β 1331.
κατὰ λῆψιν, Α 48. 55.
κατὰ λῆψιν, Α 554.
κατὰ λῆψιν, Α 60. Ει. 900.
κατὰ λῆψιν, Θ 153. Σ 501.
κατὰ λῆψιν, Ο 538. Fragm. 143.
κατὰ λῆψιν, fulilis, incertus, Β 330.

κατὰ λῆψιν, Β 38.
κατὰ λῆψιν, Ν 346. 350.
κατὰ λῆψιν, Ν 947. 1300. Σ 226. 432.
1113.
κατὰ λῆψιν, Ν 1297. Σ 225. 406. 420. 423.
1121.
κατὰ λῆψιν, ἡ, Ν 450.
κατὰ λῆψιν, Π 912. Ει. 1067.
κατὰ λῆψιν, Β 129. Ο 395. 1772. Παρῆ
incolae, Κίραται, Β 1093.
κατὰ λῆψιν, Εκ. 253. Ο 1536.
κατὰ λῆψιν, Ο 490.
κατὰ λῆψιν, Εκ. 4.
κατὰ λῆψιν, Σ 206.
κατὰ λῆψιν, Ν 1127. Σ 1295. Α 902. 905.
953.
κατὰ λῆψιν, unde κίραται genitivus plur.
Α 200.
κατὰ λῆψιν. κίραται ἔρατον, Εκ. 1123.
κατὰ λῆψιν, Ει. 1098. ἴσον ἴσον κίραται
κίραται, Π 1132. κίραται τρία καὶ
δύο, 1187.
κατὰ λῆψιν, cornu aciei, ἱλαύνει πρὸς τὸ δέξιν
κίραται, 1243. τὸ δέξιν κίραται ἰσάγειν,
Ο 353.
κατὰ λῆψιν, Ει. 376.
κατὰ λῆψιν, Π 125. Ν 395. 403. τοῦ Διός,
Ο 1538. ἀργῆς, Ο 1747. κίραται, Ο
576. κίραται Διός βίβλος, Ο 1714.
κατὰ λῆψιν, Σ 329.
κατὰ λῆψιν, Β 187.
κατὰ λῆψιν, Β 111. 467. 11030. Ει. 313.
κατὰ λῆψιν, Π 520. Ν 1115. τὴν κίραται
Ν 259. κίραται οὐ κίραται, Θ
1591.
κατὰ λῆψιν, ἰσάγειν, Ο 594.
κατὰ λῆψιν, Π 363. Ν 1064. 1202.
κατὰ λῆψιν, 11068.
κατὰ λῆψιν, Β 1316. Ο 831.
κατὰ λῆψιν, Θ 239. Α 785. Ει. 1054. 1909.
κατὰ λῆψιν, 1031.
κατὰ λῆψιν, κίραται, Ο 1463.
κατὰ λῆψιν, Π 379. κίραται κίραται, Ο
1108.
κατὰ λῆψιν, Π 230.
κατὰ λῆψιν, 1344.
κατὰ λῆψιν, avis, Ο 304.
κατὰ λῆψιν, contracte, pro κίραται, Ο 529.
1181. 1335. 1454.
κατὰ λῆψιν, piscis, Ν 339.
κατὰ λῆψιν, piscis, Σ 790.
κατὰ λῆψιν, Β 354.
κατὰ λῆψιν, τῆς βαφαιδός, Ν 981.
κατὰ λῆψιν, Β 984. κίραται, Σ 679.
Π 718. κίραται, Π 545. κίραται,
Θ 258. ἰς κίραται σοι, Π 526. Ει.
1063. ἰς τὴν κίραται τὴν σὴν κίραται,
Ν 40. ἰς κίραται κίραται ἰμοι, Α 833.
ἰς τὴν σισῶν ἰς τὴν κίραται, Π 650.
Κίραται, nom. propr. Εκ. 248.

κίχαριμίνας, Α 248.
 Κιχνηαίων πόλις, Ι 1263.
 κίδημον, Σ 242. 731.
 κήδιστής, Θ 74. 210.
 κήδομαι, curo, Ν 106. 1410. Α 1028.
 κήδασιον, Σ 674.
 Κηκίδης, nom. propr. Ν 985.
 κημός, Σ 99. 754. 1339. κημός ψήφον, Θ 1031. κημὸν καταμελῶν, Ι 1130.
 κηπιύματα Χαερίων, Ο 1101.
 κήπες, Ο 1067.
 κηρίον, Θ 506. Εκ. 742. 1035.
 κηρός, Ν 149. 150. Σ 108.
 κηροχυτήν, Θ 51.
 κηρύκαινα, Εκ. 713.
 κήρυξ, Ο 561. 843. Ι 668. Α 1083. Α 983. ἡ γλώττα τῆ κήρυκι τιμίζεται, Π 1111.
 κηρωτή, Α 1176.
 κήσος, Ν 556. κήσος Γλαυκίτης, Θ 1033.
 Κηφίδες, Θ 1056. 1113.
 κηφῆν, Σ 1114.
 Κηφισόδημος, nom. propr. Α 705.
 Κηφισοφῶν, Β 944. 1408. 1452.
 κισθηλιόσθαι νομίματα κισθηλιμίνας, Β 721.
 κισθηλία, Ο 158.
 κισθών, Π 711.
 κισώσος, Ι 1000.
 κίγκλις, Δαιταλ. 33.
 κίγκλος, avis, Αμφ. 2.
 κισθαροδότατος, Σ 1278.
 κισθαρίξιν, Ν 1357. Σ 959. 989.
 κισθαρίς, μάστιγ δύμων, Θ 121.
 κισθαροτής, Ι 992. ἰς κισθαροῦ, Ν 964.
 κισθαροῖκο νόμοι, Β 1282.
 Κισθαροῖος ἕχρῶ, Θ 996.
 κίκιννοι νιανῶν, Σ 1069.
 Κικωνῆς, Ν 210.
 Κικωνόθιν, Ν 134.
 κιλίβαντες, Α 1122.
 Κιλλικῶν, nom. propr. Ει. 363.
 Κιμβεριανὸν, genus vestis, Α 45. 52.
 Κιρκλία γῆ, Β 713.
 Κίρων, Α 1144.
 Κισσορέν, Π 294.
 κίναδος, Ν 448. Ο 429.
 κισαχύρα, Εκ. 730.
 κισθύνειον, Σ 1021. Ι 1204. περι τῆς ψυχῆς, Π 524.
 κίνδυνος, Π 348.
 κινῆν, Α 68. Ι 364. κινῆν δυνὰς φείνας θιῶν, Ο 1238.
 κινῆν idem saepe significat quod θινῆν, ni forte pro hoc illud a librariis male positum fuerit. Β 148. Ν 1101. 1371. Ει. 341. Vide not. ad Ι 877.
 κινῆν et κινῆν commutata. Hoc reponi debet Β 543. Ει. 1138.
 Κισσιόσις, Α 838. 852.

Κισσιόσις, dithyrambicus poeta, Β 155. 1437. Εκ. 330. Ο 1377.
 κινύρεσθαι, Ι 11.
 Κίτος, εὐ Χίος, ἀλλὰ Κίος, Β 970.
 Κίρην, Π 502. 309.
 κισσός ὑπίταλος, Θ 999.
 κισσοφόρος Βάκχιος, Θ 988.
 κίσση, Α 1184. Θ 284. Σ 529. Ι 1211. Α 1086. 1098. κίσση πλῆρα σποδῶν, Ει. 666.
 κίσσις, ἴδος, Α 1138.
 κίσσα, avis, Ο 502. 1297.
 κισσῶν, Σ 349. κισσῶν τῆς εἰρήνης, Ει. 497.
 κισχάλη, Ν 339.
 κίσχλη, Ο 591. 1080. Α 961. 970. 1007. 1011.
 κισχλίξιν, Ν 983.
 κισχλισμός, Ν 1073.
 κίσις, Σ 105. Μεγακλίου κίσις, Ν 815.
 κλαβή, pro κλάδῳ, Α 632.
 κλάδος, ius, τὸ, unde κλάδισι, Ο 239.
 κλάωιν, Ν 1415. 1418. Β 654. κλάωιν μακρὰ τὴν κεφαλὴν, Π 612. futur. κλαύομαι, Ν 58. κλαύομαι, Π 572. Ει. 1277. κλαύσι μακρὰ, Ει. 255. κλαύονται, male ἰπὸ κρίσι, Π 174. 425.
 κλάωιν κελύω, Α 1131. Ι 433. κλάωιν σου λίγω, Π 62. κλάωιν μιγάλα, Ο 341. κελεύονται, Ν 1436. κλαυσούμιθα, Ει. 1081.
 κλασσάξιν, Ι 166.
 κλαύματα, Β 813. Ει. 249.
 κλαυσίην dicitur de janua crepante, Π 1099.
 κλαυσίμαχος, Ει. 1092.
 Κλακίνας, Ι 574.
 Κλακίνας, Β 709.
 Κλαδημίδης, Β 791.
 κλαδῖον, Θ 421. Διολ. 8.
 κλαίωιν, celebrare carmine, Ει. 778.
 Κλακίσις, nom. propr. Εκ. 41.
 Κλακίνας, ὁ Κλακίου, Alcibiades, Α 716.
 κλακῖος, Π 772. Α 1184. κλακῖότατος, Ν 1025.
 Κλακιδίνας, Α 622. 1092. Θ 235. 634. 929. Β 48. 57. 422. Ν 355. Ο 831. Σ 1187. Ι 1374. Α 118.
 Κλακιστόρας, ἦ, Α 1237. Ν 684.
 Κλακιστόρας, Β 1246.
 Κλακιστόρας, Β 967.
 κλακίμα, Ι 1203.
 Κλακίσις, Β 1437. Ο 876.
 Κλακίσις, Α 273.
 κλάος, Β 1035. εὐρανόμηκας, Ν 459. πῆρῳ κλάος ἦκει, Α 646.
 Κλακῖον, Θ 805. Β 678. 1504. 1532.
 κλάκτις, Σ 928. 953. Ει. 402.
 κλακτίστατος, Π 27.
 κλάκτιον, pro κλακτιῶν. κλάκτιον βλίπτιον,

Σ 900. κλάκτιον τὸ χροῖμα τὰνδρός, Σ 933.
 κλάκτιον, Σ 554. Π 356. Ι 296. 1226.
 κλαψύδρα, Α 693. Σ 95. 857. Ο 1195.
 Κλαψύδρα, fons sic dictus, Α 913.
 Κλάωιν, Ν 549. 586. 591. Β 569. 577. Α 6. 299. 377. 502. 659. Σ 62. 197. 242. 342. 409. 596. 759. 1220. 1285. Ει. 47.
 Κλαωῖνυμ, Ν 680.
 Κλαωῖνυμος, Ν 358. 400. 673. Ο 269. 1475. Σ 19. 592. 822. Ι 958. 1293. 1372. Α 88. 844. Ει. 446. 673. 1293.
 κληῖς, pro κλαῖδης, Θ 976.
 κληδούχος, Palladis epith. Θ 1142.
 κληξῖν, i. c. ὕμνῳ, Θ 117. Ο 905. 921. 950. 1745.
 κληξῖον, Α 264. κληξῖον χαλῶν, Σ 1484.
 κληῖμα, τὸ, Εκ. 1031.
 κληματίς, Θ 728. 739.
 κληῖος, Ει. 365.
 κληῖον, Εκ. 682. κληῖοσθαι, Εκ. 836. 999.
 κληροσυκὴ γῆ, Ν 203.
 κληροσύνη, Εκ. 681. Γρησ. 8.
 κλητεύειν, Ν 1218. Σ 1413.
 κλητῆς, Σ 189. 1408. 1416. 1445. Ο 147. ημισιτικός, Ο 1422.
 κλιμάκιον, Ει. 69.
 κλίμαξ, Ν 1486. Ο 810. ἰν κλίμακι δῆσαι, Β 618.
 κλίση, Εκ. 418. Α 1090.
 κλίσιον, Α 916.
 κλίσις, ἴδος, Θ 261.
 κλίσιον, Ι 361.
 κλίσιος, Ν 387.
 κλοπή, Ι 370. 444.
 κλύειν, Β 1173. Ι 813. κλύειν τινός, Ο 407. πῆρα κλύειν, Ο 416.
 κλόρος, pro κλοῖος, Σ 897.
 Κλοσίδαι, Ι 79.
 κλοσῆς, Α 567. 571. Β 1349.
 κλοσῖος, Α 327. Β 1349. Σ 124.
 κλοσῖος, τὸ, Εκ. 290.
 κλόμη, Π 275.
 κλοσῖον, Εκ. 919.
 κλοσῖος, Π 974.
 κλοξῖν, Β 1198. Σ 1286.
 κλοσῖος, Α 1045. Ει. 1050. κλοσῖον, Ο 193. 1517.
 κλοσῖον ἀγνῶς, Ο 1233. Ι 1320.
 κλοψῖ, κλοσῖος, Ο 590.
 κλοσῖον τὸν ὕμνον, Θ 481.
 κλοξῖοσθαι, Σ 977.
 κλόμα, Εκ. 56.
 κλόμαλον, Α 477.
 κλόμαλος, Ι 198. 221.
 κλόμαλικιύματα, Ι 332.
 κλόμαλος, media longa, Β 104. 1015. Π 279. Ι 417. 450. 635.

κλόμη σημαίος ἰσθῶνα, Σ 585.
 κλόμος, Β 47. 557. ἔψηκτος, Α 657.
 Κόδωκίδα, Populus Attica, Θ 620.
 κοξῖν, γτυμῖτε, Α 746.
 κοκῖλαιν, Θ 852.
 κοίλα καὶ δασία, Ν 325.
 κοίλη διξία, Θ 937.
 κοίλια, Π 1169. Ι 160. ἀλειπυρόνος, Σ 794. ὕια, Ι 356.
 κοιλιστόλης, Ι 200.
 κοιλῶσθαι παρὰ τινι, Εκ. 723.
 κοινόν, τὸ, res publica, Εκ. 208. βίος ἐν κοινῷ, Εκ. 610.
 κοινῶν τινι πρῶγμα, Ν 197.
 κοινῶν τινι, Σ 692. Ο 633. Εκ. 590.
 κοινῶν. τίς κατόπτερον καὶ ξίφους κοινῶν; Ι 140.
 κοίρανος, Α 472.
 Κοισύρα, Ν 800. Α 614.
 κόκκυ, Β 1334. Ο 305.
 κοκῖξιν, Β 1380. Εκ. 31.
 κόκκυξ, Ο 504. Α 593.
 κολῖξ, futur. Att. pro κολάσῃ. vel κολῖξ pro κολάσῃ, Ι 456.
 κολῖξιν, Ν 7. 1107. 1405. Θ 454. Σ 927. κολασθῖς τῆ γαστρῆ, Εκ. 666.
 κολακῖν, Ι 48.
 κολακῖνυμος, Σ 592.
 κολῖξ, Σ 45. 1033. Ει. 756.
 κολιστῆν, Ν 552.
 κολῖξ, Β 576.
 κόλλατος, genus placentæ vel panis, Β 507. Ει. 1196.
 κολλῶσθαι, Ι 463. 470.
 κολλοκροφῶτος, Α 872.
 κολλοκροφῖν, Θ 54.
 κόλλοστα ἰργῆς ἀνίται, Σ 572.
 κόλλοτος, Ει. 1200.
 κολλῖρα, Ει. 123.
 κολοκροφῖς, Ο 1212.
 κολοκῖος, Ο 7. Σ 129. Ι 1020. Α 875.
 κολόκυμα, Ι 692.
 κολοκῖνταις λημῆν, Ν 327.
 κόλον, τὸ, Ι 455.
 κολοσυτός, Π 536. Σ 666.
 κολούειν, Σ 244.
 κόλπος γυναικῶν, Ει. 536. κόλπος λιμῶν, Β 373. Ο 1094. ἀπίροτος Ἐρεῖος, Ο 694. καταπνῖν ἦμαρον πατὰ τῶν κλόπων, Α 552.
 κολυμῖς, avis, Ο 304.
 κόλυμος, Α 876.
 Κολωνός, pagus Attic. Ο 998.
 κομῖν, comam alere, Ι 580. Ο 1282. σι-
 πεrbire, animo efferrī, Π 170. 572. Ν 545. Σ 1317.
 κόμαρος, ἦ, Ο 620.
 κομροφῖος, Ο 240.
 κόμαρος, media longa, Β 104. 1015. Π 279. Ι 417. 450. 635.

καμηταμνίαι, Σ 466.
καμήτης, comatus, N 348. 1100.
καμὴ μὴν ὄν, Π 833. 834. 838.
καμίζεσθαι τὴν βασιλίαν, O 549.
κάμμα, Εκ. 817. πονηρὸν, Π 862. 957.
κάμιστον, B 726. καινὸν, B 890.
καμώστρια, Εκ. 737.
Comparativus auctus per pleonasmum,
Εκ. 1131.
Καμπασίαι, O 1126.
καμπάσματα, B 940.
καμπολακίη, B 961.
καμπολάκιδος, A 589. 1182.
καμποφακιολήμων, B 839.
καμφιουρικίαι, I 18.
καμφιουρικίαις μούσαι, N 1030.
καμφός, Σ 1317. B 967. καμφός ἰν ζυ-
ουσίαι, N 649. καμφὸν νόημα, O 195.
καμύγμα, O 93. λήμα, O 460.
καμύσις, A 1016.
καμύλος, I 411. Σ 1503. Ει. 123. 236.
καμύλοις ἀρμόττεισθαι, I 1236. καμύ-
λοις νοθεύειν, Σ 254.
καμία, A 470. B 712. A 18.
καμίσθαι, Εκ. 291. 1176.
καμίσθος, I 245.
καμίσθος, genus calceamenti, Εκ. 818.
Καμίσθαι, A 982.
Κόναις, seu Κόνος, I 534. Κόνου ψῆφος,
Σ 675.
καπίαι ἰπὸ τῶν ἀγαθῶν, O 734.
κάπαι, Π 321. B 1268. 1280. 1283. A
542.
καπατίας, N 23. 438.
καπαγαυγῆν, Dor. A 1174.
Καπριαίος, nomen fictum, Εκ. 317.
κάπριος ἀνὴρ, I 899.
καπριόλογος, Σ 1184. Ει. 9.
κάπριος, N 1431.
καπροφορεῖν, I 295.
καπρῶν, ὄνος, O 485. Ει. 99.
κάπριον, Εκ. 976. τὴν θύραν, Π 1101. N
132.
κάπρισιθαι, cudi, de nummis, B 723.
726.
κάπρισιθαι, plingere, A 396.
καπριόσιος, A 560. I 1053.
κάπριος, Σ 43. 47. O 861. O 868.
κάπριος, N 540. 555.
καπρινοσθαι. ἰπὸ πολέμου ἰκέσθαι, Ει.
1283. κικροσθαι, Ει. 1285.
κάπριον, A 593. Ει. 119. Proserpina, O 298.
Δήμητρος κάπριον, B 337. καὶ τὰν κάπριον,
per Proserpina, Σ 1438. κάπριον Κω-
πιάς, anguilla, A 883. κάπριον ἰνάλιον,
Nymphæ marina, O 325.
κάπριον, pupilla oculi, Π 635. Σ 7.
καπριόσιος, I 676. 682.
καπριόσιος, N 68.
Καπριόσιος ἰνάλιον, Π 149.

Καρίθαι, O 648. Εκ. 199. Comica II-
centia, pro κάρει, N 710.
Κάρηθος, Π 173. 303. O 968. I 604.
Διὸς Κάρηθος, B 439. Εκ. 828.
κάρηθον, puellula, A 731.
κάρηθον, cimet, Π 541. B 115. N 634. 699.
καρκορυγή, A 491. Ει. 991.
κάρκορος, Σ 239.
καρμὸς ἰλιάας, A 255.
Καρύβαντες, A 558. Εκ. 1069.
καρυβαντίη, Σ B.
καρυβαντίη, Σ 119.
καρυβός, avis, O 302. 472. 476.
καρυβόιδος, B 818.
καρυβαίος, Π 953.
καρυβή, N 270. 279.
καρύβης, ἡ, genus ficus, Ει. 628.
καρύβη, O 5. 609. 967. I 1031.
καρύβη, N 573.
καρυβόματι, I 49.
καρυβὸν τὴν πόλιν, I 568. καρυβόματι τραγι-
κὸν λῆρον, B 1005.
καρύβη, Π 89. 365.
καρυβότης, Π 564.
καρυβίος, O 573. 853. Π 671. 709. 978.
καρυβόματι διατιθῆναι τι, O 1331.
καρύβη, Π 943. O 620. καρύβη σίφαιος,
Π 586. 592.
καρυβόματι, O 240.
καρύβη, Π 436. 737. O 318.
καρυβόματι, Σ 1495.
καρυβόματι, A 459.
καρυβόματι, Ει. 343.
καρυβόματι, N 1073. Ει. 1244.
καρυβίη, Π 338. O 1441.
καρυβόματι, Ει. 844.
καρυβόματι γῆ, O 300.
καρυβίη, B 1396.
καρυβίη, O 1310.
καρυβίη, I 424. 484.
καρυβίη, avis, O 306. 806. 1081. A 970.
καρυβίη, A 963. 967.
καρυβίη, ficus, O 40. Ει. 627.
καρυβίη δεινὴ, N 389. I 1018. καρυβίη
πρὸς τοὺς οὐρανούς, B 982. καρυβίη,
I 285. B 258. καρυβίη κικροσθαι, I
487. καρυβίη, I 863. κικροσθαι, I
674. καρυβίη, O 692. Σ 198. κα-
ρυβίη, Π 722. I 256.
καρυβίη, Π 298.
καρυβίη, Σ 1255. A 277.
καρυβίη λαῶν ὄχλος, B 217.
καρυβόματι στόμα, I 539.
Καρυβίη, ἡ, A 480. Καρυβίη πόλις, A 75.
καρυβίη, O 123.
καρυβίη, B 1018.
καρυβίη, Ει. 1255.
καρυβίη, B 1038. A 584. 1103. Ει. 1257.
καρυβίη, καρυβίη, caput, B 329.
καρυβίη σιμύτων, Σ 476.

καρυβίη, Π 184. A 648. καρυβίη τὸν
ἐχθρὸν, O 419. τὰ πάντα, O 1752.
καρυβίη τὴν τῶ λόγῳ, Σ 539. καρυβίη
τινός, Π 7.
καρυβίη, Εκ. 677. 841. καρυβίη κακῶν, A
937.
Καρυβίη, I 537.
Καρυβίη, I 526. A 849. 1173. Ει. 700.
καρυβίη, B 337. Καρυβίη κώδιον, I
400.
καρυβίη, Π 230.
καρυβίη, B 1285. καρυβίη ἔχει δομάτων,
O 871.
καρυβίη, Εκ. 1002. Σ 1155. I 772.
καρυβίη, Π 227. ubi tamen legendum λι-
βύτιον.
καρυβίη, I 428. καρυβίη, Π 1137. γινυκί-
ακτον, I 457. διζώακτον, I 421. καρυβίη
ἀνάκτακτον, B 553. ἀπτημίνα, Π 894.
καρυβίη, N 339. καρυβίη βεῶν δαίνουσαι,
Ει. 1280. καρυβίη πρὸς καρυβίη,
I 191.
καρυβίη λόγος, N 113. 883.
καρυβίη, Σ 1215.
καρυβίη, O 772. καρυβίη αὐλὸν, O 682.
καρυβίη, N 218. 869.
καρυβίη τὸ νόημα, N 229. τὰς ἀσπίδας, A
58. τὴν πανοπλίαν, O 435. futurum
καρυβίη, Attice pro καρυβίη, Π 312.
καρυβίηται, pro καρυβίηται, A 279.
Σ 808.
καρυβίη, avis, O 1138.
καρυβίη, N 1367.
καρυβίη, Π 69. I 628.
καρυβίη, A 328. B 113. καρυβίη τίνα, B
211.
καρυβίη, Dor. pro καρυβίη, A 795.
καρυβίη, ἡ, Εκ. 991.
καρυβίη, B 1356.
καρυβίη, genus vestis, O 730.
καρυβίη τὸ πάδι καρυβίη, Εκ. 1165.
καρυβίη, A 1123. Γηρ. 1. καρυβίη
βού, A 87.
καρυβίη, A 86. Σ 1153.
καρυβίη, Π 765.
καρυβίη. κικροσθαι, O 1521.
καρυβίη, A 309.
καρυβίη, O 306. 565. 621. Ει. 962. 965.
1322. I 1101.
καρυβίη, O 231.
καρυβίη, N 965.
καρυβίη, B 805. 1411. Π 48. Εκ. 1155.
καρυβίη, disceptare, certare, N 66.
καρυβίη, N 911.
καρυβίη, Π 820. N 661. 1356. O 568.
καρυβίη, B 779. 785.
καρυβίη, Judices fabularum, Εκ. 1154. N
1115. O 445.
Καρυβίη, nom. propr. O 898.

καρυβίη, A 896. O 738. Σ 1144.
καρυβίη, O 1044.
καρυβίη, N 51.
καρυβίη, A 47. Εκ. 332.
καρυβίη, crocota, vestis muliebris, O
138. 253. 945. B 46. καρυβίη ἡμ-
φισμίη, Εκ. 879. Dicitur etiam ge-
nere neutro καρυβίη, unde pluralis
καρυβίη, A 44.
καρυβίη, A 219.
καρυβίη, A 798. Π 167. I 600. A 550.
1099. Ει. 1129. καρυβίη ἰσφραϊομαί,
B 654.
καρυβίη, Ει. 529.
καρυβίη, Σ 652.
καρυβίη λήμα, Π 581.
καρυβίη, N 1070.
καρυβίη, N 398.
καρυβίη, Saturnus, O 469. 586. I 561. pro
stulto et fatuo, N 929. Σ 1480.
καρυβίη, N 260. 448.
καρυβίη, B 854.
καρυβίη χιρῶν, B 157.
καρυβίη τὴν θύραν, Εκ. 317. 990. καρυ-
βίη, Εκ. 989.
καρυβίη, O 120. Εκ. 257.
καρυβίη, I 89.
καρυβίη, B 1005.
καρυβίη, I 859.
καρυβίη, N 318.
καρυβίη, I 1379.
καρυβίη, Σ 1018.
καρυβίη, O 951. 955. καρυβίη πᾶσι, A
1191.
καρυβίη τινὰ τι, A 714. Π 26. O 74.
ubi vide not.
καρυβίη, O 422. 600.
καρυβίη, Σ 1267.
καρυβίη, A 506. Π 369. O 2. 24.
710.
καρυβίη, Εκ. 601. 603. Π 755. ἡ κικρο-
σθαι, hevis, Π 4. ἡ κικροσθαι, heva,
Εκ. 1126.
καρυβίη, nom. propr. A 839.
καρυβίη, A 1002.
καρυβίη, A 1072. τὸς ποσὶ, Εκ. 545.
καρυβίη, O 995. Π 758.
καρυβίη, A 1307. Ἰσπαν, I 552.
καρυβίη, A 1053. cucurbitula, A 444. Ει.
542.
καρυβίη, I 41.
καρυβίη, A 557. 690. καρυβίη λαχίη, O
1022.
καρυβίη, O 1389.
καρυβίη, B 1518. I 554.
καρυβίη, O 489. I 365.
καρυβίη, O 876.
καρυβίη, I 544.
καρυβίη, O 837.
καρυβίη, Εκ. 672.

κύβες, B 1400. Π 243.
 Κυδαθηναϊκός, nomen gentile, Σ 895.
 902.
 κυδαίστην, N 616. Ει. 1152.
 Κυδομάς, Ει. 255. κυδομών ἱμακίῳ, A
 573.
 κύδος ἰσάξιον, I 200.
 κύδωια τιτθία, A 1199.
 κύων, osculari, A 923. Θ 915. B 755. N
 81. O 141. Ει. 709.
 κύων, praegnatem esse, uterum gestare, A
 745. 752. Θ 641.
 κύων, I 251. 692. τὴν Ἑλλάδα, Ει. 270.
 τὴν Βουλῆν, I 363. τὸν βόρῳρον ἄνω καὶ
 κάτω, I 866. τὰς ἰσχυράς, I 1286.
 κυροαυγῆ, A 491. κυρῶν καὶ ταρῶν
 τινὲς πάντα, Ει. 320. κυκώμαι, active,
 Ει. 1169. ὑπὸ τῶν κωκώμαι, A
 707. πᾶλλα τι πάντ' ἰκυκῆθη, A
 489.
 κυκασῆ, Θ 852.
 κυκίον βληχωνίας, Ει. 712.
 κύκηθρον, Ει. 654.
 κυκασίφρον, B 711.
 κυκλίον ἔμμα, Θ 958. πῶδα, O 1379.
 κυκλιδοδασκαλος, O 1403.
 κύκλιος χροῖς, B 366. N 333. κύκλια
 μίλη, O 918.
 κυκλιθορεῖν, A 381.
 Κυκλιθόρος, I 137.
 κύκλος ἱερῶν θεῶν, B 440. ἰφθαλμῶν κύ-
 κλοι, Σ 432.
 κύκλου βάθος, alia cali convexa, O 1715.
 κυκλιτορῆς, O 1008.
 κύκλῳ τρίχιν, O 662. περισκοπιῶν, Εκ.
 487.
 Κύκλωψ, Π 290. 296.
 κύκνος, O 869. κύκνου πολιώτερος, Σ
 1064.
 Κύκνος, nom. propr. B 963.
 κυλίδιον, I 1249. κυλίτισσαι, Σ 492. τὸ
 κρινὸν ἄσπις Αἴματος κυλίτισται, Εκ.
 208.
 κύλιξ, A 938. Π 1132. A 195. φιλοτη-
 σία, A 203.
 κυλίχνη, Ταχην. 12.
 κυλίχριν, I 906.
 Κυλλῆνη, I 1081.
 κυλλῆς ποῖς, O 1379. κυλλῆ χυῖς, I 1083.
 κυλοῦσθαι, A 472.
 κύμα ὑψιον, I 433. ἐκ κυμάτων γαλιῶν
 ὄρεα, B 304. κυμάτων ἰν ἀγκάλαις, B
 704.
 κύμιος, avis, O 1181.
 κύμινοπρίστις, Σ 1357.
 κυνάλωσπιξ, I 1067. 1073.
 κυνῆ, galerus, N 268.
 κυνῆ, A 1209. Ει. 1138. ubi vide not.
 κύνιος θάνατος, Σ 898. κύνιον τοῖς οἰκίαις
 μῆγυς, I 1399.

κύνης θηριουκαί, Π 157.
 κυνῆ, galerus, vel galca, Σ 445. ἱερῶ, A
 751. Ἄϊδος, A 390.
 κυνηγετιῶν, I 1382.
 κυνηδόν, N 491. I 1033.
 Κυνθία πύργος, N 596.
 κυνῆσιον, Ει. 641. Σιρίφον, A 542.
 κυνίσκη, B 1360.
 Κύνωα, nomen meretricis, I 765. Σ 1032.
 Ει. 755.
 κυνοκίφαλος, I 416.
 κυνοκλῶστος, B 605.
 κυνοκοπιῶν, I 289.
 κύπριος, B 243.
 Κύπριος, Εκ. 722. 965. A 988. θιά, A
 1290. θύλια, Θ 205. Κύπριος ἱερῶς,
 Εκ. 973.
 Κυπριονίαι Ἀφροδίτη, A 551.
 κυπτάζω, N 509. Ει. 731. γυνὴ περι τὸν
 ἄνδρα ἰκύντασι, A 17.
 κύπτειν, Θ 930. I 1354. ἰμόσ' εἶμι κύ-
 ψας, Εκ. 863. ἴθι κύψας, B 1091.
 κυψασία ἱερῶν, O 487.
 κύψις, N 448. πηλαργῶν κύψις, O
 1334.
 κυρηάζειν, I 272.
 κυρηῖα, I 254.
 Κυρηνη, nomen meretricis, Θ 98. B 1328.
 κυρία ἱακκλήσια, A 19.
 κύριος, paritius, I 969. κύριος τοῦ σώμα-
 τος, Π 6.
 κυροκῶν, Θ 429.
 κύρωμα, O 430.
 κύρωμα. ταῦτα κυρώσιαις, Θ 369.
 κυρώσιαις, vox Laconica, A 983. 1248.
 κύσθος, A 1158. A 782. 789. κύσθου λισο-
 τῆ, B 430.
 κύστος, N 405.
 κύστος θύρακος, Ει. 1224.
 κύστωρος, Θ 516. Σ 1111. κύστωρ κύντα-
 ρος, Ει. 199.
 κύσθος, Π 266. A 703.
 κύσθων, Π 476. 606.
 κυψίλη ἱεμίδιμος, Ει. 631.
 κύων, ἦ, A 158. 1215. A 1160. Π 157.
 μὰ τὸν κύων, Σ 83. κύων καρχαρόδου,
 I 1017. Κυδαθηναϊκός, Σ 895. ἰς κύων
 πυρῆν ὄρεα, Εκ. 255. κύωνς πικροκῶν
 φουῶν, A 863.
 κωδάριον, B 1203.
 κωδῖον, B 1478. Π 166. I 400. Ει.
 1122.
 κώδων ἀκαλανθῆς, Ει. 1078.
 κωδωνίξιν, B 79. 723.
 κωδωνοφλαροσπυλος, B 963.
 κωδωνοροεῖν, O 842. 1160.
 κώδων, I 600. φωνῶς, Ει. 1094.
 κωκύν μακρῶ, A 1222. B 34.
 Κωκυνός, B 472.
 κώλα ἀμπάλλειν, pedes vibrare, jactare,

quod celeriter currentes faciunt, B
 1358.
 κωλακρίτης, O 1541. Σ 695. κωλακρί-
 του γάλα, Σ 724.
 κωλῆ, Π 1128. veretrum, N 989. 1018.
 Vide not. ad O 560.
 Κωλιός, A 2. N 52.
 Κωλύειν, Εκ. 862. O 463. I 972. N 1449.
 Κωμαρχίδης, Ει. 1142.
 Κωμασθῆς Δύνουτος, N 606.
 Κωμήτης, vicinus, N 965.
 Κωμήτης, vicinus, A 5. Δραμ. 5.
 Κώμος, ἦ, Θ 104. 988. Π 1040.
 Κωμῶδιον, Π 557. A 631. 655. Κωμῶδι-
 οῦμαι, B 368. Σ 1026.
 Κωμῶδικὰ ἴκη, Σ 1047.
 Κωμῶδοδασκαλία, I 516.
 Κωμῶδοδασκαλος, I 507. Ει. 737.
 Κωμῶδολιχῶν, Σ 1318.
 Κωμῶδοποιητής, Ει. 734.
 Κώνιος, B 124. 1051.
 Κώνωψ, Π 537. I 1038.
 Κωπῆς, A 880. 883. 962. Ει. 1005.
 Κωπῆς, A 422. Κωπῆς, ἴσην remis fa-
 ciendis arctus, A 552.
 Κώπη, B 197. 199. Σ 1119. I 601. Κω-
 ραπίμπιν τινὸς ἰφ' ἰνδικα Κώπαις, I
 546.
 Κωπῆσιον, B 269.
 Κωρυνός, Fragm. 134.
 Κωρυκος, A 1211.
 Κωφός, A 681.

ΑΑΒΔΑ κατὰ τοὺς Αισίοις, Εκ. 920.
 λαβῆν, λαβῆν, saepe commutata, Θ 419.
 1016.
 λαβῆσθαι cum genitivo, Σ 434. 1342.
 A 1214.
 λαβῆν δύναι, I 841. ἰδύναι, I 847. A
 672. παροδύναι, N 551.
 Λάβης, nomen canis, Σ 836. 937.
 λάβρηξ, I 361.
 λαγαρός, Εκ. 1167.
 λαγαρούσιαις, Σ 674.
 λαγόνις, B 1095. Σ 1193. λαγόνις σπο-
 διῶν, B 662.
 λαγγάνειν, Π 277. 972. τῷ κύματι λα-
 γῶν. O 1022. ἄρχιδιον λαγόντις, O
 1111.
 λαγῶα, I 1193. Ει. 1150. 1196. A
 1006. 1110. ζῆν πᾶσι γαγῶσις, Σ 709.
 λαγῶα ἀμπασηνύσαι, Εκ. 843.
 λαγῶδιον, A 520.
 λαγωθρεῖν, A 789.
 λαγῶς, Σ 1203. I 909. A 878.
 λαγῶσιαις, A 209.

λάθρα, B 746. 1168. Θ 91. 184. cum
 genitivo, Σ 347.
 λαίθαρος, I 1068.
 λαϊκάριον, Θ 57. I 167.
 λαϊκασθῆς, A 79.
 λαϊκάστρα, A 529. 537.
 λαϊμάττιον, Εκ. 1178.
 λαίμα, τὸ, O 1563.
 λαίμος, O 1560.
 λαίμοσιν τα ἄχρη, Θ 1054.
 λαίνοσ, A 449.
 λαῖς, Π 179.
 Λαισποδῆς, O 1569.
 Λαικαταπύργων, A 664.
 Λαικαυμῶνιαις, I 467. 1053. A 52. 356.
 482. 509. 652.
 Λαικαυμῶν, urbs, N 214. O 813. 1012.
 regio, A 1144.
 λακίον, Π 39. βῆμα γυναιῶν, B 97. τί
 λίλακας; A 410. futurum λακῆσθαι,
 Ει. 381. 384.
 λακίοντα κωρῶν, O 609.
 λακίσις τίστων, vestes lacerae, A 423.
 λακῆσθαι, N 1330.
 λάκκος ὕδατος, Εκ. 154.
 Λακρετιδῆς, nom. propr. A 220.
 λακρίξιν, A 799. Θ 509. N 136.
 Λάκων, Λάκωνις, A 1139. 1150. 1295. I
 743. Ει. 478. 701. ἀίσχρηκεῖς καὶ
 διερωνέξιν, Ει. 623.
 Λακωνικός, Ει. 212. A 628. Εκ. 356. N
 186. Λακωνικὸν στίβιον, A 276. Λακω-
 νικαί, genus calceamenti, Θ 142. Εκ.
 74. 269. 343. 542. Σ 1159. 1163.
 Λακωνικὰ ἤναι, Εκ. 508. Λακωνικὴ
 κλειδία, Θ 423.
 λακωνομανίον, O 1281.
 λαλίον, A 442. τί λαλίς; Θ 1083.
 λαλητικόν, I 1381.
 λαλιῶν, N 931. B 1069.
 λαλιότερος, B 91.
 λάλος, Ει. 653.
 Λαμαχίστιον, A 1207.
 Λάμαχος, Θ 841. B 1039. A 270. 566.
 et deinceps Ει. 473. 1290.
 λαμβάνειν, I 439. κακόν, N 1310.
 λαμία, Σ 1035. 1177. Ει. 758.
 λαμῖαις, nom. propr. Εκ. 77.
 λαμῶσιαις, A 1177.
 λαμῶσις, A 316. 1217. Θ 655. 1153. B
 131. 340. 1087. 1098. Εκ. 50. ἱερῶ,
 Θ 101. B 1525. λαμῶσιαις δραμῖν, Σ
 1203. λαμῶσιαις ἴστυρι, B 1361. κα-
 μῖναι, Θ 280.
 λάμπισθαι, B 293.
 λαμπιτῶν, A 77. 998.
 λαμπρός, Π 144. I 760. A 43.
 λαμπρόσθαι, I 556. τὰς κίρας, Π 635.
 Λάμπων, nom. propr. O 521. 988.
 λαυθάνειν, Θ 419. 589. 600. 664. Εκ.

25. τοῦτό μιν λαοθάνας, Π 169. Ει. 618. λαοθάνας cum participio, Π 775. Ν 242. Ει. 32. 63. I 1044.
λαοθάνος βούς, Ει. 925. λαοθάνος ἵππος, Ο 465.
λαοκίδιον, Α 340.
λαρμας, Α 333. 351.
λαρμας, avis, Ν 591. Ο 567. I 956.
Λάρμας, Π 312.
λαρυγγίζω, I 358.
λάρυγγι, Β 573. I 1363.
λάσανον, Ει. 893.
λασιαύχην, Β 822.
λάσιος, Ν 349.
λάσκιν, Α 1046. I 1018.
Λάσος, nom. propr. Σ 1410.
λατὰ, Latona, Ο 118. 129. 321.
λαῦρα, ἡ, Ει. 99. 158.
λαυροστικαὶ γλαυκίς, Ο 1106.
λαυρογμός, Ν 52.
λάχωναι, Π 298. Ο 456. ubi vide not.
λαχνοσπυλλήτρια, Ο 387.
λαχνοσπυλλίς, Α 457. Σ 497.
Λάχης, nom. propr. Σ 240.
λάινα ἰπὶ τυροκομησίδος, Α 251.
λαίηρις, Αμφ. 18.
λίγιν, ταυτὶ λίγινι οὐ τὸν στρατηγόν, Α 593. πακὸς λίγινι τιῶ, Ο 85. 539. Α 503. οὐδὲν λίγινι, νικητὸς, Ο 634. Ν 781. οὐδὲν λίγινι εἰμαίσι, Ο 986.
λίγιν, concipiari, Εκ. 132. Α 498. λίγινι γνώμη, I 654. γνώμας μεγάλας, Ν 433. δημοτικωτάτους λόγους, Εκ. 411.
λιμῶν, Β 336. 344. 374. λιμῶν πολυφόδος ἀνδρομάδης, Β 449. Μουσῶν, Β 1300. ἀνδρομάδης, Ο 1093.
λίος, λίον πνύμα, Β 1003.
λίφανον, Σ 1066.
λιφύδρον, Α 665.
λικάνη, Ν 907. Ο 840. 1143. Σ 600. Ει. 855. ubi vide not.
λικάνιον, Α 1110.
λικιδουπλίς, Π 427.
λίκοδος, Α 562.
λίμας, τὸ, Ο 674.
λιοντῆ, Β 46. 430. 496.
λίσαδον, I 768.
λιπάς, Π 1096. Σ 105.
λιπατῆ, genus poculi, Ει. 916.
λίπρασιον Ἡλείου, Ο 149. 151.
λιπρῶ, Α 724.
λιπτολογίῳ, Ν 320.
λιπτολόγοι φρίνης, Β 876.
λιπτός, λιπαρὴ κηθιθῆς, Εκ. 559. λιπαρὸ λογοστῶ, Ο 317. λιπείσασαι λήροι, Ν 359.
λιπτότης τῶν φεινῶν, Ν 153.
λιπιδάζειν, Β 1308.
λιπιδίζω, Σ 1346.
λίσιος, Εκ. 920.
λιπυὰ ἡμφισμένη, Ο 341.

λιόκη, Ν 1007.
λιουκίθριξ κριός, Ο 971.
λιουκαλόφως, nom. propr. Εκ. 645. Β 1513.
λιουκαλόφως σφυράλια, Β 1016.
λιουκὸν ἀμπίχισθαι, Α 1024. τὸ λιουκὸν εἰδέναι, I 1279.
λιουκοπληθῆς ἐκκλησία, Εκ. 387.
λιουκότροφα μύσκα, Ο 1100.
λιούσιον, Β 992. Ο 1052.
λίχος γαμάλιον, Ο 1758. κριδίον, Εκ. 844.
λίχος συμμίξαι τιῶ, Ο 891.
λιχῶ, οὐς, Εκ. 530.
λιωγέρας, nom. pr. Ν 109. Σ 1269.
λίων, Ο 514. I 1037. λίοντος σκύματος, Β 1431. εἰμὶ λίοντος, ἰν μάχη δ' ἀλώπικος, Ει. 1189.
Λιωνίδας, Α 1254.
λιῶς, I 224. λιῶς γιωργιγιάς, Ει. 921. ἀκούειτε λιφ, Ο 448. Ει. 551.
Λιωροφίδης, nom. propr. Ο 1406.
Λίδη, Leda, Α 1514.
λιθάριον, Ο 715. 915.
Λίθης πιδίον, Β 186.
λιπῶσθαι, Ο 493.
Ληκῶδιον, Β 1200. Ληκῶδιον ἀπώλιον, Β 1208.
ληκῶδος, Ο 139. Π 810. Εκ. 538. 744. 1032. 1101. ζωργραφίῳ τῶς νιαρῶς τῶς ληκῶδους, Εκ. 996.
λήμα, τὸ, Ο 459. Β 463. 500. 602. Ν 457. 1350. λῆμα θούριον, I 757. ἴτοιμον, Ν 457. οὐκ ἄταλμον, Β 899.
λημῶν τὰς φρίνας, Π 581. κολοκύνθαις, Ν 327.
ληματιῶν, Β 494.
λήμη, Α 301. Π 581.
λήμιον πῦρ, Α 299. Λημνία ἄμπιλος, Ει. 1162.
λήμιον. ὃ ἰπὶ Ἀπαιγῶ ἀγῶν, Α 504. Ἀθῆναια χροηγίῳ, Α 1155.
Ληναίτης θέρους, I 547.
ληριῖν, Ο 595. 622. Π 508. Ν 567. ληριῖς ἔχων, Β 512. Ο 341. Α 945.
λήρης, Β 809. Π 23. λῆρης ἴσσι τέλλα πρὸς Κινησίαν, Α 860. λῆρης τραγιῶδες, Β 1005. λῆρη λιπαρόσασται, Ν 359. λῆρον ληριῖν, Π 517. λῆρος, res villissina et nullius in prelii, Π 589.
ληροσῆς, Ο 1427. Α 1077. 1188.
ληροσῆς, I 1081.
ληρῶ, Ο 870.
ληβανωτός, Π 703. 1114. Β 871. 888. Ν 426. Σ 96. 861.
Ληβῶν, Ο 710. 1136.
Ληβυκὸν ἄριον, Ο 65.
ληγυός, Α 319. Ο 281. Ο 1241.
ληγυμυδὸς ἀηδῶν, Ο 1331.
λίθος Διδάου, Β 194. διαφανῆς, Ν 767. ὃ ἰν τῇ Πινυκὶ λίθους, id est βῆμα, nig-

gestum, Α 683. Ει. 680. Εκ. 87. λίθον ἔφεις, proverb. Σ 280. λίθοι, λιπίδες, i. e. stupidi, Ν 1202. ζυλλίγισθαι τῶν λίθων, Attice pro λίθους, Α 184. λίθοις ἀποφῶσθαι, Π 817. λίθοις χῶσαι τινα, Α 295. λίθους ἐξέρῃν χαμῶζι, Α 341.
Λιδουρηγός, Ο 1134.
Λικύμιας βολαί, Ο 1242.
Λιμῆν, Β 112. I 165. Καυθάρου λιμῆν, Ει. 145.
Λίμας, nomen loci, Β 216.
Λιμναίος, Β 211. Ο 272.
Λίμην, Β 193. I 865. γλαυκὴ λίμην, mare, Ο 1339.
Λιμῶς Doriensibus generis est feminini, Α 743. Λιμῶς Μήλιος, Ο 186. ἀπακτίων λιμῶ, Α 1044.
Λιπόδιος, Ν 763.
λίπυ, Β 364.
Λιπατόμιος, Ει. 1178.
Λιπαράμυξ, Α 671.
λιπαριῖν, Α 452.
λιπαρῆς, Α 673.
λιπαρός, Π 616. Ν 1002. 1011. I 536.
λιπαρὰ χυθῶν Παλλάδας, Ν 299. λιπαρὰ Ἄδῃνας, I 1329. Α 639. λιπαρὸν τὸ χρῆμα, Ο 826. λιπαρὸν χωριῖν ἰπὶ δίσκου, Εκ. 652.
λίπυος. γλῶσσα λίπυ, Β 826.
λίπυος, I 1368. in nota.
λιπαργίζω, Ει. 562.
λίπαμα, Ο 313. 1040.
λίπρον Att. pro ἴπρον, Β 712. in not.
λιχμῶσθαι, Σ 1033. Ει. 756.
λογίδιον, Σ 64.
λογίζεσθαι, computare, supputare, Π 381. Ν 20. Β 1263. λογίζεσθαι ἀπὸ χριός, Σ 656.
λόγιον, I 120. 122. 194. 211. 999. 1015.
λογιστής, Ο 317.
λόγος κριέστων καὶ ἤστων, Ν 113. 883. 1337. λόγος ἀδικάτας, Ν 657. λόγον δοῦναι, Π 467. ἰς λόγους ἀλλήλους ἔρχεσθαι, Σ 472. ζυνίχισθαι ἀλλήλους ἰς λόγον, I 500. ἰς λόγον ἔρχεσθαι τι, I 806. συγγίγισθαι ἰς λόγους τι, Ν 252. ἔξ ἰνός λόγου, Π 760. οἱ παρόντες ἰν λόγῳ, Α 513. Ο 30.
λόγυ, Β 1016. Σ 1119. Α 1226.
λογχοφόρος, Ει. 1294.
λοδορεῖν σίνα, Ο 497. Εκ. 254. Ν 1140. Ει. 656. ἄνον εἰς ἰστίνας, I 90. λοδορεῖσθαι, Β 857. Ν 62. 1353. cum dativo, Π 456. I 1400. Εκ. 248.
λοδορημῶς, Β 758.
λοσιός, Β 74. τὸ λοιπὸν, Εκ. 559. 561.
λοκρῆς, Ο 152.
λοξίης, Π 8. I 1047. 1072.
λοπαδίον, Π 813.

λοσῆς, Σ 511. I 1034.
λοσιός, Σ 790.
λορδῶσθαι, Εκ. 10.
λουτρον νυμφικόν, Α 378. λουτρον λούειν τῶν, Α 469. λουτροῦ περιργιγίμιος προικτός, Σ 604. λουτροῦ θειμά, Ν 1045. Ἡράκλειον, Ν 1051.
λουτρον, I 1401.
λούον. λούσασθαι, Π 85. 615. Ο 132. Ν 837. λειλουμίνας, Α 1066. quaedam tempora mutatur a verbo λῶ. λούμιν, Π 657. λούμιος, Π 658. λουμίνας, Ει. 1139. λούσθαι, Ν 1044.
λοφῆν, Ει. 1211.
λοφίον, Ν 751. Α 1109.
λοφῶν αὐτόκωμος, Β 822.
λοφοσῆς, Ει. 545.
λόφος, Β 925. 1038. I 496. Α 575. 965. 967. 1074. ἀλιπερούτος, Ο 1566. λόφον ἀποβάλλειν, Ο 290.
λόφωσις, Ο 291.
λοχυῖσθαι, Ει. 1014.
λοχμῶμα Μούσα, Ο 737.
λόχημ, Α 800. Ο 202. 265. Σ 928. λίχμης δασύτερος, Εκ. 61.
λόχος, Α 453. Α 573. 1074.
λοχιζῆν πλυρῶν, Σ 1487.
λοχισμός, Β 775.
Λοχημῆς, Π 210.
λοχιζῆν, I 523.
Λυδός, Ο 1244. Λυδῶν κόρη, Ν 600.
λύιον τὰς πρῶτον ἀμαρτίας, Β 691.
λύζω, Α 690.
Λυκαῖος, Β 1056.
Λυκαῖον, Lycetum, Ει. 356.
Λυκίος, Α 50.
Λυκίος, Apollinis epithet. I 1240.
Λύκις, Β 14.
λυκόποδης, Α 664.
λύκος, Ν 347. 352. λύκος κερχῆς, Α 629. λύκος εἰν ὕμναισι, Ει. 1076. 1112.
Λύκος, nomen Herois, Σ 389. 819.
Λυκουργία, Ο 135.
Λυκουργος, Ο 1296.
Λύκων, nom. propr. Α 270. Σ 1501.
λυμαίνεσθαι, Ο 100. γλῶσσαι, I 1284. τῶς μιρακίαις, Ν 928.
λύμας ἔχθιστάς φθίρειν τι, Ο 1068.
λυπιῖν, Π 22. 142. Ο 1246. 1427.
λυπηρῆς, Α 456.
λύρα, Ο 158. Ν 1355. I 990.
λυροσγῆς, Ο 491.
λυσανίας κακῶς, Ν 1163.
Λυσικλῆς, I 765.
Λυσικράτης, Εκ. 630. 736. Ο 513.
Λυσίλλα, Ο 374. Ν 684.
Λυσιμάχη, Pacis epithet. Ει. 992. Λυσιμάχης, mulieres, Α 554.
Λυσίφρατος, Σ 787. 1308. I 1267. Α 655.

λυσιτελίω, Π 509.
 λύσσα, ἢ λύσση παράκωπος, Θ 681.
 λυσσάνιος, seu pectus λυσσάνιος, vox Laconica, A 1171.
 λυχνίδιον, parvum candelabrum, Aiol. 12. Δραμ. 11.
 λυχνοποιός, Eι. 690.
 λυχνοπόλης, I 739.
 λύχνος, Θ 238. N 56. 1065. A 453. Σ 219. λύχνος πύργος, N 57. τροχόλατες, Eκ. 1. λύχνον ἔσπειν, N 18. B 1338. ἀποψιλοῦσθαι τῷ λύχνῳ, A 828.
 λυχνοῦχος, A 938. Aiol. 11.
 λυχνοφερέω, Lacon. pro λυχνοφερίω, A 1003.
 λῶ, λῆς, λῆ, λῶμις, Dor. pro θίλω, θίλις, θίλις, Aiol. A 95. 1105. 1162. 1163. 1188. A 749. 764. 772. 788.
 λωβᾶσθαι τινα, I 1408.
 λωβῆσαι τίχνης, B 93.
 λωποδυνίη, Π 165. B 1075. Eκ. 563.
 λωποδύτης, Θ 817. B 772. O 497.

M.

MA in affirmatione nunquam adhibetur nisi comite particula καί. Vide not. ad A 465. οὐτοι μὰ τοὺς θεοὺς, I 235. μὰ τὸν Ἀπέλλω, οὐκ, Θ 269. οὐ μὰ τὸ θεῶν, Θ 718. μὰ Δί' οὐ δῖσ' οὐχί, Π 712. οὐ μὰ Δί' οὐ, B 493. N 1066. Σ 396. μὰ Δί' οὐ μίντοι, Σ 665. μὰ Δί' ἄλλὰ, ἴππο νεο, Π 22. 101. 111. Θ 1125.
 μὰ per se negans absente οὐ, nec sequente ἄλλὰ, Θ 748. 897. B 951. Π 400. O 109. I 336. μὰ et ἢ a librariis commutata, A 465. Π 764. Eκ. 1085. O 24.
 μὰ τὸν, μὰ τὴν, suppresso dei vel deae nomine, B 1374.
 μαγνησιεύς, Π 310.
 μαγνηρικὰ ῥημάτια, I 216.
 μαγνητικός, I 376. A 1015. Eι. 1017.
 μάγιστος, I 418.
 Μάγνης, Comicus poeta, I 520.
 μάδων, Π 266.
 μάδων, Dor. pro μάζα, A 732. 835.
 μάζα, Π 192. 544. Eκ. 606. 665. I 55. Eι. 1. φροσὴ μάζα, Σ 610.
 μαζίκη, I 1105. 1166.
 μαθητῆς, N 183.
 μαίω, Eκ. 915.
 μαίνεσθαι, A 695.
 μαίνουσι, Θ 561.
 μαίνουσι, Σ 744. εἰ μὴ μαίνομαι, Θ 470. N 660. μάλα πάλιν ἢ μαίνομαι, B 103. 751.

μαίνω, B 985.
 Μαιώτις λίμνη, N 273.
 Μάκαρας, Διῖ, O 703. Μακάρων νῆσοι, Σ 639. ἰωχίω, B 85.
 μακαρία. ἔσπασ' ἰς μακαρίαν, I 1151.
 μακαρίος, B 1482. I 157. χιλῶναι μακάριος τοῦ θεράματος, Σ 1292.
 μακαρίζω, Σ 429. 588.
 μακαρίτης βίος, Π 555.
 μακαρίως πρᾶττιν, Π 629.
 μακίλλη Διός, O 1240.
 μακκοῦν, I 62. 396.
 μακρῶν, B 434. μακρῶν ἔπαθον, O 1184. οὐκ ἰς μακρῶν, Σ 454.
 μακρῶν, I 207. μακρῶν, subaud. γραμμῶν, Σ 106. μακρῶν, subaud. ῥῆσιν, ἴσκι λίξιν, Θ 382. μακρὰ κλάω, Θ 211. Eκ. 425. κωκίω, B 34. οἰμάζω, Π 111. O 1207. ὀτοτόξισθαι, A 520.
 μάκρος, τὸ, pro μέκος, O 1131.
 μακροῦ ἰννοῦστας, Eι. 673.
 μάκτρα, B 1159. Π 545.
 μαλακίον, Eκ. 1058.
 μαλακὸν ἰδιόθεν, Π 483. μαλακὸν βλίμμα, Π 1022.
 μαλακῶς καθίζισθαι, I 785.
 μαλάττιν τινα, I 339. μαλάττινθαι, Σ 973.
 μαλάχη, Π 544.
 μάλη. ὑπὸ μάλης ἔχιν ὄρου, A 985.
 μαλθακιστία, N 727.
 μαλθακίς ἰμι, Σ 714. μαλθακὸν τι βελίω, B 595. μαλθακὴ γῆρας, O 233. μεταστρέφω πρὸς τὸ μαλθακότερον, B 539.
 μαλθακῶς κατακίμωτος, A 70. μαλθακῶς φιλίω, A 1200.
 μάλιστα, responsio affirmantis, N 253.
 μάλον, Dor. pro μάλον, A 155.
 Μαρμάκουρος, B 990.
 μαμαῦν, N 1383.
 μαμαία, A 873.
 μάν, Dor. pro μάν, A 170. 183. 206. A 765. 771. 878.
 μανδραγοῖς, Θ 132.
 Μανῆς, servile nomen, servum vel famulum quemlibet notans: A 908. 1212. B 965. O 523. 1511. 1329. Eι. 1146.
 Μανία, serva, ancilla, Θ 728. B 1345.
 μανθάνω, discere, N 89. 239. 636. μαθήσομαι, N 130. intelligere, percipere, B 195. 765. 1169. 1444. O 1003.
 μανία, Π 501. μανίαι, Eι. 65. μανίας μαίνεσθαι, Θ 793. μανίας φλίγω, Θ 680. εἰς τοσοῦτο τῶν μανῶν ἰλάσθαι, N 832.
 μανικὸν τι βλίπτω, Π 424. μανικὰ πρᾶγματα, Σ 1496.
 Μανόδαρος, nomen servi, O 657.
 μαντίω, ἢ, O 719.

μαντίω Ἀπόλλων, O 729.
 μαντιόσθαι, oraculum consulere, O 593. 596. Σ 159.
 μάντιμα, Σ 161.
 μαντικός, Eι. 1026.
 μάντις σοφός, Π 11.
 Μαραθῶν, B 1296. I 781. Θ 806. A 697. τὸ ἐν Μαραθῶνι πελάγει, Σ 711. I 1334. λιμῶν ἱεῖς Μαραθῶνος, O 247.
 μαραθονομάχος, A 181.
 μαραθονομάχος, N 986.
 Μαρικᾶς, N 533.
 Μαριλᾶδος, A 609.
 μαρίλη, A 350.
 μαριάριος, N 287.
 μάραμος, A 1172.
 μάρσπιν, I 197. Eι. 1100.
 μαρτύρομαι, B 528. Π 932. N 1222. 1297. Eι. 1119. Σ 1436.
 μάρτυς, Π 499. μάρτυρες, N 1152. μαρτύρων ἰναντίω, Eκ. 448.
 Μαρψίας, nom. propr. A 702.
 μασῶσθαι, Π 321. Eκ. 554. Σ 780. I 717. Eι. 1310.
 μάσθλης, N 449. I 269.
 μασταχῆν ὑπὸ γῆρας, A 689.
 μαστιγίας, A 1240. B 501. I 1228.
 μαστιγῆ, Θ 933. 1135. O 1464.
 μαστροτός, Θ 558.
 Μασωντίας, nomen servi, Σ 453.
 μασχάλις, A 832. λίχμος δασυτέραι, Eκ. 60.
 ματινίω, quaerere, inquirere, Θ 663.
 μάττι, Θ 1131.
 μάττιν, Eι. 14. 23. μάττιν μάζαν, I 55. ἰπποίας, I 539. γογγύλη μιμαχίω, Eι. 28. μιμαχίω σῶρ, Π 305. μάττινθαι τέλφισα, active, N 788.
 πατυλοχός, N 451.
 μάχιμα, N 1063. κικαρίνος μοχλὸν μῆ μαχίω, A 849.
 μαχίω, I 412. ubi vide not.
 μάχιμος, A 454. O 1368. μαχμώτατος, A 153.
 μάχομαι, Eι. 754. O 759. futur. μαχῶμαι, Π 1076.
 Μιγάβυτος, O 484.
 Μιγαίτις, B 965.
 Μιγακλῆς, N 46. 70. 124. 815.
 μιγαλωρότατος, Eι. 393.
 μιγαλόπτερος, A 482.
 μιγαλοπτερός, Σ 1186. μιγαλοπτερίστον ἔργον, O 1125.
 μιγαλωνυμος, Θ 315. N 569.
 Μίγαρα, urbs, Eι. 246.
 Μιγάρα, A 524.
 Μιγάρας, A 526. 535. 721. 733. Eι. 481. 500.

μιγαρίζω, unde μιγαρίω, A 822.
 Μιγαρίος, A 522. 750. 830. Μιγαρικὰ μαχάνα, A 738. Μιγαρικὸν ψήθισμα, Eι. 609. Μιγαρικὰ χεῖρας, A 768. Μιγαρικὰ σπίλη, A 1170.
 Μιγαρίδιον, Σ 57.
 Μιγαροῦ, A 738.
 μιγασθῆς, N 566.
 μιδεῖν, imperare, gerere, B 666. I 560. 585. 763.
 μιδίμος, Π 986. ὀπὲρ μιδίμου κύριος, Eκ. 1025.
 μιδίμοι, A 485. B 1384. 1393. μὴ μιδίμοι τὸν ἄνδρα, I 841. μιδίμοις plurimumque cum genitivo construitur, B 830. Π 42. 75. occurrit etiam cum accus. Σ 416.
 μιδιστάω. μιδιστήζ' ὡν πρότερον εἶχε πρόπον, Π 565. πολλὸ μιδιστή, Π 994. μιδιστήσι τοῦ χροῦματος, τινα colore, I 398. μιδιστάς τὸν πρόπον, Σ 748. μιδιστή ξηρὸν πρόπον, Σ 1451.
 μιδύω, A 1230. Eκ. 139. I 104. 1400.
 μιδυποθέσθαι, Eκ. 544.
 μιδύση γραῦς, N 555.
 μιδυποκότατος, A 525.
 μιδαγωγίω τὴν τραγωδίαν, B 798.
 μιδίω, Θ 513.
 Μιδίω, nom. propr. O 1297.
 μιδίωσι, Π 83. 975. 1096. Eκ. 702. N 990. B 1071. I 1375. μιδίωσι κατάπυγον, Σ 687.
 μιδακίω, B 409. Π 963.
 μιδακύλιον, B 89.
 μιδίω, ἢ, puella, Θ 410. Π 1071. 1079. Eκ. 611. 696. 1138.
 μιδακέρυφος, avis, O 887.
 μιδακχολῶν, Π 12. 366. 903. Eκ. 251. O 14.
 μιλᾶθρα, τὰ, Θ 411. 874. O 1247.
 μιλαίωσθαι, Eκ. 736.
 μιλάμυθος, A 802.
 μιλάμφυλλα ἔρη, Θ 997.
 Μιλάνθιος, nom. propr. O 151. Eι. 804. 1009.
 Μιλανίσση, Θ 547.
 Μιλανίω, nom. propr. A 785. 807.
 μιλανοκάριος, B 470.
 μιλανοκικίμων, B 1336.
 μιλανοστρες, O 695.
 μιλανοσυμαίος Λιός, Aegyptii, Θ 837.
 Μιλιάγρος, Drama Euripidis, B 364.
 μίλι. οὐδὲν μοι μίλι, B 655. μὴ μίλιτα σοι μῆδιν, Π 208. ἱμοὶ μίλιτα τούτα, Π 229. Eι. 149. μίλιον, Θ 932. μίλιον, Σ 1288.
 μίλιος, miscr, Θ 1037. μιλία μήτηρ, Σ 312. ὃ μίλιον, Eι. 1063. ὃ μίλιον, Eι. 380. ὃ μίλι, sic compelluntur tam feminae, quam viri, A 56. 157. Eκ.

120. 133. 245. N 33. 1192. Σ 1400. I 671. ΕΙ. 137.
 μιλιστή σοφίαν, Π 511.
 μίλημα, Εκ. 905. χρυσδαίδαλλον ἰμόν
 μίλημα, Εκ. 972.
 Μιλησίας, nom. propr. N 686.
 μιλία φυλλόκομος, O 742.
 μίλι, Π 1121. Ἄστικόν μίλι, ΕΙ. 232.
 O 1192.
 μιλίγλωσσα ἴσθη, O 903.
 μιλισσόνομα, B 1273.
 Μιλιστήχρη, nom. propr. Εκ. 46.
 Μιλίτη, pagus Att. B. 501.
 Μιλισίδης, B 991.
 μιλιστοπάλαι, I 853.
 Μίλιτος, nom. propr. B 1302. Γηρυτ. 9.
 μιλιστότητα, A 601. N 507. O 567.
 μιλίττα, N 45. Σ 107. μιλίττα Μούσης,
 Εκ. 973.
 μιλίτιον, Σ 366.
 μίλιον, cunctatim, O 661. B 1509. Π 255.
 μιλλοδισπικόν μίλος, Εκ. 1153.
 μιλλονικίαν, O 639.
 μιλσοπίον, O 42. 67.
 μιλσοταύς, B 1250. 1328.
 μίλος, Π 294. B 874. 915. 1248. 1255.
 O 1374.
 μίλσιν, O 961.
 μιλύθριον, Εκ. 883.
 μιλύθριον, O 99. O 226. 1382.
 μίμψος, piscis, Σ 493.
 Μίμων, B 963. N 622.
 μίμψομαι μίμψιν, Π 10. μίμψομαι
 τινί τι, O 830. N 525.
 μίμψιν ἐπιφέρειν τινί, B 1253.
 μίον absolute, non sequente δὲ, O 1214.
 1220. B 378.
 μίον οὖν, Π 287. 347. 412. 437. O 206.
 257. 424. 861. Aliquando immo sig-
 nificat, ut Εκ. 111. 765. I 911. O
 341. 1464. aliquando saltem, vel certe
 verti potest, ut Εκ. 1102.
 Μινίλαος, A 155. O 910. O 509. Μινί-
 λιος, O 867. 901.
 μινιστοί θεοί, O 1620.
 μινιστήν, Σ 1080.
 μίνος πυρός, A 666.
 μίντοι γη, O 709.
 μίρμηνας, N 1404.
 μίρμινοφροντιστής, N 101.
 μίρπος. in τῷ μίρμι, vicissim, A 540. B 32.
 497. in μίρμι, O 1228. Σ 1319.
 μίσσας, Σ 1502.
 μισσημεία, O 1499.
 μισσημειότης, Σ 774. A 40.
 μισσημειότης, O 1096.
 μίσσην ἔχειν τινός. Translatio ducta a lu-
 catoribus, N 1017. ἔχωμαι, ἔχει, ἔχου-
 σαι μίσση, A 571. B 469. I 388. κα-
 σκεπδίναι τι ἐς τὸ μίσσην, Εκ. 602.

μισσῶν. ἰσχυρὸν τὸ δῶμα μισσῶν, B 924.
 Μισσην, A 1141.
 μιστός, Π 188. 193. 695. I 814.
 μίτα, pro μίσσισι, Εκ. 173.
 μιταβάλλειν τοὺς τρέπους, B 734. Π 36.
 μιταβάλλομαι τοὺς τρέπους, Σ 1461.
 μιταβάζειν, ΕΙ. 947.
 μιτάβουλος, A 632.
 μιταδοῦναι τινός τινι, A 961.
 μιτατιῦν, I 775. μιτατιῦν μέρος τινός, Σ
 972.
 μιτακυλιονίδην αὐτὸν, B 536.
 μιταλαεῖν τινός, Π 370.
 μίταλλα, O 593. Σ 659. I 362.
 μιταλλάττειν φύσιν, O 117.
 μιταμακιδάνην, Π 924.
 μιταμίλι, Π 358. N 1114.
 μιταμίνους, ΕΙ. 117.
 μιταπιθῶν, A 626.
 μιταπυρᾶσθαι, Εκ. 217.
 μιταπύμψομαι, Π 341. 609. A 1087.
 μιταπύπτειν ἐξ ἰχθύος, O 626.
 μιτάσσιος, O 1383.
 μιτασκυλιζέειν ἑαυτὸν, Εκ. 499.
 μιταστρέφειν ἑαυτὸν πρὸς τὸ μαλθακότη-
 ρον, B 538.
 μιταστρέφωμαι, A 537.
 μιταστρέφωμαι παρά τινι, ΕΙ. 261.
 μιτάτρησας, ΕΙ. 945.
 μιταχρημίζομαι, I 345.
 μιταγγεῖσθαι, I 1370.
 μιταχρημίζομαι τινι, Εκ. 563. πρῶγμα, A
 268.
 μίτισσι μοι τούτων, O 1666. 1668.
 μίτιχιν τῶν καπῶν, Π 5. μίτιχιν τινί
 μέρος τινός, Π 226. μίτιχιν τινί πλη-
 γὰς ἴσας, Π 1144.
 μίτιωρα, τὰ, O 690. μίτιωρα χωρία, O
 618. πρῶγματα, N 228. 1284.
 μιτωρίζομαι, N 404. ὑπὸ λόγων μιτω-
 ρίζομαι, O 1447.
 μιτωροκοπίη, ΕΙ. 92.
 μιτωροσοφιστής, N 360.
 μιτωροφίαντας, N 333.
 μιτιναί τι, ἴτε ad aliquid petendum, I 605.
 ΕΙ. 274. redire, N 1403.
 μίτωκος, A 580. I 347. A 508. ΕΙ. 297.
 μιτωκοισκᾶσαι, domum mutare, Εκ. 754.
 μίτωχρον, ΕΙ. 568. Γιωργ. 17.
 μιτωσία, O 152. B 442.
 μίτση και δίκαια, N 1137. μίτσησ ἀνήθ,
 Π 245.
 Μίτσην, O 997. 1010.
 μίτωπον, Π 942. ἀνασπῆν τὰ μίτωπα,
 I 631. χαλῶν τὸ μίτωπον, Σ 655.
 μῆ, ne, cum indicativo, N 493.
 μῆ vetat, in absoluta negatione non ad-
 hibetur, nisi adjuncto οὐ, Εκ. 1000.
 μῆ vetans cum praesente construitur in
 imperativo, cum aoristo in subuncti-

vo: A 1036. B 1380. Π 598. Exci-
 pitur μῆ ψεύσειν, O 870.
 μηδαμῆ, O 1162. μηδαμῶς, B 581.
 μηδὲ ἔν, Π 37.
 Μήδεια, Dramatis titulus, ΕΙ. 1012.
 μηδῆν νομίζειν τινὰ τὸ μηδῆν, O 577.
 μηδῆσθαι ἄφθιτα, O 689.
 Μηδικός, B 958.
 Μηδῆν, O 337. 365. Σ 1099. I 478. 781.
 ΕΙ. 108.
 Μηδός, avis, O 277.
 μηκύνειν, longum esse in oratione, A 1132.
 μήκων, O 160.
 Μηλιεύς, gentile nom. A 1169.
 Μήλιος, N 830. λιμὸς Μήλιος, O 186.
 μηλολόγη, N 763.
 μήλον, manilla, A 155. Εκ. 903. πα-
 λιον, N 978. μήλων βληθεῖς, N 997.
 μηλοσφαγῆν, A 189. O 1232.
 μῆν, particula expletiva. οὐδὲ μῆν γη, Π
 373. Σ 480. καὶ μῆν, Π 380. O 200.
 ἢ μῆν, N 865.
 μῆνη, idem quod μηνίσκος, O 1115.
 μηνίσκος, O 1114.
 μηνύειν, A 206.
 μῆ οὐ, B 695. A 320. cum articulo τὸ,
 B 68. O 37.
 μηρὰ καίην, ΕΙ. 1088. 1092.
 μηρία, τὰ, ΕΙ. 1021. μηρίων κίσση, O
 193. 1517.
 μήρηδος, O 928.
 μηρὸν προσβάλλομαι, N 978. τὸ μηρὸν
 ζυγίζειν, N 966.
 μηρῶν ἐπιπροσφύσειν, A 549.
 μηρῶν, A 478.
 μηχανῆ, Σ 149. A 738. O 927. μηχανὴν
 σωτηρίας, O 765. μηχανὴν ἐκπορίζειν,
 Σ 365. προσφέρειν τινί, O 1132. και-
 νὰς μηχανὰς προσφέρειν πρὸς τινι, N
 479. μηχαναὶ Σισύφου, A 391. ταῖς
 μηχαναῖς ὑπερακοντίζειν τινὰ, O 363.
 μηχανᾶσθαι τι φρονί, A 445.
 μηχανήνημα, Εκ. 872. I 850. 901.
 μηχανοδότης, ΕΙ. 792.
 μηχανοποιοῦς, ΕΙ. 174.
 μίμρος, B 466. N 450. 1325. μίμρος κη-
 φαλῆ, A 285. φωνή, I 218. μίμρωτα-
 στες, ΕΙ. 183. 187. A 182. μίμρωτα-
 στες παρὰ τὸν δῆμον, I 831.
 μίμρος, I 800.
 μίμρωσαι τοῖς ἀδελφοῖς, B 1081.
 Μίδα, Π 287. nomen servi, Σ 433.
 Μίδα, nom. pr. feminae, O 760.
 μίμρος γὰ μίμρος, Dor. pro μίμρος γη μῆ-
 κος, brevis statuta, A 909.
 μίμροπολίτης, I 817. μίμροπολιτικόν,
 Fragm. 74.
 μίμρος, εμικρός, apud Aristophanem pri-
 mam semper producant, A 98. O
 745. B 55. Π 147. Εκ. 287. 629. N

429. 630. 1014. 1018. O 1108. Σ 5.
 702. 797. 1290. 1511. I 788. 789.
 1222. A 523. ΕΙ. 213. 609. 660.
 μικρὸς ἄρῃ, ΕΙ. 821.
 Μίκων, pictor, A 679.
 Μιλῆσια σφάματα, B 542. ἴρια, A 729.
 Μιλῆσιοι, A 108. Π 1002. 1075. I 361.
 932.
 Μιλτιάδης, I 1325.
 μίλτος, ἦ, Εκ. 378.
 μιλτοῦν. σχοινίον μιλτωμῆμον, A 22.
 Μίμαντος σκόπιλος, N 273.
 μίμαρκος, A 1112.
 μίμνισθαι, Π 291. 312.
 μίμνισι, O 156. B 109.
 μίμνισθαι, Π 313. B 1075.
 μίμνισθαι, Εκ. 880.
 μίμνισθαι, O 1414. Σ 219.
 μίμνισθαι, B 1427. I 400. 510. A 299.
 μίμνισθαι, Π 989. O 1620.
 μίμνισθαι, Σ 300.
 μίμνισθαι, A 597.
 μίμνισθαι, Π 403. N 245. ἰντιλῆς, I 1367.
 μίμνισθαι πρὸς τινι, I 1019. μίμνισθαι τῶν
 ποιητῶν, B 367. μίμνισθαι φέρειν, stipen-
 dum accipere, A 66. 137. -
 μίμνισθαι, A 958.
 μίμνισθαι μίμνιστοῦς, O 1152.
 μίμνισθαι, I 807.
 μίμνισθαι, O 584. 1367. Σ 683. A 602.
 608. διχῶδες μίμνισθαι, ΕΙ. 477. μίμνισ-
 θαι τὰ δὲ μίμνισθαι χεῖρα, Εκ. 206.
 μίμνισθαι τρέφειν, I 555.
 μίμνισθαι, Σ 473.
 μίμνισθαι, Σ 1165.
 μίμνισθαι, ΕΙ. 304.
 μίμνισθαι, Σ 411.
 μίμνισθαι, ΕΙ. 662.
 μίμνισθαι, O 163.
 Μιτυλήνη, I 834.
 μῆ, N 21. 1224.
 μῆνημῆκος, N 483.
 μῆνημῆκος, Σ 588. 559.
 μῆνημῆκος, A 590. Π 1146. N 999.
 μῆνημῆκος, A 1208.
 μῆνημῆκος, A 328. O 447.
 μῆνημῆκος, Dor. pro μῆνημῆκος, A 1002.
 μῆνημῆκος, Π 279. I 635. 697.
 μῆνημῆκος et cum emphasi abundat,
 ut ἦν οὖν μῆνημῆκος μοι, N 116. ἔπιλαθ-
 ῶν μοι, A 458. τί μοι μεταστρέφωμαι,
 A 125. τί μοι σκυδωνῶδες ἱερίλυθας
 ὄρωμαι, A 707. Vide A 202. 1074. O
 291. B 946. A 129.
 μῆνημῆκος, ΕΙ. 1105.
 Μῆνημῆκος, B 453.
 μῆνημῆκος, N 1076. O 558. 793.
 μῆνημῆκος, O 343. 345. Π 168. N 1079.
 μῆνημῆκος, genus tonsurae, A 849.

μοιχίστροπος, Θ 392.
 μοιγός, I 963. Γιωργ. 3. Fragm. 79.
 μοιλιῶν, venire, A 984. 1263. 1298.
 Μολοσσικοί κίσις, Θ 416.
 μολπάζειν, B 379.
 μολπῆ ἀνιγίρειν, B 370. μολπῆς κίλα-
 διῶν τινα, B 383. 1527.
 μόλυδος, N 918. Ει. 1242. 1246.
 μολυδοχοῖτι, Εκ. 1110.
 μόλυβιν, Π 310. I 1286.
 μολυνοπραγμανοῦμιος, A 382.
 Μόλων, nom. propr. 55.
 μομφὴν ἴχυν, i. c. μίμφομαι, Ει. 664.
 μομφαχία, Σ 474.
 μόνερχος, I 1330.
 μονοκιστῆν, A 592.
 μόνος, unicus, Π 250. A 814. μονότατος,
 Π 182. I 352. μόνον, adverb. quan-
 doque supprimitur, O 523. I 1263.
 μομφαγίστατος, Σ 923.
 μονοδιῶν, Θ 1077. Ει. 1012.
 μονοδία, B 944. 1330. Κρητικαὶ μονοδία,
 B 849.
 μορία, olea sacra, N 1005.
 μορμαλύνεισι, Θ 417. Αμφ. 5. Γρηρ. 13.
 μορμαλύττεισθαι, O 1245.
 μορμορωπές, B 925.
 μορμῶ τοῦ θράσους, I 693.
 μορμῶν, A 582. Ει. 474.
 Μόρσιμος, Tragicus poeta, B 151. I 401.
 Ει. 803.
 Μίρρυχος, nom. propr. Σ 506. 1142. A
 887. Ει. 1008.
 μοσχίδια συκιδῶν, A 996.
 μόσχος, vitulus. ἄδιν ἐπὶ μόσχῳ, A 13.
 Μουσχίον μῆν, O 1047.
 Μούσα κομφεριστής, N 1031. Εὐεπίδου,
 B 1306. μούσης παντοίας περιθύντις,
 I 505. τὰς μούσας ἀφανίζειν, N 972.
 Μούσαι ἑνία Διὸς παρθένοι, B 875.
 Μουσαῖες, B 1033.
 μουσῆα χιλιδίων, B 93.
 μουσικὸς ἀνῆς, Σ 1244. I 191. ἀγῶν, Π
 1163. μουσικώτατα, adverb. B 873.
 μουσική, B 729. 797. Π 190. οὐδὲ μουσι-
 κὴν ἰστίσθαι, I 188. ταχὺς τὴν μουσι-
 κῆν, A 851.
 μουσικαντις, O 276.
 μουσοποιῆν, N 334.
 μουσοῦσθαι. μιμούσθαι, A 1127.
 μοσθίτις, Π 282. 518. 525. 556.
 μοσθηρία, Π 109. 159.
 μοσθηρὸς, Π 391. I 1304. μοσθηρὸς
 τοὺς τρέσους, Π 1003. μοσθηρὸς βούς,
 I 316. μοσθηρὸν βῶ, Θ 781. μοσθη-
 ρότατος, B 1011.
 μοχλιωτής θαλάσσης, N 568. καινῶν
 ἰσῶν, N 1397.
 μοχλός, Σ 113. 154. 200. μοχλὸς ἑρ-
 μάλλιν, Θ 415. ξουμδάλλιν, A 246.

ὑποβάλλιν ὑπὸ τὰς πύλας, A 428.
 μοχλῶν, A 310. μοχλοῖς παντοῦν, A
 264. ἀποκλείειν, A 487.
 μῦ, μύ, Θ 231.
 μῦς, A 126.
 μῦς, comitiver, Σ 988.
 μῦσιθαι, B 456. Ει. 375. μιμνημίους ἐν
 Σαμῶθρη, Ει. 278. μιμνημίους, B
 158. 318. μυῖσθαι τὰ μεγάλα, sub-
 aud. μυθήρια, Π 845.
 μύζιν, Θ 231.
 μύζον ἀμφὸν ἀκούσαι, Σ 725.
 μῦσι. ἀπαμύνειν τὰς μῦσις, Σ 597.
 μυκᾶσθαι, B 562. Σ 1488. μυκασμῆν
 βροσθῆ, N 292.
 μύκης, fungus elychnii, Σ 262.
 μυκτῆς, Σ 1483. μυκτῆρες, B 893. Ει.
 158. μυκτῆρ ἄχου, Εκ. 5.
 μύλη, Σ 648.
 μύριαινα, B 475.
 μυρίακίς, B 63. N 738.
 μυριάρμορον ῥήμα, Ει. 521.
 μυρίζειν τινα, A 938. μυρίσαι μύρισι, Π
 529. μυρίζεσθαι, Εκ. 1117.
 μυρίσις, prima longa, Θ 927.
 μυρισσὸν μύρισι, A 355. μυρισθὶ μύρισι, Θ
 555.
 Μύριση, nom. propr. B 1506.
 μύρισηκος ἀστραπτοῖ, Θ 100.
 μύριση, Π 811. N 51. A 1091. μύριση ῥό-
 διον, A 944. μύριση ἴψιν, A 946. μύριση
 ἴψιν, Εκ. 524. μύριση, pro μυρισπιλῶν,
 I 1375.
 μυρισπιλῶν, Εκ. 841.
 μυρίση, myrti ramus, Θ 37. N 1364. O
 43. Σ 861. Ει. 1154. Πιλ. 8. αἱ μυρί-
 σθαι, forum, ubi myrti venduntur, Θ
 448.
 Μυρίση, nom. propr. A 70. Μυρίσηδιον, A
 872. Μύριση, A 906.
 μύριση, τὰ, myrti bacca, Θ 160. 1100.
 Μυρτιά, nom. propr. Σ 1396.
 μύρτιον, τὸ, rudendum mulicbre, A 1004.
 μύρτιος, myrtus. ἐν μύρτιον κλαδί, A 632.
 μύρτιμα, Εκ. 1117.
 Μυρτιδης, nom. propr. A 801. Εκ. 305.
 μυρτιδός, A 340.
 μυρτιδῶν, Lacon. pro μυρτιδῶν, A 94. 981.
 1076.
 Μύσιος, A 439. Μυσός, A 430.
 μουσολίτιν, Σ 140.
 μουστικὸν χοίριον, A 747.
 μουσθῆμα, τὰ, N 143. B 887. Σ 1363. με-
 γάλα, Π 1013. ὄνος ἄγων μουσθῆμα, B
 159.
 μούσσης χορὸς, B 370.
 μουσική χῆρας, A 764. μουσικώτατος, B
 314.

μυστήριον, I 1168.
 μυστιλάσθαι, Π 627. I 827. 1168.
 μυστοδόκος δέμας, N 303.
 μυστωπίτιν, Σ 63.
 μυστωπῆς, I 771. A 174. Ει. 273.
 μυχός, Θ 324. μηρῶν ἀπόρητοι μυχοί,
 Εκ. 12.
 Μῶσα, Lacon. pro Μούσα, A 1249. 1297.
 sic ibidem ἐκλεπῶα pro ἐκλεπύσσα.
 κλιῶα pro κλιούσα, 1299. πᾶα pro
 πᾶσα, 995.
 μῶν, particula interrogativa, Π 271.
 845. N 315.
 μωρία. τῆς μωρίας, hem stultitiam! Εκ.
 787. N 818.
 μῶρος, B 910. N 398. μῶρα, Π 119.
 μῶρα βουλεύεσθαι, Εκ. 474.

N.

N paragogicum ante tenuem et liqui-
 dam male omisum, Θ 450. B 362.
 1055. Σ 551. I 36. 889. A 628.
 648. Ει. 52.
 νακισατρεῖν, vox barbarā, O 1615.
 ναί, particula affirmativa, Θ 605. Π 82.
 904. A 430.
 ναί Dor. pro νῆ, A 81. 983. A 767. 774.
 Ει. 214. Vide in σιός.
 ναί μὰ semper est in affirmatione. ναί
 μὰ Δία, Π 187. I 280. A 88. Εκ. 551.
 ναῖον, habitus, O 1094. B 324.
 ναῖμα βάκχιοι, Εκ. 14.
 νανοφύς, Ει. 790.
 Ναξιομεγῆς κἀνδαρος, Ει. 143.
 Νάξος, Σ 355.
 ναός, ὁ, A 775.
 νάπη, ἡ, Θ 997. O 740.
 νάπυ. βλίπτιν νάπυ, I 631.
 νάρκη καταχίται κατὰ τῆς χειρὸς, Σ
 713.
 νᾶσσα, Dor. pro νῆσσα, anas, A 875.
 ναστός, Π 1142. O 567.
 ναυαγία, Θ 873.
 ναυαληγίτιν, O 598.
 ναύκληρος, O 595. 711.
 ναῦλος, B 270.
 ναυμαχίτιν, B 33. 49. 430. 693. 698.
 1440. A 677. ναυμαχίτιν κακοῖς, Σ
 477. τὴν περὶ τῶν κριῶν, B 191.
 ναυπηγίτιν, Π 513. ναυπηγίεσθαι, active,
 I 916.
 ναυπήγιον, O 1157.
 ναυοθλαῦσθαι, Ει. 126.
 Ναυσικίδης, nom. propr. Εκ. 426.
 Ναυσιμάχη, nom. propr. Θ 804.
 ναυστολίτιν, Θ 1101. τὰ στίργα πρὸ ναυ-
 στολίτιν; O 1229.
 Ναύτων, nom. propr. I 1309.

ναύτης, B 140.
 ναυτιῶν, Θ 882.
 ναυτικὸν, I 1063. 1186.
 ναυτίλος, B 1207.
 Ναυφῶντη, nom. propr. I 1309.
 ναύφρακτον βλίπτιν, A 95. ναύφρακτες
 τρατίς, I 567.
 νῆα, fiva, εκὼρ αἰὶ νῆν, B 146.
 νῆα γυθῆ, N 1184. αἱ νῆα, Εκ. 900.
 νῆν τοῖς ἀγροῖς, N 1117.
 νηάσις, N 8. et passim.
 νηαικὸν κρίας, Π 1137. νηαικὴ ῥάμην, Σ
 1067. νηαικώτατος, Σ 1205. I 611.
 νηαικῶς, Ει. 897. τῶστίτιν νηῆ, Σ 1307.
 νηαικός, Π 1016. 1071.
 νηαῖον δαρεῖ, B 1211.
 νη, Boeotice pro νῆ, A 867. 905.
 νηικός, Θ 788. B 1099.
 Νηῖλος, Θ 855. N 272.
 νηῖν, περὶ. σήματα νηῖσις, A 519.
 νηῖν, naturc. ἴσιον ἐν ταῖς ἑλλάσι, I 321.
 νηκός, B 170. 1403.
 νηκταρ, A 196.
 νημῖν, tribuere. νημῖν χάριον, O 384.
 νημισθῶν, depusci, O 159. incolere, O 231.
 330.
 Νηοκλιδῆς, Π 665. 716. 747. ὁ γλάμων,
 Εκ. 234. 398.
 νηοκπος μύλη, Σ 648.
 νηος οἶνος, Ει. 916.
 νηοπλουτος τρέξ, Σ 1309.
 νηότις, Σ 1199. O 732. A 211.
 νηοστῆτιν, O 699.
 νηοστία, ἡ, O 641.
 νηοστῆτιν τοῦ πατρὸς, O 767. νηοστία, τὰ,
 O 547.
 νηοστός, O 1350. Ἄρισ, O 835.
 νηοστοραφίεσθαι, N 999.
 νηοχμός, B 1372. νηοχμὸν τίρας, Θ 701.
 νηοτῆρος, A 772.
 νηοτῆς, avis, O 303.
 Νηοτῆρ, N 1057.
 νηοῖν ἐς τὴν γῆν, Σ 1110.
 νηορα τῆς τραγηδίας, B 862.
 νηορῶφρος, I 739.
 νηορῶσθαι. νηορῶσθαι ἢδε συμφορὰ, A
 1078.
 νηφίλαι βροστοπείρανοι, N 265.
 νηφίλι, genus retis, O 194. 528.
 Νηφιλοκοκφυγία, O 819. 821. 904. 1565.
 Νηφιλοκοκφυγίος, O 1035.
 νηφῶδολο ἀναβόλαι. O 1335.
 νηφῶς ἄμβροσι, N 288. νηφῶς ὄνειον, O 295.
 νηφῶσθαι, O 578. νηφῶς ἐχθροῖς πολέμου,
 Ει. 1090.
 νηφῶς, ὁ, A 962. B 475. 1280.
 νηφῶστος, Π 769. I 2.
 νηφῶσιον, A 552. 918. O 1540.
 νηῶς, Attice pro νηος, templum, N 401.
 νηῶς λιθῖνος, O 612.

νιάσικος, Α 96.
 νιάστρον τι δρῶν, Εκ. 338.
 νή Δία, Π 165. 202. νή τούς θεούς, Π 74. νή τόν αἰμῶν, Π 129. νή τὰ θεῶν, per Cererem et Proserpinam, Α 51. νή τόν Ἀπόλλων, Εκ. 160. νή τὴν Ἀθηνῶν, Εκ. 218. νή τὴν Ἀρτιμιν, Εκ. 90. νή semper affirmat, tametsi quandoque negationi junctum occurrit, ut @ 640. Ν 217.
 νήνι πωρῶν, Α 269. 373. ἀμφοτέρῃ νινσημίνοι, Ν 1203.
 νήνιμοι αἰθρῆ, @ 43. 51. νήνιμοι αἰθρῆ, @ 778.
 νήπιον ἰσπῖν τι, Ν 105.
 νηπύσιος, Ν 868.
 Νηρεΐς, @ 325.
 νησιώται, Α 298.
 νησιωτικὸς κλητήρ, @ 1422.
 νήσοι, Ι 170. Α 653. νήσοι μακάρων, Σ 640. ἱεραὶ νήσοι, Ι 1519.
 νηφίτιν, @ 949. @ 1519.
 νήπτα, απας, @ 566. Εἰ. 1004.
 νηπτάριον, Π 1011.
 νήγλαρες, Α 554.
 νικήν, Β 1027. 1473. Ν 419. δίκην, Σ 581. δίκας, Ι 93. γνώμην, Σ 594. γνώμας, Ν 432. κριταῖς πᾶσι, @ 445. ἰνὴ κριτῆ, @ 447. στυτὶ σὺ νικήσις; Ν 1335.
 Νίκη, Dea, Α 517. @ 574. Ι 589.
 νικητήριον, Ι 1253.
 Νικίας, Εκ. 428. @ 363. Ι 358.
 νικόβουλος, Ι 615.
 Νικόμαχος, nom. propr. Β 1506.
 Νικόστρατος, Σ 81. 83.
 Νικόνη, Β 912. 920. Σ 580.
 νίβη, Σ 773. Α 1141. νίβησθαι, Α 1075.
 νιβόδοκα πιδία, @ 952.
 νιβόσις σκόπιλος, Ν 273.
 νούιν, Β 955. τί νοί χρωσμός, νόμος, quoniam est mens oraculi, legis, Π 55. Ν 1186.
 νόμιμα, Ν 229. 705. @ 195. Ι 1203.
 νοδία χρήματα, @ 1656.
 νόδας, @ 1650. 1661.
 νοίδιον, Ι 100.
 νομάδης Σκίθαι, @ 941.
 νομίζεσθαι, ποίς est, Π 625. Ν 962. 1185. 1420. λαμβάνειν τὰ νομίζόμενα, Π 1185.
 Nominativum Attici interdum ponunt pro vocativo. ut ἰ παῖς, heus puer, Β 40. Εκ. 833. ὁ Κερίων, Π 1100. ubi vide not. @ 1628. et passim.
 Νόμιος Ἐργῆς, @ 977.
 νόμισμα, quod more receptum est, Ν 248.
 νόμισμα τῶν κοτυλῶν διαλυμαίνεσθαι, @ 348. nummus, Β 720. 722.
 νομός, passivum, @ 239. 1287.

νόμος, musica modus, canticum. νόμοι κινησθητικοί, Β 1282. ἱερῶν ὄμιον, @ 210.
 νόμος Ὀλύμπου, Ι 9. ἀνδόνιος, Β 683.
 ὄβριος, Ι 1279. νόμον ἄδων ἔδιν, Εἰ. 1160.
 νόμος, lex. περιδεχθῆν τοῖς διδομένοις νόμοις, Εκ. 762, 763. νόμοι καθετώτες, 1400. νόμος ἰστί κίμνος, Β 761. ὁ ἰν πύσται νόμος, Εκ. 987. τοῖς νόμοις πιστίον, Εκ. 1022. νόμοι ἀργαλίας, Α 324. βουδῖν τοῖς νόμοις, Π 914.
 νόσον νοσῖν, @ 31. νόσος χρῆσθῶν ἀνδρῶν, Σ 80. νόσος ἰν τῇ πόλει ἰντιτοκία, Σ 651. νόσον ἱεκαίσις, Β 1033.
 νοσῖν, redite, Π 610. pro ἱεχισθαι, Α 29. νοσῖν πάλιν, @ 1270.
 νοσῖναι ἱανιδί, Β 1311.
 νοσῖα ἰδός, @ 1398.
 νοσῖν, @ 837.
 νοουστιακός, Εκ. 441.
 νοουστιακός, Σ 1294.
 νοουστιακός, Β 1009.
 νοουστιακός, Β 830. Σ 111. νοουστιακός αὐτὸν, Σ 743. τινὰ κούδλοισ, Σ 254.
 νοουστιακός, Ν 1191. Σ 96. 171. Ι 43. Α 999.
 νοῦς. κατά τὸν πρῶτον, Ι 549. Εἰ. 762. χροῖνι κατά τὸν, Εἰ. 940. πῶς τὸν νοῦν ἱχθῖν; Εκ. 156. νοῦν ἱχθῖν, Ν 835.
 νοῦν ἱχθῶν καὶ φρίνας, Β 534. νοῦν καὶ φρίνας ἱχθῖν πρὸς τι, @ 291. νοῦν ἰλιγγῶν κικηρμῖος, Εκ. 747. νοῦς τερῶν ἀποδρῆμῖ, Ι 1120. οὐκ ἴν ταις κήμαις, Ι 1121. ζυλλίγγων ἰπύλλια, Α 398.
 πῖνται, Σ 93. ἀπὸ νοῦ καταπισθῶν, Ν 1273. νοῦν προσίχθῖν, Ν 575. Π 113. 151. τινὶ vel πρὸς τινι, Ν 1010. Ι 1014. 1064. μὴ τὸν ἰμῶν εἰσι νοῦν, Β 105.
 νουκτερίσια ἔργα, @ 204.
 νουκτεριός, Σ 2. Α 1163.
 νουκτοῖς, avis, @ 1296. 1564.
 νουκτοπεριπλάστητος, Α 264.
 νούκτωρ, @ 258. @ 1491. Ν 173.
 νουμφύστρια, Α 1056.
 νούμφη, @ 478. νούμφη ἀγαγῖσθαι, Π 529.
 Νούμφη. Νούμφη θιαί, Εἰ. 1070. οὔρμαι, @ 1098. ὀρεσίγονοι, Β 1344. ὀρεσίπλαγκται, @ 326. Νουμφῶν χροῖ, @ 992.
 νουμφιδίος ἔδῃ, @ 1728.
 νουμφικὸν λουστῶν, Α 378.
 νουμφικός, @ 413. Εἰ. 859. Α 1049. 1066.
 νῦν δῆ, ἰ. e. ἀγτίως, μακρὸν ἱμπερθεῖν, ποδο, Β 410. @ 923. Εἰ. 5. ubi legendum νῦν δῆ φρεῖς.
 νυμνῶν, @ 448.
 Νύξ μιλαινα, Β 1335. μιλανόπτιρες, @ 695.

νύχθ' ἔλιν, Ν 36. ἀπὸ μίσου νυκτῶν, Σ 218. τῶν νυκτῶν, noctis, Εκ. 668.
 Νυσῖας Διόνυσος, Β 215. Νύσιος, Α 1282.
 νυστάξιν, @ 658.
 νυστακτῆς ὕπνος, Σ 12.
 νύτται, Π 784. γνώμην γνωμίδι, Ν 321.
 νύχθιος, @ 698.
 νυδῖς, Π 266. Α 715.
 νῦτον, Ι 289. νῦτα, Εἰ. 747. αἰθρῆς ἀστειοῖδία νῦτα, @ 1067.
 Ξ.
 ΞΑΙΝΕΙΝ, Α 536. 579. Εκ. 89. τὸν πίπλον, @ 827.
 Ξαυδίας, nomen servi, Β 271. Ν 1485.
 Σ 1. Α 243.
 Ξαυθῆν, Α 1047.
 Ξάνδοππος, nom. propr. Ν 64.
 Ξηλατινῶν, @ 1015.
 Ξηνίας φύγιον, peregrinitatis postulari, Σ 718.
 Ξηζῖν, τινὰ, Β 1480. Α 85. 127. Ξηζῖσθαι, Α 928. Α 75.
 Ξηνικός, Α 634. τὸ Ξηνικόν, Π 173.
 Ξηνοκλῆς, @ 169. Β 86. ὁ Καρκίνου, @ 440.
 Ξηνος, hospes, ξηνοδόκος, Β 109.
 Ξηνοφάντης, nom. propr. Ν 349.
 Ξηνούλλα, nom. propr. @ 633.
 Ξηστός πῖναξ, @ 778.
 Ξηροὶ τρέποσι, Σ 1452. Ξηρὸς ἄνθρωπος, Ν 404.
 Ξηροῖδιν, Α 53.
 Ξηροῖς, Σ 166. 714. Α 342. Β 564.
 Ξηροφυγῆς, Εἰ. 547.
 Ξουδός, Β 932. @ 214. 676. 744. 800. Εἰ. 1177.
 Ξυγγιγῆς, Α 789. @ 368. Ι 1230.
 Ξυγγιγῆτος, Π 223.
 Ξυγγιγῖσθαι τινὶ, Ι 467. ἰς λόγους τινὶ, Ν 252.
 Ξυγγιγῶσκα, cognosco, Ι 427. ignosco, Ν 138. Σ 1001.
 Ξυγγνωστος, @ 418.
 Ξυγγυγυλλῖν, Α 975. @ 61.
 Ξυγγυρῆθῖν, pro Ξυγγυρῆθῖν, Α 1151.
 Ξυγγυρῆσθαι, @ 432.
 Ξυγκάλιν, Α 22.
 Ξυγκατάγειν, @ 339.
 Ξυγκαταλασθῖν, Εκ. 613. 622.
 Ξυγκατακλινοσθαι, Α 981. Ν 49.
 Ξυγκλινοσθαι. Ξυγκλινοσθαι σημαῖν, Εκ. 6. καθάπερ ἢν Ξυγκλινοσθαι, Εκ. 61.
 Ξυγκλινοσθαι, Π 853.
 Ξυγκολλῆν, Σ 1041.
 Ξυγκολλῆσθαι ψευδῶν, Ν 446.
 Ξυγκροτῖν, Ι 471.

Ξυγκροῖν τὰ χροῖ, Β 1029.
 Ξυγκροῖν, Α 531. Π 1108.
 Ξυγκροῖς, Α 264.
 Ξυγκροῖν τινὶ, Ι 1333.
 Ξυγκροῖν τινι, Α 1111.
 Ξυκρόννυμι, @ 255.
 Ξυκρόσασθαι, succingere se, Α 536. @ 656.
 Ξυλλαμβάνειν τινα, Α 206. Α 434. τῇ πόλει τὰ δυνατὰ, Εκ. 861. τινὶ τοῦ πρῶτος, Σ 734. τῶν εχθρῶν, Εἰ. 437. Ξυλλαμβάνεσθαι, Α 313. Σ 400. Ι 229.
 Ξυλλίγασθαι, Π 503. Σ 1107.
 Ξύλον. ἰξ ἀξίου γῶν τοῦ ξύλου, proverb. Β 736. ξύλον τισημαίνον, lignum, cui noxiorum cervices vel pedes inseruntur, Α 680. πιντισίγγον, Ι 1049.
 ξύλον δῆσκέ τινα, vel ἰν ξύλῳ, Ι 367. 394. 705. ξύλον φμῶν τὸν αἰχρῖνα, Ν 592. ἄνιν ξύλον βαδίζῖν, Β 717. τὸ πρῶτον ξύλον, prima sedes, Σ 90. Α 25.
 Ξυμβαίνον ἰκ τοῦ πολέμου καὶ τοῦ νίκους, Σ 867. Ξυμβαίνον κοινῇ, Ν 67. ἰάν Ξυμῶσθαι σοι, Β 175. Ἀσθναίος οὐ Ξυμβαίνον Λισχύλος, Β 807.
 Ξυμβάλλειν, conjicere, Σ 72.
 Ξυμβαθῖν, Α 247.
 Ξυμβολῆ, Α 1210. 1211.
 Ξυμβολον, Π 278.
 Ξυμβουλος, Α 651.
 Ξυμβούεσθαι, Σ 1110.
 Ξυμμαχία, Π 178.
 Ξυμμαχος, Π 218. Ι 222.
 Ξυμμαγνῖν τινι, congregari, vel colloqui cum aliquo, Εκ. 516.
 Ξυμμαγνῖν τὴν ἰσοτήν, Εἰ. 818.
 Ξυμμαρακῖν, Β 687.
 Ξυμμαρακῖν, Εἰ. 869.
 Ξυμμαρακῖσθαι τινι, Α 704.
 Ξυμποδίζῖν, Β 1512.
 Ξυμπονηρῖσθαι, Α 404.
 Ξυμπόσιος, Σ 1005. Α 1225. Εἰ. 770.
 Ξυμπόσιος, Α 1227. Β 297. Α 1135.
 Ξυμποστικός, Σ 1209. Ξυμποστικὰ πρῶτα, Α 1142.
 Ξυμπτωκτος, Β 800. in not.
 Ξυμφῖν, Β 1459. Π 38. Ξυμφῖν τινὶ, Εκ. 869. Ξυμφῖν ἰπὶ τὸ βίλτιον, Εκ. 475. Ξυμφῖν, Ν 590. Ξυμφῖσθαι, Α 594. Ξυμφῖσθαι, Ι 1233. Ξυμφῖσθαι, Α 252. ἰάν μὴ τῇ γυναικὶ Ξυμφῖσθαι, Α 166.
 Ξυμφῖσθαι, Ι 988.
 Ξυμφῖσθαι, Α 1203. Β 1164. ἰπ' ἀγαθῶς Ξυμφῖσθαι, Α 1276. καινῇ Ξυμφῖσθαι πιντισίγγον, @ 179. Ξυμφῖσθαι τὸ πρῶτον, Εκ. 488.
 Ξυμφῖσθαι, @ 139. Σ 1126.
 Ξυμφῖσθαι, Ν 975.

Ξυμφίσιον, Α 2.
 Ξυφίον, Α 585.
 Ξυγαλίριον, Π 584.
 Ξυγαλιζομαι, Θ 1061.
 Ξυγαλιζομαι, Α 585.
 Ξυκαλουδιον, Π 43.
 Ξυκαυτη, Π 41. 44.
 Ξυκαποδηρασκιν, Β 81.
 Ξυκαπτει Ιαυτον εις λογους τινι, Α 468.
 Ξυκαρταζιν τι, Ν 775. Β 1343. Ξυκαρτα-
 σαομαι τινα μεισον, Α 437.
 Ξυκαυλια, Ι 9.
 Ξυκαυλος βοα, Β 212.
 Ξυδιαφιριον, Ι 597.
 Ξυδικαστης, Σ 197. 215. 430.
 Ξυδικειν, Α 167. Ο 197. 811. 1630.
 Ξυιδιμαι Ιαυτω καλον τι, Ι 184. Ξυιδω
 Ιαυτη πολλα δινα, Θ 477. Ξυιδιο-
 μαι, Σ 999. Ξυιδιμαι, πρω ιδιαι, Θ
 475. 553. Π 214.
 Ξυιδιαι τω κωπη, Π 321. παρ' αμασι, Β
 959. τινι, Ο 650. γυναικας και μι-
 ριμας, Ν 1404. γυναικας ιτιρων, Σ
 1460.
 Ξυιερικαδς, Ι 1378.
 Ξυικμαχιν, Α 1154.
 Ξυικμοχλειον, Α 430.
 Ξυικποτια, Π 1085.
 Ξυιλθειν Αλληλοισ εις λογον, Ι 1300.
 Ξυιμαδάλιν, Α 246.
 Ξυιμασπορς, Β 396.
 Ξυιζιριον, Θ 601.
 Ξυιτιχιζομαι, Θ 951.
 Ξυιτομονια, Α 237.
 Ξυιργαδς, Ι 588.
 Ξυιριζομαι, Α 25. 39.
 Ξυιριπιτιν. Ξυιριπισομαι μιτα σου, Εκ.
 1095.
 Ξυιρινοσ, Εκ. 953.
 Ξυιριχομαι κατω, Εκ. 1096.
 Ξυιριχοσ, Ι 21. Ξυιριχοσ, Β 915.
 Ξυιριχορειν, Α 685. Ξυιριχορς, Σ 482. Ι
 1358. 1361. Α 705. 715.
 Ξυιριριποτινι, Α 843.
 Ξυιριριματιωσι τριφονοι, Θ 458.
 Ξυιριριμασωτησ, Π 508. Σ 728.
 Ξυιριριμι, intelligo, Π 45. Β 957. Ει. 603.
 Α 1016. Ξυιριριμα, Α 101. Ο 946. in
 not.
 Ξυιριριμασομαι, Ι 863. Ξυιριριμασιν τι, pedem
 cum aliquo conferre, ut luctatores faci-
 ciunt, Σ 1031.
 Ξυιριριμασιν, Β 702.
 Ξυιριριρι, Ο 1502.
 Ξυιριριριζομαι, Εκ. 1104.
 Ξυιριριριμοσ, Ο 678.
 Ξυιριριριδοσ Αργαλιωσ, Β 1532. Ξυιριριριρι, Ι
 477.
 Ξυιριριριρι, Π 437.
 Ξυιριριριρι, Θ 273. Ι 1001.

Ξυιριριριρι, Π 1147.
 Ξυιριριριρι, Ι 236. Α 1007.
 Ξυιριριριρι Δηλιφρον γυναικων, Εκ. 110.
 Ξυιριριριρι σοφαι, Θ 21. κομψοσ εις Ξυιριριρι-
 ρια, Ν 649.
 Ξυιριριριριρι, Σ 1209.
 Ξυιριριριριρι, una assare, Α 844.
 Ξυιριριριριρι, Α 1221.
 Ξυιριριριριρι, Α 452.
 Ξυιριριριριρι, Θ 15.
 Ξυιριριριριρι, Β 1262.
 Ξυιριριριριριρι, Π 325.
 Ξυιριριριριρι, Β 763.
 Ξυιριριριριρι, Β 123.
 Ξυιριριριριρι, Σ 1050. Ξυιριριριρι-
 ριασ τησ κιφαλησ, Ει. 71.
 Ξυιριριριριρι, Ο 679. Α 989.
 Ξυιριριριριριρι, Ν 608.
 Ξυιριριριριρι, Β 1006.
 Ξυιριριριριριρι, Ο 634.
 Ξυιριριριριρι, Ι 476.
 Ξυιριριριριρι, Ι 257. 452. 628. 862. Σ
 345.
 Ξυιριριριριριρι, Ν 15.
 Ξυιριριριριρι, Ν 1302.
 Ξυιριριριρι. Ξυιριριριριρι, Θ 191.
 Ξυιριριριριρι, Θ 220.
 Ξυιριριριρι, Θ 219. Εκ. 65.
 Ξυιριριριριρι, Θ 218.
 Ξυιριριριριρι. Ξυιριριριριρι εις ιν Απαντα, Εκ.
 674.
 Ξυιριριριριριρι, Ει. 768.
 Ξυιριριριριριρι, Ι 1325.
 Ξυιριριριριρι, Εκ. 715.
 Ξυιριριριριρι, Β 1075. Π 602. Σ 557.
 Ξυιριριριριριρι, Εκ. 99. Ξυιριριριρι-
 ριασ, Σ 424.
 Ξυιριριριρι, Α 1189. Ν 70.
 Ξυιριριριριρι, Θ 61. Α 975.

"Ο pro διδ, Εκ. 538.
 Οδιδιλοσ, Ν 178. Ο 388. 672. Σ 334.
 364. Α 1007.
 Οδολοσ, Ν 118. Ηλιασπινοσ, Ν 863. ωσ
 μιγα δυναστοι τω δω Οδολω, Β 141.
 Οδολοστωτησ, Ν 1155.
 Οδολοστωτησ, Palladis epithet. Ι 1178.
 Οδολοστωτησ, Ει. 465.
 Οδολοστωτησ, Σ 1024. Οδολοστω-
 τησ, Β 703.
 Οδολω, Α 301. Π 690. Σ 164. 943.
 Οδολωσ, pro Οδολωσ, Α 796.
 Οδολοστωτησ, Α 69.
 Οδολοστωτησ, Α 205.
 Οδολοστωτησ, Α 156. 164.
 Οδολοστωτησ, Ει. 1310.
 Οδωσ, modus, ratio, Π 506. Ην Ηχομοι οδωσ,

Ει. 733. οδωσ Ατραπησ, Ν 75. οδωσ λο-
 γιον, Ι 1015. οδωσ μακρον διριχιζομαι,
 Ι 621. τησ Ατραπησ οδωσ, Ει. 1155.
 οδωσ, Α 164. οδωσ, Β 650. Π 722.
 Σ 283. Α 3. 9.
 οδωσ, Π 1131. Θ 484. οδωσ, πιφουρι-
 γωμινοσ, Α 526.
 οδωσ, Α 231. οδωσ, Π 526.
 οδωσ, Α 1226.
 οδωσ, Ο 1561. Σ 181. 351.
 οδωσ, Ν 50. 398. 1007. Α 190. 192.
 196. Εκ. 648. οδωσ, Ηδωσ τησ χροισ, Π
 1020. κακον των μασχαλων, Α 852.
 οδωσ, Α 616. τον Ανδρα διδ Ανδρωσ οδωσ, Α 663.
 ωσ Αν, δ γυναικας, οδωσ, Ηγυναικων, Α
 687. των ιματιων οδωσ, διζωτησ, Σ
 1059.
 οδωσ, Α 1176.
 οδωσ, Η, εκ, Ει. 933.
 οδωσ, quod. εις Ηκουσασ οδωσ, Α 836.
 οδωσ, nom. propr. Σ 589.
 οδωσ, Π 360. 2. pers. οδωσ, Σ 4. οδωσ
 αυσ, δ οδωσ, προ οδωσ, Ο 54. Ι 1158.
 Ει. 1061.
 οδωσ, Β 940. 1192.
 οδωσ, Β 1182. Εκ. 1042.
 οδωσ, Ο 250. Ατραπιτου γλαυ-
 κωσ λιμασ, Ο 1339.
 οδωσ, in ov coalescunt; sed i elidi-
 tur, Θ 158. Β 461. 1399. Π 838. Σ
 34. 158. Ι 1000. 1003.
 οδωσ, media correpta, Α 948. Ν 655.
 Ο 1641. Σ 1504. 1514.
 οδωσ, Θ 283. 1206. Π 43.
 οδωσ, Α 742. 779.
 οδωσ, Β 105. ειπιν Ιν ταντω, Ο 967.
 οδωσ, familiariter, Α 1118. convenien-
 ter, ut par est, Θ 197.
 οδωσ, Β 982. Π 26. Ν 5. 7.
 οδωσ, Ν 92.
 οδωσ, Ο 172. 1277.
 οδωσ, Ει. 788.
 οδωσ, Ει. 522.
 οδωσ, Θ 426.
 οδωσ, Α 1060. Σ 970.
 οδωσ, Α 759.
 οδωσ, Σ 328. 556.
 οδωσ, Σ 555.
 οδωσ, Α 156. Π 267. Α 919.
 οδωσ, Π 389. οδωσ, Π 169. 880. 930. οδωσ, ωσ τινωσ, Α
 590. ubi indignantis est exclamatio.
 Aliquando gaudentis est, ut οδωσ, ωσ
 Ηδωσ, Ν 773.
 οδωσ, Ει. 1276.
 οδωσ, Π 111. μιγαλα, Ο 1503.
 οδωσ, male pereas, Π 876. Α 1035.
 οδωσ, Β 257. οδωσ, Ν 217.

οδωσ, Π 58. οδωσ, Α 841. οδωσ, Β 178.
 οδωσ, Σ 1033.
 οδωσ, Α 1195.
 οδωσ, Β 1320. Ο 588.
 οδωσ, Ει. 1147.
 οδωσ, Β 1238. 1240. Α 416. 420.
 οδωσ, Α 1067.
 οδωσ, Θ 593.
 οδωσ, Ι 90. 95. Ιν οδωσ, i. e. in symposia,
 Α 1227.
 οδωσ, Π 1121.
 οδωσ, nihil obstat, quominus,
 Ο 966. αυδιν οδωσ, nihil par est, Α 135.
 οδωσ, fer, Β 482. Α 1099. 1101. 1122.
 οδωσ, Α 575.
 οδωσ, Θ 324.
 οδωσ, Α 1177.
 οδωσ, ad aliquem ire, Π 32.
 οδωσ, Ο 1270. οδωσ, Φου-
 ροσ, Α 208. φινωσ, Π 933. διαφυγων
 οδωσ, Θ 653. Ατραπιτουσ, Εκ. 196.
 οδωσ, nom. propr. Ι 1287.
 οδωσ, Ο 691. 1089. Ι 28.
 οδωσ, Dor. pro οδωσ, Α 1251. Α 754.
 οδωσ, Α 1159.
 οδωσ, Ι 1384. 1386.
 οδωσ, Α 109.
 οδωσ, Ι 70.
 οδωσ, i. e. hordeum sale mixtum, Ι
 1167. Ει. 943. 960.
 οδωσ, Θ 118.
 οδωσ, Ο 1708.
 οδωσ, Σ 1034. Ει.
 757. οδωσ, Α 325.
 οδωσ, Ει. 443.
 οδωσ, Π 628.
 οδωσ, Ο 686.
 οδωσ, pene, Θ 935. Σ 829. Α 348.
 381.
 οδωσ, Α 109. Οδωσ, Π 8.
 οδωσ, Β 690.
 οδωσ, Ι 171. Ει. 37.
 οδωσ, Θ 779.
 οδωσ, Σ 201. 238.
 οδωσ, Α 240. Ο 222.
 οδωσ, Ι 1327. Ει. 97.
 οδωσ, Ο 1042.
 οδωσ, Σ 390.
 οδωσ, Σ 1387.
 οδωσ, Ο 782.
 οδωσ, Α 1131. Σ 1382.
 οδωσ, Π 583.
 οδωσ, Α 530. Ζιυσ, Ν 366. 817. Ο
 130. οδωσ, Ο 960.
 οδωσ, Ο 578. οδωσ, Θ 1069.
 οδωσ, Ν 270.
 οδωσ, tiben, Ι 9.

ὄμβριος, N 268. O 1593.
 ὄμβρος, N 338. 377.
 ὄμβροφόρος, N 298. O 1750.
 Ὀμηρος, B 1034. N 1056. O 575. 910.
 Ei. 1089. 1096.
 ὄμηρος, obdes, A 244. A 327.
 ὀμιλῶν πρᾶγμασι καινοῖς, N 1399.
 ὀμιλία, Π 776.
 ὀμιλος δημόσιος, Ei. 920.
 ὀμιχλῆ, N 330. 814. I 803.
 ὀμμα πηλοκροπος, N 290. ὀμμα ἀκάματον
 αἰθῆρος, N 235. ὀμμα λύχου, Ek. 1.
 ὀμυμι, media longa, O 272. 274. O
 521. Atticum est ὀμυμι, non ὀμύνω,
 O 520. I 423. ὀμύμαι, N 246. 247.
 A 193. ὀμύνω, A 207. ὀμύμιθα,
 Lacon. pro ὀμύμιθα, A 183. ἢ φρῆν
 ἄμωσιν, ἢ γλώσσα ὄμωμαι, O
 275.
 ὀμύγιος Ζεὺς, B 750.
 ὀμωθυμῶν, O 1016. Ei. 484.
 ὀμολογῶ, Π 94. I 296.
 ὀμωσσογίγνις, B 756.
 ὀμωστρία ἀδελφῶν, N 1372. A 790.
 ὀμωβῶ, O 851.
 ὀμῶσι χωροῦν, A 451. ὀμῶσ' ἵναι, Ek. 863.
 ὀμωσσοφρα πωδία, O 329.
 ὀμῶ. σπῆρδα πρῶτον ὀμῶ, Ek. 404.
 ὀμῶ γίγνισθαι, O 572. ὀμῶ, pro ἰγ-
 γῶς, I 245. Ei. 513.
 ὀμφακίαις θυμῶς, A 352.
 ὀμφαλίοντα ἄσπις, Ei. 1274. οἰμωγῆ, Ei.
 1278.
 ὀμφαλῶς, Ei. 175. τοῦμφαλοῦ ὑπίνορα
 ἀλιψασθαι, N 977.
 ὀμῶς γι μίντοι, B 61. Σ 1314.
 ὀμῶς γι μίν, N 631. 892.
 ὀμῶς, I 1090. Σ 13.
 ὀμωσθαι. οὕτως ὀμῶσιν τῶν τίκων, O
 469. ubi vide not.
 ὀνιδος, A 855.
 ὀνιρατα ὑποκρίσθαι, Σ 53.
 ὀνιροπολίην, N 16. 27. I 809.
 ὀνιρος, B 1332. ὀνιρον ἀποκλύζειν, B 1340.
 ὀνίδιον, Σ 1306.
 ὄνις, stercus asininum, Ei. 4.
 ὄνυμα τίθισθαι τινι, N 65. 67. O 809.
 923.
 ὄνος, B 27. 31. ὄνον ὄνα, Π 287. σκιά, Σ
 191. πῶσις, B 186. ὄνος ἄγων μυθήρια,
 B 159. ἀπ' ὄνου καταπιστῆν, N 1273.
 ὄνος, genus poculi, Σ 616.
 ὄντως, Π 286. 289.
 ὄνυξ, Σ 109. B 1337. ὄνυχος τῶν δακτύ-
 λων, O 8.
 ὄνυξ, Σ 331.
 ὄνυξ φονικῆς, Ei. 1173.
 ὄνυξ, I 1304. ὄνυξ θυμῶς, Σ 1082.
 ὄνυξ, Π 812. B 1440. 1453. Σ 1509.
 ὄνυξ, A 35. O 534. Σ 1367. ὄνυξ Σφῆτ-

τιον, Π 720. ὄνυξ ἰχθυῶν ἰς τὰς ῥίνας,
 B 620.
 ὄνυξοφον, O 361.
 ὄνυξομίσθαι, O 466. Σ 401.
 ὄνυξομος, Σ 405. 455. 1105. I 706.
 ὄνυξοδῆς, Σ 430.
 ὄνυξοκάλος, B 815.
 ὄνυξομίμενος, B 877.
 ὄνυξ, A 231. μίλος ὄνυξ, O 1095.
 ὄνυξομος ἰμῶσις, O 244.
 ὄνυξοτρον βλίπτιν τινός, A 1202. Π 210.
 1048. ὄνυξοτρον, A 193.
 ὄνυξοτρον κῶδος, I 200. ἰκῆν, O 972.
 ὄνυξ, Π 715. Σ 317. 352. Αισλ. 9.
 ὄνυξοτρον, O 1499.
 ὄνυξοτρον, fictum nom. propr. ab ὄνυξ, Σ
 353.
 ὄνυξοτρον, B 286. ἰα τοῦσπιδος, Ek. 482.
 ὄνυξοτρον, Π 1193.
 ὄνυξοτρον ἀποβάλλειν, Σ 27.
 ὄνυξοτρον, I 605. ὄνυξοτρον χροῖον, A 740.
 ὄνυξοτρον ἀδελφῶν, B 1036.
 ὄνυξοτρον, A 394. 1143. O 402. Σ 360.
 ὄνυξοτρον ἀδελφῶν, Ei. 1270.
 ὄνυξοτρον, quo terrarum, A 207. ὄνυξοτρον
 ubi terrarum, O 9.
 ὄνυξοτρον etiam in interrogazione adhibetur,
 Π 392. A 963.
 ὄνυξοτρον, Π 719. Ek. 404. κακὸν ὄνυξοτρον
 βλίπτιν, Ei. 1184.
 ὄνυξοτρον, semper cum subjunctivo, Π 567.
 A 770.
 ὄνυξοτρον, cum optativo, Π 1019. 1139.
 1145. Ek. 62. O 505. 512. Σ 279.
 I 1340.
 ὄνυξοτρον, O 152.
 ὄνυξοτρον κρία, O 1690. πηλοκροπος, B 507.
 ὄνυξοτρον καὶ σφίθειν τινὰ, A 839.
 ὄνυξοτρον, I 1033. Ei. 891.
 ὄνυξοτρον, videtur, O 1061.
 ὄνυξοτρον, ὄνυξοτρον, A 1157. 1225.
 ὄνυξοτρον γυναικῶν, A 255.
 ὄνυξοτρον, nomen dea, Ei. 523. 706. 711.
 ὄνυξοτρον, ut, cum imperfecto vel aoristo in-
 dicativi precedente verbo ejusdem
 temporis, Ei. 136.
 ὄνυξοτρον, ut finale, cum futuro indicativi, B
 1120. O 285.
 ὄνυξοτρον, ut significans cum subjunctivo sine
 particula ἄν. Vide not. ad A 384. Σ
 1525.
 ὄνυξοτρον, quomodo, pendens a suppresso ali-
 quo verbo, ut ὄνυξοτρον, σκοπεῖν, φρονεῖν,
 cum futuro indicativi construitur, A
 289. 1182. B 378. Ek. 294. N 489.
 824. 1177.
 ὄνυξοτρον, cum aoristo 1 subj. vocis vel
 activæ vel mediæ nunquam construi-
 tur, A 704. O 1240.
 ὄνυξοτρον, ut, i, e. postquam, N 60.

ὄσως, in responsione, quando processit
 in interrogazione πῶς, N 677. 690. I
 1073. Π 139.
 ὄσως ἰσθ' ὄσως, Π 18. 51. 871. N 802.
 1121. 1307. I 426. Ei. 188.
 Optativi passivi dualis et pluralis formas
 ἰήσθαι, ἰήσθην, ἰήσθην, non agnoscunt
 Attici; sed ἰήσθην, ἰήσθην, O 693.
 1227. B 1448.
 ὄσως. ὄσως, videte, cavete, Π 215.
 ὄσως, ὄσως, mediæ sententiæ interjuncti-
 tur, O 490. 496. 556. N 355. Ek.
 104.
 ὄσως, διότι, μακάριον, O 839.
 ὄσως, concupiscere, A 1113. O 462.
 ὄσως. ἄνεσις τῆς ὄσως, B 700. ὄσως χη-
 λῶν, Σ 727. ὄσως ἰχθυῶν τινῶν, Ei. 659.
 Ἡρακλείου ὄσως ἰχθυῶν, Σ 1030. Ei.
 752. πρὸς ὄσως, iracunde, B 844. 856.
 998.
 ὄσως Μουσῶν, B 356. ἄγνῶ, B 384. σιμῶ
 θεῶν, O 948. ὄσως τῆς Ἀφροδίτης
 ἰλημῶν, A 832.
 ὄσως, ad iram provocare, Σ 223. 404.
 ὄσως, O 740. ὄσως, Rheæ epith. O
 746.
 ὄσως λαγκοῖσι Νύμφαι, O 326.
 ὄσως ἰονοῖσι Νύμφαι, B 1344.
 ὄσως, heros, B 1132. nocturnus gras-
 sator, O 712. 1491. A 1167.
 ὄσως, tetralogia Æschyli, B 1124.
 ὄσως, B 290.
 ὄσως, N 1368.
 ὄσως, mulio, O 491.
 ὄσως χροῦ, aurci montes, A 82.
 ὄσως, Dor. pro ὄσως, A 1077.
 ὄσως, Ek. 916.
 ὄσως ἰήσθαι, I 1279. A 16.
 ὄσως, A 9.
 ὄσως, A 45.
 ὄσως, diluculo, bene mane, Ek. 377. 526.
 ὄσως, A 60. ὄσως ἄδην, de gallo, O
 489. ὄσως ἰήσθαι, Ek. 741.
 ὄσως, Ek. 283.
 ὄσως, A 256. ὄσως βαδῶς, Σ 216.
 κατ' ὄσως, Σ 772. πρὸς ὄσως, Ek.
 20.
 ὄσως, A 1038.
 ὄσως, O 276.
 ὄσως, ὁ καὶ ἡ, Ek. 1030. A 874. βαί-
 πιν ὄσως, B 603.
 ὄσως πωσῶν, N 553.
 ὄσως, A 308. A 198.
 ὄσως, O 276. ὄσως ἄκουσθαι τινὰ, A 187.
 ὄσως κριβατωνῶν, Π 765. ἰσχυρῶν, A
 647. μιλῶν, B 914.
 ὄσως, Π 237.
 ὄσως. ναῦς ὄσως, O 1106.
 ὄσως, monie, A 408. Σ 677.
 ὄσως, vox Baotica, A 913.

ὄσως, urbs, O 399.
 ὄσως, O 1215.
 ὄσως κρία, B 510. N 339.
 ὄσως, O 526.
 ὄσως χροῦ, A 877.
 ὄσως, O 62.
 ὄσως, O 1284. 1290. 1344.
 ὄσως, oncu, Π 63. O 719—721. avis, O
 601. et passim. ὄσως γάλα, vide in
 γάλα.
 ὄσως, gallus gallinaceus, Σ 815. O 102.
 ὄσως, N 173. Σ 1215.
 ὄσως, Σ 206.
 ὄσως, A 229.
 ὄσως, N 158. 162. Σ 1075.
 ὄσως, A 964. B 222. Ei. 1239.
 ὄσως, B 1112. Π 122. Ek. 994. I
 126. 541.
 ὄσως, nom. propr. A 725.
 ὄσως, Lacon. pro ὄσως, A 995.
 ὄσως, pulli gallinacci, A 871.
 ὄσως, O 370.
 ὄσως, O 707. 1298. Ei. 788.
 ὄσως, O 1361.
 ὄσως, B 1032.
 ὄσως, B 1332.
 ὄσως, piscis, Σ 493.
 ὄσως, testiculi, A 363. Π 312. N 713.
 ὄσως ἄσπυτοι, Σ 1035. Ei. 758.
 ὄσως, Π 761. N 983. Ei. 326. 330.
 ὄσως, Ei. 789.
 ὄσως, B 514. 519. N 996. A 1093.
 ὄσως, avis, O 568. Σ 1513.
 ὄσως, O 142.
 ὄσως, Π 956. O 442. I 772.
 ὄσως ἀμυλίδος, A 995.
 ὄσως plusquamperfectum medium verbi
 ὄσως, Ei. 1287.
 ὄσως ἴτη, quotannis, O 624.
 ὄσως, quotidianis, Π 1006.
 ὄσως τοῦ πρᾶγματος, Π 682.
 ὄσως. ἰθίπτιν ἴσθα, O 675. ὄσως χροῖον,
 locus profanus, A 743.
 ὄσως τᾶχος, quam citissime, O 727.
 ὄσως ἢ ἰμ' εἰδῆναι, quantum sciam, N 1252.
 ὄσως φροσῶν, A 863.
 ὄσως βλίπτιν, I 855.
 ὄσως, B 1190. ἰσχυρῶν κροῦν, B 1305.
 ὄσως, vas fictile, aqua lustrali ple-
 num, quod ante funestas ædes pone-
 batur, Ek. 1033.
 ὄσως, aor. 2. ὄσως, A
 179. ὄσως, Σ 792.
 ὄσως, B 893.
 ὄσως, Σ 225. Ei. 1053.
 ὄσως, A 997.
 ὄσως τᾶχος, O 1205.
 ὄσως; in responsione, precedente τί; ut
 ὄσως post πῶς: Π 462. Ei. 701.
 1215. B 198. A 106. Sic ὄσως; post

είς; A 595. εἰς; post ποῖος; Π 349. ὀσπνία; post πωπνία; O 1499.
 ὄτι, pro ὄτι, Π 19. 956.
 ὄτι, quia, ultima nunquam eliditur, A 611. B 868. 922. 1386.
 ὄτις, A 1228. O 706. N 1046. I 29. 428.
 ὄτις; quare? N 784.
 ὄτι τί δῆ; quo tandem pacto? Π 136.
 ὄτοπόζω, A 520. O 1032. E. 1011.
 ὄτοπόζω, O 1043.
 ὄτοπός, O 910. 915.
 ὄτοπίσθαι, A 597.
 ὄτοπὸν χάρι, pro τίνος χάρι, Π 260. 281.
 ὄτοπ, pro ὄτι, Π 41.
 ὄ γὰρ interrogative, affirmat, Π 856. I 1392. Σ 1299. O 611. 1526. 1606. E. 765. ὄ γὰρ ἀλλὰ, etenim, ἐπιω-
 vero, B 58. 192. N 232. E. 386. I 1205. ὄ γὰρ καὶ Δ' ἀλλὰ, quin immo,
 immo vero, A 55.
 ὄ δῆπου, B 526. A 122.
 ὄ δῆτα, Π 374. 391. A 524. A 323.
 ὄ μὴ Δ' ὄ, B 1043. Vide in μὴ.
 ὄ μὴ φλυασιῶν, B 202. ὄ μὴ διακρί-
 ψεις, B 452. ὄ μὴ καλῶν, B 298. ὄ μὴ
 λαλῶν, N 505. ὄχι μὴ παύσει-
 σθαι, A 704. ubi vide not. ὄ μὴ λάθη-
 ται, A 363. vide ad B 524. N 296.
 ὄ in fine versus non scribitur, si sequens
 versus a vocali incipiat, sed ὄκα, A
 873. B 1308. O 433. 1220.
 ὄδῆ, Π 138. B 927.
 ὄδῆν pro simpliciter ὄ, N 332. 538. E. 644. O 124. Σ 1478.
 ὄδῆς, nullus, i. e. qui nullo loco habetur,
 I 158. ἰξ ὄδῆν μιν ἀλά φράσσιν, O
 799. ὄδῆν ὄν, A 681. ὄδῆν εἰ, nullus
 es pretii, E. 144. ὄδῆν εἰμὶ, nullus
 sum, perii, Σ 997. I 1243.
 ὄδῆν λέγει, nugatur, O 625. Vide in
 λέγειν.
 ὄδῆν λέγει, nugatur, Σ 75. ὄδῆν λέγει τὸ
 σωφρόνας φράσθαι, I 334. ὄδῆν ἀλά-
 σεις, vide in ὄδῆν.
 ὄδῆς ἴσται, A 138. Π 401. 1166. E. 245.
 O 921. A 411. 413. O 915. Aiol.
 13.
 ὄδῆς, itaque, igitur, Π 425. ὄδῆς sere
 semper est in interrogatione, ut ὄ-
 κουν ἰεῖς; Π 71. alias absolute negat,
 et significat haud sane, Π 342. 889.
 ὄδῆς ὄσται, O 226. aliquando dirimi-
 tur: ὄ δῆν ὄν δῆτα, I 875.
 ὄδῆς ὄσται, Aiol. Π 549.
 ὄδῆς ἴσται, B 1067.
 ὄδῆς, B 556. 1188. Π 870.
 ὄ μὴ γι, E. 41. Σ 268.
 ὄν, saltim, O 755.
 ὄνικα. Vide in ἰνικα.
 ὄσται, Dor. pro ὄσται, A 1175.

ὄσται, ὄδῆσται cum verbo futuri tem-
 poris, ὄσταισται, ὄδῆσταισται cum ver-
 bo temporis praeteriti construuntur,
 A 301. O 32. E. 384. O 956.
 ὄσταισται γ' ὄσται, B 781. 1155. ὄσταισται
 σῆλος ἰλακτικῶν, Σ 1492. ῥίπται,
 Σ 1530.
 ὄσταισται, N 337. 459.
 ὄσταισται, N 95. O 694.
 ὄσται, O 611. 615. Σ 394. διὰ κοσμοῦ,
 N 373.
 ὄσταισται, Σ 807.
 ὄσταισται, I 433. ὄσταισται, A 669.
 ὄσταισται, A 570.
 ὄσταισται, facultates, E. 729. ὄσταισται
 συχῆ, Π 754. ἰκανῶν, Π 829.
 ὄσταισται, B 522. ubi vide not. E. 756.
 ὄσταισται, B 42. N 614.
 ὄσταισται, heus tu, Π 439. 1100. B 171. I
 240. O 689. feminis itidem dicitur
 αὐταῖς, O 610.
 ὄσταισται, pronomen, in quibusdam casibus
 adsciscit paragonem γι, a librariis saepe
 obliteratam. αὐταῖς, A 784. σουταῖς,
 A 147. 779. 1102. O 880. E. 719.
 Σ 781. O 894. ταυταῖς, A 92. E.
 189. O 171. 446. 934. I 492. E.
 1057.
 ὄσταισται, A 581.
 ὄσταισται. τί δῆτ' ἄν εἴης ὄσταισται ἡμῶν;
 Π 1152. ἴσταισται ὄσταισται ἐν τῇ σῆλοι,
 E. 55.
 ὄσταισταισται, A 92. 124. κατ' ἰ-
 φθαλμῶν λέγειν τινι, B 626.
 ὄσταισται, Π 115. ὄσταισται, B 192.
 ὄσταισται, Π 690. εἰκουδῶν, A 759.
 ὄσταισται, penis languidus, E. 909.
 ὄσταισται, A 689. 691.
 ὄσταισταισται, N 34. δίκην, O 1457.
 E. 655. γίλωτα, N 1035.
 ὄσταισται, N 146. B 925. A 18. ὄσταισται ἀνα-
 σταν, A 1069. ταξοσται, A 8. ζυγῶ-
 γων, Π 756. N 582.
 ὄσταισταισται, B 23. ὄσταισταισται, B 25. ἰφ' ἰ-
 μάσται, Π 1013. ἰπὶ λεπτῆς ἰλακτικῶν, I
 1244.
 ὄσταισταισταισται, E. 865.
 ὄσταισταισται, O 774. O 1105. ὄσταισταισταισται, B
 1172.
 ὄσταισταισται, A 460. 472.
 ὄσταισταισταισται, B 219. 676. ἀσταισταισται, E.
 383. ὄσταισταισταισταισται, Π 750. δι'
 ὄσταισταισταισταισταισται, molestum esse alicui,
 E. 838.
 ὄσταισταισταισταισται, Aiol. 3.
 ὄσταισταισταισταισται, N 1073. E. 123. ὄσταισταισταισταισται, I
 1106.
 ὄσταισταισταισταισταισται, E. 805.
 ὄσταισταισταισταισταισταισται, N 983.
 ὄσταισταισταισταισταισταισταισται, E. 810.
 ὄσταισταισταισταισταισταισταισταισται, Σ 405. 1506. E. 1007.

ΠΑ encliticum, Dor. pro πω, A 155.
 πᾶ, Dor. pro πᾶς, A 171. A 785.
 παγκλυσιῶν, A 970.
 παγίς, O 194. 527.
 πάγκλος, Π 1018.
 παγκαταπύγων, A 137.
 παγκατάρατος, A 588.
 παγκράτης, O 317. 368.
 παγκράτιον, Σ 1191. 1195. E. 897.
 πάγκυρος, I 606.
 πάγκυρος, A 936.
 πάγκυρος οἶκος, N 598.
 πάγκυ, B 1531.
 παθήματα, O 199. 201.
 Παιῖν, A 1212.
 παιγνία, A 700.
 παιγνίον, E. 922.
 παιδάριον, O 1263. Π 536.
 παιδῶν, Lacon. pro παιδῶν. παιδῶν,
 pro παιδῶν, A 1313.
 παιδισσῶν, A 265.
 παιδισσῶν, N 986. 1043.
 παιδῶν, Π 1056.
 παιδοσται, E. 615.
 παιδοσταισται, ἐν παιδοσταισται, N 973. I
 1238.
 παιδοσταισταισται, I 492.
 παιδοσταισταισται, A 936.
 παῖν ἐς τὴν γαστήρα, N 549. παῖσται,
 A 459. N 1125. παῖν τοῦς λίθους τῆ
 βακτηρίας, E. 546. παῖν ἐς τὰς
 A 686. παῖν ἰφ' ἄλλ' τὰν μᾶσται, i. e.
 ἰσται, A 835. Ut ἰεῖται, sic etiam
 παῖν verbum est rei Venetiae, E.
 874.
 παῖσται, ludere, plerumque significat sal-
 tare, O 795. B 319. 442. 452. παῖ-
 ζιν τὶ καὶ χερσῶν, B 407. παῖσται τὶ
 καὶ χερσῶν, B 388. παῖσταισται καὶ
 σπῶσται, B 392. παῖσταισται καὶ χλιυά-
 ζιν, B 375. παῖσταισται, O 947. 983. O
 660. παῖσταισταισταισταισταισται, O 1227.
 Παιωνίης, gentile nom. Att. pagi, A 852.
 παισάλη, N 260. 262.
 παισάλη, O 430.
 παῖς, servus, famulus, Π 624. B 37. 40.
 190. N 152. Σ 1297. A 395.
 Παιῖν, Aesculapii epithet. Π 636. παιῖν
 γυμνήσιος, O 1035.
 Παιῖν, A 1213. παιῖναι χιῖς, A
 1223.
 παιῖσται, E. 555. ἰπὶ παιῖναισταισταισται,
 I 1318.
 πακτὰ δαμάτων, A 479.
 πακτῶν, A 265. Σ 128.
 πάλαι, Π 257. Σ 1060. I 1155.
 παλαῖν, E. 896.
 παλαιγιῶν, N 358.

παλαῖν, Lacon. pro παλαιῶν, stultus, A
 983.
 παλαιῶν, scire, A 220. γέροντες παλαιῶν,
 A 676. παλαιῶν τρῶς, Π 1086.
 παλαισται, B 878. Φρυγίῳ παλαισται-
 σται, B 689.
 παλαισται, A 1083. E. 54.
 παλαισταισται, B 729. 1070. N 179. 1054.
 Σ 1025. E. 762.
 παλάμιος παντοίας πλίκιον, Σ 645.
 παλαμῶσται, A 659. πάλαιμιον νῆον, E.
 94. τι πρὸς τῶν πάλαιμιον, N 176.
 Παλαμῶν, O 770. 848. B 1451.
 παλάμιος, E. 574.
 παλαῖν, O 1033. 1087.
 πάλαι, I 1238.
 παλιγκάπτης, Π 1156.
 παλιγκάπτης, E. 390.
 πάλαι, Π 243. 1029. πάλαι ἰξ ἄρχῶν, Π
 221. E. 1327. πάλαισται, Π 622. αὐ
 πάλαι, E. 163. O 434. πάλαισταισται,
 B 1486. Π 859. αὐ πάλαισταισται, N
 975. πάλαισταισται, ἰκται, I 497. A 820.
 πάλαισταισται, I 613. πάλαισται, pro
 ἰπῶν, τῶν, O 2. 648.
 παλιγοῦν, A 1179.
 παλιγοντες ἦναι, O 1739.
 παλλᾶδιον, A 547.
 Παλλᾶς περιπόλις, N 967. παλλᾶσται,
 I 581. Πυλαμῶν, I 1172. παλλᾶσται,
 I 1181. παλλᾶσται, A 344. κλη-
 δῶν, O 1142. ubi plura Palladis
 epitheta videas. Τριτογόνια, A 347.
 φουσισσῶν, I 1177. ὄσταισταισται, I
 1178. Παλλᾶσταισταισταισταισται, N
 300.
 πάλαι, A 1304. B 1317. παλλᾶσται, A
 964. παλλᾶσται, O 1714. γόναισταισται
 παλλᾶσται, B 545.
 παμᾶσται, N 357. 1150.
 παμᾶσταισται, E. 1043. A 969.
 παμᾶσται, A 1322.
 παμᾶσται, B 466. E. 183.
 παμᾶσται, A 969.
 παμᾶσται, E. 868.
 παμᾶσται, N 1518.
 παμᾶσταισται, O 1709.
 Πάμφιλος, nom. propr. Π 174. pictor,
 Π 385.
 Πάμφιλος ὄσται, O 1063.
 Πᾶν, Pan, A 2. 911. 998. παμᾶσται, B
 230. ἰ Πᾶν, E. 1069.
 Παναθήναι, B 1090. N 386. 988. τὰ
 παμᾶσταισται, E. 418.
 παμᾶσται, O 1197.
 Παναίσιος, nom. propr. I 245.
 Παναίσιος, Aesculapii filia, Π 702. 730.
 πάλαισται, E. 565.
 παμᾶσταισται, N 921.
 Πανῶν, E. 1183.

παυδοκίον, B 550.
 παυδοκίωμα, B 114. Π 426. Σ 35.
 Πάνδρασι, Cecropis filia, A 439.
 Πανώρα, O 971.
 Πανίλλης, Eι. 302.
 πανήγυρις, Eι. 342.
 πανουχίδες, B 371.
 πανουχίζω, B 446. N 1069.
 πανουχία, Π 931. O 434. 830.
 πανόστης, Eκ. 80.
 πανουργία, Π 368. 876. 1145. A 658.
 πανουργία παρχίδης, A 603.
 πανύργος, B 546. 549. Π 37. I 249.
 πανουργότατα, I 56.
 πανύλλης, A 84.
 παντά, Dor. pro πάντως, A 169. 180.
 1013. 1081. 1096.
 Παντακλή, B 1036.
 παντάχρηστος, O 1059.
 πανταχού, O 660. 665. 957.
 πανταχού, A 1250. O 165. Σ 1004.
 παντίσσης, O 1058.
 πάντως, Π 273. πάντως δήπου, O 805.
 πάντως γι μή, I 232.
 πάνυ σφόδρα, Π 25. 745. πάνυ μὲν οὖν,
 omnino, Π 97. Pro eo etiam simpliciter
 dicitur πάνυ, ut Π 393. πάνυ κα-
 λώς, blande recusandi formula, B
 512.
 παύσιππος, A 1184.
 παυλίδηρος, A 1039. O 1289.
 παῖ, παῖς, παπαπαῖς, παπαπαπαῖς,
 N 390.
 παπαί, Π 220. A 1214.
 παπαῖς, A 924. Σ 235.
 παπαῖς, Σ 609.
 παππαι καλίω, Eκ. 645. Eι. 120.
 παππίας, Σ 297. Eι. 128.
 παππίδιον, Σ 1215. Σ 655.
 πάππος, N 65. O 374. I 447. πάππος;
 φύω, O 765.
 παπαῖος βίος, O 1452. ἱερανος, A 653.
 παρὰ et παρὰ confusus, B 1068.
 παρὰ, pra, cum accusativo, O 440.
 παρὰ τινος λόγῳ τινί τι, alicujus nomine
 aliquid alicui dicere, A 1057. οὐκ ἔστι
 παρὰ ταύτ' ἄλλα, fieri aliter non pot-
 est, Eι. 110. N 698.
 πάρος, pro πάριμι, omnibus personis et
 numeris serviens, Σ 316. 899. A 862.
 1091.
 Paragoga a librariis saepe ommissa, A 487.
 N 976.
 παραβαίνω ἐς τὸ διατρον, I 508. A 629.
 παρὲς τὸ διατρον, Eι. 735. παραβαίνω
 κύβη, Σ 1528. παραβαίνω θισμοῦς;
 ἔκτους, O 331. 332. τὰς σπονδὰς, O
 461.
 παραβάλλω τινὲ παρὰ τινος, aliquid ali-
 cui obijcere, O 335. τοὺς ὀφθαλμοὺς; I

173. τοὺς γυμφίους, Eι. 34.
 παραβάλλω, scaphum appellere, B
 180. παραβαλὼ τῆ κωπίῃ, B 269. πα-
 ραβάλλωμαι ἄκατοι, navem impellere,
 I 762. παραβάλλωμαι τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς, N 362.
 παραβλίπτω, B 409. Σ 497. παραβλί-
 πτω θάτις, sub. ὀφθαλμῶ, Eκ. 498.
 παραβουδῖον, I 257.
 παραβούλος, Σ 192.
 παραβῶν, in medium producere, B 154.
 παραγάφω, A 513.
 παραδιδίγμα εἶναι τοῖς ἄλλοις, O 670.
 παραδιδάσκω, O 838.
 παραδύναμι ἵστῳ τὴν βουλίαν, Senatoris
 dignitatem alii cedere, O 809.
 παραδύναμι, Eκ. 55.
 παραδύναμι, consilium dare, O 9. B 1420.
 A 617. Eι. 253.
 παρακαίω, rogare, precibus lenire, Σ
 1257. pro simplici αἰτεῖσθαι, I 37.
 παρακαθῆσθαι τινι, B 1492.
 παρακατῆσθαι, Π 663.
 παρακλιθεῖν, A 1048.
 παρακλιθεῖν, Eι. 900.
 παρακλιθεῖν, Σ 6. I 1054. A 645.
 παρακλιθεῖν, B 99.
 παρακλιθεῖν τῶν ἡμερῶν, Eι. 414.
 παρακλιθεῖν τῆς θύρας, leviter aperire ja-
 nuam, Eι. 981.
 παρακλιθεῖν, B 1116.
 παρακλιθεῖν, O 681.
 παρακλιθεῖν, passive, fraudari, N 640.
 παρακλιθεῖν ἀνδρά, A 517. παρα-
 κλιθεῖν, fraudare, I 859. παρακλι-
 θεῖναι τινος ἀγαθόν, bonis aliquem per
 fraudem privare, I 807.
 παρακλιθεῖν τινός, B 750.
 παρακλιθεῖν, Eκ. 202. 884. 924. Σ 178.
 A 16. Eι. 982. 985. ἰα θυρίδας, O
 797.
 παρακλιθεῖν, unde παρακλιθεῖν, Eκ.
 904.
 παρακλιθεῖν, B 594. I 531.
 παράλος, A 1158. παράλος ναῦς, O 1204.
 οἱ παράλοι, B 1071. A 58.
 παραμυκίδει, Dor. pro παραμυκί-
 ζω, A 1316.
 παραμυκίδει λόγους, Σ 115.
 παραμυκί, N 1480.
 παραμυκί, N 1476. παραμυκί αἰετῶν τινος,
 dementia reum aliquem agere, N 845.
 παραμυκί, O 684. Π 415. 967.
 παραμυκί, B 819.
 παραμυκί, delirare, Π 508. Eι. 90.
 παραμυκί, A 831. Eκ. 139.
 παραμυκί, B 938.
 παραμυκί, Π 242.
 παραμυκί, Π 445.
 παραμυκί, B 882.

παράουμος, O 121.
 παρῶσημι, A 518.
 παρῶσημι, B 784. Π 410. N 607.
 ἐκβαίνω παρῶσημι, B 848. μι-
 λῶδιν, O 226. O 99. παρῶσημι,
 Π 77. I 1152. A 37. αὐτομολῶν
 παρῶσημι, Eι. 451. παρῶσημι
 τράπεζα, Eκ. 839. πάντα παρῶσημι,
 A 1089.
 παρῶσημι, A 190.
 παρῶσημι, O 370. Eκ. 9.
 παρῶσημι, futur. παρῶσημι, I 481.
 παρῶσημι τῆς εἰσεως, I 527.
 παρῶσημι, N 212. 213.
 παρῶσημι, A 132. παρῶσημι, A 116.
 παρῶσημι, Σ 1123.
 παρῶσημι, Π 168. A 31. B 316.
 τὴν βληχρῶ παρῶσημι, A 89. διὰ τὰ
 παρῶσημι, A 151.
 παρῶσημι, I 52. 57. 1205. A 583.
 παρῶσημι, B 988. Eι. 415.
 παρῶσημι, Σ 988.
 παρῶσημι τὸ τοῦ σώματος, Eκ. 94. πέρ-
 φων, A 183.
 παρῶσημι, B 1499. Π 2. N 844.
 παρῶσημι, I 434.
 παρῶσημι, Eκ. 295.
 παρῶσημι, ager imbribus udus, Eι.
 1148.
 παρῶσημι, O 1250.
 παρῶσημι, N 317. παρῶσημι, A 1015.
 παρῶσημι, nom. servi, B 608.
 παρῶσημι, O 1753.
 παρῶσημι, Π 690.
 παρῶσημι, alicui esse convivam, O 131.
 παρῶσημι τοὺς ἀντιπάλους, Σ 1050.
 ἰναγίω δὲ ἀρματι, O 1127-1129.
 παρῶσημι τινος ἀναδία, I 277.
 παρῶσημι, Π 291.
 παρῶσημι, A 681.
 παρῶσημι, Eκ. 398. 511.
 παρῶσημι, in medium procedere, O
 443.
 παρῶσημι, I 1026.
 παρῶσημι, A 156.
 παρῶσημι παρῶσημι τινι, Π 20. 102.
 παρῶσημι κατὰ καπῶς, A 162. Vide ἰα
 καπῶς.
 παρῶσημι, O 919.
 παρῶσημι, singulari sensu usurpatur, N
 230. παρῶσημι τῆς, I 1302. παρῶ-
 σημι, Iacon, A 1263. 1272.
 παρῶσημι, permitto, sino, Π 331. I 340,
 341. laxo, solvo, I 436. 440. παρῶσημι
 συμφορῶν, culpam remittere, condonare,
 B 699.
 παρῶσημι, Σ 565.
 παρῶσημι, nom. servi, Eκ. 868.
 Παρῶσημι, N 603. Παρῶσημι ἄ-

ἄρασι, A 348. Παρῶσημι, B 1212.
 Παρῶσημι μεγίστη, B 1057.
 Πάρος, mons Atticae, N 323.
 πάροψ, O 185. 588. Σ 1311. A 150.
 152.
 παροψίω, Gall. entreouvrir, Eι. 30.
 παροψία, O 528.
 παροψίωτος, Σ 1300.
 παροψίω, A 981.
 παροψίω τινί τι, pro ἔργῳ τι παρὰ τινι, O
 454.
 Πάρος, insula, Σ 1189.
 παροψία κικῶν, O 1049.
 πάροψος γάμων, O 1740.
 παροψίω, Eκ. 226.
 παρῶσημι, O 541.
 πάρος. ἀκου πάρος, subaud. λῶς. Vel est
 pro ἀκούετε πάντως, O 372. sic πάρος
 χῶρι, pro χωρίζετε πάντως, Eι. 555. ἰν
 τῷ Τριβάλλῳ πῶν τὸ πρῶγμα, O 1677.
 πάντα ποσειδάων καλῶς, O 231. παντ'
 ἴχθυσ, recte rem tenes, O 1460. πᾶς τις,
 quilibet, nemonon, O 786. N 1135. O
 526.
 πάσθαι, comedere, Eι. 1281.
 Πάσις, nom. propr. N 21. 30.
 πάσθαι. οἰδὲ πασθῶν, Σ 91.
 πάσθαι, A 763.
 πασθῶν ἀλοι, Eι. 1074.
 πάσθαι καπῶς, Π 900. πάσθαι ἢ ἰσὶ
 τινος, A 1146. ἀγαθόν τι πασθῶν, Eκ.
 894. χερῶντα πᾶσθαι ἄν, Eκ. 794.
 πάσθαι πολλὰ γλαῖα, Eι. 592. τί
 πῶσθαι; quid mihi eveniet? N 461.
 quid agam? N 791. τί χερῶντα πᾶσθαι;
 quid tibi accidit? N 816. διὰ πάσθαι-
 μιν, A 678. πῶσθαι, A 323. πῶσθαι
 μιν, B 252. ἀνίστα ἰσθῶν, O 328.
 ταυτὸν πῶσθαι ἐς τοῦτο καὶ ἐς ἑαῖ-
 νο, B 718. οἷον πῶσθαι ἀγαθόν ἐς τὰ
 πρῶγμα, I 131. πῶσθαι ὅπως οἰ-
 σᾶς ἰσθῶντα θηρῶν, I 864. ταῦτο
 σκαῖον διατῶν ἰσθῶν πᾶσθαι, Σ 1013.
 πᾶσθαι τοῦτο καὶ τὰ κέρματα, hoc
 etiam accidit nasturtio, N 254. πᾶσθαι
 pro πᾶσθαι. τί γὰρ πᾶσθαι; A 884.
 τί πᾶσθαι, Π 603. N 798. ἰσθῶν; ἡ
 πᾶσθαι; N 662. οὗτος τί πᾶσθαι; heus
 tu, quid agis? O 1044. 1164. τί πᾶ-
 σθαι, N 402. Eι. 700. τί πᾶσθαι, N
 340. Saepè apud Conicum descripto-
 rum errore occurrit τί πᾶσθαι, pro quo
 reponendum τί πᾶσθαι, ut A 599. Π
 903. N 1506. Σ 251. A 826.
 παταγίω, N 378. 384. 389.
 πάταγος, N 382. A 539. πάταγος χύ-
 ρις, A 329.
 πατάξαι τὴν θύραν, B 38. πατάξαι γάμων,
 B 149. πᾶς πατάξος, B 543. πᾶσθαι
 ἰπάταξαι τὴν καδίαν, B 54.

πατὴν βουλὴν, I 166. πατιῶσαι, I 69.
 πατιρίζειν, Σ 652.
 πάτρα, Θ 136. B 1427. A 147.
 πατραλίας, B 274. 773. N 911. 1327.
 πατριδίου, Σ 986.
 πατριός φίλος, O 142.
 πάτριος. κατὰ τὰ πάτρια, A 1000. οὐ
 πάτριον τοῦτο ἴσται, hoc non est more a
 majoribus tradito receptum, Ex. 778.
 πατρίς, Π 1151. O 10.
 Πατρικλίδης, nom. propr. O 790.
 Πατροκλῆς, Π 84.
 Πάτροκλος, B 1041.
 πατρῶος, Apollinis et Jovis epith. N
 1468. O 1527. ubi vide not. πατρῶα
 χερήματα, O 1658. ἔλφιστα, N 106. κα-
 πα, N 1163. σάζειν τὰ πατρῶα, Θ 819.
 πάτραλος, Σ 808. πατράλιος ἰχθυεῖν
 εἰς τὴν ταίχον, Σ 129. ἰμαβάλλειν τῆν
 πάτραλον, Θ 222. I 375. ἔχιν μηδὲ
 πάτραλον, Ex. 284.
 πάτραλος, mentula, Ex. 1020.
 παύειν τινὰ τῆς ἰδρύσεως, O 1259. τοῦ θρά-
 σους, I 429. ἰστικῆς, N 1403. παύσειν
 τὸ σφοδρὸν ἦθος αὐτοῦ, Σ 377. παύσεως
 ἕνεκα ἔξαπατῶσαι, A 634. παῦσι, pro
 παύσει, B 269. Ex. 160. Ei. 326.
 παῦ ἢ κήρακος, O 889. A 864. παύ-
 οῦσαι, B 1531. τῆς ἰδρύσεως, O
 29. παύσει φωνῶν, καλῶν, μιλιῶν, Π
 859. 899. 1382. παύσει φωνῶν, Π
 360. παύσει τῶν τετρακλιμάτων, A 762.
 παύειν, comperescere. ἔπαυσα τοὺς βουνοῦ-
 νους, I 877. τοὺς ξυνομήτας, I 862.
 παῦσι ὄντιζόντα, I 919.
 παῦλα κακῶν, A 772.
 παῦρα, pauca, Ei. 764.
 Παύσειν, nom. propr. Θ 949. Π 602. A
 854.
 παυσίπνοος, B 1321.
 Παφία Ἀφροδίτη, A 856.
 Παφλαγῶν, N 581. I 2. 6. et passim.
 παφλαγῶν, Ei. 314.
 παφλαγμα, O 1243.
 παχυάνημος, Π 560.
 παχὺς, N 539. βίβρατος παχὺς, B 145.
 παχὺ πρῶγμα, A 25. χάρις παχυῖα,
 Ex. 1048. παχυῖα χείρας, A 766. πα-
 χυῖα πῶσαι, Σ 435. παχὺς pro dives,
 Σ 288. I 1139. Ei. 639.
 πιδάριος, O 1197.
 πιδῆ, Π 276. Σ 435.
 πιδίλον, Θ 1099. πιδίλα, O 973.
 πιδιον ἀφίλι, I 527. πιδιον, pro muliebri
 pudendo, A 88.
 πιδον γῆς, N 573. κλιτὸν πιδον, Π 772.
 πιδρομαχίον, Σ 685.
 πιδρῆ, A 622. πιδρῆ μάχην, I 567.
 πιδί, Bæotice pro πῆ, A 895.
 πιδραχίον τῆς νόμου, Ex. 762.

πιδρῆ, Π 43. 600. πιδρῆ τὴν βουλὴν,
 τοὺς κυρίους, Π 949. B 1168. οὐδὲς γὰρ
 μ' ἂν πιδρῆται, τὸ μὴ οὐκ—B 63. πιδ-
 ροίσι, A 940. πιδρῆσαι, Π 31. 251.
 οὐ πιδρῆσαι, Π 336. ἢ τὶ τούτων πιδ-
 ροίσι, A 151. πιδρῆσαι, N 90. 1000.
 οὐ πιδρῆσαι τῷ ἀνδρὶ, marito movesti non
 geram, A 223. πιδρῆσαι τούτων ταῦτα;
 ista ne huic creditis? Θ 592. τί πιδρῆ-
 μαί σοι, Σ 761. τί πιδρῆσαι δῆτά σοι;
 N 87. τί σοι πιδρῆσαι, O 164. πιδ-
 ροῦ, N 87. Σ 729. 661. πιδρῆσαι, N
 1347. τὰ παρ' ἡμῶν ἴσται σοι πιδρῆσαι,
 Θ 1170.
 πιδρῆ, B 1391. 1395. N 1398. Suada,
 dea, A 203.
 πιδρῆ, N 441. Σ 1270. A 734.
 πιδρῆ, ἢ, O 585.
 πιδρῆσαι, I 815. 885. Ei. 145. 165.
 πιδρῆ, Π 150. 1067. I 517. Ei. 763. Σ
 1025.
 πιδρῆσαι, conari, tentare. πιδρῆσαι, Θ
 268. experiri, periculum facere. πιδ-
 ρῆσαι, Σ 1129. πιδρῆσαι τὸ
 πρῶτα τῶν λιμῶν, A 743. πιδρῆσαι
 παντοίας μόσχους, I 306.
 πιδρῆσαι, A 490. O 1556. Ei. 395.
 πιδρῆ. πιδρῆ ὡς ἰσχυρῆ, N 1356.
 πιδρῆ τῶν πρῶτων, O 714. πιδρῆ-
 μνος, A 685.
 πιδρῆσαι, B 1438.
 πιδρῆσαι, O 350.
 πιδρῆσαι σῶμά σοι, O 1399.
 πιδρῆσαι, Θ 58. οὐ πιδρῆσαι ἰσχυρῶν,
 B 1265. 1277.
 πιδρῆσαι, Π 661.
 πιδρῆσαι, O 1356.
 πιδρῆσαι ἄναξ, O 868. πιδρῆσαι τῆ-
 χος, O 832.
 πιδρῆσαι, O 1355.
 πιδρῆσαι, A 1170.
 πιδρῆσαι, species columbæ, O 575.
 πιδρῆσαι, O 1157.
 πιδρῆσαι, O 882. 1155.
 πιδρῆσαι, avis, O 883.
 Πιδρῆσαι, urbs Achaicæ, A 996. O 1421.
 Πιδρῆσαι, A 33. I 279. A 620. 623.
 720.
 Πιδρῆ, B 1232.
 πιδρῆσαι, A 563.
 πιδρῆσαι, O 474.
 πιδρῆσαι, Σ 1272. 1274.
 πιδρῆσαι, Π 29. 150. 553. Ex. 566.
 πιδρῆσαι, Π 976.
 πιδρῆσαι, Ei. 242.
 πιδρῆσαι, Ex. 1007.
 πιδρῆσαι ἕξιν, I 1049.
 πιδρῆσαι δίκην, N 558. 774.
 πιδρῆσαι ἡλίσκεσαι, I 798.

πιδρῆσαι, Θ 62. 142. 643. 648. N 734. Σ
 739. I 1010. A 1060. 1066. 1216.
 Ei. 870. 880.
 πιδρῆσαι, Ei. 1166. πιδρῆσαι ἄρην, itam
 mitigare, Σ 646.
 πιδρῆσαι, possidet, O 945.
 πιδρῆσαι, atque maturus, Ex. 896.
 πιδρῆσαι, O 823. I 566. 1180. A 423.
 πιδρῆσαι, A 426.
 πιδρῆσαι, Π 449.
 πιδρῆσαι, Π 855. 856. 967. πιδρῆσαι
 δίκην, N 610. τῶν πιδρῆσαι τοῖς
 πολλοῖς, Π 1047.
 πιδρῆσαι ἢ ψυχῆ μου, N 319.
 πιδρῆσαι, pro πιδρῆσαι, Π 629. 633.
 πιδρῆσαι ἴρεα, luna expansa, N 343.
 πιδρῆσαι et πιδρῆσαι corumque compo-
 sita sæpe commutantur, A 395. Ex.
 140.
 πιδρῆσαι, I 260. Ei. 1166.
 πιδρῆ et παρ commutata. Ex. 513. Σ
 1050. I 333.
 πιδρῆ, adverb. ultima longa. πιδρῆ κλύειν,
 supra quam unquam fuit auditum, O
 416.
 πιδρῆσαι, B 1170. 1283. Π 563. 648.
 πιδρῆσαι τὰ λόγια, Σ 799.
 πιδρῆσαι, trahere, B 138.
 πιδρῆσαι, Θ 703. O 1500.
 πιδρῆ, O 1195.
 πιδρῆσαι, I 1378.
 πιδρῆσαι, pagus Att. I 321.
 πιδρῆσαι, Π 176. Ex. 78. 464. N 9. I
 115. πιδρῆσαι, N 392. Ei. 335. Vide
 not. ad Ei. 547.
 πιδρῆ, O 297. 767. 1292.
 πιδρῆ. Hujus præpositionis ultima nun-
 quam eliditur. Pro ὄπιδρῆ, I 1038.
 πιδρῆσαι τὴν κεφαλὴν, Ei. 682.
 πιδρῆσαι. πιδρῆσαι ἄλαζονίας, I 290.
 πιδρῆσαι, adverbial. Θ 1070.
 πιδρῆσαι τοῖς κακοῖς, A 856.
 πιδρῆσαι τινὰ, I 893.
 πιδρῆσαι τῆν τι, Π 590. A 640.
 πιδρῆσαι, Ex. 274.
 πιδρῆσαι, A 979.
 πιδρῆσαι χείρας, brachii amplecti, Θ
 914.
 πιδρῆσαι, muliebres calcei, A 45. 47.
 πιδρῆσαι, superesse, superare, Π
 554.
 πιδρῆσαι, N 930.
 πιδρῆσαι, circumligo, Ex. 127.
 πιδρῆσαι, Ex. 120. 121. κρένας, B
 1038. γίνωσκον, Ex. 118. πιδρῆσαι,
 100. 273.
 πιδρῆσαι, pignus dare cum aliquo, N 644.
 ubi vide notam. A 1145. πιδρῆσαι μοι
 πιδρῆσαι ἄλλων, A 772. πιδρῆσαι
 κεφαλῆς πιδρῆσαι, I 791.

πιδρῆσαι κύνας, B 472.
 πιδρῆσαι ἰν μακίαις, B 1066.
 πιδρῆσαι, superesse, Ex. 1035.
 πιδρῆσαι, circumire, obambulare, I 553.
 πιδρῆσαι τινὰ, aliquem circumvenire,
 I 1142.
 πιδρῆσαι. ὁ δῆμος τούτων τὸν ἀνδρὰ πιδ-
 ρῆσαι, Ei. 687.
 πιδρῆσαι κεφαλῆ, Θ 258.
 πιδρῆσαι. πιδρῆσαι τὸν γίγαντα, Ex. 131.
 Θ 380. πιδρῆσαι ἰπλῆς, A 740.
 πιδρῆσαι, Ex. 369. 1054. 1068. A 167.
 Ei. 10.
 πιδρῆσαι, circumire, Π 709.
 πιδρῆσαι, A 357.
 πιδρῆσαι, Θ 282.
 Πιδρῆσαι, nom. propr. A 1138.
 Πιδρῆσαι, N 213. 859. I 283. A 550.
 Ei. 606.
 πιδρῆσαι, I 697.
 πιδρῆσαι σκουδίζειν ἔκ τινος, I 372.
 πιδρῆσαι, I 770.
 πιδρῆσαι, Ei. 994.
 πιδρῆσαι, O 346.
 πιδρῆσαι, Ei. 7.
 πιδρῆσαι πολλοῖς, Σ 1025.
 πιδρῆσαι, B 138.
 πιδρῆσαι, Ex. 230.
 πιδρῆσαι, Π 934.
 πιδρῆσαι, Π 736.
 πιδρῆσαι, N 318.
 πιδρῆσαι, Θ 319. O 1404.
 πιδρῆσαι, Π 643.
 πιδρῆσαι, O 1192.
 πιδρῆσαι, B 958.
 πιδρῆσαι, Θ 796. Π 121. 494.
 πιδρῆσαι, N 206.
 πιδρῆσαι, negligere, A 1019. Θ 698.
 οὐ μὴ σε πιδρῆσαι ἀπειλόνοτα, non te
 sinam abire, B 509.
 πιδρῆσαι, N 50.
 πιδρῆσαι ἄνω κάτω, A 709.
 πιδρῆσαι, B 942. 953.
 πιδρῆσαι, Π 159. πιδρῆσαι ἦμα-
 τῆς, Σ 668.
 πιδρῆσαι, A 1201.
 πιδρῆσαι κακοῖς, B 969. ἢ μοι τι πιδ-
 ρῆσαι κακῶν, Θ 271. πιδρῆσαι
 τῷ ἔξω, Σ 523.
 πιδρῆσαι. πολλὰ πιδρῆσαι, B 535.
 πιδρῆσαι, O 1177.
 πιδρῆσαι. πιδρῆσαι, A 507.
 πιδρῆσαι δόμου, O 1241.
 πιδρῆσαι τοὺς βωμούς, A 1130.
 πιδρῆσαι, Σ 604.
 πιδρῆσαι, Ex. 487.
 πιδρῆσαι τὰς πόλεις, i. e. πιδρῆσαι, Θ
 1425.
 πιδρῆσαι, O 1646.

περιστραί, A 755.
 περιστράφοντες, de corona hominum aliquem
 circumstantium, Π 787.
 περισσείοντος, Εκ. 128.
 περιτυλίξιν πλίνθους, O 552.
 περιτυλλόμενοι ἄρα, O 696.
 περιτύλιον, I 373.
 περιτύλιον, A 712.
 περιτύλιον, O 637. περιτύλιζομαι, B 193.
 περιτύλιμα δίκων, N 447.
 περιτύλιον, Σ 596. 672. A 258.
 περιτύλιον, O 555. Σ 1319.
 περιφάνιστος, I 206.
 περιφάνος, Π 948.
 περιφάνιον, N 326.
 περιφρασί τῆς σιλίνης, N 172.
 περιφρασί τῶν πελάγιστα, N 741. τὸν ἥ-
 λιον, N 225. 1503.
 περιφύων, I 151.
 περιφύστος, A 323.
 περιφύστος τῶν πελάγιστων, Σ 1477. Ει.
 309.
 περιψῆν τὰ βλίφαρα, Π 730.
 πέρουσαι, vendi, I 176.
 Πέρου, Drama Æschyli, B 1026.
 πέρουσι, N 967.
 Πέρουσι, O 1011. 1101.
 Πέρουσι, O 287. B 671.
 Πέρουσι, genus calcementi muliebris,
 A 229. ubi vide not.
 Πέρουσι, genus galli, O 483. 707. 833.
 Πέρουσι, genus pallii, Σ 1157.
 Πέρουσι, anno, O 1060. Σ 1038. A 378.
 Πέρουσι, B 986.
 Πέρουσι, B 682.
 Πέρουσι, O 573. ubi vide not. 704. 1199.
 1230. 1287. de amantium inconstan-
 tia dicitur, Εκ. 899. Πέρουσι, vola, i. e.
 celeriter currite, A 321. eodem sensu
 accipitur particip. Πέρουσι, A 55.
 Πέρουσι, O 20. 34. I 313. 754. 783.
 Πέρουσι. Πέρουσι ἄρα, B 505. Πέρουσι
 Πέρουσι, Εκ. 843. ὁ Πέρουσι Πέρουσι
 Πέρουσι, Ει. 869. Πέρουσι, Π 1126.
 1136. 1142.
 Πέρουσι, B 1212. N 604. I 1310.
 Πέρουσι, Σ 480.
 Πέρουσι, Ει. 76.
 Πέρουσι, Ει. 135.
 Πέρουσι τὸν ποταμὸν, A 139.
 Πέρουσι, N 1391.
 Πέρουσι, Ει. 142. Πέρουσι Πέρουσι, O
 711. Πέρουσι Πέρουσι, I 542.
 Πέρουσι, Πέρουσι Πέρουσι, O 528.
 Πέρουσι, O 1217.
 Πέρουσι, Drama Euripidis, B 863. Heros,
 N 1063. 1067.
 Πέρουσι, B 1017.
 Πέρουσι, O 686. 839. 1143. Σ 248. 257.
 Πέρουσι, Εκ. 310. O 1142.

Πέρουσι, A 842.
 Πέρουσι, O 547. 550.
 Πέρουσι, avis, O 298. 1302.
 Πέρουσι, quando, Εκ. 857. Πέρουσι ἔστι τῆς
 Πέρουσι; O 1498. Πέρουσι ἄρα. Sic
 legebatur O 1514. ubi vide not.
 Πέρουσι, B 1315.
 Πέρουσι, Π 298.
 Πέρουσι, B 623.
 Πέρουσι, B 799.
 Πέρουσι τῶν κακῶν, A 311. Πέρουσι τὸν
 Πέρουσι, I 253. Πέρουσι τὸν
 Πέρουσι, sicculus gravis est vitibus, N
 1120. Πέρουσι με ἢ ἀνάγκη, N 437. Πέρουσι
 Πέρουσι, B 3. 30.
 Πέρουσι. Vide in Πέρουσι.
 Πέρουσι, O 464.
 Πέρουσι, O 268.
 Πέρουσι, Σ 1290.
 Πέρουσι, I 887.
 Πέρουσι, B 708. O 440. A 120. 907.
 Πέρουσι Πέρουσι, Εκ. 1072. Πέρουσι
 Πέρουσι, Ει. 1065.
 Πέρουσι, Ει. 613. 703.
 Πέρουσι, O 553. O 1045. 1468.
 Πέρουσι, A 439.
 Πέρουσι, cassis, A 562.
 Πέρουσι, A 577.
 Πέρουσι. Πέρουσι, A 341.
 Πέρουσι, B 824.
 Πέρουσι Πέρουσι, Σ 167.
 Πέρουσι, Π 813.
 Πέρουσι, O 14.
 Πέρουσι, Π 996. Πέρουσι Πέρουσι, O 778.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 939.
 Πέρουσι, I 92. 349. Εκ. 155. οἶνον ἀν-
 Πέρουσι, B 1150. ἰν τῶν Πέρουσι, Π
 972. Πέρουσι ἰσὶ συμφοραῖς, I 406. futur.
 Πέρουσι, I 1289. 1401.
 Πέρουσι, a Πέρουσι, mordidus, A 279. Π 297.
 Πέρουσι, Σ 1510.
 Πέρουσι, O 307.
 Πέρουσι. Πέρουσι, A 735. Πέρουσι
 Πέρουσι, Σ 179.
 Πέρουσι ἔξω τῶν κακῶν, B 970. εἰς τὸν δ.
 Πέρουσι, I 571. ἰς ἰνὸν καὶ γαμήλιον λί-
 Πέρουσι, O 1122. Πέρουσι, excidere, de
 poeta cujus fabula non stetit, I 540.
 Πέρουσι, B 1232.
 Πέρουσι, nom. propr. O 766.
 Πέρουσι, Αμφ. 7. Πέρουσι Πέρουσι, I 1171.
 Πέρουσι Πέρουσι, A 1185. οἷον Πέρουσι Πέρουσι,
 A 308.
 Πέρουσι οὐδὲν ἔστιν αὐτοῖς, A 629.
 Πέρουσι, Π 27.
 Πέρουσι, N 949. Σ 385. Ει. 84.
 Πέρουσι, B 364. A 190.
 Πέρουσι, medicus, Σ 1432. A 1032.
 1222.
 Πέρουσι, Σ 678.

Πέρουσι, B 1092. I 1190. Πέρουσι Πέρουσι,
 Π 560.
 Πέρουσι infinitivus Dor. A 171. Πέρουσι-
 Πέρουσι, imperativus, A 990.
 Πέρουσι Πέρουσι, B 800.
 Πέρουσι Πέρουσι, B 1438.
 Πέρουσι, Π 191. 995. 1127. Πέρουσι-
 Πέρουσι, A 1125. Πέρουσι Πέρουσι, I
 1190. Πέρουσι Πέρουσι, Ει. 869.
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι
 Πέρουσι, Ει. 1314. Πέρουσι Πέρουσι, B
 507.
 Πέρουσι, O 44. Ει. 1314.
 Πέρουσι, Σ 873.
 Πέρουσι, O 3.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 686.
 Πέρουσι, B 1378. Ει. 1243.
 Πέρουσι, B 694.
 Πέρουσι, N 1008. I 528.
 Πέρουσι, O 770. 772. Πέρουσι Πέρουσι, B
 1207.
 Πέρουσι, uxor, A 132.
 Πέρουσι, τὸ, O 1129.
 Πέρουσι Πέρουσι, A 552.
 Πέρουσι, N 879. Σ 926.
 Πέρουσι, I 850.
 Πέρουσι Πέρουσι, A 1126. Πέρουσι Πέρουσι
 Πέρουσι Πέρουσι, Ει. 816. Πέρουσι Πέρουσι
 Πέρουσι Πέρουσι, sub. Πέρουσι, B 1096.
 Πέρουσι, pro Πέρουσι, Attice, A 589. B 18.
 90. 91. 1129. Π 1184. Εκ. 808. N
 1041. 1065. O 6. 1251. 1305. I 444.
 A 858. καὶ μάλα Πέρουσι ἢ Πέρουσι,
 B 103. 751.
 Πέρουσι, navigare, B 1077. A 392. Πέρουσι,
 A 411.
 Πέρουσι, ἰ καὶ ἡ, Πέρουσι, τὸ, comparativus,
 N 432. 1290. 1292. 1294. 1295. Εκ.
 179. accusativus Πέρουσι, B 160. οἱ Πέρουσι,
 mortui, Εκ. 1073. τί Πέρουσι ἰσὶσιν;
 Εκ. 810. Πέρουσι, adverb. Εκ. 1132.
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι, Σ 644. Πέρουσι
 Πέρουσι Πέρουσι, neclere retia, A 730.
 Πέρουσι, τὸ, A 454. Ει. 528.
 Πέρουσι, A 152.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 1717.
 Πέρουσι, Πέρουσι, comparativus, ut Πέρουσι,
 Πέρουσι, N 1288. τί Πέρουσι Πέρουσι;
 quid prosumt divitiis? Π 531. οὐδὲν ἔστι
 Πέρουσι, Εκ. 1094.
 Πέρουσι, A 367. B 474. 712. 827. Ει.
 1069.
 Πέρουσι, B 1095. Σ 1293.
 Πέρουσι, Εκ. 417.
 Πέρουσι, plenus, Attice pro Πέρουσι, O 734.
 neutrum Πέρουσι, B 1372. femin. Πέρουσι,
 I 281. 505. 1218.
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι, B 643. Πέρουσι
 Πέρουσι Πέρουσι, I 412. Πέρουσι Πέρουσι, N
 493. Πέρουσι Πέρουσι, B 673. 747. Εκ.
 VOL. III.

Πέρουσι, I 5. Πέρουσι, Σ
 1295.
 Πέρουσι, verbum palestæ Vene-
 Πέρουσι, Εκ. 964.
 Πέρουσι, O 1365. Πέρουσι Πέρουσι, O
 759.
 Πέρουσι, Π 106. 199. Πέρουσι ἄρα ἡ, O 532.
 Πέρουσι Πέρουσι, Εκ. 95.
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι, Π 172. Πέρουσι
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι
 Πέρουσι, Εκ. 89.
 Πέρουσι, Σ 660.
 Πέρουσι, A 471. Πέρουσι Πέρουσι, O 481. οἱ
 Πέρουσι, Εκ. 565.
 Πέρουσι Πέρουσι, Σ 393.
 Πέρουσι, Π 189.
 Πέρουσι, Σ 1490. Πέρουσι, O 1350.
 Πέρουσι, B 1043.
 Πέρουσι, B 800. N 1126.
 Πέρουσι, B 621. O 552.
 Πέρουσι, Π 514.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 1139. 1149.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 1134.
 Πέρουσι, B 139.
 Πέρουσι, N 336.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 731. Σ 677. I 1091.
 Πέρουσι, Π 285. I 262. et passim.
 Πέρουσι, Π 30. et passim. Πέρουσι ἀπὸ
 Πέρουσι Πέρουσι, Π 569. ἀπὸ Πέρουσι, ἄλ-
 Πέρουσι τ' ἡλίθιος κρείττερος, O 290.
 Πέρουσι Πέρουσι, Εκ. 602.
 Πέρουσι, divitiarum deus, idem qui
 Πέρουσι, Π 727.
 Πέρουσι, Π 166. 514. Πέρουσι Πέρουσι, I 160.
 Π 1178. Πέρουσι, O 248.
 Πέρουσι, probris onerare, A 381.
 Πέρουσι Πέρουσι Πέρουσι, Π 1061.
 Plusquamperfecti terminatio Attica, Πέρουσι
 Πέρουσι, Εκ. 650. Πέρουσι Πέρουσι, I 822. 1044.
 Πέρουσι, A 10. Πέρουσι, Ει. 616. Vide
 in Πέρουσι. Πέρουσι, tertia singular. Π 696.
 Πέρουσι Πέρουσι, N 1347.
 Πέρουσι, navigare. οἱ Πέρουσι Πέρουσι; O
 878.
 Πέρουσι, Εκ. 1087.
 Πέρουσι Πέρουσι, O 1121. Πέρουσι Πέρουσι, I
 437.
 Πέρουσι, I 441. Πέρουσι Πέρουσι καὶ καδι-
 Πέρουσι, B 1003.
 Πέρουσι, B 829.
 Πέρουσι, N 1376. Πέρουσι Πέρουσι, N 1036. δι-
 Πέρουσι ἰν λασπῶν Πέρουσι Πέρουσι, Σ 511.
 Πέρουσι Πέρουσι, N 96. O 1001.
 Πέρουσι, B 122.
 Πέρουσι, τὸ, O 726. 1091.
 Πέρουσι, I 42.
 Πέρουσι Πέρουσι, Πέρουσι, O 658. Εκ.
 243. ubi vide not. 281. 384. Σ 31.
 I 165. 749. 751. 1109. 1137. A 20.
 Ει. 680.
 Πέρουσι Πέρουσι, Π 559.
 L

ποδάρις, Θ 136. Α 818. ποδάρις τὸ γί-
 νος, Ει. 186. Ο 108.
 ποδαῖν, Π 276. Β 1425. ποδαῖν τὸν οὐ-
 ποδαῖνα, Π 1127. ποδομῖνη πᾶσιν
 Εἰρήνη, Ει. 588.
 ποδομῖνος τοῖς φίλοις, Β 84. ποδομῖνος Ἔρωις,
 Ο 696. ποδομῖνη ἡμέρα, Ει. 556.
 ποδῖν; negatio morata, οὐδαμῶς, Β 1455.
 Εκ. 389. 976. Σ 1145.
 ποδῖος, Β 53. 66. Εκ. 957. Ει. 584.
 ποδὶ γῆς, Β 85. Π 605. ποῖ τις τρέψεται;
 Θ 603. ποῖ τις ἀνθρώπος; Π 374.
 ποῖ τις φύγη; Π 438.
 ποῖα Μηδική, Gall. Sainfoin, I 606.
 ποῖα ἄλλη, quanam alia via? Ο 1219.
 ποῖν βλίψαι, Π 459. 746. ποῖν λαν-
 θάνειν ἐνὰ, Π 1140. ποῖν πολλὰ
 χρῆσθὰ περὶ τὴν πόλιν, I 811. οὐκ εἶδ'
 ὃ τι χρῆμά μιν ποῖς, Σ 697. ποῖν,
 carmen, poema facere, Θ 193. ποῖν
 Φαίδραν, Σατύρου, Πηνελόπην, Θ 153.
 157. 547. Vide etiam Β 1043.
 ποικιλομορφος, Π 530.
 ποικίλος ἀγῆ, I 758. ποικίλος λόγος, Θ
 438. ποικίλος, I 196.
 ποῖκα, Dor. pro ποτὶ, Α 105.
 ποικαῖς, Θ 567.
 ποῖκος ὄνου, Β 186.
 ποῖκος, Α 574. προβάτων ποῖκος, Ο 714.
 πολεῖσθαι, Ο 181.
 πολέμαρχος, Σ 1042.
 πολέμιον τῷ δήμῳ, Π 570. τοῖς φθιρῶσι,
 Ει. 740. πολέμητον, Α 496.
 πολέμηζεν τῇ γλώσσῃ, Ν 419.
 πολέμιος, Β 1463, 1464. πολέμιος, de
 mercibus ex hostili regione importatis,
 et vetitis, Α 912.
 πολέμισσῆτος θῶραξ, Α 1132. πολέμισση-
 ρία θυνία, Ει. 235. βῆθ, Α 572. τὰ
 πολέμισσῆματα, equestre certamen sic
 dictum, Ν 28.
 πολέμιλαμαχαῖκός, Α 1080.
 πολέμιος ἱερός, Ο 556. πολέμιος αἵρεται, Ο
 1188. πολέμιον αἵρεσθαι τινι, Α 913.
 Πολέμιος Ἀθηναῖος, Ο 888.
 πολιορκεῖν, Α 281. Σ 685.
 πολίτης, Θ 190. Π 1043. Α 600. 610.
 693.
 πολὸν πύλαγος, Ο 350. πολὸν κορώνη, Ο
 967. κύκλου πολώτεραι τρίχες, Σ
 1064. αἱ πολίαι, sub. τρίχες, I 520.
 908.
 πολιοῦχος, Ο 827. Minervæ epith. Ν
 602. I 581.
 πόλις Ἀργεῖος, Π 601. I 813.
 πόλις, ap. Athenarum, Α 245. ubi vide
 not. I 1093. πόλις et ἀνερόπολις a li-
 brariis commutata; Α 349.
 πόλισμα, Ο 553. 1565.
 πολίτεια, I 219.

πολιτεύσθαι, Α 573.
 πολίτης, I 227. 335.
 πολλά κήγασθαι, Θ 351.
 πολλά πλάσσει, Εκ. 1105.
 πολλὰ τῆς γῆς, pro πολλὰ γῆ, Ει. 167.
 πολλὰ τῆς ἀθάρας, Π 694.
 πολλαδικαῖς, Ει. 243.
 πολλοὶ κήγασθαι, Ει. 968.
 πολλοσῶς, Ει. 559.
 πολλῶν ἀγαθῶν αἰετός, Α 633.
 πολλῶν ἄξιος, Ει. 918.
 πόλιος ἰρνίδων, Ο 179. 182.
 πολυάνωρ πόλις, Ο 1313.
 Πόλυκος, Β 1192.
 πολυδακρυς, Ο 212.
 πολυδάκρυτος γῆος, Θ 1041.
 πολυήματος, Ν 301.
 πολυήδεις, I 1068.
 πολυήκωντος, Β 328.
 πολυήκωντος, Β 1270.
 πολυήκωντος, Β 245.
 πολυμαθῆς, Σ 1175.
 πολυμήτρος σάχης, Β 1240.
 πολυμήτριος Ὀδυσσεύς, Σ 351.
 Πολυμήστιον μέλι, I 1287.
 πολυμήτρως, Α 1109.
 πολυπλοκός γυνή, Θ 434. πολυπλοκός
 ἵσθημα, Θ 463.
 πολυπλοκός, Θ 1023.
 πολυπραγματικός, Π 913.
 πολυπραγματικός, Α 833.
 πολυπράγμων, Ο 471.
 πολυπύρρον λιμῶν, Β 448.
 πολυτίμητος, Α 759. ἢ πολυτίμητος Ἡρα-
 κλῆς, Α 807. πολυτίμητος Νεφέλαι, Ν
 269. 293. θυνία, Σ 1001. πολυτίμητος
 Ζεὺς, Ο 667. Δῆμητρις, Θ 286. Διόχουλος,
 Β 851.
 πολυπλόκων, Ει. 236.
 πολυμήτρος, I 1328.
 πολυπλόκος, Π 853.
 Πολυχαρῖδος, nom. pr. ni melius pro ap-
 pellativo accipiatur, Α 1098. Vide
 not. ad 1086.
 πολυώνυμος, Dianæ epithet. Θ 320.
 πολυφιλιός, Θ 304.
 πομπὴν τίμωσιν τινι, Α 248. Εκ. 757. Ο
 849.
 πομφολυγοπέφλασμα, Β 249.
 πομπήν, Π 254. πομπὴν πόνοιο, Ν 1049. Ει.
 150. πομπὴν τὸ σκίλον, Ει. 820.
 πομπή, Θ 868.
 πομπῆς, Π 31. 220. 265. 442. I 186.
 πομπῆς κῆρ πομπῶν, I 536—338. Β
 731. πομπῆς πῆρρον τρίχης, Σ 192.
 πόσις, πόσις πολὺν ἴχθυον αὐτοῦ, Ει. 1216.
 πόσιος ἴχθυον διὰ τινος, Εκ. 975. πόσις
 πομπῆς, Α 350. Σ 466.
 πόσιος σάλος, Θ 872. δαίμων, Β 1341.
 πόσιος βῆθος, Ει. 140. δῆμον, Ο 250.

ποταμῶν, Σ 1532.
 Ποταμοειδῶν, Π 1050.
 ποτίστος, Ν 284. Σ 700.
 ποταμῶν, Π 660. 680. θυνία, Θ 285. πό-
 τικα πίπτει, Εκ. 843.
 ποταμῶν, Π 732. Σ 626.
 πορῆ, Ν 394.
 πορδαῖος, Εκ. 1086.
 πορδαῖος ἀγαθός, Π 461. 506. 535. τρι-
 κῆς, Α 886. νίκην, I 593. πόρους, I
 759. μισθός, I 1019. χρήματα, Εκ.
 236. πορδαῖος ἴσθημα, Β 881.
 πόριμος, Β 1429. ἴσθημα πόριμος, Θ 777.
 πορδαῖος, Β 1505.
 πορδαῖος, Β 113. Σ 1283.
 πορδαῖος, Γιωργ. 12.
 πορδαῖος, Π 243. Σ 500. I 1400. Εκ. 718.
 Α 1091.
 πορδαῖος, Β 1301. Ν 997.
 πορδαῖος, avis, Ει. 849.
 πόριος, Π 155.
 πόριος, Θ 769. Β 1465. I 313. πόριος
 ὄδου, Ει. 124. πόριος ἱερός Ἑλλάδος, Σ
 306. τίς πόριος ἴσθημα περὶ τούτου; Εκ.
 653.
 πορδαῖος ἴσθημα, Α 106.
 πορδαῖος, avis, I 849. 858. 1372.
 πόριος ὄδου, Ν 212. 216. πόριος τρίχης,
 Σ 192.
 πορδαῖος, avis, Ο 304.
 πορδαῖος, avis, 707. 882. 1249.
 Πορδαῖος, unus e Gigantibus, Ο 553.
 1252.
 Ποσειδῶν, Ν 1234. Σ 143. Β 664. Ο
 1614. Θαλάσσιος, Π 396. Ἰσπίος, Ν
 83. I 551. ἀλιμῶν, Θ 323. ἀσφα-
 λιος, Α 682. χρυσοσπίς, Γ 559. ubi
 alia Neptuni epitheta videas. ἰσπίς
 Ταυρῶν θυνία, Α 510. οὐδὲν ἰσπίον πλὴν
 Ηπειῶν καὶ ἐκείνη, Α 159.
 ποσειδῶν, Ν 1014.
 ποσειδῶν, τὸ, Θ 254. 515.
 ποσειδῶν, Ει. 1300.
 ποσειδῶν, maritus, Θ 866. 901. 913.
 ποσειδῶν, volare, Ο 1338. pro ταχίως
 τρίχην, Α 1013. ποσειδῶν τὰς φρι-
 νας, Ο 1445.
 πόσιος frequentant Attici poetae pro πό-
 τισι, Εκ. 754. Ν 642. a libris
 commutantur, Ο 1244. Vide Ν 157.
 203. 638. 845. 1279. Α 734.
 ποτίχην, Dor. pro ποσειδῶν, Α 733.
 ποτίχην, I 120. 123. 237. ἢ ταυτοῦ πι-
 νου ποτίχην, I 1289.
 πόσιος λύχης, Ν 57.
 ποτί, Dor. pro πόσιος. ποτί συγγὰν ἄλλα-
 μαι, Α 82. μῦθος ποτί ἄμει, Α 95.
 ποτί, pro ποτί τὸ, Α 117. Α 751.
 ποτί, Α 1253. ποτί, Α 1264.
 Ποτίδια, I 438.

ποτίστος, Θ 735.
 ποτίστος, Β 337. I 1170. Ει. 445. 520.
 657. 975. Θ 130.
 ποτίστος, Dor. pro ποσειδῶν, Α 206.
 ποτί, Β 1323. ἀνίστασθαι ἀμφὸν ποτί,
 Ο 35. ποτί τινι, iter facere, Θ
 1100.
 ποτί, funis nauticus. τοῦ ποτίος ποτί,
 I 436.
 πράγματα παρίχην τινι, Ο 931. Vide in
 παρίχην, πραγμάτων ἀπαλλάτθασθαι,
 Α 269. Ει. 293. ἢ τούτω μοι ἴσθι
 πάντα τὰ πράγματα, Α 474. ἢ ἡμῖν
 ἴσθι τῆς πόλιος τὰ πράγματα, Α 32.
 εἶχ ἀπάντων ἡμῖν αἰτίων τῶν πραγμά-
 των, Α 310.
 πραγμάτων, Ν 197. 1004.
 πραγματοδότης, Ο 1424.
 πράγος, pro πᾶγμα, Ο 112. Α 706.
 Propositiones verborum compositorum
 a librariis ommissae, Α 408. 613. 1010.
 Θ 61. 494. Β 1019. Π 999. 1093.
 Εκ. 482. Ν 1442. Ο 1011. Α 1129.
 fragm. 109.
 Propositiones a librariis male additae
 verbis, Α 1220. Ο 1094. Α 78. Ει.
 1320.
 Propositiones vacantes in verbis com-
 positis, Εκ. 609. Ν 987. 1147. I 50.
 518.
 Præsens pro futuro: ut γίγνι, pro γι-
 νῆσθαι, I 177. 180.
 πρακτικώτερος, I 91.
 Πράξιμος, I 107.
 πρᾶσις, Β 856.
 Πρασιαί, urbs, Ει. 242.
 πρᾶσις, Β 621.
 πρᾶσις, Dor. pro πρῶσις, Α 743. Α 1174.
 πρᾶσις πολλὰ, Β 238. 749. Ει. 1058.
 μιγάλα, Ο 800. χρῆσθαι τινι, sorte uti fe-
 liciter, Π 341. ἀγαθόν τι, Ει. 215. ἴδ., Ο
 604. ἡμῖνον, Π 344. μακαρίως, Π
 629. ἰθαμῶν, Π 802. πάντ' ἀγα-
 θὰ, Β 302. Ο 1706. ἰσχυρίσθαι, Π
 633. κακῶς, Ο 605. ἔσθλιος, Ει. 1255.
 πρᾶσις, pro πᾶσις, Π 485.
 πρᾶσις, exigere, Θ 343.
 πρᾶσις, τὸ, Α 267. πρᾶσις πρᾶσις,
 Ο 321.
 Πρᾶσις, nom. pr. Α 843.
 πρᾶσις, οὐλοσπῆς, vox Lacon. Α 1298.
 πρᾶσις, Π 793. 797.
 πρᾶσις, Α 570. Α 647.
 πρᾶσις, Α 86. Α 883.
 πρᾶσις, Α 610.
 πρᾶσις, Θ 146. πρᾶσις ἰσχυρῶς, Β
 18.
 πρᾶσις, Π 265. Ν 358. Α 707. I
 525.
 πρᾶσις, Π 270. 787. 1050.

περιγρηῶν, O 1113. I 374.
 περιμαινόμενοι θύλλοι, N 336.
 περιπέη, A 974.
 Πρίαμος, O 512.
 πρίασθαι, Π 883. N 23. 749. A 691.
 737. O 715. I 44. 676. πρίον, N 614.
 A 34. πρίασι, A 870. πύσσον πρίωμαι
 ει τούτο; A 812. ἰγὼ πρίωμαι τῆς;
 B 1229.
 πρίον τῶν ἰδίων, B 927.
 πρίν cum infinitivo, Π 259. Σ 1325.
 cum subjunctivo, A 1005. πρίν ἄν,
 πρίν κτ, Π 24. Eι. 1076. 1112.
 Πρίνδης, nom. pr. A 612.
 πρίνδιον, O 615.
 πρίνιος, A 180.
 πρίνιος ἱεραστής, B 859.
 πρίνδης θυμῆς, Σ 383.
 πρίον scrra, Σ 694. A 36. ubi etiam par-
 ticipium esse possit a πρίω scrra ecco.
 προαγωγῆς, Θ 341. B 1079.
 προαγωγίον ἱαντὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς, N
 980.
 προαιεῖν, e remi depromere, Θ 419.
 προαναβάλλισθαι, Eι. 1267.
 προβάδην, B 351.
 προβαίνειν τὸν πόδα, Eκ. 161.
 πρόσκατα, O 583. 714. Σ 32. pro stupidis
 hominibus, N 1203.
 πρόσκατον, Π 293. 299. πρόσκατιον βίος,
 Π 922.
 πρόσκαταπέπλην, I 132.
 πρόσκατα, Π 759.
 πρόσκατα, O 1570.
 πρόσκατα κακῶν, Σ 615.
 πρόσκατος, N 1161.
 πρόσκατος, A 421. 467. A 755.
 πρόσκαυλίον, I 1342. πρόσκαυλίονται, Eκ.
 623.
 πρόσκαυλον λύχνην, ellychnium producere, Σ
 249. 250.
 πρόσκαυλον τι ἰν τοῖς πινάκιοις, O 450.
 πρόσκαυλον, Π 687. N 476. 987.
 πρόσκαυλον τὰς πύλας, O 766. πρόσκαυλον, B
 362. τὸν χρησμὸν, A 780. τὰ πρόσκαυ-
 τα, I 241. τὴν Ἑλλάδα, Eι. 408. μὴ
 πρόσκαυμι, Θ 229.
 πρόσκαυτος, nom. pr. N 361. O 692.
 πρόσκαυτος, Θ 393.
 πρόσκαυτος, Θ 834. I 575. 702. 704. A 42.
 πρόσκαυτίονται, Π 1195.
 πρόσκαυτοι, I 528. πρόσκαυτοι ἀπολί-
 σαι τινὰ, Eι. 1210.
 πρόσκαυσι, de sepeliendo cadavere, A
 611.
 πρόσκαυσι, Θ 38.
 πρόσκαυσι, Π 660.
 πρόσκαυσι, Π 257. 282. 324.
 πρόσκαυσι, Eκ. 709. Σ 802. 875.

προῖναι, prodire, e domo exire, Θ 69. Eκ.
 31. in nota.
 προῖναι, a προῖναι, N 1214.
 προῖναι, grotis, N 1426. I 577. 679.
 προκαλιεσθαι, A 632. 984.
 προκαταγιγνώσκω, Σ 919.
 προκίεσθαι, de mortuo dicitur, Eκ. 537.
 Θ 474. προκίεσθαι, pro νεκρῶς, Eκ.
 537. προκίεσθαι περὶ σωτηρίας, de salute
 proposita est deliberatio, Eκ. 401.
 Πρόκνη, O 665.
 προκρούειν γυναῖκα, praecipitare, Eκ. 1017,
 1018.
 Προκρούτης, Eκ. 1021.
 προκυλιεσθαι τινι, O 501.
 προκύπτειν, B 412.
 προκυλίονται, Eκ. 1159.
 προκύπτον, Θ 927.
 προκύπτον, B 1119.
 προκύπτονται, N 566.
 προκύπτονται τινος, Σ 957.
 προκύπτονται, Eκ. 117.
 Προκύπτον, O 1504.
 προκύπτονται, O 1511.
 προκύπτονται, N 41.
 προκύπτονται, Θ 50.
 Πρόκνησις, nom. propr. Σ 74.
 Pronomen relativum casu substantivi,
 quo refertur, non verbi, quicum con-
 struitur: O 835. B 13. Π 1128. Eκ.
 665. O 271. Σ 467. 907. A 6.
 Προκόμιον, Eκ. 102.
 προκόμιον, I 1343.
 προκόμιον κακὸν ταῖς πλευραῖς, Σ 3.
 προκόμιον τινῶν, Θ 576.
 Προκόμιον, nom. propr. Σ 325.
 Προκόμιον, O 1126.
 προκόμιον, O 1021.
 προκόμιον, Θ 386.
 πρόσκαλος, πρόσκαλος, Π 670. B 1333. N
 436.
 πρόσκαλον, A 265. I 1326.
 πρόσκαλον ἀπέλλοισθαι, B 587.
 πρόσκαλον, adverbialiter pro πρόσκατον, A 628. Π
 1001. B 415. I 578.
 πρόσκαλον cum genitivo personæ officium no-
 tans: πρόσκαλον ἰσθί, viro convenit, Π
 355. οὐ πρόσκαλον ἰσθί, Θ 936. πρόσκαλον
 ἀνδρῶς, δεξιῶς πρόσκαλον ἰσθί, Θ 177. B
 540.
 πρόσκαλον τινος λίγων, e te alicujus dicere, Σ
 647.
 πρόσκαλον cum genitivo, in obsecrationibus:
 πρόσκαλον τῶν θεῶν, Π 458. Σ 1418. et
 passim. πρόσκαλον τῆς δεξιῶς, Θ 936. πρόσκαλον
 τῶν γονάτων, Eι. 1113. πρόσκαλον τῶν κριῶν,
 Eι. 378.
 πρόσκαλον cum accusativo, pra, A 860. Cum
 variis substantivis in accusativo, vice
 adverbii, B 844. 1457. Eκ. 467.

πρόσκαλον, A 1089. Eκ. 20. πρόσκαλον ἰω,
 Eκ. 312.
 πρόσκαλον, O 141.
 πρόσκαλον, Π 325.
 πρόσκαλον, I 401.
 πρόσκαλον, A 429. 452.
 πρόσκαλον, A 701.
 πρόσκαλον, I 891.
 πρόσκαλον, N 1256.
 πρόσκαλον, Θ 1019.
 πρόσκαλον μίλος, Eκ. 892.
 πρόσκαλον βροτῶ μὴ πρόσκαλον, sub-
 aud. ἰσθί, Eι. 180.
 πρόσκαλον, Π 16.
 πρόσκαλον, κίθριν, O 425. I 35.
 πρόσκαλον, I 389. Eι. 39.
 πρόσκαλον, Eι. 600.
 πρόσκαλον, Eι. 955.
 πρόσκαλον, Θ 81. 846. 963. Σ 56.
 πρόσκαλον χάρη, Σ 1420.
 πρόσκαλον, Eκ. 1161.
 πρόσκαλον, O 286.
 πρόσκαλον, B 750.
 πρόσκαλον, A 1238.
 πρόσκαλον, B 232.
 πρόσκαλον, accedere, Σ 1509. 1533.
 πρόσκαλον, Π 239. Σ 1508. Eκ. 644.
 πρόσκαλον, B 490. O 855. A 984.
 πρόσκαλον τὸν θεῶν, Π 958.
 πρόσκαλον ταῖς ἔργοις, Π
 553. Vide in γνώμη, et in νόυς. πρόσκαλον
 τινι, B 698.
 πρόσκαλον, accedere, Eκ. 29. 42. πρόσκαλον
 σοι, accedet ad te, A 848. πρόσκαλον, Π
 696. τὰ πρόσκαλον χρέματα, Eκ. 712.
 τὰ πρόσκαλον, reditus, Σ 664.
 πρόσκαλον. ἴν δ' οὐ πρόσκαλον μὴ, I 359.
 τοῦτ' οὐ δύναται μὴ πρόσκαλον, Σ 742.
 πρόσκαλον, A 865.
 πρόσκαλον, πρόσκαλον, A 683.
 πρόσκαλον, Π 1096.
 πρόσκαλον. πρόσκαλον εἰν, Σ 939.
 πρόσκαλον, in jus vocare, B 578. N
 1277. O 1426. Σ 1334. 1406. πρόσκαλον
 τινι, aliquid injuriarum
 postulare, Σ 1417.
 πρόσκαλον, N 1255.
 πρόσκαλον τινι, I 761. τῆ θύρῃ, Σ 142.
 πρόσκαλον, I 154.
 πρόσκαλον, A 926. Π 542. Σ 676.
 A 1090.
 πρόσκαλον, A 227. Eκ. 256. Eι. 902.
 πρόσκαλον, Σ 1041.
 πρόσκαλον, Σ 275.
 πρόσκαλον, I 640. πρόσκαλον τὴν γῆν, I 156.
 πρόσκαλον, Σ 202.
 πρόσκαλον τινι, Π 771. Σ 516.
 πρόσκαλον, Σ 608.
 πρόσκαλον, Θ 20. 24.

πρόσκαλον, O 563.
 πρόσκαλον, O 853.
 πρόσκαλον, N 307.
 πρόσκαλον, B 95.
 πρόσκαλον, B 1074.
 πρόσκαλον, Π 943.
 πρόσκαλον τινι, I 31.
 πρόσκαλον, subaud. ἰσθί, B 338.
 πρόσκαλον τὸν θεῶν, I 215. πρόσκαλον
 τινι, Eκ. 871.
 πρόσκαλον, Π 121.
 πρόσκαλον μίλον κύκλον, Eκ. 379.
 πρόσκαλον, A 766.
 πρόσκαλον, Π 920. Eκ. 176. I 1128. Eι.
 684. B 569.
 πρόσκαλον, Eκ. 458.
 πρόσκαλον, N 411.
 πρόσκαλον τινι πηλῶν, I 5.
 πρόσκαλον τινι δάδα, Π 1052. ἀκρὸν χί-
 ρα, A 456. 444. καινὰ σφῆρα, μηχανῆς,
 Θ 1130. 1132. πρόσκαλον τινι
 καινὰ μηχανῆς, N 480. πρόσκαλον
 πάντας ἰλίχους, A 484.
 πρόσκαλον, Eκ. 67.
 πρόσκαλον, Eκ. 248.
 πρόσκαλον, O 124. Σ 809. Eι. 1025.
 πρόσκαλον, ἀποδιδόναι, N 372.
 πρόσκαλον, B 913.
 πρόσκαλον λάμπου, I 550. ἴσθι πρόσκαλον,
 Π 1065.
 πρόσκαλον δραχμῆς, Π 1019.
 πρόσκαλον, N 1200.
 πρόσκαλον, N 1198.
 πρόσκαλον, I 1165.
 πρόσκαλον. αἱ πρόσκαλον ἀμαρτίαι, I 1355.
 πρόσκαλον, ὑπόλογον ποιεῖσθαι, B 638. 655.
 A 27. πρόσκαλον σου οὐδὲν, Π 883.
 πρόσκαλον, Eκ. 222. Sic melius disjunctim
 scribitur.
 πρόσκαλον, A 20.
 πρόσκαλον. ποιεῖν τι τῶν πρόσκαλον, Π 623.
 πρόσκαλον, Eκ. 784.
 πρόσκαλον, πρόσκαλον, A 648. Σ 3.
 πρόσκαλον, N 55. I 466. A 345. Σ 339.
 Eκ. 1111.
 πρόσκαλον παρὶχιν, O 581.
 πρόσκαλον περιφασὶ ἀράγματα, A
 756.
 πρόσκαλον, O 972.
 πρόσκαλον. πρόσκαλον με πρόσκαλον,
 Eκ. 884.
 πρόσκαλον ἄλλους τὸν θεῶν, O 4.
 πρόσκαλον, A 1146.
 πρόσκαλον, ὑπερπίπτον, Θ 75. O 462.
 πρόσκαλον, Eκ. 729.
 πρόσκαλον Νίλου, N 272.
 πρόσκαλον, ἦ, N 272.
 πρόσκαλον ἀνακρούσθαι, Σ 399.
 πρόσκαλον, I 167. 281. A 125. διπλῶν ἰν

πρωταίη, Ει. 1084. σιτησιον εις πρω-
ταίην λαμβάνει, Β 764.
πρωταία, τὰ, Ν 1134. 1180. 1197.
1199. 1255. Σ 659.
πρωταίησιν περι εἰρήνης, Α 60.
Πρότασις, Θ 654. 764. 854. 923. 956.
Β 1287. Εκ. 396. Ι 300. 665. 674.
Α 23. 40. 54. 167. 173.
πρῶ, Atticis semper est monosyllabum,
Α 612. 1065. Εκ. 290. Ο 129. 132.
Σ 104.
πρωκτός, Π 152. Ν 164. 193. 714. Β
237. Εκ. 364. Ι 78. Α 83. πρωκτός
κυνίς, Α 863. πρωκτός λουτροῦ περι-
γυγνόμενος, Σ 604.
πρωκτοστρεῖν, Ι 878.
πρῶμος. τὰ πρῶμα τῶν καρπίμων, Σ
264.
πρῶν, ὄνος, Β 665.
πρῶσι, Ει. 1001. 1164.
πρῶσι κωνιμβέλος, Β 1318.
πρωσπίου, Ι 543.
Πρωσπίς, nom. propr. virile, Θ 876.
883.
Πρωσπίς, Θ 874. 881. 891. 897.
πρώσις. τὴν πρώσπην, subaud. ἄραν, pri-
mo quoque tempore, Θ 662.
πρωσπῶν, pro πρωσπῶν, Θ 556.
πρωσπίου, sternutare, Β 647.
πρωσπῶς, Ο 720.
πρωσπῶς, Ν 1008.
πρωσπῶσις, Ο 1390. 1402.
πρωσπῶσις κερανός, Ο 576.
πρωσπῶν, Α 584. 977. 1103. Ο 1303. 1310.
ταῖς αὐτῶν πρωσπῶσι, proverb. Ο 808.
πρωσπῶσις, Ο 248. 1411.
πρωσπῶσις, Ο 106. 284.
πρωσπῶν, Β 1437. Ο 1334. 1361. πρωσπῶ-
σῶσι, Ο 804. ἴππος ἰπρωσπῶσιον, Β
1388.
πρωσπῶσιον Διὸς βίλος, fulmen, Ο 1714.
πρωσπῶσιον φύλας, aves, Ο 1757.
πρωσπῶσις, Ο 574. et passim. Α 970.
πρωσπῶσιον ἀκμῆ, Β 1352.
πρωσπῶσιον, Π 575. Ο 1466. Ι 522.
πρωσπῶσιον, Ι 1086.
πρωσπῶσις, Ο 94. 97.
πρωσπῶσις φθόγγος, Ο 1198.
πρωσπῶσιον ἐρεῖθαι γίνεσι, Ο 1707. πρωσπῶσι
γι-
νη, Θ 46.
πρωσπῶσιον, Θ 36. Β 315. Ο 777. εἰς ἴνα
χῶρον, Α 770.
πρωσπῶσιον, Α 585. 588. 1182.
πρωσπῶσιον, Γηροσ. 4. Ολκ. 18.
πρωσπῶσιον μακλάχνης, Π 544.
πρωσπῶσιον, Ν 267.
πρωσπῶσιον, Π 549.
πρωσπῶσιον, Ν 921.
πρωσπῶσιον, Α 425.
πρωσπῶσιον, Β 842.

πρωσπῶσιον, Α 413. 498. 558. 594.
πρωσπῶσιον, Β 1070. 1095. Α 82. Ν 1013.
1018. Ι 365. εἰς κύνος πρῶσπῶσιον, Εκ.
255.
πρωσπῶσιον, Ι 1368. Α 638.
πρωσπῶσιον, Σ 1384.
πρωσπῶσιον, Θ 562. Σ 141. Ι 1060. Εκ.
843.
Πρωσπῶσιον, Tragicus poeta ignobilis,
Β 87.
Πρωσπῶσιον βῶθ, Ο 857.
Πρωσπῶσιον χρησμός, Ι 1229. Πρωσπῶσιον δάφνη,
Π 213. τὸ Πρωσπῶσιον, Ι 220.
Πρωσπῶσιον Ἀπόλλων, Σ 869. Πρωσπῶσιον, Πύ-
σπῶσιον, subaud. Διός, Θ 332. 333. κύνος
Πρωσπῶσιον, Ο 869.
Πρωσπῶσιον, Α 1131.
Πρωσπῶσιον, Ο 189.
Πρωσπῶσιον, Β 659. Ι 1273.
πρωσπῶσιον, callidus, Ο 429. πρῶσπῶσιον, crispus, den-
sus, Ει. 365. πρῶσπῶσιον φθῶν, Α 445. Εκ. 571.
πρωσπῶσιον, crebrinus, Θ 648.
πρωσπῶσιον, densitas, Ν 384. 406. calliditas,
Ι 1132.
πρωσπῶσιον, Ν 702.
πρωσπῶσιον, calide, Θ 438.
πρωσπῶσιον, animal quoddam, Α 879.
Πρωσπῶσιον, nomen loci, Α 1131.
πρωσπῶσιον, Ι 1172.
πρωσπῶσιον, portus, Α 423. 428. Ι 1246.
Πρωσπῶσιον, nomen loci, Α 104. 1163. Ν 186.
Ι 55. 76. 355. 702. 742. 846. 1058.
1167. 1201. Ει. 219. 665.
πρωσπῶσιον, sciscitor, Π 25. 36. πρῶσπῶ-
σιον, de aliqua re percontari, Θ
619. πρῶσπῶσιον, τίνος εἰ, Ο 1120. Α
204.
πρωσπῶσιον, audire, percipere, Π 40. 55.
72. 113. 120. ἰπρωσπῶσιον, Θ 596. Ο
470. Εκ. 615.
πρωσπῶσιον, Ει. 898. πρῶσπῶσιον, Β 548.
πρωσπῶσιον, Σ 710. Ει. 1150. Οἰσμ. Π 2. Ωρ.
1.
πρωσπῶσιον, Θ 94. Ι 277.
πρωσπῶσιον, Α 269.
πρωσπῶσιον ἀπόστρεψιν, Εκ. 792. Ἀθήμιον, Α 299.
τὸ πρῶσπῶσιον ἐγγήγοσι, Α 306. διὰ τοῦ πρῶσπῶ-
σιον, Α 133.
πρωσπῶσιον, Ι 793.
πρωσπῶσιον σιδερούς, Ι 1040. ὁ Τιμοδίου πρῶ-
σπῶσιον, Π 180.
πρωσπῶσιον, Ει. 749. πρῶσπῶσιον ἴμακα σι-
μῶν, Β 1004.
πρωσπῶσιον, Σ 1038.
πρωσπῶσιον, Σ 813.
πρωσπῶσιον, Σ 710.
Πρωσπῶσιον, nom. propr. Σ 98.
πρωσπῶσιον, Α 933.
πρωσπῶσιον, italicum, Π 986. Εκ. 547. Ο 506.

566. 621. Ει. 1145. πρῶσπῶσιον, Β 1405.
πρωσπῶσιον, Θ 727. Σ 1079. Ο 1580. Ν
1497.
Πρωσπῶσιον, nom. propr. Ι 901.
Πρωσπῶσιον, nomen servile, Β 730.
πρωσπῶσιον Κρησίου, Β 153. πρῶσπῶσιον βλί-
σιον, Ο 1169.
πρωσπῶσιον, Ι 407.
πρωσπῶσιον, Εκ. 329. Ι 900.
πρωσπῶσιον ἀστῆρ, Θ 1050. πρῶσπῶσιον ἀστῆρ,
Ο 1248. πρῶσπῶσιον ἔγχος Διός, fulmen,
Ο 1749.
πρωσπῶσιον ἀστῆρ, Ο 1746.
πρωσπῶσιον ἀστῆρ, Ο 798.
πρωσπῶσιον, Α 120. πρῶσπῶσιον Ἐπιγράτους, Εκ.
71. Πρωσπῶσιον, Εκ. 102. ἰπρωσπῶσιον,
Εκ. 24. πρῶσπῶσιον καθίνασι, Εκ. 100.
πρωσπῶσιον πρῶσπῶσιον τινί, Εκ. 127. πρῶ-
σπῶσιον, Εκ. 273.
πρωσπῶσιον, Π 167. πρῶσπῶσιον, pro prodi,
Ει. 633.
πρωσπῶσιον, pro πρῶσπῶσιον, venditor, Ι 131. 133.
140.
πρωσπῶσιον, Σ 189. Ει. 75.
πρωσπῶσιον, Ει. 126. πρῶσπῶσιον, Α 1308.
πρωσπῶσιον, οὐδαμῶς, Π 66.
πρωσπῶσιον, quare? qui fit, quod? quomodo? Π
575. Β 786. Α 24. 496. Εκ. 524.
615. Ν 398. Σ 21.
πρωσπῶσιον ἐν cum optativo construir, Α 912.
Ι 1524. saepe redditur per utinam, Θ
24.
πρωσπῶσιον ἂν δοκίσι cum verbo infinitivo, Ο
355.
πρωσπῶσιον, τῶσιν δοκίσι, Π 742. Εκ. 399.
Ν 881.
πρωσπῶσιον φησι, quid ais? Π 268.

Ρ initio vocis praecedentem vocalem bre-
vem producit: Π 1065. Σ 1487. Ι
546.
ρῶσπῶσιον, Α 587.
ρῶσπῶσιον, Ο 527.
ρῶσπῶσιον, Ει. 734.
ρῶσπῶσιον, Θ 68.
ρῶσπῶσιον, Εκ. 761. Σ 1074. ρῶσπῶσιον, Π 507.
ρῶσπῶσιον, Ι 796.
ρῶσπῶσιον εἰς τὰ βλίφαρα, Β 1441.
ρῶσπῶσιον, Β 1063. 1066. Σ 128. Α 412.
415. Ει. 740.
ρῶσπῶσιον ἰπρωσπῶσιον, Β 842.
ρῶσπῶσιον, Β 405. Π 540. 1065. Α 433.
ρῶσπῶσιον, Α 432.
ρῶσπῶσιον, Ο 99.
ρῶσπῶσιον βίβλησιν, Α 171. ρῶσπῶσιον, Β 1312.

ρῶσπῶσιον, Π 513. ρῶσπῶσιον, Ν 538. ἰ-
ρῶσπῶσιον, Εκ. 24.
ρῶσπῶσιον, Ν 981. ρῶσπῶσιον ἰσχυρῶσι, Π 544.
ρῶσπῶσιον, Ν 1083.
ρῶσπῶσιον, ἦ, Α 314.
ρῶσπῶσιον, Εκ. 678.
ρῶσπῶσιον, steric, Ν 5. 11. Ι 104. ρῶσπῶσιον,
Ι 115.
ρῶσπῶσιον πολλῶν ἰσχυρῶσι, Ι 526.
ρῶσπῶσιον, Β 1393. ὁ χρῆσμός εἰς τοῦτο ρῶσπῶ-
σιον, Π 51.
Repetendae voces a librariis saepe omis-
sae, Α 524. 831. Θ 196. 630. 689.
763. 771. 1191. 1226. Β 1001. Εκ.
998. Σ 1364. Ι 32. 341. Α 425. Εκ.
166.
ρῶσπῶσιον φωνῆ, Ν 357. 960. γῆς δάφνη
ἀστῆρ, Π 515. ρῶσπῶσιον, Ν 378.
βροντῆ ἰπρωσπῶσιον, Ν 583.
ρῶσπῶσιον, Ν 942. Α 444. ρῶσπῶσιον μαγα-
ρικῶσι, Ι 216.
ρῶσπῶσιον, Β 151. Ν 1371. ρῶσπῶσιον μακρῶσι, Α
416. καλλίστη, Σ 580.
ρῶσπῶσιον, Θ 292. 332. 530. Π 30. 567. Ι
60. 325. 358. 880. Α 38. 680.
ρῶσπῶσιον, Ν 442. Α 1146. participium ρῶ-
σπῶσιον, Ν 416. Ο 712. Α 837.
ρῶσπῶσιον infinitivum Dor. Atticis usitatum, Ο
935. Σ 446.
ρῶσπῶσιον, Π 283.
ρῶσπῶσιον, Ο 654.
ρῶσπῶσιον, ὄν, Ει. 1274.
ρῶσπῶσιον, Β 360. Εκ. 482.
ρῶσπῶσιον, flabellum, quo ignis suscitatur, Α
888. οὐρία ρῶσπῶσιον, Α 669.
ρῶσπῶσιον. πολλοῖσι ἀγροσπῶσιον ἰπρωσπῶσι-
ον, Α 27.
ρῶσπῶσιον, Εκ. 507.
ρῶσι, ἴνδου, Π 314. 703. Ν 344. Β 620.
Εκ. 630. Ει. 21.
ρῶσπῶσιον, Ν 353. Ει. 1186.
ρῶσπῶσιον, ρῶσπῶσιον. κῆν ἰσπῶσιον πλῆσι, Ει. 699.
ρῶσπῶσιον, malum Punicum, Σ 1268.
ρῶσπῶσιον Νείλου, Θ 855. Σκαμάνδρῶσιον, Θ
864.
ρῶσπῶσιον μέσον, Α 944.
ρῶσπῶσιον. ρῶσπῶσιον μ' ἰσχυρῶσι, Ν 910. πῶσπῶσιον
πολλοῖσι τῶσι ρῶσπῶσιον, Ν 1330. ρῶσπῶσιον ἰσπῶ-
σιον, Ι 966.
ρῶσπῶσιον, Α 807. Βαβυλ. 14.
ρῶσπῶσιον ἀρισθῶσιον τινί, Ι 546.
ρῶσπῶσιον, Ν 407.
ρῶσπῶσιον, Ο 1182.
ρῶσπῶσιον, Α 553.
ρῶσπῶσιον, Β 47. 495. Ο 497.
ρῶσπῶσιον. ἂν σῶσιον ἰσχυρῶσι ρῶσπῶσιον, Σ 1255.
ρῶσπῶσιον, Σ 812. 906. 982. Ι 51. 905. Α
278. futur. ρῶσπῶσιον, Σ 814.
ρῶσπῶσιον, Α 170.
ρῶσπῶσιον, Α 744.

ῥύγχυς, Θ 348. 364. 479. 672. 1138. 1155.
 ῥυθμός, N 638. 648. Ek. 1168. ῥυθμός, χειρίας, Θ 955.
 ῥυμή, N 407. Ο 1182. κεραμική, Ek. 4. πτερόγων, Ei. 86.
 ῥύμμα, τὰ, A 377.
 ῥυπῆ, Ο 1282. ῥυπῶν, A 279. Π 266.
 ῥύπος, cera sigillaris, A 1199.
 ῥοπαπαται, nauticum celeusma, B 1073. Σ 909.
 ῥόπτομα, A 17.
 ῥύσασθαι τινὰς πολέμου, A 342.
 ῥύσις, Π 266.
 ῥύσις, Π 1051.
 ῥύτωρ χειρίων τόξων, Apollo, Θ 108.
 ῥῶ, littera, Θ 781.

Σ.

ΣΑΒΑΖΙΟΣ, A 388. Ο 873. Σ 9, 10.
 σάγμα, Σ 1142. A 574.
 σάθῃ, ἡ, A 1119.
 σαίνου κίρκῃ, I 1031.
 Σάϊου, gens Thracica, Ei. 1298.
 σαίριον. Dicitur de canibus iratis et ringentibus: inde εισρηγῶς, Ei. 620. Σ 901.
 σάκαδρος, ruendum muliedre, A 824.
 Σάκας, nom. propr. Ο 31.
 σάκκος, saccus, A 745. item σάκος, A 822. A 1211.
 σάκος, barba praegrans, Ek. 502.
 σάκτας, Π 681.
 Σαλέσκακχα, quae et Σαλασκακχῶ, famosa meretrix, I 765. Θ 805.
 Σαλαμίνας, Ek. 38. Σαλαμίνα, sub. ναῦς, Ο 147. 1204.
 Σαλαμίς, A 59. 411. I 785.
 σάλος πόντιος, Θ 872.
 σάλπιγγς, B 1042. N 165. A 1001. Ei. 1240.
 σὰ μὲν, Megarice, pro τί μὲν, A 737. 784.
 Σαμοθράκη, Ei. 277.
 Σάμος, Σ 283.
 σαμφορος, N 122. 1298. I 603.
 σαρδάλισκος, B 405.
 σανίδιον, Ei. 202.
 σανίς, Θ 940. σανίδις, Σ 349. 848.
 σαπρὸς φορμῆς, Π 542. σαπρὸι πινακίσκοι, Π 813. σαπρὰ τριβῆ, Π 1087. de homine infirmo et debili, Σ 138. γίγναι καὶ σαπρὸς, Ei. 698. σαπρὸν, obsolctum, Π 323. σαπρὸν σχοιόν, Σ 1343. σαπρὰ βύσσα, Σ 38. σαπρὰ γραῦς, Θ 1025. Ek. 884. 926. 1038. σαπρὰ εἰρήνη, rax antiqua, Ei. 554.
 Σαρδανάπαλος, Ο 1021.

Σάρδις, Σ 1139.
 Σαρδανικὸν βάμμα, A 112. Ei. 1174.
 Σαρδῶ, Σ 700.
 σαρκάζειν, Ei. 482.
 σαρκασπιτυνοκάμπτης, B 966.
 Σαρσηδῶν, N 622.
 Σάστρου, Θ 157.
 σαυλοσπρωκτιζῶν, Σ 1173.
 σαφά. εἰ σάφ' ἰδέσθεις, Θ 596. σάφ' ἴδῃ' ὄντι, Π 889.
 σαφίστατα, Π 46.
 σαφῶς, B 1434. Π 40.
 σάσις, N 302.
 σάειν, N 600. τὰ θάει, Π 497. σάεισθαι, Θ 123.
 Σαῖνος, B 427.
 σαῖζιζι, Θ 106. 674.
 σάις, σάιν, A 730.
 σάιν, Π 213. σάιν καὶ παραύττιν, I 840.
 σάιν χθόνα, Ο 1751. ἡ θῆς σάιν, A 1142. ἡ Πουιδῶν σάισας, A 511. σάιν τὴν καρδίαν, A 12. νεαρε, exagitate, Ei. 639. τὸν ἰγκύφαλον σάισσθαι, N 1276.
 σιμαφόρος, N 1300.
 σισμός, Ek. 791.
 σιστός, A 346.
 σιλαγγίσθαι, A 924. N 286. 604. ubi σιλαγγί est 2. persona formae passivae.
 Σιλάρσιος, nom. propr. Σ 459.
 σίλας, Ο 1711.
 σίλις, Lacon. pro Σίλι, A 1080.
 σιληναίη, N 614.
 σιλήνη, N 171. 584. 608. ἄγνωστα τὰς σιλήνας, N 17. σιλήνη καθαίρειν, N 750.
 σίλλοι, Σ 480.
 Σίλλος, nom. propr. Σ 325. 1245. 1267.
 Σιμίλη, Ο 559.
 σιμνοπρωσπιῦν, N 363.
 σιμνός, B 174. Π 275. N 48. σιμνοὶ λόγγοι, B 1496. Σ 1174. σιμναὶ θῆαι, I 1312. Θ 224. σιμναὶ γυναικες, Ek. 617. σιμναὶ ἱμάτια, B 1061. Π 940.
 σιμνίσθαι, B 1020. Ο 727.
 Σιρίφιος, A 542.
 σίρφος, Ο 82. 569. Σ 352.
 σίτω, Lacon. pro Σίτω, A 1081.
 σηκίς, Σ 768.
 σημα, sepulcrum, Θ 786. 788. Ek. 1108.
 σημαίνω, obsignare, A 1199.
 σημίον δακτυλίου, I 952, 953. Σ 585.
 ἰν σάις ναυσι, B 933.
 σησῖα, Ek. 126. 554. A 351. 1041.
 σηροκάνος, Lacon. A 1262.
 σήσκαμα, Ο 159. Σ 676.
 σησαμούς, Θ 570. A 1092. Ei. 869.
 Σθινίδια, B 1043. 1049.
 Σθινίλος, Σ 1313.

σθίνω. καθ' ὄσον ἂν σθίνω, Π 912.
 σθίω, Lacon. pro θῆαι, A 1263. 1320.
 Σθούλλα, Ei. 1095. 1116.
 σθουλλῆν, I 61.
 Σθόρσιος, A 118.
 σίγα, adverbium, A 238.
 σιγῆν, A 516. B 915. futur. σιγήσεται, A 515. Π 18. Ei. 102. imperat. σίγα, Θ 99.
 σίγην, Lacon. pro θῆγην, A 1004.
 σιγῆ, adverbialiter, Ei. 1053.
 σιγῆν, infinitivus Doricus, A 773. in nota.
 σιδάρος, N 249.
 σιδηροειθῆς, B 1402.
 σιδηροῦς ἀνήρ, A 491.
 σίδην, N 881.
 Σιδῶνιον ἄστυ, B 1225.
 σίζην, I 930. A 1158.
 Σικελία, Ei. 250.
 Σικελικός, Σ 838. 897.
 σίκουον, A 520. Ei. 1001.
 Σικυών, Ο 968.
 σίλφιον, Π 925. Ο 534. 1579. 1582. I 893.
 Σιμαίδια, meretrix, A 524.
 σίμλος χερμαῖον, Σ 241.
 σιμός, Ek. 705. σιμότιρος, Ek. 617. σιμόν χερσίον, locus acclivis, A 238.
 Σιμωνίτης γῆ, Θ 110.
 Σίμων, nom. propr. N 351. 399. I 242. Ek. 867. ubi nomen est servi.
 Σιμωνίδης, N 1356. 1362. Ο 919. Σ 1410. Ei. 697.
 σιμωνίσθαι, N 1070.
 σιός, Lacon. pro θῆς, A 81. 174. 983. 1095. 1171. 1174. 1180. 1299. 1306. Ei. 214.
 σιπῆν, Π 806. I 1296.
 σίραον, Σ 878.
 σισύμβρια, Ο 160.
 σισύμβρια, media brevis, A 933. B 1459. Ek. 840. Σ 1188.
 Σίσυφος, A 391.
 Σιστάκτος, A 134. 141.
 σιτίσθαι, Π 543. N 491. ἀπομαζαλίος, κονὸς βορῶν σιτίσθαι, I 414. 416.
 σίτησις ἰν πρυτανίῳ, B 764. σίτησι αἰτιῦν, I 574.
 σιτία, A 548. Ek. 234. τὰν πρυτανίῳ σιτία, I 709. σιτία ἡμερῶν τριῶν, A 197. Ei. 312.
 σιτίζω, I 716.
 σιφονίζω τὸν ὄνον, Θ 557.
 σιωπῆ, A 530. 715. futur. σιωπήσεται, A 309. οὐκ ἂν σιωπήσεται, A 378.
 σιωπῆ, B 916.
 σκαιοῖς, Π 1023. N 629. 655. Σ 1266. ubi opponitur τῇ ἐξέσει. σκαιοῖς καὶ

ἀπαίδευτος, Σ 1183. σκαιοῖς θιακῆς, Σ 1013. σκαιοτάτος, Π 46. σκαιοτάτων ἴσος, Ο 174.
 σκαιοῖς, Π 60. σκαιοῖς λίγων τι, Ek. 644.
 σκαλαδύρα, Ek. 611.
 σκαλαδουμάτια, N 630.
 σκαλιῦν ἀνδρακας, Ei. 440.
 σκάλοψ, σκάλοτος, A 879.
 Σκαμάδρι μοῖ, Θ 864.
 Σκαμάδρος, B 928.
 Σκαμβωνίδης, Σ 81.
 σκανδάληθρα ἰσῶν, A 687.
 σκάνθῆς, A 478. 480.
 σκάπτειν, Π 525. σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, Ο 1432.
 σκαρφισμοὶ λέγων, B 1497.
 σκατοφάγος, Π 706.
 σκάφῃ, ἡ, Ek. 742. A 139. I 1315.
 σκάφιος, τὸ, caput, Ο 806. fragm. 16. Genus tonsurae, Θ 838. Γάφῃ, 15. matulla, Θ 633.
 σκάφος, B 1382. A 541. σκάφος πτόλιος, Σ 29.
 Σκεβλίος, nomen servi, B 608.
 σκίλος, I 272. A 220. Ei. 325. B 294.
 ἀνάγειν ἐπὶ σκίλος, Ο 383. σκίλος ἀνατίειν, A 799. βίπτειν, Ei. 332. αἰρεῖν τὰ σκίλη, Ek. 265. Ei. 889. σκίλη Μικρακία, A 1170. κροτῶν σκίλων, A 1259. ἡ κατὰ τοῦ σκίλοι, Ei. 241.
 χλωλῆς τὸ σκίλη, Θ 24. τὸ σκίλη χροεῖνται, Ei. 325.
 Σκίλλιος, nom. propr. Ο 126.
 σκίπτεισθαι, Π 576. Ek. 749. Ei. 29.
 σκιρτέλλειν, I 821.
 σκυιάζειν, A 739. τινὰ, ὄσσει γυναικα, Θ 591. τινὰς φρουκτοῦς, Σ 1331. σκυιάζειν ἐκ τινος περιτόμματα, I 372. ὑνεύχως ἰσκειασμίνος, A 121. ἰσκειασμίνον ἄλφια, I 1104.
 σκυιάριον, B 170. Π 809. 839. 1139. Ek. 753. Ei. 201.
 σκυῖν, ἡ, B 108. I 1324. Ei. 763.
 σκυῖν, τὰ, supellex, Ek. 728. B 12.
 σκυνοφρεῖν, B 15.
 σκυνοταῖος, I 232.
 σκυνοφόρος, B 497.
 σκυνίσθαι, A 69.
 σκυνῆ, Ei. 731. Θ 658. σκυνῆ καταλαμβάνειν, Ei. 880.
 σκῆπτεισθαι, causati, Π 904. Ek. 1027.
 σκῆπτρον, Ο 480. 510. ἐποδῶναι τινι, Ο 1600. 1626. σκῆπτρον τρέχειν, Ο 635.
 σκῆψις. ἀγῶν οὗτος σκῆψιν οὐκ ἐδίδεσται, A 392.
 σκιάδιον, I 1348. ubi vide not.
 σκιά θένω, Σ 191.
 Σκιάποδης, Ο 1553.
 σκυρῶς, Ο 349. Σ 757.
 σκυμαλίζω, A 444. Ei. 549.

σκίμπος, N 254. 709.
 σκισιδια φύλα, O 686.
 σκίτων, Σ 727.
 Σκίρα, τὰ, nomen festi, Θ 834. Εκ. 18. 59.
 σκίρων, Σ 925.
 σκιστῶν, Π 761. N 1078. Σ 1505.
 Σκίταλοι, I 634.
 Σκίωνη, urbs Thraciae, Σ 210.
 σκληρός, δαίμων, N 1264. σκληρός τῶν τρέπου, Ει. 350. σκληρὰ τισθεῖα, A 1199. τί τῶν ἔχουσ τὴν σκληρόν; quid habes hic duri? A 748.
 σκληρῶς καθήμενος, I 733.
 σκολιόν, A 532. σκολιὰ δίχυσθαι, Σ 1222.
 σκολιὸν λίγιν, Σ 1240. σκολιὰ Μελίτου, B 1302.
 σκόρβος, I 1008.
 σκοπίτι, B 1135. σκοπιῦσθαι, Εκ. 207.
 σκόπιλος, N 273.
 σκοπία τηλιφάνης, N 281.
 σκοπιωσιδῆσαι, Σ 361.
 σκορδιῶσθαι, B 922. Σ 642. A 30.
 σκορδιάλμη, I 199. 1095. Εκ. 292.
 σκορδιῶν, Π 818.
 σκορδιῶν, I 946. ἰσκαρδιῶν, I 494. A 166.
 σκρόδη, Π 718. B 555. 987. I 600. A 164. 761. 813. 831. Ει. 258. σκρόδη διαμπαῦσθαι, Θ 494. φαργίον, A 689.
 σκρόδης ἀλιφίον, Ει. 502.
 σκότιος, O 1389.
 σκοτοδινίῳ, A 1221.
 σκοτοδινίῳ, A 1219.
 Σκυθαια, ancilla, A 184.
 Σκυθία Νομάδης, O 941. Σκυθῶν ἰσημίᾱ, A 704.
 Σκυθῆς, ἱεῖστον, A 451. 455. Θ 1017. 1026. 1182.
 σκυθρατῆζιν, A 7. Π 756.
 σκυθρατῆς, A 707.
 σκυλιῶν, A 461.
 σκυλοδύψιν, Π 514.
 σκυλοδύψης, Εκ. 420. O 490.
 σκύμνος, I 1039. σκύμνος λίστος, B 1431.
 σκυτάλη Λακωνική, A 991.
 σκυτάλιον. σκυτάλη φαργίον, O 1283.
 σκυτάλην τὰ, Εκ. 76. 78.
 σκυτιδῶν, O 491.
 σκύτινος, N 880. σκύτινον ῥάψασθαι, N 538. σκυτινή ἰσκαυρία, A 110.
 σκύτινος, ιε: σκύθη πωλίον, I 868. σκύθη βλίπτιν, Σ 643. νεῦς ἰν τοῖς σκύτινοι, Ει. 669.
 σκυτοτομῆν, Π 162. 514.
 σκυτοτομικὸν πλῆθος, Εκ. 432.
 σκυτοτόμος, A 414. 416. Εκ. 385. I 740.
 σκύληξ, Σ 1111.
 σκύλος, ὁ, genus spinæ, A 610.

σκῆμμα, Π 316. Ει. 750.
 σκαρμάτιος, Σ 1289.
 σκαρπῶν, Π 537. 886. 973. N 922. I 525. B 58.
 σκαρπῶν, Σ 788.
 σκαρπῶν κωμικῆ, Εκ. 371.
 σκάω ἄν ἰόν, B 146. σκάω μιμαγμίον, Π 305.
 σκαρδαλῆς, O 553.
 σκαρπῶν, N 297.
 Σκαρπῶν, nom. propr. I 969.
 Σκαρπῶν, nom. propr. Εκ. 46. Σ 401.
 Σκαρπῶν, nom. propr. Εκ. 293.
 σκαρπῶν, N 1007. O 215.
 σκαρπῶν, B 819.
 σκαρπῶν, Θ 779.
 σκαρπῶν, N 1486. 1500. O 602. Ει. 546.
 Σκαρπῶν, nom. propr. Εκ. 846.
 σκαρπῶν κατάλιπτος, I 1532.
 σκαρπῶν ἀμφοῖν τῶν γνάθων, Ει. 1308.
 σκαρπῶν, Π 872. N 406. σκαρπῶν μίλος, A 673.
 σκαρπῶν, Ει. 83.
 σκαρπῶν, Σ 211. σκαρπῶν ἰν κούφῳ, Σ 1523.
 σκαρπῶν, haud secus ac μοι, aliquando redundat, ut τί μοι μαθήσομαι; N 111. Vide etiam N 206. Εκ. 136. O 1392. B 1119. Aliquando ponitur pro παρὰ σου, a te: ut τί σου πρῶμαί σοι τούτῳ, A 812. ἀνήσομαι σοι, epam a te, A 815.
 Σκῆλον, N 1187. O 1160.
 σκαρπῶν, N 846.
 σκαρπῶν, ἡ A 600. A 691. Π 277. Σ 1565.
 σκαρπῶν, σου, interjectio, Σ 209.
 Σκαρπῶν, Neptuni epith. I 560.
 Σκαρπῶν, O 868.
 Σκαρπῶν, N 401.
 σκαρπῶν, Σ 438.
 σκαρπῶν, I 721. ἀλλότρη, I 299.
 σκαρπῶν, B 17. 872. 1104. Π 160. N 205.
 σκαρπῶν, N 331. 1111. 1309.
 Σκαρπῶν, B 76. 79. 787. 1516. O 100. Ει. 695. Σκαρπῶν μίλη, Ει. 531.
 σκαρπῶν, ἄνδρες σοφῶν, B 1411.
 σκαρπῶν, I 196. A 401. B 1434.
 σκαρπῶν, N 53. 55.
 σκαρπῶν, Ει. 498. Θ 928. Σ 175.
 σκαρπῶν, N 1285. Σ 232.
 σκαρπῶν, A 688.
 σκαρπῶν, A 431.
 Σκαρπῶν, urbs, A 984. 999. 1305. Θ 860. 919. O 814.
 σκαρπῶν, Ει. 1247.
 σκαρπῶν, Ει. 48.
 σκαρπῶν, tentigo, A 845. 1089.
 σκαρπῶν, O 710. ἰσκαρπῶν, Ει. 1140.
 σκαρπῶν κινετότατος δικούσιος, Σ 1044.

ὅς ἰ πλῆθος ἰσκαρπῶν λόγος, B 1206.
 σπῆλδος, stercus, Εκ. 395.
 σπῆλδον, N 426. 578. 623. I 106. 221.
 ἰσκαρπῶν, A 293. 727. ἰσκαρπῶν Λάκων, A 304.
 σπῆλδος, O 232. 579.
 Σπῆλδος, B 1383.
 σπῆλδον, Π 255. Ει. 672.
 Σπῆλδος, nom. propr. O 762.
 σπῆλδον, N 90. I.
 σπῆλδος, avis, O 1079. Ει. 1149.
 σπῆλδος, N 1036. O 519. Ει. 1111.
 σπῆλδος θηρῶν κίση, B 844. τὰ σπῆλδος ἀνακακί, B 1006. σπῆλδος διασπαρῶν, B 473. πάσασθαι, Ει. 1092. κατασπαρῶν, O 1524. σπῆλδος χιτῶν ἰσκαρπῶν, O 975. ἀπῆλδος, Σ 654. σπῆλδος παρῶν ἰσκαρπῶν, I 410.
 σπῆλδος, O 984.
 σπῆλδος. τὸν σπῆλδος ἰσκαρπῶν, Θ 3.
 σπῆλδος, B 482. 487.
 σπῆλδος, O 247.
 σπῆλδος, Σ 600.
 σπῆλδος ἰσκαρπῶν, A 173.
 σπῆλδος, A 366. B 662. Εκ. 942. 1016. N 1376. O 1016. Ει. 1306. σπῆλδος, Εκ. 113. 908.
 σπῆλδος, Σ 329.
 σπῆλδος, O 933. 935. 944.
 σπῆλδος, I 689. 796. Ει. 433. 1104. 1110.
 Ἀγαθῶν Δαίμων, I 106. ἰσκαρπῶν σπῆλδος, Ει. 1102. σπῆλδος τρικονταῦσιος, I 1388. A 194. 252. σπῆλδος ποιῶσθαι πρὸς τινα, O 1599. A 52. 131. 268.
 σπῆλδος, A 216.
 Σπῆλδος, nom. propr. O 300.
 σπῆλδος, serio ugere, vel loqui, Π 557. B 813. festinare, Θ 572.
 σπῆλδος, A 595.
 σπῆλδος ποιῶν τι, B 522. κατὰ σπῆλδος, I 1370. σπῆλδος ἰσκαρπῶν, properare, A 288.
 σπῆλδος, A 453. 469.
 σπῆλδος, Ει. 1105.
 σπῆλδος. σπῆλδος ἡ σπῆλδος λαλίστρια, B 91.
 σπῆλδος πλῆθῶς ἡ χίλια, O 6. ἰσκαρπῶν σπῆλδος ἄριστος, N 430.
 σπῆλδος, A 376. Εκ. 127. A 1041.
 σπῆλδος. τάλαντος μουσική σπῆλδος, B 797.
 σπῆλδος, statera, B 1365. 1407. postis, ἀπῆλδος λατῶν σπῆλδος, A 449.
 σπῆλδος μῆρον, Π 529.
 σπῆλδος, A 1033.
 σπῆλδος οἴνου, A 196.
 Σπῆλδος, nom. propr. per jocum fictum, B 22.

σπῆλδος, Π 545.
 σπῆλδος, A 768. O 1014. I 590.
 σπῆλδος, B 359. sedes, statio, Π 934. I 527. σπῆλδος μιλῶν, B 1281.
 σπῆλδος, Π 816. N 1011.
 σπῆλδος, B 1240. I 393.
 σπῆλδος τὰς πλῆθους, Σ 1295.
 σπῆλδος, τὸ, A 336.
 σπῆλδος, Ει. 948. τίματα, Π 39. 686. O 893. Σ 476.
 σπῆλδος, N 45. I 806.
 σπῆλδος σπῆλδος, A 548.
 σπῆλδος, Σ 180. A 30.
 σπῆλδος, A 448.
 σπῆλδος, N 320.
 σπῆλδος, B 229.
 σπῆλδος, sterilis mulier, Θ 641.
 σπῆλδος, A 219. ψυχὴ σπῆλδος, N 420.
 σπῆλδος, Εκ. 1034. I 968.
 σπῆλδος, Θ 448.
 σπῆλδος ἰσκαρπῶν, Dor. I 1225.
 σπῆλδος, Π 1089. Εκ. 122. 691. N 256. Σ 710. I 1227. A 551. 1091. σπῆλδος ἀδῆμων, A 992. κατῆν, Π 586. 592. μύσων, B 330. ζυθματικῆς, Θ 438. ἀδῆ, I 534. σπῆλδος κατῆμων, I 502. σπῆλδος ἰσκαρπῶν, Π 21. 1041. πλῆθους, Θ 400. 458. Εκ. 844. σπῆλδος, Εκ. 131. Θ 380. ἀφῆλδος, Π 22. ἀφῆλδος, N 625. σπῆλδος ἀπῆλδος, coronus neceter, A 1006.
 σπῆλδος, Εκ. 538. σπῆλδος χροσθῶ σπῆλδος, O 1274. σπῆλδος ἰσκαρπῶν, I 647. σπῆλδος χροσθῶ ἰσκαρπῶν, N 959.
 σπῆλδος, A 602. A 1145. κατῆμων, N 1006. ἰσκαρπῶν, Π 757. 820. ἰσκαρπῶν, I 966. δῆλδος, Ει. 1044.
 σπῆλδος, Π 444.
 σπῆλδος, A 513. O 1030. 1054. A 727.
 σπῆλδος, A 519.
 Σπῆλδος, nomen festi, Θ 834.
 σπῆλδος, Θ 639.
 σπῆλδος, Π 663. σπῆλδος ἰσκαρπῶν, Π 541.
 σπῆλδος, Ει. 348.
 σπῆλδος, A 531.
 σπῆλδος, B 1511. σπῆλδος βακχεῖας, Σ 1296. ἰσκαρπῶν, O 760.
 σπῆλδος, O 697.
 Σπῆλδος, nom. propr. Ει. 1031.
 Σπῆλδος, nom. propr. O 139.
 σπῆλδος, Σ 213.
 σπῆλδος γίγναι, A 180.
 σπῆλδος, I 852. Ει. 564.
 σπῆλδος, I 163.
 σπῆλδος, B 1239.
 σπῆλδος, Θ 556.
 σπῆλδος, porticus, A 548. cella penuria, Εκ. 14.
 σπῆλδος, B 1178.
 σπῆλδος δικῶν, Εκ. 652.

στοίχος· ἐπὶ τοῦ ὄρου, *ordine, vel longa serie*, Εκ. 756.
 στυλή γυναικός, © 92. γυναικία, © 851.
 ἰσπική, Εκ. 846.
 στυλός, Ο 46.
 στυμα συγκλίειν, © 40. ἴξινός στυματος, I 670. ἴχιν τι διὰ στυμα, Α 855. στυμα τῆς ἰσβολῆς, Εκ. 1107.
 στυματωγός, Β 826.
 στυμού, Ν 1108. 1110.
 στυμφάζειν, Σ 721.
 στυμφάζειν, Ν 1367.
 στυρνύαι λίχες, Ει. 844.
 στυργυρίσθαι, Ν 131. Α 126.
 στυργυρία, Σ 810.
 στυργυροῖς, © 616.
 στυρνύσθαι, Ν 692. Α 1052. ἰσρατιμύεις, Β 1113.
 στυραστῆν, Β 1196. Ν 506. I 288. 1313.
 στυραστηρία, Π 192.
 στυραστηρικός, Ο 362.
 στυραστηρῆς, ἴδου, Εκ. 855.
 στυραστηρῆς, ἴδου, Ν 582. I 166. Α 569. ἡ κραστηρῆς, Εκ. 491. 500.
 στυρατῆς, pro στυρατῆς, Α 592. © 828. 1169.
 στυρατῆς, *exercitus*, Α 149.
 στυρατῆς, Σ 618.
 στυρατοική, nom. propr. © 807.
 στυρατοικός, nom. propr. Α 365.
 στυρατῆς, nom. propr. Ο 942. I 1374. Α 122.
 στυρατωνίδης, Α 596.
 στυρεβός, © 516. στυρεβλά παλαίσμακα, Β 878.
 στυρεβλόν, Β 620. Ν 620. I 775. στυρεβλῶσαι ἐπὶ τροχῶν, Π 875. Α 846.
 στυρεπταίγλη ὀμῆ νεφελῶν, Ν 335.
 στυρεφίβι ἰαντῶν ἐς ποτηρὰ πρᾶγματα, Ν 1455.
 στυρεφισθαι, *versari*, Α 385. *verti*, *perire* τῆς στυρεφῶ λόγους; © 1128.
 στυρεφιδικίαι, Ν 434.
 στυρεφιδικοπανουργία, Ο 1468.
 στυρεφιδικίαι, Α 1035.
 στυρεφῶν, Ν 702. Σ 1528. I 586. στυρεφῶσται ὄματα, Β 817.
 στυρεφῶν Καρκίαι, Ει. 864.
 στυρογγύλος, Ν 751. 1127. στυρογγύλα βήματα, Α 686.
 στυροδῶν Φιλακράτης, Ο 1077.
 στυροδῶν, *passer*, Α 723. Σ 207. στυροδῶν ἴψος, Ο 578.
 στυροδῶν, ἡ, pro στυροδῶν ἴψος, Ο 874. Α 1105.
 στυροφῆς, Π 1153.
 στυροφῆν. στυροφῆ τι πνύμα πρὸς τὸν ὄμα φάλος, Ει. 175.
 στυροφῆς, *cardo januae*, © 487.

στυροφῆ, Β 775. Π 1154. Εκ. 1026. στυροφῆς κατακάμπτειν, © 68.
 στυροφῆ γλώσσας, Β 892.
 στυροφῆς, *Fragm.* 59.
 στυροφῆς, Ν 451.
 στυροφῆς μ' ἴχιν τὴν γαστέρα, © 484.
 στυροφῆς, nom. propr. Σ 235. Α 273.
 στυροφῆν ἴδου, Σ 877.
 στυροφῆς, Π 624. Ν 37. 1069. Β 165. 439. Εκ. 418. 541. I 605. Α 1090. 1136. Μιλῆσια, Β 542. αἰρεῖσθαι τὰ στυροφῆς, Β 437. 596.
 στυροφῆς, © 1144. Α 33. 472.
 στυροφῆς, Α 1208. στυροφῆν πᾶδος, Α 1191.
 στυροφῆς ἴδου, Β 470.
 στυροφῆς, Α 224. 398. 869. 989. 996. 1178. © 158. Ο 557. Ει. 728. στυροφῆς, Α 152. Ο 1256. Α 1220.
 στυροφῆς, nom. propr. Α 259.
 στυροφῆς, I 129.
 στυροφῆς, Σ 1364.
 στυροφῆς, I 537.
 στυροφῆς, Ο 1299.
 στυροφῆς, Εκ. 676. Βασίλειος, ἄλ. φησι, Εκ. 683. 685.
 στυροφῆς, Β 1069.
 στυροφῆς, Β 841.
 στυροφῆς, Β 1310. Ν 1003.
 στυροφῆς, © 1073. Β 1071. I 1374. Ει. 994.
 στυροφῆς, Β 92. 943.
 στυροφῆς, Α 429.
 στυροφῆς, Ει. 344.
 στυροφῆς, Σ 1435. Στυροφῆς, Σ 1427. Στυροφῆς, Σ 1438.
 στυροφῆς λόγος, Σ 1259.
 στυροφῆς, *barbare*, pro στυροφῆς, © 1197. 1215.
 στυροφῆς, Ει. 618.
 στυροφῆς, I 1291.
 στυροφῆς, *pingere*, *abundante praepositione*, Ο 805.
 στυροφῆς, Εκ. 614.
 στυροφῆς, Σ 570. I 854.
 στυροφῆς, Π 847.
 στυροφῆς, Ο 1761.
 στυροφῆς, Π 945.
 στυροφῆς, Ο 1699.
 στυροφῆς, Ει. 598.
 στυροφῆς, Α 996.
 στυροφῆς, Π 946. στυροφῆς κληρῶν; Σ 897. στυροφῆς, Σ 145.
 στυροφῆς. στυροφῆς ἐπὶ τοῖς ἴψοις, Β 1247.
 στυροφῆς, I 529.
 στυροφῆς, I 437.
 στυροφῆς, Ο 1431. Σ 1096. Α 519.
 στυροφῆς, Π 31. 873. Ο 1425. Α 559. 725. στυροφῆς δῆγμα, Π 885.
 στυροφῆς, Π 970.
 στυροφῆς, Π 646. ἔλλογῆς, Σ 657.

στυροφῆς, *congruere*, I 220.
 στυροφῆς, *conjicere*, Σ 50. στυροφῆς ἰμάτια, Εκ. 446.
 στυροφῆς, Εκ. 296. ἰσπῆλλιν τινί, Ο 1214.
 στυροφῆς, Ν 793. στυροφῆς μετὰ τινος, Ν 475.
 στυροφῆς, τὸ, Εκ. 193.
 στυροφῆς λίχες τινί, © 891.
 στυροφῆς, Β 411.
 στυροφῆς ἴχιν, Ο 852.
 στυροφῆς, Β 385. Εκ. 15.
 στυροφῆς, © 158.
 στυροφῆς, Β 402. 413.
 στυροφῆς ἀγαθῆ, I 655. πιν' ἐπὶ στυροφῆς, I 406.
 στυροφῆς, Π 1162.
 στυροφῆς, Α 93.
 στυροφῆς χιμὶ χιμῆς, © 953.
 στυροφῆς, Εκ. 508.
 στυροφῆς, Σ 266.
 στυροφῆς, Ει. 745.
 στυροφῆς, Εκ. 16.
 στυροφῆς μετὰ τινος, *cum aliquo degere*, Π 504. στυροφῆς γυναικί, *tem habere cum muliere*, Εκ. 619.
 στυροφῆς, *connectere*, © 1079.
 στυροφῆς, Ει. 786.
 στυροφῆς, τὸ, Σ 691.
 στυροφῆς, Ο 851.
 στυροφῆς, Α 1268. στυροφῆς ποιῶσθαι τινί, Ει. 1063.
 στυροφῆς, © 156.
 στυροφῆς, Β 598.
 στυροφῆς, © 209.
 στυροφῆς, Ν 1037. στυροφῆς, Α 7.
 στυροφῆς πολλοὺς λόγους ἐν βραχίῳ, © 178.
 στυροφῆς, I 479.
 στυροφῆς ἀγαθῆ, Ο 545.
 στυροφῆς, *nomen ancillae*, Ει. 1146.
 στυροφῆς, nom. pr. Ο 1297.
 στυροφῆς, Α 554.
 στυροφῆς, Π 639.
 στυροφῆς, Ει. 1254.
 στυροφῆς, Σ 673.
 στυροφῆς, Β 904.
 στυροφῆς τὸ δῆγμα, Σ 1251.
 στυροφῆς, © 624.
 στυροφῆς, Ει. 1115.
 στυροφῆς, © 270.
 στυροφῆς τὸ ἴσθια, Β 999. στυροφῆς ἰαντῶν, Εκ. 486.
 στυροφῆς, Π 754.
 στυροφῆς, © 754.
 στυροφῆς, τὸ, Α 204. Ο 1559.
 στυροφῆς, Ο 569, 570.

στυροφῆς, *salvia*, © 486.
 στυροφῆς, Β 689. 736. Π 351. στυροφῆς προερχεται, Σ 1324.
 στυροφῆς, Α 181.
 στυροφῆς, Ν 1125. Ο 1185. 1187.
 στυροφῆς, Β 1464.
 στυροφῆς, Σ 224. 229. 404. Α 475.
 στυροφῆς, Π 301.
 στυροφῆς, Π 561, 562.
 στυροφῆς, Ει. 1216.
 στυροφῆς, Β 801.
 στυροφῆς, Σ 430. 1090. 1103. Α 864.
 στυροφῆς, Ν 156. Στυροφῆς ἴδου, Π 720. Στυροφῆς, Β 1287.
 στυροφῆς βιβουμίνου χυτροῖοι, Α 463.
 στυροφῆς, Ει. 1077.
 στυροφῆς, Σ 1489.
 στυροφῆς θεοφῆς, © 427.
 στυροφῆς θεοφῆς, Ν 332.
 στυροφῆς, Ο 1213. στυροφῆς ἰσπῆλλιν τινί, Ο 560. © 415. στυροφῆς ἴχιν, Εκ. 632.
 στυροφῆς, Α 80. Ν 799.
 στυροφῆς, *malleus*, Ει. 566.
 στυροφῆς ἀποκρίματα, Ει. 790.
 στυροφῆς, nom. propr. Εκ. 22.
 στυροφῆς, Σ 276. Α 1177. 1179.
 στυροφῆς, στυροφῆς. οὐκ ἴσθιν, Ν 409.
 στυροφῆς τὴν φροντίδα, Ν 740. στυροφῆς τὴν ἰσπικήν, Ν 107.
 στυροφῆς τινὸς τῆς ἴσθιας, Α 425.
 στυροφῆς τὸ ταλμῆματος, Α 284. τῆς στυροφῆς, Α 360.
 στυροφῆς, I 562.
 στυροφῆς, Π 477.
 στυροφῆς, Β 1476. ὁ στυροφῆς ἀδρῶν, Β 1049. στυροφῆς ἔργον ἰσραηλῶν, Ο 1175. στυροφῆς πίστευα πρᾶγματα, Π 856. στυροφῆς, Α 498.
 στυροφῆς, Εκ. 150. Σ 1485. I 1331.
 στυροφῆς, Ει. 324.
 στυροφῆς, Ει. 1024. 1031.
 στυροφῆς, Ν 130.
 στυροφῆς, Β 819.
 στυροφῆς, Π 720.
 στυροφῆς, Ει. 36. 437. Σ 1342. μμῆστω μῆς, Α 22.
 στυροφῆς, Α 229. στυροφῆς, Π 541.
 στυροφῆς, Α 412.
 στυροφῆς, Π 282. Α 407. © 376. πατὴρ στυροφῆς, Εκ. 48.
 στυροφῆς τὰ πατῆρα, © 819. τῶν στυροφῆς, Εκ. 233.
 στυροφῆς, Α 497. Εκ. 219. στυροφῆς, Α 501.
 στυροφῆς, Ο 1282.
 στυροφῆς, Β 1491. Ο 1555. Ν 104. et passim.
 στυροφῆς, Ν 223. 237.
 στυροφῆς, Δαν. 11.

TA.

συνεξ' ἡμετέρας, κακῶν, ἀγαθῶν, Π 269. 270. 804.
 τῶν, saluus, I 613. τῶν, kalum, A 488. © 821.
 τασίαις, A 163.
 τῶντις, Cereris epithet. B 378.
 τῶντις, Π 327. N 1162. I 149.
 τῶντις, Jovis epith. Vide in Ζεύς.
 τῶντις, A 796. Π 387. Ek. 767. A 611.
 τῶντις ἴσθι, O 1433.
 τῶντις, B 853. Π 1119. N 1060. 1067. Σ 1405.
 τῶντις, I 545.
 τῶντις τρεφῆσι, I 334.
 τῶντις, A 508. Π 563. N 962.

T.

TAGH, acies, A 105.
 τῶντις τῶντις, I 929.
 τῶντις, lux, I 159.
 τῶντις, B 187. A 510.
 τῶντις, B 393. τῶντις, Ek. 1032.
 τῶντις ἰσθί τῶντις, Π 1044. ὁ τῶντις, blanda compellatio, Ek. 242.
 τῶντις, A 1220. B 24. τῶντις, Π 224. Σ 967.
 τῶντις, Π 35. N 414. τῶντις, O 135.
 τῶντις, magno cum labore, agre, Ek. 54.
 τῶντις, Π 1046. τῶντις, Π 684. 1060.
 τῶντις, I 438, 439. Π 194. N 473. Ek. 824. Σ 660. κλίσσειν κατὰ πινθίοντα τῶντις, © 811. τῶντις, I 435.
 τῶντις, τῶντις, B 797.
 τῶντις, O 687.
 τῶντις, B 560.
 τῶντις, ultima longa, O 1494. ubi vide notam. Π 930. A 163. 1018. 1192. 1210. Ek. 79. 280. Ultima vocativi τῶντις corrigitur: Ek. 658. 1005. Est autem ὁ τῶντις blanda compellatio, quali amicus ad amicum utitur, A 910. 914. Ea etiam compellantur mulieres, haud secus ac altera ὁ τῶντις, Ek. 124.
 τῶντις, A 964. Ei. 241.
 τῶντις, Ek. 212. Σ 613. τῶντις, Neptunus, N 566.
 τῶντις, © 419.
 τῶντις, I 948. 959. Σ 964. O 1542. A 493. 495. τῶντις, Ek. 600.
 τῶντις, O 254. 1394.
 τῶντις, O 1412. 1415.
 τῶντις, Ei. 444.

TE.

τῶντις, © 833. O 355. A 569. Ei. 1172.
 τῶντις, Π 542.
 τῶντις, A 798. B 656.
 τῶντις, A 315.
 τῶντις, I 247.
 τῶντις, © 137.
 τῶντις, vox comice ficta, Ei. 654.
 τῶντις, I 66. 214. 358. A 621. γῆν καὶ θάλατταν ἰσθί, I 431. τῆν πλῆν, I 867. τῶντις, Σ 696. τῶντις καὶ βωμολοχίῳσι, I 902. τῶντις καὶ κῶπῆν, I 251. A 688.
 τῶντις, Ei. 563.
 τῶντις, B 558. Σ 491. I 1247. A 967. τῶντις, N 226.
 τῶντις, N 192. ἰσθί, O 693. 698.
 τῶντις, B 475.
 τῶντις, Σ 1420. τῶντις, O 656.
 τῶντις, mons, A 117. 1297.
 τῶντις, I 83.
 τῶντις, B 804.
 τῶντις, Diane epith. A 447.
 τῶντις, B 357.
 τῶντις, pro διὰ τῶντις, N 319. ubi vide not. A 92. Ei. 414. 617. Idem valet τῶντις, O 120. Σ 1358.
 τῶντις, ὁ ἰσθί, his verbis significat servus se heri jussa exsequi: Ei. 275.
 τῶντις μὴ δὴ τῶντις, Π 8. τῶντις ἰσθί τῶντις, N 1052. καὶ τῶντις ali- quando est emphaticum, ut Π 272. B 704. Ek. 137. 401. A 168.
 τῶντις, hoc modo, I 843.
 τῶντις, Π 153.
 τῶντις, τῶντις θύμον φηρόντες, Π 253. ubi θύμον est generis neutri.
 τῶντις, A 423.
 τῶντις, © 835.
 τῶντις, B 928. διακνήδην τῶντις, A 1178. τῶντις, © 718, 719.
 τῶντις, nos, statim, A 1114. © 66.
 τῶντις, A 731. 830. 924. © 731. 784. B 166. 188.
 τῶντις, τῶντις, Π 334. τῶντις, ὡς τῶντις, A 1187.
 τῶντις, adverbial. A 864. 935. © 663. 916. ὡς τῶντις, quam citissime, A 266. 747. 1009. 1188. © 662.
 τῶντις, A 630.
 τῶντις, Ek. 582.
 τῶντις, I 1068.
 τῶντις, O 102. 269. A 63.
 τῶντις, in initio versus in melicis, A 323.
 τῶντις, si saepe a libris conmutata: © 21. B 522.
 τῶντις, A 550.
 τῶντις, N 1126. 1488. 1502. Σ 68. A 262.
 τῶντις, N 1407.

TE.

τῶντις ὡς τῶντις, cursu tendere ad aliquem, © 1205.
 τῶντις τῶντις, A 960.
 τῶντις, N 481.
 τῶντις, A 570.
 τῶντις, I 1040. ἰσθί, I 1046.
 τῶντις, O 1165. ἰσθί, O 1124. ἰσθί ἰσθί, O 379. ἀπὸ τοῦ τῶντις ἰσθί, © 495.
 τῶντις, Σ 76.
 τῶντις, I 33. 1232. O 482.
 τῶντις, Σ 1519.
 τῶντις, Π 292.
 τῶντις, Π 163. A 660. I 462. τῶντις, A 674.
 τῶντις, O 1134. 1154. τῶντις, I 530.
 τῶντις, subaud. σχολῶν, A 1237.
 τῶντις, nom. propr. O 168. 1025. Ei. 1008.
 τῶντις, © 973.
 τῶντις, B 173. τῶντις, I 357. N 257.
 τῶντις, © 333. τῶντις, © 328.
 τῶντις, Σ 876. ἰσθί, B 343. τῶντις, Σ 121. B 1032. Ei. 413. ἰσθί, N 304.
 τῶντις, I 294.
 τῶντις, O 1593.
 τῶντις, A 896. τῶντις, Σ 658.
 τῶντις, I 248.
 τῶντις, Π 894. N 339. Ek. 606. 842. I 283. 1177. A 881. 1100.
 τῶντις, Π 659. B 219. ἰσθί, A 483.
 τῶντις, © 1100. ἰσθί, O 1400.
 τῶντις, O 1691.
 τῶντις, Ei. 1009. 1120.
 τῶντις, © 701. B 1371. τῶντις, B 1342.
 τῶντις, N 318.
 τῶντις, B 834. I 627.
 τῶντις, A 762.
 τῶντις, N 364.
 τῶντις, I 1308.
 τῶντις, O 705.
 τῶντις, Π 288. Ei. 291.
 τῶντις, © 553. 846.
 τῶντις, N 642. 645.
 τῶντις, avis, O 884.
 τῶντις, B 1014. Σ 553.
 τῶντις, N 659.
 τῶντις, Ei. 896.
 τῶντις, A 871.
 τῶντις, A 1082.
 τῶντις, A 285.
 τῶντις, Π 1126.
 τῶντις, Ek. 413.
 τῶντις, A 1143.

TI.

τῶντις, N 294. 374.
 τῶντις, Ek. 825.
 τῶντις, I 1331.
 τῶντις, τῶντις, N 984. τῶντις, N 1360. τῶντις, O 39.
 τῶντις, A 1156. τῶντις, I 929. 934.
 τῶντις, B 1041.
 τῶντις, B 942.
 τῶντις, beta, Ei. 1014.
 τῶντις, © 537. τῶντις, N 1083.
 τῶντις, © 94. A 385.
 τῶντις, Σ 176.
 τῶντις, © 198.
 τῶντις, Π 905. I 1241. B 762. τῶντις, B 811. τῶντις, τῶντις, © 63. Ek. 366.
 τῶντις, © 449.
 B 989. Π 834. ἰσθί, O 1689. Ei. 687. 729. 846. in principio, N 66.
 τῶντις, hoc, A 204.
 τῶντις, A 549. A 49.
 τῶντις, Σ 317.
 τῶντις, O 1092. τῶντις, O 1711.
 τῶντις, N 967.
 τῶντις, N 290.
 τῶντις, N 281.
 τῶντις, B 853. 864. A 553. τῶντις, A 430. N 922.
 τῶντις, Π 1037. Σ 147.
 τῶντις, © 174. I 881.
 τῶντις, N 133.
 τῶντις, O 699.
 τῶντις, Π 232. 433. 947. I 68. Ei. 1147. et passim.
 τῶντις, O 1764. A 1227.
 τῶντις, I 276.
 τῶντις, Π 718.
 τῶντις, Ei. 338. 1142. 1176. τῶντις, Ei. 1171.
 τῶντις, Dor. pro ἰσθί, A 754.
 τῶντις, cave, Ei. 146. Σ 1386.
 τῶντις, obscurare, Σ 210. I 1145.
 τῶντις, O 15. 46. 101. A 563.
 τῶντις, I 6.
 τῶντις, pro διὰ τῶντις; Π 252. τῶντις, Π 335. τῶντις; Π 39. 480. N 753. 1273. τῶντις; pro τῶντις; quid? Π 902. 1076. Ei. 696. τῶντις; Ei. 693.
 τῶντις; Π 905. B 1479. A 802. N 491. 1266. Ei. 925. τῶντις; quid hoc ad te? Ek. 520. τῶντις; ἰσθί; © 498. τῶντις; Π 222. N 694.
 τῶντις; I 126. 731. Ek. 796. Ei. 927. τῶντις; N 1415. τῶντις; © 84. N 755. Σ 1155. Ei. 1018.

τιδαυτιδής, Σ 704.
 τιθίω pro τιθίω. Vide ad A 895. διατι-
 θίς pro διατιθίς. ινσιθίς pro ινσι-
 θίς, N 59. προσιθίς, N 65. imperat.
 τιθί pro τιθίς, A 243.
 τιθίω. τιθίωαι πίδα, iter facere, O 1100.
 imperat. θίς, A 185. reddo, officio, ut
 τιθίωαι λίω, Eι. 1086.
 Τιθράσιω Γεργόνος, B 477.
 τιθίωμολον, Eκ. 405.
 Τιθωνός άνής, A 688.
 τίκτιν, O 345. τίκτιν καρπός, N 1119.
 τίμασσα, B 1059. τίκτιν in ταις ίεροίς,
 B 1080. ή τικουσα, mater, A 656. fu-
 tur. τίξμαι, A 744.
 τίλλιν ίανωτόν, capillos sibi vellere, Eι. 546.
 ίανωτόν πρωτόν, B 424. τίλλισθαι τί-
 φος, N 1083. τίλλισθαι υπό των ευ-
 κλησιών, O 285.
 τιμάω, N 428. O 1275. τιμάω βλίτω, Σ
 847. τιμάω την μακράν, Σ 106.
 τιμωμαι, multa, litis astinatio, Σ 897. τί-
 μωμαι ίσπεροφειν τη δικη, Π 480.
 τιμητιών πινάκιον, Σ 167.
 Τιμηθίου σύγγος, Π 180.
 Τιμηθία, O 373.
 Τιμων, A 808. 813. O 1549.
 τιμωσιθαι, A 304.
 τιμάσσει, B 323. 342.
 Τιμάμος, nom. pr. A 603.
 Τιμάδης, nom. pr. Σ 401.
 τίς, aliquis: quandoque redundat, ut
 ίστος τίς, Π 163. φιλόσοφος τίς εί, O
 752. ούτος τίς, O 1121. Eι. 1044.
 παίς τίς, Eι. 674.
 Τιτάνης, O 469.
 τίτθης, nutriti, A 956. O 609. I 716.
 τίτθιον, A 83. O 143. 691. B 412. Π
 1067. A 1199. Eι. 863.
 τίτθος, O 640.
 τίτυθίς, O 1681.
 τίφθ, insectum quoddam pennatum, A
 920. 925.
 τίλω. ούτω τίτληκας ήμιν φάσαι, Π
 280.
 τίλμων. ή τίλμων ίγώ, Π 777. Διατάου
 τίλμων, O 1072.
 Τληπόλιμος, N 1266.
 ται, particula expletiva: ut οίδαί ται, Π
 29. ή ται, B 1480. ού ται, Π 64. ή
 γωγί ται, Π 147. γί ται, Π 1041.
 καί ται, Π 1178. N 1074. Σ 980. 1459.
 A 370. ίγώ ται σαι λίγω, O 356.
 ταιών, ultima modo longa, modo brevi:
 B 321. 1013. Π 567. 1161. N 356.
 ταιχας, A 144. ή ήν πρώττων ταιχας, B
 537. ταιχας διούττων, Π 565.
 ταιχωρχίω, Π 165.
 ταιχωρχος, B 773. Π 204. 869. 509.
 939. 1141. N 1327.
τάκος, parvus, A 742. 751. O 845.
 τάκος, usura, furtus, O 843. 845. N 18-
 20. 240. τάκος τάκω, N 1156.
 τάλμημα ταλμάω, Π 419. Eκ. 106.
 τάλμησ ίργω, O 702.
 τάλμω. ή πάντα σύ ταλμών, N 375.
 ταλυσίω, A 587.
 ταλόπη, A 536.
 τάμοιο, τδ, A 192. τδ τάμια, A 186.
 τάμοιο γαστρί, I 1179. πλακύντας, I
 1190.
 τανδραχίον, A 683. ubi vide not.
 τάνος, funis, quo intendebatur lecti, I
 532. Composito nomine appellatur
 etiam ίαίνοος, A 923.
 τάζημα, Σ 1084.
 τάζω, B 1357.
 τάζουσι τας άθρως, A 8.
 τάζωσσε, A 433. O 923. 940. 1002. 1193.
 Eκ. 143. 258. I 665. A 54. 707. 711.
 τάζωσσε, Diane epithet. O 970.
 τασάξιν, Σ 73.
 τασαράπια, Π 17. 961.
 ταυτί, clava voce eloqui, unde τιτορήσας,
 Eι. 381.
 ταυτίω, O 54. ταυτίω φθην, O 986.
 ταυτήν, O 78. I 984.
 ταυτίω, I 1172.
 ταυτί, B 1102.
 ταυτί, olim, prius, modo, A 1023. O 13.
 Π 1117. Eκ. 641. I 433.
 ταυτί μιν, ταυτί δι, vel ποστί μιν, ποστί δι, I
 540. B 290.
 ταυταπαιον, contra, A 1045.
 ταυταπαιον δρών, ή προσήκει, Π 14. ταυτα-
 παιον πίσιωσι ταις πολλοίς, Π 1047.
 ταυταπαιον από διήξιν, A 375.
 ταυταπαιον, interest, Eι. 1079.
 τραγαλίζω, Σ 674.
 τραγασίαις, A 808. 853.
 τραγάλαφος, B 937.
 τραγήματα, B 510. Π 190. 996. Eκ.
 814. A 1091.
 τραγιάτρες, Eι. 136.
 τραγιάτρες, Eι. 813.
 τραγίος, Π 295. 313. 820. N 661. O
 1057.
 τραγιδίον τινα, O 85.
 τραγιδία, B 95. 862. 913. 935. A 400.
 412. 464. Π 423. ήθει μη τραγιδία
 ήθει, Eι. 148. προσήδιν Μαρτίμου τρα-
 γιδίαν, I 401.
 τραγιδίον βλίτω, Π 424. τραγιδίος
 Δρόνος, B 769. τραγιδική τίχνη, B
 1459.
 τραγιδιόδιδασκαλος, O 88.
 τραγιδισίαις, O 30.
 τραγιδίος, O 391. Γηρωτ. 9. Vide in
 χροσί,
 τραμίς, ή, O 246.
τραμίξας, Eκ. 838. Eι. 1032. ίσθήρετο ή
 τραμίξας, B 518.
 τρασιά, N 50.
 τραυλίξω, N 862. 1581. Σ 44. 46.
 τραύμα ίσθονοι, A 1205.
 τραχίλια, Σ 968.
 τραχίλος, I 490.
 τραχίλος ίχθινος, Eι. 1086.
 τραίω. άθη ού τραί τδ πράγμα, A 494.
 τραίω τδ πράγμα, I 262.
 τραίω τδ ίζημεροσημίνα ίσθί τδ βίλιον, N
 589. ίσθί τδ βιλίω τραίω, Σ 986. ίσ
 ήλιω τραίω τδ πράγμα, Σ 1261.
 κατά σιαυτόν τραίω, N 1263. A 1019.
 ίσθίω τδ φθόνος ήλιος τραίω, Eκ. 416.
 πωί τραίω τδ χρέμα, Σ 665. πωί
 τίτρωσας τας ίμάδας, N 858. Vide in
 πωί. ίσθί τίτρωσας ής, A 207. πωίω
 δδω ήν τραίω, I 72. ή πρώτδ με
 ήν τραίω, B 37. ίσ κεφαλήν τραί-
 ωσι τ' ήμοι, A 833.
 τραίω ύπίνη, Σ 477. αίρω, Σ 110.
 τραίω, esse, existere, ποτίω ως άνήρ
 τραίω; O 141. ταλίμος ίσ ήμοι ίσθ-
 φη, O 335.
 τραίωσας, in fugam vertere, I 275.
 τρήμα, Σ 141. Pro pudendo muliebri vi-
 detur accipi: Eκ. 906.
 τρήω, Eι. 1067. τρήω πάλια, O 375.
 τρήω, N 566. I 859.
 τρήω τδ δικίλλη τδ ήθιον, Eι. 570.
 τρήω τδ ήθιον. Vide in σπαυθί.
 Τριβαλλίς, O 1637. 1677. Τριβαλλο, O
 1529. 1533.
 τρέβω, Eι. 8. 16. O 486. Π 717. I 789.
 τρέβω βίωτον, Π 526. βίω γιωργικόν,
 Eι. 590. σπασσα, O 635. τδ πίοσ, Σ
 739. άτραπός τιτρωμένη, B 123.
 τρέβη. βίος ούς άχραις είς την τρέβη, O
 156. τρέβησ περιξίν, A 386.
 τρέβησ περιξίν, N 1003.
 τρέβησ, ή, A 576.
 τρέβω, peritus, N 369. 870.
 τρέβω, pallium, A 276. Σ 1131. A 184.
 343. Πωδασ.
 τρέβησ, Σ 1132.
 τρέβησ, Π 714. 842. 882. 897. 935.
 Σ 33. 116. σμικρόν πάνυ, A 278.
 τρέβησ, Eι. 1202.
 τρέβησ σόμα, O 1256.
 τρέβησ, B 1065. I 912.
 τρέβησ, O 837. A 546.
 τρέβησ, I 1074. τρέβησ, Π 172. O 108.
 I 279. 555. 1185. 1300. 1353.
 τρέβησ, O 743.
 Τριμωρία ήμισ, A 1032.
 τριβησ, O 94.
 τριμωριον, N 642.
 τριμωριον, tritus, exercitatus, N 260. O 430.
 τριμωριον, genus accipitris, O 1181. Σ
1534.
 τριμωριον, O 1206.
 τριμωριον, I 1153.
 τριμωριον ήμισ Κλιωνίου, triplo maior
 Cleonymo, A 88. τριμωριον κικράζο-
 μαι σου, I 285. τριμωριον ίκινου κατ-
 ίσπασκας, I 718.
 τριμωριον, Eκ. 744. 787. τριμωριον ίν χυ-
 σπλάστω, Π 9. δια τριμωριον ίκινου,
 I 1016.
 τριμωριον δικών, A 937.
 Τριμωριον, A 48. 55.
 τριμωριον, B 19. O 209. 875. Π
 851. A 1024. Eι. 1271.
 τριμωριον, N 166. Σ 1293. A 400.
 τριμωριον βαρος, A 338.
 Τριμωριον, Palladis epithet. A 347. N
 939.
 Τριμωριον, N 1189.
 τριμωριον, Eκ. 56. I 662. A 551.
 τριμωριον, A 1111.
 τριμωριον, Eι. 1222.
 τριμωριον, Σ 849.
 τριμωριον, Π 529. Eκ. 292. 308. 530. N
 1235. Σ 1128. I 51. 800. φράσεται
 τριμωριον, I 255. άξιος τριμωριον, Π
 125.
 τριμωριον, O 951.
 τριμωριον, A 285. σπασα, I 521. σπασ-
 σαι, O 697. Π 453. Σίωσαι, A 318.
 Vide in Μωροθών.
 τριμωριον σπαυθί, A 815.
 τριμωριον πωίωσθαι τινος, in fugam aliquem
 vertere, I 246.
 τρέβησ τδ πράγματος, Σ 30.
 τρέβησ ίσπασκας, Π 47. ήθει τρέβησ, O
 671. όσος μίνισσι τδ χρεστού τρέβησ,
 qui bonis moribus praediti sunt, Π 630.
 τρέβησ τδ τρέβησ ήμισ, his sunt moribus,
 hoc sunt ingenio, Π 246. ούτος ή τούτου
 τρέβησ πανταχού, B 563. τρέβησ ού τού
 ήμου τρέβησ, Σ 1002. ή αυταδέ τρέβησ,
 Eι. 607. σκληρός τούσ τρέβησ, Eι.
 350. ήμιν τούσ τρέβησ, Eι. 935. ζυγ-
 γισθί τού ήμου τρέβησ, O 574. τρέβησ
 μεταβάλλω, Π 36. μεταβάλλωσθαι,
 Σ 1461. ύπερταύ τούσ τρέβησ τινος,
 B 1432. τούσ των άγροίκων τρέβησ
 οίδα χαιροντας, A 371.
 τρέβησ, alligari, de remis dicitur, A
 553.
 τρέβησ, A 549.
 τρέβησ τρυφί, Σ 838.
 Τρέβησ. ίσ Τρέβησ, sub. άντρον, N
 508.
 τρέβησ, A 722.
 τρέβησ λύχρος, Eκ. 1.
 τρέβησ, avis, O 79. A 876. Eι. 1004.
 τρέβησ, Π 513.
 τρέβησ, N 31. τρέβησ ήλιω, O 17. τρέβησ

τιθαυτοῦς, Σ 704.
 τιθῶν pro τίθην. Vide ad A 895. διατι-
 θῆς pro διατίθης. ἰνυτίθης pro ἰνυτί-
 θης, N 59. *προετίθει*, N 63. imperat.
τίθει pro τίθισι, A 243.
 τίθην. *τιθῆναι πᾶσα, iter facere*, © 1100.
 imperat. 9is, A 185. *reddo, efficio, ut*
τιθῆται λίαν, Eι. 1086.
 Τιθῆσαι Γεργόνος, B 477.
 Τιθύμαλλον, Eκ. 405.
 Τιθωνὶς ἄνηρ, A 688.
 τίτιον, © 845. *τίτιον καρπὸν*, N 1119.
 τίματα, B 1059. *τίτιον ἰν τοῖς ἱεροῖς*,
 B 1080. ἢ *τελοῦσα, mater*, A 656. fu-
 tur. *τίζωμαι*, A 744.
 τίλλιν ἰαυτὸν, *capillos sibi vellere*, Eι. 546.
 ἰαυτοῦ πικρῶτος, B 424. *τίλλισθαι τί-*
φης, N 1083. *τίλλισθαι ὑπὸ τῶν συ-*
καφαντῶν, O 285.
 τιμᾶν, N 428. © 1275. *τιμᾶν βλίαν*, Σ
 847. *τιμᾶν τὴν μακρὰν*, Σ 106.
 τίμμα, multa, *litis aestimatio*, Σ 897. τί-
 μμα ἰσχυρόφρον τῆ δικῆ, Π 480.
 τιμητικὸν πινάκιον, Σ 167.
 Τιμηθίου σύγγης, Π 180.
 Τιμόκλεια, © 373.
 τίμων, A 808. 813. © 1549.
 τιμωτίσθαι, A 304.
 τινάσσειν, B 328. 342.
 τισάμνος, nom. pr. A 603.
 τισάδης, nom. pr. Σ 401.
 τίς, *aliquis*: *quandoque redundat, ut*
ἑστῆς τις, Π 163. *φιλότιμος τις εἶ*, ©
 752. *ἑσσοί τις*, O 1121. Eι. 1044.
 ποῖος τις, Eι. 674.
 τισῶν, O 469.
 τίσθην, *nitrix*, A 956. © 609. I 716.
 τισθῶν, A 83. © 143. 691. B 412. Π
 1067. A 1199. Eι. 863.
 τισθῶ, © 640.
 τιτυδέζιον, O 1681.
 τίφην, *insectum quoddam pennatum*, A
 920. 925.
 τίλῶν. *ὄψω τίτληνας ἡμῖν φράσαι*, Π
 280.
 τίλμων. *ἃ τίλμων ἰγῶν*, Π 777. *θανάτου*
τίλμων, © 1072.
 Τληπόλιμος, N 1266.
 τσι, *particula expletiva*: *ut ὀδᾶ τσι*, Π
 29. *ἰθ τσι*, B 1480. *ὄψ τσι*, Π 64. ἴ-
 γωγί τσι, Π 147. γί τσι, Π 1041.
 καί τσι, Π 1178. N 1074. Σ 980. 1459.
 A 370. ἰγῶ τσι τσι λίγων, O 356.
 τσίνων, *ultima modo longa, modo brevi*:
 B 321. 1013. Π 567. 1161. N 356.
 τσίχες, A 144. ἢ ἰθ *πρότερον τσίχες*, B
 537. *τσίχων διαρέτσειν*, Π 565.
 τσιχωρχίην, Π 165.
 τσιχωρχίος, B 773. Π 204. 869. 509.
 939. 1141. N 1327.

τόκος, *partus*, A 742. 754. © 845.
 τόκος, *usura, furtus*, © 843. 845. N 18.
 20. 240. *τόκος τόκων*, N 1156.
 τόλμημα *τολμῶν*, Π 419. Eκ. 106.
 τόλμησι ἔργα, © 702.
 τολμῶν. *ἃ πάντα σὺ τολμῶν*, N 375.
 τολμοῦτον, A 587.
 τολύπη, A 536.
 τόμοι, τῶ, A 192. τὰ τόμια, A 186.
 τόμος γαστέρος, I 1179. *πλακούντες*, I
 1190.
 τσιδωροζέων, A 683. *ubi vide not.*
 τόπος, *funis, quo intendebantur lecti*, I
 532. *Composito nomine appellatur*
etiam ἰπίποιος, A 923.
 τσίχουμα, Σ 1084.
 τσίχον, B 1357.
 τσίχουτον τὰς ἰθρῶς, A 8.
 τσίχουτος, A 453. © 923. 940. 1002. 1193.
 Eκ. 143. 258. I 665. A 54. 707. 711.
 τσίχουτος, *Diana epithet.* O 970.
 τσιπάζιον, Σ 73.
 τσιπαράσπαν, Π 17. 961.
 τσιπῶν, *clava voce eloqui, unde τσιπῶσα*,
 Eι. 381.
 τσιρῶνιον, © 54. *τσιρῶνιον ᾠδῶν*, © 986.
 τσιρῶν, O 78. I 984.
 τσιρῶνιον, I 1172.
 τσιρῶς, B 1102.
 τσιτί, *olim, prius, modo*, A 1025. © 13.
 Π 1117. Eκ. 641. I 483.
 τσιτί μὲν, τσιτί δὲ, *vel τσιτί μὲν, τσιτί δὲ*, I
 540. B 290.
 τσιμπικαλιον, *contra*, A 1045.
 τσιμπικαλιον δρῶν, ἢ *τσιρῶνιον*, Π 14. τσιμπι-
 κῶν πῆσαι τῶς πολλοῖς, Π 1047.
 τσιπῶν αὐτὸ διέζει, A 375.
 τσιπῶνις, *interca*, Eι. 1079.
 τσιραλλίζιον, Σ 674.
 τσιραμασίος, A 808. 853.
 τσιραμίλαφος, B 937.
 τσιραγῆματα, B 510. Π 190. 996. Eκ.
 814. A 1091.
 τσιραγῆματα, Eι. 136.
 τσιραγῆμασχαλος, Eι. 813.
 τσιρῶνος, Π 295. 313. 820. N 661. O
 1057.
 τσιραγῆδῶν τινα, © 85.
 τσιραγῆδῶν, B 95. 862. 913. 935. A 400.
 412. 464. Π 423. τσιρῶν μὴ τσιραγῆδῶν
 γίνη, Eι. 148. *τσιρῶνιον Μαρσίμου τσι-*
ραγῆδῶν, I 401.
 τσιραγῆδικὸν βλίτιον, Π 424. τσιραγῆδικὸς
 ἄρτος, B 769. τσιραγῆδική τέχνη, B
 1459.
 τσιραγῆδοδιδάσκαλος, © 88.
 τσιραγῆδοσσις, © 30.
 τσιραγῆδῶν, © 391. Γηρωτ. 9. *Vide in*
χρηῆς,
 τσιρῶνις, ἢ, © 246.

τριάκιον, Eκ. 838. Eι. 1032. *ισόμειρο ἢ*
τριάκιον, B 518.
 τριαιῶν, N 50.
 τριαιζέων, N 862. 1581. Σ 44. 46.
 τριακῶμα ἰσθμῶν, A 1205.
 τριακῶμα, Σ 968.
 τριακῶμας, I 490.
 τριακῶμας, Eι. 1086.
 τριαι. *ἀνηρ οὐ τρί τὸ πρῶτον*, A 494.
 τριαιὸν τὰ πρῶτα, I 262.
 τριαιὸν τὰ ἱεροστανεῖα ἰσὶ τὸ βίβλιον, N
 589. ἰσὶ τὰ βίβλιον τριαιῶν, Σ 986. ἰς
 γίλων τριαιὸν τὸ πρῶτον, Σ 1261.
 κατὰ σιαντὸν τριαιῶν, N 1263. A 1019.
 ἰσθμῶν πρῶτον ἦλιος τριαιῶν, Eκ. 416.
 πῶς τριαιῶν τὰ χρήματα, Σ 665. πῶς
 τίτρεθαι τὰς ἰσθμῶν, N 858. *Vide in*
σπῶ. ἰσθμῶν τριαιῶν γῆς, A 207. *πῶς*
ἰσθμῶν ἰσθμῶν τριαιῶν, I 72. *ἢ πρῶτῶ μὲν*
ἰσθμῶν τριαιῶν, B 37. ἰς *καρπῶν τρι-*
αιῶν ἰσθμῶν, A 833.
 τριαιὸν ὑπὸ τῆς, Σ 477. *αἰμαλῶν*, Σ 110.
 τριαιῶν, esse, *existere, πῶς τῶν ἰσθμῶν*
τριαιῶν, © 141. *ταλῶμας ἰσθμῶν ἰσθμῶ-*
ν, O 355.
 τριαιῶν, *in fugam vertere*, I 275.
 τριαιῶν, Σ 141. *Pro pudendo muliebri vi-*
detur accipi: Eκ. 906.
 τριαιῶν, Eι. 1067. τριαιῶν σίλια, O 375.
 τριαιῶν, N 366. I 859.
 τριαιῶν τῆ δικίλλῃ τὸ γῆδῶν, Eι. 570.
 τριαιῶν τριαιῶν. *Vide in σπῶν.*
 Τριαιῶν, O 1627. 1677. Τριαιῶν, O
 1529. 1533.
 τριαιῶν, Eι. 8. 16. © 486. Π 717. I 789.
 τριαιῶν βίβλιον, Π 526. βίβλιον γιωργικῶν,
 Eι. 590. σπῶν, © 630. τὸ πῶς, Σ
 739. ἀτρεπῶς τριαιῶν, B 123.
 τριαιῶν βίβλιον ἄχαιος εἰς τὴν τριαιῶν, O
 156. τριαιῶν τριαιῶν, A 386.
 τριαιῶν τριαιῶν, N 1003.
 τριαιῶν, ἢ, A 576.
 τριαιῶν, *peritius*, N 869. 870.
 τριαιῶν, *rallium*, A 278. Σ 1131. A 184.
 343. Πῶς, Σ 1132.
 τριαιῶν, Π 714. 842. 882. 897. 935.
 Σ 33. 116. σπῶν πᾶν, A 278.
 τριαιῶν, Eι. 1202.
 τριαιῶν τριαιῶν, O 1256.
 τριαιῶν, B 1065. I 912.
 τριαιῶν, © 837. A 546.
 τριαιῶν, I 1074. τριαιῶν, Π 172. O 108.
 I 279. 555. 1185. 1300. 1353.
 τριαιῶν, © 743.
 Τριαιῶν ἰσθμῶν, A 1032.
 τριαιῶν, O 94.
 τριαιῶν, N 642.
 τριαιῶν, *tritus, exercitatus*, N 260. O 430.
 τριαιῶν, *genus accipitris*, O 1181. Σ
 VOL. III.

1534.
 τριαιῶν, O 1206.
 τριαιῶν, I 1153.
 τριαιῶν ἄνηρ Κλιωνίου, *triplo major*
Cleonyma, A 88. τριαιῶν κικαρόζο-
 μάι σου, I 285. τριαιῶν ἰσθμῶν κατ-
 ἰσθμῶν, I 718.
 τριαιῶν, Eκ. 744. 787. τριαιῶν ἰς χρο-
 σπῶν, Π 9. *διὰ τριαιῶν ἰσθμῶν*,
 I 1016.
 τριαιῶν δικῶν, A 937.
 Τριαιῶν, A 48. 55.
 τριαιῶν, B 19. © 209. 875. Π
 851. A 1024. Eι. 1271.
 τριαιῶν, N 166. Σ 1293. A 400.
 τριαιῶν βίβλιον, A 338.
 Τριαιῶν, *Palladis epithet.* A 347. N
 939.
 Τριαιῶν, N 1189.
 τριαιῶν, Eκ. 56. I 662. A 551.
 τριαιῶν, A 1111.
 τριαιῶν, Eι. 1222.
 τριαιῶν, Σ 849.
 τριαιῶν, Π 529. Eκ. 929. 308. 330. N
 1235. Σ 1128. I 51. 800. φῶν, *φῶν*
τριαιῶν, I 255. ἄνηρ τριαιῶν, Π
 125.
 τριαιῶν, O 951.
 τριαιῶν, A 235. σπῶν, I 521. σπῶ-
 ν, © 697. Π 453. σπῶν, A 318.
Vide in Μαρῶν.
 τριαιῶν, A 815.
 τριαιῶν τριαιῶν, *in fugam aliquem*
vertere, I 246.
 τριαιῶν τριαιῶν, Σ 30.
 τριαιῶν ἰσθμῶν, Π 47. ἄνηρ τριαιῶν, ©
 671. ἄνηρ τριαιῶν τριαιῶν, *qui bonis*
moribus praediti sunt, Π 650.
 τριαιῶν τριαιῶν, *his sum moribus*,
hoc sum ingenio, Π 246. ἄνηρ τριαιῶν
 τριαιῶν τριαιῶν, B 563. τριαιῶν τριαιῶν
 τριαιῶν τριαιῶν, Σ 1002. ἄνηρ τριαιῶν
 τριαιῶν, Eι. 607. σπῶν τριαιῶν, Eι.
 350. ἄνηρ τριαιῶν, Eι. 935. ἄνηρ
 τριαιῶν τριαιῶν, © 574. τριαιῶν
 τριαιῶν, Π 36. *μεταβάλλισθαι*,
 Σ 1461. ἄνηρ τριαιῶν τριαιῶν τριαιῶν,
 B 1432. τριαιῶν τριαιῶν τριαιῶν
 οἰδα χαιροντας, A 371.
 τριαιῶν, *alligari, de remis dicitur*, A
 553.
 τριαιῶν, A 549.
 τριαιῶν τριαιῶν, Σ 838.
 τριαιῶν. ἰς Τριαιῶν, sub. ἄνηρ, N
 508.
 τριαιῶν, A 722.
 τριαιῶν λύχρος, Eκ. 1.
 τριαιῶν, *avis*, O 79. A 876. Eι. 1004.
 τριαιῶν, Π 513.
 τριαιῶν, N 51. τριαιῶν ἡλίω, © 17. τριαιῶν
 N

ἰλαθῆς λύχνος, Εκ. 4. ἰπὶ τροχῶν περι-
 κλασθῆναι, Α 846. Π 875. ἰπὶ τοῦ τρο-
 χῶ ἴλασθαι, Ει. 452.
 τρυβλίον, Β 985. Ο 77. Ι 650. τρυβλίον
 μιθῶν, ἰσθῆνης βῆθῆσαι, Ι 905. Α 278.
 κεραμίδιον τὰ τρυβλία, Εκ. 252. δια-
 καθάρσειν τὰ τῶν γυναικῶν τρυβλία, Εκ.
 847.
 τρυγῶν, Ει. 912. τρυγῶν τῆ γλώττῃ, Ο
 1698. τρυγῶν ἰρήμας, subaud. ἀμπί-
 λους, proverb. Εκ. 885. Σ 634.
 τρυγητὸς χειρὸς, Α 628.
 τρυγηταίμοις, Ν 296.
 τρυγητοί, Π 1087. Ει. 535.
 τρυγητὸν τὴν θύραν, Εκ. 34.
 τρυγητῶν, composita, Α 499, 500.
 τρυγητικὸς χειρὸς, Α 886.
 τρυγητὸς, Σ 650. 1537.
 τρυγῶν, Ο 302. 979.
 τρύμη, Ν 948.
 τρύξ, τρυγῶν, Π 1085. Ν 50. νύκτωρ
 τρύξ, Σ 1309. τρύξ παλαιὰ καὶ σα-
 τρῶν, Π 1086. τρύξ γλυκεία, Ει. 576.
 τρύπημα νῆος, Ει. 1234. τρύπημα, pu-
 dendum mullebre, Εκ. 624.
 τρυπίσιος γαστήρ, Ν 421.
 τρυπίων, Σ 39.
 τρυπίλαια, Β 1016.
 τρυπίων, Α 405. Ν 48.
 τρυπίωνοίτις, Σ 688.
 τρυπίωνος, Σ 551. 1169. τὸ τρυπίων, Εκ.
 901. τρυπίων καὶ μαλακόν, Σ 1455.
 τρυπίς, lascivius, prelativus, Β 21. Π 818.
 ἱξίλαμψι τῶν γυναικῶν, ἡ τρυπίς, Α
 387.
 Τρυπίς πρέσσωσι, Εκ. 974.
 τρύχισθαι, Α 68. Ει. 989.
 τρύχη, τὰ, Α 418.
 τρυχάλια, τὰ, Π 798. Ει. 772.
 τρώγιαι, Α 801. 803. Ει. 1324. fut. τρώ-
 ζομαι, Α 806.
 τῦ, Dor. pro εἰ, Ι 225. Α 730. 779.
 τυγχάνω, nanciscor, Ι 112. sum, et hoc
 sensu participio jungi solet: τυγχάνω
 ἄν, Π 35. τύχω εισιθῶν, Π 237.
 242. τύχη λίξας, Π 3. τύχη πικρῶν,
 Π 150. τυγχάνω ἴδον ὄσα, Εκ. 336.
 τύχη χίσις, Εκ. 320. τυχῶν ἰσπαρ-
 μίνα, Ει. 1140.
 τυκίζω, Ο 1138.
 τύλα, ἡ, Α 860. 954.
 τύλος, Α 553.
 τυμπίων, Ο 885.
 τυμπίωνο ἵδρα, Ο 889.
 τύμπος, Β 1139. 1172. ἀπὸ τύμπου πι-
 σῶν, Σ 1370. ὁ τύμπος, ὁ capule, vel, ut
 Plantus ait, capuli decus, Α 372.
 τυμψοφύλας, Β 1149.
 τυμψασίμοις, Α 388.
 τυμψασίον, Α 3. Π 476. Σ 119.

Τυνδάρειος, Ο 860. Τυνδάρειος παῖς, He-
 lens, Ο 919. Τυνδαρίδαι, Α 1301.
 τυνοῦσαι, Β 139. Ν 878. Ι 1220. Α 307.
 τυπλάζω, Ει. 1148.
 τύπτειν, τύπτισθαι, Ν 494. Π 1015. τύ-
 πτισθαι πολλές, subaud. πληγῆς, Ν
 972. futur. Atticum τυπτήσῃ, Π 21.
 Ν 1443. τυπτήσομαι, Ν 1379.
 τυραννίς, Ο 483.
 τυραννίδιον τιθῆς, Α 631.
 τυραννίς, Σ 417. 464. 488. τυραννίδα κα-
 θίστασθαι, Σ 502. φρονίῳ, Σ 507. τυ-
 ραννὶς Διὸς, Π 124. ἀποστρεφῆναι τὴν
 τυραννίδος, Ο 1605.
 τύραννος, Ο 339. Ο 1673. 1708. Σιδῶν
 τύραννος Ζεὺς, Ν 564.
 τυρβάζω, Σ 237. τυρβάζισθαι, Ει. 1007.
 τυροκνηστὴς, Α 231. Ο 1379. Σ 938.
 963. Ael. 10.
 τυρόντος πλακοῦς, Α 1125.
 τυροπάλιν ποιητῶν τίχην, Β 1369.
 τυροπάλιν, Ι 854.
 τυρὸς, Ο 533. Ι 480. 771. Σ 910. 913.
 χλωρὸς, Β 559.
 τύβη, Ο 533. Ι 480. 771. Σ 910. 913.
 τύβη, Π 13. 15. 48. τυβῆ τίκτιν,
 Ει. 1078.
 τυβογίαν, Α 335. Ν 908.
 τυβῆς, Α 974. Β 848. Ν 336. Ι 511.
 τύχη. τύχη ἀγαθῆ, Ο 455. 675. Ο 283.
 Εκ. 131. ἰπὸ ἀγαθῆς τύχης, Σ 869. μέ-
 κρι σὺν τύχῃ, Ο 1722. τύχη, Α 1197.
 Τυχευάτιον, Ν 1264. τύχη μεγά-
 λαι κατίχουσι αὐτοῦς, magna gaudent
 felicitate, Ο 1726.
 τυχηρῶς, Ο 305. Α 250.
 τυφάζω, τὴν, Σ 1362. 1368.

ΤΑΛΙΝΟΝ ἱκταμα, Α 74.
 ταλας, Ν 768.
 ταρίζω, Π 564. Εκ. 664. Α 400. ταρίζω
 εἰς τινα, Π 899. εἰς τοὺς θεοὺς, Ν 1506.
 futur. ταρῶμαι, Εκ. 666. ταρίζεσθαι
 εἰς γνάθους, Ο 903.
 ταρῶν, Α 399. ταρῶν, Α 425. ταρῶν, Π
 1044. Ο 465. ταρῶν ταρίζεσθαι, Π
 1044. ταῦτ' οὐχ ταρῶν ἰστί; Α 658. Ν
 1299. Β 21.
 ταρῶντι, Π 1074. Ν 1069.
 ταρῶντοστος, Σ 1303.
 ταρῶντι, supra mente praeditum esse, Π
 364. 507. 1060. 1066. Ν 1275. Α
 1223. Ο 1214. bene valere, Ο 605.
 ταρῶντι, vale, Β 165. Εκ. 477.
 ταρῶντι, Ο 603, 604.
 ταρῶντι οὐδὲν, Π 37. 50. 274. 555. 362.
 Εκ. 325. Ο 394. Α 956. οὐδὲν ὄγῃς

λίγην, Ο 636. οὐκ ἴσθ' ὄγῃς ὁμῶν
 οὐδὲν, Π 870.
 τὰ, ellipse, pro παντί, Σ 678.
 τὰ, Εκ. 678. 738. Ο 602. Σ 926.
 τὰ, Εκ. 738.
 τὰ, Σ 126. Α 922. 1186.
 τὰ κατὰ χιμῆς, Ο 464. Σ 1216.
 τὰ, pluvia. ὁ θεὸς ἕδωκε ποτῆ, p' uil, Σ
 261.
 τὰ, Ν 368. 371. 1280. Σ 774.
 τὰ, Σ 263.
 τὰ, Ει. 928.
 τὰ, Ν 783.
 τὰ, Σ 1356.
 τὰ, Σ 904. 1402.
 τὰ, nomen servi, Ι 67.
 τὰ, Α 272.
 τὰ, Ο 47.
 τὰ, Ο 1723. 1735.
 τὰ, ὁ τῆς τῆς, Ο 1742. 1754. Ει.
 1332.
 τὰ, πρὸς τὸν λῦκος εἰν ὁμῶν, Ει.
 1076. 1112.
 τὰ, Donice, pro ὁμῶν, Α 1305.
 τὰ, ἰσθῶν, Ι 530. ἰσθῶν, Ο 993.
 τὰ, Ι 986.
 τὰ, retrocedere, abire, Ο 1017. ad-
 hibetur etiam pro προάγειν, εἰς τοῦ-
 μῶν, ut Ν 1298. ἰσθῶν, Β 174.
 τὰ, Ο 1149.
 τὰ, Β 366. 874.
 τὰ, Ν 263. ἰσθῶν
 τὰ, Α 878.
 τὰ, Ει. 897.
 τὰ, Εκ. 1165.
 τὰ, Ν 1195.
 τὰ, τοῖς προσηγορίαις, senioribus
 assurgere, Ν 993.
 τὰ, fragm. 132.
 τὰ, Ο 1011.
 τὰ, Εκ. 284.
 τὰ, ὁμηροῦς, Α 1159.
 τὰ, Π 997.
 τὰ, Ι 272.
 τὰ, Ν 977.
 τὰ, Π 666. Ο 363. Ι 659.
 τὰ, Ο 466.
 τὰ, Ι 1206.
 τὰ, Ο 186. Σ 951.
 τὰ, Π 109.
 τὰ, Ν 1035. Ι 413. 758.
 τὰ, Ι 890.
 τὰ, Β 570. Ν 551.
 558. 623. 876. 1065. Σ 1007. Ι
 1304. 1363. Α 846. Ει. 681. 921.
 1319.
 τὰ, Εκ. 186. Ι 680.
 τὰ, Εκ. 982.
 τὰ, Ο 1508. χύσαν,

Ι 1174. 1176. ὑπερῆναι τινός, tolerare
 aliquid, Ει. 17.
 τὰ, Ι 920.
 τὰ, Ει. 53.
 τὰ, Ν 571.
 τὰ, Β 776.
 τὰ, Ι 158.
 τὰ, Εκ. 1118.
 τὰ, Π 354.
 τὰ, Ι 680.
 τὰ, Β 308.
 τὰ, Α 972.
 τὰ, Α 772.
 τὰ, Ν 1154.
 τὰ, Π 702.
 τὰ, Ι 584.
 τὰ, Π 1072.
 τὰ, Ν 226. ὑπερῆναι
 τῶν ὁμῶν, Ν 1400.
 τὰ, Β 611. Ν 76. Ι 141. ὑπερῆναι
 τὸ μίγνυθαι, Π 734. Ει. 229. ὑπερ-
 ῆναι ὄσος, Π 750. ὑπερῆναι, Ο
 831.
 τὰ, Α 142.
 τὰ, obrepere, circumvenire,
 Ι 269. 459.
 τὰ, Α 693.
 τὰ, Π 811. Εκ. 693. Ι 1001.
 τὰ, Ι 259. Α 938.
 τὰ, Α 1063. ὑπερῆναι
 τὴν φιλίαν, Ει. 431. ὑπερῆναι τὴν ἐπι-
 χιμίαν, Ει. 908.
 τὰ, Α 841. subire, Ο 196.
 τὰ, Π 146.
 τὰ, Ο 695.
 τὰ, Σ 477. ὑπερῆναι, Ι
 1286. ὑπερῆναι ἰκονοῦς, Α 1072.
 τὰ, Σ 602.
 τὰ, Σ 518. ὑπερῆναι τινι, Π 979.
 τὰ, Β 1432.
 τὰ, clam subire, Σ 465.
 τὰ, pollicor, Ο 344.
 τὰ, Σ 12. γλυκῶν, Ν
 705. ὑπερῆναι, Α 713. ὑπερῆναι
 οὐδὲν πασάλην, Σ 91.
 τὰ, Dor. pro ὑπερῆναι, Α 143.
 τὰ, ut aliquando adhibetur pro μετὰ, ut
 οὐδ' ἰφ' ἡλικίαν παιδῶν, Ο 1030. ὑπερ-
 ῆναι, Ο 1426. Α 970.
 τὰ, Α 340. 407. 565.
 τὰ, Α 519. Ο 396.
 τὰ, Σ 195.
 τὰ, Ι 216.
 τὰ, Ι 1256.
 τὰ, Ο 65.
 τὰ, Εκ. 36. ὑπερ-
 ῆναι τὰς Ἀκωνικὰς, Εκ. 269.
 τὰ, Ο 1011.
 τὰ, Ει. 530.
 τὰ, Ι 742.

- ὑπόδειξις, Π 735. Σ 182. 183. ὑποδείξωμαι, Σ 205. 1168. ὑπόδειξις τὰς Λακωνικὰς, Σ 1159.
 ὑποδείσασθαι κατ' ἴματα, Σ 1160.
 ὑποδείξω, ἴν, I 1161.
 ὑπόδειξις, avis, O 302.
 ὑποδεικνύω, Σ 610. A 639.
 ὑποδεικνύω, Θ 1168.
 ὑποδείξω, Θ 424.
 ὑποδεικνύω, B 644.
 ὑποδεικνύωμαι, Π 1011.
 ὑποδεικνύω, histrio, Σ 1279.
 ὑποδεικνύω, A 38. Ek. 256. 588. ἴφθης με ὑποδεικνύω, Ek. 596. ὑποδεικνύωμαι, Π 548.
 ὑποδεικνύω, verbum Venereum, idem quod ἰλαύνω, ἰριδίω, subigere, Ek. 618.
 ὑποδεικνύω, Σ 553.
 ὑποδείκω, I 43.
 ὑποδεικνύωμαι, a tergo relinquitur, de cursoribus: B 1092.
 ὑπόδειξις, seu potius ὑπόδειξις πυγίδια, I 1368.
 ὑπόδειξις, Π 431.
 ὑπόδειξις δόξαξ, B 233.
 ὑποδείξω, solvere calceos alteri, N 152. Θ 1183. ὑποδείξωμαι, solvere sibi calceos, A 950. Π 927.
 ὑποδείκω με τὰ γόνατα, A 216.
 ὑπόδεικω, ἰριδίω, Ek. 1243.
 ὑποδείκω, ἰριδίω, Π 361.
 ὑποδείκω, Π 536.
 ὑποδείκω, B 1097.
 ὑποδείκω, ὑπό τι μικρὸν ἐπιδήξω, pro ὑποδείκω μικρὸν τι, Σ 1290.
 Simplex ὑποδείκω est Θ 1133. constructum barbata a Scythia, ὅση ἐπιδήξω με.
 ὑποδείκω, A 349.
 ὑποδείκω, O 494. ὑποδεικνύω, Ek. 874.
 ὑποδεικνύω, A 395.
 ὑποδείκω, animo humili et serviliter alicui submittere, quod adulatoris facere solent, I 47.
 ὑποδείκω, Π 1093.
 ὑποδείκω, Σ 103.
 ὑποδείκω, O 786. 797.
 ὑποδείκω, N 1289.
 ὑποδείκω, A 1014.
 ὑποδείκω, A 162.
 ὑποδείκω, Ek. 1030.
 ὑποδείκω, Σ 1285.
 ὑποδείκω, A 657.
 ὑποδείκω, I 316. ὑποδείκωμαι τὰς δόξας, I 291.
 ὑποδείκω, ad sonum tubae, A 1001.
 ὑποδείκω, suadere, consilium dare, O 1362. A 522. Ek. 1154.
 ὑποδείκω, B 958. ubi vide not.
- ὑποδείκω, Ek. 291.
 ὑποδείκω, B 367.
 ὑποδείκω, O 1145.
 ὑποδείκω, Ek. 430.
 ὑποδείκω, Π 314.
 ὑποδείκω, N 242.
 ὑποδείκω, B 790.
 ὑποδείκω, A 84.
 ὑποδείκω, A 842.
 ὑποδείκω, I 104. ὑποδείκω, Ek. 782. ὑποδείκω, A 185. A 583. ὑποδείκω, A 195.
 ὑποδείκω, A 551.
 ὑποδείκω, Ek. 541.
 ὑποδείκω, B 1313.
 ὑποδείκω, Σ 676.
 ὑποδείκω, Π 820. 1106. Ek. 24. 927.
 ὑποδείκω, A 1000.
 ὑποδείκω, A 1001.
 ὑποδείκω, in τὰς ὑπόδεικω, B 908.
 ὑποδείκω, Ek. 839. ὑποδείκω, Σ 214. ὑποδείκω, ἰριδίω, ὑποδείκω, A 57. ὑποδείκω, Π 881. ὑποδείκω, Σ 688.
 ὑποδείκω, Ek. 646. ὑποδείκω, B 619.
 ὑποδείκω, Π 528. Ek. 556. ὑποδείκω, A 586. ὑποδείκω, Σ 1143.
 ὑποδείκω, nectere, machinari, struere, A 630.
 ὑποδείκω, Π 689.
 ὑποδείκω, furari, clam surripere, Θ 812. I 745. B 148. 1242. N 179. 1199. Σ 556. 958. 1201. Π 1140. ubi vide not.
 ὑποδείκω, O 943.
 ὑποδείκω, Θ 730.
 ὑποδείκω, N 490. I 56. ὑποδείκω, Ek. 205. τὴν τῶν ἰλιυδίων Κύπρι, Ek. 722.
 ὑποδείκω, Ek. 319.
 ὑποδείκω, B 1220. ὑποδείκω, Σ 337.
 ὑποδείκω, N 306.
 ὑποδείκω, A 773.
 ὑποδείκω, N 597.
 ὑποδείκω, B 818.
 ὑποδείκω, N 563.
 ὑποδείκω, O 1337.
- ΦΑΙΑ, nom. pr. I 1377.
 Φαίμω, B 992.
 Φαίμω, nom. pr. Θ 153. 497. 547. B 1043.
 Φαίμω, nom. propr. A 556.

- Φαίδρος ἁλμυροὺς, I 550. Φαίδρος, δα, A 156.
 Φαίμα, nom. propr. A 49.
 Φαίμα, deferre, indicare, accusare, A 542. 819. 826. 912. 914. 938. Φαίμα, σε τὰς Πρωτάνω, I 300.
 Φαίμα, ἰριδίω, Ek. 875.
 Φαίμα, A 603.
 Φαίμα, Σ 811. 814. 931. I 1007. Αμφ. I. Γηροτ. 4.
 Φάλαγξ, araneus, Σ 1509. Φάλαγξ, B 1314.
 Φάλαγξ, Σ 35. 39.
 Φάλαγξ, N 540. Ek. 767. 771.
 Φάλαγξ, A 901.
 Φάλαγξ, avis, O 565. A 875.
 Φάλαγξ, ἰ, A 771. Θ 291.
 Φάλαγξ, A 263. 276.
 Φάλαγξ, τὸ, A 261.
 Φάλαγξ, A 243. 260.
 Φάλαγξ, nomen loci, O 1694.
 Φάλαγξ, κατὰ τὸ φαίμα, Θ 525.
 Φάλαγξ, Ek. 347. χλαίνα, A 845.
 Φάλαγξ, ἰ, A 308.
 Φάλαγξ, nom. propr. Σ 1220. I 1256.
 Φάλαγξ, pro συνεφαντῶμα, A 823.
 Φάλαγξ, I 973.
 Φάλαγξ, I 243.
 Φάλαγξ, I 1272.
 Φάλαγξ, N 749.
 Φάλαγξ, N 766.
 Φάλαγξ, Π 302. 309. I 906. Φάλαγξ, καταπλαστὸν, Π 716. Φάλαγξ, μιλιῖ, Ek. 736. Φάλαγξ, μιλιῖ, Θ 561.
 Φάλαγξ, B 733. I 1405.
 Φάλαγξ, O 534.
 Φάλαγξ, nom. pr. O 1028. 1030.
 Φάλαγξ, τὸ, Θ 890.
 Φάλαγξ, urbs, Σ 1271.
 Φάλαγξ, ἰ, B 259. 571.
 Φάλαγξ, Ek. 1144.
 Φάλαγξ, O 68.
 Φάλαγξ, N 109. Φάλαγξ, ἄνηρ, A 726.
 Φάλαγξ, A 519. 752. Θ 502. B 279.
 Φάλαγξ, Θισμ. Π. 5. 19.
 Φάλαγξ, Μουσαῖο, O 924.
 Φάλαγξ, N 13.
 Φάλαγξ, ὁ φαίμα, verbis exprimi non potest, O 1713.
 Φάλαγξ, O 303. A 1104. 1106. Ek. 1004. Φάλαγξ, Σ 1206. A 214.
 Φάλαγξ, aliquando idem quod αἰσχυρὸς, deformis, Ek. 617. 626. 702. Φάλαγξ, res levis, A 14. Φάλαγξ, ἰριδίω, opus facillimum, vel levisimum, I 213. Φάλαγξ, καὶ ἴφθης, N 778.
 Φάλαγξ, facile, I 404. 509. Ek. 666. Σ 1012. Φάλαγξ, A 566. Φάλαγξ, ἰριδίω, contemere, O 961. Φάλαγξ, ἰριδίω, ἁλμυροὺς, I 550. Φάλαγξ, δα, A 156.
 Φαίμα, nom. propr. A 49.
 Φαίμα, deferre, indicare, accusare, A 542. 819. 826. 912. 914. 938. Φαίμα, σε τὰς Πρωτάνω, I 300.
 Φαίμα, ἰριδίω, Ek. 875.
 Φαίμα, A 603.
 Φαίμα, Σ 811. 814. 931. I 1007. Αμφ. I. Γηροτ. 4.
 Φάλαγξ, araneus, Σ 1509. Φάλαγξ, B 1314.
 Φάλαγξ, Σ 35. 39.
 Φάλαγξ, N 540. Ek. 767. 771.
 Φάλαγξ, A 901.
 Φάλαγξ, avis, O 565. A 875.
 Φάλαγξ, ἰ, A 771. Θ 291.
 Φάλαγξ, A 263. 276.
 Φάλαγξ, τὸ, A 261.
 Φάλαγξ, A 243. 260.
 Φάλαγξ, nomen loci, O 1694.
 Φάλαγξ, κατὰ τὸ φαίμα, Θ 525.
 Φάλαγξ, Ek. 347. χλαίνα, A 845.
 Φάλαγξ, ἰ, A 308.
 Φάλαγξ, nom. propr. Σ 1220. I 1256.
 Φάλαγξ, pro συνεφαντῶμα, A 823.
 Φάλαγξ, I 973.
 Φάλαγξ, I 243.
 Φάλαγξ, I 1272.
 Φάλαγξ, N 749.
 Φάλαγξ, N 766.
 Φάλαγξ, Π 302. 309. I 906. Φάλαγξ, καταπλαστὸν, Π 716. Φάλαγξ, μιλιῖ, Ek. 736. Φάλαγξ, μιλιῖ, Θ 561.
 Φάλαγξ, B 733. I 1405.
 Φάλαγξ, O 534.
 Φάλαγξ, nom. pr. O 1028. 1030.
 Φάλαγξ, τὸ, Θ 890.
 Φάλαγξ, urbs, Σ 1271.
 Φάλαγξ, ἰ, B 259. 571.
 Φάλαγξ, Ek. 1144.
 Φάλαγξ, O 68.
 Φάλαγξ, N 109. Φάλαγξ, ἄνηρ, A 726.
 Φάλαγξ, A 519. 752. Θ 502. B 279.
 Φάλαγξ, Θισμ. Π. 5. 19.
 Φάλαγξ, Μουσαῖο, O 924.
 Φάλαγξ, N 13.
 Φάλαγξ, ὁ φαίμα, verbis exprimi non potest, O 1713.
 Φάλαγξ, O 303. A 1104. 1106. Ek. 1004. Φάλαγξ, Σ 1206. A 214.
 Φάλαγξ, aliquando idem quod αἰσχυρὸς, deformis, Ek. 617. 626. 702. Φάλαγξ, res levis, A 14. Φάλαγξ, ἰριδίω, opus facillimum, vel levisimum, I 213. Φάλαγξ, καὶ ἴφθης, N 778.
 Φάλαγξ, facile, I 404. 509. Ek. 666. Σ 1012. Φάλαγξ, A 566. Φάλαγξ, ἰριδίω, contemere, O 961. Φάλαγξ, ἰριδίω, ἁλμυροὺς, I 550. Φάλαγξ, δα, A 156.
- ἀπαλλοτρίω, ἁλμυροὺς, facile effugere, Θ 711. A 215. Φάλαγξ, ἰριδίω, Ek. 28.
 Φάλαγξ, Π 640. B 447. 455. I 1319.
 Φάλαγξ, parcum esse, Π 247. 553. 588.
 Φάλαγξ, A 312. Q 369. τῶν λιθῶν, A 319.
 Φάλαγξ, Ek. 605. 616.
 Φάλαγξ, N 67.
 Φάλαγξ, N 80.
 Φάλαγξ, Ek. 750. N 835.
 Φάλαγξ, Π 237. N 421.
 Φάλαγξ, nom. pr. N 65.
 Φάλαγξ, nomen loci, N 71. A 275.
 Φάλαγξ, Π 271. 280. A 90. Ek. 1087.
 Φάλαγξ, B 921.
 Φάλαγξ, I 633.
 Φάλαγξ, F 909. I 634. A 89.
 Φάλαγξ, adverbium, Π 94. 131. Ek. 35. 1030. A 541. Φάλαγξ, ἰριδίω, Ek. 361. 959. Φάλαγξ, ἰριδίω, Θ 788. Φάλαγξ, ἰριδίω, Θ 603. 630. N 787. 847. I 1365. A 4. Φάλαγξ, ἰριδίω, Ek. 969.
 Φάλαγξ, βαρῶν, Ek. 174. Θ 383.
 Φάλαγξ, A 158.
 Φάλαγξ, fere semper est extra versum, ut N 41. Φάλαγξ, A 198.
 Φάλαγξ. τί σε φάλαγξ; quid te fugit, quid te latet? Ek. 1027. futurum Φάλαγξ, Π 447. 496. Φάλαγξ, ἰριδίω, accusari, I 442. Φάλαγξ, N 167. Σ 893. 899. Φάλαγξ, τὸ, N 1193. Σ 390. 880. Φάλαγξ, ἰριδίω, Σ 718. διελίω Φάλαγξ, A 1129.
 Φάλαγξ, A 279. 668. Σ 227.
 Φάλαγξ, A 107.
 Φάλαγξ, Ek. 1165.
 Φάλαγξ, O 720. Φάλαγξ, Σ 864. I 1320.
 Φάλαγξ. ὁ φαίμα, nego, B 1167.
 Φάλαγξ, avis, O 304.
 Φάλαγξ. οὐκ ἐν φαίμα τούτο πράττει, non poteritis effugere, quin hoc ratiomini, Π 485. Vide not. ad Π 1133.
 ὁ φαίμα, sequente καὶ in alio membro, idem quod ἄμα καὶ, in N 1384. simulac dixisset, statim ego—aliquando redditur per adverbium prius, ut, καὶ φαίμα μὲ ἐπὶ τὴν χύτραν ἰλιῶν, Π 685. ἀνιῶν με φαίμα, Π 1102.
 Φάλαγξ, de janua crepante, Π 1099.
 Φάλαγξ, N 319. 364. Θ 267. O 204. 223. 683. Φάλαγξ, Ek. 235.
 Φάλαγξ, Π 537. Φάλαγξ, Ek. 740.
 Φάλαγξ, ire, venire, vagari, cum suo aut aliteris malo: vide not. ad Ek. 243. Φάλαγξ, abi in malam rem, Π 598. 610.
 Φάλαγξ, nomen fictum, Ek. 935.
 Φάλαγξ, ἁλμυροὺς, B 1264.

φδοίς, Π 677.
 φδοίς, maligne recusare, Θ 249.
 φδοίς, Θ 535. I 1151.
 φδοίς, Ο 975. Σ 677. 1447.
 φδοίς, ισχύς, Α 802.
 φδοίς, Attice pro πιδόση, Π 546. I 792.
 φδοίς, Α 142. Σ 232.
 φδοίς, Β 414.
 φδοίς, Ει. 308.
 φδοίς, Α 336.
 φδοίς, Ο 671. 674. Α 1036.
 φδοίς, honeste dicitur pro concubere: pari ratione, ac Gallis, baiser une fille. Vide not. ad Β 541. et ad Ει. 1138.
 φδοίς, Θ 1147.
 φδοίς, nom. pr. Π 177.
 φδοίς, Ει. 1130.
 φδοίς, Π 307. 311. J
 φδοίς, Σ 88.
 φδοίς, nom. pr. Ο 763.
 φδοίς, Ν 684.
 φδοίς, Jovis epitheton, Α 730.
 φδοίς, Ο 1701. 1703.
 φδοίς, nom. pr. Θ 568.
 φδοίς, Ν 1187. I 787.
 φδοίς, Σ 82.
 φδοίς, Π 591.
 φδοίς, Θ 168. Ο 281. 1295. Σ 462.
 φδοίς, nom. propr. Ο 14. 1077.
 φδοίς, nom. pr. Σ 1250.
 φδοίς, Α 424.
 φδοίς, Σ 75.
 φδοίς, Ν 358.
 φδοίς, neutro genere, pro amica, Εκ. 963. Sic φδοίς eodem sensu, Εκ. 970.
 φδοίς, Σ 82. 83.
 φδοίς, nom. propr. Σ 84. Β 934. Ν 686.
 φδοίς, Β 333.
 φδοίς, Σ 1463.
 φδοίς, Π 726. 900. φδοίς ἀρετή, Α 547.
 φδοίς, Σ 79.
 φδοίς, I 1069.
 φδοίς, Θ 752.
 φδοίς, Α 203. Α 983.
 φδοίς, Β 281.
 φδοίς, Π 192.
 φδοίς, Β 678.
 φδοίς, Εκ. 891.
 φδοίς, nom. propr. Α 266.
 φδοίς, Β 402. 403.
 φδοίς, Θ 989. φδοίς Παλ-
 λας, Θ 1136.
 φδοίς, Σ 834.
 φδοίς, Ο 1377.
 φδοίς, Β 240. Σ 270.

Φδοίς, nom. pr. Π 179. 303.
 φδοίς, Ν 592.
 φδοίς, Ει. 1164.
 φδοίς, Π 694. Ει. 1506.
 φδοίς, Π 718. contundere pertra-
 ciando, seu verberando: φδοίς τάν-
 τικνήμια, Π 784. ἴφλα μι, Ν 1376.
 φδοίς, Β 1296.
 φδοίς, Α 1041. φδοίς μη-
 δὴ γροίσι, Ει. 96. φδοίς ἰσχύς, Α
 1157. φδοίς ἰσχύς, Α
 1044. Ν 834. φδοίς παράγματα, Ν
 1303.
 φδοίς, Θ 680. φδοίς πύρι,
 Α 1285.
 φδοίς, Σ 276.
 φδοίς, Ο 824.
 φδοίς, Α 665.
 φδοίς, Ο 833.
 φδοίς, Θ 694.
 φδοίς, Β 244. Αμφ. 4.
 φδοίς, Ν 1475.
 φδοίς, Β 340.
 φδοίς, Εκ. 6.
 φδοίς, Β 202. Ε 559.
 φδοίς, Α 134.
 φδοίς, Α 139.
 φδοίς, Ν 365.
 φδοίς, gentile pagi Att. Σ 234.
 φδοίς, Εκ. 1057. Σ 1119.
 φδοίς, I 1177.
 φδοίς, Β 280.
 φδοίς, Π. 39. 213. φδοίς Ἀπέλλων, Π
 81. Σ 869. Ο 716. φδοίς, Ο
 216. φδοίς ἴσχυς, Ο 108.
 φδοίς, Ν 593.
 φδοίς, Θ 694.
 φδοίς, Ο 504. φδοίς, Ο 505.
 φδοίς, Ει. 303.
 φδοίς, Ο 272.
 φδοίς, Α 1140. Π 731. 735. Α 320.
 Ει. 1173. 1175.
 φδοίς, Ο 273.
 φδοίς, Α 421.
 φδοίς, ludum frequentare, Ν 916. 938.
 φδοίς ἰς δὴκαλον, I 1235.
 φδοίς, Ο 345. φδοίς, Β 1536.
 φδοίς, Β 1032.
 φδοίς, Σ 582.
 φδοίς, Ο 348.
 φδοίς, I 872. λῆμα φδοίς, I
 757. φδοίς, Ει. 144.
 φδοίς, Ο 327. Ο 219.
 φδοίς, Β 232.
 φδοίς, Σ 38.
 φδοίς, nom. pr. Β 965. Sic appella-
 tur muliere pudendum, Εκ. 97.
 φδοίς, nom. pr. Α 804. I 562. Ει.
 348.

φδοίς, Π 542. φδοίς, Θ 813.
 φδοίς, tributum, Σ 1115. Α 503. φδοίς
 ἀπάγια, Α 643. Σ 707. φδοίς φδοίς,
 Ο 191. Σ 1099. ὁ φδοίς ἀπὸ τῶν πό-
 λιων φδοίς, Σ 657.
 φδοίς, Ν 524. φδοίς, Σ 66.
 φδοίς, Α 1218.
 φδοίς, Α 312. Π 352. Α 213. φδοίς,
 merces, maxime edulia, Β 573. Σ 1398.
 1407. Α 899. 910.
 φδοίς, Π 796. Ει. 748.
 φδοίς, Α 72. 927.
 φδοίς, dicere, jubere, de Oraculis, Π
 46. I 1042. 1048. indicare, ostenu-
 dere, Ο 15. 50.
 φδοίς, percipere, considerare. φδοίς,
 I 1015. 1030. φδοίς δὴ, Ει. 1099.
 φδοίς, I 1067.
 φδοίς, Ο 765. I 255. φδοίς, Ει. 748.
 φδοίς, Ο 1669.
 φδοίς, Π 810. 1169. Εκ. 1004. Ει. 573.
 φδοίς, Ο 1238. φδοίς ἴσχυς
 καὶ νόος, Β 534.
 φδοίς, Β 820.
 φδοίς, Α 1033.
 φδοίς, Β 1335.
 φδοίς, Ν 1133.
 φδοίς, Α 976. φδοίς, Σ 507.
 φδοίς, Ει. 640. ἀρχαίκα, Ν 821.
 φδοίς, Π 577. φδοίς, Ο 634.
 φδοίς, Ν 817.
 φδοίς, Σ 1024.
 φδοίς, Α 42. 548.
 φδοίς, Π 215. 704. Β 493. 650. Ν
 75. 700. Εκ. 263. Σ 228. φδοίς ὄρκου
 φδοίς, Α 915.
 φδοίς, Ν 137. 233. 256. 740. 762. φδοίς
 φδοίς, Εκ. 572. φδοίς
 φδοίς, I 612.
 φδοίς, Ν 155.
 φδοίς, Ν 94. 128. 142. 181. 1487.
 φδοίς, Ν 266. 414. 456. 1039.
 φδοίς, Ν 718. 722. Β 94. 303. 1344.
 φδοίς, Α 209. φδοίς
 Ει. 197. φδοίς ἴσχυς, Εκ. 341. 950.
 φδοίς, Ν 721.
 φδοίς, Β 362.
 φδοίς, Σ 155.
 φδοίς, Ει. 1026.
 φδοίς, Β 511. Ει. 221. 344.
 φδοίς, Ο 493. φδοίς, Ο
 121.
 φδοίς, Α 763. 873.
 φδοίς, Σ 1331.
 φδοίς, Ο 1161.
 φδοίς, Εκ. 1101.
 φδοίς, Ν 971.

φδοίς, Σ 1524.
 φδοίς, Ο 164. Β 13. 639. 910. 1299.
 Ο 749. Σ 220. 269. 1302. 1490.
 φδοίς, Θ 861.
 φδοίς, Ο 762. 1244. nomen servi, Σ 433.
 φδοίς, fugae initio belli factae, quando
 in urbem confluit rusticorum multi-
 tudo, Εκ. 243.
 φδοίς, Β 418. φδοίς, Ο 106.
 φδοίς, mater, Σ 1472. φδοίς ἀρ-
 χὰ τῶν κακῶν ἡμῶν ἴσχυς, Α 821.
 φδοίς, Σ 2. φδοίς καταστήσασθαι, Ο
 841.
 φδοίς, equitum turmae tribunus. De-
 cem erant, unus in unaqueque tribu,
 Ο 799. φδοίς, equitum tribunum
 esse, Α 561.
 φδοίς, gentile a Φωλῆ, Α 1028.
 φδοίς, Σ 338. Ο 652. 763. φδοίς
 φδοίς, Jupiter te custodiat, te ser-
 vet, I 499. φδοίς, Εκ.
 769. 831. Α 257.
 φδοίς, Α 568.
 φδοίς, pagus Att. Π 1146. Α 1023.
 φδοίς, Σ 3-8.
 φδοίς, Π 544. Α 469.
 φδοίς, Ν 1007.
 φδοίς, Ο 215. 742.
 φδοίς, Ο 1481.
 φδοίς, Ο 685.
 φδοίς, Ο 1038. φδοίς, Θ 786.
 φδοίς, Ο 777. φδοίς, 231.
 253.
 φδοίς, Ει. 1076.
 φδοίς, Ν 979.
 φδοίς, Β 945.
 φδοίς, Α 1245.
 φδοίς, Ν 405. Α 863. 868. φδοίς τῆν
 φδοίς, Ο 221. φδοίς, Π 699.
 φδοίς, Α 1242.
 φδοίς, Α
 526.
 φδοίς, Π 273. 279. Ν 877. Β 1115. φδοίς
 φδοίς, Σ 1457. φδοίς
 φδοίς, Ο 167. Σ 1071. Ο
 371. Ν 352. 504. ubi vide not.
 φδοίς, I 364.
 φδοίς, Σ 610.
 φδοίς, Ει. 558. φδοίς, Σ 1133. 1276.
 φδοίς, Π 555.
 φδοίς, Ει. 753.
 φδοίς, Ν 979. φδοίς, I 218. φδοίς,
 I 638.
 φδοίς, rem furto ablatam vestigio, Β 1363.
 Ν. 499.
 φδοίς, ἀνάγειν ἰς φδοίς, Ο 699.
 φδοίς, φδοίς, Ει. 523.
 φδοίς, Diane epith. Α 443. 738.
 φδοίς, Θ 853. φδοίς ἀπὸ
 Β 343.

X saepe a librariis positum pro γ, Π 340. O 573. 1072.
 χαίνου ἄνω, N 172. O 51. χαίνου πρὸς τι, N 996. πρὸς τινα, I 651. 804. κίχνη, A 30. σί κίχνης, A 426. κίχνη, A 10. χαιῖς, Σ 342. κίχνης, Σ 617. I 263. 380. κίχνησις Μαμαμάκου, B 990.
 χαιῖς, bonus, nobilis, A 40. χαιῖτες, A 1157.
 χαιρίας, nom. pr. Σ 687.
 χαιρίων κελύς, A 200. χαιρίων ἰᾶν, Π 1187. χαιρίων προσγοροῦν, salvere jubere, Π 322. χαιρίων φράσαι, N 609. χαιῖς πολλά, A 832. ἰχάρη, B 1028. ἰχάρη ἕνους, O 1743. οὐ χαιρήσεις, Π 64. οὐ χαιρήσεται, I 235. Οὐτε εὐσι χαιρήσει ἢ ἴσι, Σ 186. οὐ χαιρὸν ταῦτα τελεῖται λίγων, A 563. κίχρησις, Σ 764. κίχρησις, Σ 389. χαιρὸν φιδόμενος, rauden parsimonia, Atticismus: Π 247. χαιρὸς θωπιώμυτος, I 1116. Mulieres βρωόμεναι χαιρῶν, Ek. 228. χαιρῶμαι, barbare pro χαιρῶ, Dativus: E. 291.
 χαιρῶν, N 104. 144. 156. 503. 831. 1465. O 1296. 1564. Σ 1408. 1412.
 χαιρῶν, A 4.
 χαιρῶν βρωμάτιοι, A 866.
 χαιρῶς, nom. pr. O 858. A 16. E. 951. χαιρῶ λασιούχην, B 822.
 χάλαισι τρογγύλαι, N 1127. χάλαισι βρωμάτων, B 852.
 χάλαιζον, I 381.
 χάλαν τὰ μέτωπον, Σ 655. τὴν ἰσθμῶν, Σ 727. τῆς ἰσθμῶν, O 383. τοῦς μοχλοῦς, A 310.
 χάλαις, Σ 1495. χάλαιρα ὑπεδήματα, O 263.
 χάλαιπαινον, B 1020.
 χάλαιπὸς καὶ δύσκολος, Σ 942. χάλαιπὸν χιτῶν, A 1116. χάλαιπὸν ἔργον, A 1112. χάλαιπώτατον, I 516.
 χάλαιπῶς, Π 60.
 χάλαιπῶς, O 839.
 χάλαιπῶν, Π 163. 513. χάλαιπύτεροι, I 469.
 χάλαιπῶς, O 490.
 χάλαιπῶν, I 174. 1303.
 χάλαιπῶτος, B 929.
 χάλαιπῶτος, I 238.
 χάλαιπῶτον ποτήριον, I 237.
 χάλαιπῶτος, Palladis epithet. A 1300. 1321.
 χάλαιπῶν, A 1128. πονηρὰ χάλαιπῶν, B 725.
 χάλαιπῶτος ἴσται, I 552.
 χάλαιπῶς, δ, Ek. 815. 818. 822.

χάλαιπῶτα δώματα, A 1072.
 χάλαιπῶτα, Σ 1214.
 χάλαιπῶς, A 341. 344. χάλαιπῶς τίττει, Σ 1012.
 χάλαιπῶν, Σ 249.
 χάλαιπῶν, A 657. N 231. 697. I 155. A 869. ubi tamen vetustissimae membranae habent χάλαιπῶς.
 χάλαιπῶν, O 616.
 χάλαιπῶν, B 260.
 χάλαιπῶν, Dor. pro χάλαιπῶν, A 878.
 χάλαιπῶν, N 424. 627. O 192. 691. 693.
 χάλαιπῶν, nomen gentis, I 78. A 604. 613.
 χάλαιπῶν, Σ 1034. E. 757.
 χάλαιπῶν, avis, O 266. 1131.
 χάλαιπῶν τῶν βρωμάτων, E. 220.
 χάλαιπῶν λίγων τινῶν, Π 637.
 χάλαιπῶν, ἢ, Σ 1201. A 936. 1178. E. 1263.
 χάλαιπῶν, nom. pr. A 604.
 χάλαιπῶν, χάλαιπῶτα πάθει, ἄν, Ek. 794.
 χάλαιπῶν δώμα, Π 842. χάλαιπῶν σφίξιν, O 1401. χάλαιπῶν Λακωνικῶν, A 1226. χάλαιπῶν, Π 145. B 1491.
 χάλαιπῶν, I 54. 776. 1368. E. 392. χάλαιπῶν τινῶν τι, A 437. O 736. 939. κίχρησις, E. 336.
 χάλαιπῶν, de muliere sui copiam viris faciente, Ek. 629. Hinc sumta metaphorica Comedia dicitur ἰλίγως χάλαιπῶν, I 517.
 χάλαιπῶν, nom. pr. Σ 282. E. 1155.
 χάλαιπῶν, nom. pr. Ek. 943.
 χάλαιπῶν, N 64.
 χάλαιπῶν μεγάλη καὶ παρῆλα, Ek. 1048. χάλαιπῶν νίμην τινῶν, alicui gratificari, O 384.
 χάλαιπῶν προσέταται, Σ 1420. τῶν χάλαιπῶν, quipropter, Π 53. αὐθιμίαν τῶν βρωμάτων ἰχῶν, ingrata mihi est vita, A 865. αὐθιμίαν στίσις χάλαιπῶν ἰσθμῶν, A 869.
 χάλαιπῶν, O 1100. A 938. E. 41. 797. O. λημναῖος, O 782. Φρόγυται, O 121.
 χάλαιπῶν φρίγμα, Ek. 973. χάλαιπῶν ματιχίω πλιύστον, Ek. 532. ubi vide not.
 χάλαιπῶν, nom. pr. Ek. 293.
 χάλαιπῶν, nom. pr. O 804.
 χάλαιπῶν, E. 1063.
 χάλαιπῶν ἄσταγῶν, I 248.
 χάλαιπῶν, Interrogum positus, A 605. 133. Π 278.
 χάλαιπῶν, Σ 695.
 χάλαιπῶν ἄλλασί σου, I 1032.
 χάλαιπῶν, I 824.
 χάλαιπῶν, O 61.
 χάλαιπῶν, O 819.
 χάλαιπῶν, A 635.
 χάλαιπῶν, A 106.
 χάλαιπῶν, N 875.

χίτων, B 8. Ek. 313. 368. N 1387. O 790.
 χίτων, ἢ, βάμμα, E. 1176.
 χίτων, N 391. Ek. 320. 572. I 70. A 82. χίτων, I 1057. Σ 941. κίχρησις, A 1170.
 χίτων ποτολισκίου, A 459. χίτων διεφθάρτα, N 873.
 χίτων, O 1097. χίτων ἰσθμῶν, B 361.
 χίτων πάθει, A 1141.
 χίτων ἰσθμῶν, A 876.
 χίτων, ἢ, περιβαλλί χίτων, O 914. τῶν, ἀνίλων τινῶν τῆς χίτων, Σ 569. δίδου τὴν χίτων, A 1119. χίτων αἰσίου, Ek. 264. ὄρω κατὰ χίτων, vide in ὄρω.
 χίτων, εὐ χίτων, non abs te fuerit, I 37.
 χίτων, Π 533. 617.
 χίτων χιτωνώτατος, Σ 1276.
 χίτων, Ek. 297. 797. O 1571. A 598. 607. χίτων, Ek. 266.
 χίτων τῶν βρωμάτων, Σ 443. χίτων, Σ 439.
 χίτων, A 673.
 χίτων, A 770. O 1. O 714. 1412. I 419. Φρόγυται, B 681. χίτων μωσίου, B 93. οὐ ἰλίγως δίδου χίτων, O 1417. σφίξιν ἄσταγῶν αἰ χίτων, O 1681. ἴσται χίτων ἰσθμῶν φωνῆ χίτων, E. 801.
 χίτων ἰσθμῶν ὑπὸ ἰσθμῶν, Σ 1083.
 χίτων, Σ 429. 1292.
 χίτων, E. 961.
 χίτων, O 850. 897. 958. E. 956. μῶς ἐν χίτων βρωμάτων περιβαλλόμενος, A 1129.
 χίτων, I 264.
 χίτων, N 295. I 888. 998.
 χίτων, χίτων νίμην ἕνους, O 210.
 χίτων σφίξιν, O 806. τὸν χίτων ἕνους, O 521.
 χίτων, O 1295.
 χίτων, B 987. Σ 281.
 χίτων καὶ πρῶτον, B 726.
 χίτων, E. 1126. 1145. χίτων ἕνους, B 1148. χίτων βρωμάτων, O 1743.
 χίτων ἰσθμῶν, N 282. χίτων Παλλάδος, N 300.
 χίτων, τὰ, I 806. E. 596.
 χίτων, I 225. 660. A 1055.
 χίτων, I 1155.
 χίτων, I 661.
 χίτων, Σ 1167.
 χίτων, ἢ, ὄρω Ὀλύμπου, N 270.
 χίτων, B 970. χίτων ἕνους, Ek. 1139. χίτων, O 879. 880. E. 171.
 χίτων, I 881. 886. ὄρω ἕνους χίτων, B 1067.
 VOL. III.

χίτων, A 48. 150. Π 984.
 χίτων, O 946. 955.
 χίτων, A 138.
 χίτων, A 586. 1156. B 1459. O 493. Σ 738. 1132. A 845.
 χίτων, ἢ, A 987.
 χίτων, A 1189.
 χίτων, Ek. 846. λιπῶν, O 1116. γαμικῶν, O 1693. χίτων, Σ 677.
 χίτων, A 319.
 χίτων ἰσθμῶν, E. 1002.
 χίτων, E 576.
 χίτων, χίτων ἰσθμῶν, A 386. χίτων, Ek. 64.
 χίτων, A 975.
 χίτων, A 640.
 χίτων, Ceteris epithet. A 835.
 χίτων, B 559.
 χίτων ἰσθμῶν τῶν αἰσίου, N 978.
 χίτων, O 57. 62.
 χίτων, O 18. 19.
 χίτων, nomen festi, A 961. 1076. 1211.
 χίτων, cognitus, gentivus χίτων, O 347. E. 537. accusativ. χίτων, I 95. 113. 355. A 1026. 1133. accusat. plur. χίτων, Ek. 44. N 1238. A 1000. 1068.
 χίτων, Π 276. Ek. 424. Σ 440. 718. E. 1144. 1217. χίτων ἄνω, A 814. ἕνους ὑπὸ χίτων, A 1207.
 χίτων, B 338.
 χίτων, Σ 573. A 521. E. 374. 387.
 χίτων, Σ 335. 349. χίτων ἕνους, I 1332.
 χίτων, A 740. 777. μωσίου, A 747. obscena compellatio, Σ 1353.
 χίτων, Σ 1364.
 χίτων, A 1073. Σ 844.
 χίτων, A 818.
 χίτων, Π 503. A 739. μωσίου, A 764.
 χίτων, pudendum muliebri, O 289. 538. 540. Ek. 724. A 771. et deinceps.
 χίτων. πείθειται χίτων ἄνω, N 853.
 χίτων, gentile pagi Att. A 855.
 χίτων, B 4. χίτων χίτων, Σ 403. χίτων ἰσθμῶν, O 468. γαμικῶν ἕνους χίτων, A 465.
 χίτων, Σ 1144. I 1179. E. 717. Βαβυλ. 20.
 χίτων, gentile pagi Att. A 406.
 χίτων, fictum cognomen Demonstrati, A 357.
 χίτων, B 814.
 χίτων, Δακτυλ. 5. Ολκ. 18. χίτων χίτων, Σ 737.
 χίτων ἕνους, A 521.
 χίτων, A 1315.
 χίτων τὰ πάθει, I 214.
 χίτων, I 315.
 O

χροῖν, B 339. N 455. A 1119.
 χροία, B 247. 336. ἰσχυροί, © 968.
 ῥυθμὸς χροίας, © 955.
 χροῖν, B 356. 388. 1213. Π 288. 761.
 N 1510. Eι. 325.
 χροῖται, A 443.
 χροῖται Ἀφαια, A 1155.
 χροῖται, Eι. 1022.
 χροῖται, I 589.
 χροῖται, Eκ. 809.
 χροῖται, © 961.
 χροῖται, B 353.
 χροῖται, © 391. B 729. O 733. I 521.
 χροῖται ἄγαν, B 1419. ἄγαν κροῖται,
 Eκ. 1160. χροῖται αἰτίων, I 513. λαμβά-
 νει, B 94. ἴχνη, Eι. 803. 808. ἰσχυρῶν,
 A 11. ἰσχυρῶν, N 271. © 219. χροῖται
 πατάσσει, © 958. τετραγώνων χροῖται,
 Eι. 807. O 787. χροῖται τετραγώνων,
 A 628. τετραγώνων, A 886. χροῖται κύκλων,
 B 366. N 333. Γρηγορ. 9.
 χροῖται πρόσθια, anteriores dentes, B 548.
 χροῖται, Eι. 139. 176.
 χροῖται, A 1319.
 χροῖται, responsum dare, Σ 159. commodare,
 © 219. 250. B 1159.
 χροῖται, Π 534.
 χροῖται, I 553.
 χροῖται, © 381.
 χροῖται, N 13. 30. 117. χροῖται ἴχνη,
 opus habere aliqua re, A 454.
 χροῖται, I 138.
 χροῖται, impersonale, A 357. © 74.
 726. I 535. 751. Eι. 1079. ἴσχυρῶν,
 O 1419. ἴσχυρῶν, O 58. 1201. Eι. 1041.
 optativ. χροῖται, A 113. subjunct. χροῖται,
 A 133.
 χροῖται, Dor. pro χροῖται, A 734.
 χροῖται, φράσι δὲ τι χροῖται, N 359. ἴσχυρῶν
 ἴσχυρῶν, N 891. δὲ τι χροῖται ποίησι,
 © 751.
 χροῖται. τὸ χροῖται τῶν νεκρῶν ἔσθι, N 2.
 τῶν νεκρῶν χροῖται ἔσθι, Eκ. 394. τὸ
 χροῖται τῶν νεκρῶν ἔσθι, B 1278. ἔσθι
 τὸ χροῖται παρῶν, A 150. πάλιν
 χροῖται τῶν νεκρῶν, Π 894. λιπαρὸν τὸ
 χροῖται τῶν πόλιων, O 826. πάλιν τὸ
 χροῖται τῶν πόλιων, A 83. τὸ χροῖται τῶν
 νεκρῶν, A 1085. κλίσσει τὸ χροῖται
 τῶν πόλιων, Σ 933.
 χροῖται, Π 232. 269. χροῖται περι-
 ζῶν, Eκ. 236. περιζῶν, A 495.
 χροῖται, περιζῶν, © 377.
 χροῖται, Eκ. 442.
 χροῖται, opus habeo, verbum inusitatum,
 unde Doricum χροῖται. ὁ χροῖται
 αἰσῶν, A 778.
 χροῖται. τί χροῖται ταῦτα; I 1183.
 A 935. τί χροῖται ταῦτα; Π 941.
 τί ἴσχυρῶν, δὲ τι χροῖται ταῦτα; Eι.

1257. ἴσχυρῶν, δὲ τι βούλι, χροῖται, © 212.
 χροῖται ἴσχυρῶν, δὲ τι βούλι, N 439.
 χροῖται ἴσχυρῶν, O 382. χροῖται λόγοι, A
 639.
 χροῖται, O 964. 991.
 χροῖται, O 960. Eι. 1047. 1094.
 χροῖται, B 1033. Π 51. 55. I 61. 109.
 χροῖται, A 780.
 χροῖται, I 818.
 χροῖται, funerator, N 240. 434.
 χροῖται, Π 93. 155. 977. © 454. χροῖται
 ἴσχυρῶν, Π 341. ἴσχυρῶν
 ἴσχυρῶν, B 599.
 χροῖται ἴσχυρῶν, Eκ. 219.
 χροῖται, Π 1020.
 χροῖται, N 718. λαμβάνει, N 1012. ἴσχυρῶν,
 N 1016.
 χροῖται, © 912. χροῖται ἴσχυρῶν, B 347
 χροῖται. πολλοῦ χροῖται, a longo tempore, Π
 98. διὰ πολλοῦ χροῖται, Π 1045. Σ
 1476. διὰ χροῖται, aliquantisper, A 904.
 Π 1055. πᾶσαν χροῖται; A 83. πᾶσαν
 λοιπὰ χροῖται, in posterum, B 586. πᾶσαν
 χροῖται, N 65. 1242. Σ 460. χροῖται πᾶσαν,
 B 100. 311.
 χροῖται ἴσχυρῶν, O 1710.
 χροῖται, Π 9.
 χροῖται, B 720. Π 808. I 472. δὲ χροῖται
 ἴσχυρῶν, blanda ananimum compellatio, A
 930.
 χροῖται, aurea phiala, A 74. Eι. 425.
 χροῖται, Eκ. 972.
 χροῖται, O 950.
 χροῖται, O 216.
 χροῖται, Palladis epithet. © 318.
 χροῖται, Palladis epithet, A 344.
 χροῖται, Apollinis epithet. © 315.
 χροῖται, Σ 1341.
 χροῖται ἴσχυρῶν ἀγγέλιον, Π 268. χροῖται
 πᾶσαν, N 912.
 χροῖται, Neptuni epithet. I 559.
 χροῖται, A 547.
 χροῖται, Eι. 155.
 χροῖται, Π 164.
 χροῖται, A 408.
 χροῖται, © 321.
 χροῖται, N 120. I 398.
 χροῖται. τί χροῖται τίσται; A 127.
 χροῖται, N 516.
 χροῖται, E 943. φιλία, Eι.
 997.
 χροῖται ἴσχυρῶν, © 162.
 χροῖται, Σ 1213.
 χροῖται, B 983. Π 673. 686. 812. Eκ.
 734. O 43. 337. 386. A 284. ἴσχυρῶν
 ἴσχυρῶν παιδίων, © 505. ἴσχυρῶν
 περιζῶν, Σ 828. ἴσχυρῶν ἴσχυρῶν, Π
 1197. Eι. 923. Δαν. 12.
 χροῖται, A 329.
 χροῖται, N 1474.

χροῖται, Eκ. 745. A 463. 1175. Eι.
 202.
 χροῖται, nomen festi, A 1076. B 218.
 ubi feminina forma χροῖται.
 χροῖται, B 846.
 χροῖται, © 24. Eι. 147. A 411. 429.
 χροῖται. κατὰ χροῖται ἴσχυρῶν, B 795. Π 367.
 κατὰ χροῖται μῆνιν, I 1354.
 χροῖται τὸ κακόν, B 1018. N 907. Σ 1483.
 ἄγαν μέγαν χροῖται πρὸς ἴσχυρῶν, B 884.
 χροῖται τὸ πᾶν, Eι. 509. ὁ χροῖται
 τῶν, Eι. 472. χροῖται εἰς τὸ δικαίον,
 B 641. περιζῶν χροῖται εἰς τὸ σω-
 τηρίας, Eι. 301. οἱ τόποι χροῖται, usu-
 te procedunt, N 18.
 χροῖται, capere, continere, ἴσχυρῶν χροῖται
 ἴσχυρῶν, N 1233.
 χροῖται τῶν λαῶν, A 295. ubi male antea
 legebatur καταχρῶνται, unde supra
 in indice remansit verbum κατα-
 χροῖται.
 Ψ.
 ΨΑΙΣΤΟΣ, Π 138. 1115.
 Ψαῖστος, Viri cognomen, A 1150.
 Ψαῖστος, gulta. ἀργυρίου μὲν Ψαῖστος, Eι.
 121.
 Ψαῖστος, Eι. 155.
 Ψαῖστος, I 522.
 Ψαῖστος, Σ 1520.
 Ψαῖστος, ἀνεπα. οὐκ ἰσχυρῶν ἄνδρες τῶν
 Ψαῖστος, A 1260.
 Ψαῖστος, A 3.
 Ψαῖστος, N 1225.
 Ψαῖστος, N 580.
 Ψαῖστος, © 856.
 Ψαῖστος, O 1340.
 Ψαῖστος, Σ 326.
 Ψαῖστος, A 91. 99.
 Ψαῖστος, A 630.
 Ψαῖστος ἴσχυρῶν, © 870. Ψαῖστος
 ταῦτα ἴσχυρῶν ἴσχυρῶν, Eκ. 445. Ψαῖστος
 διδοῖται διδοῖται, N 618.
 Ψαῖστος, B 712.
 Ψαῖστος, B 1521.
 Ψαῖστος, Eκ. 603.
 Ψαῖστος, N 446.
 Ψαῖστος, Eκ. 315. ἴσχυρῶν τὰ πράγμα-
 τα, Eι. 691.
 Ψαῖστος, O 590.
 Ψαῖστος, I 523.
 Ψαῖστος, A 115. 131.
 Ψαῖστος, A 698. Σ 591. 769.
 Ψαῖστος, A 703. N 1019. 1429. Σ 378.
 A 536. Κανόνου Ψαῖστος, Eκ. 1089.
 Ψαῖστος, I 1583.
 Ψαῖστος, O 1038.
 Ψαῖστος, Σ 94. © 1031. Κανόνου Ψαῖστος, Σ

675. ἴσχυρῶν Ψαῖστος, A 270. κατὰ
 τῶν τῶν Ψαῖστος, I 808. Ψαῖστος
 Ψαῖστος, A 376.
 Ψαῖστος, Dor. pro Ψαῖστος, A
 1302.
 Ψαῖστος, A 921. 925. B 567. A 874.
 Ψαῖστος, N 1008.
 Ψαῖστος, © 232. Ψαῖστος ἴσχυρῶν
 ἴσχυρῶν, © 227. Ψαῖστος ἴσχυρῶν, © 583.
 Ψαῖστος, Π 1064. Eκ. 929. 1072. Ψαῖστος
 μῆνιν κατακτασμένην, Eκ. 878.
 Ψαῖστος, © 146. 395.
 Ψαῖστος, A 942. Eι. 612. 1152.
 Ψαῖστος, Π 670. 688. τῶν Ψαῖστος, B 604.
 Ψαῖστος, Σ 436. ἴσχυρῶν, B 492. Ψαῖστος
 πᾶσαν, N 1367.
 Ψαῖστος, © 1180. Π 557. N 145. 149.
 Ψαῖστος ἴσχυρῶν, N 851.
 Ψαῖστος, O 1555.
 Ψαῖστος. φιλῶ τὸν ἴσχυρῶν, A 537. τὸν
 πρὸς Ψαῖστος ἴσχυρῶν, Σ 376.
 Ψαῖστος ἴσχυρῶν, Eι. 1301. Ψαῖστος ἴσχυρῶν
 ἴσχυρῶν, I 457. Eι. 675. Ψαῖστος ἴσχυρῶν
 λαῶν, A 393. Ψαῖστος ἴσχυρῶν, N 420.
 τῶν ἴσχυρῶν ἴσχυρῶν, A 375.
 τῶν ἴσχυρῶν, A 960. Ψαῖστος ἴσχυρῶν
 πᾶσαν, Σ 380. Ψαῖστος
 σφαῖρα, N 94. Ψαῖστος ἴσχυρῶν, sanguinem
 casuere, N 712.
 Ψαῖστος pro homo, vel vir, ut Ψαῖστος πολ-
 λὰ ἴσχυρῶν, © 864.
 Ψαῖστος, Π 263. Ψαῖστος, de fabula, © 848.
 Ψαῖστος, © 170.
 Ψαῖστος, mentula, A 143. 963. 979. O 560.
 Ψαῖστος, Π 267. I 964. Ψαῖστος πᾶσαν, O
 507.
 Ψαῖστος, A 19. © 692. Ψαῖστος, I
 715.
 Ω.
 Ω' γὰρ, Π 215. 360.
 ὄγαν, ἴσχυρῶν, B 867.
 ὄγαν, Π 555. 872.
 ὄγαν, Σ 1109.
 ὄγαν, Σ 1240.
 ὄγαν, parturire, © 502. Eκ. 529.
 ὄγαν, A 1304. Eι. 486.
 ω η in unam syllabam coalescunt, A
 860.
 ὄγαν, I 692.
 ὄγαν, N 271. 278. O 701.
 ὄγαν, τὰ, O 803.
 ὄγαν, © 504.
 ὄγαν, περιζῶν, B 1322.
 ὄγαν, N 1012. 1016. ἴσχυρῶν τὸν ὄγαν,
 A 291. ἴσχυρῶν, B 30. ὄγαν
 τὸν ὄγαν, I 265.

ὠμὸς, crudus, immaturus, I 200.
 ὠμοσάρακτος, I 345.
 ὠμῖοθαι, Π 140. 519. ὠμῖομαι τούτου,
 pro παρά τούτου, Et. 1261. Vide su-
 pra in *οαι*. ἰωνημῖος, active, Π 7.
 ὠνιος, A 758.
 ὠν, A 856. τίκτω, O 695. ὠὰ ἰκκυλίν-
 διον, Et. 134.
 ὠσπ, B 180. 203. O 1395.
 ω ου, monosyllabum, A 275. 1036. 1171.
 O 717. B 33. 508. I 340.
 ὠρα ἔστιν, tempus est aliquid faciendi, A
 393. ὠρα βυδίζειν, Ex. 30. ὠρα ἦν πά-
 λαι, jam pridem tempus est, Ex. 877.
 ὠρα νία, ver, I 419. ὠρα ἦρας, N 1008.
 ὠραι, tempestates anni. O 709. ἰς τὰς
 ὠρας τὰς ἰτίρας, N 562. ἰς τὰς ὠρας,
 B 360. ὠραι καρπῶν, B 1034. ὠραι τι-
 ριτιλλόμεναι, O 696. ἰν τῶν ὠρων εἰς
 τὰς ὠρας, O 950. ἰσραὶ ὠραι, O 948.
 ἰν ὠρῃ, tempestive, Ex. 395. Σ 242.
 689. Et. 122. primo vere, N 1117.
 ὠραϊν, ὠρας ἰκίεθαι, A 391. ὠρα, pul-
 chritudo, venustas, O 1723. πρὸς τίξ-
 μασιν ὠρας, O 705.
 ὠραι, Hora, dem, Et. 456.
 ὠραῖος θιός, B 394. παῖς. O 138. ὠραιο-
 πάση, B 291. 514. A 1148. ὠραιο-
 ὠρακιῆν, B 481. Et. 702.

ᾠρεός, urbs, Et. 1047. 1125.
 ὠρειός. ὠρικὴ ὀληφίρας, A 272.
 ὠρικῶς, Π 963.
 ὠι, Attice pro πρὸς vel εἰς, sed cum re-
 bus animatis tantum construitur, ut
 Et. 104. ὠς τὸν Δί' ἰς τὸν οὐρανόν. So-
 lucum esset ἰς τὸν Δί' ὠς τὸν οὐρανόν.
 Vide Π 32. 89. 152. 404. O 894.
 1090.
 ὠς aliquando significat *nam, quoniam*: ut
 Π 649. Ex. 43. O 461. A 1055. Et.
 152. et passim.
 ὠσπεριῖ, A 115. Ex. 537.
 ὠσσι cum indicativo, A 700. Π 141.
 ὠσσιζέσθαι, A 530. Π 330. A 24. 42.
 844.
 ὠ τὰν, A 501. Π 66. N 1267. et pas-
 sim.
 ὠτα ἴνου, Π 287.
 ὠτῖς, ἰ αὐτῖς, O 906.
 ὠφίλιον. τίς παρ' ἡμῶν ἴσται ὠφίλιόν σοι;
 O 133.
 ὠφίλιον συνά τι, Π 1135. ὠφίλιον σοῦς
 φίλου, I 94. πάτραν, B 1427. ὠφίλιον
 σοι, O 420.
 ὠφιλῆσιμος, O 316.
 ὠχρεῖον, B 307. N 103. Et. 612.
 ὠχρός, A 1140. Π 422. ὠχρὰ χροῖά, N
 1016.

FINIS.

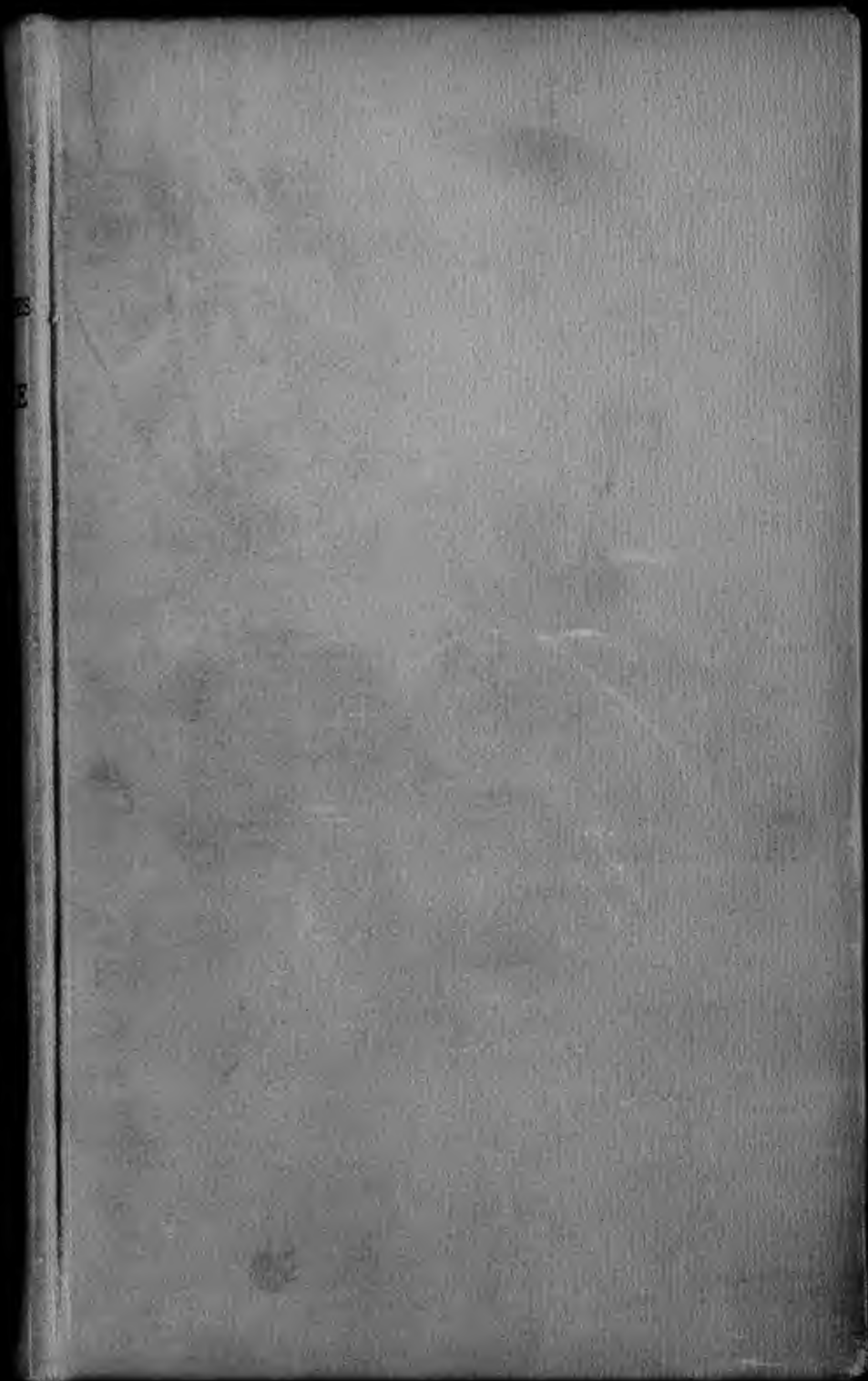
88 Ar5

IEIC

Aristophanes

VOLUME 4

Columbia University
in the City of New York

THE LIBRARIES

ARISTOPHANIS
COMŒDIÆ

EX OPTIMIS EXEMPLARIBUS EMENDATÆ:

CUM

VERSIONE LATINA,

VARIIS LECTIONIBUS, NOTIS,

ET

EMENDATIONIBUS.

ACCEDUNT

DEPERDITARUM COMEDIARUM FRAGMENTA,

ET

INDEX

VERBORUM, NOMINUM PROPRIORUM, PHRASIUM,
ET PRÆCIPUARUM PARTICULARUM.

A

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

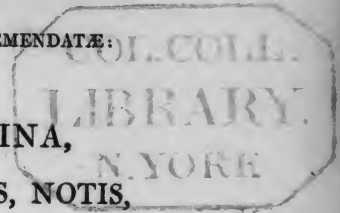
TOM. IV.

OXONII:

TYPIS ET SUMTU N. BLISS.

1810.

88Ar.5
IE 10
v4

ARISTOPHANIS

LYSISTRATA.

VOL. IV.

31614

ARISTOPHANIS

LYSISTRATA.

VOL. IV.

31614

DRAMATIS PERSONÆ.

LYSISTRATA.
CALONICE.
MYRRHINA.
LAMPITO.
CHORUS SENUM.
CHORUS MULIERUM.
STRATYLLIS.
PROVISOR.
MULIERES QUÆDAM.
CINESIAS.
PUER.
CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM.
LEGATI LACEDÆMONIORUM.
POLYCHARIDES.
CIRCUMFORANEI QUIDAM.
FAMULUS.
ATHENIENSIS QUIDAM.

11018

ARISTOPHANIS LYSISTRATA.

LYSISTRATA, CALONICE, MYRRHINA, LAMPITO.

LYS. AT si quis in ædem Bacchi vocasset eas, aut Panos, aut Coliadis, aut Genetyllidis, ne transire quidem liceret præ multitudine tympanorum: nunc autem nulla adest hic mulier. Verumtamen hæc vicina mea foras exit. Salve, ô Calonice.

CAL. Et tu mecastor salve, Lysistrata. Sed quid conturbata es? exporge frontem, carissima: non enim te decent contracta supercilia.

LYS. Sed, ô Calonice, uritur mihi cor, et valde me piget sexus nostri, quoniam viri existimant nos esse nequam.

CAL. Quippe tales pol sumus.

LYS. Quumque edictum illis fuerit huc convenire, deliberaturis de re non levi, dormiunt, nec veniunt.

CAL. Sed, ô carissima, venient. Mulieribus domo prodire non ita facile est. Alia enim marito operam dat: alia famulum excitat: alia puerum in lecto collocat, alia lavat, alia cibo in os indito placat.

LYS. Sed erant magis necessaria curanda ipsis.

CAL. Quid autem est, mea Lysistrata, cur nos mulieres convocas? Quænam illa res est aut quanta?

LYS. Magna.

CAL. Num etiam crassa?

LYS. Ita me servet Jupiter, crassa.

CAL. Qui fit ergo, ut non veniamus?

LYS. Nihil tale est: cito enim convenissemus. Sed est quiddam a me quæsitum, multis vigiliis in omnes partes versatum.

CAL. Mirabor, ni subtile quid sit versatum istud in omnes partes.

LYS. Adeo subtile, ut universæ Græciæ salus sita sit in mulieribus.

CAL. In mulieribus? Parum ergo abest, quin nulla sit

LYS. Ita ut arbitri nostri sit, salvam esse rempublicam, aut nullos superesse, nec Peloponnesios—

CAL. Nullos superesse edepol optimum est.

LYS. Bœotiosque omnes perire funditus.

CAL. Non omnes, quæso; sed anguillas excipe.

LYS. De Athenis autem nil tale ominabor: tu ipsa conjecturam facias. Si vero convenerint huc mulieres ex Bœotia simul et Peloponneso, nosque Atticæ, communiter servabimus Græciam.

CAL. Sed quid possent mulieres prudenter agere et præclare?

nosne, quæ sedemus pigmentis nitentes, ornamentis excultæ, crocotas gestantes, et Cimbericas rectas, et peribaridas?

LYS. Immo enimvero hæc ipsa sunt, a quibus salutem spero; crocotulæ, et unguenta, et peribarides, et anchusa, et pellucidæ tunicæ.

CAL. Quo tandem modo?

LYS. Ita ut illorum, qui nunc vivunt, virorum contra alium hastam nemo tollat.

CAL. Crocotam ergo, ita me Ceres amet et Proserpina, mihi tingendam curabo.

LYS. Nec clypeum sumat.

CAL. Cimbericam induam.

LYS. Nec gladiolum.

CAL. Peribaridas emam.

LYS. Annon ergo adesse mulieres oportebat?

CAL. Quin pol volando venisse oportuit dudum.

LYS. Sed, pro dolor! videbis eas esse nimis Atticas, dum omnia faciunt justo tardius. At nec ex maritimis ulla mulier adest, nec ex Salamine.

CAL. Sed has scio in celocibus trajecisse matutinas.

LYS. Nec, quas sperabam et confidebam ego primas hic adfore, Acharnenses mulieres veniunt.

CAL. Attamen Theagenis uxor, tanquam horsum venire cupiens Hecata simulacrum consuluit. Sed ecce accedunt quædam: item alia etiam. Hem, hem! undenam sunt?

LYS. Ex Anagyro.

CAL. Edepol ut dicis. Anagyrus ergo mihi videtur commotus.

MYRR. Num tardius advenimus, ô Lysistrata? quid ais? cur taces?

LYS. Non laudo, Myrrhina, modo advenientem in re tanta.

MYRR. Vix enim in tenebris cingulum inveni, sed, si res urget, fare presentibus nobis.

LYS. Immo potius opperiamur paulisper, dum Bœotia et Peloponnesia mulieres veniant.

MYRR. Multo tu rectius dicis: et ecce jam hæc Lampito accedit.

LYS. O carissima Lacæna, salve Lampito. Quam formosa videris, ô dulcissima! quam pulchro colore, quam vegeto es corpore! vel taurum strangulare possis.

LAMP. Ne istuc ecaster credo, siquidem corpus exerceo, et subsultans pede podicem ferio.

LYS. Quam bellas habes papillas!

LAMP. Tanquam victimam pertractatis me.

LYS. Hæc autem adolescentula altera, cujas est?

LAMP. Primaria ecaster femina Bœotia venit ad vos.

LYS. Pol Bœotia est, pulchrumque habens campum.

CAL. Et pol mundum, vulso pulegio.

LYS. Quanam vero est illa altera puella?

LAMP. Bona quidem ecaster, sed Corinthia.

LYS. Bona edepol videtur, ut illic esse solent.

LAMP. Jam vero quis congregavit mulierum hunc cœtum?

LYS. Ipsa ego.

LAMP. Dic igitur nobis, quid velis.

LYS. Ita sane, carissima.

MYRR. Dic tandem quodnam sit serium illud negotium.

LYS. Jam dicam. Sed priusquam dicam, vos hoc interrogabo pauxillum quidpiam.

MYRR. Quidquid voles.

LYS. Liberatorum vestrorum patres nonne desideratis absentes in militia? Sat enim scio unicuique vostrum peregre abesse virum.

CAL. Meus quidem vir jam quinque menses, ô miser, abest in Thracia observans Eucratem.

LYS. Meus vero totos sex menses ad Pylum.

LAMP. Meus autem, si quando ab exercitu redeat, mox adnexo sibi clypeo evolat.

LYS. Sed nec mœchi relicta est scintilla. Ex quo enim nos prodiderunt Milesii, ne olisbum quidem vidi octo digitos longum, qui nobis esset coriaceum auxillium. Velletisne ergo, si quam ego fabricam invenero, bello mecum finem imponere?

MYRR. Per Deas juro me velle, si me oporteat vel encyclum hocce opponere pignori, sumtamque pecuniam hoc ipso die ebibere.

CAL. Ego vero mihi videor vel rhombi instar meipsam dissectura, et dimidium mei datura.

LAMP. Ego vero vel ad Taygetum ascenderem, si ibi Pacem sim visura.

LYS. Dicam ergo; siquidem res celanda non est. Nobis enim, ô mulieres, si volumus cogere viros ad colendam pacem, abstinendum est—

MYRR. Quo? dic.

LYS. Facietisne ergo?

MYRR. Faciemus, si vel nos mori oporteat.

LYS. Abstinendum igitur nobis est a pene. Quid mihi aversumini? quorsum itis? Vos inquam, cur labra distortetis, et renuitis? cur color mutatur? cur lacrima fluit? facietisne, an non facietis? aut quid cogitatis?

MYRR. Non fecerim, sed bellum serpat.

CAL. Nec edepol ego, sed bellum serpat.

LYS. Hœcine dicis tu, rhombe? atqui modo aiebas te vel dimidium tui abscissuram.

CAL. Aliud, aliud quidquid voles. Vel per ignem, si oporteat, incedere volo. Hoc potius, quam quod de pene dicebas, ad quem nihil est quod compares, ô cara Lysistrata.

LYS. Tu vero, quid?

LAMP. Et ego volo per ignem.

LYS. O libidinosum sexum omnem nostrum! non temere est, quod de nobis fiunt Tragedia: nihil enim sumus, nisi *Neptunus et scapha*. Sed, ô cara Lacæna (tu enim si fueris sola mecum, perpitam rem adhuc restituere poterimus) adsentire mihi.

LAMP. Per ecastor difficile est feminas dormire solas sine mentula. Hoc tamen perpeti oportet: nam pacem fieri oportet maxime.

LYS. O carissima et sola harum femina.

MYRR. Si autem, quod absit, quam maxime abstineamus a quo tu dicis, magisne eapropter fiet pax?

LYS. Multo magis, ita me ament Divæ. Si enim domi sederemus pigmentis oblita et in amorginis subuculis nudæ incederemus glabro cunno, arrigerent viri, et coire cuperent: nos autem si non accederemus, at nos contereremus, sat scio mox pacem eos facturos.

LAMP. Sane Menelaus olim conspectis, ut puto, Helenæ nudis papillis, ense abjecit.

MYRR. Quid vero, ô misella, si nos omiserint viri?

LYS. Tum istud Pherecratis adhibe, *Canem excoriatum excoriaræ*.

MYRR. Nugæ sunt ista simulacra. Si vero comprehensas in cubiculum vi traxerint nos?

LYS. Renitere apprehensis foribus.

MYRR. At si verberent?

LYS. Tum præbe, sed maligne. Nulla enim his inest voluptas, si per vim fiant. Aliisque modis molestia eos afficere oportet. Nec dubites, quin ocuis defatigentur: nunquam enim ex eo voluptatem vir capiet, ni mulieri simul jucundum sit.

MYRR. Si vobis hoc videtur, nobis itidem videtur.

LAMP. Et nos quidem nostris viris persuadebimus, ut ubique sine dolo malo pacem colant. Sed Atheuensium colluviem quomodo quis adducere possit, ut ne rursus delicias faciat?

LYS. Ne sis sollicita: nos, quod in nobis erit, nostratibus persuadebimus.

LAMP. Nequicquam, quamdiu in triremes conferentur studia, et in Divæ æde adservabitur immensa illa pecuniæ vis.

LYS. Sed et hoc etiam bene provisum et præcautum est: occupabimus enim arcem hodie. Nam provectoribus ætate mulieribus hoc mandatum est negotium, ut, dum nos hæc constituimus, sub specie sacrificandi occupent arcem.

LAMP. Omnino fieri possit: etenim sic bene autumas.

LYS. Cur ergo non hæc quamprimum, ô Lampito, jurejurando confirmamus, ut irrupta sint?

LAMP. Jusjurandum modo concipito, ut juremus.

LYS. Recte autumas. Ubi est Scythæna? quo spectas? Pone in conspectu clypeum supinum: et mihi det hostias aliquis.

MYRR. Lysistrata, quo sacramento nos adstringes?

LYS. Quonam? In clypeum, ut Æschylum aiunt fecisse quondam, ove mactata—

MYRR. Ne, quæso, mea Lysistrata, juraveris in clypeum quicquam super pace.

LYS. Quodnam erit ergo jusjurandum?

MYRR. Si sumtum alicunde album equum immolemus, et suam per eo juremus.

LYS. Quorsum album equum?

MYRR. Sed quomodo jurabimus nos?

LYS. Edepol tibi dicam, si velis. Collocato supino grandi calice nigro, in eum immolemus Thasii vini urceum, et juremus aquam in calicem nos non infusuras.

LAMP. Dii boni, quale juramentum! dicere nequeam quantum illum probem. Intus efferat aliquis foras calicem et urceum.

LYS. O carissimæ mulieres, quanta vis fictilium! hoc sumto calice statim quis hilarabitur: eum depone, et hostiam mihi prehende. O Suada domina, et amicitia phiala, propitia mulieribus accipe hæc sacra.

MYRR. Boni coloris est sanguis et pulchre profluit.

LAMP. Quin etiam, ita me Castor amet, suave olet.

LYS. Sinite primam me, ô mulieres, jurare.

MYRR. Non, per Venerem; nisi sortita fueris.

LYS. Prehendite omnes calicem, ô Lampito, dicatque pro vobis una, quæcunque ego dixerò; vos vero in eadem jurabitis et rata habebitis: *Nec adulter, nec vir ullus est*—

MYRR. *Nec adulter, nec vir ullus est.*

LYS. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Dic.

MYRR. *Qui ad me accedet rigente nervo.* Papæ! labant genua mea, ô Lysistrata.

LYS. *Domi casta degam ætatem*—

MYRR. *Domi casta degam ætatem.*

LYS. *Crocotam gestans et comta*—

MYRR. *Crocotam gestans et comta.*

LYS. *Ut meus vir quam maxime incendatur*—

MYRR. *Ut meus vir quam maxime incendatur.*

LYS. *Nec unquam sponte viro meo morem geram*—

MYRR. *Nec unquam sponte viro meo morem geram.*

LYS. *Si vero me invitam vi cogat*—

MYRR. *Si vero me invitam vi cogat.*

LYS. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

MYRR. *Maligne ei præbebo et motus non addam.*

LYS. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

MYRR. *Non tollam calceos sursum ad lacunar.*

LYS. *Non conquiniscam instar lænæ in cultri manubrio.*

MYRR. *Non conquiniscam instar lænæ in cultri manubrio.*

LYS. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

MYRR. *Hæc si rata habeam, liceat mihi hinc bibere.*

LYS. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

MYRR. *Si vero transgrediar, aqua impleatur calix.*

LYS. Vosne omnes jurejurando hæc firmatis?

CAL. Ita, per Jovem.

LYS. Age, ego sacrificabo hanc hostiam.

MYRR. Partem modo, ô cara, ut statim ab initio amicae inter nos simus.

LAMP. Quis ille clamor?

LYS. Hoc illud est, quod dicebam. Nam mulieres arcem Dea jam occuparunt. Sed, ô Lampito, tu quidem abi, et res vestras

componē: has autem relinque nobis hīc obsides. Nos vero cum ceteris, quæ sunt in arce, mulieribus, una ocludamus ingressæ ostiū repagulis.

MYRR. Nonne putatis contra nos suppetias venturos mox viros?

LYS. Flocci eos non facio. Non enim tantas minas, nec tantum ignem ferentes venient, ut claustra hæc reserare possint, nisi ea, quæ diximus, conditione.

MYRR. Nunquam certe, ita me Venus amet. Frustra enim nos mulieres vocemur invictæ et scelestæ.

CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM, STRATYLLIS,
PROVISOR, MULIERES QUÆDAM.

CHOR. SEN. Perge, Draces; præi pedetentim, etsi dolet tibi humerus, ferenti tantum onus virentis olivæ.

SEMICH. Profecto multa præter spem eveniunt in longa ætate. Vah! quis enim unquam sperasset, ô Strymodore, se auditorum, ut mulieres, quas pavimus domi, malum manifestum, obtinerent sacrum simulacrum, et occuparent arcem meam, pessulisque et claustris vestibulum ocluderent?

SEMICH. Sed quam citissime properemus ad arcem ire, ô Philurge, ut circumponentes hos caudices ipsis, quotquot hoc facinus instituerunt et aggressæ sunt, pyra una aggesta, incendamus nostris manibus omnes, uno animo: inprimis autem Lycænis uxorem. Non enim, ita mihi Ceres propitia sit, quoad ego vixero, nobis illudent. Nam nec Cleomenes, qui arcem prius occupavit, abiit sine malo suo: sed is, licet Laconicos spiritus gerens, abscessit, armis mihi traditis, exigua plane et detritam habens lacernam, squalidus, sordidatus, hirsutus, inde a sex annis illotus. Ita oppugnavi ego virum illum tamen, per sedecim ordines disposito exercitu, dormiens ad portas. Harum vero, quæ Euripidi et diis omnibus invisæ sunt, ego non reprimam præsens audaciam tantam? Ne ergo amplius in Te-trapoli meum sit tropæum. Sed enim hoc mihi viæ conficiendum superest, acclive istud spatium, ad arcem, quo propero; et danda opera, ut protelo ducamus hæc ligna sine jumento; nam mihi bajularii vectes humerum comprimunt. Attamen ire oportet, et sufflare ignem, ne forte extinctus imprudentem me deficiat, quum ad finem viæ pervenero. Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Quam vehemens, ô dive Hercules, adoriens me ex olla, uti rabiosus canis, mordet mihi oculos! Et est Lemnius ignis iste omnino: non enim alioqui morsu sic læsisset gramias meas. Festina ad arcem et fer opem Divæ: quando enim ei magis quam nunc succurremus? Fu, fu. Dii boni, qui fumus! Istic quidem ignis deam favore vigilat et vivit. Quidni ergo, depositis hic vectibus, viteam facem in ollam immittimus, accendimus, et in januam arietamus? Et nisi, quum eas vocabimus, arcis claustra laxent mulieres, incendere oportet fores, et fumo premere. Depo-

namus jam onus. Vah! quantus fumus! papæ! Quis e Samiæ expeditionis ducibus nobis opitulabitur, manumque vectibus admovebit? Desierunt tandem illi dorsum meum premere. At tuum est, olla, carbones excitare: fac tædam incensam quamprimū mihi feras. Diva Victoria ades, daque nobis, ut mulierum, quæ arcem tenent, præsentem istam audaciam reprimamus, et tropæum erigamus.

CHOR. MUL. Flammam et fumum videor mihi cernere, ô mulieres, tanquam ardentis ignis: festinandum est ocius.

SEMICH. Vola, vola, Nicodice, priusquam incendantur Calyca et Critylla, flatu undique oppressæ, a legibus durissimis et perditis senibus.

SEMICH. At hoc timeo: num tardiore gradu succurro? nam, postquam primo diluculo urnam e fonte ægre implevi, ob turbam et tumultum et strepitum ollarum, inter ancillas stigmatiasque servos pulsata, raptim sublata urna, popularibus meis adustus nunc demum aquam ferens succurro. Audivi enim capulares senes, stípites ferentes, tanquam balneum calefacturos, trium circiter talentū pondere, impetu ad arcem ire, atrocissimis verbis minaciter dicentes, comburendas esse scleratas mulieres: quas, ô Diva, ne videam ego ambustas unquam, sed Græciam et cives nostros earum opera bello et furore liberatos. Eapropter, aurea galea fulgens urbis Præsēs, tuas sedes occuparunt: teque voco adjutricem, si quis illas vir incenderit, ut feras nobiscum aquam.

STRAT. Omitte, oh! quid hoc est, viri improbissimi? Nunquam enim probi, aut pii hoc fecissent viri.

CHOR. SEN. Hanc rem inexpectatam cernimus nobis evenire: mulierum examen foribus succurrit.

CHOR. MUL. Quid nos formidatis? numquid multæ videmur esse? atqui partem nostrū decem-millesimam nondum videtis.

CHOR. SEN. O Phædria, hæc garrere tam multa sinemus? nonne oportet aliquem nostrū has verberando baculum frangere?

CHOR. MUL. Deponamus jam urnas nos etiam humi, ut ne impedimento mihi sit, si quis manum admoverit.

CHOR. SEN. Næ hercle, si quis jam maxillas istarum, tanquam Bupalii, bis aut ter tutudisset, vocem non haberent.

CHOR. MUL. Atqui en, tundat aliquis: stans ego os præbebo, et nunquam alia canis testiculis teprehendet.

CHOR. SEN. Ni taces, verberando te senectutis meæ vires exhauriam.

CHOR. MUL. Accede modo, et digito tange Stratyllida.

CHOR. SEN. Quid, si contundam eam pugnis? quid mihi facies mali?

CHOR. MUL. Mordicus tibi pulmones et intestina extraham.

CHOR. SEN. Non est Euripide poeta sapientior. Nullum enim animal æque impudens est, atque mulieres.

CHOR. MUL. Tollamus nos aquæ urnam, ô Rhodippe.

CHOR. SEN. Cur tu, ô diis invisæ, huc venisti cum aqua?

CHOR. MUL. Tu vero cur cum igne, senex Acheruntice? an ut teipsum combusturus?

CHOR. SEN. Ego, ut aggesta pyra incendam tuas amicas.
 CHOR. MUL. Ego vero, ut tuam pyram ista restinguam aqua.
 CHOR. SEN. Tu meum ignem restinguas?
 CHOR. MUL. Res ipsa mox indicabit.
 CHOR. SEN. Nescis, an ista lampade mox te ustulem?
 CHOR. MUL. Si forte sordes habes, balneum tibi præbebo.
 CHOR. SEN. Tu mihi balneum, obsoleta?
 CHOR. MUL. Et quidem nuptiale.
 CHOR. SEN. Audistin' ejus audaciam?
 CHOR. MUL. Enimvero libera sum.
 CHOR. SEN. Reprimam ego tibi hunc clamorem.
 CHOR. MUL. Sed non amplius judex in Heliaæ sedebris.
 CHOR. SEN. Incende comas ejus.
 CHOR. MUL. Tuæ sunt partes, ô Acheloë.
 CHOR. SEN. Væ misero mihi!
 CHOR. MUL. Num calida erat?
 CHOR. SEN. Quid calida? nonne desines? quid facis?
 CHOR. MUL. Irrigo te, ut regermines.
 CHOR. SEN. Sed aridus jam sum et tremulus.
 CHOR. MUL. Itaque, quum ignem habeas, teipsum tepescias.

PROV. Satin' emicuit mulierum luxuria, et tympanorum pulsatio, et frequentes Bacchationes, et illa in ædium tectis Adonia celebrantium lamenta, quæ ego, quum essem in concione, audiebam. Demonstratus enim, dignus ille hercle qui male pereat, dicebat navigandum esse in Siciliam: mulier autem tripudians, *hei, hei, Adoni*, inquit. Porro Demonstratus dicebat milites gravis armaturæ esse conscribendos e Zacyntho: mulier autem in tecto temulenta, *Plangite Adonin*, ait. Contra omni studio enitebatur diis invisus ille et scelestus Cholozyges. Tales earum sunt obscenæ cantilenæ.

CHOR. SEN. Quid, si audias harum insolentiam? quæ tum aliis contumeliis nos adfecerunt, tum etiam effusis urnis nos lavarunt, ita ut vestes nobis quatiendæ sint, tanquam si imminxissemus.

PROV. Merito sane, ita me Neptunus amet marius. Quum enim nos adjuutores simus nequitiae mulierum, easque luxuriam doceamus, hujusmodi nascantur ab illis consilia. Qui talia dicimus in officinis opificum: *O aurifex, monili, quod fabricaveras uxori meæ, dum ea vesperi saltabat, glans excidit ex foramine; mihi quidem navigandum est in Salaminem: tu autem, si vacat, quovis pacto circa vesperam veni, et ei glandem inferas*. Porro alius quispiam hæc ad sutorem dicit, juvenem, et qui penem habet haudquam puerilem: *O sutor, uxoris meæ pedis digitulum premit corrigia, utpote tenellum: hanc itaque tu meridie veniens, laxa, ut latior fiat*. Talia ex istis evenire solent, siquidem ego, qui Provisor sum, quum nunc, scriptis remigibus, pecunia opus sit, portis excludor a mulieribus. Sed nihil proderit ad hunc modum stetisse: cedo vectes, ut illarum contumeliam retundam. Quid obstupescis, miser? Tu etiam, quo respicis, qui nihil præter cauponam spectas, nonne admotis ad portas vectibus eas istinc revellitis? hinc ego etiam simul vellam.

LYS. Ne revellite: ultro enim ipsa exeo. Quid vectibus est opus? non enim tam vectibus opus est, quam sana mente.

PROV. Siccine vero impurissima? ubi est Sagittarius? comprehendere istam, et manus ei post tergum liga.

LYS. Per Dianam juro, extremam mihi si manum admoverit, publicus sit licet minister, flebit.

PROV. Heus tu, pavesne? nonne corripies mediam, tuque cum isto una, et properabitis ligare?

STRAT. Per Pandrosen juro, si huic tantum manum injicies, mox cacabis calcatus.

PROV. Ecce vero *cacabis!* Ubi est alter sagittarius? Hanc primam constringe, quia occipit loqui.

LYS. Per Luciferam Dianam juro, si hanc digito attigeres, cyathum mox petes.

PROV. Quid hoc est? ubi sagittarius? hanc retine. Faxo ego, ut desinat huc exire.

STRAT. Per Tauricam Dianam juro, si ad hanc accesseris, evellam tibi capillos cum largo tuo fletu.

PROV. Heu me miserum! deseruit me sagittarius, sed mulieribus cedere prorsus nos dedecet. Quin instructa acie obviam eis camus, ô Scythæ.

LYS. Edepol ergo experiemini et apud nos intus esse quatuor cohortes pugnacium mulierum armis instructarum.

PROV. Retorquete manus earum, ô Scythæ.

LYS. O sociæ mulieres, procurrite foras: ô quæ in foro semina, ova et olera venditis: ô cauponæ, quæ allia et panes venditis, nonne trahetis, nonne ferietis, nonne propulsabitis, nonne conviciabimini, nonne impudenter agetis? desinite, recedite, spolia ne detrahite.

PROV. Hei mihi! quam male res successit meis sagittariis!

LYS. Sed quidnam arbitrabaris? an ancillas aggredi te putasti? aut mulieribus bilem inesse non existimas?

PROV. Immo hercle perquam multam, si prope sit caupo.

CHOR. SEN. O qui multa incassum verba effudisti, Provisor hujus urbis, cur cum hisce bestiis verbis-velitationi te committis? nescis quali balneo istæ nos modo laverint indutos vestibus, idque sine lixivio?

CHOR. MUL. Sed, ô bone, non oportet aliis temere admovere manum: sin hoc feceris, omnino tibi tumbunt oculi. Modeste enim ego, tanquam virgo, sedere volo, nemini hinc molestiam adferens, ne festucam quidem loco movens, dum ne quis me premat et irritet tanquam crabrones.

CHOR. SEN. O Jupiter! quid faciemus istis bestiis? hæc enim sunt intolerabilia. Sed inquirendum tibi mecum est in hoc malum, quid volentes Cranaam occupaverint, curque petricosam inaccessam arcem, sacrum templum. Sed interroga et ne crede, et adhibe omnia argumenta. Turpe enim nobis inexploratam rem ejusmodi sinere nostra negligentia.

PROV. Equidem hercle hoc primum cupio ex ipsis querere: quid volentes arcem nostram repagulis occlusistis?

LYS. Ut pecuniam salvam præstaremus, nec propter eam bellaretis.

PROV. Propter pecuniam ergo bellamus?

LYS. Quin cetera omnia turbata sunt. Pisander enim, et qui magistratus ambiunt, ut habeant quod depeculentur, semper aliquas turbas concitare solent. Jam vero faciant quidquid libuerit: nam ex ista pecunia nihil amplius deproment.

PROV. Quid facies ergo?

LYS. Rogas? Nos eam dispensabimus.

PROV. Vosne pecuniam dispensabitis?

LYS. Quid mirum tibi videtur? nonne utique domi penum omnem vobis dispensamus?

PROV. Sed non eadem res est.

LYS. Quomodo non eadem?

PROV. Hinc bellum gerendum est.

LYS. At primum nihil opus est belligerare.

PROV. Quonam ergo alio modo servabimur?

LYS. Nos servabimus vos.

PROV. Vosne?

LYS. Nos vero.

PROV. Indignum hoc quidem.

LYS. Servaberis tamen, etiamsi nolis.

PROV. Rem atrocem dicis.

LYS. Stomacharis: attamen hoc tibi faciendum est.

PROV. Per Cererem, iniquum est.

LYS. Habenda salus est, ó bone.

PROV. Et si non opus mihi sit ea?

LYS. Eapropter multo magis.

PROV. Sed vobis unde in mentem venit, ut bellum et pacem curaretis?

LYS. Id vobis dicemus.

PROV. Dic igitur ocius, ne plores.

LYS. Ausculta jam, et conator manus comprimere.

PROV. Sed non possum: mihi enim præ iracundia difficile est eas cohibere.

LYS. Ergo multo magis plorabis.

PROV. Istuc quidem, ó vetula, tuo capiti crocitaveris: tu vero mihi quæ ad rem sint dicit.

LYS. Hoc agam. Superiore quidem bello et tempore tulimus patienter modestia nostra vos viros, quidquid ageretur; non enim sinebatis nos mutire, postea non placebatis nobis: sed sentiebamus satis quid ageretur: domique sæpe audivimus vos magnis de rebus mala consilia cepisse. Deinde interno dolore ægræ cum risu interrogabamus vos: *Quid vobis hodie in concione constitutum est columnæ inscribere de pace?* Tum vir, *Quid hoc ad te, aiebat, nonne tacebis?* Et ego tacebam.

MUL. QUÆD. At ego nunquam tacuissem.

PROV. At plorasset, nisi tacuisses.

LYS. Ego vero domi tacebam. Audito forte alio quo deteriori

consilio vestro, quærere solebamus: *Mi vir, qui sit, ut hæc tam stulte agatis?* At ille statim limis me intuens dicebat: *Nisi subtemen neveris, dolebit tibi caput diu: bellum autem curabunt viri.*

PROV. Recte quidem ille hercle dicebat.

LYS. Quonam modo recte, ó perditæ, si nobis nec submonere vos licuit, prava consilia agitantes? sed quum jam vos audiremus per compita palam dicentes: *Non est vir in urbe, non hercle quisquam est alius;* posthæc statim Græciam servare communiter visum est mulieribus congregatis: cur enim fuisset diutius expectandum? Si igitur nobis meliora suadentibus vicissim volueritis auscultare et vicissim tacere, ut nos tunc, fieri possit, ut vos restituamus.

PROV. Vosne nos restituatis? sane acerbum dictu et intolerabile.

LYS. Tace.

PROV. Tuone jussu, ó scelestæ, taccam ego? idque præsertim quum flammeo caput obtectum habeas? emori me malim.

LYS. Sed si istuc solum tibi est impedimento, flammeum hocce a me acceptum circumpono capiti tuo, deinde tace. Hunc etiam sume calathum, et succinctus lanam carpe, fabas esitans: *bellum autem curabunt mulieres.*

CHOR. MUL. Recedite, ó mulieres, ab urnis, ut et nos vicissim amicis nostris opitulemur. Ego enim nunquam defetiscar saltando, neque lassitudo molesta capiet genua mea: voloque adire omne periculum cum istis, virtutis causa, quibus inest ingenium, inest gratia, inest audacia, inest et sapientia, inest addicta reipublicæ virtus cum prudentia conjuncta. Sed ó fortissimarum aviarum, et tactu urentium matercularum progenies, ite animo ardenti et ne mitescite: nam adhuc secundo vento curritis.

LYS. Sed si Cupido ille dulcis, et Cypria Venus, amorem vobis in sinum et in femina inspiraverit; deinde vero si viris tentiginem jucundam ingeneraverit, ut quasi baculos penes erigant, spero fore aliquando, ut *Lysimachæ* a Græcis vocitemur.

PROV. Quodnam ob facinus?

LYS. Si effecerimus, ut desinant cum armis in foro versari et insanire.

MUL. QUÆD. Maxime, ita me Paphia Venus amet.

LYS. Nunc enim et qua ollæ, et qua venduntur olcra, obambulant per forum cum armis, quasi Corybantes.

PROV. Ita hercle: sic enim fortes decet.

LYS. Profecto res est ridicula, si quis clypeum Gorgonis capite insignitum tenens, emat coracinos.

MUL. QUÆD. Vidi equidem ecastor comatum quemdam equitum tribunum, qui equo insidens in æreum pileum injiciebat ovum a vetula sumtum. Thrax vero alius peltam quatiens et jaculum, uti Tereus, terrefaciebat caricarum venditricem, et ficus maturas deglutiebat.

PROV. Quomodo igitur poteritis vos turbatas res multas sedare, et dissolvere in regionibus?

LYS. Perfacile.

PROV. Quomodo? ostende.

LYS. Sicuti fila, quum nobis sunt turbata, sicprehendimus, et subducimus fuis hac et illac; ita et bellum istud dissolvemus, si quis sinat, diducentes id per legationes hac et illac.

PROV. Ex lana ergo et filis et fuis res periculosas, ô fatuæ, vos putatis sedaturas?

LYS. Et vos, si vobis aliquid inesset sanæ mentis, ex nostro lanificio sumto exemplo rempublicam administraretis.

PROV. Quidum? fac videam.

LYS. Primum quidem oportebat vos, tanquam lanam in balneo, eluentes sordes, homines nequam præcipites ex urbe virgis expellere, et tribulos seligere; et istos qui inter se coherent, et sese trudent, magistratus affectantes, distrahere, eorumque capita defloccare: deinde omnes in calathum carminare communem benevolentiam, immiscendo et inquilinos, et si quis hospes aut amicus sit vobis; et si quis debeat ærario, hos quoque immiscendo. Quin etiam urbes, quas deducti ex hac terra coloni tenent, scire vos oportebat veluti glomeres quosdam nobis jacere, seorsum singulas: deinde ab istis omnibus sumere oportebat filum, hucque adducere, et omnia in unum cogere, deinde facere glomerem magnum, et ex eo texere Populo lænam.

PROV. Nonne indignum est hæc istas lanæ iustar purgare et glomerare, quæ belli minime participes sunt?

LYS. Atqui, ô sceleratissime, plusquam duplum id ferimus, quæ primum quidem peperimus filios, et armatos emisimus.

PROV. Tace: noli meminisse malorum.

LYS. Deinde, quando oportet nos oblectari, et flore ætatis frui, solæ cubamus ob militiam. At quod nostra intersit mittite: discrucior vero propter virgines in thalamis consenescentes.

PROV. Non ergo et viri senescunt?

LYS. Edepol longe diversum est quod dicis. Vir enim peregre adveniens, etiamsi canus sit, cito puellam ducit virginem: mulieris autem brevis est opportunitas, quam nisi apprehendat, nemo vult eam ducere: sedet autem omnia captans.

PROV. Sed quicumque senex penem adhuc arrigere valet—

LYS. Tu ergo cur non moreris? morti tempestivus es. Sandapilam emas: utique mellitam tibi placentam pinsam. Sume hanc corollam et cinge caput.

MUL. I. Et istas vittas accipe a me.

MUL. II. Et hanc cape coronam.

LYS. Quid tibi deest? quid desideras? Vade in navem; te Charon vocat: in mora es, quominus in altum provehatur.

PROV. Nonne acerbum est hoc me pati? sed mehercule certum est ad collegas ire cum isto ornatu, et meipsum iis ostendere.

LYS. Num expositas, quod te non collocavimus? sed post tertium diem a nobis venient tibi summo mane tridualia parata.

CHOR. SEN. Non amplius decet dormire, quicumque est liber; sed acingamus nos, viri, ad hoc negotium. Jam enim hæc res plura et majora olere facinora mihi videtur: et præcipue odoror Hippæ tyrannidem; metuoque valde, ne Lacones aliqui viri huc con-

venerint in Clisthenis domum, et has diis invisas mulieres dolo incitent, ut occupent opes nostras, et mercedem, unde ego victitabam. Indignum enim est ab istis admoneri cives, easque mulieres quum sint, loqui de æreo clypeo, et insuper nobiscum agere de pace cum Laconibus, quibus non plus inest fidei, quam hianti lupo. Sed, ô viri, hæc illæ texuerunt ad tyrannidem occupandam. At enim nunquam mihi dominabuntur, siquidem cavebo, et *gestabo gladium deinceps in myrti ramo*, et in foro stabo armatus prope Aristogitonem. Hoc modo autem stabo juxta ipsum: ipse enim mihi auctor est, ut hujus diis invisæ vetulæ percutiam maxillam.

CHOR. MUL. At vos domum ingressos ne mater ipsa agnoverit. Sed, ô carissimæ vetulæ, primum hæc humi deponamus. Nos enim, ô cives, orationem exordimur civitati utilem; atque adeo merito: nam illa in deliciis splendide educavit me. Septem annos nata statim arcana in Minervæ pompa gestavi: deinde molitrix fui: tum decennis, Dianæ dominæ, fluenti crocota amicta, Brauronis consecrata fui: demum adulta virgo canistrum gestavi, habens caricarum cateuam. Numquid ego debeo civitati suadere utilia? licet autem femina nata sim, absit invidia, si meliora præsentibus adferam: nam symbolæ etiam ego particeps sum, quippe quæ viros in commune adfero: vobis autem miseris senibus nulla hujus pars est. Nam symbolam avorum, quæ dicitur, collatam ex Medorum spoliis, quum consumseritis, non vicissim adfertis tributa: sed insuper etiam periculum est, ne a vobis perdamur. Num ergo mutire licet vobis? Si autem molestus mihi eris, crudo hoc cothurno buccam tibi percutiam.

CHOR. SEN. Annon hæc contumelia est magna? quin et incrementum res captura mihi videtur magis. Sed obviam ire oportet huic malo, quicumque coleatus est vir. Sed exomidem exuamus. Nam vir debet olere statim virum, nec decet vestibus involutum esse. Sed agite lupipedes, quicumque ad Lipsydrium convenimus, quum adhuc essemus: nunc oportet, nunc adsumere rursus juvenile robur, et extollere totum corpus, et decutere senium hocce. Si enim quis nostrum hisce vel exiguam ansam dederit, nihil remittent illæ ab adsiduo labore; verum et naves fabricabunt, et adhuc conabuntur navibus præliis decertare, et contra nos navigare, ut Artemisia: sin ad equitandum se convertant, deleo dehinc equites nostros ex catalogo. Nam equo maxime gaudet, eique firmiter invehit mulier; nec currente facile deciderit: specta sis Amazonas, quas Micon pinxit in equis pugnantes cum viris. Sed istarum omnium in numellam indere hoc collum oportet.

CHOR. MUL. Ecaster, si me irritassis, suem meam laxabo jam, et faxo hodie, ut vellicatus populares tuos inclames. Sed et nos, ô mulieres, ocius exuamur, ut oleamus feminas pertinaciter iratas. Nunc ad me veniat aliquis, ut ne amplius comedat allia neque fabas nigras. Nam si dixeris tantum male, sum enim valde irata, *aquilæ parienti scarabæus tibi ero obstetrix*.

MUL. QUÆD. Vos enim nihili faciam, si mihi vivat Lampito, et Thebana amica nobilis Ismenia. Non enim potis eris, nec si septies decreta facias, qui odio es, ô perditæ, omnibus et vicinis. Nam

et heri, quum Hecatæ festum ludicrum instituerem, liberis meis amicam accessivi ex vicinia, puellam bonam et amabilem, Bœotiam anguillam: illi autem negarunt se missuros propter tua decreta. Nec unquam hujuscemodi decreta facere desinetis, priusquam vos aliquis crure arreptos in præceps dejiciat.

CHORUS MULIERUM, LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS SENUM, SENEX QUIDAM.

CHOR. MUL. Dux facinoris hujus et consili, cur mihi tristis exististi ex ædibus?

LYS. Malarum feminarum facta et muliebris animus anxiam me reddunt, et sursum deorsum agunt.

CHOR. MUL. Quid ais? quid ais?

LYS. Vera, vera.

CHOR. MUL. Quid mali est? dic nobis, quæ amicæ tuæ sumus.

LYS. Sed turpe est dicere, et difficile reticere.

CHOR. MUL. Ne me celes, quid nobis evenerit male.

LYS. Prurimus libidine, ut brevissime dicam.

CHOR. MUL. Io Jupiter!

LYS. Quid Jovem inclamas? hæc sanc ita habent. Equidem eas abstinere non amplius possum a viris: aufugiunt enim. Primam quidem deprehendi foramen pertudentem, ubi Panos est sacellum: aliam e trochlea sese devolventem: aliam vero transfugium parantem: porro unam passeri insidentem, jam volare cogitantem deorsum in domum Orsilochi, crinibus prehensam heri retraxi: omnesque prætextus extundunt domum abeundi. Jam quædam earum venit. Heus tu, quorsum curris?

MUL. I. Domum ire volo: domi enim mihi est lana Milesia, quam tineæ rodunt.

LYS. Quæ tineæ? nonne ibis retro?

MUL. I. Sed cito revortar, per Divas juro, dummodo in lecto extendero—

LYS. Ne extende, neque abeas usquam.

MUL. I. Sed lanamne perire sinam?

LYS. Ita, si necesse sit.

MUL. II. Me miseram, me miseram, ob amorgidem, quam reliqui domi non decorticatam!

LYS. En alia, ad amorgin non decorticatam, quæ egreditur. Redi huc.

MUL. II. At per Luciferam juro, me actutum inde huc redituram, ubi eam decorticavero.

LYS. Noli decorticare: nam si tu istuc inceptaveris, itidem alia mulier facere volet.

MUL. III. O diva Lucina, retine partum, donec in locum profanum ivero.

LYS. Quid nugaris ita?

MUL. III. Jamjam pariam.

LYS. Atqui heri non eras prægnas.

MUL. III. Verum hodie. Sed domum me ad obstetricem, ô Lysistrata, dimitte quam primum.

LYS. Quam fabulam narras? quid habes hic duri?

MUL. III. Masculum infantem.

LYS. Non tu ecastor. Profecto ahenum habere quoddam videris cavum. Sciam modo. O ridicula! sacram galeam habes, et prægnatem te esse dicis!

MUL. III. Et edepol prægnans sum.

LYS. Cur ergo hanc habebas?

MUL. III. Ut, si me occupasset partus adhuc in arce, parerem in galeam istam ingressa, ut columbæ.

LYS. Quid dicis? cur manifestæ rei verba præterdis? non lustricum galeæ diem hic expectabis?

MUL. IV. At non possum amplius ne quidem dormire in arce, ex quo serpentem illum æditum vidi.

MUL. V. Ego vero misera pereo insomnia ob continuum titubantium noctuarum clangorem.

LYS. O scelestæ, mittite ficta ista portenta. Fortassis viros desideratis. Nos vero nonne putas illis desiderio esse? sat scio, molestas transigunt noctes. Sed, ô bonæ, sustinete fortiter, et durate paululum adhuc. Nobis enim editum est oraculo, superiores nos futuras, si seditionem inter nos non fecerimus. Sic autem habet oraculum.

CHOR. MUL. Dic nobis quid dicat.

LYS. Tacete jam. *Sed quando hirundines trepidæ in unum locum convenerint epopas fugientes, abstinebuntque a mentulis, tum finis erit mulorum, et summa faciet ima Jupiter altifremens.*

CHOR. MUL. Supra jacebimus nos?

LYS. *Sin dissidium fecerint, et avolarint e sacro templo hirundines, jam non videbitur avis ulla esse lascivior.*

CHOR. MUL. Perspicuum edepol oraculum: ô Cælites! ne jam despondeamus animum lassitudine, sed ingrediamur. Etenim turpe erit, ô carissimæ, si oraculo defecerimus.

CHOR. SEN. Fabulam volo narrare quandam vobis, quam olim ipse puer audivi: sic autem habet. Erat adolescens quidam Melanion, qui fugiens nuptias abiit in deserta, et in montibus habitabat: deinde lepores venabatur, texens retia, et canem unum habebat. Nec amplius rediit domum, propter odium: adco mulieres abominatus est ille. Nos vero non minus quam Melanion, qui sumus casti.

SEN. QUID. Volo te osculari, vetula.

MUL. QUÆD. Non ergo cepam comedes.

SEN. Et sublato crure te calce ferire.

MUL. Silvam multam geris.

SEN. Nam et Myronides erat hispidus illa parte, nigroque podice, timendus hostibus omnibus: sic etiam Phormio.

CHOR. MUL. Et ego volo fabulam quandam vobis narrare Melanioni respondentem. Timon quidam erat implacabilis, inaccessis spinis circumseptus faciem, Furiarum propago. Iste inquam Timon fugit propter odium, multa mala imprecatus improbis viris. Sic

ille rursus vestram oderat malos viros semper : mulierum autem erat amantissimus.

MUL. QUÆD. Visne buccam tibi percuciam ?

SEN. QUID. Haudquaquam timeo.

MUL. Sed crure feriam.

SEN. Cunnum ostendes.

MUL. Sed tamen non videbis, licet vetula sim, eum crinitam, at deglabratum lucernæ flammula.

LYSISTRATA, MULIERES QUÆDAM, MYRRHINA, CINESIAS, PUER, CHORUS SENUM.

LYS. Io, 40 mulieres, venite huc ad me celeriter.

MUL. I. Quid est ? dic mihi, quis est iste clamor ?

LYS. Virum, virum video accedere furibundum, Veneris percuciam orgiis.

MUL. II. O diva, Cypri, et Cytherorum, et Paphi regina, perge recta via, quam institisti.

MUL. I. Ubi est, quisquis est ?

LYS. Apud Cereris.

MUL. I. Ecaster nã est aliquis. Nam quis esse possit ?

LYS. Videte. Novitne aliqua vestram ?

MYRR. Pol equidem novi : et est meus vir Cinesias.

LYS. Tuum sit munus torrere et versare illum, et decipere amando et non amando, et omnia præbere, præter illa, quorum conscius est calix.

MYRR. Ne sollicita sis : faciam ista ego.

LYS. Quin et ego hic manens una tecum decipiam et uram istum. Vos autem abite.

CIN. Hei mihi misero ! quanta discrucior convulsione et tentigine, non secus ac si in rota torquear !

LYS. Quis est iste, qui stat eis custodes ?

CIN. Ego.

LYS. Vir ?

CIN. Vir utique.

LYS. Nonne ergo hinc facesses ?

CIN. Tu vero quænam es, quæ me ejicis ?

LYS. Diurna speculatrix.

CIN. Per deos ergo obsecro, evoca mihi Myrrhinam.

LYS. Ecce vero ! egone ut Myrrhinam tibi vocem ? Tu autem, quis es ?

CIN. Vir illius, Pæonides Cinesias.

LYS. O salve carissime : non enim obscurum apud nos est tuum nomen, nec ignobile ; semper enim te in ore habet uxor tua, et si orum aut malum sumat, *Cinesia sit hoc*, inquit.

CIN. Dii vestram fidem !

LYS. Ita est, per Venerem juro. Tum si de viris incidat sermo aliquis, statim dicere solet uxor tua, *cetera omnia nugas esse præ Cinesia*.

CIN. Agedum voca ipsam.

LYS. Quid ? dabisne aliquid mihi ?

CIN. Equidem hercle illico si velis. Habeo autem istud : quod itaque habeo, do tibi.

LYS. Descendam igitur, et vocabo eam tibi.

CIN. Quam citissime ergo. Nam prorsus ingrata mihi vita est, ex quo exivit illa domo : atque intrare tædet : desolata mihi videntur omnia : neque unquam quicquam me juvat quod edo : nam riget mihi nervus.

MYRR. Amo equidem, amo illum : sed non vult a me amari. Proinde ne me ad hunc vocaveris.

CIN. O dulcissima Myrrhinula, cur istæc agis ? descende huc.

MYRR. Non ecaster ego illuc descendam.

CIN. Ne quidem me vocante, Myrrhina ?

MYRR. Nihil enim mei indigens me vocas.

CIN. Egone nihil indigens ? immo perditus.

MYRR. Abeo.

CIN. Noli, quæso : sed saltem puerulo ausculta. Heus tu, nonne vocas matrem ?

PUER. Mater, mater, mater.

CIN. Heus tu, quid agis ? nonne te miseret pueruli sextum jam diem illoti et mamma carentis ?

MYRR. Utique miseret me : sed negligens est ei pater.

CIN. Descende, insana, pueruli gratia.

MYRR. Hem ! quale est peperisse ! descendendum ; quid enim agam ?

CIN. Mihi quidem junior illa videtur facta esse multo, et amabilius intueri : et quod se difficilem præbet, meique fastidit, illud ipsum nimirum est, quod me enecat desiderio.

MYRR. O dulcissime filiole mali patris, age deosculabor te dulcissimum matri tuæ.

CIN. Cur, ô improba, hæc facis, aliisque obsequeris mulieribus ? Et me molestia, teque ipsam tædio adficis.

MYRR. Potin' es ut abstineas manum ?

CIN. Quæ nobis autem domi sunt communia bona, perditum is.

MYRR. Parvi pendo illa.

CIN. An parvi pendis, quod tramam differunt gallinæ ?

MYRR. Ita ecaster.

CIN. Veneris orgia non celebrasti tanto tempore. Nonne redibis ?

MYRR. Haud pol ego, nisi pacem faciatis inter vos, et desinatit belligerare.

CIN. Ergo, si tibi ita placet, id etiam faciemus.

MYRR. Ergo, si tibi ita placet, domum redibo : nunc autem quin redeam sacramento teneor.

CIN. Saltem aliquantisper mecum decumbe.

MYRR. Non sane : etsi non possim negare te a me amari.

CIN. Amas ? cur ergo non decumbis, ô Myrrhina ?

MYRR. O ridende, num præsentem puerulo ?

- CIN. Non hercle. Sed tu, ô Manes, fer eum domum. Ecce puerulus jam tibi hinc amotus: tu vero non decumbes?
 MYRR. Sed, ô perditæ, ubi fieri id potest?
 CIN. Ad Panos sacellum percommode.
 MYRR. At quomodo in arcem casta redire potero?
 CIN. Facillime, in Clepsydra si laveris.
 MYRR. Scilicet, ô perditæ, jurata pejerabo?
 CIN. In caput meum vertat. De jurejurando ne sis sollicita.
 MYRR. Agedum feram lectulum nobis.
 CIN. Nequaquam: sufficit nobis humi cubare.
 MYRR. Ita me Apollo juvet, ut ego te, quamvis turgentem libidine, non reclinauerim humi.
 CIN. Amat me valde, satis apparet, uxor.
 MYRR. En, decumbe properans, et ego exuo vestes. At, perii! teges efferenda est.
 CIN. Quæ, malum, teges? haud mihi quidem.
 MYRR. Ita mihi Diana propitia sit: turpe est enim super loribus cubare.
 CIN. Sine deosculer te.
 MYRR. En.
 CIN. Papæ! revertere huc ergo quam celerrime.
 MYRR. En teges. Decumbe: jam exuo vestes. Sed, perii! cervical non habes.
 CIN. At nihil opus est mihi.
 MYRR. At ecastor mihi.
 CIN. Profecto penis hiece uti Hercules hospitio excipitur.
 MYRR. Surge, subsulta.
 CIN. Jam omnia habeo.
 MYRR. Itane omnia?
 CIN. Agedum ô aurea.
 MYRR. Jam strophium solvo: tu vero memento, ne, quam dedisti de pace incunda, fidem fallas.
 CIN. Percam hercle prius.
 MYRR. Sed lodicem non habes.
 CIN. Nec hercle opus est: sed futuere volo.
 MYRR. Ne sis sollicitus, et istud facies: cito enim redeo.
 CIN. Stragulis perdet me hæc femina.
 MYRR. Erigere.
 CIN. At iste jamdudum erectus est.
 MYRR. Vin' ut te inungam?
 CIN. Ne hoc Apollo sirit.
 MYRR. Per Venerem, velis nolis, inungere.
 CIN. Utinam, ô supreme Jupiter, effusum fuisset istuc unguentum!
 MYRR. Porrige manum, sume et inungere.
 CIN. Istuc hercle unguentum minime est suave, nisi terendo bonum sit; nec concubitus olet.
 MYRR. Me miseram! Rhodium unguentum extuli.
 CIN. Bonum est: hoc mitte, ô fatua.

- MYRR. Nugaris.
 CIN. Qui illum dii omnes perduint, qui primus coxit unguentum!
 MYRR. Cape hoc alabastrum.
 CIN. Sed aliud habeo. At tu, ô perditæ, decumbe, et ne fer mihi quicquam.
 MYRR. Istuc agam, ita me Diana amabit. Calceos igitur exuo. Sed, ô carissime, vide, ut decernas aliquid de pace faciendâ.
 CIN. Consulam—Perdidit me et adtrivit mulier tum aliis omnibus, tum quod me excoriatum relinquens abiit. Hei mihi! quid faciam? quem futuam, postquam spe excidi potiundæ pulcherrimæ? quomodo hancce educabo? ubi Cynalopex? loca mihi mercede nutricem.
 CHOR. SEN. In maxumis malis, ô infelix, et animi angore cruciari; et me tui miseret. Heu! heu! Quinam renes possint durare? quis animus? qui colci? quis lumbus? quis penis intentus, nec manes permolens aliquam?
 CIN. O Jupiter! quam diræ convulsiones!
 CHOR. SEN. Ita de te merita est execrabilis et scelestâ illa.
 CIN. Immo hercle cara et dulcissima.
 CHOR. SEN. Quid, malum, *dulcissima*? Scelerata, scelerata utique. O Jupiter, ô utinam ipsam, velut acervos acerum, magno venti turbine contortam et rotatam auferas, deinde dimittas: illa autem rursus feratur in terram: deinde repente in mentulam incidat et infigatur!
- CADUCEATOR LACEDÆMONIORUM, PROVISOR,
 CHORUS SENUM, CHORUS MULIERUM.
- CAD. Ubi Athenarum est Senatus, aut ubi sunt Magistratus? Volo aliquid novi dicere.
 PROV. Tu vero quis es? utrum homo, an Conissalus?
 CAD. Caduceator ego sum, ô stulte: testor deos geminos: veni Sparta, pacis conciliandæ gratia.
 PROV. Ergone advenisti hastam sub axilla gerens?
 CAD. Non ego hercle.
 PROV. Quo te versas? quidve prætendis sagum? an dolent tibi inguina ex itinere?
 CAD. Ineptus mecastor est hic homo.
 PROV. Sed arrigis, impurissime.
 CAD. Non ego hercle: noli nugari.
 PROV. At quid est hoc tibi?
 CAD. Scytala Laconica.
 PROV. Sit modo hæc scytala Laconica: sed mihi, tanquam scienti, dic verum; quomodo sese res vestræ habent Lacedæmone?
 CAD. Erecta est universa Lacedæmon, et socii omnes arrigunt: Pellena opus est.
 PROV. Undenam istud malum in vos ingruit? num a Panos ira?
 CAD. Non. Principium quidem sola Lampito: deinde cetera simul Spartanæ mulieres uno consensu viros a cunnis abegerunt.
 PROV. Quomodo ergo habetis?

CAD. Ærumnis conficimur : nam per urbem incurvi ambulamus, tanquam lucernas gestantes : mulieres autem ne tangi quidem sibi cunnum a nobis patiuntur, priusquam omnes unanimi consilio pacem faciamus cum Græcia.

PROV. In hanc rem undique conjurarunt mulieres : nunc demum intelligo. Sed quamprimum reuntia, ut de pace legatos plena cum potestate huc mittant : ego vero Senatui dicam, ut alios hinc lectos mittant legatos, ostendens hunc penem.

CAD. Volabo : nam optime prorsus autumas.

CHOR. SEN. Nulla est bestia muliere inexpugnabilior, nec ignis, nec ulla pardalis tam impudens.

CHOR. MUL. Hæc vero ita esse intelligis, et bellum geris, dic mihi, quum tibi nunc, ô improbe, liceat certam me habere amicam ?

CHOR. SEN. Equidem mulieres odisse non desinam.

CHOR. MUL. Sed quando voles, desines : nunc autem non patiar te nudum sic esse : video enim, quam sis ridiculus. Verum accedam, et tibi hanc exomidem induam.

CHOR. SEN. Istuc quidem hercle non perperam facitis : verum præ iracundia illam modo exui.

CHOR. MUL. Primo quidem vir videris : deinde non es ridiculus : et nisi mihi molestus fuisses, ego tibi hanc bestiolum, quæ oculo tuo nunc insidet, prehensam exemissem.

CHOR. SEN. Hoc nimirum erat, quod me cruciabat, mordaculus ille. Erue id : et ubi detraxeris, ostende mihi. Nam dudum hercle oculum mihi morsicat.

CHOR. MUL. Sed faciam id, etsi homo sis morosus. O Jupiter ! ingens utique aspectu culex inest tibi. Nonne vides ? annon iste culex est Tricorysius ?

CHOR. SEN. Edepol me beasti. Nam dudum me fodiebat, quasi puteum faceret : itaque, postquam exemtus est, fluit mihi lacrima largiter.

CHOR. MUL. Sed detergam ego te, etsi valde sis malus ; et osculabor.

CHOR. SEN. Ne osculeris.

CHOR. MUL. Velis nolis, tamen.

CHOR. SEN. Male pereatis, ut estis ingenio ad blandiendum composito ! et est vetus illud verbum vere et non perperam dictum : *Neque cum perniciosissimis, neque sine perniciosissimis.*

CHOR. MUL. Sed nunc tecum paciscor, me deinceps nec facturam amplius vobis, nec passuram a vobis quicquam mali : sed jam cætu facto incipiamus una canticum. Ita nos, ô viri comparamus, ut nulli civium ne minimum quidem male dicamus : sed contra potius omnia bona et dicamus et faciamus : etenim sufficiunt præsentia hæc mala. Sed profiteatur quicumque vir aut femina pecunia eget, et accipere vult minas duas aut tres : nam plurimum est intus, nosque habemus cruminas : et si aliquando Pax exoriatur, quicumque nunc mutuabitur, is quæ a nobis acceperit nunquam reddet. Convivio autem excepturæ sumus hospites quosdam Carystios, viros bonos et fortes : et est nonnihil pultis : et porcellus

erat mihi, quem mactavi : sicque carnes habebitis teneras et bonas. Venite ergo in domum meam hodie : tempori autem oportet hoc facere lotos, vos ipsos et liberos vestros ; deinde intro ire, nec quemquam interrogare : sed recta ingredi, tanquam in domos vestras, strenue. Fortassis autem janua erit clausa.

CHOR. SEN. Sed e Sparta isti legati, trahentes barbas, adveniunt, quasi paxillum, cui porcelli adligantur, circa femora habentes.

CHORUS SENUM, LEGATI LACEDÆMONIORUM, POLYCHARIDES, LYSISTRATA, CHORUS MULIERUM, CIRCUMFORANEI QUIDAM, FAMULUS, ATHENIENSIS QUIDAM.

CHOR. SEN. Primum quidem, ô Lacones, salvete : deinde dicite nobis quo in statu huc veneritis.

LEG. Cur vobis rem multis verbis narremus ? cernere licet, quo in statu venerimus.

CHOR. SEN. Papæ ! huic malo intenduntur nervi perquam vehementer ; gliscitque fervor pejorem in modum.

LEG. Res verbis adumbrari nequit : quid verbis opus est ? sed veniat quis, et quo tandem pacto voluerit, pacem nobis constituat.

CHOR. SEN. Atqui et istos conspicio indigenas, tanquam luciferos pueros, a ventre rejicientes vestes, ita ut athleticum quid hic morbus videatur.

POL. Quis indicet nobis Lysistratam, ubi sit ? nam viri adsumus et nos hujuscemodi.

CHOR. SEN. Et alter hic morbus alteri congruit. Numquid mane tentigo vos capit ?

POL. Immo perimus, dum hoc experimur. Quare, nisi pacem quis inter nos ocus conciliet, fieri non poterit, quin Clisthenem futuamus.

CHOR. SEN. Si sapitis, vestes sumetis, ut ne quis eorum, qui Hermas truncant, vos videat.

POL. Recte, ita me Jupiter amet, autumas.

LEG. Ita me Castores, recte omnino. Agedum amiciamur.

POL. Salvete, ô Lacones : turpe est, quod nobis accidit.

LEG. O Polycharida, male utique nobis fuisset, si vidissent isti viri mentulas nostas erectas.

POL. Agite, Lacones, aperte profitendum est : quare huc advenistis ?

LEG. De pace legati.

POL. Recte dicitis ; et nos ob eam rem. Quidni ergo vocamus Lysistratam, quæ sola nos conciliare possit ?

LEG. Ita edepol, et, si vultis, Lysistratum.

CHOR. SEN. Sed nihil opus est, ut videtur, a vobis eam evocari : ipsa enim, re audita, egreditur.

POL. Salve mulier omnium fortissima : nunc te decet esse formidabilem, probam, simplicem, gravem, mitem, callidam. Nam primarii Græciæ viri, tuis illecebris capti, tibi permiserunt, et communi consilio commiserunt querelas suas.

LYS. Sed non difficile negotium est, si quis subantes eos offendat, et mutuo masculæ Veneris usû abstinentes. Sed mox scibo. Ubi est Pax? adduc primum Laconas prehensos manu, sed non durâ, nec superba, neque, ut viri nostri solebant, invenuste; sed ut mulieres decet, familiariter omnino. Si tibi quis manum non dederit, mentula prehensum duc. Age tu etiam Athenienses duc istos, quæ concedent parte prehensos. Vos Lacones, state huc prope me: vos autem istinc, et verba mea percipite. Mulier quidem sum: mens tamen inest mihi: et primum quidem a natura mihi inditum fuit, ut recte sentirem: tum, præceptis multis e patre meo et senioribus auditis, erudita sum non male. Volo autem vos communi argumento increpare, idque merito: qui, licet eadem aqua lustrali aras conspergatis, tanquam cognati, Olympiæ, Pylis, Delphis, (Quot alia memorarem loca, si vellem esse prolixior?) quum non desint barbari hostes, tamen infestis exercitibus Græcos et eorum urbes pessundatis. Communis quidem ista oratio hactenus mihi finitur.

POL. At ego tentigine perco.

LYS. Deinde vos Lacones, nam ad vos me convertam, nonne scitis, ut olim huc veniens Periclides Laco, Atheniensibus supplex, ad aras sedit, pallidus, in purpureo amictu, auxiliares copias petens? nam tunc vos urgebat Messena, et una Neptunus terram quatiens. At Cimon cum quatuor millibus armatis profectus universam servavit Lacedæmonem. His ab Atheniensibus acceptis beneficiis, vastatis terram, cujus talia sunt in vos merita.

POL. Injurii sunt isti hercle, ô Lysistrata.

LEG. Injurii sumus: sed vix dici potest, quam pulcher sit hujus culus.

LYS. At putasne me vos Athenienses absoluturam culpa? nonne meministis, ut vicissim Lacones, quando servilibus tunicis induti eratis, venientes armati, multos occiderunt Thessalos, multosque Hippæ amicos et socios, soli suppetias vobis ferentes illo die, et restituta vobis libertate, pro servili tunica populum vestrum pallio amicerunt denuo?

LEG. Nondum vidi mulierem præstantiorem.

POL. At ego cannum nunquam pulchriorem.

LYS. Cur ergo, quum tam multa et præclara merita vestra extant, pugnatis, et non desistitis a malitia? cur non reconciliamini? age, quid obstat?

LEG. Nos quidem volumus, si quis nobis encyclum istud reddere velit.

LYS. Quodnam, ô bone?

LEG. Pylum, ut dudum eam flagitamus et captamus.

POL. Illud quidem vobis nunquam eveniet, per Neptunum juro.

LYS. Concedite illis, ô boni.

POL. Postea quamnam movebimus?

LYS. Aliud reposcite pro isto castellum.

POL. Perii! date igitur nobis hunc Echinantem primo, et Mæliensem sinum pone adjacentem, et Megarica Crura.

LEG. Non edepol omnia, ô insane.

LYS. Sinite, ne contende de Cruribus.

POL. Jam exuta veste nudus arare volo.

LEG. At pol ego stercus convehere quamprimum.

LYS. Ubi pax vobis reconciliata fuerit, istuc facietis. Sed si de pace vobis constat sententia, deliberate, et socios adeuntes rem cum iis communicate.

POL. Nam quos, ô bona, socios? arrigimus. Annon idem nostris sociis videbitur, omnibus futuendum esse?

LEG. Sic edepol meis.

POL. Immo hercle Carystis.

LYS. Recte dicitis. Nunc curate ut puri sitis, ut nos mulieres in arce convivio vos excipiamus de illis quæ in cistis habemus. Jusjurandum et fidem illic invicem date, deinde uxore sua accepta, vestrum unusquisque abibit.

POL. Sed eamus quam citissime.

LEG. Duc quo tu vis.

POL. Ita hercle, quam celerrime.

CHOR. MUL. Stragulas vestes et lænas, et xystidas, et aurea vasa, quidquid est mihi, sine invidia volo omnibus præbere, ut ferant suis liberis, si quando alicujus filia canistrum in sacris gestet. Omnibus vobis dico, ut sumatis nunc de meis opibus e domo mea, et nihil tam bene obsignatum esse, quin ceram revellatis, et quæ intus condita sunt auferatis. Sed qui omnia circumspexerit, nihil videbit, nisi quis vestrum acutius cernit, quam ego. Si vero alicuius cibis deest, quo vernas et parvulam sobolem numerosam pascat, licet a me sumere contritas fruges: at est panis unius chænicis, aspectu valde magnus. Quisquis igitur vult pauperum, eat in domum meam saccos habens et peras, accepturus fruges: Manes autem servus meus eis indet. Verumtamen ad januam meam ne quis accedat, prædico: sed caveat canem.

CIRC. Aperi januam.

FAM. Nonne vis loco cedere? Vos, quid sedetis? Num vultis, ut ego lampade hac vos comburam? molesta est hæc statio.

CIRC. Non recedam.

FAM. Sed si omnino id faciendum est, ut vobis gratificemur, durabimus.

CIRC. Et nos tecum una durabimus.

FAM. Nonne abitis? Male erit vestris capillis et flebitis largiter. Non abitis, ut Lacones ex ædibus quiete abeant rerum omnium saturi?

ATH. QUID. Nunquam equidem vidi tale convivium. Faceti utique erant Lacones: nos autem in vicio convivæ sapientissimi.

CHOR. SEN. Recte autumas, quia sobrii insanimus. Quod si Athenienses me audient, madidi semper obibimus legationes ubicunque. Nunc enim si quando Lacedæmonem venimus sicci, statim circumspicimus, ecquid turbare possimus. Itaque quid dicant, non audimus: quæ vero non dicunt, hæc suspicamur perperam: et nuntiamus non eadem de iisdem rebus. At nunc omnia placuerunt, ut si quis

cantaret Telamonis, quum cantare debuisset scolion Clitagoræ, tamen laudaremus, et insuper pejeraremus.

FAM. Sed isti rursus huc conveniunt. Nonne facessitis, verberones?

CIRC. Ita hercle: jam enim intus egrediuntur convivæ.

LEG. O Polycharida, cape tibias, ut ego tripudiem et canam lepidè in Athenienses et nos simul.

POL. Quin tu cape tibias, per deos obsecro: nam nihil me magis oblectat, quam si vos saltantes conspicer.

LEG. Excita, ô Mnemosyne, juvenes hosce, et meam Musam, quæ nostra et Atheniensium præclara facta novit: quando hi quidem ad Artemisium, diis similes, impetum fecerunt in naves hostiles, et Medos vicerunt. Nos vero Leonidas ducebat, tanquam apros, exa-cuentes dentem: plurima autem circa ora spuma efflorescebat, plurimaque simul defluebat cruribus. Erant enim viri Persæ numero non pauciores, quam arena. Silvarum potens Diana venatrix, huc ades, virgo diva, ad fœdus nostrum, ut concordiam nostram diu tuearis, utque jam deinceps amicitia permaneat facilis, inito fœdere; et astutiam vulpinam missam faciamus: ô huc ades, ô venatrix virgo.

LYS. Agite nunc rebus bene peractis ceteris, abducite istas, ô Lacones; has autem, vos: vir apud mulierem, et mulier stet apud virum. Et deinde ob felicem rerum successum, choreis in deorum honorem ductis, caveamus deinceps rursus peccare.

CHOR. ATHEN. Adduc chorum, adduc etiam Gratias: præterea Dianam advoca; advoca etiam geminum Dianæ, chori ducem, Pæanem benignum: advoca Nysium, cui cum Mænadibus oculi sunt flagrantés: Jovemque igni coruscum, et conjugem venerandam advoca beatam: deinde vero deos, quibus testibus utemur non obliviosis circa magnanimam pacem, quam fecit diva Cypris. Alalæ io Pæan, tollite vos sublimes, io! tanquam victoria potiti, io! Eucæ, eucæ; Eucæ, eucæ. Lacon, tu jam profer cantilenam novam post novam.

CHOR. LAC. Taygetum amabilem relinquens, rursus veni Musa Lacæna, venerandum nobis celebrans Amyclarum deum, et Chalciæcam Minervam, Tyndaridasque fortes, qui ad Eurotam ludunt. Eia naviter ingredi, levem pallii quatiens institam, ut Spartam celebremus, cui deorum chori sunt curæ, et pedum strepitus: puellæ vero propter Eurotam, ut pulli equini, subsultant, crebro pedum pulsu festinantes, comasque quassant, tanquam Bacchæ thyrsis ludentes. Præit autem Ledæ filia casta, dux chori pulchra. Sed age manu fluxos capillos implica vittæ, et pedibus salta, salta ut cerva: plausum simul fac choreis utilem, et divarum fortissimam Chalciæcam celebra, bellatricem.

ARISTOPHANIS

THESMOPHORIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

MNESILOCHUS *Euripidis socer.*

EURIPIDES.

FAMULUS *Agathonis.*

AGATHO.

CHORUS *Agathonis.*

PRÆCO.

CHORUS *Mulierum Thesmophoria celebrantium.*

MULIERES QUÆDAM.

CLISTHENES.

PRYTANIS.

SCYTHA LICTOR.

ARISTOPHANIS

THESMOPHORIAZUSÆ.

MNESILOCHUS, EURIPIDES, FAMULUS AGATHONIS,
AGATHO, CHORUS AGATHONIS.

MNES. O JUPITER! quando tandem hirundo apparebit? perdet me hamo, in orbem me circumducens a matutino usque tempore. Licetne vero, priusquam lien mihi excutiatur, percontari te, quo me ducis, ô Euripides!

EUR. Sed non audire te oportet omnia, quæ statim præsens videbis.

MNES. Quid ais? iterum memora. Non oportet me audire?

EUR. Non, si quæ statim visurus es.

MNES. Neque ergo videre me oportet?

EUR. Non, si quæ auditorus es.

MNES. Quidnam mihi suades? attamen scite loqueris. Scilicet, ut censes, nec audiendum, nec videndum mihi est.

EUR. Utriusque enim horum diversa est natura. Aliud est *non videre*, aliud est *non audire*: hoc scias.

MNES. Quomodo aliud?

EUR. Ita hæc olim discreta fuerunt. Etenim æther, quum primum secerni cœpit, et animalia in se gignere motu prædita, quo quidem cernere oportet, primum fabricavit oculum, instar Solis rotæ: auditus vero infundibula, aures perforavit.

MNES. Propter infundibulum ergo neque audio, neque video. Gaudeo hercle me hæc didicisse. Quantum est cum sapientibus conversari!

EUR. Multa talia discere possis a me.

MNES. Utinam ergo præter bona ista excogitare queas, quamquam ratione adhuc addiscam, non esse claudum cruribus!

EUR. Accede huc et adhibe mentem.

MNES. Ecce.

EUR. Viden? ostiolum hoc?

MNES. Sic hercle opinor.

EUR. Tace nunc.

MNES. Taceo ostiolum.

EUR. Ausculta.

MNES. Auscultabo et tacebo ostiolum.

EUR. Hic habitat inclytus ille Agatho, tragicus poeta.

MNES. Qualis est iste Agatho?

EUR. Est quidam Agatho---

MNES. Num niger ille et robustus?

EUR. Non: sed alius quis. Nunquamne vidisti?

MNES. An barbatus ille?

EUR. Nunquamne vidisti?

MNES. Haud hercle vero, quod quidem sciam.

EUR. Atqui praecidisti tu eum: sed non noveras forsitan. Sed procul deliteamus, quia foras egreditur famulus quis ejus, ignem gerens et ramos myrteos: sacrificaturus videtur pro felici carminum elaboratione.

FAM. Favete linguis, omnis populus, ore compresso. Versatur enim intra heriles aedes Musarum sacer cætus cantica modulans. Compescat autem ventos tranquillus æther, fluctusque maris non resonet cœruleus.

MNES. Bombax.

EUR. Tace: cur loqueris?

FAM. Volucrum genus omne somno quiescat, agrestiumque ferarum per silvas vagantium pedes ne solvantur.

MNES. Bombalobombax.

FAM. Nam constituit suaviloquus Agatho, antistes noster—

(MNES. An praedicari?)

FAM. Quis vocem emisit?

MNES. Tranquillus æther.)

FAM. Statumina pangere, dramatis exordia: curvat vero novas testudines versuum: et alios quidem tornat, aliorum conglutinat membra: gnomas effingit: nomina commutat rebus: in modum cæra versus liquat, et rotundat, et in forma fundit.

MNES. Et clunem agitat.

FAM. Quis rusticus septis appropinquat?

MNES. Qui paratus est tibi et poeta illi suaviloquo, perforato septo, rotundatum hunc penem et contortum in culi formam fundere.

FAM. Mirum, ni, quum juvenis esses, valde fueris protervus, ô senex.

EUR. O bone, hunc quidem jube valere: tu vero Agathonem huc mihi evoca omni studio.

FAM. Non est quod me roges: nam ipse egredietur illico, quippe qui carmina modulari occipit. Hieme enim flectere strophas non est facile, nisi quis foras progrediatur in solem.

MNES. Quid igitur agam?

EUR. Opporiredem: nam egreditur. O Jupiter, quid me facere cogitas hodie?

MNES. Per Jovem, percontabor hominem, quid hoc rei sit. Quid gemis? quid gravaris? clam me non decet te habere, qui sis gener meus.

EUR. Est malum mihi magnum præparatum.

MNES. Quodnam?

EUR. Hodie decernetur, vivatne adhuc, an perierit Euripides.

MNES. Et quomodo? si quidem nunc neque in foris jus dicitur, nec Senatûs est consessus, quia tertius est dies, Thesmophoriorum medius.

EUR. Hoc ipsum nimirum exitio mihi futurum praesagit mihi animus. Insidias enim struxerunt mihi mulieres, et in Dearum ædem convenerunt hodie, in perniciem meam deliberaturæ.

MNES. Quam ob causam?

EUR. Quia in tragædiis eas traduco, et convicia illis dico.

MNES. Per Neptunum et Jovem merito hoc tibi evenerit. Sed, quum hæc ita comparata sint, quid habes quod contra machineris?

EUR. Agathonem poetæ tragico si persuasero, ut Thesmophoria adeat.

MNES. Quid facturus, quæso?

EUR. Ut verba faciat in mulierum concilio, et quæ in rem meam sint pro me dicat.

MNES. Utrum palam, an clam?

EUR. Clam, stola muliebri indutus.

MNES. Lepidum hercle inventum, et a tuo more minime alienum. Fallaciarum enim nostra est palma.

EUR. Tace.

MNES. Quid rei est?

EUR. Egreditur Agatho.

MNES. Et qualis ille est?

EUR. Is est, qui nunc advehitur.*

MNES. Profecto cæcus sum: non enim video virum ullum hinc præsentem: at Cyrenen video.

EUR. Tace: jam enim, ut carmina moduletur, se comparat.

MNES. Formicinas semitas, aut quid aliud flebili voce cantillabit?

AG. Sacram Inferis Deabus accipientes facem, puellæ, cum libera patria, choros agitate, et clamorem tollite.

CHOR. Cuiam deorum, dic age, festum hoc celebratur? facile enim animum induco deos colere.

AG. Age nunc instrue, Musa, aureo arcu insignem Phœbum, urbis qui condidit mœnia in Simoëntide terra.

CHOR. Salve, festivissimis canticis celebrate Phœbe: qui musicis in certaminibus sacrorum præmiorum honoribus excellis.

AG. Et nemorosis in montibus degentem virginem laudate, Dianam silvestrem.

CHOR. Celebrare et beatam prædicare pergo venerandam Latonæ prolem, Dianam integram.

AG. Latonamque, et pulsus Asiaticæ citharæ, a pede nunc discrepantes, nunc ei respondententes rhythmo, ad quos moventur Phrygiæ Gratia.

CHOR. Veneror Latonamque reginam, citharamque matrem hymnorum, probato masculo clamore, per quem fulgor emicat divinis ex oculis, et per nostram subitam vocem: quorum gratia regem Phœbum laudibus orna. Salve Latonæ fili beate.

MNES. Quam dulce melos, ô venerandæ Genetyllides, et effeminatum, et blandius lasciviusque quibusvis osculis, ita ut audienti mihi podicem ipsum subierit titillatio! Et te, ô adulescens, Æschyli verbis in Lycurgo interrogare volo. Cujas est effeminatus iste? quæ patria? quæ stola? quæ confusio vitæ? Quid barbito rei est cum crocota? quid lyræ cum redimiculo? quid palæstrica ampulla et strophium? quam non conveniunt! quænam est speculi et ensis societas? quisnam vero ipse es, adulescens? num vir es? at ubi penis? ubi læna? ubi viriles calcei? an vero femina? ubi igitur papillæ? quid ais? quid taces? Sed utique ex cantu conjecturam de te faciam, si quidem ipse non vis dicere.

AG. O senex, senex, invidiæ quidem convicium audi vi; sed dolore non affectus sum. Ego autem vestem, pro iis quæ animo meditor, gero. Poëtam enim oportet fabularum, quos facit, argumentis convenientes adsciscere mores. Ac primo quidem muliebres quando quis facit fabulas, muliebrum morum corpus ipsum poëtæ particeps esse oportet.

MNES. Equum igitur agitas, quum Phædrum facis.

AG. Viriles autem si quis faciat, virile istud corpori inest ipsi. At quæ natura non habemus, illa demum imitando studemus adsequi.

MNES. Ergo quum Satyros facies, voca me, ut opera mea te adjuvem pone stans arrecto veretro.

AG. Præterea illepidum est poëtam videre, agrestis qui sit et hirsutus. Considera porro Ibytum illum et Anacreontem Teïum, et Alcæum, qui harmoniæ venustatem conciliarunt, mitras gestasse, et molliter, Ionum more, saltasse. Phrynichus quoque, de hoc enim certe audivisti, et ipse pulcher erat, et pulchris induebatur vestibus: idcirco utique et pulchra erant ejus dramata. Necessè enim quemlibet paria naturæ suæ facere.

MNES. Propterea utique Philocles, qui turpis est, turpia facit: Xenocles autem, qui malus est, mala facit: porro Theognis, qui frigidus est, frigida facit.

AG. Necessè omnino. Quare, quum illud nossem, corpus meum curavi diligenter.

MNES. Quomodo obsecro?

EUR. Desine latrare. Namque ego istuc ætatis talis eram, quando incepti fabulas facere.

MNES. Tibi hercle non invideo educationem tuam.

EUR. Sed cujus gratia veni, sine me dicere.

MNES. Dic.

EUR. Agatho, sapientis est viri, si quis paucis verbis multa scite complecti possit. Ego vero nova calamitate percussus supplex ad te venio.

AG. Quanam re indigens?

EUR. Constituerunt mulieres me perdere hodie in festo Thesmophiorum, quia ipsis male dico.

AG. Quodnam igitur a nobis est auxilium tibi?

EUR. Maximum. Nam si inter mulieres, clam eas, sedeas, ita

ut mulier esse videaris, causamque meam dilucide agas, servabis me. Solus enim condigne pro me dicere queas.

AG. Quidni vero ipse causam tuam dicis præsens?

EUR. Dicam tibi. Primum quidem noscor: deinde canus sum, et barbam habeo. Tu vero formoso es vultu, candidus, rarus, muliebri voce, delicatus, specie decora.

AG. Euripides—

EUR. Quid est?

AG. Fecistin' aliquando hunc versum? *Jucundum tibi est lucem intueri: patri vero id non jucundum putas?*

EUR. Equidem,

AG. Ne igitur speres tuum malum nos subituros esse: nam insaniremus utique. Sed ipse quod tuum est, eo quo par est animo feras. Calamitates enim non dolos struendo ferre nos æquum est, sed patiendo.

MNES. Enimvero tu, impudice, latiore culum habes, non dicendo, sed patiendo.

EUR. Quid vero causæ est cur illuc ire formides?

AG. Pejori exemplo periturus essem, quam tu.

EUR. Quidum?

AG. Qui? quia viderer mulierum opera nocturna elepere, et surripere muliebrum Venerem.

MNES. Ecce vero *clepere!* immo hercle pædicari. Sed, ita me Jupiter servet, speciosus est prætextus.

EUR. Quid igitur? faciesne quæ te rogo?

AG. Neutiquam hoc credas.

EUR. O me infelicissimum! ut periit Euripides!

MNES. O amicissime, ô gener, ne tibi desis.

EUR. Quanam igitur ratione me expediam?

MNES. Hunc quidem longum flere jube: me vero, ad quodcumque vis, utere.

EUR. Age igitur, quoniam tute ipsum tradis mihi, exue hanc vestem.

MNES. Ecce, humi jacet. Sed quid me facere cogitas?

EUR. Radere hanc barbam; inferiorum vero partium pilos adurere.

MNES. Fac ergo, si tibi videtur; vel tradere me ipsum tibi non debebam unquam.

EUR. Agatho, sine novaculis nunquam deprehenderis: unam igitur nobis nunc commoda.

AG. Sume ipse ex hac theca.

EUR. Liberalis es. Tu vero sede: infla buccam dextram.

MNES. Hei mihi!

EUR. Quid clamitas? paxillum ori tibi indam, ni taccas.

MNES. Attatæ, attatæ!

EUR. Heus tu, quo curris?

MNES. Ad Eumenidum fanum: non enim, per Cererem, hic manens secundum me præbebo.

EUR. Nonne ridiculus eris semiraso capite?

MNES. Parum id curo.

EUR. Per deos obsecro, nequaquam prodideris me : huc accede.

MNES. O me infelicem !

EUR. Immotus sede, et erige caput. Quo te vertis ?

MNES. Mu, mu.

EUR. Quid mussitas? omnia belle peracta sunt.

MNES. Væ misero mihi ! levis ergo militabo.

EUR. Animo liquido et tranquillo es : nam formosus videberis omnino. Vin' ipse te spectare ?

MNES. Si tibi ita placet, speculum affer.

EUR. Viden' te ipsum ?

MNES. Non mehercle, sed Clisthenem.

EUR. Surge, ut pilos tibi aduram ; et inclina te.

MNES. Hei mihi misero ! porcellus fiam.

EUR. Adferat huc aliquis intus facem vel lucernam. Inclina te : caudæ cave nunc extremæ.

MNES. Curabo id hercle. At vero uror. Heu me miserum ! aquam, aquam, vicini, priusquam podex suppetias ferat ad flammam restinguendam.

EUR. Bono animo es.

MNES. Qui bono animo sim, flamma ambustus ?

EUR. Sed nihil tibi amplius molestiæ reliquum est : plurimus enim tibi labor exantlatus est.

MNES. Heu, heu, fuliginem ! ambusta mihi omnia sunt circa podicem.

EUR. Istuc ne cures : illum enim alius quis spongia absterget.

MNES. Utique flebit, si quis podicem meum abluerit.

EUR. Agatho, quandoquidem operam tuam mihi invides, at saltem pallam hancce commoda nobis et strophium : non enim dices te istis carere.

AG. Sumite et utimini, lubens concedo.

MNES. Quid igitur sumam ?

AG. Crocotam primum sume et indue.

MNES. Per Venerem, suavem spirat odorem mentulæ.

AG. Præcinge illum celeriter.

MNES. Cedo nunc strophium.

EUR. Ecce.

MNES. Age nunc indue ornamenta cruribus meis.

EUR. Vittis opus est et mitra.

AG. En galericulum, quod ego noctu gesto.

EUR. Quin et hercle perquam commodum est.

MNES. Mihine aptum erit ?

AG. Immo edepol optime habet.

EUR. Cedo encyclum.

AG. Hoc sume e lectulo.

EUR. Calceis opus est.

AG. Hos meos sume.

MNES. An apti mihi erunt ?

EUR. Quidni ? num laxos gestare amas ?

AG. Tu hoc ipse videas. Sed quandoquidem omnia habes, quorum tibi opus est, intro aliquis quam citissime me vehat.

EUR. Vir quidem hic nobis speciem mulieris utique præ se fert. At quum loqueris, fac ut vocis sono mulierem imiteris bene et verisimiliter.

MNES. Id conabor.

EUR. Vade igitur.

MNES. Non hercle, nisi juraveris mihi—

EUR. Quidnam ?

MNES. Te servaturum esse me omnibus modis, si quid mihi accidat mali.

EUR. Juro igitur per Ætherem, domicilium Jovis.

MNES. Quid potius quam per Hippocratis contubernium ?

EUR. Juro igitur per omnes funditus deos.

MNES. Memento igitur hoc : mens juravit, non vero lingua. Hanc jurejurando minime obstringere volo.

(Auditur mulierum acclamatio : mutata scena templum conspicitur.)

EUR. Abi propere celeriter. Nam concionis signum in Thesmophorio apparet : ego vero abibo.

MNES. Huc age Thratta, sequere. O Thratta, vide, ardentibus facibus quanta ascendat fuligo. Sed, ô perpulchræ Thesmophoræ, recipite me bonis avibus, et huc, et hinc rursus domum. O Thratta, cistam de capite depone, et deinde exime placentam, ut eam sumam et libem Deabus. Domina valde honorata, cara Ceres, et Proserpina, da mihi, ut multa sæpe tibi libare queam : sin minus, at nunc saltem lateam : utque filia meæ cunnus virum nanciscatur divitem, quamvis stolidum et insipientem, et ad mutonem adtentam habeat animi mentem. Ubi, ubi sedere potero loco commodo, oratores ut audiam ? tu vero, ô Thratta, hinc facesse : servis enim non licet concioni interesse.

PRÆCO, CHORUS MULIERUM THESMOPHORIA CELEBRANTIUM, MULIERES QUÆDAM, MNESILOCHUS, CLISTHENES.

PRÆC. Favete linguis, favete linguis. Vota facite Thesmophoris, Cereri et Proserpinæ, et Pluto, et Calligeniæ, et juvenum altrici Terræ, et Mercurio, et Gratiis, ut concio hæc et concilium præsens pulcherrime et optime habeatur, multumque prosit urbi Atheniensium, et feliciter nobis ipsis vertat ; et ut, quæ præclaris factis et orationibus merebitur quam optime de populo Atheniensium et mulieribus, ea vincat : hæc precamini et vobis ipsis bona. Io Pæan, io Pæan, io Pæan : gaudeamus.

CHOR. Hæc fieri optamus, et decorum genus precamur, ut ad has preces appareant lati. Jupiter magni nominis, et aurea lyra decore, Delum qui colis sacram ; et tu omnium victrix virgo, cæsia oculos, auream quæ vibras hastam, quæque urbem habitas florentissimam, huc veni : et multi nominis, ferarum interfectrix puella, pulchræ Latonæ germen : tuque marine venerande Neptune, maris rector, relicto piscoso turbinibusque agitato Nerei penetrati ; marinæque puellæ et Nymphæ montivagæ. Aurea quoque lyra accinat precibus nos.

tris. Ex voto concionem habeamus, Atheniensium nobiles mulieres.

PRÆC. Preces adhibete diis Olympiis, et deabus Olympiis, et Pythiis deis, et Pythiis deabus, et Deliis deis, et Deliis deabus et reliquis diis. Si quis malum aliquod machinatur muliebri populo, vel pacem offert Euripidi, Medisve, unde detrimentum capiant mulieres; vel tyrannidem affectat, vel cum aliis conspirat, ut tyrannum reducat; vel mulieris alicujus, quæ infantem supposuerit, nomen detulit; vel si mulieris alicujus ancilla lenocinium faciens, rem hero in aurem insurrat, aut si aliquo missa, falsos nuntios adfert; vel si quis mæchus mulierem decipit mendaciis, et non dat quæ promiserit; vel si quæ anus dona dat mæcho; vel si dona accipit ab alio meretrix, amicum suum prodens; et si quis caupo vel caupona, congii vel cotylarum usu receptam mensuram adulterat, ut male pereat ipse et tota familia, imprecamini: vobis autem aliis omnibus ut dii dent multa bona, precamini.

CHOR. Junctis precamur precibus, ut rata urbi, rataque populo hæc vota fiant, utque suffragiis omnibus vincant, uti par est, quæ optima suaserint: quæcunque vero decipiunt, violantque jurisjurandi formulas moribus receptas, proprii lucri gratia, et in publicum detrimentum; vel plebiscita et legem quærunt abrogare, novis promulgatis; arcanaque hostibus nostris produnt, vel Medos inducunt in regionem nostram, ad eam perdendam, impie agunt, injuriaque adficiunt civitatem. Sed tu, imperio qui regis omnia Jupiter, hæc rata facias, ut nobis dii adsint, quamvis mulieres simus.

PRÆC. Audite omnes. Placuerunt hæc Senatui mulierum, Timoclea præside, Lysilla scribæ vicem obeunte, dicente Sostrata; concilium haberi mane, die medio Thesmophoriorum, quo nobis plurimum est otii, et consultari primum de Euripide, quid illum pati oporteat: videtur enim injuriam facere nobis omnibus. Quis concionari vult?

MUL. I. Ego.

PRÆC. Circumda igitur hanc coronam capiti, priusquam verba facias. Tace, sile, adtento esto animo: exscreat enim jam, quod faciunt oratores: longam orationem habitura videtur.

MUL. I. Ecce nulla ambitione inducta, ô mulieres, loquutura surrexi: sed enim jampridem graviter fero misera, quum contumeliis vos lacessi videam ab Euripide, illo olerum venditricis filio, multaque et varia audire opprobria. Quibus enim ille nos conviciis non incessit? ubi nos non calumniatur, sicubi spectatores vel pauci conveniunt, et tragædi et chori? fallaces nimirum, et virorum amatrices vocans, vinolentas, proditricas, loquaces, nulli rei neque frugi bonæ, magnum viris malum. Quapropter simul ac ingrediuntur domum a theatro revertentes, limis nos intuentur, dispiciuntque protinus, an forte adulter quispiam intus sit occultatus. Facere autem nobis nihil amplius, ut antidhac, licet; adeo homo hic mala docuit viros nostros: ut si quæ neccat mulier corollam, amare videatur; et si cui per domum cursitanti vas aliquod excidat, vir roget: *Cujusnam in honorem fracta est olla? non ulius procul dubio, quam Corinthii hospitii.* Morbo laborat puella aliqua? statim frater dicit: *Color*

hicce mihi non placet puellæ. Porro si carens liberis mulier quæpiam sibi partum supponere velit, neque hoc clam facere licet: viri enim jam adsident proxime. Et apud senes, qui puellas antea ducebant, nos calumniatus est, ita ut non sit senex ullus, qui uxorem ducere velit, propter hunc versum: *Imperat enim seni marito uxor.* Deinde hic etiam in causa est cur gynæconitides obsignent jam, et pessulis ocludant, custodientes nos, et præterea Molossos alant, terriculamenta mæchis, canes. Et hæc quidem ignosci possunt: quæ vero nobis antidhac sumere licebat, quum ipsæ e cella penuaria depromeremus, farinam, oleum, vinum, ne ista quidem amplius licet. Ipsi enim jam viri parvas claves gestant, occultas, et maxime malignas, Laconicas nescio quas, tres habentes dentes. Nihilominus antea licebat clam aperire ostium, si faciendum curassemus nobis triobolarem anulum. Nunc autem familiarum illa pernicietas, Euripides, viros docuit corrosa vermibus sigilla appensa gestare. Itaque opus esse mihi videtur, ut exitium aliquod huic homini quaqua ratione moliamur, vel toxico, vel alio quovis dolo, ut pereat. Hæc ego palam dico: reliqua vero cum scriba in syngropham conferam.

CHOR. Nunquam hac audivi versutiorem feminam, neque majore facundia pollentem: omnia enim dicit recte, omnesque species examinavit, et omnia ponderavit mente: prudenterque et callide argumenta invenit bene excogitata; adeo ut, si diceret juxta illam Xenocles Carciai filius, vobis omnibus videretur ille, ut quidem opinor, plane nihil dicere.

MUL. II. Pauca sunt, quæ ut dicerem, ipsa in medium processit. Nam cetera quidem recte hæc accusatione comprehendit; quæ vero ipsa passa sum, ea dicere volo. Mihi enim vir mortuus est in Cypro, liberis quinque relictis parvulis, quos ego ægre alebam corollis nec tendis in foro, ubi venduntur myrti. Antea igitur vix ac ne vix quidem vitam meam sustentabam: nunc vero hic tragædiarum suarum commentis persuasit viris deos non esse, unde fit, ut ne dimidiam quidem partem amplius vendamus. Itaque omnibus suadeo et dico, ut puniatis hunc virum multis de causis. Agrestia enim, ô mulieres, nobis facit mala, utpote agrestibus oleribus ipse innutritus. Sed in forum abibo. Viris enim quibusdam oportet, ut coronas nectam locatitias viginti.

CHOR. Altera hæc libertas dicendi lepidior adhuc, quam prior, apparuit: adeo facete dixit, non intempestive, prudentia prædita et versuto ingenio: neque dicta ejus intellectu difficilia, sed omnia ad persuadendum accommodata. Oportet autem hujus injuriæ nobis virum illum insignes dare pœnas.

MNES. Vos quidem, ô mulieres, acriter irasci et vehementer Euripidi, talia audientes opprobria, non mirum est, neque effervescere vobis bilem. Nam et ego ipsa, ita mihi salvi sint liberi, odi virum illum, nisi insanio. Verumtamen oportet, ut nobismet ipsis reddamus rationes: solæ enim sumus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, nec metus est, ne foras efferantur nostri sermones. Quid illum accusamus, graviterque ferimus, si duo nobis vel tria flagitia, de quibus rescivit, exprobravit, quum faciamus innumera? Ego enim ipsa primum, ne de aliâ dicam, conscia mihi sum multorum scelerum:

illud vero omnium longe scelestissimum, quod, tres modo dies nupta, dum maritus meus mecum noctu concumbebat, admisi. Erat mihi amicus, qui septuenni mihi vitium obtulerat: hic amore mei captus venit, et januam unguibus leniter scalpsit. Id quod res erat illico cognovi: clam igitur descendo. Vir autem rogat: *Quo descendis?*—*Quo?* respondi, *tormina me cruciant ventris, ô marite, et dolor; qua gratia ad latrinam eo.*—*Vade igitur,* inquit. Tum ille quidem conterere cedrides, anethum, salviam: ego vero, postquam aqua cardinem conpersi, egressa sum ad mœchum: deinde inclinato corpore juxta aram pro foribus stans, prehensaque adnixa lauro, subagitata fui. Hæc nunquam, animadvertite, dixit Euripides: neque, ut a servis et mulionibus permolitur, si desint alii mœchi, dicit: neque ut, quum maxime uoctu ab aliquo subagitata fuerimus, mane alia mandimus, ne vir ab excubiis domum rediens, aliquid mali nos fecisse statim suspicetur. Hæc, vides, nunquam dixit. Si vero Phædræ conviciis inaccessit, quid hoc ad nos? Neque istuc dixit unquam, ut mulier ostendens viro encyclum ad lucem expansum, jubens mirari quam pulchrum esset, obtectum mœchum emisit: non utique hoc dixit. Aliam vero ego novi mulierem, quæ decem totos dies parturire se dixit, donec infantem emerit. Vir interea urbem obibat, medicamenta emens accelerando partui. Domum autem adtulit anus in olla infantem, cui, ne vagiret, os favo obturaverat: tum, ut capite innuit anus, mulier illico clamat: *Abi, abi; jam enim, ô marite, mihi videor paritura.* Ventrem enim ollæ calcibus ferierat infans: et hic quidem lætus abiit. Illa autem favum ex ore infantis extraxit, qui illico vagire cepit. Deinde scelestæ anus, quæ infantem adtulerat, adcurrit subridens ad virum, et dicit: *Leo, leo tibi natus est, expressa tui imago, et cum cetera omnia, tum etiam mentula tuæ similis, tortuosa, instar nucamenti pinei.* Hæc non perpetræmus facinora? hæc utique, per Dianam: deinde vero irascimur Euripidi, a quo non plus audivimus, quam fecimus?

CHOR. Hoc utique mirum, unde inventa sit resista, et quænam educaverit regio hanc adeo audacem. Talia enim tam impudenter aperte dicere improbam non rebar inter nos ne ausuram quidem fuisse unquam. Sed omnia nunc evenire queant; et verbum laudo vetus illud: *Sub omni enim lapide dispicere oportet, ne latens forte mordeat orator.* Enimvero impudentibus suopecte ingenio mulieribus nihil pejus est ad omnia, præter mulieres.

MUL. III. Haud sane, per Agraulam, ô mulieres, sapitis: sed vel fascinatæ estis, vel malum aliquod magnum vobis aliud contigit, si hanc sinitis pestem talibus nos omnes injuriis adficere. Quapropter, si quæ est vestrum, quæ hanc ulcisci velit, bene est: sin minus, nos ipsæ et pedisequæ, cinere alicunde sumto, hujus depilabimus cunnum, ut discat mulier quæ sit, mulieribus in posterum non male dicere.

MNES. Ne, quæso, cunnum, ô mulieres. Si enim quum esset libera concio, et liceret verba facere omnibus civibus, quæ adsumus, tum dixi quæ noveram ad excusandum Euripidem idonea, an idcirco pœnas me dare vobis æquum est pilorum vulsione?

MUL. III. Annon vero te pœnas dare æquum est? quæ sola sustinisti causam viri defendere, qui nos multis malis adfecit, dum de

industria excogitat fabularum argumenta, sicubi femina improba existit, Melanippas faciens et Phædras: de Penelope vero nunquam fecit drama, quod femina casta esse videretur.

MNES. Atqui hujus rei causam novi. Etenim ne unam quidem hujus ætatis mulierum dixeris Penelopen: Phædras vero omnes omnino.

MUL. III. Audite, ô mulieres, quid dixerit improba de nobis omnibus rursus.

MNES. At vero ecaster nondum dixi omnia, quorum conscia sum: quapropter, si vultis, plura dicam.

MUL. III. Sed plura non possis. Quæcunque enim noveras, effudisti omnia.

MNES. Non ecaster decies-millesimam partem eorum, quæ facimus: siquidem hoc non dixi, viden? ut strigilibus sumtis, postea tanquam per siphonem adtrahimus vinum.

MUL. II. Male pœneas.

MNES. Nec ut carnes ex Apaturiis lenis dantes, deinde mustelam dicimus—

MUL. III. Miseram me! nugaris.

MNES. Nec, ut virum securi mulier percusserit, dixi: neque ut philtris alia virum ad insaniam adegerit: neque ut aliquando sub balneario solio defoderit—

MUL. III. Pestem oppetas.

MNES. Acharnica suum patrem.

MUL. III. Hæccine ferant aures nostræ?

MNES. Neque ut tu, quum ancilla peperisset marem, tibi ipsi eum subposuisti, tuam vero filiolum tradidisti illi.

MUL. III. Haud sane, per Deas, tu impune hæc dixeris; sed evellam tibi pilos.

MNES. Nunquam, per Jovem, tu me attinges.

MUL. III. At ecce.

MNES. Ecce contra.

MUL. III. Accipe pallam meam, Philista.

MNES. Admove manum modo, atque ego te, per Dianam—

MUL. III. Quid facies?

MNES. Sesaminam placentam, quam comedisti, hanc faciam ut caces.

CHOR. Desinite conviciari: nam mulier quædam festinans ad nos adcurrit: quare, antequam nos conveniat, tacete, ut sedate audiamus quæ dictura est.

CLIS. Caræ mulieres, adfines morum meorum, me quidem amicam esse vobis, satis ostendunt malæ meæ: insano enim mulierum amore teneor, vobisque patrocinor semper: et nunc, quum audierim rem magni momenti ad vos pertinentem, de qua paulo ante in foro sermo erat, venio eam delaturus, nuntiatorumque vobis, ut videatis et caveatis, ne vobis incautis accidat grave malum et magnum.

CHOR. Quid est, ô puer? puerum enim te par est vocare, quoad malas adeo leves habes.

CLIS. Euripidem aiunt adfinem quemdam suum, senem hominem, huc misisse hodie.

CHOR. Cui faciendæ rei, aut ejus consili gratia?

CLIS. Ut quidquid consultaretis, et facere decerneretis, ille esset sermonum vestrorum explorator.

CHOR. At quomodo fecellit nos mulieribus immixtus vir?

CLIS. Pilos ipsi adussit et evulsit Euripides, et quod ad reliqua omnia, ut mulierem adornavit.

MNES. Hæccine isti creditis? Quis enim vir adeo stultus sit, ut pilos sibi vellit patiatur? Haud equidem crediderim, ò venerandæ Deæ.

CLIS. Nugas blatis. Non enim venissem nuntiaturus, nisi audissem hæc ex illis, qui rem certo sciunt.

CHOR. Rei sane indignæ nuntius ad nos adfertur. Quare, mulieres, non cunctari oportet, sed circumspicere virum, et quærere, ubi clam ingressus inter nos delitescat. Et tu nobiscum eum deprehendere stude, ut gratiam hanc et illam a nobis ineam, ò amice.

CLIS. Age videam. Quænam es prima tu?

MNES. Quo me vertam?

CLIS. Excutiendæ enim estis.

MNES. Me miserum!

MUL. IV. Mene, quæ sim, rogabas?

CLIS. Ita.

MUL. IV. Cleonymi uxor.

CLIS. Scitisne vos quænam sit hæc femina?

CHOR. Novimus omnino: sed alias explora.

CLIS. Hæc vero quænam est, quæ infantem portat?

MUL. IV. Nutrix, per Jovem, mea.

MNES. Nullus sum.

CLIS. Heus tu? quo abis? mane hic. Quid istuc mali?

MNES. Sine mingere me.

CLIS. Impudens utique es. Tu igitur rem tuam age: opperier enim hic.

CHOR. Opperire, quæso, et observa eam diligenter: solam enim illam, ò bone, non novimus.

CLIS. Heus tu, perdiu mingis.

MNES. Nimirum, ò miselle, stranguria laboro. Heri enim edi nasturtium.

CLIS. Quid de nasturtio garris? quin vade huc ad me.

MNES. Quid, quæso, me trahis ægrotantem?

CLIS. Dic mihi, quisnam est maritus tibi?

MNES. Maritum meum, qui sit, rogitas? nostin' aliquem Cotho- eidensem?

CLIS. Aliquem? quemnam? Estne aliquis ille, qui et aliquando—

MNES. Aliquis, filius alicujus.

CLIS. Nugari mihi videris. Venistin' huc jam antea?

MNES. Ecaster quotannis.

CLIS. Et quænam est tua contubernalis?

MNES. Quædam.

CLIS. Heu me miserum! nihil dicis.

MUL. V. Amove te. Ego enim examinabo hanc probè e sacris superioris anni: tu vero hinc recede, ne audias, qui vir es. At tu, dic mihi, quid primum nobis sacrorum ostensum fuit? agedum, quid primum erat?

MNES. Quid primum? bibebamus.

MUL. V. Quid vero post hoc secundum?

MNES. Propinabamus.

MUL. V. Hæc quidem audivisti ex aliquo. Quid vero tertium?

MNES. Scaphium Xenylla petiit: non enim aderat matula.

MUL. V. Nihil dicis. Huc veni, huc, Clisthènes: hic est vir, quem autumas.

CLIS. Quid igitur faciam?

MUL. V. Vestes illi exue: nihil enim sani dicit.

MNES. Itane vestes exuetis mihi, novem liberorum matri?

CLIS. Solve cito strophium, impudentissima.

MUL. V. Ut et firma videtur, et robusta! nec edepol mammas, uti nos, habet.

MNES. Nempe sterilis sum, nec unquam prægnans fui.

MUL. V. Itane nunc? Paulo ante vero mater eras novem liberorum.

CLIS. Sta erectus. Quo penem trahis deorsum?

MUL. V. Eccum, vide, prominat, et optimi coloris est.

CLIS. At ubi est?

MUL. V. Rursus in anteriorem partem abit.

CLIS. Utique hic non est.

MUL. V. Etenim huc revortitur.

CLIS. Isthmum aliquem habes, homo: sursumque et deorsum penem trahis retrahisque frequentius quam Corinthii.

MUL. V. Nimirum scelestus hic ista nobis convicia dixit Euripidis defendendi gratia.

MNES. Me miserum! in quas memet conjeci molestias!

MUL. V. Agedum quid faciemus?

CLIS. Hunc adservate sedulo, ne fuga hinc elabatur: ego vero ista Prytanibus nuntiabo.

CHOR. Nos igitur deinceps lampadas jam accendere oportet, succinetasque bene et viriliter, pallisque exutas, quærere, an forte et alius vir clam ingressus sit, et obire Phycem totam, tentoriaque et vias perlustare.

SEM. Eia igitur primum quidem oportet levem efferre pedem, et dispicere quaquaversum silentio: maxime vero oportet properare: nam cunctandi copia non est amplius: sed quamprimum oportet citissime in orbem currere. Eia age nunc investiga, et scrutare celeriter cuncta, an quis in his locis insidiator alius forte delitescat. Quaquaversum circumfer oculos, et tam ab illa, quam ab hac parte omnia dispice accurate. Si enim non latuerint cœpta ejus impia, non solum dabit pœnas, sed præterea etiam aliis omnibus erit exemplum injuriæ, injustorumque facinorum, et impiorum morum: dicetque esse deos manifesto: documentoque erit in posterum omni-

bus hominibus venerari deos, et juste pietatem colentes, legibusque consentanea cogitantes, recte facere. Et nisi hæc faciant, talia illis erunt: eorum si quis deprehensus fuerit in nefario facinore, furore ardens, rabieque insanus, si quid fecerit, omnibus manifesto apparebit feminis et mortalibus, injuste et impie factorum pœnas deum repetere confestim solvendas.

CHOR. Sed nobis videntur omnia fere perspecta esse recte: non enim conspicimus ullum alium inter nos latitantem.

MUL. VI. Ah, ah! Quo, quo fugis? heus, heus tu, non manebis? miseram me, miseram! et infante raptò ab uberibus meis e conspectu aufugit.

MNES. Clama quantumlibet: at hunc nunquam præmansis nutrities buccellis, nisi me amittatis: sed hic super femora percussus gladio cruentas venas, sanguine imbuet aram.

MUL. VI. O me miseram! annon opem feretis, mulieres, et clamore multo sublato, statuetis de hoc tropæum? sed unico infante me sinetis impune privarier?

CHOR. Ah, ah! ô venerandæ Parcæ, quodnam video novum rursus prodigium? ut nihil aliud reperire est, quam audaciæ facinora et impudentiæ! quale rursus fecit facinus! quale, amicæ, hoc!

MNES. Quomodo vestram effrænata insolentiam retundam?

CHOR. Nonne indigna hæc sunt, et ultra omnem modum?

MUL. VI. Indigna utique, quod meum mihi eripuit infantem.

CHOR. Quid ergo dicendum est ad hæc? quum talia faciens frontem adeo perfricet.

MNES. Necdum sane desii.

MUL. VI. Sed non eo redibis, unde venisti: nec facile fuga hinc elapsus dices, quantum ausus scelus evaseris: male vero peribis.

MNES. Hoc quidem nunquam fiat; abominor.

CHOR. Quis igitur deorum immortalium te adjutum veniat, qui tam impie te geras?

MNES. Frustra blateratis: nam ego hanc parvolam nunquam amittam.

CHOR. Sed, per Deas, haud impune mox in nos illudes, verbaque dices impia. Nefariis enim factis vicissim, ut par est, hæc tua ulciscemur. Fortasse autem te, conversa ad malum diversi generis, inhibebit fortuna quædam.

MUL. VI. Sed his adsumtis mulieribus, oportet te ligna efferre, et comburere improbum istum, igneque ustulare quam citissime.

Quæsitum camus sarmenta, ô Mania; nam ego te reddam titionem hodie.

MNES. Succende et combure. Tu vero Creticum amiculum exue cito, et mortis tuæ, infans, solam ex mulieribus acceua matrem tuam.

Quid hoc rei est? in utrem mutata est puella vino plenum, etiam Persicas habentem. O calidissimæ mulieres, ô bibacissimæ,

et ex quacunque re excogitantes rationem bibendi: ô magnum cautionibus bonum, nobis autem contra malum: malum vero etiam suspellectili et subtemini.

MUL. VI. Admove multa sarmenta, Mania.

MNES. Admoveas licet. Tu vero responde mihi hoc: hunc infantem peperisse te dicis?

MUL. VI. Et decem menses illum in utero gestavi.

MNES. Gestastin' tu?

MUL. VI. Ita me sospitet Diana.

MNES. Trium cotylarum, aut quanti capacem? dic mihi.

MUL. VI. Quid mihi fecisti? exuisti, impudens, meum infantem vestibus, qui tantillus est.

MNES. Tantillus?

MUL. VI. Per ecastor parvus.

MNES. Quot annos vero natus est? tres congios, an quatuor?

MUL. VI. Fere tantum, et quantum temporis a proximis Liberalibus effluxit. Sed redde eum.

MNES. Non. Testis mihi sit hic Apollo.

MUL. VI. Cremabimus igitur te.

MNES. Cremetis licet: hæc vero jugulabitur illico.

MUL. VI. Ne facias, obsecro te: sed me, potius quam hunc, quocunque vis, affice malo.

MNES. Amans liberorum videris esse natura: sed nihilominus hæc jugulabitur.

MUL. VI. Hei mihi, filia! Da mihi alveum, Mania, ut saltem sanguinem filie meæ excipiam.

MNES. Subpohe eum: gratificabor enim hoc unum tibi.

MUL. VI. Male pereas. Quam invidus es et malevolus!

MNES. Pellis hæc sacerdoti cedet.

MUL. VI. Quid cedet sacerdoti?

MNES. En accipe.

MUL. VII. Miserrima Mica, quis puella te privavit? Quis dilectam et unicam filiolum tibi eripuit?

MUL. VI. Improbis hic. Sed quandoquidem ades, custodi ipsum, ut adsumto comite Clisthene, Prytanibus, quæ fecit scelestus ille, indicem.

MNES. Age vero, quænam erit ratio expediendæ salutis? quis conatus, quod commentum? auctor enim hujus negotii, et qui me

conjecit in tantas molestias, nondum usquam apparet. Age, quemnam, quem nuntium mittere possim ad eum? At rei expediendæ rationem novi ex Palamede.

Ut ille, literis inscriptas palmulas projiciam? Sed non sunt in promptu palmulæ. Undenam misero fieri

possit palmularum copia? unde? Quid vero si pro palmulis has statuas literis inscriptas disjecero? melius multo id fuerit. Lignum enim

et hæc sunt, et illæ erant lignum. O manus meæ, aggredi oportet rem, quæ viam nobis ad salutem aperit. Agite igitur, tabellarum

politarum plagulæ, recipite scalpri sulcos, nuntios meorum malorum. (hei mihi! malum est istuc Rho: nam quem per sulcum

vadit?) Ite, festinate per omnes vias, hæc, illac: celeritate opus est.

CHOR. Nos vero ad spectatores conversæ, nosmetipsas laudemus; quamvis nemo non muliebri generi multa convicia dicat, quasi merum simus malum hominibus, et a nobis oriantur omnia, lites,

rixæ, seditio, molestus dolor, bellum. Sed quæso vos, si malum sumus, cur ducitis nos uxores, si vere malum sumus? et interdictis, ne exeamus, et ne quæ nostram ex fenestra prospiciens deprehendatur? quin tanto labore malum studetis custodire? Quod si egressa fuerit mulier aliquo, neque inveniatis eam domi, insanum in modum insanitis, quos oportebat diis libare et lætari, si revera ex ædibus evaserit vobis malum, nec illud reperiretis domi. Et si forte lusu defatigatæ dormiamus in alienis ædibus, unusquisque malum hoc investigat, lectos circumiens. Et si e fenestra prospexerimus, studet quilibet malum illud spectare: et si quæ pudore suffusa recesserit, multo magis quisque cupit, ut caput exserens malum rursus se conspiciendum præbeat. Adeo nos manifesto sumus vobis multo meliores: idque ex instituto examine apparere potest. Examine-mus, utri deteriores sint: nos enim dicimus vos: vos vero nos. Consideremus igitur, et opponamus singulos singulis, comparantes feminæ et viri nomina singula inter se. Nausimachæ scilicet cedit Charminus: manifesta enim sunt facta: et Cleophon deterior omnino est Salabaccha: cum Aristomache vero, prænobili illa Marathoniam, et cum Stratonice nemo vestrum a longo jam tempore, ne conatur quidem certare. Sed Ebulæ aliquis ex superioris anni senatoribus præstat, qui scilicet alteri munus senatorium cessit? At ne ipse quidem hoc dixeris. Sic itaque nos multo meliores viris gloriamur esse. Neque femina, quæ ex publica pecunia quinquagena talenta furari consueverit, bigis urbem invehitur: sed, quum plurimum surripit, sportam tritici viro suffurata, eodem die illam reddit. Sed nos horum multos ostendere possemus ista facientes, et præterea ventri, magis quam nos, deditos, et grassatores, et scurras, et plagiarios. Quin immo patrimonia multo minus quam nos conservare sciunt. Nobis enim salvum usque adhuc licitiorum, scapus textorius, calathisci, umbella: viris autem hisce nostris periit quidem multis scapus ex ædibus, cum ipsa lancea: multi autem alii bellicis in expeditionibus ab humeris abjecerunt clypeum.

De multis mulieres nos jure expostulare possemus cum viris: de uno vero præcipue, quod est omnium longe maximum. Oportebat enim, nostrarum si quæ peperisset utilem civitati virum, ordinum ductorem, vel imperatorem, adfici honore aliquo, primamque sedem illi tribui in festo. Steniorum et Scirorum, aliisque festis, quæ celebrare solemus. Sin timidum et inutilem virum quædam peperisset femina, vel trierarchum ignavum, vel gubernatorem imperitum, posteriorem eam sedere, capite detonso, illa, quæ fortem virum peperisset. Qui enim par est, ô cives, Hyperboli matrem sedere, albis indutam vestibibus, et promissa coma, juxta matrem Lamachi, et fœnori locare pecuniam? cui, si fœnori alicui dedisset, et fœnus exigeret, oportebat dare neminem usuras, sed auferre vi pecuniam cum hoc dicto: *Digna scilicet es fœnore, quæ talem peperisti fœnum!*

MNESILOCHUS, MULIER VII. EURIPIDES, PRYTANIS,
CHORUS.

MNES. Strabus factus sum, dum expectans oculorum aciem illuc defigo: ille autem nondum apparet. Quid, miror, impedimento esse possit? fieri sane non potest, quin eum frigidi Palamedis pudeat. Qua igitur illum adducere queam fabula? At novi; recentem Helenam imitabor. Omnino enim mihi est muliebris vestitus.

MUL. VII. Quid rursus machinaris? aut quid circumspetas? acerbam Helenam videbis mox, nisi modeste te geras, donec Prytanum aliquis veniat.

MNES. ut HELENA. Nili hæc sunt pulchris Nymphis decora fluenta, qui pro cælesti pluvia Ægypti solum candida irrigat, nigra syrmaea viciantem populum.

MUL. VII. Omnium machinarum peritus es, per Hecaten luciferam.

MNES. Mihi vero patriæ est quidem haud ignobilis, Sparta: pater autem Tyndareus.

MUL. VII. Tibine, ô perditæ, iste est pater? immo vero Phryndonas.

MNES. Helena autem vocor.

MUL. VII. Fis rursus femina, antequam prioris fraudis, quæ feminam mentitus es, dederis pœnas?

MNES. Viri autem multi propter me ad Scamandria fluenta occubuerunt.

MUL. VII. Utinam tu quoque!

MNES. Et ego equidem hic sum; at miser maritus meus Menelaus nondum advenit. Quid igitur vivo corvorum ignavia? sed aliquid quasi blanditur cordi meo. Ne frusteris, ô Jupiter, appropinquantem spem meam.

EUR. ut MENELAUS. Quis harum mœnitarum ædium est dominus, qui hospites excipiat in mari fluctibus agitato tempestatem passos et naufragium?

MNES. Protei hæc est domus.

EUR. Cujusnam Protei?

MUL. VII. O infelicissime, mentitur ecaster. Nam mortuus est Proteas annis abhinc decem.

EUR. Ad quam vero terram appulsa est navis nostra?

MNES. Ægyptum.

EUR. O me miserum! quo tempestate delati sumus!

MUL. VII. Credisne, ô stulte, huic male perituro, nuganti nugas? Thesmophorium hoc est.

EUR. Ipse vero Proteus, estne domi, an foris?

MUL. VII. Certe nausea laboras adhuc, hospes, qui postquam audivisti mortuum esse Proteam, tamen rogitas sitne domi an foris.

EUR. Heu! heu! mortuus est. Ubi vero conditus est sepulchro?

MNES. Hoc est ipsius sepulcrum, ad quod sedemus.

MUL. VII. Male pereas, et peribis utique, qui audes sepulcrum vocare aram.

EUR. Cur vero sedes in hac sepulcrali sede, palla oblecta, hospes?

MNES. Vi cogor nuptiis cum Protei filio inire lecti societatem.

MUL. VII. Quid rursus, infelix, decipis peregrinum hunc? Hicce fraudum artifex huc ascendit, hospes, ad mulieres, auri furandi gratia.

MNES. Latra, corpus meum incessens maledictis.

EUR. Heus, peregrina, quænam est hæc auus, quæ te conviciis insectatur?

MNES. Hæc est Theonœ, Protei filia.

MUL. VII. Non, per Deas: sum Critylla, Antithei filia, domo Gargettia: tu vero es scelestus.

MNES. Quæcunque vis, dic: nunquam enim nubam fratri tuo, deserens Menelaum meum ad Trojam maritum.

EUR. Mulier, quid dixisti? huc aciem oculorum tuorum converte.

MNES. Intueri te coram me pudet, ob contumeliam quam passæ sunt genæ meæ.

EUR. Hoc quid est? Vocem intercludit mihi stupor. O dii, quam faciem video? quænam es mulier?

MNES. At tu quis es? Eadem enim te et me admirationis tenet ratio.

EUR. Num Græca es, an indigena mulier?

MNES. Græca. Sed et tuum genus discere cupio.

EUR. Helenæ te similem maxime video, mulier.

MNES. Ego vero te Menelao, saltem quod ad olera.

EUR. Recte nimirum agnoscis virum miserrimum.

MNES. O sero tandem veniens tuæ conjugis in amplexus, accipe me, accipe me, marite: circumda collo meo brachia: fac te osculer: abduc me, abduc, abduc, abduc me adsumtam quam citissime.

MUL. VII. Plorabit utique, per Deas, quicumque te abduxerit, percussus hac face.

EUR. Tu uxorem meam prohibes me, Tyndarei filiam, Spartam abducere?

MUL. VII. Hei mihi, quam versutus et tu mihi esse videris, et hujus particeps consiliorum! Haud temere dudum de Ægypto nescio quid garriebatis. Sed hic quidem dabit pœnas: accedit enim Prytanis, et lictor.

EUR. Incommodum est hoc: sed clam discedendum mihi est.

MNES. At ego quid faciam infelix?

EUR. Mane quietus. Non enim te prodam unquam, quoad vixero, nisi destituant innumeri me doli.

MUL. VII. Hic quidem funiculus nihil adtraxit.

PRYT. Hiccinæ est improbus ille, quem dixit nobis Clisthenes? heus tu, quid te occultas? Immitte ejus collum in asserem, lictor,

et eum adliga: deinde hic locatum custodi, nec quemquam ad eum accedere sine; sed flagellum tenens, cæde, si accesserit aliquis.

MUL. VII. Sic edepol recte jubes. Parum enim abfuit, quin modo hunc mihi eriperet veterator nescio quis.

MNES. O Prytani, obsecro te per dextram, quam soles cavam porrigere, nummos si quis obtulerit, exiguum quid mihi, quanvis morituro, gratificare?

PRYT. Quid tibi gratificer.

MNES. Vestibus nudatum me jube ut lictor adliget asseri, ne crocotis et mitris indutus vir senex risum præbeam corvis, dum eos pascam.

PRYT. At vero hisce indutum Senatui visum est te ligari, ut prætereuntium quilibet videat manifesto scelestum te esse.

MNES. Jappapæax! ô crocota, quid mihi fecisti? non est amplius spes ulla salutis.

CHOR. Agite nunc ludamus, sicut mos hic est mulieribus, quando veneranda Dearum orgia festis temporibus celebramus, quæ et Pauson jejuniis colit, sæpe illas rogans, ut alio post aliud festo talia curæ sint frequenter sibi. Incipe tripudiare, incede leviter pedibus, move te in orbem, manui conjunge manum, secundum rhythmum choreæ quælibet incedat: ingrediere velocibus pedibus. Circumspicere quoque, omnem in partem circumferendo oculos, oportet choreæ orbem. Simul et genus cælestium deorum cane quælibet, et celebra voce, choreas cum omni lætitia agitantes. Si quis autem sperat maledicturam in templo me, quæ sum femina, viris, non recte sentit. Sed oportet, velut rem rursus novam, primum orbicularis choreæ concinnum constituere gressum. Procede pedibus, pulchræ fidicinem lyræ canens deum, et arcigeram Dianam, reginam castam. Salve, ô longe jaculans, præbe nobis victoriam. Junonemque nuptiarum præsidem carmine celebremus, ut par est, quæ omnibus in choris ludit, et claves nuptiarum servat. Mercuriumque pastorem precor, cum Pane et Nymphis dilectis, ut adrideat nobis benigne, nostris gaudens choreis. Extolle itaque alacriter duplicem complosis manibus saltationem. Ludamus, ô mulieres, sicut mos est; jejunemusque omnino. Sed eia in aliam partem rursus te circumage, moto in numerum pede: clara voce modulare omnem cantilenam: dux vero noster sis hic ipse tu, hederifer Bacche domine: ego enim te canticis et saltationibus celebrabo Evium, ô Bacche, Bromie et Semelæ gnate, choris gaudens, quique in montibus, Nympharum amabiles inter hymnos Evium, Evium, Evoë cum cantu et choreis iteras: circum vero te resonat Citharonia Echo, densisque frondibus opaci montes et umbrosi, silvæque saxosæ reboant, circumque te hedera foliis pullulans capreolo floret.

LICTOR, MNESILOCHUS, EURIPIDES, CHORUS.

LICT. Hic nunc plorabis sub dio.
 MNES. O licitor, obsecro te.
 LICIT. Ne me quicquam roges.
 MNES. Laxa clavum.
 LICIT. At hoc tibi faciam.
 MNES. Væ mihi misero! magis magisque eum infiges.
 LICIT. Magis adhuc, si velis.
 MNES. Attatæ, attatæ! male pereas.
 LICIT. Tace, infelix senex. Age, afferam stercem, ut custodiens te recumbam.

MNES. Egregia hæc sunt commoda, quæ ex Euripide percipio. Hem, dii, Jupiter Servator! non periit spes omnia, vir non videtur me proditurus: sed mihi signum occulte dedit Perseus emicans, oportere me fieri Andromedam. Equidem re ipsa victus sum. Manifestum est igitur, eum venturum, ut me servet: alioqui enim non prætervolasset.

EUR. ut PERSEUS. Caræ virgines, caræ, utinam accedere possim, et Scytham latere. Audias, ô quæ adloqueris eas, quæ sunt in antris, adnue, sine ad uxorem me accedere.

MNES. Immisericors, qui me vinculis constrinxit miserimum mortalium. Ægre quidem putidam anum effugi, perii tamen: nam custos jamdudum mihi adstat hic Scythæ, postquam exitio destinatum, amicisque destitutum suspendit me, corvis pabulum futurum. Viden? non inter choros, neque æquales puellas, calculorum fiscellam sto habens: sed arcis vinculis constricta, ceto præda Glaucetæ exposita sum. Cum Pæane, non nuptiali, sed qui vinctis conveniat, logete me, ô mulieres, quæ indignis affecta sum malis, infelix; ô misera ego, misera! . . . sed a cognatis: sed inter injustas calamitates virum, mei auctorem infortunii, obtestantem, lacrimosum Orei lessum excitantem, heu, heu, heu, heu! qui me rasit primum, qui me crocota induit, et postea ad hoc misit templum, ubi congregatæ mulieres. O fati mei inexorabilis dæmon! ô me diris devotum! Quis coram hæc mala intuens meæ non miserebitur calamitatis ingentis? utinam ignifera ætheris stella miserum me prorsus perdat! non enim immortale Solis jubar intueri mihi jucundum est amplius, postquam suspensus fui, doloribus guttur argentibus furiatus, ut celeri itinere ad mortuos descenderem.

EUR. ut ECHO. Salve, cara filia: patrem autem Cepheum, qui te exposuit, male perdant dii.

MNES. ut ANDROMEDA. Tu vero quænam es, quæ meam miserata es calamitatem?

EUR. Echo, verba recinens sono garrulo, quæ superiore anno in hoc eodem loco Euripidi et ipsa adiutrix fui. Sed, ô filia, te quidem id facere oportet, lamentari nimirum miserabiliter.

MNES. Te vero lamentis respondere mihi.

EUR. Curæ id mihi erit: sed initium fac dicendi.

MNES. O Nox sacra, quam longum cursum moves, per stelligeram convexa bigis invecta ætheris sacri, emetiendo venerando Olympo.

EUR. *Olympo.*

MNES. Cur, quæso, ego Andromeda præ omnibus aliis malorum portionem sortita sum?

EUR. *Portionem sortita sum.*

MNES. Mortis misera!

EUR. *Mortis misera.*

MNES. Enecabis me, anus, garriendo.

EUR. *Garriendo.*

MNES. Edepol molesta huc intrasti valde.

EUR. *Valde.*

MNES. O bone, sine me solum canere lessum, et gratificaberis mihi: desine.

EUR. *Desine.*

MNES. Male percas!

EUR. *Male percas.*

MNES. Quid hoc mali?

EUR. *Quid hoc mali.*

MNES. Nugaris.

EUR. *Nugaris.*

MNES. Plora.

EUR. *Plora.*

MNES. Ejula.

EUR. *Ejula.*

LICT. Heus tu, quid garris?

EUR. *Heus tu quid garris.*

LICT. Prytanes vocabo.

EUR. *Prytanes vocabo.*

LICT. Quid hoc mali?

EUR. *Quid hoc mali.*

LICT. Unde hæc vox?

EUR. *Unde hæc vox.*

LICT. Tunc loqueris?

EUR. *Tunc loqueris.*

LICT. Plorabis.

EUR. *Plorabis.*

LICT. Rides me?

EUR. *Rides me.*

MNES. Non ego hercle, sed mulier proxima hæc.

EUR. *Proxima hæc.*

LICT. Ubi est scelestæ? ecce fugit. Quo, quo fugis?

EUR. *Quo, quo fugis.*

LICT. Nonne prehendens?

EUR. *Nonne prehendens.*

LICT. Adhuc vero mussitas?

EUR. *Adhuc vero mussitas.*

LICT. Prehende scelestam.

EUR. *Prehende scelestam.*

LICT. Loquacem et detestabilem mulierem.

EUR. ut PERSEUS. O dii, quamnam barbaram in terram delati sumus celeri talari? per medium enim ætherem secans viam, pede volo alato Perseus, ad Argos dirigens cursum, et Gorgonis caput ferens.

LICT. Quid ais de Gorgone: Scribæ caput, tu Gorgonis esse dicis?

EUR. Sic aio.

LICT. At ego tibi *Gorgo* dico.

EUR. Atat quemnam hunc scopulum video, et virginem deabus similem, tanquam navem in portu, vincis adnexam?

MNES. O hospes, miserere mei miserriam: solve me vinculis.

LICT. Tu ne loquere. Andesne sceleste? moriturus, linguax es tamen?

EUR. O virgo, miseret me tui, quam sic suspensam video.

LICT. Non est virgo, sed scelestus senex, et fur, et versutus.

EUR. Ineptis, Scytha: hæc enim est Andromeda, filia Cophæi.

LICT. Specta penem huic; num tibi parvus videtur?

EUR. Cedo huc mihi manum, ut attingam puellam, age, Scytha. Hominibus enim morbi omnibus sunt: at me puellæ hujus amor invasit.

LICT. Æmulum me non habes. Quandoquidem igitur podex huc conversus est, tibi non invideo, quin eum præcidas.

EUR. Quidni me sinis solvere eam, Scytha, et rure in concubitum amplexusque uxoris meæ?

LICT. Si tam valde cupis senem pædicari, tabula perforata a tergo culum divide.

EUR. Immo solvam vincula.

LICT. Flagello igitur te cædam.

EUR. Atqui hoc faciam.

LICT. Caput igitur tuum ensis abscindet hic.

EUR. Heu, heu! quid faciam? ad quos me convertam sermones? sed eos non admittet barbarum ingenium. Rudes enim et inficetos qui novis aggreditur lepidis commentis, operam is ludos facit. Sed alia quædam huic conveniens fabrica est admovenda.

LICT. Improba vulpes, ut conatur decipere me!

MNES. Memento, Perseu, ut me miseram deseris.

LICT. Scilicet flagellum adhuc sentire vis.

CHOR. Palladem choris gaudentem. mihi mos est huc vocare in chorum, virginem nuptialis jugi expertem puellam, quæ urbem nostram tenet, solaque manifesto regit imperio, Clavigeraque vocatur. Appare, ô tyrannis, ut par est, inimica; populus te vocat mulierum: veni autem cum Pace festis amica. Ceres et Proserpina, venite lætæ, propitiæ, lucum in vestrum, ubi viris non fas est intueri orgia veneranda Dearum: ubi, facibus ardentibus, ostenditis immortalem faciem. Venite, accedite, præcamur, ô Thesmophoræ admodum venerandæ. Si enim unquam ante, exauditis precibus nostris, venistis, nunc venite, oramus huc ad nos.

EURIPIDES, CHORUS, LICTOR, MNESILOCHUS.

EUR. Mulieres, si vultis in posterum pacem facere mecum, id nunc licet, ea conditione, ut nullum a me unquam posthac convicium audiat: hanc vobis pacem offero.

CHOR. Qua inductus causa hoc demum nobis proponis?

EUR. Hic in asserte victus socer meus est. Eum igitur si recepero, nullum unquam maledictum a me audietis: sin mihi non obtemperaveritis, de iis, quæ domi nunc occulte machinamini, apud viros ex militia reversos vos criminabor.

CHOR. Nos quod adinet, scias te nobis rem persuasisse: at barbaro huic eandem ipse persuadeto.

EUR. ut ANUS. Mei officii est: et tui, ô Elaphium, quæ tibi in via dixi, ea ut facere memineris. Primum igitur transi, et subduc vestis sinum: tu vero, Teredon, inflatis tibiis cane Persicam saltationem.

LICT. Quid bombus hic sibi volt? commissationem quis excitat mihi?

EUR. Opus est, ô lictor, ut præludat puella hæc: saltatura enim pergit ad viros quosdam.

LICT. Saltet et præludat; non prohibebo ego. Quam agilis et levis est! ut pulex in vellere.

EUR. Age, vestem subduc, filia, hanc; sedensque in genibus Scythæ, pedes protende, ut solvam tibi calceos.

LICT. Recte, recte; sede, sede, næ, næ, filiola. Hei mihi! quam rotundæ sunt papillæ, instar rapæ!

EUR. Tibia cane ocyus. An adhuc Scytham formidas?

LICT. Pulchræ hercle sunt nates.

(*Nudatus lictoris penis alternis emergit et demergit.*)

EUR. Male huic erit, nisi intus manserit.

LICT. Attamen pulchra est species arrectæ hujus mentulæ.

EUR. Recte est: vestem rursus indue: tempus est nobis jam abeundi.

LICT. Annon prius me osculabitur?

EUR. Omnino osculare ipsum.

LICT. Oh, oh, oh! papæ! quam dulce est os, instar mellis Attici! quare non concumbit mecum?

EUR. Vale Lictor: non enim hæc fieri fas est.

LICT. Næ, anicula, gratificare hoc mihi.

EUR. Dabin' igitur drachmam?

LICT. Næ, næ, dabo tibi.

EUR. Fer igitur pecuniam.

LICT. At nihil habeo: pharetram saltem hanc sume.

EUR. Postea puellam huc reduces.

LICT. Sequere, filia: tu vero custodi senem hunc, ô anicula. At quodnam est tibi nomen?

EUR. Artemisia.

LICT. Utique nominis meminero. Artomuxia.

EUR. Mercuri, fraudum patrone, ista quidem adhuc recte facis. Tu igitur hinc te profripe cursu, puella illa abducta. Ego vero solvam hunc. Tu autem vide, ut strenue, quum solutus fueris, et celerissime fugias, contendasque ad uxorem et liberòs domum.

MNES. Mihi hoc curæ erit, quum primum solutus fuero.

EUR. Solvitor. Quod igitur nunc te facere convenit, fuge, priusquam lictor veniens te adsequatur.

MNES. Hoc jam ago.

LICT. O anicula, quam venusta est tibi filiola, nec difficilis, sed mitis—Ubinam est anus? hei mihi, ut perii! quoniam hinc abiit senex? ô anicula, ô anus, factum tuum non laudo, anicula, Artamuxia. Decepit me anus. Apage hinc te quam citissime, ô pharatra: recte verò *subine* dicitur; per eam enim in me illuditur. Hei mihi! quid faciam? Ubi est anus? Artamuxia.

CHOR. Percontarisne de anu, quæ pectidas gestabat?

LICT. Sic, sic. Vidistin' eam?

CHOR. Hac abiit et ipsa, et senex quidam eam sequebatur.

LICT. Senex trócota indutus?

CHOR. Aio. Adhuc eos adsequi possis, si insequaris hac.

LICT. O scelesti anus! quanam aufugit via? Artamuxia.

CHOR. Recta, quæ sursum tendit, via insequere. Quo curris? annon retro hac insequeris? contrariam insistis viam.

LICT. Infelix ego! at interim currit Artamuxia.

CHOR. Carre jam. In maximam malam crucem ventus te secundus ferat. Sed lusum est satis nobis: quare tempus est eundi domum unamquamque. Thesmophoræ autem nobis bonam pro his gratiam rependant.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

XANTHIA *servus.*

BACCHUS.

HERCULES.

MORTUUS.

CHABON.

CHORUS RANARUM.

CHORUS INITIATORUM.

ÆACUS.

ANCILLA *Proserpinæ.*

CAUPONÆ.

EURIPIDES.

ÆSCHYLUS.

PLUTO.

ARISTOPHANIS

RANÆ.

XANTHIA, BACCHUS, HERCULES, MORTUUS, CHARON,
CHORUS RANARUM.

XANTH. DICAMNE aliquid ex usitatis istis, ò here, super quibus semper rident spectatores?

BACCH. Ita hercle, quidquid vis, præter illud *Premor.* Hoc vero cave dixeris: jam enim plane satietas me cepit.

XANTH. Neque aliud quiddam lepidum?

BACCH. Modo ne dixeris: *Quam afflictor!*

XANTH. Quid? numnam illud oppido ridiculum dicam?

BACCH. Immo hercle audacter. Illud tantum vide ne dicas.

XANTH. Quodnam?

BACCH. Ut cacaturias, jactans lignum bajulatorium de humero in humerum.

XANTH. Neque ut, tantum onus ferens, nisi aliquis id demat mihi, pedam?

BACCH. Nequaquam, obsecro, nisi quum vomiturus ero.

XANTH. Quid ergo opus erat, ut hanc sarcinam ferrem, si nihil eorum fecero, quæ Phrynichus facere solet, et Lycis, et Amipsias, sarcinas bajulantes identidem inducentes in comœdiis.

BACCH. Ne faxis: nam ego si spectator sedcam, et istorum commentorum quoddam videam, plus quam anno senior factus abeo.

XANTH. O miserrimum igitur humerum huncce, si afflicatur quidem, at ridiculum tamen nihil proferet!

BACCH. Annon hæc insolentia est et mera mollitia, quando ego, qui Bacchus sum et Stammii filius, pedes incedo et delassor, hunc autem vehi facio, ut ærumnarum sit expers, et onus non ferat?

XANTH. Annon ergo fero ego?

BACCH. Quomodo fers, qui veheris?

XANTH. Hæc ferens.

BACCH. Quomodo?

XANTH. Ægre admodum.

BACCH. Atqui nonne quod tu fers, onus hoc fert asinus?

XANTH. Non saue, quod ego habeo et fero: non, ita me servet Jupiter.

BACCH. At quomodo fers, qui profecto ipse ab alio fereris?

XANTH. Nescio: sed humerus tamen hicce premitur.

BACCH. Tu ergo, quandoquidem asinum te juvare negas, invicem sublatum asinum ferto.

XANTH. Hei mihi misero! Nam cur ego prælio navali non interfui? tum certe plorare te longum jussissem.

BACCH. Descende, sceleste: namque ad januam nunc accedam hancce, quo me primum divertere oportebat. Puer, puer, heus puer.

HERC. Quis januam pultavit? quam centaurice insultavit, quisquis est! Dic mihi, hoc quid erat?

BACCH. Heus puer.

XANTH. Quid est?

BACCH. Non animadvertisti?

XANTH. Quidnam?

BACCH. Quam vehementer me timuerit.

XANTH. Ita, per Jovem, ne insanires.

HERC. Nequeo, per Cererem, risu me admoderari, etsi labra præmordeo: sed tamen rideo.

BACCH. O bone, accede: tui enim alicujus rei indigeo.

HERC. Sed non possum dispellere risum, quando pellem leoninam crocotæ injectam video. Quæ mens istorum est? quid convenere cothurnus et clava? ubi gentium peregrinatus es?

BACCH. Clisthenem inscendi.

HERC. Et decertasti prælio navali?

BACCH. Et quidem naves depressimus hostiles duodecim, ni fallor, aut tredecim.

HERC. Vosne?

BACCH. Per Apollinem juro.

HERC. Tum ego expergefactus fui.

BACCH. Porro legenti mihi in nave apud me ipsum Andromedam, repente desiderium cor percussit, quam putas vehementer?

HERC. Desiderium? quantum?

BACCH. Parvum, instar Molonis.

HERC. An feminæ?

BACCH. Non sane.

HERC. Ergo pueri?

BACCH. Nequaquam.

HERC. Ergo viri?

BACCH. Attatæ!

HERC. Concubuisti cum Clisthene?

BACCH. Ne me irrideas, frater. Enimvero male habeo: tale me discruciat desiderium.

HERC. Quale, ó fratercule?

BACCH. Declarare nequeo: attamen per imaginem tibi indicabo. En unquam repente concupivisti pultem?

HERC. Pultem? papæ! millies in meâ vita.

BACCH. Num rem ipsam perspicue edoceo? an aliud quid dicam?

HERC. De pulte quidem nihil amplius dixeris: nam satis intelligo.

BACCH. Tale igitur me dilaniat desiderium Euripidis, idque mortui. Et nemo mihi hominum persuaserit, quin eam ad illum.

HERC. Num ad Inferos deorsum?

BACCH. Immo edepol si quid adhuc est inferius.

HERC. Cujus rei indigens?

BACCH. Opus est mihi bono poëta: tales enim nulli sunt amplius: et qui vivunt, mali sunt.

HERC. Quid? annon Iophon vivit?

BACCH. Hoc tamen, et solum adhuc superest bonum; si saltem bonum hoc est etiam: non enim satis scio quomodo id quoque comparatum sit.

HERC. Nonne ergo Sophoclem, qui prior est Euripide, sursum es ducturus, si omnino inde aliquem educere debes?

BACCH. Non, priusquam Iophontem seorsum sumtum exploravero, quid solus sine Sophocle facere valeat. Præterea Euripides, homo versutus, vel conaretur una huc aufugere: alter autem tam illic, quam hic, facilis est.

HERC. Agatho vero ubi est?

BACCH. Reliquit me et abiit, bonus poëta et amicis desiderabilis.

HERC. Quo terrarum miser ille?

BACCH. Ad Beatorum pupulas.

HERC. Xenocles vero?

BACCH. Pereat utique.

HERC. Pythangelus autem?

XANTH. De me vero nulla mentio, cui tam valde premitur humerus.

HERC. Annon alii hic sunt adolescentuli, qui tragædias faciunt, plus quam decies mille? Euripide plus quam stadio loquaciores?

BACCH. Rejiculi hi sunt racemuli, loquaculi, hirundinum musea, contaminatores artis, qui, si modo chorum acceperint, et semel tantum in Tragædiam minxerint, viribus exhausti protinus evanescent. Fecundum vero poëtam non amplius invenias, quæras licet, qui verbum generosum sonet.

HERC. Quomodo fecundum?

BACCH. Ita fecundum, ut proferat audacem aliquam dictionem hujuscemodi, *Æthera Jovis ædiculum*, aut *Temporis pedem*, aut *Mentem quidem noluisse per sacra jurare, sed linguam pejerasse seorsum a mente*.

HERC. Ergone tibi hæc placent?

BACCH. Plus utique quam insano modo.

HERC. Profecto inepta sunt, vel te iudice.

BACCH. Ne tu meum habites animum: nam habes domum.

HERC. Atqui omnino pessima videntur esse.

BACCH. Cænare me doceas.

XANTH. De me autem nulla mentio.

BACCH. Quin audi, qua gratia te imitatus cum hoc ornatu vene-

rim : nempe ut mihi hospites tuos enarres, si mihi opus sit illis, quibus tunc usus es, quum ad Cerberum proficisceris. Hos indica mihi, et portus, et ubi panis venalis, lupanaria, mansiones, diversoria, fontes, vias, urbes, cœnacula, cauponas, ubi cimices paucissimi.

XANTH. De me autem nulla mentio.

HERC. Tunc etiam audebis ire, miserrime ?

BACCH. Nihil amplius contradicas : sed de viis doce, qui citissime ad Inferos perveniamus ; unamque monstra, quæ neque calida, neque nimis frigida sit.

HERC. Agedum, quamnam earum tibi primam dicam ? quam ? una quidem est a scabello et reste, si teipsum suspendas.

BACCH. Desine : suffocatoriam dicis.

HERC. Sed est via compendiosa et trita, illa per mortarium.

BACCH. Num cicutam dicis ?

HERC. Maxime.

BACCH. Frigidam quidem illam et algidam ; statim enim tibias congeliat.

HERC. Vin' celere et declivem tibi dicam ?

BACCH. Ita cœpol, præcipue quum non sim nimis expeditus viator.

HERC. Perrepta igitur in Ceramicum.

BACCH. Quid tum ?

HERC. Ubi turrin illam excelsam inscenderis---

BACCH. Quid faciam ?

HERC. Lampadem, dam mittetur, illinc spectare : deinde quando jubebunt spectatores eam mitti, tunc et tu teipsum mitte.

BACCH. Quorsum ?

HERC. Deorsum.

BACCH. Sed perderem cerebri membranas duas. Nolim hanc viam ire.

HERC. Quid igitur ?

BACCH. Illam, quam tu ivisti tunc.

HERC. Sed longa est navigatio. Primo enim vanies ad paludem maximam et profundissimam.

BACCH. Deinde illam quomodo transmittam ?

HERC. In navicula tantilla senex quidam navita te transvehet, mercede accepta, duobus obolis.

BACCH. Hui ! quantum ubique pollent duo illi oboli ! quomodo pervenerunt illuc etiam ?

HERC. Theseus eos perduxit. Posthæc angues et belluas videbis innumeras, horrendas.

BACCH. Ne me terrefacias, neu pavorem incutias : non enim me deterrebis.

HERC. Deinde cœnum spissum, et stercus supernatans semper ; in illo autem jacentes, sicubi quispiam aut hospitem injuria adfecit aliquando, aut puero, quem subagitabat, pecuniam surripuit, aut matrem permoluit, aut patri malam percussit, aut pejeravit, aut orationem aliquam Morsimi transcripsit.

BACCH. Edepol oportebat his addi, si quis Pyrricham Cineasæ didicit.

HERC. Exinde circumfundetur tibi flatus quis tibi arum, lumenque videbis pulcherrimum, sicut hic, et myrteta, et beatos cœtus virorum et feminarum, crebrosque manuum plausus.

BACCH. Isti vero quinam sunt ?

HERC. Initiati—

XANTH. Ergo equidem hercle asinus sum vehens mysteria : sed ista non feram amplius.

HERC. Qui tibi indicabunt omnia, quibus opus tibi fuerit. Illi enim proxime in ipsa via ad ostium Plutonis habitant. Sed multum vale, ô frater.

BACCH. Ita faxit Jupiter ! et tu quoque valet. At tu stragula rursus suscipe.

XANTH. Priusquam deposuerim etiam ?

BACCH. Et quidem cito admodum.

XANTH. Haudquaquam, obsecro te : sed conduc aliquem mercede ex illis qui efferuntur, cui decretum sic hoc iter.

BACCH. Si vero neminem invenero ?

XANTH. Tunc me ducito.

BACCH. Recte autumas. Etenim efferunt quidam huncce mortuum. Heus tu : tibi quidem dico, tibi, qui mortuus es. Vin' tu, homo, minutam supellectilem ad Inferos ferre ?

MORT. Quanta est ?

BACCH. Ista.

MORT. Pendesne mercedem duas drachmas ?

BACCH. Non hercle, sed minus.

MORT. Vos, vespillones, pergite.

BACCH. Expecta, ô bone, si possim tecum mercede pacisci.

MORT. Nisi duas drachmas deposueris, ne loquaris.

BACCH. Accipe novem obolos.

MORT. Reviviscam potius.

XANTH. Quam superbus est execrabilis iste ! annon plorabit ? Ego ibo.

BACCH. Probus es et generosus. Pergamus ad navem.

CHAR. Oop ! appelle cymbam ad litus.

XANTH. Hoc quid est ?

BACCH. Hæc pol palus ipsa est, quam nobis dicebat ; et navem conspicio.

XANTH. Ita me Nuptunus amet, atque iste Charon est.

BACCH. Salve Charon, salve Charon, salve Charon.

CHAR. Quis in requiem e miseris et molestiis, quis in oblivionis campos, aut ad asini vellera, aut ad Cerberios, aut ad corvos, aut ad Tænarum ?

BACCH. Ego.

CHAR. Cito inscende.

BACCH. Quorsum appellere tibi videtur ? num revera ad corvos ?

CHAR. Ita hercle, vel tui gratia. Inscende modo.

- BACCH. Puer, huc ades.
 CHAR. Servum non veho, nisi prælio navali una decertavit de carnibus.
 XANTH. Non hercle potui, quia tum mihi forte dolebant oculi.
 CHAR. Itaque paludem curriculo circumcurres.
 XANTH. Ubi ergo opperiar?
 CHAR. Apud Auæni lapidem, juxta mansiones.
 BACCH. Intelligin?
 XANTH. Omnino intelligo. Hei misero mihi! cuiam occurri primam domo egressus?
 CHAR. Sede ad remum. Si quis præterea navigaturus est, festinet. Heus tu, quid facis?
 BACCH. Quid faciam? quid aliud, quam sedeo ad remum, ubi ipse jusseras?
 CHAR. Nonne ergo huc sedebis, ventriose?
 BACCH. En.
 CHAR. Nonne projicies manus, atque extendes?
 BACCH. En.
 CHAR. Ne nugas agas; sed obnixus remum age strenue.
 BACCH. At quomodo potero, imperitus quum sim et insuetus maris atque navigationis, agere remum?
 CHAR. Facillime: audies enim cantus pulcherrimos, ubi semel remo incubueris.
 BACCH. Quorumnam?
 CHAR. Ranarum, cycnorum, admirandos.
 BACCH. Celeusma cane.
 CHAR. Oop op! Oop op!
 CHOR. Brekekekex coax coax. Brekekekex coax coax. Palustris fontium soboles, tiliarum cantu permistum clamorem edamus, sonoram meam cantilenam, coax, coax, qua Nyseum Jovis filium Bacchum in Limnis cantavimus, quando ebria, in festo sacro Chytrotorum, hominum turba ad meum lucum commissatum venit. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Ego vero dolere incipio podicem, coax, coax.
 CHOR. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Vos autem nihil id scilicet curatis.
 CHOR. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Sed pereatis una cum vestro coax. Nihil enim aliud estis quam coax.
 CHOR. Equidem merito, ô male curiose. Me enim amarunt et Musæ lyra scite canentes, et cornipes Pan, qui ludit vocalibus calamis: in deliciis etiam me habet citharædus Apollo, propter arundinem, quam lyrae idoneam alo sub aqua in paludibus. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Ego vero pustulas habeo, et culus mihi dudum sudat; atque mox propendens dicit, Brekekekex coax coax. Sed, ô cantus amans gens, desinite.
 CHOR. Immo magis canemus, si unquam serenis in diebus salta-

- vimus per cyperum et phleon, gaudentes carminibus, quæ inter tantum cantantur: aut si Jovis ad fugiendum imbrem, celerem choream profundis sub aquis agitantes cantavimus cum bullarum ruptarum crepitu, Brekekekex coax coax.
 BACCH. Hoc vobis eximo.
 CHOR. Indigna ergo patiemur, si nobis silendum sit.
 BACCH. Immo ego indigniora, si remum agendo dirumpar.
 CHOR. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Ploretis: non enim id curo.
 CHOR. At nos clamabimus, quantum fauces nostræ capiunt, toto die, Brekekekex coax coax.
 BACCH. Isto quidem non vincetis.
 CHOR. Neque tu nos certe.
 BACCH. At nec vos tamen me unquam. Vociferabor enim, si opus sit, vel toto die, usque dum istuc vestrum superem coax.
 CHOR. Brekekekex coax coax.
 BACCH. Scilicet aliquando vestrum inhibiturus eram coax.
 CHAR. Ohe desine, desine. Remo appelle navem ad litus. Egredere, solve naulum.
 BACCH. En, accipe duos obolos.

BACCHUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

- BACCH. Xanthia! ubi Xanthia? echo Xanthia!
 XANTH. Au.
 BACCH. Accede huc.
 XANTH. Salvus sis, here.
 BACCH. Quid istic est?
 XANTH. Tenebræ et cœnum.
 BACCH. Vidistin' ergo alicubi parricidas illic, et perjuros, quos dicebat ille nobis?
 XANTH. Tu vero non vidisti?
 BACCH. Immo, ita me Neptunus amet, nunc etiam video. Age vero, quid faciamus?
 XANTH. Optimum nobis erit progredi: nam iste locus est, ubi beluas illas horrendas esse dicebat ille.
 BACCH. Quam valde plorabit! præstigias faciebat, ut ego timeam, ex æmulatione, quia me bellicosum esse scit. Nihil enim adeo arrogans est, ut Hercules. Ego vero optem in discrimen quodpiam incidere, et occasionem nancisci edendi facinoris, quod dignum sit isto itinere.
 XANTH. Atqui hercle sentio strepitum aliquem.
 BACCH. Ubi, ubi est?
 XANTH. Pone.
 BACCH. Pone igitur eas.
 XANTH. Sed est ante nos.
 BACCH. Præcede igitur.
 XANTH. Atqui hercle video beluam magnam.

- BACCH. Qualis est?
 XANTH. Horrenda. Porro in omnes species se vertit: modo fit bos, modo mulus, modo mulier pulcherrima.
 BACCH. Ubi est? age, accedam ad eam.
 XANTH. Sed non amplius est mulier, at vero nunc canis.
 BACCH. Ergo Empusa est.
 XANTH. Sane igni coruscat tota facie.
 BACCH. Et crus æreum habet?
 XANTH. Ita edepol, et stercoreum alterum. Certo hoc scias,
 BACCH. Quo me ergo convertam?
 XANTH. Quo vero ego?
 BACCH. O sacerdos, serva me, ut sim compotor tuus.
 XANTH. Peribimus, ô rex Hercules.
 BACCH. Ne me appelles, homo, obsecro, neu nomen meum edas,
 XANTH. O Bacche igitur.
 BACCH. Istuc multo minus altero dixeris.
 XANTH. Perge qua is: huc ades, ô here.
 BACCH. Quid vero est?
 XANTH. Bono animo es: optime nobiscum agitur. Licet enim nobis dicere, ut Hegelochus: *Namque post fluctus rursus mustelam video.* Disparuit Empusa.
 BACCH. Jura.
 XANTH. Per Jovem juro,
 BACCH. Et iterum jura.
 XANTH. Per Jovem ergo.
 BACCH. Jura, inquam.
 XANTH. Per Jovem, inquam.
 BACCH. Hei misero mihi! ut expallueram viso spectro! At iste exterritus plus quam ego expalluit. Hei mihi! undenam mala ista mihi accidere? quem deorum dicam me perditum ire? *Æthera, Jovis adiculam, an Temporis pedem?*
 (Tibi canit intus aliquis.)
 XANTH. Heus tu.
 BACCH. Quid est?
 XANTH. Non audivisti?
 BACCH. Quidnam?
 XANTH. Tibiarum sonum.
 BACCH. Ita sane, et quidem tædarum me adflavit aura quædam oppido mystica. Sed tacite ex insidiis auscultemus.
 CHOR. Iacche, ô Iacche! Iacche, ô Iacche.
 XANTH. Hoc illud est, here; ludunt alicubi hic Initiati, quos nobis narrabat ille: nam Iacchum cantant, ut Diagoras.
 BACCH. Et mihi ita videntur. Quapropter silentium agere optimum est, ut rem perspicue cognoscamus.
 CHOR. Iacche, ô qui sanctissimas sedes hic incolis, Iacche, ô Iacche, veni ad sacros sodales, choros in hoc prato ducturus, pullulantem multis fructibus circa caput tuum quatiens myrti coronam, audacique saltans pede liberam illam et jocosam, cui plurimæ insunt veneres, tuum decus, puram, sanctis mystis solemnem choream.

XANTH. O veneranda et sanctissima Cereris filia, quam suavis odor porcinae carnis me adflavit!

BACCH. Non igitur quiescere poteris, si aliquid intestini hic esse persentiscas?

CHOR. Excita flammeas lampadas, quas advenis in manibus quatiens, ô Iacche, lucifer nocturnorum orgiorum stella: ignibus refulgit pratum: genu palpitat senum; excutiunt mærores, longævæque ætatis veteres annos, sacrorum tuorum honorum participes ut fiant. Tu vero, qui lampade luces, procedens educ in flaridum et palustre solum saltatricem pubem, ô beate.

SEM. Lingua favere oportet, et loco cedere choris nostris, quicumque expers est horum sermonum, aut mentem non habet puram, aut germanarum orgia Musarum nec vidit adhuc, nec saltavit, nec Cratini taurivori Bacchicæ linguæ mysteriis est initiatus, aut scurrilibus versibus delectatur intempestivum risum moventibus, aut inimicam seditionem non compescit, nec facilis est civibus; sed excitat eos et inflammat, proprii lucri cupidus: aut vexatæ calamitatibus civitatis præses, muneribus corrumpitur: aut castellum prodit, aut naves; aut res vetitas mittit ex Ægina, Thorycion alter, vicesimarum exactor perditissimus, coria, et lintea, et picem mittens Epidaurum; aut alicui persuadet, ut hostibus pecuniam det fabricandis navibus; aut concocat Hecatæ imagines, dum choris dithyrambicis succinit: aut si quis rhetor mercedem poetarum adrodit, quia traductus fuit in patriis Bacchi sacris. Istis edico, iterum iterumque edico, ut loco cedant mysticis choris. Vos vero excitatè cantum, et pervigilia nostra, huic festo convenientia.

SEM. Procede nunc quisque strenue in floridos sinus Infernorum pratorum, tripudians, salibus et dicteris sannisque ludens. Satis enim in peragendis his sacris emicuit studium nostrum. Sed incede et vide, ut Servatricem divam egregie extollas, voce eam celebrans, quæ regionem se conservaturam profitetur semper, etiamsi Thorycion nolit.

SEM. Age nunc alio genere hymnorum frugiferam reginam, Cererem deam, ornantes, divinis cantibus celebrate.

SEM. Ceres, purorum orgiorum regina, ades nobis, et conserva tuum chorum; daque ut ego tuto omni tempore ludere et saltare possim, multaue ridicula dicere, et multa seria; et quando condigne tuo festo luserim et riserim, ut victor coroner.

SEM. Eia age, nunc etiam cantibus huc voca festivum illum deum, sodalem hujus choreæ.

SEM. Iacche sancte, carminis hoc festo cantari soliti suavissimi inventor, huc ades, et nos comitare ad deam, et ostende quam longam viam sine labore conficias.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me: tu enim discidisti ad risum usque et ad vilitatem hoc sandalium et istos pannos, et id excogitasti, ut impune ludere et saltare nobis liceat.

SEM. Iacche saltationis amans, prosequere me. Etenim limis adspectans, puellæ modo vidi, et quidem admodum formosæ, collu-

dentis, e tunica leviter scissa promicantem papillam. Iacche saltationis amans, prosequere me.

XANTH. Ego vero lubens soleo comitari, et cum ipsa ludens saltare volo.

BACCH. Et ego insuper.

CHOR. Vultisne ergo ut simul ludos faciamus Archedemum, qui septuennis nondum habebat phratoras: nunc autem dux populi est apud supernos manes, et principatum nequitiae illic obtinet? Clithenem autem audio in sepulcris podicem vellicare suum, et pilantem lacerare genas: et plangere pronus, et plorare, et inclamare solet Sebinum, qui Anaphlystius est. Quin et Calliam aiunt, istum Hippobini filium, cunni leonina indutum decertare praelio navali.

BACCH. Possetisne nobis indicare, Pluto ubinam hic habeat? peregrini enim sumus, et modo huc advenimus.

CHOR. Ne longius abeas, neque iterum me interroges: sed scito ad ipsum ostium te pervenisse.

BACCH. Tolle rursus, puer, stragula.

XANTH. Quid hoc erat aliud, quam *Jovis Corinthus* in stragulis?

SEM. Ducite nunc sacram choream Divæ, per nemus floriferum ludentes, qui participes estis pii festi: ego vero cum virginibus ibo et mulieribus, ubi Dearum est pervigilium, facem sacram portaturus.

SEM. Eamus in rosis referta florida prata, nostro more pulcherrimis choreis ludentes, quas beatæ Horæ quotannis reducunt. Nobis enim solis Sol et lux jucunda est, qui sumus initiati, pioque nos gessimus et erga peregrinos et erga cives.

BACCHUS, XANTHIA, ÆACUS, ANCILLA PROSERPINÆ,
CAUPONÆ, CHORUS INITIATORUM.

BACCH. Agedum quomodo januam pultabo? quomodo? Quonam hic modo pultant incolæ?

XANTH. Ne tempus teras, sed aggredere januam, ut ornatu, sic etiam animo Herculem referens.

BACCH. Heus puer.

ÆAC. Quis iste?

BACCH. Hercules ille fortis.

ÆAC. O execranda, et impudens, et audax, et impure, et perimpure, et impurissime, qui canem nostrum Cerberum protractum abegisti obtorto collo, et fuga te cum eo proripuisti, quem ego custodiebam. Sed nunc medius teneris: talis te Stygis atra petra et Acherontius scopulus sanguine manans adservant, et Coeyti circumcursantes canes, Echidnaque centiceps, quæ viscera tua discerpit: pulmonesque tuos corripit Tartesia muræna: renes vero tuos cruentatos una cum ipsis intestinis distrahent Gorgones Tithrasia, quas citato cursu arcessam ego.

XANTH. Heus tu, quid fecisti?

BACCH. Cacavi. Opem implora dei.

XANTH. O ridicule, nonne cito surges, priusquam te videat alienus quispiam.

BACCH. Sed linquor animo: verum fer ad cor meum spongiam.

XANTH. En, accipe.

BACCH. Admove.

XANTH. Ubi est? Dii boni! hic habes cor?

BACCH. Nam præ metu in inferiorem ventrem delapsus est.

XANTH. O timidissime deorum tu atque hominum.

BACCH. Ego? quomodo timidus essem, qui spongiam a te petii? nemo sane alius hoc fecisset.

XANTH. Quid vero?

BACCH. Jacuisset olfaciens, si timidus esset: ego autem surrexi, et ad hæc abstersi nates.

XANTH. Fortia sane facta, ô Neptune!

BACCH. Ita hercle, opinor. At tu nonne formidasti strepitum verborum et minas?

XANTH. Flocci non feci, ita me Jupiter amet.

BACCH. Agedum, quandoquidem animosus et fortis es, tu fias ego, clava hac sumpta et leonina pelle, si quidem nullo timore quatiuntur viscera tua: ego vero in partem ero tibi bajulus.

XANTH. Cedo ea celeriter; mos enim gerendus est: et intueri Herculeum Xanthiam, an timidus futurus sim, et tui similem habiturus animum.

BACCH. Non pol meo similis eris, sed revera ille Melitensis verbero. Agedum stragula ista tollam.

ANC. O carissime, venistin? Hercules? huic ingredi. Nam Diva, ut audivit te advenisse, statim pinsuit panes, coxit leguminum fresorum ollas, pultis duas aut tres; bovem assavit integrum, placentas torruit, collabos: sed ingredi.

XANTH. Bene vocas: gratia est.

ANC. Ita me Apollo amet, ut ego te nunquam sinam abire; quandoquidem et carnes avium elixavit, et bellaria frixit, et vinum miscuit suavissimum. Sed ingredi mecum.

XANTH. Perbenigne.

BACCH. Nugas agis: non enim te amittam.

ANC. Namque et tibicina tibi una est intus pulcherrima, et saltatrices duæ aut tres.

XANTH. Quid memoras? saltatrices?

ANC. Pubescentes, et recens vulsæ. Sed ingredi: nam coquus jam pisces erat detractus foco, et mensa intro ferebatur.

XANTH. Agedum dic primo tibicinis illis, quæ intus sunt, me ipsum jam ingredi. Tu, puer, sequere me hac et fer stragula.

BACCH. Heus tu, siste gradum. Nequaquam, opinor, pro re seria habes, quod te joculari feci Herculem: nec ultro nugeris, Xanthia: sed sublata rursus hæc fer stragula.

XANTH. Quid est? non cogitas, ut puto, mihi adimere, quæ ipse dedisti.

BACCH. Non sane cogito, sed jam istuc facio. Depone pellem.

XANTH. Testes horum ego deos voco, iisque ultionem committo.
BACCH. Quos deos? annon vero ineptum et stultum est, te sperare, ut Alcumenæ filius sis, qui servus es et mortalis?

XANTH. Bene sane. Habe hæc. Forte enim aliquando mei indigebis, si deus volet.

CHOR. Hoc viri est cordati et sapientis, quique multum circumnavigaverit, convertere seipsum semper ad illud latus navis, quod bouo statu est, potius quam, instar pictæ imaginis, stare, eodem re-tento habitu. At convertere se ad molliorem sortem, sciti est hominis, et plane Theramenis.

BACCH. Annon vero ridiculum esset, si Xanthia quidem servus, in Milesiis stragulis prostratus, subagitans saltatricem, matulam me sibi ferre juberet: ego vero hunc intuens mentulam mihi fricarem; iste vero, utpote homo vafer, hoc animadverteret, et impacto pugno anteriores mihi dentes e maxilla excuteret?

CAUP. I. Plathana, Plathana huc ades. Hic ille est scelestus, qui in cauponam ingressus aliquando, sedecim panes nobis comedit.

CAUP. II. Sane ecaster ille ipse est.

XANTH. Malum imminet nonnemini.

CAUP. I. Et carniū insuper elixarum frustra viginti, semiobolaria singula.

XANTH. Pœnas dabit nonnemo.

CAUP. I. Et multa illa alia.

BACCH. Mulier, nugas agis, nec scis quid dicas.

CAUP. I. Ergone sperabas, quod cothurnos haberes, me non te amplius agniturem?

CAUP. II. Quid vero? multa illa salsamenta nondum dixi, neque ecaster caseum illum recentem, misera ego, quem una cum ipsis fiscellis devoravit: deinde quum pecuniam ab ipso exigerem, intuitus est me torve, et mugit.

XANTH. Hujus omnino facta hæc sunt; ita solet ubique.

CAUP. II. Et gladium strinxit furibundo similis.

XANTH. Ita hercle, ô misera.

CAUP. II. Nos autem pavida metu in superiorem contignationem illico nos proripuimus: at ille impetu aufugit, sumtis etiam stercis.

XANTH. Et hoc hujus factum est. Sed aliquid vobis faciendum erat.

CAUP. I. Agedum voca mihi huc Cleonem, patronum meum.

CAUP. II. Tu vero mihi, si modo inveneris, Hyperbolum, ut istum funditus perdamus.

CAUP. I. O faucem improbam! quam libenter tibi lapide dentes molares effringerem, quibus contrivisti meum peculium!

CAUP. II. Ego vero in Barathrum velim te injectum.

CAUP. I. Ego vero, sumta falce, guttur tibi vellem excindere, quo panes succineritios deglutisti. Sed Cleonem arcessam, qui eum hodie in jus vocabit, et hæc ejus facta extricabit.

BACCH. Pessime peream, nisi Xanthiam deamo.

XANTH. Novi, novi mentem tuam, desine loqui. Nolim Hercules fieri.

BACCH. Minime gentium hoc dixeris, mi Xanthisce.

XANTH. Et quomodo Alcumenæ filius fieri possem ego, qui simul servus et mortalis sum?

BACCH. Scio, scio te iratum esse, idque non injuria. Etiam si me verberares, tecum non expostularem. Immo si in posterum unquam tibi ornamenta hæc ademero, radicitus et ego et uxor liberique pessimis exemplis pereamus, ut Archedemus lippus.

XANTH. Accipio jusjurandum, et hac conditione ornatum adsumo.

CHOR. Nunc tuum est officium, postquam ornatum hunc rursus accepisti, quem habebas prius, juvenilem animum ostendere usque, et rursus torvum tueri, dei memorem illius, cujus præ te fers speciem. Quod si stulte rem gerere deprehenderit, et aliquid commiseris, quod mollem et ignavum arguat, denuo tollere te stragula necesse erit.

XANTH. Bene monetis, ô amici: sed et ipsus eadem jam mecum cogito. Istum quidem, si boni evenerit quidpiam, hæc adimere rursus conaturum mihi sat scio: sed tamen ego præbebo me fortem et animosum, et acerbe, velut origanum, tuentem. Ita faciendum erit, ut videtur: nam audio jam crepitum januæ.

ÆAC. Constringite ocius hunc canifurem, ut pœnas det: propere.

BACCH. Imminet nonnemini malum.

XANTH. Nonne in malam rem ibitis? ne accedite.

ÆAC. Eia etiam pugnare incipis? Tu Dityla, et tu Sceblia, tuque Pardoca, accedite huc et depugnat cum isto.

BACCH. Nonne ergo res indigna est? istumne alios verberare, qui furari aliena ipse solet?

XANTH. Infinitum quantum.

ÆAC. Indignum quidem et intolerandum, fateor.

XANTH. Atqui per Jovem juro; si unquam veni huc, emori volo, aut si quicquam tuorum furatus sum, quod vel unius pili facias. Et ecce incipiam facinus generosum: accipe hunc servum, et tormentis ex eo rem quære, atque, si me injurium deprehenderit, abduc me et occidito.

ÆAC. Quomodo ergo quæram?

XANTH. Omnibus modis: in scala eum ligans, suspendens, flagellis cadens, excorians, torquens, quin naribus acetum infundens, lateres imponens: cetera omnia fac: tantum ne porris verberes eum, nec aliis novis.

ÆAC. Æqua prædicas: tum si verberibus mutilavero tibi servum, præsentarium a me petito argentum.

XANTH. Non utique ego: sed ita hunc abductum torque.

ÆAC. Immo in hoc ipso loco, ut coram in os tibi dicat. Tu depone sarcinas ocius, ac vide ut nihil hic dicas mendaci.

BACCH. Edico ut me nemo torqueat, qui sum immortalis: sin, tua culpa tibi evenire putato, quidquid evenerit mali.

ÆAC. Quid ais?

BACCH. Aio me immortalem esse, Bacchum, Jovis filium: hunc autem esse servum.

ÆAC. Hæccine audis?

XANTH. Profecto audio; et multo magis est flagris cædendus. Si enim deus est, non sentiet.

BACCH. Quidni igitur, siquidem et tu ais deum te esse, tu quoque pariter mecum plagas accipis?

XANTH. Justa est hæc oratio. Utrum autem nostrum videris priorem plorare, aut rationem aliquam habere verberum, hunc tu pro deo ne habeas.

ÆAC. Procul dubio tu generosus es homo: nam non refugis id quod justum est. Exuite jam vestes.

XANTH. Quomodo igitur quæstionem exercebis, ut par est?

ÆAC. Facile. Alternis plagas accipietis.

XANTH. Recte autumas. Ecce, specta an me videas commo-
veri.

ÆAC. Jam percussi te.

XANTH. Minime hercle.

ÆAC. Nec mihi videris sensisse. Sed ad hunc ibo et percutiam eum.

BACCH. Quando tandem?

ÆAC. Atqui jam percussi.

BACCH. Quomodo ergo non sternutavi?

ÆAC. Nescio: hunc rursus tentabo.

XANTH. Nonne igitur properabis? Iattata!

ÆAC. Quid sibi volt hoc iattata? num doluit?

XANTH. Non hercle. Sed cogitabam, quando Diomenses Hercu-
lis festum celebrant.

ÆAC. Hominem religiosum! huc rursus eundum.

BACCH. Hei, hei!

ÆAC. Quid est?

BACCH. Equites video.

ÆAC. Quid itaque fles?

BACCH. Cepas olfacio.

ÆAC. Itane verbera nihili facis?

BACCH. Nihil curo.

ÆAC. Eundum igitur est ad hunc rursus.

XANTH. Hei mihi!

ÆAC. Quid est?

XANTH. Spinam hanc mihi exime.

ÆAC. Quid hoc rei est? huc rursus eundum.

BACCH. *Apollo, qui forte nunc Delum aut Delphos incolis—*

XANTH. Indoluit. Nonne vidisti?

BACCH. Haud ego quidem: nam iambi Hipponactis reminisce-
bar.

XANTH. Namque nihil efficit: sed ilia cæde.

ÆAC. Nihil profecto efficit. Sed jam præbe ventrem.

BACCH. *Neptune—*

XANTH. Indoluit nonnemo.

BACCH. *Qui Ægei promontoria tenes, aut cærulei regnas ma-
ris in fundo—*

ÆAC. Neutiquam, ita me Ceres amet, cognoscere possum, uter vestrum sit deus. Sed ingredimini: nam herus ipse vos cognoscat, et Proserpina, quum sint dii ipsi etiam.

BACCH. Recte autumas. Vellem autem hoc te prius fecisse, antequam plagas acciperem.

CHOR. Ad sacros choros ades, Musa, et veni, ut delecteris carmine meo, visura numerosam populorum multitudinem, ubi sapientia innumeræ sedent, ambitiosiores Cleophonte, cujus in labris garulis acerbe fremit Thracia hirundo, super barbaro folio sessitans: cantat autem lugubre lusciniæ carmen, ut sit periturus, etiamsi pares fuerint calculi.

SEM. Æquum est ut sacer chorus, quod in rem est civitatis moneat et doceat. Primum itaque videtur nobis exæquandos esse cives cum civibus, et metus adimendos: tum si quis aliquid peccaverit, deceptus Phrynichi artificis, aio oportere facultatem esse illis, qui tunc lapsi sunt, causa dicta, diluendi priora peccata. Præterea neminem in civitate aio oportere ab honoribus excludi. Etenim turpe est illos, qui semel interfuerunt prælio navali, et Plataenses statim fieri, et dominos pro servis. Equidem nec istud negare possim recte se habere; verum laudo: hæc enim sola sapienter fecistis. Præterea æquum est vos illis, qui vobiscum sæpe jam, ut et parentes eorum, interfuerunt præliis navalibus, quique genere vobis propinqui sunt, unam hanc noxam remittere, idque petentibus. Sed, o sapientissimi, ira nonnihil laxata, demus operam, ut omnes homines nobis quasi cognatos faciamus, et ut omnibus adipisci honores et esse civibus liceat, qui una decertarint prælio navali. Si autem in concedenda civitate tumidos et superbos nos gesserimus, præsertim quum in ulnis fluctuum jactemur, in posterum non recte sapere videbimur.

CHOR. Quod si ego callidus sum dispicere vitam hominis et mores, qui plorabit aliquando, non diu immorabitur vel simius ille, qui nunc molestus est, pusillus Cligenes, balneator ille pessimus omnium quotquot tractant cinerem ex falso nitro et creta mixtum. Hoc autem quum sciat, non erit pacatus, ne forte spoliatur vestibus ebrius, sine ligno incedens.

SEM. Sæpe animadvertimus civitati nostræ evenire idem circa bonos et probos cives, quod ei evenit circa veteres nummos et novos. Nam et illis, quamvis non sicut adulterini, sed optimi omnium, ut constat, nummorum, et soli probe cusi, et tinnitu probati ubique, tam apud Græcos, quam apud barbaros, non utimur omnino: sed malis his æneis nuper cusi, notæ pessimæ. Et cives illos, quos scimus esse ingenuos et modestos, virosque justos, bonos item et probos, et educatos in palæstris et choris et musica, indignissimis contumeliis adficiamus: istis autem æreis et peregrinis, et Pyrrhiis,

malis et malo genere prognatis, ad omnia utimur, licet postremi venerint; quibus civitas antehac ne pro piacularibus quidem facile usa fuisset. Sed nunc saltem, ô stolidi, mutatis moribus, utimini rursus bonis viris: nam hoc, si bene vobis cesserit, laudem merebitur: sin aliquid fuerit offensum, saltem ex honorato ligno pati videbimini, si quid patiamini.

ÆACUS, XANTHIA, CHORUS INITIATORUM.

ÆAC. Egregius vero, ita me Jupiter Servator amet, est vir tuus herus.

XANTH. Quomodo non egregius, qui potare et futuere tantum scit?

ÆAC. Illud vero annon mirum, quod te non verberaverit, mendaci palam convictum, qui servus herum te diceret?

XANTH. Plorasset utique.

ÆAC. Istuc quidem servile illico fecisti, quod ego lubenter facio.

XANTH. Lubenter, obsecro?

ÆAC. Immo Eopta esse mihi videor, quando clam hero maledico.

XANTH. Quid vero, quando, acceptis plagis multis, foras abeundo mussitas?

ÆAC. Tunc etiam voluptate adficior.

XANTH. Quid autem, quando curiosus es?

ÆAC. Adeo hercle, ut nihil sciam dulcius.

XANTH. Pro germane Jupiter! etiamne sermones captans, quando heri colloquuntur?

ÆAC. Immo plus quam insano modo.

XANTH. Quid demum, quando extraneis sermones illos prodis?

ÆAC. Egone? Pol ego, quando hoc facio, semen emittere mihi videor.

XANTH. O Phœbe Apollo! injice mihi dextram, et da te osculandum, ipseque me osculare, atque dic mihi, per Jovem obsecro, qui nobis est converbero, quis iste est tumultus intus et clamor et concertatio?

ÆAC. Æschyli et Euripidis.

XANTH. Vah!

ÆAC. Motus enim, motus ingens exortus est inter mortuos, et magna omnino seditio.

XANTH. Quanam ex re?

ÆAC. Lex quædam hic statuta est, ut ex artibus majoribus et elegantioribus ille, qui est præstantissimus sui generis artificum, in Prytaneo cibum capiat, sedemque proxime a Plutone habeat,—

XANTH. Intelligo.

ÆAC. Usquedum veniat in ea arte sapientior ipso alius quispiam: tunc autem loco cedere oportet.

XANTH. Cur autem hoc turbavit Æschylum?

ÆAC. Tenebat ille tragicum solium, ut qui esset præstantissimus in ista arte.

XANTH. Nunc vero quis?

ÆAC. Euripides quum primum huc descendit, edidit specimen artis grassatoribus, et crumenisecis, et parricidis, et parietum perfossoribus, quorum hominum apud Inferos vilissima est annona: illi autem audientes contrarias disputationes, et flexuras, et strophas, summopere insanierunt ejus amore, et sapientissimum judicarunt: deinde fiducia elatus capessit solium, ubi Æschylus sedebat.

XANTH. Et lapidibus non fuit impetitus?

ÆAC. Non hercle: sed multitudo clamabat judicio decernendum esse, uter artis peritia excelleret.

XANTH. Scilicet sceleratorum illorum?

ÆAC. Et pol altissimo clamore.

XANTH. Æschylo vero non adstebant adjuutores alii quipiam?

ÆAC. Bonorum exiguus est numerus, ut hic etiam.

XANTH. Quid ergo Pluto facere cogitat?

ÆAC. Certamen quamprimum committere, comparisonemque et probationem instituere eorum in arte peritiæ.

XANTH. Sed qui factum, ut sibi non Sophocles vindicaret solium?

ÆAC. Haudquaquam ille hercle. Sed quum primum huc advenit, osculatus est Æschylum, et injecit ei dextram, et sponte cessit, nullam de solio controversiam movens. Nunc autem sedet, ut ait Climides, observator certaminis: et si Æschylus vicerit, continebit se in suo loco: sin minus, de artis peritiâ decertaturum se dixit cum Euripide.

XANTH. Quid ergo fiet?

ÆAC. Edepol non ita multo post, et quidem hoc ipso in loco, horrendum illud certamen exorietur. Etenim in trutina perpendetur ars musica.

XANTH. Quid? tragœdiamne ad libram appendent?

ÆAC. Et regulas efferent et normas versuum, et quadrata compactilia formabunt instar laterum, et diametros et cuneos. Nam Euripides tragœdias se examinaturum ait, singulis seorsum sumtis versibus.

XANTH. Mirum ni graviter ista ferat Æschylus.

ÆAC. Ideo torvum intuebatur, capite in terram demisso.

XANTH. Quis vero judex erit?

ÆAC. Hoc difficile erat: nam sapientum virorum magnamprehenderunt penuriam. Neque enim Æschylo cum Atheniensibus conveniebat,—

XANTH. Multos forte inter eos esse putabat perfossores parietum.

ÆAC. Ceterosque nugaces esse existimabat in dignoscendis ingeniis poetarum. Rem deinde commiserunt hero tuo, quia peritus artis erat. Sed ingrediamur. Nam quum majori studio quidpiam agunt heri nostri, parata nobis sunt verbera.

CHOR. Mirabor, ni vir grandiloquus horrendam iram in præcordiis foveat, quando celerem loquacitatem animadvertet dentes exacuentis adversarii: tum demum præ furore acerrimo oculos distorquet. Existunt autem verborum alte cristatorum galeata et veloces concertationes, scindularumque subtilium audaces rotationes, et ramenta operum, refutante altero viro artificis ingeniosi verba sesquipedalia. Tum iste erigens comantis cervicis hirsutam setam, horribile supercilium contrahens, rugiens, emittet verba compaginata, tanquam tabulas, ea revellens, giganteo spiritu. Hinc jam dicendi magistra, versuum examinatrix, lubrica lingua volubilis invidiosos concutiens frenos, concidens adversarii verba, minutatim refellet pulmonum plurimum laborem.

EURIPIDES, BACCHUS, ÆSCHYLUS, CHORUS
INITIATORUM, PLUTO.

EUR. Nolim a solio desistere, ne adhorteris: nam isto me potius esse aio in arte nostra.

BACCH. Æschyle, quid taces? non enim te fugiunt hæc dicta.

EUR. Cum gravitate aliquamdiu stabit tacitus primo, id quod identidem in tragædiis facitabat præstigiator ille.

BACCH. O bone, ne nimis magna loquere.

EUR. Ego hunc novi, et dudum perspexi, hominem ferus fingentem mores, contumaci præditum, effreni, impotenti, et bipatenti ore, sine ullo modo loquentem, turgida verba cumulatim fundentem.

ÆSCH. Itane, ô fili rusticæ divæ? tu in me hæc dicis, ô blatramentorum collector, et mendicorum fictor, et pannorum consutor? at faxo ut cum magno tuo malo dixeris.

BACCH. Desine, Æschyle, neve excandescas iracundia.

ÆSCH. Minime vero, priusquam ostendero perspicue, qualis homo sit iste claudorum fictor, qui nunc adeo ferox est.

BACCH. Nigram, pueri, nigram pecudem efferte: nam turbo erumpere conatur.

ÆSCH. O qui Creticas colligis monodias, nuptiasque nefarias infers in artem!

BACCH. Reprime te, ô valde honorande Æschyle: tu vero, ô ærumnose Euripide, si sapis, a grandinibus remove te ocius, ne grandiori verbo tempora tibi feriens præ iracundia, excutiat Telephum. At tu, Æschyle, non iracunde, sed leniter argue et arguitor. Conviciari autem non decet viros poetas, tanquam mulieres quæ panem vendunt: tu vero statim vociferaris eodem strepitu, quo illex incensus.

EUR. Equidem paratus sum, et non refugio, mordere, aut morderi prior, si huic videtur, in versibus, in melicis, in tragædiæ nervis, et mehercule in Peleo, et Æolo, et Meleagro, immo etiam in ipso Telepho.

BACCH. Tu vero quid cogitas facere? dic Æschyle.

ÆSCH. Voluissem quidem hic non contendere: nam ex æquo nobis non est certamen.

BACCH. Quid ita?

ÆSCH. Quia mea poësis mecum non interiit: quæ autem fecit ille, cum eo interiere, ita ut quæ dicat habiturus sit. Tamen, quoniam tibi videtur, mos tibi gerendus est.

BACCH. Agedum thus aliquis huc et ignem mihi det, ut, antequam hi arguentur, preces concipiam, ut certamen istuc quam scitissime decidam. Vos vero Musis carmen aliquod accinite.

CHOR. Jovis ô novem filiarum virgines, castæ Musæ, quæ subtiles in disserendo adspicitis solertes mentes virorum sententias procedentium, siquando in arenam cum suis acute excogitatis descendant verutisque artibus luctatoriis, contradicendo inter se certaturi; adeste inspecturæ vim duorum facundissimorum orium: præbete autem verba, et subtilem scobem versuum. Nunc enim magnum illud sapientiæ certamen incipit.

BACCH. Præcamini jam vos etiam aliquid, priusquam versus recitetis.

ÆSCH. O Ceres, quæ meam mentem aluisti, effice me dignum tuis mysteriis.

BACCH. Tu etiam sume thus et in ignem inde.

EUR. Recte. Sunt enim alii dii, quos ego invoco.

BACCH. Peculiaresne quipiam tibi, et novæ notæ?

EUR. Admodum.

BACCH. Age ergo, invoca peculiâres tuos deos.

EUR. Æther, meum pabulum, et linguæ volubilitas, et intelligentia, et nares olfactoriæ, adnite ut recte redarguam dicta, quæ carpere aggrediar.

CHOR. Et nos quidem avemus ex viris sapientibus audire sermones aliquos concinne medulatos, doctoque adesse certamini. Et enim lingua eorum efferrari cœpit, animusque haud ignavus ambobus est, nec pigra mens. Par est igitur ut speremus alterum quidem aliquid urbani et limati dicturum: alterum autem convellentem illud, grandibus verbis irruendo, dissipaturum multas verborum tricas.

BACCH. Sed ocius oportet orationes incipere, ita tamen ut dicatis urbana, et nec imagines, nec qualia possit alius dicere.

EUR. Equidem de me ipso, qualis poëta sim, dicam postremo loco: primo autem ostendam hunc fuisse jactatorem et impostorem, quibusque rebus spectatores deceperit, quos fatuos acceperat, apud Phrynichum educatos. Primo enim unum quemlibet sedere faciebat obvelatum, Achillem forte, aut Niobam, faciem ejus non ostendens, prætextum tragædiæ, nec tantillum mutientes.

BACCH. Non hercule quicquam.

EUR. Chorus autem protrudere solebat series carminum continuas quatuor: at illi silebant.

BACCH. Ego vero gaudebam hoc silentio, et me illud delectabat non minus, quam si qui hodie loquantur.

EUR. Stolidus enim eras : scias hoc velim.

BACCH. Et mihi met ipsi videor. Cur autem hoc faciebat ille ?

EUR. Nempe ex ostentatione, ut spectator sederet expectans, quando Nioba loqueretur tandem : interea ipsum drama procedebat.

BACCH. Hominem improbum ! quam turpiter ergo ab eo deceptus sum ! quid pandicularis et impatiens es ?

EUR. Quia eum convinco. Deinde, ubi ad hunc modum nugatus fuisset, dimidia jam dramatis pacte acta, verba quædam grandia duodecim eloquebatur, superciliosa et cristata, horrenda veluti territorialia, ignota spectatoribus.

ÆSCH. Hei misero mihi !

BACCH. Tace.

EUR. Perspicuum autem nihil dicebat.

BACCH. Ne frende dentibus.

EUR. Sed aut Scamandros, aut fossas, aut clypeorum insignia, ære ductas grypho-aquilas, et verba grandia prærupta, quæ conjectura adsequi non erat facile.

BACCH. Ita hercle : nam ego aliquando longo tempore noctis vigilavi quærens tecum, quinam sit ales flavus ille equo-gallus.

ÆSCH. Insigne est, ô perquam rustice, quod navibus adpingi solet.

BACCH. At ego Eryxin putabam esse Philoxeni filium.

EUR. Ergone in tragædiis oportebat et gallos fingere ?

ÆSCH. Tu vero, diis invisæ, quæ fecisti, cedo, qualia sunt ?

EUR. Non edepol equigallos feci, nec capricervos, ut tu, cujusmodi in aulais Persicis pingi solent. Sed quum primum artem a te accepi turgentem inani fastu, et verbis molestis, primulum eam statim attenuavi, et ei pondus detraxi, substitutis versiculis et deambulationibus, et betis minutis, additoque nugamentorum succo e libris expresso et percolato : deinde eam nutrivi monodiis, admisto Cephisophonte. Tum non garriebam quilibet temere, neque quæcunque se offerrent miscebam : sed qui prodibat in scenam, statim is mihi primo genus edisserebat fabulæ.

BACCH. Nam istud hercle tibi magis decorum erat, quam tuum ipsius dicier.

EUR. Deinde a primis inde versibus nullam personam otiosam siri : sed loquebatur mihi et mulier, et nihil minus servus, atque herus, item virgo et anus.

ÆSCH. Ergone non eras morte dignus his ausis ?

EUR. Non hercle. Nam popolare est istuc meum factum.

BACCH. Istud quidem, ô bone, omitte ; non enim ea de re pulchra tibi diputatio.

EUR. Deinde istos artem dicendi docui.

ÆSCH. Fateor equidem. Sed antequam doceres, utinam medius fuisses disruptus !

EUR. Et subtilium regularum usum, verborumque flexus, animad-

vertere, videre, intelligere, versare dolos, amare, machinari astutias, suspicari, comminisci quilibet.

ÆSCH. Non equidem nego.

EUR. Res domesticas introducens, quibus utimur et adsuevimus ; unde etiam facile reprehensus fuisset : nam isti harum rerum gnari reprehendissent artem meam. Non autem fastuosum strepitum edidi, spectatores ab intelligendo abducens ; neque eos perterrefaciebam, Cycnos inducens et Memnonas, equos agitantés phaleris et tintinnulis ornatos. Dignosces autem utriusque, hujus, et meos discipulos. Hujus enim sunt Phormisius, Megænetusque ille servus, tubis, hastis, barbibus horridi, amarulento risu Sinidem referentes : mei autem sunt Clitophon, et Theramenes ille scitus.

BACCH. Theramenes ? vir sane callidus et acris ad omnia, qui si in malum aliquod incidat, et prope adstet, elabi solet, non Chium, sed Cium se professus.

EUR. Talem equidem prudentiam istis induxi hominibus, ratiocinatione indita arti tragicæ, et consideratione, ut jam intelligant omnia, et perspiciant ; et cum alia, tum rem familiarem administrent melius, quam antihæc, et speculentur singula, sic dicentes : *Quomodo istuc se habet ? Ubi illud est ? Quis hoc sumsit ?*

BACCH. Ita edepol. Proinde jam Atheniensium quilibet, ut intravit domum, inclamat servos, sciscitaturque : *Ubi est olla ? Quis caput comedit manæ ? Catinus proximo anno emtus interit mihi. Ubi allium illud hesternum ? Quis adrosit olivam ?* Antea vero stolidi ore hiantes, ut Mammacuthi quidam et Melitidæ, sedebant.

CHOR. *Hæc quidem adspicis, inclyste Achilles.* Tu vero, age, quid ad hæc dices ? hoc tantum vide, ne te abripiat iracundia, et extra oleas ferat : nam acerba in te dixit. Sed, ô generose, cave ne iracunde contradicas ; verum contractis velis, extrema eorum ora ventum accipe : deinde magis magisque navem gubernas, et observa quando ventum lenem et placidum nactus fueris. Sed, ô qui primus Græcorum alto extruxisti magnifica verba, et exornasti tragicas nugas, audacter emitte rivum.

ÆSCH. Irascor equidem ob hunc congressum, et fervent mihi bile viscera, quod mihi contra hunc disputandum erit : ne tamen dicat ad incitas me redactum, age, responde mihi, cujus rei gratia admirari oportet poetam ?

EUR. Dexteritatis et disciplinæ, quia homines efficimus meliores in civitatibus.

ÆSCH. Hoc igitur si tu non fecisti, verum ex bonis et generosis eos improbissimos reddidisti, quo supplicio dices te dignum esse ?

BACCH. Morte. Ne hunc interroga.

ÆSCH. Specta igitur quales eos a me primum acceperit ; an fortes et quadricubitales, nec detrectantes munia publica, nec circumforaneos, nec versutos, ut nunc sunt, neque præstigiatores ; verum spirantes hastam et lanceas et galeas cum albis cristis, et cassidas et ocreas, et animos septemplex clypeum gestantis Ajacis.

BACCH. Sane proceedit hoc malum : enecabit me galeas usque commemorans.

EUR. Tu vero quam ratione eos tam fortes esse docuisti?

BACCH. Dic Æschyle, neque adeo sævi ferociter te jactans.

ÆSCH. Tragœdiam faciens Marte refertam.

BACCH. Quamnam?

ÆSCH. *Septem ad Thebas*, quam nemo spectavit, quin cuperet bellator fieri.

BACCH. Atqui male hoc abs te factum est: nam Thebanos audaciores reddidisti ad movendum bellum: ideoque vapula.

ÆSCH. At vobis licebat bellicis rebus operam dare; sed eo non vos convertistis. Deinde edita tragœdia *Persis*, itidem eos docui cupidos esse vincendi hostes perpetuo, adornavique opus pulcherrimum.

BACCH. Utique gravisus sum, auditis quæ nuntiabantur de Dario mortuo, quumque statim Chorus, manibus sic complois exclamaret, *Iu, iu*.

ÆSCH. Hæc nempe tractare decet poëtas. Namque considera inde ab initio, quam utiles fuerint præstantiores illi poëtae. Orpheus enim initiationes docuit, et a cædibus abstinere: Musæus autem remedia morborum et vaticinia: Hesiodus vero agriculturam, fructuum tempora et sementis: at ille divinus Homerus unde gloriam et decus adeptus est, nisi ex eo quod utilia docuerat, acies ordinare, virtutes bellicas, armis viros instruere?

BACCH. Attamen Pantaclem edocere non potuit ineptissimum illum: nuper enim quum pompam duceret, impositam capiti suo galeam primum subligavit, deinde cristam ei adligare tandem cogitavit.

ÆSCH. Sed alios edocuit multos et fortes, quorum unus est Lamachus heros. Ab hoc autem Homero exempla expressit mens mea, et multas virtutes effinxit Patroclorum, Teucrorum, Thymoleontum, quibus excitarem unumquemque civem, ut se his adæquaret, si quando tubæ signum audiret. At hercle Phædras non faciebam impudicas nec Sthenebœas: nec scio an in ullam unquam feminam amantem versus fecerim.

EUR. Non hercle: nam nihil Veneris tibi inerat.

ÆSCH. Nec opto ut insit: tibi autem tuisque plurima Venus semper insideat, ut et te ipsum pessumdedit.

BACCH. Ita est per Jovem: nam quæ alienarum mulierum commentus es flagitia, iisdem impetitus pœnas luisti.

EUR. Et quid civitati nocent, ô infortune, meæ Sthenebœæ?

ÆSCH. Quia ingenuas feminas ingenuorum virorum uxores adduxti, ut cicutam biberent, quod puderet eas propter tuos Bellerophonas.

EUR. An vero historiam de Phædra composui aliter ac exstabat?

ÆSCH. Immo hercle, ut exstabat. Sed, quod malum est, oportet poëtam celare, et non producere, nec in scenam edere. Nam uti puerulos magister docet, ita adultos poëtae. Omnino autem decet nos utilia memorare.

EUR. Si ergo tu Lycabetos memores nobis & Parnasorum alti-

tudines, hoccine est utilia docere? quem oportebat humano more loqui.

ÆSCH. Sed, ô perditæ, necesse est magnarum sententiarum et cogitationum similia etiam verba producere. Alias par est etiam semideos grandioribus verbis uti: nam et vestibis multo splendidioribus utuntur, quam nos. Quæ quum ego pulchre instituissem, tu fœdasti.

EUR. Quo facto?

ÆSCH. Primo quum reges pannis induisti, ut miserabiles hominibus viderentur esse.

EUR. Ergone in hac re nocui? quo facto?

ÆSCH. Idcirco jam nemo dives vult trirremem instruere suo sumtu: verum pannis sese involvens unusquisque flet, et pauperem se esse ait.

BACCH. Et quidem, ita me Ceres amet, subtus habens tunicam e molli lana textam: qui vero hæc dicens fefellerit, eum in foro piscatorio emergere videas.

ÆSCH. Deinde loquacitatem excolere et argutias docuisti, quæ res et palæstras evacuavit, et culos contrivit adolescentulorum nugas garrigentium, et nautis persuasit, ut refragarentur magistris. At tum, quando ego vivebam, nihil aliud sciebant, quam offam poscere et *Rhyppapæ* clamare.

BACCH. Ita hercle, et oppedere etiam in os inferiori remigi, et concacare commensalem, et nave egressi veste aliquem spoliare: nunc autem obloquantur, et non amplius agunt remos, et huc illuc navigant.

ÆSCH. Quorum vero scelerum non est auctor? nonne lenas ostendit iste, et parientes in fanis mulieres, et concubitu fratrum mistas, et quæ dicant, *vitam non esse vitam*? Hinc etiam civitas nostra scribis impleta est, et scurris, qui, simiarum more, populum fraudibus decipiunt semper: lampadem vero nemo scit ferre jam amplius exercitationis neglecto.

BACCH. Nemo hercle: ita ut risu pene emortuus sim in Panathenæis, quum tardus quidam homo curreret incurvus, albus, obesus, longo intervallo relictus, et misere se torquens: deinde Ceramicenses in portis stantes percutiebant ei ventrem, latera, ilia, nates: ille vero percussus palmis, subinde pedendo, extincta lampade, currebat.

CHOR. Magnum negotium, vehemens concertatio, grave bellum instat. Itaque operosum erit discernere, ubi alter contenderit valide, alter vero refutare possit et obniti scite. Sed nolite in eodem consistere: sunt enim viæ et aliæ multæ argutiarum. Quicquid igitur habetis ad disceptandum, hoc dicite, percurrite, et revelate tam vetera quam recentia; et audete aliquid subtile et scitum atque argutum eloqui. Si vero id veremini, ne inscitia quadam laborent spectatores, ita ut, si quæ subtilia dicatis, intelligere nequeant, ne timeat: quoniam hoc non amplius ita se habet. Nam exercitati sunt, et librum quisque habens discit sapientiam: præterea ingenio maxime

pollent, quod nunc ipsis acutius etiam est. Nihil itaque timeat, sed omnia percurrat, spectantium, utpote sapientum, gratia.

EUR. Igitur ad ipsos prologos me tibi convertam, ut, quod primum est in tragœdia, primo examinem sciti illius poetæ: erat enim obscurus in rebus enuntiandis.

BACCH. Et quemnam illius prologum examina- bis?

EUR. Multos admodum. Primum recita mihi illum ex Orestea.

BACCH. Silete jam omnes. Recita Æschyle.

ÆSCH. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia, servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in hanc terram et revertor—*

BACCH. Estne in istis quidpiam quod carpere velis?

EUR. Plus quam duodecim.

BACCH. At vero omnia ista non sunt plura, quam tres versus.

EUR. Sed unusquisque eorum habet viginti peccata.

BACCH. Æschyle, auctor tibi sum ut taceas: sin minus, præter hos tres iambos, reus eris plurium.

ÆSCH. Egone ut coram hoc taceam?

BACCH. Si me audis.

EUR. Quippe initio statim peccavit immane quantum. Viden' ut nugaris?

BACCH. Nil curo.

ÆSCH. Quomodo dicis me peccasse?

EUR. Repete denuo.

ÆSCH. *Mercuri Terrestris, qui paterna inspectas imperia—*

EUR. Annon Orestes hoc dicit in tumultu patris mortui?

ÆSCH. Haud aliter dico.

EUR. Anne ergo Mercurium inspectasse dicit, ut pater interierit suus per vim manu muliebri, clandestinis dolis?

ÆSCH. Non illum inquam Dolosum, sed Eriunium Mercurium vocavit *Terrestrem*, quod et addito declaravit verbo, quia *paternum* istud munus obtinet.

EUR. Majus adhuc, quam volebam, peccatum commisisti. Si enim quod *Terrestris* sit, *paternum* hoc habet munus—

BACCH. Hoc pacto esset inde a patre tumulorum suffossor.

ÆSCH. Bacche, non uteris vino fragrante.

BACCH. Recita ei alium: tu vero vitium observa.

ÆSCH. *Servator mihi sis et adjutor roganti: venio enim in terram hanc et revertor—*

EUR. Bis idem nobis dixit sapiens Æschylus.

BACCH. Quomodo bis?

EUR. Considera orationem: ego autem tibi declarabo. *Venio enim in terram hanc, inquit, et revertor. Idem est autem venio quod revertor.*

BACCH. Ita hercle, tanquam si quis vicino suo dicat: *Commoda mihi mactram, aut, si vis, magidem.*

ÆSCH. Non utique istud, ô garrule homo, idem est: sed versus est omnium optimus.

BACCH. Quomodo ergo? doce me qua ratione istuc dicas.

ÆSCH. *Venire quidem in terram cuicumque licet, qui patriæ particeps est: hic enim calamitatis expertus venit. At exsul et venit et revertitur.*

BACCH. Bene, ita me Apollo amet. Quid tu dicis, Euripide?

EUR. Nego Orestem domum *reversum fuisse*: clam enim venit, non impetrata venia ab iis, penes quos imperium erat.

BACCH. Bene, ita me Mercurius amet. At quod dicis non intelligo.

EUR. Recita igitur alium.

BACCH. Age tu recita, Æschyle, ocus: Tu vero ad vitium respice.

ÆSCH. *Tumuli in vertice hæc renuntio patri, ut audiat et auscultet.*

EUR. Idem alterum rursus dicit. Nam *audire et auscultare* idem est planissime.

BACCH. Mortuis enim loquebatur, ô improbe, quibus ne ter quidem dicentes sufficimus.

ÆSCH. Tu vero quemnam ad modum faciebas prologos?

EUR. Edisseram: et si alicubi bis idem dixerò, aut si farturam videris inesse, quæ nihil ad rem pertineat, me despice.

BACCH. Agedum fare: non enim meæ sunt loquendi partes, sed auscultandi, quam recte se habeant tuorum prologorum versus.

EUR. *Erat Œdipus ab initio beatus homo—*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: sed ipsa natura miser, utpote quem, prius quam satus esset, Apollo prædixit patrem suum occisurum, et prius quam natus esset. Quomodo is erat ab initio beatus homo?

EUR. *Deinde factus est miserrimus mortalium.*

ÆSCH. Non hercle, non inquam: nam non desiit idem esse qui ante. Quo enim pacto? quando ipsum recens jam editum hiberno tempore in testa exposuerunt, ne educatus patris fieret interfectus: deinde cum magno suo malo pervenit ad Polybum tumentibus pedibus: postea vetulam juvenis ipse duxit uxorem, et ad hæc suam ipsius matrem: denique se ipsum excœcavit.

BACCH. Beatus fuisset, si cum Erasinide etiam classis præfectus fuisset.

EUR. Deliras: ego vero prologos recte facio.

ÆSCH. At jam hercle non vellicabo versus singula verba: sed, diis propitiis, a lecythulo prologos tuos disperdam.

EUR. A lecythulo tu meos?

ÆSCH. Unico tantum. Nam sic facis versus, ut tuis iambis adaptari possint omnia, et pellicula, et lecythulus, et culeolus. Id autem ostendam illico.

EUR. Ecce vero! tu id ostendes?

ÆSCH. Aio.

BACCH. Recitare jam oportet.

EUR. *Ægyptus, ut fama maxime pervulgata est, cum filiis quinquaginta navi Argos appellens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

EUR. Quid rei erat hic lecythulus? non plorabit?

BACCH. Recita ei alium prologum, ut rursus cognoscat.

EUR. *Bacchus, qui thyrsis et hinnulorum pellibus instructus inter tædas super Parnasum saltat choreas agens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Heu! rursus percussi sumus a lecytho.

EUR. Sed non amplius molestus erit. Nam ad istum prologum non poterit applicare lecythum. *Beatus haud est ullus ab omni parte: vel enim summo natus genere opibus caret, vel ignobilis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Euripide.

EUR. Quid est?

BACCH. Vela tibi submittenda sunt, ut mihi videtur: nam lecythulus iste validum emittet ventum.

EUR. Nihil moror, ita me Ceres amet: nunc enim ei excutietur ille.

BACCH. Age recita alium, et cave a lecytho.

EUR. *Cadmus, relicta quondam urbe Sidonia, Agenoris filius—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. O bone, lecythum eme, ne nobis corrumpat prologos.

EUR. Quid ita? Egone ab hoc emam?

BACCH. Si me audis.

EUR. Minime vero. Nam multos prologos potero dicere, ubi iste non poterit aptare lecythum. *Pisam profectus Tantalo natus Pelops velocibus equis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Viden? rursus aptavit lecythum. Sed, ô bone, adhuc nunc vende eum quovis pacto: emes enim obolo pulchrum omnino et bonum.

EUR. Nondum hercle: sunt enim adhuc multi mihi. *Cæneus aliquando ex arvis—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

EUR. Sine recitem prius totum versum. *Cæneus aliquando ex arvis copiosa collecta segete, e primitiis sacra faciens—*

ÆSCH. Lecythulum deperdidit.

BACCH. Inter ipsa sacra? Equis illum ei abstulit?

EUR. Mitte istum, ô bone: ad hunc enim dicat. *Jupiter, ut ab ipsa Veritate dicitur—*

BACCH. Perdet te: dicit enim: *Lecythulum deperdidit. Quippe lecythulus iste prologis tuis, tanquam ficus oculis, adhæret. Sed, obsecro per deos, ad cantica ejus te converte.*

EUR. Equidem possum demonstrare, ipsum esse malum canticorum auctorem, atque eadem subinde repetere.

CHOR. Quid tandem fiet? nam ego sane sollicitus cogito, quam-

nam reprehensionem conferet in virum, qui multo plurima jam et pulcherrima carmina fecit, præ omnibus istis qui nunc sunt poëtæ. Miror sane, quomodo reprehensurus hunc sit Baccheum regem: et ei timeo.

EUR. Admiranda scilicet carmina! res ipsa mox indicabit. Nam in unum omnia ejus carmina concidam.

BACCH. Et ista ego, sumtis calculis, computabo.

(*Tibicen diaulium accinit.*)

EUR. *Achilles Phthiota, cur, audita hominum cæde, non festinas in auxilium, laboris remedium? Mercurium generis auctorem honoramus, paludis adcolæ. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. Duo isti jam sunt labores tibi, Æschyle.

EUR. *Inclutissime Achæorum, Atrei nullis imperans gnate, percipe hæc: non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. Tertius, Æschyle, tibi labor iste.

EUR. *Favete linguis. Melissarum præsidēs jam in eo sunt, ut Dianæ domum aperiant. Non festinas in auxilium, laboris remedium? Penes me est jus invocandi justum imperium sanctorum virorum. Non festinas in auxilium, laboris remedium?*

BACCH. O Jupiter Rex! res laborum quanta illa est! Equidem in balneum ire volo: præ laboribus enim renes mihi intumuere.

EUR. Ne, quæso, prius quam et aliud audieris statarium canticum, e citharædicis modis concinnatum.

BACCH. Age expedi, et laborem ne adde.

EUR. *Ut in Achæorum duplex imperium, Græciæ pubem, Phlathrattophlathrattophlathrat, sphingem tristificam, rectorem canem, mittit, Phlathrattophlathrattophlathrat, cum hasta et manu strenua bellicosus ales, Phlathrattophlathrattophlathrat, postquam permisit audacibus canibus aëra pervagantibus, ut inciderent, Phlathrattophlathrattophlathrat, in eos qui ad Ajacem una inclinarent, Phlathrattophlathrattophlathrat.*

BACCH. Quid rei est istud *Phlathrattophlathrat*? Estne ex Marathone? aut unde collegisti restionis carmina?

ÆSCH. At ego ex bono in aliud bonum traduxi hæc, ne idem cum Pbrynicho Musarum sacrum pratium viderer carpere. Sed hic quæ canit, ea sumit ab omnibus meretriculis, scolliis Meliti, Caricis tibiaram modis, lessis, choricis cantilenis; quod et illico palam fiet. Ferat huc aliquis lyram. Sed quid lyra ad istum? ubi est muliercula testulis crepitantibus ludens? adesdum Euripidis Musa, ad quam cantare ista decet carmina.

BACCH. Nunquamne hæc Musa Lesbias imitata est? non?

ÆSCH. *Alcedones, quæ apud perennes martis fluctus cantillatis, tingentes humidis alarum guttis corpus, rore humectatæ: et vos, quæ sub tectis in angulis habitantes aranæ e e e evoluitis digitis extenta jugo fla, pectinis arguti curas; ubi tibiaram amans delphin exsultabat proris cæruleis, oracula et stadia: florentis vitis lætitiā, uæ capreolum curas solcentem. Circumda mihi brachia, nate. Viden? hunc pedem?*

BACCH. Video.

ÆSCH. Quid vero? an hunc vides?

BACCH. Video, inquam.

ÆSCH. Hujuscemodi quum tu facias, audes mea carmina reprehendere, qui duodecim figuras Cyrenæ imitaris modulando? hæc quidem sunt tua carmina: volo autem adhuc monædiarum tuarum percurrere rationem. *O Noctis atra caligo, quodnam mihi triste insomnium mittis e tenebris, Orci ministrum, animam inanimum habentem, nigræ Noctis filium, horribili specie, pulla veste indutum, truculenta tuentem, magnos unguis habentem? sed mihi, ô famulæ, lucernam accendite, et in urceis e fluvii rorem adferite, et aquam calefacite, ut divinum insomnium lustrem. Io marine dive! hoc illud est. Io contubernales, ista prodigia spectate. Rapto meo gallo evasit Glycæ. Nymphæ montigenæ! O Mania comprehende eam. At ego misera tum forte intenta eram operi meo, fuscum oppletum lino e e e e evolvens manibus, glomerem faciens, ut primo mane in forum ferrem et venderem. At ille subvolabat in ætherem levissimo alarum motu, mihi que dolores reliquit; lacrimasque oculis fundebam misera. Sed, ô Cretenses, Idæ filii, sumtis sagittis, succurrite, cruraque leviter movete, et cingite domum. Simulque Dictynna virgo, Diana formosa, canes habens secum, perlustret domum quaquaversum. Tu vero Jove nata Hecata, geminam protendens facem velocissimis manibus, præluceas mihi in domum Glycæ, ut ingressa detegam furtum.*

BACCH. Missa jam facite carmina.

ÆSCH. Et mihi satis. Nam ad stateram volo hunc ducere, quæ sola ostendet utriusque nostrum pœsin, qualis sit: explorabit enim pondera verborum.

BACCH. Adeste huc, siquidem hoc etiam mihi faciendum est, ut pœtarum artem ad libram tanquam caseum vendam.

CHOR. Industrii sunt sapientes. Nam istuc aliud est monstrum novum, mirabilitatis plenum, cujusmodi quis alius excogitasset? Edepol ego, si quis id mihi dixisset quispiam e vulgo, ne credidissem unquam, sed putassem eum nugas agere.

BACCH. Agite jam, accedite ad lances.

EUR. En adsum.

BACCH. Easqueprehendentes versum uterque recitet, nec dimittatis, prius quam ego vobis coccyzavero.

EUR. Prehendimus.

BACCH. Versum jam recitate ad stateram.

EUR. Utinam Argœa nunquam pervolasset navis.

ÆSCH. Sperchie fluvie, et boum pascua.

BACCH. Cucu. Dimittite. Multo sane inferius vergit hujusce versus.

EUR. Quamobrem?

BACCH. Quia imposuit fluvium, illorum more, qui lanas veidunt, madefaciens versum, tanquam lanam: tu vero versum alatum imposuisti.

EUR. Sed alium quempiam recitet contraque appendat.

BACCH. Prehendite igitur rursus.

EUR. En prehendō.

BACCH. Recita.

EUR. *Non est Suadæ templum aliud quam oratio.*

ÆSCH. *Sola enim ex diis Mors dona non appetit.*

BACCH. Dimittite, dimittite: hujus versus rursus vergit deorsum: Mortem enim indidit gravissimum malorum omnium.

EUR. At ego Suadam, versum egregium plane.

BACCH. Sed Suada res levis est, et mente caret. At tu alium quære ex illis, qui sunt majoris ponderis, qui tibi lancem impellat deorsum, robustum quempiam et magnum.

EUR. Age ergo ubi est mihi talis? ubi esse dicam?

BACCH. *Jecit Achilles duo puncta et quatuor.* Recitate: nam hæc ultima est appensio.

EUR. *Instar ferri grave dextra comprehendit lignum.*

ÆSCH. *Super curru currus, super cadavere cadaver.*

BACCH. Circumvenit te nunc etiam.

EUR. Quidum?

BACCH. Duos currus indidit et cadavera duo, ita ut ne centum quidem Ægyptii pondus tollerent.

ÆSCH. Nec mecum amplius singulis versibus certet: sed in stateram ipsemet, liberi, uxor, Cephisopho, ingressus sedeat, adsumtis etiam libris: ego vero duos tantum meorum versuum recitabo.

BACCH. Sapientes sunt isti viri, equidem a judicio abstinero: nam neutrum illorum volo mihi infensum reddere. Alterum enim sapientem judico, altero delector.

PLUT. Nihil igitur eorum efficies, quorum causa venisti.

BACCH. Si vero sententiam pronuntiavero, quid tum?

PLUT. Altero adsumto abibis, utrumlibet prætuleris, ne frustra huc veneris.

BACCH. Dii te ament. Agite vos auscultate mihi: ego pœtam huc veni quæsitum.

EUR. Qua gratia?

BACCH. Ut sospitata civitas choros instituat. Uter itaque vestrum civitati suaserit quidpiam utile, hunc abducere constitui. Primum ergo de Alcibiade qualem fovetis utrique sententiam? civitas enim male habet.

EUR. Quid autem de illo sentit?

BACCH. Quid sentiat? et desiderat eum, et odit, et cupit habere. Sed quid sentiatis de illo, dicite.

EUR. Odi civem, qui ad juvandam patriam tardus est, ad lædendam vero, promptissimus, quique se ex difficultatibus celeriter expedit, civitati autem prospicere nequit.

BACCH. Euge, ô Neptune! tu vero quam habes sententiam?

ÆSCH. Non oportet leonis catulum in urbe educare: si vero aliquis educatus fuerit, moribus ejus obsecundandum.

BACCH. Nescio, ita me Jupiter amet, utram in partem senten-

tiam feram : alter enim sapienter dixit : alter perspicue. Sed adhuc unam uterque sententiam dicite, eequam rationem habetis servandæ civitatis.

EUR. Si quis pro alis Cleocrito applicet Cinesiam, et auræ utrumque tollant super moris æquor.

BACCH. Ridiculum quidem videretur. Sed quid sibi volt hoc commentum ?

EUR. In prælio navali acetabula manibus tenentes, acetum inspergerent oculis hostium. Sed aliud quid novi et dicere volo.

BACCH. Dic.

EUR. Si illa, quæ nunc infida sunt, pro fidis habeamus : et illa, quæ fida sunt, pro infidis.

BACCH. Quomodo ? non intelligo. Rudius aliquanto dic et planius.

EUR. Si civibus, quibus nunc fidimus, illis diffidamus : et quibus non utimur, istis utamur, forte sospitemur. Si enim nunc illorum opera infelices sumus, quomodo contraria istis agentes, salvi non essemus ?

BACCH. Bene sane, ô Palamedes ! ô ingenium lepidissimum ! num ipse hæc invenisti, an Cephisopho ?

EUR. Ego solus : sed acetabula Cephisopho.

BACCH. Quid autem dicis tu ?

ÆSCH. Civitatem primumdum dic mihi, qualibus viris utatur. Num probis ?

BACCH. Qui ? odit eos pessime.

ÆSCH. Malis autem delectatur ?

BACCH. Non sane illa quidem : sed necessitate coacta iis utitur.

ÆSCH. Quomodo ergo aliquis ejusmodi urbem servaverit, cui nec laneum, nec pelliceum stragulum convenit.

BACCH. Quæso reperi aliquid, si forte e malis emergere denuo possit.

ÆSCH. Illic dicam : hic autem nolo.

BACCH. Minime. Sed hinc mitte sursum bona.

ÆSCH. Quando terram hostium putaverint suam esse ; suam vero, hostium : et quæstum esse naves, inopiam vero esse quæstum.

BACCH. Bene quidem : sed judex hæc deglutit solus.

PLUT. Fer sententiam.

BACCH. Hoc erit judicium vestrum. Eligam enim eum quem cupit animus meus.

EUR. Memor itaque deorum, per quos abducturus me jurasti domum, elige amicos tuos.

BACCH. *Lingua juravit* : Æschylum vero eligam.

EUR. Quid fecisti, impurissime hominum ?

BACCH. Egone ? Judicavi vicisse Æschylum. Nam quidni ?

EUR. Adhucne me adspicis, in quem turpissimum admisisti flagitium ?

BACCH. Quid turpe, si spectatoribus non ita videtur ?

EUR. Improbe, patierisne ut mortuus maneam ?

BACCH. Quis scit an vivere sit mori, spirare vero cœnare ; et dormire, vellus ?

PLUT. Itote ergo intro, Bacche.

BACCH. Quam ob rem ?

PLUT. Ut hospitali epulo vos excipiam, priusquam abeat.

BACCH. Recte hercle autumas : hæc enim res mihi molesta non est.

CHOR. Beatus vir est, qui perfectam habet sapientiam : quod multis ex argumentis discere est. Etenim iste, quia sapere visus est, rursus redibit domum, bono civium, et bono suorum cognatorum et amicorum, quia perspicax et prudens est. Pulchrum itaque est, non Socrati adsidentem garrere, abjecta arte musica, omissisque iis, quæ præcipua sunt artis tragicæ. Sermonibus autem tetricis et subtilitatibus nugarum immorari otiosum, desipientis est hominis.

PLUTO, ÆSCHYLUS, CHORUS INITIATORUM.

PLUT. Agedum, Æschyle, lætus abi, et serva urbem nostram præceptis utilibus, et castiga stultos : sunt autem multi. Atque istuc trade Cleophonti, et hoc quæstoribus illis, Murmeci simul et Nicomacho ; hoc autem Archenomo : et dic ipsis ut cito ad me huc veniant, et ne cunctentur. Ni vero cito venerint, ego, ita me amet Apollo, fodicabo ipsos, et quadrupedes constrictos, una cum Adimantio Leucolophi filio, mox huc demittam.

ÆSCH. Faciam hæc : tu autem solium meum da Sophocli custodiendum et servandum, si forte aliquando huc redeam. Nam hunc mihi secundum esse judico in sapientia. Memineris vero, ut vafer ille homo et falsiloquus et scurra nunquam in sede mea vel invitatus sedeat.

PLUT. Præluceat igitur vos huic lucernis sacris, simulque prosequimini, suis ipsum canticis et carminibus celebrantes.

CHOR. Principio felix iter abeunti poëtæ et in lucem properanti date, Dii inferi : deinde civitati magnorum bonorum bonas excoitationes. Nam magnis malis et acerbo armorum conflictu liberemur hoc pacto. Pugnet autem Cleopho, et alius quicumque istorum voluerit, in patrio suo solo.

ARISTOPHANIS

PLUTUS.

DRAMATIS PERSONÆ.

CARIO *famulus.*

CHREMYLUS *herus.*

PLUTUS.

CHORUS RUSTICORUM.

BLEPSIDEMUS *amicus Chremyli.*

PAUPERTAS.

MULIER *uxor Chremyli.*

VIR JUSTUS.

SYCOPHANTA.

ANUS.

ADOLESCENS.

MERCURIUS.

SACERDOS JOVIS.

ARISTOPHANIS

PLUTO.

COL. COLL.
LIBRARY.
N YORK.

CARIO, CHREMYLUS, PLUTUS, CHORUS.

CAR. O JUPITER Diique, quam molesta res est servum esse desipientis domini! Si enim optima quæque servus dixerit, secus autem facere hero videatur, servo evenire aliquid mali necesse est. Nam qui natura corporis sui dominus est, cum in illud jus habere non sinit Fortuna, sed illum qui id emerit. Atque hæc quidem ita se habent. Sed Loxiam, qui vaticinatur e tripode aureo, accuso hac justa accusatione, quod, medicus quum sit et vates, ut aiunt, sapiens, atra bili percitum dimisit herum meum; qui pone sequitur hominem cæcum, contra faciens atque eum conveniebat facere. Nam nos, qui videmus, cæcos ducimus: iste autem sequitur, ac me insuper sequi cogit, nihil prorsus mihi respondens. Quapropter non potest fieri ut taceam, nisi dixeris, cur hunc sequamur tandem, here; sed facessam tibi negotium: non enim me verberabis, qui coronam habeo.

CHREM. Immo hercle, detracta prius corona, si mihi molestus eris, ut magis dolorem sentias.

CAR. Nugæ! non enim quiescam, priusquam dicas mihi, quis tandem sit iste. Animo namque prorsus benevolo hoc sciscitor.

CHREM. At te non celabo: meorum enim vernarum fidelissimum te duco et occultissimum. Ego, qui vir sum pius et justus, iniqua utebar fortuna, et pauper eram.

CAR. Novi equidem.

CHREM. Alii autem ditescebant sacrilegi, cauidici, et sycophantæ, et scelesti.

CAR. Credo.

CHREM. Scitatum igitur profectus sum ad deum, meam quidem hominis miseri rem familiarem fere jam existimans exhaustam esse: de filio autem, qui mihi unicus est, interrogaturus, an eum oporteat mutatis moribus fieri improbum, injustum, omnis honestatis expertem, utpote qui vitæ id putarem conducere.

CAR. Quid ergo Phæbus profatus est e sertis?

CHREM. Audies. Clare namque Deus dixit mihi hocce: cui occurrerem primum egressus, ab eo me jussit non amplius discedere, eique persuadere, ut me sequatur domum.

CAR. Cui ergo primo occurristi?

CHREM. Huic.

CAR. Itane non intelligis mentem dei, hominum ineptissime, quæ tibi dicit clarissime, filium tuum ut educes vernaculo more?

CHREM. Quonam argumento istuc iudicas?

CAR. Nimirum vel cæcus cognoscere sibi hoc videatur, *valde esse conducibile nihil boni conari hoc tempore.*

CHREM. Non potest fieri ut oraculum illo vergat, sed ad majus aliud quidpiam. Quod si nobis dixerit iste, quinam sit, et qua gratia, et cujus rei indigens venerit nobiscum huc, intelligeremus quænam sit mens oraculi nostri.

CAR. Agedum tutemet te indica, quinam sis, priusquam faciam quæ deinceps consecutura sunt. Dicere oportet quam citissime.

PLUT. Equidem ejulare te jubeo.

CAR. Intelligis quem se dicat esse?

CHREM. Tibi hoc dicit, non mihi. Nam rustice et duriter eum interrogas. At tu, si tibi placent hominis candidi mores, dic mihi.

PLUT. Plorare equidem tibi dico.

CAR. Amplexere virum et omen oblatum a Deo.

CHREM. Haud impune, ita mihi Ceres propitia sit, id ferēs amplius.

CAR. Nisi enim declares qui sis, male te malum perdam.

PLUT. O boni, discedite a me.

CHREM. Haudquaquam.

CAR. Equidem optimum est quod dico, herc: perdam hominem hunc pessime. Statuam enim eum in loco aliquo prærupto; post ibi relicto homine abibo, ut inde delapsus cervices frangat.

CHREM. Tolle vero sublimem ocios.

PLUT. Nequaquam.

CHREM. Dicesne igitur?

PLUT. Sed si audiat me, qui sim, sat scio, aliquid mali facietis mihi, nec me dimittetis.

CHREM. Nos quidem herc, si modo velis ipse.

PLUT. Amittite nunc me primum.

CHREM. Ecce amittimus.

PLUT. Audite jam. Necessè est enim, ut videtur, me dicere, quæ celare constitueram. Ego enim sum Plutus.

CHREM. O impurissime hominum omnium! itane vero tacebas, Plutus quum esses?

CAR. Tu Plutus, tam ærumnoso statu?

CHREM. O Phœbe Apollo, et dii et dæmones et Jupiter! Quid ais? illene revera es tu?

PLUT. Ille inquam.

CHREM. Is ipsusue es?

PLUT. Ipsissimus.

CHREM. Unde igitur, dic mihi, squalidus incedis?

PLUT. E Patroclis domo venio, qui non lavit postquam natus est.

CHREM. Cœcitatē autem hanc dic mihi, undenam te afflicet?

PLUT. Jupiter ita me male habuit, hominibus invidens. Ego enim quum essem adhuc adolescentulus, minatus eram, me ad justos et sapientes et modestos solos iturum: ille autem me fecit cœcum, ut ne dignoscerem illorum quemquam: adeo ille probis invidet.

CHREM. Atqui a probis honore adficitur solis et a justis.

PLUT. Adsentior tibi.

CHREM. Age, quid ergo? si rursus cernerēs, ut antidhac, fugitaresne tum malos?

PLUT. Ita aio.

CHREM. Iresne vero ad bonos?

PLUT. Maxime quidem: multo enim eos non vidi tempore.

CHREM. Et nihil mirum sane: nec enim ego, qui cerno.

PLUT. Dimittite nunc me. Jam enim me et mea omnia cognoscitis.

CHREM. Non herc: sed multo magis te retinebimus.

PLUT. Nonne dicebam fore ut molestias exhibeatis mihi?

CHREM. At tu sine, quæso, ut hoc tibi persuadeam, et ne deseras me. Non enim invenies me ipso, etiamsi quæras, hominem melius moratum. Non inquam, Jovem testor: nec enim est alius, præterquam ego.

PLUT. Hæc dicunt omnes: quando autem me adepti sunt revera, et evaserunt divites, plane supra modum fiunt mali.

CHREM. Ita quidem obtinet: sunt tamen non omnes mali.

PLUT. Non herc: omnes modo, sed ad unum omnes simul.

CAR. Flebis largiter.

CHREM. At tu ut scias, quanta, si apud nos maneat, eventura sint bona, adverte animum, ut intelligas. Arbitror enim, modo deus adnuat, me ista te liberaturum cœcitate, restituto tibi visu.

PLUT. Minime istuc feceris; nolo enim rursus visum recipere.

CHREM. Quid ais?

CAR. Homo iste ingenio natus est ad miseriam.

PLUT. Jupiter enim, sat scio, quum primum stulta horum facta animadvertet, penitus me perdet.

CHREM. Nunc vero nonne hoc facit, qui te passim offendentem errare sinit?

PLUT. Nescio: at ego illum formido maxime.

CHREM. Itane? ô timidissime omnium deorum! Putasne vero fore Jovis tyrannidem et fulmina trioboli, si visum recipias tu vel in modicum tempus?

PLUT. Vah! ne dixeris ista, miser.

CHREM. Quiesce: ego enim ostendam te Jove multo plus posse.

PLUT. Mene tu?

CHREM. Per cœlum juro. Et primum quidem per quemnam imperat Jupiter Diis?

CAR. Per argentum: plurimum enim est ei.

CHREM. Age, quis itaque est, qui hoc ei præbet?

CAR. Hicce.

CHREM. Per quem vero sacrificant illi? nonne per hunc?

CAR. Et quidem hercle precantur palam, ut ditescant.

CHREM. Nonne igitur hicce causa est, et facile finem imponat, si velit, his rebus?

PLUT. Quid ita?

CHREM. Quia haud quisquam hominum sacrificaret amplius nec bovem, nec libum, nec aliud quicquam, te nolente.

PLUT. Quomodo?

CHREM. Quomodo? nullo modo fiet, ut emat scilicet, nisi tu præsens ipse des argentum: itaque Jovis potentiam, si tibi molestus fuerit, tolles solus.

PLUT. Quid autumas? Per me sacrificant ei?

CHREM. Aio ego. Atque hercle si quid est præclarum et pulchrum, aut venustum hominibus, id per te fit: omnia enim divitiis parent.

CAR. Sane equidem propter pauxillum argenti servus sum factus, quod non æque essem dives.

CHREM. Et meretriculas aiunt Corinthias, siquando eas pauper quispiam adtentaverit, ne animum quidem advertere; si vero dives, clunem eas extemplo illi obvertere.

CAR. Quin et pueros aiunt idem istuc facitare, non amatorum, sed pecuniæ gratia.

CHREM. Non probos vero, sed meritorios, quoniam non flagitant pecuniam probi.

CAR. Quid ergo?

CHREM. Alius equum generosum, alius canes venaticos.

CAR. Namque dum pudet eos forte pecuniam petere, verbo involvunt malitiam.

CHREM. Artes item omnes propter te et commenta quævis calida inter homines sunt inventa. Alius enim eorum corium secat in sutrina sedens.

CAR. Alius ferrum cudit, alius fabricatur e ligno.

CHREM. Alius aurum fundit, quod a te accepit.

CAR. Alius edepol obvios in viis expilat, alius parietes perfodit.

CHREM. Alius fullonicam exercet.

CAR. Alius lavat pelles.

CHREM. Alius coria macerat: alius vendit cepas.

CAR. Alius deprehensus in adulterio propter te vulsuram patitur.

PLUT. Hei me miserum! hæc me dudum latuerant.

CAR. Magnus vero Rex nonne propter hunc superbit?

CHREM. Concio nonne propter hunc agitur?

CAR. Quid? triremes nonne tu imples? dic mihi.

CHREM. Conductum vero in Corintho exercitum nonne hic alit?

CAR. Pamphilus nonne propter hunc plorabit?

CHREM. Nonne Be.onopoles una cum Pamphilo?

CAR. Nonne Agyrius propter hunc pedit?

CHREM. Nonne Philepsius tui causa fabulas narrat?

CAR. Nonne propter te auxilia sunt Ægyptiis?

CHREM. Nonne propter te Philonidem amat Lais?

CAR. Timothei autem turris—

CHREM. Ea quidem te obruat. Nonne omnia negotia propter te geruntur? solus enim omnino tu es omnium causa, et malorum et bonorum: hoc probe scias ita esse.

CAR. Itaque et in bellis superiores identidem sunt, super quibus iste sessitaverit solus.

PLUT. Egone tanta possum solus efficere?

CHREM. Et istis hercle multo plura. Ideo nec plenus tui quisquam est factus unquam. Nam aliarum rerum est omnium satietas: amoris.

CAR. Panum.

CHREM. Musicae.

CAR. Bellariorum.

CHREM. Honoris.

CAR. Placentarum.

CHREM. Virtutis.

CAR. Ficuum.

CHREM. Ambitionis.

CAR. Pultis.

CHREM. Imperi.

CAR. Lentis.

CHREM. Tui autem plenus nemo unquam fuit. Sed si quis talenta lucratus fuerit tredecim, multo magis cupit sedecim lucrari: quæ si confecerit, quadraginta vult, aut sibi vitalem vitam esse negat.

PLUT. Recte quidem mihi videmini dicere omnino: sed de uno tantum sollicitus sum.

CHREM. Qua de re? memora.

PLUT. Quo pacto ego potentia hujus, quam vos dicitis habere me, compos fiam.

CHREM. Enimvero hercle haud temerarium est, quod dicant omnes, rem plenam timoris esse divitias.

PLUT. Minime vero: sed me calumniatus est parietum perfosor quispiam. Quum enim aliquando irrepsisset in domum, nihil potuit illinc auferre, oclusis omnibus repertis: tum providentiam meam nominavit *timiditatem*.

CHREM. Ne jam tibi curæ sit quicquam: nam si eris prompto et parato animo ad res agendas, faxo, ut cernas acutius Lynceo.

PLUT. Quomodo igitur poteris hoc efficere, mortalis quum sis?

CHREM. Spem aliquam bonam foveo ex illis, quæ mihi dixit Phœbus ipse, Pythicam quatiens lanrum.

PLUT. Ergone ille etiam horum est conscius?

CHREM. Ita inquam.

PLUT. Videte—

CHREM. Liquido es et tranquillo animo, ô bone: ego enim, scias hoc velim, tametsi me necesse sit mortem oppetere, ipse hæc efficiam.

CAR. Et, si voles, ego etiam.

CHREM. Multi autem erant et alii nobis adjuutores, quibus, utpote justis viris, non est unde vitam sustentent.

PLUT. Papæ! miseros utique prædicas nobis adjuutores.

CHREM. Non; si modo ditescant denuo. Sed tu curriculo curre.

CAR. Quid faciam? dic.

CHREM. Socios nostros agricolas arcesse (forte autem invenies in agris eos cum ærumnis conflictantes) ut quilibet huc veniens, æqualem nobiscum accipiat hujus Pluti partem.

CAR. Jam eo: sed carnis hoc frustum aliquis e domo capiat, et intro ferat.

CHREM. Mihi erit curæ: sed perge currere. Tu vero, Plute, deorum omnium præstantissime, intro mecum huc ingredi: domus enim hæc est, quam te divitiis oportet hodie implere, qua jure qua injuria.

PLUT. At ægre admodum fero, deos testor, quod mihi identidem in domum alienam ingrediendum sit. Quippe nihil inde boni mihi obtigit unquam. Si enim ad parcum forte ingressus fuero, continuo me defodit in ima terra: tum si quis accedat probus homo et amicus rogatum, ut sibi commodet paucillum pecuniæ, negat se vero vidisse me unquam. Sin ad insanum et prodigum hominem intravero, scortis et aleis objectus, nudus domo excido, cis brevissimum tempus.

CHREM. Non enim in hominem moderatum incidisti unquam, qualis fere sum ego semper; nam et parsimonia delector, ut nemo alius; et rursus, siquando usus veniat, sumtibus. Sed ingrediamur: nam volo ut te videat uxor mea, et gnatus unicus, quem ego post te amo maxime.

PLUT. Credo.

CHREM. Cur enim tibi quispiam veritatem non dicat?

CAR. O qui sæpe jam cum hero meo commune allium edistis, amici viri et populares, laborisque amantes, ite, properate, festinate: nam tempus non est cunctandi, sed est in ipso articulo, quo oportet vos opem ferre.

CHOR. Nonne vides nos jamdudum properantes alacriter, ut par est viros imbecillos et jam senes? at tu forte æquum censes me currere, priusquam istuc dicas mihi, qua gratia herus tuus arcessiverit nos.

CAR. Nonne jamdudum tibi dico? ipse vero non audis. Herus etenim meus dicit vos jucunde omnes victuros, frigida ista et dura vendi ratione solutos.

CHOR. Quænam vero res est illa, aut unde, quam ille narrat?

CAR. Advenit huc habens secum senem quemdam, ô miseri, squalidum, incurvum, ærumnosum, rugosum, calvum, edentulum, et hercle etiam arbitror verpum eum esse.

CHOR. O qui aureum nuntium adportas, quid ais? iteradum ista mihi: significas enim eum cum acervo pecuniarum advenire.

CAR. Immo cum acervo senilium malorum.

CHOR. Num putas, si nos deluseris, id te impune laturum, me præsertim baculum habente?

CAR. Prorsusne vero hominem ingenio me putatis adeo versuto esse, nec unquam arbitramini me sani quicquam dicere?

CHOR. Quam severus est perditissimus ille! at tibiæ tuæ clamant, *Iu, iu*, chænicæ et compedes desiderantes.

CAR. Quum jam sorte ducta litera jus in loculo dicturus sis, quid ire cessas? Charon vero tibi symbolum dat.

CHOR. Disrumparis! ut molestus es et ingenio versipelli, qui deludis nos, et nondum dicere sustinuisti, cujus rei causa nos herus tuus vocaverit huc; qui multis laboribus exerciti, quamvis non esset otium, strenue huc advenimus, per multas alliorum radices transeuntes.

CAR. Sed non celabo amplius: venit enim, ô amici, Plutum adducens herus: qui vos divites faciet.

CHOR. An revera divitibus esse nobis licet omnibus?

CAR. Ita hercle: et quidem Midas faciet, si aures asininas sumatis.

CHOR. Ut lætor, ut delector, ut cupio tripudiare præ gaudio! siquidem tu hæc re ipsa vera prædicas.

CAR. At ego volo, *threttanelo*, Cyclopem imitans, et hoc modo pedibus impellens, vos agere. Sed cia filioli clamitantes, et cum balatu edentes ovicularum caprarumque olentium carmina, sequimini, arrectisque veretris, instar hircorum lascivite.

CHOR. Nos autem conabimur, *threttanelo*, Cyclopem te, ubi balantes invenerimus sordibus inquinatum, peram habentem et olera agrestia, vino gravem, ducentem oviculas, temere alicubi somno oppressum, excœcare, sumta ingenti et præusta sude.

CAR. At ego Circam illam, quæ medicamina miscet, quæ sodalibus Philonidis aliquando Corinthi persuasit, ut tanquam porci subactam merdam comedere, quam ipsa subegerat illis, imitabor omnibus modis: vos autem præ gaudio grunnientes, sequimini matrem porcelli.

CHOR. Nos itaque te Circam, miscentem medicamina, et officii subluentem atque contaminantem socios, comprehendentes, præ gaudio Laërtis filium imitantes, a testiculis suspendemus; stercoreque tibi oblinemus, tanquam hirco, nares: tu vero, ut Aristyllus, ore hiante lambens, dices: *Sequimini matrem porcelli*.

CAR. Sed ohe! omissis jam cavillationibus, ad aliud cantici genus convertimini: ego autem domum ingressus, clam hero meo, volo sumere nonnihil panis et carnis; atque ubi manducavero, sic postea opus obire.

CHOR. (*Decet cantiuncula Chori.*)

CHREMYLUS, CHORUS, BLEPSIDEMUS, PAUPERTAS.

CHREM. Si salvos vos esse jubeam, ô populares, ea jam antiqua est et obsoleta compellatio: itaque amanter vos complector, quod venistis promte et contente, nec socorditer. Facite autem ut etiam in ceteris rebus mihi adjuutores adsitis, simulque veri hujus dei servatores.

CHOR. Confide: namque videbor tibi prorsus martium quiddam intueri. Esset enim absurdum, si propter tres quidem obolos identidem in concione alii alios tridimus et impellimus, ipsum autem Plutum paterer a quoquam mihi eripi.

CHREM. Atqui video etiam Blepsidemum huncce accedentem. Satis apparet ex incesso ejus et festinatione, cum aliquid harum rerum inaudivisse.

BLEP. Quid hoc rei sit? unde et quomodo Chremylus divus factus sit repente? non credo. Tametsi mehercule sermones multi ferbantur hominum in tonstrinis desidentium, eum repente factum esse divitem. Est autem cum hoc ipsum mirandum, tum quod, prospera utens fortuna, amicos accessit. Non sane facit hoc pro recepto hic more.

CHEM. Sed nihil celando, ita me dii ament, dicam, ô Blepsideme. Melius quam heri nobiscum nunc agitur: adeoque participem te fieri bonorum, nihil prohibet; es enim unus ex amicis.

BLEP. Verene es factus, uti prædicant, dives?

CHREM. Fiam equidem actutum, si deus volet: inest, inest enim periculum quidpiam in hoc negotio.

BLEP. Quale?

CHREM. Rogas?

BLEP. Dic cito, quod dicere vis.

CHREM. Ut, si rem istam ex sententia geramus, sinus perpetuo fortunati: sin aliquid fuerit offensum, ut funditus pereamus.

BLEP. Mala merce mihi videris onustus; nec mihi istuc placet. Nam subito sic ditari nimis, et rursus in metu esse, hominis est qui nihil boni patravit.

CHREM. Quemadmodum nihil boni?

BLEP. Si nimirum quidpiam furatus inde venis, aut argentum aut aurum ab Apolline, et nunc forte facti te pœnitet.

CHREM. Pro averrunce Apollo! haud equidem hercle.

BLEP. Desine nugari, ô bone; novi enim clare.

CHREM. Noli tu quicquam tale de me suspicari.

BLEP. Heu! quam nihil omnino sani est apud quemquam! verum omnes ad unum serviant lucro.

CHREM. Per Cererem haud sana mente mihi esse videris.

BLEP. Quam multum recessit a pristinis moribus!

CHREM. Mi homo, te certe atra bilis agitat.

BLEP. At neque vultu est satis composito et quieto; sed et in iudicio est eum aliquid mali perpetrasse.

CHREM. Tu quidem quid blateres, novi: nempe, quasi ego quidpiam furatus fuerim, cupis particeps fieri.

BLEP. Particeps fieri cupio? cujusnam?

CHREM. At non ita se res hæc habet: sed aliter longe.

BLEP. Num vi aliquid, non furto, abstulisti?

CHREM. Larvæ te ac intemperæ agitant.

BLEP. At vero nec cuiquam damnum fecisti?

CHREM. Non certe ego.

BLEP. O Hercules! age, quonam igitur quis se vertat? nam verum non vis fateri.

CHREM. Accusas enim, prius quam rem cognoveris.

BLEP. O amice, hoc tibi negotium exiguo admodum sumtu volo expedire, priusquam audiant ista cives, os oratorum nummis obturans.

CHREM. Et quidem hercle, ut mihi videris, tribus hanc in rem impensis minis, familiariter mihi duodecim imputares.

BLEP. Video nonneminem qui ad tribunal sedebit, et supplex olivæ ramum protendet, cum liberis et uxore; qui prorsus non differet quicquam ab Heraclidis Pamphili.

CHREM. Apage istæc, insane: solos enim probos, et lepidos, et modestos mox divites reddam.

BLEP. Quid ais? adeone multa furatus es?

CHREM. Vah! tu istis commemorandis malis me perdes.

BLEP. Tu quidem te ipsum, ut mihi videris.

CHREM. Non equidem; quoniam Plutum, ô stulte, habeo.

BLEP. Tu Plutum? Quemnam?

CHREM. Ipsum deum.

BLEP. Et ubinam est?

CHREM. Intus.

BLEP. Ubi?

CHREM. Apud me.

BLEP. Apud te?

CHREM. Omnino,

BLEP. Nonne in malam rem abibis? Plutus apud te?

CHREM. Ita inquam, per deos adjuro.

BLEP. Verane dicis?

CHREM. Aio.

BLEP. Per Vestam obsecro.

CHREM. Testor Neptunum.

BLEP. Marinumne dicis?

CHREM. Si alius est quispiam Neptunus, alium etiam illum.

BLEP. Itane ad nos amicos tuos non transmittes eum?

- CHREM. Res nondum in eo est.
 BLEP. Quid ais? non in eo, ut nos participes facias?
 CHREM. Non hercle: oportet enim prius—
 BLEP. Quid?
 CHREM. Curare nos ut videat—
 BLEP. Quisnam videat? effare.
 CHREM. Plutus, ut antehac, quovis tandem pacto.
 BLEP. Estne enim revera cœcus?
 CHREM. Ita: cœlum testor.
 BLEP. Non temere ergo factum, quod ad me nunquam venerit.
 CHREM. At jam porro veniet, si dii voluerint.
 BLEP. Annon medicum oportuit introducere aliquem?
 CHREM. Quis vero medicus est nunc in urbe? Nam et merces nihili est, et ars.
 BLEP. Videamus tamen.
 CHREM. At nullus est.
 BLEP. Neque mihi videtur.
 CHREM. Non hercle. Verum, quod dudum meditabar ego, optimum est, si illum in Æsculapi fano incubare faciamus.
 BLEP. Multo quidem certe, ita me dii ament. Ne igitur cunctare; sed da operam, ut perficias aliquid.
 CHREM. Atqui jam vado.
 BLEP. Festina igitur.
 CHREM. Hoc ipsum facio.
 PAUP. O qui facinus audax et impium et nefarium facere sustinetis, homunculi miseri! quo? quo? quid fugitis? nonne resistetis?
 BLEP. Hercules, te invoco.
 PAUP. Ego enim vos perdam malos male: facinus enim audetis non tolerabile, sed quale nemo alius unquam est ausus neque deus, neque homo: adeoque periistis.
 CHREM. Tu vero, quænames? pallida namque mihi videris esse.
 BLEP. Fortasse Erynnis est ex tragœdia: et quidem furibundum quid et tragicum intuetur.
 CHREM. At vero faces non habet.
 BLEP. Plorabit igitur.
 PAUP. Quam vero putatis me esse?
 CHREM. Cauponam, aut ovorum venditricem: non enim tanto clamore nos adorta esses, nulla provocata injuria.
 PAUP. Itane? an non vero gravissima perpetrastis, qui me cogitatis ex omnibus locis ejicere?
 CHREM. Nonne superest tibi Barathrum? sed quænam sis, quidni statim dicis?
 PAUP. Quæ efficiam hodie, ut detis pœnas, pro eo quod me quæritis hinc penitus extirpare.
 BLEP. Numquid est caupona ista ex vicinia, quæ iniqua cotylarum suarum mensura semper me fraudatur?
 PAUP. Equidem Paupertas ego sum, quæ vobiscum habito a multis annis.

- BLEP. (*aufugiens, audito Paupertatis nomine*) O Rex Apollo, diique, quo quis fugiat?
 CHREM. Heusta, quid agis? ô timidissimum animal! nonnemanebis?
 BLEP. Minime omnium.
 CHREM. Non manebis? sed viri duo feminam fugimus unam?
 BLEP. Paupertas enim est, ô miser, qua nusquam ulla nata est belua pestilentior.
 CHREM. Sta, obsecro, sta.
 BLEP. Non ego certe.
 CHREM. Atqui, tibi dico, scelus multo pessimum omnium scelorum admittimus, si deum solum relinquentes aliquorsum fugerimus, hujusce metu, neque depugnaverimus.
 BLEP. Quibus armis, aut qua potentia freti? Quam enim loriam, quem clypeum impurissima hæc pignori non opponit?
 CHREM. Bono animo es: scio enim deum illum solum facile hanc profligaturum.
 PAUP. Etiamne vos mutire audetis, ô placula, quum manifeste in flagitio pessimo deprehensi sitis?
 CHREM. Tu vero, perditissima, quid conviciis incessis nos, ne tantillum quidem injuriæ passa?
 PAUP. Nullane, quæso, putatis vos me injuria adficere, qui Plutum facere conamini oculatum denuo?
 CHREM. Quid vero? injuriæ in te sumus, si universis hominibus bona præbemus?
 PAUP. At quid vos boni excogitare possitis?
 CHREM. Quid? Primumdum si te ejiciamus e Græcia.
 PAUP. Si me ejiciatis? et quonam putatis vos malo majore macaturos homines?
 CHREM. Quonam? si nimirum hujus incepti obliviscamur.
 PAUP. Atqui primum ipsa volo vobis de hac re rationem reddere. Et si ostendero solam me vobis omnium esse bonorum causam, meoque beneficio vos vivere, recte est: sin minus, facite jam quodcumque vobis videbitur.
 CHREM. Hoccine tu audes, impurissima, dicere?
 PAUP. Patere modo te doceri: nam perquam facile arbitror me ostensuram, te tota via errare, si justos te ais ditaturum.
 CHREM. O fustes et nervi, nonne opem feretis?
 PAUP. Ne quiritare, neve exclama, priusquam rem intelligas.
 BLEP. Ecquis vero possit non exclamare *Iu, iu*, talia audiens?
 PAUP. Qui mente est integra.
 CHREM. Quam ergo multam tibi irrogabo, si causa cecideris?
 PAUP. Quæcumque tibi videbitur.
 CHREM. Recte autumas.
 PAUP. Idem enim, si vincamini, vobis patiendum erit.
 BLEP. Putasne sufficere mortes viginti?
 CHREM. Huic quidem: at nobis duæ sufficient solæ.
 PAUP. Effugere non poteritis, qui hoc patiamini: aut quid possit habere aliquis, quod mihi jure opponat?

CHOR. Sed jam oportet vos argutum quidpiam proferre, quæ vincatis hancce, adlatis rationibus ei contradicentes: nihil vero molli-ter et remisse agatis.

CHREM. Ego me arbitror cognovisse, istuc omnibus ex æquo esse in promptu, nimirum justum esse, ut bonis hominibus bene sit; malis autem et impiis, contra. Hoc quum nos cuperemus, vix tandem invenimus, quo id effectum daremus, consilium pulchrum et generosum, et per omnia utile. Si enim Plutus nunc cernat, neque cæcæ obambulet, ad bonos homines ibit, et eos non deseret: malos autem et impios fugitabit: atque sic deinde efficiet, ut omnes fiant boni et divites, rerumque divinarum observantes. Atqui quod hominibus melius sit istoc ipso, quis invenire possit?

BLEP. Nemo. Ego tibi hujus rei testis ero: ne hanc interroges.

CHREM. Ut enim nunc humana vita comparata est, quis non putabit insaniam esse, vel potius furem? Plurimi enim hominum, licet sint mali, opibus abundant, quas injuste collegerunt: plurimi autem, quamvis prohi admodum, inopia et fame laborant, et tecum maximam ætatis partem degunt. Aio itaque, si Plutus cernat aliquando, esse aliam, quæ his rebus finem imponat, viam, quam si ingrediatur ille, majora bona hominibus præbeat.

PAUP. At ô qui omnium facillime hominum adducti estis, ut insaniretis, duo vetuli, in delirando et allucinando socii, si hoc fiat quod vos cupitis, nego id vobis profuturum esse. Si enim Plutus de integro cernat, distribuatque æqualiter sese, nec artem ullam, nec scientiam quisquam hominum colet. Ambabus autem istis sublatis, quis volet ferrum cudere, aut naves compingere, aut vestes consuere, aut rotas facere, aut coria secare, aut lateres coquere, aut vestimenta polire, aut coria macerare, aut, aratris pro-cisso terræ solo, Cæceris fruges metere, si otiosis esse licebit vobis, ista omnia negligentibus?

CHREM. Nugaris. Nam ista omnia nobis, quæcunque modo enumerasti, famuli perficient.

PAUP. Unde igitur habebis famulos?

CHREM. Ememus scilicet pecunia.

PAUP. At primo quis erit, qui vendat, quando pecuniam et ille habebit?

CHREM. Lucri cupidus mercator quispiam e Thessalia veniens, a plurimis plagiariis.

PAUP. At primo nec plagiarius erit ullus, juxta illam nempe quam dicis rationem. Quis enim dives volet istuc faciens discrimen adire vitæ? itaque ipse arare coactus et fodere et alia opera facere, multo ærumnosius teres ætatem, quam nunc.

CHREM. In caput tuum vertat!

PAUP. Præterea non poteris aut in sponda dormire; non enim erit: aut in tapetibus; quis enim texere volet, cui aurum suppetat? neque unguentis inungere poteritis sponsam, quando eam ducetis domum, nec eam ornare sumtuosis vestibus ostro perfusis et acu pictis,

Atqui ditescere quid juvat istis omnibus egentes? apud me autem ea omnia in promptu sunt, quibus indigetis. Ego enim tanquam domina adsideo, cogens opificem, ut propter egestatem et penuriam quærat, unde victum habeat.

CHREM. Tunc vero præbere quicquam boni possis, præter pustulas e balneo, et puerulorum esurientium anicularumque turbas numerumque pediculorum et culicum et pulicum, nec dico quantum præ multitudine? qui molesto circa caput stridore expergefaciunt, canentes, *Esuries, sed surge*. Præterea ut habeant pro veste pannos, pro lecto stramentum e juncis, culicibus plenum, quod dormientes excitat: et stoream ut habeant pro tapete putridam, pro pulvino lapidem prægrandem sub capite: et ut pro pane comedant malvæ germina: pro pulve folia exilium raphanorum: utque habeant pro scamno fracti urcei operculum: pro macra dolioli latus, idque etiam rimosum: Numquid multorum bonorum te omnibus hominibus ostendo esse causam?

PAUP. Tu quidem meam vitam non memorasti: illam autem mendicorum exagitasti.

CHREM. Atqui mendicitatis paupertatem dicimus esse sororem.

PAUP. Vos quidem, qui etiam Thrasymbulo Dionysium similem esse dicitis. Verum mea vita nihil tale experta est; nihil hercle, neque experietur. Mendici enim vita, quam tu dicis, est, vivere nihil habentem: pauperis autem, vivere parce, laboribus addictum; nihil quidem ei superesse, verum etiam nihil deesse.

CHREM. Pro Ceres! quam beatæ memoriæ vitam ejus narras! si parcendo et laborando tantum non relinquat, unde sepeliri possit.

PAUP. Deridere incipis et cavillari, posthabitis seriis; ignorans me homines meliores reddere, quam Plutus, et ingenio et specie. Nam apud hunc podagrosi, ventrosi, et crassi suras, pinguesque sunt supra modum: apud me autem tepues et graciles, hostibusque formidabiles.

CHREM. Forsan enim a fame hanc ipsis gracilitatem præstas.

PAUP. De temperantia jam disseram vobis, et demonstrabo mecum esse modestiam, Pluti autem esse, injurias inferre.

CHREM. Sane itaque furari modestum est, et parietes perfodere.

BLEP. Ita hercle: si quidem latere hæc facientem oportet, quidni modestum est?

PAUP. Adspice modo oratores in urbibus, ut se, quamdiu sunt pauperes, populo et reipublicæ justos præstant, at e publicis pecuniis ditati, mox injusti fiunt, et insidiantur plebi, popularisque status fiunt hostes.

CHREM. At non mentiris horum quicquam, licet valde sis maledica. Verumtamen nihilominus plorabis, ne propterea superbias, quoniam studes nobis persuadere meliorem esse paupertatem divitiis.

PAUP. Tu vero refutare me nondum potes in ista re, sed nugaris, et frustra strepis.

CHREM. Qui fit ergo, ut te omnes fugitent?

PAUP. Quia meliores eos reddo. Contemplari licet hoc maxime

in pueris : etenim illi patres fugitant, qui bene cupiunt ipsis : adeo difficile est dignoscere id quod justum est.

CHREM. Dices itaque Jovem non satis dignoscere quod sit optimum : nam et ille divitias habet.

BLEP. Hanc autem ad nos ablegat.

PAUP. At ô qui mentem lippientem habetis Saturniis gramis, Jupiter inops est utique ; idque jam clare te docebo. Si enim dives esset, quomodo instituens ipse Olympicum certamen, ubi Græcos universos quinto quoque anno congregat, proclamaret victores athletas, coronatos oleastri ramo ? atqui auro potius oportebat, si esset dives.

CHREM. Hoc ipso ergo ostendit ille, se magni facere divitias. Dum enim parcit et nihil earum volt erogari, dumque rebus nihili victores coronat, divitias sibi servat.

PAUP. Rem ei multo turpiorem, quam est inopia, studes adfinere, si, dives quum sit, adeo est sordibus et lucri cupidus.

CHREM. Sed te Jupiter perdat oleastro prius redimitam.

PAUP. Vosne mihi ausos contradicere, quasi non omnia vobis bona eveniant propter paupertatem !

CHREM. Ex Hecata hoc querere licet, an ditescere, an vero esaurire sit melius. Dicit enim eos, qui abundant opibus, cœnam sibi singulis mensibus adpositum venire, eam vero pauperes homines rapere, priusquam adposita sit. Sed perieris, et ne mutias quicquam amplius. Non enim persuadebis, tametsi persuadeas.

PAUP. *O cives Argivi, audite qualia dicat.*

CHREM. Pausonem invoca commensalem tuum.

PAUP. Quid agam misera ?

CHREM. In maximam malam crucem abi ocuis a nobis.

PAUP. Quorsum autem eam ?

CHREM. In nervum ito : ne cessa, sed propera.

PAUP. Atqui vos me aliquando huc arcessetis.

CHREM. Tum redibis : nunc vero te aufer. Melius est enim ut ego ditescam : tuo autem capiti male sit.

BLEP. Equidem hercle volo dives factus convivari cum liberis meis et uxore ; et lotus atque nitidus procedens e balneo, opificibus et Paupertati oppedere.

CHREM. Nobis quidem abiit perdita ista : ego vero et tu Deum quam citissime ducamus in Æsculapi fanum, ut illic incubet.

BLEP. Ne vero cessemus, ne rursus aliquis accedens impedimento sit, quo minus faciamus, quod ad rem pertineat.

CHREM. Heus Cario famule, stragula efferre oportet, ipsumque deum ducere, ut moris est, ceteraque simul, quæ intus parata sunt.

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

CARIO, CHORUS, MULIER, PLUTUS, CHREMYLUS.

CAR. O qui sæpe Thescis tenuiter epulati estis, senes, pane ad-

modum modico, quam nunc estis fortunati, quam beata est sors vestra, ceterique omnes, qui probis estis moribus !

CHOR. Quid est, optime tuorum sodalium ? videris enim advenire nuntius alicujus boni.

CAR. Herus meus factus est fortunatissimus, vel potius ipse Plutus : nam ex cæco factus est oculatissimus, habetque nitentes pupillas, Æsculapio usus medico propitio.

CHOR. Nuntias mihi quod gaudeam, nuntias mihi quod exclamem.

CAR. Licet jam lætari, velitis nolitis.

CHOR. Alta voce laudabo optimi patris filium, et ingens illud mortalibus jubar, Æsculapium.

MUL. Quisnam iste clamor est ? nuntiabitne aliquid boni ? hoc enim cupiens ego dudum intus desideo, hunc opperiens.

CAR. Cito, cito affer vinum, hera, ut et ipsa bibas : lubens enim oppido hoc facis. Nam omnia bona uno quasi fasce comprehensa tibi fero.

MUL. Ubi ergo sunt ?

CAR. Ex illis quæ dicam cognosces illico.

MUL. Age igitur expedi quidquid dicis tandem.

CAR. Ausculta igitur : nam ego rem omnem a calce usque in caput tibi demensam dabo.

MUL. Ne quæso in caput mihi.

CAR. Annon bona ea, quæ modo evenerunt ?

MUL. Non res ipsas inquam.

CAR. Etenim quum extemplo pervenimus ad Deum, virum ducentes tunc quidem miserimum, at nunc felicem ac beatum, si quisquam alius, primum quidem ipsum ad mare deduximus, deinde abluimus.

MUL. Edepol næ ille beatus erat : homo senex, frigido lotus mari.

CAR. Deinde ad delubrum Dei concessimus. Postquam autem in ara placente et liba consecrata fuere flamma Vulcani, reclinavimus Plutum, uti par erat : nostram autem unusquisque torum sibi consarcinavit.

MUL. Aderantne alii etiam, opem Dei desiderantes ?

CAR. Unus quidem Neoclides, qui cæcus quidem est, at furando facile videntes superat ; aliique multi omnis generis morbis impliciti. Postquam autem lucernis extinctis nos jussit dormire Dei minister, edixitque, ut, si quis sonitum sentiret, taceret, omnes placide decubuimus. Ego autem dormire non poteram, sed me pultis olla quædam percellebat, posita non procul a capite aniculæ cujusdam, ad quam misere cupiebam adrepere. Deinde suspiciens video sacerdotem liba rapere et caricas de sacra mensa. Postilla circumibat aras omnes ordine, sicubi aliquod panificium esset relictum : deinde hæc sacro ritu condebat in sacculum aliquem. Ego autem existimans jam omnino fas esse talia facere, ad ollam illam pultis erigor.

MUL. Scelestissime hominum ! non verebaris Deum ?

CAR. Immo equidem hercle, ne prius ad ollam accederet cum

suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo manum retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi.

MUL. Deus vero ad vos non accederat?

CAR. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat.

MUL. Mirum ni illi nauseam moveris.

CAR. Minime: verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese evertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo.

MUL. Ipse autem Deus?

CAR. Ne id quidem hercle curavit.

MUL. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

CAR. Neutiquam hercle: sed merdivorum.

MUL. Hem scelus!

CAR. Post illa me ipse etiam extemplo cooperui timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam.

MUL. Lapideam?

CAR. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

MUL. At vero quo modo videbas, ô terrenefice, qui te cooperatum fuisse dicis?

CAR. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca. Primo itaque Neocliidi medicamentum ad illinendum cæpit terere, injectis aliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

MUL. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens!

CAR. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidem caput attraxit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involuero, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illic e delubro serpentes duo immani magnitudine.

MUL. Dii boni!

CAR. Isti autem tacite purpureum involuorum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cu-

babant, quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximo-pere, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cæcum.

MUL. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

CAR. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habuerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicumque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahabant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed etiam omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

MUL. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, pænum clibanitorum serie, qui talia nuntiaveris.

CAR. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

MUL. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam iam recens emtos oculos effundenda.

CAR. Ego autem obviam procedere illis volo.

CHOR. (*Deest Chori cantiuncula.*)

PLUT. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseræ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

CHREM. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Et enim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

MUL. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam.

PLUT. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poetam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

suis corollis: nam sacerdos ejus mihi documento fuerat. Anicula vero, quum jam strepitum meum sentiret, manu ollam subtrahere conata est: ego autem, subilo edito, mordicus eam adripui, non secus ac si pareas anguis fuissem: illa vero extemplo manum retraxit, jacuitque quiete, stragulis involuta, præ metu visiens acerbius mustela. At ego tunc bonam partem pultis absorbui: post impletus requievi.

MUL. Deus vero ad vos non accederat?

CAR. Nondum. Posthæc etiam ridiculum quiddam feci: nam accedente ipso vehementer admodum pepedi: nam venter meus inflatus erat.

MUL. Mirum ni illi nauseam moveris.

CAR. Minime: verum Jaso quædam, quæ ipsum sequebatur, erubuit: et Panacea sese evertit, naribus compressis: nam thus ego non pedo.

MUL. Ipse autem Deus?

CAR. Ne id quidem hercle curavit.

MUL. Utique inurbanum hunc deum esse dicis.

CAR. Neutiquam hercle: sed merdivorum.

MUL. Hem scelus!

CAR. Post illa me ipse etiam extemplo cooperni timens: ille autem ivit circum circa, morbos inspiciens omnes recte admodum atque ordine: deinde puer ei lapideum mortariolum adposuit, et pistillum, et capsulam.

MUL. Lapideam?

CAR. Non hercle inquam, non ipsam capsulam.

MUL. At vero quo modo videbas, ô terreneffice, qui te cooperatum fuisse dicis?

CAR. Per palliolum: pol enim foramina habebat non pauca. Primo itaque Neoclidei medicamentum ad illinendum cæpit terere, injectis aliorum Teniorum tribus capitibus: deinde contudit illa in mortario, admiscens gummi et scillam: his deinde aceto perfusis Sphettio, oblevit ei palpebras extrorsum versas, ut cruciaretur magis. At ille vociferans atque clamans fugit exiliens: ipse autem Deus ridens dixit: *Hic jam sede perlitus, ut mea opera desinas interesse concioni, possisque eam ejurare.*

MUL. Quam amans reipublicæ est ille Deus et sapiens!

CAR. Posthinc Pluto adsedit; et primo quidem caput attractavit: deinde puro sudario sumto, palpebras circumabstersit: Panacea vero obvelavit ei caput purpureo involucro, et faciem totam: deinde Deus sibilavit, atque prosiluerunt illico e delubro serpentes duo immani magnitudine.

MUL. Dii boni!

CAR. Isti autem tacite purpureum involucrum subeuntes, palpebras circumlambebant, ut mihi quidem videbatur; et priusquam tu heminas vini decem ebiberes, Plutus, hera mea, surrexit videns. Ego autem plausi præ gaudio, herumque excitavi. At deus statim se abscondit ipsique serpentes in delubrum. Qui autem juxta ipsum cu-

habant, quantopere existimas? Plutum amplexi sunt, et tota nocte vigilarunt, usquedum illuxit. Ego autem laudabam deum maximo, quod cito Plutum fecisset videntem, Neoclidem vero magis fecisset cæcum.

MUL. Quantam habes potentiam, ô rex domine! Sed dic mihi, ubi est Plutus?

CAR. Venit. Verum circa eum erat immensa hominum turba. Qui enim prius justi fuerant, victumque habnerant modicum, ipsum amplexabantur, salutabantque omnes gaudio perfusi: quicumque autem fuerant divites, opesque multas habuerant, et victum sibi injusta ratione acquisiverant, supercilia contrahabant, vultumque præ se ferebant tetricum. Illi autem pone sequebantur, sertis redimiti, ridentes bona verba dicentes: personabat autem calceus senum, in numerum compositis gressibus euntium. Sed eia omnes pariter uno ordine saltate, tripudiate, choreas ducite: nemo enim vobis domum ingressis nuntiabit, farinam non inesse in sacco.

MUL. Equitem, ita mihi Hecate propitia sit, volo coronare te, ob lætum nuntium, panum clibanitiorum serie, qui talia nuntiaveris.

CAR. Ne ergo cunctare amplius: jam enim viri adsunt prope ostium.

MUL. Age vero domum ingressa, afferam bellaria, tanquam in recens emtos oculos effundenda.

CAR. Ego autem obviam procedere illis volo.

CHOR. (*Decet Chori cantiuncula.*)

PLUT. Et quidem primum saluto Solem, deinde almæ Palladis inclytum solum, universamque Cecropis regionem, quæ me excepit. Pudet autem me miseræ meæ. Mene cum istiusmodi hominibus inscium convixisse! illos autem, qui digni erant meo consortio, fugitavi, omnium rerum ignarus, ego miser. Quam male utrumque feci! sed omnibus in contrarium conversis, ostendam deinceps cunctis hominibus, quam invitus me ipsum improbis tradiderim.

CHREM. Facesse in malam rem. Quam molesti sunt amici, qui statim apparent protinus, quum quis prospera utitur fortuna! Et enim fodicant, et tibias fricant, declarantes unusquisque benevolentiam quamdam. Nam quis me non salutavit? quænam me in foro non circumdedit senilis turba?

MUL. Carissime vir, et tu et tu salvete. Age nunc, moris enim est, bellaria ista sumam et te iis perfundam.

PLUT. Nequaquam. Me enim primum, postquam visum recepi, domum ingrediente, nihil efferre decet, sed potius inferre.

MUL. Itane non accipies bellaria hæc?

PLUT. Intus quidem apud focum, uti mos est. Præterea irrisionem sic quoque vitabimus. Non enim decet poetam caricas et bellaria spectatoribus projicere, et istis eos ad risum compellere.

MUL. Recte prorsus autumas. Nam ecce Dexinicus iste jam surrexit, tanquam arrepturus caricas.

CHOR. (*Decet canticum Chori.*)

CARIO, VIR JUSTUS, CHREMYLUS, SYCOPHANTA,
CHORUS.

CAR. Quam suave est, ô viri, rem feliciter gerere, præsertim si nihil domo extuleris. Nobis enim bonorum acervus in domum irruit, sine ullo cujusvis intertrimento. Panarium quidem plenum est alba farina: amphoræ autem vino rubro fragranti: argento et auro omnia nobis vasa efferta sunt, adeo ut mirari subeat: puteus oleo plenus: ampullæ unguentis refertæ; cœnaculum caricis. Acetabula omnia, et patellæ, et ollæ æræ jam sunt: scutellas vero putidas, piscarias illas, argenteas jam videre est: muscipula autem nobis repente facta est eburnea. At nos famuli ludimus par impar stateribus aureis: nates autem detergimus, non lapillis amplius, sed aliis, præ luxuria, semper. Et nunc herus quidem meus immolat suem et hircum et arietem coronatus: me autem exire compulit fumus; nec enim poteram intus manere: nam palpebras mihi mordebat.

JUST. Sequere me, puer, ut ad Deum eamus.

CHREM. Eia quis iste est, qui huc accedit?

JUST. Homo prius quidem miser, nunc autem fortunatus.

CHREM. Apparet e numero bonorum te esse.

JUST. Maxime.

CHREM. Quid itaque vis tibi?

JUST. Ad deum istum venio: nam is mihi magnorum bonorum auctor est. Ego enim quum facultates satis amplas a patre mihi relictas accepissem, subveniebam inopibus amicis, existimans hoc in vita esse utile.

CHREM. Mirum, ni te cito defecerit pecunia.

JUST. Omnino.

CHREM. Itaque postea miser eras?

JUST. Omnino. Et ego quidem arbitrabar, quibus antea benefecissem indigentibus, eos me habiturum amicos vere firmos, si quando egerem: illi autem me aversabantur, et me videre se dissimulabant.

CHREM. Etiam deridebant te, sat scio.

JUST. Omnino. Squalor enim meæ supellectilis me perdidit.

CHREM. Sed jam non amplius.

JUST. Eapropter ad deum merito huc veni, ut eum adorem.

CHREM. Sed quid detritum pallium facit ad deum, quod fert puer hic, qui te comitatur? dic mihi.

JUST. Et hoc dedicaturus ad deum venio.

CHREM. Num in hoc pallio initiatus es majoribus mysteriis?

JUST. Non: verum in eo alsi annos tredecim.

CHREM. Calcei vero?

JUST. Et isti una hibernum frigus tolerarunt.

CHREM. Ergo istos etiam dedicandos adtulisti?

JUST. Ita hercle.

CHREM. Lepida sane dona deo ferens venis.

SYC. Hei infortunatus ego! quam penitus perii miser! ô terque quaterque infortunatus et quinquies, et duodecies, et decies-millies. Iu, iu! ita multiplici obrutus sum infortunio.

CHREM. Apollo averrunce et dii servatores! quin est quod huic homini evenit mali?

SYC. Annon vero intoleranda mihi nunc evenerunt mala? qui amisi omnia, quæ domi habebam, per deum hunc, qui futurus est cæcus de integro, si modo jura non deficiant.

JUST. Ego propemodum rem cognoscere me arbitror: accedit enim aliquis oppressus calamitate: videtur autem esse homo pravæ notæ.

CHREM. Ita hercle. Recte ergo ei fit, quod perit.

SYC. Ubi, ubi est iste, qui solus nos omnes opulentos extemplo se facturum pollicitus fuerat, si modo visum rursus reciperet? at ille multo potius perdidit nonnullos.

CHREM. Et quemnam sic male adfecit?

SYC. Me ipsum.

CHREM. Num unus ex improbis eras et parietum perfossoribus?

SYC. Nihil hercle sani vobis ambobus inest: nec fieri potest, quin meam habeatis pecuniam.

CAR. Pro magna Ceres! quam se ferocem intulit hic sycophanta! apparet enim fame urgeri.

SYC. Tu quidem mox cito ad forum ibis: ibi enim tormentis cogeris in rota confiteri tua scelera.

CAR. At tu ejula.

JUST. Ita me Jupiter Servator amet, ut magni faciendus est Græcis omnibus Deus ille, quod sycophantas perditurus est malos male.

SYC. Hei miser ego! Num tu etiam hujus furti particeps, me derides? nam alioqui unde accepisti vestimentum hocce? heri autem te vidi detrito amictum pallio.

JUST. Nihil te moror: gesto enim emtum drachma ab Eudamo anulum huncce.

CHREM. Sed nullum reperias contra sycophantæ morsum.

SYC. Quid est, nisi hoc insignis contumelia est? irridetis; at quid hic agatis, nondum dixistis. Etenim nulli bono hic estis.

CHREM. Non tuo hercle: scias hoc velim.

SYC. De meo enim edepol cœnabitis.

CHREM. Ut hoc verum est, ita tu cum tuo teste disrumparis, nullo cibo repletus.

SYC. Negatis? intus est, ô impurissimi, magna vis piscium in frustra concisorum, et carniuum assarum. Uhu, uhu, uhu, uhu, uhu, uhu.

CHREM. Odorarisne aliquid, scelus?

JUST. Frigus fortasse, quia tam detrito amictus est pallio.

SYC. Hæccine toleranda sunt, ô Jupiter diique ceteri! mene ab istis sic ludibrio haberi! heu, quam crucior, quod vir bonus et patriæ amans hæc mala suffero!

CHREM. Tunc patriæ amans et vir bonus?
 SYC. Ut nemo alius.
 CHREM. Atqui responde mihi quod te interrogabo,
 SYC. Quidnam?
 CHREM. Esne agricola?
 SYC. Tu me adeo insanire putas?
 CHREM. Sed mercator?
 SYC. Sane eum me esse simulo, siquando usus venit.
 CHREM. Quid ergo? num artem aliquam addidicisti?
 SYC. Non hercle.
 CHREM. Quomodo igitur victitabas, aut unde, quum nihil ageres?
 SYC. Publica negotia procuro et privata omnia.
 CHREM. Tunc? qua impulsus causa?
 SYC. Sic lubet.
 CHREM. Quomodo igitur tu sis vir bonus, ô parietum perfossor, si in iis, quæ nihil ad te adtinent, odium tibi concilias?
 SYC. Itane vero ad me non adtinet de mea mihi patria me bene mereri pro meis viribus, ô fatue?
 CHREM. Bene mereri de patria estne aliena curare?
 SYC. Est sane legibus succurrere, quæ positæ fuerint, et non permittere, si quis peccet.
 CHREM. Annon vero data opera civitas iudices constituit, qui his præsent?
 SYC. At quis nomina defert?
 CHREM. Qui vult.
 SYC. Atqui is ego sum: proinde in me recidunt civitatis negotia.
 CHREM. Improbum igitur hercle præsidem habet. At nonne malles tranquillitate perfruens in otio vivere?
 SYC. At tu pecudis vitam commemoras, si nullum erit studium, in quo ætatem teras.
 CHREM. Nec meliora te doceri sineres?
 SYC. Non, si mihi dares Plutum ipsum et Batti silphium.
 CHREM. Depone ocius vestem.
 CAR. Heus tu, tibi dicit.
 CHREM. Deinde calceos exue.
 CAR. Omnia hæc tibi dicit.
 SYC. Quin age, accedat aliquis vestrûm huc ad me, si quis vult.
 CAR. Atqui is sum ego.
 SYC. Hei miser! interdiu vestibus spoliior.
 CAR. Tu enim vis, aliena negotia curans, cibum habere.
 SYC. (*ad testem*) Viden? tu quæ facit? horum te testem voco.
 CHREM. Sed in pedes se conjecit, quem adduxti testem.
 SYC. Væ mihi! solus ab istis circumclusus sum.
 CAR. Nunc clamitas?
 SYC. Væ iterum mihi!
 CAR. Da tu mihi detritum istud pallium, quo amiciam sycophantam huncce.
 JUST. Minime vero: nam Pluto consecratum est dudum.

CAR. Ubinam ergo melius dedicabitur, quam si homini nequam et parietum perfossori injiciatur. At Plutum ornari decoris vestimentis par est.

JUST. Calceis autem istis quid faciemus? dic mihi.

CAR. Et istos actutum ad frontem, tanquam ad oleastrum, clavis adfigam huic.

SYC. Abibo: nam sentio me multo inferiorem esse vobis. Si vero socium mihi adscivero quempiam, tametsi ficulneum, potens iste Deus ut mihi pœnas det, faxo hodie; quandoquidem solus et unus tollit manifesto popularem statum, re nec in senatu, nec apud populum deliberata.

JUST. Tu vero, quoniam armatura mea instructus incedis, age in balneum curre: deinde ibi primam stationem obtinens te calefacias: nam et eandem ego olim tenui.

CHREM. Sed balneator protrahet eum foras prehensum testiculis: nam, ubi eum viderit, animadvertet ipsum esse ex sequioris notæ hominibus. At nos ingrediamur, ut adores Deum.

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

ANUS, CHORUS, CHREMYLUS, ADOLESCENS.

AN. Anne, optimi senes, ad domum novi istius Dei vere pervenimus, aut tota via aberravimus?

CHOR. At scito ad ipsum te pervenisse ostium, adolescentula: nam lepide sciscitaris.

AN. Age ergo, familiarium quempiam evocabo foras.

CHREM. Ne faxis: ego enim ipse egressus sum. Sed quambrem maxime veneris, dicere te par est.

AN. Perpetior gravia et nefaria, ô amice: nam ex quo Deus iste cepit videre, haud vitalem reddidit vitam mihi.

CHREM. Quid vero est? num tu etiam sycophantia inter mulieres eras?

AN. Haud ecastor ego.

CHREM. Aut literam non sortita es, quæ tibi jus daret gratis bibendi?

AN. Irrides: ego vero perii. Ita uxor misera.

CHREM. Annon itaque properabis dicere, quid te tam male urat?

AN. Ausculta. Erat mihi adolescentulus, quem amabam, pauper quidem, sed venusto vultu, et pulcher et probus. Nam si qua re mihi forte opus esset, omnia faciebat mihi decenter et scite; ego vero vicissim in iisdem omnibus operam ei dabam.

CHREM. Quid autem erat, quod a te peteret maxime?

AN. Non multa: etenim me impendio reverebatur. Sed viginti drachmas petebat quandoque ad vestem emendam: octo autem ad calceos: et tunicam sororibus emere me jubebat, matrique pallam, frumentique petebat modios quatuor.

CHREM. Haud multa sane, ita me Apollo amet, ista sunt, quæ commemorasti: sed apparet illum te reveritum esse.

AN. Et hæc quidem non ex avaritia petere se a me dicebat, verum amicitie gratia, ut meam gestans vestem, mei recordaretur.

CHREM. Hominem narras supra modum tui amantem.

AN. Sed nunc scelestus non eodem amplius erga me est animo: verum prorsus est immutatus. Quum enim placentam istam, ceteraque ei bellaria, quæ huic lanci imposita sunt, misissem, et subindicassem me ad vesperam venturam—

CHREM. Quid fecit? dic mihi.

AN. Placentalam istam nobis insuper remisit, ea lege, ut ne amplius illuc venirem, addito etiam hoc dicerio: *Olim fuere fortes Milesii.*

CHREM. Apparet moribus fuisse non improbis: deinde dives factus, non amplius capitur lenticula: antehac autem præ inopia omnia devorabat.

AN. Atqui antehac quotidie, ita me amet Ceres et Proserpina, ad ostium meum accedebat semper.

CHREM. Effèrendi causa?

AN. Non ecaster, sed tantum vocis meæ audiendi cupidus.

CHREM. Quin immo accipiendi gratia.

AN. Tum pol, siquando tristem me esse sentiret, *anaticulam* me et *palumbulum* blande vocabat.

CHREM. Deinde forte nummos petebat ad calceos.

AN. Majoribus autem Eleusiniis quia vectam me carpento forte quis adspexisset, ob id toto die vapulavi: tanta æmulatione incesserat illum adolescentulum.

CHREM. Nam lubenter, uti videtur, comedebat solus.

AN. Quin et manus me perpulchras habere solebat dicere.

CHREM. Quum scilicet porrigerent viginti drachmas.

AN. Cutemque meam suave dicebat olere.

CHREM. Merito hercle, siquando nimirum Thasium infunderes.

AN. Adspectumque me habere mollem et pulchrum.

CHREM. Non inficetus erat homo, sed sciebat vetulæ subantis viatica comedere.

AN. Hæc itaque Dens iste, ô amice, non recte facit, qui proficetur se injuria lacessitis præsto futurum semper.

CHREM. Quid igitur faciat, dic; et effectum dabitur.

AN. Ecaster æquum est cogere eum, qui a me beneficia accepit, ut mihi vicissim beneficiat: aut indignus est qui ne minimo quidem fruatur bono.

CHREM. Nonne igitur singulis tibi noctibus referebat gratias?

AN. At dicebat se vivam me nunquam deserturum.

CHREM. Recte quidem: at nunc non amplius vivere te putat.

AN. Præ mœrore enim contabui, ô amicissime.

CHREM. Non: sed putrefacta es, ut mihi videris.

AN. Itaque profecto per anulum me transire feceris.

CHREM. Si quidem is anulus sit cribri circulus.

AN. Sed eccum, ipse hic advenit adolescentulus, de quo dudum conqueror. Videtur comissatum ire.

CHREM. Apparet. Coronam etenim gestans et facem incedit.

AD. Salvere jubeo.

AN. Quid ait?

AD. Amica vetus, celeriter sane incanuisti, cœlum testor.

AN. Misera ego, quanta contumelia adficior!

CHREM. A multo tempore te non videtur vidisse.

AN. Quanto tempore, miser, qui heri apud me fuerit?

CHREM. Ergo contra ei evenit, atque aliis plerisque: ebrius enim, ut apparet, acutius cernit.

AN. Minime: sed semper incompositis fuit moribus.

AD. O rex maris Neptune, et dii seniles, quantum rugarum in facie habet!

AN. Ah, ah! facem mihi ne admove.

CHREM. Recte sane autumat. Si enim ipsam vel unica scintilla attigerit, tanquam vetustum oleæ ramum eam comburet.

AD. Vin' aliquantisper mecum ludere?

AN. Ubinam, miser?

AD. Istic, sumtis nucibus.

AN. Quemnam ludum?

AD. Quot habes dentes?

CHREM. At cognoscam ego etiam: habet enim tres fortasse, aut quatuor.

AD. Solve: nam unicum tantum molarem habet.

AN. Homo miserrime! non mihi videris esse sanæ mentis, qui coram tot viris me conviciis perfundis.

AD. Equidem tibi prodesset, si quis te calida perfunderet.

CHREM. Non sane, quia nunc mangonice sese habet: sin abluatur ista cerussa, videbis manifesto faciei rugas.

AN. Quum sis homo senex, deliras, uti video.

AD. Fortasse attentat te, et papillas contrectat tuas, existimans hæc se clam me facere.

AN. Non meas quidem, non inquam, sceleste, ita me Venus amet.

CHREM. Non sane, ita mihi Hecate propitia sit: nam utique insanirem. Verum tamen, ô adolescens, non sinam adolescentulam ut odio habeas istam.

AD. Ego vero eam efflictim amo.

CHREM. Atqui te accusat.

AD. Qua de re accusat?

CHREM. Ait te petulantem esse et dicere, *Olim fortes fuisse Milesios.*

AD. Ego de hac tecum non contendam.

CHREM. Quid ita?

AD. Reverentia ætatis tuæ: nam nunquam alteri concessissem ut istuc faceret. Nunc vero lætus abi adsumta adolescentula.

CHREM. Novi mentem tuam, novi: non amplius forte vis esse cum illa.

AN. Quis autem est permissurus?

AD. Non sollicitarem sane anum subagitatam inde a tredecies mille annis.

CHREM. At tamen quoniam vinum non dedignatus es bibere, etiam fax tibi exhaurienda erit.

AD. Sed hæc fax est nimis vetus et putris.

CHREM. Ergo colum istis omnibus medebitur.

AD. Sed abi intro: Deo enim volo ingressus dedicare coronas hasce, quas habeo.

AN. Ego vero ei etiam aliquid dicere volo.

AD. At ego jam non intrabo.

CHREM. Bono animo es: nihil formida: non enim tibi vim inferet.

AD. Recte omnino mones: nam satis multo tempore eam sublevi.

AN. I præ: ego autem pone te ingrediari.

CHREM. Quam pertinaciter, ô supreme Jupiter, hæc anicula, velut ostreum, adolescenti adhærescit!

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

CARIO, MERCURIUS, SACERDOS JOVIS, CHREMYLUS,

ANUS, CHORUS.

CAR. Quis est, qui pultat fores? quid hoc est? nemo, ut videtur, pultat: sed nimirum ostiolum sic temere sonitu edito gemit.

MERC. Tibi, tibi inquam dico, Cario, resiste.

CAR. Eho, dic mihi, tunc fores pultabas tam improbe?

MERC. Non hercle, sed jam pultaturus eram: deinde occupasti aperire. Sed curriculo curre et evoca huc herum, deinde uxorem ejus et liberos, deinde et famulos, deinde canem, deinde te ipsum, deinde porcum.

CAR. Dic mihi, quid est?

MERC. Jupiter, ô miserrime, vult in eodem vos commistos catino universos in Barathrum injicere.

CAR. Istiusmodi rerum nuntio lingua exciditur. Sed cur tandem hæc facere cogitat nobis?

MERC. Quia facinus gravissimum patrastis. Ex quo enim denuo cœpit videre Plutus, nemo nec thus, nec laurum, nec libum, nec victimam, nec aliud quicquam nobis diis sacrificat.

CAR. Non hercle; neque sacrificabit. Male enim nostri curam gerebatis tunc.

MERC. De ceteris quidem diis minus anxie laboro: at ego perii et interii.

CAR. Recte sapis.

MERC. Antea enim apud cauponas mane statim habebam omnis generis lautitias, offam vino subactam, mel, caricas, quæcunque par est Mercurium edere: nunc autem esuriens, sursum porrectis pedibus, requiesco.

CAR. Nonne vero merito, ut qui damno cauponas mactabas subinde, quum tamen istiusmodi bona ab illis haberes?

MERC. Heu miser ego! heu placentam quarto cujusvis mensis die pistam!

CAR. *Absentem desideras et frustra vocas.*

MERC. Eheu pernam, quam ego comedebam!

CAR. Uni tu pernæ innixus hic sub dio salta.

MERC. Et intestina calida, quæ ego comedebam!

CAR. Intestinorum tormina te videntur vexare.

MERC. Eheu calicem æquali portione vini et aquæ temperatum!

CAR. Hoc insuper epoto, quamprimum hinc facesse.

MERC. Numquid me amicum tuum ope tua juvares?

CAR. Si ejusmodi re tibi opus est, in qua tibi prodesse possim.

MERC. Si mihi panem bene pistum præbens, comedere dares, et magnum frustum carnis victimarum earum, quibus intus sacrificatis.

CAR. At illa efferri nefas est.

MERC. Atqui quando aliquod vasculum heri tui surripiebas, semper ego faciebam, ut latere posses.

CAR. Ea quidem conditione, ut ipse particeps fieres, ô parietum perfossor: nam obvenire tibi solebat grandis placenta bene pista.

MERC. Quam deinde solus comedere solebas.

CAR. Non enim partem æquam plagarum mecum accipiebas, si quando deprehenderer flagitio aliquo commisso.

MERC. Ne memineris veterum malorum, si Phylon occupasti. Sed, per deos obsecro, contubernalem me recipite.

CAR. Itane, diis relictis, hic manebis?

MERC. Vestra enim conditio est melior multo.

CAR. Quid vero? num transfugere tibi lepidum videtur?

MERC. *Patria enim est omnis regio ubi homini bene est.*

CAR. Quem, quæso, usum nobis præstabis, si hic fueris?

MERC. Januæ vertendæ me præsidem facitote.

CAR. Vertendæ? atqui nihil opus est versutiis.

MERC. At negotiationum.

CAR. At nunc ditescimus. Quid ergo Mercurium Cauponarium alere nobis opus est?

MERC. Itaque doli artificem.

CAR. Doli? minime. Non enim opus est jam dolo, sed simplicibus moribus.

MERC. At viæ ducem.

CAR. Sed Deus jam videt: adeoque duce non amplius indigebimus.

MERC. Itaque certaminum præses ero: et quid adhuc dices? Pluto enim convenientissimum est instituere certamina musica et gymnica.

CAR. Quam bonum est cognomina multa habere! iste enim hac ratione invenit sibi victum. Non temere omnes iudices omni sæpe studio contendunt, ut multis tribunalium literis inscribantur.

MERC. Itaque hac conditione ingrediari.

CAR. Et quidem eluc ipse ad puteum accedens exta victimarum, ut statim officiosum te mihi probes.

SAC. Quis possit mihi certo indicare, ubi sit Chremylus?

CHREM. Quid est, vir optime?

SAC. Quid, nisi male? Ex quo enim Plutus iste cœpit videre, pereo fame: nam quod comedam, non habeo, tametsi sum sacerdos Jovis Servatoris.

CHREM. Quænam vero, amabo, causa est hujus rei?

SAC. Nemo dignatur amplius sacrificare.

CHREM. Quam ob rem?

SAC. Quia omnes sunt divites. At tunc, quum nihil habebant, mercator salvus reversus domum mactabat victimam aliquam: alius item quisquam, quod judicio absolutus fuisset: alius vero litabat, et invitabat sacerdotem: nunc nemo sacrificat prorsus quicquam, neque in fanum intrat, nisi cacatum plus quam decies milleni.

CAR. Nonne ergo ex his, quæ tibi rite obveniunt, sumis?

SAC. Igitur ipse etiam mihi videor, Jove Servatore deserto, hic mansurus.

CHREM. Bono animo es: nam Deo volente, bene erit. Jupiter enim Servator hic adest, sponte adveniens.

SAC. Omnia bona itaque nuntias.

CHREM. Dedicabimus ergo actutum, manta modo, Plutum in eo loco, ubi antehac erat, ararium Deæ perpetuo custodiens. Sed effera aliquis huc faces incensas, ut tu eas gestans præcedas ante Deum.

SAC. Omnino quidem hæc fieri oportet.

CHREM. Plutum aliquis evocet foras.

AN. Ego vero quid faciam?

CHREM. Ollas, quibus Deum dedicabimus, cape, et in capite fermodeste, siquidem venisti varia veste induta.

AN. Et illa, quorum causa veneram?

CHREM. Omnia consent. Veniet enim ad te adolescentulus ad vesperam.

AN. At tu quidem si pro illo spondeas venturum eum ad me, ita ecaster portabo ollas.

CAR. Profecto ollis istis contra atque aliis evenit: nam ceteris quidem ollis anus in summo est: huic autem nunc anni in superficie sunt ollæ.

CHOR. Haud amplius itaque decet nos cunctari, sed recedere retrorsum: nos enim cantantes oportet istos a tergo sequi.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

PRAXAGORA.

MULIERES QUÆDAM.

CHORUS MULIERUM.

BLEPYRUS *maritus Praxagoræ.*

VIR QUIDAM.

CHREMES.

VIR I. *bona in medium depositurus,*

VIR II. *non depositurus.*

VETULÆ III.

PUELLA.

ADOLESCENS.

ANCILLA.

HERUS.

ARISTOPHANIS

ECCLESIAZUSÆ.

PRAXAGORA, MULIERES QUÆDAM, CHORUS.

PRAX. **O** LUCIDUM jubar lychni fictilis, conspicuis in locis perquam commode suspensum, (namque tuam originem fortunasque exponemus, ô lychnè; nempe rota ductus impulsu figuli, singulis in naribus splendoris Solis honores habes.) da motu tuo conducta flammæ signa. Tibi quippe uni aperimus consilia nostra; atque adeo merito, siquidem in cubiculis nostris dum varias rei Veneræ schemas experimur, tu nobis ades, neque quisquam ex ædibus abigit oculum tuum, crissantium corporum inspectorem. Solus autem, ô lychnè, in arcanos usque feminum recessus lucas, deustulans pullulantes pilos: tum etiam nobis cellas frugibus et Lyæo latice refertas furtim reserantibus ades. Ac in hisce omnibus adjutor quum sis, nihil tamen vicinis enuntias. Quamobrem conscius eris præsentium consiliorum, quæcunque Sciris decreverunt mulieres amicæ meæ: Sed nulla earum adest, quas venisse oportuit: et tamen jamjam lucecet hoc: actutum habebitur concio, et sedes nobis capiendæ sunt, ut olim Sphyromachus dixit, si satis meministis: *Oportet mulieres inter viros sedentes latere.* Quidnam autem sit? an nondum consuerunt barbas, quas ut haberent constitutum fuerat? an vero vestes virorum subducere eis difficile fuerit? Atat advenientem lucernam prospicio. Age, mihi retro huc concedendum est, né forte qui horsum venit, vir aliquis siet.

MUL. I. Nuuc eundi tempus est: præco enim modo prodeuntibus nobis domo altera vice cantavit.

PRAX. At ego vos opperiens noctem perpetem vigilavi. Verum age, hanc vicinam e proximo evocem, leniter scalpens januam. Cautio enim opus est, ne quid vir ejus persentiscat.

MUL. II. Audivi sane, dum mihi induco calceos, scalptionem digitorum tuorum, quippe quæ non dormiebam; siquidem vir, ô me tu, (Salaminius autem est quicum nupta sum ego) tota me nocte usque et usque agitavit in stragulis. Itaque adeo illius vestem nunc demum capere potui.

MUL. I. Atat video prodeuntem Clinaretam, et Sostratam, et una cum iis vicinam hanc Philænetam.

PRAX. Ecquid festinabitis vos? Sancte enim dejeravit Glyce, quæ nostrum postrema venerit, cam tribus vini congiis et cicerum chœnice multatum iri.

MUL. I. En, Smicythionis non vides Melistichen in virilibus calcis festinantem? Ea quidem sola mihi videtur a viro exisse otiose.

MUL. II. Quid? nonne vides cauponis uxorem Geusistratam dextra lampadem tenentem, unaque Philodoreti et Chæretadæ spon-sam?

PRAX. Sed et alias bene multas video horsum tendentes, mulierum quæ sunt in urbe excellentissimas quasque.

MUL. III. Ego quidem, ô dilecta, diu multumque fui sollicita, donec è domo furtim elabi potuerim. Vir enim meus totam noctem misere tussit, trichiis here in cæna offerrius.

PRAX. Sedete igitur, ut vos, quando huc omnes convenisse video, de iis interrogem, quæ in Sciris decreta sunt, quo sciam ea feceritis nec ne.

MUL. IV. Ego sane: nam primum omnium alas habeo hirsutiores fruticeto, itidem ut convenerat. Tum vero, si quando vir meus ad forum se conferret, totum corpus perungebam, et sic stans in sole toto die excoquebar.

MUL. V. Ego quoque: novaculam enim domo eieci extemplo, tota ut pilosa fierem, neque quicquam mihi cum muliere simile esset.

PRAX. Habetis vero barbas, quibuscum ut conveniremus, nobis omnibus edictum fuerat?

MUL. IV. Ego quidem, per Hecaten, pulchram hancce habeo.

MUL. V. Ego itidem unam, Epicratis barba non paulo pulchriorem.

PRAX. Vos autem quid autumatis?

MUL. IV. Habere se autumant: dictis enim adnuunt.

PRAX. Et quidem cetera vobis, ut video, factitata sunt: Laconicos enim calceos habetis et scipiones, vestesque viriles, prout a nobis præceptum fuerat.

MUL. VI. Ego quidem hunc Lamiaë dormientis baculum domo etiam mecum extuli.

MUL. I. Hic sane unus ex iis baculis est, quorum pressus pondere pedit Lamias. Aptus esset, per Jovem Servatorem, hic homo, si Panoptæ renonem indueret, carnificem quibus vellet modis ludificari.

PRAX. Dicite, quæso, dum adhuc astra in cælo apparent, qui tandem ea, quæ posthæc agenda sunt, faciemus? conventus enim, ad quem nos accinximus, statim ab Aurora inchoabitur.

MUL. I. Sane Ecastor: itaque capere te sedem oportet ex adverso tribunalis, in quo Prytanæs sedent.

MUL. VII. Hæc quidem mecum adtuli, ut congregata concione carminare possim.

PRAX. *Congregata?* misera.

MUL. VII. Ita sane, per Dianam. Qui enim minus bene rhetores audiam, si carminem? nudi autem mihi sunt pueri domi.

PRAX. Ecce vero carminantem! quam quidem nullum corporis membrum oportebat ostendere spectatoribus. Res vero bella et nimis jocosam nobis accideret, si frequenti in populi cætu transcendens subsellia nostram quæpiam, rejecta veste eugium ostenderet. Sin

priores sederimus, collectis vestibus, latebimus. Quum vero barbas demiserimus, quas illic ori nostro circumligabimus, quis, amabo, nos videns non reputaverit viros? Agyrrius enim Pronomi barbam habens, cunctos fefellit: atqui prius mulier erat: nunc autem, ut vides, summum in republica locum tenet. Quocirca, per diem crastinum obsecro, tam magnum audeamus facinus, si qua ratione urbis administrationem capere possimus, quo boni quidpiam in eam conferamus. Nunc enim nec velis nec remis ratem provehimus.

MUL. VII. At quæso tandem, quonam fiet modo, ut mulierum conventus concionari possit?

PRAX. Sane vero nihil facilius. Quippe vulgo dicitant, eos ex adolescentibus, qui plurimum subiguntur, dicendi peritissimos esse: id autem nobis per fortem fortunam suppetit.

MUL. VII. Nescio ego. Periculosa autem res est inexperientia.

PRAX. Inde est quod huc data opera convenimus, ut ante meditemur quæ nobis illic dicenda erunt: age autem, nonne ociosus barbam tibi circumligabis, tuque et ceteræ omnes, quæ in dicendo exercita: sunt?

MUL. VIII. Quænam autem, ô stulta, nostrum loqui nescit?

PRAX. Age igitur, barbam tu tibi præliga, citoque vir fias. Ego autem, positus in medio coronis, barbam et ipsa mihi circumligabo, sicut vos facietis, si forte quid dicere mihi videbitur necesse.

MUL. II. Age, ô dulcissima Praxagora, aspice sodes, quam ridicula res videatur.

PRAX. Qui autem ridicula?

MUL. II. Veluti si sepiis assatis barbam quis circumligaret.

PRAX. Heus lustrator, mustelam circumfer: prodi in medium. Aripgrades, linguam comprime, transi et sedem cape. Quænam concionari vult?

MUL. VIII. Ego.

PRAX. Impone igitur capiti coronam, quod faustum et felix sit.

MUL. VIII. Ecce.

PRAX. Verba facito.

MUL. VIII. Itane antequam biberim dicam?

PRAX. Ecce vero *biberim!*

MUL. VIII. Quid igitur, ô inepta, opus fuerat coronam sumere?

PRAX. Apage te hinc. Talia fortasse nobis fecisses et illic.

MUL. VIII. Sed enim nonne et viri in concione bibunt?

PRAX. En iterum *bibunt!*

MUL. VIII. Sane, per Dianam, et quidem meracius. Unde et decreta quæcunque faciunt, insipientibus et attente considerantibus insana videntur et dementia, velut ebriorum hominum commenta. Quin etiam, per Jovem, libant: sin minus, cujus rei gratia ita diis supplicarent, vinum nisi adesset? præterea conviciantur inter sese, quasi bene appoti; temulentosque, qui se gerant indecore, efferunt e cætu lictores.

PRAX. Abi, abi sis et sede: mulier enim nihili es.

MUL. VIII. Ecastor næ mihi satius erat barbam non sumere: siti enim, opinor, nunc miseræ mihi dissilient viscera.

PRAX. Estne vestrum alia quæ velit dicere?

MUL. IX. Ego.

PRAX. Age ergo coronare: res quippe nunc agitur: daque operam ut viriliter et probe dicas, baculo decore innixa.

MUL. IX. *Profecto optassem quempiam eorum, qui dicendo assueti sunt, ea dicere, quæ optima sint, ut sederem otiosus: at nunc ne unam cauponam sivero, quantum quidem mea sententia valuerit, in diversorio suo lacus aquæ facere. Mihi quidem non placet, per Cererem et Proserpinam—*

PRAX. *Per Cererem et Proserpinam? O misera, ubinam tibi mens est?*

MUL. IX. Quid vero est? Nondum enim a te petii bibere.

PRAX. Non sane: sed, quum vir sis, per Cererem et Proserpinam jurasti: quanquam cetera lepidissime locuta es.

MUL. IX. O per Apollinem!

PRAX. Desine, quæso: frustra enim concioni interfuerim, nihilque promoverim, nisi mos loquendi accurate observatus fuerit.

MUL. IX. Cedo coronam: nam rursus concionabor. Videor enim mihi satis apte quippiam meditata. *Mihi enim, ô mulieres, quæ hic sedetis—*

PRAX. *Mulieres rursus, ô misella tu, compellas, quæ viros compellare debes.*

MUL. IX. Erroris causa est Epigonus iste. Quippe eo respiciens, coram mulieribus dicere me putabam.

PRAX. Facesse hinc tu quoque, et posthac sede: ego enim ipsa, ut videor, sumta hac corona, vestrum omnium causa concionabor, deos primum precata, ut, quæ constituimus, ad felicem exitum perducam. *Æque ad me adinet hujus regionis cura, atque ad vos. Doleo autem et fero iniquo animo omnia urbis nostræ incommoda: quippe illam video præfectis utentem perpetuo malis: eorumque si quispiam vel diem unum bonus sit, totos decem dies malus est. Alii fortassis commiseris rempublicam? plura etiam mala faciet. Difficile autem viros morosos monere; vos, inquam, ô cives, qui reformidatis eos, qui vos amare volunt: iis autem, qui amare nolunt, supplicatis perpetuo. Fuit tempus, quum conciliis nullo modo uteremur, sed Agyrrium pravum hominem censebamus: nunc autem, quum iis utamur, alius quidem accipiens pecuniam, id mirum in modum laudat; qui vero non accipit, eos morte dignos deputat, qui in conciliis mercedem ferunt.*

MUL. I. Per Venerem, hæc belle dicis.

PRAX. Misera, *Venerem* nominasti. Lepida vero et jocosa nobis faceres, in concione si id diceres.

MUL. I. At non dicerem,

PRAX. Ne igitur nunc assuesce dicere. *Præterea confæderationem hanc quum considerabamus, deque ea deliberabamus, vulgo dictitabant perituram civitatem, si minus illa fieret: postquam inita est, indigne ferre cæperunt: rhetorum autem ille, qui eam suaserat, extemplo fugiens abiit. Naves in mare deduci, satis placet inopi: divitibus autem et agricolis non placet. Corinthiis succensetis: illi autem tibi, ô popelle, boni et commodi sunt: iis itidem commodus esto. Argeus rudis est, Hieronymus autem sa-*

piens. Sulus leviter caput exseruit, at illam respuitis, ne Thrasybulum ipsum advocantes.

MUL. I. Eugepæ, quam prudens vir!

PRAX. Nunc, ut decet, laudasti. *Vos enim, ô popule, horum omnium causa estis, qui pecuniam publicam in mercedem vestram fertis. Privatim singuli spectatis, quod quisque lucrabitur; commune autem, quemadmodum Æsimus, volvitur. Atqui si mihi auscultaveritis, adhuc servabimini. Mulieribus enim aio oportere vos urbem nostram tradere: etenim illis domi procuratricibus et dispensatricibus utimur.*

MUL. II. Bene, bene, per Jovem, bene. Perge, ô bone.

PRAX. *Ut autem melius quam nos morate sunt, ego docebo. Primum enim cunctæ lavant lanas aqua calida pro more veteri: neque temere novi quid tentantes ipsas videas. Atheniensium vero civitas, si hoc bene teneret, nonne servaretur, nisi quid aliud novi curiose frustra que acitaret? Sedentes illæ frigitur obsonia, sicut et prius: capite ferunt, sicut et prius: Thesmophoria agunt, sicut et prius: viros suos male habent, sicut et prius: adulteros domi habent, sicut et prius: et ut illis dent, obsonantes fallunt, sicut et prius: vinum meracum amant, sicut et prius: subagitate gaudent, sicut et prius. Iis igitur, ô viri, urbem tradentes, non est, quod frustra argutemur; neque rogemus, quid illæ acturæ sint: sed omnimodo sinamus illas imperare, hoc unum considerantes, quod videlicet matres quum sint, milites servare cupiunt. Dein cibaria quisnam melius submittat, quam quæ peperit? ad parandas divitias solertissimum est muliebri ingenium; et mulier si imperet, haud unquam facile decipiatur: quippe illæ decipere assuetæ sunt. Cetera quidem omittam: in his autem si mihi fidem habueritis, felices vitam omnem degetis.*

MUL. I. Bene, ô jucundissima Praxagora, et ingeniose. Unde quæso hæc, ô bona, ô didicisti tam callide?

PRAX. Fugarum tempore cum viro habitavi in Pnyce: tum sæpius ibi audiens rhetorum conciones, et ipsa concionari didici.

MUL. I. Non temere igitur, ô bona, dicendi perita es et sapiens; et te ducent mulieres, abhinc eligimus, si hæc, quæ cogitas, facies. Verum si Cephalus irruens convicietur tibi, quo modo ei in concione contradices?

PRAX. Eum dicam delirare.

MUL. I. At hoc norunt omnes.

PRAX. Sed et atra bile percitum esse.

MUL. I. Hoc itidem sciunt omnes.

PRAX. Præterea et acetabula male fingere, rempublicam autem bene et pulchre.

MUL. I. Quid si Neoclydes lippus probra tibi ingerat?

PRAX. Huic ego dicam, ut in canis culum inspicat.

MUL. I. Quid, si te pulsant?

PRAX. Ego contra movebor, utpote quæ non imperita sim plumarum pulsationum.

MUL. I. Hoc unum a nobis provisum non est: si te lictores trahant, quid tandem facies?

PRAX. Subnixis sic alis reluctabor: neque enim mediâ prehendar.

MUL. I. Nos autem, si te sublimem rapiant, amittere jubebimus.

MUL. II. Hæc quidem nobis pulchre cogitata sunt: illud vero non prævidimus, quonam modo manus tollere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tollere adueta sumus.

PRAX. Res ista difficilis est: tamen extendendæ manus ab humero nudantibus alterum brachium. Nunc autem agite, vestes succingite, induamini citissime Laconicos calceos, quemadmodum virum videtis, quum in concionem, aut foras singulis diebus iturus est. Tum vero, quum ea se bene habuerint, barbas vobis adligate. Quum vero bene compositæ illas scite aptaveritis vobis, tunc etiam virorum pallia, quæ subduxistis, ceteris superinjicite, et baculis innixæ, incedite, canticum aliquid senile canentes, more rusticorum incitata.

MUL. II. Bene autumas: nos autem præeamus illis. Nam et alias puto ex agris in Pnyce venturas exadvorsum mulieres.

PRAX. Verum festinate. Quippe mos est, ut qui usque a mane in Pnyce non adfuerunt, abeant ne minimum quidem lucri referentes.

CHOR. Progrediendi tempus est, ô viri; id enim nos memores dicere perpetuo oportet, ne forte nobis excidat: neque enim mediocre periculum nobis adsit, si deprehendamus aggressæ tale facinus in tenebris.

SEM. Eamus in concionem, ô viri; nam interminatus est Thesmotheta ei, qui non primo mane, offusus etiamnum tenebris super terram, venerit pulvere conspersus præ festinatione, acerba tuens, allata muria contentus, ei inquam, non daturum se tres obolos. Sed, ô Charitimida, tuque Smicythe, et Drace, sequere festinabunde, operam dans, ut nihil aberres ab iis, quæ te illic effecta dare necesse est. Ceterum symbolo accepto prope invicem sedeamus, ut ea decernamus omnia, quæ amicarum nostrarum in rem bene conducant. At vero quid loquor? amicorum enim dicere debueram.

SEM. Vide autem ut propellamus istos, qui ex Astu veniunt; qui quidem antehac, quum unicum obolum acciperent ad concionem venientes, sedebant confabulantes: nunc autem præ turba molesti sunt. At enim quum Archon erat generosus ille Myronides, nemo ausus fuisset e reipublicæ administratione mercedem ferre: sed veniebat unusquisque in sacco habens potum simul panemque et duas cepas, tresque olivas circiter. Nunc autem triobolum accipere postulant, quum aliquid publicæ rei faciunt, quasi viles operarii, qui lutum ferunt.

BLEPYRUS, VIR QUIDAM, CHREMES, CHORUS,
PRAXAGORA.

BLEP. Quid hoc rei est? Quonam mihi uxor evanuit? nam circa Auroram dies est; illa autem non apparet. At ego jaceo jamdiu cacaturiens, soleas quæritans in tenebris et pallium: postquam autem illud manibus studiose tentando non potui invenire, jam vero januam aderat pultans Copræus, hoc ego uxoris meæ amiculum capio, ejusque Persicas induo. Sed ubinam locus est secretus? ubinam commode cacaverim? at sane noctu ubicunque cacare vacat:

neque enim me quisquam nunc cacantem viderit. Hei misero mihi, quod, senex quum essem, duxerim uxorem! quot ego verberibus plecti dignus sum! Neutiquam enim boni quidpiam actura exiit. Verum ut hæc sunt, interim cacandum est tamen.

VIR QUID. Quis illic est? nonne Blepyrus vicinus? Per Jovem ille ipsus est. Dic mihi, quid sibi vult hoc rubrum quo contegeris? an te Cinesias alicunde concacavit?

BLEP. Minime: sed cum uxoris meæ crocotula, quam illa induere solet, domo exii.

VIR. Pallium vero tuum ubinam est?

BLEP. Dicere nequeo; in stragulis enim diu quæsitum non reperi.

VIR. Quid postea? tu non uxori imperasti ut diceret?

BLEP. Non per Jovem: quippe intus non est: sed clam me evasis domo. Quamobrem metuo ne quid mali designet.

VIR. Per Neptunum, eadem tibi prorsus eveniunt, quæ mihi. Uxor etenim mea disparuit, sumto pallio, quod ego ferre soleo. Neque hoc me modo male habet: sed et calceos ipsos abstulit: nulli enim eos reperire potui.

BLEP. Per Bacchum, nec ego meas Laconicas: sed sicut eram cacaturiens, pedibus in cothurnos immissis huc festinavi, ut ne cacarem in læna, quippe quæ recens lota et nitida est.

VIR. Quid, quæso, illud sit? num ad prandium eam amicarum quæpiam vocavit?

BLEP. Mea quidem sententia: non enim malis morata est moribus, quod quidem sciam.

VIR. At tu funem cacas. Mihi vero tempus est abeundi in concionem, si modo cepero pallium, quod mihi unicum est.

BLEP. Ego itidem, ubi cacavero: nunc autem pimum quoddam silvestre occludens mihi podicem retinet cibos.

VIR. Num pimum illud est, quod Laconicis dixit Thrasybulus?

BLEP. Per Bacchum, tenaciter mihi adhærescit. At enim quid agam? nec enim solum me angit hoc præsens malum: sed quando edero, quonam mihi abibit dehinc stercus? Nunc enim hic, quicumque tandem ille sit Achradusius vir, ostium obseravit. Quis igitur medicum mihi arcessat, et quem? quis eorum, qui clunibus operam dant, artis est peritissimus? hanc sane callet Amynon, at fortasse negabit. Antisthenem quispiam huc evocet omni modo: hic enim homo, ut facile conjicias, si ingemiscentem audias, novit quid sibi velit culus cacaturiens. O veneranda Lucina, ne me siris dirumpi obserato podice, ut ne fiam lasanum comicum.

CHREM. Heus tu, quid facis? num cacas?

BLEP. Egone? non equidem hercle amplius; sed resurgo.

CHREM. Quid vero uxoris tuæ amiculum induisti?

BLEP. Quippe illud temere in tenebris intus cepi. At unde agis te, quæso?

CHREM. E concione.

BLEP. Jamne ergo dimissa est?

CHREM. Ita hercle, et quidem diluculo. Et pro Jupiter! plurimum risumpræbuit rubrica, quam undique sparserant.

BLEP. Proinde triobolum accepisti.

CHREM. Utinam vero! sed tardior veni; unde hercle me piget pudetque, quum præter inanem saccum nihil reportem domum.

BLEP. Quæ vero fuit causa?

CHREM. Plurima hominum turba, quanta nunquam venissemul in Phycem. Et sane quum illos intueremur, cunctos pro sutoribus coriariis habuimus. Quippe mirum in modum alba videbatur illa multitudo, quæ concionem replebat. Itaque non accepi triobolum, neque plurimi alii.

BLEP. Nec igitur ego acciperem, si nunc irem?

CHREM. Quidum? non pol, etiamsi eo profectus fuisses, quum secunda vice cecinit gallus.

BLEP. Væ misero mihi! *Antiloche, me viventem lugeas, magis quam triobolum: nullus enim sum ego.* Verum quæ res fuit, cur tanta turba mature adeo convenerit?

CHREM. Quid aliud, quam quod Prytanibus visum est de salute reipublicæ sententias rogare? Tum statim primus Neocles lipus prodiit: dein populus exclamat, quam putas valide? *Nonne indignum est audere hunc concionari, quum præsertim de salute reipublicæ agatur, qui sibi palpebrarum pilos non potuerit salvare?* Ille autem reclamans et circumspectans ait: *Quid enim me facere oportuit?*

BLEP. *Allia simul terentem cum silphio, Laconicumque miscentem tithymallum, tibi inungere vesperi supercilia, ei dixissem ego, si adfuissem.*

CHREM. Post hunc Euæon, ille ingeniosissimus, processit nudus, ut quidem plerisque videbatur: ipse enim negabat se pallium habere. Deinde orationem habuit maxime popularem. *Videtis quidem, inquit, me ipsum quoque salutis egentem quatuor statuerum: nihilominus dicam, quomodo rempublicam et cives servetis. Si enim indigentibus lænas præbeant fullones, statim incipiente bruma, laterum dolor neminem nostrum capiat unquam. Quibuscunque autem lectus non est, nec stragula vestes, eant illi apprimere loti dormitum apud pellionum aliquem: is vero januam si claudat hiemis tempore, tribus scorteis penulis multetur.*

BLEP. Per Bacchum, satis commoda. Si et hæc adjecisset, nemo, opinor, contra decrevisset: ut farina venditores scilicet indigentibus tres chœnices in cœnam præberent omnibus: sin minus, plurimum plorarent; ut id fructus et commodi plebs a Nausicyde ferat.

CHREM. Posthæc autem formosus juvenis quidam, candido vultu, prosiluit, Niciæ similis, ut concionem haberet, et coepit dicere: *Oportere rempublicam mulieribus mandari.* Tum tumultuari coepit sutoria multitudo et clamare, *bene ipsum et apte dicere:* at il, qui ex agris venerant, reclamarunt.

BLEP. Mentem enim habebant, per Jovem.

CHREM. Verum inferiores erant numero: ille autem magis magisque vociferabatur, de mulieribus quidem bona plurima dicens, de te vero mala plurima.

BLEP. Quid autem dixit?

CHREM. Primumdum dixit te versipellem et fraudulentum.

BLEP. Et te?

CHREM. Ne adhuc me istud roges. Dein furem.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle et sycophantam.

BLEP. Me solum?

CHREM. Immo hercle vero horunce omnem multitudinem.

BLEP. Hoc quidem quis infitias iverit?

CHREM. At feminam dicebat rem esse sapientia plenam, et parandis divitiis aptam: nec illas arcana ex Thesmophoriis identidem efferre: te vero et me ex curia, quidquid Senatus decreset, efferre dicebat.

BLEP. Et sane, per Mercurium, id mentitus non est.

CHREM. Deinde mutuas inter se dare vestes, aurum, argentum, pocula, idque solas solis, non coram testibus, et ea omnia reddere, neque invicem fraudare; quod nostrum plurimos facere prædicabat.

BLEP. Sane, per Neptunum, et quidem coram testibus.

CHREM. Tum mulieres neminem criminari, aut in jus vocare, neque popularem statum evertere. Sed multa et bona aliaque quam plurima de mulieribus bene dicebat.

BLEP. Quid tandem decretum est?

CHREM. Committi rempublicam illis: id enim unum videri quod in urbe nostra nondum factum sit.

BLEP. Ac decretum est?

CHREM. Ita dico.

BLEP. Eaque omnia illis committuntur, quæ viris antehac curæ erant?

CHREM. Ita se hæc habent.

BLEP. Neque ego amplius in foro jus dicam, sed uxor?

CHREM. Neque tu, quos habes liberos, ales in posterum, sed uxor.

BLEP. Neque suspirare diluculo amplius opus erit mihi?

CHREM. Non, per Jovem; sed mulieribus ea curæ sunt: tu autem securus sine gemitu pedens domi manebis.

BLEP. Hoc unum timendum est nobis æqualibus, ne scilicet illæ, ubi reipublicæ habenas susceperint, tum nos vi cogant—

CHREM. Nam quam rem?

BLEP. Subagitare ipsas.

CHREM. Si vero non possumus?

BLEP. Prandium non dabunt.

CHREM. Tu vero istuc hercle age, ut prandeas et futuas simul.

BLEP. Nihil tam odiosum est, quam invitum aliquid facere.

CHREM. Verum si reipublicæ istud conducit, id viros omnes facere oportet. Nam et quoddam seniorum dictum circumfertur, nempe: *Quæcunque stulta et fatua decreverimus, ea omnia nobis in melius converti.* Atque utinam ita contingat, et convertantur quidem, ô veneranda Pallas et dii ceteri. Verum abeo: tu autem vale.

BLEP. Et tu, ô Chreme.

CHOR. Incede, progredere: an est quisquam virorum, qui nos

sequatur? converte te et adspice: custodi te caute, multi enim sunt hic fraudulentum et versipelles, ne quis a tergo habitum nostrum observet. Sed pedibus quam pote plurimum sonans incede. Nobis enim dedecus afferat omnibus ea res, si a viris deprensus fuerit. Quamobrem succinge te, circumquaque observans, et illuc, et huc ad dextram, ne hæc res infortunio nobis sit. Sed festinemus: namque prope illum jam sumus locum, unde in concionem perreximus, quum eo ivimus. Quin conspicitur jam domus, ex qua est dux illa, egregium commenta facinus, quod comprobarunt cives. Itaque non est, ut amplius cunctemur opperientes, barbasque mento aptatas habentes, ne quis forte nos videat, et medium in agmen nostrum invollet. Sed age huc in umbra accedens ad parietem, limis respiciens, rursus habitum muta, et compone te ad eundem modum, quo antea culta eras: et ne cuncteris: quippe jam ducem nostram omnium e concione venientem videmus. Sed festina omnis, et tædeat te barbam amplius habere, præsertim quum illæ adveniant vestem solitam jam pridem indutæ.

PRAX. Hæ nobis res, ô mulieres, prospere cesserunt, de quibus deliberavimus. Sed quam citissime antequam nos vir quispiam videat, projicite penulas: facessat hinc virilis calceus, Laconicorum laxate colligata lora, baculos dimittite. Ac tu quidem istas mulieres compone: ego vero volo intro subrepens, priusquam vir me videat, pallium ejus reponere eo, unde sumsi, ut et alia, quæ domo extuli.

CHOR. Omnia quæ dixti, jam composita sunt: tuum autem est deinceps docere, quidnam agentes conducibile tibi videbimur recte auscultare. Nunquam enim cum ulla muliere, quæ te peritior acriorque esset, scio me congressam fuisse.

PRAX. Opprimini nunc, ut ejus imperi, quod mihi modo mandatum est, vobis consiliariis utar; si quidem illic in medio tumultu et rebus asperis fortissimas vos experta sum.

CHOR. (*Deest Chori canticum.*)

BLEPYRUS, PRAXAGORA, CHORUS.

BLEP. Heus tu, unde venis, Praxagora?

PRAX. Quid tua, ô bone, interest?

BLEP. Quid mea intersit? quam inepte hoc rogas!

PRAX. Saltem de mœcho aliquo non mihi narrabis.

BLEP. Non de uno forte.

PRAX. Atqui istud tibi explorare licet.

BLEP. Quo modo?

PRAX. Si capite unguentum redoleo.

BLEP. Quid vero? non subagitur etiam mulier absque unguento?

PRAX. Non ecaster ego.

BLEP. Curigitur et quonam abiisti diluculo, subducto mihi pallio?

PRAX. Mulier quædam socia et amica nocte me accessivit parturiens.

BLEP. Itane non poteris, priusquam eo ires, rem mihi dicere.

PRAX. Mulieri præsto esse oportebat, cui tam prope instabat partus.

BLEP. Saltem mihi dixisses. Sed subest hic aliquid mali.

PRAX. Non, per Cererem et Proserpinam. Sed sicut tum eram, abii. Rogabat enim ea, quæ me arcessebat, ut quam citissime possem, ad sese irem.

BLEP. Itane vero non oportebat te vestimenta tua sumere? sed postquam me meis exueras, injecto mihi tuo amiculo, abiisti, relinquens me tanquam mortuum, nisi quod non coronasti me, neque lecythum adposuisti.

PRAX. Frigus enim erat; ego autem gracilis et paulo infirmior; ideoque ut calefierem, ista indui: te vero in calore jacentem et stragulis reliqui, mi vir.

BLEP. Laconicæ autem meæ tecum abierunt, et baculus meus simul.

PRAX. Ut pallium tuerer, meos cum tuis calceos mutavi, te imitans, et pedibus sonans, et lapides feriens baculo.

BLEP. Scin' igitur amisisse te tritici sextarium, quem ego accepissem, si concioni interfuissem?

PRAX. Ne sollicitus sis: nam marem peperit puerum.

BLEP. Concio?

PRAX. Non ecaster: sed mulier illa ad quam ivi. Verum, amabo, habitane est concio?

BLEP. Ita hercle. Non memineras me tibi heri dixisse?

PRAX. At enim nunc reminiscor.

BLEP. Nec igitur quæ illic decreta sunt nosti?

PRAX. Pol horum nihil novi.

BLEP. Sede igitur sepias esitans. Vobis enim rempublicam mandatum esse dicunt.

PRAX. Quid ut faciamus? texamus?

BLEP. Non hercle; sed ut administratis.

PRAX. Quænam?

BLEP. Res omnes, quæ ad civitatem adtinent.

PRAX. Per Venerem, beata erit civitas in posterum.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Multis de causis. Non enim audacibus viris licebit turpia in eam et indigna patrare deinceps, neque ullo modo testimonium falsum dicere, neque criminari.

BLEP. Neutiquam, per deos obsecro, istuc feceris, neque mihi victum meum auferas.

CHOR. O mi homo, sinito uxorem dicere.

PRAX. Non despoliatorem esse, non invidere vicinis; neminem nudum, neminem pauperem esse, non conviciari, non pignora a debitoribus auferre.

CHOR. Per Neptunum, magna pollicetur, nisi mentiat.

PRAX. At id ego effectum dabo, ita ut vera dixisse mihi tute sis testis, et hic ipse nihil contradicere possit.

CHOR. Nunc demum illud est, quum te prudentem animum et philosophicam cogitationem excitare oportet, scientem mulieribus

amicis succurrere. Ad communem enim felicitatem adhibenda tibi est linguæ solertia, quæ civilem populum adornet infinitis prosperitatibus vitæ, et demonstret, quid occasio possit. Indiget quippe sapienti quopiam commento respublica nostra. At perfice modo res, quæ nec factæ unquam, neque commemoratæ fuerint antea. Oderunt enim nostri homines, si vetera sæpius spectent. Sed non cunctandum: quin potius commentationes ejus rei aggrediendæ sunt. Nam cito quidpiam agere, valde gratiosum est apud spectatores.

PRAX. Atqui commoda me suasuram esse confido spectatoribus, si mavelint novi quidpiam sequi, quam moribus antiquis adherere. Hoc est quod maxime formido.

BLEP. De novarum quidem rerum studio ne metuas: has enim sectari, nobis pro alio quovis imperio est, ut et veterum rituum negligentes esse.

PRAX. Ne igitur quispiam vestrâ mihi contradicat, neque me prius interpellat, quam commentationem meam noverit, et me audierit loquentem. Quippe dicam omnes oportere omnibus uti communiter, omniumque rerum participes esse, et ex iisdem bonis vivere; non autem hunc divitem, illum vero miserum esse; neque hunc magnum agrum colere, illi vero ne satis quidem terræ esse sepeliendo cadaveri; neque servis hunc compluribus uti, illum autem ne pedisequum quidem habere. Sed unum omnibus communem vicium faciam, eumque similem.

BLEP. Quomodo igitur omnibus communis erit?

PRAX. Comedes sterco prior me.

BLEP. Et sterco etiam participes erimus?

PRAX. Non scastor mea hæc est sententia: sed me interpellasti. Hocce enim dictura eram: nempe agros primo faciam omnibus communes, et pecunias, et alia quæ uniuscujusque sunt. Dein ex illis omnibus, factis communibus, vos omnes alemus, dispensantes et parentes, et animum adtendentes.

BLEP. At quomodo qui agros non possidet, pecuniam vero et daricos, opes scilicet occultas—

PRAX. Hæc in medium deponet, et qui non deposuerit, pejerabit.

BLEP. Quippe et pejerando quæsit.

PRAX. Sed ei prorsus non conducet.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Nemo enim quicquam paupertatis causa faciet: quippe omnes omnia habebunt, panes, salsamenta, placentas, lænas, vinum, corollas, cicer. Quocirca quid lucri esset non deponenti omnia in commune? tu, si quid excogites, fac palam.

BLEP. Nonne et nunc ii plurimum furantur, quibus hæc omnia suppetunt?

PRAX. Antea quidem, ô amice, quum prioribus legibus utebamur: nunc autem, erit enim ex communi victus omnibus, quidnam emolumenti erit non deponenti?

BLEP. Si puellam conspicatus, eam cupiat, velitque clam moleste, habebit quod det, ex his bonis sumens: communium autem participabit, cum ea dormiens.

PRAX. At enim ei licebit gratis una dormire. Namque faciam, ut illæ communes cum viris cubent, et cuilibet volenti liberos pariant.

BLEP. Quomodo autem, si omnes iverint ad formosissimam illarum, et postulabunt eam subagitare?

PRAX. Fœdiores et simæ juxta lepidiores sedebunt: tum si quis harum aliquam cupiet, deformem prius inibit.

BLEP. At quomodo nos seuculos, si cum turpioribus simus, non ante nos deficiet penis, quam eo perveniatur, quo nobis eundem dicis?

PRAX. Non pugnas cieunt formosæ.

BLEP. Qua de re?

PRAX. Bono animo es, ne formida, non pugnabunt.

BLEP. Qua de re, inquam?

PRAX. Ut vobiscum congregiantur. Et tibi quidem posita hæc lex est: quæ autem ad nos pertinet solerter excogitata est. Quippe ita cautum et consultum est, ne cujus feminae foramen vacuum sit.

BLEP. Viri autem quid facient? nam fugient illæ viros deformes, et ad formosos se conferent.

PRAX. At fœdæ observabunt formosos, quum abibunt a cœna: itidem deformes illi observabunt in foro et aliis locis publicis: neque licebit feminis cum formosis viris cubare, priusquam deformibus et pumilis copiam sui fecerint.

BLEP. Nunc igitur Lysicratis nasus æque ac formosi juvenes superbiat.

PRAX. Sane, ita me Apollo amet. Hoc quidem decretum opido populare est, et mera irrisio superborum, eorumque qui anulos gerunt, quum embas eis dicit: *Heus tu, seniore cede, et coram operire dum ego, peracta re, tibi secundas partes exigendas dabo.*

BLEP. Quomodo igitur, nobis sic viventibus, unusquisque liberos suos dignoscere potis erit?

PRAX. Quid opus est? Quippe suos patres existimabunt eos omnesesse qui ætate proveciores erunt.

BLEP. Itaque bene et naviter in posterum senem omnem præfocabunt præ ignorantia, quandoquidem et nunc patrem cognoscen-tes, strangulant tamen. Quid? quum ignotus erit parens, quomodo non tunc eum male concacabunt?

PRAX. Sed qui forte illic aderit, non permittet. Olim quidem non erat eis cura patrum alienorum, quicumque illos verberaret: at nunc si quis seniorem percussus audierit, timens ne parentem ipsum suum is pulset, talia facientibus adversabitur.

BLEP. Hæc quidem omnia non insulse dicis: verum si Epicurus accedens, aut Leucolophas patrem me vocitet, id mihi grave sit audire.

PRAX. At aliud longe est istoc gravius.

BLEP. Quidnam!

PRAX. Si te Aristyllus osculetur, te suum patrem esse dictitans.

BLEP. Fleret sane et ejularet.

PRAX. At tu oleres calamintham. Verum ille natus est, ante-

quam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

BLEP. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

PRAX. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarii, uncte et laute ire ad cœnam.

BLEP. De vestibis autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

PRAX. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

BLEP. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

PRAX. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

BLEP. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cuius rei causa, ô miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuiquam debens neget.

PRAX. At cœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipse edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alea ludent homines?

PRAX. Nam cuius lucri gratia id quis faceret?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius aedes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones?

PRAX. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco. eos proclamabit, qui ex litera *Beta*

erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecastor: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copiosa præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occurrentes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cubare.* Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas simi et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis?

BLEP. Admodum.

PRAX. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primam hodie convivium.

BLEP. Jam enim convivabimur?

PRAX. Ita dico. Tum vero meretrices coercere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem interciperi, sed cum servulis tantum cubare catonacam gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

BLEP. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?*

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus,
PRÆCO, CHORUS.

VIR I. Ego quidem ut in forum supellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta

quam decretum hoc fieret: quamobrem frustra metuas, ne te osculetur.

BLEP. Id sane graviter ferrem. Terram autem quis colet?

PRAX. Servi. Tibi autem curæ erit, quum jam decempedalis erit umbra solarium, uncte et laute ire ad cœnam.

BLEP. De vestibus autem, quæ ratio earum parandarum erit? id enim ex te sciscitari lubet.

PRAX. Quæ quidem vobis nunc sunt, iis utemini: in posterum autem vobis alias texemus.

BLEP. Unum adhuc a te quæsitum volo. Si quis multam alicui debeat, a magistratibus damnatus, undenam hanc solvet? non enim æquum est e publica pecunia.

PRAX. Sed enim primo ne lites quidem erunt.

BLEP. Hoc vero quam multos homines pessumdabit!

PRAX. Hoc quoque ego decretum feci. Nam cuius rei causa, ð miser, lites essent?

BLEP. Plurimarum sane, per Apollinem: primum enim hujusce; si quis aliquid cuiquam debens neget.

PRAX. At fœnori qui pecuniam daret, unde eam sumeret, rebus omnibus in commune depositis? manifestarius fur esset scilicet.

BLEP. Per Cererem, bene doces. Hoc igitur dicito mihi: qui alios verberabunt, unde injurias persolvent, quum bene appoti obvios male mulcaverint? de hoc enim ambigere te arbitror.

PRAX. A maza, quam ipse edit: hanc enim quum quis ei ademerit, non facile deinceps injuriam faciet, sic ventre multatus.

BLEP. Nec etiam fur erit ullus?

PRAX. Qui enim furabitur, qui omnium sit particeps?

BLEP. Neque obvios nocte spoliabunt?

PRAX. Non pol, si domi dormias; nequidem si foris, ut antea. Victus enim omnibus suppetet. Si quis autem alium spoliare velit, is ultro vestimenta sua dabit: quid enim ei opus esset repugnare? quippe meliora prioribus illis ex communi accipiet.

BLEP. Neque etiam alicui ludent homines?

PRAX. Nam cuius lucri gratia id quis faceret?

BLEP. Quam vero vitæ rationem institues?

PRAX. Communem omnibus. Urbem enim me facturam dico instar unius habitationis, omnia in unum committendo, ita ut alter in alterius ædes facile ingrediatur.

BLEP. Cœnam autem ubi adpones?

PRAX. Fora Judicialia et porticus virorum cœnacula faciam.

BLEP. Tribunal autem ad quid utile erit?

PRAX. Super illud imponam crateras et aquales: et stantes in eo pueri bellica laude clarorum virorum fortia canent facta, timidorumque, si qui fuerint, probra, ut pudore suffusi a cœna abstineant.

BLEP. Per Apollinem, rem festivam narras. Vascula autem, in quæ sortes conjiciuntur, ubinam repones?

PRAX. In foro ea ponam; tum stans juxta statuam Harmodii sorte omnes ducam, donec sortitus gaudens abeat, sciens in qua litera cœnaturus sit: et præco. eos proclamabit, qui ex litera *Beta*

erunt, ut in porticum Basilicam sequantur cœnaturi; eos autem qui ex *Theta* erunt, in eam, quæ inde denominatur; eos vero, qui ex *Kappa* erunt, in porticum ut eant, ubi frumentum venale.

BLEP. Frumento ut se ingurgitent?

PRAX. Non ecastor: sed ut ibi cœnent.

BLEP. Cui autem litera educta non fuerit, secundum quam cœnet, eos omnes expellent?

PRAX. At id apud nos non erit: quippe omnia omnibus copia præbebimus, ita ut unusquisque cum corolla facem sumens e convivio abeat ebrius: porro mulieres in biviis occursantes iis, qui a cœna redibunt, hæc dicent: *Huc ad nos deflecte: hic apud nos formosa puella est. Apud me quoque, alia inquiet, desuper ex cœnaculo, et quidem pulcherrima et candidissima: prius tamen oportet te mecum quam cum ea cubare.* Formosos autem et adolescentulos secutæ deformiores talia dicent: *Heus tu, quo curris? prorsus nihil ages, quum illuc veneris: nam lege sancitum est, ut lepidas sini et turpes priores futuant, vos autem interea folia bifera fici capientes in vestibulis masturbemini.* Age nunc dicito mihi, placentne hæc vobis?

BLEP. Admodum.

PRAX. Itaque in forum mihi eundum est, ut accipiam bona in commune deponenda, adsumta præconissa quapiam maxime vocali. Hæc enim me facere necesse est, quæ dux reipublicæ electa fui: opus est præterea, ut convivales cœtus constituam, ut celebretis primum hodie convivium.

BLEP. Jam enim convivabimur?

PRAX. Ita dico. Tum vero meretrices coërcere volo omnes, earumque quæstui finem imponere.

BLEP. Quamobrem?

PRAX. Manifesta res est: ut decerpamus ipsæ florem adolescentulorum. Nec famulas ornatas oportet ingenuarum Venerem interciperi, sed cum servulis tantum cubare cætonacæ gestantibus, iisque ut placeant cunnum sibi vellere.

BLEP. Age ergo, tecum ibo comes juxta latus, ut obviatorum convertam in me oculos, et mihi dicant: *Nonne suspicitis hunc Præfectæ nostræ maritum?*

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

VIR I. bona in medium depositurus, VIR II. non depositurus,
PRÆCO, CHORUS.

VIR I. Ego quidem ut in forum suppellectilia feram parabo, et substantiam omnem recensebo. Heus tu, cinachyra, huc bella belle prodi foras, rerum mearum prima, ut bene trita canistrigeræ vicem obeas, tu quæ multos jam meos saccos evertisti. Ubinam est sellifera? olla huc exi: sane hercle nigra es: nec posses nigrior esse, tametsi pigmentum coxisses, quo Lysicrates canos tingit. Sta

juxta ipsam; huc ades, ô ornatrici: huc hydriam feras, hydriaphore: tu autem huc prodi, ô citharistria, quæ me sæpius excitasti, ut in concionem irem, nocte intempesta, modum orthrium canens. Prodeat quispiam alcolum capiens; favos effer, oleaginos ramos huc prope statue, effer itidem duos tripodas et ampullam: ollulas jam, aliaque viliora vasa omittite.

VIR II. Egone mea ut deponam? utique hercle infelix essem, et exigua mente præditus. Nunquam id faciam, ita me Neptunus amabit; sed ejusmodi decreta primum examinabo sæpius, et attente considerabo. Neque enim meum sudorem, et quod ægre comparsi miser, nullius emolumentum causa sic imprudenter amittam, priusquam didicerim, qui se res omnes habeat. Eho tu, quid sibi hæc suppellectilia volunt? num aliam in domum migras, qui hæc omnia extulisti, aut pignori ea oppositurus fers?

VIR I. Minime.

VIR II. Cur igitur ordine sic stant omnia illa? an præconi Hieroni pompam ducitis?

VIR I. Minime hercle; sed ea reipublicæ delaturus sum in forum, secundum sancitas leges.

VIR II. Delaturus es?

VIR I. Omnino.

VIR II. Infelix igitur es, per Jovem Servatorem.

VIR I. Quomodo?

VIR II. Quomodo? facile dictu est.

VIR I. Quid? nonne legibus parere oportet?

VIR II. Quibus, ô miser?

VIR I. Iis quæ sancitæ sunt.

VIR II. Quæ sancitæ sunt? ô quam insanus es!

VIR I. Insanus?

VIR II. Quidni enim? immo hercle omnino omnium es stultissimus.

VIR I. Quia facio, quod decretum est? Atqui virum probum maxime omnium ea exsequi oportet, quæ publica auctoritate mandata sunt.

VIR II. Virum stolidum scilicet.

VIR I. Tu vero deponere tua in commune non paras?

VIR II. Id ego cavebo, priusquam viderim, quid consili capiat populus.

VIR I. Quid enim aliud, quam parati omnes sunt ferre bona sua?

VIR II. At id si vidissem, tum demum crederem.

VIR I. Enimvero id per vias prædicant.

VIR II. Prædicabunt scilicet.

VIR I. Et sublatis in humerum sarcinis se deferre dicunt.

VIR II. Dicent scilicet.

VIR I. Enecas me, omnibus his fidem nullam habens.

VIR II. Fidem nullam habebunt scilicet.

VIR I. Jupiter te male perdat.

VIR II. Male perdent scilicet. Putas civem aliquem sua dela-

turum, qui saltem vel pauillum mentis habeat? neque enim e more nostro istuc est: sed nos capere tantum oportet, ita me Jupiter amet. Quippe ita et dii solent: id autem ex illorum manibus nosces: simulacra etenim, quum fundimus preces, ut bona nobis largiantur, stant manu supina porrecta, non quasi quicquam datura, sed ut aliquid accipiant.

VIR I. O perditissime, sinito me quod factum est opus facere: hæc enim colliganda mihi sunt. Quo abiit lorum?

VIR II. Quid enim? revera hæc feres?

VIR I. Sane hercle; adeoque jam duos hos tripodas una simul colligo.

VIR II. O quæ dementia! non opperiri te, quid alii facturi sint, ac tum demum—

VIR I. Quid tum demum facere?

VIR II. Adhuc opperiri, postilla vero cunctari etiamnum.

VIR I. Quamobrem tandem?

VIR II. Si terræ motus creber fiat, aut mali quis ignis ominis emicet, aut mustela transiliat, desinant profecto omnes bona sua in forum deferre, ô stupide.

VIR I. Lepide hercle mecum ageretur, si, dum opperirer, interrim non haberem ubi istæc deponerem.

VIR II. At enim potius timeas, ut alicunde capere possis. Sed habeto bonum animum, depones, etiamsi ad ultimum mensis diem veneris.

VIR I. Quidum?

VIR II. Ego nostros homines novi, qui in decernendo præproperi sunt, ac rursus negant facturos se, quæ decreta fuerint.

VIR I. Sua comportabunt, ô amice.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum?

VIR I. Securus esto, ferent.

VIR II. Si vero non ferant, quid tum?

VIR I. Cum ipsis pugnabimus.

VIR II. Si vero superiores erunt, quid tum?

VIR I. Abibo, suppellectilibus relictis.

VIR II. Si vero ea divendant, quid tum?

VIR I. Disrumparis.

VIR II. Si vero disrumpar, quid tum?

VIR I. Bene facies.

VIR II. Tu vero ferre etiamnum cupies?

VIR I. Ego sane: namque vicinos meos video sua comportantes.

VIR II. Nimirum Antisthenes sua deferet? Multo sane lepidius ei videretur plus quam triginta dies prius cacare.

VIR I. Plora.

VIR II. Antimachus autem chori magister quid in commune deferet plus, quam Callias? Profecto hic homo rem suam perdet.

VIR I. Molesta loqueris.

VIR II. Quid molesta? quasi non videam quotidie ejusmodi decreta fieri. Non illud meministi, quod de sale factum est?

VIR I. Memini quidem.

VIR II. Et alterum, quando scivimus de æreis illis nummis? ministine?

VIR I. Immo damno mihi fuit recens illa cusa moneta. Nam, venditis uvis, abivi plenam habens æreis drachmis maxillam: dein in forum ad emendam farinam profectus sum: ibi quum sacculum jam circicipiendæ sustinerem, proclamavit præco: *Neminem accipere debere æreos nummos in posterum; argento enim utimur.*

VIR II. Quid? Nonne nuper omnes dejerabamus, quingenta mox reipublicæ talenta fore ex tributo quadragesimæ, quam excogitarat Euripides? ibique continuo nullus non Euripidem laudibus crehebat. At postquam attentius considerantibus res ipsa visa est, quod dici solet, *Jovis Corinthus*, neque ad necessaria suffecit, de novo nullus non Euripidi convicia dicebat.

VIR I. At res, ô bone, non in eodem sunt statu. Nam tunc nos viri rempublicam administrabamus; nunc autem mulieres.

VIR II. Quæ ne me commeiant, ita me Neptunus amet, cavebo sedulo.

VIR I. Nescio quid nugeris. Cape tibi lignum bajulatorium, puer.

PRÆC. O cives omnes adeste; nunc enim ita res est: venite, festinate recta ad Præfectam nostram, ut vobis sortes ducentibus Fortuna sigillatim indicet, ubinam cœnaturi sitis, quia mensæ onerata et referta sunt bonis omnibus, et paratæ sunt, lectulique locicibus et tapetibus aggesti sunt: crateras miscent unguentariæ mulieres, eosque ordine statuunt: piscium tomi assantur, leporinæ carnes verubus figuntur, placentæ pinsuntur, corollæ plectuntur, bellaria fringuntur: juvenulæ ollas fresæ fabæ coquunt: Smœus autem inter illas, equestri indutus pallio, mulierum patinas detergit: senex vero venit cum molli læna et delicatis calceis, una cum aliquo adolescentulo cachinnans; et pallium ibi projectum temere jacet. Proinde venite, quandoquidem is qui mazam fert jam stat expectans: agite ergo, maxillas diducite.

VIR II. Utique ergo ibo: quid enim hic moror? quandoquidem ita reipublicæ visum est.

VIR I. Et quo ibis tu, qui bona non deposuisti?

VIR II. Ad cœnam.

VIR I. Non sane, si mulieribus illis cor inest, priusquam bonâ adferas.

VIR II. At enim adferam.

VIR I. Quando?

VIR II. Officium meum, ô amice, moræ non erit.

VIR I. Quidum?

VIR II. Quippe dico alios etiam me posteriores adlaturos.

VIR I. Ibis interim tu cœnaturus tamen?

VIR II. Quid enim agam? quippe decet sapientes reipublicæ pro virili optulari.

VIR I. Si autem te impediunt, quid tum?

VIR II. Contra ibo demisso capite.

VIR I. Si autem te verberent, quid tum?

VIR II. Eas in jus vocabo.

VIR I. Si autem te irrideant, quid tum?

VIR II. Ad fores stans—

VIR I. Quid facies, cedo?

VIR II. Cibos rapiam ex inferentium manibus.

VIR I. Abi igitur illuc posterior. At tu, ô Simo, tuque ô Parmeno, tollite hanc meam omnem substantiam.

VIR II. Age sis una cum iis ferendo operam tibi præstabo.

VIR I. Tu? haudquaquam. Vereor enim, ne, apud Præfectam nostram postquam deposuero mea, ea tibi vindices.

VIR II. Ergo hercle fabrica mihi opus est aliqua, ut quæ mea sunt mihi habeam, eorum autem, quæ in commune pinsuntur, particeps quoquo modo fiam. Recte mihi videtur: eundum est strenue, ut cœnem, neque cunctandum est.

CHOR. (*Deest canticum Chori.*)

MULIERES VETULÆ TRES, ADOLESCENS, PUELLA,
FAMULA, HERUS, CHORUS.

AN. I. Quid tandem viri non veniunt? jamdudum tempus est. Ego autem fuco oblita sto et crocotam induta, otiosa, cantillans apud me canticum, ludibunda, ut quempiam illorum prætereuntem complectar. O Musæ, in os meum descendite, molliculam cantionculam ad Ionicos modos commentæ.

PUEL. Nunc quidem prior me e fenestra prospexisti, ô putrida. Nempe rebaris, me non præsentem, desertas vineas te vindemiaturam, et cantando quempiam allecturam. Ego autem, si id facies, contra canam. Etsi enim spectatoribus tritum id nimis et fastidiosum quandoque est, tamen jucundi aliquid habet et comici.

AN. I. Huncce adloquere, et cum eo abscede hinc: tu vero amicellule tibicen, tibiis sumtis, dignum te ac me canticum accine. Si quis lepide sibi vult esse, is apud me dormiat. Neque enim noviciis puellis inest solertia, sed iis solis quæ maturiores sunt: neque ulla magis contenta esse velit, quam ego amico, quicum rem habuerim, sed ad alium quempiam illico avolet.

PUEL. Ne puellis invidias: quippe voluptas inest delicatis earum cruribus, et efflorescit in illarum papillis: tu vero, ô anus, collocata es et uncta, Orci delictum.

AN. I. Excidat tibi foramen, et sellam amittas, quum voles subagitarier, et in lecto serpentem reperias, et ad te attrahas, volens osculari.

PUEL. Eheu, eheu! quid agam? non venit mihi taurus: sola autem hic relinquo. Nam mater mea alio abiit; et si quid superest, pro nihilo habeo. Sed, ô nutrix, precor, arcesse huc Orthagoram, ita tua ætate fruaris, tibi supplico.

AN. I. Jam, ô misella, more Ionico pruris: videris autem et *Lab.*

da secundum Lesbios. Sed meas mihi nunquam præripies delicias : meam autem horam nec frustra abire facies, nec adeo intercipies.

PUEL. Canta quantumvis, et prospice e fenestra, velut mustela : nemo enim ad te prius ingredietur, quam ad me.

AN. I. Anne ut efferaris ?

PUEL. Mirum quod siet, ô marcida.

AN. I. Minime vero.

PUEL. Quid enim dicat subans anus ?

AN. I. Non tibi molestum erit meum senium.

PUEL. Quid igitur ? an magis anchlussa, et tua cerussa ?

AN. I. Quid mecum loqueris ?

PUEL. Quid vero per fenestram prospicis ?

AN. I. Ego ? canto apud me Epigeni meo amico.

PUEL. Tibi enim amicus sit quispiam præter Gerem ?

AN. I. Ipusus tibi ostendet : actutum enim ad me veniet : sed eum adest.

PUEL. Tui quidem, ô pernicius, nihil egens.

AN. I. Ita me Jupiter amet, ut mei eget, ô pestifera !

PUEL. I. Id statim ipse ostendet : nam ego hinc recedo.

AN. I. Et ego pariter, ut noris me multo magis sapere.

AD. Utinam liceret cum puella dormire, et nihil ante subagitare resimam et anile : neque enim istuc tolerabile est viro libero.

AN. II. Itaque, per Jovem, magno tuo malo futues : neque enim sub Charixena hæc aguntur. Secundum legem æquum est ista fieri, siquidem in populari statu vivimus. Sed secedam, et aucupabo eum, quid tandem faciet.

AD. Utinam, ô dii, formosam illam solam deprehendam, ad quam appotus venio, jam pridem desiderans.

PUEL. Decepi scelestam illam aniculum : quippe abiit, putas videlicet me intus mansuram.

AN. I. Verumenimvero hic ipse est, cujus modo meminimus. Huc quidem veni, huc ades, quod mihi amicum est : huc ad me accede, et tota nocte mecum concumbe. Quippe me mirum in modum amor tuorum capillorum agitat : insana autem me incessit cupido, quæ me vellicat. Concede, quæso, Amor, et facito ut iste in lectum meum veniat.

AD. Huc tandem, ô huc ad me descendens ostium hoc aperi : sin minus, fusus hic jacebo mortuus. O amicula, in tuo sinu volo lascivire cum tuis natibus. Venus, quid me hujus desiderio in furorem agis ? Concede, quæso, Amor, et facito ut ista in lectum meum veniat. Hactenus quidem pro mea necessitate satis dictum fuit : tu vero mihi, ô mea voluptas, oro te, aperi ostium, et amplectere me. Quippe propter te labores perpetior. O ludicrum meum aureolum, Veneris germen, Musæ apicula, Gratiarum alumna, Mollitiei facies, aperi, amplectere me ; quippe propter te labores perpetior.

AN. I. Heus tu, quid pultas ostium ? meum quæritas ?

AD. Haudquaquam.

AN. I. Ostium tamen pultabas.

AD. Emoriar igitur.

AN. I. Cujusnam vero rei indigens huc venisti cum face ?

AD. Anaphlystium hominem quemdam quærens.

AN. I. Quemnam ?

AD. Qui te ipsam subagitet, quem forte etiam exspectas.

AN. I. Ita sane, per Venerem, velis nolis.

AD. At quæ supra sexaginta annos sunt, eas nunc non inducimus, sed in aliud rejicimus tempus : quippe eas, quæ intra viginti annos sunt, judicamus.

AN. I. Ista quidem in priori reipublicæ statu obtinebant, ô dulcissime ; nunc autem lege decretum est uti nos primum inducamur.

AD. A volente quidem, juxta legem latruncolorum ludo præscriptam.

AN. I. At enim non cœnas juxta legem latruncolorum ludo præscriptam.

AD. Nescio quid dicas. Hæc mihi pultanda est.

AN. I. Quum videlicet prius meam pultaveris januam.

AD. Sed nunc pollinarium cribrum non petimus.

AN. II. Scio ego me abs te amari : nunc autem stupes, quod me foris reperisti : verum admove mihi os.

AD. At enim, ô misella, amatorem tuum formido.

AN. II. Quemnam ?

AD. Pictorem illum scitissimum.

AN. II. Ille autem quisnam est ?

AD. Qui mortuis ampullas pingit : quamobrem abi intro, ne te pro foribus conspiciatur.

AN. II. Novi quid velis.

AD. Etenim hercle ego te quoque novi.

AN. II. At Venerem obtestor, cui sorte obtigi, haud te amittam.

AD. Deliras, ô anicula.

AN. II. Nugaris tu : ego enim te ad lectum meum ducam.

AD. Quid, quæso, opus sit uncis extrahendis cadis emere, quum, hujuscemodi vetulam demittendo, liceat e puteis cados educere ?

AN. II. Ne cavilleris me, ô miser ; sed huc domum sequere.

AD. At enim mihi necesse non est, nisi quingentesimam annorum tuorum reipublicæ solvisti.

AN. II. Per Venerem nihilominus obsequere : nam mirifice gaudeo, ubi cum tuis æqualibus dormio.

AD. Ego vero mirifice gravor, siquando cum tuis æqualibus mihi dormiendum sit ; neque ad id faciendum unquam adduci potero.

AN. II. Sed, per Jovem, hoc te coget.

AD. Hoc autem, quid est ?

AN. II. Decretum, juxta quod tibi ad me veniendum est.

AD. Recita ipsum, quodnam tandem est.

AN. II. En tibi recito : *Censuerunt mulieres, si vir juvenis puellam habere cupiat, eam non ante subagitare, quam aniculum prius permoluerit : sin nolit hanc prius permolere, at expetat ju-*

veneculam, liceat provectoribus ætate mulieribus juvenem illum trahere impune, mentula prehensum.

AD. Hei mihi! *Procrustes* hodie fiam.

AN. II. Nostris scilicet legibus parendum est.

AD. Quid si me eripiat ex popularibus aut ex amicis veniens quispiam?

AN. II. At rei, quæ supra medimnum sit, nulli nunc viro competit auctoritas.

AD. Ejuratio vero nulla est?

AN. II. Non enim tergiversatione opus est.

AD. At enim mercatorem me esse causabor.

AN. II. At enim plorabis.

AD. Quid igitur oportet facere?

AN. II. Hac ad me sequi.

AD. Et hæc mihi faciendi necessitas est?

AN. II. Et *Diomedea* quidem.

AD. Substerne igitur primum aliquantulum origani, amputatosque palmites quatuor suppone, et vittis caput cinge, et adpone ampullas, et lustralis aquæ urceum pro foribus statue.

AN. II. Immo etiam coronam adhuc emes mihi.

AD. Ita, per *Jovem*; si modo consumptis cereis forte superes: arbitror enim te, statim atque intro ingressa fueris, morituram.

PUEL. Quo hunc trahis tu?

AN. II. Eum, qui meus est, domum induco.

PUEL. At non sapienter id facis: non enim ætatem habet, ut tecum dormiat, qui tantilla ætate est: quandoquidem mater ei potius, quam uxor esses. Proinde si legem hanc constituatis, totum orbem *Cædipis* replebitis.

AN. II. O tervenefica, præ invidia hunc sermonem commentata venis. At ego te ulciscar.

AD. Per *Jovem* *Servatorem*, gratum mihi fecisti, ô mel meum, hanc anam a me amovens. Quare pro his meritis ad vesperum gratiam tibi magnam et crassam referam.

AN. I. Heus, heus tu, quonam huncce trahis, contra legem, qua cautum est scilicet, ut is prius necum dormiat?

AD. Væ mihi misero! undenam emersisti, ô perdita? nam hoc quidem malum illo altero perniciosius.

AN. I. Huc ambula.

AD. Haudquaquam, obsecro, patiari ab istac me trahi.

AN. I. At non ego te traho, verum lex ipsa.

AD. Non me tu quidem trahis, sed *Empusa*, cui saniosis pustulis totum corpus tumet.

AN. I. Hac, ô mollicelle, sequere propere, et ne obloquitor.

AD. Age ergo, sinito saltem ire me cacatum, ut animum interea recipiam; sin minus, hic tu me actutum præ metu rubrum quid facientem videbis.

AN. I. Bono animo es; ambula, intus cacabis.

AD. Quin metuo, ne plus etiam, quam volo. Sed sponsore tibi duos dabo idoneos.

AN. I. Nullos volo.

AN. III. Heus, heus, quo tu cum ista ambulas?

AD. Non ambulo, sed trahor. Verum, quæcunque sis, *Dii tibi* multa bona dederint, quæ me male haberi haud pateris. At at, ô *Hercules*, ô *Panes*, ô *Corybantes*, ô *Castores*, quanto hoc malum illo altero etiam perniciosius est! at quid hoc tandem, obsecro, negoti est? an *cerussæ* plena simia, vel anuis spectrum huc ex *Orco* reversum?

AN. III. Ne me irrideas; sed hac sequere.

AN. I. Hac quidem ad me.

AN. III. Nunquam enim te amittam.

AN. I. Neque ipsa quoque.

AD. Distrahetis me, ô male perituræ.

AN. III. Certe enim ex lege oportuit te mihi morigerari.

AN. I. Minime, si quæ alia deformior anus intervenerit.

AD. At vero si a vobis, ô *vetulæ*, absumentus fuero, qui tandem postea ad formosam illam accedam?

AN. III. Tu quidem ipse dispicias: interim tibi hoc faciundum, quod volo.

AD. Utra vero vestrarum subagitata defungar?

AN. I. Nescis? huc veni.

AD. Hæc igitur me dimittat.

AN. III. Immo huc ad me veni.

AD. Sane quidem, si me ista dimittat.

AN. I. At *ecastor* ego te haud dimisero.

AN. III. Neque pol ego.

AD. Molestæ vero portitores essetis.

AN. I. Quid ita?

AD. Quia vectores hinc illinc trahentes *deartuarctis*.

AN. I. Huc tacitus veni.

AN. III. Non, per *Jovem*, sed ad me.

AD. Plane res est secundum *Cannoni* decretum: videlicet diremtum me futuere oportet. Sed qui tandem fieri poterit, ut ambas, quasi remos duos, agitem?

AN. I. Facile istuc, si ollam *bulborum* comederis.

AD. Væ misero mihi! propius jam ad ostium trahor.

AN. III. Sed nihil promovebis: una enim tecum intro me conjiciam.

AD. Ne faxis, per deos: uno enim malo premi melius est quam duobus.

AN. III. Per *Hecaten*, velis nolis, a te non divellar.

AD. O me ter miserum, siquidem diem integrum et noctem integram putrida anus subigenda est: tum postquam hac defunctus fuero, denuo *Phryne* altera repetenda erit, quæ ampullam ad maxillas habet. Annon igitur ego infelix sum? certe iratis diis natus, per *Jovem* *Servatorem*, et infortunatus, qui cum hujusmodi belluis natabo. Tamen mementote, si quid mihi acciderit, sæpius coacto ab hisce impuratis scortis intro navigare, sepelire me in ipso aditus ostio; superstitemque, cui immortalis fuero, illam in summo tumultu, post-

quam eam fervida pice obleveritis, pedesque ejus plumbo malleolis circumfuso muniveritis, superimponere loco ampullæ.

CHOR. (*Deest Chori cantilena.*)

FAM. Felicem vero Atticum populum; me quoque non minus felicem; heram vero meam longe omnium felicissimam! Vos quoque felices estis, quæ juxta fores nostras adestis, vicinique omnes et populares nostri: felix cum illis ego quoque ancilla, quæ caput perunxi unguentis, pro Jupiter! ut bonis! sed ista omnia longe longæque superant amphorulæ vino Thasio plenæ: hujus enim odor in capite diutius remanet: illa autem marcescentia cito evanescent. Proinde multo, at quam multo, ô dii! meliores sunt amphorulæ. Infunde ergo merum, tota nocte lætiorem me reddet, vinum illud eligens, quod maxime odoratum sit. Sed, ô mulieres, dicite mihi herum meum, maritum dominæ meæ, ubi sit.

CHOR. Istic si maneat, nobis videris eum repertura.

FAM. Sane vero; nam eccum ad cœnam venit. O here, ô fortunata, et terbeate.

HER. Egone?

FAM. Sane cœstor tu quidem, ut nemo alius. Te enim quis alius existat magis beator, qui, quum plures triginta millibus civium in urbe sint, solus tamen ex illis impransus es.

CHOR. Prorsus felicem hominem narras.

FAM. Quo tandem? quo abis?

HER. Ad cœnam.

FAM. Sane, per Venerem, longe omnium postremus. Tamen jussit me hera ut te adsumerem, et una tecum has puellas ducerem. Vini autem Chii copia magna relicta est, et multæ aliæ res bonæ. Itaque ne cessetis. Tum si quis spectatorum nobis favet, et judicium si quis non aliud, quam jus, respicit, veniat nobiscum: nam iis omnia præbebimus. Itaque quod dico, liberaliter dices omnibus, et cave quemquam omiseris; sed passim voca senes, adolescentes, pueros; nam ipsis cœna parata est omnino omnibus, si nempe quisque domum suam abierit.

CHOR. Ipsa autem jam ad cœnam festinabo, hanc facem pulchre et decore manu gestans. At tu, quæso, quid ita cunctare, neque tecum ducis has puellas? Dum autem ipse descendas, ego canticum accinam aliquod cœnaturis aptum.

Nunc judices aliquid monere volo, ut qui inter illos sapientes sunt, de me judicent, eorum memores, quæ sapienter dicta a me audierunt: tum ut qui lubenter rident, ii de me judicent, memores quam festive et ridicule multa protulerim. Itaque, ni fallor, fere omnes de me ferre sententiam jubeo. Neque nobis obsit, quod ductis sortibus primi prodierimus; sed eos horum omnium memores condecet, servata jurisjurandi fide, de Choris semper ex merito judicare, neque improbarum meretricum morem imitari, quæ semper postrema tantum benefacta in memoria habent. O, ô, nunc tempus est, amicæ mulieres, si rem agere volumus, subsultim ad cœnam ire: Cretico igitur rhythmo move tu pedes.

SEM. Hoc quoque facio.

CHOR. Et has quoque leves agili crure ad rhythmum moveri. Nam mox adponentur ostrea, salsamenta, cartilagini piscis, mustelli, reliquiæ calvariarum cum acri intrito, laserpitium cum melle interfuso, turdi, merulæ, columbæ, gallinaceorum tosta capitula, ciocli, liviæ, leporinæ carnes cum intinctu defruti, cum alis. Tu itaque, his auditis, propere et celeriter patellam sume et orum, dein festina, ut cœnes.

SEM. Sed jam vorant alii.

CHOR. In altum tollimini crure agili, euz: cœnabimus, parta victoria lætæ, euz, euz.

ARISTOPHANIS

NUBES.

DRAMATIS PERSONÆ.

STREPSIADES.

PHIDIPPIDES.

FAMULUS *Strepsiadis.*

DISCIPULI *Socratis.*

SOCRATES.

CHORUS NUBIUM.

JUSTUS ORATOR.

INJUSTUS ORATOR.

PASIAS *fenerator.*

TESTIS *Pasiæ.*

AMYNIAS *fenerator.*

CHÆREPHON.

ARISTOPHANIS

NUBES.

STREPS. **ΕΙΠΕΥ**, cheu! O supreme Jupiter, satin' infinita res est noctium? nunquamne dies fiet? Atqui dudum ego audiui gallum. Servi tamen stertunt: at antehac id non ausi fuissent. Pareas itaque, Bellum, multis de causis, tum vero quia nec servos castigare mihi licet. Sed neque bonus iste adolescens expergiscitur tota nocte; verum pedit, quinque lodicibus involutus. Sed, si videtur, stertamus obtecti.

At enim non possum dormire miser, qui mordeor a sumtibus, et præsepi, et alieno ære, propter istum gnatum. Ille vero comam alens equitat, et bigas agit, et equos somniat: at ego pereo, quum video Lunam adducere vigesimos dies: nam usuræ procedunt.—Accende, puer, lucernam, et effer tabellas, ut sumtis illis recolam, quot sint quibus debeo, et usuras computem.—Age videam, quid debeo? Duodecim minas Pasiæ. Quamobrem duodecim minas Pasiæ? quonam eas insumsi? Quando coppatiam emi. Hei miser! utinam excussus mihi prius fuisset oculus lapide!

PHID. Philo, inique agis: persequere tuum ipsius curriculum.

STREPS. Hoc illud est malum, quod me perdidit: nam etiam dormiens rem equestrem animo agit.

PHID. Quot cursibus peragitur curule certamen?

STREPS. Me quidem patrem tuum multis tufexagitas cursibus.—At enim quodnam me post Pasiam invasit æs alienum? Tres minæ pro curriculo et rotis Amyniæ:

PHID. Abduc equum domum, volutatum prius in pulvere.

STREPS. At, ô miser, evolvisti me ex meis bonis, siquidem aliis jam obnoxius sum e re iudicata, alii autem pro usuris aiunt piguora se capturos.

PHID. Quæso, pater, quid ita anxius es, et tota nocte huc illuc te versas?

STREPS. Mordet me Demarchus quispiam e stragulis.

PHID. Sine me, ô bone, aliquantulum dormire.

STREPS. Dormi tu ergo: scito tamen æs istuc alienum omne in caput tuum recasurum.—Heu! utinam pessimis exemplis periisset pronuba illa, quæ me impulit, ut matrem tuam ducerem! Ruri enim agebam vitam suavissimam, squalidam, incomtam, neglectam, redundantem apibus et ovibus et fracibus. Postilla uxorem duxi Megacelis, Megacelis filii, ex sorore neptem, rusticus urbanam, superbam,

luxuriosam, Cœsyræ moribus imbutam. Hanc postquam duxeram, cum ea cubabam olens mustum, ficus, lanarum copiam: illa vero unguentum, crocum, collabellata oscula, sumtus, heluationes, Coliadem et Genetyllidem. Non equidem dicam otiosam eam fuisse; sed texebat. Ego autem ei pallium hoc ostendens, eoque utens prætextu, dicere ei solebam: *Mulier, telam nimis densas.*

FAM. Oleum nobis non inest in lucerna.

STREPS. Hei mihi! cur enim bibulam istam accendisti mihi lucernam? huc accede, ut plores.

FAM. Cur, obsecro, plorem?

STREPS. Quia e crassis ellychniis unum indidisti.—Post illa, quum nobis jam natus esset filius iste, mihi scilicet et bonæ illi mulieri, inter nos primum de nomine obortum est jurgium ad hunc modum. Illa quidem equum addebat nomini, *Xanthippum*, aut *Charippum*, aut *Callippidem* eum nuncupans: ego vero avi imponebam ei nomen *Phidonidem*. Hactenus quidem processit concertatio: postea tandem convenit inter nos, et dedimus ei nomen *Phidippidi*. Hunc autem illa gnatum gremio complexa blande adloquebatur: *Quando tu grandis factus currum agitabis versus urbem, ut Megacles, croceo amictus pallio!* Ego autem dicebam: *Immo quando tu capras ducēs e Phelleo, ut pater tuus, renone indutus!* Sed meis dictis nequaquam paruit: verum fortunis meis equinum offudit morbum. Et nunc tōta nocte mecum meditatatus, viæ unam rationem inveni admirabiliter excellentem; quam si isti persuasero, salvus ero. Verum excitare prius ipsum volo. Quomodo ergo eum quam mollissime expergeficiam? quomodo? Phidippides, Phidippi-discē!

PHID. Quid est, mi pater?

STREPS. Osculare me et manum cedo dexteram.

PHID. En. Quid est?

STREPS. Dic mihi, amas me?

PHID. Ita, Neptunum hunc testor Equestrem.

STREPS. Neutiquam mihi, quæso, Equestrem istam memora: hic enim deus est mihi causa malorum. Verum, si me corde revera amas, ô gnate, gere morem mihi.

PHID. Quid tibi ergo morem vis geram?

STREPS. Immuta quam ocissime mores tuos, et abi, ut discas, quæ ego jubebo.

PHID. Dic jam quid jubeas.

STREPS. Obtemperabisne aliquantum mihi?

PHID. Obtemperabo, ita me Bacchus amet.

STREPS. Huc ergo converte oculos. Viden' ostium hoc et domunculam?

PHID. Video: at, quæso, quid est hoc, pater?

STREPS. Animarum sapientum hæc est schola. Hic habitant viri, qui sermonibus alios ad credendum inducunt, cælum esse furnum, qui circa nos sicut, nos autem esse carbones. Ipsi docent, si quis pecuniam ipsis det, quo pacto quis dicendo vincat et justam et injustam causam.

PHID. Quinam vero sunt?

STREPS. Non callide novi nomen: sunt viri boni, meditationibus dediti.

PHID. Au! miseri illi quidem; novi. Jactatores illos luridos et discalceatos dicis, quorum unus est perditus ille Socrates, itemque Chærephon.

STREPS. Ah, ah! tace; ne stulte loquere. Verum si qua te tangit cura paterni victus, si mihi unus horum, et rem equestrem missam face.

PHID. Non facerem, ita me Bacchus amet, etiamsi dares mihi Phasianos illos, quos alit Leogoras.

STREPS. Eja obsecro, hominum mihi carissime, abi et te doceri sine.

PHID. Et quid tibi discam?

STREPS. Aiunt apud eos esse geminos hos sermones: meliorem nempe, quisquis ille sit, et pejorem: istorum sermonum alterum, pejorem inquam, aiunt vincere, etiamsi injustissima dicat. Si itaque disceres mihi injustum illum sermonem, quæcunque nunc propter te debeo, istorum nihil quicquam, ne obolum quidem, cuiquam solverem.

PHID. Haud sane tibi obtemperabo: non enim sustinerem adspicere equites, si mihi color vultus corruptus esset.

STREPS. Non itaque amplius, ita mihi Ceres propitia sit, de meis comedes, neque ipsus, neque jugalis equus, neque samphora: sed exigam te domo in malam rem.

PHID. Sed me sine equis esse non patietur avunculus meus Megacles. At domum ingrediar; te vero negligam.

STREPS. Sed non ego tamen, postquam cecidi, jacebo. Verum, invocatis diis, in scholam ibo, et memet ipse docendum dabo. Quomodo ergo, quum senex sim, et obliviosus, et tardus, sermonum exquisitorum subtilitates addiscam? Eundum est. Quid multum cunctator, et non potius ostium pulto? Puer, heus puer!

DISC. Facesse hinc in malam rem. Quis est qui pultavit fores?

STREPS. Phidonis filius Strepsiades Cicynensis.

DISC. Rusticus utique es, qui inconsiderate januam tam improbe calcitrasti, et cogitationem, quam animo conceperam, mihi excusisti.

STREPS. Ignosce mihi; procul enim hinc habito ruri. Sed dige mihi, quodnam erat illud, quod tibi ex animo excussi?

DISC. Sed fas non est hæc cuiquam dicere, nisi discipulis.

STREPS. Mihi ergo audacter dicito: ipsus enim venio in scholam discipulus.

DISC. Dicam: sed credere debes mysteria hæc esse. Modo interrogabat Chærephontem Socrates, pulex quot suos ipsius saltaret pedes: quum enim monordisset Chærephontis supercilium, in caput Socratis inde saltavit.

STREPS. Quomodo, quæso, istud metitus est?

DISC. Scite admodum. Cera liquefacta, deinde pulice prehenso,

immersit pedes ejus in ceram : post, refrigerato pulci adhaeserunt calcei Persici, quos ille detraxit, iisque spatium dimetitus est.

STREPS. O supreme Jupiter, quanta subtilitas mentis!

DISC. Quid vero, si aliud Socratis audias inventum?

STREPS. Quale? obsecro, enarra mihi.

DISC. Interrogabat ipsum Chærephon Sphettius, utrum putaret culices ore canere, an vero podice.

STREPS. Quid, quæso, nam dicebat ille de culice?

DISC. Intestinum culicis dicebat esse angustum: per illud autem tenue flatum vi pergere versus podicem: deinde angusto intestino adjacentem cavum podicem flatus violentia sonare.

STREPS. Tuba itaque est podex culicum. O ter beatus ob perspectam intestini naturam! Facile hercle reus absolvetur, qui tam bene norit intestinum culicis.

DISC. Nuper vero sublimis cogitatio abrepta ei fuit a stellione.

STREPS. Quomodo? dic mihi.

DISC. Dum noctu investigabat ille Lunæ vias et conversiones, sursumque spectabat ore hiante, de tecto concacavit eum stellio.

STREPS. O lepidum stellionem, qui Socratem concacavit!

DISC. Heri autem vesperi cœna nobis non erat.

STREPS. Hem! quid itaque inveniendi cibo excogitavit?

DISC. Inperso in mensam tenui pulvere, veruculum incurravit, delinde circino sumto, vestem e palaestra surripuit.

STREPS. Quid ergo Thalem illum miramur? Aperi, aperi prope scholam, et mihi quamprimum ostende Socratem: gestio enim discipulus fieri: sed aperi ostium. O Hercules! unde ego has bestias esse dicam gentium?

DISC. Quid mirare? cui videntur esse similes?

STREPS. Lacedæmonis illis, qui e Pylo captivi adducti sunt. Sed quid terram intuentur isti?

DISC. Quærunt subterranea.

STREPS. Bulbos ergo quærunt. Ne jam istuc amplius curate: ego enim scio ubi sint magi et pulchri. Quid vero isti faciunt, qui tam cernuos se inflectunt?

DISC. Perscrutantur ima Erebi et Tartari.

STREPS. Quid ergo podex in celum spectat?

DISC. Seorsum ille astronomiam discit. Sed ingredimini, ne ipsus in nos forte incidat.

STREPS. Nondum etiam, nondum: sed maneant, ut cum ipsis communicem paxillum quid rerum mearum.

DISC. Sed non possunt sub dio foris commorari nimis longo tempore.

STREPS. Per deos obsecro, quid hæc sunt? dic mihi.

DISC. Hæc quidem astronomia est.

STREPS. Hoc vero, quid?

DISC. Geometria.

STREPS. Hoc ergo quam ad rem usui est?

DISC. Ad dimetiendam terram.

STREPS. Illamne, quæ sorte distributa fuerit?

DISC. Non; verum universam.

STREPS. Facete dicis: est enim hoc inventum populare et utile.

DISC. Hæc autem est terræ descriptio universa. Viden? hæc quidem sunt Athenæ.

STREPS. Quid dicis? minime credo. Quippe iudices sedere non video.

DISC. Atqui hoc est revera solum Atticum.

STREPS. Et ubi sunt Cicynnenses, populares mei?

DISC. Hic insunt. Eubæa autem, ut vides, hæcce, in longitudinem oppido protensa.

STREPS. Scio: nam a vobis protensa est et a Pericle. Sed Lacedæmon ubi est?

DISC. Ubi sit? hæc est.

STREPS. Quam prope a nobis! sed opere studete maximo, ut eam a nobis abducatis quam longissime.

DISC. Sed mcherecle fieri non potest.

STREPS. Vapulabitis igitur. Age, quis vero est vir iste in carinario?

DISC. Ipsus.

STREPS. Quis ipse?

DISC. Socrates.

STREPS. O Socrates! I tu, voca mihi eum magna voce.

DISC. Tute ipse sane voca: nam mihi otium non est.

STREPS. O Socrates, ô Socratisce.

SOC. Quid me vocas, mortalis?

STREPS. Primum quidem, quid facias, obsecro, dic mihi.

SOC. Per aërem incedo et Solem contemplor.

STREPS. Itane a crate deos despicias, non vero a terra? siquidem—

SOC. Neutiquam enim possem recte indagare res cœlestes, nisi suspensus animo, et permista meditatione cum aëre sibi consimili. Si vero humi stans superna ab inferiore loco spectarem, nunquam possem illa indagare. Enimvero terra vi quadam trahit ad se humorem meditationis. Idem autem contingit nasturtio.

STREPS. Quid ais? Meditatio trahit humorem in nasturtium? Age vero, mi Socratisce, huc ad me descende, ut me illa doceas, quorum gratia veni.

SOC. Quam autem ob rem venisti?

STREPS. Cupiens addiscere artem dicendi; nam ab usuris, creditoribusque difficillimis agor, feror, bona mea pignori capta diripiuntur.

SOC. Quomodo vero non animadvertisti ære te alieno obrui?

STREPS. Perdidit me morbus equestris terribilis voracitatis. Sed doce me alterum tuorum sermonum, illum, inquam, qui nihil reddit. Mercedem vero, quamcunque petieris, præsentaria pecunia me tibi soluturum per deos jurabo.

SOC. Per quosnam deos jurabis tu? primum enim dii nobis non sunt in usu.

STREPS. Per quid ergo juratis? an per ferreos nummos, ut in Byzantio?

SOC. Vin' res divinas cognoscere clare et recte, quænam sint?

STREPS. Volo hercle, si modo ullæ sunt.

SOC. Et venire in colloquium cum Nubibus, nostris deabus?

STREPS. Maxime.

SOC. Sede itaque in sacro grabbato.

STREPS. En, sedeo.

SOC. Porro coronam hanc cape.

STREPS. Quorsum coronam? Eheu, Socrates, cave sis, ne me, sicut Athamantem sacrificetis.

SOC. Non fiet: verum qui initiantur, omnia ista nos iis facimus.

STREPS. Quid, quæso, inde lucri capiam?

SOC. In dicendo fies tritus, crepitaculum, pollen: sed quiesce.

STREPS. Pol me non falles: nam si ad hunc modum conspergar, pollen fiam.

SOC. Lingua favere oportet senem, precibusque anres adhibere. O rex, immense Aër, qui terram sublimem tenes, lucideque Æther, venerabilesque divæ, Nubes, quæ tonitrua et fulmina volvitis, surgite et apparete, ô dominæ, philosopho sublimes.

STREPS. Nondum etiam, nondum, priusquam duplicata lacinia caput obtexero, ne compluar. Mene vero infelicem domo egressum fuisse sine galero!

SOC. Adeste igitur, ô venerandæ Nubes, ut vosmet huic ostendatis, sive in Olympi vertice sacro nivali sedetis; sive Oceani patris in hortis sacram choream instituitis cum Nymphis; sive forte in Nili fluentis aquam aureis gutturiis hauritis; sive Mæoticam obtinetis paludem, sive Mimantis nivosam rupem, exaudite, et accipite hoc sacrificium, sacris his gavisæ.

CHOR. Perennes Nubes, tollamur manifestæ, roscida natura agiles, patre ab Oceano graviter fremente ad celsorum montium vertices arboribus comantes, unde conspicuas longe lateque speculas despectamus, sacramque terram fructuum parentem, et divinorum fluviorum sonitus, et pontum sonantem gravi murmure: nam infatigabilis oculus Ætheris coruscat lucido jubare. Sed decussa caligine imbrifera, immortalem revelantes speciem, terram spectemus longe prospiciente oculo.

SOC. O maxime venerabiles Nubes, manifesto audistis me vocantem. Sensistine vocem, simulque mugitum tonitrus divini?

STREPS. Vos equidem veneror, ô sanctæ Nubes, vestrisque volo tonitribus oppedere; adeo iis auditis contremisco et timore perculsum sum: et, sive fas est, sive non est fas, jam volo cacare.

SOC. Ne illudas, neu facias, quod perdit isti comici; sed ore fave: magnum enim dearum examen incipit moveri cum cantu.

CHOR. Virgines imbriferæ eamus, ut pingue solum Palladis, fortium virorum feracem terram Cecropis videamus amabilem, ubi cul-

tus arcanorum sacrorum, ubi mystica domus inter sacras initiationes ostenditur, diisque cœlestibus munera, templaque summis educta tectis, et simulacra, et supplicationes beatorum sanctissimæ, coronisque ornata deorum sacrificia, epulæque omni tempore anni: vere autem adventante Bromia festivitas, et suaviter resonantum Chorum incitamenta, et tibiærum gravis cantus.

STREPS. Per Jovem te obsecro, dic mihi, ô Socrates, quænam sunt illæ, quæ vocem istam emiserunt majestate plenam. Num Heroïnæ aliquæ sunt?

SOC. Minime: verum cœlestes Nubes, magna numina hominibus otiosis, quæ sententias, et dicendi peritiam, et mentem nobis suggerunt, et præstigias, et loquacitatem et fallaciam et perceptionem.

STREPS. Idcirco igitur audita earum voce, volitat anima mea, jamque de rebus subtilibus disputare gestit, et de fumo garrire, et sententiola sententiolam pungendo alteri orationi contradicere; adeo ut cupiam, si quo pacto liceat, eas aperte videre.

SOC. Specta igitur huc ad Parnethem: jam enim eas cerno sensim et placide descendentes.

STREPS. Age, ubi? ostende.

SOC. En, procedunt magno numero, per loca cava et densa se ipsas obliquas inferentes.

STREPS. Quid hoc rei, quod eas non video?

SOC. Juxta aditum.

STREPS. Jam demum vix eas dispicio.

SOC. Nunc tamen vides ipsas, nisi gramias in oculis habes instar cucurbitæ.

STREPS. Hercle equidem. O venerandæ! locum jam omnem tenant.

SOC. Has tamen tu deas esse nesciebas, nec eas pro numinibus habebas.

STREPS. Non hercle: verum nebulam et rorem et fumum eas esse existimabam.

SOC. Non enim edepol scis, ut multos istæ alant sophistas, vates Thurinos, medicos, prodigos, poëtas dithyrambicis choris qui flectunt modos, hominesque qui de rebus ætheriis disserentes audientibus fucum faciunt; hos, inquam, omnes alunt otiosos et nihil agentes, quoniam ipsas laudibus celebrant.

STREPS. Propterea igitur versibus suis crepare solent *humidarum Nubium lucem avertentium celerem impetum, cirrosque centicipitis Typhonis, furentesque procellas, item aërias, udas, aduncis unguibus ulites, in aëre natantes, imbresque aquarum rorantium Nubium*: deinde pro his versibus deglutiunt *mugilum magnorum et bonorum frustra carnes avium turdorum*.

SOC. Propter has tamen immerito.

STREPS. Dic mihi, quæso, videnam eis accidit, si revera Nubes sunt, ut similes sint factæ mulieribus? non enim illæ tales sunt.

SOC. Age, quales ergo sunt?

STREPS. Non satis callide scio: saltem similes videntur lanis

expansis; non hercle mulieribus, ne tantillum quidem. Istæ vero nares habent.

SOC. Responde nunc mihi quod te interrogabo.

STREPS. Dic ergo cito quidquid vis.

SOC. Vidistin' aliquando, sursum spectans, nubem Centauro similem, aut pardo, aut lupo, aut tauro?

STREPS. Ego hercle vero: sed quid tum?

SOC. Nempe fiunt quidquid lubitum est. Namque si comantem quempiam conspiciant pædiconem ex hirsutis illis, qualis est Xenophantis filius, insaniam ejus irridentes, Centauris se assimilant.

STREPS. Quid ergo? si depeculatorem ærari Simonem videant, quid faciunt?

SOC. Mores ejus ut arguant, lupi repente fiunt.

STREPS. Hoc igitur ipsum est, quamobrem Cleonymum heri conspicatæ, qui clypeum abjecit, quia timidissimum eum videbant, cervi factæ sunt.

SOC. Et nunc, quod Clisthenem adspexerunt, vident? eo mulieres factæ sunt.

STREPS. Salvete itaque, ô dominæ, atque jam, si cui alii unquam, et mihi, rupto silentio, mittite altisonam vocem, ô præpotentes reginæ.

CHOR. Salve, ô senex annose, sapientum investigator sermonum; tuque subtilissimarum nugarum sacerdos, dic nobis cujus rei indiges. Haud enim facile obtemperemus sophistarum alii cælestia scrutantium, excepto Prodico: huic quidem doctrinæ et ingeni ergo; tibi vero, quia superbus incedis, hac illac oculos versans, et disalceat multa mala sustines, nobisque fretus vultum ad gravitatem componis.

STREPS. O Terra! quæ vox! quam sacra, quam venerabilis, quam prodigiosa!

SOC. Enimvero istæ solæ sunt Deæ: cetera omnia sunt nugæ.

STREPS. Sed agedum, per Terram te obtestor, Jupiter Olympius nonne nobis Deus est?

SOC. Quis Jupiter? quæso, ne nugeris: ne quidem est Jupiter.

STREPS. Quid ais tu? quis pluit ergo? Istuc enim primum omnium mihi demonstra.

SOC. Hæ nimirum ipsæ: magnis autem signis hoc te docebo. Age, ubinam tu Jovem sine Nubibus unquam pluere vidisti? Atqui oportebat eum cælo sereno pluere; has autem peregre abesse.

STREPS. Recte, ita me Apollo amet, istud hoc tuo argumento adstruxti: atqui antehac revera putabam Jovem per cribrum meire. Sed quis ille sit, qui tonat, dic; hoc facit me tremere.

SOC. Hæ tonant, quum volvuntur.

STREPS. Quomodo, audacissime?

SOC. Ubi multa aqua oppletæ fuerint, et vi ad motum excitatæ, in præceps actæ necessario, plenæ imbris, inde graves in se invicem incidentes, rumpuntur et edunt fragorem.

STREPS. Sed quisnam est, qui impellit eas, ut ferantur? nonne Jupiter?

SOC. Minime: verum ætherius turbo.

STREPS. Turbo? hoc me latuerat, Jovem nimirum non esse, sed pro eo Turbinem nunc regnare. Sed de tonitrus fragore me nondum docuisti.

SOC. Non audivisti me tibi dicere Nubes plenas aqua incidentes in se invicem fragorem edere propter densitatem?

STREPS. Age, qua ratione hoc possim credere?

SOC. A te ipso, ut te docebo. Nunquamne Panathenæis tibi contigit, ut te implexes jure, posteaque tibi turbaretur venter, isque concussus subito strepitum edere cogeretur?

STREPS. Ita mehercle: et quidem statim incipit me pessime habere, et turbatur: et jusculum sicut tonitru strepit, et horrendum mugit, sensim primum *pax*; deinde subjungit *papax*; mox demum *papapapax*; et quando caco, plane tonat *papapapax*, sicut illæ.

SOC. Considera igitur, e tantillo ventre quam vehementer peperderis: aërem autem hunc immensum quomodo non verisimile est magno strepitu tonare? Hinc ergo et nomina ista ΒΡΟΝΤΗ, ΠΡΟΡΑΗ sunt similia inter se.

STREPS. Sed fulmen undenam venire possit, igni coruscans? hoc me doce; et torrefacit nos feriens, alios vivos amburit. Hoc enim Jupiter manifesto jaculatur in perjuros.

SOC. Et quomodo, ô fatue, et Saturni tempora redolens, et fabellis anilibus innutrite, si perjuros ferit, quomodo, inquam, Simonem non combussit, neque Cleonymum, neque Theorum? sunt tamen isti valde perjuri. Sed jaculatur suum ipsius templum, et Surnium promontorium Atticæ, et proceras quercus. Quanam ex causa? non enim quercus utique pejerat.

STREPS. Nescio: recte tamen autumare mihi videris. At vero quid, quæso, est fulmen?

SOC. Quando ventus aridus sursum sublatus in istis inclusus fuerit, intus eas inflat, tanquam vesicam: deinde ubi suamet vi eas rupit, extrorsum fertur concitatus propter densitatem, stridulo impetu se ipsum comburens.

STREPS. Edepol mihi prorsus idem aliquando evenit Jovialibus. Ventriculum cognatis torrebam, quem incidere omiseram imprudens: ille vero inflabatur: deinde repente medius crepans, in ipsos oculos mihi fartum ejaculatus est, et faciem combussit.

CHOR. O qui præclaram cupivisti sapientiam a nobis apisci, quam beatus inter Athenienses, ceterosque Græcos eris, si memoria et studium tibi non deest, et ærurnarum patientia inest in corde; nec defatigaris vel stando, vel eundo; neque frigus moleste fers, neque prandere cupis; vino etiam abstines, et gymnasiis, aliisque ineptiis; et istud optimum esse putas, quod quidem scitum virum decet, vincere nimirum factis et consiliis, et lingua pugnando.

STREPS. Sed de corde duro et præfracto, studioque et cura somnum obturbante; item ventre parco, vitamque discruciante, et vel thymbra contento, ne sis sollicitus: nam eo nomine me præbere possim, ut ferrum in me cadant.

SOC. Sed hoc etiam confirma, te in posterum nullum habiturum deum, præter eadem ipsa, quæ nos pro diis habemus; nimirum Chaos hoc, et Nubes, et Linguam: hæc tria inquam.

STREPS. Nec prorsus adloquerer alios, si vel obvius eis fierem; neque sacrificarem, neque libarem, neque thus adolerem.

CHOR. Nunc itaque dic nobis audacter quidnam tibi faciamus: nam frustra non eris, si nos colas, et admireris, et studeas esse politus.

STREPS. O dominæ, quod a vobis peto, id paululum quiddam est omnino; nimirum ut Græcos in facultate dicendi anteire possim centum stadiis.

CHOR. Immo erit hoc a nobis tibi: ita ut jam ab hoc tempore in sententiis pro concione dicendis nemo tam sæpe vincat quam tu.

STREPS. Ne mihi contingat de arduis rebus sententias dicere: istuc enim haud cupio: sed tantum pro me ipso lites pervertere, et elabi e manibus creditorum.

CHOR. Adipisceris igitur quæ optas: non enim ardua cupis. Sed te ipsum trade intrepidus nostris ministris.

STREPS. Faciam istud, vobis fretus; nam urget me necessitas propter equos illos coppatias, et conjugium, quod me perdidit. Nunc ergo utuntur me prorsus ut lubet; istuc meum corpus ipsis trado, quod verberibus tundant, fame, siti, squalore, algu conficiant, pro utre excoerent, modo æs effugiam alienum, et hominibus videar esse audax, loquax, temerarius, procax, scelestus, mendaciorum conglutinator, inventor verborum, tritus in litibus, tabula legum, crepitaculum, vulpes, terebra, subactus, simulator, lubricus, arrogans, æuto, impurns, versutus, molestus, impudens. Modo his me nominibus appellet obvius quisque, faciunt isti plane quod lubnerit, et, si volunt, ita me Ceres amet, ex me intestina farciunt, et scholasticis adponunt.

CHOR. Animus quidem inest huic haud timidus, sed promptus. Scias autem velim, si hæc didiceris a me, famam, quæ cælum adtingat, inter homines te consecuturum.

STREPS. Quid mihi eveniet?

CHOR. Omni tempore mecum beatissimam vitam ages unus omnium.

STREPS. En unquam potis erit fieri, ut istuc videam?

CHOR. Ita ut multi ad fores tuas semper sedeant, cupientes te convenire, et tecum colloqui, atque communicare tuæ solertiæ negotia et lites multis talentis æstimatas, de quibus consultabunt tecum. Sed incipe senem docere quidquid constituisti, et incita animum ejus, et ingeni vires explora.

SOC. Agedum dic mihi tu ingenium tuum, quale sit; ut illo cognito, machinas posthac novas tibi admoveam.

STREPS. Quid vero? num me, per Deos obsecro, tanquam murum oppugnare cogitas?

SOC. Non: sed pauca quædam interrogare te volo, an memoria polleas.

STREPS. Ita hercle, gemino modo. Nam si mihi debeatur, præpolleo memoria: sin ipsus debeam, hei misero mihi! prorsus sum obliviosus.

SOC. Insitamne habes vim dicendi?

STREPS. Haud dicendi quidem, sed defraudandi.

SOC. Quomodo igitur poteris discere?

STREPS. Bene: ne sis sollicitus.

SOC. Age nunc, da operam, ut quum primum sapientem aliquam questionem proposuero de rebus cælestibus, eam extemplo arripias.

STREPS. Quid? num canum in morem sapientiam comedam?

SOC. Homo iste rusticus est et barbarus. Vereor, ô senex, ne plagis indigeas. Age videam, quid facias, si quis te verberet?

STREPS. Verberor. Deinde ubi me paululum continui, antestor: deinde ubi rursus pauillum intermisi, in jus voco.

SOC. Age nunc deponere vestem.

STREPS. Quæ tibi a me facta est injuria?

SOC. Nulla: sed mos est ut nudi ingrediantur.

STREPS. Atqui ego non ingredior res furtivas queritatum.

SOC. Deponere: quid nugaris?

STREPS. Hoc, quæso, dic mihi: si diligens fuero, et cupide didicero, cuiam tuorum discipulorum ero similis?

SOC. Ingenio nihil differes a Chærephonte.

STREPS. Hei misero! semimortuus fiam.

SOC. Ne multum loquere, sed propera, et sequere me hac ocius.

STREPS. In manum da mihi placentam mellitam prius: nam timo huc intro, tanquam in Trophonii antrum, descendens.

SOC. Perge: quid sic morare circa ostium?

CHOR. Sed abi lætus ob istuc animi robur. Feliciter eveniat huic homini, quod ætate multum provectora, recentioribus ingenium suum rebus imbuit, et sapientiam colit.

Spectatores, dicam vobis libere veritatem; per Bacchum juro, cujus alumnus ego sum. Equidem ita vincam et pro sapiente habear, ut, quia vos putabam spectatores elegantes esse, istamque esse præstantissimam mearum comædiarum, idcirco vobis primum eam volui gustandam offerre, cui insumsi laborem plurimum: deinde abscissi ab hominibus ineptis victus, meo quidem immerito. Ob hæc incuso vos, qui sapientes estis, quorum causa commentatus ista fueram. Sed neque sic tamen mea sponte deseram cordatiores. Ex quo enim hic apud viros, apud quos jucundum est vel verba facere et *Modestus* meus et *Cinædus* non male audivere; egoque (nam virgo adhuc eram, necdum licebat me parere) exposui factum, quem alia quædam puella susceptum abstulit; vos autem educastis liberaliter et instituistis: exinde, inquam, satis spectata est mihi vestra fides et benevolentia. Nunc itaque, ut *Electra* illa, venit hæc Comædia, quærens an forte incidere possit in spectatores tam sapientes: agnoscet enim, si modo eum conspiciat, fratris cincinnum. Quam vero modestis sit moribus, videte; quæ primum quidem non ingressa est, consutum quiddam habens coriaceum, pendulum, rubrum iu

summo, crassum, ut pueris risus excitetur; neque irrisit calvos, nec cordacem saltavit: nec senex, qui versus recitat, baculo verberat adstantem, dicta mordacia retundens; neque irrupit in scenam cum facibus, nec *Io, io*, clamat: sed sibimetipsi et versibus fidens advenit. Et ego quidem, qui talis poëta sim, non superbio; neque studeo vos decipere, bis terve eadem introducendo. Verum semper novas formas comminiscor, quas inferam, nihil inter se similes, scitatas et lepidas omnes: qui plurima valenti gratia Cleoni ventrem percussi, nec amplius tamen ei insultavi jacenti. Isti autem, ubi semel ansam dedit Hyperbolus, miserum illum assidue conculcant, ejusque matrem. Primum quidem omnium Eupolis *Maricam* protulit, quum nostros *Equites* in alium habitum male commutasset malus, addita, quæ cordacem saltaret, anu temulenta, quam pridem Phrynichus commentus fuerat, objeceratque marinæ beluæ. Deinde Hermippus rursus Hyperbolum traduxit; et jam omnes alii insectantur Hyperbolum, imagines meas de anguillis imitantes. Cuiuscunque ergo ista risum movent, is meis ne capiatur: sin meis inventis et me ipso delectabimini, in futurum tempus recte sapere videbimini.

SEM. Cælo regnantem, diisque imperantem magnum Jovem Choro ut adsit primum invoco: deinde præpotentem tridentis dominum, ferræque et salsi maris ferum motorem: et nominatissimum patrem nostrum, Ætherem venerabilem, nutricium omnium: equorumque agitatore illum, qui prælucidis radiis permeat totum terræ solum, magnus apud deos et apud mortales deus.

CHOR. O sapientissimi spectatores, huc advertite mentem. Vos enim, a quibus passa sumus injuriam, palam incusamus. Nam quum præ ceteris diis plurimum commodemus urbi, nobis tamen solis omnium deorum nec sacrificatis, nec libatis, quæ vos conservamus. Si enim absque ullo judicio decernatur expeditio aliqua, tunc aut tonamus, aut stillamus. Namque diis invisum illum coriarium Paphlagonem quum eligeretis ducem exercitus, supercilia contraximus, et indignatæ sumus, tonitrusque erupit cum fulmine: Luna autem solitas deseruit vias, et Sol, ellychnio statim in se contracto, negavit se lucere velle, si Cleo duceret exercitum: nihilominus eum elegistis. Aiunt enim *mala consilia capere hanc civitatem solere; sed quæcunque peccaveritis, illa deos in melius convertere*. Ista vero quo pacto convenient, facile vos docebimus: nempe si Cleonem, voracem illum larum, sordium et furti damnatum, capistraveritis, cervicemque ejus nervo constrinxeritis, id si peccatum fuerit, rursus in pristinum vobis, atque in melius res ea cedet reipublicæ.

SEM. Huc ades tu quoque Phœbe rex, Delie, excelsa qui tenes Cynthiæ rupis cacumina; tuque beata, quæ auream Ephesi domum habitas, in qua magnifice te colunt Lydorum puellæ; tuque patria nostra dea, Ægida quæ moderaris, urbis præses Minerva; et qui Parnasiam obtinens petram cum tædis fulges, Delphicas inter Bacchas conspiciendus, commissator Bacchus.

CHOR. Quum nos huc profectionem moliremur, convenit nos

Luna, mandavitque nobis, ut suis verbis plurimam Atheniensibus et sociis diceremus salutem. Hoc primum. Deinde irasci se aiebat: etenim atrociam perpessam esse, ut quæ vobis omnibus commodaret, non verbis, sed re palam. Primum quidem quot mensibus haud drachma minus pro tæda, adeo ut dicant omnes egredientes vesperi: *Ne facem emilo, puer, quoniam Lunæ pulchralux est*. Aliaque beneficia se vobis præstare dicit: vos tamen dierum rationem habere non recte, verum susque deque turbare: adeo ut interminari sibi deos identidem dicat, quauda cœna frandantur, et abeunt domum sacra non adepti, quæ ipsis fieri debuissent juxta statum dierum ordinem: deinde quum diis operari oportet, vos quæstiones de reis habetis et judicia exercetis: contra vero sæpe, nobis diis jejunia agentibus, quando nimirum lugemus aut Memnouem aut Sarpodonem, vos libatis et ridetis. Idcirco hoc anno sorte ducto ad Amphictyonum conventum legato Hyperbolo nos dii coronam ademimus; et meritum: sic enim magis sciet, vitæ dies agendos esse secundum Lunæ cursum.

SOCRATES, STREPSIADES, CHORUS.

SOC. Per respirationem, per Chaos, per Aërem juro, ut ego non vidi hominem tam rusticum ullum, nec tam stupidum, nec tam ineptum, nec tam obliviosum; qui subtilitates quasdam parvas discens, eas obliviscitur, antequam plene didicerit. At tamen eum foras vocabo huc in lucem. Ubi Strepsiades? exi sumto grabbato.

STREPS. Sed eum non me sinunt efferre cimices.

SOC. Propere depone et adverte animum.

STREPS. En.

SOC. Age, quid vis nunc primum discere, quod antea nunquam didiceris? dic mihi. Utrum de metris, aut de versibus, an vero de rhythmis?

STREPS. De metris equidem; quia nuper a venditore farinæ defraudatus fui duobus chœnicibus.

SOC. Non hoc te rogo; sed quodnam pulcherrimum metrum esse putes; trimetrumne an tetrametrum?

STREPS. Equidem semisextario nullum præstare puto.

SOC. Nihil dicis tu homo.

STREPS. Certa mecum pignore, ni tetrametrum est semisextarium.

SOC. I in malam crucem. Quam rusticus et indocilis es! cito tu de rhythmis aliquid disceres scilicet.

STREPS. Quid autem mihi proderunt rhythmici ad victum?

SOC. Primum quidem ut sis commodus et facetus in convictu; deinde ut intelligas, quinam sit rhythmus secundum enoplium, et quinam secundum dactylum.

STREPS. Secundum dactylum? at edepol novi.

SOC. Dic ergo.

STREPS. Quis alius, nisi dactylus hic? antehac vero, quum puer essem, iste.

SOC. Rudis es et stolidus.

STREPS. Atqui, ô miser, horum nihil discere cupio.

SOC. Quid vero?

STREPS. Illud, illud, inquam, sermonem illum injustissimum.

SOC. Sed alia sunt, quæ te prius discere necesse est; quadrupedum quænam sint vere masculina.

STREPS. At novi equidem, nisi insanio, quid masculinum sit: nempe ΚΡΙΟΣ, ΤΡΑΓΟΣ, ΤΑΥΡΟΣ, ΚΥΩΝ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

SOC. Viden? quid facias? et femellam vocas ΑΛΕΚΤΡΥΩΝΑ, itidem uti et masculum.

STREPS. Age vero, quomodo?

SOC. Quomodo? ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ et ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

STREPS. Verum est quod dicis, ita me Neptunus amet. Sed jam quomodo femellam nuncupem?

SOC. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ: alterum autem ΑΛΕΚΤΡΩΝΑ.

STREPS. ΑΛΕΚΤΡΥΑΙΝΑΝ inquis? Belle, per Aërem juro: adeo ut pro ista sola doctrina opplebo farina undique tuam ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

SOC. Ecce autem rursus alterum hoc peccatum. ΚΑΡΔΟΠΟΝ marem vocas, quæ tamen femina est.

STREPS. Quomodo ego marem ΚΑΡΔΟΠΟΝ voco?

SOC. Maxime quidem, sicuti ΚΛΕΩΝΥΜΟΝ.

STREPS. Qua ratione? dic.

SOC. Idem valet tibi ΚΑΡΔΟΠΟΣ et ΚΛΕΩΝΥΜΟΣ.

STREPS. Sed, ô bone, ne quidem erat Cleonymo maestra, verum in rotundo mortario farinam subigebat. At deinceps quomodo appellare decet?

SOC. Quomodo? ΚΑΡΔΟΠΗΝ, itidem ut dicis ΣΩΣΤΡΑΤΗΝ.

STREPS. ΚΑΡΔΟΠΗΝ feminam rectius vocas: istuc autem longe rectissimum esset, si, ut ΚΑΡΔΟΠΗ, diceretur etiam ΚΛΕΩΝΥΜΗ.

SOC. Præterea de nominibus hominum disce te necesse est, quænam sint masculina, et quæ feminina.

STREPS. Sed novi equidem quæ feminina sint.

SOC. Dic ergo.

STREPS. *Lysilla, Philinna, Clitagora, Demetria.*

SOC. Masculina vero nomina quæ sunt?

STREPS. Perquam multa: *Philoxenus, Melesias, Amynias.*

SOC. Atqui, ô stulte, hæc non sunt masculina.

STREPS. Non masculina apud vos hæc sunt?

SOC. Nequaquam. Nam quomodo vocares, si in Amyniam incideres?

STREPS. Quomodo vocarem? sic: *Ades, ades, Amynia.*

SOC. Viden? mulierem jam *Amyniam* appellas.

STREPS. Nonne illum merito, qui militiam detrectat? Sed quid jurat ista discere, quæ omnes scimus?

SOC. Nihil quidem hercle. Sed tu decumbens huc—

STREPS. Quid faciam?

SOC. Excogita quidpiam circa negotia tua.

STREPS. Ne me, quæso, super hoc grabbato jubeas decumbere:

sed, si omnino decumbendum est, humi eadem ista signas me excogitare.

SOC. Fieri aliter nequit.

STREPS. Infelix ego, quas hodie pœnas cimicibus dabo!

SOC. Meditare jam et dispice: in omnes partes te ipsum versa, mente arcte constipata. Celeriter, quum in aliquam difficultatem incidaris, ad aliud commentum transili: somnus autem dulcis absit ab oculis.

STREPS. Iattatæ, iattatæ!

SOC. Quid tibi accidit? quid male te habet?

STREPS. Pereo miser: e grabbato prorepentes mordent me cimices, et mihi latus dilaniant, et animam ebibunt, et testiculos elevunt, et culum perfodiunt, et me perdunt.

SOC. Ne nunc nimis graviter doleas.

STREPS. At quomodo? Quum mihi perierint opes, perierit color, perierit anima, perierit calceus, et ad hæc mala etiam pervigil cantans propemodum ipsis perierim.

SOC. Heus tu, quid agis? meditarisne?

STREPS. Egone? meditor, ita me Neptunus amet.

SOC. Quid ergo meditatus es?

STREPS. An cimices aliquid de me sint relicturi.

SOC. Peribis pessime.

STREPS. Sed, ô bone, jam perii.

SOC. Ne molliter agas, sed caput operi. Inveniendum enim est commentum defraudatorium, et aliqua captio.

STREPS. Heu! quis itaque in me injiciat e pellibus agnitis commentum privativum?

SOC. Agedum, videam primo quid agat iste. Eho tu, dormis?

STREPS. Non equidem hercle.

SOC. Habesne aliquid?

STREPS. Edepol nihil ego.

SOC. Nihil prorsus?

STREPS. Nihil, nisi penem hunc, quem teneo dextra.

SOC. Nonne te cooperiens ocius aliquid meditaberis?

STREPS. Qua de re? hoc enim, quæso, dic mihi, Socrates.

SOC. Ipsemet quod primum invenire vis, eloquere.

STREPS. Plus millicis audivisti, quid ego velim: de usuris, inquam, ne illas solvam cuiquam.

SOC. Agedum cooperias te, et cohibe apud te cogitationem subtilem: minutatim considera rem, recte dividens eam et contemplans.

STREPS. Hei miser!

SOC. Quiesce, et si forte hæsitaveris in aliquo commento, mitte et ab eo discede: deinde cogitationem rursus commove, et denuo idem illud pensa.

STREPS. O Socratisce carissime!

SOC. Quid est, mi senex?

STREPS. Habeo commentum ad fraudandas usuras.

SOC. Fac illud palam.

STREPS. Dic mihi ergo: si mulierem veneficam Thessalam emerem, et noctu deducērem Lunam; deinde conclusam in theca aliqua rotunda, tanquam speculum, asservarem?

SOC. Quid, quāso, hoc tibi prodesset?

STREPS. Rogas? si non amplius oriretur Luna uspiam, usuras non darem.

SOC. Quid ita?

STREPS. Quia in singulos menses pecunia datur fœnori.

SOC. Bene. Sed aliud rursus tibi proponam callidum quidpiam. Si tibi forte scriberetur dica quinque talentū, quomodo eam oblitterares? dic mihi.

STREPS. Quomodo? quomodo? nescio: sed quærendum.

SOC. Ne jam circa te ipsum coërceas et contineas cogitationem semper; sed laxatam dimitte meditationem in aërem, tanquam scarabæum lino ex pede revinctum.

STREPS. Inveni obliterationem dicæ callidissimam, ut ipsus etiam fateberis.

SOC. Qualem?

STREPS. En unquam apud pharmacopolas lapidem vidisti, pulchrum illum et pellucidum, quo ignem accendunt?

SOC. Crystallum dicis?

STREPS. Illud, inquam.

SOC. Cedo, quid faceres?

STREPS. Si hoc sumto, quando scriberet dicam scriba, longius ego stans sic ad Solem literas liquefacere dicæ mihi scriptæ?

SOC. Lepide, ita me Gratia ament.

STREPS. O! quam lætor, quod quinque talentū dicam oblitteravi!

SOC. Age nunc celeriter istuc arripe.

STREPS. Quidnam?

SOC. Quo pacto, in iudicium vocatus, actoris petitionem everteres, si eo res recidisset, ut condemnari te oporteret, quia testes non produceres?

STREPS. Perquam facile et levi negotio.

SOC. Dic ergo.

STREPS. Atqui dico: si nimirum prius, dum adhuc una superest lis decidenda, antequam mea introducatur, curriculo abirem, et me suspenderem.

SOC. Nihil dicis.

STREPS. Immo equidem vere, ita me dii ament. Nam nemo contra me mortuum introduceret litem.

SOC. Nugaris; apage: nolim te amplius docere.

STREPS. Quid ita, mi Socrates, per deos obsecro?

SOC. Sed tu statim oblivisceris quæcunque didiceris. Nam, dic mihi, quid erat, quod primo docebaris?

STREPS. Age videam, quid erat primum? primum quid erat? quænam erat illa, in qua nimirum subigimus farinam? hei mihi! quænam erat?

SOC. Nonne in malam rem hinc facesses, obliviosissime et stolidissime senex?

STREPS. Hei infelix! quid me fiet? nam pereundum mihi erit, quia non didici versute dicere. Sed vos, ô Nubes, date mihi bonum aliquod consilium.

CHOR. Nos quidem, ô senex, istud consilium tibi damus: si tibi forte est gnatus, quem educaveris, illum ut mittas, qui pro te discat.

STREPS. At est quidem mihi gnatus præclaræ indolis: verum is discere nonvult. Quid igitur agam?

CHOR. Tu vero hoc ei permittis?

STREPS. Namque bona est corporis habitudine, et viget, et originem ducit ex mulieribus superbis de prosapia Cæsyræ. Sed eum arcessam; sin noluerit, haud potis ero, quin eum extrudam domo. Sed tu ingressus opperire me paulisper.

CHOR. Sentisne, ut per nos solas ex omnibus diis plurima actutum bona potiere. Namque iste paratus est omnia facere, quæcunque jusseris: tu vero hominis attoniti et palam spe elati cognito ingenio, eum attonde, quamplurimum potes. Solent enim fere hujusmodi res cito immutari.

STREPSIADES, PHIDIPPIDES, SOCRATES, CHORUS,
JUSTUS ORATOR, INJUSTUS ORATOR.

STREPS. Non amplius hic manebis, per Nebulam juro: sed abi, et comede Megacelis columnas.

PHID. O miser, quæ te intemperie agitant, mi pater? non recte sapis, Jovem Olympium testor.

STREPS. Ecce autem, ecce, *Jovem Olympium!* ô stultitia! huncine ista ætate Jovem putare esse ullum?

PHID. At quāso, quid hoc rides?

STREPS. Quia mecum reputo te puerulum esse, vetustaque et obsoleta ut credas animum inducere. Attamen accede, ut plura scias; et aliquid tibi dicam, quo tu cognito vir eris. Cave autem ne istuc quemquam doceas.

PHID. En adsum. Quid est?

STREPS. Jurasti modo per Jovem.

PHID. Equidem, ut dicis.

STREPS. Vide ergo, quam bonum sit discere. Non est Jupiter, mi Phidippides.

PHID. Quis ergo?

STREPS. Turbo regnat, qui Jovem expulit.

PHID. Eho, quid deliras?

STREPS. Scias hoc ita se habere.

PHID. Quis hæc dicit?

STREPS. Socrates Melius, et Chærephon, qui novit pulicum vestigia.

PHID. Tunc eo usque insanie es progressus, ut hominibus atrabile percitis credas?

STREPS. Bona verba. Ne male dixeris de viris sapientibus et cordatis, quorum, præ parsimonia, nullus unquam se tonderi aut exungi sivit, neque in balneum ivit lavatum. Tu vero, tanquam si mortuus essem, me bonis eluis. Sed abi quamprimum, et pro me disce.

PHID. Quid vero boni ab illis disci potest?

STREPS. Itane? omnis humana sapientia. Quin cognosces, quam ipse sis rudis et pinguis ingeni: sed præstolare me paulisper hic.

PHID. Hei mihi! quid faciam, delirante patre? Vocatumne in jus dementiae eum arguam, an fabris loculorum indicem ejus insaniam?

STREPS. Age videam, quemnam putas hunc esse? dic mihi.

PHID. ΑΑΕΚΤΡΩΝΑ.

STREPS. Bene sane. Hanc vero, quid eam esse dices?

PHID. ΑΑΕΚΤΡΩΝΑ.

STREPS. Idemne utrumque? ridiculus es. Ne itaque deinceps ita dixeris? sed hanc voca ΑΑΕΚΤΡΑΙΝΑΝ: istum vero ΑΑΕΚΤΩΠΑ.

PHID. ΑΑΕΚΤΡΑΙΝΑΝ inquis? hæccine tam præclara didicisti, intro ingressus nuper ad impios illos Telluris filios?

STREPS. Aliaque præterea multa: sed quodcumque aliquid addicerem, continuo obliviscebam, annis præpeditus.

PHID. Ideone etiam vestem perdidisti?

STREPS. At enim non perdidisti: verum studiis impendi.

PHID. Calceos vero quo contulisti, ô stolide?

STREPS. Ut Pericles, ad necessarios usus perdidisti. Sed age, ambula, eamus: et, modo patri sis obsequens, per me sane pecca. Ego etiam me olim tibi adhucdum sexenni scio obsecutum esse balbutienti, quando obolum illum quem ex Helixæa primum acceperam, ex eo tibi emi plostellum Jovis festo.

PHID. Profecto tibi olim ista molestiam parient.

STREPS. Bene sane, quod morem geris. Ades, huc ades, ô Socrates, egredere; adduco enim tibi gnatum istum meum, cui vel nolenti persuasi.

SOC. Enim puer est adhuc rerum imprudens, et corribus hic pendentibus non adsectus.

PHID. Tu sane adsectus fies, si pendearis.

STREPS. Nonne in malam rem ibis? magistro tu convicium dices?

SOC. Ecce autem si pendearis, inquit! quam stulte locutus est, et labiis diductis! Quomodo iste unquam disceret, quam arte iudicio absolveretur, aut testes citaret, aut elevaret adversarii dicta, contrariaque persuaderet? atqui hæc pro talento didicit Hyperbolus.

STREPS. Ne sis sollicitus: doce modo: nam ingeniosus est. Ftenim quum adhuc puer tantillus esset, jam intus fingeat domos, et naves sculpebat, et plostella coriacea fabricabat, et ex putamine malorum punicorum ranas faciebat scitissime. Sed tu da operam,

ut illos sermones addiscat, meliorem, inquam, quisquis ille sit, et pejorem, qui injusta dicendo meliorem evertit; si minus ambos, saltem injustum illum, quovis pacto.

SOC. Ipsemet discet ab ipsis sermonibus.

STREPS. Ego autem abero. Istuc igitur memineris, ut ad omnia e jure petita argumenta contradicere queat.

CHOR. (*Decet Chori cantilena.*)

JUST. Huc procede, et ostende te spectatoribus, licet andax sis.

INJ. I quo lubet: nam multo magis apud multitudinem dicendo te perdam.

JUST. Tu me perdas? quis es?

INJ. Sermo.

JUST. At inferior.

INJ. Sed te vincam, qui me potiorum te esse dicis.

JUST. Quanam arte, quæve sapientia?

INJ. Commenta nova inveniundo.

JUST. Ista enim florent propter istos stultos.

INJ. Non stultos, verum sapientes.

JUST. Perdam te pessime.

INJ. Quid faciendo? dic.

JUST. Illa dicendo, quæ justa sunt.

INJ. Sed ista evertam contradicendo: nam esse justitiam plane nego.

JUST. Negas esse?

INJ. Cedo, ubi est ergo?

JUST. Apud deos.

INJ. Quomodo, quæso, si justitia est, Jupiter non periit, qui patrem suum in vincula conjecit?

JUST. Au! istuc sane malum procedit. Nauseam facit; date mihi pelvim.

INJ. Decrepitus es et inconcinnus.

JUST. Cinædus es et impudens.

INJ. Mihi rosæ videntur quæ dicis.

JUST. Et scurra.

INJ. Liliis me coronas.

JUST. Et parricida.

INJ. Non animadvertis, ut me auro conspergas.

JUST. Olim certe non auro, verum plumbo conspergebaris.

INJ. At nunc illud est mihi ornamentum.

JUST. Quanta est tua audacia!

INJ. Quanta vero tua ineptia?

JUST. Propter te frequentare ludum nullus vult adolescens: et agnoscent olim Athenienses, qualia doceas stultos.

INJ. Turpiter squalles.

JUST. Tu autem es dives, tametsi antehac mendicabare, Telephum illum Mysum te esse prædicans, e perula depromptas Pandeleti sententias rodens.

INJ. O quantam memoras mihi sapientiam!

JUST. O quanta est stultitia tua, et civitatis, quae te alit, corruptentem mores adolescentum!

INJ. Hunc non docebis tu, qui senex es et delirus.

JUST. Si modo servari eum oportet, et non loquacitatem solum exercere.

INJ. Huc accede, et istum sine insanire.

JUST. Vapulabis, si manum ei admoveas.

CHOR. Desinite rixae et conviciorum: sed ostendite, tu quidem prioris aevi homines qualia docueris; tu vero novam disciplinam; ut audita et dijudicata vestra lite, in ludum alterutrius eat.

JUST. Facere ista volo.

INJ. Ego etiam volo.

CHOR. Age, quis vestram dicit prior?

INJ. Isti concedam: deinde ex illis, quae dixerit, ipsum novis verbis et sententiis, quasi sagittis, configam: postremo si hiscere occiperit, totam faciem et oculos, quasi a crabronibus, compunctus sententiis meis, peribit.

CHOR. Nunc ostendent isti, freti callidis sermonibus, et cogitationibus, et meditationibus sententias procudentibus, uter eorum dicendo sit melior: etenim hic nunc summo in discrimine versantur sapientiae, de qua meis amicis maximum est certamen. Sed, o qui priores homines moribus bonis decorasti, rumpe vocem, qua delectaris, et indolem tuam ostende.

JUST. Dicam igitur veterem disciplinam, quomodo comparata fuerit, quum ego justa dicendo florerem, et modestia adhuc moribus recepta esset. Primum quidem decebat nullius pueri mutientis vocem audiri: deinde incedere oportebat in viis modeste euntes ad citharædum vicinos nudos et confertos, etiamsi ningeret instar farinae: deinde cantilenam docebat, quam discerent, femina non comprimentes, aut *Palladem invictam vastatricem urbium*, aut *Longe vagantem clamorem*, traditum intendentes a patribus modum. Si vero eorum aliquis scurrile quid inceptaret, fracta mollique voce canens, auctor ipse inventi, et in modis Chios vel Siphnios imitans, quales sunt flexiones illae vulgo nunc acceptae, quas Phrynis invexit, tam laboriosae, is male mulcatur, multis contusus verberibus, tanquam qui Musas aboleret. In palæstra autem oportebat sedere pueros femore praetenso, ne quid indecori ostenderent extrariis: tum rursus quando surgerent, arenam converrere, et providere, ne impressam aliquam imaginem pubis relinquerent amatoribus. Nullus tunc puer ungebatur infra umbilicum; quapropter in genitalibus ros et lanugo, sicut in malis, florescebat: nec ad amatorem accedebat, voce molli ter infracta et modulata, lacivisque oculis alliciens, ipse suus leno: nec sumere licebat cœnanti caput raphani, neque anethum seniorum praeripere, nec apium, nec pisces comedere, nec turdos, nec pedem alterum alteri implicare.

INJ. Antiqua sane haec sunt, et Diipoliis cœva, plena cicadis, et Cecida, et Buphoniis.

JUST. Attamen haec sunt illa, quibus mea disciplina viros edu-

cavit, qui Marathone pugnarunt: tu autem nunc homines doces statim vestibus involvi: adeoque enecor indignatione, quando in Panathenæis, ubi eos saltare oportet, aliquis clypeum peni praetendens negligit Tritogeniam. Proinde, o adolescens, audacter me potiore sermonem elige; et tunc disces odisse forum, et a balineis abstinere, et erubescere ob turpia, et, si quis te ideo cavilletur, excandescere, et senioribus accedentibus loco cedere, nec malo facere tuis parentibus, nec aliud quicquam turpe admittere, quia Pudoris signum debes effingere: nec ad saltatricem irrumpere, ne istis rebus inhiantem malo petat meretricula, famaue tua deteratur; nec contradicere patri quicquam, nec, Japetum eum vocitando, meminisse malorum illius aetatis, quae te educavit.

INJ. Si huic, o adolescens, de istis credas, ita me Bacchus amet, similis eris Hippocratis filiis, et vulgo te vocabunt bliteum.

JUST. Immo nitidus et florens in palæstris versaberis; non garies in foro inconditas nugas, quales isti nunc, neque traheris in jus ob rem levem, quae te tum perdere possit propter calumnias adversariorum: verum in Academiam descendens, sub sacris oleis decurres, redimitus calamo albo, cum modesto aequali tuo aliquo, simillam redolens et otium, et albam populum folia germinantem, veruno tempore gaudens, quando platanus ulmo susurrat. Quod si haec quae dico facias, eoque advertas animum, habebis semper pectus pingue, colorem nitidum, humeros magnos, linguam exiguam, nates magnas, penem parvum. Sin illis rebus, quibus isti nunc, studebis, primum quidem habebis colorem pallidum, humeros parvos, pectus tenue, linguam magnam, nates parvas, penem magnum, decretum longum: et persuadet tibi, ut credas quidquid turpe est, illud esse honestum, quidquid honestum, illud turpe; et ad haec Antimachi mollitie oppleberis.

CHOR. O sapientiae excelsae et inclytae cultor, quam suavis orationi tuae et modestus inest flos! Beati ergo erant, qui tunc vivebant, quum tu adhuc eras, prioris aevi homines. Tu vero, cui molle atque facetum adnuvit Musa, contra ista oportet aliquid novi te adferre; nam iste vir multam laudem adeptus est. Solerti autem consilio videtur tibi opus fore adversus eum, si virum illum volueris superare, et non ludibrium debere.

INJ. Atqui dudum mihi praefocantur ilia, cupienti omnia ista contrariis sententiis conturbare. Nam ego Pejor quidem Sermo ob id ipsum vocor a scholasticis, quia primus excogitavi, quomodo quis legibus et juri contradicere possit: sed hoc auro contra carum non est, si nimirum suscipias causam debiliorem, et tamen vincas. Sed specta, quomodo confutabo disciplinam hujus, cui confidit; qui negat se passurum te calida lavari. Quo itaque argumento vituperas calida lavacra?

JUST. Quia pessima sunt, et hominem reddunt ignavum.

INJ. Quiesce: nam ecce te medium teneo, ut elabi nequeas. Dic mihi, quemnam ex Jovis filiis fortissimi animi putas fuisse, et labores plurimos exantlasse?

JUST. Mea quidem sententia nemo potior fuit Hercule.

INJ. Ubinam, quæso, vidisti unquam frigidas balneas Herculeas? et quis tamen erat fortior?

JUST. Hæc sunt illa nimirum, quæ adolescentibus quotidie in ore sunt, et efficiunt ut balneum sit plenum, palæstræ vacuæ.

INJ. Vituperas deinde hanc in foro versandi consuetudinem; at ego laudo. Nam si hoc malum esset, Homerus nunquam fecisset Nestorem oratorem, et ceteros sapientes omnes. Redeo nunc hinc ad linguam, quam iste negat juniores exercere debere; ego vero aio. Tum etiam modestiam colendam esse ait. Quæ duo maxima sunt mala. Nam cui tu unquam propter modestiam vidisti boni quidpiam obtigisse? Dic mihi, et me dictis refelle.

JUST. Multis: nam Peleus ista de causa accepit a diis machæram.

INJ. Machæram? lepido sane lucro auctus, miserrimus ille. At Hyperbolus ex lychnis vendendis talenta accepit perquam multa propter malitiam; non vero, ita me Jupiter amet, non ille machæram.

JUST. Thetidem etiam, quod modestus esset, duxit Peleus.

INJ. Quæ deinde, deserto illo, abiit: non enim erat protervus, nec is, qui dulci ludo perpetem noctem in stragulis duceret: mulier autem gaudet, si probe subagitetur. Sed tu nugator ineptus es. Nam considera, ô adolescens, omnia quæ in modestia iusunt, quantisque voluptatibus sis cariturus, pueris, mulieribus, cottabis, piscibus, vino, cachinnis. At si istis defraudareris, quid esset, quamobrem vitam amares? sed de istis hactenus. Transeo nunc ad naturæ necessitates. Peccasti, amasti, stuprum fecisti quidpiam, tum deprehensus es; periisti: causam enim orare nescis. At si mecum fueris, indulge genio, salta, ride, nihil putato turpe. Si enim cum aliena uxore rem habens deprehendaris, ipsi marito præfracte dicito te injuriam non fecisse: deinde ad Jovem causam refer, quia et ille amori mulierum succubuit: tu vero mortalis qui sis, quomodo possis esse potentior Jove?

JUST. Quid vero? si raphanimum et vulsuram patiat tibi moerem gerens, habebitne aliquod argumentum, quo ostendat, se laticulum non esse?

INJ. Quid tum, si laticulus sit? quid inde fiet illi mali?

JUST. Quidnam vero majus isto malum possit illi unquam contingere?

INJ. Quid itaque dices, si hac in re te vicero?

JUST. Tacebo: quid enim aliud agerem?

INJ. Agedum dic mihi, patroni causarum ex quorum hominum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Credo. Quid vero? tragici poëtæ ex quorum ordine sunt?

JUST. E laticulis.

INJ. Recte autumas. Et populi moderatores ex quorum ordine?

JUST. E laticulis.

INJ. Ergone agnoscis tandem te nihil dicere? Etiam inter spectatores utri sint plures, specta.

JUST. En, specto.

INJ. Quid vides ergo?

JUST. Multo plures mehercule laticulos video. Nam et istum novi ego, et illum, et crinitum huncce.

INJ. Quid ergo dices?

JUST. Vincimur. O cinædi, per deos obsecro, accipite meam pallium; nam ad vos transfugio.

SOC. Quid itaque? utrumne vis prehensum istum tuum gnatum abducere, an ut eum doceam dicendi artem?

STREPS. Doce et castiga, et memento, ut bene mihi exacuas eum: ex altera parte ut ei bucca valeat ad leviores lites; alteram vero buccam ejus exacue, ut valeat ad majora negotia.

SOC. Ne sis sollicitus; recipies eum argutorem probum.

PHID. Immo pallidum, opinor, et miserum.

SOC. Ite nunc.

PHID. Arbitror autem fore, ut te horum poeniteat.

CHOR. Judices quid lucrabuntur, si aliqua Chorom hunc juste juerint, volumus vobis enarrare. Nam primum quidem ineunte vere, si volueritis agrum novare, pluemus vobis primis, ceteris posterioribus: deinde vites, jam natis uris, custodiemus, ut neque eas siccitas, neque nimia lædat pluvia. Si vero nos Deas contemserit mortalis quispiam, is advertat animum, quantis eum ulciscemur malis, quum e fundo suo nec vinum, nec aliud quicquam percipiet. Nam quando germinaverint oleæ et vites, concidentur, adeo validis eas contundemus fundis. Si vero lateres illum fingere videbimus, pluemus; et tecti ejus tegulas rotunda comminuemus grandine. Tum si quando nuptias aut ipse, aut cognatus, amicusve quis celebrabit, tota nocte pluemus: ut forsitan malit vel in Ægypto potius fuisse, quam judicasse perperam.

STREPSIADES, SOCRATES, PHIDIPIDES, PASIAS,
TESTIS, AMYNIAS, CHORUS.

STREPS. Quintus, quartus, tertius, postea secundus, deinde, quem ego maxime omnium dierum timeo et horreo et abominor, statim post illum est vetus et novus. Nam unusquisque eorum, quibus debeo, juramentum apud judices præstat, pignoraque deponit, affirmans se funditus me pessumdaturum, tametsi interea ut parcant, æquosque se præbeant, his verbis eos oro: *O bone, velis istud jam non flagitare, illud differre, hoc remittere.* At illi negant se unquam hoc pacto sua recipere posse, et me pipulo differunt, injustum esse hominem dicentes, sequè nomen meum delaturos. Nunc itaque deferant: parum enim id curo, siquidem Phidippides artem dicendi bene addidicit. Sed mox scibo, scholæ ostium ubi pultavero. Puer heus, puer, puer.

SOC. Strepsiadem salvere jubeo.

STREPS. Dii te ament. Sed istum farinae saccum prius accipe. Oportet enim magistrum munere aliquo beare. Et mihi gnatum dic, quem nuper introducti, a sermonem illum addidicerit.

SOC. Addidicit.

STREPS. Bene sane, ô Fraus regina!

SOC. Adeoque quamlibet litem facile efficiet, ut vincas.

STREPS. Etiamne si testes adfuissent, quum fœnore acciperem?

SOC. Multo magis, etiamsi mille adfuissent.

STREPS. Itaque exclamabo alte intensa voce: Io! nummularii, vae vobis: nunc pereatis, et vos ipsi, et sors, et usurae usurarum; nihil amplius mihi nocebitis. Talis mihi educatur in istis aedibus gnatus, ancipiti lingua micans, propugnator meus, conservator domus, inimicus gravis, profligator paternarum curarum et magnarum molestiarum, quem evoca ocios foras ad me. O gnate, ô fili, fili, egredere domo; audi patris tui vocem.

SOC. Hic vir ille est.

STREPS. O amice, ô amice.

SOC. Accipe eum ad te, et abi.

STREPS. Io, io, gnate mi, Iu, iu! ut lætor, quum primum colorem tuum intueor: nunc facies indicat te paratum primo ad negandum, deinde ad contradicendum, et istud vernaculum revera in te apparet et viget, nempe: *Quid ais tu? et simulare se injuriam accepisse, quum ipse alteri intulerit, et, sat scio, male fecerit.* In vultu etiam tuo inest Atticus obtutus. Nunc ergo da operam, ut me serves, quia perdidisti etiam.

PHID. Quid ergo formidas?

STREPS. Veterem et novum diem.

PHID. Estne autem dies aliquis vetus et novus?

STREPS. Ad quem se aiunt in jus vocaturos, depositis pignori-bus.

PHID. Peribunt ergo, qui deposuerint; non enim fieri potest, ut unus dies biduum sit.

STREPS. Istucne fieri non possit?

PHID. Nam quo pacto? nisi simitu eadem mulier et anus sit et puella.

STREPS. Atqui lex ita fert.

PHID. Non enim, ut reor, legem intelligunt recte, quid sibi velit.

STREPS. Quid sibi vult ergo?

PHID. Solon ille antiquus erat ingenio populari.

STREPS. Hoc quidem nihil facit ad veterem et novum diem.

PHID. Ille igitur citationem in duos dies constituit, in veterem et in novum, ut pignora litigantes deponerent novilunio.

STREPS. Cur itaque veterem addidit?

PHID. Cur, ô fatue? ut sistentes se rei uno die prius, sponte se a litibus dissolvant, re composita; sin minus, ut mane ipso novilunio acrius postulentur.

STREPS. Cur ergo magistratus non ipso noviluni die pignora accipiunt; sed pridie, veteri et novo die?

PHID. Idem enim facere mihi videntur, quod gulosi in conviviis. Ut quam citissime litigantium pignora raperent, idcirco uno die præverterunt.

STREPS. Euge, ô miseri, quid sedetis stolidi, qui nobis sapientibus ludibrium debetis, quum nihil aliud sitis, quam lapides, numerus, pecudes, amphoræ temere coacervatæ? Quare in me ipsum et gnatum istum ob hanc felicitatem canendæ sunt mihi laudes. *Quam beatus, ô Strepsiades, ipse es, quam sapiens, et qualem filium educas!* mihi nempe dicent amici et populares admirabundi, quando tu perorando vinctus in foro causas. Sed introducere te prius volo et convivio excipere.

PAS. Ergone quemquam oportet suorum quicumque aliis projicere? nunquam sane. Sed satius erat tunc statim frontem perfricuisse potius, quam molestias cepisse. Siquidem nunc etiam ob meam ipsius pecuniam te traho testem citationis, insuperque ex amico inimicus fiam populari meo. Attamen nunquam dedecorabo patriam, quoad vixero: verum Strepsiadem vocabo in jus—

STREPS. Quis homo est?

PAS. Ad veterem et novum diem.

STREPS. Testor in duos eum dixisse dies. Sed quamobrem me citas?

PAS. Propter duodecim minas, quas accepisti, quum emeris equum illum varium.

STREPS. Equumne? nonne auditis, quem vos omnes scitis odisse rem equestrem?

PAS. Immo hercle vero per Deos adjurabas, te cas redditurum.

STREPS. Edepol enim nondum tunc addidicerat mihi Phidippides invictum illum sermonem.

PAS. Nunc autem eapropter infitias ire cogitas?

STREPS. Quem enim alium fructum caperem ex illa doctrina?

PAS. Etiam sustinebis mihi negare per Deos juratus, ubi ego juresero?

STREPS. Quosnam Deos?

PAS. Jovem, Mercurium, Neptunum.

STREPS. Sane hercle. Immo tres obolos lubens perdium, ut mihi juramentum deferas.

PAS. Pereas itaque adhuc propter impudentiam!

STREPS. Sale si perfricetur hio homo, melius se habeat.

PAS. Vah, ut derides!

STREPS. Sex congios capiet.

PAS. Ita me magnus amet Jupiter et Dii, ut tu istuc haud impudenter dixeris.

STREPS. Mirifice delector Diis tuis; et Jupiter juratus risum movet doctis.

PAS. Næ tu pro his dictis aliquando pœnas dabis. Sed redditurus ne sis, an non, pecuniam, responde, et me dimitte.

STREPS. Otiose nunc consiste: ego enim actutum tibi respondebo clare.

PAS. Quid tibi videtur facturus?

TEST. Redditurus pecuniam videtur.

STREPS. Ubi iste est, qui a me repetit argentum? dic, hoc quid est?

PAS. Hoc quid sit? ΚΑΡΔΟΠΟΣ.

STREPS. Ergone repetis argentum, qui tam rudis es? non redderem vel obolum cuiquam, qui ΚΑΡΔΟΠΙΟΝ vocaverit eam, quæ est ΚΑΡΔΟΠΗ.

PAS. Non itaque reddes?

STREPS. Non, quod ego quidem sciam. Nonne igitur prope-rabis et ocus hinc a foribus te abripies?

PAS. Abibo. Scias tamen me pignora apud iudices depositurum, aut ne vivam amplius.

STREPS. Perdes itaque et illa cum duodecim minis: quanquam ego nolim hoc tibi evenire, quia ΚΑΡΔΟΠΗΝ stulte vocasti ΚΑΡΔΟΠΟΝ.

AMYN. Io! hei mihi!

STREPS. Hem! quisnam iste est ejulatus? numquid aliquis Carcini deorum vocem edidit?

AMYN. Quid? hoc scire vultis, quis ego sim? sum homo miserimus.

STREPS. Abi ergo tuam viam.

AMYN. O genium iratum meum! ô Fortunam, quæ rotas diffringit curruum meorum! ô Pallas, ut me perdidisti!

STREPS. Quid autem mali tibi fecit Tlepolemus?

AMYN. Ne me irrideas, ô bone; sed mihi pecuniam jube ut reddat filius, quam accepit, præsertim quum nunc male me habeam.

STREPS. Quamnam istam pecuniam narras?

AMYN. Quam ille fœnore sumsit.

STREPS. Male itaque revera tibi fuit, ut videtur.

AMYN. Namque hercle equos agitans decidi.

STREPS. Quid itaque deliras, tanquam si ab asino decideris?

AMYN. Deliro autem, si pecuniam recipere volo?

STREPS. Non potest fieri ut tu sis sanus.

AMYN. Quidum?

STREPS. Nam cerebro quasi emoto esse mihi videris.

AMYN. At tu, ita me Mercurius amet, videris in jus rapiendus, nisi reddis argentum.

STREPS. Responde mihi nunc, utrum putas Jovem identidem recentem aquam pluere, aut Solem retrahere ab imo sursum eandem istam aquam.

AMYN. Nescio ego utrum fiat, neque mihi curæ est.

STREPS. Quomodo ergo recipere argentum te æquum est, si nihil nosti de rebus cœlestibus?

AMYN. At si penuria obstat quin sortem reddas, redde saltem fœnus.

STREPS. Fœnus vero quodnam est animal?

AMYN. Quid aliud, nisi quod singulis mensibus, singulisque diebus magis magisque augetur argentum, sensim labente tempore?

STREPS. Recte autumas. Quid itaque? potestne fieri, ut mare auctius esse nunc putes, quam antehac?

AMYN. Non hercle; sed æquale: non enim illud augeri decet.

STREPS. Quomodo ergo, homo perдите, quum mare nihilo fiat auctius, influentibus fluviis, tu studes argentum tuum auctius facere? nonne te hinc auferes ex ædibus? heus puer, affer mihi stimulum.

AMYN. Hujus facti testes appello.

STREPS. Perge; quid cessas? nonne te movebis, tu Samphora?

AMYN. Nonne hæc contumelia est?

STREPS. Non crumpes? contundam te, sub culum te pungens, funalem equum: fugisne? Eram ergo te moturus loco una cum ipsis rotis tuis et bigis.

CHOR. Hem! quale est adamare res pravas! Quippe hic senex, qui ejusmodi res adamavit, fraudare hos vult pecunia, quam sumsit fœnore: nec fieri poterit, quin hodie eveniat ei aliquid, quod faciet, ut iste argutator, ob ea quæ patrare cœpit, improvisum aliquod malum accipiat. Nam puto eum actutum inventurum, quod dudum quærebat, nimirum ut filius ei possit docte contrariis sententiis oppugnare jura, adeo ut omnes vincat, cum quibus congressus fuerit, quamlibet prava dicat. Forte autem, forte optabit vel mutum cum esse.

STREPSIADES, PHIDIPIDES, CHORUS, DISCIPULI
SOCRATIS, SOCRATES, CHÆREPHON.

STREPS. Io! io! O vicini et cognati et populares, forte vapulanti auxilium quovis pacto. Hei mihi misero! ô caput! ô maxilla! sceleste, patrem verberas?

PHID. Aio, pater.

STREPS. Videte contentem, quod me verberet?

PHID. Utique.

STREPS. O scelerate, et parricida, et parietum perfossor?

PHID. Eadem hæc iterum dic mihi, et plura maledictaingere. Num tu etiam scis me lubenter male audire?

STREPS. Prostibulum popli.

PHID. Consperge me multis rosis.

STREPS. Patrem verberas?

PHID. Immo hercle etiam ostendam jure me id fecisse.

STREPS. O impurissime, equo pacto fieri potest, ut quis jure verberet patrem?

PHID. Id equidem demonstro, et te vincam dicendo.

STREPS. Istud tu vinces?

PHID. Longe quidem et facile. Eligo utrum ex duobus sermonibus me velis perorare.

STREPS. Quibus sermonibus?

PHID. Utrum velis potiore an inferiorem?

STREPS. Equidem hercle curassem te doceri, δ perditæ, juri contradicere, si hoc eras mihi persuasurus, justum et honestum esse, patrem verberari a filiis.

PHID. Immo arbitrator me tibi ita persuasurum, ut, ubi audiveris, ne ipse sis mihi contradicturus.

STREPS. Atqui audire volo, quid dicas.

CHOR. Tuum est, δ senex, providere, quo pacto virum hunc vincas: nam iste, si non quapiam fiducia fretus esset, non esset adeo protervus: sed est aliquid, quod eum audacem facit: quippe palam est hominis præfidens sibi animus. Sed unde primum inceperit hæc rixa, oportet dicere Choro; et hoc tibi omnino erit agendum.

STREPS. Equidem unde primam cæperimus conviciari inter nos, ego dicam. Quum enim jam epulati essemus, ut scitis, primo eum jussi lyram capere, et canere carmen Simonidis, *Aries ut detonsus fuit*: at ille statim dicere, ineptum esse canere ad citharam inter poëta, velut mulierem hordea molentem.

PHID. Annon vero tunc statim oportuit verberari te et conculcari, cantare jubentem, haud secus ac si convivio cicadas acciperes?

STREPS. Talia et intus tunc effutiebatur, qualia nunc; et Simonidem dicebat malum esse poëtam. Et ego vix quidem, sed tamen continebam me primo: deinde jussi illum, ut sumta saltem myrto quidpiam ex Æschylo mihi recitaret. At ille continuo: *Recte enim vero jubes! namque ego Æschylo primum inter poëtas locum tribuo, strepitus pleno, incomposito, duro, confragoso*. Hic jam quomodo putatis cor meum commotum fuisse? tamen compressa ira dixi ei: *Quin tu saltem recentiorum aliquid recita, quæcunque sunt scita ista et elegantia*. At ille statim cecinit ex Euripide longam orationem, quomodo subagitavit frater, pro Averrunce! sororem uterinam. Ego autem non amplius me continui, sed confestim incesso multis et turpibus conviciis: postea, ut fieri solet, maledicta maledictis cumulavimus: denique iste exsilit, tum tundit, cædit, suffocat, et me perditum it.

PHID. Annon merito tuo, qui Euripidem non laudas sapientissimum?

STREPS. Illamne sapientissimum? O quem te memorem? sed rursus vapulabo.

PHID. Idque mehercle jure.

STREPS. Et quo jure? qui te, δ impudens, educavi tam sedulo, ut, si quid balbutires, statim omnia persentiscerem quæ velles. Quippe si *Bryn* diceres, ego confestim bibere dabam: si *Mamman* peteres, aderam ferens tibi panem: *Caccan* vix prolocutus eras, et ego te susceptum foras efferebam, atque ante me tenebam. Tu vero nunc angens me clamantem, et vociferantem me cacaturire, non sustinuiti efferre, impurissime, foras me: sed inter suffocandum ibidem cacavi.

CHOR. Arbitror utique juniorum corda palpitate expectatione, quidnam dicturus sit. Si enim iste, qui talia perpetravit, dicendo effecerit, ut hæc credantur jure fieri, cutem seniorum non emeremus,

ne quidem cicere. Tuum est, δ vibrator et quassator novarum sententiarum, quamdam persuadendi rationem conquirere, ut dicere videaris justa.

PHID. Quam suave est rebus novis et scitis imbui, et leges constitutas spernere posse. Ego enim quamdiu rei tantum equestri studui, ne tria quidem verba profari poteram, quin peccarem. At nunc postquam iste ab illis rebus me abduxit ipsemet, et ego adsuevi subtilibus sententiis et orationibus et meditationibus, arbitrator fore ut edoceam, fas esse patrem castigare.

STREPS. Equita ergo, per Jovem obsecro; nam satius est me quadrigas alere, quam vapulantem pessumdari.

PHID. Illuc autem redibo, unde mihi sermonem abruptisti, et primum hoc te interrogabo: me puerum verberastine?

STREPS. Ita, inquam, quia bene volebam et tibi prospiciebam.

PHID. Dic mihi, quæso, annon et me tibi æquum est bene velle similiter, et te verberare, si quidem bene velle, verberare est? Quomodo enim decet corpus tuum verberum esse immune, meum autem non esse? atqui liber natus sum ego etiam. Plorant filii; at patri non plorandum esse censes?

STREPS. Quid ita?

PHID. Dices, lege receptum esse, ut puer hoc patiat? at ego contra dicerem, senes bis pueros esse. Et æquius multo est senes plorare, quam juniores, quanto minus æquum est ipsos peccare.

STREPS. Sed nusquam gentium lege receptum est, ut pater istud patiat.

PHID. Nonne ergo homo erat, sicut tu et ego, qui primo illam legem tulit, et dicendo persuasit veteribus ut ei parerent? Qui minus, quæso, licet mihi etiam legem novam ferre filiis, ut deinceps patres suos contra verberent? Plagas interim, quascunque accepimus, priusquam lex hæc daretur, missas facimus, et concedimus, ut impune flagris concisi simus ab ipsis. Specta vero sis gallos et alias bestias, quomodo patres suos ulciscantur. Attamen quid differunt a nobis illi, nisi quod decreta non perscribunt?

STREPS. Quid itaque, quando gallos per omnia imitatis, non stercus itidem comedis, et in pertica dormis?

PHID. Non eadem ratio est, δ bone; nec sane Socrati ita videtur.

STREPS. Quare tempera verberare: alioqui te ipsum olim culpabis.

PHID. Quidum?

STREPS. Quia æquum est, ut ego te castigem, et tu filium tuum, si tibi aliquis fuerit natus.

PHID. Si vero non fuerit, frustrane ego ploravero, tuque me iriso moriere?

STREPS. Mihi, δ æquales, æquum dicere videtur: et puto istis concedendum esse, quod par est. Nam plorare nos oportet, nisi quod justum est faciamus.

PHID. Specta vero aliam adhuc sententiam.

STREPS. Peribo enim, ni fecerim.

PHID. Et forte non ægre ferēs istuc tibi evenisse, quod modò perpeſsus es.

STREPS. Quomodo vero? doce quid inde mihi commodabis.

PHID. Matrem etiam, sicut et te, verberabo.

STREPS. Quid ais? quid ais tu? hoc jam aliud majus malum.

PHID. Quid, si pejore illo adhibito sermone evincam dicendo, matrem verberari oportere?

STREPS. Quid aliud vero? Istuc si feceris, nihil obſtabit, quin te ipsum injicias in Barathrum cum Socrate, et sermonem illum pejorem. Per vos, ô Nubes, hæc mihi accidere, qui vobis omnes res meas commisi.

CHOR. Tutemet tibi horum causa es, qui te ipsum convertisti ad mala facinora.

STREPS. Cur itaque hæc mihi tunc non dicebātis, sed hominem rusticum et senem spe extulistis?

CHOR. Semper istud factitamus, quotiescunque cognoverimus aliquem fraudes adamare, usquedum ipsum conjiciamus in aliquod malum, ut discat deos revereri.

STREPS. Eheu! acerba ista sunt, ô Nubes, sed justa. Non enim oportebat me pecuniam, quam scenore acceperam, defraudare. Nunc igitur, mi carissime, veni mecum, ut Chærephontem illum impurum et Socratem perdas, qui me et te deceperunt.

PHID. Sed haudquaquam magistros læserim.

STREPS. Immo reverere Jovem Patrium.

PHID. Ecce autem *Jovem Patrium!* quam stultus es! Estne vero Jupiter aliquis?

STREPS. Est.

PHID. Non potest fieri: nam Turbo regnat, qui Jovem expulit.

STREPS. Non expulit: sed ego tum arbitrabar Jovem esse turbinem hunc. Hei misero mihi! quum te etiam, qui fictilis es, pro deo habuerim.

PHID. Istic tibi ipse desipe et nugare.

STREPS. Hei mihi ob istam insaniam! quantum desipiebam, quum etiam deos propter Socratem ejicerem! at, ô carissime Mercuri, nequaquam mihi succenseas, neque me perdas; sed da veniam mihi, quem garrulitas delirantem conceinnaverat: et fias mihi consultor, utrum eos publice reos postulem, an aliud faciam, quod tibi videtur. Recte mones, quod non sinis lites consuere, sed quamprimum jubes incendere domum his arguatoribus. Adesdum, Xanthia, sumta scala egredere, ligonem etiam ferens, deinde ascende supra scholam, et, usquedum in ipsos ruere facias domum, everte tectum, si herum amas. Mihi vero aliquis ferat facem accensam, et faxo ego, ut illorum nonnemo pœnas mihi det hodie, etiamsi valde sint arrogantes.

DISC. I. Io, io!

STREPS. Tuum est, ô fax, plurimam flammam mittere.

DISC. I. Tu homo, quid facis?

STREPS. Quid faciam? quid aliud, quam disputo de subtilibus rebus cum trabibus hujus domus?

DISC. II. Heu! quis nobis incendit domum?

STREPS. Ille, cujus vestem cepistis.

DISC. II. Perdes nos, perdes.

STREPS. Hoc enim ipsum etiam volo, nisi ligo fallat spes meas, aut ego forte prius delapsus cervicem fregero.

SOC. Eho tu, quid facis, quaso, qui in tecto es?

STREPS. Per aërem incedo, et Solem contemplor.

SOC. Hei mihi misero! suffocabor infelix.

CHÆR. At ego perditus comburor.

STREPS. Nam qua fiducia freti contumeliosi eratis in deos, et Lunæ sedem speculabamini? pelle, jace, feri multis de causis, maxime vero quum scias eorum in deos impietatem.

CHOR. Præite foras: Chorus enim nobis satis est actus hodie.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

ARISTOPHANIS

AVES.

DRAMATIS PERSONÆ.

EUELPIDES.

PISTHETÆRUS.

TROCHILUS *famulus Epopis.*

EPOPS.

CHORUS AVIUM.

PHŒNICOPTERUS.

PRÆCONES.

SACERDOS.

POETA.

FATIDICUS.

METO.

INSPECTOR.

LEGISLATOR.

NUNTII.

IRIS.

PATRICIDA.

CINESIAS.

SYCOPHANTA.

PROMETHEUS.

NEPTUNUS.

TRIBALLUS.

HERCULES.

FAMULUS *Pisthetæri.*

ARISTOPHANIS

AVES.

EUELPIDES, PISTHETÆRUS, TROCHILUS, EPOPS,
CHORUS, PHŒNICOPTERUS, PRÆCO.

EUEL. **R**ECTANE jubes, qua arbor illa conspicitur?
PISTH. Disrumparis! hæc enimvero retro eundum esse crocitat.
EUEL. Quid, miser, sursum deorsum oberramus? peribimus
frustra viam eantes redeuntesque.

PISTH. Mene vero miserum cornici obsequutum iter decucurrisse
stadiorum plus quam mille!

EUEL. Mene vero infelicem graculo obsequutum detrivisse un-
gues digitorum!

PISTH. Atqui nec ubi terrarum simus amplius equidem novi.

EUEL. Hincine tu patriam invenias alicubi?

PISTH. Nunquam hercle: ne Execestides quidem hinc inveniat.

EUEL. Væ mihi!

PISTH. At tu, amice, istam viam ingreditor.

EUEL. Certe malo nos multavit ille ab aviario foro avium vendi-
tor Philocrates atra bile percitus; qui solas hasce inter omnes aves
dixit nobis indices futuras esse Terei Epopis, qui ales factus est, ven-
diditque istum Tharrelidæ graculum obolo; hauc vero tribus: at
enim utrisque nihil aliud inest quam morsicare. Et quid tu nunc
hiante ore prospectas? Estne locus aliquis, quo per petras nos ad-
huc duces? non enim hic est ulla via.

PISTH. Nec pol hic uspiam est semita.

EUEL. An neque cornix quicquam de via dicit?

PISTH. Non: eadem hercle nunc crocitat atque antea.

EUEL. Quid ergo de via dicit?

PISTH. Quid enim aliud, quam se rodendo abesuram dicit meos
digitos?

EUEL. Nonne vero miserum est, nos, qui cupimus ad corvos
ire, et id jam molimur, non tamen invenire posse viam? Nos ete-
nim, ô viri, qui huic sermoni interestis, haud consimili morbo labo-
ramus, atque ille est Sacæ. Is enim, quum civis non sit, vi sese
intrudit: nos autem tribu et genere insignes, cives cum civibus, ne-
mine pellente, evolavimus e patria utrisque pedibus; non ipsam qui-
dem illam odio habentes urbem, quasi non magna sit vere et fortu-
nata, omnibusque communis habentiam in ea litibus perdituris.

Enimvero cicadæ unum mensem, aut duos, in arborum cantant ramis; at Athenienses semper iudicii affixi cantant omnem vitam. Propterea hanc viam ingredimur, canistrumque ferentes, et ollam, myrrhinasque, erramus, locum investigantes negoti molestiæque vacuum, ubi perpetuam sedem figamus. Iter autem utrisque nobis est ad Tereum Epopem, utpote a quo sciscitari avemus, sicubi talem viderit urbem iis in locis ad quæ pervolavit.

PISTH. Heus tu.

EUEL. Quid est?

PISTH. Jamdudum mihi cornix, sursum ut tendamus, quiddam significat.

EUEL. Hic itidem graculus sursum hians spectat, quasi aliquid mihi monstraret: neque omnino fieri potest, quin hic sint aves. Jam scibimus, ubi sonitum pultando fecerimus.

PISTH. Scin' vero quid facias? crure tuo pulta petram.

EUEL. At tu capite, sis, duplex ut exoriatur sonus.

PISTH. Ergo itaque sumto lapide pulta.

EUEL. Utique, siquidem videtur. Puer, heus puer.

PISTH. Quid tu mihi? Epopem evocaturus, Puer dicis. Nonne vice pueri decebat *Epopoi* inclamare?

EUEL. *Epopoi*. Efficiesne ut pulsem denuo? *Epopoi*.

TROCH. Quinam hi? quis inclamat herum?

EUEL. Apollo Averrunce, qui rictus!

TROCH. Væ mihi misero! aucupes isti sunt.

EUEL. O bone, quid conturbaris? nam cur meliora non loqueris?

TROCH. Male peribitis.

EUEL. Atqui homines non sumus.

TROCH. Quid ergo?

EUEL. Hypodemos ego sum, avis Lybica.

TROCH. Nihil dicis.

EUEL. At enim interroga pedes nostros.

TROCH. Hicce vero quis est ales? quin dicis?

PISTH. Epicechodos equidem Phrasianicus.

EUEL. At tu, quid tandem animalis es, obsecro?

TROCH. Ales equidem servus.

EUEL. Num ab aliquo superatus es gallo?

TROCH. Minime. Sed quando herus meus in epopem est conversus, tunc fieri me quoque optavit alitem, ut a pedibus me haberet et ministrum.

EUEL. An igitur avi etiam usus est ministro aliquo?

TROCH. Hic quidem, opinor, utpote qui antehac homo fuerit olim, nunc quidem comedere cupit apuas Phalericas: ego, sumta trulla, ad apuas curro: nunc autem pulsem desiderat; tudicula opus est et olla; tudiculam arcessitum curro.

EUEL. Trochilus ales iste est. Scin' ergo quid facias, Trochile? herum nobis voca.

TROCH. Atqui hercle modo obdormivit; postquam comedit myrti baccas, et vermes aliquot.

EUEL. Attamen illum excita.

TROCH. Equidem liquide scio illum hoc ægre laturum: vestri tamen gratia illum expergeficiam.

PISTH. Male percas: ita me occidisti metu.

EUEL. O me infortunatum! etiam graculus mihi evolavit præ metu.

PISTH. O tu timidissimum animal, pavens amisisti graculum?

EUEL. Dic mihi, quæso, nonne tu prolapsus amisisti coturnicem?

PISTH. Non equidem hercle.

EUEL. Ubi igitur est?

PISTH. Avolavit.

EUEL. Non ergo amisti, o bone? quam virili es animo!

EP. Aperi silvam, ut exeam tandem.

EUEL. O Hercules! hoc quid tandem est animalis? quænam hæc est pennarum, quæ triplicis cristæ ratio?

EP. Quinam illi sunt, qui me quærunt?

EUEL. Consentes Dii . . . qui te male mulcasse videntur.

EP. Num mihi illuditis, formam videntes alarum? Equidem eram, hospites, antehac homo.

EUEL. Tibi non irridemus.

EP. Cui ergo?

EUEL. Rostrum tuum nobis ridiculum videtur.

EP. Talibus ergo Sophocles injuriis adficit in *Tragædüs* me *Tereum*.

EUEL. Tunc itaque *Tereus* es? utrum ales an pavo?

EP. Ales equidem.

EUEL. At enim ubi tibi sunt pennæ?

EP. Defluerunt.

EUEL. Anne morbo aliquo?

EP. Minime. Sed hieme cunctis alitibus pennæ defluunt; iterumque aliæ enascuntur. Sed dicitote mihi, vos quinam estis?

EUEL. Nos? mortales sumus.

EP. Cujates gente?

EUEL. Unde triremes illæ pulchræ sunt.

EP. Num *Heliastæ*?

EUEL. Minime. Sed alterius moris, *Apeliastæ*.

EP. Serifurne ibi illud semen?

EUEL. Toto in agro si quæras, paxillum inde feres.

EP. Cujus itaque rei indigentes huc venistis?

EUEL. Te convenire cupientes.

EP. Qua de re?

EUEL. Quia primum quidem olim homo fuisti, uti nos: argentumque item debuisti olim, uti nos; idque si non redderes, gaudebas olim, uti nos: deinde vero in avium conversus naturam, et terram circumvolasti et mare; et omnia, quæcunque homo, quæque avis, pernostis. Eo igitur supplices ad te huc venimus, si quam nobis urbem indicare habeas tenellam, cui molliter, ut in villosis stragulis, incubemus.

EP. Itane majorem Athenis urbem quæris?

EUEL. Non quidem majorem, sed nobis commodiorem.

EP. Palam est aristocratiam te quærere.

EUEL. Egone? minime. Quin Scellæ filium abominor.

EP. Qualem ergo lubentissime habitetis urbem?

EUEL. Ubi summa sint ejusmodi negotia; meas veniens ad fores mane aliquis amicorum hæc mihi talia dicat: *Per Jovem Olympium rogo, ut una mecum sis et tu, tuique liberi, loti tempore: epulas enim nuptiales celebraturus sum: neque uliter omnino feceris: sin minus, ne ad me tunc invisas, quum res fuerint adversæ.*

EP. Edepol næ tu miserabilium rerum cupiditate duceris. Quid vero tu?

PISTH. Haud dissimilia et ipse amo.

EP. Quænam?

PISTH. Ubi quis mihi obvis hæc exprobrat, tanquam injuria adfectus, pueri formosi pater: *Egregie vero mihi filium, ô Stilbontide, quum obviam haberes redeuntem a gymnasio lotum, non osculo tetigisti, non adlocutus es, non illexisti, neque testiculos adtrectastis, quum mihi paternus sis amicus!*

EP. Miser, quanta expetis mala! sed interim est, qualem dicitis, beata civitas propter Erythræum mare.

EUEL. Hei mihi! nequaquam nobis maritimam urbem memores, ubi apparebit calatorem vehens summo mane Salamina navis. Græcam vero urbem habenne nobis indicare?

EP. Quidni ad Eleum Lepreum incolendum migratis?

EUEL. Quia, ita me Dii ament, etsi non viderin, abominor tamen Lepreum, Melanthi causa.

EP. Atqui alii utique sunt Locridis Opuntii, ubi commode potest habitari.

EUEL. Equidem vero Opuntius ut fiam, auri talentum non meream. At hæc cum avibus qualis est vita? Istuc enim tu nosti accurate.

EP. Non injucunda degere: quippe ubi primum oportet vivere sine marsupio.

EUEL. Multam sane e vita abstulisti depravationem.

EP. Depascimur autem in hortis alba sesama, myrtique baccas, et papaver, et sisymbria.

EUEL. Vos igitur vivitis recens nuptorum vitam.

PISTH. Heu, heu! profecto magnum video consilium in avium gente, et potentiam, quæ existere possit, si mihi obtemperetis.

EP. Quid tibi obtemperemus?

PISTH. Quid mihi obtemperetis? Primum quidem ne circumvolutis quoquo versus ore hiante, quia res est istæc indecora. Quod ut argumento tibi ostendam, en illic apud nos si quis de inconstantibus illis, quos volitare dicimus, interroget, *Quænam est hæc avis? Teles hæc dicit: Homo est instabilis, immo avis volitans, vaga, nullum unquam momentum in eodem permanens.*

EP. Ita me Bacchus amet, recte ista carpis. Quid igitur faciamus?

PISTH. Condite unam urbem.

EP. Qualem autem condamus aves urbem?

PISTH. Itane vero? ô sinisterrimum prolocute verbum! despice deorsum.

EP. Enimvero despicio.

PISTH. Adspice nunc sursum.

EP. Adspicio.

PISTH. Circumage collum.

EP. Næ hercle operæ pretium fecero, si collum distorqueam.

PISTH. Vidistine quid?

EP. Nubes equidem et cælum.

PISTH. Nonne hic vero est avium polus?

EP. Polus? quo pacto?

PISTH. Ac si quis diceret, *locus*. Quoniam autem illud circumrotatur, et transit per omnia, propterea vocatur *polus*. Illic autem si urbem condideritis, et septo semel circumdederitis, ex illo polo nominabitur urbs: quo facto hominibus imperabit, uti locustis; ipsos autem deos perimetis fame Melia.

EP. Quidum?

PISTH. In medio nimirum situs aër terram hinc disterminat: tum, sicuti nos, si ire velimus Delphos, Bœotos transtium rogamus, similiter quando sacrificabunt homines diis, nisi vectigal vobis pendant dii, per urbem alienam vestrumque Chaos femorum oblatorum nidorem non transmittetis.

EP. Iou, iou! Terram obtestor, decipulas, nebulas et retia, haud ego commentum lepidius audivi unquam, adeo ut lubenter tecum condere cuperem hanc urbem, si idem visum fuerit ceteris avibus.

PISTH. Quis igitur eam rem ipsis exponat?

EP. Tute. Ego enim eas, quum barbaræ essent antidhac, edocui humanam vocem, quum longo tempore una fuissem.

PISTH. Quo pacto, quæso, ipsas convocaveris?

EP. Facile. Huc enim extemplo ingressus in fruticetum, et excitata deinde mea lusciniæ, advocabimus eas: illæ vero nostram vocem ubi exaudiverint curriculo adcurrent.

PISTH. Alitum ô tu carissime, ne igitur consistas; sed obsecro te, age, quam citissime in fruticetum ingredi, et excita lusciniam.

EP. Age vitæ mihi consors, desine somni, sacrorumque modos effunde hymnorum, quos divino ore flebiliter cantas, meumque tuumque lacrimabilem Ityn complorans tenelli oris liquidis cantibus. Purus procedat per comantes taxos ad Jovis usque sedem sonus, ubi aureo decorus crine Phœbus tuum exaudiens melos, ad tuos elegos responsans, pulsat eburneam citharam, deorumque statuit choros: tum vero ex immortalium ore exit concordans simul divina beatorum acclamatio.

(*Tibia canit intus aliquis.*)

PISTH. Pro Jupiter! ô delectabilem aviculæ vocem! ut melle perfudit universum fruticetum!

EUEL. Heus tu.

PISTH. Quid est?

EUEL. Quid taces?

PISTH. Quid ita?

EUEL. Epops ad cantandum iterum se comparat.

EP. Epopoi, popopo, popoi, popoi. Io, io, ito, ito, ito, ito, ito huc aliqua sociarum mihi volucrum, quotquot fertiles agrorum tractus depascimini, infinita genera hordeivorarum, seminaque legentium gentes celeriter volantes, mollem emittentes vocem; quæque in sulcatis agris super glebis cacabatis tam exili sono, gaudentes voce. Tio tio tio tio tio tio tio. Et quæcunque vestrum per hortos in hederæ ramis vagamini, quæque per montes, et quæ silvestrem depascimini olivam arbutumque; cito advolate ad meam vocem: trioto trioto trioto tobrix. Quæque paludosis in vallibus aculeatos culices devoratis; et quæ roscida terræ loca incolitis, pratiumque amœnum Marathonis; atque avis picta alas attagen, attagen: quarumque super marinos ponti fluctus gens cum alcedinibus volat: huc adeste res novas audituræ. Omnia enim huc genera congregamus longicollium alitum. Quippe venit argutus quidam senex, novi inventor consili, novarumque rerum auctor. Igitur ite ad conferendos sermones cunctæ huc, huc, huc, huc.

CHOR. Torotorotorotorototinx, ciccabau, ciccabau, torotorotorototilinx.

PISTH. Viden' aliquam avem?

EUEL. Nullam equidem, ita me juvet Apollo; et tamen inhians in celum suspicio.

PISTH. Frustra ergo, ut videtur, in fruticetum ingressus Epops sese, tanquam si ovis incubet, abscondit, charadrium imitatus.

PHŒN. Torotinx, torotinx.

PISTH. At, ô bone, hæc jam aliqua venit avis.

EUEL. Avis quidem hercle. At quænam illa est? anne vero pavo?

PISTH. Hic ipse nobis indicabit. Quænam est ista avis?

EP. Hæc non est una illarum familiarium, quas vos videtis continuo; sed palustris.

PISTH. Papæ! pulchra sane et punicea.

EP. Quippini? Siquidem et nomen ipsi sit Phœnicoptero.

EUEL. Heus tu.

PISTH. Quid clamitas?

EUEL. Alia hæc iterum avis.

PISTH. Edepol næ alia, peregrina, ut videtur, alienamque hic sedem habens. Quænam hæc est absurda oracula caneus avis monticola?

EP. Nomen huic Medus est.

PISTH. Medus? ô rex Hercules! Quo demum pacto sine camelo, Medus quum sit, advolavit?

EUEL. Hæc autem alia cristata avis quænam est?

PISTH. Quid tandem istuc portenti est? non itaque tu solus es Epops, sed et hic alter.

EP. Hic quidem Philoclis est filius ex Epope prognati: ego vero avus ipsi sum paternus; ac si dicas: *Hipponicus Calliæ filius, et ex Hipponico Callias.*

PISTH. Callias igitur est hic ales. Ut ipsi plumæ defluunt!

EUEL. Scilicet, ut qui generosus sit, a sycophantis deplumatur, et femellæ insuper evellunt ipsi pennas.

PISTH. O Neptune! ecceum alium denuo versicolore illum alitem. Quo vero nomine censetur iste?

EP. Hic est Catophagas.

PISTH. Num vero Catophagas alius est atque Cleonymus? qui autem potis est, ut, Cleonymus quum sit, non abjecerit cristam? At vero quid sibi volunt isti avium apices? an dialum cursuri venerunt?

EUEL. Scilicet, ut Cares, ô bone, in collium apicibus incolunt, securitatis ergo.

PISTH. O Neptune! nonne vides quantum sit congregatum malum avium?

EUEL. Apollo rex, quæ nubes! Iou, iou! præ volantum multitudinem ne introitum quidem licet amplius conspiciari.

PISTH. Hic perdix est; iste vero, ita me Jupiter amet, attagen; hic autem penelops, et iste alcedo.

EUEL. Ecquis vero ille est pone alcedonem?

PISTH. Quis ille sit? cerylus.

EUEL. Num igitur cerylus est ales?

PISTH. Quippini? an non et Sporgilus? hæc vero noctua est.

EUEL. Quid ais? quis noctuam Athenas deportavit?

PISTH. Pica, turtur, alauda, eleas, hypothymis, columba, nertus, accipiter, palumbus, cuculus, erythropus, ceblepyris, porphyris, strix, urinatrix, ampelis, ossifraga, picus.

EUEL. Iou, iou, quantum avium! Iou, iou, quantum merularum! ut pipiunt et cursitant perstreptentes! numquid nobis minitantur? væ mihi! utique ora pandunt, atque in me respiciunt et te.

PISTH. Id quidem et mihi videtur.

CHOR. Popopopopopopopoi. Ubinam est qui me vocavit? quo tandem in loco degit?

EP. Hic jampridem adsum, neque amicos desero.

CHOR. Tititititimprou. Quem itaque tandem amicum sermonem mihi adferens?

EP. Popularem, tutum, justum, jucundum, conducibilem. Duo enim viri subtilis ingeni huc advenerunt ad me.

CHOR. Ubi? qua ratione? quid inquis?

EP. Ab hominibus aio advenisse huc duos senes: secum autem habentes veniunt stipitem rei prodigialis.

CHOR. O tu, qui maximum commisisti flagitium, ex quo equidem natus sum et eductus, quid dicis?

- EP. Quod tibi memoro, ne id tibi adhuc terrorem incutiat.
 CHOR. Quid mihi fecisti?
 EP. Viros admiſi amantes hujus conſorti.
 CHOR. Tunc iſtuc feciſti facinus?
 EP. Idque etiam feciſſe gaudeo.
 CHOR. Et jam nunc ubinam ſunt?
 EP. Apud nos, ſi quidem apud vos ego ſim.
 CHOR. Hei, hei! proditi ſumus, et infanda perpeſſi. Qui enim amicus erat, et in iſdem pariter nobiſcum paſcebatur campis apud nos, tranſgreſſus eſt inſtituta vetera, violavitque ſacramenta avium, et in dolum me devocavit, inſidiis que expoſuit generis impii, quod, ex quo fuit natum, ad gerendas mecum inimicitias increvit. De hoc autem poſtmodum alite videbimus: hos vero ſenes æquum mihi videtur nunc dare pœnas, et dilacerari a nobis.
 PISTH. Ut igitur perimus!
 EUEL. Causa tu quidem nobis eſt iſtorum malorum ſola. Quam enim ob rem me inde abduxi?
 PISTH. Ut me ſequereris.
 EUEL. Ut equidem potius maximopere plorem.
 PISTH. Ea ſane in re deliras valde.
 EUEL. Quidum?
 PISTH. Plorabiſ ſcilicet, ſi ſemel oculi tibi fuerint exciſi.
 CHOR. Io, io, irruere, fac hoſtilem impetum et letalem, alasque ſimul ingere, et circumcinge viros hos: nam utroſque plorare oportet, roſtroque præbere meo eſcam. Nullus etenim mons umbroſus, neque nubes ætheria, neque canem eſt mare, quod excipiat iſtos me effugientes. Sed ne nunc cunctemur illos vellicare et mordere. Ubinam eſt ordinum ductor? inducat dextrum cornu.
 EUEL. Hoc ipſum illud eſt. Quo fugiam infelix?
 PISTH. At tu, non permanebis?
 EUEL. Utinam ab iſtis differar?
 PISTH. At enim quomodo iſtos te cogitas effugere poſſe?
 EUEL. Nescio quo pacto.
 PISTH. At ego profecto tibi dicam, nobis pugnandum eſſe manentibus, et has capiendas eſſe ollas.
 EUEL. Quid autem olla nobis proderit?
 PISTH. Tum quidem noctua nos non invadet.
 EUEL. Quid autem iſtis aduncos ungues habentibus faciam?
 PISTH. Vericulum ocius arripe, atque ita erectum tibi prætende.
 EUEL. Oculis vero quidnam?
 PISTH. Illis acetabulum inde ſumtum adpone, aut catinum.
 EUEL. O ſapientiſſimè, bene ſane illud adinvenisti et imperatorie: tu vero jam Niciam exsuperas machinationibus callidis.
 CHOR. Eleleleu, procede, demitte roſtrum; cunctari non decet. Trahe, velle, feri, percutere, primamque ollam confringe.
 EP. Dicite mihi, quam tandem ob cauſam, omnium peſſimæ beluarum, perdetis, nullam paſſi injuriam, hos viros, et diſtrahetis, qui meæ conjugis cognati ſunt et tribules.

- CHOR. Quid enim hiſ magis parcemus, quam lupis? aut quos alios puniemur, qui nobis adhuc inimiciores ſint?
 EP. At ſi natura quidem ſunt inimici, animo tamen amici ſunt, atque huc etiam veniunt, ut utile quid vos edoceant.
 CHOR. Quo tandem hi modo utile quid nos edocere queant, aut oſtendere, qui aviſ jam meiſ exſtiterint hoſtes?
 EP. Sed ab inimicis ſane multa diſcant ſapientes. Cautio enim omnia conſervat: ab amico autem illam non diſcas: at hoſtis cautus eſſe nos coëgit. Primum enim civitates ab hominibus didicerunt hoſtibus, non amicis, exſtruere alta mœnia, et naveſ habere longas: iſtuc autem repertum ſervat liberos, familiam, rem.
 CHOR. Atqui, uti nobis videtur, ſermones primum audire utile eſt: diſcat enim quiſ et ab inimicis ſapiens quiddam.
 PISTH. Hi vero iram remittere videntur: retro parumper cede.
 EP. Illud vero juſtum eſt; mihi que hanc vos gratiam facere decet.
 CHOR. Et ſane in nulla alia unquam tibi re contrarii fuiſmus.
 PISTH. Magis pacem agunt nobiſcum: quapropter ollam et catinos humi depone: et haſtam oportet, hoc inquam verum, nos deambulare tenentes intra caſtra, ad ipſam ollam, extremam eam reſpicientes e propinquo. Nequaquam enim nobiſ fugiendum eſt.
 EUEL. Vera loqueris: ſi tamen occubuerimus, ubi terrarum ſepeliemur?
 PISTH. Ceramicus nos excipiet. Ut enim publice condamur, Prætoribus dicemus, nos cum hoſtibus depugnantes cecidiſſe ad Orneas.
 CHOR. Recipe te iterum in ordines, eodem unde abieras, animumque depone pronus juxta iram, tanquam gravis armaturæ miles: iſtoſque percontemur, quinam ſint, et unde venerint, et quid conſili gerant. Hem! Epops, te voco.
 EP. Cujus autem rei cupidus audiendæ me vocas?
 CHOR. Quinam hi ſunt et unde?
 EP. Hoſpites e ſapiente Græcia.
 CHOR. Quænam eoſ tandem forſ induxit, ad aveſ uti venirent?
 EP. Cupido vitæ veſtræ atque conſuetudiniſ, tuique, tecumque habitandi, et uſque una degendi.
 CHOR. Quid aiſ? quidnam enimvero dicunt?
 EP. Incredibleſ et haectenus inaudita.
 CHOR. Videtne commodi aliquid, quod ſibi ex hac habitatione contingat, quoque conſidat, ſi nobiſcum ſit, ſe hoſtem ſuperare, aut amicis prodeſſe poſſe?
 EP. Magnam aliquam prædicat felicitatem, inenarrabilem et incrediblem; hæc omnia ſcilicet eſſe tua, quæque hic atque illic ſunt, quæque horſum ſpectant, argumentiſ adſtruit.
 CHOR. Satin' ſanus eſt?
 EP. Difficile dictu, quam ſit prudens.

CHOR. Sapiſne ei pectus ?

EP. Eſt callidiſſima vulpes, ipſa aſtutia, promti conſili, ſubactus, verſutus totus.

CHOR. Dicere ipſum, dicere ad me jube. Auditis enim, quos mihi narras, ſermonibus, in ſpem erigor.

EP. Agite vero vos ambo, omnem illam armaturam ſumite ruruſus, et, quod felix fauſtumque ſit, ſuspendite in camino intus prope epiſtatem : tu vero ea, quorum cauſa hoſce convocavi, ediſſere atque expone.

PISTH. Haud equidem hercle, niſi illi mecum tale paciſcantur pactum, quale ſimius ille enſium faber cum ſua pepigit uxore, ut neque illi me commordeant, neque teſticulis trahant, neque fodient—

EP. Illumne metuis ? intelligis. Nequaquam.

PISTH. Non hunc, ſed oculos dico.

CHOR. Spondeo equidem.

PISTH. Jurejurando igitur hæc mihi confirma.

CHOR. Ita iſtis omnibus vincam judicibus, et hiſ cunctis ſpectatoribus.

PISTH. Eveniet hoc quidem.

CHOR. Sin ſefellero, ut uno tantum iudice vincam.

PRÆC. Audite populi : gravis armaturæ nunc quidem milites ſumtis armis revertantur domum : nos autem conſideremus, quæ ſint nobis in tabulis præſcribenda.

CHOR. Subdolum quidem ſemper et vaſtrum omni modo natus eſt homo : at tu tamen eloquere. Fors enim commodum aliquid in medium protuleris, quod mihi excogitaveris, aut poteſtatem quandam majorem, quæ præterierit me imprudentem : tu autem illud perſpicias. In commune, quæſo, conſule : quodcumque enim mihi bonum conciliaris, illud erit commune. Sed cujuſcumque rei cauſa huc venire animum induxti, confidenter eloquere : neſtquam enim pacta, antequam quid velis acceptum fuerit, violaverimus.

PISTH. Edepol næ dicere geſtio ; dudumque mihi macerata eſt una oratio, quam porro ſubigere nihil vetat. Puer, aſſer corollam : ad manus aquam ocius quiſ miniſtret.

EUCL. Cænaturine ſumus, aut quid ?

PISTH. Haud ſanequam : ſed dicere quæro jampridem magnam aliquam rem et pinguem, quæ iſtorum emolliat animos. Adeo veſtri cauſa percrucior, qui, quum antea reges eſſetis—

CHOR. Nos reges ? cujuſ ?

PISTH. Vos inquam, omnium quæcumque ſunt, mei primum, hujusce, et Joviſ ipſius ; quippe qui antiquiores prioresque exſtititſis Saturno et Titanibus et Terra.

CHOR. Et Terra ?

PISTH. Ita hercle.

CHOR. De iſtoc, ita me Jupiter amet, nihil inaudiveram.

PISTH. Indoctis nimirum eſ moribus, atque incurioſus, neque

Æſopum triviſti, qui dicit alaſdam avem ante omnia primum exſtiſſiſſe, ipſa Terra priorem : deinde morbo patrem ejus fuiſſe exſtinctum, quum Terra nondum eſſet : illum autem jacuiſſe inſepultum ad quintum uſque diem : illam vero conſili expertem præ ineluctabili rei difficultate, patrem ſuum in capite contumulaſſe.

EUCL. Pater itaque alaſdæ nunc conditus eſt poſt mortem in Cephalis.

EP. Nonne itaque, ſi Terra priores, prioresque diis exſtiterint, ad eos, utpote antiquiſſimos, juſte pertinebit regnum ?

EUCL. Ita hercle : quapropter valde in poſterum oportet te roſtrum alere. Non enim facile Jupiter ſceptrum reſtituet pico.

PISTH. De diis ſane, eos in homines non habuiſſe imperium antiquitus, ſed illud penes aves fuiſſe, eoſque regnaſſe, multa ſunt indicio. Ac primum quidem, ut inde ordiar, vobis oſtendam gallum regno potitum fuiſſe, Perſiſque imperaſſe ante omnes, Dariumque et Megabyzum : quapropter nominatur adhucdum Perſicus ales, ex eo imperio.

EUCL. Ideo videlicet nunc etiam, uti Magnus Rex, graviter incidit, tiam in capite gerens, ſolus alitum, rectam.

PISTH. Tantum autem potuit, tantaque ejus tum fuit imperi magnitudo et dignitas, ut ad hoc uſque tempus, propter poteſtatem, quam tunc olim obtinuit, quando ſolummodo diluculo cantaverit, exſiliant omnes ad opus, ærarii, figuli, coriarii, ſutores, balnearii, farina venditores, clypeorum lyrarumque confectores, et calceis in tenebris indutis ad reſ ſuas properent.

EUCL. Illud quidem ex me quære : lænam enim perdiſi miſer e Phrygia molliſque lana, iſtius opera. Ad nominalia enim aliquando pueri celebranda vocatus compotabam in urbe, atque jam obdormiebam : priuſquam vero deſiſſent ceteri bibere, gallus iſte cecinit : ego autem diluculum eſſe ratus Alimunte diſceſſi : et vix proceſſeram extra murum, atque graſſator clava mihi dorſum percucit : tum ego procido, jamque opem imploraturus eram ; iſe interea veſte ſpoliavit.

PISTH. Miluus itidem Græcis tunc imperitavit, regnoque potitus eſt.

EP. Græcis ?

PISTH. Et primus ille, quum regnum obtineret, docuit in genua procumbere, conſpectis miluis.

EUCL. Ita me Bacchus amet, ego quum forte aliquando miluum viduiſſem, ad terram me demiſi, quumque ſupinus jacerem hiant ore, obolum deglutivi, vacuumque ære ſacculum domum retuli.

PISTH. Ægypti autem totiuſque Phœnicia cuculus erat rex, et quum cuculus cecinuiſſet coccu, uniſverſi tum Phœniceſ frumenta et hordeum in arviſ demetere ſolebant.

EUCL. Non temere ergo iſtuc proverbio jactatur : *Coccu, recuti in agros.*

PISTH. Tantam autem obtinuerunt imperi poteſtatem, ut ſi

quis etiam regnaret in Græcorum urbibus Agamemnon aut Menelaus, super sceptris considebat avis, particeps eorum, quæ ille acciperet dona.

EUEL. Id equidem ignoraveram; atque adeo mirari subibat, si quando in tragœdia prodiret Priamus aliquis avem tenens, quæ erecta in summo sceptro Lysicratem observaret, quibusnam ille muneribus corrumperetur.

PISTH. Quod autem omnium maxime mirandum est; Jupiter ille, qui nunc regnat, aquilam avem gerit in capite, ut qui rex sit; ejusque filia, noctuam: Apollo vero, tanquam famulus, accipitrem.

EUEL. Cererem obtestor, ut istæ recte fabularis. At vero quamnam ob causam ista habent?

PISTH. Ut, quum quis sacrificat, ipsisque in manus, ut sacrorum est ritus, exta deponit, ipsæ ante Jovem exta accipiant. Neque tunc hominum ullus per deum quempiam jurabat, sed per aves universi: et adhucdum Lampon per anserem jurat, quum decipit aliquem: tanto opere vos omnes antehac venerabiles et sanctos habuerunt: nunc autem mancipia, fatuos et servulos viles. Jamque adeo vos in templis etiam tanquam furiosos feriunt: nemo non ut vos capiat auceps ponit laqueos, tendiculas, virgas, septa, nebulas, retia, pedicæ; deinde vos captos vendunt universos: emtores vero manibus imum vobis ventrem contrectant: neque tantum, quandoquidem ista facere videtur, vos assatos adponunt, sed comminutum radula caseum, oleum, silphium, acetum adjiciunt; istisque simul intritis, jusculum aliud dulce et pingue conficiunt, illudque calidum in vos ipsos effundunt, tanquam si morticinæ carnes essetis.

CHOR. Longe vero, longe acerbissimam orationem apportasti, mi homo, ut deplem patrum meorum ignaviam, qui istos a majoribus traditos honores ad meam usque ætatem non propagarint, sed aboleri siverint. Tu vero, deo mihi propitio, et peropportune advenisti mihi servator. Tibi enim commissis pullisque meis et memetipso, secure degam. Sed quid facere expediat, tu nos nunc præsens edoce: nam vivere nos certe indignum est, nisi redispicamur quovis pacto regnum nostrum.

PISTH. Et primum itaque moneo, una ut avium sit urbs: deinde ut omnis aer circum, atque universum hocce intervallum commeniatur magnis lateribus coctilibus, uti Babylon.

EP. O Cembrione et Porphyrio, quam terribilem urbem!

PISTH. Porro autem quum illa fuerit excitata, imperium ut a Jove repetatis: si autem negarit, et noluerit, neque extemplo suæ sibi imbecillitatis conscius consenserit, sacrum illi bellum indicatis, deosque vetetis per vestram regionem rigente nervo transire, sicut antea descendebant, Alcumenas; Alopas et Semelas stupraturi: sin adeant, ut mentulam eis anulo constringatis, ne amplius illas futuant. Ad homines autem alitem vos mittere legatum jubeo, ut avibus, utpote regnum adeptis, sacra dehiuc faciant, et deinde

demum diis: unicuique autem deorum decore adjungant avem aliquam, prout singulæ singulis convenient: Veneri si quis faciat, avi phaleridi triticum offerat: si quis Neptuno pecudem sacrificet, triticum anati consecret: Herculi vero si bovem, gavæ placentas libet mellitas: si Jovi imolet regi arietem, rex est orchilus ales, cui ante ipsum Jovem decet culicem coleatum mactare.

EUEL. Perplacet culex ille mactatus: nunc intonet magnus Jovis.

EP. Etenim quo pacto nos homines existimabunt esse deos, non vero graculos? quippe qui volumus, pennasque habeamus.

PISTH. Nugaris: nam pol et ipse Mercurius volat, tametsi deus est, alasque gerit; alique itidem dii permulti: et, ut alios omitam, Victoria volat aureis alis; immo hercle Amor. Quin Iridem Homerus similem esse dixit trepidæ columbæ.

EP. Nonne Jupiter intonabit, nobisque aligerum immittet fulmen?

PISTH. Si autem homines præ inscitia vos quidem nihil esse duxerint, illos vero tantum deos, qui sunt in Olympo, tunc oportet passerum seminilegarumque subvolantem nubem, eorum ex agris sublectum semen consumere: tum ipsis Ceres esurientibus triticum distribuatur.

EUEL. At hercle recusabit, ipsamque videbis causas præcedentem.

PISTH. Corvi itidem jumentorum, quibus terram arant, pecudemque oculos effodiant, ut experiantur an dii sitis: tum ipsis Apollo, qui medicus est, medeatur: operam enim mercede locat.

EUEL. Modo hoc ne fiat, antequam par quod habeo buculorum primum vendiderim.

PISTH. Te vero si ducant esse deum, te vitam, te Terram, te Saturnum, te Neptunum, omnibus illi rebus bonis affluent.

EP. Vel unum mihi istorum commodorum memora.

PISTH. Primum quidem illis vitium florem locustæ non depascuntur: nam unica noctuarum et strigum turba eas absumet: deinde non pergunt culices et vermiculi ficus excedere: sed enim eos omnes prorsum subleget unus turdorum grex.

EP. Divitias autem unde dabimus eis? illud enim inprimis amant.

PISTH. Consulentibus illis aves hæc metallifodinas dabunt ditissimas, et mercaturas lucrosas vati indicabunt; ita ne naviculariorum quidem unus peribit.

EP. Qua ratione non peribit?

PISTH. Prædicet semper quædam ex avibus homini auspicium capienti de navigatione: *Nunc ne naviges, hiemabit: nunc naviga, lucrum obtinget.*

EUEL. Gaulum emo et nauclerus fio, nec apud vos manere velim.

PISTH. Thesaurus itidem argenti eis indicabunt, quos majores

in terra defoderunt: etenim aves hoc sciunt. Proverbio quippe apud omnes fertur: *Nemo thesaurum meum novit, nisi forte quædam avis.*

EUEL. Gaulum vendo, ligonem emo, hydriasque effodio.

EP. At quo pacto sanitatem ipsis præbunt, quæ apud deos est?

PISTH. Si secundis vivant in rebus, nonne illa est magna sanitas? Istuc pro certo habeas, hominem qui adversa utatur fortuna, neminem prorsus sanum esse.

EP. At quo tandem modo ad senectam pervenient? Etenim illa quoque est in Olympo: an vero in puerilibus annis mori eos oportet?

PISTH. Tantum hercle abest, ut trecentos ipsis addituri sint aves annos.

EP. A quo?

PISTH. Rogitas? a se ipsis. Nescin' quinque hominum ætates vivere stridulam cornicem?

EUEL. Papæ? quanto præstat hos nobis imperare, quam Jovem!

PISTH. Quidni multo? Primumdum fana nos iis ædificare non oportebit lapidea, neque portas adstruere deauratis tabulis: verum sub fruticibus et ilicibus habitabunt: venerandis autem avibus templum erit arbor olivæ. Neque Delphos, nec ad Ammonem profecti, illic sacra faciemus: verum inter arbutos et oleastros stantes, hordeaque porrigentes et triticum, precabimur eas extensis manibus, aliquam ut nobis bonorum partem largiantur: atque hæc nobis confestim erunt paxillum tritici porricientibus.

CHOR. O senex, qui mihi multo amicissimus ex inimicissimo es factus, nunquam erit, ut ego sponte mea a tua sententia discedam. Namque tua erectus oratione, comminatus sum et adjuravi, si tu mecum pactus concordibus verbis et justis, sine fraude sancteque conceptis, iveris adversus deos mecum consentiens, fore, ut non longo tempore dii deinceps sceptrum meum terant. At quæ viribus efficienda erunt, ea nobis mandentur: quæ autem consilio sunt administranda, illa tibi omnia conceduntur.

EP. Atqui mehercle haud dormitandi amplius tempus nobis est, neque cessandi Niciæ more; sed quam ocissime aliquid efficiendum est. Primo autem ingredimini in nidum meum, et ad festucas meas, ad præsentia sarmenta: nobisque nomen edite vestrum.

PISTH. Atqui hoc facile est: mihi nomen est Pisthetæro.

EP. Huic autem quodnam?

PISTH. Euelpides Thriensis.

EP. Ita valeatis ambo.

PISTH. Accipimus omen.

EP. Huc igitur ingredimini.

PISTH. Eamus: tu nos introduce.

EP. Age.

PISTH. Atat, perii! huc retrorsus gradum flecte. Age sciam,

dic nobis: quomodo ego et iste vobiscum erimus volantibus, quum volare nequeamus?

EP. Bene vero.

PISTH. At tu etiam atque etiam considera: nam in Æsopi fabulis hoc scilicet traditum est vulpem haud bono suo societatem aliquando cum aquila coisse.

EP. Animo sis defæcato. Est enim radix quædam, qua comesa, eritis alati.

PISTH. Hac quidem conditione ingrediamur. Agedum Xanthia, et tu Manodore, tollite stragula.

CHOR. Heus tu, tibi dico.

EP. Quid me vocas?

CHOR. Hos quidem tecum duc et lauto excipe prandio: at dulcè canentem, et voce Musis æquiparandam lusciniam relinque nobis huc excitam, ut cum ea ludamus.

PISTH. O, per Jovem rogo, istuc ipsis obsequere: excita aviculam illam ex arundinibus; huc illam evoca, per deos obtestamur, ut et nos quoque lusciniam contemplerur.

EP. Si quidem vobis ita videatur, sic faciendum est. Procne, egredere, teque ipsam hospitibus ostende.

PISTH. O supreme Jupiter! quam bella avicula, quam tenera, et quam candida!

EUEL. Scin' vero quam ipsi crura lubens divaricarem?

PISTH. Quantum autem habet auri, tanquam virgo!

EUEL. Equidem, opinor, non me continebo, quin illi feram osculum.

PISTH. Sed, ô miserrime, rostrum habet e duobus veribus.

EUEL. At hercle oportet, tanquam ab ovo, eximere ab illius capite corticem, et sic dein eam osculari.

EP. Eamus.

PISTH. Duc jam nos faustis ominibus.

CHOR. O amica, ô teuella, ô dilectissima avium omnium consors, hymnorum meorum socia lusciniæ, venisti, venisti, apparuisti, suavem mihi sonum adferens: at ô tu, dulce sonante quæ modularis tibia, modis vernis incipe anapæstos.

Agite vero homines in teuebris vitam degentes, foliis adsimiles, imbecilli, figmenta luti, umbræ similis et inanis turba, sine pennis brevi ævo functi, ærumnosi mortales, viri somniis pares, advertite mentem nobis immortalibus, sempiternis, ætheriis, seni expertibus, æterna animo versantibus, ut, ubi omnia recte a nobis audiveritis de cælestibus rebus, naturam avium, ortumque deorum, fluviorum, Erebi atque Chao ubi bene cognoveritis, Prodicum meo nomine plorare jubeatis posthac.

Chaos erat et Nox, Erebusque niger in principio et Tartarus amplius: Terra vero non erat, neque aër, nec cælum. Erebi autem in infinito gremio omnium primum peperit irritum furva Nox ovum, ex quo, temporibus exactis, propullulavit Amor desiderabilis, ra-

dians tergo auris alis, pelerrimæ ventorum, vertigini similis: ille vero alato caliginosoque miluo: Chao in Tartaro ingente edidit nostrum genus, et primum eduxit in lucem. Neque enim deorum genus ante erat, quam omnia commiscuisset amor. Omnibus autem inter se confusis, prodiit Cælum, et Oceanus, atque Terra, deorumque beatorum genus immortale. Sic itaque nos sumus multo antiquissimi omnium deorum. Nos autem Amore esse prognatos, non pauca sunt indicio: volamus enim et adsumus amantibus. Multos enim vero formosos pueros, qui dejeraverant se nunquam morigeros fore, deflorescente jam prima ætate, nostræ potestatis munere subegerunt amatores; hic quidem coturnice dato, alter porphyrione, alius ansere, et item alius Persica ave. Omnia vero mortalibus contingunt a nobis alitibus, quæ maxima sunt. Primum quidem anni tempora nos designamus, veris, hiemis, autumnii: ut serant, quando grus clagens in Libyam migrat; tunc itidem nauclero significat, ut suspensio clavo dormiat; præterea Oresti lænam contexant, ne homines, si alserit, vestibus spoliet. Miluus posthæc apparens aliud anni tempus designat, quum scilicet ovibus vernam tondere lanam tempestivum est. Deinde hirundo, quum læna jam vendenda est, et æstivum aliquod comparandum amiculum. Sumus autem vobis Ammon, Delphi, Dodona, Phæbus Apollo. Ab avibus enim primum auspicati, ad omnia dehinc negotia vos confertis, ad mercatum, ad victum quærendum et ad nuptias. *Avi* item nomine censetis quæcunque ad vaticinia et futura discernenda pertinent: omen vobis *avis* est; sternutationemque vocatis *avem*; signum, *avem*; vocem, *avem*; famulum, *avem*; asinum, *avem*. Annon itaque manifesto vobis sumus fatidicus Apollo? Nos igitur si pro diis habueritis, uti poteritis pro vatibus Musis, auris, anni tempestatibus, hieme, ætate, moderato æstu: neque aufugientes considerebimus sursum superbi in nubibus, quemadmodum Jupiter; sed præsentem largiemur vobismetipsis, liberis atque nepotibus opes cum sanitate conjunctas, felicitatem, vitam, pacem, juventam, risum, choreas, festa convivia, gallinarumque lac; adeo ut satietas vobis suboritura sit præ bonorum copia: ita ditescetis omnes.

SEM. Musa silvestris, tio tio tio tio tiotinx, versicolor, quacum ego in saltibus, montiumque verticibus, tio tio tio tio tiotinx, fraxino insidens foliis comanti, tio tio tio tio tiotinx, ex ore meo tenello sacros carminum modos Pani edo, Magnæque deum Matri montanæ, ad quos venerandas ducat choreas, totototototototototototinx; unde, velut apis, Phrynichus immortalium carminum depascebatur fructum, semper proferens suavem cantilenam, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Si quis vestrum, spectatores, cum nobis avibus velit degere, jucunde vitam deinceps ut agat, ad nos veniat. Quæcunque enim hic sunt turpia, legibusque obnoxia, illa apud nos aves omnia sunt honesta. Hic enim si patrem pulsare lege sit indecorum, hoc ipsum apud nos pulchrum est, si quis ad patrem adcurrerit, dixeritque percutiens: *Tolle calcem, si pugnas*. Si quis vero vestrum fugitivus

sit literatus, attagen iste apud nos versicolor habebitur. At si quis forte est barbarus e Phrygia æque ac Spintharus, frigilla avis hic erit e Philemonis genere: si vero quispiam servus est e Caria, quem admodum Excestides, avos sibi procreet apud nos, et invenientur ipsi gentiles. Quod si Pisia filius portas prodere infamibus voluerit, perdix fiat, genuinus parentis pullus, siquidem apud nos turpe non sit perdicum more aufugere.

SEM. Taliter olores, tio tio tio tio tiotinx, commissis modulantes vocibus, simul alis concussis perstreptentes canere solent Apollinem, tio tio tio tio tiotinx, in litore insidentes ad Hebrum fluvium, tio tio tio tio tiotinx; perque ætheria nubila transit clamor, omneque ferarum genus stupefactum auscultat, fluctusque componit tranquilla serenitas; tototototototototototinx: totus autem adsonat Olympus, regesque deos capit admiratio: Olympiades vero melos Gratia, Musæque lætæ reciunt, tio tio tio tio tiotinx.

CHOR. Nihil est melius neque jucundius quam plumis vestiri et atque avem esse. Nam, ne longe abeam, si quis e vobis spectatori- bus esset alatus, atque esuriens tragædorum choris ægre impatienter- que adsisteret, is evolaret, et domum reversus pranderet, deinde saturatus ad nos iterum revolaret: et si quis e vobis Patroclides forte cacaturiret, non ille pallium contaminaret, sed alio avolaret, et postquam pepedisset, spiritumque recepisset, iterum devolaret. Tum si quis vestrum, quisquis ille sit, cum aliena rem haberet uxore, videretque maritum mulieris in gradibus senatoriis, iste itidem hinc a vobis, motis alis avolaret, et postquam futuisset, illinc rursus in suam sedem huc se referret. Nonne igitur alatum esse quantivis est preti? Etenim Diitrephes, vimineas qui tantum habet alas, creatus est Tribus præfectus, deinde equitum magister, deinde ex nullius momenti homine magnus evasit et fortunatus: et nunc flavus est et Equigallus.

PISTHETÆRUS, EUELPIDES, EPOPS, CHORUS, SACER-
DOS, POETA, FATIDICUS, METO, INSPECTOR,
LEGISLATOR.

PISTH. Ista quidem sic se habent: at, ita me Jupiter amet, haud ego rem magis ridiculam vidi unquam.

EUEL. Quid rides?

PISTH. Tuas pennas. Scin' cui alatus maxime sis adsimilis? rudibus lineis anseri depicto.

EUEL. Tu autem merulae caput in orbem deplumatae.

PISTH. Istis quidem adsimulati sumus, idque, ut ait Æschylus, non alienis, sed nostris ipsorum pennis.

EP. Age jam nunc quid faciendum?

PISTH. Primum nomen urbi imponendum est, magnum aliquod atque illustre: deinde diis sacra facienda.

EUEL. Ita mihi quoque videtur.

EP. Age videam, quid nostræ nominis erit urbi?

PISTH. Vultisne conspicuo illo et a Lacedæmone sumto Spartæ nomine vocemus ipsam?

EUEL. Hercules! Spartam nomen ut ego imponam urbi meæ? ne grabato quidem sparteos funiculos, si modo junceos habeam.

PISTH. Quodnam igitur illi nomen imponemus?

EUEL. Istinc desumtum, ex nubibus et sublimibus regionibus, amplum quid valde.

PISTH. Vin' Nubicuculiam?

EP. In, In! Pulchrum revera et magnificentum invenisti nomen.

EUEL. Numquid hæc est illa Nubicuculia, ubi multæ sunt illæ Theagenis opes, et Æschinis omnes?

PISTH. Optimum quidem est, ut hanc eam esse dicas, aut campum Phlegræum, ubi terrigenas Gigantes jactabundi dii superarunt.

EUEL. Splendida prorsus est hæc urbs. Quis vero deus tutelam habebit urbis? cuinam texemus peplum?

PISTH. Quidni sinamus Urbanam Minervam præsidem esse urbis?

EUEL. Qui vero possit urbs bene esse morata, ubi dea femina integram armaturam habet, Clisthenes autem radium textorium?

PISTH. Quis autem murum urbis Pelargicum obtinebit?

EP. Ales hinc e nobis origine Persica, qui ubique dicitur acerrimus esse Martis pullus.

EUEL. O pulle domine! ut idoneus erit ille deus ad incolendas petras!

PISTH. Agedum tu vade ad aërem, illisque, qui murum extruunt, ministeria præstato: camenta adporta, lutumque nudus macera, pelvim fer sursum, de scala decide, custodes constitue, ignem absconde semper, cum tintinnabulo circumcursita, atque ibi dormi: præcones mitte, unum ad deos sursum, alterumque desuper ad homines deorsum, indeque rursus ad me.

EUEL. Tu vero hic remanens, per me licet, plora.

PISTH. I, ô bone, eo quo te mitto: nihil enim eorum, quæ dixi, sine te geretur. Ego vero, ut sacra peragam novis diis, sacerdotem, qui pompam ducat, vocabo. Heus puer, puer, canistrum afferre et gutturnium.

CHOR. Sociam operam conjungo, consentio, adhortor, supplicationes magnificæ et splendide ut fiant diis; insuperque ad persolvendas gratias victima quæpiam simul ut immoletur. Eat, eat Pythii carminis clamor in honorem Dei, et concinat Chæris cantilenam.

PISTH. Desine tu inflare tibiam. O Hercules! quid illud erat rei? Ita me Jupiter amet, ego multa quum viderim et admiranda, nondum usque adhuc corvum vidi capistratum.

EP. Sacerdos, hoc age, operare diis novis.

SAC. Faciam hercle. Sed ubi ille, qui canistrum tenet? Veneramini Vestam avicularem, miluumque Larem, et alites Olympios atque Olympias cunctos et cunctas.

CHOR. O accipiter, tutela Suni, salve Rex Pelargice.

SAC. Cycnumque Pythium et Delium, Latonamque coturnicem ingentem, et Dianam acalanthidem.

PISTH. Non amplius Colænis dicatur, sed acalanthis Diana.

SAC. Et frigillam Sabaziam, struthumque, Magnam Matrem deum hominumque.

CHOR. Cybebe domina, struthe, mater Cleocriti, da Nubicuculiensibus sanitatem et salutem, ipsis, sociisque Chiis.

PISTH. Chii sane me delectant, ubique adjuncti.

SAC. Heroesque et aves, heronumque natos, et porphyriorem, et pelicanum, phlexidemque, tetracem, pavonem, cleam, bascam, clasam, ardeam, falconem, sicedulam et parum.

PISTH. Desine; in malam rem: desine clamare. Heu, heu! ad qualem, miserrime, victimam vocas nisos et vulturios? nonne vides vel unum miluum istuc omne abripere posse? aufer te hinc tuasque infulas: ipse enim hæc sacra solus peragam.

SAC. Ergo alterum rursus ad gutturnium tibi me oportet accinere carmen, pium sanctumque, et invocare deos, unum aliquem solummodo, si modo satis habebitis cibi. Has enim, quæ adsunt, victimas nihil aliud esse dicas, quam barbam et cornua.

PISTH. Sacra facientes veneremur volucres deos.

POET. Nubicuculiam illam fortunatam celebra, Musa, tuis hymnorum cantibus.

PISTH. Quid hoc rei est? undenam? dic mihi, quis es?

POET. Is ego sum, qui mellilluorum carminum fundo cantus, Musarum famulus expeditus, secundum Homerum.

PISTH. Ergone servus quum sis, comam alis?

POET. Non ita est: verum omnes sumus nos poëta Musarum famuli expediti, secundum Homerum.

PISTH. Non temere est ergo, quod lacerum habes amiculum. Sed, ô poëta, quis te huc adegit furor?

POET. Carmina confeci in Nibicuculiam vestram, dithyrambosque multos et elegantes, virginaliaque cantica, quæ Simonideis etiam æquiparentur.

PISTH. Quando fecisti tu ea, et a quo tempore?

POET. Jamdudum equidem, jamdudum hanc urbem concelebro.

PISTH. Nonne ego hoc ipso in articulo nominalia urbis sacra facio, et nomen, tanquam puerulo, nunc primum ei imposui?

POET. Sed est celerrima Musarum fama, qualis equorum micans pernicitas. Tu vero pater, Ætne conditor, divinorum honorum cognominis, largire mihi, quodcunque tuo tibi capite adnuens velis propitius dare mihi.

PISTH. Istuc nobis malum hominis facesset negotia, nisi defun-

gamur, quidpiam illi dantes. Heus tu, qui sagum habes et tunicam, illud exue, et da lepido poetæ. En tibi sagum: prorsus enim mihi frigere videris.

POET. Donum quidem hocce lubens accipit mea Musa: tu vero animo tuo percipe hos Pindari versus—

PISTH. Importunus iste a nobis non discedet.

POET. *Nomades enim inter Scythas palatur Straton, qui textilem vestem non possidet; indecorum autem venit sagum sine tunica.* Intellige quid dicam.

PISTH. Intelligo, nempe tunicam accipere te velle. Exue tu: poetæ enim benefacere oportet. Hanc sume et abi.

POET. Abeo, atque hinc digressus carmina hæc in urbem vestram componam. Concelebra, ô Apollo aureo sedens in solio, tremulam hanc et frigidam urbem: in campos nive conspersos fertilesque veni: alalan.

PISTH. Hercle enimvero istos effugisti frigidos campos, accepta hac tunica. Haud pol ego malum hoc unquam sperassem, ut ille tam cito quicquam inaudiret de urbe nostra. Rursus tu circumi sumto gutturnio.

SAC. Favete linguis.

FAT. Ne immola hircum.

PISTH. Tu vero quis es?

FAT. Quis sim? fatidicus.

PISTH. Itaque nunc plora.

FAT. O bone, res divinas ne contemptui habeas: namque Bacidis exstat vaticinium, quod manifesto respicit ad Nubicuculiam.

PISTH. Cur ergo de eo certiozem me non fecisti, antequam ego hanc urbem conderem?

FAT. Divinum me impedivit numen.

PISTH. Sed nihil obstat, quin ista carmina audiamus.

FAT. *At quando incoluerint lupi canæque cornices eodem in loco Corinthum inter et Sicyonem—*

PISTH. Quid mihi, quæso, cum Corinthiis est?

FAT. Obscure per illud Bacis indicavit aërem. *Primum Pandoræ faciendum est albi velleris ariete: quique meorum primus venerit carminum interpret, illi domanda vestis pura, et calcei novi—*

PISTH. Estne istic scriptum de calceis?

FAT. Hem specta, eccum libellum. *Phialaque insuper est danda, et extis ei implenda manus—*

PISTH. Etiamne istic scriptum exta esse danda?

FAT. Hem specta, eccum libellum. *Siquidem illa, divine juvenis, confeceris, uti præcipio, aquila in nubibus eris: ni vero dederis, neque turtur eris, neque aquila, nec picus.*

PISTH. Ista etiam istic insunt scripta?

FAT. Hem specta, eccum libellum.

PISTH. Neutiquam igitur simile est illud oraculum isti, quod

egomet mihi ex Apollinis vaticiniis descripsi: *Quum vero homo invocatus venerit, ineptus ostentator, et sacra facientibus odio erit, extorumque partem sibi flagitabit, tunc demum verberibus ipsi latera contundere oportet—*

FAT. Equidem te nugas dicere arbitror.

PISTH. Hem specta, eccum libellum. *Nec parce quicquam, nec aquilæ in nubibus, neque si vel Lampon fuerit, magnusve Diopithes.*

FAT. Ista etiam istic insunt scripta?

PISTH. Hem specta, eccum libellum. Non foras abibis in maximam malam crucem?

FAT. Væ mihi misero!

PISTH. Non tu hinc te alio proripies oracula enarratum?

MET. Ad vos venio—

PISTH. Ecce aliud iterum hocce malum. Quam vero ob causam tu huc ades? quæ consilii ratio? quod institutum? cur ad hoc te iter accinxisti?

MET. Dimetiri vobis aërem volo, non secus atque terram solent geometræ, et in jugera dirimere.

PISTH. Per deos quæso, quis tu homo es?

MET. Quis ego sim? Meto, quem novit Græcia omnis et Colonus.

PISTH. Dic sodes, quid illud vero rei habes?

MET. Regulas aëris. Ut enim verbo dicam, totus aër forma maxime consimilis est furno: ego igitur adposita sursum hac ipsa curva regula, impositoque circino—intelligisne?

PISTH. Non sane.

MET. Rectam admovebo regulam, dimetiarque, ita ut circulus existat tibi quadratus, inque medio forum: eo autem ducant undique viæ rectæ, ad ipsum illud medium, sicut a Sole, qui ipse rotundus est, recti quaquaversum radii refulgent.

PISTH. Hem homo Thaletis instar sapiens! Meto—

MET. Quid me vis?

PISTH. Scin', quam te amem? atque si mihi obsequeris, hinc ocus te amove.

MET. Quid enim est periculi?

PISTH. Sicuti Lacedæmone peregrini hinc expelluntur, frequentesque per urbem infligi occeperunt plagæ.

MET. Num orta est inter vos seditio?

PISTH. Non edepol istuc.

MET. Sed qui vero?

PISTH. Communi consensu male mulcare omnes jactatores visum est.

MET. Itaque hercle me hinc subducam.

PISTH. Et vero haud scio an celeri fuga verbera sis evitaturus: hæc enim ecce e propinquo tibi impendent.

MET. Væ mihi misero!

PISTH. Nonne jamdudum id tibi dicebam? non tuo te modulo metieris, atque alio recipies?

INS. Ubi sunt hospitem patroni?

PISTH. Quis hic Sardanapalus est?

INS. Inspector huc venio, fabæ sorte electus, ad Nubicuculiam.

PISTH. Inspector? quis vero te huc misit?

INS. Improbis libellis Teleæ.

PISTH. Quid? Vin' ergo, accepta mercede, carere molestia, atque abire?

INS. Perquam lubenter, ita me dii deæque ament. Quippe conconi oportebat me adfuisse domi manentem: sunt enim nonnulla a me in rem Pharnacis confecta.

PISTH. Amove te, accepta mercede: est autem ea hæcce.

INS. Quid rei est istuc?

PISTH. Habita super Pharnace concio.

INS. Antestor me verberatum, qui Inspector sum.

PISTH. Non te proripies? non auferes judiciarias tuas urnas? nonne hæc sunt intolerabilia? et mittunt jam Inspectores in hanc urbem, antequam sacra diis facta fuerint.

LEG. *Si vero Nubicuculiensis Atheniensem læserit—*

PISTH. Quid istuc iterum est mali libelli?

LEG. Decretorum populi venditor sum, novasque leges ad vos huc venio venditurus.

PISTH. Quid autem?

LEG. *Utuntor Nubicuculienses iisdem mensuris, ponderibus et legibus, quibus Olophyxii.*

PISTH. Tu vero vapulans jam mox illis uteris, quibus Ototyxi.

LEG. Heus quid agis?

PISTH. Nonne tu hinc tuas leges auferes? acerbis ego tibi hodie leges ostendam.

INS. Arcesso Pisthetærum injuriarum in Munychionem mentem.

PISTH. Itane vero? etiamnum tu hic stabas?

LEG. *Si vero quis expellat magistratus, neque recipiat secundum præscriptum edicti in columna—*

PISTH. Væ mihi misero! Tunc etiam hic eras adhuc?

INS. Disperdam te, et dicam tibi decem millium drachmarum scribo.

PISTH. Ego vero tuas urnas comminam.

INS. Meministin' ut olim publicam columnam vesperi concacasti.

PISTH. Ehodum, aliquis illum comprehendat. Heus tu, non manebis?

SAC. Hinc nos præpropere digrediamur, hircum intus diis sacrificaturi.

SEM. Jam nunc mihi cuncta adspicienti, cunctaque regenti mortales omnes sacra facient votivis precibus. Universam enim terram inspicio, et conservo bene florentes fructus, interimens omni-

nium genera animalium, quæ omnia in terra ex calyce progerminantia ore voraci, arboribusque insidentia, fructus depascuntur: itidem conficio, quæ hortos odoratos corrumpunt pessimis modis; reptiliaque et noxia venenato morsu, quantum eorum est, vi alarum mearum internecione pereunt.

CHOR. Hac maxime die per præconem promulgatur: si quis vestrum Diagoram interficiat Melium, accipiet talentum: itidem si defunctorum tyrannorum quempiam quis occidat, talentum accipiet. Nos igitur etiam ista nunc hic promulgare volumus: si quis vestrum Philocratem occiderit Struthium, talentum accipiet: si vivum adduxerit, quatuor; quia frigillas colligans, septenos obolo vendit; turdos itidem sufflans palam ostendit, et indigne habet; merulis etiam in nares immittit pennas; similiterque comprehensas columbas habet inclusas, aliasque cogit aves illicere, in reti deligatas. Hæc publicare volumus: et si quis vestrum aves alat conclusas in caveis, edicimus ut dimittatis: quod si morem non gesseritis, vos ab avibus comprehensi invicem apud nos vincti, illices eritis.

SEM. O fortunatam volucrum gentem avium, quæ hieme lænis amictæ non sunt: neque rursus calore nos urunt æstus late resplendentes radii: sed florida per prata foliorum in gremiis incolo, quando meridianis solis ardoribus furiata stridula vates argutum resonat melos: hiemem vero transigo cavis in antris, colludens Nymphis monticolis; vernasque depascimur virginæas et candidas myrti baccas, Gratiarumque hortulos.

CHOR. Judicibus aliquid dicere volumus de victoria, quam si nobis adjudicaverint, iis omnibus bona largiemur, ita ut dona accipiant multo majoris preti, quam illa Paridi data. Primum igitur, cujus rei maxime omnis judex cupidus est, noctuæ nunquam vos destituent Laurioticæ, sed intus inhabitabunt, et in marsupiiis vestris nidificabunt, excludentque minutos nummulos. Præterea tanquam in templis habitabitis: ædium enim vestrarum tectis pinnas addemus. Et si forte apti fueritis magistratum, et quid surripere volueritis, celerem vobis in manus accipitrem dabimus. Si vero aliquo ad cœnam eatis, gulas vobis mittemus. Sin victoriam nobis abjudicetis, curate vobis lunulas fabricarier, tanquam statuis: nam quicumque vestrum lunulam non habebit, quando candida læna eritis induti, tunc maxime pœnas nobis dabit, ut ab omnibus avibus concacemini.

PISTHETÆRUS, NUNTII, CHORUS, IRIS, PRÆCO,
PATRICIDA, CINESIAS, SYCOPHANTA.

PISTH. Pulcherrime, ô aves, sacris litavimus. At mirum a mœnibus nullum adhuc adesse nuntium, ex quo cognoscamus, quæ ibi gerantur. Ecce vero occurrit aliquis Alpheum spirans.

NUNT. I. Ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est, ubi, ubi, ubi est; ubi, ubi locorum est Pisthetærus Imperator?

PISTH. Adest.

NUNT. I. Exædificata tibi sunt mœnia,

PISTH. Bene dicis.

NUNT. I. Pulcherrimum opus et magnificentissimum, ut in summo muro, etenim tanta est illius latitudo. Proxeniades Compasensis et Theagenes sibi occurrentes agitent currus, quibus equi essent juncti pari magnitudine atque Durius, et facile prætermearent.

PISTH. Hercules tuam fidem!

NUNT. I. Longitudo autem, egomet enim murum dimensus sum, centum est ulnarum.

PISTH. Pro Neptune! quanta longitudo! qui vero illum exstruxerunt talem?

NUNT. I. Aves, nemoque præter eas alius, non Ægyptius laterum bajulus, non lapicida nec faber aderat; sed ipsæ suamet industria, adeo ut in admirationem hoc me rapiat. Ex Libya quidem venerunt triginta circiter millia gruum, quæ lapides deglutiverant, quibus fundamenta substernerentur: hos autem creces rostris suis complanabant: aliæ autem lateres adportabant ciconiæ decem mille: aquam autem ferebant e terra ad aërem charadrii, ceteræque aves fluviatiles.

PISTH. Lutum vero quinam illis adferebant?

NUNT. I. Fulicæ in pelvibus.

PISTH. At quo pacto lutum in pelves injiciebant?

NUNT. I. Istuc, ô bonc, inventum est lepidissime. Anseres eruentes pedibus suis, veluti palis, lutum in pelves ingerebant.

PISTH. Quid pedes igitur non conficiant?

NUNT. I. Atque edepol anates etiam præcinctæ lateres adportabant: sursum autem volabant, tergo impositam trullam gerentes, tanquam pueruli: lutum in ore ferebant hirundines.

PISTH. Quorsum igitur mercenarios quis amplius mercede conducat? Age videam: quid enim? ligna quæ ad murum pertinebant, quinam elaborarunt?

NUNT. I. Aves erant fabri lignarii callentissimi pelecani, qui rostris dedolaverunt portas: erat autem sonitus ab iis, dum dolarent, excitatus, qualis est in navali. Et omnia nunc ista portis sunt instructa, pessulis oclusa, et undequaque custodiuntur, circumeuntur, tintinnabulo vigiliæ explorantur, ubique excubiæ sunt constitutæ, et nocturnæ faces in turribus. Sed ego hinc digrediens me abluam: tu autem ipse jam nunc cetera perface.

CHOR. Heus tu, quid agis? an miraris tanta celeritate murum esse commœnitum?

PISTH. Ita equidem hercle: etenim res est admiratione digna. Nam revera hæc mihi falsis commentis similia videntur. Sed quid accidit novi? ecce enim ab excubitoribus nuntius hic ad nos accurrit, bellicum intuens.

NUNT. II. Iou, iou, iou, iou, iou, iou!

PISTH. Quid hoc negoti est?

NUNT. II. Indignissima nobis acciderunt. Illorum enim aliquis, qui apud Jovem sunt, deorum jam modo per portas involavit in aërem, clam graculis qui excubias agunt diurnas.

PISTH. O quam nefarium et indignum designavit facinus! Quis deorum?

NUNT. II. Ignoramus: quod autem alas haberet, hoc tantum scimus.

PISTH. Nonne igitur oportebat circuitores extemplo adversus eum mittere?

NUNT. II. Atqui misimus triginta mille accipitres, sagittarios equites: discursant quicunque curvos habent ungues, strix, buteo, vulturius, cymindis, aquila: celerrimo motu, alarumque stridoribus æther agitur, dum deus inquiritur: neque procul abest, sed hic, ni fallor, jam est.

PISTH. Ergo fundas capere oportet et arcus. Huc accedat quicumque minister: nemo non sagittas mittat: fundam mihi aliquis det.

CHOR. Bellum oritur, bellum infandum, inter me et deos. At quilibet custodiat aërem nubibus obductum, quem Erebus genuit; nec ullus deorum clam te hac se penetret: quisque vero intentis oculis circumspiciat. Nam prope jam est deus sublimis, agitatarumque alarum sonitus exauditur.

PISTH. Heus tu, quo, quo, quo volas? mane quieta, esto immota, hic consiste, sustine cursum. Quæ es? cujas? Jam dicere oportebat, unde tandem venias.

IR. A diis ego quidem Olympiis.

PISTH. Nomen autem quodnam tibi est? navis, an petasus?

IR. Iris velox.

PISTH. Paralus, an Salamina?

IR. Hoc autem quid rei est?

PISTH. Hanc nonne aliquis comprehendet subvolans buteo bene peculiat?

IR. Mene comprehendet? quid id tandem est mali?

PISTH. Multum plorabis.

IR. Absurda utique hæc res est.

PISTH. Per quasnam portas urbem ingressa es, scelestissima.

IR. Nescio ecaster equidem per quasnam portas.

PISTH. Audin' eam, ut nos ludos facit? adistin' ad graculorum præfectos? quid ais? sigillumne habes a ciconiis?

IR. Quid hoc est mali?

PISTH. Non accepisti?

IR. Satin' sanus es?

PISTH. Neque symbolum ullus tibi avium immisit præfectus, qui tecum fuerit?

IR. Ecaster mihi nullus immisit, ô fatue.

PISTH. Et tu tamen, quæso, sic tacite transvolas per urbem alienam et aërem?

IR. Qua enim alia via deos volare oportet?

PISTH. Illud equidem hercle ignoro: hac quidem certe non. Quin nunc etiam injuria es. At hocce scis, te unam omnium Iridum summo jure comprehensam fuisse morituram, si quidem ex merito plecteris?

IR. Atqui immortalis sum.

PISTH. At sic tamen periisses. Intoleranda enim nobis eveniant, mea sententia, si ceteris quidem imperitemus; vos autem dii petulantes sitis, et non agnoscat, nobis, utpote potioribus, invicem auscultandum esse. Eloquere vero mihi, quo te alarum remigio agas.

IR. Egone? ad homines a patre devolo, mandatura, Diis Olympiis ut sacrificent, oves bovesque in aris mactent, et compita nidore repleant.

PISTH. Quid ais tu? quibus diis?

IR. Quibus? nobis, in caelo qui sumus, diis.

PISTH. Vos scilicet dei estis?

IR. Et quis vero alius est deus?

PISTH. Aves hominibus nunc sunt dii, quibus etiam operari decet, non autem, ita me Jupiter amet, Jovi.

IR. O stulte, stulte, graves ne commove deorum iras, ut ne genus omne tuum ad interuersionem Jovis ligone funditus evertat Justitia, fuligo autem Licymnii fulminis tuum corpus aediumque ambitum in cineres redigat.

PISTH. Auscultandum: desine tumidorum verborum inanis strepitus: quiesce. Age, dic mihi, Lydumno quempiam, an Phrygem his dictis perterrefacere te putas? scin' vero, si Jupiter amplius mihi molestus fuerit, me aedes ipsius et domos Amphionis combusturum igniferis aquilis? mittamque porphyrones in caelum contra eum alites, pardi pelle amictos, numero plus quam sexcentos. Et quidem unus olim Porphyrion negotium ei exhibuit. Tu vero si mihi odio esse pergas, tua primum famulae crura sustollens, femoraque diducens, ipsam Iridem inibo: ut mireris, quomodo mihi hoc senectae penis adeo rigeat, ad ternosque valeat compressus.

IR. Dispercas, inepte, cum istis tuis dictis.

PISTH. Non tu hinc te proripies? nonne confestim eurax, patax?

IR. Quod si hanc tuam insolentiam pater meus non compescuerit—

PISTH. Vae misero mihi! nonne alio avolans fumo et fuligine implebis juniorum aliquem?

CHOR. Interdiximus ne amplius Jove nati dii per meam trans-eant urbem, neve quisquam mortalis victimas in templis adolens hac amplius ad deos mittat fumum.

PISTH. Metuo sane praecone, qui ad homines abiit, ne nunquam revertatur.

PRÆC. O Pisthetære, ô beate, ô sapientissime, ô celeberrime, ô sapientissime, ô politissime, ô terbeate, ô silentium impera.

PISTH. Quid vero dicis?

PRÆC. Ista te aurea corona sapientiae ergo coronant et condecorant omnes populi.

PISTH. Accipio. Cur autem tanto me opere honorant populi?

PRÆC. O tu, qui celeberrimam condidisti aetheriam urbem, nescis quanto sis apud homines honore, quotque habeas hujus regionis amatores. Etenim antequam hanc condidisses urbem Laconas imitandi studio tum insaniebant homines omnes, comam alebant, esuriebant, sordebant, Socratem amulabantur, scipiones Laconicos gestabant: nunc vero vice versa avium amore insanunt; omniaque praevoluptate faciunt, quae aves, casque imitantur. Primum quidem omnes e vestigio e lectulo simul provolant mane, sicuti nos ad pascua; deinde simul se conferunt ad libellos, atque ibi depascuntur plebiscita. Tam aperte vero avium insanunt amore, ut etiam plerisque indita sint avium nomina. *Perdix* enim caupo quidam vocatur claudus; Menippo autem nomen est *Hirundo*; Opuntio *Lascus corvus*; *Alauda* Philocli: *Vulpanser* Theageni; *Ibis* Lycurgo; Chærephonti *Vespertilio*; Syracusio *Pica*: Midias autem illic *Coturnix* nominatur; nam similis est coturnici a pugnace gallo caput ictæ. Omnes autem praevoluptate avium amore carmina cantant, in quibus mentio quaedam hirundinis est inserta, aut penelopis, aut, si mavis, anseris, aut columbae, aut alarum, aut saltem de pennis inest pauillum quiddam. Ita quidem res illic se habent. Unum autem hoc tibi dico. Huc venient illinc plus quam sexcenti, qui alas sibi expetunt, moresque avium curvis unguibus rapacium: adeoque pennae tibi pro advenis alicunde parandae sunt.

PISTH. Non igitur hercle cunctandi nobis copia est; sed tu quamprimum ito, et corbes atque cophinos omnes imple pennis, casque mihi huc foras Manes effera: ego autem advenientes quosque excipiam.

CHOR. Brevi certe tempore populosam hanc urbem hominum aliquis vocaverit.

PISTH. Fortuna modo faveat.

CHOR. Praevalet amor urbis meae.

PISTH. Ocius afferre jubeo.

CHOR. Quid enim huic non inest urbi, quod commodum non sit immigranti? Sapientia, Amor, immortales Gratiae, et comis Tranquillitatis placida facies.

PISTH. Quam tarde ministras! nonne ocius properabis?

CHOR. Cito quis adferat calathum cum pennis. Tu vero hunc rursum excita, atque istum in modum verberato: nimis enim tardus est, haud secus atque asinus.

PISTH. Manes etenim est ignavus.

CHOR. Tu vero hasce primum pennas ordine dispone, simul et musicas, et fatidicas, et marinas; deinde operam da, ut unumquemque considerans, iis quae in singulos conveniant, prudenter alis ornas.

PISTH. Non amplius, strigas obtestor, tibi parcam, quum te tam ignavum esse videam et tardum.

PAT. Utinam aquila fiam altivolans, ut volem supra sterilis cæruleique undas maris.

PISTH. Veridicus fuisse videtur nuntius. Nam nescio quis iste accedit aquilas cantans.

PAT. Papæ! nihil est jucundius, quam volare. Capior equidem avium legibus: nam sane earum amore insanio, et volito, et cupio habitare vobiscum, tencorque desiderio vestrarum legum.

PISTH. Quarum legum? multæ enim avium sunt leges.

PAT. Omnium: præcipue vero, quod pulchrum habetur apud aves patri collum obtorquere, eumque mordere.

PISTH. Immo hercle fortem illum omnino existimamus, qui, pullus adhuc quum sit, patrem pulsaverit.

PAT. Propterea equidem huc transmigravi, patremque suffocare cupio, omniaque ejus bona habere.

PISTH. Sed lex est nobis avibus antiqua in ciconiarum tabulis: Postquam pater ciconia pullos suos alendo fecerit volatiles omnes, oportet pullos patrem vicissim alere.

PAT. Edepol operæ pretium fecero huc veniens, si pabulum etiam patri suppeditare me oporteat.

PISTH. Nihil est: quandoquidem enim venisti nobis benevolus, alas tibi, tanquam avi orbæ, aptabo. Tibi autem, juvenis, non male præcipiam, sed ipse quæ didici, quum essem puer. Tu enim patrem ne verberato: sed hac in manum sumta ala, istoque calcis aculeo in alteram, existimans galli esse cristam quam habes, excubias age, milita, stipendia merendo victum tibi para: patrem sine vivere. Sed quoniam pugnax es, in Thraciam avola, atque ibi pugna.

PAT. Recte, ita mihi Bacchus faveat, consulere mihi videris: tibi que sane noxam geram.

PISTH. Certe itaque sapiens.

CIN. Subvolo ad Olympum levibus alis, volatuque vias permeo, modo has, modo illas, carminum—

PISTH. Isti negotio opus est tota pennarum sarcina.

CIN. Intrepida mente et indefesso corpore novas semper sectans.

PISTH. Tiliaceum Cinesiam amplectimur. Quid huc pedem tu claudum in gyrum versas?

CIN. Avis fieri volo, arguta lusciniæ.

PISTH. Desine cantillare, quodque dicere habes, edissere.

CIN. Alis tua opera instructus cupio in sublime subvolans ex nubibus nova sumere aëris vertigine contorta et caligine obvoluta exordia.

PISTH. An itaque ex nubibus quispiam exordia captet?

CIN. Immo enimvero illinc pendet ars nostra. Dithyramborum enim qui maxime splendidi sunt, iidem sunt aërii, caliginosi, cæruleum splendentes, et leves, tanquam alis agitati. Tu vero actutum scies, audias modo.

PISTH. Haud equidem audiam.

CIN. Immo mehercle tu quidem. Omnem namque percurram tibi aërem, simulacra volatilium, ætherem permeantium, avium longicollium.

PISTH. Oop!

CIN. Utinam subsultans marino cursu una cum ventorum flatibus incedam—

PISTH. Hercle equidem tuos flatus et spiritus compescam.

CIN. Nunc australi via pergens, nunc autem contra ad Boream appropinquans, importuosum ætheris sulcum secans. Lepida, ó senex, et scita excogitasti commenta.

PISTH. Nonne etiam tu gaudes, dum pennis agitaris?

CIN. Hoccine tu facis poëtæ dithyrambico, quem Tribus certatim sibi semper omnes expetunt?

PISTH. Vin' ergo etiam apud nos remanens Leotrophidæ sumtus suppeditanti e Cecropia tribu chorum docere volantum avium?

CIN. Ludificas me planissime. Sed id scias velim, me non conquieturum, usque dum volucris factus aërem percurram.

SYC. Quænam hæc sunt aves, nihil habentes, versicolores, alas pandens ó picta hirundo?

PISTH. Malum hocce haud leve excitatum est. Ecce alius iterum huc cantillans accedit.

SYC. O quæ alas explicas versicolor iterum iterumque hirundo.

PISTH. In vestem suam hoc mihi scolion cantare videtur; apparatusque eum non paucis hirundinibus egere.

SYC. Quis ille est, qui alis instruit huc advenientes?

PISTH. Ipse hic adest: sed quo tibi opus sit, dicendum est.

SYC. Alis, alis opus est: ne iterum percontare.

PISTH. Num recta Pellenem volare cogitas?

SYC. Nequaquam: sed citator sum insulanus, et sycophanta—

PISTH. O te artis felicem!

SYC. Et litium investigator. Proinde volo sumtis alis pernici volatu circuire urbes omnes, reos ubique citans.

PISTH. At vero volando qui callidius reos citare possis?

SYC. Non istuc quidem hercle; sed ut ne prædones mihi negotium facessant, cum gruibus illinc revertar rursus, saburræ loco multis deglutitis litibus.

PISTH. Enimvero dic mihi, illudne operis obis? Juvenis qui sis, an peregrinos injuste reos agis?

SYC. Quid enim agam? nam fodere nescio.

PISTH. Sed alia utique negotia sunt honesta, unde victum sibi parare hominem hoc ætatis decebat, justo potius modo, quam litibus consuendis.

SYC. O bone, ne me præceptis, sed alis instruas.

PISTH. Nunc quum hæc dico, alas addo tibi.

SYC. Et quomodo tu verbis hominem alatum concinnaveris?

PISTH. Omnes verbis, tanquam alis, extolluntur.

SYC. Omnes?

PISTH. Nonne audivisti in tonstrinis patres identidem dicere adolescentulis? *Mirifice gnatum meum adolescentulum Diitrephes sermonibus suis, quasi alis additis, impulit, ut equos agitaret.* Alius vero quispiam dicit filium suum ad scribendas tragœdias alas sumsisse, mentemque ejus circa illam rem volitare.

SYC. Ergone sermonibus etiam homines alati fiunt?

PISTH. Fiunt, inquam: nam sermonibus sublimis erigitur animus, atque homo extollitur. Ita te etiam erectum volo utili oratione: convertere ad opera honesta.

SYC. At ego nolo.

PISTH. Quid ergo facies?

SYC. Familiæ meæ nolo esse dedecori. Avitum mihi vitæ genus est delatorem agere. Sed tu me alis instrue velocibus et levibus, accipitris, aut strigis, ut, postquam peregrinos citavero, et eorum deinde illic apud magistratus nomina detulero, postea rursus istuc volem.

PISTH. Intellego: sic dicis: ut nimirum condemnetur illic, antequam eo advenerit, peregrinus.

SYC. Prorsus intelligis.

PISTH. Post is quidem illuc navigat causam dicturus; tu vero interea istuc revolans, rapturus ejus bona.

SYC. Rem tenes. A turbine nihil me differre oportet.

PISTH. Intellego turbine. Atque edepol sunt mihi pulcherrimæ alæ Corcyreæ hujuscemodi.

SYC. Væ mihi misero! scuticam habes.

PISTH. Alas quidem, quibus ego hodie te instar turbinis faciam circumrotari.

SYC. Heu me miserum!

PISTH. Non hinc avolabis? non tu hinc ocus in malam rem abibis, perditissime? acerbam jam nunc experieris pervertendi juris malitiam. Nos abeamus collectis alis.

CHOR. Multa sane et nova et mirabilia volitando cognovimus, et res vidimus, quas nemo facile credat. Enata est enim arbor quædam peregrini admodum et inauditi generis, a corde longiuscule, Cleonymus dicta, nulli quidem rei utilis, at sic tamen timida et magna. Hæc vere semper germinat, et sycophantias edit: at ei hieme rursus clypei, tanquam folia, defluunt. Est itidem locus aliquis apud ipsas tenebras, hinc procul in lucernarum vastitie, ubi cum heroibus homines una prandent et conversantur, præterquam vesperi. Id enim temporis non amplius erat tutum obviam illis fieri. Si quis enim mortalium occurrisset Orestæ heroi noctu, nudabatur vestibus, ab eoque percutiebatur partes corporis quasque nobiliores.

PROMETHEUS, PISTHETÆRUS, CHORUS.

PROM. O me infelicem! caveam modo ne me Jupiter conspiciat. Ubi est Pisthetærus?

PISTH. Hem, quid hoc est? Quid, malum, sibi vult hæc capitis obvolutio?

PROM. Deorumne hic quempiam pone me vides?

PISTH. Nullum equidem hercle. Quis vero tu es?

PROM. Quodnam igitur dici tempus est?

PISTH. Quodnam? aliquantulum post meridiem. At tu, quis es?

PROM. Inclinatne in vesperam, an præcipitat magis?

PISTH. Væ mihi, ut te abominor!

PROM. Quid enim facit Jupiter? detergitne, an obducit cælo nubes?

PISTH. Male pereas.

PROM. Sic quidem me detegam.

PISTH. O care Prometheu!

PROM. Desine, desine, ne clamites.

PISTH. Quid enim est?

PROM. Sile: ne meum nuncupes nomen: quippe perdidisti, si me Jupiter hic videat. Sed ut tibi enarrem res supernas, quomodo se habeant, hanc umbellam sume, et supra caput meum sustine, ne me conspiciant dii.

PISTH. Ha, ha, he; bene illud excogitasti, et more tuo solerter. Ocius itaque succede, ac deinde audacter loquere.

PROM. Itaque jam nunc ausculta.

PISTH. Operam tibi do sedulam: fabulare.

PROM. Prorsus periit Jupiter.

PISTH. Quando periit?

PROM. Ex quo vos urbem in aëre condidistis. Hominum enim nemo quicquam amplius sacrificat diis, neque nidor a victimarum femoribus ascendit ad nos ab eo usque tempore. Sed sicut in Thesmophoriis jejunium agimus, sacrorum primitiis carentes. Barbari vero dii esurientes, Illyriorumque more absonum stridentes, clamitant bellum se desuper illataros Jovi, ni emporia præbeat libera et aperta, ut importentur exta concisa.

PISTH. Suntne enimvero alii quidam barbari dii supra vos?

PROM. Nonne enim barbari sunt, e quibus Patrius est suus Execestides?

PISTH. Nomen vero barbaris istis diis quodnam est?

PROM. Quodnam sit? Triballi.

PISTH. Intellego: inde nimirum illud *Dispereas* est natum.

PROM. Verissime. Hoc autem unum tibi plane dico, legatos huc esse venturos, de pactis qui agant, a Jove illisque superioribus Triballis: vos vero ne pacta incatis, ni reddiderit avibus sceptrum denuo Jupiter, et Basileam uxorem tibi matrimonio jungat.

PISTH. Quæ est Basilea?

PROM. Formosissima virgo, quæ fingit fulmen Jovis, ceteraque omnia, consilia recta, æquas leges, modestiam, navalia, calumniam, Colacretem, triobolarem judicum mercedem.

PISTH. Omnem igitur penum administrat.

PROM. Ita est: quam si tu a Jove acceperis, cuncta habes. Ista ut tibi declararem huc veni. Nunquam enim non animi in homines propensi sum.

PISTH. Et tui vero solius inter deos munere cibos super prunas torremus.

PROM. Deos vero, ut nosti, odi omnes male.

PISTH. Semper quidem hercle deorum osor fuisti.

PROM. Timon purus putus. Sed ut hinc ocius abeam, cedo mihi umbellam, ut si me Jupiter e cælo conspexerit, sequi videar canistrigeram.

PISTH. Sume itidem hanc sellam, eamque cum umbella fer.

CHOR. In Sciapodum vero finibus lacus est quidam obscænus, ubi ab Orco animas evocat Socrates. Eo et Pisander venit, obsecrans ut animam sibi videre liceret, quæ illum etiamnum viventem deseruerat: victimamque secum habebat camelum, agnum aliquem, cujus præciso gutture, retro, ut olim Ulysses, abiit: deinde ascendit ipsi ab Inferis ad sanguinem cameli bibendum Chærephon Vespertilio.

NEPTUNUS, TRIBALLUS, HERCULES, PISTHETÆRUS,
FAMULUS Pisthetæri, CHORUS.

NEPT. Urbs Nubicuculiæ, uti vides, hæc est, ad quam legati mittimur. Heus tu, quid agis? adeon' in sinistrum latus rejicis pallium? nonne tu id convertes ad dextram? Quid, miserrime, eodem naturæ vitio laboras, quo Læspodias? O popularis licentia, quo nos tandem cogis, si quidem hunc delegerunt legatum dii!

TRIB. Quin quiescis?

NEPT. Male pereas: enimvero te vidi omnium multo barbarissimum deorum. Age vero, Hercules, quid faciemus?

HERC. Dudum tibi dixi, illum hominem me velle strangulare, quicumque tandem sit, qui ducto muro deos interclusit.

NEPT. Sed, ô bone, delecti sumus de pace legati.

HERC. Tanto magis illum strangulare certum est.

PISTH. Radulam det mihi quispiam: adfer laserpitium; cascum quis adportet; suscita carbones.

HERC. Virum salvere jubemus nos dii tres.

PISTH. Sed rasum inspergo laserpitium.

HERC. Cujus autem istæ sunt carnes?

PISTH. Aves quædam novarum rerum studio aggressæ populares aves injusta perpetrasse visæ sunt.

HERC. Tum tu illas, amabo, laserpitio prius conspergis?

PISTH. Salve, Hercules; quid est?

HERC. Legati huc missi venimus a diis de bello componendo.

FAM. Oleum non inest in ampulla.

PISTH. Atqui pingues esse aviculas convenit.

HERC. Nobis enim bellum gerere nihil lucri adfert: vosque, si nobis diis essetis amici, pluviam aquam haberetis in paludibus vestris, alcedoniaque ageretis semper. De istis omnibus legati plena potestate instructi venimus.

PISTH. Atqui neque unquam antea nos lacessivimus vos bello, et nunc etiam parati sumus vobiscum, si videtur, si quidem aliud etiam, quod justum sit, volueritis facere, pacta inire: conditiones autem hæc sunt. Sceptrum ut nobis avibus denuo Jupiter reddat: atque ita conciliemur. Hac conditione legatos ad prandium voco.

HERC. Mihi quidem hæc sufficiunt et suffragor.

NEPT. Quid, ô miserrime, tam stultus es et gulosus? an regno patrem privabis?

PISTH. Siccine vero? non enim vos dii plus poteritis, si rebus, quæ infra in terra sunt, præsent aves? Nunc quidem sub nubibus latentes, atque inclinantes sese, pejerant vestrum numen mortales. Aves autem si socios habueritis, quando quis corvum adjuraverit et Jovem, corvus ad perjurum clanculum volando accedet, percussumque oculum ipsi excutiet.

NEPT. Ita me Neptunus amet, ista perpulchre dicis.

HERC. Mihique etiam sic videtur.

PISTH. Quid autem tu ais?

TRIB. *Nabisatreu.*

PISTH. Viden' et hic ista comprobat. Alterum nunc etiam audite, quantum vobis commodi simus adlaturi. Si quis hominum victimam deorum alicui voverit, deinde is astu eludat, ita inquiens; *faciles sunt dii et moræ patientes*: neque solvat præ avaritia; nos et ista exigemus.

NEPT. Age, fac sciam, quo pacto?

PISTH. Si forte dinumeraverit nummulus hic homo, aut lavans in balneo consideat, miluus devolabit, surreptumque duarum ovium pretium referet deo.

HERC. Ut sceptrum illis denuo reddatur, suffragio meo confirmo.

NEPT. Interroga nunc Triballum.

HERC. Heus tu, Triballe, an plorandum tibi videtur?

TRIB. *Saunaca bactaricrousa.*

HERC. Nos omnino recte loquutos esse dicit.

NEPT. Si quidem hæc vobis utilia videntur, et mihi itidem videntur.

HERC. Heus tu, de reddendo sceptro quæ rogas, nobis facere acceptum est.

PISTH. Atqui hercle aliud etiam est, cujus mihi in mentem venit. Junonem enim relinquo Jovi: sed Basilea virgo uxor mihi elocanda est.

NEPT. Pacem non cupis ex animo. Domum revertamur.

PISTH. Parum id mihi curæ est. Coque, jusculum oportet te dulce conficere.

HERC. O hominum divinissime Neptune, quo te agis? nosne unam ob mulierem bellum geremus?

NEPT. Quid itaque faciamus?

HERC. Quid? conveniamus.

NEPT. Quid, inepte, non animadvertis te jamdudum circumveniri? tute enim rem tuam perdis. Namque si Jupiter moriatur, tradito hisce imperio, tu pauper eris. Ad te enim omnia devolvuntur bona, quæ Jupiter moriens reliquerit.

PISTH. Hei mihi misero, quam tibi callidis dictis os sublimit! huc ad me secede, ut tibi quid dicam. Circumducit te tuus patruus, ô stulte: ex bonis enim paternis ne hilum quidem tibi obveniet secundum leges: quippe nothus es; non genuinus.

HERC. Egone nothus? quid ais?

PISTH. Tu vero hercle, ut qui e peregrina muliere sis natus: aut quonam pacto unicam esse heredem Minervam putes, quæ filia est, si fratres una sint genuini?

HERC. Quid autem, si mihi moriens pater reliquerit bona, ut quæ nothis lege permittantur?

PISTH. At eum lex non sinit. Ipus hic Neptunus, qui te nunc incitat, litem tibi primus de paterna hereditate movebit, genuinum se esse fratrem dicitans. Quin etiam recitabo tibi Solonis legem: *Nothus jure propinquitatis hereditatem ne adeat, liberi si sint genuini: sin liberi non sint genuini, ad proximos agnatos hereditas devolvatur.*

HERC. Nullum itaque mihi obtigerit jus in paterna bona?

PISTH. Ne minimum quidem hercle. Dic autem mihi, an tribulium tabulis jam te pater curavit inscribi?

HERC. Nequaquam: illudque jam olim miratus sum.

PISTH. Quid sursum hians spectas irato et verbera minante vultu? a nobis autem si stes, ego te constituam regem, gallinarumque tibi lac præbebo.

HERC. Jampridem sane justa mihi petere vidcris de ista virgine, illamque ego tibi concedo.

PISTH. Quid tu vero?

NEPT. Scorsum atque aliter sentio.

PISTH. Omnis nunc res in Triballo posita est. Quid tu ais?

TRIB. Pulchram virginem magnamque Reginam avi concedo.

HERC. Concedere tu dicis?

NEPT. Ita me Jupiter amet, non hic se concedere dicit, nisi tam incondita blatit verba, quam cantillans hirundo.

PISTH. Proinde virginem hirundinibus concedendam esse ait.

NEPT. Vos nunc ambo litem componite et paciscimini: ego, si quidem ita vobis videatur, silebo.

HERC. Nobis, quæ tu rogas, omnia concedere placet. Sed ipse

nobiscum ito in cælum, ut Basileam, ceteraque omnia ibi accipias.

PISTH. Commodum igitur hæ aves concisæ sunt ad nuptiales epulas.

HERC. Vultisne vero, ut ego hic remanens interim carnes assem? vos autem ite.

NEPT. Tune carnes asses? magnam enimvero voracitatem naras. Non ibis nobiscum?

HERC. Molliter sane me curassem.

PISTH. At vestem nuptialem huc mihi quis adferat.

CHOR. In Pharis vero, apud Clepsydrum versuta est Englottogastorum natio, qui lingua metunt, serunt, vindemiant, et ficus legunt: sunt autem genere barbari, Gorgiæ et Philippi: et ab istis Englottogastoribus Philippis mos invaluit, ut ubique regionis Atticæ lingua scorsum a ceteris extis secetur.

NUNTIUS, CHORUS, PISTHETÆRUS.

NUNT. O summe felices, magisque quam verbis possit exponi, ô ter beatum volucrium avium genus, excipite regem vestrum fortunatis in aedibus. Talis enim accedit, qualis neque illustris ad spectu stella fulsit in auro splendente domo; neque Solis clarum radiorum jubar tantum resplenduit. Venit autem ducens secum mulierem inenarrabili pulchritudine, vibrans fulmen, alatum Jovis telum: miræ suavitatis odor ad altissima cæli diffunditur; spectaculum egregium: suffituum vero auræ levi motu ad tollunt volumina fumi. Hic vero ipse est: sed oportet divæ Musæ sacrum, bonaque verba fundens, os aperire.

SEM. Recede, discede, abscede, concede, circumvolve fortunatum virum fausto venientem omine. Hem, hem, quanta venustas! quæ pulchritudo! O qui felicissimum huic urbi matrimonium iniisti! magna, magna contigerunt per huncce virum generi avium comoda: sed hymenæis et genialibus excipite carminibus ipsum, sponsamque ejus Basileam.

SEM. Junoni olim Olympiæ excelsi solii regem magnum diis Parcæ conjunxerunt tali hymenæo: Hymen, ô Hymenæe. Floridus autem Amor aureis alis retro adductas regebat habenas, Jovis pronubus beatæque Junonis: Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Delector hymnis, delector cantibus: laudo vestrum sermonem. Jam vero nunc age, Jovis ipsius celebrate tonitrua sub terram mugientia, igneaque fulgura, horrendumque et coruscum fulmen.

CHOR. O fulguris aureum lumen, ô Jovis immortale telum igniferum, ô inferna, gravesonantia, et imbrifera simul tonitrua, quibus vir iste nunc terram concutit, omnium per te potitus, et adsidentem sibi Basileam habet Jovis. Hymen, ô Hymenæe.

PISTH. Sequimini nunc nuptias, ô genera omnia aligerum soda-

lium, ad ædes Jovis et lectum genialem. Porrige, ô beata, tuam manum, alisque meis prehensis, mecum salta: tollens autem ego allerabo te.

CHOR. Alalæ, Ie Pæan, Tenella præclare victor, ô decorum summe!

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

DRAMATIS PERSONÆ.

SOSIA, }
XANTHIA, } *servi Philocleonis.*

BDELYCLEO.

PHILOCLEO.

CHORUS SENUM VESPARUM *habitu.*

PUERI.

CANIS.

MULIER PANARIA.

VIR QUIDAM ACCUSATOR.

ARISTOPHANIS

VESPÆ.

SOSIA, XANTHIA, BDELYCLEO, PHILOCLEO,
CHORUS, PUERI.

SOS. **H**EUS tu, quid facis, infelix Xanthia?

XANTH. Custodiam nocturnam dissolvere disco.

SOS. Magnum ergo quoddam malum debebas lateribus tuis.
Anne etiam scis qualem custodiamus beluam?

XANTH. Scio: sed cupio paululum dormire.

SOS. Tu vero periclitare; nam et meis oculis jam aliquid dulce
offunditur.

XANTH. Profecto insanis, aut Corybantum more furere incipis.

SOS. Non: sed gravis me quis sopor incessit ex Sabazio.

XANTH. Eundem ergo mecum colis Sabazium. Nam et mihi
modo quasi hostis quis Medus invasit palpebras, capitis quassator so-
por; et sane mirum somnium somniavi modo.

SOS. Et ego unum certe, quale nunquam antehac. Sed tu narra
prior.

XANTH. Visa est aquila devolans in forum, magna oppido, ra-
pere unguibus clypeum æratum, et procul in cælum auferre: de-
inde illum clypeum visus est abjecisse Cleonymus.

SOS. Nihil ergo a gripho differt Cleonymus. *Qui sit, quæso,*
rogabit aliquis inter convivas fabulans, ut una eademque belua in
terra et in cælo et in mari clypeum abjecerit?

XANTH. Hei mihi! quid ergo mali eveniet mihi, qui tale insom-
nium vidi?

SOS. Ne sis sollicitus: nihil enim erit mali, ita me ament dii.

XANTH. Attamen dirum est omen homo abjiciens arma. Tu
vero jam tuum narra.

SOS. Sed est magui momenti: nam ad totam reipublicæ navem
attinet.

XANTH. Propera igitur memorare carinam illius rei.

SOS. Visus sum circa primum somnum videre concionem seden-
tum in Pnyce pecudum, baculos habentium et pallia: deinde inter
istas pecudes mihi videbatur verba facere balæna omnivora, quæ vo-
cem habebat obesæ suis.

XANTH. Au!

SOS. Quid est?

XANTH. Desine, desine; ne narra. Pessime olet insomnium istud putorem corii.

SOS. Deinde impura illa balæna trutinam tenens, bubulum appendebat adipem.

XANTH. Hei mihi misero! populum nostrum vult distrahere.

SOS. Videbatur autem mihi Theorus prope humi sedere, coracis habens caput: tum vero Alcibiades mihi dixit ore balbo: *Celnisne? Theolus colacis habet caput.*

XANTH. Recte id quidem Alcibiades balbutiit.

SOS. Annon monstri hoc simile est, Theorus corvus factus?

XANTH. Minime; immo optimum est.

SOS. Quomodo?

XANTH. Rogas? homo erat: deinde repente factus est corvus. Nonne hinc manifesta conjectura augurere, eum subvolantem a nobis ad corvos iturum?

SOS. Ergone duobus obolis non conducam te, qui tam perspicue conjicis somnia?

XANTH. Age vero, spectatoribus argumentum eloqui volo, ubi prius pauca hæc eos monuero. Nihil a nobis expectent magnum nimis, nec etiam jocos Megaris furtim conquisitos. Nobis enim nec sunt, qui nuces ex sportula jaciant spectatoribus, servi: nec est Hercules cæna defraudatus, nec iterum Euripides petulanter traducitur; neque etiam, quia Cleo fortunæ favore inclaruit, propterea eundem illum hominem rursus aceto perfundemus. Sed est nobis argumentum non ineptum, quod vestram quidem sapientiam non superat, sed tamen magis est scitum et elegans, quam quævis insulsa comædia. Nempe herus est nobis, qui in superiore ædium parte dormit, magnus ille in cænaculo. Iste nobis imperavit, ut suum patrem adservemus, quem intus conclusit, ne foras exeat. Morbo enim pater ejus laborat mirabili, quem nemo facile noverit, neque conjecerit, qui sit, nisi ex nobis audiatis: si minus creditis, ipsi conjecturas facitote. Amynias quidem iste Pronapi filius ait, esse eum amatorem aleæ: sed nihil dicit.

SOS. Nihil hercle; sed de se hunc morbum conjectat.

XANTH. Haud sane recte. Est tamen *Amator* quidem exordium hujus mali. Iste vero, Sosia, ad Dercylum ait, amatorem eum esse computationum.

SOS. Nequaquam; si quidem iste morbus etiam virorum est honorum.

XANTH. Nicostratus autem Scambonides ait eum amatorem esse sacrificiorum, aut hospitem.

SOS. Per canem juro, Nicostrate, non est amator hospitem. Nam cinædus est Philoxenus.

XANTH. Frustra nugamini: non enim invenietis. Si autem scire cupitis, jam tacete: declarabo enim nunc morbum heri mei.

Quippe amator est Helixæ, ut nemo alius: insanitque hujus rei, judicandi inquam, cupidine, et gemit, si non in primo sedeat iudicum subsellio. Noctu autem somni ne tantillum quidem videt: si vero pauxillum conuivere cæpit, tamen noctu etiam mens volitat illic circa clepsydram. Et quoniam assuefactus est calculum tenere, tribus compressis digitis expergefactus surgit, quasi thus imponeret acerræ novilunio. Et mehercle, si alicubi videat inscriptum in janna, *Bellus Demus Pylilampis filius*, ipse ire solet, et juxta scribere: *Bellus Camus Judiciarius*. Gallum autem gallinaceum, qui cecinerat vesperi, dixit, se excitare tarde, quia corruptus esset a reis argento. Statim autem a cæna cum clamore poscit calceos: deinde ubi illuc ante diluculum venit, dormit adnixus et hærens columnæ, instar conchæ. Præ severitate autem ducta omnibus longa linea, tanquam apis aut bombylius domum ingreditur cum unguibus cera sublitis. Et quia timet ne aliquando eum calculi deficiant, litus habet renovatque semper domi, ut ferendæ sententiæ copiam habeat. Ita æstuat: magis autem monitus, semper magis judicare studet. Hunc itaque custodimus obductis inclusum pessulis, ne exeat. Filius enim ejus morbum graviter fert. Et primum quidem dictis lenibus adlocutus suasit ei, ne gestaret pallium, neve exiret foras: at ille morem non gessit. Deinde illum lavit, et purgavit, quin etiam postea Corybantum sacris piari curavit: ille autem tympanum tenens exsiluit, et judicaturus in forum irruit. Quum autem istis initiis ei nihil profuisset, in Æginam navigavit, ibique prehensum noctu in Æsculapii fano incubare fecit: at ille summo mane apparuit apud cancellos. Exinde non amplius domo exire eum sivimus: ille vero elabebatur per cloacas et foramina: nos autem, quæcunque erant perforata, obturavimus pannis, et obseppivimus: ille vero paxillos infigebat parieti, quibus, ut graculus, innixus, exsilibat: nos demum totum atrium circumcirca retibus obduximus, illumque sic adservamus. Est autem nomen seni Philocleo, quo sane dignus est, ita me Jupiter amet: filio autem ejus Bdelycleo, quippe qui mores habeat caperofrontipervicos.

BDEL. O Xanthia et Sosia, dormitisne?

XANTH. Hei mihi!

SOS. Quid est?

XANTH. Bdelycleo surgit.

BDEL. Nonne curret vestrum alter huc ocius? nam pater in culinam est ingressus, rimaturque aliquid, tanquam mus in caverna delitescens: sed specta, ne per foramen alvei elabatur: tu autem januæ incumbe.

SOS. Hoc ago, here.

BDEL. O Rex Neptune! quid est, quod fumarium ita sonat? Eho, quis es tu?

PHIL. Fumus equidem exeo.

BDEL. Fumus? age videam cujus ligni.

PHIL. Ficuloci.

BDEL. Sane hercle, quod quidem unum omnium fumum facit acerrimum. Sed non intro te referes citissime? ubi est fumarium operculum? regredere. Agedum asserem etiam superimponam. Istic jam aliud quodvis machinare. At ego infelix sum, ut nemo alius, qui Fumo patre natus jam perhibebor.

SOS. Tu puer, januam trude: valde preme atque fortiter: ego etiam illuc veniam. Seram diligenter observa et vectem, et vide ne vectis glandem derodat.

PHIL. Quid facere vultis? non me exire sinitis, impurissimi, iudicaturum? Ergo abibit indemnatus Dracontides.

BDEL. Istuccine vero tu graviter ferres?

PHIL. Etenim consulenti mihi olim Delphis oraculum respondit Deus, me tum mortem appetiturum, quando mihi indemnatus reus abisset.

BDEL. Apollo Averrunce! quale hoc est oraculum!

PHIL. Age, obsecro, emitte me, ne dirumpar.

BDEL. Per Neptunum juro, ut ego te nunquam emittam, Philocleo.

PHIL. Itaque corrodam mordicus arreptum rete.

BDEL. Sed non habes dentes.

PHIL. Me miserum! quomodo te occidam? quomodo? date mihi gladium ocuis, aut tabellam damnatoriam.

BDEL. Homo iste magnum aliquod molitur malum.

PHIL. Non equidem hercle, non, inquam; sed vendere volo asinum una cum clitellis abductum: nam novilunium est.

BDEL. Nonne ego etiam, quæso, possem eum vendere?

PHIL. Non ita ut ego.

BDEL. Immo hercle melius: sed educ asinum.

XANTH. Qualem prætextum intulit! quam callide, ut eum emit-
tas citius!

BDEL. Sed inanem retraxit hamum: mihi enim doli suboluerat. Sed ingressus asellum educere volo, ut ne foras rursus emicet senex. —Aselle, cur fles? anne quod hodie venum ibis? quid ingemiscis, quiane Ulysses aliquem non vehis?

XANTH. Sed mehercle quemdam vehit, huncce sub-
tulus pendulum.

BDEL. Quemnam? age videam.

XANTH. Istum.

BDEL. Hoc quid est? quisnam es, quæso, tu homo?

PHIL. Utis sum mehercle.

BDEL. Utis tu? cujas?

PHIL. Ithacus ex Fugacia.

BDEL. At faxo hercle, ut non sine magno tuo malo Utin te esse dixeris. Sursum trahe eum ocuis. Impurissimus ille, quorsum subie-
rât! mihi sane videtur simillimus esse pulli subrumi asellæ, qua via-
tor invehit.

PHIL. Nisi me misum feceritis, pugnabimus.

BDEL. Qua de re, quæso, pugnabis nobiscum?

PHIL. De asini umbra.

BDEL. Improbus es, sed rudis et desperatæ audaciæ.

PHIL. Egone improbus? non hercle. Sed tu non sentis nunc me esse virum optimum: at senties forte, quando comedes sumen, quod adponet tibi senex Heliasticus.

BDEL. Trude asinum et te ipsum in domum.

PHIL. O iudices, mei socii, tuque, ô Cleo, succurrite.

BDEL. Intus vociferare, clausis foribus. Trude tu multos la-
pides ad ostium, et glandem rursus immitte in vectem, transversum-
que oppone tignum, cui fulciendo propere adolve magnum morta-
rium.

SOS. Hei mihi misero! unde incidit in me glebula?

XANTH. Forte mus desuper eam tibi injecit alicunde.

SOS. Mus? non hercle: sed iste serpens heliastes, qui tegulas
subiit.

BDEL. O me miserum! iste homo passer fit: avolabit. Ubi
est rete? ubi? apage, apage, retro apage te. Edepol næ satius
esset me Scionem custodire, quam hunc meum patrem.

SOS. Agedum, quoniam istum abegimus, nec potis est, ut clam
nobis elabatur, cur non obdormiscimus pauxillum?

BDEL. Sed, ô miselle, venient paulo post sodales iudices vocan-
tes hunc meum patrem.

SOS. Quid ais? at nondum illuxit.

BDEL. Nondum hercle. Tamen solito tardius excitantur hodie,
quippe qui a media nocte eum semper arcessunt, lucernas habentes,
suavissimaque e veteris Phrynichi Phœnissis cantillantes carmina,
quibus eum evocant.

SOS. Itaque, si opus erit, jam eos lapidibus impetemus.

BDEL. Sed, ô miser, si quis irritaverit genus istud senum, simile
est illud crabronibus. Extremis enim in lumbis aculeum habent
acutissimum, quo pungunt, et vociferando saltitant, et jaculantur,
instar scintillarum.

SOS. Animo liquido et tranquillo es: nam si ego lapides habeam,
multorum iudicum examen dissipabo.

CHOR. Perge, procede strenue. Cessas, ô Comia? at hercle,
antea non cessabas; sed tam firmus eras, quam lorum caninum:
nunc autem te vincit Charinades eundo. O Strymodore Conthylen-
sis, optime iudicum, estne hic forte Euergides, aut Chabes Phyl-
ensis? Adest, quidquid superat, appapæ, papæ, papæax! ex illa
juventute, quæ tum florebat, quando in Byzantio contubernales era-
mus custodes ego et tu; deinde obambulantes noctu panariæ illius
surripiebamus ligneum mortarium, quo fesso oleris agrestis nonnihil
coquebamus. Sed festinemus, ô viri; nam de Lachete nunc iudi-
cium fiet. Aiunt autem omnes eum habere alveare plenum pecunia.
Itaque heri Cleo, columen nostrum, nos jussit mature adesse, instru-
ctos in tres dies ira acerba contra ipsum, ut illius ulciscamur inju-
rias. Eia agite, festinemus, ô æquales, antequam illucescat: per-

gamus, simulque cum lucerna usquequaque dispiciamus, ne quis ex insidiis imprudentes nos opprimat.

PUER. Lutum istud, mi pater, pater, cave.

CHOR. Tu igitur humi festucam sume, et lucernam emunge.

PUER. Non. Sed hocce digito mihi videor lucernam probe emuncturus.

CHOR. Quamobrem, ô stulte, digito promoves ellychnium, præsertim in ista olei penuria? non enim te mordet, quando care est emendum.

PUER. Edepol, si pergitis pugnis nos commonefacere, extinctis lucernis nos domum abibimus: tum forte in tenebris hac lucerna carens, lutum turbabis ambulans, tanquam attagen.

CHOR. Profecto ego alios etiam te majores castigo. Sed istud, quod calco, mihi cœnum videtur. Et mirum ni quatuor ad summum cis dies necesse fuerit Jovem pluere: adeo increvere in lucernis fungi: solet autem quam maxime, si istud fiat, pluere. Expetunt autem fructus, quicunque sunt serotini, pluviam et Boreæ flatum. Quidnam huic sodali nostro judici, qui in hisce habitat ædibus, dicam accidisse, quod non prodit huc ad gregem nostrum? sane antehac non solebat remulco trahi: sed primus nobis præibat cantans Phrynichi carmen; etenim est cantus amans: sed ego censeo, ut hic stantes, ô viri, et cantantes eum eliciamus; si forte audiens meam cantilenam præ voluptate prorepat foras.

Quid causæ est, quamobrem ante ostium non apparet nobis hic senex, nec responsat? num perdidit calceos, aut digitum pedis in tenebris alicubi impegit, unde malleolus ei intumuit homini seni? et forte etiam inguen ei doleat. Sane multo acerrimus erat omnium nostrum, et solus oratione non flectebatur. Sed si quando aliquis eum supplex rogaret, tum ille capite sic demisso dicebat, *Lapidem coquis*. Forte etiam propter istum hominem, qui nobis heri elapsus est, decipiens nos, et dicens *Se Atheniensium reipublicæ favere, quæque in Samo gererentur, primum se indicasse*; id, inquam, ægre ferens, forte nunc in febre cubat. Nam sic homo est. Sed, ô bone, surge, et ne te ipsum edas, neque stomacheris. Etenim adest homo quidam opulentus ex iis, qui Thraciam prodidere, quem vide ut infames plectasve capite.

I præ, puer, progredere.

PUER. Gratificaberisne ergo mihi, pater, si quid abs te rogem?

CHOR. Omnino, mi filiule: sed dic, quid velis me tibi emere boni: arbitror autem te dicturum talos fortasse, mi fili.

PUER. Neutiquam hercle, pater dulcissime; sed ficus: plus enim placent.

CHOR. Non edepol emam, si vel suspendatis vos.

PUER. Non edepol ergo amplius te deducam.

CHOR. Nam ab ista tenui mercede judiciaria oportet tertium me nunc habere panem et ligna et obsonium: tu autem præterea, ficus a me petis?

PUER. Age vero, mi pater, si noluerit Prætor nunc fieri consecrum iudicium, unde ememus prandium? habesne spem aliquam bonam nobis, aut *viam Helles sacram*?

CHOR. Apapæ! heu! Equidem hercle nescio, unde nobis erit cœna.

PUER. Cur me ergo peperisti, ô infelix mater, ut molestias sufferam in alendo patre?

CHOR. Inutile ergo, ô saccule, te habui decus.

PUER. Heu, heu! parati nobis sunt gemitus.

PHILOCLEO, CHORUS, BDELYCLEO, SOSIA, XANTHIA,
CANIS.

PHIL. Amici, dudum tabesco, per foramen vos audiens, vobisque responsare cupiens. Sed canere nequeo. Quid agam? adservor ab istis. Jampridem enim cupio vobiscum ire ad urnas judicarias, et mali quid facere. Sed, ô Jupiter, tona vehementer, et me subito fac fumum, aut Proxeniadem, aut Selli filium, qui mentitur labruscam: ne dubita, ô rex, istud mihi gratificari, sortem miseratus meam: aut me fulmine ardenti cinefac ocus: deinde me sublatum flatu impelle in acidam muriam ferventem; aut me in lapidem illum converte, super quo calculos dinumerant.

CHOR. Quis est ergo, qui te sic cohibet, et occludit fores? Dic; nam amicis dixeris.

PHIL. Gnatus meus. Sed ne clamate: etenim in anteriore parte ædium dormit: sed submissiore voce loquimini.

CHOR. At ista faciens, ô nugator, quanam a re se prohibitorum te cogitat? quamnam prætendit causam?

PHIL. Non sinit me, ô amici, judicare, nec quidpiam mali facere. Sed me conviviis exhilarare paratus est; ego autem nolo.

CHOR. Hoccine impurus ille ausus est hiscere, Populi et Cleonis osor, quia nimirum vera dicis de navibus?

PHIL. Nunquam sane iste homo hoc ausus fuisset dicere, nisi conjurationis esset alicujus particeps.

CHOR. Sed hæc quum ita sint, tempus est maximum, ut quæras novum aliquod commentum, quod te faciat clam isto viro huc descendere.

PHIL. Quidnam id esse possit? vos quærite. Nam ego quodlibet faciam, tanta flagro cupiditate per subsellia spatari cum calculo.

CHOR. Estne, quæso, foramen aliquod, quod intus possis perforare, atque elabi pannis tectas, uti callidus ille Ulysses?

PHIL. Omnia sunt obseptæ, nec vel formicæ patet exitus. Sed aliud quidpiam quærare vos oportet: per foramen perrepere non licet.

CHOR. Meministin' ergo, ut militans olim furatus es verua, iisque depactis in murum ex eo te demisisti, quando Naxus capta fuit?

PHIL. Novi : sed quid istud ? non enim hic status rerum illi similis est. Quippe juvenis tum eram, et poteram furari, integerque vigoris eram : nec quisquam me custodiebat : sed mihi tuto licebat fugere : nunc autem cum armis satellites ordine dispositi per vias in speculis sunt : eorum autem duo isti ad ostium, tanquam mustelam, quæ carnem furata est, me observant, verua manibus tenentes.

CHOR. Sed etiamnum exprome aliquam machinationem quam-primam, ô mellite ; nam Aurora adest.

PHIL. Optimum itaque erit perrodere rete. Ignoscat autem mihi Dictynna quod retia lædo.

CHOR. Viri fungeris officium ad salutem tendentis : sed admove tuam maxillam.

PHIL. Perrosus hoc quidem est : sed nihil quicquam clamate : verum caveamus, ne Bdelycleo persentiscat.

CHOR. Nihil formides, ô amice, nihil : nam ego illum, si mutit, cogam mordere cor suum, et de vita certare ; ut sciat non esse calcanda Cereris et Proserpinæ scita. Sed funem aptato ad fenestram, deinde alligatum te ipsum demitte, et concipe animo furorem Diopithis.

PHIL. Age nunc, si isti sentiant hæc, et me velint reducere atque retrahere intro, quid facietis ? dicite jam.

CHOR. Opem tibi feremus, et omne robur adsciscemus animi, ut nequeant te cohíbere : talia nos facinora inceptabimus.

PHIL. Faciam igitur quod suadetis, vobis fretus ; et mementote, si quid mihi acciderit, ut me vestris manibus sublatum et desletum, sub cancellis sepeliatis.

CHOR. Nihil mali accidit tibi, ne timeas : sed, ô bone, demitte te ipsum audacter, invocatis patris diis.

PHIL. O Lyce domine, heros vicine ; tu enim iisdem, quibus ego, delectaris, perpetuis reorum lacrimis et lamentis : huc sane venisti habitatum data opera, ut ista audires, et solus omnium heroum voluisti apud flentem sedere : miserere mei, et me vicinum tuum nunc serva. Sic nunquam ad tuas storeas mingam aut pedam.

BDEL. Eho tu surge.

SOS. Quid negoti est ?

BDEL. Quasi vox quædam me circumsonat.

SOS. An senex ille aliquorsum prorexit ?

BDEL. Non hercle : sed fune se vinctum demittit.

SOS. O impurissime, quid facis ? nunquam descendes.

BDEL. Ascende ocius in alteram fenestram, et verbera ramis, si qua ratione retro se convertat, illis cæsus.

PHIL. Nonne suppetias venietis, quotquot hoc anno litigaturi estis, ô Smicythio, et Tisiade, et Chremo, et Pheredipne ? Quando autem, nisi nunc, opitulabimini mihi, antequam magis introrsum trahar ?

CHOR. Dicite mihi, quid cessamus commovere illam bilem, quam solemus, quum quis nostrum crabronum examen excitaverit ? nunc, nunc ille iracundiæ nostræ stimulus, quo sontes castigamus, acutus

erigitur. Sed, abjectis tunicis, ocius, ô pueri, currite et clamate, et Cleoni hæc nuntiate, ipsumque jubete venire, ut contra hominem reipublicæ osorem et pessime periturum, quia sententiam hanc introducit, lites non oportere judicari.

BDEL. O boni, rem ipsam audite et ne clamate.

CHOR. Pol in cælum usque tollemus clamorem : nam hunc ego non deseram.

BDEL. Annon intolerabilia sunt hæc, et manifeste tyrannica ?

CHOR. O cives, et Theore deorum contentor, et si quis alius assentator nobis præsidet !

XANTH. O Hercules ! spicula etiam habent. Nonne vides, ô here ?

BDEL. Sane, quibus Philippum Gorgiæ filium judicantes perdidderunt.

CHOR. Et te rursus perdemus. Sed unusquisque convertere huc, et exserto spiculo hunc pete, constipatus, ordinatus, ira et furore plenus, ut deinceps sciat quale examen irritaverit.

XANTH. Atqui hercle hoc jam grave est, si pugnandum erit : nam ego quidem timeo, quum eorum aculeos video.

CHOR. Sed amitte virum ; sin minus, aio te beatas prædicaturum testudines, ob tergi duritiam.

PHIL. Eia nunc, ô sodales iudices, crabrones irritabiles, partim in culum ei involate irati ; partim oculos circumcirca pungite et digitos.

BDEL. O Mida, et tu Phryx, huc succurrite, et tu Masynta, istumque tenete, neque cuiquam eum dimittite ; sin minus, in crassis compedibus jejunia ageris. Nam ego jam sæpius ficulneorum foliorum crepitum audivi.

CHOR. Nisi hunc dimiseris, spiculum infigetur tibi.

PHIL. O Cecrops heros, domine noster, in draconem desinens, paterisne me sic a barbaris hominibus opprimi, quos ego docui quatuor mensuras lacrimarum fundere in chœnicem ?

CHOR. Ergone in senectute multa non insunt incommoda scilicet ? nunc etiam ambo isti veterem herum vi capiunt, subiguntque, immemores renonum et exomidum, quas iste eis emit, et galerorum, et ut hieme pedes eis fovebat, ne quando frigerent : sed illis non inest in oculis pudor nec reverentia veterum calceorum.

PHIL. Nonne me nunc quidem dimittes, pessima bestia, nec in memoriam revocans, quando te uvas furantem deprehendi, et adductum ad oleam probe flagris concidi usque ad invidiam ? at tu ingrati animi homo eras. Sed dimitte me et tu, et tu, priusquam gnatus meus huc excurrat.

CHOR. Sed horum mox pœnas nobis dabit is non ita multo post ; ut sciatis, qualis sit mos hominum iracundorum et justorum et acerba tuentium.

BDEL. Cæde, cæde, ô Xanthia, et abige crabrones ab ædibus.

XANTH. Atqui hoc ago ; sed et tu largo fumo illos preme.

SOS. Nonne in malam rem facessetis? non abibitis? percute caudice.

XANTH. Et tu imposito in ignem Æschine Selli filio, fac fumum. Erasmus ergo vos abacturi tandem.

BDEL. Sed mehercle non tam facile illis defunctus fuisses, si forte de carminibus Philoclis comedissent.

CHOR. Annon ergo hæc manifesta sunt pauperibus, ut clam me imprudente insinuarit se tyrannis? siquidem tu, ô improbissime, superbique illius sectator Arynæ, a legibus nos arces, quas constituit nostra civitas, neque causam ullam prætendens, neque orationem comem, quamobrem solus ipse domineris.

BDEL. Possemusne sine pugna et acuto clamore sermones conferre inter nos, et in gratiam redire?

CHOR. Tecumne conferam sermones, ô populi osor, et monarchiæ cupide, et familiaris Brasidæ, qui gestas fimbriam e tæniis, et barbam intonsam alis?

BDEL. Edepol nã satius est, ut a patre meo prorsus abscedam, potius quam quotidie conflicter cum tantis malis.

CHOR. Nec in apio nec in ruta sunt adhuc res istæ: hoc enim inseremus vilissimum verbum: et nunc quidem nihil dolet tibi; sed dolebit, quum orator eadem ista in te ingeret crimina, conjuratosque tuos vocabit.

BDEL. Obsecro per deos, estisne vos hinc discessuri? sin aliter, constitutum est mihi vapulare usque et verberare toto die.

CHOR. Nunquam desistam, donec aliqua pars mei reliqua erit, quando tu ad tyrannidem affectas viam.

BDEL. Nempe omnia vos tyrannidem et conjurationem nominatis, sive majus, sive quis minus crimen alicui intentet, cujus ego tyrannidis nomen quinquaginta annis ne semel quidem audiveram. Sed nunc multo vilior est salsamentis, adeo ut illius nomen jam in foro etiam circumferatur. Nam si quis emat orphos, nolit autem membradas, illico dicit ille, qui in proximo vendit membradas: *Iste homo videtur obsonare ad tyrannidem.* Si quis autem porrum petat ad condiendas apuas, olerum venditrix limis intuens dicit illi: *Porrum petis: dic mihi, num paras tyrannidem? an putas tibi Athenas condimenta tributis instar ferre?*

XANTH. Me quoque scortum, quum heri meridie ad illud ingressus essem, quia jubebam, ut supinum agitare equum, iratum interrogavit, *an Hippia tyrannidem constituam.*

BDEL. Hæc enim istis auditu jucunda: et nunc ego, quia volo, ut pater meus, his relictis moribus, primo mane domo non egrediat, delationibus et litibus misere vacaturus, sed vitam agat splendidam, uti Morychus, insimulor ista facere ex conjuratione, tyrannidisque studio.

PHIL. Tuo quidem hercle merito: namque ego vel gallinarum lac nihili faciam præ ista vivendi ratione, a qua me nunc abducere satagis: neque delector raris, nec anguillis; sed libentius comedere liticulam minutam in patina suffocatam.

BDEL. Namque edepol assuevisti ejusmodi rebus delectari. Sed si poteris patienter silere, et cognoveris quæ dicam, arbitror tibi me ostensurum, ut ista omnia te falsum habeant.

PHIL. Fallor, quando judico?

BDEL. Et quidem derideri te non sentis ab hominibus, quos tu tantum non adoras. Quin insciens servitutum servis.

PHIL. Desine memorare servitutum mihi, qui omnibus impero.

BDEL. Haud tu quidem: verum servus es, dum te putas imperare. Nam doce nos, ô pater, quid tibi accedit dignitatis, qui tributa Græciæ in rem tuam convertis.

PHIL. Plurimum vero: voloque his arbitrium permittere.

BDEL. Ego etiam. Dimittite nunc eum omnes, et gladium mihi date. Nam si argumentis a te victus fuero, gladio incumbam. At, perii! dic mihi, quid, si non acquieveris arbitratorum sententia?

PHIL. Nunquam hibam meri mercedem Boni Geni.

CHOR. Nunc autem te, qui e nostra palæstra es, oportet dicere quid novi, ut videaris—

(BDEL. Ferat mihi huc scrinium aliquis ocius.

CHOR. Sed non prorsus homo nihili videberis esse, si istud tibi jubes dari.) non ita, ut adolescens iste, verba facere. Vides enim quam magnum tibi instet certamen, in quo omnia in discrimen adducuntur, si, quod absit, iste victor erit.

BDEL. Etenim quæcunque dixerit, memoriæ causa summatim notabo.

PHIL. Quid autem vos dicitis, si iste oratione me superaverit?

CHOR. Non amplius senum turba utilis foret, nec hilum. Nam irrideremur per vias omnes et thalophori vocaremur, litium putamina. Sed ô qui disceptabis de universo imperio nostro, nunc audacter omnium linguæ tuæ virium fac periculum.

PHIL. Equidem statim ab ipsis carceribus imperium nostrum argumentis ostendam, ut nullo regno sit inferius. Quid enim fortunatum aut beatum magis nunc est iudice, aut deliciis magis abundans, aut formidabilius animal, præsertim sene? quem primum quidem prorepentem e lecto observant apud cancellos homines inagni et quadricubiales: deinde statim accedens aliquis injicit mihi manum mollem, quæ furta fecit publicæ pecuniæ: supplicesque mihi ad genua accidunt sotes, vocem miserabilem fundentes: *Miserere mei, ô pater, obsecro te, si et tu unquam surripuisti aliquid, magistratum gerens, aut in militia contubernalibus obsonans.* Qui nec an viverem sciret, nisi a me jam antea crimine absolutus fuisset.

BDEL. Quod de supplicibus dicis, illius hoc esto mihi monumentum.

PHIL. Deinde ingressus, precibusque oneratus, et ira detersa, intus nihil horum quæ promiserim, facere solen. Sed audio reos omnigenas voces mittentes, ut absolvantur. Age, quæ non ibi blandimenta potest audire iudex? alii desunt paupertatem suam, eaque quibus revera premuntur mala cumulant aliis, donec æquaverit ali-

quis sua meis. Alii narrant fabulas nobis: alii Æsopi ridiculum quoddam: alii dicteria dicunt, ut ego rideam et iram deponam. Atque si his non moveamur, liberos extemplo protrahit, filias et filios manu ducens: ego autem ausculto: at illi capita simul demittentes balant: deinde per illos pater, tanquam deum, me obsecrat, tremens, ut se noxa liberem: *Quod si delectaris agni voce, filii vocem miseraris. Si vero porcellis delecter, orat, ut filie voce movear.* Atque tunc nos intensionem iræ nonnihil relaxamus. Annon magnum hoc est imperium et divitiarum irrisio?

BDEL. Hoc alterum erit, quod literis mandabo, divitiarum tua irrisio. Et commoda mihi memora quæ habes tu, qui Græciæ imperare te dicis.

PHIL. Etiam puerorum ætas quum examinatur, nobis licet pubem eorum contemplari; et si Cægrus in iudicium veniat, non ante absolvitur, quam nobis ex Nioba orationem recitet, optimam quamque eligens. Si autem tibicen causam vincat, pro latæ sententiæ mercede nobis iudicibus e foro egredientibus exodium modum tibia canit capistratus. Et si pater quis moriens filiam, quam unicam relinquat hæredem, testamento det alicui nuptum, nos tabulas et concham sigillo decore impositam longum flere iubemus, et rescindimus, puellamque damus illi, qui precibus nos ad suas partes adduxerit: et ista quum facimus, immunes sumus reddendæ ratiõis: ceterorum autem magistratuum nullus.

BDEL. Honesta quidem sunt quæ dixisti cetera, ob eaque felicem te prædico: at quod rescindis testamentum de unica hærede, injuste facis.

PHIL. Præterea quum Senatus, itemque populus, in cognitione magni alicujus criminis dubius hæret, decreto facto reos ad iudices amandant: deinde Euathlus et magnus ille pulpator clypeique abjector Cleonymus dicunt se non prodituros vos, et pro populari statu pugnatos. Et apud populum nullius unquam oratoris sententia valuit, nisi dixerit iudicum confessus esse dimittendos, quum primum unam litem iudicaverint. Ipse autem Cleo, qui clamore omnia domat, solos nos non arrodit; sed observat, manu tenens flagellum, muscasque a nobis abigit. Tu autem patri tuo nihil istorum fecisti unquam. At Theorus, quamvis nequaquam inferior vir sit Euphemo, spongiam habens e pelvi calceos nobis pice illinit. Considera autem a quibus me excludis et arces commodis, quæ tu servitium esse et ministerium te dicebas probaturum.

BDEL. Dic usque ad satietatem: nam utique desistes aliquando ab isto præclaro tuo imperio, et videberis *podex loturam pervincens.*

PHIL. Sed quod jucundissimum est omnium istorum, cujus oblitus fueram; quum domum redeo, mercedem habens, atque ingredientem simul omnes amplectuntur propter argentum; et primo gnata me lavat, et pedes ungit, et me prona deosculatur, atque me *pappam* vocitans, interea triobolus lingua sua mihi ex ore expiscatur: deinde uxorcula mihi subblandiens mazam adfert non multum

subactam postea mihi adsidens me sic invitat: *Comede istud; manduca istud.* His ego delector; nec mihi opus erit, ut ad te respiciam et ad condum promum, quando prandium adponat, maledicens mihi et murmurans, ne mox aliam mihi pinsat offam. Hæc possideo, propugnaculum malorum, munimentumque telis arcendis. Tum si mihi vinum sitiienti non infuderis, *asinum* hunc adtuli vino plenum: deinde pandus ipse memet ingurgito: ille autem hians radit, et contra tuum *turbinem* grande et horrendum pedit. Annon magnum imperium obtineo, nec inferius Jovis regno? qui cadem audio de me dici, quæ Jupiter de se. Nam si nos tumultuemur, quilibet prætereuntium autumat: *Quam vehementer tonat forum judiciale, ó supreme Jupiter!* Et quando fulmino, poppysmate me adorant, et cacant præ metu divites vel maxime superbi. Et tu me in primis times ipse, times, inquam, ita me Ceres amet; ego vero peream, si te timeo.

CHOR. Nunquam tam accurate quemquam audivimus, neque tam prudenter verba facere.

PHIL. Non: verum ille desertas vineas sperabat se vindemiaturum; probe enim norat me hac arte plurimum valere.

CHOR. Ut autem omnia persecutus est, et nihil præterit, adeo ut extollerer quidem auscultans, et jus dicere in Beatorum insulis ipse mihi viderer, dulcedine ejus verborum perfusus.

PHIL. Ut iste jam pandiculatur, et non est apud se! Efficiam certe, ut tu scuticas præ oculis habeas hodie.

CHOR. Oportet autem te omnigenos nectere dolos, ut elabaris: difficile enim iram meam mollire, si quis a me non dicat. Proinde tuum est quærere molam bonam recensquæ cæsam, si nihil tale dixeris, quod meam iracundiam frendere possiet.

BDEL. Difficilis equidem est labor, cui adhibendum acrius majusque ingenium, quam Comicorum sit, morbum sanare civitati ex longo tempore ingenitum. Sed, ó pater noster Saturno gnate—

PHIL. Desine patrem commemorare. Nisi enim cito ostenderit me servire, non est, ut mortem effugias, etiamsi oporteat me extis abstinere.

BDEL. Ausculta modo, mi patercule, paulisper exporrecta fronte; atque primo quidem computa levi negotio, non calculis, sed digitis, tributa universa, quæ ab urbibus nobis conferuntur: præterea vectigalia seorsum, et multas illas centesimas, prytanea, metella, fora, portus, mercedes, sectiones. Istorum reddituum summa est circiter bis mille talenta. Hinc jam pone mercedem annuam iudicibus, qui sunt sex mille; non enim plures in hac urbe habitatis: cedunt itaque vobis centum et quinquaginta talenta.

PHIL. Ne quidem decima pars ergo nobis in mercedem cedit.

BDEL. Non hercle. Sed quorsum abit reliqua pecunia?

PHIL. Ad eos qui semper hæc verba in ore habent: *Nunquam prodam Atheniensium collusivem; verum pro Populi libertate pugnabo semper.*

BDEL. Tu enim, ô pater, ipsos tibi adsciscis dominos, speciosis illis dictis deceptus. Deinde isti quinquagenorum talentum munera ab urbibus extorquent, hujusmodi minis terrorem incutientes: *Aut tributum dabitis, aut ego intonans urbem vestram evertam.* Tu vero contentus es, si imperi tui rejectanea rodas. Socii autem nostri ut senserunt reliquam turbam e phimo sorbere et comedere res nihili, te quidem habent pro Conni calculo: istis autem adferunt munera, salsamentorum orcas, vinum, tapetes, caseum, mel, sesama, pulvinaria, phialas, lanas, coronas, torques, pocula, opes cum sanitate. Quibus autem tu imperas post multos terra marique exantlatos labores, eorum tibi nemo ne caput quidem allii ad condiendos pisciculos dat.

PHIL. Non hercle: sed ipse tres allii bulbos ab Eucharida qui peteret misi. At odiosus es, istam servitutem omittens, quam mihi demonstraturus eras.

BDEL. Nonne vero servitus magna est, quum omnes isti magistratus gerentes, et ipsi, et eorum assentatores, mercedes accipiunt: tu vero, si quis tibi tres obolos det, contentus es, quos ipse remigando et terrestribus praeliis depugnando, et urbes obsidendo quæsieras multo labore? Et præterea, quod me in primis excruciat, alieno jussu ad forum ire cogaris, quando domum tuam ingressus impudicus adolescentulus, Chæræ filius, sic divaricatis cruribus stans, lascivo et ad mollitiem composito gestu, tibi edicit, ut summo mane et tempestive judicaturus eas, quia quicumque vestrum post datum signum venerit, triobolum non accipiet. Ille vero qui reipublicæ dat operam, pro patrocinio drachmam accipit, etiamsi ad concionem serius venerit: deinde alium quemdam eorum, quos in magistratu collegas habet, participem facit, si quis reorum aliquid dederit: atque ita ambo de composito negotium conficere student: deinde, velut quum serra rursus prorsum ducitur, alter trahit, alter remittit: tu vero hietans quæstorem respicis, et quæ gerantur non animadvertis.

PHIL. Hæccine mihi faciunt! hei mihi, quid dicis? ut mihi cor profundum moves, facisque ut magis advertam animum, nec scio quomodo me adfectum reddas.

BDEL. Specta igitur, ut, quum tibi et universis ditescere in proclivi sit, involutus sis nescio quibus angustiis, ab istis, qui populo se studero simulat semper: qui urbibus plurimis imperans inde a Ponto ad Sardiniam usque, non habes quo fruaris, præter istud quod fers mercedis minimum: idque ex lanæ flocculo instillant identidem tibi paulatim, ad sustentandam vitam, tanquam pulsem. Pauperem enim te esse volunt, idque qua gratia velint, dicam tibi; nempe ut cognoscas tuum nutrimum, et quum iste te instigabit et tanquam canem immittet in quempiam inimicorum, ferociter tu illis insultes. Si enim vellent victum præbere populo, perfacile id esset. Sunt enim urbes mille, quæ tributum nobis conferunt: harum si unicuique injungeretur, ut viginti viros aleret, viginti millia civium vive-

rent in omnibus deliciis, abundantes carne leporina, coronis omnigenis, colostris et decocto lacte, illisque perfruentes, quibus digna est patria nostra, erectumque Marathone tropæum: nunc autem, tanquam olivantes, illum comitamini, qui mercedem distribuit.

PHIL. Hei mihi! quid ita quasi torpore manus mea perfunditur, et gladium tenere non possum, sed jam mollesco?

BDEL. At si quando ipsi timeant, Eubœam dant vobis, et frumenti promittunt quinquagenos modios se præbituros: nihil autem unquam dederunt, præter quinque modios nuper hordei; et hos vix, peregrinitatis postulatus, accepisti per chœnices singulatim admensos. Ideo inclusum semper ego te habui, alere te cupiens, ne isti irrideant te acerbe. Et nunc certum est præbere tibi quidquid voles; tantum quæstoris lac bibere haud te sinam.

CHOR. Utique sapiens erat, qui dixit: *Priusquam amborum orationem audiveris, ne judica.* Nam tu mihi nunc longe vincere videris. Itaque jam ira laxata scipiones abjicio. Sed, ô æqualis et sodalis noster, obtempera, orationi obtempera, ne imprudentem te præbe, neque rigidum infractumque. Utinam mihi adfinis aut cognatus fuisset aliquis, qui me talia monuisset! Tibi autem nunc deorum aliquis manifeste præsens adjutor est in hac re, et palam beneficia in te confert, quæ tu quoque præsens accipe.

BDEL. Equidem alam ipsum, præbens quæcunque seni conveniunt; alicam lingendam, lanam mollem, lodicem, meretricem, quæ penem ei fricat lumbosque. Sed quod tacet, nihilque mutit, id non potest mihi placere.

CHOR. Quid sibi agendum sit, ipse nunc secum reputat: jam enim agnoscit, quantum insaniebat modo; criminique sibimet ipse vertit, quæcunque tu illum hortatus es, se iis obsecutum non fuisse. Nunc igitur forte tuis dictis paret, et sapit, mutatis in posterum moribus, tibi que morem gerens.

PHIL. Hei mihi!

BDEL. Heus tu, quid mihi clamas?

PHIL. Ne mihi quicquam istorum pollicere. Illa amo: illie siem, ubi præco dicit: *Quis suffragium nondum tibi? surgat.* Atque adstem uris judiciariis, ultimus eorum qui calculum in phimum demittunt. Propera, anima mea. Ubi mea est anima? sine me transire, ô caliginosa. Hercules ne sirit, ut nunc ego inter judices sedens Cleonem furti reum deprehendam!

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, age obtempera mihi.

PHIL. Quid obtemperem tibi? dic quidquid voles, præter unum.

BDEL. Quodnam id est? fac sciam.

PHIL. Ut a judiciis abstineam: illam enim consuetudinem Orcus adimet mihi prius, quam ego tibi obsequar.

BDEL. Tu itaque, quandoquidem istud libenter facis, illuc quidem ne amplius eas; sed hic manens, jus dicito familiaribus.

PHIL. Qua de re? quid nugaris?

BDEL. Eadem fac, quæ illic fiunt. Quia ostium clam aperuerit famula, hanc unica multabis multa, quod quidem illic utique factitabas. Et ista in posterum facies, ut rationi consentaneum est: quum ortus fuerit calor solis mane, iudicium exercebis in sole: si vero ningat, aut pluat, ante focum sedens, causas cognosces: et licet meridie surgas, nullus te cancellis excludet Thesmotheta.

PHIL. Satis hoc mihi placet.

BDEL. Præterea si quis causam nimis longa oratione dicat, non exspectabis esuriens, te ipsum crucians simul et oratorem.

PHIL. Quomodo ergo poterò, ut antihac, causam recte cognoscere, si comedam interim?

BDEL. Multo quidem melius: etenim hoc vulgo dicitur, *Judices, mentientibus testibus, vix rem cognovisse ruminando.*

PHIL. Utique mihi persuades. Sed illud nondum dicis, mercedem unde sim accepturus.

BDEL. A me.

PHIL. Bene est istud, quod seorsum, non cum alio accipiam. Nam turpissime mecum egit nuper Lysistratus ille scurra: quum enim accepisset drachmam mecum, venit in forum piscarium et eam ærea moneta permutavit; deinde mihi imposuit in manum tres squamas mugilis, quas ego in os condidi: nam obolos me rebar accepisse: deinde offensus odore eas expui, illumque in jus trahere volui.

BDEL. Is vero quid ad hæc dixit?

PHIL. Rogas? Galli me aiebat stomachum habere; *Itaque facile concoques pecuniam*, inquit.

BDEL. Vides ergo quantum tibi inde accedet lucri.

PHIL. Non parum sane. Sed quod facturus es, face.

BDEL. Manta modo: ego autem mox adero ista ferens.

PHIL. Vide sis, ut oracula perficiantur. Audiveram enim fore ut Athenienses aliquando singuli jus dicant in suis ædibus, et in vestibulis ædificet sibi unusquisque forum parvulum oppido, iustarum Hecatæ sacelli, ubique ante fores.

BDEL. En: quid jam dices? nam omnia fero, quæcunque dixi, et multo etiam plura. Etenim matula, si micturius, ista juxta te pendebit prope paxillo.

PHIL. Scitum certe istud, et seni utile omnino invenisti remedium stranguriæ.

BDEL. En et ignis, cui lens adposita, sorbere si quid necesse fuerit.

PHIL. Istud etiam scitum est. Nam si vel febricitem, mercedem tamen accipiam. Istic enim manens lentem sorbebo. Sed cur hunc ad me extulistis gallum?

BDEL. Ut, si dormias, dum aliquis causam dicit, iste cantans desuper te excitet.

PHIL. Unum adhuc desidero: cetera autem placent mihi.

BDEL. Quidnam?

PHIL. Simulacrum Lyci herois si qua ratione efferas.

BDEL. Ecce ob oculos adest, et ipse ille est heros.

PHIL. O heros domine, quam terribilis es aspectu, qualis Cleonymus nobis videtur!

SOS. Ergo nec ipse, tametsi heros est, arma habet.

BDEL. Si ocius sederes tu, ocius etiam litem ego citarem.

PHIL. Cita modo: nam sedeo ego dudum.

BDEL. Agedum, quamnam ei primum introducam litem? fecitne quid mali quispiam e familia? Thratta ancilla, quæ adussit nuper ollam—

PHIL. Eho tu reprime te; nam parum abest, quin me perderis. Num sine cancellis litem citaturus es, qui inter res sacras primi nobis apparere solent?

BDEL. Edepol non adsunt, sed curram, et ipse actutum efferam foras. Quid hoc rei est? Quam multum valet, quibus aduescas locis!

XANTH. Abi in malam rem. Istiusnemodi nos canem alere!

BDEL. Quid rei est, sodes?

XANTH. Nonne enim Labes iste canis in culinam modo irruens abreptum Siculum caseum comedit?

BDEL. Hæc itaque noxa patri prima introducenda est: tu vero ades et accusa.

XANTH. Non ego hercle: verum alter canis ait se accusaturam, siquis introducat actionem.

BDEL. Agedum adduc eos huc.

XANTH. Ita sane facere oportet.

PHIL. Hocce quid est?

BDEL. Suile vimineum Laris.

PHIL. Itane manu sacrilega ablatum adfers?

BDEL. Non: sed a Lare facto initio aliquem conteram.

PHIL. Sed propera introducere litem: nam ego multam intuo.

BDEL. Agedum efferam nunc tabulas et stylos.

PHIL. Hei mihi! obtundes me enecabisque tempus terendo: mihi nat erat ungue sulcos ducere in tabula.

BDEL. En accipe.

PHIL. Cita nunc.

BDEL. Jam in eo sum.

PHIL. Quis iste est primus?

BDEL. Perii! ut piget oblitum me esse urnas judiciarias efferre!

PHIL. Heus tu, quorsum curris?

BDEL. Ad quærendas urnas.

PHIL. Nequaquam, ego enim istis cotylis usus eram.

BDEL. Optime ergo: omnia enim adsunt nobis, quibus opus est, præter clepsydrum.

PHIL. Hoc vero quid est? annon clepsydra?

BDEL. Lepide excogitas hæc instrumenta, et more vernaculo. Sed quamprimum aliquis intus efferat ignem et myrtos et thus, ut vota primum faciamus diis.

CHOR. Nos etiam in libaminibus et votis verba bona dicemus vobis, quia ex concertatione et jurgio mutuam generose reconciliastis gratiam.

BDEL. Linguis nunc primum favete.

CHOR. O Phœbe Apollo Pythie, hoc negotium, quod machinatur iste ante fores, da ut prospere nobis omnibus cedat, ut ab erroribus liberatis. Io Pæan!

BDEL. O Rex domine, vicine Agyieum vestibuli mei, nova hæc accipe sacra, quæ patris mei in gratiam nunc primum comminiscimur, et mitiga hos ejus nimis austeros et rigidos mores, pro defruto pauillum mellis iracundiæ ejus admiscens, ut jam deinceps fiat hominibus clemens, et reorum magis misereatur, quam accusatorum, illisque orantibus illacrumet, et deposita asperitate, ab iracundia sua demat urticam.

CHOR. Nos simul tecum precamur et accinimus tibi, in novo constituto magistratu, propter ea quæ modo dixisti. Benevoli enim sumus tibi, ex quo sensimus te populum amare, ut nemo eorum, qui nunc sunt te juniores.

BDEL. Siquis Helixæ judicum foris est, ingreditur: nam quum primum causidici orare inceperint, non intromittemus amplius.

PHIL. Quisnam est iste reus? ut condemnabitur!

XANTH. ut ACC. Audite nunc accusationis libellum. Dicam subscripsit canis Cydathenæensis Labeti Æxonensi, quod solus contra jus et fas comedit caseum Siculum: pœna esto boia siculnea.

PHIL. Immo mors canina, si semel convictus fuerit.

BDEL. Equidem Labes reus iste adest.

PHIL. O impurus ille! quam furaciter etiam intuetur! ut dentes restringens se deceptorum me arbitratur! ubi est accusator Cydathenæensis ille canis?

CAN. Hau, hau.

BDEL. Alter iste rursus est Labes, bonus latrare et ollas lingere.

SOS. ut PRÆC. Sile, sede: tu vero ascende et accusa.

PHIL. Agedum simul et ego hancce infundam et sorbebo.

XANTH. ut ACC. Audistis quam dicam scripserim huic, ô judices: etenim indignissimum facinus admisit et in me et in navales socios. Nam in angulum se proripiens plurimum caseum desicillavit, et se implevit in tenebris—

PHIL. Satis hercle facti manifestus est, siquidem mihi pessimum factorem casei ructavit in faciem modo impuratus iste.

XANTH. ut ACC. Nec me petentem fecit participem. At vero quis vobis bene facere poterit, nisi quis et mihi cani aliquid projecerit?

PHIL. Nihil impertivit?

XANTH. ut ACC. Ne mihi quidem, qui consors ei sum.

PHIL. Fervidus enim vir est, nec minus ac lens ista.

BDEL. Per deos obsecro, mi pater, ne condemnes, priusquam ambos audiveris.

PHIL. Sed, ô bone, res manifesta est; ipsa enim clamat.

XANTH. ut ACC. Ne ergo dimittite eum, utpote qui multo omnium canum lubentissime solus vorat, qui circumnavigans mortarium, urbiuum exedit crustam.

PHIL. Nec mihi adeo superest, qui rimas obturem urcei.

XANTH. ut ACC. Proinde istum castigate: nunquam enim poterit una domus duos fures alere: ne in vanum frustra latrem ego; sin minus, deinceps non latrabo.

PHIL. Hui, hui! quantas ejus commemoravit nequitas! furax omnino ille homo est. Nonne et tibi videtur, galle? næ hercle; adruit ille quidem. Heus tu Thesmotheta! ubi ille est? matulam mihi det.

SOS. ut THESM. Ipse deme: nam ego testes citabo. Labeti testes adsunt; catinus, pistillum, radula, craticula, olla, ceteraque adusta vasa. Sed meisme tu adhuc, nec sedes?

PHIL. Nondum: sed istum arbitrator cacaturum hodie.

BDEL. Annon desines rigidus esse et difficilis, idque erga reos, semperque eis mordicus inhærebis? Ascende tu, Labes, et crimen purga. Quid taces? eloquere.

PHIL. Sed iste nihil habere videtur, quod dicat.

BDEL. Habet quidem: sed idem ei puto accidisse, quod olim accidit reo Thucydidi: buccas stupore percussus obmutuit subito. Facesse hinc: ego enim causam tuam defendam. Difficile quidem est, ô viri, crimine invidioso arcessiti canis patrociniū suscipere: dicam tamen. Bonus enim est et lupos fugat.

PHIL. Immo fur iste quidem et conjuratus.

BDEL. Neutiquam hercle: sed natum quantum est canum optimus est, quique possit præesse magno pecori.

PHIL. At vero quid prodest, si caseum comedit?

BDEL. Nempe pro te pugnat, et custodit januam, ceteraque optimus est: si autem quidpiam surripuit, condona eum; citharam enim pulsare nescit.

PHIL. Vellem equidem, ut nec literas sciret, ut ne patrato scelere orationem conscripsisset.

BDEL. Audi, ô bone, meos testes. Ascende tu, radula, et dic alta voce: tu enim tunc quæsturam exercebas: responde clare: nonne comminuisti militibus dividenda quæ acceperas? Ait se comminuisse.

PHIL. Sed mehercle mentitur.

BDEL. O bone, miserere afflictorum. Iste enim Labes et capita piscium edit et spinas: nec unquam in eodem loco manet. Alter vero ille nihil aliud scit quam domum custodire: quippe manens ibi semper, quæcunque quis inferat, eorum partem sibi flagitat: si quis vero non det, mordet eum illico.

PHIL. Au! quidnam est mali, quo mollesco? malum quoddam evenit mihi, et persuadeor.

BDEL. Age, mi pater, obsecro, miserescite ejus, et nolite perdere. Ubi sunt liberi? ascendite, ô miseri, et gannitu orate, obsecrate, et lacrimate.

PHIL. Descende, descende, descende, descende.

BDEL. Descendam: et quamvis istud *descende* complures jam deceperit, descendam tamen.

PHIL. Abi in malam rem. Ut nocet sorbuisse! Ecce enim illa-crimavi ego, quod, animo quidem meo, haud fecissem unquam, nisi implessem me lente.

BDEL. Nunc ergo absolvetur?

PHIL. Difficile scitu.

BDEL. Age, mi patercule, ad meliora convertere. Hoc sumto calculo, ad posteriorem urnam connivens transili, et eum absolve, ô pater.

PHIL. Minime: nam citharam pulsare nescio.

BDEL. Agedum, hac te celeriter circumducam.

PHIL. Estne hæc prior urna?

BDEL. Hæcce.

PHIL. Huc demissus esto hicce calculus.

BDEL. Deceptus est, et absolvit imprudens.

PHIL. Age effundam calculos humi: nam qua fortuna certavi-mus?

BDEL. Res ipsa videtur ostensura. Absolutus es, ô Lahe. Pater, pater, quid tibi accidit?

PHIL. Hei mihi! ubi est aqua?

BDEL. Erige, erige te ipsum.

PHIL. Illud dic mihi: reverane absolutus est?

BDEL. Ita hercle.

PHIL. Nullus ego sum.

BDEL. Ne sis sollicitus, ô bone; sed surge.

PHIL. Quomodo ergo id ego mihi conscire potero, hominem reum meo calculo fuisse absolutum? quid me nunc denique fiet? sed, ô dii sancti, ignoscite mihi: invitus enim id feci, et non est moris mei.

BDEL. Ne feras id ægre; ego enim te, ô pater, splendide alam, ducens tecum quocunque, ad cœnam, ad convivium, ad spectacula, ut reliquum vitæ tempus degas jucunde: neque te irridebit Hyper-bolus, os tibi sublinens officii. Sed ingrediamur.

PHIL. Id nunc fiat, si videtur.

CHOR. Sed ite vos læti, quo vultis, celeriter. At, ô innumera-biles catervæ, nunc quæ recte dicentur, ne decidant humi in vanum, cavete? nam inscitorum est spectatorum id committere, et non ves-trum.

Nunc vero advertite animum, ô populi, si vera nec fucata loquen-

tem amatis: nam incusare spectatores poëtæ nunc libido est: ait enim vos in se injurios esse, de quibus prior sæpe bene meritus est, partim non aperte, sed clam adjutans alios poëtæ, quum Euryclydis divinationem et mentem imitatus, in alienos ingressus ventres, comi-cas multas fudit fabulas: partim vero aperte postea, quum ipsemet ausus est periculum subire, non alienarum, sed suarum ipsius Musarum ora moderans. Quum autem tantis honoribus elatus fuisset, quantis neminem mactavistis unquam, negat credidisse se summum attigisse fastigium, aut tumidos spiritus sumsisse, et palæstras comis-abundum circuisse ut tentaret pueros; et si quis amator ad se pro-peraret, indigne ferens perstringi amasium suum, negat se ulli un-quam morem gessisse, consilio usus honesto, ne videlicet Musas, quibuscum consuescit, lenas redderet. Et quando primum docere cœpit, negat se homines aggressum fuisse; sed herculeo impetu maxima monstra adortum se ait, quum statim ab initio audacter congressus est cum illa immani rictu horrenda belua, cujus ab oculis terribiles Cynnæ radii micabant, centumque capita assentatorum perditissimorum circumlambebant ei caput: vocem autem habebat gurgitis perniciem enixi, odorem phocæ, illotos Lamæ coleos, culum cameli. Hujusmodi monstrum quum conspicatus esset, negat se timuisse, et muneribus id placavisse: verum etiamnum pro vobis pugnat, atque se præter istud monstrum incubos et febres aggres-sum superiore anno, qui patres strangulabant noctu, et avos suffo-cabant, et in cubilibus incubantes, quicumque vestrum lites odere, litium contestationes, et citationes, et testimonia illis conglutina-bant, ita ut perterriti multi ad Polemarchum se proriperent. Talem malorum depulsores, hujusce purgatores regionis, quum inveneri-tis, tamen anno superiore prodidistis, serentem sententias grata no-vitate commendabiles, quas, quia non recte intellexeratis, incremen-tum capere non sivistis: quamvis per Bacchum inter libamina sæpe adjuret, nunquam meliores istis versus comicos quemquam audivisse. Vobis quidem turpe est non statim illorum præstantiam cognovisse: sed poëta nihilo deterior apud sapientes habetur, si postquam adver-sarios prætervectus est, spem victoriæ confregit. At in posterum, ô boni, poëtarum illos, qui studebunt aliquid novi dicere et invenire, magis amate et colite, atque eorum sententias servate et recondite in arcas cum pomis. Hæc si facietis, toto anno vobis vestes redole-bunt dexteritatem.

SEM. O nos olim fortes in choris, fortes in præliis, ob idque solum viri pugnacissimi! Olim hæc erant, olim: nunc autem perierunt, et cycno jam candidiores efflorescunt hi nobis capilli. Sed ex istis etiam reliquiis oportet robur adsumere juvenile. Ego meum senium præstantius esse puto multorum adolescentum cincinnis et or-natu et impudicitia.

CHOR. Si quis vestrum, spectatores, conspecta mea persona, miretur, quum videat medium me gracilem esse factum in modum vespæ, aut quæ mens sit hujus mei aculei, facile hunc ego docebo,

si vel indoctus fuerit antea. Nos, quibus aculeatus est podex, Attici sumus, vera et sincera nobilitate soli insignes, indigenæ; fortissimum genus, quodque hanc rempublicam sæpius adjuvit in præliis; quando venit Barbarus, fumo premens incendiisque vastans universam regionem, cupidine incitatus favos nostros vi eximendi. Nam confestim facta excursione cum hasta et clypeo, pugnam ipsis conseruimus, ira proluti acri, vir juxta virum stans, præ iracundia mordens sibi labra: tela volantia cœlumque diemque ex oculis eripiebant: sed famen in fugam compulimus eos circa vesperam, diis opem ferentibus: noctua enim ante conflictum transvolarat nostrum exercitum. Deinde fugientes insecuti sumus, tanquam thynnos pungentes eos in braccas: illi autem fugiebant, genæque et supercilia ipsis interea pungebantur, ita ut apud Barbaros ubique etiamnum nihil Attico crabrone perhibeatur fortius.

SEM. Utique acer tum eram, quippe qui nihil prorsus timerem: et sane delevi perduelles, navigans illuc triremibus. Non enim tunc curabamus, quomodo scite orationem diceremus, vel calumniaremur aliquem: sed laudis illius erat inter nos æmulatio, quis optimus clucret remex. Itaque quum multas ceperimus urbes, virtuti nostræ id maxime debetur, quod huc ferantur tributa, quæ depeculantur juniores.

CHOR. Si nos contemplantur diligentius, ad omnia invenietis nos consimiles crabronibus, tum vivendi ratione, tum etiam moribus. Primo enim nullum animal, si irriteretur, nobis magis est iracundum, neque truculentius. Deinde et cetera omnia cum crabronibus molimur. Nam per examina collecti, tanquam in diversa alvearia migrantes, partim apud Archontem, partim apud Undecimviros, partim in Odeo jus dicimus: alii etiam juxta mœnia stipati arcte, in terram capite demisso, vix moventes se ipsos, tanquam vermes in cellulis. Ad reliqua etiam vitæ necessaria inveniendâ ingenio sumus promptissimo. Nam quemlibet pungimus, victumque inde nobis paramus. Sed enim fuci quidam inter nos sedent carentes aculeo, qui expectantes tributi nostri fructum comedunt otiosi. Hoc autem est molestissimum nobis, si quis non militans aufert mercedem nostram, licet pro salute hujus urbis nec remum, nec hastam, nec pustulam ceperit. Sed rem in pauca conferam; censeo ut deinceps quicumque civium non habuerit aculeum, is ne triobolum accipiat.

PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

PHIL. Nunquam profecto pallium hoc vivus exuam, quod quidem solum mihi in acie salutis fuit, quum vehementer ille Boreas inruit.

BDEL. Nihil boni, ut videtur, cupis evenire tibi.

PHIL. Haudquaquam enim hercle mihi expedit pretiosam vestem

gestare. Nam et nuper, quum me pisciculis opplessem, maculatam vestem fulloni purgandam detuli, cui debitam mercedem triobolum solvi.

BDEL. Saltem periculum fiat, quandoquidem mihi te ipsum semel dedidisti, ut tibi benefaciam.

PHIL. Quid ergo jubes me facere?

BDEL. Missum hoc pallium face, et hanc lænam conjice in collum instar pallii.

PHIL. Ergone filios generare et educare oportet, quum iste me nunc suffocare vult?

BDEL. Hem, hanc cape et injice tibi, et ne loquere.

PHIL. Per deos obsecro, quid hoc mali est?

BDEL. Alii vocant Persida, alii Gaunacum.

PHIL. At ego lodicem esse putabam Thymætidem.

BDEL. Nec mirum id quidem: nam Sardes nunquam adisti. Alioquin enim nosset; nunc autem ignoras.

PHIL. Egone? non hercle, non, inquam. Sed mihi quidem videtur persimilis esse Morychi villosa sago.

BDEL. Minime: sed Ecbatanis ista texuntur.

PHIL. An Ecbatanis fiunt tramæ flocci?

BDEL. Nequaquam, ô bone; sed hoc a Barbaris textitur magno sumtu, siquidem hæc læna facile talentum absorpsit lanæ.

PHIL. Nonne ergo Laniperdam hanc oportebat appellare potius, quam Gaunacum?

BDEL. Mane sis, ô bone, et consiste, dum indueris.

PHIL. Hei mihi misero! quantum calorem impurata hæc in me eructavit!

BDEL. Nonne amiceris?

PHIL. Non equidem hercle: sed, ô bone, si necesse est, clibanum induite mihi.

BDEL. Age sis, ipse ergo te amiciam: tu perge modo.

PHIL. Porro huc etiam depone fusciam.

BDEL. Quid ita?

PHIL. Ut me eximas, prius quam liquefiam et diffuam.

BDEL. A ge nunc exue illos detestabiles calceos, et propere indue Laconica has baxeas.

PHIL. Egone ut sustineam induere unquam ab hostibus consuta infesta calceamenta?

BDEL. Pedem immitte, ô bone, propere, deinde innitere fortiter, in Laconicam.

PHIL. Injuriam tu quidem mihi facis, qui in hostile solum me cogis deferre pedem.

BDEL. Immitte nunc et alterum pedem.

PHIL. Minime vero istum: nam unus digitorum ejus Laconas odit quam maxime.

BDEL. Aliter fieri nequit.

PHIL. Infelix ego, qui in senectute perniciem non habebam!

BDEL. Propera induere: deinde more divitum sic incede cum molli et delicato motu corporis.

PHIL. En: specta jam habitum meum, et considera cui potissimum ex divitibus sum incesso similis.

BDEL. Cuiam? furunculo, cui impositum ex aliis emplastrum.

PHIL. Et profecto jam mihi libido est clunem motitare.

BDEL. Agedum, sciesne graves et præclaros sermones exsequi coram viris doctis et lepidis?

PHIL. Equidem.

BDEL. Quosnam ergo proferres?

PHIL. Permultos. Primum quidem ut Lamia capta pepederit. Deinde ut Cardopio matrem suam—

BDEL. Ne mihi narra fabulas: sed de rebus humanis sermones perhibe, quales maxime domi solemus.

PHIL. Jam igitur ego novi eorum, qui maxime sunt domestici, istum: *Olim mus erat et mustela*—

BDEL. *O stolidè et indoctè*, inquit Theogenes stercorario, idque eum objurgans. De muribus et mustelis vis narrare inter viros?

PHIL. De quibus ergo narrare me oportet?

BDEL. De rebus splendidis. Ut sacram legationem obleris una cum Androcle et Clisthene.

PHIL. At ego nullibi ludos spectavi, nisi in Faro, idque duobus obolis pro mercede solutis.

BDEL. Ergo oportet saltem te dicere, ut illico pancratio certaverit Ephudion cum Asconda præclare, senex jam et cauus, qui tamen haberet latus robustum, et manus, et ilia, thoracemque firmissimum.

PHIL. Ohe, desine; nihil dicis. Qui enim pancratio cortaret thorace indutus?

BDEL. Hunc in modum confabulari solent sapientes. Sed aliud quid dic mihi. Si apud hospites biberes, qualenam velles tuum ipsius memorare facinus fortissimum in juventute patratum?

PHIL. Illud, illud quidem meorum est fortissimum, quum Ergasionis ridicas furatus sum.

BDEL. Enecas: quas tu, matum, narras ridicas? Quin potius? ut aprum olim sectatus fueris aut leporem? vel ut lampadem ferens cucurreris? excogitato facinore aliquo, quod juvenilem audaciam spiret quam maxime.

PHIL. Ergo equidem novi audacissimum hoc, quum Phayllum cursorem, adhuc catulaster, persecutus sum iudicio, et vici duobus calculis ob maledicta accusatum.

BDEL. Desine, et huc potius accumbe, ut discas quomodo te in convivii et conversationibus gerere debeas.

PHIL. Quomodo ergo accumbam? dic propere.

BDEL. Composite et decore.

PHIL. Sicine me jubas accumbero?

BDEL. Nequaquam.

PHIL. Quomodo ergo?

BDEL. Genua extende, et, ut palæstræ peritum decet, flexiles artus molliter defunde in stragulis: deinde lauda ex adpositis æreis vasis quidpiam; lacunar contemplant; aulæ crepitacula mirare. Affertur aqua manibus. Mensæ ferantur intro. Cœnamus. Jam loti sumus. Libamus—

PHIL. Per deos obsecro, num epulamur insomnium?

BDEL. Tibicina inflavit tibias. Convivæ autem sunt Theorus, Æschines, Phanus, Cleo, hospes alius nescio quis ad cuput Acestoris. Tu una cum istis es; proinde vide, ut scolia scite excipias.

PHIL. Itane? ut nullus Diacriorum.

BDEL. Hem, faciam periculum: etenim jam sum ego Cleo. Incino autem prior Harmodium: tu vero excipies. *Nullus unquam vir fuit Atheniensis*—

PHIL. *Non sane fur versutior.*

BDEL. Hoccine tu canis? peribis. Magno enim cum clamore minitabitur se perditurum te, et interemturum, atque ex hac regione expulsurum.

PHIL. At ego, siquidem minabitur, aliud hercle occinam: *Heus tu, homo! tibi dico, furiose et præpotens, evertes adhuc hanc civitatem? illa autem jam labat, mox ruinam datura.*

BDEL. Quid vero? si Theorus ad pedes tuos accumbens canat, prehensa Cleonis dextra: *Admeti historiam, ô amice, doctus, viros bonos ama.* Quid illi referes scolion?

PHIL. Equidem canore et musice referam ad hunc modum: *Non licet vulpinari, nec ambobus fieri amicum.*

BDEL. Post illum Æschines Selli filius excipiet scolion, vir sapiens et musicus, sicque incinet: *Pecunias et opes Clitagoræque et mihi cum Thessalis*—

PHIL. *Multas sane dissipasti tu atque etiam ego.*

BDEL. Ista quidem probe tu calles. Sed jam tempus est, ut cœnaturi eamus ad Philoctemonem. Heus puer Chruse, cœnam compone in cistam nobis, ut aliquantisper inebriemur.

PHIL. Nequaquam. Noxium est potare: etenim oriatur ex vino januarum effractiones, verbera, lapidum ictus; deinde quum quis crapulam edormivit, præsentî pecunia multam pendere oportet.

BDEL. Non, si apud viros honestos et bonos fueris. Aut enim veniam petunt ab eo quem offenderis; aut ipse fabulam aliquam facetam narras, Æsopicam ridiculam, aut Sybariticam, ex illis quas audieras in convivio: deinde rem in risum deducis, ita ut ille abeat, missum te faciens.

PHIL. Operæ pretium est igitur, ut fabulas multas addiscam, siquidem hoc pacto pœnas non luam, ubi mali quidpiam patravero. Agesis eamus: nil nobis objiciat moram.

CHOR. Sæpe mihi visus sum urbanus et lepidus esse, nunquam

ineptus et inscius. Sed multo magis stolidus mihi visus est Amynias Selli filius, de Crobyli prosapia, ille, quem ego aliquando vidi pro pomo et malo punico cœnare cum Leogora: esurit enim sicut et Antipho. Sed enim Pharsalum abiit legatus: deinde ibi solus cum solis Thessalorum Penestis una erat, ipse penesta quum sit non minus ac quivis alius.

SEM. O felix Automenes, quam te beatum prædicamus! filios genuisti solertissimos artifices; primum quidem omnibus gratum, virumque maxime catum, illum, inquam, fidibus canere doctissimum, quem venustas comitabatur: alterum histrionem, difficile dictu quam scitum! porro Ariphradem multo ingeniosissimum; quem aliquando jurabat pater nullo magistro usum, sed suo proprio ingenio per se didicisse lingua patrare, lupanaria intrautem identidem.

SEM. Sunt, qui me dixerunt in gratiam rediisse cum Cleone. Quum is me nonnihil turbaret urgens, et me probris proscinderet, demumque quum vapularem, qui foris erant, deridebant me valde vociferantem, spectabantque, non quod illos aliqua mei tangeret cura, sed tantum ut viderent, an aliquando pressus dicerium aliquod emissurus essem. Quod ego quam persentiscerem, subblandiri paululum cœpi. Proinde nunc, aiunt, *Ridica delusit vitem.*

XANTHIA, CHORUS, PHILOCLEO, BDELYCLEO, MULIER PANARIA, ACCUSATOR.

XANTH. O beatas vos testudines ob vestram cutem, et ter beatas, præut est illa laterum meorum cutis! quam bene et provide tergum vestrum testa obtexistis, quæ plagas illæsa tolerat: at ego perii, quum tergum meum baculo inscribitur.

CHOR. Quid est, ô puer? nam puerum, tametsi est senex, eum vocare par est, qui plagas acceperit.

XANTH. Annon ergo ille senex malum erat atrocissimum, et convivarum multo petulantissimus? Etsi adessent Hippylyus, Antipho, Lyco, Lysistratus, Theophrastus, Phrynichus, horum tamen ille omnium longe erat injuriosissimus. Quum enim se primum implevit multis deliciis, occipit saltare, tripudiare, pedere, ridere, ut asellus hordeo saturatus, et me verberavit probe, *Puer, Puer*, compellans. Deinde ut ipsum vidit Lysistratus, increpuit eum, hac usus similitudine: *Similis es, ô senex, sæci recens ditata, et viatori qui aufugit in paleas.* At ille sublato clamore ipsum contra similem esse dixit *locustæ, quæ floccos amisit palli, et Stenelo suppellectile spoliato.* Illi vero plausum excitarunt, excepto Theophrasto solo, qui labra distorquebat, utpote vir scitus et elegans. Tum senex Theophrastum percontari sic inquit: *Dic mihi, quare superbis, venustusque et lepidus haberi vis, qui scurriliter divitibus subpalparis semper?* Hujusmodi contumeliis singulos insectabatur, cavillans rustice, præ-

tereaque fabulas narrans ineptissime, nihil ad rem facientes. Deinde postquam inebriatus est, domum venit, verberans omnes, quicunque illi fieret obviam. Et eccum jam titubans accedit; sed facessam hinc, priusquam plagas accipiam.

PHIL. Desinite, concedite. Plorabit aliquis eorum, qui pone me sequuntur. Vah! ut vos, nisi facessitis, ô improbi, hac teda torrefaciam!

BDEL. Profecto tu dabis cras pro istis pœnas nobis omnibus, etsi valde juveniliter audax es. Nam una omnes veniemus, te in jus vocaturi.

PHIL. Hui, hui, *vocaturi!* Obsoleta hæc vestra sunt. Num etiam scitis, me ne nomen quidem litium patienter audire? Io, io! ista mihi placent: abjice camos judicarios. Nonne vero abibitis? ubi est iudex Heliasticus? in malam crucem abeat. Ascende huc, aureola melolonthe, fune hoc manu prehensio: firmiter cum tene; sed cave: nam putris est funis ille: attamen fricari gaudet. Vide autem quam te callide subdlexerim, convivis jam ore morigeraturam: quamobrem huic peni gratiam refer. Sed non referes, nec opus aggrediere, sat scio: verum decipies et huic peni irridebis cum magno cachinno: nam et aliis multis idem factitasti. At si nunc facilem te benignamque præbeas, ego te, ubi gnatus meus mortuus fuerit, redemptam ex lupanari habebō pro pellice, ô cunne mi. Nunc autem meorum ipsius honorum non sum dominus: sum enim juvenis et magna cura custodior. Adservat enim me filiolus meus, et est morosus, ceteraque scrupulosus et sordidus cumini sector et nasturti scalptor. Proinde mihi timet, ne corrumpar; nam præter me pater ei nullus est. Sed eccum illum, adversum te et me celerem videtur conferre gradum. Sed quamprimum consiste, his tedis sumtis, ut eum juveniliter ludos faciam, haud secus ac ille me olim, antequam initiarer.

BDEL. Heus tu, decrepite, et cunnitriba, desideras et videris amare formosam sandapilam. At ita me Apollo amet, ut tu istuc haud inultum feres.

PHIL. Quam lubenter comederes ex aceto litem!

BDEL. Nonne indignum est mihi illudere te, qui tibiaenam convivis clam abduxisti?

PHIL. Quamnam tibiaenam? quid ita ineptis, tanquam a tumulo delapsus?

BDEL. Pol eccam, opinor, ipsam, quæ tibi adstat Dardanis.

PHIL. Non: verum in foro teda diis uritur.

BDEL. Hæccine teda?

PHIL. Teda utique. Nonne vides variegatam?

BDEL. Quid vero nigrum hocce est ejus in medio?

PHIL. Pix nimirum ex ipsa ardente exsudat.

BDEL. Sed iste nonne podex est a tergo?

PHIL. Immo tedæ ramus hic eminent.

BDEL. Quid ais tu? quis ramus? tu vero nonne huc ibis?

PHIL. Ohe, ohe! quid facere cogitas?

BDEL. Hanc abducere ademptam tibi, ut qui te putem rancidum senem esse et nil potesse.

PHIL. Operam mihi da modo. Etenim ludos Olympicos quum spectarem ego, Ephudion pugnavit cum Asconda egregie, senex jam: deinde pugno feriens prostravit juniorem. Proinde cave, ne suffusis cruore oculis sugillatisque abeas.

BDEL. Næ hercle Olympiam probe didicisti.

PAN. Age, per deos obsecro, assiste mihi. Iste enim homo est, qui me perdidit, teda pulsando, et excussit hinc panes decem singulos unius oboli, et alios quatuor sarcinæ impositos.

BDEL. Viden', quid feceris denuo? etiam lites paratæ sunt nobis propter tuam temulentiam.

PHIL. Minime, siquidem hæc component facetæ fabulæ. Quippe scio me huic reconciliatum iri.

PAN. Ita me sospitent Ceres et Proserpina, ut tu non impune illuseris Myrtiæ Ancyliionis filiæ et Sostratæ, qui sic meas merces perditum iveris.

PHIL. Ausculta, mulier; fabulam tibi volo narrare lepidam.

PAN. Ne mihi quidem ecaster, ô fatue.

PHIL. Æsopum a cæna redeuntem vesperi audax et temulenta quædam adlatravit canis. Tum ille dixit: *O canis, canis, utique hercle, si pro mala lingua alicunde triticum emeris, sapere mihi videreris.*

PAN. Etiam derides me? In jus te voco, quisquis es, ad Ædiles, ob datum mercibus meis damnum, testem habens Chærephontem istum.

PHIL. Quin hercle potius auscultas, si quid tibi dicere videbor? Lasus olim et Simonides carmine certabant: tum dixit Lasus; *Nihil moror.*

PAN. Eho, siccine vero?

PHIL. At tu, Chærephon, testis adesse mihi videris mulieri buxæ, Inoni pendenti ad pedes Euripidis.

BDEL. Sed eccum alium virum, qui, ut videtur, huc venit te citaturus: viatorem utique secum ducit.

ACC. O me infelicem! Postulo te, ô senex injuriarum.

BDEL. Injuriarum? ne, per deos obsecro, ne cites eum: ego enim pro illo pœnam tibi persolvam, quamcumque statueris, et gratiam insuper habebō.

PHIL. Equidem cum ipso in gratiam rediho ultro. Fateor enim eum a me verberatum, et lapidibus impetatum fuisse. Sed accede huc prius: permissis meo arbitrio, ut quanti injuriam æstimaverō, tantum tibi argenti pendam, et amicus deinceps tuus sim, an ipse indicabis, quantum tibi dari velis?

ACC. Dic tu modo; nam lites fugito, otiumque sector.

PHIL. Sybarita quidam de curru deciderat, et grave vulnus acceperat capite; etenim peritus non erat equestris rei: tum quidam

ex amicis superveniens dixit ei: *Quam quisque norit artem, in hæc se exerceat.* Sic tu quoque curre ad Pittalum.

BDEL. Similia hæc etiam sunt reliquis tuis moribus.

ACC. Saltem tu memento quem ad modum ille respondit.

PHIL. Audi, ne fuge. In Sybari mulier olim fregerat echinum—

ACC. Hujus etiam dicti testem te esse volo.

PHIL. Echinus ille vero teste quodam adhibito in jus vocabat mulierem Sybaritidem; tum illa dixit: *Ita me Proserpina amet, si omissa hac contestatione, celeriter fasciam emisses, saperes magis.*

ACC. Illude, usquedum Archon litem hanc introduci jubeat.

BDEL. Ita me Ceres amet, ut tu non amplius hic manebis: sed sublimem medium ego te arreptum—

PHIL. Quid agis?

BDEL. Quid agam? fero te hinc intro. Sin minus, testes deficient illos tam multos qui te in jus vocaturi sunt.

PHIL. Æsopum quondam cives Delphici.

BDEL. *Nihil moror.*

PHIL. Furatum esse phialam insimulabant Apollinis: at ille narravit eis, ut olim scarabæus—

BDEL. Vah! enecas me cum tuis scarabæis—

CHOR. Laudo fortunas tuas, ô senex. En quo pervenit ex arida illa et aspera vivendi ratione! alia jam pro illis edoctus, utique deliciis molliticque indulgebit plurimum. Sed forte nolet: nam recedere difficile est ab ingenio, quo semper quis fuit: quamvis multis id accidit, ut aliorum consiliis utentes mutaverint mores. Multam vero laudem, meo sapientumque judicio, reportabit ob suam erga patrem pietatem, et solertiam, Philocleonis gnatus. In nullum enim tam comem incidi, nec ullius mores ita deamavi, nec unquam tam effuse lætatus sum. Quid enim ille adversum patrem dixit, in quo non vicerit, cupiens parentes honestioribus ornare studiis?

XANTHIA, PHILOCLEO, BDELYCLEO, CHORUS.

XANTH. Res turbidas et intricatas, ita me Bacchus amet, in ædes nostras aliquis deus invexit. Senex enim noster, ut diu multumque potavit, tibiamque audit, lætitia perfusus, totam noctem saltationes illas antiquas continuat, quibus certavit Thespis in choris, seque ait mox saltando ostensurum, Tragicos, qui nunc sunt, fatuos et insulsos esse.

PHIL. Quis vestibuli sedet in foribus?

XANTH. Hoc malum jam procedit.

PHIL. Claustra laxentur ista: namque jam initur saltationis exordium—

(XANTH. Quia potius forte furoris exordium.)

PHIL. Quæ latera magna vi torquet. En ut naris mugit, et vertebra sonat!

XANTH. Bibe helleborum.

PHIL. Ferit Phrynichus, ut gallus—

(XANTH. Ni caveam, calcibus me feries.)

PHIL. Vibratis in altum calcibus micans: hiat podex.

XANTH. Quo in loco te moveas vide.

PHIL. Nunc enim in nostris artubus vertitur laxum acetabulum.

BDEL. Nihil hercle boni, nil profecto; sed furor hic quidem est.

PHIL. Age nunc edicam et provocem, qui mecum certent. Si quis tragædus autumat se scite saltare, huc accedat mecum decertaturus saltatione. Ait quis, an nemo?

BDEL. Unus iste solus.

PHIL. Quis ille est infelix?

BDEL. Filius Carcini medius.

PHIL. At iste absorbebitur: nam ipsum perimam impactis in numerum pugnis: est enim rhythmî prorsus imperitus.

BDEL. Sed, ô miser, alius tragædus Carcinita venit, illius frater.

PHIL. Edepol ergo obsonatus sum.

BDEL. Nihil hercle aliud, quam carcinos: nam accedit alius etiam filiorum Carcini.

PHIL. Quid hoc rei est, quod adrepi? acetabulumne an araneus?

BDEL. Pinnoteres iste est in hac familia, minimus natu, qui tragædiam facit.

PHIL. O Carcine, ô felix liberorum prole! quanta multitudo decidit orchilorum! Sed in certamen contra eos descendendum est, ô miser. Muriam misce istis, si vicero.

CHOR. Agedum nos omnes paulum concedamus illis, ut libere ante nos turbinis instar versent se ipsos.

SEM. Agite, ô celeberrimi filii patris marii, saltate juxta arenam et litus maris sterills, squillarum fratres. Velocem pedem agitate in orbem, et in morem Phrynichi calces quis vibret, ut videntes crura sursum jactata, cum admiratione exclament spectatores.

SEM. Versa te ipsum, duc gyros, ventrem tuum feri, jacta crus sublime, turbines fiant. Etenim ipse quoque adserpit pater istorum, regnator maris, lætus filiis suis, tribus saltatoribus bene peculiatis. Sed, si libenter saltatis, educite nos quamprimum foras: hoc enim antehac nemo periclitatus est, saltantem ut dimitteret comicorum chorum.

ARISTOPHANIS.

EQUITES.

DRAMATIS PERSONÆ.

DEMOSTHENES.

NICIAS.

ISICIARIUS *cui nomen* AGORACRITUS.

CLEO.

CHORUS EQUITUM.

DEMUS.

ARISTOPHANIS

EQUITES.

DEMOSTHENES, NICIAS, ISICIARIUS,
CLEO, CHORUS.

DEM. **ΙΑΤΤΑΤΕΑΧ!** hem mala! Iattatæ! Qui illum Paphlagonem, recens emtum malum, male dîi perdant cum ejus consiliis! Ex quo enim in hanc domum se malis intulit avibus, plagas assidue infligit servis.

NIC. Pessime hercle pereat primarius iste Paphlago cum suis calumniis!

DEM. Infelix, quomodo te habes?

NIC. Male, sicut et tu.

DEM. Agedum huc ades, ut lamenta misceamus, Olympi flebiles imitati modos.

NIC. Mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu, mu mu.

DEM. Quid lamentamur frustra? nonne oportebat nos quærere aliquam salutem nobis, et non flere amplius?

NIC. Quænam igitur evenire nobis possit salus? dic tu.

DEM. Quin tu dic mihi, ut ne tecum contendam.

NIC. Equidem, ita me amabit Apollo, prior non dixerim. Sed dic audacter; deinde dicam etiam tibi.

DEM. *Utinam mihi diceres, quæ me dicere oportet!*

NIC. Sed mihi non inest confidentia barbara. Quo tandem modo dicam hoc scite, et Euripideo more?

DEM. Apage: ne scandicem mihi obtrudas: sed inveni aliquam cantilenam recessus ab hero.

NIC. Dic ergo continenter *fugiamus*.

DEM. Age, dico *fugiamus*.

NIC. Nunc subjunge *trans* isti *fugiamus*.

DEM. *Trans*.

NIC. Optime. Quasi masturbares, nunc primo sensim dic *fugiamus*: deinde frequenter, subjuncto *trans*.

DEM. *Fugiamus trans fugiamus transfugiamus*.

NIC. Hem, nonne jucundum est?

DEM. Sane hercle, ut dicis: sed cuti hoc omen timeo.

NIC. Quid ita?

DEM. Quia cutis abscedit masturbantibus.

NIC. Optimum igitur nobis est pro præsenti rerum statu, ut supplices accidamus ad cuiusvis signum dei.

DEM. *Signum?* quale signum? Quæso enim, putasne esse deos?

NIC. Ego quidem.

DEM. Quonam vero edoctus argumento?

NIC. Quia diis invisus sum immerito meo.

DEM. Facile me adducis in tuam sententiam.

NIC. Sed dispiciamus aliam rationem.

DEM. Vin' ut rem omnem spectatoribus enarrem?

NIC. Non abs re fuerit: sed unum hoc eos rogemus, manifestum ut nobis vultu faciant, an sermonibus nostris et rebus delectentur.

DEM. Jam eloquar. Nobis est herus feris moribus, fabas esitans, cerebrosus, *Demus* Pnycensis, morosus seniculus, surdaster. Iste superiore novilunio emit servum, coriarium Paphlagonem, vafferimum, calumniatorem pessimum. Ille, perspecto senis ingenio, coriarius Paphlago, canis in modum hero se submitbens, blandiri, suppalpari, adulari cœpit, eumque decipere, oblati præsegminibus coriorum minutis, hæc dicens: *O Deme, i lavatum, ubi prius unam litem dijudicaveris: sume offam, sorbe, jenta, cape triobolum: vin' ut cœnam tibi anteponam?* Deinde abripiens quodcumque nostram quispiam paraverit, hero illud largitur Paphlago. Nuper etiam quum ei mazam pinsuissem in Pylo Laconicam, vafferimo nescio quo me modo circumvenit, surreptamque ipsus adposuit hero, quam ego pinsueram. Nos autem abigit, nec sinit ut herum alius colat: sed coriaceum flabellum tenens, cœnanti adstat hero, et rhetoras arcet; canitque oracula: inde senex intentam Sibyllis habet mentem: ille vero ubi eum videt studio jam stupidum, opus adgreditur. Nam familiares aperte falsis criminibus accusat: deinde flagris cœdimur nos. Ipse vero Paphlago circumcursitat famulos, petit, turbat, munera captat, hæc dicens: *Videtis, ut Hylas propter me flagris caditur? nisi me placaveritis, hodie moriemini.* Nos vero illi damus: sin aliter, conculcati a sene octuplum cacamus. Nunc itaque diligenter consideremus, ô bone, quamnam viam insistere, et ad quemnam nos convertere debeamus.

NIC. Optima fuerit, ô bone, via, quam dixi, illa, *fugiamus.*

DEM. Sed nihil clam Paphlagonem fieri potest: nam ipsemet omnia inspectat. Habet enim crus alterum in Pylo, alterum in concione. Cruribus itaque ejus tanto intervallo divaricatis, culus reapse est in *Hiuntia*: manus utraque in *Petilia*: mens vero in *Cleptidum* tribu.

NIC. Mori itaque optimum erit nobis: sed vide ut moriamur quam maxime viriliter.

DEM. Qui, quæso? qui possimus quam maxime viriliter?

NIC. Optimum est nobis taurinum potare sanguinem: nam Themistoclis letum maxime expetendum est.

DEM. Non hercle sanguinem, sed merum Boni Geni. Forte enim utile quid excogitaverimus.

NIC. Ecce vero *merum!* Ergone de potu tibi agitur? qui vero utile quid excogitaverit homo temulentus?

DEM. Itane, ô stulte, ineptis, aqua te ingurgitans? audesne vinum calumniari, ut acuendæ menti minus idoneum? possisne vero quidpiam vino invenire efficacius? viden? quum potant homines, tunc ditescunt, negotia peragunt, vincunt lites, beati⁹ fiunt, prosunt amicis. Sed effer mihi cito vini congium, mentem ut irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Hei mihi! quid nobis facies cum tuo potu?

DEM. Bona. Sed affer: ego vero decumbam. Si enim inebriatus fuero, omnia ista conspergam consiliolis, sententiolis, et ratiunculis.

NIC. O factum bene, quod deprehensus non fui, quum vinum intus furarer!

DEM. Dic mihi, quid facit Paphlago?

NIC. Postquam liguriit publicatos cibos mola conspersos, improbus ille stertit ebrius, in coriis supinus jacens.

DEM. Agesis infunde mihi jam vinum largiter.

NIC. Cape jam libamen, et liba Bono Genio: trahe, trahe portionem Geni Pramnii.

DEM. O Bone Geni, tuum est hoc consilium, non meum.

NIC. Dic, obsecro, quid est?

DEM. Oracula cito Paphlagonis clam effer domo, dum dormit.

NIC. At hæc Geni consilia vercor ne *mali* esse deprehendam.

DEM. Agedum ipsemet mihi admovebo congium, ut mentem irrigem, et dicam lepidum quiddam.

NIC. Quam valde Paphlago stertit et pedit! Proinde facile clam eo sacrum illud oraculum abstuli, quod ipse maxima custodiebat cura.

DEM. O solertissime, cedo illud, ut legam. Tu vero propere vinum infunde. Age videam quidnam hic insit. O vaticinia! da mihi poculum cito.

NIC. Eccum. Quid ait oraculum?

DEM. Aliud infunde.

NIC. Estne in vaticiniis istuc *Aliud infunde?*

DEM. O Bacis!

NIC. Quid rei est?

DEM. Da mihi poculum cito.

NIC. Sæpiuscule, opinor, Bacis usus est poculo.

DEM. O impure Paphlago, ergone ideo cavebas dudum, formidans istud, quod de te editum est, oraculum?

NIC. Quidum?

DEM. Hic exstat, quo pacto ipse pereat.

NIC. Quonam vero?

DEM. Quonam? Oraculum planissime dicit, ut primo exsistat stuparum venditor, qui primus rempublicam tenebit.

NIC. Unus jam iste est venditor. Quid posthæc? memora.

DEM. Post hunc rursus pecudum alius venditor.

NIC. Duo isti jam sunt venditores. Et quid huic accidere oportet?

DEM. Ut dominetur, usquedum alius homo sceleratior ipso exoriat: postea perit. Succedit enim coriorum venditor Paphlago, rapax, clamorosus, Cyclobori vocem habens.

NIC. Interimendus ergo erat pecudum venditor a coriorum venditore?

DEM. Ita hercle.

NIC. Væ misero mihi! undenam gentium unus adhuc existet venditor?

DEM. Adhuc est unus mirificam artem habens.

NIC. Dic, obsecro, quis est?

DEM. Dicamne?

NIC. Sane hercle.

DEM. Isiciorum venditor est, qui hunc perdet.

NIC. Isiciorum venditor? Insignem vero artem, ô Neptune! age, ubi istum inveniemus virum?

DEM. Quæramus eum.

NIC. Sed eccum ultro accedit ad forum, non sine numine.

DEM. O beate isiciorum venditor, ades, ades, carissime, ascende, qui civitati et nobis servator huc prodiisti.

IS. Quid est? cur me vocatis?

DEM. Huc ades, ut audias, quam sis felix et valde fortunatus.

NIC. Agedum deme ipsi abacum, et Dei oraculum ipsum edoce, quomodo se habeat; ego autem ibo et speculabor quid rerum agat Paphlago.

DEM. Agesis tu supellectilem hanc primulum humi depone, deinde Tellurem adora et deos.

IS. En. Quid est?

DEM. O beate et opulente, ô qui nunc quidem nullus es, cras autem eris maximus! O Athenarum dux fortunatarum!

IS. Quamobrem, ô bone, non me sinis abluere istos ventriculos, isiciaque vendere, sed me ludibrio habes?

DEM. Quosnam, stulte, ventriculos? huc adspice. Nempe vides ordines horum populorum.

IS. Video.

DEM. Istorum omnium tu dux et princeps eris, et fori, et portuum, et conciois: Senatum calcabis: prætores defringes, nervo constringes; in carcerem conjicies: ipse in Prytaneo scortaberis.

IS. Egone?

DEM. Tu quidem; et nondum omnia vides. Sed ascende etiam in hunc abacum, et specta insulas omnes circumcirca.

IS. Specto.

DEM. Quid vero? Emporia et naves onerarias?

IS. Equidem.

DEM. Qui ergo non sis valde fortunatus? Etiam oculum detorque in Cariam dexterum, alterum autem in Chalcedonem.

IS. Scilicet fortunatus ero, si strabo fiam?

DEM. Immo hæc omnia per te veneunt. Fies enim, ut oraculum hoc prædicat, vir maximus.

IS. Dic mihi, quomodo ego, qui isiciarius sum, vir fiam?

DEM. Ob id ipsum enim fies magnus, quia malus es, et unus e foro, itemque audax.

IS. Indignum me esse deputo, qui potens adeo fiam.

DEM. Hei mihi! quid est quod te indignum autumas? videris mihi præclari quidpiam tibi conscire. Num ex bonis et probis es prognatus?

IS. Immo, per deos adjuro, sum ex malis.

DEM. O fortunate, quam magnum a natura habes adjumentum rerum gerendarum!

IS. Sed, ô bone, nec liberalem doctrinam adtigi, præterquam literas, nec eas quidem satis feliciter.

DEM. Hoc unicum tibi officit, quod vel male literas scis. Reipublicæ enim administratio non doctum amplius competit in hominem, nec bene moratum, sed in rudem et sceleratum: tu vero noli negligere, quæ tibi dant in vaticiniis dii.

IS. Quo modo itaque dicit oraculum?

DEM. Bene, ita me dii ament, varieque, et scita ambiguitate contextum est. *Sed quum maxillis prehenderit coriaria aquila unco rostro prædita draconem stupidum, potorem sanguinis, sane tunc Paphlagonum quidem muria alliata peribit: intestinorum autem venditoribus magnam deus largitur gloriam, nisi si maluerint isicia vendere.*

IS. Quomodo ergo hæc ad me pertinent? edoce me.

DEM. Coriaria quidem aquila est Paphlago iste.

IS. Quid vero significat unco rostro prædita?

DEM. Istuc subindicat curvis cum manibus rapere et ferre.

IS. Sed draco quorsum spectat?

DEM. Planissimum hoc est. Draco enim est longum quiddam: isicium itidem longum: deinde sanguinis potor et isicium est et draco. Itaque draconem ait coriariam aquilam superare jam posse, si verbis se decipi non sinat.

IS. Hæc quidem vaticinia me vocant: sed miror qua ratione apertus sim procurandis populi negotiis.

DEM. Res est facillima. Ea, quæ nunc facis, face: turba, implica, ut intestina soles, ita res omnes; populum fac tuum semper, verbulis cum demulcens coquinariis. Cetera tibi sunt in mundo, quibus populum concilies tibi: vox dira, natura malus es, forensis es: habes omnia, quibus usus est ad rempublicam administrandam: oracula conveniunt, et ipsum Pythicum. Sed capiti coronam impone, et liba Coalemo, et vide, ut strenue obsistas homini isti.

IS. Et quis adjutor erit mihi? nam eum et divites metuunt, et plebs formidat paupercula.

opem ferent tibi, et civium quotquot boni sunt et probi, et ex spectatoribus quisquis est cordatus, et ego cum ipsis, eritque adjutor deus. Et cave timeas: ipsius enim non videbis vultum; nam personam effingere, quæ eum referret, nullus præ metu voluit artifex. Attamen plane cognoscetur: nam spectatores sciti sunt.

NIC. Væ misero mihi! Paphlago egreditur.

CLEO. Næ haud impune, ita me amabunt Consentes dii, feretis, quod in rempublicam conjurastis dudum. Istuc Chalcidicum poculum quid vult sibi? non potest fieri, quin Chalcidenses ad defectionem sollicitetis. Peribitis, moriemini, sceleratissimorum par.

DEM. Eho tu, quid fugis? non manebis, ô egregie isiciarie? ne prodas negotium. Viri Equites, adeste, tempus est. O Simo, ô Panæti, nonne ageris equos ad dextrum cornu? Prope adsunt viri: sed resiste tu quoque, et revertere rursus: apparet pulvis quem excitant, unde cognoscas eos propius imminere. Sed defende, pelle, et in fugam eum verte.

CHOR. Cæde, cæde veteratorem, et perturbatorem equestrium turmarum, et publicanum, et abyssum malitiæ, et gurgitem rapinarum, et veteratorem, et veteratorem: identidem enim hoc dicam; namque veteratorie ille plus semel singulis diebus agit. Sed verbera, pelle, perturba, age, rue, et execrare eum, uti nos facimus, eique instans clama. Cave autem ne effugiat: quippe novit vias, per quas Eucrates fugit ad furfures.

CLEO. O senes Heliastæ, cognati trioboli, quos ego pasco, æqua et iniqua clamitans, succurrite: nam ab hominibus conjuratis verberor.

CHOR. Merito sane tuo, quippe qui communia bona, prius quam sorte distribuantur, devoras, et pertrectas premisque reos, tanquam ficus, spectans ecquis eorum sit crudus, aut maturus, aut nondum maturus: et observas, siquis civium simplex est instar agni, opulentus, a negotiis remotus, et fugitans litium: tum si quem videas otiosum et oscitantem, huc evocatum ex Chersoneso medium prehendis, collum implicas nexu brachii, humerumque retorques, sicque afflictum præcidere soles.

CLEO. Vos una in me insurgitis: at, ô viri, propter vos vapulo, quia sententiam dicturus eram in Senatu, ut æquum sit in urbe exstare monumentum vestræ fortitudinis.

CHOR. Quam gloriosus, quam subactus est! Viden' quomodo nobis tanquam senibus subrepat, et nos deludit. Sed si hac ratione vincit, eadem ferietur: si vero huc declinaverit, in crus impinget.

CLEO. O cives, ô popule, quales mihi beluæ ventrem percutiunt!

CHOR. Etiam clamitas, qui semper urbem vastas?

IS. At ego te isto meo clamore primum fugabo.

CHOR. At si quidem eum clamore viceris, triumphale canticum tibi accinetur: sin impudentia ipsum superaveris, palma nostra est.

CLEO. Hunc hominem defero, aioque eum extulisse trirēibus Peloponnesiorum juscula.

IS. At ego hunc, ita me Jupiter amet, quia ventre vacuo currit in Prytaneum, post revertitur inde currens pleno.

DEM. Quin etiam, ita me Jupiter amet, effert inde res vetitas, panem et carnem, et piscium frusta, quæ nec Pericli obtigerunt unquam.

CLEO. Moriemini jamjam.

IS. Triplo plus vociferabor.

CLEO. Clamando superabo te.

IS. Vociferando superabo te.

CLEO. Calumniabor te, ubi prætor eris.

IS. Concidam tibi tergum.

CLEO. Circumcidam tibi tuas arrogantias.

IS. Molitiones tuas præcidam.

CLEO. Adspice me oculis non conniventibus.

IS. In foro ego etiam educatus fui.

CLEO. Differam te, si quid mutis.

IS. Stercore te oblinam, si loqueris.

CLEO. Ego fateor me esse furem: tu vero negas.

IS. Quin, ita me Mercurius Forensis amet, etiam pejero, si me furantem viderint.

CLEO. Alienus igitur artes æmularis: et te deferam apud magistratus, quod non decimatos diis sacros possides ventriculos.

CHOR. O impure et flagitiose et clamose, audacia tua omnem terram implevit, omnemque concionem et telonia, et tabularia, et tribunalia. O qui omnia, ut cænum, confundis, et universam urbem nostram perturbasti, qui Athenas nostras obtudisti clamitans, et qui e specula publica vectigalia, ut piscatores e scopulis thynnos, observas!

CLEO. Novi unde res ista consuitur dudum.

IS. Si tu non nosti rationem suendi coria, nec ego rationem faciendi intestina: qui dolose incidens corium infelicis bovis, vendebas agricolis astute, ut videretur crassum, et prius quam unum diem id gestaverint, duobus palmis majus erat.

DEM. Edepol eadem fraude usus est mecum, ita ut valde irrisui fuerim popularibus meis et amicis: nondum enim Pergasis eram, quum jam natarem in calceis.

CHOR. Annon ergo inde a principio exseruisti impudentiam, quæ unicum præsidium est rhetorum? qua tu fretus mulges peregrinorum opulentiores, ipse facile inter eos princeps: Hippodami vero filius liquitur lacrimis. Sed enim exortus est homo alius multo te impurior, id quod lætor, qui te dejiciet e loco, et, ut ex his satis apparet, te superabit versutia et audacia et præstigiis. Sed, ô qui ibi nutritus es, unde prodeunt viri, qui quidem sunt, nunc ostende vanum esse illud verbum, quod jubet *modeste educari*.

IS. Atqui audite, qualis iste sit civis.

CLEO. Nonne me sines verba facere?

IS. Haud sane hercle, quia et ego malus sum. Sed de hoc ipso primū decertabo tecum, quis debeat prior verba facere.

CHOR. Quod si huic argumento non cesserit, adde etiam, quia sis malis prognatus.

CLEO. Non mihi concedes?

IS. Non hercle.

CLEO. Immo hercle.

IS. Non: ita me Neptunus amet.

CLEO. Hei mihi! dirumpar.

IS. At ego te non sinam.

CHOR. Sive, sine, per deos obsecro, eum dirumpi.

CLEO. Qua fiducia fretus dignum te censes qui mihi contradicas?

IS. Quia dicendi peritus et ego sum atque condiendi.

CLEO. Ecce vero *dicendi!* Pulchre tu sane, negotium aliquod tibi oblatum suscipiens, in frusta discerperes, tractaresque, ut par est. Sed scinne, quid ego tibi evenisse putem? quod plerisque solet. Si forte unam liticulam bene defendisti contra inquilinum advenam quempiam, nocte tota susurrans, et tecum in viis loquens, aquam potans, et speciminis gratia recitans, amicisque molestiam exhibens, propterea te peritum esse dicendi putas, ô fatue.

IS. At tu quo usus potu effecisti, ut civitas nunc tua solius loquacitate obstupuerit muta?

CLEO. Mihine vero opposueris hominum quemquam? qui simul ac thynni frusta calida devoravero, et post ebibero meracioris vini congiū, vexabo omnes in Pylo duces.

IS. Ego vero bovis omasum et ventrem suillum si deglutivero, deinde jusculum superimbibero illotus, guttur præcidam rhetoribus, et Niciam commotum reddam.

CHOR. Cetera quidem, quæ dixisti, placent mihi: unum autem improbo, quod solus jusculum exsorbebis.

CLEO. Sed non turbabis Milesios, devoratis lupis.

IS. At bovillis costis devoratis metalla redimam.

CLEO. Ego vero in Senatū irruens, vi omnia infima summis paria faciam.

IS. Ego vero podicem tuum pro intestino agitabo.

CLEO. Ego vero podice impulsū te extrudam cernuum.

CHOR. At, per Neptunum, trahes me quoque, si quidem hunc traxeris.

CLEO. Ut ego te in nervo constringam!

IS. Timiditatis reum te agam.

CLEO. Corium tuum sellis obducetur.

IS. Excoriabo te, et faciam ex te saccum furtorum.

CLEO. Distenderis humi paxillis adfixus.

IS. Minutalia ex te faciam.

CLEO. Palpebras tuas evellam.

IS. Ingluviem tuam excindam.

DEM. Atque hercle immissō ei in os paxillo, coquorum more, deinde linguam ejus extrahentes, spectabimus probe, ipso hiantē, an ei culus strumas habeat.

CHOR. Erant ergo igne alia quædam calidiora, et in urbe verbis impudentibus alia impudentiora: et hæc res non est adeo contemnenda. Sed insta et versa, nihil fac modicum: nunc enim medius tenetur. Nam ubi primo congressu molliorem eum feceris, timidum reperies; ego enim novi ejus mores.

IS. Attamen iste, qui talis fuerat per omnem vitam, visus est vir fortis esse, quum falcem in alienam immisisset messem: et nunc spicas illas, quas inde adduxit, in nervo constrictas arefacit, et vult vendere.

CLEO. Non metuo vos, quamdiu Senatus vivit, et Populi persona sedet stupida.

CHOR. Vah! ut impudens est ad omnia, nec mutat colorem confidentiæ indicem!

CLEO. Nisi te odi, fiam una de pellibus Cratini, et docear accipere Morsimi tragœdiam.

CHOR. O qui circa omnia et in omnibus munera captans sessitas, ut apis in floribus, utinam facile, ut invenisti, ita ejicias buccem! tunc demum cantarem, *Bibe, bibe secundis rebus.* Arbitror etiam Juli filium, senem illum puerorum sectatorem præ lætitiâ Pæanem et Bacchebacchum cantaturum.

CLEO. Ita me Bacchus amet, ut impudentia me non superabitis, ant nunquam Jovis Forensis intersim sacris.

IS. Ita me pugni juvenit, quos sæpe et multis de causis perpessus sum inde a puero, et plagæ cultellis mihi inflictæ, ut spero me superaturum te in hac re: aut frustra offis nutritus, quibus manus abstergantur, in hanc molem excreverim.

CLEO. *Offis, ô scelestissime, ut canis, nutritus fuisti? quomodo ergo qui canis cibum esitas, cum cynocephalo pugnabis?*

IS. Quin edepol alia sunt fraudes, quas puer feci. Nam decipiebam coquos, coram sic dicens: *Spectate pueri, annon videtis? ver novum adest, hirundo venit.* Tum illi spectabant: ego vero interea carnis aliquid furabar.

CHOR. O astutissimum corpus, quam solerter providebas! quasi urticas esitans, ante adventum hirundinum surripiebas.

IS. Id quidem plerumque clam eos faciebam: at si quis eorum animadvertisset, abscondens carnem inter femina, per deos furtum abjurabam. Proinde dixit rhetor, qui me id facientem viderat: *Fieri non potest, quin iste puer olim rempublicam administret.*

CHOR. Bene sane conjectavit: atque satis apparet, unde documentum ceperit: quod nimirum furto facto pejerabas, et culus tuus carnem tenebat.

CLEO. Audaciam tuam, immo, ut puto, amborum compescam. Nam erumpam vehemens, magnoque incumbam impetu, terram simul et maria perturbans temere.

IS. Ego vero, isiciis contractis, committens me ipsum fluctibus secundis, multum plorare te jubebo.

DEM. Et ego, si quid fatiscat, sentinam observabo.

CLEO. Non tu, ita me Ceres amet, Atheniensium multa talenta impune furatus fueris.

CHOR. Specta, et pedem veli nonnihil laxa: nam Cæcias iste jam calumias spirat.

CLEO. Te vero certo scio ex Potidæa habere decem talenta.

IS. Quid ergo? vin' accepto uno istorum talentum tacere?

CHOR. Lubens acciperet homo. Sed tu extremos funes laxa.

IS. Ventus remittit.

CLEO. Lites quatuor tibi intendam centenorum talentum.

IS. Tibi autem ego viginti desertæ militiæ, peculatus vero plus quam mille.

CLEO. Aio te ex illis ortum esse, qui piaculum in Deam admisere.

IS. Avum tuum aio unum fuisse ex satellitibus—

CLEO. Quibusnam? memora.

IS. Byrsinæ, matris Hippie.

CLEO. Impostor es.

IS. Veterator es.

CHOR. Verbera ipsum valide.

CLEO. Iu! Iu! verberibus me cædunt conjurati.

CHOR. Verbera ipsum validissime; tunde ejus ventrem tuis istis intestinis et colis, et vide ut castiges hominem. O vastissimum corpus, animique fortissimi, qui servator apparuisti reipublicæ, nobisque civibus, quam probe et versute supplantatum oratione vicisti! utinam te laudare possimus, ita ut gestimus!

CLEO. Haud clam me erat, ita me Ceres amet, ista omnia strui: sed sciebam ita compingi et conglutinari.

CHOR. Hei mihi! Tu vero nihil ex carpentaria fabrica dicis?

IS. Haud clam me est quid rerum gerat Argis. Simulat quidem se nobis Argivos conciliare: at privatim illic Lacedæmonios convenit. Atque hæc novi quamobrem consentur: quippe propter captivos cuduntur.

CHOR. Bene sane; tu contra cude, quum ille conglutinat.

IS. Atque illinc etiam homines quidam eadem struunt. Neque tu, si vel argentum et aurum dederis, vel etiam amicos ad me supplicatum miseris, me adduces, ut ego hæc Atheniensibus non indicem.

CLEO. Equidem illico in Senatum ibo, et vestras conjurationes deferam, et coitiones nocturnas contra rempublicam, et ut conspiciatis cum Persarum Rege, et ista, quæ apud Bæotos coagulastis negotia.

IS. Quanti ergo venit apud Bæotos casens?

CLEO. Ego te, ita me juvet Hercules, distendam.

CHOR. Agedum tu, quo sis animo et qua mente præditus,

nunc ostende, si quidem olim occultavisti carnem inter femina, ut ipse fateris. Nam celeriter currendum tibi erit in senatum: iste enim eo irruens nos omnes calumniabitur, et clamorem tollet.

IS. Jam ibo; sed primumdum ventriculos cultrosque hosce hic statim deponam.

CHOR. Cape modo hunc adipem, et eo collum tibi inunge, ut elabi possis e calumniis.

IS. Recte autumas et ex usu palæstræ.

CHOR. Tum etiam allia hæc sume et degluti.

IS. Quid ita?

CHOR. Ut fortius, ô amice, pugnes pastus allio; et festina ocus.

IS. Hoc ago.

CHOR. Memento jam ut mordeas, prosternas, et cristas rodas, et ut palearibus devoratis huc redeas. Sed abi lætus, et rem ex animi mei sententia gere; et te custodiat Jupiter Forensis, victorque inde rursus venias, sertis conspersus. Vos autem anapæstis nostris animum advertite, qui omnigenam doctrinam experti estis.

Si veterum quispiam Comicoꝝ nos adigere voluisset, ut carmina ejus recitaturi in theatrum prodiremus, haud sane facile id a nobis impetrasset: nunc autem dignus est poeta hicce, cujus gratiam hoc faciamus, quia eosdem nobiscum odit, et quod justum censeat, non veretur dicere, fortique animo it obvius turbini et circio. Quod autem vestrum multi ad ipsum accedentes mirentur, ut ait, et rogent, cur non dudum chorum sibimet ipse poposcerit, ejus rei causam nos jussit verbis edisserere. Ait autem se non dementia ad ductum, ut cunctaretur, verum quod existimaret artem comicam rem esse omnium difficillimam; nam quum multi jam eam tentarint, paucis eam sui copiam fecisse: præterea quod vestrum ingenium dudum cognosceret, in horas mutabile, veteresque poetas, simul ac consenscunt, a vobis deseri. Primo quidem non ignorans, quid evenisset Magneti, quum jam canesceret, qui licet multas victorias a choris adversariorum reportarit, omnigenas voces mittens, psaltrias introducens, aves, Lydos, psenas, et batrachio colore faciem oblinens, non perduravit tamen: sed mala in ætate, non enim in juventute, demum ejectus est, senior factus, quod sales eum deseruerant. Deinde Cratini recordatus, qui quondam multa laude fluens, per planos campos impetu ferebatur, et radicibus evulsas vehebat quercus et platanos, suosque funditus adversarios: quin et canere tunc in convivio nihil licebat, præterquam ista Cratini, *Doro scubus pedes ornata, et Fabri ingeniosorum hymnorum*; adeo ille florebat. Sed nunc quum videatis illum delirare, non miseremini, postquam labant clavi, nec superat chorda, harmoniis fatiscentibus: at senex obambulat despectui habitus, coronamque aridam gerens, ut Connas, siti perit, quem decebat ob victorias illas priores bibere in Prytæneo, et non tanquam delirantem contemni, verum spectare bene unctum, ad ipsum Bacchi signum sedentem. Crates item quas non iras ve-

stras et vexationes pertulit? qui vos modico sumtu pastos dimittebat, ore delicatissimo perquam urbanas sententias pinsens: iste tamen solus duravit, aliquando cadens, aliquando non. Hæc metuens hicce semper cessavit, dicere etiam solitus, oportere remigem fieri, priusquam aliquis clavum teneat, deinde proræ custodem et speculatorem ventorum, tum demum gubernare sibi navem. Horum igitur omnium gratia, quia modestus est, nec temere ingressus nugæ agit, plausum ipsi excitate multum, et eum undenis remis prosequimini fausta acclamatione Lenæa, ut poëta lætus abeat, re ex sententia gesta, hilari fronte nitens.

SEM. Equestris Neptune, cui æripedum equorum strepitus et hinnitus placet, nec non veloces, cærulea rostra habentes, mercenariæ triremes, gloriantiumque curruum agitatione juvenum certamina, quos perdit equorum cura; huc ades in chorum, ô tridente aureo conspicue, ô delphinorum rex, qui in Sunio adoraris et in Geræsto, nate Saturno, Phormioni amice, Atheniensibusque præ ceteris diis in præsentia.

CHOR. Laudare volumus majores nostros, qui viros se præstant dignos hoc solo, et ut eorum facta in peplo pingerentur, qui terrestribus et navalibus præliis ubique semper victores, huic urbi decus conciliarunt: neque quisquam eorum unquam, hostibus conspectis, eorum numerum curavit; sed animo erant ad pugnandum parato. Quod si forte caderent in humerum in prælio aliquo, pulverem abstergebant, et deinde negabant se lapsos esse; quin denuo luctabantur. Nec eorum, qui antea ducebant exercitus, ullus victum sibi publice præberi petebat compellans Clæænetum. At nunc nisi prærogativam sedis obtineant et cibum publicum, negant se pugnatos. Nos vero volumus pro aris et focus gratiis et fortiter pugnare: insuperque nihil petimus, nisi hoc unicum, ut, si quando pax fiat et a bello sit otium, ne nobis invadeatis comam alentibus et cutem nitide curantibus.

SEM. O præses urbis Pallas, ô quæ sanctissimam omnium, belloque et poëtis, opibusque excellentem regis terram, huc ades et adduc tecum illam in exercitibus et præliis nostram adjutricem Vietoriam, choro nostro amicam, quæ nobiscum hostibus adversatur. Hic igitur nunc appareas: oportet enim viris istis quovis pacto tribuere te victoriam nunc etiam, si unquam alias.

CHOR. Quorum conscii sumus de equis, ea volumus prædicare: digni autem sunt, quibus bene dicatur. Multa enim bella socia opera gesserunt nobiscum, irruptionibusque et præliis interfucere. Sed quæ in terra fecerunt, ea non adeo miramur, ut quum in hippagines insiluerunt, fortium virorum more, et coëmerunt pocula militaria, itemque allia et cepas; deinde sumtis remis, uti nos homines, incumbentes vociferabantur: *Hippapæ! quis incumbet remis? Magis capessendum opus. Quid facimus? Nonne ages remum, ô Samphora? Exsilieruntque in Corinthum: deinde juniores fodiebant unguis cubilia, et stragula quæsitum ibant, edebant autem caneros*

pro herba Medica, si quis proreperet foras; quin et in profundo eos venabantur. Proinde Theorus dixit sic locutum esse cancrum Corinthium: *Indignum est, ô Neptune, si nec in profundo quidem potero, nec in terra, nec in mari effugere Equites.*

CHORUS, ISICIARIUS, CLEO, DEMUS.

CHOR. O carissime hominum et strenuissime, quantam mihi ahens exhibuisti curam! Nunc itaque postquam salvus rediisti, narra nobis quomodo rem gesseris.

IS. Quid aliud, quam victoriam in Senatu me adeptum fuisse?

CHOR. Nunc ergo par est, ut omnes faustum clamorem tollant. O qui præclara dicis, multo autem præclarioribus factis dicta superas, utinam mihi recenseas omnia perspieue! nam ego mihi videor vel longam viam confecturus, ut auscultem. Proinde, vir optime, dic audacter: nam omnes gratulamur tibi.

IS. Equidem operæ pretium est audire res istas. Nam statim a tergo hinc eum sequutus sum: at ille intus tonantem rumpens vocem, Equites increpuit, monstra et portenta loquens, confragosis verbis incessens, et conjuratos memorans. Quæ quum omnia tanquam vero simillima Senatus audivisset, mendaciis ejus tam facile oppletus est, quam atriplex nascitur, et acerbe intuebatur, frontemque corrugabat. Atque ego, quum jam cognossem eum illius verba admittere, et fallacis decipier, *Agite* inquam, *Dii præsides ignobilitatis et fraudum et stultitiæ et hominum vasrorum atque scurri- lium, tuque, ô forum, in quo puer eruditus sum; nunc mihi audaciam, nunc mihi linguam expeditam date et vocem impudentem.* Hæc meditati mihi a dextra pepedit cinædus quidam, et ego adoravi; deinde podice impetens discussi cancellos, et magno oris hiatu exclamavi: *Viri Senatores, famam bonam adportans, bona renuntiare vobis primum volo: ex quo enim bellum hoc ingruit, nunquam vidi apuas viliores.* Horum autem vultus statim sereni facti sunt: deinde coronam mihi decreverunt ob faustum nuntium. Et ego indicavi eis rem secretam, compendi verba multa faciens, ut apuas emant multas uno obolo, trullas omnes colligerent, quæ apud opifices prostant: illi vero plauserunt, et me ore hiante spectarunt. At ille animadvertens, Paphlago inquam, non ignarus cujusmodi verbis maxime capiatur Senatus, sententiam dixit: *O viri, jam censeo, quia res lætæ renunciatæ sunt, ut ob bonum nuntium immolentur centum boves Minervæ.* Rursus ad illum inclinavit Senatus. At ego animadvertens me bubulo fimo vinci, ducentis additis bobus illum superavi: præterea auctor fui, ut Dianæ mille capellæ voverentur, si cras sardinæ centenæ venirent obolo. Rursus ad me conversus de meo ore pependit Senatus. At ille, his auditis, percussus, nugæ cæpit agere: deinde ipsum traxerunt Prytanæ et lictores.

Ceteri autem stantes de apuis tumultuabantur : ille vero supplex orabat, ut paulisper expectarent, dum, inquiebat, ea, quæ caduceator Lacedamone veniens dicturus est, audiveritis ; adest enim de pace inveniunda verba facturus. At illi uno omnes ore clamant : Nunc vero de pace ? postquam, ô fatue, senserunt apuas apud nos viles esse ? non opus est nobis pace ; sed serpat bellum. Et cum clamore jusserunt Prytanes Senatum dimittere. Deinde omni ex parte cancellos transilierunt. Ego vero clam cursitans coëmi coriandrum omne et porrum, quantum erat in foro : deinde ad apuas condendas indigentibus ipsis illa dedi, et gratis largitus sum. Illi vero supra modum laudabant, et mihi blandiebantur omnes, adeo ut, Senatu universo ad meas partes adducto, adsim, ob unius oboli coriandra viritim data.

CHOR. Ita prorsus rem gessisti, uti fortunatum decet hominem : invenit autem veterator ille alium præstigiis multo majoribus ornatum, et omnigenis dolis, et verborum illecebris. Sed meditare, ut quam optime perficias reliquam partem certaminis : adjutores autem nos te habere benevolos scis dudum.

IS. Sed eccum accedit Paphlago, fluctus vano conatu propellens, et turbans et miscens, non secus ac si me deglutire velit. Vah confidentiam !

CLEO. Nisi te disperdam, si quid veterum mihi mendaciorum inest, omnibus exemplis intercidam !

IS. Suave mihi est audire tuas minas ; rideo fumos tuæ jactantiæ, saltito, mothonem alta voce canto.

CLEO. Ita me Ceres amet, nisi te exedam ex hac terra, non amplius vivam !

IS. Nisi me exedas ? Ego vero peream, nisi te ebibam, teque exsorpto dirumpar !

CLEO. Disperdam te, per primam sedem juro, quam ob Pylum adeptus sum.

IS. Ecce vero primam sedem ! vah ! ut ego te videbo ex prima illa sede ad ultimam theatri subsellia relegatum !

CLEO. In nervo te constringam, per Cælum juro.

IS. Quam iracundus es ! age, quid tibi dem edere ? quid tibi velles anteponi, quod lubentissime comederes ? an cruminam ?

CLEO. Evellam tibi unguibus intestina.

IS. Præcidam tibi, quasi unguis, cibos quos ex Prytaneo capis.

CLEO. Ad populum te traham, ut mihi pœnas des.

IS. At ego te traham, et complurium te criminum accusabo.

CLEO. At, ô improbe, tibi non credit : ego vero ipsum ludificor, quantum volo.

IS. Quam valde existimas populum tuum esse !

CLEO. Enim scio quibus ferculis capiatur.

IS. At, quemadmodum nutrices solent, maligne ipsum cibas. Nam præmandens, pauxillo ei in os indito, ipse triplo plus deglutit.

CLEO. Quin hercle, quæ mea est solertia, populum et amplum et angustum facere queo.

IS. Quippini ? culus etiam meus hoc scite facit.

CLEO. O bone, ne putes te in senatu mihi illudere : ad populum eamus.

IS. Nihil impedit : en perge ; nobis ne sit quicquam moræ.

CLEO. O Deme, huc egredere, per Jovem obtestor, ô pater.

IS. Egredere sane, Demule carissime.

DEM. Quinam sunt qui clamant ? nonne abibitis ab ostio ? olivæ ramum januæ appensum mihi convulsistis.

CLEO. Egredere, ut videas quibus adficior contumeliis.

DEM. Quisnam injuriis te lacessit, Paphlago ?

CLEO. Propter te verberor ab isto et ab his adolescentibus.

DEM. Quare ?

CLEO. Quia te colo et sum amator tuus.

DEM. Tu vero quis es scilicet ?

IS. Rivalis sum hujusce, qui te dudum amo, cupiens tibi bene facere, ut et alii multi boni et probi viri : sed non possumus propter huncce : tu enim similis es pueris illis, qui amatores habent : bonos et probos non admittis ; sed te ipsum venditoribus lucernarum, iisque qui coria consuunt, aut secant, aut vendunt, dedis.

CLEO. Merito : nam populo bene facio.

IS. Dic ergo qua ratione.

CLEO. Quia præfectos exercitus ad Pylum circumveniens, quum illuc navigassem, Laconas huc adduxi.

IS. Ego vero circuiens ex taberna ollam surripui cum cibo, quem alius coxerat.

CLEO. Sed ocius conventum age, mi Deme, ut cognoscas uter nostrum sit tibi benevolentior, et dijudica, ut illum ames.

IS. Quæso, inquam, dijudica, modo ne in Pnyce.

DEM. Nolim in alio loco considerare ; sed, ut antea, cives oportet convenire in Pnycem.

IS. Væ misero mihi ! ut perii ! nam senex hicce domi quidem vir est sapientissimus : quum vero in ista rupe sedet, tam hianti ore stupet, quam qui ficus adligans, petiolis fractis hæret.

CHOR. Nunc funes omnes movere te oportet, et animam præsentem adferre solertemque, et orationem captiosam, ut istis hunc superes. Est enim homo versipellis, quique impedita expedire facile potest. Proinde opera danda tibi est, ut multus et vehemens contra illum prodeas ; sed cave tibi, et prius quam ille impetum in te faciat, tu prior delphinus erige, et lembum appelle.

CLEO. Deam Minervam præsidem hujus urbis precor, si erga populum Atheniensem sum optime post Lysidem et Cynnam et Salabaccham adfectus, ut, quemadmodum nunc, nihil agendo cibum capiam in Prytaneo : si autem te odi, et non pro te pugno, solum me obponens, peream, et serra dissecer, et discindar in lora jugalia.

IS. Et ego, mi Deme, si te non amo et magni facio, coquar disse-

ctus in tenuissima minutalia: atque si his verbis non credis, super hac mensa minutissime radar cum caseo in moreto, et harpagine correptis testiculis trahar in Ceramicum.

CLEO. At, ô Deme, quomodo existere possit civis, qui te magis amet, quam ego? præcipue quum tibi meis consiliis utenti conclopletaverim ærarium, alios torquendo, alios angendo, ab aliis petendo; non curans privatorum ullum, dum tibi gratificarer.

IS. Istud quidem, ô Deme, nihil habet præclari: nam idem præstabo et ego: alienos enim panes rapiens anteponam tibi. Primum autem id te docebo, hunc te non amare, nec tibi esse benevolum, nisi propter id ipsum, quod pruna tua perfruitur. Etenim te, qui cum Persis de hac regione digladiatus es Marathone, et victo hoste effecisti, ut possimus nostras res gestas magnifice crepare, non respicit, tam duriter sedentem super his lapidibus, sicut ego, qui hoc pulvinar consui et tibi fero. Age vero surge, deinde sede molliter, ne atteras podicem illum, qui in prælio ad Salaminem laboravit.

DEM. Mi homo, quis es? num aliquis de prosapia Harmodi? Nam revera præclarum est hoc facinus et oppido populare.

CLEO. Quam parvis a blandimentis ei benevolus factus es!

IS. Nam tu quoque rebus multo levioribus eum inescasti.

CLEO. Immo si quisquam visus est unquam, qui magis pugnet pro populo, aut qui te magis amet quam ego, capitis certamen inire volo.

IS. Et quomodo tu illum amas, quem quum videas octavum jam annum habitare in dolis et turriculis, ejus non misereris tamen, sed inclusum fumo enecas, et offerente pacem Archeptolemo, eam dissipasti, legatosque abigis ab urbe, pede nates eorum verberans, qui ad inducias invitant.

CLEO. Nempe ut Græcis omnibus imperet. Exstat enim in vaticiniis fore, ut ille in Arcadia quinos obolos pro judiciali mercede accipiat, si exspectaverit. Utique alam ego hunc et curabo, atque inveniam qua jure quave injuria, unde triobolum habeat.

IS. Non ideo hercle, ut hic imperet Arcadiæ, satagis, sed ut magis rapias, et plura dona captes ab urbibus; populus autem propter belli caliginem tuas sutelas non videat, sed necessitate et inopia, stipendique cupiditate ore hiante te spectet. Quod si aliquando ipse in agrum reversus vixerit in pace, et esu granorum recentis frumenti se recrearit, et olivas convenerit, cognoscet ejusmodi bona ei præcideris propter stipendia. Deinde tibi redibit exacerbatus et ferus, calculum contra te quærens. Quæ quum tu scias, hunc decipis, et somnia tua jactas.

CLEO. Annon vero indignum est te hæc in me dicere, et calumniari apud Athenienses et populum, qui præclarius jam multo meritis sum de republica, quam Themistocles, ita me Ceres amet?

IS. *O cives Argivi, audite qualia dicat.* Tune Themistocli te æquiparas? qui quum plenam ad labra usque nostram urbem reperisset, eam redundantem fecit: præterea prandenti ei Piræeum in-

super pinsuit, et, nihil de pristinis amovens, novos pisces adposuit. At tu studuisti urbem Atheniensium parvam facere, interpositis muris eam dividens, oracula canens, qui te Themistocli æquiparas. Et ille quidem abit in exsilium; tu vero Achilleis placentis vesceris.

CLEO. Annon acerbum est, ô Deme, hæc me ab isto audire, quia te amo?

DEM. Heus tu, quiesce, neve conviciis eum pete. Nam sat longo tempore me clam defraudasti.

IS. Impurissimus est, ô Demule, et multa nequiter egit, te oscitante, caulesque repetundarum succidens deglutit, et ambabus manibus inferciens, haurit reipublicæ bona.

CLEO. Faxo ego ut non gaudeas; nam te furatum esse tres myriadas convincam.

IS. Quid tumultuaris? quid strepitas? qui pessimus es erga populum Atheniensem. Et te ostendam, ita me Ceres amet, aut ne vivam, ex Mitylene plus quam quadraginta minas dono accepisse.

CHOR. O qui omnibus hominibus maximo emolumento exortus es, beatum te prædico ob dicendi facultatem; si enim ita perrexeris, maximus eris Græcorum, et solus tenebis rempublicam, sociisque imperabis, tridentem gerens, quo magnam pecuniæ vim conficies, quatiens et turbans. Sed ne dimittas hominem, postquam tibi ansam præbuit: facile enim eum vinces, ejusmodi habens latera.

CLEO. Nondum, ô boni, eo rediit res, ita me Neptunus amet; exstat enim meum quoddam facinus adeo præclarum, ut omnibus meis inimicis os obturare possim, quamdiu aliquid supererit de clypeis in Pylo captis.

IS. Subsiste in mentione clypeorum; nam mihi ansam dedisti. Non enim debueras, si populum amas, consulto sinere eos cum amentis dedicarier. Sed est hæc, ô Deme, molitio quædam, ut, si tu velis hunc hominem castigare, tibi non liceat. Vides enim, ut sit illi constipata ista caterva coria vendentium juvenum: circa istos habitant venditores mellis et caseorum, qui omnes in unum conspirant. Proinde, si tu frendeas iratus, et exsilium illi mediteris, depreptis noctu istis clypeis currerent ad occupanda granaria nostra.

DEM. Væ misero mihi! ergone habent amenta? ô scelestè, quam diu me decepisti et fraudasti!

CLEO. O bone, ne te sinas a quovis dicente persuaderi, neve putes me ipso unquam te inventurum amicum meliorem: qui solus conjuratos compescui: neque me latet ulla conspiratio in urbe, sed statim vociferari soleo.

IS. Quippe idem facis, quod qui piscantur anguillas. Si enim lacus sit sedatus, nihil capiunt: quum autem sursum deorsum cœnum perturbaverint, capiunt. Tu quoque capis, quando civitatem turbas. Unum vero dic mihi hoc: quum tot coria vendas, dedistine unquam huicce de tuo soleam ad calceos, tu, qui te amare eum dicis?

DEM. Non sane hercle.

IS. Ergone cognoscis eum qualis sit homo? at ego tibi hæc par calceorum emi et do gestandum.

DEM. Judico te omnium, quod sciam, optime de populo meritum esse, et benevolentissimum te esse reipublicæ atque digitis pedum.

CLEO. Annon ergo acerbum est calceos quidem apud te tantum valere, meorum autem erga te meritorum te oblivisci, qui compe-scui cinædos, deleto Grytto?

IS. Annon ergo acerbum est, te culos quidem inspectare, et cinædos compescere? quamvis omnino ex invidia compescueris eos, ut nulli in posterum oratores existant. Hunc autem istac ætate Demum quum videas carere tunica, nunquam hiberno tempore dignatus es eum veste utrinque manicata: at ego tibi istam do.

DEM. Tale quid Themistocles nunquam excogitavit; quamvis solers et illa sit Pyræi munitio, non majus illud videtur inventum, quam hocce tunicæ.

CLEO. Væ misero mihi! qualibus me adulationibus exagitas!

IS. Minime: sed id facio, quod poti solent, quum cacaturiant: nam ut illi soleis alienis, ita ego tuis utor moribus.

CLEO. Sed non superabis me palpationibus. Nam ego superinduam ei hanc vestem; tu vero plora, improbe.

DEM. Phui! nonne in maximam malam crucem ibis, qui pessime corium oles?

IS. Et de industria tibi istam vult induere, ut te suffocaret. Antea etiam tibi insidiatus est: meministin' quum caulis laserpiti vili pretio veniret?

DEM. Equidem memini.

IS. Data opera iste effecit ut vili veniret, ut cmentes ederetis, deinde in Helixæ iudices visiendo sese invicem enecarent.

DEM. Ita me Neptunus amet, idem mihi stercorarius quidam dixit.

IS. Annon tunc tam crebro visientes pudore suffundebamini?

DEM. Sane hercle fuit hoc Pyrrhandri commentum.

CLEO. Qualibus, ô improbe, scurramentis me turbas!

IS. Dea enim me jussit vincere te jactantia.

CLEO. At non vinces me. Ego enim aio me tibi daturum, ô Deme, nihil agenti sorbere catinum mercedis judiciaræ.

IS. Ego vero tibi pyxidem et medicamentum do, ut tibiariam ulcera tibi circumungas.

CLEO. Ego vero canos tuos legens, juvenem te faciam.

IS. Hem, accipe caudam leporinam, ut tibi ocellos circumtergas.

CLEO. Quum te emunxeris, ô Deme, in caput meum digitos absterge.

IS. Immo in meum, immo iu meum.

CLEO. Faxo ego, ut tiriemem instruas tua impensa, ita ut na-

vem veterem habens, in eam tibi sumtum nullus sit finis, nec fabricationis: comminiscar etiam, ut putre velum accipias.

CHOR. Homo iste ebullit: seda, seda effervescentem; subducendum aliquid de lignis; despumandum de minis nonnihil isto cochleari.

CLEO. Dabis mihi pulchre pœnas, tributis pressus: ego enim operam dabo, ut inter divites censearis.

IS. Ego vero minabor quidem nihil; opto autem tibi hæc: ut sartago quidem cum sepiis stet super igne stridens: tu autem rogationem laturus de Milesiis, et lucraturus talentum, si rem confeceris, properes sepiis te ingurgitare, priusquam in concionem eas: deinde, antequam ederis, arcessat te aliquis, et tu talentum accipere volens, vorando suffoceris.

CHOR. Belle, ita me Jupiter amet, et Apollo, et Ceres.

DEM. Et sane videtur mihi cetera etiam esse manifesto bonus civis, qualis nemo ad hoc tempus vir exstitit hominibus istis, quorum complures vincunt obolo. Tu vero, Paphlago, qui te mei amantem esse dicis, me exacerbasti, et nunc redde mihi anulum; nam non amplius opum mearum custos eris.

CLEO. Habe tibi. Hoc tamen scias velim, si me non sines procurare rempublicam, nequiores me ipso alium denuo exoriturum.

DEM. Fieri nequit, ut iste sit meus anulus: sane signum aliud videtur esse, nisi forte parum cernunt oculi.

IS. Fac sciam quid signi tibi fuerit.

DEM. Bubulæ adipis thrium assatum.

IS. Non illud est.

DEM. Non thrium? quid vero?

IS. Mergus hians super petra loquens pro concione.

DEM. Au! miser ego!

IS. Quid est?

DEM. Aufer hinc procul. Non meum habuit, sed Cleonymi. Hunc autem accipe a me, et penum meam administra.

CLEO. Nondum etiam, ô here mi, obsecro te, priusquam oracula mea audias.

IS. Et mea ergo.

CLEO. Sed si huic credas, cœcum te fieri necesse est.

IS. Et si huic, verpum te fieri necesse est usque ad pectinem.

CLEO. Immo mea oracula dicunt fore, ut imperes universæ terræ, coronatus rosis.

IS. Mea vero dicunt, ut purpureo indutus sago acu picto et coronatus in aureo curru persequaris Smicythem et dominum.

CLEO. Quin abi et affer illa, ut hic audiat ea.

IS. Maxime.

DEM. Tu etiam affer tua.

CLEO. Ecce eo.

IS. Ecce hercle eo: nihil impedit.

CHOR. Jucundissima lux hujus erit die præsentibus et adventan-

tibus, si Cleo perierit: quamvis seniores quosdam morosissimos in digmate litium audivi contradicere: *Si iste non evasisset magnus in Republica, non exstitura fuisse duo ista utilia vasa, pistillum et truem.* Sed hoc etiam illius demiror porcinæ eruditionis: pueri enim, qui cum eo ludum frequentarunt, dicunt ad solam Doricam harmoniam fides eum aptare consuevisse, aliam vero noluisse discere; deinde citharistam iratum abduci eum jussisse, cum hoc dicto: *Harmoniam puer iste non potis est addiscere, nisi quæ nomine refert munera.*

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. En, specta; necdum omnia effero.

IS. Hei mihi! quam valde cacaturio! necdum omnia effero.

DEM. Quænam sunt ista?

CLEO. Oracula.

DEM. Omniane?

CLEO. Miraris? atqui hercle adhuc est mihi una arca plena.

IS. Mihi autem cœnaculum et duo conclavia.

DEM. Facite sciam cujusnam sint hæc oracula.

CLEO. Mea quidem sunt Bacidis.

DEM. Tua vero, cujus?

IS. Glanidis, qui fuit frater Bacidis natu major.

DEM. Nam qua de re sunt?

CLEO. De Athenis, de Pylo, de te, de me, de omnibus rebus.

DEM. Tua vero, qua de re?

IS. De Athenis, de lente, de Lacedæmoniis, de scombris recentibus, de his qui in foro inique metiuntur frumenta, de te, de me: penem iste sibi mordeat.

DEM. Facite ergo, ut ea mihi legatis, illud præcipue, quod de me est editum, quo delector, nempe ut *aquila stam in nubibus.*

CLEO. Jam ergo audi et hæc adverte mentem. *Percipe, Erechthida, rationem oraculorum, quæ Apollo tibi profatus est e penetrati per tripodas venerandos: servare te jussit sacrum canem, serratos habentem dentes, qui prius latrans, et pro te acerrime vociferans, mercedem tibi acquireret; et nisi hoc fecerit, peribit: multi enim ex odio contra eum crocitant graculi.*

DEM. Pol ego haud intelligo, quid hæc sibi velint. Quid enim est Erechtheo cum graculis et cane?

CLEO. Ego quidem sum canis ille: nam pro te latro. Tibi vero dixit Apollo, ut canem me serves.

IS. Non hoc dicit oraculum: verum canis hicce, ut fores tuas, ita etiam oracula arrodit: mihi enim unum est aliud, quod vere de hoc cane dicit.

DEM. Dic ergo: prius autem lapidem capiam, ne me illud de cane mordeat oraculum.

IS. *Animadverte, ô Erechthida, canem Cerberum plagiarium, qui adulans cauda, et te cœnantem observans, exedet tuum cibum, siquando tu hietans aliorum spectes. Clam autem noctu ingreditur in culinam, et canina voracitate patinas et insulas delumbet.*

DEM. Multo melius, ita me Neptunus amet, ô Glani dixisti.

CLEO. Audi, ô bone, tum demum dijudica. *Est mulier, patrietque leonem sacris in Athenis, qui pro populo contra multos culices pugnabit, tanquam pro catulis suis stans; quem tu observa, muro exstructo ligneo, et turribus ferreis.*

DEM. Scin' quid hæc significant?

IS. Haud ego hercle.

CLEO. Perspicue Deus tibi dixit, ut me serves. Ego enim tibi sum pro leone.

DEM. Et quomodo me inscio factus es Proleo?

IS. Unum de industria te non edocet ex hoc vaticinio, quod solium ferreus murus est et lignum, in quo te adservare hunc jussit Loxias.

DEM. Quomodo ergo illud dixit Deus?

IS. Istum ut constringas jubet in ligno quinque foraminibus per-tuso.

DEM. Hæc vaticinia nunc impleri mihi videntur.

CLEO. Ne credas: invidiæ enim cornices crocitant: at tu accipitrem amare memento, qui tibi adduxit victos Lacedæmoniorum coracinos.

IS. Hoc quidem periculum tenere adiit ebrius Paphlago. Cur id, Cecropida imprudens, habes pro egregio facinore? nam mulier etiam facile ferat onus, si vir sublatum id ei imponat: non tamen pugnaverit; nam cacaverit, si pugnaverit.

CLEO. Sed istuc animadverte, Pylum, quam tibi dixit, ante Pylum. *Est Pylus ante Pylum—*

DEM. Quid istud *Ante Pylum* sibi vult?

IS. Ait se solia in balneo occupaturum.

DEM. Hodie igitur illotus ero.

IS. Ipse enim solia nobis præripuit. Sed istud de classe dicit meum oraculum, ad quod te animum advertere oportet omnino.

DEM. Adverto: tu vero lege, nautis meis quomodo stipendium primo dabitur.

IS. *Ægida, observa canivulpem, ne te decipiat, clam mordentem, dolosam, astutam, callidam.* Scin' quid hoc sit?

DEM. Philostratus est canivulpes.

IS. Non hoc dicit: sed quas naves identidem iste petit veloces ad colligendas ab insulanis pecunias, has vetat ei dare Loxias.

DEM. At quomodo triremis est *canivulpes*?

IS. Quomodo? nempe et triremis est et canis rex velox.

DEM. Cur vero *cani* addita est *vulpes*?

IS. Vulpeculis adsimulavit milites, quoniam uvas comedunt ruri.

DEM. Esto: vulpeculis autem illis stipendium quod detur ubi est?

IS. Id ego præbebo quoque in tres dies. Sed hoc adhuc audi oraculum, quo te vitare iussit Apollo Cyllenen, ne te illa decipiat.

DEM. Quamnam Cyllenen?

IS. Hujus manum finxit Cyllenen esse merito, quia dicere hicce solet, *Injice in cyllen.*

CLEO. Perperam autumas. Per Cyllenen enim Phœbus recte innuit manum Diopithis. Sed est mihi de te oraculum alatum, ut *aquila fias et omni terræ imperes.*

IS. Mihi autem ut et terræ, et Erythræo mari, utque in Ecbataniis jus dicturus sis lambens conditos cibos.

CLEO. At ego insomnium vidi, et mihi videbatur ipsa Dea e cœlyta in populum infundere opes et sanitatem.

IS. Ego etiam, ita me Jupiter amet; quippe mihi videbatur ipsa Dea ex arce descendere, eique noctua insidere, deinde majori e calice infundere utriusque in caput, tuum quidem, ambrosiam, hujus autem, muriam alliatam.

DEM. Iu, iu! nemo profecto erat Glanide sapientior. Quin memet tibi committo, ut senem me cures, et quasi puerum denuo edôceas.

CLEO. Nondum, obsecro te, sed exspecta: nam hordea tibi præbebo et victum quotidie.

DEM. Hordeorum mentionem sufferre nequeo. Sæpe deceptus sum a te et a Theophane.

CLEO. Immo farinam tibi dabo preparatam.

IS. Ego vero parvas mazas jam pistas et pisces tostos: nihil obstabit, quin illico edas.

DEM. Properate igitur perficere, quod vultis. Uter enim vestrum mihi plus benefecerit, huic ego tradam habenas Pnycis.

CLEO. Curram itaque jam prior.

IS. Non tu hercle, sed ego.

CHOR. O Deme, præclarum utique habes imperium, quandoquidem omnes homines metuunt te, tanquam tyrannum: sed mobilis es, et si quis tibi aduleatur, teque decipiat, delectare: tum etiam oratorum semper ore hiantes spectas: mens autem tua præsens est absens.

DEM. Mens non inest comis vestris, si me haud sapere existimatis. At ego sic desipio ultro. Nam ipsi mihi voluptas est potitare in dies; et unum alere volo furacem præsidem: hunc autem, quando oppletus est, sublatus percutere soleo.

CHOR. Recte quidem sic feceris, si tibi, ut dicis, prudentia inest in isto more tam multa: si hos data opera, tanquam publicas victimas, alis in Pnyce: deinde si quando tibi desit obsonium, horum aliquem qui pinguis sit, mactas et comedis.

DEM. Spectate, an callide istos circumveniam, qui se sapere putant, et me fallere. Quippe ipsos semper observo, eos, quum furan-

tur, me videre dissimulans: deinde quæcunque de meis furati fuerint, cogo eos rursus evomere, camum eis pro specillo in guttur immittens.

CLEO, ISICIARIUS, DEMUS, CHORUS.

CLEO. Abi hinc in maximam malam crucem.

IS. Tu quidem, ô perditè.

CLEO. O Deme. Ego quidem paratus terdudum sedeo, cupiens tibi benefacere.

IS. Ego vero decies dudum, et duodecies dudum, et millies dudum, et antea dudum, dudum, dudum.

DEM. Ego vero exspectans tricics millies dudum exsecror vos, et antea dudum, dudum, dudum.

IS. Scin' ergo quid facias?

DEM. Si nesciam, tu id mihi dices.

IS. Jube me simul et istum, tanquam a carceribus missos, ex æquo tibi benefacere.

DEM. Hoc agere me par est. Abscedite.

IS. Ecce.

DEM. Currite jam.

CLEO. Subverti haud me sinam.

DEM. Profecto beatus ero oppido hodie amatorum horum operæ, nisi delicias faciam.

CLEO. Viden' ? ego tibi prior extuli sellam hanc.

IS. At non mensam tu: verum ego multo prior extuli.

CLEO. Ecce ego fero tibi hanc parvam mazam, ex farre illo pistam, quod ex Pylo adtuli.

IS. Ego vero offas panis, quas excavavit ipsa Dea manu eburnea.

DEM. Quam magnum ergo digitum habes, q̄ veneranda!

CLEO. Ego vero e pisis pultem boni coloris et bonam, quam tudiculavit Pallas, cujus auspiciis Pylum expugnavi.

IS. O Deme, manifesto te respicit Dea: nunc etiam tenet ollam supra te juris plenam.

DEM. Putasne hanc urbem habitari potuisse tamdiu, nisi perspicue ollam supra nos tenuisset?

CLEO. Hoc frustum piscis dedit tibi Dea fugatrix exercituum.

IS. At Virgo patrima carnem in jure elixam, item intestini, et omasi, et ventriculi frustum.

DEM. Pulchre gratiam retulit, pepli memor.

CLEO. Gorgonis capite et crista insignis Dea te comedere jubet de hac placenta in longum ducta, ut remos ducamus et navigemus commode.

IS. Hæc etiam cape.

DEM. Et quid istis faciam intestinis?

IS. Ea tibi consulto misit Dea, ad statuminandas intrinsecus na-

ves: quippe manifesto respicit classem nostram: cape et poculum duobus vini, tribus aquæ mistum cyathis.

DEM. O Jupiter! quam suave vinum! ut facile fert ternas aquæ partes?

IS. Etenim Tritonia eum ternavit.

CLEO. Accipe nunc a me pinguis placentæ frustum.

IS. A me vero totam placentam hancece.

CLEO. Sed leporinam non habebis unde ei des: at ego.

IS. Hei mihi! undenam leporinæ mihi copia fiat! mi animæ, nunc scurrile quidpiam inveni.

CLEO. Viden' hancece, ô perditæ?

IS. Parum id curo. Sed enim isti ad me veniunt.

CLEO. Quinam?

IS. Legati, qui crumenas habent refertas pecunia.

CLEO. Ubi, ubi sunt?

IS. Quid hoc ad te? nonne omittes hospites? O Demule, viden' leporinam, quam tibi fero?

CLEO. Væ misero mihi! nefarie meam surripuisti.

IS. Etenim tu quoque hercle Laconas illos ex Pylo.

DEM. Dic, amabo, quo comento eam rapuisti?

IS. Commentum quidem est Deæ: furtum vero meum.

CLEO. At ego periculo meo leporum venatus sum.

IS. Ego vero eum assavi.

DEM. Abi: nam non nisi adponenti gratia est.

CLEO. Hei mihi! vincar impudentia, perditus.

IS. Cur non dijudicas, ô Deme, uter nostrum melior vir sit erga te et ventrem?

DEM. Quonam ergo documento usus, inter vos sapienter dijudicasse videri queam spectatoribus?

IS. Dicam tibi. Vade et cistam meam tacite comprehende, et explora cequid insit: hujus itidem Paphlagonis. Sic procul dubio recte judicabis.

DEM. Age videam, quid ergo inest?

IS. Sed vacuum vides, ô patercule; omnia enim tibi adtuli.

DEM. Hæc quidem cista populo favet.

IS. Accede igitur etiam huc ad cistam Paphlagonis. Jamne vides?

DEM. Hei mihi! quantis bonis repleta est! quam magnam in ea placentam recondidit: mihi autem tantillum præcisum dedit.

IS. Idem fecit antidhac etiam: ex illis quæ capiebat, pauxillum tibi dabat: ipse autem sibi majores partes anteponebat.

DEM. O impure, itane me decipiebas, furtum faciens? Ego autem te coronis et donis ornavi.

CLEO. At ego furabar reipublicæ bono.

DEM. Depone ocus coronam, ut isti eam imponam.

IS. Depone ocus, verbero.

CLEO. Minime vero: nam mihi oraculum est Pythicum, declarans a quo solo vinci me necesse sit.

IS. Nempe declarans meum nomen, idque perquam perspicue.

CLEO. Atqui volo documento explorare an congruas cum oraculo: et ex te primum hoc tantum percontabor; quem ludum frequentasti puer?

IS. In culinis concinnabar pugnis.

CLEO. Quid ais? ut oraculo percellitur animus meus! Esto: quid vero apud palestræ magistrum didicisti?

IS. Furari et furtum abjurare, testesque in oculos intueri.

CLEO. O Phæbe Apollo Lycie, quid tandem me facies? Quamnam vero artem exercuisti jam adultior?

IS. Isicia vendebam.

CLEO. Quid prætereæ?

IS. Futuebar.

CLEO. Væ mihi infortunato! Jam nullus sum. *Tenuis quædam est spes, quæ nos sustinet.* Et mihi hoc tantum dic, utrum in foro isicia vendebas, an ad portas.

IS. Ad portas, ubi salsamenta venum exponuntur.

CLEO. Hei mihi! oraculum adimpletum est. Volutate intro huncce infelicem. O corona, vale: invitus equidem te amitto: habebit te alius, fur quidem non pejor. forte tamen fortunatior.

IS. Jupiter Græcanice, palma tua est.

CHOR. O salve victor, et memor esto, te virum evasisse mea opera. Modicum autem hoc a te peto, ut siam tibi scriba in judiciis, uti nunc Phanus est.

DEM. Mihi autem, quodnam sit tuum nomen, eloquere.

IS. Agoracritus: nam in foro litigando pastus sum.

DEM. Agoracrito igitur memet committo, eique Paphlagonem hunc trado.

AG. Equidem te, ô Deme, curabo sedulo, ut fatearis te hominem nullum vidisse meliorem me erga Oscitantium urbem.

SEM. Quid pulchrius incipienti opus aut finienti, quam velocium equorum agitatores cantare, nulloque convicio Lysistratum aut Thumantin domo carentem sponte lacessere? Etenim iste, ô bone Apollo, esurit, et uberrimas lacrimas fundens supplex tuam Delphis tangit pharetram, quia summa laborat inopia.

CHOR. Maledicere improbis nequiquam est invidiosum: quin id laudi bonis dabit, qui recte judicat. Quod si autem homo ille, quem par est ex me multa maledicta audire, esset vulgo notus, non facerem mentionem alius amici viri. Nunc itaque Arignotum homo qui ignoret, nemo est, nisi qui nesciat, quid sit album, aut qui sit orthius modus. Huic vero frater est, moribus ei haud germanus, Ariphrades improbus: sed enim sciens prudensque talis est. Est autem non tantum malus, nec enim hoc sensissem, neque pessimus tantum: verum etiam insuper excogitavit quiddam. Linguam enim suam polluit turpibus voluptatibus, in ganeis lambens despuendum illum rorem, et conturbans labra pudendorum, Polymnestea carmina faciens, et consuescens cum Cleo-

nicho. Quicumque igitur hominem istum non valde execratur, nunquam ex eodem poculo nobiscum bibet.

SEM. Sæpe nocturnis cogitationibus occupatus fui, et quæsi, qua de causa tam improbe comedat Cleonymus. Aiunt enim illum more pecudum vorantem bona divitum hominum vix abire a panario: at illos eum orare, ut sibi æque edendi veniam det: *Age, ó præclare, per genua te obsecro, exi et parce mensæ.*

CHOR. Aiunt convenisse triremes ad colloquendum inter se, et unam aliquam earum, quæ maxima erat natu, dixisse: *Nonne auditis, ó virgines, quæ in urbe sunt? aiunt quemdam petiisse nostrarum centum ad expeditionem in Chalcedonem, civem improbum, vappam Hyperbolum.* Trirenibus autem aiunt id visum esse grave et intolerabile, et quamdam earum dixisse, quæ cum viris nondum consueverat: *Pro Averrunce! meus certe navarchus ille nunquam erit; sed si necesse est, a cossis corrosa et putrefacta hic consenescam; nec Nauphante Nausonis filie navarchus ille sit, ne sit, inquam, ó Dii! si quidem ex picea et lignis sum ego etiam compacta. Si autem Atheniensibus placet illa sententia, videtur mihi optimum nobis esse, si in Thesei aut Eumenidum fanum navigemus, ibique supplices sedemus. Non enim nobis imperans irridebit urbem: sed naviget seorsum solus in malam rem, si vult, atque illos, in quibus lucernas vendebat, in mare deducens.*

AGORACRITUS, CHORUS, DEMUS.

AG. Linguis favere oportet et os comprimere, et a testibus citandis abstinere, et fora iudicum occludere, quibus ista urbs gaudet, et propter novas prosperitates oportet, ut theatrum Pæanem canat.

CHOR. O qui auxiliator sacris apparuisti insulis et lumen Athenis, quamnam ferens bonam famam venisti, ob quam plateas repleamus nidore?

AG. Populum vobis decoxi, et pulchrum eum ex turpi feci.

CHOR. Et ubi nunc est ille, ó admirandi auctor commenti?

AG. Antiquas incolit violis coronatas Athenas.

CHOR. Qui videre eum possimus? quemnam habet ornatum? et qualis factus est?

AG. Qualis antehac fuit, quando eum Aristide et Miltiade cibum una capiebat: jam autem illum videbitis: crepant enim ab eo vestibuli fores. Sed gratulamini Athenis ob antiquam receptam speciem, Athenis, inquam, admirandis, decantatis, in quibus habitat inclytus ille Populus.

CHOR. O nitidæ, violis coronatæ, præclaræ Athenæ, ostendite nobis monarcham illum Græciæ et huius soli.

AG. Hic ille est cicadas in capillis gestans, splendens antiqua specie, non calculos redolens, sed pacem, myrrha delibutus.

CHOR. Salve, ó Græcorum Rex: tibi gratulamur: nam bona tibi obtigerunt et civitate digna, et illo in Marathone tropæo.

DEM. O hominum carissime, huc accede, Agoracrite. Quantis me decoquendo bonis adfecisti!

AG. Egone? sed, ó bone, necdum scis, qualis antehac fueris, neque quid feceris: nam pro deo me haberes.

DEM. Quid ergo feci antehac? dic mihi, qualis eram?

AG. Principio quidem, si quando in concione diceret aliquis: *O popule, amator sum tuus, teque colo, et curam tui gero, et consultum tibi solus volo: his si quis uteretur exordiis, subsiliebas, et jactabas caput ferociter.*

DEM. Egone?

AG. Deinde ille, te decepto, abibat.

DEM. Quid ais? hæccine mihi fecerunt, nec ego id sensi?

AG. Nam aures tuæ hercle diducebantur instar umbellæ, et rursus contrahebantur.

DEM. Adeone ineptus ego fui et præ senectute delirans?

AG. Quin etiam, quum duo oratores verba facerent, altero dicente *parandam esse classem*, altero autem, *solvendam esse iudicibus mercedem*; tunc qui de mercede dicebat, superato illo qui de classe rogationem tulerat, abibat. Heus tu, quid demittis caput? nonne loco manebis?

DEM. Pudet me profecto priorum peccatorum.

AG. At culpa non est tua, ne sis sollicitus, sed eorum, qui te sic decepere. Nunc autem, dic mihi; si quis advocatus scurra dicat: *Non est vobis iudicibus panis, nisi hanc causam damnaveritis*: huic patrono quid facies? dic mihi.

DEM. Sublimem tollam et in Barathrum injiciam, e collo ei suspendens Hyperbolum.

AG. Istuc quidem recte et sapienter jam dicis: sed in ceteris quomodo rempublicam ordinabis? age, dic mihi.

DEM. Primo remigibus longarum navium, quum primum in portum appulerint, mercedem integram dabo.

AG. Multis adtritibus natibus gratum fecisti.

DEM. Deinde catalogo militum inscriptorum civium nullus in alium transcribetur ordinem studiis fautorum: sed sicut initio erat, ita erit inscriptus.

AG. Istuc momordit clypeum Cleonymi.

DEM. Nec imberbis ullus in foro concionabitur.

AG. Ubi ergo concionabuntur Clisthenes et Strato?

DEM. Adolescentulos illos dico in myropoliis versari solitos, qui sedentes hæc garrunt: *Dexter est Phæax, et solerter eruditus fuit: quippe auditorem oratione quasi constrictum tenet, et quodlibet adsequitur: sententias etiam cudil, et est perspicuus, facileque affectus movet, optime comprimens tumultuantes.*

AG. Nonne tu es pædico istorum locutuleiorum?

DEM. Non hercle; sed cogam istos omnes venatum ire, a faciendis decretis abstinentes.

AG. Accipe ergo hac conditione sellam hanc plicatilem, et pue-

rum coleatum, qui eam tibi gestet, et, siquando videbitur, hunc tibi sellam face.

DEM. O me beatum, qui pristinum in statum reducor!

AG. Istuc dices demum, quum tricennales inducias tradidero tibi. Adeste ocius vos Inducia.

DEM. O Jupiter supreme, quam venustæ sunt! obsecro per Deos, licetne cum illis rem habere? quomodo illas cepisti, amabo?

AG. Nonne eas Paphlago intus absconderat, ne tu eas caperes? nunc itaque tibi eas do, ut rus abeas, tecum eas abducens.

DEM. Paphlagonem autem, qui ista fecit, dic, quo malo mactabis?

AG. Non magno, nec alio ullo, nisi ut artem meam obtineat, et ad portas isicia vendat solus, caninas carnes miscens asininis, ebriusque scortis convicia dicat, et ex balnearum solliis haustam aquam bibat.

DEM. Bene excogitasti id, quo dignus est, nimirum ut cum scortis et balnearibus digladietur maledictis. At te pro his beneficiis in Prytaneum invito, et in sedem, quam obtinebat impurissimus ille: sequere autem sumta viridi hac veste. Et illum educat aliquis ad exercendam suam artem, ut videant ipsum hospites, quos contumelias solebat adficere.

CHOR. (*Deest Chori cantiuncula.*)

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DRAMATIS PERSONÆ.

DICÆOPOLIS.

PRÆCO.

AMPHITHEUS.

LEGATI *Athenienses.*

PSEUDARTABAS.

THEORUS.

CHORUS *Acharnensium.*

UXOR *Dicæopolidis.*

FILIA *Dicæopolidis.*

CEPHISOPHO.

EURIPIDES.

LAMACHUS.

MEGARENSIS.

PUELLÆ *Filiæ Megarensis.*

SYCOPHANTA.

BÆOTUS.

NICARCHUS.

FAMULUS *Lamachi.*

AGRICOLA.

PARANYMPHUS.

NUNTII.

ARISTOPHANIS

ACHARNENSES.

DICÆOPOLIS, PRÆCO, AMPHITHEUS, LEGATI
Athenienses, PSEUDARTABAS, THEORUS,
CHORUS.

DIC. QUAM multa sunt, quæ mihi cor momorderunt! Quæ vero me delectarunt, pauca, perpauca, quatuor omnino. At quæ me cruciarunt, tot sunt, quot litus arenas, et quot Gargara segetes habent. Age videam, quid me delectavit, ob quod merito gavisus fuerim. Scio equidem, quam re visa cor meum maxime exhilaratum fuit, illis nimirum quinque talentis, quæ Cleo evomuit. Quanto ob hanc rem delibutus fui gaudio! et Equites deamo ob istuc factum, quo quidem Græcia juvatur omnis. Sed contra aliud me exoruciavit animi, tragicum quiddam, quum, postquam dudum ore hiante expectassem Æschylum, præco alta voce dixit: *Introduc, ô Theognis, tuum chorum.* Quam valde putas id meum cor concussisse? sed ob aliud quiddam aliquando delectatus fui, quum Dexitheus ingressus est vitulo certaturus, fidibusque cantaturus Bæotium. At hoc anno tædio enectus fui, et mihi distorsi collum, quum prodiit Chæris, ut Orthium modum tibia caneret. Verum ex quo in balineis me sordibus purgari curo, nunquam supercilia mea sic momordit lixivium, ut nunc, quum tempore legitimæ concionis matutinæ, deserta est Pnyx hæcce. At illi confabulantur in foro, et sursum dorsum fugitant rubrica tinctum funem. Nec Prytanes veniunt. Sed ubi tandem sero advenerint, tum mirum in modum sese invicem trudent, confestim ingruentes, concurrentes, certantesque de primo subsellio. Pax autem quo pacto fiat, nihil pensi habent: ô cives, cives! At ego semper primus in concionem veniens sedeo: deinde quum hic solus sum, ingemisco, hieto, pandiclor, pedo, dubius hæsito, baculo solum conscribillo, pilos mihi evello, computo, rus spectans, pacis cupidus, urbem exosus, pagum autem meum desiderans, qui mihi nunquam dixit, *Carbones eme, nec acetum, nec oleum;* nec norat illud *eme.* Sed ipse omnia ferebat, et aberat istud, quod mihi cor dissecat, *eme.* Nunc itaque adveni plane paratus clamare,

obloqui, conviciari oratores, si quis aliud quam de pace dicat. Sed eccos jam Prytanes meridie advenientes. Nonne dicebam? hoc illud est, quod autumabam, in prima subsellia se quisque intrudit.

PRÆC. Procedite ulterius, procedite, ut intra lustratum sitis locum.

AMPH. Jamne aliquis dixit?

PRÆC. Quis verba facere vult?

AMPH. Ego.

PRÆC. Quis tu es?

AMPH. Amphitheus.

PRÆC. Non homo?

AMPH. Non: sed immortalis. Nam Amphitheus erat Cereris et Triptolemi filius; ex illo Celeus nascitur: Celeus autem uxorem duxit Phænaretam aviam meam, ex qua Lycinus natus est, qui me immortalem genuit. Mihi vero soli permiserunt dii inducias pacisci cum Lacedæmoniis. At ego immortalis qui sum, ô amici, viaticum non habeo: non enim mihi subministrant Prytanes.

PRÆC. Eho lictores—

AMPH. O Triptoleme et Celee, mene abripi patiemi?

DIC. O Prytanes, injuriam facitis congregato populo, quum hunc virum abduci jubetis, qui volebat nobis inducias facere, et suspendere clypeos.

PRÆC. Sede tacitus.

DIC. Non faciam, ita me Apollo amet, nisi de pace consultationem mihi proponatis.

PRÆC. Prodeant legati, qui ad Regem missi fuerant.

DIC. Quem regem? tædium enim me cepit legatorum, et pavonum illorum, stolidarumque jactantiarum.

PRÆC. Sile.

DIC. Papæ! ô Eebatana! quis hic est habitus insolens?

LEG. Misistis nos, Euthymene Archonte, ad Magnum Regem, attributa nobis in singulos dies dnarum drachmarum mercede.

DIC. Hei mihi drachmarum!

LEG. Afflictati autem sumus misere, per Caystrios campos oberando sub tentoriis, in carpentis molliter cubantes, æruinis confecti.

DIC. Scilicet mecum bene agebatur, quum ad propugnaculum in paleis cubarem.

LEG. Excepti autem hospitio cogebamur bibere e vitrei poculis et aureis phialis merum dulce.

DIC. O Cranai civiças, num sentis, ut te ludificentur legati?

LEG. Barbari enim solos eos esse viros deputant, qui plurimum valent esse et bibere.

DIC. At nos eosdem scortatores et cinædos esse deputamus.

LEG. Anno autem quarto ad regiam pervenimus: sed Rex abierrat ventris exonerandi gratia, abducto secum exercitu, mensesque perpetuos octo cacavit in aureis montibus.

DIC. Quanto autem tempore contraxit podicem?

LEG. Plenilunio: deinde abiit domum: tum nos hospitio excepit, nobisque anteposuit integros e clibano boves.

DIC. Et quis vidit unquam boves in clibano tostos? ô jactantiam!

LEG. Atque hercle avem triplo majorem Cleonymo adposuit nobis: nomen autem ei erat *Derisor*.

DIC. Propterea ergo tu nos derides, acceptis duabus drachmis.

LEG. Et nunc venimus adducentes istum Pseudartabam, qui est Regis oculus.

DIC. Utinam, ô Legate, tuum ipsius oculum tundendo excutiat corvus!

PRÆC. Prodeat Regis oculus.

DIC. O magne Hercules! Per deos obsecro, mi homo, stationemne vides, aut circa promontorium flectens navale observas, adeo timide incedis et caute circumpicis? suffultus mihi videtur oculus tuus loco, ut remus in navi.

LEG. Agedum tu eloquere, quæ te Rex misit nuntiaturum Atheniensibus, ô Pseudartaba.

PSEUD. Iartaman-exarx' anapissonai satra.

LEG. Intellexistisne quid dicat?

DIC. Non equidem, ita me Apollo amet.

LEG. Ait Regem vobis aurum missurum. Enuntia majore voce et clare aurum.

PSEUD. Non accipies aurum, cinæde Iaona.

DIC. Hei mihi misero! quam clare!

PRÆC. Quid jam dicit?

DIC. Rogas? Cinædos esse dicit Iaonas, si expectant aurum a Barbaris.

LEG. Nihil istius dicit; sed auri medimnos commemorat iste.

DIC. Quosnam medimnos? tu quidem magnus es jactator. Sed abi: ego autem hunc solus examinabo. Agedum tu dic mihi clare, huic, inquam, homini, ne te tingam tinctura Sardonica; anne aurum nobis mittet Rex Magnus?

(renuit Pseudartabas.)

Temere itaque decipimur a legatis.

(adnuit Pseudartabas.)

Græco utique more isti viri adnuunt. Nunquam quisquam faciet, quin indidem sint ex hac urbe. Et eunuchorum alter iste qui sit, novi: Clisthenes, inquam, est, Sibyrti filius. O qui culum invenisti calidi consili! talemne, ô simie, habens barbam, eunuchi ornatu nobis huc venisti? Iste vero quis est? num forte Strato?

PRÆC. Sile, sede. Regis oculum Senatus vocat in Prytancum.

DIC. Nonne hæc ad suspendium aliquem adigant? et tamen hic diutius moror! Istis, si quos hospitio excipere velint, semper patent Prytanei fores. Sed perpetrabo facinus magnum et memorabile. Ubinam est mihi Amphitheus?

AMPH. Ecce adest.

DIC. Tu mihi, sumtis his octo drachmis, inducias paciscere cum Lacedæmonis soli, et liberis et uxori: vos vero legatos mittite, et auras captate.

PRÆC. Accedat Theorus, qui a Sitalce rediit.

THEO. Ecceum.

DIC. Alius jactator hicce prodire jubetur.

THEO. Non multo tempore morati fuissemus in Thracia—

DIC. Non hercle, nisi multam mercedem acciperes.

THEO. Nisi contacta fuisset omnis Thracia nive, et fluvios constringisset gelu sub idem tempus, quando hic Theognis certavit tragædiis. Interea potavi cum Sitalce; et sane supra modum studiosus erat Atheniensium, vereque amator vester: itaque etiam in parietibus scripsit *Athenienses belli*. Gnatus autem ejus, quem civem adscivimus Atheniensem, cupiebat isicium comedere ex Apaturiis, et patrem oravit, ut patriæ succurreret: at ille juravit libans se opem laturum cum tanto exercitu, ut Athenienses dicant: *Quanta multitudo locustarum advenit!*

DIC. Male peream, si quicquam istorum, quæ tu hic dixisti, credo, præter locustas.

THEO. Et nunc illam gentem, quæ bellicosissima habetur inter Thracas, nobis misit.

DIC. Istuc quidem jam perspicuum fieri occipit.

PRÆC. Vos Thraces adeste, quos Theorus adduxit.

DIC. Quid hoc mali est?

THEO. Odomantorum exercitus.

DIC. Quorum Odomantorum? Dic mihi, hoc quid erat? quisnam Odomantis mutilavit penem? quis?

THEO. Isti, si quis eis mercedem dederit duas drachmas, incursionibus infestabunt omnem Bœotiam.

DIC. Hisne recutitis duas drachmas? ingemiscat utique remigum universus populus, sospitator urbis. Hei mihi misero! pereo: ab Odomantis allia mihi populantur. Nonne projicietis allia?

THEO. O improbe, cave ne accedas ad istos, qui allii sunt.

DIC. Siccine me injuria affici sinitis, ô Prytanes, in patria, idque a barbaris hominibus. Sed interdico, ne concio habeatur Thracibus super mercede. Dico autem vobis ostentum factum esse, et me gutta pluvie percussit.

PRÆC. Thraces abeant, et adsint post tertium diem: nam Prytanes dimittunt concionem.

DIC. Hei mihi misero! quantum allii perdidisti! Verumenimvero ex Lacedæmone adest iste Amphitheus. Salve Amphitheus.

AMPH. Nondum etiam, priusquam currere desiero. Nam fuga me effugere oportet Acharnenses.

DIC. Quid rei est?

AMPH. Tibi ferens inducias huc properabam: sed olfecerunt quidam Acharnenses vetuli, duri senes, iligui, immites, qui olim Ma-

rathone pugnarunt, acerni; mox autem uno ore exclamarunt: *O impurissime, inducias fers, quum vites excisæ sint ab hostibus?* simulque lapides colligebant in pallia. Ego autem in pedes me conjeci; illi vero me persecuti sunt vociferantes.

DIC. Vociferentur sane illi. Tu vero fersne inducias?

AMPH. Fero, inquam, tria hæcce specimina. Istæ quidem sunt quinquennales; cape et gusta.

DIC. Phui!

AMPH. Quid est?

DIC. Non placent mihi, quia redolent picem et apparatus navium.

AMPH. Decennales has ergo cape, casque gusta.

DIC. Redolent istæ etiam perquam acerbè legatos in urbes abeuntes questum de sociorum mora.

AMP. At istæ sunt induciæ tricennales terra marique.

DIC. O festivitas! redolent istæ quidem ambrosiam et nectar; nec jubent commeatum parare in tres dies; palamque et aperte dicunt, *I, quo lubet*. Has accipio et libo et bibo, Acharnensibus multum valere jussis: ego vero solutus bello et ærumnis, rus ibo, ibique agam Liberalia.

AMP. At ego fugere pergam, ne me corripiant Acharnenses.

CHOR. Hac omnis sequere, perseguere, et sciscitare de homine ex viatoribus omnibus: nam ad rempublicam pertinet comprehendere hunc hominem. Sed mihi indicium facite, si quis novit quonam se gentium convertit iste qui fert inducias.

SEM. Effugit, abiit, evanuit.

CHOR. Hei mihi misero! O ætatem meam senectam! non sane in mea juventute, quum onustus carbonibus Phayllum assequerbar currendo, iste ita facile induciarum gerulus a me tunc agitat, effugisset, nec tam levi pede se abstulisset. At nunc, quum jam rigent genua mea, et Lacratidæ seni prægravantur crura, effugit.

SEM. At persequi eum oportet. Ne etenim unquam nos irrideat, licet senes simus, gloriando se Acharnenses effugisse, qui, ô Jupiter et dii, cum hostibus meis inducias pactus est, contra quos a me bellum infestum magis magisque augetur, ob vastata mea prædia: nec remittam, priusquam velut juncus ipsis infixus hæream acutus, molestus, infestans eos classe, ne unquam conculcent meas vites.

CHOR. Sed conquirere oportet hominem et lapidibus eum obruere, et persequi e loco in locum, donec inveniatur tandem. Nam ego lapidibus eum petendo satiari non possum.

DICÆOPOLIS, CHORUS, UXOR, FILIA, CEPHISO.

PHO, EURIPIDES, LAMACHUS.

DIC. Ore favete, ore favete.

CHOR. Silete omnes. Audistisne hunc faventiam imperare? hic

ipsum est, quem quærimus. Sed huc omnes concedite: nam, ut videtur, iste homo sacrificaturus prodit.

DIC. Ore favete, ore favete. Procede paulo ulterius, tu canistrifera: erectum autem phallum statuat Xanthia.

UX. Depone canistrum, ô filia, ut sacra auspicemur.

FIL. Mater, huc mihi porrige trullam, ut pulve perfundam placentam hancce.

DIC. Ista quidem apparastis bene. O magne Dionyse, adne, ut qui grato animo hanc pompam tibi duxi, et sacrificavi cum familiaribus, prospere agitem Dionysia ruralia, militia defunctus, utque mihi bene cedant induciæ tricennales.

UX. Age, filia, da operam, ut canistrum bella belle portes, vultu austero, thymbramque tuens. O quam beatus erit, qui te inibit, facietque ut mustelæ non minus videantur visire, quam tu, sub lucis exortum! Progredere, et in turba sæculo cave, ne quis clam tuum arrodat aurum.

DIC. Vos, ô Xanthia, erectum oportet tenere phallum pone canistriferam: ego vero subsequens Phallicum accinam: tu vero, mulier, specta me de tecto. Procede. Phalle, Bacchi amice, comisationum sociæ, noctivagæ, adulter, puerorum amator, sexto te demum adloquer anno, in pagum meum reversus lubenti animo, postquam inducias mihimet pactus sum, æumnis et præliis et Lamachis defunctus. Multo enim est jucundius, ô Phalle, Phalle, si quis inveniens lignatricem venustam, Strymodori ancillam, furantem ligna ex Phelleo, sublimem mediam arripiat, humique prosternat, et ibidem permolat, ô Phalle, Phalle. Si nobiscum potaveris, hesternum vino gravis, mane pacis catinum sorbebis: clypeus autem in fumo pendebit.

CHOR. Iste ipse est, iste. Jace, jace, jace, jace: percutite impurum istum. Annon jacies, nonne?

DIC. O Hercules! quid hoc est? ollam mihi confringetis.

CHOR. Quin te lapidibus obruemus, ô impurum caput.

DIC. Quamobrem, ô maxime omnium Acharnensium senes?

CHOR. Istuc rogas? impudens es et sceleratus, ô proditor patriæ, qui quum solus ex nobis inducias pepigeris, tamen audes adspicere me.

DIC. Nescitis utique quamobrem pepigerim. Itaque audite.

CHOR. Tene ut ego audiam? peribis. Obruemus te lapidibus.

DIC. Nequaquam, priusquam audiatis. Sed reprimit vos, ô boni.

CHOR. Non me reprimam; neque tu jam verba feceris: nam odi te Cleone adhuc pejus, quem ego aliquando concidam Equitibus in soleas. Ex te autem longam orationem non audirem, qui amicus factus es Laconibus; sed pœnas de te sumam.

DIC. O boni, Laconas missos facit, et audite an recte inducias pepigerim.

CHOR. At quo modo possis id recte factum dicere, si modo se-

mel pepigisti cum illis, quibus nec ara, nec fides, nec jusjurandum certum manet?

DIC. At equidem scio Laconas, quos nimis premimus odio, non esse omnium malorum nobis causam.

CHOR. Non omniū vero, ô nequissime? hæccine audes dicere palam coram nobis? et tamen ego tibi parcam?

DIC. Non omniū, inquam, non omnium. Quin ego, quem videtis, ipse varie ostendere possim, eos etiam in nonnullis injuriam pati.

CHOR. Istud jam verbum acerbum est, et cor meum perturbat, si tu audebis pro hostibus apud nos verba facere.

DIC. Et, nisi dixero, quæ justa sunt, ac populo talia videbuntur, super trunco lanionio posita cervice volo verba facere.

CHOR. Age, ô populares, cur parcimus lapidibus, quin hunc concerpamus ut lanam puniceæ vesti faciendæ.

DIC. En qualis fuligo iracundiæ rursus in vobis exardescit! non audietis, non audietis me, quæso, ô Achæridæ?

CHOR. Non sane audiemus.

DIC. Indigne ergo mecum agetur.

CHOR. Dispeream, si audivero.

DIC. Nequaquam, ô Acharnici.

CHOR. Scito te jam moriturum.

DIC. Faciam ergo quod vos mordcat. Contra enim occidam illos, qui amicorum vestrorum sunt vobis carissimi. Quippe a vobis habeo obsides, quos jugulabo.

CHOR. Dicite mihi, viri populares, quid minatur hoc verbum Acharnicis? num cujuspian nostrum, qui adsumus, gnatum tenet intus conclusum? aut quam fiduciam fretus tam audax est?

DIC. Jacite, si vultis, lapides: at ego hunc perdam: mox autem cognoscam, eequem vestram tangit carbonum cura.

CHOR. Perimus! cophinus iste meus est popularis. Sed ne faxis, quod instituisti: nequaquam ô nequaquam.

DIC. Utique hunc occidam: ejula quantumvis; etenim haud auscultabo.

CHOR. Perdes ergo æqualem istum meum et amicum carbonarium.

DIC. Nec vos, quæ dicerem, auscultabatis modo.

CHOR. At nunc dic, si tibi videtur, vel de Lacedæmoniis ipsis, quodeunque animo tuo collubitum est. Nam istum ego cophinulum haud deseram unquam.

DIC. Jamprimum mihi lapides effundite humi.

CHOR. En tibi humi jacent: tu etiam vicissim depone gladium.

DIC. Sed videndum ne in palliis forte supersint absconditi lapides.

CHOR. Excussi sunt humi. Nonne vides, ut excutitur pallium? sed ne mihi causas finge; verum depone gladium: nam et sinus excutitur hicce, dum saltans in alteram partem convertor.

DIC. Debebatis ergo clamorem omnes tollere, simulque lapides excutere: parum autem abfuit quin pessum irent carbones Parnasii, idque propter imprudentiam suorum popularium: adeoque formidine pressus fuit hic cophinus, ut atri pulveris, ad morem sepiæ, multum mihi cacaverit. Enimvero viris periculosum est tam immiti esse animo, ut statim jaculentur et clamitent, nolintque auscultare æquas condiciones, qualem ego offero, quum volo super trunco lanionio dicere omnia, quæcunque pro Lacedæmoniis dixerò: et tamen amo etiam vitam meam ego.

CHOR. Cur itaque non dicis, foras prolato trunco lanionio, quodcunque tandem, ò perditæ, dicendum habes tanti momenti? quid enim cogites, audire prorsus aveo. Sed, quemadmodum ipse tibi pœnam decrevisti, huc truncum statue, postque incipe dicere.

DIC. En, videte. Iste est truncus lanionius: vir autem qui verba faciet, hic, ego inquam, tantillus. Clypeo me non muniam hercle; ne id putetis. Dicam autem pro Lacedæmoniis, quæ mihi videantur, quamvis multa timeam. Nam et animi agricolarum scio quam valde gestiant, si ipsos et civitatem laudet homo quispiam jactator, qua jure qua injuria. Atque hic tum non advertunt animum se venundari. Senum item novi ingenium, ut nihil spectent, quam calculo ut mordeant. Ipse quoque quid a Cleone sim passus, scio, propter comœdiam præterito anno editam; nam me in Senatam protractum calumniatus est, et falsa in me effudit crimina, et magno verborum fragore obtudit, et maledictis perfudit, ut minimum abfuerit, quin perirem, fœdatus ejus conviciis. Nunc igitur primum, antequam verba faciam, sinite me amiciri in modum hominis miserissimi.

CHOR. Quid tam versute et dolose moliris, atque moras necitis? sumas per me licet ab Hieronymo umbrosam aliquam et hirsutam Orci galeam: deinde expande machinationes Sisyphi: nam istud certamen nullam excusationem admittet.

DIC. Tempus nunc est ut fortem animum adsumam, et mihi adundus est Euripides. Puer, puer!

CEPH. Quis iste?

DIC. Estne intus Euripides?

CEPH. Non intus est, intus est, si mentem habes.

DIC. Quomodo intus, et rursus non intus?

CEPH. Recte, ò senex. Animus quidem foris colligens versiculos non intus est: ipse autem intus in sublimi sedens facit tragœdiam.

DIC. O terbeate Euripide, qui servum habes tam sapienter respondere doctum! evoca ipsum.

CEPH. At fieri hoc nequit.

DIC. Attamen. Non enim abierim: sed pultabo januam. Euripide, Euripidisce, auscultam mihi, si unquam auscultasti cuiquam. Dicaopolis vocat te Chollides, ego, inquam.

EUR. Sed non est otium.

DIC. Sed te huc promoveri jube.

EUR. Sed id fieri non potest.

DIC. Attamen.

EUR. Sed promovebor quidem: verum descendendi non est otium.

DIC. Euripide—

EUR. Quid vociferaris?

DIC. In sublime evectus tragœdias facis, quum idem liceat humi? non temere est, quod claudos fingis. Quid vero? pannos ex tragœdia habes, vestem miserabilem. Non temere est, quod mendicos fingis. Sed per ego te genua obsecro, mi Euripide, da mihi panniculum aliquem veteris fabulæ; nam me oportet recitare Choro longam orationem, quæ quidem mortem mihi adfert, si dixerò male.

EUR. Nam quos tibi dem pannos? num illos, in quibus Cœnus iste certavit, infelix senex?

DIC. Non Cœni erant, sed adhuc miserioris.

EUR. Vin' cœci pannos Phœnicis.

DIC. Non Phœnicis, non inquam. Sed alius quis erat Phœnicis miserior.

EUR. Quasnam homo iste tandem laceras petit vestes? num illas mendici Philoctetæ dicis?

DIC. Non: sed multo magis mendicioris isto.

EUR. Numquid sordidum vis amictum, quem habuit claudus Bellerophontes ille?

DIC. Non Bellerophontes: sed et ille quidem erat claudus, mendicus, garrulus, disertus.

EUR. Novi hominem: Telephum Mysum dicis.

DIC. Telephum inquam: hujus da mihi, obsecro, velamina.

EUR. Tu, puer, da ei laceras vestes Telephi: jacent autem supra Thyesteas, mediæ inter Inus pannos.

CEPH. En accipe.

DIC. O Jupiter, qui omnia perspicis et specularis, adne ut miserimum exorner in modum. Euripide, quandoquidem ista indulisti mihi, da mihi et alia, quæ ad pannos hosce pertinent, Mysium capiti pileolum. Quippe oportet mendicum me adsimulare hodie, esse quidem, qui sum, sed eum non videri; spectatores quidem scire me, qui siem, chorum autem stolidum adstare, ut eum verbulis ludificer.

EUR. Dabo: nam prudenti animo subtilia machinaris.

DIC. Dii tibi bene faciant; Telepho autem, ut ego cupio. Euge! ut jam plenus vocalarum fio! sed opus est mihi etiam baculo, qualem mendici gerunt.

EUR. Cape hunc, et abscede a lapideis postibus.

DIC. Vides, anime mi, ut repellar ab ædibus, licet adhuc mihi multa suppellectile sit opus: nunc igitur fac instes obnixè petendo, mendicando, et flagitando. Euripide, da mihi sportellam lucernam perustam.

EUR. Quid tibi, ò miser, usus est opere illo plectili?

DIC. Usus quidem nullus: id tamen adsumere volo.

EUR. Molestum esse te mihi scias, et ab ædibus discede.

DIC. Eheu! Dii te perinde, ut matrem tuam olim, felicitent!

EUR. Facesse hinc jam.

DIC. Nondum, obsecro: sed unum modo da mihi caliculum, præfractum cui labrum sit.

EUR. Accipe ista et aufer. Scias vero te molestum esse ædibus.

DIC. Nondum scis hercle, quantis me afflictas malis. At, ô suavissime Euripide, hoc tantum da mihi, ollulam spongia obturatam.

EUR. Tu homo, adimes mihi omnem tragœdiam; cape hanc et abi.

DIC. Abeo. Sed quid agam? Etenim unum est adhuc, quo indigeo, quod nisi nactus fuero, perii. Audi, ô dulcissime Euripide: istæc si accipiam, abibo, et non accedam amplius: in sportellam da mihi tenuia olerum folia.

EUR. Perdes me: en tibi. In nihilum redactæ sunt fabulæ meæ.

DIC. Sed nihil amplius petam; verum abibo: etenim molestus sum nimis, non reputans odiosum me fieri regibus. Hei mihi misero! ut perii! oblitus id sum, in quo res omnes meæ sitæ sunt. Euripidice dulcissime, ô carissime, pessimis exemplis peream, si quid a te petiero amplius, præter unicum, hoc solum, hoc solum. Scandicem Æa mihi a matre acceptam tua.

EUR. Homo contumeliam dicit. Ædium compinge fores.

DIC. O anime, sine scandice erit eundem. Num scis quantum certamen mox certaturus sis, dum sustinebis pro Lacedæmoniis dicere? procede nunc, anime mi: isti sunt carceres. Restas? non ibis, licet Euripidem imbiberis? laudo te: age nunc, ærnuosum cor meum, illuc abi; deinde caput illic præbe, et dic quæcunque tibi videbuntur, aude, i, procede, age, cor meum.

CHOR. Quid facies? quid dices? Scito jam impudentem te esse et ferreum hominem, qui civitati præbens cervices solus omnibus vis contradicere.

SEM. Homo iste intrepidus rem aggreditur. Eia age, quandoquidem ipsemet cupis verba facere.

DIC. Ne mihi succenseatis, spectatores, si mendicus apud Athenienses dicturus sum de republica in comœdia: nam et comœdia novit quod justum est. Ego autem dicam acerba quidem, sed justa. Non enim nunc me calumniabitur Cleo, quod peregrinis præsentibus civitati convicia dicam. Quippe soli sumus, ludique fiunt in Lenæo: et nondum peregrini adsunt; nec enim tributa veniunt, neque ex urbibus socii: sed soli sumus nunc et perpurgati, omnique carentes gluma; nam civium glumam advenas vocare soleo.

Equidem Lacedæmonios impense odi: atque utinam ipse Neptunus, qui in Tænaro colitur, terræ motu excitato, omnibus subvertat domos: nam et mihi sunt ab illis vites excisæ. Verumenimvero (dicam enim libere, quoniam amici sunt, qui orationi huic intersunt) cur istorum causam in Lacedæmonios conferimus? Nostrum enim quidam, ô viri, non civitatem universam dico; meminertis istud, quod non civitatem dico; sed homunciones pessimi et pravæ notæ, infames, adulteriui, semicives calumniis vexarunt Megarenses: et

si quis melopeponem forte videret, aut lepusculum, aut porcellum, aut allium, aut micam salis, *Megarica hæc sunt*, aiebant, et correpta vendebantur eodem die. Atque hæc quidem levia et vernacula. Sed vero Simætham meretricem profecti Megara adolescentem quidam clam rapiunt ebrii: post illa Megarenses dolore exacerbati duas contra surripiunt meretrices familiares Aspasie: et inde occipit bellum erumpere Græcis universis, ex tribus inquam scortis. Hinc Pericles ille Olympius præ iracundia fulminabat, tonabat, conturbabat Græciam, leges ferebat scolorum ad exemplum scriptas, ut Megarensibus nec in Attica regione, nec in foro, nec in insulis, nec in continenti liceret manere. Tum vero Megarenses, quum jam esurirent sensim, Lacedæmonios orarunt, ut eorum ope decretum immutaretur illud propter scorta factum: at nolimus nos, illis sæpe deprecantibus. Hinc jam strepitus armorum exoriebatur. *Dicit aliquis: Non oportuit. Verum, quid oportuit, dicite.* Si quis Lacedæmoniorum profectus navi, per calumniam Seriphiis ademptum vendidisset catellum, sedissetne domi, neglectis Seriphiis? multum certe abest: immo quam citissime deduxissetis naves trecentas, fuissetque urbs plena tumultu militum, clamoribus de triremium eligendis præfectis, strepitu stipendia accipientium, Palladia deaurantium, prudentium se confertim in porticum, ubi admetiuntur frumenta: plena utribus, scalmorum loris, cadis ementibus, alliis, olivis, cepis in reticulis, corollis, sardinis, tibicinis, suggillis: navale vero annon plenum fuisset lignis ad fabricandos remos aptis, clavis sonantibus, coriis foramina, per quæ remi exeruntur, munientibus, tibiis, celesma canentibus, incitamentis et sibilis? scio utique hæc vos facturos fuisse: *Telephum autem non idem putamus facere? vobis itaque mens non inest.*

SEM. Siccine vero, ô perditæ, et impurissime? hæc tu, qui mendicus es, audes in nos dicere, et exprobras, si quis inter nos fuit vitiligator?

SEM. Ita me Neptunus amet, quæcunque dicit justa sunt et vera, nihilque mentitur.

SEM. Ergone, si justa erant, hunc ea dicere oportebat? sed cum magno malo suo hæc ausus erit dicere.

SEM. Eho tu, quo curris? non manebis? nam si percutis hunc virum, ipse mox sublimis rapiere.

SEM. Io Lamache, io fulgur emittens oculis, fer opem, ades, ô terrificas cristas celeri quatiens motu, io Lamache, ô amice, ô tribulis: tum si quis est manipuli ductor, aut dux exercitus, sive opugnator mœnium, propere succurrat aliquis; nam medius teneor.

LAM. Unde clamorem audivi bellicum? ubi auxilio, ubi tumultu facto est opus? quis Gorgonem e theca excitavit meam?

SEM. O Lamache heros, cristarum et cohortium—

SEM. O Lamache, nonne enim iste homo dudum universæ urbi nostræ maledicit?

DIC. O Lamache heros, ignosce, obsecro, si, mendicus quum sim, aliquid dixi, et nugas blateravi.

LAM. Quid ergo in nos dixi? nonne eloquere?

DIC. Haud memini amplius: nam præ metu armorum vertigine laboro. Sed obsecro te, aufer a me terriculamentum clypei tui.

LAM. En.

DIC. Nunc eum huc colloca supinum.

LAM. Jacet.

DIC. Cedo mihi nunc pennam de galea.

LAM. Eccam tibi pennam.

DIC. Tene nunc meum caput, ut vomam. Nauseam enim mihi movent cristæ.

LAM. Heus tu, quid cogitas? vin' tibi hac penna vomitum ciere?

DIC. Quippini? dic mihi ergo cujusnam sit ista penna.

LAM. Alitis est.

DIC. Numquid gloriosi cujusdam?

LAM. Heu! quam mox peribis!

DIC. Nequaquam, ð Lamache. Non enim vi res hæc agitur. Si autem viribus polles, quin me verpum facis? nam bene vasatus es.

LAM. Hæccine tu, mendice, in ducem exercitus dicis?

DIC. Egone mendicus?

LAM. Quis ergo es?

DIC. Quisnam? civis bonus, non ambitiosus; verum, ex quo bellum durat, militans: tu vero, ex quo bellum durat, mercenarius dux es.

LAM. Suffragiis enim me crearunt—

DIC. Cuculi tres scilicet. Hæc itaque ego aversatus, inducias pepigi, quod viderem canos quidem viros in acie; juvenes autem, tui similes, fugitantes laborem, quosdam in Thracia, qui tres drachmas merebant, Tisamenos, Phænippos, et Hipparchidas nequissimos: alios apud Charætem: alios in Chaonia, Geretes, Theodoros, gloriososque Diomenses: alios in Camarina, in Gela, et in Catagela.

LAM. Nam suffragiis erant creati duces.

DIC. Quæ autem causa est, cur vos quidem mercedem accipiatis undecunque, istorum autem nemo? Quæso, Marilade, an tu, qui jam canus es, legationem unquam obiisti, nec ne? renuit: et tamen iste modestus est et laboris amans. Quid vero Dracyllus, et Euphori-des, aut Prinides? novitne aliquis vestrum Ecbatana, aut Chaonas? negant: sed novit ille de Cæsyræ prosapia et Lamachus, quibus nuper, propter stipem non collatam et æs alienum, amici omnes, ut solent qui vesperi aquam per fenestras effundunt qua pedes abluere, dicebant, *Abscede*.

LAM. O plebis licentia! hæccine ergo sunt toleranda?

DIC. Non sane, si Lamachus stipendiæ non mereat.

LAM. At ego adversum Peloponnesios omnes bellum semper ge-

ram, eosque quavis ratione lacessitos, navibus, terrestribusque copiis, commotos reddam, quantum potero.

DIC. Ego vero prædico Lacedæmoniis omnibus et Magarensibus et Bœotiis, ut emant vendantque in foro meo: sed Lamacho non.

CHOR. Homo iste vincit argumentis, et populum inducit, ut mutata sententia probet inducias: sed accingamus nos ad anapæstos recitandos.

Ex quo poëta noster comicis animum adpulit choris, nondum prodiit spectatoribus dicturus scitum lepidumque se esse. Quoniam autem falso insimulatur ab inimicis apud Athenienses præcipites consili, quasi civitatem ludibrio sibi habeat, populumque proscindat conviciis, opus est ut respondeat illis apud Athenienses mutare solitos consilia. Ergo autumat poëta multorum se vobis bonorum auctorem esse, cujus opera factum, ut non amplius tam facile patiamini vobis a peregrinis verba dari, nec adulatoribus delectemini, nec remisse rempublicam administretis. Antehac autem legati ab urbibus missi, si vellent vos circumvenire, primo *violis coronatos* vos appellabant; quod simulac dixerat quispiam, statim propter *coronas* in primoribus natibus sedebatis. Tum si quis vobis subpalpans diceret, *O nitide et pingues Athenæ*, is quam vellet rem conficiebat, ob pinguedinem, qua vos, tanquam apuas, perunxerat. Hæc quia fecit poëta, multorum bonorum causa vobis exstitit: tum etiam ostendit sociarum civitatum incolas, ut populari regantur imperio. Itaque jam ex urbibus tributum vobis adferentes venient, videre cupientes poëtam hunc præstantissimum, qui periculum non refugit quominus diceret Atheniensibus quæ justa sunt. Tam late autem ejus audaciæ fama pervagata est, ut et Magnus Rex, legatos explorans Lacedæmoniorum, sciscitatus fuerit ex ipsis primum, utri classe prævalerent: deinde, utris poëta iste multa convicia dicat: hos enim homines inqueiebat meliores futuros, et bello longe superaturos, qui ejus uterentur consiliis. Propterea Lacedæmonii vos ad pacem invitant, et Æginam sibi reddi flagitant, non quod insulam illam tanti faciant, sed ut poëtam hunc e prædiis suis ejiciant. Sed vos neutiquam timeatis, ne quando comœdias docens traducat, et in ludibrium vertat justa consilia: autumat vero se multa bona vos docturum, ut beati fiat, non suppalpando, non mercedem ostentando fautoribus, non fraudibus aut versutiis fallendo, nec laudibus demulcendo; sed ea ipsa quæ optima erunt docendo. Proinde Cleo machinetur, et quidlibet adversum me struat: nam a meis partibus honestum et justum stabit, nec unquam deprehendar erga rempublicam falis, qualis ille est, timidus et morbosissimus.

SEM. Huc ades, Musa, quæ flagrantem ignis habes vim, acuta Acharnica, qualiter e prunis ilignis favilla subsilit, quando torrendi impositi sunt pisciculi, dum alii Thasiam miscent recentem muriam, alii pinsunt farinam; sic veni rapidum carmen, intensum, agreste, tecum ferens, ad me popularem tuum.

CHOR. Nos senes vetusti civitatem incusamus: non enim pro

dignitate rerum a nobis in praeliis navalibus gestarum alimur in senectute; sed acerba perpetimur a vobis: qui, quando nos senes litibus implicaveritis, ab oratoribus adolescentibus nos sinitis haberi ludibrio, quum nihil simus amplius, sed hebetes et defriti, quibus pro Neptuno Tutore est baculus. Stamus autem murmurantes ad lapideum tribunal, nihil videntes præter nebulam Justitiæ circumfusam. At juvenis, qui secum meditatus est causas orare, cito reum ferit rotundis, quæ copulat, verbis; deinde protractum interrogat, tendiculas verborum statuens, Tithonum lacerans, turbans, vexans: at iste præ senectute labia contrahit; deinde multam debens abit: postea singultit et lacrimat, amicisque dicit: *Quo mihi sandapila erat emunda, hoc multatus abeo.*

SEM. Hoccine modo æquum est senem perdere, canum hominem, apud Clepsydram, qui multos labores cum sodalibus pertulit, et calidum abstersit virilem sudorem, eumque uberem, qui fortem se præstitit Marathone pro republica? Itane vero, quum vigebamus, hostem Marathone persequendo premimus, et nunc ab hominibus improbis premimur criminibus, et condemnatur demum? Quis Marsias contra hæc aliquid dicit?

CHOR. Quomodo enim æquum est, hominem senio incurvum, qualis est Thucydides, perire, tanquam Scythicæ implicatum solitudini, negotium habentem cum hoc Cephisodemo, loquaci causidico? Quippe miseratus sum, et lacrimas mihi deterse, quum vidi a sagittario vexari senem virum, Thucydidem illum, qui, ita me Ceres amet, quum integer esset ævi, ne Cererem quidem ipsam facile passus fuisset sibi molestam esse: verum primum quidem luctando dejecisset Euathlos decem, clamando autem et vociferando superasset sagittariorum tria millia, tum sagittis confixisset sagittarii ipsius paternos cognatos. Sed quandoquidem nos senes somnum capere non sinitis, decreto publico sciscite causarum cognitiones seorsum fieri, ut adversum senem senex oret edentulusque causidicus, junioribus autem obponatur cinædus et loquax, et Cliniae filius. Et iudicio quidem malos persequi oportet deinceps: at si quis agatur reus, multam irroget senex seni, juvenis autem juveni.

DICÆOPOLIS, MEGARENSIS, PUELLÆ, SYCOPHANTA,

CHORUS.

DIC. Isti sunt limites fori mei. Hic mercari Peloponnesiis licet et Megarensibus, et Bœotjis, ea lege ut mihi vendant, Lamacho autem non. Agoranomos autem, qui foro præsent, constituo tres sorte lectos, quibus lora sunt Lepreatica. Huc neque sycophanta ingreditur, nec alius quicumque Phasianus est homo. Ego autem columnam inscriptam formula, juxta quam inducias pepigi, arcessam, ut eam colloceam conspicuam in foro.

MEG. Salve forum Atticum, gratum Megarensibus! desiderabam

te, ut matrem, ita me Jupiter amet præses amicitiae. Sed ô ærumnosæ puellæ miseri patris, ascendite ad mazam, si modo eam alicubi inveniatis. Audite, quæso, et mihi advertite ventrem: utrumne vendi vultis, an esurire pessime?

PUEL. Vendi, vendi.

MEG. Ipse equidem optimum hoc censeo. Verum quis adeo ineptus sit, qui vos emat, damnum manifestarium? sed est mihi Megarica quædam fabrica. Porcellorum ad speciem vos adornabo, et porcellos me ferre dicam. Induite istas porcellorum ungulas, et date operam, ut videamini ex bona scrofa editæ. Nam, ita me Mercurius amet, si domum redieritis, extrema famis et pessima mala experiemini. Age induite et hæc rostra; deinde in saccum sic irripite: videte autem, ut grunniatis, et *coi* dicatis, et mittatis vocem porcellorum mysticorum. Ego vero vocabo Dicæopolin. Ubi est Dicæopolis? Vin' porcellos emere?

DIC. Quid? homo Megaricus?

MEG. Ad mercatum venimus.

DIC. Quomodo vos habetis?

MEG. Esurimus assidue sedentes ad ignem.

DIC. Atqui hercle suave est ad ignem sedere, si adsit tibicen: verum quid aliud agitis nunc?

MEG. Rogas? sane quum inde ad mercaturam proficiscebar, Provisores id dabant operam, ut quam citissime et pessime periremus.

DIC. Mox ergo liberabimini a malis.

MEG. Quippini?

DIC. Quid aliud vero Megaris agitur? quanti venit frumentum?

MEG. Apud nos eodem honore et pretio est, quo Dii.

DIC. An ergo salem affers?

MEG. Annon vos salinas tenetis?

DIC. Ne quidem allia?

MEG. Quæ, malum, allia, quorum vos semper, quum irruptionem in agrum nostrum facitis, tanquam rustici mures, capita paxillo effoditis?

DIC. Quid ergo fers?

MEG. Equidem porcos sacres.

DIC. Pulchre dicis. Ostende.

MEG. Utique pulchri sunt. Sustolle, si lubet: hem, quam pinguis iste et pulcher!

DIC. Quid hoc rei erat?

MEG. Porcus mehercle.

DIC. Quid ais tu? cujas est hic porcus?

MEG. Megaricus. Annon porcus est?

DIC. Mihi quidem non videtur.

MEG. Nonne hoc absurdum est? spectate hominis incredulitatem! negat hunc esse porcum. Atqui, si placet, mecum da pignus in salem cum thymo tritum, nisi sit iste porcus Græcorum more.

DIC. Porcus est quidem, sed hominis.

MEG. Ita, per Dioclem juro, et quidem mei. Tu vero illos cujus esse putas? vin' grunnientes audire?

DIC. Equidem, ita me dii ament.

MEG. Mitte ocius vocem, porcelle. Non usus est tibi silentio, perditissime: Mercurium adjuro, domum reportaberis denuo.

PUEL. Coi, coi.

MEG. Estne hic porcus?

DIC. Nunc quidem porcus videtur; sed si probe nutriatur quinque annos, cunnus fiet.

MEG. Certo scias, matri exæquabitur.

DIC. Sed ne quidem sacrificari hic potest.

MEG. Quidum? Qua de causa sacrificari non potest?

DIC. Caudam non habet.

MEG. Juvenculus enim est: sed adultus habebit magnam et crassam et rubram. Sed si alere vis, hic tibi porcus bonus est.

DIC. Quam germanus est hujus cunnus alteri!

MEG. Est enim ex eadem matre et ex eodem patre. Si vero crassior factus fuerit, et pullulantibus obsitus pilis, aptissimus erit porcus, qui Veneri sacrificetur.

DIC. Sed Veneri porcus sacrificari non solet.

MEG. Non porcus Veneri? immo solæ deorum omnium: et fit porcorum istorum caro suavissima, cum figitur veru.

DIC. Jamne vero sine matre comederent?

MEG. Ita sane, per Neptunum juro; quin etiam sine patre.

DIC. Quid autem potissimum comedunt?

MEG. Quidquid dederis. Ipus ab illis quære.

DIC. Porce, porce.

PUEL. I. Coi, coi.

DIC. Comederesne cicer?

PUEL. I. Coi, coi, coi.

DIC. Quid vero? caricæne?

PUEL. I. Coi, coi.

DIC. Tu vero quid? comederesne eas etiam?

PUEL. II. Coi, coi.

DIC. Quam acute ad caricæ clamant! Efferat aliquis huc intus caricæ porcellis. Anne etiam comedent? Papæ! quanto vorant cum strepitu, ô venerande Hercules! Cujates sunt isti porcelli? nempe ex *Voracia* videntur esse. Sed fieri non potest, ut omnes caricæ comederint.

MEG. Nisi quia unam earum sustuli hancce.

DIC. Edepol lepidæ sunt istæ pecudes. Quanti emerim a te hos porcellos? age.

MEG. Alterum quidem alliorum manipulo: alterum vero, si tibi collubuerit, unico salis cheenice.

DIC. Eman abs te. Opperire hic.

MEG. Hæc quidem prospere gesserunt. Mercuri, lucri dator, adnuc, ut uxorem meam sic vendam, meamque ipsius matrem.

SYC. Heus tu, cujas es?

MEG. Porculator Megaricus.

SYC. Proinde porcellos istos, teque ipsum deferam, tanquam hostiles.

MEG. Ecce iterum hoc ipsum redit, unde nobis exortum est principium malorum.

SYC. Cum magno tuo malo megaricissabis: nonne dimittes saccum?

MEG. Dicæopoli, Dicæopoli, deferor a nescio quo.

DIC. Quis est, qui te defert? vos vero, Agoranomi, nonne excludetis quadruplatores foras? Quid, malum, ô stolide, quadruplare sine funali?

SYC. Annon deferam hostes?

DIC. Cum magno tuo malo, nisi aliorum abeas, ubi calumniam exerceas.

MEG. Quale hoc Athenis inest malum!

DIC. Bono animo es, Megarice. Age, quo porcellos vendidisti pretio, accipe alia ista et salem; multumque vale.

MEG. Sed valere apud nos moris non est.

DIC. In meum ergo caput veritat, quia minus opportune dixi.

MEG. O porcelli, facite nunc periculum, an sine patre possitis edere mazam cum sale, si modo quis dederit.

CHOR. Sane iste homo beatus est: nonne audivisti, quo evadat consilium illud? lucrum faciet ille in foro desidens; et si quis ingressus fuerit Ctesias, aut delator alius, ejulans scdebit: nec alius quisquam clam obsonans tibi damnum dabit, nec affricabit Prepis impudicitiam suam tibi, nec in turba truderis a Cleonymo; verum lænam habens nitidam transibis: nec obviam tibi factus Hyperbolus litibus te implebit: nec in foro ambulans congregietur te Cratinus, semper forficibus cinædico tonsus: nec improbissimus ille Artemo, nimis expeditus arte musica, cui graveolens hircus in alis cubat: neque etiam te ludibrio habebit in foro Pauson ille pessimus, nec Lysistratus, Cholargensium opprobrium, sceleribus, quasi purpura, tinctus, algens et esuriens assidue plus triginta diebus quot mensibus.

BÆOTUS, DICÆOPOLIS, NICARCHUS, CHORUS, FAMILULUS Lamachi, PRÆCO, AGRICOLA, PARANYMPHUS, NUNTII, LAMACHUS.

BÆOT. Testis sit Hercules, ut mihi pessime dolet callus humeri. Depone placide pulegium, Ismenia: vos vero, quotquot adestis Thebani tibicines, osseis tibiis inflare canis culum.

DIC. Desine; in malam rem. Non facessent a foribus cra-

brones? unde advolarunt perditissimi ad januam mihi raucisoni tibi-
cines, pulli Chæridis?

BÆOT. Me volente sane, hospes, abierint in malam rem, ita mihi
faveat Iolaus: nam inde a Thebis pone me flantes, etiam flores pu-
legii depulerunt humi. Sed, si lubet, eme quidpiam istorum, quæ
fero, gallos gallinaceos, aut cicadas.

DIC. O salve Bæotule, collicum helluo, quid fers?

BÆOT. Quidquid omnino boni est apud Bæotos, origanum, pule-
gium, storeas, ellychnia, anates, graculos, attagenas, phalaridas, re-
gulos, mergos—

DIC. Ergo quasi tempestas, quæ aves sternit humi, venisti ad fo-
rum.

BÆOT. Quin etiam fero anseres, lepores, vulpes, talpas, erina-
ceos, feles, pyctidas, lutras, anguillas Copaicas.

DIC. O qui suavissimum pisces fers hominibus, da mihi copiam
illas salutandi, si fers anguillas.

BÆOT. Maxima virginum quinquaginta Copaidum, exi, et huic
hospiti gratificare.

DIC. O dilectissima et dudum expetita, venisti desiderabilis
comicis choris, grata etiam Morycho. Vos famuli efferte fo-
culum mihi huc et flabellum. Spectate, pueri, pulcherrimam an-
guillam, quæ desiderata, vix demum sexto venit anno: salutate
ipsam, ô filii: prunas autem vobis præbebo, hujus hospitiæ gratia.
Sed intro aufer ipsam; nunquam enim ego, ne mortuus quidem, sine
te velim esse, si cum betis cocta sis.

BÆOT. Hujus autem pretium quo pacto mihi solvetur?

DIC. Hanc dabis mihi tanquam vectigal fori. Sed siquid vendis
ex ceteris istis, dic.

BÆOT. Equidem omnia.

DIC. Cedo, quanti ea æstimas? aut alias hinc merces vis repor-
tare domum.

BÆOT. Quidquid Athenis est, quod non sit apud Bæotos.

DIC. Apuas itaque emes et asportabis, aut fictilia.

BÆOT. Apuas, inquis, aut fictilia? atqui hæc sunt illic; sed
quod apud nos non est, hic autem affatim.

DIC. Equidem scio: asporta igitur quadruplatorem, sicut vas
fictile ligatum.

BÆOT. Ita me Dioscuri ament, scilicet multum lucrificerem, si
abducerem, tanquam simium flagitiis multis plenum.

DIC. Sed ecce commode huc venit Nicarchus iste quempiam
delatnrus.

BÆOT. Parvæ utique staturæ hic est.

DIC. Sed nihil nisi nequitia.

NIC. Cujusnam sunt istæ merces?

BÆOT. Hujus hominis, mei, inquam, ex Thebis: testis sit Ju-
piter.

NIC. Itaque hicce ego ista defero, utpote hostilia.

BÆOT. Quid, malum, eo te impellit, ut cum avibus bellum pu-
gnamque in eas?

NIC. Immo te quoque deferam insuper.

BÆOT. Quanam in re læsus?

NIC. Dicam equidem tibi, istorum gratia qui hic adstant: ab
hostibus importas ellychnia.

DIC. Itane, quæso, propter ellychnia hominem defers?

NIC. Quippe unum eorum facile incenderet navale.

DIC. Ellychnium incenderet navale?

NIC. Arbitror.

DIC. Quo pacto?

NIC. Bæotius aliquis id infixum blattæ et incensum immitteret
in navale per canalem, observato Boreæ flatu vehementiore, et si
corriperet naves ignis semel, extemplo flammis collucerent cuuctæ.

DIC. O perditissime! itane vero collucerent flammis ob blattam
et ellychnium?

NIC. Antestor.

DIC. Comprime ei os: da mihi sarmenta, ut eum illegem, ferat-
que Bæotus, tanquam vas fictile, ne frangatur inter ferendum.

CHOR. Illiga bene, vir optime, hospiti mercem hanc, ut ne eam
inter portandum frangat.

DIC. Id mihi curæ erit, quandoquidem tinnitus ejus arguit gar-
rulum quiddam, et igni ruptum, et diis iuvisum.

CHOR. Quidnam vero faciet illo?

DIC. Vas erit ad omnia utile: crater malorum, trapetum litium,
candelabrum ad reddendæ rationi obnoxios patefaciendos, et calix,
in quo negotia mista turbentur.

CHOR. Sed quomodo quis secure utatur ejusmodi vase, cujus
continuo strepitu tantopere personat domus?

DIC. Firmum est, ô bone, ut non facile frangatur unquam, si
pedibus suspendatur demisso capite.

CHOR. Jam bene satis colligatus est.

BÆOT. Equidem constitui manipulos meos colligere.

CHOR. Itaque, hospes optime, una sustolle hunc etiam prehensum,
et ablatum jacito quocunque lubet, aptum ad omnia sycophan-
tam.

DIC. Vix colligavi tandem hominem male perditum. Accipe et
sustolle hoc fictile vas, ô Bæotie.

BÆOT. Agedum submitte callosum humerum, Ismeniche, et
operam da, ut feras istum caute.

DIC. Nihil utique boni feres, sed tamen id saltem luci feceris,
hoc ferens onus: beatus eris quadruplatorum gratia.

FAM. LAM. Dicæopoli.

DIC. Quis est? quid me vocas?

FAM. Quia postulat a te Lamachus, ut sibi pro ista drachma tur-
dos impertias aliquot ad Choas: postulat etiam ut sibi tribus drach-
mis vendas anguillam Copaicam.

DIC. Qualis est ille Lamachus, qui anguillam petit?

FAM. Ille terribilis, ille laborum patiens, qui clypeum Gorgone insignitum concutit, motans tres umbrasas cristas.

DIC. Non ei mehercle venderem, etiamsi mihi daret illum suum clypeum: sed ad salsamenta cristas suas motans se conferat: si autem tumultuabitur, Agoranomos advocabo. Ego autem adsumtis his, quæ emi, intrabo *sublatus alis turdorum et merularum*.

CHOR. Vidistis, vidistis, ô cives omnes, virum prudentem et sapientissimum, ut ei nunc, postquam inducias pepigit, omnia coëmere liceat, quæ solent a mercatoribus advehi, quorum alia domi sunt utilia, alia comedentem juvant, tepida cœnæ adposita. Simul etiam magnos spiritus sumit, hasque plumas ante ostium projicit, documento futuras opipari victus: bona huic sponte suggeruntur omnia. Martem ego nunquam excipiam domo, neque apud me unquam Harmodium cantabit mecum accumbens, quia vinolentus et contumeliosus homo est, qui ad nos omnibus abundantes bonis commissabundus irruens, omnia nobis intulit mala, evertens, effundens, et cædens etiam, tametsi eum sæpe invitabamus comiter his verbis: *Bibe, accumbe, cape hoc amicitiae poculum*. At ille multo magis flammam admovebat ridicis, effundebatque nostrum vinum violenter e vitibus.

DIC. O Veneris venustæ, et amicarum Gratiarum socia Pax, mene ignorasse, quam pulchra esses facie? Utinam me et te copulet Amor aliquis, coronatus rosis, ut iste pictus! aut forte putas me nimis esse senem? sed si teprehendam, videor mihi adhuc tria tibi applicaturus commoda: primo quidem ducam viticulæ longum sulcum; deinde juxta hunc tenera germira ficuum, et tertio loco vitis palmitem plantabo ille ego senex, et circa prædium omne seram oleas, ut ambo ungamur oleo festis novilluniis.

PRÆC. Audite populi. More patrio congiis potate ad tubæ clangorem: qui autem exhauserit primus, utrem Ctesiphontis accipiet.

DIC. O pueri, ô mulieres, nonne audivistis? quid agitis? non auscultatis præconi? Elixas facite, torrete, versate in igne, detrahitæ a veribus carnes leporinas: ocius corollas nectite: cedo vericula, ut figam turdos.

CHOR. Laudo fortunas tuas, ob eam, qua polles, prudentiam, multoque magis, mi homo, ob præsentem epulas.

DIC. Quid ergo dicetis, quando videbitis turdos, ut assabuntur?

CHOR. Arbitror et hoc te recte dicere.

DIC. Sarculo suscita ignem.

CHOR. Audistine, ut more coquino, sciteque et cœnatorie sibi omnia administrari jubeat?

AG. Hei mihi misero!

DIC. Pro Hercules! quis iste?

AG. Homo infortunatus.

DIC. Ergo quo ocepisti, perge tua via.

AG. O carissime, quandoquidem induciæ tibi soli pactæ sunt, admetire mihi aliquid pacis, saltem in quinquennium.

DIC. Quid mali tibi accidit?

AG. Interii amisso boum pari.

DIC. Unde?

AG. E Phyla ceperunt Bæotii.

DIC. O termiserum! nihilominus tamen læna amicis candida?

AG. Qui quidem, ita me Jupiter amet, alebant me fimo bovino, quasi omni genere deliciarum.

DIC. Quid igitur opus est tibi?

AG. Oculos meos corrumi, boves illos deslendo. Sed, si tibi curæ est Dercetes Phylasius, Pace unge mihi oculos ocius.

DIC. At, ô miser, medicinam publice non facio.

AG. Age vero obsecro, unge, si forte boves meos recuperare possim.

DIC. Haud potis est: sed abi ploratum ad Pittali discipulos.

AG. Saltem unam guttam Pacis in istum calamum instilla.

DIC. Ne tantillum quidem: sed quo vis abi et ejula.

AG. Heu me infelicem amissorum boum!

CHOR. Homo iste per suas inducias aliquid nactus est dulcedinis: nec videtur quemquam participem facturum.

DIC. Perfunde has lactes melle: assa sepias.

CHOR. Audin' altam ejus vocem?

DIC. Torrete anguillas.

CHOR. Enecabis me vicinosque fame et nidore et clamore, talia vociferans.

DIC. Torrete ista, et facitote ut pulchre flavescant.

PAR. Dicæopolis.

DIC. Quis iste? quis iste?

PAR. Misit tibi carnes has sponsus quis e nuptialibus epulis.

DIC. Benigne fecit, quisquis est.

PAR. Orat autem, ut, carnum istarum gratia, infundas in hunc alabastrum cyathum Pacis unicum, ne militatum abire cogatur, sed domi manens usque futuat assiduo.

DIC. Aufer, aufer istas carnes, et ne mihi dederis; nam non infunderem, etsi mille drachmas dares. Sed mulier ista quænam est?

PAR. Pronuba est, vult sponsæ nomine aliquid tibi dicere soli.

DIC. Agedum tu, quid dicis?—Quam ridicula, pro dii immortales, est petitio sponsæ, enixe flagitantis a me, ut sponsi pennis domi manere queat, Fer huc mihi inducias ut dem ei soli, quoniam femina est, et indigna, quæ belli adficiatur incommodis. Huc age mulier, ampullam porrige.—Scisne quomodo utendum sit isto? Dic sponsæ, quando militum fiet delectus, noctu hoc inungat sponsi mentulam.—Aufer inducias: cedo trullam, ut vinum infundam in congiis.

CHOR. Sed eccum huc festinat aliquis contracto supercilio, quasi horrendum quiddam nuntiaturus.

NUNT. I. O labores, et praelia, et Lamachi!

LAM. Quis circum aedis aereis phaleris insignes strepit?

NUNT. I. Proficisci te jubent Praetores hodie sumtis celeriter cohortibus et cristis, et aditus regionis custodire, licet ningat. Nam sub ipsum Choum Chytrorumque festum nuntiavit illis aliquis praedones Baeotios incursionem fecisse in agros.

LAM. O Praetores quanto plures tanto peiores!

DIC. Nonne molesta haec res est, quum nec festum celebrare mihi licet? o exercitum bellolamachaicum!

LAM. Vae misero mihi! tune derides me jam?

DIC. Visne pugnare cum Geryone quatuor pennis cristato?

LAM. Ah ah! qualem mihi praeco nuntium adtulit!

DIC. Ah ah! mihi vero qualem adportabit iste, qui huc adcurrit?

NUNT. II. Dicæopolis.

DIC. Quid est?

NUNT. II. Ad cenam propere abi, et fer tecum cistam cum congio; namque te arcessit Bacchi Sacerdos: sed festina: convivas moraris dudum. Cetera enim omnia parata sunt, tori, mensae, pulvinaria, stragula, coronae, unguentum, bellaria; scorta adsunt, amyli, placentae, liba sesamo sparsa, crusta, saltatrices pulchrae, Harmodi deliciae. Sed quam citissime propera.

LAM. Me miserum!

DIC. Quippe tu magna Gorgone insignisti clypeum tuum. Occludat quis ostium et cenam paret.

LAM. Puer, puer, effer huc mihi sportam.

DIC. Puer, puer, effer huc mihi cistam.

LAM. Salem thymo intritum fer, puer, et cepas.

DIC. Mihi autem pisces: nam cepas fastidio.

LAM. Folio involutum fer huc mihi salsamentum vetus.

DIC. Et tu mihi, puer, libum in folio: id autem illic asaba.

LAM. Fer huc mihi pennas illas de galea.

DIC. Mihi vero palumbos fer et turdos.

LAM. Pulchra est et candida struthocameli penna.

DIC. Pulchra est et flava palumbi caro.

LAM. Mi homo, desine armaturam meam deridere.

DIC. Mi homo, potin' es, ut ad turdos non respicias?

LAM. Thecam mihi effer, in qua triplex recondita est crista.

DIC. Et mihi da lancem carne refertam leporina.

LAM. Utique crinivora: tuique cristas meas corroserunt.

DIC. Utique ante cenam lactes leporinas comedam.

LAM. Mi homo, potin' es, quin me alloquaris?

DIC. Non te alloquor: sed ego et puer rixamur dudum. Vin' pignus mecum dare, Lamacho iudice, utrum locustae sint suaviores, an turdi.

LAM. Vah! ut contumeliosus es!

DIC. Locustas iudicat multo suaviores.

LAM. Puer, puer, hastam deprome et huc effer mihi.

DIC. Puer, puer, fartum intestinum deprome et fer huc.

LAM. Age, vaginam haste detraham; tene, puer, obnitere.

DIC. Et tu, puer, istum tene, et obnitere.

LAM. Fer, puer, fulcra mei clypei.

DIC. Mei etiam fulcra effer, panes e clibano.

LAM. Fer huc orbem clypei Gorgonem in tergo habentem.

DIC. Et mihi orbem placentae caseum in tergo habentem.

LAM. Annon hic derisus est hominibus multus?

DIC. Annon haec placenta est hominibus dulcis?

LAM. Perfunde tu, puer, aereum clypei umbonem oleo. Video in clypeo imaginem senis, qui reus erit timiditatis.

DIC. Tu melle placentam perfunde. Hic quoque perspicua est senis imago, plorare iubentis Lamachum Gorgasium.

LAM. Fer huc, puer, loricam bellicam.

DIC. Loricam et mihi, puer, effer congium.

LAM. Hac ego adversum hostes pectus muniam.

DIC. Hoc ego adversum compositores pectus muniam.

LAM. Stragulis, puer, alliga clypeum: ego autem hanc sportam sumam et ipsemet mihi gestabo.

DIC. Cenam, puer, alliga cistae: ego autem hanc vestem sumam et abibo.

LAM. Clypeum tolle, puer, et ambula. Ningit. Papae! hiberna haec negotia.

DIC. Tolle cenam. Convivalia haec negotia.

*CHOR. Ite jam laeti in militiam. Quam dissimiles vias ingredi-mini! ille quidem bibet coronatus: tu autem algebis et excubias ages. Ille dormiet cum puella formosissima: tu vero penem tibi fricabis.

SEM. Antimachum illum Psacadis filium, historicum et poetam, ut aperte dicam, male perdat Jupiter: qui me infelicem, festo Lenaeorum choragus dimisit incenatum. Quem utinam aliquando videam sepiam comedendam cupidum: et illa tosta, in fartagine stridens, cum sale in mensa jacens, in cenaculum appellat; deinde quum voluerit ille eam prehendere, canis rapiat et aufugiat.

SEM. Praeter istud malum, aliud ei nocturnum eveniat: febricitans domum ex equitatione se recipiat: deinde ebrius quis Oræstes furore percitus caput ei comminuat: ille autem lapidem in eum jacere volens in tenebris manu prehendat merdam recens cacatam, faciatque impetum tenens illiusmodi lapidem, tum aberrans scopo, feriat Cratinum.

FAMULUS LAMACHI, LAMACHUS, DICÆOPOLIS,

CHORUS.

FAM. O servuli, qui estis in aedibus Lamachi, aquam, aquam in

ollula calefacite, linteola, ceratum parate, lanam succidam, fasciam ligando malleolo pedis. Vir ille vulneratus est sude, dum transileret fossam, et malleolus ipsi luxatus est, et caput fregit impingens lapidi; et Gorgonem e clypeo excitavit: quum autem terribilis illa pinna cecidisset ad petras, Lamachus horrendum edidit carmen: *O inclytum lumen, nunc extremum te videns linquo lucem meam.* Tantum elocutus, in canalem lapsus, surgit, et in fugitivos quosdam incidit, prædones persequens et hasta premens. Sed eccum adest ipse: ocius aperi januam.

LAM. Attapattata! acerbos dolores et frigus, quibus crucior! Interii miser, hostili percussus lancea. Illud ergo lamentabile et ejulabile mihi esse possit; namque si me videat Dicæopolis vulneratum, illudet mihi, ridebitque meum infortunium.

DIC. Attalattata! Papillæ istæ quam duræ sunt, et similes cydoniis malis! date mihi saviu, auræ, et morsiunculas, et collabelle oscula. Nam congiu primus exhausti.

LAM. O tristis casus meorum malorum! heu, heu, vulnera excruciantia!

DIC. Io, io, salve Lamache eques!

LAM. Ah me miserum!

DIC. Ah me ærumnosum!

LAM. Quid tu me blande compellas?

DIC. Quid tu me mordes?

LAM. Miser ego propter duram in prælio symbolam!

DIC. Ergone hoc Choum festo symbolas quis exigebat?

LAM. Io io, Pæan, Pæan!

DIC. Sed non celebrantur hodie Pæonia.

LAM. Prehendite, prendite meum crns. Papæ! tenete me, ô amici.

DIC. Vos autem meum penem ambæ medium prendite, ô amici.

LAM. Vertigine laboro caput percussus lapide, et tenebræ mihi offunduntur.

DIC. At ego concumbere volo, quia tentigine rumpor, et in tenebris futuere gestio.

LAM. Foras efferte me in domum Pittali pæoniis manibus.

DIC. Ad iudices me efferte. Ubi est Rex? date mihi utrem.

LAM. Infixa est meis ossibus dolorifica lancea.

DIC. Videte hunc congiu vacuum. Io triumphe!

CHOR. Io triumphe ergo, quandoquidem tu vocas, ô senex!

DIC. Et insuper, meraciore infuso, uno spiritu exhausti.

CHOR. Io triumphe! ô generose, i, sumto utre.

DIC. Sequimini jam cantantes *Io triumphe.*

CHOR. Age sequemur tua causa, Io triumphe! cantantes te et utrem.

ARISTOPHANIS

P A X.

DRAMATIS PERSONÆ.

FAMULI DUO TRYGÆI.

TRYGÆUS.

PUELLÆ *filia Trygæi.*

MERCURIUS.

BELLUM.

TUMULTUS.

CHORUS.

HIEROCLES.

FALCARIUS.

CRISTARIUS.

LORICARIUS.

TUBICEN.

GALEARUM FABER.

HASTARIUS.

PUER LAMACHI.

PUER CLEONYMI.

ARISTOPHANIS

P A X.

FAMULI, TRYGÆUS, PUELLÆ, MERCURIUS,
BELLUM, TUMULTUS, CHORUS.

FAM. I. FER, fer turundam quam citissime scarabæo.

FAM. II. Ecce.

FAM. I. Da perditissimo illi.

FAM. II. Atque utinam tu suaviorem hac nunquam turundam comedas!

FAM. I. Da offam aliam ex asinino formatam stercore.

FAM. II. Ecce autem rursus.

FAM. I. Ubi vero est, quam modo ferebas? annon devoravit eam?

FAM. II. Sane hercle. Quin ereptam glomeravit pedibus totamque deglutivit.

FAM. I. Sed quam primum tere multas et spissas.

FAM. II. Viri sterquilini legi, ferte mihi opem, per deos obsecro, nisi vultis committere, ut præfocer.

FAM. I. Aliam, aliam da pueri cinædi: tritam enim cupere se autumat.

FAM. II. Ecce. Unam quidem, ô viri, suspicionem a me segregaturus mihi videor. Nemo enim dixerit me inter pinsendum mazam comedere.

FAM. I. Phui! fer aliam, et aliam, et aliam; aliasque præterea tere.

FAM. II. Haud equidem hercle. Non enim amplius queo sentinam hanc perpeti: ipsam itaque una cum scarabæo sumam et intro auferam.

FAM. I. Ita edepol in malam rem, et te ipsum insuper.

FAM. II. Vestrûm autem, si quis novit, dicat mihi, unde emero possim nasum non perforatum. Nullum enim opus ærumnosius est, quam scarabæo pinsentem cibum præbere. Nam sus aut canis, ita ut cacaveris, facile et celeriter vorat: iste autem præ superbia fastidit, et comedere non dignatur, nisi toto die teram, eique adponam,

tanquam mulieri, turundam subactam. Sed an desiderit edere, speculabor, forem pauxillum sic aperiens, ne me videat. Incumbe, ne desinas unquam edere, usquedum imprudens disruptaris. En, ut pronus vorat execrabilis ille, tanquam luctator, maxillas contorquens; caput interea manusque quodammodo circumducens, ut ii qui crassos rudentes in naves onerarias convolvunt. Res immunda et foetida et vorax est iste scarabæus. Nec cuiusnam deorum sit hoc peculium scio: haud sane Veneris mihi videtur esse nec Gratiarum.

FAM. I. Cujus ergo est?

FAM. II. Haud fieri potest, quin sit hoc signum Jovis Fulgeratoris.

FAM. I. Jam igitur spectatorum aliquis dicat, juvenis forsane opinione sua sapiens: *Quid hoc rei est? Quorsum pertinet iste scarabæus?* Deinde ipsi vir Ionicus aliquis adsidens dicat: *Ad Cleonem, ni fallor animi, pertinet hoc; nam ille impudenter merdam comedit.* Sed domum ingressus scarabæo dabo bibere.

FAM. II. At ego hujus rei rationem pueris, et adolescentibus, et viris, illisque qui viros ætate superant, edisseram, illisque etiam qui ultra communem virorum sortem, longiorem vitæ capiunt usuram. Herus meus novum insanit in modum, non quo vos, sed alio plane novo. Per totum enim diem cælum suspiciens hianti ore sic increpat Jovem, aitque: *O Jupiter, quid vis facere? depone scopas: ne verre Græciam—*

TRYG. Eheu! cheu!

FAM. II. Silete: nam ejus vocem audire mihi videor.

TRYG. O Jupiter, quid demum facere nostro populo cogitas? non animadvertis te urbes nostras exhaurire?

FAM. II. Hoc nimirum illud malum est, quod dicebam: nam specimen insanie ejus auditis. Quæ autem statim ab initio dixit, quando eum cœpit agitare bilis, audietis. Secum enim hoc in loco ita loquebatur: *Utinam possem recta via ad Jovem pergere!* Deinde tenuibus scalulis fabricatis, eas conscendebat, pedibusque et manibus nitens, in cælum conabatur scandere, donec præcipiti casu cervicem defregit sibi. Postea heri, quum se prouisset, nescio quorsum, foras, domum reversus est cum Ætneo maximo scarabæo, et deinde me ejus equisonem esse coëgit. Atque ipse demulcens eum, tanquam pullum equinum, *O Pegasule mi, inquit, generosè ales, fac ut me vehens ad Jovem recta voles.* Sed quid agat, spectabo, sic per clathros exserens caput. Hei mihi misero! adeste huc, adeste, ô vicini: herus enim meus sublimis tollitur in aërem, scarabæo, tanquam equo, insidens.

TRYG. Placidus, placidus, sensim, ô scarabæe, ne mihi ferociter nimis incede, statim a principio robore fretus, priusquam sudaveris, et solveris artuum nervos alarum motu vehementi; et ne spiræ mihi tetrum odorem, obsecro te: sin istuc facturus es, hic potius mancas nostris in ædibus.

FAM. II. O here, mi domine, ut deliras!

TRYG. Sile, sile.

FAM. II. Quorsum, quæso, sublimis volitas temere?

TRYG. Græcorum omnium causa volito, audax molitus insolensque facinus.

FAM. II. Quid volitas? quid frustra insanis?

TRYG. Ore favere decet, et nihil mali omnino mutire, sed bona verba dicere: hominibusque dic ut silcant, atque ut fimeta et cloacas novis lateribus instaurent, podicesque claudant.

FAM. II. Nullo pacto a me impetrabis ut silcam, nisi mihi dixeris, quorsum volare cogitas.

TRYG. Quorsum, nisi ad Jovem in cælum?

FAM. II. Qua mente?

TRYG. Interrogaturus eum quid de Græcis universis facere constitutum habeat.

FAM. II. Si autem id tibi non declararit?

TRYG. Scribam ei dicam, ut qui prodat Græciam Persis.

FAM. II. Nunquam, ita me Bacchus amet, hoc me vivo facies.

TRYG. Fieri aliter nequit.

FAM. II. Iu, iu, iu! O puellæ, deserit vos solas pater, in cælum proficiscens clanculum. Sed orate patrem, ô miseræ.

PUEL. O pater, ô pater, ergone vera ædibus nostris fama venit, te cum avibus, me deserentem, ad corvos iturum evanidum? Estne aliquid horum revera? Dic, ô pater, si me amas.

TRYG. Arbitrari licet, ô filiæ; illud autem est certissimum, dolore me premi, quando vos panem petitis, *pappam* me vocitantes, domi autem ne gutta quidem argenti est omnino. Si autem re bene gesta rediero, habebitis mature semper collyram magnam, et cum ea pugnam obsoni loco.

PUEL. Ecqua tibi erit itineris conficiendi ratio? navis enim te non vehet viam hanc.

TRYG. Alatus vehet me pullus: haud navigabo.

PUEL. Quæ vero mens tua est, qui scarabæo juncto veharis ad deos, ô pater?

TRYG. In Æsopi fabulis invenitur, ut solus ille omnium volucrum ad deos pervenerit.

PUEL. Incredibile memoras fabulam, ô pater, pater, ut olens bestia ad deos venerit.

TRYG. Venit propter inimicitias quas olim cum aquila gerebat, ut ejus ova in præceps devolveret, sicque eam ulcisceretur.

PUEL. Quidni ergo aligerum jungebas Pegasum, ut diis videreris magis tragicus.

TRYG. At, ô misella, duplici commeatu mihi opus fuisset: nunc autem quos ipse comederò cibos, iisdem hunc alam.

PUEL. Quid si in profundas ceciderit maris undas, quomodo emergere poterit, volucris quum siet?

TRYG. Data opera clavum habeo, quo utar: navis autem mihi erit Naxi fabricatus cantharus.

PUEL. Quis autem te portus fluctu delatum excipiet?

TRYG. Nimirum in Piræo est Canthari portus.

PUEL. Illud provide ne impingas, et illinc delabaris; deinde claudus Euripidi argumentum præbeas, et trægœdia fias.

TRYG. Mihi quidem hæc curæ erunt: sed valete. Vos vero, quorum gratia istos labores tolero, ne visite, neu cacate cis tres dies. Nam si olfecerit in sublime elatus iste, præcipitem me dabit et spe dejiciet. Sed age, Pegase, lætus incede, aurato freno strepitum excita, micans auribus. Quid agis, quid agis? quo detorques nares ad cloacas? tolle te ipsum audacter a terra, et deinde pernices alas pandens, recta perge ad Jovis aulam, a merda nasum abstinens, et a quotidianis cibis omnibus. Heus tu homo, quid facis, tu, inquam, qui cacas in Piræo ad lupanar? perdes me, perdes: nonne defodies, et super ingeres terræ quam plurimum, summoque in tumulo plantabis serpillum, et unguentum infundes? nam si hinc delapso gravius mihi quid acciderit, mortis meæ pœnas dabit Chiorum civitas, quinque talentis multata propter tuum culum. Hei mihi! ut paveo! nec amplius joco hoc dico. O machinarie, adverte animum ad me: jam torquet se mihi flatus aliquis circa umbilicum, et, nisi cautionem adhibeas, scarabæo saginam dabo. Sed prope a diis esse me puto, atque jam perspicio Jovis ædem. Ecquis tutelam Jovis januæ gerit? nonne aperietis?

MERC. Unde vocis humanæ ad me accidit sonus? O dive Hercules! quid hoc mali est?

TRYG. Hippocantharus.

MERC. O impure tu et audax et impudens, et impure, et nimium impure, et impurissime, quomodo huc ascendisti, ô impurorum impurissime? quodnam est nomen tibi? nonne dices?

TRYG. Impurissimus.

MERC. Cujas es? dic mihi.

TRYG. Impurissimus.

MERC. Pater tibi quis est?

TRYG. Mihine? impurissimus.

MERC. Haud causam dices, per Tellurem juro, quin moriaris illico, nisi profitearis mihi quid tandem sit nominis tibi.

TRYG. Trygæus Athmonensis, vinitor probus, non sycophanta, nec litium amans.

MERC. Quamobrem vero venisti?

TRYG. Ut carnes hæc tibi ferrem.

MERC. O miselle, satin' salvus venis?

TRYG. O gulose, viden' ut jam tibi non videor esse impurissimus? age nunc voca sis mihi Jovem.

MERC. Eheu, eheu, cheu! quod ne tantam quidem emensus viam prope ad deos accessurus es. Absunt enim, ut qui heri emigrarint.

TRYG. Quo terrarum?

MERC. Perii! terrarum ais?

TRYG. Quorsum ergo?

MERC. Perquam procul, in penitissimum abditissimumque cœli recessum.

TRYG. Quomodo ergo tu hic solus es relictus?

MERC. Deorum adservo reliqua vascula, ollulas, tabellas et amphorulas.

TRYG. Sed quapropter emigrarunt dii?

MERC. Quia Græcis irati sunt: ideo quem ipsi antea obtinebant locum, eum Bello incolendum dederunt, eique permiserunt, ut vos tractet plane arbitrato suo. Ipsi autem sursum quam longissime migrarunt, ut ne viderent vos amplius præliantes, nec supplicantes sibi prorsus sentirent.

TRYG. Sed cur nobiscum ita agi voluerunt? dic mihi.

MERC. Quia belligerare malebatis, pacem illis sæpe conciliantibus. Atque si quando Lacones essent superiores, ipsorum hæc fere erant verba: *Nunc, ita me Custores ament, Atticus pœnas dabit.* Contra si Athenienses melinscule rem gessissent, venirentque Lacones de pace agentes, vos illico solebatis dicere: *Officiis nobis os sublinitur, ita me servet Minerva: Per Jovem minime mos eis gerendus est: venient tlenno, si Pylum habeamus.*

TRYG. Est illa quidem sermonis nostri genuina forma.

MERC. Quamobrem nescio an Pacem unquam sitis visuri.

TRYG. Quorsum ergo abiit?

MERC. Bellum eam injecit in antrum profundum.

TRYG. In quodnam?

MERC. In istud infimum. Deinde viden' quam multos superingesserit lapides, ut eam nunquamprehendatis?

TRYG. Dic mihi, quidnam ergo mali jam nobis parat?

MERC. Nescio, nisi unum hoc, eum vesperi mortarium immanis magnitudinis intulisse.

TRYG. Quorsum, quæso, isto mortario utetur?

MERC. Contundere in eo urbes cogitat. Sed ibo; etenim, ut opinor, exiturus est: tumultuatur utique intus.

TRYG. Hei misero mihi! age effugiam ipsum: namque sensi quasi mortari bellici sonitum ipse etiam.

BEL. Io mortales, mortales ærumnosi, quam valde actutum maxillis dolebitis!

TRYG. O dive Apollo, quanta mortari amplitudo! quantum autem malum est solus belli adspectus! An iste est ille quem fugimus, ille truculentus, ille durus, ille divaricatis cruribus firmans gradum?

BEL. Io Prasiæ termiseræ, et quinquies, et decies iterum iterumque, ut peribitis hodie!

TRYG. Istud quidem, ô viri, nihil adhuc ad nos pertinet: malum enim hocce est Laconicæ.

BEL. Io Megara, Megara, ut actutum conteremini, universa in moretum iutrita.

TRYG. Papæ, papæ! quam magnos et acerbos Megarensibus iniecit fletus!

BEL. Io Sicilia, ut peris tu etiam! Qualis civitas comminuetur misera! age infundam et mel hocce Atticum.

TRYG. Heus tu, auctor sum tibi, ut alio utaris melle. Quatuor obolis hoc venit: parce Attico.

BEL. Puer, puer Tumultus.

TUM. Quid me vocas?

BEL. Male plorabis. Stasne otiosus? nescis enim pugnum istum, ut sit acerbus.

TUM. Hei mihi misero! mi here, num allia indidisti in pugnum?

BEL. Afferesne pistillum curriculo?

TUM. At, ô bone, non est nobis: hevi huc commigravimus.

BEL. Nonne vero ad Athenienses cures petitum cursim?

TUM. Curram equidem hercle; sin minus, plorabo.

TRYG. Agite, quæso, quid faciemus, ô miseri homunciones? videte quam magno versemur in periculo. Quippe si pistillum ferens venerit, isto contundet urbes otiose. Sed, ô Bacche, pereat, nec reversus ferat!

BEL. Eho tu.

TUM. Quid est?

BEL. Non affers?

TUM. Qui, malum, afferam? Perit Atheniensibus, vides, pistillum, coriarius, inquam, ille, qui turbabat Græciam.

TRYG. Bene sane, ô veneranda domina Minerva, factum est, quod periit ille, et quidem opportuno reipublicæ tempore, antequam moretum nobis infunderet.

BEL. Non igitur aliud ex Lacedæmone accessere properabis?

TUM. Hoc ago, here.

BEL. Cito ergo redi.

TRYG. O viri, quid nobis fiet? nunc in summo res est discrimine. Sed si quis forte vestrum in Samothracia est initiatus, nunc precari decet, ut qui pistillum accessit, illius distorqueantur pedes.

TUM. Hei mihi misero, hei mihi iterum, iterumque hei mihi!

BEL. Quid est? num non fers nunc etiam?

TUM. Periit enim et Lacedæmoniis pessimum illud pistillum.

BEL. Quomodo, scelesto?

TUM. In Thraciam utendum aliis quum dedissent illud, perdidērunt.

TRYG. Bene, bene factum, ô Dioscuri! forte bene erit: habete bonum animum, mortales.

BEL. Cape rursus hæc vasa, caque intro aufer: ego vero ingressus pistillum faciam.

TRYG. Nunc hoc ipsum Datidis carmen iterare commodum est, quod ille cantabat aliquando masturbans meridie: *Quam lætor, quam delector, quam gaudcor!* Nunc nobis, ô Græci, tempus se dat opportunum, ut soluti litibus et præliis extrahamus Pacem om-

nibus caram, antequam rursus aliud quoddam pistillum impedimento sit. Sed, ô agricolæ, et mercatores, et fabri, et opifices, et inquilini, et hospites, et insulani, huc adeste omnes populi, sumtis quamprimum ligonibus et vectibus et restibus. Nunc enim arripere licet Boni Geni poculum.

CHOR. Huc accedat quisque strenue ad salutem recta. O Græci, quotquot estis, succurramus, si unquam alias, soluti bellicis aciebus et malis cruentificis. Dies enim illuxit hæc inimica Lamacho. Proinde, si quid est opus facto, dic nobis et impera, quasi architectus aliquis. Non enim potis est ut defatisci hodie mihi videar, priusquam vectibus et machinis in lucem protraxerim illam dearum omnium maximam et vitium amantissimam.

TRYG. Nonne silebitis, ne nimium lætabundi hoc negotio Bellum excitetis intus vestris clamoribus.

CHOR. At nos lætamur, audito isto de extrahenda Pace edicto; longe enim diversum est ab illo, quo toties venire jussi fuimus trium dierum comæatum habentes.

TRYG. Cavete nunc formidantes Cerberum illum, ne ira æstuanans et vociferans, ut modo, quum hic erat, impedimento nobis sit, quo minus deam extrahamus.

CHOR. Nemo est, qui eam mihi nunc quovis pacto eripiat, si semel in meas venerit manus.

TRYG. Heu! heu! occiditis me, ô viri, nisi clamorem remittatis. Foras enim se proripiens omnia hæc conturbabit pedibus.

CHOR. Misceat sane, et conculcet omnia, et turbet: non enim facile gaudio moderabimur hodie.

TRYG. Quid hoc mali est? quid accidit vobis, ô viri? Neutiquam, per deos obsecro, corrumpatis saltando pulcherrimum negotium.

CHOR. Equidem hercle saltare non cogito; verum præ voluptate, me non movente, ipsa crura saltitant.

TRYG. Ne amplius etiam: sed desine, desine saltare.

CHOR. Eo jam desii.

TRYG. Dicis quidem: sed nondum desinis.

CHOR. Unam hanc choream sine me ducere, et non amplius.

TRYG. Hanc unam ergo: at ne præterea saltetis quidquam.

CHOR. Non saltaremus, si quid tibi prodessemus.

TRYG. Sed videte, nondum desiistis.

CHOR. Istuc modo crus dextrum si jactavero, jam tum mehercle desinam.

TRYG. Hoc equidem vobis ita concedo, ut amplius mihi molesti ne sitis.

CHOR. Sed et sinistrum etiam necesse est ut nonnihil jactem. Quippe lætus sum, et lætitia differor, et pædo, et rideo, magis quam si senectam exuissem, quia clypeum effugi.

TRYG. Ne gaudete, quæso, adhuc; nondum enim certo rem scitis. Sed quando prehenderit ipsam, tunc gaudete, et clamate, et ridete. Quippe tum demum licebit vobis navigare, manere, futuere,

dormire, interesse ludis solemnibus, epulari, cottabo ludere, Sybariticis deliciis frui, *Iu! Iu!* exclamare.

CHOR. Utinam mihi liceat videre hunc diem aliquando. Ærumnas enim toleravi multas, et stramenta, Phormionis peculium. Nec amplius me invenies judicem acerbum et difficilem, nec asperum durumque ingenio, sed mollem me videbis, multoque mitiorem, ubi solutus fuero belli molestiis. Etenim satis longo jam tempore perimus et atterimur, dum vagamur in Lyceum et ex Lyceo cum hasta et cum clypeo. Sed quo facto tibi maxime gratificemur age eloquere: te enim imperatorem legit nobis benigna quædam fortuna.

TRYG. Age jam dispiciam, quorsum istos lapides amolierum.

MERC. O impure et temerarie, quid facere cogitas?

TRYG. Nihil mali; sed id quod Cillicon.

MERC. Periisti homo infelix.

TRYG. Siquidem sortitio fiat: tu enim, qui Mercurius es, sortibus dirigendis quid facturus sis scio.

MERC. Periisti, interisti.

TRYG. In quem diem?

MERC. Jam statim.

TRYG. At nihil adhucdum emi, nec farinam, nec caseum, tanquam periturus.

MERC. Atqui jam contritus es.

TRYG. Quomodo ergo non sensi me tanta affici voluptate?

MERC. Num scis Jovem prædixisse mortem illi, qui hanc effodiens deprehensus fuerit?

TRYG. Ergone nunc me mori omnino necesse est?

MERC. Scias hoc ita esse.

TRYG. Da igitur mutuas mihi tres drachmas in porcellum; oportet enim initiari me, priusquam moriar.

MERC. O Jupiter fulminator—

TRYG. Per deos obsecro, domine, ne nos indices.

MERC. Nolim silere.

TRYG. Immo per carnes te rogo, quas tibi ultro adtuli.

MERC. At, ô miselle, eradicabit me Jupiter, nisi alto clamore hæc palam fecero.

TRYG. Noli nunc clamare, obsecro te, Mercuriole. Vos vero dicite mihi, quid accidit vobis? sic statis attoniti? ô perditum, ne parcite precibus; sin minus, consilium nostrum clamore denuntiabit ille.

CHOR. Neutiquam, ô domine Mercuri, neutiquam hoc feceris, si quem gratum et acceptum tibi porcellum a me oblatum meministi te comedere, nec meritum illud parvipendas istoc in negotio.

TRYG. Non audis, ut aduleatur tibi, ô Rex domine?

CHOR. Ne sis iratus ex propitio supplicibus nobis, ut istam nancisci nequeamus: sed gratificare nobis, ô humanissime, et munificentissime deorum, si detestaris Pisandri cristas et supercilia: sic te victimis sacris, et supplicationibus magnificis honorabimus, ô domine, semper.

TRYG. Age, obsecro, miserere supplicis eorum vocis, quoniam majori etiam te quam antehac cultu dignantur.

MERC. Furaciorum enim nunc sunt quam antehac.

TRYG. Atque tibi indicabo rem atrocem et magni momenti, quæ contra deos omnes suscipitur.

MERC. Age, sodes, eloquere: forte enim permoveris me.

TRYG. Namque Luna et veterator ille Sol vobis insidiantur a longo jam tempore: Barbaris produnt Græciam.

MERC. Curnam vero id faciunt?

TRYG. Quia hercle nos quidem vobis sarificamus: istis autem barbari sacrificant. Quocirca, ut par est, vellent vos omnes perire, ut sacra, quæ ceteris diis offerri solent, acciperent ipsi omnia.

MERC. Hæc ergo causa est, cur dudum dies imminuerunt clanculum, et orbem arrosentur aurigatione subdola.

TRYG. Rem hercle loquere. Proinde, amice Mercuri, adjuva nos alacri animo, et illam una nobiscum extrahe. Atque tibi magna illa Panathenæa celebrabimus, ceterasque omnes deorum ferias, ita ut deinceps in honorem Mercuri agitentur Mystera, Dipolia, Adonia: tum ceteræ urbes a malis liberatæ Averruncatori sacrificabunt Mercurio ubique: aliaque præterea multa habebis bona. Primum autem dono tibi phialam hance do, ut ea libare possis.

MERC. Hei, quam misericors semper sum vasorum aureorum gratia! Vestrum deinceps negotium est, ô viri: age cum lignibus ingressi ocus lapides amovete.

CHOR. Hoc agemus: tu vero nobis, ô deorum sapientissime, adsta, et, ut fabrâ præfectus, quidquid factum opus sit, impera: ceterum invenies nos ad ministrandum non ignavos.

TRYG. Agedum tu ocus porrige phialam, ut opus auspiciemur deos precati.

MERC. Libatio fit, libatio: ore favete, ore favete.

TRYG. Inter libandum precamur, ut præsens dies fiat multorum bonorum Græcis omnibus initium; quique prompto animo funes nobiscum contigerit, ille vir ut nunquam sumat clypeum.

CHOR. Edepol ne clypeum sumam: sed in pace potius degam atatem, habens amicam et fodicans carbones.

TRYG. Quisquis autem bellum præoptat, is nunquam desinat, ô dive Bacche, e cubitis suis telorum cuspidem eximere.

CHOR. Tum si quis cupiens ordines ducere, tibi lucis usuram invidet, ô diva Pax, in præliis idem ei contingat, quod Cleonymo solet.

TRYG. Tum si quis hastarum faber, aut institor clypeorum, ut merces suas melius vendat, bellum cupit, is a prædonibus captus nihil nisi hordeum comedit.

CHOR. Tum si quis imperator esse volens non adjuverit, aut servus aliquis transfugere ad hostes parans, in rota versetur et flagris cædatur: nobis vero bona eveniant ΙΗ ΠΑΙΩΝ ΙΗ.

TRYG. Aufer istud ΠΑΙΕΙΝ et dic tantum ΙΗ.

- CHOR. IH, IH ergo, IH tantum dico.
 TRYG. Mercurio, Gratiis, Horis, Veneri, Cupidini—
 CHOR. Et Marti.
 TRYG. Non, non.
 CHOR. Nec saltem Enyaliō?
 TRYG. Non.
 CHOR. Subtendite quisque, et funibus deducite lapidem.
 MERC. O eia.
 CHOR. Eia magis.
 MERC. O eia.
 CHOR. Eia adhuc magis.
 MERC. O eia, ô eia.
 TRYG. Sed pari jugo non trahunt viri. Nonne simul incumbētis? ut turgentē simulatō nīsu operam frustramini! male plorabitis, vos Bœotii.
 MERC. Eia ergo.
 TRYG. Eia ô!
 CHOR. Agite vos etiā una trahite.
 TRYG. Ergone non traho, et ex fune pendeo, et incumbo, et serio rem gero?
 MERC. Qui fit ergo, ut non procedat opus?
 CHOR. O Lamache, injurius es, qui nobis obstat hic sedens: nihil opus est nobis, ô bone, tua Gorgone.
 MERC. Nec isti traxerunt. Dudum est, quum Argivi nihil aliud curant, quam ut derideant eos, qui conflictantur ærumnis, præsertim quum bifariam mereant stipendia.
 TRYG. Sed Lacones, ô bone, trahunt strenue.
 MERC. Scinne vero, ut trahant? quotquot eorum ligna tractant, ii soli enixe incumbunt; sed non sinit ærarius faber.
 CHOR. Nec Megarenses quicquam agunt; trahunt tamen, perquam avidè diducentes rictum, catulorum instar dum ossa arrodunt, quippe qui fame mehercle pereant.
 TRYG. Nihil promovemus, ô viri: sed uno animo omnes nos denuo adniti oportet.
 MERC. O eia.
 TRYG. Eia magis.
 MERC. O eia.
 TRYG. Eia mehercle.
 MERC. O eia, ô eia.
 CHOR. Parum sane promovemus.
 TRYG. Nonne indignum est alios quidem tendere et trahere, alios vero retrahere? Plagas accipietis vos Argivi.
 MERC. Eia ergo.
 TRYG. Eia ô!
 CHOR. Quam malevoli sunt quidam inter nos!
 TRYG. Vos ergo, qui pacis cupiditate flagratis, trahite fortiter.
 CHOR. Sed sunt, qui impediunt.

- TRYG. Viri Megarenses, nonne malo cruciatu hinc facessetis? odit enim vos Dea, alliorum memor, quibus illam unxistis primi. Vobis etiā Atheniensibus edico, ut desinatī isti adhærere parti, unde nunc trahitis: non enim nisi iudiciis exercendis occupati estis. Sed si cupitis illam extrahere, ad mare nonnihil recedite.
 CHOR. Agite, ô viri, capessamus jam opus nos soli agricolæ.
 MERC. Procedit sane negotium multo magis vobis, ô viri.
 CHOR. Ait procedere negotium: sed enitere quisquis ades.
 TRYG. Profecto soli agricolæ opus extrahendo peragunt, et nemo alius.
 CHOR. Age nunc, age quisque. Atqui jam prope est: ne ergo remittamus, sed intendamus fortius: jamjam confectum est negotium. O eia nunc, ô eia omnes; ô eia eia, ô eia eia, ô eia eia, ô eia omnes.
 TRYG. O Diva uvarum datrix, qua te compellem oratione? unde sumam verbum decies mille amphorarum capax, quo te salutem? non enim habeo domo. O salve, Opora, et tu etiā ô Theoria. O qualis est vultus tibi, ô Theoria! ô quale et quam suave spiras intimo corde, dulcissimum, quasi vacationem militiæ et unguentum! num ergo similis est odor sportæ militaris?
 CHOR. Abominor inimici hominis infestissimum vas textum vimine: illud enim olet ructum acidum cepæ; hæc autem olet poma, convivium, Dionysia, tibias, tragædos, Sophoclis carmiua, turdos, versiculos Euripidis—
 TRYG. Plora tu quidem, qui eam falso insimulas: non enim delectatur forensium oratiuncularum artifice.
 CHOR. Hederam, qualum quo mustum percolatur, balantes oves, sinum mulierum ad furnos cursitantium, ancillam temulentam, inversum congium, aliaque multa et bona.
 MERC. Age adspice nunc, ut inter se confabulantur civitates reconciliatæ, et rident lubenti animo, tametsi sunt omnes mirum in modum suggillatæ, et cucurbitulas cuti inhærentes habent.
 TRYG. Et horum etiā spectatorum intueri vultus, ut cognoscas singulorum artem.
 MERC. Hei miser! Istum enim cristarum artificem nonne vides samet vellicantem? ille autem qui ligones factitat obpedit jam huic ensium fabro.
 TRYG. At falcarius nonne vides ut gaudeat, et hastarum fabrum ut digito infami notet?
 MERC. Age nunc jube agricolas abire.
 TRYG. Audite populi: agricolæ abeant, sumtis rusticis instrumentis, in agrum quam citissime, sine hasta et sine gladio, et sine jaculo. Nam omnia jam plena hic sunt pacis antiquæ: sed unusquisque eat ad opus faciendum in agrum cantato Pæane.
 CHOR. O dies optata justis et agricolis, postquam te lubens adspexi, convenire volo vites; atque etiā ficus, quas ego sevi junior, salutare animus est nobis longo post tempore.

TRYG. Nunc igitur, ô viri, adoremus primo Deam, quæ nobis ademit cristas et Gorgonas: post illa danda opera ut festino gradu abeamus domum, quisque ad suam villam, mercati nonnihil salsamenti melioris in agrum.

MERC. Ô Neptune, quam pulchra adspectu eorum caterva! quam densa et compacta, instar mazæ et cœnæ collatitiæ!

TRYG. Namque mehercle si splendens bene instructus sit malleus, et tridentes rastro refulgeant ad solem, eorum ope pulchre conserantur ordines: atque adeo jam cupio ire in agrum, et longo post tempore vertere rastro agellum. Sed, ô viri, revocate in memoriam pristinam illam vivendi rationem, quam præstabat ista olim vobis, et caricas constipatas, et ficus, et myrtos, mustumque illud dulce, pratumque violarum illud ad puteum, et olivas, quarum flagramus desiderio, et pro istis hanc nunc Divam salutate.

CHOR. Salve, salve, ô carissima; quam cupidis advenisti nobis tui! domiti enim et victi sumus tui desiderio, te Deam cupientes in agrum remeare. Quippe nobis eras maximum emolumentum, ô expetita omnibus, quicumque rusticam terebamus vitam: sola enim nos jurabas. Nam multis fruebamur olim, te vigente, rebus dulcibus, quæ sine sumtu et gratæ accidebant. Quippe rusticis eras recens hordeum fresum et salus. Itaque tibi et vites, et teneræ ficus, ceteræque omnes stirpes adridebunt, te cupide recipientes. Sed ubi nam a nobis abfuit istæc multo isto tempore? hoc nos edoce, ô deorum benevolentissime.

MERC. O sapientissimi agricolæ, mea jam percipite verba, si vultis audire hanc, quomodo perierit. Prima quidem causa fuit Phidias adversa fortuna usus; deinde Pericles metuens ne in partem veniret ejusdem infortuni, quia formidabat indolem vestram, præfractumque ingenium, priusquam aliquid mali pateretur, ipse inflammavit rempublicam: quippe injecta parva scintilla decreti Megarici, excitavit tantum bellum, ut præ fumo omnes Græci lacrimarent, quique illic, quique hic sunt. Ut autem primum semel audivit vitis, crepuit, et cadus percussus iracunde recalcitravit cadum. Non amplius erat quisquam, qui hæc sedaret: ipsa autem Pax disparuit.

TRYG. Hæc sane, ita me Apollo amet, ex nemine resciveram, nec quomodo cum ea conjunctus esset Phidias, audiveram.

CHOR. Nec ego, nisi nunc: propterea ergo formosa erat Pax, utpote genere illi conjuncta: multa sane nobis latent.

MERC. Deinde postquam cognorunt civitates, quibus imperabatis, vos esse vobis invicem exasperatos, dentesque restringere, omnia in vos machinabantur tributorum metu, et pecuniarum largitionibus in partes suas adducebant Lacedæmoniorum primores: isti autem, utpote homines sordidi appetentes lucri, exterosque decipere sueti, hæc turpiter abjecta, bellum arripuerunt: deinde illorum luca agricolis erant intertrimento. Nam triremes hinc missæ ad ulciscendas injurias, hominum etiam immerentium ficus comedebant.

CHOR. Immo merito, quoniam ficum meam exciderunt illi, quam ego severam et educaveram.

TRYG. Ita me Jupiter amet, ô bone, merito sane: nam et meam, lapide injecto, sex modiorum capacem cistam frumentariam perdiderunt.

MERC. Deinde, ut ex agris convenere in urbem agricolæ, eodem modo se etiam venales haberi, quo urbani, facile animadvertere; sed quum essent sine ovis, et desiderarent ficus, spectabant oratores: qui quum satis nossent pauperes infirmos esse, et laborare inopia victus, Divam istam sæpius clamoribus suis, tanquam furcillis, abegerunt, quoties illa, regionis hujus amore, sese conspiciendam exhibuit. Ex sociis autem illos quatiebant, qui essent pinguiores et opulentiores, asfingentes hujuscemodi causas, *Brasida favet*. Tum vos istum falso oppressum crimine, tanquam catuli, lacerabatis. Urbs enim pallida morbo et in metu desidens, quæcunque quis per calumnias parta ei objiceret, lubentissime comedebat. At exteri, quum plagas viderent, quas isti infligebant, auro iis qui hæc faciebant, os obturabant; ita ut illos quidem facerent divites, Græcia autem desolaretur vobis non animadvertentibus. Caput autem istis rebus erat coriarius.

TRYG. Desine, desine, Mercuri domine, horum ne memineris; sed sine istum hominem esse apud Inferos, ubi est: non enim nos ter est ille vir amplius, sed tuus. Quæcunque igitur dixeris in illum, licet nequam fuerit, dum vixit, et loquax, et sycophanta, et miscuerit omnia et turbaverit, hæc inquam omnia tuis dehinc exprobrabis. Sed cur sileas, ô Diva, dic mihi.

MERC. At hujus rei causam non facile animum inducet ut dicat spectatoribus: est enim iis valde irata, ob ea quæ perpessa est.

TRYG. Tibi saltem dicat ipsa paulum modo.

MERC. Dic mihi, ô carissima, quo erga istos sis animo; age ô mulierum clypeis inimicissima.—Esto: audio. Hæccine expostulas? intelligo.—Andite vos, quamobrem de vobis conqueratur. Ait se ultro venisse post res in Pylo gestas, cistamque adtulisse plenam induciis, sed rejectam fuisse ter in concione.

TRYG. Peccavimus in hac re; sed ignosce: mens enim nostra tunc erat in coriis.

MERC. Audi sis nunc, quod me modo interrogavit, quisnam malevolus ipsi maxime fuerit hic, et quis amicus, qui prælia ne fierent studuerit?

TRYG. Benevolentissimus quidem multo erat Cleonymus.

MERC. Qualis ergo videtur esse in re bellica Cleonymus?

TRYG. Animi fortissimi, nisi quod non est filius cujus ipse ait patris. Nam si quando exeat militatum, statim, quum arma abjiciat, *subjectitius* esse arguitur.

MERC. Adhuc nunc audi, quod me modo interrogavit, quis nunc obtineat suggestum in Pnyce?

TRYG. Hyperbolus illum nunc locum tenet. Heus tu, quid facis? quoniam caput tuum circumagis?

MERC. Aversatur populum, indigne ferens, quod malum praesidi me sibi adscivit.

TRYG. At non amplius utemur eo; nunc autem quia populus in digebat tutore, nudusque erat, hoc viro interim, tanquam munimento, se praecinxit.

MERC. Querit, qui tandem ista conductura sint reipublicae.

TRYG. Prudentiores fitemus quodammodo, quia lucernarum artifex est. Antehac quidem palpabamus res gerendas in tenebris; at nunc de omnibus rebus ad lucernam consultabimus.

MERC. O! ô! qualia jussit me ex te sciscitari!

TRYG. Quanam?

MERC. Plurima, etiam vetusta illa, quae reliquit olim: et primo quidem quid rerum agat Sophocles, percontabatur.

TRYG. Bene ac beate est illi; et tamen evenit ei mirabile quiddam.

MERC. Quid?

TRYG. E Sophocle fit Simonides.

MERC. Simonides? quomodo?

TRYG. Quoniam senex et sordidus lucri causa vel in crate naviget.

MERC. Quid vero? estne in vivis adhuc Cratinus ille sapiens?

TRYG. Mortuus est, quando Lacones irruptionem fecerunt.

MERC. Quid ei accidit?

TRYG. Rogas? animi deliquium passus est: quippe dolori temperare non poterat, quum videret dolium vino plenum frangi. Alia etiam quam multa censes contigisse urbi infortunia? quapropter, ô domina, nunquam a te divellemur.

MERC. Age ergo hac lege accipe Oporam hancce tibi uxorem, deindeque in agris cum illa habitans procrea tibi uvas.

TRYG. O carissima, huc ades, et da mihi copiam tui osculandi. Numquid detrimenti capturus tibi videor, ô domine Mercuri, si longo post tempore Oporam subagitavero?

MERC. Non, si re patrata misturam pulegii biberis. Sed quamprimum hancce Theoriam suscipe, et ad Senatum perduc, cujus quondam erat.

TRYG. O beate tu Senatus ob hanc Theoriam! quantum sorbebis jusculi per triduum! quam multa comedes viscera cocta et carnes! sed, ô amice Mercuri, vale multum.

MERC. Tu quoque vale, mi homo; lætus abi, et memor esto mei.

TRYG. O scarabæe, domum, domum avolemus.

MERC. Non est hic, ô bone.

TRYG. Quorsum ergo abiit?

MERC. Currum Jovis subiit, et fulmen gerit.

TRYG. Unde ergo miser ille istic habebit cibos?

MERC. Ganymedis ambrosiam comedet.

TRYG. Quomodo ergo descendam ego?

MERC. Bono animo es, recte: hac, juxta ipsam Deam.

TRYG. Adeste, vos puellæ; sequimini me ocius: nam plurimi vos exspectant cupidi arrecto pene.

CHOR. Sed abi lætus: nos autem interea hanc suppellectilem comitibus servandam committamus: quippe solent praecipue circa scenas plurimi fures morari occulti, et mala patrare. Sed tu custodi hæc strenue: nos autem spectatoribus dicamus ex instituto nostro quaecunque nobis ratio suadet atque animus.

Equidem oportebat ut, si quis comicus poeta in digressione ad spectatores per anapæstos se ipsum laudaret, illum verberarent lictores: sin, ô Jovis filia, æquum est, quempiam honore adfici, qui præstantissimus hominum et celeberrimus evaserit in arte comædias docendi, poeta noster magna se laude dignum esse ait. Primo enim solus omnium effecit, ut quos habet æmulos, si desierint pannos mendicorum irridere, et cum pediculis belligerare: deinde Hercules illos pinsentes, et famelicos, et fugitivos, et fraudulentos, et se consulto verberibus offerentes, collutulatos expulit primus: servos etiam facessere coëgit, quos semper producebant flentes, idque eapropter, ut conservus ridens alterius plagas sic eum interrogaret; *O miser, quid accidit cuti tuæ? num hystrix invasit tibi in latera cum magno exercitu, tergumque tuum excidit et vastavit?* Sublatis his ineptiis, odiosisque et ignobilibus nugis, magnam fecit artem vobis, quam ædificavit, et alte quasi turribus eduxit verbis magnificis, et sententiis, dieteriisque haud trivialibus; operam non abutens perstringendis privatis homuncionibus, mulieribusve: sed herculeo quodam impetu maxima monstra aggreditur, transcendens coriorum foetores tetros et cæni commoti minas. Et primum quidem omnium oppugno ipsam illam serratis dentibus immanem beluam, cujus ab oculis terribiles micabant Cynnæ radii, caput autem ejus circumlambebant centum capita perditissimorum adulatorum; quæ vocem habebat torrentis stragem edentis, odorem phocæ, coleos Lamiae illotos, culumque cameli. Hujuscemodi viso monstro non extimui, sed pro vobis pugnans et pro insulis, obstiti ei semper. Quapropter nunc vos æquum est reddere gratiam mihi, et memores esse. Etenim antehac, quum rem ex sententia gessissem, non obambulabam palæstras, puerosque sollicitabam; sed sumta suppellectile statim abibam, in paucis molestus, in plerisque delectabilis, servato in omnibus officio. Proinde fautores me habere decet et viros et pueros: calvos etiam admonemus, ut suo studio nos adjuvent in adipiscenda victoria. Unus enim quisque dicet, me victore, ad mensam et in conviviis: *Porrige calvo illi, da calvo illi de bellariis aliquid, et ne detrahe quicquam præstantissimo poetarum, viro qui frontem habet.*

SEM. Musa, tu, bello repudiato, mecum, cum amico tuo, choreas exerce, Deorum celebrans connubia, hominumque convivia, et beatorum epulas: tibi enim hæc in primis curæ sunt. Si autem Carcinus venerit, et tecum oraverit, ut cum filiis suis choreas instituas,

ne obtemperes, nec eas adjuvix illis: sed puta omnes esse coturnices domesticos, saltatores brevicervicos, statura nanos, caprinorum stercoreum ramenta, machinarum inventores. Etenim dixit eorum pater, illud, quod præter spem sibi obtigerat argumentum fabulæ, a mustela vesperi strangulatum fuisse.

SEM. Tales decet Gratiarum pulchricomarum hymnos celebres sapientem poetam cantare, quando vere novo hirundo sessitans voce perstrepit, et chorum non habet Morsimus, neque Melanthius: cuius acerbissimam vocem garrientis audivi, quum tragicum chorum haberent frater ejus et ipse, ambo Gorgones gulosæ, batidispices, Harpyiæ, annua fututores, impuri, olentes hircum, piscium perniciës: quos despue screatu magno et largo, diva Musa, et mecum læta festivitatem celebra.

TRYGÆUS, FAMULUS, CHORUS, HIEROCLES.

TRYG. Quantæ molis erat pervenire usque ad deos! mihi hercle fesso dolent oppido crura. Parvi utique desuper intuenti mihi videbamini. De cælo quidem spectanti videmini sane maligni, hinc autem multo maligniores.

FAM. Venistin', ô here?

TRYG. Ut ego audivi ex quodam.

FAM. Qualem expertus es fortunam?

TRYG. Dolent mihi crura, magnum iter emenso.

FAM. Age dic nunc mihi.

TRYG. Quidnam?

FAM. Vidistin' alium quempiam hominem in aëre vagantem præter te ipsum?

TRYG. Non, nisi forte duas aut tres dithyrambicum poetarum animas.

FAM. Quid autem faciebant?

TRYG. Volitantes colligebant præmia nescio quæ, natantium in aëre virorum nugas.

FAM. Non ergo illud esse verum in aëre deprehendisti, quod vulgo dicunt, nos stellas fieri, quando quis nostrum moritur?

TRYG. Maxime.

FAM. Equanam est illic nunc stella?

TRYG. Ion Chius, qui olim hic fecit canticum illud *Eoum*, tanta cum approbatione, ut eum statim omnes *Eoum sidus* appellarent.

FAM. Quanam ergo sunt illæ discurrentes stellæ, quæ ardentes cursitant?

TRYG. Sunt illæ quædam e stellis divitibus, quæ a cœna redeunt laternas habentes, et in laternis ignem. Sed adsume ocius istam et introduc eam, et solium elue, et aquam caleface, et sterne mihi atque huic genialem lectum: hisque peractis redi huc. Ego autem alteram hancce reddam Senatui interea.

FAM. Udenam vero has accepisti?

TRYG. Unde? nempe ex cœlis.

FAM. Haud ego jam deos faciam trioboli, si lenocinium faciunt, uti nos homines.

TRYG. Non quidem ita solent: sunt tamen inter illos quidam, qui ex hoc quæstu sibi victum parant.

FAM. Age ergo eamus. Dic mihi, aliquidne huic comedendum dabo?

TRYG. Nihil. Nam nolet comedere, nec panem, nec mazam, solita semper apud superos ambrosiam lingere.

FAM. Ain' *lingere*? Ergo ei pelvis etiam paranda est.

CHOR. Sane feliciter senex iste, quantum videre licet, nunc rem gerit.

TRYG. Quid ergo, quum sponsum me videbitis nitidum?

CHOR. Dignus eris, quem omnes beatum prædicent, mi senex, rursus juvenis factus, unguento delibutus.

TRYG. Opinor. Quid vero, quando cum illa concumbens papillas prehendam?

CHOR. Fortunatior videberis, quam Carcini strobili.

TRYG. Nonne vero merito? qui scarabæo invecus servavi Græcos, ita ut omnes in agris degentes tuto jam futuant et dormiant.

FAM. Lavit puella, et recte se habent circa nates omnia? placenta cocta est; libum sesaminum conficitur; ceteraque parata sunt omnia: sed pene opus est.

TRYG. Age ergo reddamus Theoriam hancce Senatui propere.

FAM. Quanam est hæc mulier? quid ais?

TRYG. Theoria illa est, quam nos aliquando madidi subagitavimus, Brauronem eam deducentes: hoc certo scias, et vix potuit capi.

FAM. O here, quantam culus iste quinto quoque anno voluptatem adfert!

TRYG. Eia, quis vestrum est justus? quisnam? quis hanc ad se receptam custodiet Senatui? Heus tu, quamnam hic delineationem facis?

FAM. Quid, malum, rogas? ad Isthmia tentorium peni meo designo.

TRYG. Nondum dicitis vos, quis sit custoditurus? Huc ades tu; deponam enim te in medium adductam.

FAM. Iste innuit.

TRYG. Quis?

FAM. Rogas? Ariphrades, obsecrans ut ad se adducatur.

TRYG. Sed, ô stulte, succum ejus lambendo hauriet irruens. Agedum tu depone prius hanc supellectilem humi. Senatus, vosque Prytanes, videte hanc Theoriam: spectate quanta bona vobis adferens tradam, ita ut statim possitis sustollentes crura hujus in sublime patrare sacra. Hancce culinam videte quam sit pulchra: propterea etiam fuligine nigra est: istic enim, antequam bellum oriretur, Senatui ollæ stabant olim. Deinde cras statim nobis hanc habentibus

certamina licebit instituere pulcherrima, hami luctari, quadrupedum in morem stare, unctisque ritu pancratio certantium strenue ferire, fodicare, simul pugnis et pene. Post autem tertia die cursus equestres instituetis, ubi singulator singulatorem prævertet, currusque super curribus eversi flantes et spirantes mutuis movebuntur succussibus: alii autem jacebunt recutiti aurigæ lapsi circa metam. Sed, ô Prytanes, accipite Theoriam. Hem, quam lubenter adsumsit eam iste Prytanis! at non faceres, si quid gratiis introducendum ad Senatum fuisset tibi, sed vidissem te prætendentem vacationem simulque manum accipiendo muneri.

CHOR. Certe de omnibus bene meretur civis similis tui.

TRYG. Quum vindemiabitis, multo magis scietis qualis sim.

CHOR. Nunc etiam id satis tu quidem ostendis. Servator enim omnibus hominibus es factus.

TRYG. Quid ergo dices, quum ebibes musti poculum?

CHOR. Immo secundum deos tibi semper primas deferemus.

TRYG. Optime enim de vobis promeritus sum ille ego Trygæus Athmonensis, qui gravissimis ærumnis liberavi plebeiam turbam, populumque agrestem: quique Hyperbolum repressi.

CHOR. Age vero, quid deinceps nobis faciendum est?

TRYG. Quid aliud, nisi hanc dedicemus adhibitis leguminum ollis?

CHOR. Ollisne? tanquam querulum Hermulam?

TRYG. Quid ergo videtur? vultisne saginato bove?

CHOR. Bove, inquis? nequaquam, ne suppetias aliquorsum currare oporteat.

TRYG. Num ergo porca pingui et magna?

CHOR. Minime.

TRYG. Cur?

CHOR. Ne fiat porcina Theagenis spurcitia.

TRYG. Quanam ergo sodes ex ceteris victimis censes?

CHOR. Ove.

TRYG. Ove?

CHOR. Ita hercle.

TRYG. Sed est Ionicum hoc vocabulum.

CHOR. De industria, ut, si in concione quis dixerit bellum esse gerendum, tum qui illic sedebunt, præ metu dicant Ionice, *Ovæ!*

TRYG. Recte utique dicis.

CHOR. Et sint cetera lenes: atque ita alii erga alios erimus animo agnino, erga socios autem multo mitiores.

TRYG. Age ergo adduc quam citissime ovem: ego interea aram parabo, in qua sacrificabimus.

CHOR. Ea ut omnia quæ Deus vult, fortunaque secundat, procedunt ex sententia, aliaque aliis istorum opportuno tempore sese offerunt!

TRYG. Hoc utique satis apparet: nam ara, ecce, jam foris est.

CHOR. Festinate ergo, dum divino jussu impetum cohibet conversa belli aura. Nunc enim Deus palam res in melius refert.

TRYG. Canistrum adest, cui mola salsa inest, et corona, et culter: ecce etiam ignem, nec, præter ovem, nobis quicquam moræ est.

CHOR. Nonne ergo omni studio festinabitis? Nam si Chæris vos viderit, invocatus accedet, ut canat tibiis, et certo scio vos ei flanti seque ipsum fatiganti daturus tandem aliquid.

TRYG. Agedum tu sume canistrum et gutturnium, atque circum aram ocus dextrorsum.

FAM. Ecce circumivi: aliud jam impera.

TRYG. Agedum torrem hunc in aquam immergam: tu concute ocus: tu autem porrige salsæ partem molæ; ipseque fac lustreris, tradita mihi hac face: projice spectatoribus etiam aliquantum frugum.

FAM. En.

TRYG. Jamne dedisti?

FAM. Ita mehercle: nec istorum quotquot sunt spectatorum ullus est, quin habeat hordeum.

TRYG. Nonne etiam mulieres acceperunt?

FAM. Sed ad vesperam dabunt eis viri.

TRYG. Quin precamur? Quis hîc adest? ubinam sunt multi et boni?

FAM. Age dem istis: multi enim sunt et boni.

TRYG. Istosne putasti bonos esse?

FAM. Quippini? qui nimirum, quum eos tanta aqua perfuderimus, in eundem istum veniunt et consistunt locum.

TRYG. Sed quam primum precemur; precemur jam. O veneranda regina, Dea honoranda, Pax, domina chororum, domina nuptiarum, accipe sacrificium nostrum.

CHOR. Accipe, obsecro, ô carissima; nec fac itidem, ut solent mulieres adulteræ. Quippe illæ semiadapertis foribus prospectant; et si quis advertat ipsis animum, recedunt; deinde, si abeat, prospectant rursus. Tu nihil horum fac itidem nobis.

TRYG. Ne hercle feceris, sed ostende totam te ipsam, ut ingeniam decet, amatoribus nobis, qui tui desiderio tertium jam et decimum maceramur annum. Dissolve pugnas et tumultus, ut Lysimacham te vocemus. Compesce festivas illas nostras suspiciones, quibus adducti nugas garrientes alii alios calumniatur: et tempera nos Græcos de novo amicitiae succo, et ignoscendi voluntatem mihiorem admisce mentibus nostris. Effice, ut forum nostrum bonis rebus abundet, grandibus alliis, cucumeribus præcocibus, pomis, malis puniceis, lænis parvis in usum servorum: et ex Bœotia ut videamus multos, qui ferant anseres, anates, palumbes, trochilos: et Copaidum anguillarum ut sportæ veniant, utque circa eas conferti nos opsonantes in turba luctemur cum Morycho, Telea, Glauceta, aliisque helluonibus multis; deinde Melanthius ut veniat posterior ad forum, illæ autem venditæ jam sint, et iste ejulet, deinde ex Medea

sic lamentetur : *Perii, perii, postquam e manibus exciderunt mihi anguilla in betis delitescentes : et homines ut ejus malis gaudeant. Hæc, ó veneranda, precantibus nobis da.*

FAM. Cape cultrum, et scite, ut coquum decet, fac mactes ovem.

TRYG. Sed fas non est.

FAM. Quamobrem ?

TRYG. Nimirum Pax non gaudet cæde, nec cruentatur ejus ara ; sed intro ablatam victimam macta, femoraque exenta huc effer : et sic ovis præbitori servatur.

CHOR. Te ergo foris nunc manentem oportet assulas huc repone-
nere ocius, ceteraque insuper quæ ad rem sacram pertinent.

TRYG. Nonne tibi aruspicum ritu videor cremium ponere ?

CHOR. Quippini ? Quid enim te fugit, quod requiri possit in sapiente viro ? aut quid non pervides mente, quod pervidere oportet illum, cujus probata est solertia, expeditaque animi audacia ?

TRYG. Assula incensa Stilbidem fumo premit. Mensam etiam adferam ; nec opus erit famulo.

CHOR. Qcis non laudaret hujuscemodi virum, qui multa per-
pessus, servavit sacram urbem ? quare nunquam non habebitur ad-
mirandus omnibus.

FAM. Peracta sunt quæ imperasti. Cape femora hæc et in ginem impone : ego vero ad exta et liba ibo.

TRYG. Mihi erunt ista curæ. Sed jam venisse te oportebat.

FAM. Ecce adsum : num cessasse tibi videor ?

TRYG. Assato nunc ista probe : namque eccum accedit aliquis lauro coronatus. Quis homo est tandem ?

FAM. Quam arrogans videtur ! Vates est aliquis.

TRYG. Non herclé, sed Hierocles.

FAM. Ille ipse nimirum est ex Oreo sortilegus. Quidnam porro dicturus est ?

TRYG. Satis apparet illum adversaturum paci.

FAM. Minime : sed ad nidorem ingressus est.

TRYG. Adsimulemus, quasi non videamus eum.

FAM. Recte dicis.

HIER. Quodnam hoc est sacrificium, et cuiam fit deo ?

TRYG. Assato in tacite, et cave ne lumbum adtigas.

HIER. Nonne dicetis cuiam deorum sacrificatis ?

TRYG. Num cauda bene habet ?

FAM. Bene sane, ó diva Pax amica.

HIER. Age proseca nunc, et prosicias da.

TRYG. Præstat prius assare.

HIER. Atqui hæc jam sunt assata.

TRYG. Nimis curiosus es, quisquis es. Disseca : ubi mensa ? libamentum cedo.

HIER. Lingua seorsum præciditur.

TRYG. Meminimus. Sed scin' quid facias ?

HIER. Si dixeris.

TRYG. Ne loquere nobiscum quicquam. Nam sanctæ Paci sacra facimus.

HIER. O miseri mortales et insipientes—

TRYG. In caput tuum vertat.

HIER. Qui præ stoliditate Deûm voluntatem non intelligentes fœdus iniistis viri cum truculentis simiis—

FAM. Ha ha he.

TRYG. Quid rides ?

FAM. Faceti mihi videntur truculenti simii.

HIER. Et stupidæ columbæ vulpeculis creditis, quarum dolosa mens, dolosum ingenium.

TRYG. Utinam fiat tuus pulmo tam calidus, ó jactator, quam sunt hæc exta !

HIER. Nisi enim Nymphæ deæ Bacin deceperunt, nec Bacis mortales, nec rursus Nymphæ Bacin ipsum—

TRYG. Dii te eradicent, ni bacissare desinis.

HIER. Non erat in fatis, ut jam dissolverentur vincula Pacis, sed tunc primum—

TRYG. Sale conspergenda hæc sunt.

HIER. Nondum enim placet beatis diis, ut a bello desistamus, antequam lupus ovem ineat. Dum blatta fugiendo visiens teterrimum emittit factorem, et clamosa canis partus concitata stimulis cœcos gignet, tandiu nondum oportebat pacem fieri.

TRYG. Quid ergo facere nos oportebat ? num a bello non desistere ? aut sortiri utri ploraturi essemus magis, quum liceret nobis, inito fœdere, Græciæ communiter imperare ?

HIER. Nunquam efficias, ut cancer incedat recte.

TRYG. Nunquam cœnabis posthac in Prytaneo ; neque, postquam res peracta est, vaticinia facies deinceps.

HIER. Asperum erinaceum nunquam reddideris levem.

TRYG. Num Atheniensibus verba dare aliquando desines ?

HIER. Quo enim oraculo jussi victimæ femora adolevistis diis ?

TRYG. Isto nimirum, quod pulcherrimum fecit Homerus : *Sic illi quidem inimica belli nube depulsa, Pacem amplexi sunt, et eam dedicarunt mactata victima. Sed postquam femora combusta fuere, visceribus pasti libarunt poculis : ego autem dux eram viæ : at sortilego nemo dabat calicem fulgentem.*

HIER. Hæc non ad me pertinent : non enim hoc dixit Sibylla.

TRYG. At sapiens ille mehercle Homerus perquam scite dixit : *Nec tribules, nec legem, nec Larem habet ille, qui bellum amat intestinum horrendum.*

HIER. Vide ne dolo aliquo mentem tuam decipiens miluus, corripiat.

TRYG. (*ad famulum*). Istuc tu cave : nam hoc metuendum est extis oraculum. Infunde vero libamen, et extorum partem huc cedo.

HIER. Sed si vobis ita faciendum videtur, ipsemet etiam ego mihi ministrabo.

TRYG. Libamen, libamen.

HIER. Infunde mihi etiam et extorum partem porrige.

TRYG. At nondum hoc placet beatis diis: sed istud potius, ut nos libemus, tu autem abeas. O veneranda Pax, permane nobiscum omni vitæ tempore.

HIER. Affer huc mihi linguam.

TRYG. Tu vero tuam hinc aufer.

HIER. Libamen.

TRYG. (*ad famulum*). Hæc etiam cum libamine sume ocus.

HIER. Nemone dabit mihi de extis aliquid?

TRYG. Non enim possumus nos prius dare, antequam lupus ovem inecat.

HIER. Immo per genua te obsecro.

TRYG. Frustra, ô bone, supplicas: non enim levem reddes asperum erinaceum. Agite, spectatores, adeste, comedite exta nobiscum.

HIER. Ego vero quid?

TRYG. Sibyllam comede.

HIER. Haud sane, per Tellurem adjuro, vos hæc comedetis soli; sed abripiam ea vobis: sunt enim in medio posita.

TRYG. Percute, percute, percute istum Bacin.

HIER. Antestor.

TRYG. Et ego, te nempe esse helluonem et arrogantem hominem; percute ipsum, et baculo cohibe jactatorem illum.

FAM. Tu quidem id cura: ego vero victimarum pelles, quas hicce per fraudem accepit, ei detraham. Nonne depones pelles, sacrificule? audistin? qualis iste corvus ex Oreo venit! nonne avolabis ocus in Elymnum?

SEM. Lætor, lætor, quod carere licet casside, et caseo, et cepis. Non enim ex præliis voluptatem capio; sed si apud ignem perpo-tem cum caris sodalibus, comburens ligna, quæcunque fuerint aridissima, æstivo calore exsiccata, et in carbonibus torrens cicer, fagumque in ignem immittens, et simul Thrattam subagitans, dum uxor lavat. Nihil enim jucundius est, quam si, facta jam semente, deoque eam irrigante, sic fabuletur vicinus aliquis: *Dic mihi sodes, quid facimus interea, ô Comarchida? mihi quidem potare placet, dum deus juvat sata. Age, mulier, frige phaselorum tres chænices, triticique nonnihil eis admisce, atque ficus deprome. Vocet Syra Manen ex agro, quandoquidem non licet pampinare hodie, neque glebas frangere, quum ager sit voidus: et a me ferat aliquis turdum et fringillas duas. Erat etiam recondita domi colostru, et quatuor frusta carnis leporinæ, nisi quid illorum abripuit mustela vesperi: sane strepebat intus nescio quid et tumultuabatur. Ex illis, inquam, frustis fer nobis tria, puer, et unum da patri: myrtos fructiferos pete ab Æschinada; simulque, eadem est enim via, Charinadem aliquis vocet, ut potet nobiscum, dum bene facit, et incrementum dat deus frugibus.*

SEM. Quando cicada cantat suavem suam cautilenam, lætor dispiciens Lemnias vites, an jam maturescant: nam fructum præco- cem producent: lætor etiam intuens grossum tumescentem; deinde quum est maturus, comedo, suavitatemque exploro, simulque dico: *Anicæ tempestates!* et nonnihil thymi terens misturam bibo: deinde fio pinguis eo æstatis tempore: his, inquam, lætor magis, quam si intuear diis odiosum centurionem tres cristas habentem, puniceamque chlamydem coloris intensissimi, quam ille tincturæ esse ait *Sardianica*: sin forte pugnandum sit ei ista amicto chlamyde, tunc illa tingitur tinctura *Merdianica*: deinde fugit primus, tanquam celer equigallus, cristas concutiens; ego autem sto retia servans. Quando autem domi sunt, intolerabilia faciunt, dum alios inscribunt in catalogo, alios temere delent bis aut ter. Cras quidem profectio est: huic vero cibus non est emtus: nesciebat enim quum domo egrederetur se militiæ adscriptum esse: deinde ad simulacrum Pandionis consistens, nomen suum in catalogo videt, inopsque consili currit flens amare. Ista nobis faciunt agricolis; urbanis vero secus, illi diis hominibusque invisi armorum abjectores: pro quibus pœnas adhuc dabunt mihi, si deus volet: multis enim me læserunt injuriis, qui domi quidem sunt leones, in acie autem vulpes.

TRYGÆUS, FALCARIUS, CRISTARIUS, LORICARIUS,
TUBICEN, GALEARUM FABER, HASTARIUS,
PUER LAMACHI, PUER CLEO-
NYMI, CHORUS.

TRYG. Io! io! Quanta multitudo venit ad nuptiales epulas! Cape hanc galeam, et cristis mensas deterge, siquidem illius nullus est usus amplius: deinde infer placentas et turdos, plurimamque leporinam et panes.

FALC. Ubi Trygæus est, ubi?

TRYG. Turdos coquo.

FALC. O carissime Trygæe, quanta bona in nos contulisti, quum pacem fecisti! nam antihac nemo emisset falcem vel teruncio: nunc vero eas quinquagenis drachmis vendo: iste autem ternis drachmis cados vendit in agros. Sed, ô Trygæe, cum ex falcibus sume, tum ex istis, quidquid voles, gratis: et istæc accipe. Ex iis enim quæ vendidimus, et unde lucrum fecimus, dona hæc tibi ferimus ad nuptias.

TRYG. Agite ergo, depositis istis apud me, ingredimini ad cœnam ocus: etenim iste armorum institor accedit ager animi.

CRIS. Hei mihi! Trygæe, quam me funditus perdidisti!

TRYG. Quid vero est, infortunate? num tibi forte dolet caput cristis erumpentibus?

CRIS. Pessum dedisti meum opificio meo et victum, hujusque, et istius hastarum fabri.

TRYG. Quid preti, amabo, solvam tibi pro istis duabus cristis?

CRIS. Tu ipse quid das?

TRYG. Quid dem rogas? pudet dicere. Tamen quia multo labore implicitæ et adstrictæ sunt, facile pro iis darem tres caricarum chænicæ, mensam ut detergam hacce.

CRIS. Fer igitur intus huc caricæ: quippe satius est, ô bone, quam nihil accipere.

TRYG. Aufer, aufer eas hinc in malam rem: pili eis defluunt, nihili sunt. Cristas has non emerem, ne una quidem carica.

LOR. Hac autem lorica decem minis æstimata, commissa fabre, quid faciam miser?

TRYG. Hac quidem nequaquam tibi damno erit: sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit: nam ad id apta est, ut quis in eam exoneret alvum—

LOR. Desine conviciorum in me et merces meas.

TRYG. Hoc modo adpositis tribus lapillis. Annon commode?

LOR. Qua vero parte terges nates, homo ineptissime?

TRYG. Hac, immissa manu per foramen, quo brachium exseritur, et illac—

LOR. Ergo utraque manu?

TRYG. Ita hercle, ne furtum fecisse deprehendar obturando navis foramine.

LOR. Ergone super vase decem minarum sedens cacabis?

TRYG. Equidem hercle, ô perditæ. Anne vero putas me podicem meum venditurum vel mille drachmis?

LOR. Agedum effer argentum.

TRYG. Sed, ô bone, podicem mihi premit tua lorica; aufer, non emam.

TUB. Quid vero ego tandem hac tuba faciam, quam emi olim sexaginta drachmis?

TRYG. Plumbum si infundas in hanc cavitatem, deinde si superne virgam infigas longiusculam, fiet tibi pensilis cottabus.

TUB. Hei mihi! derides me.

TRYG. Sed aliud consilium dabo. Plumbum quidem, ut dixi, infunde: ex hac autem parte funiculis suspensam lancem adde, et plane tibi fiet illud, quo possis ficus in agro servis tuis appendere.

GAL. FAB. O implacate dæmon, ut me perdidisti, quando pro his galeis minam olim dedi! et quid jam faciam? quis enim eas emet?

TRYG. Abi et vende eas Ægyptiis, sunt enim aptæ ad metiendam symæam.

HAST. Hei mihi! ô galearum faber, quam misera est nostra conditio!

TRYG. Huic quidem nihil evenit mali.

GAL. FAB. Sed quid est adhuc, ad quod galeis utatur quispiam?

TRYG. Si huiusmodi ansas discat quis facere, multo plus eas vendet, quam nunc.

GAL. FAB. Abeamus, ô hastarum faber.

TRYG. Nequaquam; quia ab hoc ego hastas istas emam.

HAST. Quantum ergo das?

TRYG. Si bifariam distendantur singulæ, sumam eas pro ridicis, centenas drachma.

HAST. Contumelia hæc est: discedamus hinc, ô bone.

TRYG. Ita hercle: nam pueri jam exeunt huc invitatorum, mi-cturi, ut quæ cantaturi sunt præmeditentur, ni fallor. Sed, ô puer, si quid cantare cogitas, hic propter me adstans prius prælium cantus face.

PUER I. Nunc rursus a bellicosus viris exordiamur—

TRYG. Desine bellicosos cantare, præsertim, ô perditissime, facta jam pace. Male doctus es et execrabilis.

PUER I. Illi autem quum jam prope essent concurrentes inter 256, scuta et clypeos conserebant umbonibus munitos.

TRYG. Clypeos? nonne desines clypeos memorare nobis?

PUER I. Hic virum ejulatus exoriebatur simul et supplicatio.

TRYG. Virum ejulatus, inquis? plorabis, ita me Bacchus amet, ejulatus canens, eosque umbonibus munitos.

PUER I. Sed quid canam tandem? tu enim dic mihi, quibus delecteris.

TRYG. Cane, Sic illi quidem comedebant boum carnes, et quæ sunt istiusmodi: Prandium adponebant et quæcunque sunt esu suavissima.

PUER I. Sic illi quidem comedebant boum carnes, sudantumque equorum cervices solvebant jugo, satiati jam bello.

TRYG. Esto: bello satiati sunt; deinde comederunt. Ista cane, ista, ut comederint satiati.

PUER I. Deinde postquam desiere, pectora munierunt.

TRYG. Cupide et lubenter, ut credo.

PUER I. E turribus vero sese effuderunt; clamor autem ingens exortus est.

TRYG. Pessimis exemplis pereas, ô puerule, cum tuis præliis: nihil enim nisi bella canis. Cujusnam vero filius es?

PUER I. Egone?

TRYG. Tu ergo hercle.

PUER I. Filius Lamachi.

TRYG. Hui! mirabar profecto, dum te audiebam, ni tu esses Bulomachi hominis et Clausimachi alicujus filius. I in malam rem, et hastiferos adiens, iis canta. Ubi mihi Cleonymi est filius? cane, priusquam ingrediaris, aliquid: nam sat scio te pugnas non cantatum: modesto enim es patre natus.

PUER II. Clypeo quidem meo Saisus aliquis superbit, quem ad fruticem reliqui invitus, instrumentum belli labe carens—

TRYG. Dic mihi, ô pusio, hæccine in patrem tuum canis?

PUER II. Vitam autem meam servavi.

TRYG. At parentum vitam dedecorasti. Sed ingrediamur:

quippe sat certo scio, quæ modo cecinisti de clypeo, horum te nunquam obliturum, qui tali sis patre natus. Vobis autem hic manentibus id jam relinquitur negoti, ut hæc strenue comedatis et consumatis, nec frustra maxillas moveatis. Sed gnaviter incumbite, et raptim mandite utrisque maxillis. Nullus enim, ô ærumnosi, alborum dentium usus est, nisi etiam aliquid mandant.

CHOR. Nobis hæc erunt curæ: bene enim facis et tu, quum nos mones.

TRYG. Sed ô qui antehac esuriebatis, ingurgitate vos leporinis: non enim quotidie licet incidere in placentas sine custode vagantes: quamobrem vorate, aut mox vos pœnitebit. Ore favere oportet, et sponsam huc foras adducere, tedasque ferre, et gratulari omnem populum, ac fanste acclamare, et omnem supellectilem nunc rursus in agrum portare, postquam saltaverimus, et libaverimus, et Hyperbolum expulerimus; deosque precati fuerimus, ut dent Græcis divitias, et ut magnus hordei proventus nobis sit omnibus pariter, vinique, utque ficus comedamus; et uxores ut nobis pariant, bonaque omnia, quæcunque amisimus, de integro collecta recuperemus, et coruscantis ferri ut cesset usus. Veni, ô mulier, in agrum, daque operam, ut mecum bella belle cubes. Hymen ô Hymenæe, Hymen ô Hymenæe!

CHOR. O terbeate, quam merito hæc bona nunc habes! Hymen ô Hymenæe, Hymen ô Hymenæe! Quid ei faciemus? quid ei faciemus? fruemur ea, fruemur ea. Sed nos, ô viri, quibus id mandatum est, sustollamus et feramus sponsum. Hymen ô Hymenæe, Hymen ô Hymenæe!

(*Desunt complures versus.*)

CHOR. Proinde bene habitabitis, nec molestias sustinebitis, sed ficus colligeris. Hymen ô Hymenæe, Hymen ô Hymenæe! Ille habet magnam et crassam, hæc vero dulcem ficum. Dices ergo quum comederis, vinumque biberis multum, Hymen ô Hymenæe, Hymen ô Hymenæe!

(*Desunt versus aliquot.*)

CHOR. Placentas comedetis.

FINIS.

